Holy Bible

Aionian Edition®

Dansk Bibel

Danish Bible OT1931 / NT1907

AionianBible.org
Den første originale ikke oversatte hellige bibel i verden
Kan kopieres og trykkes helt gratis
også kendt som " Den Lilla Bibel "

Holy Bible Aionian Edition ®
Dansk Bibel
Danish Bible OT1931 / NT1907

CC Attribution NoDerivatives 4.0, 2018-2024
Source text: Crosswire.org
Source version: 8/11/2022
Source copyright: Public Domain
Authorized by the Danish King, 1931, 1907

Formatted by Speedata Publisher 4.17.20 (Pro) on 3/21/2024
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
https://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc
https://Nainoia-Inc.signedon.net

We pray for a modern public domain translation in every language
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Forord

Dansk at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Take the time to understand these eleven words. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org, with Android, and TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal… and purple is the color of royalty!

Indholdsfortegnelse

GAMLE TESTAMENTE

1 Mosebog 11
2 Mosebog 124
3 Mosebog 221
4 Mosebog 294
5 Mosebog 391
Josua 475
Dommer 530
Rut 586
1 Samuel 594
2 Samuel 668
Første Kongebog 729
Anden Kongebog 801
Første Krønikebog 870
Anden Krønikebog 931
Ezra 1009
Nehemias 1032
Ester 1064
Job 1083
Salme 1134
Ordsprogene 1258
Prædikeren 1301
Højsangen 1318
Esajas 1326
Jeremias 1424
Klagesangene 1540
Ezekiel 1549
Daniel 1659
Hoseas 1694
Joel 1708
Amos 1714
Obadias 1726
Jonas 1728
Mikas 1732
Nahum 1741
Habakkuk 1745
Zefanias 1749
Haggaj 1754
Zakarias 1758
Malakias 1776

NYE TESTAMENTE

Matthæus 1785
Markus 1861
Lukas 1909
Johannes 1991
Apostelenes gerninger 2052
Romerne 2132
1 Korinterne 2164
2 Korinterne 2195
Galaterne 2215
Efeserne 2226
Filipperne 2236
Kolossensern 2244
1 Tessalonikerne 2251
2 Tessalonikerne 2258
1 Timoteus 2262
2 Timoteus 2270
Titus 2276
Filemon 2280
Hebræerne 2282
Jakob 2306
1 Peter 2314
2 Peter 2323
1 Johannes 2329
2 Johannes 2337
3 Johannes 2338
Judas 2340
Aabenbaringen 2343

Appendiks

Læservejledning
Ordbog
Kort
Skæbne
Billeder, Doré

GAMLE TESTAMENTE

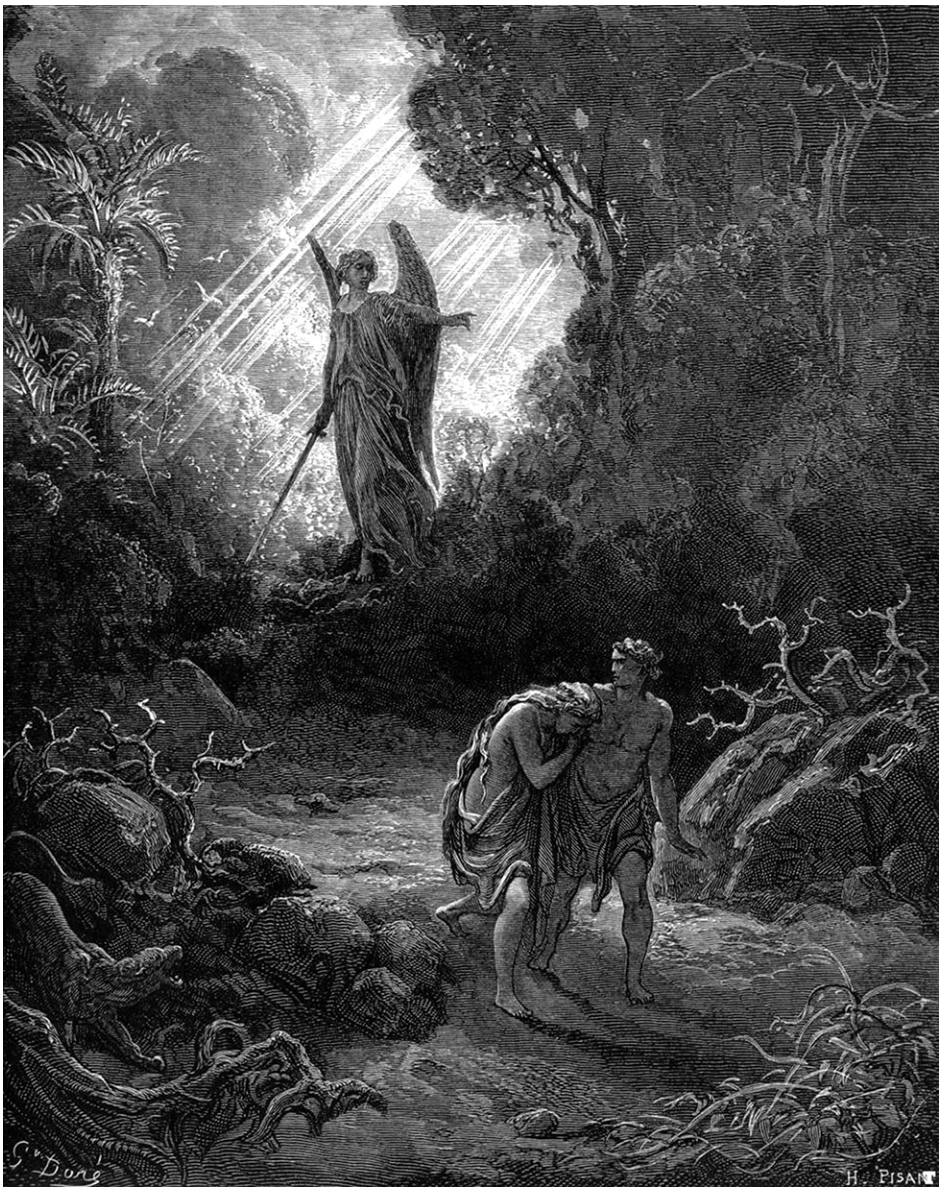

Og han drev Mennesket ud, og østen for Edens Have satte han Keruberne med det glimtende Flammesværd til at vogte Vejen til Livets Træ.
1 Mosebog 3:24

1 Mosebog

1 I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden. **2** Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke over Verdensdybet. Men Guds Aand svævede over Vandene. **3** Og Gud sagde: »Der blive Lys!« Og der blev Lys. **4** Og Gud saa, at Lyset var godt, og Gud satte Skel mellem Lyset og Mørket, **5** og Gud kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat. Og det blev Aften, og det blev Morgen, første Dag. **6** Derpaa sagde Gud: »Der blive en Hvælving midt i Vandene til at skille Vandene ad!« **7** Og saaledes skete det: Gud gjorde Hvælvingen og skilte Vandet under Hvælvingen fra Vandet over Hvælvingen; **8** og Gud kaldte Hvælvingen Himmel. Og det blev Aften, og det blev Morgen, anden Dag. **9** Derpaa sagde Gud: »Vandet under Himmelen samle sig paa eet Sted, saa det faste Land kommer til Syne!« Og saaledes skete det; **10** og Gud kaldte det faste Land Jord, og Stedet, hvor Vandet samlede sig, kaldte han Hav. Og Gud saa, at det var godt. **11** Derpaa sagde Gud: »Jorden lade fremspire grønne Urter, der bærer Frø, og Frugttræer, der bærer Frugt med Kærne, paa Jorden!« Og saaledes skete det: **12** Jorden frembragte grønne Urter, der bar Frø, efter deres Arter, og Træer, der bar Frugt med Kærne, efter deres Arter. Og Gud saa, at det var godt. **13** Og det blev Aften, og det blev Morgen, tredje Dag. **14** Derpaa sagde Gud: »Der komme Lys paa Himmelhvælvingen til at skille Dag fra Nat, og de skal være til Tegn og til Fastsættelse af Højtider, Dage og Aar **15** og tjene som Lys paa Himmelhvælvingen til at lyse paa Jorden!« Og saaledes sket det: **16** Gud gjorde

de to store Lys, det største til at herske om Dagen, det mindste til at herske om Natten, og Stjernerne; **17** og Gud satte dem paa Himmelhvælvingen til at lyse paa Jorden **18** og til at herske over Dagen og Natten og til at skille Lyset fra Mørket. Og Gud saa, at det var godt. **19** Og det blev Aften, og det blev Morgen, fjerde Dag. **20** Derpaa sagde Gud: »Vandet vrimle med en Vrimmel af levende Væsener, og Fugle flyve over Jorden oppe under Himmelhvælvingen!« Og saaledes skete det: **21** Gud skabte de store Havdyr og den hele Vrimmel af levende Væsener, som Vandet vrimler med, efter deres Arter, og alle vingede Væsener efter deres Arter. Og Gud saa, at det var godt. **22** Og Gud velsignede dem og sagde: »Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld Vandet i Havene, og Fuglene blive mangfoldige paa Jorden!« **23** Og det blev Aften, og det blev Morgen, femte Dag. **24** Derpaa sagde Gud: »Jorden frembringe levende Væsener efter deres Arter: Kvæg, Kryb og vildtlevende Dyr efter deres Arter!« Og saaledes skete det: **25** Gud gjorde de vildtlevende Dyr efter deres Arter, Kvæget efter dets Arter og alt Jordens Kryb efter dets Arter. Og Gud saa, at det var godt. **26** Derpaa sagde Gud: »Lad os gøre Mennesker i vort Billede, saa de ligner os, til at herske over Havets Fisk og Himmelens Fugle, Kvæget og alle vildtlevende Dyr paa Jorden og alt Kryb, der kryber paa Jorden!« **27** Og Gud skabte Mennesket i sit Billede; i Guds Billede skabte han det, som Mand og Kvinde skabte han dem; **28** og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: »Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld Jorden, gør eder til

Herre over den og hersk over Havets Fisk og Himmelens Fugle, Kvæget og alle vildtlevende Dyr, der rører sig paa Jorden!« **29** Gud sagde fremdeles: »Jeg giver eder alle Urter paa hele Jorden, som bærer Frø, og alle Træer, som bærer Frugt med Kærne; de skal være eder til Føde; **30** men alle Jordens Dyr og alle Himmelens Fugle og alt, hvad der kryber paa Jorden, og som har Livsaande, giver jeg alle grønne Urter til Føde.« Og saaledes skete det. **31** Og Gud saa alt, hvad han havde gjort, og se, det var saare godt. Og det blev Aften, og det blev Morgen, sjette Dag.

2 Saaledes fuldendtes Himmelen og Jorden med al deres Hær. **2** Paa den syvende Dag fuldendte Gud det Værk, han havde udført, og han hvilede paa den syvende Dag efter det Værk, han havde udført; **3** og Gud velsignede den syvende Dag og helligede den, thi paa den hvilede han efter hele sit Værk, det, Gud havde skabt og udført. **4** Det er Himmelens og Jordens Skabelseshistorie. Da Gud HERREN gjorde Jord og Himmel — **5** dengang fandtes endnu ingen af Markens Buske paa Jorden, og endnu var ingen af Markens Urter spiret frem, thi Gud HERREN havde ikke ladet det regne paa Jorden, og der var ingen Mennesker til at dyrke Agerjorden, **6** men en Taage vældede op at Jorden og vandede hele Agerjordens Flade — **7** da dannede Gud HERREN Mennesket af Agerjordens Muld og blæste Livsaande i hans Næsebor, saa at Mennesket blev et levende Væsen. **8** Derpaa plantede Gud HERREN en Have i Eden ude mod Øst, og dem satte han Mennesket, som han havde dannet; **9** Og Gud HERREN lod af Agerjorden fremvokse alle Slags

Træer, en Fryd at skue og gode til Føde, desuden Livets Træ, der stod midt i Haven, og Træet til Kundskab om godt og ondt. **10** Der udsprang en Flod i Eden til at vande Haven, og udenfor delte den sig i fire Hovedstrømme. **11** Den ene hedder Pisjon; den løber omkring Landet Havila, hvor der findes Guld **12** og Guldet i det Land er godt, Bdellium og Sjohamsten. **13** Den anden Flod hedder Gihon; den løber omkring Landet Kusj. **14** Den tredje Flod hedder Hiddekel; den løber østen om Assyrien. Den fjerde Flod er Frat. **15** Derpaa tog Gud HERREN Adam og satte ham i Edens Have til at dyrke og vogte den. **16** Men Gud HERREN bød Adam: »Af alle Træer i Haven har du Lov at spise, **17** kun af Træet til Kundskab om godt og ondt maa du ikke spise; den Dag du spiser deraf, skal du visselig dø!« **18** Derpaa sagde Gud HERREN: »Det er ikke godt for Mennesket at være ene; jeg vil gøre ham en Medhjælp, som passer til ham!« **19** Og Gud HERREN dannede af Agerjorden alle Markens Dyr og Himmelens Fugle og førte dem hen til Adam for at se, hvad han vilde kalde dem; thi hvad Adam kaldte de forskellige levende Væsener, det skulde være deres Navn. **20** Adam gav da alt Kvæget, alle Himmelens Fugle og alle Markens Dyr Navne — men til sig selv fandt Adam ingen Medhjælp, der passede til ham. **21** Saa lod Gud HERREN Dvale falde over Adam, og da han var sovet ind, tog han et af hans Ribben og lukkede med Kød i dets Sted; **22** og af Ribbenet, som Gud HERREN havde taget af Adam, byggede han en Kvinde og førte hende hen til Adam. **23** Da sagde Adam: »Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kød af

mit Kød; hun skal kaldes Kvinde, thi af Manden er hun taget!« **24** Derfor forlader en Mand sin Fader og Moder og holder sig til sin Hustru, og de to bliver eet Kød. **25** Og de var begge nøgne, baade Adam og hans Hustru, men de bluedes ikke.

3 Men Slangen var træskere end alle Markens andre Dyr, som Gud HERREN havde gjort og den sagde til Kvinden: »Mon Gud virkelig ham sagt: I maa ikke spise af noget Træ i Haven?« **2** Kvinden svarede: »Vi har Lov at spise af Frugten paa Havens Træer; **3** kun af Frugten fra Træet midt i Haven, sagde Gud, maa I ikke spise, ja, I maa ikke røre derved, thi saa skal I dø!« **4** Da sagde Slangen til Kvinden: »I skal ingenlunde dø; **5** men Gud ved, at naar I spiser deraf, aabnes eders Øjne, saa I blive som Gud til at kende godt og ondt!« **6** Kvinden blev nu var, at Træet var godt at spise af, en Lyst for Øjnene og godt at faa Forstand af; og hun tog af dets Frugt og spiste og gav ogsaa sin Mand, der stod hos hende, og han spiste. **7** Da aabnedes begges Øjne, og de kendte, at de var nøgne. Derfor syede de Figenblade sammen og bandt dem om sig. **8** Da Dagen blev sval, hørte de Gud HERREN vandre i Haven, og Adam og hans Hustru skjulte sig for ham inde mellem Havens Træer. **9** Da kaldte Gud HERREN paa Adam og raabte: »Hvor er du?« **10** Han svarede: »Jeg hørte dig i Haven og blev angst, fordi jeg var nøgen, og saa skjulte jeg mig!« **11** Da sagde han: »Hvem fortalte dig, at du var nøgen. Mon du har spist af det Træ, jeg sagde, du ikke maatte spise af?« **12** Adam svarede: »Kvinden, som du satte ved min Side, gav mig af Træet, og saa spiste jeg.« **13** Da sagde

Gud HERREN til Kvinde: »Hvad har du gjort!« Kvinden svarede: »Slangen forførte mig, og saa spiste jeg.« **14** Da sagde Gud HERREN til Slangen: »Fordi du har gjort dette, være du forbandet blandt al Kvæget og blandt alle Markens Dyr! Paa din Bug skal du krybe, og Støv skal du æde alle dit Livs Dage! **15** Jeg sætter Fjendskab mellem dig og Kvinden, mellem din Sæd og hendes Sæd; den skal knuse dit Hoved, og du skal hugge den i Hælen!« **16** Til Kvinden sagde han: »Jeg vil meget mangfoldiggøre dit Svangerskabs Møje; med Smerte skal du føde Børn; men til din Mand skal din Attraa være, og han skal herske over dig!« **17** Og til Adam sagde han: »Fordi du lyttede til din Hustrus Tale og spiste af Træet, som jeg sagde, du ikke maatte spise af, skal Jorden være forbandet for din Skyld; med Møje skal du skaffe dig Føde af den alle dit Livs Dage; **18** Torn og Tidsel skal den bære dig, og Markens Urter skal være din Føde; **19** i dit Ansigts Sved skal du spise dit Brød, indtil du vender tilbage til Jorden; thi af den er du taget; ja, Støv er du, og til Støv skal du vende tilbage!« **20** Men Adam kaldte sin Hustru Eva, thi hun blev Moder til alt levende. **21** Derpaa gjorde Gud HERREN Skindkjortler til Adam og hans Hustru og klædte dem dermed. **22** Men Gud HERREN sagde: »Se, Mennesket er blevet som en af os til at kende godt og ondt. Nu skal han ikke række Haanden ud og tage ogsaa af Livets Træ og spise og leve evindelig!« **23** Saa forviste Gud HERREN ham fra Edens Have, for at han skulde dyrke Jorden, som han var taget af; **24** og han drev Mennesket ud, og østen

for Edens Have satte han Keruberne med det glimtende Flammesværd til at vogte Vejen til Livets Træ.

4 Adam kendte sin Hustru Eva, og hun blev frugtsommelig
og fødte Kain; og hun sagde: »Jeg har faaet en Søn med
HERRENS Hjælp!« **2** Fremdeles fødte hun hans Broder
Abel. Abel blev Faarehyrde, Kain Agerdyrker. **3** Nogen Tid
efter bragte Kain HERREN en Offergave af Jordens Frugt,
4 medens Abel bragte en Gave af sin Hjords førstefødte og
deres Fedme. Og HERREN saa til Abel og hans Offergave,
5 men til Kain og hans Offergave saa han ikke. Kain blev
da saare vred og gik med sænket Hoved. **6** Da sagde
HERREN til Kain: »Hvorfor er du vred, og hvorfor gaar du
med sænket Hoved? **7** Du ved, at naar du handler vel,
kan du løfte Hovedet frit; men handler du ikke vel, saa
lurer Synden ved Døren; dens Attraa staar til dig, men du
skal herske over den!« **8** Men Kain yppede Kiv med sin
Broder Abel; og engang de var ude paa Marken, sprang
Kain ind paa ham og slog ham ihjel. **9** Da sagde HERREN
til Kain: »Hvor er din Broder Abel?« Han svarede: »Det
ved jeg ikke; skal jeg vogte min Broder?« **10** Men han
sagde: »Hvad har du gjort! Din Broders Blod raaber til
mig fra Jorden! **11** Derfor skal du nu være bandlyst fra
Agerjorden, som aabnede sig og tog din Broders Blod
af din Haand! **12** Naar du dyrker Agerjorden, skal den
ikke mere skænke dig sin Kraft; du skal flakke hjemløs
om paa Jorden!« **13** Men Kain sagde til HERREN: »Min
Straf er ikke til at bære; **14** naar du nu jager mig bort fra
Agerjorden, og jeg maa skjule mig for dit Aasyn og flakke
hjemløs om paa Jorden, saa kan jo enhver, der møder

mig, slaa mig ihjel!« **15** Da svarede HERREN: »Hvis Kain
bliver slaaet ihjel, skal han hævnes syvfold!« Og HERREN
satte et Tegn paa Kain, for at ingen, der mødte ham,
skulde slaa ham ihjel. **16** Saa drog Kain bort fra HERRENS
Aasyn og slog sig ned i Landet Nod østen for Eden. **17**
Kain kendte sin Hustru, og hun blev frugtsommelig og
fødte Hanok. Han grundede en By og gav den sin Søn
Hanoks Navn. **18** Hanok fik en Søn Irad; Irad avlede
Mehujael; Mehujael avlede Mehujael; og Metusjael avlede
Lemek. **19** Lemek tog sig to Hustruer; den ene hed Ada,
den anden Zilla. **20** Ada fødte Jabal; han blev Stamfader
til dem, der bor i Telte og holder Kvæg; **21** hans Broder
hed Jubal; han blev Stamfader til alle dem, der spiller paa
Harpe og Fløjte. **22** Ogsaa Zilla fik en Søn, Tubal-Kajin;
han blev Stamfader til alle dem, der smeder Kobber og
Jern. Tubal-Kajins Søster var Na'ama. **23** Og Lemek sagde
til sine Hustruer: »Ada og Zilla, hør min Røst, Lemeks
Hustruer, lyt til mit Ord: En Mand har jeg dræbt for et
Saar, en Dreng for en Skramme! **24** Blev Kain hævnet
syvfold, saa hævnes Lemek syv og halvfjerdsindstyve
Gange!« **25** Adam kendte paa ny sin Hustru, og hun fødte
en Søn, som hun gav Navnet Set; »thi, « sagde hun, »Gud
har sat mig andet Afkom i Abels Sted, fordi Kain slog
ham ihjel!« **26** Set fik ogsaa en Søn, som han kaldte Enosj;
paa den Tid begyndte man at paakalde HERRENS Navn.

5 Dette er Adams Slægtebog. Dengang Gud skabte
Mennesket, gjorde han det i Guds Billede; **2** som Mand og
Kvinde skabte han dem, og han velsignede dem og gav
dem Navnet »Menneske«, da de blev skabt. **3** Da Adam

havde levet i 130 Aar, avlede han en Søn, som var ham
lig og i hans Billede, og han kaldte ham Set; **4** og efter
at Adam havde avlet Set, levede han 800 Aar og avlede
Sønner og Døtre; **5** saaledes blev hans fulde Levetid 930
Aar, og derpaa døde han. **6** Da Set havde levet 105 Aar,
avlede han Enosj; **7** og efter at Set havde avlet Enosj,
levede han 807 Aar og avlede Sønner og Døtre; **8** saaledes
blev Sets fulde Levetid 912 Aar, og derpaa døde han. **9**
Da Enosj havde levet 90 Aar, avlede han Kenan; **10** og
efter at Enosj havde avlet Kenan, levede han 815 Aar og
avlede Sønner og Døtre; **11** saaledes blev Enosj's fulde
Levetid 905 Aar, og derpaa døde han. **12** Da Kenan havde
levet 70 Aar, avlede han Mahalal'el; **13** og efter at Kenan
havde avlet Mahalal'el, levede han 840 Aar og avlede
Sønner og Døtre; **14** saaledes blev Kenans fulde Levetid
910 Aar, og derpaa døde han. **15** Da Mahalal'el havde
levet 65 Aar, avlede han Jered; **16** og efter at Mahalal'el
havde avlet Jered, levede han 830 Aar og avlede Sønner
og Døtre; **17** saaledes blev Mahalal'els fulde Levetid 895
Aar, og derpaa døde han. **18** Da Jered havde levet 162
Aar, avlede han Enok; **19** og efter at Jered havde avlet
Enok, levede han 800 Aar og avlede Sønner og Døtre;
20 saaledes blev Jereds fulde Levetid 962 Aar, og derpaa
døde han. **21** Da Enok havde levet 65 Aar, avlede han
Metusalem, **22** og Enok vandrede med Gud; og efter at
han havde avlet Metusalem, levede han 300 Aar og avlede
Sønner og Døtre; **23** saaledes blev Enoks fulde Levetid
365 Aar; **24** og Enok vandrede med Gud, og han var ikke
mere, thi Gud tog ham. **25** Da Metusalem havde levet 187

Aar, avlede han Lemek; **26** og efter at Metusalem havde avlet Lemek, levede han 782 Aar og avlede Sønner og Døtre; **27** saaledes blev Metusalems fulde Levetid 969 Aar, og derpaa døde han. **28** Da Lemek havde levet 182 Aar, avlede han en Søn, **29** som han gav Navnet Noa, idet, han sagde: »Han skal skaffe os Trøst i vort møjefulde Arbejde med Jorden, som HERREN har forbandet.« **30** Og efter at Lemek havde avlet Noa, levede han 595 Aar og avlede Sønner og Døtre; **31** saaledes blev Lemeks fulde Levetid 777 Aar, og derpaa døde han. **32** Da Noa var 500 Aar gammel, avlede han Sem, Kam og Jafet.

6 Da nu Menneskene begyndte at blive talrige paa Jorden og der fødtes dem Døtre, **2** fik Gudssønnerne Øje paa Menneskedøtrenes Skønhed, og de tog saa mange af dem, som de lystede, til Hustruer. **3** Da sagde HERREN: »Min Aand skal ikke for evigt blive i Menneskene, eftersom de jo dog er Kød; deres Dage skal være 120 Aar.« **4** I hine Dage, da Gudssønnerne gik ind til Menneskedøtrene og disse fødte dem Børn — men ogsaa senere hen i Tiden — levede Kæmperne paa Jorden. Det er Heltene, hvis Ry naar tilbage til Fortids Dage. **5** Men HERREN saa, at Menneskenes, Ondskab tog til paa Jorden, og at deres Hjerters Higen og Tragten kun var ond Dagen lang. **6** Da angrede HERREN, at han havde gjort Menneskene paa Jorden, og det skar ham i Hjertet. **7** Og HERREN sagde: »Jeg vil udslette Menneskene, som jeg har skabt, af Jordens Flade, baade Mennesker, Kvæg, Kryb og Himmelens, Fugle, thi jeg angrer, at jeg gjorde dem!« **8** Men Noa fandt Naade for HERRENS Øjne. **9** Dette er Noas Slægtebog. Noa

var en retfærdig, ustraffelig Mand blandt sine samtidige;
Noa vandrede med Gud. **10** Noa avlede tre Sønner: Sem,
Kam og Jafet. **11** Men Jorden fordærvedes for Guds Øjne,
og Jorden blev fuld af Uret; **12** og Gud saa til Jorden, og
se, den var fordærvet, thi alt Kød havde fordærvet sin Vej
paa Jorden. **13** Da sagde Gud til Noa: »Jeg har besluttet at
gøre Ende paa alt Kød, fordi Jorden ved deres Skyld et
fuld af Uret; derfor vil jeg nu udrydde dem af Jorden. **14**
Men du skal gøre dig en Ark af Gofertræ og indrette den
med Rum ved Rum og overstryge den med Beg baade
indvendig og udvendig; **15** og saaledes skal du bygge
Arken: Den skal være 300 Alen lang, 50 Alen bred og 30
Alen høj; **16** du skal anbringe Taget paa Arken, og det skal
ikke rage længer ud end een Alen fra oven; paa Arkens
Side skal du sætte Døren, og du skal indrette den med et
nederste, et mellemste og et øverste Stokværk. **17** Se, jeg
bringer nu Vandfloden over Jorden for at udrydde alt
Kød under Himmelen, som har Livsaande; alt, hvad der
er paa Jorden, skal forgaa. **18** Men jeg vil oprette min
Pagt med dig. Du skal gaa ind i Arken med dine Sønner,
din Hustru og dine Sønnekoner; **19** og af alle Dyr, af alt
Kød skal du bringe et Par af hver Slags ind i Arken for at
holde dem i Live hos dig. Han og Hundyr skal det være,
20 af Fuglene efter deres Arter, af Kvæget efter dets Arter
og af alt Jordens Kryb efter dets Arter; Par for Par skal de
gaa ind til dig for at holdes i Live. **21** Og du skal indsamle
et Forraad af alle Slags Levnedsmidler, for at det kan
tjene dig og dem til Føde.« **22** Og Noa gjorde ganske som
Gud havde paalagt ham; saaledes gjorde han.

7 Derpaa sagde HERREN til Noa: »Gaa ind i Arken med
hele dit Hus, thi dig har jeg fundet retfærdig for mine
Øjne i denne Slægt. **2** Af alle rene Dyr skal du tage syv
Par, Han og Hun, og af alle urene Dyr eet Par, Han og
Hun, **3** ligeledes af Himmelens Fugle syv Par, Han og Hun,
for at de kan forplante sig paa hele Jorden. **4** Thi om syv
Dage vil jeg lade det regne paa Jorden i fyrretyve Dage
og fyrretyve Nætter og udslette alle Væsener, som jeg
har gjort, fra Jordens Flade.« **5** Og Noa gjorde ganske
som HERREN havde paalagt ham. **6** Noa var 600 Aar
gammel, da Vandfloden kom over Jorden. **7** Noa gik med
sine Sønner, sin Hustru og sine Sønnekoner ind i Arken
for at undslippe Flodens Vande. **8** De rene og de urene
Dyr, Fuglene og alt, hvad der kryber paa Jorden, **9** gik
Par for Par ind i Arken til Noa, Han og Hundyr, som
Gud havde paalagt Noa. **10** Da nu syv Dage var omme,
kom Flodens Vande over Jorden; **11** i Noas 600de Leveaar
paa den syttende Dag i den anden Maaned, den Dag
brast det store Verdensdybs Kilder, og Himmelens Sluser
aabnedes, **12** og Regnen faldt over Jorden i fyrretyve
Dage og fyrretyve Nætter. **13** Selv samme Dag gik Noa ind
i Arken og med ham hans Sønner Sem, Kam og Jafet,
hans Hustru og hans tre Sønnekoner **14** og desuden alle
vildtlevende Dyr efter deres Arter, alt Kvæg efter dets
Arter, alt Kryb paa Jorden efter dets Arter og alle Fugle
efter deres Arter, alle Fugle, alt, hvad der har Vinger;
15 af alt Kød, som har Livsaande, gik Par for Par ind i
Arken til Noa; **16** Han og Hundyr af alt Kød gik ind, som
Gud havde paabudt, og HERREN lukkede efter ham. **17** Da

kom Vandfloden over Jorden i fyrretyve Dage, og Vandet steg og løftede Arken, saa den hævedes over Jorden. **18** Og Vandet steg og stod højt over Jorden, og Arken flød paa Vandet; **19** og Vandet steg og steg over Jorden, saa de højeste Bjerge under Himmelen stod under Vand; **20** femten Alen stod Vandet over dem, saa Bjergene stod helt under Vand. **21** Da omkom alt Kød, som rørte sig paa Jorden, Fugle, Kvæg, vildtlevende Dyr og alt Kryb paa Jorden og alle Mennesker; **22** alt, i hvis Næse det var Livets Aande, alt, hvad der var paa det faste Land, døde. **23** Saaledes udslettedes alle Væsener, der var paa Jordens Flade, Mennesker, Kvæg, Kryb og Himmelens Fugle; de udslettedes af Jorden, og tilbage blev kun Noa og de, der var hos ham i Arken. **24** Vandet steg over Jorden i 150 Dage.

8 Da ihukom Gud Noa og alle de vilde Dyr og Kvæget, som var hos ham i Arken; og Gud lod en Storm fare hen over Jorden, saa at Vandet begyndte at falde; **2** Verdensdybets Kilder og Himmelens Sluser lukkedes, Regnen fra Himmelen standsede, **3** og Vandet veg lidt efter lidt bort fra Jorden, og Vandet tog af efter de 150 Dages Forløb. **4** Paa den syttende Dag i den syvende Maaned sad Arken fast paa Ararats Bjerge, **5** og Vandet vedblev at synke indtil den tiende Maaned, og paa den første Dag i denne Maaned dukkede Bjergenes Toppe frem. **6** Da der var gaaet fyrretyve Dage: aabnede Noa den Luge, han havde lavet paa Arken, **7** og sendte en Ravn ud; den fløj frem og tilbage, indtil Vandet var tørret bort fra Jorden. **8** Da sendte han en Due ud for at se, om

Vandet var sunket fra Jordens Overflade; **9** men Duen
fandt intet Sted at sætte sin Fod og vendte tilbage til ham
i Arken, fordi der endnu var Vand over hele Jorden; og
han rakte Haanden ud og tog den ind i Arken til sig. **10**
Derpaa biede han yderligere syv Dage og sendte saa atter
Duen ud fra Arken; **11** ved Aftenstid kom Duen tilbage til
ham, og se, den havde et friskt Olieblad i Næbbet. Da
skønnede Noa, at Vandet var svundet bort fra Jorden.
12 Derpaa biede han syv Dage til, og da han saa sendte
Duen ud, kom den ikke mere tilbage til ham. **13** I Noas
601ste Leveaar paa den første Dag i den første Maaned
var Vandet tørret bort fra Jorden. Da tog Noa Dækket af
Arken, og da han saa sig om, se, da var Jordens Overflade
tør. **14** Paa den syv og tyvende Dag i den anden Maaned
var Jorden tør. **15** Da sagde Gud til Noa: **16** »Gaa ud af
Arken med din Hustru, dine Sønner og dine Sønnekoner
17 og for alle Dyr, der er hos dig, alt Kød, Fugle, Kvæg og
alt Kryb, der kryber paa Jorden, ud med dig, at de kan
vrimle paa Jorden og blive frugtbare og mangfoldige paa
Jorden!« **18** Da gik Noa ud med sine Sønner, sin Hustru
og sine Sønnekoner; **19** og alle de vildtlevende Dyr, alt
Kvæget, alle Fuglene og alt Krybet, der kryber paa Jorden,
efter deres Slægter, gik ud af Arken. **20** Derpaa byggede
Noa HERREN et Alter og tog nogle af alle de rene Dyr og
Fugle og ofrede Brændofre paa Alteret. **21** Og da HERREN
indaandede den liflige Duft, sagde han til sig selv: »Jeg
vil aldrig mere forbande Jorden for Menneskenes Skyld,
thi Menneskehjertets Higen er ond fra Ungdommen af,
og jeg vil aldrig mere tilintetgøre alt, hvad der lever,

saaledes som jeg nu har gjort! **22** Herefter skal, saa længe
Jorden staar, Sæd og Høst, Kulde og Hede, Sommer og
Vinter, Dag og Nat ikke ophøre!«

9 Derpaa velsignede Gud Noa og hans Sønner og sagde
til dem: »Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld Jorden!
2 Frygt for eder og Rædsel for eder skal være over alle
Jordens vildtlevende Dyr og alle Himmelens Fugle og
i alt, hvad Jorden vrimler med, og i alle Havets Fisk; i
eders Haand er de givet! **3** Alt, hvad der rører sig og
lever, skal tjene eder til Føde; ligesom de grønne Urter
giver jeg eder det alt sammen. **4** Dog Kød med Sjælen,
det er Blodet, maa I ikke spise! **5** Men for eders eget Blod
kræver jeg Hævn; af ethvert Dyr kræver jeg Hævn for
det, og af Menneskene indbyrdes kræver jeg Hævn for
Menneskenes Liv. **6** Om nogen udøser Menneskers Blod,
ved Mennesker skal hans Blod udøses, thi i sit Billede
gjorde Gud Menneskene. **7** Men I skal blive frugtbare og
mangfoldige! Opfyld Jorden og gør eder til Herre over
den!« **8** Derpaa sagde Gud til Noa og hans Sønner: **9** »Se,
jeg opretter min Pagt med eder og eders Efterkommere
efter eder **10** og med hvert levende Væsen, som er hos
eder, Fuglene, Kvæget og alle Jordens vildtlevende Dyr,
alt, hvad der gik ud af Arken, alle Jordens Dyr; **11** jeg
opretter min Pagt med eder og lover, at aldrig mere skal
alt Kød udryddes af Flodens Vande, og aldrig mere skal
der komme en Vandflod for at ødelægge Jorden!« **12**
Fremdeles sagde Gud: »Dette er Tegnet paa den Pagt,
jeg til evige Tider opretter mellem mig og eder og hvert
levende Væsen, som er hos eder: **13** Min Bue sætter

jeg i Skyen, og den skal være Pagtstegn mellem mig og Jorden! **14** Naar jeg trækker Skyer sammen over Jorden, og Buen da viser sig i Skyerne, **15** vil jeg komme den Pagt i Hu, som bestaar mellem mig og eder og hvert levende Væsen, det er alt Kød, og Vandet skal ikke mere blive til en Vandflod, som ødelægger alt Kød. **16** Naar Buen da staar i Skyerne, vil jeg se hen til den og ihukomme den evige Pagt mellem Gud og hvert levende Væsen, det er alt Kød paa Jorden.« **17** Og Gud sagde til Noa: »Det er Tegnet paa den Pagt, jeg opretter imellem mig og alt Kød paa Jorden!« **18** Noas Sønner, der gik ud af Arken, var Sem, Kam og Jafet; Kam var Fader til Kana'an; **19** det var Noas tre Sønner, og fra dem stammer hele Jordens Befolkning. **20** Noa var Agerdyrker og den første, der plantede en Vingaard. **21** Da han nu drak af Vinen, blev han beruset og blottede sig inde i, sit Telt. **22** Da saa Kana'ans Fader Kam sin Faders Blusel og gik ud og fortalte sine Brødre det; **23** men Sem og Jafet tog Kappen, lagde den paa deres Skuldre og gik baglæns ind og tildækkede deres Faders Blusel med bortvendte Ansigter, saa de ikke saa deres Faders Blusel. **24** Da Noa vaagnede af sin Rus og fik at vide, hvad hans yngste Søn havde gjort ved ham, **25** sagde han: »Forbandet være Kana'an, Trælles Træl blive han for sine Brødre!« **26** Fremdeles sagde han: »Lovet være HERREN, Sems Gud, og Kana'an blive hans Træl! **27** Gud skaffe Jafet Plads, at han maa bo i Sems Telte; og Kana'an blive hans Træl!« **28** Noa levede 350 Aar efter Vandfloden; **29** saaledes blev Noas fulde Levetid 950 Aar, og derpaa døde han.

10 Dette er Noas Sønner, Sem, Kam og Jafets Slægtebog.
Efter Vandfloden fødtes der dem Sønner. **2** Jafets Sønner:
Gomer, Magog. Madaj, Javan, Tubal, Mesjek og Tiras. **3**
Gomers Sønner: Asjkenaz, Rifat og Togarma. **4** Javans
Sønner: Elisja, Tarsis. Kittæerne og Rodosboerne; **5** fra
dem nedstammer de fjerne Strandes Folk. Det var Jafets
Sønner i deres Lande, hver med sit Tungemaal, efter
deres Slægter og i deres Folkeslag. **6** Kams Sønner:
Kusj, Mizrajim, Put og Kana'an. **7** Kusj's Sønner: Seba,
Havila, Sabta, Ra'ma og Sabteka. Ra'mas Sønner: Saba
og Dedan. **8** Og Kusj avlede Nimrod, som var den første
Storhersker paa Jorden. **9** Han var en vældig Jæger for
HERRENS Øjne; derfor siger man: »En vældig Jæger for
HERRENS Øjne som Nimrod.« **10** Fra først af omfattede
hans Rige Babel, Erek, Akkad og Kalne i Sinear; **11** fra
dette Land drog han til Assyrien og byggede Nineve,
Rehobot-Ir, Kela **12** og Resen mellem Nineve og Kela, det
er den store By. **13** Mizrajim avlede Luderne, Anamerne,
Lehaberne, Naftuherne, **14** Patruserne, Kasluherne,
fra hvem Filisterne udgik, og Kaftorerne. **15** Kana'an
avlede Zidon, hans førstefødte, Het, **16** Jebusiterne,
Amoriterne, Girgasjiterne, **17** Hivviterne, Arkiterne,
Siniterne, **18** Arvaditerne, Zemariterne og Hamatiterne;
men senere bredte Kana'anæernes Slægter sig, **19** saa at
Kana'anæernes Omraade strakte sig fra Zidon i Retning af
Gerar indtil Gaza, i Retning af Sodoma, Gomorra, Adma,
og Zebojim indtil Lasja. **20** Det var Kams Sønner efter
deres Slægter og Tungemaal i deres Lande og Folk. **21**
Men ogsaa Sem, alle Ebersønnernes Fader, Jafets ældste

Broder, fødtes der Sønner. **22** Sems Sønner: Elam, Assur, Arpaksjad, Lud og Aram. **23** Arams Sønner: Uz, Hul, Geter og Masj. **24** Arpaksjad avlede Sjela; Sjela avlede Eber; **25** Eber fødtes der to Sønner; den ene hed Peleg, thi paa hans Tid adsplittedes Jordens Befolkning, og hans Broder hed Joktan. **26** Joktan avlede Almodad, Sjelef, Hazarmavet, Jera, **27** Hadoram, Uzal, Dikla, **28** Obal, Abimael, Saba, **29** Ofir, Havila og Jobab. Alle disse var Joktans Sønner, **30** og deres Bosteder strækker sig fra Mesja i Retning af Sefar, Østens Bjerge. **31** Det var Sems Sønner efter deres Slægter og Tungemaal i deres Lande og Folk. **32** Det var Noas Sønners Slægter efter deres Nedstamning, i deres Folk; fra dem nedstammer Folkene, som efter Vandfloden bredte sig paa Jorden.

11 Hele Menneskeheden havde eet Tungemaal og samme Sprog. **2** Da de nu drog østerpaa, traf de paa en Dal i Sinear, og der slog de sig ned. **3** Da sagde de til hverandre: »Kom, lad os stryge Teglsten og brænde dem godt!« De brugte nemlig Tegl som Sten og Jordbeg som Kalk. **4** Derpaa sagde de: »Kom, lad os bygge os en By og et Taarn, hvis Top naar til Himmelen, og skabe os et Navn, for at vi ikke skal spredes ud over hele Jorden!« **5** Men HERREN steg ned for at se Byen og Taarnet, som Menneskebørnene byggede, **6** og han sagde: »Se, de er eet Folk og har alle eet Tungemaal; og naar de nu først er begyndt saaledes, er intet, som de sætter sig for, umuligt for dem; **7** lad os derfor stige ned og forvirre deres Tungemaal der, saa de ikke forstaar hverandres Tungemaal!« **8** Da spredte HERREN dem fra det Sted ud

over hele Jorden, og de opgav at bygge Byen. **9** Derfor kaldte man den Babel, thi der forvirrede HERREN al Jordens Tungemaal, og derfra spredte HERREN dem ud over hele Jorden. **10** Dette er Sems Slægtebog. Da Sem var 100 Aar gammel, avlede han Arpaksjad, to Aar efter Vandfloden; **11** og efter at Sem havde avlet Arpaksjad, levede han 500 Aar og avlede Sønner og Døtre. **12** Da Arpaksjad havde levet 35 Aar, avlede han Sjela; **13** og efter at Arpaksjad havde avlet Sjela, levede han 403 Aar og avlede Sønner og Døtre. **14** Da Sjela havde levet 30 Aar, avlede han Eber; **15** og efter at Sjela havde avlet Eber, levede han 403 Aar og avlede Sønner og Døtre. **16** Da Eber havde levet 34 Aar, avlede han Peleg; **17** og efter at Eber havde avlet Peleg, levede han 430 Aar og avlede Sønner og Døtre. **18** Da Peleg havde levet 30 Aar, avlede han Re'u; **19** og efter at Peleg havde avlet Re'u, levede han 209 Aar og avlede Sønner og Døtre. **20** Da Re'u havde levet 32 Aar, avlede han Serug; **21** og efter at Re'u havde avlet Serug, levede han 207 Aar og avlede Sønner og Døtre. **22** Da Serug havde levet 30 Aar, avlede han Nakor; **23** og efter at Serug havde avlet Nakor, levede han 200 Aar og avlede Sønner og Døtre. **24** Da Nakor havde levet 29 Aar, avlede han Tara; **25** og efter at Nakor havde avlet Tara, levede han 119 Aar og avlede Sønner og Døtre. **26** Da Tara havde levet 70 Aar, avlede han Abram, Nakor og Haran. **27** Dette er Taras Slægtebog. Tara avlede Abram, Nakor og Haran. Haran avlede Lot. **28** Haran døde i sin Fader Taras Levetid i sin Hjemstavn i Ur Kasdim. **29** Abram og Nakor tog sig Hustruer; Abrams Hustru hed Saraj, Nakors

Milka, en Datter af Haran, Milkas og Jiskas Fader. **30** Men Saraj var ufrugtbar og havde ingen Børn. **31** Tara tog sin Søn Abram, sin Sønnesøn Lot, Harans Søn, og sin Sønnekone Saraj, hans Søn Abrams Hustru, og førte dem fra Ur Kasdim for at begive sig til Kana'ans Land; men da de kom til Karan, slog de sig ned der. **32** Taras Levetid var 205 Aar; og Tara døde i Karan.

12 HERREN sagde til Abram: »Drag ud fra dit Land, fra din Slægt og din Faders Hus til det Land, jeg vil vise dig; **2** saa vil jeg gøre dig til et stort Folk, og jeg vil velsigne dig og gøre dit Navn stort, og vær en Velsignelse! **3** Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, der forbander dig; i dig skal alle Jordens Slægter velsignes!« **4** Og Abram gik, som HERREN sagde til ham, og Lot gik med ham. Abram var fem og halvfjerdsindstyve Aar, da han drog fra Karan; **5** og Abram tog sin Hustru Saraj og sin Brodersøn Lot og al den Ejendom, de havde samlet sig, og de Folk, de havde vundet sig i Karan, og de gav sig paa Vej til Kana'ans Land og naaede derhen. **6** Derpaa drog Abram gennem Landet til Sikems hellige Sted, til Sandsigerens Træ. Det var dengang Kana'anæerne boede i Landet. **7** Men HERREN aabenbarede sig for Abram og sagde til ham: »Dit Afkom giver jeg dette Land!« Da byggede han der et Alter for HERREN, som havde aabenbaret sig for ham. **8** Derpaa brød han op derfra og drog til Bjergene østen for Betel, og han slog Lejr med Betel mod Vest og Aj mod Øst; og han byggede HERREN et Alter der og paakaldte HERRENS Navn. **9** Derpaa drog Abram fra Plads til Plads og naaede Sydlandet. **10** Der opstod Hungersnød

i Landet; og da Hungersnøden i Landet blev trykkende,
drog Abram ned til Ægypten for at bo der som fremmed.
11 Da han nu nærmede sig Ægypten, sagde han til sin
Hustru Saraj: »Jeg ved jo, at du er en smuk Kvinde; **12**
naar nu Ægypterne ser dig, og de mener, at du er min
Hustru, slaar de mig ihjel og lader dig leve; **13** sig derfor,
at du er min Søster, for at det maa gaa mig godt, og jeg
ikke skal miste Livet for din Skyld!« **14** Da han saa drog
ind i Ægypten, saa Ægypterne, at hun var en saare smuk
Kvinde; **15** og Faraos Stormænd, der saa hende, priste
hende for Farao, og saa blev Kvinden ført til Faraos Hus.
16 Men Abram behandlede han godt for hendes Skyld,
og han fik Smaakvæg, Hornkvæg og Æsler, Trælle og
Trælkvinder, Aseninder og Kameler. **17** Men HERREN
ramte Farao og hans Hus med svære Plager for Abrams
Hustru Sarajs Skyld. **18** Da lod Farao Abram kalde og
sagde: »Hvad har du gjort imod mig! Hvorfor lod du mig
ikke vide, at hun er din Hustru? **19** Hvorfor sagde du, at
hun var din Søster, saa at jeg tog hende til Hustru? Se,
her har du nu din Hustru, tag hende og gaa bort!« **20** Og
Farao bød sine Mænd følge ham og hans Hustru og al
deres Ejendom paa Vej;

13 og Abram drog atter med sin Hustru og al sin Ejendom
fra Ægypten op til Sydlandet, og Lot drog med ham. **2**
Abram var meget rig paa Kvæghjorde, Sølv og Guld; **3** og
han vandrede fra Lejrplads til Lejrplads og naaede fra
Sydlandet til Betel, til det Sted, hvor hans Teltlejr havde
staaet første Gang, mellem Betel og Aj, **4** til det Sted, hvor
han forrige Gang havde rejst et Alter; og Abram paakaldte

der HERRENS Navn. **5** Og Lot, der drog med Abram, ejede
ligeledes Smaakvæg, Hornkvæg og Telte. **6** Men Landet
formaaede ikke at rumme dem, saa de kunde bo sammen;
thi deres Hjorde var for store til, at de kunde bo sammen.
7 Da opstod der Strid mellem Abrams og Lots Hyrder;
det var dengang Kana'anæerne og Perizziterne boede i
Landet. **8** Abram sagde derfor til Lot: »Der maa ikke være
Strid mellem os to eller mellem mine og dine Hyrder,
vi er jo Frænder! **9** Ligger ikke hele Landet dig aabent?
Skil dig hellere fra mig; vil du til venstre, saa gaar jeg til
højre, og vil du til højre, saa gaar jeg til venstre!« **10** Da
saa Lot sig omkring, og da han saa, at hele Jordanegnen
(det var før HERREN ødelagde Sodoma og Gomorra) var
vandrig som HERRENS Have, som Ægyptens Land, hen ad
Zoar til, **11** valgte han sig hele Jordanegnen. Saa brød
Lot op og drog østerpaa, og de skiltes, **12** idet Abram
slog sig ned i Kana'ans Land, medens Lot slog sig ned i
Jordanegnens Byer og drog med sine Telte fra Sted til
Sted helt hen til Sodoma. — **13** Men Mændene i Sodoma
var ugudelige og store Syndere mod HERREN. **14** Efter at
Lot havde skilt sig fra Abram, sagde HERREN til denne:
»Løft dit Blik og se dig om der, hvor du staar, mod Nord,
mod Syd, mod Øst og mod Vest; **15** thi hele det Land, du
ser, vil jeg give dig og dit Afkom til evig Tid, **16** og jeg vil
gøre dit Afkom som Jordens Støv, saa at det lige saa lidt
skal kunne tælles, som nogen kan tælle Jordens Støv. **17**
Drag nu gennem Landet paa Kryds og tværs, thi dig giver
jeg det!« **18** Saa drog Abram fra Sted til Sted med sine

Telte og kom til Mamres Lund i Hebron, hvor han slog sig ned og byggede HERREN et Alter.

14 Dengang Amrafel var Konge i Sinear, Arjok i Ellasar,
Kedorlaomer i Elam og Tid'al i Gojim, **2** laa de i Krig
med Kong Bera af Sodoma, Kong Birsja af Gomorra, Kong
Sjin'ab af Adma, Kong Sjem'eber af Zebojim og Kongen i
Bela, det et Zoar. **3** Alle disse havde slaaet sig sammen
og var rykket frem til Siddims Dal, det er Salthavet. **4**
I tolv Aar havde de staaet under Kedorlaomer, men i
det trettende faldt de fra; **5** og i det fjortende Aar kom
Kedorlaomer og de Konger, som fulgte ham. Først slog de
Refaiterne i Asjtarot-Karnajim, Zuziterne i Ham, Emiterne
i Sjave-Kirjatajim **6** og Horiterne i Se'irs Bjerge hen ad El-
Paran til ved Ørkenens Rand; **7** saa vendte de om og drog
til Misjpatkilden, det er Kadesj, og slog Amalekiterne i
hele deres Omraade og ligesaa de Amoriter, der boede i
Hazazon-Tamar. **8** Da drog Sodomas, Gomorras, Admas,
Zebojims og Belas, det er Zoars, Konger ud og indlod
sig i Siddims Dal i Kamp **9** med Kong Kedorlaomer af
Elam, Kong Tid'al af Gojim, Kong Amrafel af Sinear og
Kong Arjok af Ellasar, fire Konger mod fem. **10** Men
Siddims Dal var fuld af Jordbeggruber; og da Sodomas
og Gomorras Konger blev slaaet paa Flugt, styrtede de i
dem, medens de, der blev tilbage, flyede op i Bjergene.
11 Saa tog Fjenden alt Godset i Sodoma og Gomorra og alle
Levnedsmidlerne og drog bort; **12** ligeledes tog de, da
de drog bort, Abrams Brodersøn Lot og alt hans Gods
med sig; thi han boede i Sodoma. **13** Men en Flygtning
kom og meldte det til Hebræeren Abram, der boede ved

den Lund, som tilhørte Amoriten Mamre, en Broder til Esjkol og Aner, der ligesom han var Abrams Pagtsfæller. **14** Da nu Abram hørte, at hans Frænde var taget til Fange, mønstrede han sine Husfolk, de hjemmefødte Trælle, 318 Mand, og satte efter Fjenden til Dan; **15** der faldt han og hans Trælle over dem om Natten, slog dem paa Flugt og forfulgte dem op til Hoba norden for Damaskus. **16** Derefter bragte han alt Godset tilbage; ogsaa sin Frænde Lot og hans Gods førte han tilbage og ligeledes Kvinderne og Folket. **17** Da han nu kom tilbage fra Sejren over Kedorlaomer og de Konger, der fulgte ham, gik Sodomas Konge ham i Møde i Sjavedalen, det er Kongedalen. **18** Men Salems Konge Melkizedek, Gud den Allerhøjestes Præst, bragte Brød og Vin **19** og velsignede ham med de Ord: »Priset være Abram for Gud den Allerhøjeste, Himmelens og Jordens Skaber, **20** og priset være Gud den Allerhøjeste, der gav dine Fjender i din Haand!« Og Abram gav ham Tiende af alt. **21** Sodomas Konge sagde derpaa til Abram: »Giv mig Menneskene og behold selv Godset!« **22** Men Abram svarede Sodomas Konge: »Til HERREN, Gud den Allerhøjeste, Himmelens og Jordens Skaber, løfter jeg min Haand paa, **23** at jeg ikke vil tage saa meget som en Traad eller en Sandalrem eller overhovedet noget som helst af din Ejendom; du skal ikke sige, at du har gjort Abram rig! **24** Jeg vil intet have — kun hvad de unge Mænd har fortæret, og mine Ledsagere, Aner, Esjkol og Mamres Del, lad dem faa deres Del!«

15 Nogen Tid efter kom HERRENS Ord til Abram i et Syn saaledes: »Frygt ikke, Abram, jeg er dit Skjold; din

Løn skal blive saare stor!« **2** Men Abram svarede: »Herre, HERRE, hvad kan du give mig, naar jeg dog gaar barnløs bort, og en Mand fra Damaskus, Eliezer, skal arve mit Hus.« **3** Og Abram sagde: »Du har jo intet Afkom givet mig, og se, min Hustræl kommer til at arve mig!« **4** Og se, HERRENS Ord kom til ham saaledes: »Han kommer ikke til at arve dig, men den, der udgaar af dit Liv, han skal arve dig.« **5** Derpaa førte han ham ud i det fri og sagde: »Se op mod Himmelen og prøv, om du kan tælle Stjernerne!« Og han sagde til ham: »Saaledes skal dit Afkom blive!« **6** Da troede Abram HERREN, og han regnede ham det til Retfærdighed. **7** Derpaa sagde han til ham: »Jeg er HERREN, som førte dig bort fra Ur-Kasdim for at give dig dette Land i Eje!« **8** Men han svarede: »Herre, HERRE, hvorpaa kan jeg kende, at jeg skal faa det i Eje?« **9** Da sagde han til ham: »Tag mig en treaars Kvie, en treaars Ged og en treaars Væder, en Turteldue og en Smaafugl!« **10** Saa tog han alle disse Dyr skar dem midt over og lagde Halvdelene over for hinanden; dog skar han ikke Fuglene over. **11** Da slog der Rovfugle ned paa de døde Kroppe, men Abram skræmmede dem bort. **12** Da Solen saa var ved at gaa ned, faldt der Dvale over Abram, og se, Rædsel faldt over ham, et stort Mørke. **13** Og han sagde til Abram: »Vide skal du, at dit Afkom skal bo som fremmede i et Land, der ikke er deres eget; de skal trælle for dem og mishandles af dem i 400 Aar. **14** Dog vil jeg ogsaa dømme det Folk, de kommer til at trælle for, og siden skal de vandre ud med meget Gods. **15** Men du skal fare til dine Fædre i Fred og blive jordet

i en god Alderdom. **16** I fjerde Slægtled skal de vende tilbage hertil; thi endnu er Amoriternes Syndeskyld ikke fuldmoden.« **17** Da Solen var gaaet ned og Mørket faldet paa, viste der sig en rygende Ovn med en flammende Ildslue, der skred frem mellem de sønderskaarne Kroppe. **18** Paa den Dag sluttede HERREN Pagt med Abram, idet han sagde: »Dit Afkom giver jeg dette Land fra Ægyptens Bæk til den store Flod, Eufratfloden, **19** det er Keniterne, Kenizziterne, Kadmoniterne, **20** Hetiterne, Perizziterne, Refaiterne, **21** Amoriterne, Kana'anæerne, Girgasjiterne, Hivviterne og Jebusiterne.«

16 Abrams Hustru Saraj fødte ham intet Barn. Men Saraj havde en Ægyptisk Trælkvinde ved Navn Hagar; **2** og Saraj sagde til Abram: »HERREN har jo nægtet mig Børn; gaa derfor ind til min Trælkvinde, maaske kan jeg faa en Søn ved hende!« Og Abram adlød Saraj. **3** Saa tog Abrams Hustru Saraj sin Trælkvinde, Ægypterinden Hagar, efter at Abram havde boet ti Aar i Kana'ans Land, og gav sin Mand Abram hende til Hustru; **4** og han gik ind til Hagar, og hun blev frugtsommelig. Men da hun saa, at hun var frugtsommelig, lod hun haant om sin Herskerinde. **5** Da sagde Saraj til Abram: »Min Krænkelse komme over dig! Jeg lagde selv min Trælkvinde i din Favn, og nu hun ser, at hun skal føde, lader hun haant om mig; HERREN være Dommer mellem mig og dig!« **6** Abram svarede Saraj: »Din Trælkvinde er i din Haand, gør med hende, hvad du finder for godt!« Da plagede Saraj hende, saa hun flygtede for hende. **7** Men HERRENS Engel fandt hende ved Vandkilden i Ørkenen, ved Kilden paa Vejen til

Sjur; **8** og han sagde: »Hvorfra kommer du, Hagar, Sarajs Trælkvinde, og hvor gaar du hen?« Hun svarede: »Jeg flygter for min Herskerinde Saraj!« **9** Da sagde HERRENS Engel til hende: »Vend tilbage til din Herskerinde og find dig i hendes Mishandling!« **10** Og HERRENS Engel sagde til hende: »Jeg vil gøre dit Afkom saa talrigt, at det ikke kan tælles.« **11** Og HERRENS Engel sagde til hende: »Se, du er frugtsommelig, og du skal føde en Søn, som du skal kalde Ismael, thi HERREN har hørt, hvad du har lidt; **12** og han skal blive et Menneske-Vildæsel, hvis Haand er mod alle, og alles Haand mod ham, og han skal ligge i Strid med alle sine Frænder!« **13** Saa gav hun HERREN, der havde talet til hende, Navnet: Du er en Gud, som ser; thi hun sagde: »Har jeg virkelig her set et Glimt af ham, som ser mig?« **14** Derfor kaldte man Brønden Be'er-lahaj-ro'i; den ligger mellem Kadesj og Bered. **15** Og Hagar fødte Abram en Søn, og Abram kaldte Sønnen, Hagar fødte ham, Ismael. **16** Abram var seks og firsindstyve Aar gammel, da Hagar fødte ham Ismael.

17 Da Abram var ni og halvfemsindstyve Aar gammel, aabenbarede HERREN sig for ham og sagde til ham: »Jeg er Gud den Almægtige; vandre for mit Aasyn og vær ustraffelig, **2** saa vil jeg oprette min Pagt mellem mig og dig og give dig et overvættes stort Afkom!« **3** Da faldt Abram paa sit Ansigt, og Gud sagde til ham: **4** »Fra min Side er min Pagt med dig, at du skal blive Fader til en Mængde Folk; **5** derfor skal dit Navn ikke mere være Abram, men du skal hedde Abraham, thi jeg gør dig til Fader til en Mængde Folk. **6** Jeg vil gøre dig

overvættes frugtbar og lade dig blive til Folk, og Konger skal nedstamme fra dig. **7** Jeg opretter min Pagt mellem mig og dig og dit Afkom efter dig fra Slægt til Slægt, og det skal være en evig Pagt, at jeg vil være din Gud og efter dig dit Afkoms Gud; **8** og jeg giver dig og dit Afkom efter dig din Udlændigheds Land, hele Kana'ans Land, til evigt Eje, og jeg vil være deres Gud!« **9** Derpaa sagde Gud til Abraham: »Men du paa din Side skal holde min Pagt, du og dit Afkom efter dig fra Slægt til Slægt; **10** og dette er min Pagt, som I skal holde, Pagten mellem mig og eder, at alt af Mandkøn hos eder skal omskæres. **11** I skal omskæres paa eders Forhud, det skal være et Pagtstegn mellem mig og eder; **12** otte Dage gamle skal alle af Mandkøn omskæres hos eder i alle kommende Slægter, baade de hjemmefødte Trælle og de, som er købt, alle fremmede, som ikke hører til dit Afkom; **13** omskæres skal baade dine hjemmefødte og dine købte. Min Pagt paa eders Legeme skal være en evig Pagt! **14** Men de uomskaarne, det af Mandkøn, der ikke Ottendedagen omskæres paa Forhuden, de skal udryddes af deres Folk; de har brudt min Pagt!« **15** Endvidere sagde Gud til Abraham: »Din Hustru Saraj skal du ikke mere kalde Saraj, hendes Navn skal være Sara; **16** jeg vil velsigne hende og give dig en Søn ogsaa ved hende; jeg vil velsigne hende, og hun skal blive til Folk, og Folkeslags Konger skal nedstamme fra hende!« **17** Da faldt Abraham paa sit Ansigt og lo, idet han tænkte: »Kan en hundredaarig faa Børn, og kan Sara med sine halvfemsindstyve Aar føde en Søn?« **18** Abraham sagde derfor til Gud: »Maatte

dog Ismael leve for dit Aasyn!« **19** Men Gud sagde: »Nej,
din Ægtehustru Sara skal føde dig en Søn, som du skal
kalde Isak; med ham vil jeg oprette min Pagt, og det
skal være en evig Pagt, der skal gælde hans Afkom efter
ham! **20** Men hvad Ismael angaar, har jeg bønhørt dig: jeg
vil velsigne ham og gøre ham frugtbar og give ham et
overvættes talrigt Afkom; tolv Stammehøvdinger skal
han avle, og jeg vil gøre ham til et stort Folk. **21** Men min
Pagt opretter jeg med Isak, som Sara skal føde dig om
et Aar ved denne Tid.« **22** Saa hørte han op at tale med
ham; og Gud steg op fra Abraham. **23** Da tog Abraham sin
Søn Ismael og alle sine hjemmefødte og de købte, alt af
Mandkøn i Abrahams Hus, og omskar selv samme Dag
deres Forhud, saaledes som Gud havde paalagt ham. **24**
Abraham var ni og halvfemsindstyve Aar, da han blev
omskaaret paa sin Forhud; **25** og hans Søn Ismael var
tretten Aar, da han blev omskaaret paa sin Forhud. **26** Selv
samme Dag blev Abraham og hans Søn Ismael omskaaret;
27 og alle Mænd i hans Hus, baade de hjemmefødte og de,
der var købt, de fremmede, blev omskaaret tillige med
ham.

18 Siden aabenbarede HERREN sig for ham ved Mamres
Lund, engang han sad i Teltdøren paa den hedeste Tid
af Dagen. **2** Da han saa op, fik han Øje paa tre Mænd,
der stod foran ham. Saa snart han fik Øje paa dem, løb
han dem i Møde fra Teltdøren, bøjede sig til Jorden **3** og
sagde: »Herre, hvis jeg har fundet Naade for dine Øjne,
saa gaa ikke din Træl forbi! **4** Lad der blive hentet lidt
Vand, saa I kan tvætte eders Fødder og hvile ud under

Træet. **5** Saa vil jeg bringe et Stykke Brød, for at I kan
styrke eder; siden kan I drage videre — da eders Vej nu
engang har ført eder forbi eders Træl!« De svarede: »Gør,
som du siger!« **6** Da skyndte Abraham sig ind i Teltet
til Sara og sagde: »Tag hurtigt tre Maal fint Mel, ælt
det og bag Kager deraf!« **7** Saa ilede han ud til Kvæget,
tog en fin og lækker Kalv og gav den til Svenden, og
han tilberedte den i Hast. **8** Derpaa tog han Surmælk og
Sødmælk og den tilberedte Kalv, satte det for dem og gik
dem til Haande under Træet, og de spiste. **9** Da sagde de
til ham: »Hvor er din Hustru Sara?« Han svarede: »Inde
i Teltet!« **10** Saa sagde han: »Næste Aar ved denne Tid
kommer jeg til dig igen, og saa har din Hustru Sara en
Søn!« Men Sara lyttede i Teltdøren bag ved dem; **11** og da
Abraham og Sara var gamle og højt oppe i Aarene, og
det ikke mere gik Sara paa Kvinders Vis, **12** lo hun ved
sig selv og tænkte: »Skulde jeg virkelig føle Attraa, nu
jeg er affældig, og min Herre er gammel?« **13** Da sagde
HERREN til Abraham: »Hvorfor ler Sara og tænker: Skulde
jeg virkelig føde en Søn, nu jeg er gammel? **14** Skulde
noget være umuligt for Herren? Næste Aar ved denne Tid
kommer jeg til dig igen, og saa har Sara en Søn!« **15** Men
Sara nægtede og sagde: »Jeg lo ikke!« Thi hun frygtede.
Men han sagde: »Jo, du lo!« **16** Saa brød Mændene op
derfra hen ad Sodoma til, og Abraham gik med for at
følge dem paa Vej. **17** Men HERREN sagde ved sig selv:
»Skulde jeg vel dølge for Abraham, hvad jeg har i Sinde at
gøre, **18** da Abraham dog skal blive til et stort og mægtigt
Folk, og alle Jordens Folk skal velsignes i ham? **19** Jeg har

jo udvalgt ham, for at han skal paalægge sine Børn og sine Efterkommere at vogte paa HERRENS Vej ved at øve Retfærdighed og Ret, for at HERREN kan give Abraham alt, hvad han har forjættet ham.« **20** Da sagde HERREN: »Sandelig. Skriget over Sodoma og Gomorra er stort, og deres Synd er saare svar. **21** Derfor vil jeg stige ned og se, om de virkelig har handlet saa galt, som det lyder til efter Skriget over dem, der har naaet mig — derom vil jeg have Vished!« **22** Da vendte Mændene sig bort derfra og drog ad Sodoma til; men HERREN blev staaende foran Abraham. **23** Og Abraham traadte nærmere og sagde: »Vil du virkelig udrydde retfærdige sammen med gudløse? **24** Maaske findes der halvtredsindstyve retfærdige i Byen; vil du da virkelig udrydde dem og ikke tilgive Stedet for de halvtredsindstyve retfærdiges Skyld, som findes derinde. **25** Det være langt fra dig at handle saaledes: at ihjelslaa retfærdige sammen med gudløse, saa de retfærdige faar samme Skæbne som de gudløse — det være langt fra dig! Skulde den, der dømmer hele Jorden, ikke selv øve Ret?« **26** Da sagde HERREN: »Dersom jeg finder halvtredsindstyve retfærdige i Sodoma, i selve Byen, vil jeg for deres Skyld tilgive hele Stedet!« **27** Men Abraham tog igen til Orde: »Se, jeg har dristet mig til at tale til min Herre, skønt jeg kun er Støv og Aske! **28** Maaske mangler der fem i de halvtredsindstyve retfærdige — vil du da ødelægge hele Byen for fems Skyld?« Han svarede: »Jeg vil ikke ødelægge Byen, hvis jeg finder fem og fyrretyve i den.« **29** Men han blev ved at tale til ham: »Maaske findes der fyrretyve i den!«

Han svarede: »For de fyrretyves Skyld vil jeg lade det være.« **30** Men han sagde: »Min Herre maa ikke blive vred, men lad mig tale: Maaske findes der tredive i den!« Han svarede: »Jeg skal ikke gøre det, hvis jeg finder tredive i den.« **31** Men han sagde: »Se, jeg har dristet mig til at tale til min Herre: Maaske findes de tyve i den!« Han svarede: »For de tyves Skyld vil jeg lade være at ødelægge den.« **32** Men han sagde: »Min Herre maa ikke blive vred, men lad mig kun tale denne ene Gang endnu; maaske findes der ti i den!« Han svarede: »For de tis Skyld vil jeg lade være at ødelægge den.« **33** Da nu HERREN havde talt ud med Abraham, gik han bort; og Abraham vendte tilbage til sin Bolig.

19 De to Engle kom nu til Sodoma ved Aftenstid. Lot sad i Sodomas Port, og da han fik Øje paa dem, stod han op og gik dem i Møde, bøjede sig til Jorden **2** og sagde: »Kære Herrer, tag dog ind og overnat i eders Træls Hus og tvæt eders Fødder; i Morgen tidlig kan I drage videre!« Men de sagde: »Nej, vi vil overnatte paa Gaden.« **3** Da nødte han dem stærkt, og de tog ind i hans Hus; derpaa tilberedte han dem et Maaltid og bagte usyrede Kager, og de spiste. **4** Men endnu før de havde lagt sig, stimlede Byens Folk, Indbyggerne i Sodoma, sammen omkring Huset, baade gamle og unge, alle uden Undtagelse, **5** og de raabte til Lot: »Hvor er de Mænd, der kom til dig i Nat? Kom herud med dem, for at vi kan stille vor Lyst paa dem!« **6** Da gik Lot ud til dem i Porten, men Døren lukkede han efter sig. **7** Og han sagde: »Gør dog ikke noget ondt, mine Brødre! **8** Se, jeg har to Døtre, der ikke har kendt Mand; dem vil jeg

bringe ud til eder, og med dem kan I gøre, hvad I lyster;
men disse Mænd maa I ikke gøre noget, siden de nu
engang er kommet ind under mit Tags Skygge!« **9** Men
de sagde: »Bort med dig! Her er den ene Mand kommet
og bor som fremmed, og nu vil han spille Dommer! Kom,
lad os handle værre med ham end med dem!« Og de
trængte ind paa Manden, paa Lot, og nærmede sig Døren
for at sprænge den. **10** Da rakte Mændene Haanden ud og
trak Lot ind til sig og lukkede Døren; **11** men Mændene
uden for Porten til Huset slog de med Blindhed, baade
store og smaa, saa de forgæves søgte at finde Porten. **12**
Derpaa sagde Mændene til Lot: »Hvem der ellers hører
dig til her, dine Svigersønner, dine Sønner og Døtre,
alle, som hører dig til i Byen, maa du føre bort fra dette
Sted; **13** thi vi staar i Begreb med at ødelægge Stedet her,
fordi Skriget over dem er blevet saa stort for HERREN,
at HERREN har sendt os for at ødelægge dem.« **14** Da
gik Lot ud og sagde til sine Svigersønner, der skulde
ægte hans Døtre: »Staa op, gaa bort herfra, thi HERREN
vil ødelægge Byen!« Men hans Svigersønner troede, at
han drev Spøg med dem. **15** Da Morgenen saa gryede,
skyndede Englene paa Lot og sagde: »Tag din Hustru og
dine to Døtre, som bor hos dig, og drag bort, for at du
ikke skal rives bort ved Byens Syndeskyld!« **16** Og da
han tøvede, greb Mændene ham, hans Hustru og hans to
Døtre ved Haanden, thi HERREN vilde skaane ham, og
de førte ham bort og bragte ham i Sikkerhed uden for
Byen. **17** Og idet de førte dem uden for Byen, sagde de:
»Det gælder dit Liv! Se dig ikke tilbage og stands ikke

nogensteds i Jordanegnen, men red dig op i Bjergene, for at du ikke skal omkomme!« **18** Men Lot sagde til dem: »Ak nej, Herre! **19** Din Træl har jo fundet Naade for dine Øjne, og du har vist mig stor Godhed og frelst mit Liv; men jeg kan ikke naa op i Bjergene og undfly Ulykken; den indhenter mig saa jeg mister Livet. **20** Se, den By der er nær nok til at jeg kan flygte derhen; den betyder jo ikke stort, lad mig redde mig derhen, den betyder jo ikke stort, og mit Liv er frelst!« **21** Da svarede han: »Ogsaa i det Stykke har jeg bønhørt dig; jeg vil ikke ødelægge den By, du nævner; **22** men red dig hurtigt derhen, thi jeg kan intet gøre, før du naar derhen!« Derfor kaldte man Byen Zoar. **23** Da Solen steg op over Landet og Lot var naaet til Zoar, **24** lod HERREN Svovl og Ild regne over Sodoma og Gomorra fra HERREN, fra Himmelen; **25** og han ødelagde disse Byer og hele Jordanegnen og alle Byernes Indbyggere og Landets Afgrøde. **26** Men hans Hustru, som gik efter ham, saa sig tilbage og blev til en Saltstøtte. **27** Næste Morgen, da Abraham gik hen til det Sted, hvor han havde staaet hos HERREN, **28** og vendte sit Blik mod Sodoma og Gomorra og hele Jordanegnen, saa han Røg stige til Vejrs fra Landet som Røgen fra en Smelteovn. **29** Da Gud tilintetgjorde Jordanegnens Byer, kom han Abraham i Hu og førte Lot ud af Ødelæggelsen, som han lod komme over de Byer, Lot boede i. **30** Men Lot drog op fra Zoar og slog sig ned i Bjergene med sine Døtre, thi han turde ikke blive i Zoar; og han boede i en Hule med sine to Døtre. **31** Da sagde den ældste til den yngste: »Vor Fader er gammel, og der findes ingen Mænd

her i Landet, som kunde komme til os paa vanlig Vis. **32** Kom, lad os give vor Fader Vin at drikke og ligge hos ham for at faa Afkom ved vor Fader!« **33** De gav ham da Vin at drikke samme Nat; og den ældste lagde sig hos sin Fader, og han sansede hverken, at hun lagde sig, eller at hun stod op. **34** Næste Dag sagde den ældste til den yngste: »Jeg laa i Gaar Nat hos min Fader; nu vil vi ogsaa give ham Vin at drikke i Nat, og gaa du saa ind og læg dig hos ham, for at vi kan faa Afkom ved vor Fader!« **35** Saa gav de atter den Nat deres Fader Vin at drikke, og den yngste lagde sig hos ham, og han sansede hverken, at hun lagde sig, eller at hun stod op. **36** Saaledes blev begge Lots Døtre frugtsommelige ved deres Fader; **37** og den ældste fødte en Søn, som hun kaldte Moab; han er Moabs Stamfader den Dag i Dag. **38** Ligesaa fødte den yngste en Søn, som hun kaldte Ben-Ammi; han er Ammoniternes Stamfader den Dag i Dag.

20 Derpaa brød Abraham op derfra til Sydlandet og slog sig ned mellem Kadesj og Sjur og boede som fremmed i Gerar. **2** Da nu Abraham sagde om sin Hustru Sara, at hun var hans Søster, sendte Kong Abimelek af Gerar Bud og lod Sara hente til sig. **3** Men Gud kom til Abimelek i en Drøm om Natten og sagde til ham: »Se, du skal dø for den Kvindes Skyld, som du har taget, thi hun er en anden Mands Hustru!« **4** Abimelek var imidlertid ikke kommet hende nær; og han sagde: »Herre, vil du virkelig slaa retfærdige Folk ihjel? **5** Har han ikke sagt mig, at hun er hans Søster? Og hun selv har ogsaa sagt, at han er hendes Broder; i mit Hjertes Troskyldighed og med

rene Hænder har jeg gjort dette.« **6** Da sagde Gud til ham i Drømmen: »Jeg ved, at du har gjort det i dit Hjertes Troskyldighed, og jeg har ogsaa hindret dig i at synde imod mig; derfor tilstedte jeg dig ikke at røre hende. **7** Men send nu Mandens Hustru tilbage, thi han er en Profet, saa han kan gaa i Forbøn for dig, og du kan blive i Live; men sender du hende ikke tilbage, saa vid, at du og alle dine er dødsens!« **8** Tidligt næste Morgen lod Abimelek alle sine Tjenere kalde og fortalte dem det hele, og Mændene blev saare forfærdede. **9** Men Abimelek lod Abraham kalde og sagde til ham: »Hvad har du dog gjort imod os? Og hvad har jeg forbrudt imod dig, at du bragte denne store Synd over mig og mit Rige? Du har gjort imod mig, hvad man ikke bør gøre!« **10** Og Abimelek sagde til Abraham: »Hvad bragte dig til at handle saaledes?« **11** Abraham svarede: »Jo, jeg tænkte: Her er sikkert ingen Gudsfrygt paa dette Sted, saa de vil slaa mig ihjel for min Hustrus Skyld. **12** Desuden er hun virkelig min Søster, min Faders Datter, kun ikke min Moders; men hun blev min Hustru. **13** Og da nu Gud lod mig flakke om fjernt fra min Faders Hus, sagde jeg til hende: Den Godhed maa du vise mig, at du overalt, hvor vi kommer hen, siger, at jeg er din Broder.« **14** Derpaa tog Abimelek Smaakvæg og Hornkvæg, Trælle og Trælkvinder og gav Abraham dem og sendte hans Hustru Sara tilbage til ham; **15** og Abimelek sagde til ham: »Se, mit Land ligger aabent for dig; slaa dig ned, hvor du lyster!« **16** Men til Sara sagde han: »Jeg har givet din Broder 1000 Sekel Sølv, det skal være dig Godtgørelse for alt, hvad der er tilstødt dig.

Hermed har du faaet fuld Oprejsning.« **17** Men Abraham gik i Forbøn hos Gud, og Gud helbredte Abimelek og hans Hustru og Medhustruer, saa at de atter fik Børn. **18** HERREN havde nemlig lukket for ethvert Moderliv i Abimeleks Hus for Abrahams Hustru Saras Skyld.

21 HERREN saa til Sara, som han havde lovet, og HERREN gjorde ved Sara, som han havde sagt, **2** og hun undfangede og fødte Abraham en Søn i hans Alderdom, til den Tid Gud havde sagt ham. **3** Abraham kaldte den Søn, han fik med Sara, Isak; **4** og Abraham omskar sin Søn Isak, da han var otte Dage gammel, saaledes som Gud havde paalagt ham. **5** Abraham var 100 Aar gammel, da hans Søn Isak fødtes ham. **6** Da sagde Sara: »Gud ham beredt mig Latter; enhver, der hører det, vil le ad mig.« **7** Og hun sagde: »Hvem skulde have sagt Abraham, at Sara ammer Børn! Sandelig, jeg har født ham en Søn i hans Alderdom!« **8** Drengen voksede til og blev vænnet fra, og Abraham gjorde et stort Gæstebud, den Dag Isak blev vænnet fra. **9** Men da Sara saa Ægypterinden Hagars Søn, som hun havde født Abraham, lege med hendes Søn Isak, **10** sagde hun til Abraham: »Jag den Trælkvinde og hendes Søn bort, thi ikke skal denne Trælkvindes Søn arve sammen med min Søn, med Isak!« **11** Derover blev Abraham saare ilde til Mode for sin Søns Skyld; **12** men Gud sagde til Abraham: »Vær ikke ilde til Mode over Drengen og din Trælkvinde, men adlyd Sara i alt, hvad hun siger dig, thi efter Isak skal dit Afkom nævnes; **13** men ogsaa Trælkvindens Søn vil jeg gøre til et stort Folk; han er jo dit Afkom!« **14** Tidligt næste Morgen

tog da Abraham Brød og en Sæk Vand og gav Hagar det, og Drengen satte han paa hendes Skulder, hvorpaa han sendte hende bort. Som hun nu vandrede af Sted, for hun vild i Be'ersjebas Ørken, **15** og Vandet slap op i hendes Sæk; da lagde hun Drengen hen under en af Buskene **16** og gik hen og satte sig i omtrent et Pileskuds Afstand derfra, idet hun sagde ved sig selv: »Jeg kan ikke udholde at se Drengen dø!« Og saaledes sad hun, medens Drengen græd højt. **17** Da hørte Gud Drengens Graad, og Guds Engel raabte til Hagar fra Himmelen og sagde til hende: »Hvad fattes dig, Hagar? Frygt ikke, thi Gud har hørt Drengens Røst der, hvor han ligger; **18** rejs dig, hjælp Drengen op og tag ham ved Haanden, thi jeg vil gøre ham til et stort Folk!« **19** Da aabnede Gud hendes Øjne, saa hun fik Øje paa en Brønd med Vand; og hun gik hen og fyldte Sækken med Vand og gav Drengen at drikke. **20** Og Gud var med Drengen, og han voksede til; og han bosatte sig i Ørkenen og blev Bueskytte. **21** Han boede i Parans Ørken, og hans Moder tog ham en Hustru fra Ægypten. **22** Ved den Tid sagde Abimelek og hans Hærfører Pikol til Abraham: »Gud er med dig i alt, hvad du tager dig for; **23** tilsværg mig derfor her ved Gud, at du aldrig vil være troløs mod mig eller mine Efterkommere, men at du vil handle lige saa venligt mod mig og det Land, du gæster, som jeg har handlet mod dig!« **24** Da svarede Abraham: »Jeg vil sværge!« **25** Men Abraham krævede Abimelek til Regnskab for en Brønd, som Abimeleks Folk havde tilranet sig. **26** Da svarede Abimelek: »Jeg ved intet om, hvem der har gjort det;

hverken har du underrettet mig derom, ej heller har jeg
hørt det før i Dag!« **27** Da tog Abraham Smaakvæg og
Hornkvæg og gav Abimelek det, og derpaa sluttede de
Pagt med hinanden. **28** Men Abraham satte syv Lam til
Side, **29** og da Abimelek spurgte ham: »Hvad betyder de
syv Lam, du der har sat til Side?« **30** svarede han: »Jo, de
syv Lam skal du modtage af min Haand til Vidnesbyrd
om, at jeg har gravet denne Brønd.« **31** Derfor kaldte man
dette Sted Be'ersjeba, thi der svor de hinanden Eder; **32**
og de sluttede Pagt ved Be'ersjeba. Saa brød Abimelek og
hans Hærfører Pikol op og vendte tilbage til Filisternes
Land. **33** Men Abraham plantede en Tamarisk i Be'ersjeba
og paakaldte der HERREN den evige Guds Navn. **34** Og
Abraham boede en Tid lang; som fremmed i Filisternes
Land.

22 Efter disse Begivenheder satte Gud Abraham paa
Prøve og sagde til ham: »Abraham!« Han svarede: »Se,
her er jeg!« **2** Da sagde han: »Tag din Søn Isak, din eneste,
ham, du elsker, og drag hen til Morija Land og bring ham
der som Brændoffer paa et af Bjergene, som jeg vil vise
dig!« **3** Da sadlede Abraham tidligt næste Morgen sit Æsel,
tog to af sine Drenge og sin Søn Isak med sig, og efter at
have kløvet Offerbrænde gav han sig paa Vandring; til
det Sted, Gud havde sagt ham. **4** Da Abraham den tredje
Dag saa op, fik han Øje paa Stedet langt borte. **5** Saa
sagde Abraham til sine Drenge: »Bliv her med Æselet,
medens jeg og Drengen vandrer derhen for at tilbede; saa
kommer vi tilbage til eder.« **6** Abraham tog da Brændet
til Brændofferet og lagde det paa sin Søn Isak; selv tog

han Ilden og Offerkniven, og saa gik de to sammen. **7** Da sagde Isak til sin Fader Abraham: »Fader!« Han svarede: »Ja, min Søn!« Da sagde han: »Her er Ilden og Brændet, men hvor er Dyret til Brændofferet?« **8** Abraham svarede: »Gud vil selv udse sig Dyret til Brændofferet, min Søn!« Og saa gik de to sammen. **9** Da de naaede det Sted, Gud havde sagt ham, byggede Abraham der et Alter og lagde Brændet til Rette; saa bandt han sin Søn Isak og lagde ham paa Alteret oven paa Brændet. **10** Og Abraham greb Kniven og rakte Haanden ud for at slagte sin Søn. **11** Da raabte HERRENS Engel til ham fra Himmelen: »Abraham, Abraham!« Han svarede: »Se, her er jeg!« **12** Da sagde Engelen: »Ræk ikke din Haand ud mod Drengen og gør ham ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din Søn, din eneste, for mig!« **13** Og da Abraham nu saa op, fik han bag ved sig Øje paa en Væder, hvis Horn havde viklet sig ind i de tætte Grene; og Abraham gik hen og tog Væderen og ofrede den som Brændoffer i sin Søns Sted. **14** Derfor kaldte Abraham dette Sted: HERREN udser sig, eller, som man nu til Dags siger: Bjerget, hvor HERREN viser sig. **15** Men HERRENS Engel raabte atter til Abraham fra Himmelen: **16** »Jeg sværger ved mig selv, lyder det fra HERREN: Fordi du har gjort dette og ikke sparet din Søn, din eneste, for mig, **17** saa vil jeg velsigne dig og gøre dit Afkom talrigt som Himmelens Stjerner og Sandet ved Havets Bred; og dit Afkom skal tage sine Fjenders Porte i Besiddelse; **18** og i din Sæd skal alle Jordens Folk velsignes, fordi du adlød mig!« **19** Derpaa vendte Abraham tilbage til sine

Drenge, og de brød op og tog sammen til Be'ersjeba. Og Abraham blev i Be'ersjeba. **20** Efter disse Begivenheder meldte man Abraham: »Ogsaa Milka har født din Broder Nakor Sønner: **21** Uz, hans førstefødte, dennes Broder Buz, Kemuel, Arams Fader, **22** Kesed, Hazo, Pildasj, Jidlaf og Betuel; **23** Betuel avlede Rebekka; disse otte har Milka født Abrahams Broder Nakor, **24** og desuden har hans Medhustru Re'uma født Teba, Gaham, Tahasj og Ma'aka.«

23 Sara levede 127 Aar, saa mange var Saras Leveaar. **2** Sara døde i Kirjat-Arba, det er Hebron, i Kana'ans Land. Saa gik Abraham hen og holdt Klage over Sara og begræd hende. **3** Og da han havde rejst sig fra sin døde, talte han saaledes til Hetiterne: **4** »Jeg er Gæst og fremmed hos eder; men giv mig et Gravsted hos eder, saa jeg kan jorde min døde og bringe hende bort fra mit Ansigt!« **5** Da svarede Hetiterne Abraham: **6** »Hør os, Herre! En Guds Fyrste er du jo iblandt os; jord du din døde i en af vore bedste Grave! Ikke en af os vil nægte dig sin Grav og hindre dig i at jorde din døde.« **7** Men Abraham stod op og bøjede sig for Hetiterne, Folkene der paa Stedet, **8** og sagde til dem: »Hvis I samtykker i, at jeg jorder min døde og bringer hende bort fra mit Ansigt, saa føj mig i at lægge et godt Ord ind for mig hos Efron, Zohars Søn, **9** saa han giver mig sin Klippehule i Makpela ved Udkanten af sin Mark; for fuld Betaling skal han i eders Nærværelse give mig den til Gravsted!« **10** Men Efron sad blandt Hetiterne; og Hetiten Efron svarede Abraham i Hetiternes Paahør, saa mange som gik ind gennem hans Bys Port: **11** »Gid min Herre vilde høre mig! Marken giver jeg dig, og

Hulen derpaa giver jeg dig; i mit Folks Nærværelse giver jeg dig den; jord du kun din døde!« **12** Da bøjede Abraham sig for Folkene der paa Stedet **13** og sagde til Efron i deres Paahør: »Om du blot — gid du dog vilde høre mig! Jeg giver dig, hvad Marken er værd; modtag det dog af mig, saa jeg kan jorde min døde der.« **14** Da sagde Efron til Abraham: **15** »Gid min Herre vilde høre mig! Et Stykke Land til 400 Sekel Sølv, hvad har det at sige mellem mig og dig? Jord du kun din døde!« **16** Og Abraham forstod Efron og tilvejede ham den Sum, han havde nævnet i Hetiternes Paahør, 400 Sekel Sølv i gangbar Mønt. **17** Saaledes gik Efrons Mark i Makpela over for Mamre i hele sin Udstrækning tillige med Klippehulen og alle Træerne paa Marken **18** over i Abrahams Eje i Hetiternes Nærværelse, saa mange som gik ind gennem hans Bys Port. **19** Derefter jordede Abraham sin Hustru Sara i Klippehulen paa Makpelas Mark over for Mamre, det er Hebron, i Kana'ans Land. **20** Og Marken med Klippehulen derpaa gik fra Hetiterne over til Abraham som Gravsted.

24 Abraham var blevet gammel og til Aars, og HERREN havde velsignet ham i alle Maader. **2** Da sagde Abraham til sin Træl, sit Hus's ældste, som stod for hele hans Ejendom: »Læg din Haand under min Lænd, **3** saa jeg kan tage dig i Ed ved HERREN, Himmelens og Jordens Gud, at du ikke vil tage min Søn en Hustru af Kana'anæernes Døtre, blandt hvem jeg bor, **4** men drage til mit Land og min Hjemstavn og tage min Søn Isak en Hustru derfra!« **5** Da sagde Trællen: »Men hvis nu Pigen ikke vil følge mig her til Landet, skal jeg saa bringe din Søn tilbage til det

Land, du vandrede ud fra?« **6** Abraham svarede: »Vogt
dig vel for at bringe min Søn tilbage dertil! **7** HERREN,
Himmelens Gud, som tog mig bort fra min Faders Hus
og min Hjemstavns Land, som talede til mig og tilsvor
mig, at han vil give mit Afkom dette Land, han vil sende
sin Engel foran dig, saa du kan tage min Søn en Hustru
derfra; **8** men hvis Pigen ikke vil følge dig, saa er du
løst fra Eden til mig; men i intet Tilfælde maa du bringe
min Søn tilbage dertil!« **9** Da lagde Trællen sin Haand
under sin Herre Abrahams Lænd og svor ham Eden.
10 Derpaa tog Trællen ti af sin Herres Kameler og alle
Haande kostbare Gaver fra sin Herre og gav sig paa Vej
til Nakors By i Aram-Naharajim. **11** Uden for Byen lod
han Kamelerne knæle ved Brønden ved Aftenstid, ved
den Tid Kvinderne gaar ud for at hente Vand; **12** og han
bad saaledes: »HERRE, du min Herre Abrahams Gud, lad
det lykkes for mig i Dag og vis Miskundhed mod min
Herre Abraham! **13** Se, jeg stiller mig her ved Vandkilden,
nu Bymændenes Døtre gaar ud for at hente Vand; **14** og
siger jeg nu til en Pige: Hæld din Krukke og giv mig at
drikke! og siger saa hun: Drik kun, og jeg vil ogsaa give
dine Kameler at drikke! lad det da være hende, du har
udset til din Tjener Isak; saaledes vil jeg kunne kende, at
du har vist Miskundhed mod min Herre!« **15** Knap var
han færdig med at bede, se, da kom Rebekka, en Datter af
Betuel, der var en Søn af Abrahams Broder Nakors Hustru
Milka, gaaende med Krukken paa Skulderen, **16** en saare
smuk Kvinde, Jomfru, endnu ikke kendt af nogen Mand.
Hun steg ned til Kilden, fyldte sin Krukke og steg op igen.

17 Da ilede Trællen hen til hende og sagde: »Giv mig lidt
Vand at drikke af din Krukke!« **18** Hun svarede: »Drik,
Herre!« og løftede straks Krukken ned paa sin Haand og
lod ham drikke; **19** og da hun havde slukket hans Tørst,
sagde hun: »Jeg vil ogsaa øse Vand til dine Kameler, til
de har slukket deres Tørst.« **20** Saa skyndte hun sig hen
og tømte Krukken i Truget og løb tilbage til Brønden
for at øse, og saaledes øste hun til alle hans Kameler. **21**
Imidlertid stod Manden og saa tavs paa hende for at faa at
vide, om HERREN havde ladet hans Rejse lykkes eller ej;
22 og da Kamelernes Tørst var slukket, tog han en gylden
Næsering, der vejede en halv Sekel, og to Armbaand, der
vejede ti Guldsekel, og satte dem paa hendes Arme; **23**
og han sagde til hende: »Sig mig, hvis Datter du er! Er
der Plads til os i din Faders Hus for Natten?« **24** Hun
svarede: »Jeg er Datter af Betuel, som Milka fødte Nakor;
« **25** og videre sagde hun: »Der er rigeligt baade af Straa
og Foder hos os og Plads til at overnatte!« **26** Da bøjede
Manden sig og tilbad HERREN, **27** idet han sagde: »Lovet
være HERREN, min Herre Abrahams Gud, som ikke har
unddraget min Herre sin Miskundhed og Trofasthed!
HERREN har ført mig paa Vejen til min Herres Broders
Hus.« **28** Pigen løb imidlertid hjem og fortalte alt dette i
sin Moders Hus. **29** Men Rebekka havde en Broder ved
Navn Laban; han løb ud til Manden ved Kilden; **30** og da
han saa Næseringen og Armbaandene paa sin Søsters
Arme og hørte sin Søster Rebekka fortælle, hvad Manden
havde sagt til hende, gik han ud til Manden, som stod
med sine Kameler ved Kilden; **31** og han sagde: »Kom,

du HERRENS velsignede, hvorfor staar du herude? Jeg
har ryddet op i Huset og gjort Plads til Kamelerne.«
32 Saa kom Manden hen til Huset og tog Seletøjet af
Kamelerne, og Laban bragte Straa og Foder til dem og
Vand til Fodtvæt for Manden og hans Ledsagere. **33** Men
da der blev sat Mad for ham, sagde han: »Jeg vil intet
nyde, før jeg har røgtet mit Ærinde!« De svarede: »Sig
frem!« **34** Saa sagde han: »Jeg er Abrahams Træl. **35**
HERREN har velsignet min Herre i rigt Maal, saa han er
blevet en velstaaende Mand, og givet ham Smaakvæg og
Hornkvæg, Sølv og Guld, Trælle og Trælkvinder, Kameler
og Æsler; **36** og Sara, min Herres Hustru, har født ham en
Søn i hans Alderdom, og ham har han givet alt, hvad han
ejer. **37** Og nu har min Herre taget mig i Ed og sagt: Du
maa ikke tage min Søn en Hustru blandt Kana'anæernes
Døtre, i hvis Land jeg bor; **38** Men du skal drage til min
Faders Hus og min Slægt og tage min Søn en Hustru
derfra! **39** Og da jeg sagde til min Herre: Men hvis nu
Pigen ikke vil følge med mig? **40** svarede han: HERREN,
for hvis Aasyn jeg har vandret, vil sende sin Engel med
dig og lade din Rejse lykkes, saa du kan tage min Søn en
Hustru af min Slægt og min Faders Hus; **41** i modsat Fald
er du løst fra Eden til mig; kommer du til min Slægt, og
de ikke vil give dig hende, er du løst fra Eden til mig! **42**
Da jeg nu i Dag kom til Kilden, bad jeg saaledes: HERRE,
du min Herre Abrahams Gud! Vilde du dog lade den Rejse
lykkes, som jeg nu har for! **43** Se, jeg stiller mig her ved
Kilden, og siger jeg nu til den Pige, der kommer for at øse
Vand: Giv mig lidt Vand at drikke af din Krukke! **44** og

svarer saa hun: Drik selv, og jeg vil ogsaa øse Vand til dine Kameler! lad hende da være den Kvinde, HERREN har udset til min Herres Søn! **45** Og knap var jeg færdig med at tale saaledes ved mig selv, se, da kom Rebekka med sin Krukke paa Skulderen og steg ned til Kilden og øste Vand, og da jeg sagde til hende: Giv mig noget at drikke! **46** løftede hun straks sin Krukke ned og sagde: Drik kun, og jeg vil ogsaa give dine Kameler at drikke! Saa drak jeg, og hun gav ogsaa Kamelerne at drikke. **47** Da spurgte jeg hende: Hvis Datter er du? Og hun sagde: Jeg er Datter af Betuel, Nakors og Milkas Søn! Saa satte jeg Ringen i hendes Næse og Armbaandene paa hendes Arme; **48** og jeg bøjede mig og tilbad HERREN, og jeg lovede HERREN, min Herre Abrahams Gud, som havde ført mig den rigtige Vej, saa jeg: kunde tage min Herres Broderdatter til hans Søn! **49** Hvis I nu vil vise min Herre Godhed og Troskab, saa sig mig det, og hvis ikke, saa sig mig det, for at jeg kan have noget at rette mig efter!« **50** Da sagde Laban og Betuel: »Denne Sag kommer fra HERREN, vi kan hverken gøre fra eller til! **51** Der staar Rebekka foran dig, tag hende og drag bort, at hun kan: blive din Herres Søns Hustru, saaledes som HERREN har sagt!« **52** Da Abrahams Træl hørte deres Ord, kastede han sig til Jorden for HERREN. **53** Derpaa fremtog Trællen Sølv og Guldsmykker og Klæder og gav Rebekka dem, og til hendes Broder og Moder uddelte han Gaver. **54** Saa spiste og drak han og hans Ledsagere og overnattede der. Da de var staaet op næste Morgen, sagde han: »Lad mig nu fare til min Herre!« **55** Men Rebekkas Broder og Moder

svarede: »Lad dog Pigen blive hos os i nogen Tid, en halv Snes Dage eller saa, siden kan du drage bort!« **56** Da sagde han til dem: »Ophold mig ikke, nu HERREN har ladet min Rejse lykkes; lad mig fare! Jeg vil drage til min Herre!« **57** De svarede; »Lad os kalde paa. Pigen og spørge hende selv!« **58** Og de kaldte paa Rebekka og spurgte hende: »Vil du drage med denne Mand?« Hun svarede: »Ja, jeg vil!« **59** Da tog de Afsked med deres, Søster Rebekka og hendes Amme og med Abrahams Træl og hans Ledsagere; **60** og de velsignede Rebekka og sagde: »Maatte du, vor Søster, blive til ti Tusind Tusinder, og maatte dit Afkom indtage dine Fjenders Porte!« **61** Saa brød Rebekka og hendes Piger op, og de satte sig paa Kamelerne og fulgte med Manden; og Trællen tog Rebekka og drog bort. **62** Isak var imidlertid draget til Ørkenen ved Be'er-lahaj-ro'i, og han boede i Sydlandet. **63** Da han engang ved Aftenstid var gaaet ud paa Marken for at bede, saa han op og fik Øje paa nogle Kameler, der nærmede sig. **64** Men da Rebekka saa op og fik Øje paa Isak, lod hun sig glide ned af Kamelen **65** og spurgte Trællen: »Hvem er den Mand der, som kommer os i Møde paa Marken?« Trællen svarede: »Det er min Herre!« Da tog hun sit Slør og tilhyllede sig. **66** Men Trællen fortalte Isak alt, hvad han havde udrettet. **67** Da førte Isak Rebekka ind i sin Moder Saras Telt og tog hende til Hustru; og han fik hende kær. Saaledes blev Isak trøstet efter sin Moder.

25 Abraham tog sig en Hustru, som hed Ketura; **2** og hun fødte ham Zimran, Joksjan, Medan, Midjan, Jisjbak og Sjua. **3** Joksjan avlede Saba og Dedan. Dedans Sønner var

Assjuriterne, Letusjiterne og Le'ummiterne. **4** Midjans Sønner var Efa, Efer, Hanok, Abida og Elda'a. Alle disse var Keturas Sønner. **5** Abraham gav Isak alt, hvad han ejede; **6** men de Sønner, Abraham havde med sine Medhustruer, skænkede han Gaver og sendte dem, medens han endnu levede, bort fra sin Søn Isak, østpaa til Østlandet. **7** De Aar, Abraham levede, udgjorde 175; **8** saa udaandede han. Og Abraham døde i en god Alderdom, gammel og mæt af Dage, og samledes til sin Slægt. **9** Og hans Sønner Isak og Ismael jordede ham i Makpelas Klippehule paa Hetiten Efrons Zohars Søns, Mark over for Mamre, **10** den Mark, Abraham havde købt af Hetiterne; der jordedes Abraham og hans Hustru Sara. **11** Og da Abraham var død, velsignede Gud hans Søn Isak. Isak boede ved Be'er-lahaj-ro'i. **12** Dette er Abrahams Søn Ismaels Slægtebog, hvem Saras Trælkvinde, Ægypterinden Hagar, fødte ham. **13** Følgende er Navnene paa Ismaels Sønner efter deres Navne og Slægter: Nebajot, Ismaels førstefødte, Kedar, Adbe'el, Mibsam, **14** Misjma, Duma, Massa, **15** Hadad, Tema, Jetur, Nafisj og Kedma. **16** Det var Ismaels Sønner, og det var deres Navne i deres Indhegninger og Teltlejre, tolv Høvdinger med deres Stammer. **17** Ismaels Leveaar udgjorde 137; saa udaandede han; han døde og samledes til sin Slægt. **18** De havde deres Boliger fra Havila til Sjur over for Ægypten hen ad Assjur til. Lige for Øjnene af alle sine Brødre slog han sig ned. **19** Dette er Abrahams Søn Isaks Slægtebog. Abraham avlede Isak. **20** Isak var fyrretyve Aar gammel, da han tog Rebekka, en Datter af Aramæeren Betuel fra Paddan-Aram og

Søster til Aramæeren Laban, til Hustru. **21** Men Isak bad
til HERREN for sin Hustru, thi hun var ufrugtbar; og
HERREN bønhørte ham, og Rebekka, hans Hustru, blev
frugtsommelig. **22** Men da Sønnerne brødes i hendes
Liv, sagde hun: »Staar det saaledes til, hvorfor lever jeg
da?« Og hun gik hen for at adspørge HERREN. **23** Da
svarede HERREN hende: »To Folkeslag er i dit Liv, to
Folk skal gaa ud af dit Skød! Det ene skal kue det andet,
den ældste tjene den yngste!« **24** Da nu Tiden kom, at
hun skulde føde, var der Tvillinger i hendes Liv. **25** Den
første kom frem rødlig og lodden som en Skindkappe
over hele Kroppen; og de kaldte ham Esau. **26** Derefter
kom hans Broder frem med Haanden om Esaus Hæl;
derfor kaldte de ham Jakob. Isak var tresindstyve Aar
gammel, da de fødtes. **27** Drengene voksede til, og Esau
blev en dygtig Jæger, der færdedes i Ødemarken, men
Jakob en fredsommelig Mand, en Mand, som boede i Telt.
28 Isak holdt mest af Esau, thi han spiste gerne Vildt; men
Rebekka holdt mest af Jakob. **29** Jakob havde engang kogt
en Ret Mad, da Esau udmattet kom hjem fra Marken.
30 Da sagde Esau til Jakob: »Lad mig faa noget af det
røde, det røde der, thi jeg er ved at dø af Sult!« Derfor
kaldte de ham Edom. **31** Men Jakob sagde: »Du maa først
sælge mig din Førstefødselsret!« **32** Esau svarede: »Jeg er
jo lige ved at omkomme; hvad bryder jeg mig om min
Førstefødselsret!« **33** Men Jakob sagde: »Du maa først
sværge mig det til!« Da svor Esau paa det og solgte sin
Førstefødselsret til Jakob. **34** Saa gav Jakob Esau Brød
og kogte Linser, og da han havde spist og drukket, stod

han op og gik sin Vej. Saaledes lod Esau haant om sin Førstefødselsret.

26 Da der opstod Hungersnød i Landet — en anden
end den forrige paa Abrahams Tid — begav Isak sig
til Filisterkongen Abimelek i Gerar. **2** Og HERREN
aabenbarede sig for ham og sagde: »Drag ikke ned til
Ægypten, men bliv i det Land, jeg siger dig; **3** bo som
fremmed i det Land, saa vil jeg være med dig og velsigne
dig; thi dig og dit Afkom vil jeg give alle disse Lande og
stadfæste den Ed, jeg tilsvor din Fader Abraham; **4** og
jeg vil gøre dit Afkom talrigt som Himmelens Stjerner
og give dit Afkom alle disse Lande, og i din Sæd skal
alle Jordens Folk velsignes, **5** fordi Abraham adlød mine
Ord og holdt sig mine Forskrifter efterrettelig, mine
Bud, Anordninger og Love.« **6** Saa blev Isak boende i
Gerar. **7** Da nu Mændene der paa Stedet forhørte sig
om hans Hustru, sagde han: »Det er min Søster!« Thi
han turde ikke sige, at hun var hans Hustru, af Frygt for
at Mændene der paa Stedet skulde slaa ham ihjel for
Rebekkas Skyld; thi hun var meget smuk. **8** Men da han
havde boet der en Tid lang, hændte det, at Filisterkongen
Abimelek lænede sig ud af Vinduet og saa Isak kærtegne
sin Hustru Rebekka. **9** Saa lod Abimelek Isak kalde og
sagde: »Hun er jo din Hustru; hvor kunde du da sige, at
hun er din Søster« Isak svarede: »Jo, jeg tænkte: Jeg vil
ikke udsætte mig for at miste Livet for hendes Skyld.«
10 Men Abimelek sagde: »Hvad er det dog, du har gjort
imod os! Hvor let kunde det ikke være sket, at en af
Folket havde ligget hos din Hustru, og saa havde du bragt

Skyld over os!« **11** Saa bød Abimelek alt Folket: »Hver
den, der rører denne Mand eller hans Hustru, skal lide
Døden.« **12** Isak saaede der i Landet og fik samme Aar
100 Fold; og HERREN velsignede ham, **13** saa han blev en
mægtig Mand og stadig gik frem, indtil han blev saare
mægtig, **14** og han havde Smaakvæg og Hornkvæg og
Trælle i Mængde. Derover blev Filisterne skinsyge paa
ham. **15** Alle de Brønde, hans Faders Trælle havde gravet
i hans Fader Abrahams Dage, kastede Filisterne til og
fyldte dem med Jord; **16** og Abimelek sagde til Isak: »Drag
bort fra os, thi du er blevet os for stærk!« **17** Saa drog
Isak bort og slog Lejr i Gerars Dal og bosatte sig der. **18**
Men Isak lod atter de Brønde udgrave, som hans Fader
Abrahams Trælle havde gravet, og som Filisterne havde
tilkastet efter Abrahams Død, og gav dem de samme
Navne, som hans Fader havde givet dem. **19** Da nu Isaks
Trælle gravede i Dalen, stødte de paa en Brønd med
rindende Vand; **20** men Gerars Hyrder yppede Kiv med
Isaks og sagde: »Dette Vand tilhører os!« Derfor kaldte
han Brønden Esek, thi der stredes de med ham. **21** Saa
flyttede han derfra og lod grave en ny Brønd; og da de
ogsaa yppede Kiv om den, kaldte han den Sitna. **22** Saa
flyttede han derfra og lod grave en ny Brønd; og da
de ikke yppede Kiv om den, kaldte han den Rehobot,
idet han sagde: »Nu har HERREN skaffet os Plads, saa vi
kan blive talrige i Landet!« **23** Saa drog han derfra til
Be'ersjeba. **24** Samme Nat aabenbarede HERREN sig for
ham og sagde: »Jeg er din Fader Abrahams Gud; frygt
ikke, thi jeg er med dig, og jeg vil velsigne dig og gøre dit

Afkom talrigt for min Tjener Abrahams, Skyld!« **25** Da
byggede Isak et Alter der og paakaldte HERRENS Navn;
og der opslog han sit Telt, og hans Trælle gravede der en
Brønd. **26** Imidlertid kom Abimelek til ham fra Gerar med
sin Ven Ahuzzat og sin Hærfører Pikol. **27** Isak sagde til
dem: »Hvorfor kommer I til mig, naar I dog hader mig og
har jaget mig bort fra eder?« **28** Men de svarede: »Vi ser
tydeligt, at HERREN er med dig, derfor har vi tænkt: Lad
der blive et Edsforbund mellem os og dig, og lad os slutte
en Pagt med dig, **29** at du ikke vil gøre os noget ondt,
ligesom vi ikke har voldet dig Men, men kun handlet
vel imod dig og ladet dig fare i Fred; du er og bliver jo
HERRENS velsignede!« **30** Saa gjorde han et Gæstebud
for dem, og de spiste og drak. **31** Næste Morgen svor de
hinanden Eder, og derefter tog Isak Afsked med dem,
og de drog bort i Fred. **32** Samme Dag kom Isaks Trælle
og bragte ham Melding om den Brønd, de havde gravet,
og sagde: »Vi har fundet Vand!« **33** Saa kaldte han den
Sjib'a; og derfor hedder Byen den Dag i Dag Be'ersjeba.
34 Da Esau var fyrretyve Aar gammel, tog han Judit, en
Datter af Hetiten Be'eri, og Basemat, en Datter af Hetiten
Elon, til Ægte. **35** Det var Isak og Rebekka en Hjertesorg.

27 Da Isak var blevet gammel og hans Syn sløvet, saa
han ikke kunde se, kaldte han sin ældste Søn Esau til sig
og sagde til ham: »Min Søn!« Han svarede: »Her er jeg!«
2 Da sagde han: »Se, jeg er nu gammel og ved ikke, hvad
Dag Døden kommer; **3** tag derfor dine Jagtredskaber, dit
Pilekogger og din Bue og gaa ud paa Marken og skyd mig
et Stykke Vildt; **4** lav mig en lækker Ret Mad efter min

Smag og bring mig den, at jeg kan spise, før at min Sjæl kan velsigne dig, før jeg dør!« **5** Men Rebekka havde lyttet, medens Isak talte til sin Søn Esau, og da, Esau var gaaet ud paa Marken for at skyde et Stykke Vildt til sin Fader, **6** sagde hun til sin yngste Søn Jakob; »Se, jeg hørte din Fader sige til din Broder Esau: **7** Hent mig et Stykke Vildt og lav mig en lækker Ret Mad, at jeg kan spise, før at jeg kan velsigne dig for HERRENS Aasyn før min Død. **8** Adlyd mig nu, min Søn, og gør, hvad jeg paalægger dig: **9** Gaa ud til Hjorden og hent mig to gode Gedekid; saa laver jeg af dem en lækker Ret Mad til din Fader efter hans Smag; **10** bring saa den ind til din Fader, at han kan spise, for at han kan velsigne dig før sin Død!« **11** Men Jakob sagde til sin Moder Rebekka: »Se, min Broder Esau er haaret, jeg derimod glat; **12** sæt nu, at min Fader føler paa mig, saa staar jeg for ham som en Bedrager og henter mig en Forbandelse og ingen Velsignelse!« **13** Men hans Moder svarede: »Den Forbandelse tager jeg paa mig, min Søn, adlyd mig blot og gaa hen og hent mig dem!« **14** Saa gik han hen og hentede dem og bragte sin Moder dem, og hun tillavede en lækker Ret Mad efter hans Faders Smag. **15** Derpaa tog Rebekka sin ældste Søn Esaus Festklæder, som hun havde hos sig i Huset, og gav sin yngste Søn Jakob dem paa; **16** Skindene af Gedekiddene lagde hun om hans Hænder og om det glatte paa hans Hals, **17** og saa gav hun sin Søn Jakob Maden og Brødet, som hun havde tillavet. **18** Saa bragte han det ind til sin Fader og sagde: »Fader!« Han svarede: »Ja! Hvem er du, min Søn?« **19** Da svarede Jakob sin Fader: »Jeg er Esau, din

førstefødte; jeg har gjort, som du bød mig; sæt dig nu op og spis af mit Vildt, for at din Sjæl kan velsigne mig!« **20** Men Isak sagde til sin Søn: »Hvor har du saa hurtigt kunnet finde noget, min Søn?« Han svarede: »Jo, HERREN din Gud sendte mig det i Møde!« **21** Men Isak sagde til Jakob: »Kom hen til mig, min Søn, saa jeg kan føle paa dig, om du er min Søn Esau eller ej!« **22** Da traadte Jakob hen til sin Fader, og efter at have følt paa ham sagde Isak: »Røsten er Jakobs, men Hænderne Esaus!« **23** Og han kendte ham ikke, fordi hans Hænder var haarede som hans Broder Esaus. Saa velsignede han ham. **24** Og han sagde: »Du er altsaa virkelig min Søn Esau?« Han svarede: »Ja, jeg er!« **25** Da sagde han: »Bring mig det, at jeg kan spise af min Søns Vildt, for at min Sjæl kan velsigne dig!« Saa bragte han ham det, og han spiste, og han bragte ham Vin, og han drak. **26** Derpaa sagde hans Fader Isak til ham: »Kom hen til mig og kys mig, min Søn!« **27** Og da, han kom hen til ham og kyssede ham, mærkede han Duften af hans Klæder. Saa velsignede han ham og sagde: »Se, Duften af min Søn er som Duften af en Mark, HERREN har velsignet! **28** Gud give dig af Himmelens Væde og Jordens Fedme, Korn og Most i Overflod! **29** Maatte Folkeslag tjene dig og Folkefærd bøje sig til Jorden for dig! Bliv Hersker over dine Brødre, og din Moders Sønner bøje sig til Jorden for dig! Forbandet, hvo dig forbander; velsignet, hvo dig velsigner!« **30** Da Isak var færdig med at velsigne Jakob, og lige som Jakob var gaaet fra sin Fader Isak, vendte hans Broder Esau hjem fra Jagten; **31** ogsaa han lavede en lækker Ret Mad,

bragte den til sin Fader og sagde: »Vil min Fader sætte sig op og spise af sin Søns Vildt, for at din Sjæl kan velsigne mig!« **32** Saa sagde hans Fader Isak: »Hvem er du?« Og han svarede: »Jeg er Esau, din førstefødte!« **33** Da blev Isak højlig forfærdet og sagde: »Men hvem var da han, der bragte mig et Stykke Vildt, som han havde skudt? Og jeg spiste, før du kom, og jeg velsignede ham og nu er og bliver han velsignet!« **34** Da Esau hørte sin Faders Ord: udstødte han et højt og hjerteskærende Skrig og sagde: »Velsign dog ogsaa mig, Fader!« **35** Men han sagde: »Din Broder kom med Svig og tog din Velsignelse!« **36** Da sagde han: »Har man kaldt ham Jakob, fordi han skulde overliste mig? Nu har han gjort det to Gange: Han tog min Førstefødselsret, og nu har han ogsaa taget min Velsignelse!« Og han sagde: »Har du ingen Velsignelse tilbage til mig?« **37** Men Isak svarede: »Se, jeg har sat ham til Hersker over dig, og alle hans Brødre har jeg gjort til hans Trælle, med Korn og Most har jeg betænkt ham hvad kan jeg da gøre for dig, min Søn?« **38** Da sagde Esau til sin Fader: »Har du kun den ene Velsignelse. Fader? Velsign ogsaa mig, Fader!« Og Esau opløftede sin Røst og græd. **39** Saa tog hans Fader Isak til Orde og sagde til ham: »Se, fjern fra Jordens Fedme skal din Bolig være og fjern fra Himmelens Væde ovenfra; **40** af dit Sværd skal du leve, og din Broder skal du tjene; men naar du samler din Kraft, skal du sprænge hans Aag af din Hals!« **41** Men Esau pønsede paa ondt mod Jakob for den Velsignelse, hans Fader havde givet ham, og Esau sagde ved sig selv: »Der er ikke længe til, at vi skal holde Sorg over min

Fader, saa vil jeg slaa min Broder Jakob ihjel!« **42** Da nu Rebekka fik Nys om sin ældste Søn Esaus Ord, sendte hun Bud efter sin yngste Søn Jakob og sagde til ham: »Din Broder Esau vil hævne sig paa dig og slaa dig ihjel; **43** adlyd nu mig min Søn: Flygt til min Broder Laban i Karan **44** og bliv saa hos ham en Tid, til din Broders Harme lægger sig, **45** til din Broders Vrede vender sig fra dig, og han glemmer, hvad du har gjort ham; saa skal jeg sende Bud og hente dig hjem. Hvorfor skal jeg miste eder begge paa een Dag!« **46** Men Rebekka sagde til Isak: »Jeg er led ved Livet for Hets Døtres Skyld; hvis Jakob tager sig saadan en hetitisk Kvinde, en af Landets Døtre, til Hustru, hvad skal jeg da med Livet!«

28 Da kaldte Isak Jakob til sig og velsignede ham, idet han bød ham: »Du maa ikke tage dig en Hustru blandt Kana'ans Døtre. **2** Drag til Paddan-Aram, til din Morfader Betuels Hus, og tag dig der en af din Morbroder Labans Døtre til Hustru! **3** Gud den Almægtige velsigne dig og gøre dig frugtbar og give dig et talrigt Afkom, saa du bliver til Stammer i Hobetal. **4** Han give dig og dit Afkom med dig Abrahams Velsignelse, saa du faar din Udlændigheds Land i Eje, det, Gud skænkede Abraham!« **5** Saa lod Isak Jakob fare, og han drog til Paddan-Aram, til Aramæeren Laban, Betuels Søn, som var Broder til Rebekka, Jakobs og Esaus Moder. **6** Men Esau fik at vide, at Isak havde velsignet Jakob og sendt ham til Paddan-Aram for at tage sig en Hustru der, og at han, da han velsignede ham, havde paalagt ham ikke at tage sig en Hustru blandt Kana'ans Døtre, **7** og at Jakob havde adlydt

sin Fader og Moder og var draget til Paddan-Aram. **8** Da skønnede Esau, at Kana'ans Døtre vakte hans Fader Isaks Mishag, **9** og han gik til Ismael og tog Mahalat, en Datter af Abrahams Søn Ismael og Søster til Nebajot, til Hustru ved Siden af sine andre Hustruer. **10** Saa drog Jakob bort fra Be'ersjeba og vandrede ad Karan til. **11** Paa sin Vandring kom han til det hellige Sted og overnattede der, da Solen var gaaet ned; og han tog en af Stenene paa Stedet og brugte den som Hovedgærde og lagde sig til, Hvile der. **12** Da drømte han, og se, paa Jorden stod en Stige, hvis Top naaede til Himmelen, og se, Guds Engle steg op og ned ad den; **13** og HERREN stod foran ham og sagde: »Jeg er HERREN, din Fader Abrahams og Isaks Gud! Det Land, du hviler paa, giver jeg dig og dit Afkom; **14** dit Afkom skal blive som Jordens Støv, og du skal brede dig mod Vest og Øst, mod Nord og Syd; og i dig og i din Sæd skal alle Jordens Slægter velsignes; **15** se, jeg vil være med dig og vogte dig, hvorhen du end gaar og føre dig tilbage til dette Land; thi jeg vil ikke forlade dig, men opfylde alt, hvad jeg har lovet dig!« **16** Da Jakob vaagnede af sin Søvn, sagde han: »Sandelig, HERREN er paa dette Sted, og jeg vidste det ikke!« **17** Og han blev angst og sagde: »Hvor forfærdeligt er dog dette Sted! Visselig, her er Guds Hus, her er Himmelens Port!« **18** Tidligt næste Morgen tog Jakob den Sten, han havde brugt som Hovedgærde rejste den som en Stenstøtte og gød Olie over den. **19** Og han kaldte dette Sted Betel; før hed Byen Luz. **20** Derpaa gjorde Jakob følgende Løfte: »Hvis Gud er med mig og vogter mig paa den Vej, jeg skal vandre, og

giver mig Brød at spise og Klæder at iføre mig, **21** og hvis
jeg kommer uskadt tilbage til min Faders Hus, saa skal
HERREN være min Gud, **22** og denne Sten, som jeg har
rejst som en Støtte, skal være Guds Hus, og af alt, hvad
du giver mig, vil jeg give dig Tiende!«

29 Derpaa fortsatte Jakob sin Vandring og drog til Østens
Børns Land. **2** Da fik han Øje paa en Brønd paa Marken og
tre Hjorde af Smaakvæg, der var lejrede ved den. Ved
den Brønd vandede man Hjordene; og over Hullet laa der
en stor Sten, **3** som man først væltede bort, naar alle
Hjordene var samlede, for siden, naar Dyrene var vandet,
at vælte den paa Plads igen. **4** Jakob spurgte dem: »Hvor
er I fra, Brødre?« De svarede: »Fra Karan!« **5** Da spurgte
han dem: »Kender I Laban, Nakors Søn?« De svarede:
»Ja, ham kender vi godt.« **6** Han spurgte da: »Gaar det
ham vel?« De svarede: »Ja, det gaar ham vel; se, hans
Datter Rakel kommer netop med Hjorden derhenne!« **7**
Da sagde han: »Det er jo endnu højlys Dag og for tidligt
at drive Kvæget sammen; vand Dyrene og før dem ud paa
Græsgangene!« **8** Men de svarede: »Det kan vi ikke, før
alle Hyrderne er samlede; først naar de vælter Stenen
fra Brøndhullet, kan vi vande Dyrene.« **9** Medens han
saaledes stod og talte med dem, var Rakel kommet derhen
med sin Faders Hjord, som hun vogtede; **10** og saa snart
Jakob saa sin Morbroder Labans Datter Rakel og hans
Hjord, gik han hen og væltede Stenen fra Brøndhullet og
vandede sin Morbroder Labans Hjord. **11** Saa kyssede
han Rakel og brast i Graad; **12** og han fortalte hende, at
han var hendes Faders Frænde, en Søn af Rebekka: Da

skyndte hun sig hjem til sin Fader og fortalte ham det; **13** og saa snart Laban hørte om sin Søstersøn Jakob, løb han ham i Møde, omfavnede og kyssede ham og førte ham hjem til sit Hus. Saa fortalte Jakob ham alt, hvad der var sket; **14** og Laban sagde: »Ja, du er mit Kød og Blod!« Han blev nu hos ham en Maanedstid. **15** Saa sagde Laban til Jakob: »Skulde du tjene mig for intet fordi du er min Frænde? Sig mig, hvad du vil have i Løn!« **16** Nu havde Laban to Døtre; den ældste hed Lea, den yngste Rakel; **17** Leas Øjne var matte, men Rakel havde en dejlig Skikkelse og saa dejlig ud, **18** og Jakob elskede Rakel; derfor sagde han: »Jeg vil tjene dig syv Aar for din yngste Datter Rakel.« **19** Laban svarede: »Jeg giver hende hellere til dig end til en fremmed; bliv kun hos mig!« **20** Saa tjente Jakob syv Aar for Rakel; og de syntes ham kun nogle faa Dage, fordi han elskede hende. **21** Derefter sagde Jakob til Laban: »Giv mig min Hustru, nu min Tjenestetid er ude, at jeg kan gaa ind til hende!« **22** Saa indbød Laban alle Mændene paa Stedet til Gæstebud. **23** Men da Aftenen kom, tog han sin, Datter Lea og bragte hende til ham, og han gik ind til hende. **24** Og Laban gav sin Datter Lea sin Trælkvinde Zilpa til Trælkvinde. **25** Da det nu om Morgenen viste sig at være Lea, sagde Jakob til Laban: »Hvad er det, du har gjort imod mig? Er det ikke for Rakel, jeg har tjent hos dig? Hvorfor har du bedraget mig?« **26** Laban svarede: »Det er ikke Skik og Brug her til Lands at give den yngste bort før den ældste; **27** men lad nu Bryllupsugen gaa til Ende, saa vil jeg ogsaa give dig hende, imod at du bliver i min Tjeneste syv Aar til.« **28**

Det gik Jakob ind paa, og da Bryllupsugen var til Ende,
gav Laban ham sin Datter Rakel til Hustru. **29** Og Laban
gav sin Datter Rakel sin Trælkvinde Bilha til Trælkvinde.
30 Saa gik Jakob ogsaa ind til Rakel, og han elskede Rakel
højere end Lea. Derpaa blev han i Labans Tjeneste syv
Aar til. **31** Da HERREN saa, at Lea blev tilsidesat, aabnede
han hendes Moderliv, medens Rakel var ufrugtbar. **32**
Saa blev Lea frugtsommelig og fødte en Søn, som hun
gav Navnet Ruben; thi hun sagde: »HERREN har set til
min Ulykke; nu vil min Mand elske mig!« **33** Siden blev
hun frugtsommelig igen og fødte en Søn; og hun sagde:
»HERREN hørte, at jeg var tilsidesat, saa gav han mig
ogsaa ham!« Derfor gav hun ham Navnet Simeon. **34**
Siden blev hun frugtsommelig igen og fødte en Søn; og
hun sagde: »Nu maa da endelig min Mand holde sig til
mig, da jeg har født ham tre Sønner.« Derfor gav hun ham
Navnet Levi. **35** Siden blev hun frugtsommelig igen og
fødte en Søn; og hun sagde: »Nu vil jeg prise HERREN!«
Derfor gav hun ham Navnet Juda. Saa fik hun ikke flere
Børn.

30 Da Rakel saa, at hun ikke fødte Jakob noget Barn,
blev hun skinsyg paa sin Søster og sagde til Jakob: »Skaf
mig Børn, ellers dør jeg!« **2** Men Jakob blev vred paa
Rakel og sagde: »Er jeg i Guds Sted? Det er jo ham, der
har nægtet dig Livsfrugt!« **3** Saa sagde hun: »Der er min
Trælkvinde Bilha; gaa ind til hende, saa hun kan føde paa
mine Knæ og jeg faa Sønner ved hende!« **4** Og hun gav
ham sin Trælkvinde Bilha til Hustru, og Jakob gik ind til
hende. **5** Saa blev Bilha frugtsommelig og fødte Jakob en

Søn, **6** og Rakel sagde: »Gud har hjulpet mig til min Ret,
han har hørt min Røst og givet mig en Søn.« Derfor gav
hun ham Navnet Dan. **7** Siden blev Rakels Trælkvinde
Bilha frugtsommelig igen og fødte Jakob en anden Søn; **8**
og Rakel sagde: »Gudskampe har jeg kæmpet med min
Søster og sejret.« Derfor gav hun ham Navnet Naftali. **9**
Men da Lea saa, at hun ikke fik flere Børn, tog hun sin
Trælkvinde Zilpa og gav Jakob hende til Hustru; **10** og
da Leas Trælkvinde Zilpa fødte Jakob en Søn, **11** sagde
Lea: »Hvilken Lykke!« Derfor gav hun ham Navnet Gad.
12 Siden fødte Leas Trælkvinde Zilpa Jakob en anden
Søn; **13** og Lea sagde: »Held mig! Kvinderne vil prise
mit Held!« Derfor gav hun ham Navnet Aser. **14** Men da
Ruben engang i Hvedehøstens Tid gik paa Marken, fandt
han nogle Kærlighedsæbler og bragte dem til sin Moder
Lea. Da sagde Rakel til Lea: »Giv mig nogle af din Søns
Kærlighedsæbler!« **15** Lea svarede: »Er det ikke nok, at du
har taget min Mand fra mig? Vil du nu ogsaa tage min
Søns Kærlighedsæbler?« Men Rakel sagde: »Til Gengæld
for din Søns Kærlighedsæbler maa han ligge hos dig i
Nat!« **16** Da saa Jakob kom fra Marken om Aftenen, gik
Lea ham i Møde og sagde: »Kom ind til mig i Nat, thi jeg
har købt dig for min Søns Kærlighedsæbler!« Og han laa
hos hende den Nat. **17** Saa bønhørte Gud Lea, og hun
blev frugtsommelig og fødte Jakob en femte Søn; **18** og
Lea sagde: »Gud har lønnet mig, fordi jeg gav min Mand
min Trælkvinde.« Derfor gav hun ham Navnet Issakar.
19 Siden blev Lea frugtsommelig igen og fødte Jakob en
sjette Søn; **20** og Lea sagde: »Gud har givet mig en god

Gave, nu vil min Mand blive hos mig, fordi jeg har født ham seks Sønner.« Derfor gav hun ham Navnet Zebulon. **21** Siden fødte hun en Datter, som hun gav Navnet Dina. **22** Saa kom Gud Rakel i Hu, og Gud bønhørte hende og aabnede hendes Moderliv, **23** saa hun blev frugtsommelig og fødte en Søn; og hun sagde: »Gud har borttaget min Skændsel.« **24** Derfor gav hun ham Navnet Josef; thi hun sagde: »HERREN give mig endnu en Søn!« **25** Da Rakel havde født Josef, sagde Jakob til Laban: »Lad mig fare, at jeg kan drage til min Hjemstavn og mit Land; **26** giv mig mine Hustruer og mine Børn som jeg har tjent dig for, og lad mig drage bort; du ved jo selv, hvorledes jeg har tjent dig!« **27** Men Laban svarede: »Maatte jeg have fundet Naade for dine Øjne! Jeg har udfundet, at HERREN har velsignet mig for din Skyld.« **28** Og han sagde: »Bestem, hvad du vil have i Løn af mig, saa vil jeg give dig den!« **29** Saa sagde Jakob: »Du ved jo selv, hvorledes jeg har tjent dig, og hvad din Ejendom er blevet til under mine Hænder; **30** thi før jeg kom, ejede du kun lidet, men nu har du Overflod; HERREN har velsignet dig, hvor som helst jeg satte min Fod. Men naar kan jeg komme til at gøre noget for mit eget Hus?« **31** Laban svarede: »Hvad skal jeg da give dig?« Da sagde Jakob: »Du skal ikke give mig noget; men hvis du gaar ind paa, hvad jeg nu foreslaar dig, vedbliver jeg at være Hyrde for dine Hjorde og vogte dem. **32** Jeg vil i Dag gaa hele din Hjord igennem og udskille alle spættede og blakkede Dyr alle de sorte Faar og de blakkede eller spættede Geder skal være min Løn; **33** i Morgen den Dag skal min Retfærdighed vidne

for mig: Naar du kommer og syner den Hjord, der skal
være min Løn, da er alle de Geder, som ikke er spættede
eller blakkede, og de Faar, som ikke er sorte, stjaalet
af mig.« **34** Laban svarede: »Vel, lad det blive, som du
siger!« **35** Saa udskilte han samme Dag de stribede og
blakkede Bukke og de spættede og blakkede Geder, alle
dem der havde hvide Pletter, og alle de sorte Faar og
overgav dem til sine Sønner, **36** og han lod der være
tre Dagsrejser mellem dem og Jakob; og Jakob vogtede
Resten af Labans Hjord. **37** Men Jakob tog friske Grene
af Hvidpopler, Mandeltræer og Plataner og afskrællede
Barken saaledes, at der kom hvide Striber paa Grenene;
38 og de afskrællede Grene stillede han op i Trugene foran
Dyrene, i Vandrenderne, hvor Dyrene kom hen og drak;
og de parrede sig, naar de kom for at drikke; **39** Dyrene
parrede sig foran Grenene og fødte saa stribet, spættet
og blakket Afkom. **40** Og Lammene udskilte Jakob. Og han
lod Dyrene vende Hovedet mod de stribede og alle de
sorte Dyr i Labans Hjord. Paa den Maade fik han sine
egne Hjorde, som han ikke bragte sammen med Labans.
41 Og hver Gang de kraftige Dyr parrede sig, stillede Jakob
Grenene op foran dem i Vandrenderne, for at de skulde
parre sig foran Grenene; **42** men naar det var de svage
Dyr, stillede han dem ikke op; saaledes kom de svage til
at tilhøre Laban, de kraftige Jakob. **43** Paa den Maade
blev Manden overmaade rig og fik Smaakvæg i Mængde,
Trælkvinder og Trælle, Kameler og Æsler.

31 Men Jakob hørte Labans Sønner sige: »Jakob har
taget al vor Faders Ejendom, og deraf har han skabt sig

al den Velstand.« **2** Og Jakob læste i Labans Ansigt, at
han ikke var sindet mod ham som tidligere. **3** Da sagde
HERREN til Jakob: »Vend tilbage til dine Fædres Land og
din Hjemstavn, saa vil jeg være med dig!« **4** Saa sendte
Jakob Bud og lod Rakel og Lea kalde ud paa Marken til sin
Hjord; **5** og han sagde til dem: »Jeg læser i eders Faders
Ansigt, at han ikke er sindet mod mig som tidligere,
nu da min Faders Gud har været med mig; **6** og I ved
jo selv, at jeg har tjent eders Fader af al min Kraft, **7**
medens eders Fader har bedraget mig og forandret min
Løn ti Gange; men Gud tilstedte ham ikke at gøre mig
Skade; **8** sagde han, at de spættede Dyr skulde være min
Løn, saa fødte hele Hjorden spættet Afkom, og sagde
han, at de stribede skulde være min Løn, saa fødte hele
Hjorden stribet Afkom. **9** Saaledes tog Gud Hjordene fra
eders Fader og gav mig dem. **10** Og ved den Tid Dyrene
parrede sig, saa jeg i Drømme, at Bukkene, der sprang,
var stribede, spættede og brogede; **11** og Guds Engel
sagde til mig i Drømme: Jakob! Jeg svarede: Se, her er
jeg! **12** Da sagde han: Løft dit Blik og se, hvorledes alle
Bukkene, der springer, er stribede, spættede og brogede,
thi jeg har set alt, hvad Laban har gjort imod dig. **13** Jeg
er den Gud, som aabenbarede sig for dig i, Betel, der, hvor
du salvede en Stenstøtte og aflagde mig et Løfte; bryd op
og forlad dette Land og vend tilbage til din Hjemstavn!«
14 Saa svarede Rakel og Lea ham: »Har vi vel mere Lod
og Del i vor Faders Hus? **15** Har han ikke regnet os for
fremmede Kvinder, siden han solgte os og selv brugte de
Penge, han fik for os? **16** Al den Rigdom, Gud har taget

fra vor Fader, tilhører os og vore Børn — gør du kun alt, hvad Gud sagde til dig!« **17** Saa satte Jakob sine Børn og sine Hustruer paa Kamelerne **18** og tog alt sit Kvæg med sig, og al den Ejendom, han havde samlet sig, det Kvæg, han ejede og havde samlet sig i Paddan-Aram, for at drage til sin Fader Isak i Kana'ans, Land. **19** Medens Laban var borte og klippede sine Faar, stjal Rakel sin Faders Husgud. **20** Og Jakob narrede Aramæeren Laban, idet han ikke lod ham mærke, at han vilde flygte; **21** og han flygtede med alt, hvad han ejede; han brød op og satte over Floden og vandrede ad Gileads Bjerge til. **22** Tredjedagen fik Laban Melding om, at Jakob var flygtet; **23** han tog da sine Frænder med sig, satte efter ham saa langt som syv Dagsrejser og indhentede ham: i Gileads Bjerge. **24** Men Gud kom til Aramæeren Laban i en Drøm om Natten og sagde til ham: »Vogt dig vel for at sige saa meget som et ondt Ord til Jakob!« **25** Da Laban traf Jakob — Jakob havde han opslaaet sit Telt paa Bjerget, Laban med sine Frænder sit i Gileads Bjerge — **26** sagde Laban til Jakob: »Hvad har du gjort! Mig har du narret, og mine Døtre har du ført bort, som var de Krigsfanger! **27** Hvorfor har du holdt din Flugt hemmelig og narret mig og ikke meddelt mig det; saa jeg kunde tage Afsked med dig med Lystighed og Sang, med Haandpauker og Harper? **28** Du lod mig ikke kysse mine Sønner og Døtre — sandelig, det var daarligt gjort af dig! **29** Det stod nu i min Magt at handle ilde med dig; men din Faders Gud sagde til mig i Nat: Vogt dig vel for at sige saa meget som et ondt Ord til Jakob! **30** Nu vel, saa drog du altsaa bort

fordi du længtes saa meget efter din Faders Hus men hvorfor stjal du min Gud?« **31** Da svarede Jakob Laban: »Jeg var bange; thi jeg tænkte, du vilde rive dine Døtre fra mig! **32** Men den, hos hvem du finder din Gud, skal lade sit Liv! Gennemsøg i vore Frænders Paasyn, hvad jeg har, og tag, hvad dit er!« Jakob vidste nemlig ikke, at Rakel havde stjaalet den. **33** Laban gik nu ind og ledte i Jakobs, i Leas og i de to Tjenestekvinders Telte men fandt intet; og fra Leas gik han, til Rakels, Telt. **34** Men Rakel havde taget Husguden og lagt den i Kamelsadlen og sat sig paa den. Da Laban nu havde gennemsøgt hele Teltet og intet fundet, **35** sagde hun til sin Fader: »Min Herre tage mig ikke ilde op, at jeg ikke kan rejse mig for dig, da det gaar mig paa Kvinders Vis!« Saaledes ledte han efter Husguden uden at finde den. **36** Da blussede Vreden op i Jakob, og han gik i Rette med Laban; og Jakob sagde til Laban: »Hvad er min Brøde, og hvad er min Synd, at du satte efter mig! **37** Du har jo nu gennemsøgt alle mine Ting! Hvad har du fundet af alle dine Sager? Læg det frem for mine Frænder og dine Frænder, at de kan dømme os to imellem! **38** I de tyve Aar, jeg har været hos dig, fødte dine Faar og Geder ikke i Utide, din Hjords Vædre fortærede jeg ikke, **39** det sønderrevne bragte jeg dig ikke, men erstattede det selv; af min Haand krævede du, hvad der blev stjaalet baade om Dagen og om Natten; **40** om Dagen fortærede Heden mig, om Natten Kulden, og mine Øjne kendte ikke til Søvn. **41** I tyve Aar har jeg tjent dig i dit Hus, fjorten Aar for dine to Døtre og seks Aar for dit Smaakvæg, og ti Gange har du forandret min Løn.

42 Havde ikke min Faders Gud, Abrahams Gud og Isaks
Rædsel, staaet mig bi, saa havde du ladet mig gaa med
tomme Hænder; men Gud saa min Elendighed og mine
Hænders Møje, og i Nat afsagde han sin Kendelse!« **43** Da
sagde Laban til Jakob: »Døtrene er mine Døtre, Sønnerne
er mine Sønner, Hjordene er mine Hjorde, og alt, hvad du
ser, er mit — men hvad skulde jeg i Dag kunne gøre imod
mine Døtre eller de Sønner, de har født? **44** Lad os to
slutte et Forlig, og det skal tjene til Vidne mellem os.« **45**
Saa tog Jakob en Sten og rejste den som en Støtte; **46** og
Jakob sagde til sine Frænder: »Sank Sten sammen!« Og de
tog Sten og byggede en Dysse og holdt Maaltid derpaa.
47 Laban kaldte den Jegar-Sahaduta, og Jakob kaldte den
Gal'ed. **48** Da sagde Laban: »Denne Dysse skal i Dag være
Vidne mellem os to!« Derfor kaldte han den Gal'ed **49** og
Mizpa; thi han sagde: »HERREN skal staa Vagt mellem
mig og dig, naar vi skilles. **50** Hvis du handler ilde med
mine Døtre eller tager andre Hustruer ved Siden af dem,
da vid, at selv om intet Menneske er til Stede, er dog Gud
Vidne mellem mig og dig!« **51** Og Laban sagde til Jakob:
»Se denne Stendysse og se denne Stenstøtte, som jeg har
rejst mellem mig og dig! **52** Vidne er denne Dysse, og
Vidne er denne Støtte paa, at jeg ikke i fjendtlig Hensigt
vil gaa forbi denne Dysse ind til dig, og at du heller
ikke vil gaa forbi den ind til mig; **53** Abrahams Gud og
Nakors Gud, deres Faders Gud, være Dommer imellem
os!« Saa svor Jakob ved sin Fader Isaks Rædsel, **54** og
derpaa holdt Jakob Offerslagtning paa Bjerget og indbød
sine Frænder til Maaltid; og de holdt Maaltid og blev paa

Bjerget Natten over. **55** Tidligt næste Morgen kyssede
Laban sine Sønner og Døtre, velsignede dem og drog
bort; og Laban vendte tilbage til sin Hjemstavn,
32 men Jakob fortsatte sin Rejse. Og Guds Engle mødte
ham; **2** og da Jakob saa dem, sagde han: »Her er Guds
Lejr!« derfor kaldte han Stedet Mahanajim. **3** Derpaa
sendte Jakob Sendebud i Forvejen til sin Broder Esau
i Se'irs Land paa Edoms Højslette, **4** og han bød dem:
»Sig til min Herre Esau: Din Træl Jakob lader dig vide,
at jeg har levet som Gæst hos Laban og boet der indtil
nu; **5** jeg har samlet mig Okser, Æsler og Smaakvæg,
Trælle og Trælkvinder; og nu sender jeg Bud til min
Herre med Efterretning herom i Haab om at finde Naade
for dine Øjne!« **6** Men Sendebudene kom tilbage til Jakob
og meldte: »Vi kom til din Broder Esau, og nu drager
han dig i Møde med 400 Mand!« **7** Da blev Jakob saare
forfærdet, og i sin Angst delte han sine Folk, Smaakvæget,
Hornkvæget og Kamelerne i to Lejre, **8** idet han tænkte:
»Hvis Esau møder den ene Lejr og slaar den, kan dog
den anden slippe bort.« **9** Derpaa bad Jakob: »Min Fader
Abrahams og min Fader Isaks Gud, HERRE, du, som sagde
til mig: Vend tilbage til dit Land og din Hjemstavn, saa
vil jeg gøre vel imod dig! **10** Jeg er for ringe til al den
Miskundhed og Trofasthed, du har udvist mod din Tjener;
thi med min Stav gik jeg over Jordan der, og nu er jeg
blevet til to Lejre; **11** frels mig fra min Broder Esaus
Haand, thi jeg frygter for, at han skal komme og slaa mig,
baade Moder og Børn! **12** Du har jo selv sagt, at du vil
gøre vel imod mig og gøre mit Afkom som Havets Sand,

der ikke kan tælles for Mængde!« **13** Og han blev der om Natten. Af hvad han havde, udtog han saa en Gave til sin Broder Esau, **14** 200 Geder og 20 Bukke, 200 Faar og 20 Vædre, **15** 30 diegivende Kamelhopper med deres Føl, 40 Køer og 10 Tyre, 20 Aseninder og 10 Æselhingste; **16** han delte dem i flere Hjorde og overlod sine Trælle dem, idet han sagde til dem: »Gaa i Forvejen og lad en Plads aaben mellem Hjordene!« **17** Og han bød den første: »Naar min Broder Esau møder dig og spørger, hvem du tilhører, hvor du skal hen, og hvem din Drift tilhører, **18** skal du svare: Den tilhører din Træl Jakob; det er en Gave, han sender min Herre Esau; selv kommer han bagefter!« **19** Og han bød den anden og den tredje og alle de andre, der fulgte med Hjordene, at sige det samme til Esau, naar de traf ham: **20** »Din Træl Jakob kommer selv bagefter!« Thi han tænkte: »Jeg vil søge at forsone ham ved den Gave, der drager foran, og først bagefter vil jeg træde frem for ham; maaske han da tager venligt imod mig!« **21** Saa drog Gaven i Forvejen, medens han selv blev i Lejren om Natten. **22** Samme Nat tog han sine to Hustruer, sine to Trælkvinder og sine elleve Børn og gik over Jabboks Vadested; **23** han tog dem og bragte dem over Bækken; ligeledes bragte han alt, hvad han ejede, over. **24** Men selv blev Jakob alene tilbage. Da var der en, som brødes, med ham til Morgengry; **25** og da han saa, at han ikke kunde faa Bugt med ham, gav han ham et Slag paa Hofteskaalen; og Jakobs Hofteskaal gik af Led, da han brødes med ham. **26** Da sagde han: »Slip mig, thi Morgenen gryr!« Men han svarede: »Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig!«

27 Saa spurgte han: »Hvad er dit Navn?« Han svarede:
»Jakob!« **28** Men han sagde: »Dit Navn skal ikke mere
være Jakob, men Israel; thi du har kæmpet med Gud og
Mennesker og sejret!« **29** Da sagde Jakob: »Sig mig dit
Navn!« Men han svarede: »Hvorfor spørger du om mit
Navn?« Og han velsignede ham der. **30** Og Jakob kaldte
Stedet Peniel, idet han sagde: »Jeg har skuet Gud Ansigt
til Ansigt og har mit Liv frelst.« **31** Og Solen stod op, da
han drog forbi Penuel, og da haltede han paa Hoften. **32**
Derfor undlader Israeliterne endnu den Dag i Dag at spise
Hoftenerven, der ligger over Hofteskaalen, thi han gav
Jakob et Slag paa Hofteskaalen, paa Hoftenerven.

33 Da Jakob saa op, fik han Øje paa Esau, der kom fulgt
af 400 Mand. Saa delte han Børnene mellem Lea, Rakel
og de to Trælkvinder, **2** idet han stillede Trælkvinderne
med deres Børn forrest, Lea med hendes Børn længere
tilbage og bagest Rakel med Josef; **3** selv gik han frem
foran dem og kastede sig syv Gange til Jorden, før han
nærmede sig sin Broder. **4** Men Esau løb ham i Møde og
omfavnede ham, faldt ham om Halsen og kyssede ham,
og de græd; **5** og da han saa op og fik Øje paa Kvinderne
og Børnene, sagde han: »Hvem er det, du har der?« Han
svarede: »Det er de Børn, Gud naadig har givet din Træl.«
6 Saa nærmede Trælkvinderne sig med deres Børn og
kastede sig til Jorden, **7** derefter nærmede Lea sig med
sine Børn og kastede sig til Jorden, og til sidst nærmede
Josef og Rakel sig og kastede sig til Jorden. **8** Nu spurgte
han: »Hvad vilde du med hele den Lejr, jeg traf paa?« Han
svarede: »Finde Naade for min Herres Øjne!« **9** Men Esau

sagde: »Jeg har nok, Broder; behold du, hvad dit er!« **10** Da svarede Jakob: »Nej, hvis jeg har fundet Naade for dine Øjne, saa tag imod min Gave! Da jeg saa dit Aasyn, var det jo som Guds Aasyn, og du har taget venligt imod mig! **11** Tag dog den Velsignelse, som er dig bragt, thi Gud har været mig naadig, og jeg har fuldt op!« Saaledes nødte han ham, til han tog det. **12** Derpaa sagde Esau: »Lad os nu bryde op og drage af Sted, og jeg vil drage foran dig!« **13** Men Jakob svarede: »Min Herre ved jo, at jeg maa tage Hensyn til de spæde Børn og de Faar og Køer, som giver Die; overanstrenger jeg dem blot en eneste Dag, dør alt Smaakvæget. **14** Vil min Herre drage forud for sin Træl, kommer jeg efter i Ro og Mag, som det passer sig for Kvæget, jeg har med, og for Børnene, til jeg kommer til min Herre i Se'ir.« **15** Da sagde Esau: »Saa vil jeg i alt Fald lade nogle af mine Folk ledsage dig!« Men han svarede: »Hvorfor dog det — maatte jeg blot finde Naade for min Herres Øjne!« **16** Saa drog Esau samme Dag tilbage til Se'ir. **17** Men Jakob brød op og drog til Sukkot, hvor han byggede sig et Hus og indrettede Hytter til sit Kvæg; derfor gav han Stedet Navnet Sukkot. **18** Og Jakob kom paa sin Vandring fra Paddan-Aram uskadt til Sikems By i Kana'ans Land og slog Lejr uden for Byen; **19** og han købte det Stykke Jord, hvor han havde rejst sit Telt, af Sikems Fader Hamors Sønner for 100 Kesita **20** og byggede der et Alter, som han kaldte: Gud, Israels Gud.

34 Da Dina, den Datter, Jakob havde med Lea, engang gik ud for at besøge Landets Døtre, **2** saa Sikem, en Søn af Egnens Høvding, Hivviten Hamor, hende og greb hende

og laa hos hende; og han krænkede hende; **3** men hans Hjerte hang ved Jakobs Datter Dina, og han elskede Pigen og talte godt for hende; **4** og Sikem sagde til sin Fader Hamor: »Skaf mig den Pige til Hustru!« **5** Jakob hørte, at han havde skændet hans Datter Dina; men da hans Sønner dengang var med hans Kvæg paa Marken, tav han, til de kom hjem. **6** Sikems Fader Hamor gik nu til Jakob for at tale med ham. **7** Men da Jakobs Sønner hørte det, kom de hjem fra Marken; og Mændene græmmede sig og var saare opbragte, fordi han havde øvet Skændselsdaad i Israel ved at ligge hos Jakobs Datter; thi sligt bør ikke ske. **8** Og Hamor talte med dem og sagde: »Min Søn Sikems Hjerte hænger ved eders Datter; giv ham hende til Hustru **9** og indgaa Svogerskab med os; giv os eders Døtre og gift eder med vore Døtre; **10** tag Ophold hos os, og Landet skal staa eder aabent; slaa eder ned og drag frit omkring og saml eder Ejendom der!« **11** Og Sikem sagde til hendes Fader og Brødre: »Maatte jeg finde Naade for eders Øjne! Alt, hvad I kræver, vil jeg give; **12** forlang saa høj en Brudesum og Gave, I vil; jeg giver, hvad I kræver, naar I blot vil give mig Pigen til Hustru!« **13** Da gav Jakobs Sønner Sikem og hans Fader Hamor et listigt Svar, fordi han havde skændet deres Søster Dina, **14** og sagde til dem: »Vi er ikke i Stand til at give vor Søster til en uomskaaren Mand, thi det holder vi for en Skændsel. **15** Kun paa det Vilkaar vil vi føje eder, at I bliver som vi og lader alle af Mandkøn iblandt eder omskære; **16** i saa Fald vil vi give eder vore Døtre og ægte eders Døtre og bosætte os iblandt eder, saa vi bliver eet Folk; **17** men hvis I ikke vil

høre os og lade eder omskære, saa tager vi vor Datter og drager bort!« **18** Deres Tale tyktes Hamor og Sikem, Hamors Søn, god; **19** og den unge Mand tøvede ikke med at gøre saaledes, thi han var indtaget i Jakobs Datter, og han var den, der havde mest at sige i sin Faders Hus; **20** og Hamor og hans Søn Sikem gik til deres Bys Port og sagde til Mændene i deres By: **21** »Disse Mænd er os velsindede; lad dem bosætte sig og drage frit om her i Landet, der er jo Plads nok til dem i Landet; deres Døtre vil vi tage til Hustruer og give dem vore Døtre til Hustruer! **22** Men kun paa det Vilkaar vil Mændene føje os og bosætte sig hos os, saa vi kan blive eet Folk, at alle af Mandkøn hos os lader sig omskære, saaledes som de er omskaarne. **23** Deres Hjorde og deres Gods og alt deres Kvæg bliver jo dog vort; lad os derfor føje dem, saa de kan blive boende hos os!« **24** Saa adlød de Hamor og hans Søn Sikem, saa mange som færdedes i hans Bys Port, og alle af Mandkøn, alle, som færdedes i hans Bys Port, lod sig omskære. **25** Men Tredjedagen, da de havde Saarfeber, tog Jakobs to Sønner Simeon og Levi, Dinas Brødre, hver sit Sværd, trængte ind i Byen, uden at nogen anede Uraad, Og slog alle Mændene ihjel **26** og dræbte Hamor og hans Søn Sikem med Sværdet, tog Dina ud af Sikems Hus og drog bort. **27** Saa kastede Jakobs Sønner sig over de faldne og plyndrede Byen, fordi de havde skændet deres Søster; **28** deres Smaakvæg, Hornkvæg og Æsler, baade hvad der var i Byen og paa Markerne, tog de med sig, **29** og al deres Ejendom og alle deres Børn og Kvinder førte de bort som Bytte, og de udplyndrede Byen for alt, hvad der var der.

30 Men Jakob sagde til Simeon og Levi: »I styrter mig i
Ulykke ved at lægge mig for Had hos Landets Indbyggere,
Kana'anæerne og Perizziterne; thi jeg raader kun over
faa Folk; samler de sig mod mig og slaar mig, saa er det
ude med mig og mit Hus!« **31** Men de svarede: »Skal han
behandle vor Søster som en Skøge!«

35 Derpaa sagde Gud til Jakob: »Drag op til Betel og bliv
der og byg der et Alter for Gud, som aabenbarede sig for
dig, da du flygtede for din Broder Esau!« **2** Jakob sagde da
til sit Hus og alle sine Folk: »Skaf de fremmede Guder,
der findes hos eder, bort, rens eder og skift Klæder, **3**
og lad os drage op til Betel, for at jeg der kan bygge
et Alter for Gud, der bønhørte mig i min Trængselstid
og var med mig paa den Vej, jeg vandrede!« **4** De gav
saa Jakob alle de fremmede Guder, de førte med sig, og
alle de Ringe, de havde i Ørene, og han gravede dem
ned under Egen ved Sikem. **5** Derpaa brød de op; og
en Guds Rædsel kom over alle Byerne rundt om, saa de
ikke forfulgte Jakobs Sønner. **6** Og Jakob kom med alle
sine Folk til Luz i Kana'ans Land, det er Betel; **7** og han
byggede et Alter der og kaldte Stedet: Betels Gud, thi der
havde Gud aabenbaret sig for ham, da han flygtede for
sin Broder. **8** Saa døde Rebekkas Amme Debora, og hun
blev jordet neden for Betel under Egen; derfor kaldte han
den Grædeegen. **9** Gud aabenbarede sig atter for Jakob
efter hans Hjemkomst fra Paddan-Aram og velsignede
ham; **10** og Gud sagde til ham: »Dit Navn er Jakob; men
herefter skal du ikke mere hedde Jakob; Israel skal være
dit Navn!« Og han gav ham Navnet Israel. **11** Derpaa sagde

Gud til ham: »Jeg er Gud den Almægtige! Bliv frugtbar og mangfoldig! Et Folk, ja Folk i Hobetal skal nedstamme fra dig, og Konger skal udgaa af din Lænd; **12** det Land, jeg gav Abraham og Isak, giver jeg dig, og dit Afkom efter dig giver jeg Landet!« **13** Derpaa for Gud op fra ham paa det Sted, hvor han havde talet med ham; **14** og Jakob rejste en Støtte paa det Sted, hvor han havde talet med ham, en Stenstøtte, og hældte et Drikoffer over den og udgød Olie paa den. **15** Og Jakob kaldte det Sted, hvor Gud havde talet med ham, Betel. **16** Derpaa brød de op fra Betel, Da de endnu var et Stykke Vej fra Efrat, skulde Rakel føde, og hendes Fødselsveer var haarde. **17** Midt under hendes haarde Fødselsveer sagde Jordemoderen til hende: »Frygt ikke, thi ogsaa denne Gang faar du en Søn!« **18** Men da hun droges med Døden — thi det kostede hende Livet — gav hun ham Navnet Ben'oni; men Faderen kaldte ham Benjamin. **19** Saa døde Rakel og blev jordet paa Vejen til Efrat, det er Betlehem; **20** og Jakob rejste en Stenstøtte paa hendes Grav; det er Rakels Gravstøtte, som staar endnu den Dag i Dag. **21** Derpaa brød Israel op og opslog sit Telt hinsides Migdal Eder. **22** Men medens Israel boede i den Egn, gik Ruben hen og laa hos sin Faders Medhustru Bilha; og det kom Israel for Øre. Jakobs Sønner var tolv i Tal; **23** Leas Sønner: Ruben, Jakobs førstefødte, Simeon, Levi, Juda, Issakar og Zebulon; **24** Rakels Sønner: Josef og Benjamin; **25** Rakels Trælkvinde Bilhas Sønner: Dan og Naftali; **26** Leas Trælkvinde Zilpas Sønner: Gad og Aser. Det var Jakobs Sønner, der fødtes ham i Paddan-Aram. **27** Og Jakob kom til sin Fader Isak i Mamre i Kirjat-Arba,

det er Hebron, hvor Abraham og Isak havde levet som fremmede. **28** Isaks Leveaar var 180; **29** saa gik Isak bort; han døde og samledes til sin Slægt, gammel og mæt af Dage. Og hans Sønner Esau og Jakob jordede ham,

36 Dette er Esaus, det er Edoms, Slægtebog. **2** Esau tog sine Hustruer af Kana'ans Døtre: Ada, en Datter af Hetiten Elon, Oholibama, en Datter af Ana, Hivviten Zib'ons Søn, **3** og Ismaels Datter Basemat, Søster til Nebajot. **4** Ada fødte Esau Elifaz, Basemat fødte Re'uel, **5** og Oholibama fødte Je'usj, Jalam og Kora. Det var Esaus Sønner, der fødtes ham i Kana'ans Land. **6** Derpaa tog Esau sine Hustruer sine Sønner og Døtre, hele sin Husstand, sit Kvæg og al den Ejendom, han havde samlet sig i Kana'ans Land, og drog til Landet lige over for sin Broder Jakob; **7** deres Gods var for meget til, at de kunde bo sammen, og deres. Udlændigheds Land kunde ikke rumme dem, saa store var deres. Hjorde; **8** og Esau bosatte sig i Se'irs Bjerge; Esau, det er Edom. **9** Dette er Esaus Slægtebog, han, som var Stamfader til Edomiterne i Se'irs Bjerge. **10** Følgende var Esaus Sønners Navne: Elifaz, en Søn af Esaus Hustru Ada, og Re'uel, en Søn af Esaus Hustru Basemat. **11** Elifaz's Sønner var Teman, Omar, Zefo, Gatam og Kenaz. **12** Timna, som var Esaus Søn Elifaz's Medhustru, fødte ham Amalek. Det var Esaus Hustru Adas Sønner. **13** Følgende var Re'uels Sønner: Nahat, Zera, Sjamma og Mizza. Det var Esaus Hustru Basemats Sønner. **14** Følgende var Sønner af Esaus Hustru Oholibama, Datter af Zib'ons Søn Ana; hun fødte for Esau: Je'usj, Jalam og Kora. **15** Følgende var Esaus Sønners Stammehøvdinger:

Elifaz's, Esaus førstefødtes, Sønner: Høvdingerne Teman,
Omar, Zefo, Kenaz, **16** Kora, Gatam og Amalek. Det var de
fra Elifaz stammende Høvdinger i Edoms Land; det var
Adas Sønner. **17** Følgende var Esaus Søn Re'uels Sønner:
Høvdingerne Nahat, Zera, Sjamma og Mizza. Det var de
fra Re'uel stammende Høvdinger i Edoms Land; det var
Esaus Hustru Basemats Sønner. **18** Følgende var Esaus
Hustru Oholibamas Sønner: Høvdingerne Je'usj, Jalam og
Kora. Det var de Høvdinger, der stammede fra Oholibama,
Esaus Hustru, Anas Datter. **19** Det var Esaus Sønner,
og det var deres Stammehøvdinger; det var Edom. **20**
Følgende var Horiten Se'irs Sønner, Landets oprindelige
Befolkning: Lotan, Sjobal, Zib'on, Ana, **21** Disjon, Ezer
og Risjon. Det var Horiternes Stammehøvdinger, Se'irs
Sønner i Edoms Land. **22** Lotans Sønner var Hori og
Hemam, og Lotans Søster var Timna. **23** Følgende var
Sjobals Sønner: Alvan, Manahat, Ebal, Sjefo og Onam.
24 Følgende var Zib'ons Sønner: Ajja og Ana. Det var
denne Ana, som fandt de varme Kilder i Ørkenen, da han
vogtede sin Fader Zib'ons Æsler. **25** Følgende var Anas
Børn: Disjon og Oholibama, Anas Datter. **26** Følgende
var Disjons Sønner: Hemdan, Esjban, Jitran og Keran. **27**
Følgende var Ezers Sønner: Bilhan, Za'avan og Akan. **28**
Følgende var Risjons Sønner: Uz og Aran. **29** Følgende
var Horiternes Stammehøvdinger: Høvdingerne Lotan,
Sjobal, Zib'on, Ana, **30** Disjon, Ezer og Risjon. Det var
Horiternes Stammehøvdinger efter deres Stammer i
Se'irs Land. **31** Følgende var de Konger, der herskede i
Edoms Land, før Israeliterne fik Konger: **32** Bela, Beors

Søn, herskede i Edom; hans By hed Dinhaba. **33** Da Bela
døde, blev Jobab, Zeras Søn fra Bozra, Konge i hans Sted.
34 Da Jobab døde, blev Husjam fra Temaniternes Land
Konge i hans Sted. **35** Da Husjam døde, blev Hadad,
Bedads Søn, Konge i hans Sted; det var ham, der slog
Midjaniterne paa Moabs Slette; hans By hed Avit. **36** Da
Hadad døde, blev Samla fra Masreka Konge i hans Sted. **37**
Da Samla døde, blev Sja'ul fra Rehobot ved Floden Konge
i hans Sted. **38** Da Sja'ul døde, blev Ba'al-Hanan, Akbors
Søn, Konge i hans Sted. **39** Da Ba'al-Hanan, Akbors Søn,
døde, blev Hadar Konge i hans Sted; hans By hed Pa'u,
og hans Hustru hed Mehetab'el, en Datter af Matred,
en Datter af Mezahab. **40** Følgende var Navnene paa
Esaus Stammehøvdinger efter deres Slægter, Bosteder og
Navne: Høvdingerne Timna, Alva, Jetet, **41** Oholibama,
Ela, Pinon, **42** Kenaz, Teman, Mibzar, **43** Magdiel og Iram.
Det var Edoms Stammehøvdinger efter deres Boliger i
det Land, de fik i Eje. Det var Esau, Edoms Fader.

37 Men Jakob blev boende i sin Faders Udlændigheds
Land, i Kana'ans Land. **2** Dette er Jakobs Slægtebog. Da
Josef var sytten Aar gammel, vogtede han Smaakvæget
sammen med sine Brødre; som Dreng var han hos sin
Faders Hustruer Bilhas og Zilpas Sønner, og han bragte
ondt Rygte om dem til deres Fader. **3** Israel elskede
Josef fremfor alle sine andre Sønner, fordi han var hans
Alderdoms Søn, og han lod gøre en fodsid Kjortel med
Ærmer til ham. **4** Men da hans Brødre saa, at deres Fader
foretrak ham for alle sine andre Sønner, fattede de Nag
til ham og kunde ikke tale venligt til ham. **5** Men Josef

havde en Drøm, som han fortalte sine Brødre, og som yderligere øgede deres Had til ham. **6** Han sagde til dem »Hør dog, hvad jeg har drømt! **7** Se, vi bandt Neg ude paa Marken, og se, mit Neg rejste sig op og blev staaende, medens eders Neg stod rundt omkring og bøjede sig for det!« **8** Da sagde hans Brødre til ham: »Vil du maaske være vor Konge eller herske over os?« Og de hadede ham endnu mere for hans Drømme og hans Ord. **9** Men han havde igen en Drøm, som han fortalte sine Brødre; han sagde: »Jeg har haft en ny Drøm, og se, Sol og Maane og elleve Stjerner bøjede sig for mig!« **10** Da han fortalte sin Fader og sine Brødre det, skændte hans Fader paa ham og sagde: »Hvad er det for en Drøm, du der har haft Skal virkelig jeg, din Moder og dine Brødre komme og bøje os til Jorden for dig?« **11** Og hans Brødre fattede Avind til ham, men hans Fader gemte det i sit Minde. **12** Da hans Brødre engang var gaaet hen for at vogte deres Faders Smaakvæg ved Sikem, **13** sagde Israel til Josef: »Dine Brødre vogter jo Kvæg ved Sikem; kom, jeg vil sende dig til dem!« Han svarede: »Her er jeg!« **14** Saa sagde Israel til ham: »Gaa hen og se, hvorledes det staar til med dine Brødre og Kvæget, og bring mig Bud tilbage!« Israel sendte ham saa af Sted fra Hebrons Dal, og han kom til Sikem. **15** Som han nu flakkede om paa Marken, var der en Mand, som traf ham og spurgte: »Hvad søger du efter?« **16** Han svarede: »Efter mine Brødre; sig mig, hvor de vogter deres Kvæg!« **17** Da sagde Manden: »De er draget bort herfra, thi jeg hørte dem sige: Lad os gaa til Dotan!« Saa gik Josef efter sine Brødre

og fandt dem i Dotan. **18** Men da de saa ham langt borte,
før han endnu var kommet hen til dem, lagde de Raad
op om at dræbe ham **19** og sagde til hverandre: »Se,
der kommer den Drømmemester! **20** Kom, lad os slaa
ham ihjel og kaste ham i en Cisterne og sige, at et vildt
Dyr har ædt ham; saa skal vi se, hvad der kommer ud af
hans Drømme!« **21** Men da Ruben hørte det, vilde han
redde ham af deres Haand og sagde: »Lad os ikke tage
hans Liv!« **22** Og Ruben sagde til dem: »Udgyd dog ikke
Blod! Kast ham i Cisternen her paa Marken, men læg ikke
Haand paa ham!« Han vilde nemlig redde ham af deres
Haand og bringe ham tilbage til Faderen. **23** Da Josef
nu kom hen til sine Brødre, rev de hans Kjortel af ham,
Ærmekjortelen, han havde paa, **24** tog ham og kastede
ham i Cisternen; men Cisternen var tom, der var intet
Vand i den. **25** Derpaa satte de sig til at holde Maaltid. Og
da de saa op, fik de Øje paa en Karavane af Ismaeliter,
der kom fra Gilead, og deres Kameler var belæssede
med Tragakantgummi, Mastiksbalsam og Cistusharpiks,
som de var paa Vej til Ægypten med. **26** Saa sagde Juda
til sine Brødre: »Hvad vinder vi ved at slaa vor Broder
ihjel og skjule Mordet? **27** Lad os hellere sælge ham til
Ismaeliterne og ikke lægge Haand paa ham; han er jo dog
vor Broder, vort Kød og Blod!« Og hans Brødre gik ind
paa Forslaget. **28** Da nu midjanitiske Købmænd kom der
forbi, trak de Josef op af Cisternen. Og de solgte Josef til
Ismaeliterne for tyve Sekel Sølv, og disse bragte ham saa
til Ægypten. **29** Da Ruben nu kom tilbage til Cisternen, se,
da var Josef der ikke. Saa sønderrev han sine Klæder **30**

og gik tilbage til sine Brødre og sagde: »Drengen er borte! Hvad skal jeg dog gøre!« **31** Saa tog de Josefs Kjortel og dyppede den i Blodet af en Gedebuk, som de slagtede; **32** og de sendte Ærmekjortelen hjem til deres Fader med det Bud: »Den har vi fundet se efter, om det ikke er din Søns Kjortel!« **33** Da saa han efter og udbrød: »Det er min Søns Kjortel! Et vildt Dyr har ædt ham! Josef er visselig revet ihjel!« **34** Saa sønderrev Jakob sine Klæder og bandt Sæk om sine Lænder, og han sørgede over sin Søn i mange Dage. **35** Og skønt alle hans Sønner og Døtre kom til ham for at trøste ham, vilde han ikke lade sig trøste, men sagde: »Nej, i min Sørgedragt vil jeg stige ned til min Søn i Dødsriget!« Og hans Fader begræd ham. **(Sheol h7585)** **36** Men Midjaniterne solgte ham I Ægypten til Faraos Hofmand Potifar, Livvagtens Øverste.

38 Ved den Tid forlod Juda sine Brødre og sluttede sig til en Mand fra Adullam ved Navn Hira. **2** Der saa Juda en Datter af Kana'anæeren Sjua, og han tog hende til Ægte og gik ind til hende. **3** Hun blev frugtsommelig og fødte en Søn, som hun gav Navnet Er; **4** siden blev hun frugtsommelig igen og fødte en Søn, som hun gav Navnet Onan; **5** og hun fødte endnu en Søn, som hun gav Navnet Sjela; da hun fødte ham, var hun i, Kezib. **6** Juda tog Er, sin førstefødte, en Hustru, der hed Tamar. **7** Men Er, Judas førstefødte, vakte HERRENS Mishag, derfor lod HERREN ham dø. **8** Da sagde Juda til Onan: »Gaa ind til din Svigerinde og indgaa Svogerægteskab med hende for at skaffe din Broder Afkom!« **9** Men Onan, som vidste, at Afkommet ikke vilde blive hans, lod, hver Gang han gik

ind til sin Svigerinde, sin Sæd spildes paa Jorden for ikke at skaffe sin Broder Afkom. **10** Denne hans Adfærd vakte HERRENS Mishag, derfor lod han ogsaa ham dø. **11** Da sagde Juda til sin Sønnekone Tamar: »Bliv som Enke i din Faders Hus, til min Søn Sjela bliver voksen!« Thi han var bange for, at han ogsaa skulde dø ligesom sine Brødre. Saa gik Tamar hen og blev i sin Faders Hus. **12** Lang Tid efter døde Judas Hustru, Sjuas Datter; og da Juda var hørt op at sørge over hende, rejste han med sin Ven, Hira fra Adullam, op til dem, der klippede hans Faar i Timna. **13** Og da Tamar fik at vide, at hendes Svigerfader var paa Vej op til Faareklipningen i Timna, **14** aflagde hun sine Enkeklæder, hyllede sig i et Slør, saa det skjulte hende, og satte sig ved Indgangen til Enajim ved Vejen til Timna; thi hun saa, at hun ikke blev givet Sjela til Ægte, skønt han nu var voksen. **15** Da nu Juda saa hende, troede han, det var en Skøge; hun havde jo tilhyllet sit Ansigt; **16** og han bøjede af fra Vejen og kom hen til hende og sagde: »Lad mig gaa ind til dig!« Thi han vidste ikke, at det var hans Sønnekone. Men hun sagde: »Hvad giver du mig derfor!« **17** Han svarede: »Jeg vil sende dig et Gedekid fra Hjorden!« Da sagde hun: »Ja, men du skal give mig et Pant, indtil du sender det!« **18** Han spurgte: »Hvad skal jeg give dig i Pant?« Hun svarede: »Din Seglring, din Snor og din Stav, som du har i Haanden!« Saa gav han hende de tre Ting og gik ind til hende, og hun blev frugtsommelig ved ham. **19** Derpaa gik hun bort, tog Sløret af og iførte sig sine Enkeklæder. **20** Imidlertid sendte Juda sin Ven fra Adullam med Gedekiddet for at

faa Pantet tilbage fra Kvinden; men han fandt hende ikke.
21 Han spurgte da Folkene paa Stedet: »Hvor er den Skøge,
som sad paa Vejen ved Enajim?« Og de svarede: »Her
har ikke været nogen Skøge!« **22** Saa vendte han tilbage
til Juda og sagde: »Jeg fandt hende ikke, og Folkene paa
Stedet siger, at der har ikke været nogen Skøge.« **23** Da
sagde Juda: »Saa lad hende beholde det, hellere end at
vi skal blive til Spot; jeg har nu sendt det Kid, men du
fandt hende ikke.« **24** En tre Maaneders Tid efter meldte
man Juda: »Din Sønnekone Tamar har øvet Utugt og
er blevet frugtsommelig!« Da sagde Juda: »Før hende
ud, for at hun kan blive brændt!« **25** Men da hun førtes
ud, sendte hun Bud til sin Svigerfader og lod sige: »Jeg
er blevet frugtsommelig ved den Mand, som ejer disse
Ting.« Og hun lod sige: »Se dog efter, hvem der ejer
denne Ring, denne Snor og denne Stav!« **26** Da Juda
havde set efter, sagde han: »Retten er paa hendes Side og
ikke paa min, fordi jeg ikke gav hende til min Søn Sjela!«
Men siden havde han ikke Omgang med hende. **27** Da
Tiden kom, at hun skulde føde, se, da var der Tvillinger i
hendes Liv. **28** Under Fødselen stak der en Haand frem,
og Jordemoderen tog og bandt en rød Snor om den, idet
hun sagde: »Det var ham, der først kom frem.« **29** Men
han trak Haanden tilbage, og Broderen kom frem; saa
sagde hun: »Hvorfor bryder du frem? For din Skyld er
der sket et Brud.« Derfor gav man ham Navnet Perez. **30**
Derefter kom Broderen med den røde snor om Haanden
frem, og ham kaldte man Zera.

39 Da Josef var bragt ned til Ægypten, blev han af
Ismaeliterne, der havde bragt ham derned, solgt til Faraos
Hofmand Potifar, Livvagtens Øverste, en Ægypter. **2** Men
HERREN var med Josef, saa Lykken fulgte ham. Han var
i sin Herre Ægypterens Hus; **3** og hans Herre saa, at
HERREN var med ham, og at HERREN lod alt, hvad han
foretog sig, lykkes for ham. **4** Saaledes fandt Josef Naade
for hans Øjne og kom til at gaa ham til Haande; og han
satte ham over sit Hus og gav alt, hvad han ejede, i hans
Haand; **5** og fra det Øjeblik han satte ham over sit Hus og
alt, hvad han ejede, velsignede HERREN Ægypterens Hus
for Josefs Skyld, og HERRENS Velsignelse hvilede over alt,
hvad han ejede, baade inde og ude; **6** og han betroede alt,
hvad han ejede, til Josef, og selv bekymrede han sig ikke
om andet end den Mad, han spiste. Men Josef havde en
smuk Skikkelse og saa godt ud. **7** Nu hændte det nogen
Tid derefter, at hans Herres Hustru kastede sine Øjne
paa Josef og sagde: »Kom og lig hos mig!« **8** Men han
vægrede sig og sagde til sin Herres Hustru: »Se, min
Herre bekymrer sig ikke om noget i Huset, men alt, hvad
han ejer, har han givet i min Haand; **9** han har ikke større
Magt i Huset end jeg, og han har ikke unddraget mig
noget som helst undtagen dig, fordi du er hans Hustru —
hvor skulde jeg da kunne øve denne store Misgerning og
synde mod Gud!« **10** Og skønt hun Dag efter Dag talte
Josef til, vilde han dog ikke føje hende i at ligge hos hende
og have med hende at gøre. **11** Men en Dag han kom ind i
Huset for at gøre sin Gerning, og ingen af Husfolkene
var til Stede i Huset, **12** greb hun fat i hans Kappe og

sagde: »Kom og lig hos mig!« Men han lod Kappen blive i
hendes Haand og flygtede ud af Huset. **13** Da hun nu saa,
at han havde ladet hende beholde Kappen og var flygtet
ud af Huset, **14** kaldte hun paa sine Husfolk og sagde til
dem: »Her kan I se! Han har bragt os en Hebræer til at
drive Spot med os! Han kom ind til mig og vilde ligge hos
mig, men jeg raabte af alle Kræfter, **15** og da han hørte,
at jeg gav mig til at raabe, lod han sin Kappe blive hos
mig og flygtede ud af Huset!« **16** Saa lod hun Kappen
blive liggende hos sig, indtil hans Herre kom hjem, **17** og
sagde saa det samme til ham: »Den hebraiske Træl, du
bragte os til at drive Spot med os, kom ind til mig; **18**
men da jeg gav mig til at raabe, lod han sin Kappe blive
hos mig og flygtede ud af Huset.« **19** Da hans Herre hørte
sin Hustrus Ord: »Saaledes har din Træl behandlet mig!«
blussede Vreden op i ham; **20** og Josefs Herre tog ham
og kastede ham i Fængsel der, hvor Kongens Fanger sad
fængslet. Saaledes kom Josef i Fængsel. **21** Men HERREN
var med Josef og skaffede ham Yndest og lod ham finde
Naade hos Fængselets Overopsynsmand, **22** saa at han
gav ham Opsyn over alle Fangerne i Fængselet, og han
sørgede for alt, hvad der skulde gøres der. **23** Fængselets
Overopsynsmand førte ikke Tilsyn med noget som helst
af, hvad der var lagt i Josefs Haand, eftersom HERREN var
med ham og lod alt, hvad han foretog sig, lykkes.

40 Nogen Tid efter hændte det, at Ægypterkongens
Mundskænk og Bager forbrød sig mod deres Herre
Ægypterkongen, **2** og Farao vrededes paa sine to
Hofmænd, Overmundskænken og Overbageren, **3** og

lod dem sætte i Forvaring i Livvagtens Øverstes Hus, i samme Fængsel, hvor Josef sad fængslet; **4** og Livvagtens Øverste gav dem Josef til Opvartning, og han gik dem til Haande. Da de nu havde været i Forvaring en Tid lang, **5** drømte Ægypterkongens Mundskænk og Bager, som sad i Fængselet, samme Nat hver sin Drøm med sin særlige Betydning. **6** Da Josef om Morgenen kom ind til Faraos Hofmænd, der sammen med ham var i Forvaring i hans Herres Hus, og saa, at de var nedslaaede, **7** spurgte han dem: »Hvorfor ser I saa ulykkelige ud i Dag?« **8** Besvarede: »Vi har haft en Drøm, og her er ingen, som kan tyde den.« Da sagde Josef til dem: »Er det ikke Guds Sag at tyde Drømme? Fortæl mig det da!« **9** Saa fortalte Overmundskænken Josef sin Drøm og sagde: »Jeg saa i Drømme en Vinstok for mig; **10** paa Vinstokken var der tre Ranker, og næppe havde den sat Skud, før Blomsterne sprang ud, og Klaserne bar modne Druer; **11** og jeg havde Faraos Bæger i Haanden og tog Druerne og pressede dem i Faraos Bæger og rakte Farao det.« **12** Da sagde Josef: »Det skal udtydes saaledes: De tre Ranker betyder tre Dage; **13** om tre Dage skal Farao løfte dit Hoved og genindsætte dig i dit Embede, saa du atter rækker Farao Bægeret som før, da du var hans Mundskænk. **14** Vilde du nu blot tænke paa mig, naar det gaar dig vel, og vise mig Godhed og omtale mig for Farao og saaledes hjælpe mig ud af dette Hus; **15** thi jeg er stjaalet fra Hebræernes Land og har heller ikke her gjort noget, de kunde sætte mig i Fængsel for.« **16** Da nu Overbageren saa, at Josef gav Mundskænken en gunstig Tydning, sagde han til

ham: »Jeg havde en lignende Drøm: Se, jeg bar tre Kurve Hvedebrød paa mit Hoved. **17** I den øverste Kurv var der alle Haande Bagværk til Faraos Bord, men Fuglene aad det af Kurven paa mit Hoved!« **18** Da sagde Josef: »Det skal udtydes saaledes: De tre Kurve betyder tre Dage; **19** om tre Dage skal Farao løfte dit Hoved og hænge dig op paa en Pæl, og Fuglene skal æde Kødet af din Krop!« **20** Tre Dage efter, da det var Faraos Fødselsdag, gjorde han et Gæstebud for alle sine Tjenere, og da løftede han Overmundskænkens og Overbagerens, Hoveder iblandt sine Tjenere. **21** Overmundskænken genindsatte han i hans Embede, saa han atter rakte Farao Bægeret, **22** og Overbageren lod han hænge, som Josef havde tydet det for dem. **23** Men Overmundskænken tænkte ikke paa Josef; han glemte ham.

41 To Aar senere hændte det, at Farao havde en drøm. Han drømte, at han stod ved Nilen; **2** og se, op af Floden steg der syv smukke og fede Køer, som gav sig til at græsse i Engen; **3** efter dem steg der syv andre Køer op af Nilen, usle at se til og magre, og de stillede sig ved Siden af de første Køer paa Nilens Bred; **4** og de usle og magre Køer aad de syv smukke og fede Køer. Saa vaagnede Farao. **5** Men han sov ind og havde en Drøm og saa syv tykke og gode Aks skyde frem paa et og samme Straa; **6** men efter dem voksede der syv golde og vindsvedne Aks frem; **7** og de golde Aks slugte de syv tykke og fulde Aks. Saa vaagnede Farao, og se, det var en Drøm. **8** Men om Morgenen var hans Sind uroligt; og han sendte Bud efter alle Ægyptens Tegnsudlæggere og

Vismænd og fortalte dem sin Drøm, men ingen kunde tyde den for Farao. **9** Da sagde Overmundskænken til Farao: »Jeg maa i Dag minde om mine Synder. **10** Den Gang Farao vrededes paa sine Tjenere og lod dem sætte i Forvaring i Livvagtens Øverstes Hus, mig og Overbageren, **11** da drømte vi engang samme Nat hver en Drøm med sin særlige Betydning. **12** Sammen med os var der en Hebraisk Yngling, som var Træl hos Livvagtens Øverste, og da vi fortalte ham vore Drømme, tydede han dem for os, hver paa sin Maade; **13** og som han tydede dem for os, saaledes gik det: Jeg blev indsat i mit Embede, og Bageren blev hængt.« **14** Da sendte Farao Bud efter Josef, og man fik ham hurtigt ud af Fangehullet; og efter at have ladet sig rage og skiftet Klæder fremstillede han sig for Farao. **15** Saa sagde Farao til Josef: »Jeg har haft en Drøm, som ingen kan tyde; og nu har jeg hørt om dig, at du kun behøver at høre en Drøm, saa kan du tyde den.« **16** Josef svarede Farao: »Ikke jeg — men Gud vil give Farao et gunstigt Svar!« **17** Da sagde Farao til Josef: »Jeg drømte, at jeg stod paa Nilens Bred; **18** og se, op af Floden steg der syv fede og smukke Køer, som gav sig til at græsse i Engen; **19** efter dem steg der syv andre Køer op, ringe, saare usle og magre, saa usle Dyr har jeg ikke set nogensteds i Ægypten; **20** og de magre og usle Køer aad de syv første, fede Køer; **21** men da de havde slugt dem, var det ikke til at kende paa dem; de saa lige saa usle ud som før. Saa vaagnede jeg. **22** Men jeg sov atter ind og saa i Drømme syv fulde og gode Aks skyde frem paa et og samme Straa; **23** men efter dem voksede

der syv udtørrede, golde og vindsvedne Aks frem, **24** og de golde Aks slugte de syv gode Aks. Det fortalte jeg mine Tegnsudlæggere, men ingen kunde forklare mig det.« **25** Da sagde Josef til Farao: »Faraos Drømme betyder begge det samme, og Gud har kundgjort Farao, hvad han vil gøre. **26** De syv gode Køer betyder syv Aar; de syv gode Aks betyder ligeledes syv Aar; det er en og samme Drøm. **27** Og de syv magre og usle Køer, der steg op efter dem, betyder syv Aar, og de syv golde og vindsvedne Aks betyder syv Hungersnødsaar. **28** Det var det, jeg mente, naar jeg sagde til Farao: Hvad Gud vil gøre, har han ladet Farao skue! **29** Se, der kommer syv Aar med stor Overflod i hele Ægypten; **30** men efter dem kommer der syv Hungersnødsaar, og man skal gemme al Overfloden i Ægypten; og Hungersnøden skal hærge Jorden, **31** saa man intet mærker til Overfloden paa Jorden paa Grund af den paafølgende Hungersnød; thi den bliver saare haard. **32** Men at Drømmen gentog sig to Gange for Farao, betyder, at Sagen er fast besluttet af Gud, og at han snart vil lade det ske. **33** Men nu skulde Farao udse sig en indsigtsfuld og klog Mand og sætte ham over Ægypten, **34** og Farao skulde tage og indsætte Tilsynsmænd over Landet og opkræve Femtedelen af Ægyptens Afgrøde i Overflodens syv Aar; **35** og de skal samle al Afgrøden fra de gode Aar, der kommer, og oplagre Høsten som Faraos Eje og bringe Afgrøden under Laas og Lukke i Byerne, **36** for at Afgrøden kan tjene til Forraad for Landet i Hungersnødens syv Aar, som skal komme over Ægypten, at ikke Landet skal gaa til Grunde ved Hungersnøden.« **37**

Baade Farao og alle hans Tjenere syntes godt om den
Tale, **38** og Farao sagde til sine Tjenere: »Hvor finder vi
en Mand, i hvem Guds Aand er som i ham?« **39** Og Farao
sagde til Josef: »Efter at Gud har aabenbaret dig alt dette,
kan ingen maale sig med dig i Indsigt og Kløgt; **40** du
skal forestaa mit Hus, og efter dit Ord skal alt mit Folk
rette sig; kun Tronen vil jeg have forud for dig.« **41** Og
Farao sagde til Josef: »Saa sætter jeg dig nu over hele
Ægypten!« **42** Og Farao tog Seglringen af sin Haand og
satte den paa Josefs, klædte ham i fine Linnedklæder
og hængte Guldkæden om hans Hals: **43** han lod ham
køre i sin næstbedste Vogn, og de raabte Abrek for ham.
Saaledes satte han ham over hele Ægypten. **44** Og Farao
sagde til Josef: »Jeg er Farao, men uden dit Minde skal
ingen røre Haand eller Fod nogensteds i Ægypten!« **45**
Derpaa gav Farao Josef Navnet Zafenat-Panea, og han lod
ham ægte Asenat, en Datter af Præsten Potifera i On; og
Josef drog omkring i Ægypten. **46** Josef var tredive Aar
gammel, da han stededes for Farao, Ægyptens Konge. Saa
forlod Josef Farao og drog omkring i hele Ægypten. **47** Og
Landet bar i bugnende Fylde i Overflodens syv Aar; **48**
og Josef samlede al Afgrøden i de syv Aar, i hvilke der
var Overflod i Ægypten, og bragte den til Byerne; i hver
By samlede han Afgrøden fra Markerne der omkring.
49 Saaledes ophobede Josef Korn i vældig Mængde, som
Havets Sand, indtil man opgav at maale det, da det ikke
var til at maale. **50** Før Hungersnødens Aar kom, fik Josef
to Sønner med Asenat, Præsten i On Potiferas Datter; **51**
og Josef gav den førstefødte Navnet Manasse, thi han

sagde: »Gud har ladet mig glemme al min Møje og hele
min Faders Hus.« **52** Og den anden gav han Navnet
Efraim, thi han sagde: »Gud har givet mig Livsfrugt i min
Elendigheds Land.« **53** Da Overflodens syv Aar, som kom
over Ægypten, var omme, **54** begyndte Hungersnødens
syv Aar, som Josef havde sagt; og der opstod Hungersnød
i alle Lande, men i hele Ægypten var der Brød. **55** Saa
hungrede hele Ægypten; og Folket raabte til Farao om
Brød; men Farao sagde til alle Ægypterne: »Gaa til Josef
og gør, hvad han siger eder!« **56** Og der var Hungersnød
over hele Jorden. Da aabnede Josef for alle Kornlagrene
og solgte Korn til Ægypterne; men Hungersnøden tog
til i Ægypten; **57** og Alverden kom til Ægypten for at
købe Korn hos Josef; thi Hungersnøden tog til over hele
Jorden.

42 Da Jakob hørte, at der var Korn at faa i Ægypten,
sagde han til sine Sønner: »Hvad venter I efter?« **2** Og
han sagde: »Jeg hører, at der er Korn at faa i Ægypten;
drag ned og køb os noget, at vi kan blive i Live og undgaa
Døden!« **3** Saa drog de ti af Josefs Brødre ned for at
købe Korn i Ægypten; **4** men Jakob sendte ikke Josefs
Broder Benjamin med hans Brødre, thi han tænkte, der
kunde tilstøde ham en Ulykke. **5** Blandt dem, der kom
for at købe Korn, var ogsaa Israels Sønner; thi der var
Hungersnød i Kana'ans Land. **6** Og da Josef var Hersker i
Landet, og han var den, der solgte Korn til alt Folket i
Landet, saa kom Josefs Brødre og kastede sig til Jorden
for ham. **7** Da Josef saa sine Brødre, kendte han dem;
men han lod fremmed over for dem, talte dem haardt

til og sagde til dem: »Hvorfra kommer I?« De svarede:
»Fra Kana'ans Land for at købe Føde!« **8** Josef kendte
sine Brødre, men de kendte ikke ham. **9** Da kom Josef de
Drømme i Hu, han havde drømt om dem; og han sagde til
dem; »I er Spejdere, I kommer for at se, hvor Landet er
aabent!« **10** De svarede: »Nej, Herre, dine Trælle kommer
for at købe Føde! **11** Vi er alle Sønner af en og samme
Mand; vi er ærlige Folk, dine Trælle er ikke Spejdere!« **12**
Men han sagde: »Jo vist saa! I kommer for at se, hvor
Landet er aabent!« **13** De svarede: »Vi, dine Trælle, var
tolv Brødre, Sønner af en og samme Mand i Kana'ans
Land; den yngste er for Tiden hjemme hos vor Fader, og
een er ikke mere!« **14** Men Josef sagde til dem: »Det er,
som jeg siger eder: I er Spejdere! **15** Men nu skal I sættes
paa Prøve: Saa sandt Farao lever, slipper I ikke herfra,
uden at eders yngste Broder kommer hid! **16** Lad en af
eder rejse hjem for at hente eders Broder, og imedens
holdes I andre fangne; saa vil det vise sig, om eders Ord
er Sandhed; og hvis ikke, saa er I, saa sandt Farao lever,
Spejdere!« **17** Derpaa holdt han dem i Forvaring tre Dage.
18 Men Tredjedagen sagde Josef til dem: »Vil I beholde
Livet, saa skal I gøre saaledes, thi jeg er en Mand, der
frygter Gud: **19** Er I virkelig ærlige Folk, lad saa en af
eder blive tilbage som Fange i det Fængsel, som I sad
i, medens I andre drager hjem med Korn til at stille
Hungeren i eders Huse; **20** og bring saa eders yngste
Broder til mig, saa skal eders Ord staa til Troende, og I
skal slippe for at dø!« Og saaledes gjorde de. **21** Da sagde
de til hverandre: »Sandelig, nu maa vi bøde for, hvad

vi forbrød mod vor Broder, da vi saa hans Sjælevaande,
medens han bønfaldt os, og dog ikke hørte ham; derfor
stedes vi nu i denne Vaande!« **22** Men Ruben tog til Orde
og sagde til dem: »Sagde jeg eder ikke dengang: Forsynd
eder ikke mod Drengen! Men I vilde ikke høre; se, nu
kræves hans Blod!« **23** Saaledes talte de. Men de vidste
ikke, at Josef forstod det, thi han forhandlede med dem
ved Tolk; **24** og han vendte sig bort fra dem og græd.
Siden vendte han sig til dem og talte med dem; og han
tog Simeon fra dem og lod ham fængsle for deres Øjne.
25 Saa gav Josef Befaling til at fylde deres Sække med
Korn og lægge Pengene tilbage i hver enkelts Sæk og
give dem Rejsekost; og saaledes skete det. **26** Saa læssede
de deres Korn paa Æslerne og drog bort. **27** Men da en
af dem i Natteherberget aabnede sin Sæk for at give sit
Æsel Foder, fik han Øje paa sine Penge, der laa oven i
Sækken; **28** og han sagde til sine Brødre: »Mine Penge er
kommet igen; se, de er i min Sæk!« Da sank Hjertet i Livet
paa dem, og de saa forfærdede paa hverandre og sagde:
»Hvad har Gud dog gjort imod os!« **29** Og da de kom hjem
til deres Fader Jakob i Kana'ans Land, fortalte de ham
alt, hvad der var hændet dem, og sagde: **30** »Manden,
der er Landets Herre, talte os haardt til og holdt os i
Forvaring, som var vi Folk, der vilde udspejde Landet; **31**
men vi sagde til ham: Vi er ærlige Folk og ikke Spejdere;
32 vi var tolv Brødre, Sønner af en og samme Fader; een
er ikke mere, og den yngste er for Tiden hjemme hos
vor Fader i Kana'ans Land. **33** Saa sagde Manden, der er
Landets Herre: Derpaa vil jeg kende, at I er ærlige Folk:

Lad en af eder blive hos mig, og tag I andre Korn til at stille Hungeren i eders Huse og drag hjem! **34** Siden skal I bringe eders yngste Broder til mig, for at jeg kan kende, at I ikke er Spejdere, men ærlige Folk; saa vil jeg udlevere eders Broder til eder, og I kan frit rejse i Landet.« **35** Da de nu tømte deres Sække, fandt hver sin Pengepose i sin Sæk; og da de og deres Fader saa Pengeposerne, blev de forfærdede. **36** Og deres Fader Jakob sagde til dem: »I gør mig barnløs; Josef er ikke mere, og Simeon er ikke mere, og nu vil I tage Benjamin; det gaar alt sammen ud over mig!« **37** Saa sagde Ruben til sin Fader: »Du maa tage mine to Sønners Liv, hvis jeg ikke bringer ham til dig; betro ham til mig, og jeg skal bringe ham tilbage til dig!« **38** Men han sagde: »Min Søn skal ikke rejse derned med eder, thi hans Broder er død, og han alene er tilbage; tilstøder der ham en Ulykke paa den Rejse, I har for, saa bringer I mine graa Haar ned i Dødsriget med Sorg!« Men Hungersnøden var haard i Landet; **(Sheol h7585)**

43 og da de havde fortæret det Korn, de havde hentet i Ægypten, sagde deres Fader til dem: »Køb os igen lidt Føde!« **2** Men Juda svarede ham: »Manden sagde os ganske afgjort: I bliver ikke stedt for mit Aasyn, medmindre eders Broder er med! **3** Hvis du derfor vil sende vor Broder med os, vil vi rejse ned og købe dig Føde; **4** men sender du ham ikke med, saa rejser vi ikke derned, thi Manden sagde til os: I bliver ikke stedt for mit Aasyn, medmindre eders Broder er med!« **5** Saa sagde Israel: »Hvorfor handlede I ilde imod mig og fortalte Manden, at I havde en Broder til?« **6** De svarede: »Manden spurgte os

nøje ud om os og vor Slægt og sagde: Lever eders Fader endnu? Har I en Broder til? Og vi svarede ham paa hans Spørgsmaal; kunde vi vide, at han vilde sige: Bring eders Broder herned!« **7** Men Juda sagde til sin Fader Israel: »Send dog Drengen med mig, saa vi kan komme af Sted og blive i Live og undgaa Døden, baade vi og du og vore Børn! **8** Jeg svarer for ham, af min Haand maa du kræve ham: bringer jeg ham ikke til dig og stiller ham for dit Aasyn, vil jeg være din Skyldner for bestandig; **9** havde vi nu ikke spildt Tiden, kunde vi have været tilbage to Gange!« **10** Saa sagde deres Fader Israel til dem: »Kan det ikke være anderledes, gør da i alt Fald saaledes: Tag noget af det bedste, Landet frembringer, med i eders Sække og bring Manden en Gave, lidt Mastiksbalsam, lidt Honning, Tragakantgummi, Cistusharpiks, Pistacienødder og Mandler; **11** og tag dobbelt saa mange Penge med, saa I bringer de Penge tilbage, som var lagt oven i eders Sække; maaske var det en Fejltagelse; **12** og tag saa eders Broder og drag atter til Manden! **13** Gud den Almægtige lade eder finde Barmhjertighed hos Manden, saa han lader eders anden Broder og Benjamin fare — men skal jeg være barnløs, saa lad mig da blive det!« **14** Saa tog Mændene deres Gave og dobbelt saa mange Penge med; ogsaa Benjamin tog de med, brød op og drog ned til Ægypten, hvor de fremstillede sig for Josef. **15** Da Josef saa Benjamin iblandt dem, sagde han til sin Hushovmester: »Bring de Mænd ind i mit Hus, lad slagte og lave til, thi de skal spise til Middag hos mig.« **16** Manden gjorde, som Josef bød, og førte Mændene ind i Josefs Hus. **17**

Men Mændene blev bange, da de førtes ind i Josefs Hus,
og sagde: »Det er for de Penges Skyld, der forrige Gang
kom tilbage i vore Sække, at vi føres herind, for at de
kan vælte sig ind paa os og kaste sig over os, gøre os til
Trælle og tage vore Æsler.« **18** Derfor traadte de hen til
Josefs Hushovmester ved Døren til Huset **19** og sagde:
»Hør os, Herre! Vi drog en Gang før herned for at købe
Føde, **20** og da vi kom til vort Natteherberge og aabnede
vore Sække, se, da laa vore Penge oven i hver enkelts
Sæk, vore Penge til sidste Hvid. Men nu har vi bragt dem
med tilbage **21** og desuden andre Penge for at købe Føde.
Vi ved ikke, hvem der har lagt Pengene i vore Sække!« **22**
Men han svarede: »Vær ved godt Mod, frygt ikke! Eders
Gud og eders Faders Gud har lagt en Skat i eders Sække
— eders Penge har jeg modtaget!« Og han førte Simeon
ud til dem. **23** Saa førte Manden dem ind i Josefs Hus
og gav dem Vand til at tvætte deres Fødder og Foder
til Æslerne. **24** Og de fremtog deres Gave, før Josef kom
hjem ved Middagstid, thi de hørte, at de skulde spise
der. **25** Da Josef traadte ind i Huset, bragte de ham den
Gave, de havde med, og kastede sig til Jorden for ham. **26**
Han hilste paa dem og spurgte: »Gaar det eders gamle
Fader vel, ham, I talte om? Lever han endnu?« **27** De
svarede: »Det gaar din Træl, vor Fader, vel; han lever
endnu!« Og de bøjede sig og kastede sig til Jorden. **28** Da
han saa fik Øje paa sin kødelige Broder Benjamin, sagde
han: »Er det saa eders yngste Broder, som I talte til mig
om?« Og han sagde: »Gud være dig naadig, min Søn!« **29**
Men Josef brød hurtigt af, thi Kærligheden til Broderen

blussede op i ham, og han kæmpede med Graaden; derfor gik han ind i sit Kammer og græd der. **30** Men da han havde badet sit Ansigt, kom han ud, og han beherskede sig og sagde: »Sæt Maden frem!« **31** Saa blev Maden sat frem særskilt for ham og for dem og for de Ægyptere, der spiste hos ham; thi Ægypterne kan ikke spise sammen med Hebræere, det er dem en Vederstyggelighed. **32** De blev bænket foran ham efter Alder, den førstefødte øverst og den yngste nederst, og Mændene undrede sig og saa paa hverandre; **33** og han lod dem bringe Mad fra sit eget Bord, og Benjamin fik fem Gange saa meget som hver af de andre. Og de drak og blev lystige sammen med ham.

44 Derefter befalede han sin Hushovmester: »Fyld Mændenes Sække med Korn, saa meget de kan have med sig, og læg hvers Pengesum oven i hans Sæk **2** og læg mit eget Sølvbæger oven i den yngstes Sæk sammen med Pengene for hans Korn!« Og han gjorde, som Josef bød. **3** Da Morgenen gryede, fik Mændene Lov at drage bort med deres Æsler. **4** Men før de var kommet ret langt fra Byen, bød Josef sin Hushovmester: »Sæt efter Mændene, og naar du indhenter dem, sig saa til dem: Hvorfor har I gengældt godt med ondt? **5** Hvorfor har I stjaalet mit Sølvbæger? Det er jo min Herres Mundbæger, som han bruger til at tage Varsler af! Ilde har I handlet ved at gøre saaledes!« **6** Og da han havde indhentet dem, sagde han det til dem. **7** Men de svarede: »Hvor kan min Herre tale saaledes? Det være langt fra dine Trælle at gøre sligt! **8** Se, de Penge, vi fandt oven i vore Sække, bragte vi tilbage til dig fra Kana'ans Land — hvorfor skulde vi da stjæle

Guld eller Sølv fra din Herres Hus! **9** Den af dine Trælle, det findes hos, skal dø, og desuden vil vi andre være din Herres Trælle!« **10** Han svarede: »Vel, lad det blive, som I siger: Den, Bægeret findes hos, skal være min Træl, men I andre skal være sagesløse!« **11** Saa skyndte de sig at løfte hver sin Sæk ned paa Jorden og aabne den, **12** og han undersøgte dem fra den ældstes til den yngstes, og Bægeret blev fundet i Benjamins Sæk. **13** Da sønderrev de deres Klæder, og efter at have læsset Sækkene hver paa sit Æsel vendte de tilbage til Byen. **14** Da Juda og hans Brødre kom ind i Josefs Hus, hvor han endnu var, kastede de sig til Jorden for ham; **15** men Josef sagde til dem: »Hvad har I gjort! Ved I ikke, at en Mand som jeg forstaar sig paa hemmelige Kunster?« **16** Da sagde Juda: »Hvad skal vi svare min Herre, hvad skal vi sige, og hvorledes skal vi retfærdiggøre os? Gud har fundet dine Trælles Brøde! Se, vi er min Herres Trælle, baade vi andre og han, Bægeret fandtes hos!« **17** Men han svarede: »Det være langt fra mig at handle saaledes; den, Bægeret fandtes hos, skal være min Træl, men I andre kan i Fred drage hjem til eders Fader.« **18** Da traadte Juda hen til ham og sagde: »Hør mig, min Herre, lad din Træl tale et Ord for min Herres Øren og lad ikke Vreden blusse op i dig mod din Træl, thi du er jo som Farao! **19** Min Herre spurgte sine Trælle Har I Fader eller Broder? **20** Og vi svarede min Herre: Ja, vi har en gammel Fader, og der er en Dreng, som blev født i hans Alderdom; en Broder til ham er død, og selv er han den eneste, hans Moder efterlod sig, og hans Fader elsker ham. **21** Saa sagde du til

dine Trælle: Bring ham med herned til mig, at jeg kan se ham med egne Øjne! **22** Men vi svarede min Herre: Drengen kan ikke forlade sin Fader, thi hans Fader dør, hvis han forlader ham! **23** Saa sagde du til dine Trælle: Kommer eders yngste Broder ikke med herned, saa bliver I ikke mere stedt for mit Aasyn! **24** Vi rejste saa op til din Træl, min Fader, og fortalte ham, hvad min Herre havde sagt. **25** Da vor Fader siden sagde: Rejs atter hen og køb os lidt Føde! **26** svarede vi: Vi kan ikke rejse derned, hvis ikke vor yngste Broder følger med, thi vi bliver ikke stedt for Mandens Aasyn, medmindre vor yngste Broder er med! **27** Saa sagde din Træl, min Fader, til os: I ved jo, at min Hustru fødte mig to Sønner; **28** den ene gik bort fra mig, og jeg sagde: Han er sikkerlig revet ihjel! Og jeg har ikke set ham siden; **29** hvis I nu ogsaa tager denne fra mig, og der tilstøder ham en Ulykke, bringer I mine graa Haar i Dødsriget med Smerte! **(Sheol h7585)** **30** Kommer jeg derfor hjem til din Træl, min Fader, uden at Drengen, ved hvem han hænger med hele sin Sjæl, er med, **31** saa bliver det hans Død, naar han ser, at Drengen ikke er med, og dine Trælle vil bringe din Træl vor Faders graa Haar i Dødsriget med Sorg. **(Sheol h7585)** **32** Men din Træl skal svare sin Fader for Drengen, og jeg har forpligtet mig til at være hans Skyldner for bestandig, hvis jeg ikke bringer ham til ham; **33** lad derfor din Træl blive tilbage i Drengens Sted som min Herres Træl, men lad Drengen drage hjem med sine Brødre! **34** Thi hvorledes skulde jeg kunne drage hjem til min Fader, naar jeg ikke

har Drengen med? Jeg vil ikke kunne være Vidne til den Ulykke, der rammer min Fader!«

45 Da kunde Josef ikke længer beherske sig over for alle dem der stod hos ham, og han raabte »Lad alle gaa ud!« Saaledes var der ingen til Stede, da Josef gav sig til Kende for sine Brødre. **2** Saa brast han i lydelig Graad, saa Ægypterne hørte det, og det spurgtes i Faraos Hus; **3** og Josef sagde til sine Brødre: »Jeg er Josef! Lever min Fader endnu?« Men hans Brødre kunde ikke svare ham, saa forfærdede var de for ham. **4** Saa sagde Josef til sine Brødre: »Kom hen til mig!« Og da de kom derhen, sagde Josef: »Jeg er eders Broder Josef, som I solgte til Ægypten; **5** men I skal ikke græmme eder eller være forknytte, fordi I solgte mig herhen, thi Gud har sendt mig forud for eder for at opholde Liv; **6** i to Aar har der nu været Hungersnød i Landet, og fem Aar endnu skal der hverken pløjes eller høstes; **7** derfor sendte Gud mig forud for eder, for at I kan faa Efterkommere paa Jorden, og for at mange hos eder kan reddes og holdes i Live. **8** Og nu, ikke I, men Gud har sendt mig hid, og han har gjort mig til Fader hos Farao og til Herre over hele hans Hus og til Hersker over hele Ægypten. **9** Skynd jer nu hjem til min Fader og sig til ham: Din Søn Josef lader sige: Gud har sat mig til Hersker over hele Ægypten; kom uden Tøven ned til mig **10** og tag Bolig i Gosens Land og bo i min Nærhed med dine Sønner og Sønnesønner, dit Smaakvæg og Hornkvæg og alt, hvad du ejer og har; **11** der vil jeg sørge for dit Underhold — thi Hungersnøden vil vare fem Aar endnu — for at ikke du, dit Hus eller nogen,

der hører dig til, skal gaa til Grunde! **12** Nu ser I, ogsaa
min Broder Benjamin, med egne Øjne, at det er mig, der
taler til eder; **13** og I skal fortælle min Fader om al min
Herlighed i Ægypten og om alt, hvad I har set, og saa
skal I skynde eder at bringe min Fader herned.« **14** Saa
faldt han grædende sin Broder Benjamin om Halsen,
og Benjamin græd i hans Arme. **15** Og han kyssede alle
sine Brødre og græd ved deres Bryst; og nu kunde hans
Brødre tale med ham. **16** Men det spurgtes i Faraos Hus,
at Josefs Brødre var kommet, og Farao og hans Tjenere
glædede sig derover: **17** og Farao sagde til Josef: »Sig
til dine Brødre: Saaledes skal I gøre: Læs eders Dyr og
drag til Kana'ans Land, **18** hent eders Fader og eders
Familier og kom hid til mig, saa vil jeg give eder det
bedste, der er i Ægypten, og I skal nyde Landets Fedme.
19 Byd dem at gøre saaledes: Tag eder Vogne i Ægypten
til eders Børn og Kvinder, sæt eders Fader op og kom
hid; **20** bryd eder ikke om eders Ejendele, thi det bedste,
der er i hele Ægypten, skal være eders!« **21** Det gjorde
Israels Sønner saa. Og efter Faraos Bud gav Josef dem
Vogne og Rejsekost med; **22** hver især gav han dem et
Sæt Festklæder, men Benjamin gav han 300 Sekel Sølv
og fem Sæt Festklæder; **23** og sin Fader sendte han ti
Æsler med det bedste, der var i Ægypten og ti Aseninder
med Korn, Brød og Rejsetæring til Faderen. **24** Saa tog
han Afsked med sine Brødre, og da de drog bort, sagde
han til dem: »Kives ikke paa Vejen!« **25** Saaledes drog de
hjem fra Ægypten og kom til deres Fader Jakob i Kana'ans
Land; **26** og de fortalte ham det og sagde: »Josef lever

endnu, og han er Hersker over hele Ægypten.« Men hans Hjerte blev koldt, thi han troede dem ikke. **27** Saa fortalte de ham alt, hvad Josef havde sagt til dem; og da han saa Vognene, som Josef havde sendt for at hente ham, oplivedes deres Fader Jakobs Aand atter; **28** og Israel sagde: »Det er stort, min Søn Josef lever endnu; jeg vil drage hen og se ham, inden jeg dør!«

46 Da brød Israel op med alt, hvad han havde, og drog til Be'ersjeba, og han slagtede Ofre for sin Fader Isaks Gud. **2** Men Gud sagde i et Nattesyn til Israel: »Jakob, Jakob!« Og han svarede: »Se, her er jeg!« **3** Da sagde han: »Jeg er Gud, din Faders Gud, vær ikke bange for at drage ned til Ægypten, thi jeg vil gøre dig til et stort Folk der; **4** jeg vil selv drage med dig til Ægypten, og jeg vil ogsaa føre dig tilbage, og Josef skal lukke dine Øjne!« **5** Da brød Jakob op fra Be'ersjeba; og Israels Sønner satte deres Fader Jakob og deres Børn og Kvinder paa de Vogne, Farao havde sendt til at hente ham paa. **6** Og de tog deres Kvæg og al deres Ejendom, som de havde erhvervet sig i Kana'ans Land, og drog til Ægypten, Jakob og alt hans Afkom med ham; **7** saaledes bragte han sine Sønner og Sønnesønner, sine Døtre og Sønnedøtre og alt sit Afkom med sig til Ægypten. **8** Følgende er Navnene paa Israels Sønner, der kom til Ægypten, Jakob og hans Sønner: Ruben, Jakobs førstefødte; **9** Rubens Sønner Hanok, Pallu, Hezron og Karmi; **10** Simeons Sønner Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar og Kana'anæerkvindens Søn Sja'ul; **11** Levis Sønner Gerson, Kehat og Merari; **12** Judas Sønner Er, Onan, Sjela, Perez og Zera; men Er og Onan døde i

Kana'ans Land. Perez's Sønner var Hezron og Hamul. **13** Issakars Sønner Tola, Pua, Jasjub og Sjimron; **14** Zebulons Sønner Sered, Elon og Jale'el; **15** det var Leas Sønner, som hun fødte Jakob i Paddan-Aram; desuden fødte hun ham Datteren Dina; det samlede Tal paa hans Sønner og Døtre var tre og tredive. **16** Gads Sønner Zifjon, Haggi, Sjuni, Ezbon, Eri, Arodi og Ar'eli. **17** Asers Sønner Jimna, Jisjva, Jisjvi og Beri'a, og deres Søster Sera; og Beri'as Sønner Heber og Malkiel; **18** det var Sønnerne af Zilpa, som Laban gav sin Datter Lea, og som fødte Jakob dem, seksten i alt; **19** Rakels, Jakobs Hustrus, Sønner Josef og Benjamin; **20** og Josef fik Børn i Ægypten med Asenat, en Datter af Potifera, Præsten i On: Manasse og Efraim; **21** Benjamins Sønner Bela, Beker, Asjbel, Gera, Na'aman, Ehi, Rosj, Muppim, Huppim og Ard; **22** det var Rakels Sønner, som hun fødte Jakob, fjorten i alt; **23** Dans Søn Husjim; **24** Naftalis Sønner Jaze'el, Guni, Jezer og Sjillem; **25** det var Sønnerne af Bilha, som Laban gav Rakel, og som fødte Jakob dem, syv i alt. **26** Hele Jakobs Familie, der kom til Ægypten med ham, fraregnet Jakobs Sønnekoner, udgjorde tilsammen seks og tresindstyve; **27** og Josefs Sønner, der fødtes ham i Ægypten, var to; alle de af Jakobs Hus, der kom til Ægypten, udgjorde halvfjerdsindstyve. **28** Men Juda sendte han i Forvejen til Josef, for at man skulde vise ham Vej til Gosen, og de kom til Gosens Land. **29** Da lod Josef spænde for sin Vogn og rejste sin Fader i Møde til Gosen; og da han traf ham, omfavnede han ham og græd længe i hans Arme; **30** og Israel sagde til Josef: »Lad mig nu kun dø, da jeg har set dit Ansigt, at du

endnu lever!« **31** Men Josef sagde til sine Brødre og sin
Faders Hus: »Jeg vil drage hen og melde det til Farao og
sige til ham: Mine Brødre og min Faders Hus i Kana'an er
kommet til mig; **32** disse Mænd er Hyrder, thi de driver
Kvægavl, og de har bragt deres Smaakvæg og Hornkvæg
og alt, hvad de ejer, med. **33** Naar saa Farao lader eder
kalde og spørger eder, hvad I er, **34** skal I sige: Dine Trælle
har drevet Kvægavl fra Barnsben af ligesom vore Fædre!
for at I kan komme til at bo i Gosens Land. Thi enhver
Hyrde er Ægypterne en Vederstyggelighed.«

47 Saa drog Josef hen og meldte det til Farao og sagde:
»Min Fader og mine Brødre er kommet fra Kana'ans Land
med deres Smaakvæg og Hornkvæg og alt, hvad de ejer,
og befinder sig i Gosen.« **2** Og han tog fem af sine Brødre
med sig og forestillede dem for Farao. **3** Da nu Farao
spurgte dem, hvad de var, svarede de: »Dine Trælle er
Hyrder ligesom vore Fædre!« **4** Og de sagde til Farao: »Vi
er kommet for at bo som Gæster i Landet, thi der er ingen
Græsning for dine Trælles Smaakvæg, da Hungersnøden
er trykkende i Kana'an, og nu vilde dine Trælle gerne
bosætte sig i Gosen.« **5** Da sagde Farao til Josef: »Din Fader
og dine Brødre er kommet til dig; **6** Ægypten staar til din
Raadighed, lad din Fader og dine Brødre bosætte sig i
den bedste Del af Landet; de kan tage Ophold i Gosens
Land; og hvis du ved, at der er dygtige Folk iblandt dem,
kan du sætte dem til Opsynsmænd over mine Hjorde!«
7 Da hentede Josef sin Fader Jakob og forestillede ham
for Farao, og Jakob velsignede Farao. **8** Farao spurgte
Jakob: »Hvor mange er dine Leveaar?« **9** Jakob svarede

ham: »Min Udlændigheds Aar er 130 Aar; faa og onde
var mine Leveaar, og ikke naar de op til mine Fædres
Aar i deres Udlændigheds Tid.« **10** Derpaa velsignede
Jakob Farao og gik bort fra ham. **11** Men Josef lod sin
Fader og sine Brødre bosætte sig og gav dem Jordegods i
Ægypten, i den bedste Del af Landet, i Landet Ra'meses,
som Farao havde befalet. **12** Og Josef forsørgede sin Fader
og sine Brødre og hele sin Faders Hus med Brød efter
Børnenes Tal. **13** Der fandtes ikke mere Brødkorn i Landet,
thi Hungersnøden var overvættes stor, og Ægypten og
Kana'an vansmægtede af Sult. **14** Da lod Josef alle de
Penge samle, som var indkommet i Ægypten og Kana'an
for det Korn, der købtes, og lod dem bringe til Faraos
Hus. **15** Men da Pengene slap op i Ægypten og Kana'an,
kom hele Ægypten til Josef og sagde: »Giv os Brødkorn, at
vi ikke skal dø for dine Øjne, thi Pengene er sluppet op!«
16 Josef svarede: »Kom med eders Hjorde, saa vil jeg give
eder Brødkorn for dem, siden Pengene er sluppet op.«
17 Da bragte de deres Hjorde til Josef, og han gav dem
Brødkorn for Hestene, for deres Hjorde af Smaakvæg og
Hornkvæg og for Æslerne; og han forsørgede dem i det
Aar med Brødkorn for alle deres Hjorde. **18** Men da Aaret
var omme, kom de til ham det følgende Aar og sagde:
»Vi vil ikke dølge det for min Herre; men Pengene er
sluppet op, og Kvæget har vi bragt til min Herre; nu er
der ikke andet tilbage for min Herre end vore Kroppe og
vor Jord; **19** lad os dog ikke dø for dine Øjne, vi sammen
med vor Jord, men køb os og vor Jord for Brødkorn, og
lad os med vor Jord blive livegne for Farao, og giv os

derfor Saasæd, saa vi kan blive i Live og slippe for Døden, og vor Jord undgaa at lægges øde!« **20** Da købte Josef al Jord i Ægypten til Farao, idet enhver Ægypter solgte sin Mark, fordi Hungersnøden tvang dem, og saaledes kom Landet i Faraos Besiddelse; **21** og Befolkningen gjorde han til hans Trælle i hele Ægypten fra Ende til anden. **22** Kun Præsternes Jord købte han ikke, thi de havde faste Indtægter fra Farao, og de levede af de Indtægter, Farao havde skænket dem; derfor behøvede de ikke at sælge deres Jord. **23** Derpaa sagde Josef til Folket: »Nu har jeg købt eder og eders Jord til Farao; nu har I Saasæd til Jorden; **24** men af Afgrøden skal I afgive en Femtedel til Farao, medens de fire Femtedele skal tjene eder til Saasæd paa Marken og til Føde for eder og eders Husstand og til Føde for eders Børn.« **25** De svarede: »Du har reddet vort Liv; maatte vi eje min Herres Gunst, saa vil vi være Faraos Trælle!« **26** Saaledes gjorde Josef det til en Vedtægt, der endnu den Dag i Dag gælder i Ægypten, at afgive en Femtedel til Farao; kun Præsternes Jord kom ikke i Faraos Besiddelse. **27** Israel bosatte sig nu i Ægypten, i Gosens Land; og de tog fast Ophold der, blev frugtbare og saare talrige. **28** Jakob levede i Ægypten i sytten Aar, saa at Jakobs Levetid blev 147 Aar. **29** Da nu Tiden nærmede sig, at Israel skulde dø, kaldte han sin Søn Josef til sig og sagde til ham: »Hvis jeg har fundet Naade for dine Øjne, saa læg din Haand under min Lænd og lov mig at vise mig den Kærlighed og Trofasthed ikke at jorde mig i Ægypten. **30** Naar jeg har lagt mig til Hvile hos mine Fædre, skal du føre mig fra Ægypten og jorde mig i deres

Grav!« Han svarede: »Jeg skal gøre, som du siger.« **31** Da sagde han: »Tilsværg mig det!« Og han tilsvor ham det. Da bøjede Israel sig tilbedende over Lejets Hovedgærde.

48 Efter disse Begivenheder fik Josef Melding om, at hans Fader var syg. Da tog han sine Sønner, Manasse og Efraim, med sig. **2** Da det nu meldtes Jakob, at hans Søn Josef var kommet, tog Israel sig sammen og satte sig oprejst paa Lejet. **3** Jakob sagde til Josef: »Gud den Almægtige aabenbarede sig for mig i Luz i Kana'ans Land og velsignede mig; **4** og han sagde til mig: Jeg vil gøre dig frugtbar og give dig et talrigt Afkom og gøre dig til en Mængde Stammer, og jeg vil give dit Afkom efter dig Land til evigt Eje! **5** Nu skal dine to Sønner, der er født dig i Ægypten før mit komme til dig her i Ægypten, være mine, Efraim og Manasse skal være mine saa godt som Ruben og Simeon; **6** derimod skal de Børn, du har faaet efter dem, være dine; men de skal nævnes efter deres Brødres Navne i deres Arvelod. **7** Da jeg kom fra Paddan, døde Rakel for mig, medens jeg var undervejs i Kana'an, da vi endnu var et stykke Vej fra Efrat, og jeg jordede hende der paa Vejen til Efrat, det er Betlehem«. **8** Da Israel saa Josefs Sønner, sagde han: »Hvem bringer du der?« **9** Josef svarede sin Fader: »Det er mine Sønner, som Gud har skænket mig her.« Da sagde han: »Bring dem hen til mig, at jeg kan velsigne dem!« **10** Men Israels Øjne var svækkede af Alderdom, saa at han ikke kunde se. Da førte han dem hen til ham, og han kyssede og omfavnede dem. **11** Og Israel sagde til Josef: »Jeg havde ikke turdet haabe at faa dit Ansigt at se, og nu har Gud endog ladet

mig se dit Afkom!« **12** Derpaa tog Josef dem bort fra hans
Knæ og kastede sig til Jorden paa sit Ansigt. **13** Josef
tog saa dem begge, Efraim i sin højre Haand til venstre
for Israel og Manasse i sin venstre Haand til højre for
Israel, og førte dem hen til ham; **14** men Israel udrakte
sin højre Haand og lagde den paa Efraims Hoved, uagtet
han var den yngste, og sin venstre Haand lagde han paa
Manasses Hoved, saa at han lagde Hænderne over Kors;
thi Manasse var den førstefødte. **15** Derpaa velsignede
han Josef og sagde: »Den Gud, for hvis Aasyn mine Fædre
Abraham og Isak vandrede, den Gud, der har vogtet mig:
fra min første Færd og til nu, **16** den Engel, der har udløst
mig fra alt ondt, velsigne Drengene, saa at mit Navn og
mine Fædre Abrahams og Isaks Navn maa blive nævnet
ved dem, og de maa vokse i Mængde i Landet!« **17** Men
da Josef saa, at hans Fader lagde sin højre Haand paa
Efraims Hoved, var det ham imod, og han greb sin Faders
Haand for at tage den bort fra Efraims Hoved og lægge
den paa Manasses; **18** og Josef sagde til sin Fader: »Nej,
ikke saaledes, Fader, thi denne er den førstefødte; læg
din højre Haand paa hans Hoved!« **19** Men hans Fader
vægrede sig og sagde: »Jeg ved det, min Søn, jeg ved det!
Ogsaa han skal blive til et Folk, ogsaa han skal blive stor;
men hans yngre Broder skal blive større end han, og
hans Afkom skal blive en Mangfoldighed af Folkeslag!« **20**
Saaledes velsignede han dem paa den Dag og sagde: »Med
eder skal Israel velsigne og sige: Gud gøre dig som Efraim
og Manasse!« Og han stillede Efraim foran Manasse. **21**
Da sagde Israel til Josef: »Jeg skal snart dø, men Gud skal

være med eder og føre eder tilbage til eders Fædres Land.
22 Dig giver jeg ud over dine Brødre en Højderyg, som jeg
har fravristet Amoriterne med mit Sværd og min Bue!«

49 Derpaa kaldte Jakob sine Sønner til sig og sagde:
»Saml eder, saa vil jeg forkynde eder, hvad der skal
hændes eder i de sidste Dage: **2** Kom hid og hør, Jakobs
Sønner, lyt til eders Fader Israel! **3** Ruben, du er min
førstefødte, min Styrke og min Mandskrafts første,
ypperst i Højhed, ypperst i Kraft! **4** Du skummer over
som Vandet, men du mister din Forret; thi du besteg din
Faders Leje. Skændigt handled du da han besteg mit Leje!
5 Simeon og Levi, det Broder Par, Voldsredskaber er deres
Vaaben. **6** I deres Raad giver min Sjæl ej Møde, i deres
Forsamling tager min Ære ej Del; thi i Vrede dræbte de
Mænd, egenraadigt lamslog de Okser. **7** Forbandet være
deres Vrede, saa vild den er, deres Hidsighed, saa voldsom
den er! Jeg spreder dem i Jakob, splitter dem ad i Israel! **8**
Juda, dig skal dine Brødre prise, din Haand skal gribe dine
Fjender i Nakken, din Faders Sønner skal bøje sig for dig.
9 En Løveunge er Juda. Fra Rov stiger du op, min Søn! Han
ligger og strækker sig som en Løve, ja, som en Løvinde,
hvo tør vække ham! **10** Ikke viger Kongespir fra Juda, ej
Herskerstav fra hans Fødder, til han, hvem den tilhører;
kommer, ham skal Folkene lyde. **11** Han binder sit Æsel
ved Vinstokken, ved Ranken Asenindens Fole, tvætter
i Vin sin Kjortel, sin Kappe i Drueblod, **12** med Øjnene
dunkle af Vin og Tænderne hvide af Mælk! **13** Zebulon
har hjemme ved Havets Kyst, han bor ved Skibenes Kyst,
hans Side er vendt mod Zidon. **14** Issakar, det knoglede

Æsel, der strækker sig mellem Foldene, **15** fandt Hvilen
sød og Landet lifligt; derfor bøjed han Ryg under Byrden
og blev en ufri Træl. **16** Dan dømmer sit Folk saa godt
som nogen Israels Stamme. **17** Dan blive en Slange ved
Vejen, en Giftsnog ved Stien, som bider Hesten i Hælen,
saa Rytteren styrter bagover! — **18** Paa din Frelse bier
jeg, HERRE! **19** Gad, paa ham gør Krigerskarer Indhug,
men han gør Indhug i Hælene paa dem. **20** Aser, hans
Føde er fed, Lækkerier for Konger har han at give. **21**
Naftali er en løssluppen Hind, han fremfører yndig Tale.
22 Et yppigt Vintræ er Josef, et yppigt Vintræ ved Kilden,
Ranker slynger sig over Muren. **23** Bueskytter fejder
imod ham, strides med ham, gør Angreb paa ham, **24**
men hans Bue er stærk, hans Hænders Arme rappe; det
kommer fra Jakobs Vældige, fra Hyrden, Israels Klippe,
25 fra din Faders Gud — han hjælpe dig! Og Gud den
Almægtige, han velsigne dig med Himmelens Velsignelser
oventil og Dybets Velsignelser nedentil, med Brysters
og Moderlivs Velsignelser! **26** Din Faders Velsignelser
overgaar de ældgamle Bjerges Velsignelser, de evige
Højes Herlighed. Maatte de komme over Josefs Hoved,
over Issen paa Fyrsten blandt Brødre! **27** Benjamin, den
rovlystne Ulv, om Morgenen æder han Rov, om Aftenen
deler han Bytte!« **28** Alle disse er Israels Stammer, tolv i
Tal, og det var, hvad deres Fader talte til dem, og han
velsignede dem, hver især af dem gav han sin særlige
Velsignelse. **29** Og han sagde til dem som sin sidste Vilje:
»Nu samles jeg til mit Folk; jord mig da hos mine Fædre i
Hulen paa Hetiten Efrons Mark, **30** i Hulen paa Makpelas

Mark over for Mamre i Kana'ans Land, den Mark, som
Abraham købte af Hetiten Efron til Gravsted, **31** hvor de
jordede Abraham og hans Hustru Sara, hvor de jordede
Isak og hans Hustru Rebekka, og hvor jeg jordede Lea.
32 Marken og Hulen derpaa blev købt af Hetiterne.« **33**
Dermed havde Jakob givet sine Sønner sin Vilje til Kende,
og han strakte sine Fødder ud paa Lejet, udaandede og
samledes til sin Slægt.

50 Da kastede Josef sig over sin Faders Ansigt, græd
og kyssede ham; **2** og Josef befalede de lægekyndige
blandt sine Tjenere at balsamere hans Fader, og Lægerne
balsamerede Israel. **3** Dermed gik fyrretyve Dage, thi saa
lang Tid tager Balsameringen: og Ægypterne begræd ham
i halvfjerdsindstyve Dage. **4** Da Grædetiden var omme,
sagde Josef til Faraos Husfolk: »Hvis I har Godhed for
mig, saa sig paa mine Vegne til Farao: **5** Min Fader tog
mig i Ed, idet han sagde: Naar jeg er død, saa jord mig i
den Grav, jeg lod mig grave i Kana'ans Land! Lad mig
derfor drage op og jorde min Fader og saa vende tilbage
hertil!« **6** Da sagde Farao: »Drag kun op og jord din Fader,
som han har ladet dig sværge.« **7** Saa drog Josef op for at
jorde sin Fader, og med ham drog alle Faraos Tjenere, de
ypperste i hans Hus og de ypperste i Ægypten, **8** hele
Josefs Hus og hans Brødre og hans Faders Hus, kun deres
Kvinder og Børn, Smaakvæg og Hornkvæg lod de blive
tilbage i Gosen; **9** og med ham fulgte baade Stridsvogne
og Ryttere, saa det blev en overmaade stor Karavane.
10 Da de kom til Goren-ha-atad hinsides Jordan, holdt
de der en overmaade stor og højtidelig Dødeklage, og

han fejrede Sørgefest for sin Fader i syv Dage. **11** Men da Landets Indbyggere, Kana'anæerne, saa denne Sørgefest i Goren-ha-atad, sagde de: »Ægypterne holder en højtidelig Sørgefest.« Derfor gav man det Navnet Abel-Mizrajim; det ligger hinsides Jordan. **12** Og hans Sønner gjorde, som han havde paalagt dem; **13** hans Sønner førte ham til Kana'ans Land og jordede ham i Hulen paa Makpelas Mark, den Mark, som Abraham havde købt til Gravsted af Hetiten Efron over for Mamre. **14** Efter at have jordet sin Fader vendte Josef tilbage til Ægypten med sine Brødre og alle dem, der var draget op med ham til hans Faders Jordefærd. **15** Da Josefs Brødre saa, at deres Fader var død, sagde de: »Blot nu ikke Josef vil vise sig fjendsk mod os og gengælde os alt det onde, vi har gjort ham!« **16** Derfor sendte de Bud til Josef og sagde: »Din Fader paalagde os før sin Død **17** at sige til Josef: Tilgiv dog dine Brødres Brøde og Synd, thi de har gjort ondt imod dig! Saa tilgiv nu din Faders Guds Tjenere deres Brøde!« Da græd Josef over deres Ord til ham. **18** Siden kom hans Brødre selv og faldt ham til Fode og sagde: »Se, vi vil være dine Trælle!« **19** Da sagde Josef til dem: »Frygt ikke, er jeg vel i Guds Sted? **20** I tænkte ondt mod mig, men Gud tænkte at vende det til det gode for at gøre, hvad nu er sket, og holde mange Folk i Live; **21** frygt ikke, jeg vil sørge for eder og eders Kvinder og Børn!« Saaledes trøstede han dem og satte Mod i dem. **22** Josef blev nu i Ægypten, baade han og hans Faders Hus, og Josef blev 110 Aar gammel. **23** Josef saa Børn i tredje Led af Efraim; ogsaa Børn af Manasses Søn Makir fødtes paa Josefs Knæ.

24 Derpaa sagde Josef til sine Brødre: »Jeg dør snart, men
Gud vil se til eder og føre eder fra Landet her til det
Land, han tilsvor Abraham, Isak og Jakob.« **25** Og Josef
tog Israels Sønner i Ed og sagde: »Naar Gud ser til eder,
skal I føre mine Ben bort herfra!« **26** Josef døde 110 Aar
gammel, og man balsamerede ham og lagde ham i Kiste i
Ægypten.

2 Mosebog

1 Dette er Navnene paa Israels Sønner, der sammen
med Jakob kom til Ægypten med deres Familier: **2**
Ruben, Simeon, Levi og Juda, **3** Issakar, Zebulon og
Benjamin, **4** Dan og Naftali, Gad og Aser. **5** Jakobs
Efterkommere udgjorde i alt halvfjerdsindstyve, men
Josef var i Ægypten. **6** Imidlertid døde Josef og alle
hans Brødre og hele dette Slægtled. **7** Men Israeliterne
var frugtbare og formerede sig, og de blev mange og
overmaade talrige, saa at Landet blev fuldt af dem. **8**
Da kom der en ny Konge over Ægypten, som ikke vidste
noget om Josef; **9** og han sagde til sit Folk: »Se, Israels
Folk bliver talrigere og stærkere end vi. **10** Velan, lad os
gaa klogt til Værks imod dem, for at de ikke skal blive for
mange; ellers kan det hænde, naar vi kommer i Krig, at
de gaar over til vore Modstandere og kæmper mod os
og til sidst forlader Landet!« **11** Saa satte man Fogeder
over dem til at plage dem med Trællearbejde, og de
maatte bygge Forraadsbyer for Farao: Pitom og Ra'amses.
12 Men jo mere man plagede dem, des flere blev de,
og des mere bredte de sig, saa Ægypterne fik Rædsel
for Israeliterne. **13** Og Ægypterne tvang Israeliterne til
Trællearbejde **14** og gjorde dem Livet bittert ved haardt
Arbejde med Ler og Tegl og alle Haande Markarbejde,
ved alt det Arbejde, de tvang dem til at udføre for
sig. **15** Ægypterkongen sagde da til Hebræerkvindernes
Jordemødre, af hvilke den ene hed Sjifra, den anden
Pua: **16** »Naar I forløser Hebræerkvinderne, skal I se
godt efter ved Fødselen, og er det et Drengebarn, tag

saa Livet af det, men er det et Pigebarn, lad det saa leve!« **17** Men Jordemødrene frygtede Gud og gjorde ikke, som Ægypterkongen havde befalet dem, men lod Drengebørnene leve. **18** Da lod Ægypterkongen Jordemødrene kalde og sagde til dem: »Hvorfor har I baaret eder saaledes ad og ladet Drengebørnene leve?« **19** Men Jordemødrene svarede Farao: »Hebræerkvinderne er ikke som de Ægyptiske Kvinder, de har let ved at føde; inden Jordemoderen kommer til dem, har de allerede født!« **20** Og Gud gjorde vel imod Jordemødrene, og Folket blev stort og saare talrigt; **21** og Gud gav Jordemødrene Afkom, fordi de frygtede ham. **22** Da udstedte Farao den Befaling til hele sit Folk: »Alle Drengebørn, der fødes, skal I kaste i Nilen, men Pigebørnene skal I lade leve!«

2 Og en Mand af Levis Hus gik hen og tog en Levi Datter til Ægte, **2** og Kvinden blev frugtsommelig og fødte en Søn. Da hun saa, at det var en dejlig Dreng, skjulte hun ham i tre Maaneder; **3** og da hun ikke længer kunde holde ham skjult, tog hun en Kiste af Papyrusrør, tættede den med Jordbeg og Tjære, lagde Drengen i den og satte den hen mellem Sivene ved Nilens Bred. **4** Og hans Søster stillede sig noget derfra for at se, hvad der vilde ske med ham. **5** Da kom Faraos Datter ned til Nilen for at bade, og imedens gik hendes Jomfruer ved Flodens Bred. Saa fik hun Øje paa Kisten mellem Sivene og sendte sin Pige hen for at hente den. **6** Og da hun aabnede den, saa hun Barnet, og se, det var et Drengebarn, der græd. Da ynkedes hun over det og sagde: »Det maa være et af Hebræernes Drengebørn!« **7** Hans Søster sagde nu til

Faraos Datter: »Skal jeg gaa hen og hente dig en Amme blandt Hebræerkvinderne til at amme Barnet for dig?« **8** Faraos Datter svarede hende: »Ja, gør det!« Saa gik Pigen hen og hentede Barnets Moder. **9** Og Faraos Datter sagde til hende: »Tag dette Barn med dig og am ham for mig, jeg skal nok give dig din Løn derfor!« Og Kvinden tog Barnet og ammede ham. **10** Men da Drengen var blevet stor, bragte hun ham til Faraos Datter, og denne antog ham som sin Søn og gav ham Navnet Moses; »thi, « sagde hun, »jeg har trukket ham op af Vandet.« **11** Paa den Tid gik Moses, som imidlertid var blevet voksen, ud til sine Landsmænd og saa paa deres Trællearbejde. Og han saa en Ægypter slaa en Hebræer, en af hans Landsmænd, ihjel. **12** Da saa han sig om til alle Sider, og efter at have forvisset sig om, at der ingen var i Nærheden, slog han Ægypteren ihjel og gravede ham ned i Sandet. **13** Da han den næste Dag igen gik derud, saa han to Hebræere i Slagsmaal med hinanden. Da sagde han til ham, der havde Uret: »Hvorfor slaar du din Landsmand?« **14** Han svarede: »Hvem har sat dig til Herre og Dommer over os? Vil du maaske slaa mig ihjel, ligesom du slog Ægypteren ihjel?« Og Moses blev bange og tænkte: »Saa er det dog blevet bekendt!« **15** Da Farao fik Nys derom, søgte han at komme Moses til Livs, men Moses flygtede for Farao og tyede til Midjans Land, og der satte han sig ved en Brønd. **16** Præsten i Midjan havde syv Døtre; de kom nu hen og øste Vand og fyldte Trugene for at vande deres Faders Smaakvæg. **17** Da kom Hyrderne og vilde jage dem bort, men Moses stod op og hjalp dem og vandede deres

Smaakvæg. **18** Da de nu kom hjem til deres Fader Re'uel, sagde han: »Hvorfor kommer I saa tidligt hjem i Dag?« **19** De svarede: »Der var en Ægypter, som hjalp os over for Hyrderne, ja han øste ogsaa Vand for os og vandede Smaakvæget.« **20** Da sagde han til sine Døtre: »Hvor er han da? Hvorfor har I ladet Manden blive derude? Byd ham ind, at han kan faa noget at spise!« **21** Saa bestemte Moses sig til at tage Ophold hos Manden, og han gav Moses sin Datter Zippora til Ægte, **22** og hun fødte en Søn, som han kaldte Gersom; »thi, « sagde han, »jeg er blevet Gæst i et fremmed Land.« **23** Saaledes gik der lang Tid hen, og imidlertid døde Ægypterkongen. Men Israeliterne stønnede og klagede under deres Trældom, og deres Skrig over Trældommen naaede op til Gud. **24** Da hørte Gud deres Jamren, og Gud ihukom sin Pagt med Abraham, Isak og Jakob, **25** og Gud saa til Israeliterne, og Gud kendtes ved dem.

3 Moses vogtede nu Smaakvæget for sin Svigerfader Jetro, Præsten i Midjan, og drev engang Smaakvæget hen hinsides Ørkenen og kom til Guds Bjerg Horeb. **2** Da aabenbarede HERRENS Engel sig for ham i en Ildslue, der slog ud af en Tornebusk, og da han saa nærmere til, se, da stod Tornebusken i lys Lue, uden at den blev fortæret. **3** Da sagde Moses: »Lad mig gaa hen og se paa dette underfulde Skue, hvorfor Tornebusken ikke brænder op.« **4** Men da HERREN saa, at han gik hen for at se derpaa, raabte Gud til ham fra Tornebusken: »Moses, Moses!« Og han svarede: »Se, her er jeg!« **5** Da sagde han: »Kom ikke nærmere! Drag dine Sko af dine

Fødder, thi det Sted, du staar paa, er hellig Jord!« **6** Og
han sagde: »Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks
Gud og Jakobs Gud.« Da skjulte Moses sit Ansigt, thi han
frygtede for at skue Gud. **7** Derpaa sagde HERREN: »Jeg
har set mit Folks Elendighed i Ægypten, og jeg har hørt
deres Klageskrig over deres Undertrykkere, ja, jeg kender
deres Lidelser; **8** og jeg er steget ned for at udfri dem af
Ægyptens Haand og føre dem bort fra dette Land til et
godt og vidtstrakt Land, til et Land, der flyder med Mælk
og Honning, til Kana'anæernes, Hetiternes, Amoriternes,
Perizziternes, Hivviternes og Jebusiternes Egn. **9** Se, nu
er Israeliternes Klageskrig naaet til mig, og jeg har ogsaa
set den Trængsel, Ægypterne har bragt over dem. **10**
Derfor vil jeg nu sende dig til Farao, og du skal føre
mit Folk, Israeliterne, ud af Ægypten!« **11** Men Moses
sagde til Gud: »Hvem er jeg, at jeg skulde kunne gaa
til Farao og føre Israeliterne ud af Ægypten?« **12** Han
svarede: »Jo, jeg vil være med dig! Og dette skal være dig
Tegnet paa, at det er mig, der har sendt dig: Naar du har
ført Folket ud af Ægypten, skal I dyrke Gud paa dette
Bjerg!« **13** Men Moses sagde til Gud: »Naar jeg kommer
til Israeliterne og siger dem, at deres Fædres Gud har
sendt mig til dem, hvad skal jeg saa svare dem, hvis de
spørger om hans Navn?« **14** Gud svarede Moses: »Jeg
er den, jeg er!« Og han sagde: »Saaledes skal du sige
til Israeliterne: JEG ER har sendt mig til eder!« **15** Og
Gud sagde fremdeles til Moses: »Saaledes skal du sige
til Israeliterne: HERREN, eders Fædres Gud, Abrahams
Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har sendt mig til eder;

dette er mit Navn til evig Tid, og saaledes skal jeg kaldes fra Slægt til Slægt. **16** Gaa nu hen og kald Israels Ældste sammen og sig til dem: HERREN, eders Fædres Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, har aabenbaret sig for mig og sagt: Jeg har givet Agt paa eder og paa, hvad man har gjort imod eder i Ægypten, **17** og jeg har sat mig for at føre eder ud af Ægyptens Elendighed til Kana'anæernes, Hetiternes, Amoriternes, Perizziternes, Hivviternes og Jebusiternes Land, til et Land, der flyder med Mælk og Honning! **18** De vil høre paa dig, og du skal sammen med Israels Ældste gaa til Ægypterkongen, og I skal sige til ham: HERREN, Hebræernes Gud, har mødt os, tillad os derfor at drage tre Dagsrejser ud i Ørkenen og ofre til HERREN vor Gud! **19** Jeg ved vel, at Ægypterkongen ikke vil tillade eder at drage bort uden med Magt; **20** men jeg skal udrække min Haand og ramme Ægypten med alle mine Undergerninger, som jeg vil gøre der; saa skal han give eder Lov til at drage af Sted. **21** Og jeg vil stemme Ægypterne gunstigt mod dette Folk, saa at I, naar I drager bort, ikke skal drage bort med tomme Hænder. **22** Enhver Kvinde skal bede sin Naboerske og de Kvinder, som er til Huse hos hende, om Sølv og Guldsmykker og Klæder, og I skal give eders Sønner og Døtre det paa. Saaledes skal I tage Bytte fra Ægypterne.«

4 Moses svarede; »Hvis de nu ikke tror mig og ikke hører mig, men siger, at HERREN ikke har aabenbaret sig for mig?« **2** Da sagde HERREN til ham: »Hvad har du der i din Haand?« Han svarede: »En Stav!« **3** Og han sagde: »Kast den til Jorden!« Da kastede han den til Jorden, og den

blev til en Slange, og Moses flyede for den. **4** Og HERREN sagde til Moses: »Ræk Haanden ud og grib den i Halen!« Da rakte han sin Haand ud, og den blev til en Stav i hans Haand. **5** »For at de nemlig kan tro, at HERREN, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har aabenbaret sig for dig.« **6** Og HERREN sagde fremdeles til ham: »Stik din Haand ind paa Brystet!« Da stak han sin Haand ind paa Brystet, og da han trak den ud, se, da var den hvid som Sne af Spedalskhed. **7** Derpaa sagde han: »Stik atter Haanden ind paa Brystet!« Saa stak han atter Haanden ind paa Brystet, og da han trak den ud, se, da var den igen som hans øvrige Legeme. **8** »Hvis de nu ikke tror dig og lader sig overbevise af det første Tegn, saa vil de tro det sidste; **9** men hvis de end ikke tror paa disse to Tegn og hører paa dig, tag da Vand fra Nilen og hæld det ud paa Jorden, saa skal Vandet, som du tager fra Nilen, blive til Blod paa Jorden.« **10** Men Moses sagde til HERREN: »Ak, Herre, jeg er ingen veltalende Mand, jeg var det ikke før og er det heller ikke nu, efter at du har talet til din Tjener, thi jeg har svært ved at udtrykke mig og tale for mig.« **11** Da svarede HERREN ham: »Hvem har givet Mennesket Mund, og hvem gør stum eller døv, seende eller blind? Mon ikke jeg, HERREN? **12** Gaa derfor kun, jeg vil være med din Mund og lære dig, hvad du skal sige!« **13** Men han sagde: »Ak, Herre, send dog enhver anden end mig!« **14** Da blussede HERRENS Vrede op imod Moses, og han sagde: »Har du ikke din Broder Aron, Leviten? Han, ved jeg, kan tale for sig. Han er ogsaa allerede paa Vej for at møde dig, og han vil glæde sig i sit

Hjerte, naar han ser dig; **15** du skal tale til ham og lægge ham Ordene i Munden, saa vil jeg være med din og hans Mund og lære eder, hvad I skal gøre. **16** Han skal tale paa dine Vegne til Folket; han skal være din Mund, og du skal være som Gud for ham. **17** Tag nu i din Haand denne Stav, som du skal gøre Tegnene med!« **18** Derefter vendte Moses tilbage til sin Svigerfader Jetro og sagde til ham: »Lad mig vende tilbage til mine Landsmænd i Ægypten og se, om de endnu er i Live!« Og Jetro svarede Moses: »Drag bort i Fred!« **19** Da sagde HERREN til Moses i Midjan: »Vend tilbage til Ægypten, thi alle de Mænd, der stod dig efter Livet, er døde.« **20** Saa tog Moses sin Hustru og sin Søn og satte dem paa sit Æsel og vendte tilbage til Ægypten; og Moses tog Guds Stav i Haanden. **21** Men HERREN sagde til Moses: »Naar du vender tilbage til Ægypten, saa mærk dig dette: Alle de Undergerninger, jeg giver dig Magt til at udføre, skal du gøre for Farao; men jeg vil forhærde hans Hjerte, saa han ikke lader Folket rejse. **22** Og da skal du sige til Farao: Saa siger HERREN: Israel er min førstefødte Søn; **23** men da jeg sagde til dig: Lad min Søn rejse, for at han kan dyrke mig! da nægtede du at lade ham rejse. Se, jeg dræber din førstefødte Søn!« **24** Men undervejs, i Natteherberget, kom HERREN imod ham og vilde dræbe ham. **25** Da greb Zippora en skarp Sten og afskar sin Søns Forhud og berørte hans Blusel dermed, idet hun sagde: »Du er mig en Blodbrudgom!« **26** Saa lod han ham i Fred. Ved den Lejlighed brugte hun Ordet »Blodbrudgom« med Hentydning til Omskærelsen. **27** Derpaa sagde HERREN til Aron: »Gaa Moses i Møde i

Ørkenen!« Og han gik ud og traf ham ved Guds Bjerg og kyssede ham. **28** Og Moses fortalte Aron om alt, hvad HERREN havde paalagt ham, og om alle de Tegn, han havde befalet ham at gøre. **29** Derefter gik Moses og Aron den og kaldte alle Israeliternes Ældste sammen; **30** og Aron fortalte alt, hvad HERREN havde sagt til Moses, og denne gjorde Tegnene i Folkets Paasyn. **31** Da troede Folket, og da de hørte, at HERREN havde givet Agt paa Israeliterne og set til deres Elendighed, bøjede de sig og tilbad.

5 Derefter gik Moses og Aron hen og sagde til Farao: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Lad mit Folk rejse, for at de kan holde Højtid for mig i Ørkenen!« **2** Men Farao sagde: »Hvem er HERREN, at jeg skulde adlyde ham og lade Israeliterne rejse? Jeg kender ikke noget til HERREN, og jeg vil heller ikke lade Israeliterne rejse!« **3** De svarede: »Hebræernes Gud har mødt os; tillad os nu at drage tre Dagsrejser ud i Ørkenen og ofre til HERREN vor Gud, for at han ikke skal slaa os med Pest eller Sværd!« **4** Men Ægypterkongen sagde til dem: »Hvorfor vil I, Moses og Aron, forstyrre Folket i dets Arbejde? Gaa til eders Trællearbejde!« **5** Og Farao sagde: »Folket er saa vist dovent nok; og nu vil I have dem fri fra deres Trællearbejde!« **6** Samme Dag udstedte Farao følgende Befaling til Fogederne over Folket og dets Opsynsmænd: **7** »I skal ikke mere som hidtil give Folket Halm til Teglarbejdet; de skal selv gaa ud og sanke Halm; **8** men alligevel skal I paalægge dem at lave lige saa mange Teglsten som hidtil, I maa ikke eftergive dem

noget; thi de er dovne, og derfor er det, de raaber op og siger: Lad os drage ud og ofre til vor Gud! **9** Strengt Arbejde skal de Mennesker have, for at de kan være optaget deraf og ikke af Løgnetale.« **10** Da gik Folkets Fogeder og Opsynsmænd ud og sagde til Folket: »Saaledes siger Farao: Jeg vil ikke mere give eder Halm; **11** gaa selv ud og sank eder Halm, hvor I kan finde det, men i eders Arbejde bliver der intet eftergivet!« **12** Da spredte Folket sig over hele Ægypten for at samle Halmstraa. **13** Men Fogederne trængte paa og sagde: »I skal Dag for Dag yde fuldt Arbejde, ligesom dengang I fik Halm!« **14** Og Israeliternes Opsynsmænd, som Faraos Fogeder havde sat over dem, fik Prygl, og der blev sagt til dem: »Hvorfor stryger I ikke mere det fastsatte Antal Teglsten ligesom før?« **15** Da gik Israeliternes Opsynsmænd hen og raabte til Farao: »Hvorfor handler du saaledes med dine Trælle? **16** Dine Trælle faar ingen Halm, og dog siger de til os: Lav Teglsten! Og dine Trælle faar Prygl; du forsynder dig mod dit Folk.« **17** Men han svarede: »I er dovne, det er det, I er! Derfor siger I: Lad os rejse ud og ofre til HERREN! **18** Gaa nu hen og tag fat paa eders Arbejde; I faar ingen Halm, men I skal levere det samme Antal Teglsten!« **19** Israeliternes Opsynsmænd følte sig ilde stedt ved at skulle sige: »Der maa intet eftergives i, hvad I daglig skal skaffe af Teglsten!« **20** Og da de ved deres Bortgang fra Farao traf Moses og Aron, som stod og ventede paa dem, **21** sagde de til dem: »HERREN se til eder og dømme eder, fordi I har vakt Afsky mod os hos Farao og hans Tjenere og lagt dem et Sværd i Haanden til at dræbe os med!« **22**

Da vendte Moses sig igen til HERREN og sagde: »Herre,
hvorfor har du handlet ilde med dette Folk? Hvorfor har
du udsendt mig? **23** Siden jeg har været hos Farao og talt
i dit Navn, har han handlet ilde med dette Folk, og frelst
dit Folk har du ikke!«

6 Men HERREN svarede Moses: »Nu skal du faa at se, hvad
jeg vil gøre ved Farao! Med Magt skal han blive tvunget
til at lade dem rejse, og med Magt skal han blive tvunget
til at drive dem ud af sit Land!« **2** Gud talede til Moses
og sagde til ham: »Jeg er HERREN! **3** For Abraham, Isak
og Jakob aabenbarede jeg mig som Gud den Almægtige,
men under mit Navn HERREN gav jeg mig ikke til Kende
for dem. **4** Eftersom jeg har oprettet min Pagt med dem
om at skænke dem Kana'ans Land, deres Udlændigheds
Land, hvor de levede som fremmede, **5** har jeg nu hørt
Israeliternes Klageraab over, at Ægypterne holder dem i
Trældom, og jeg er kommet min Pagt i Hu. **6** Derfor skal
du sige til Israeliterne: Jeg er HERREN, og jeg vil udfri
eder fra det Trællearbejde, Ægypterne har paalagt eder,
og frelse eder fra deres Trældom og udløse eder med
udrakt Arm og med vældige Straffedomme; **7** og saa vil
jeg antage eder som mit Folk og være eders Gud, og I skal
kende, at jeg er HERREN eders Gud, som udfrier eder fra
Ægypternes Trællearbejde; **8** og jeg vil føre eder til det
Land, jeg har svoret at ville skænke Abraham, Isak og
Jakob, og give eder det i Eje. Jeg er HERREN!« **9** Moses
kundgjorde nu dette for Israeliterne; men de hørte ikke
paa Moses, dertil var deres Modløshed for stor og deres
Trællearbejde for haardt. **10** Da talede HERREN til Moses

og sagde: **11** »Gaa hen og sig til Farao, Ægyptens Konge, at
han skal lade Israeliterne drage ud af, sit Land!« **12** Men
Moses sagde for HERRENS Aasyn: »Israeliterne har ikke
hørt paa mig, hvor skulde da Farao gøre det, tilmed da jeg
er uomskaaren paa Læberne?« **13** Da talede HERREN til
Moses og Aron og sendte dem til Farao, Ægyptens Konge,
for at føre Israeliterne ud af Ægypten. **14** Følgende var
Overhovederne for deres Fædrenehuse: Rubens, Israels
førstefødtes, Sønner var: Hanok, Pallu, Hezron og Harmi;
det er Rubens Slægter. **15** Simeons. Sønner var Jemuel,
Jamin, Ohad, Jakin, Zohar og Kana'anæerkvindens Søn
Sja'ul; det er Simeons Slægter. **16** Følgende er Navnene
paa Levis Sønner efter deres Nedstamning: Gerson, Kehat
og Merari. Levis Levetid var 137 Aar. **17** Gersons Sønner
var Libni og Sjim'i efter deres Slægter. **18** Kehats Sønner
var Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel. Kehats Levetid var
133 Aar. **19** Meraris Sønner var Mali og Musji. Det er
Levis Slægter efter deres Nedstamning. **20** Amram tog sin
Faster Jokebed til Ægte; og hun fødte ham Aron og Moses.
Amrams Levetid var 137 Aar. **21** Jizhars Sønner var Kora,
Nefeg og Zikri. **22** Uzziels Sønner var Misjael, Elzafan og
Sitri. **23** Aron tog Amminadabs Datter, Nahasjons Søster
Elisjeba til Ægte; og hun fødte ham Nadab, Abihu, Eleazar
og Itamar. **24** Koras Sønner var Assir, Elkana og Abi'asaf;
det er Koraiternes Slægter. **25** Arons Søn Eleazar tog
en at Putiels Døtre til Ægte; og hun fødte ham Pinehas.
Det er Overhovederne for Leviternes Fædrenehuse efter
deres Slægter. **26** Det var Aron og Moses, som HERREN
sagde til: »Før Israeliterne ud af Ægypten, Hærafdeling

for Hærafdeling!« **27** Det var dem, der talte til Farao, Ægyptens Konge, om at føre Israeliterne ud af Ægypten, Moses og Aron. **28** Dengang HERREN talede til Moses i Ægypten, **29** talede HERREN til Moses saaledes: »Jeg er HERREN! Forkynd Farao, Ægyptens Konge, alt, hvad jeg siger dig!« **30** Men Moses sagde for HERRENS Aasyn: »Se, jeg er uomskaaren paa Læberne, hvorledes skulde da Farao ville høre paa mig?«

7 Da sagde HERREN til Moses: »Se, jeg gør dig til Gud for Farao, men din Broder Aron skal være din Profet. **2** Du skal sige til ham alt, hvad jeg paalægger dig, men din Broder Aron skal sige det til Farao, for at han skal lade Israeliterne rejse ud af sit Land. **3** Men jeg vil forhærde Faraos Hjerte og derefter gøre mange Tegn og Undere i Ægypten. **4** Farao skal ikke høre paa eder, men jeg vil lægge min Haand paa Ægypten og føre mine Hærskarer, mit Folk Israeliterne, ud af Ægypten med vældige Straffedomme; **5** og naar jeg udrækker min Haand mod Ægypten og fører Israeliterne ud derfra, skal Ægypterne kende, at jeg er HERREN.« **6** Da gjorde Moses og Aron, som HERREN paalagde dem. **7** Moses var firsindstyve og Aron tre og firsindstyve Aar gammel, da de talte til Farao. **8** Og HERREN talede til Moses og Aron og sagde: **9** »Naar Farao kræver et Under af eder, sig saa til Aron: Tag din Stav og kast den ned foran Farao, saa skal den blive til en Slange!« **10** Da gik Moses og Aron til Farao og gjorde, som HERREN bød; og da Aron kastede sin Stav foran Farao og hans Tjenere, blev den til en Slange. **11** Men Farao lod som

Modtræk Vismændene og Besværgerne kalde, og de, Ægyptens Koglere, gjorde ogsaa det samme ved Hjælp af deres hemmelige Kunster; **12** de kastede hver sin Stav, og Stavene blev til Slanger, men Arons Stav opslugte deres Stave. **13** Men Faraos Hjerte blev forhærdet, og han hørte ikke paa dem, saaledes som HERREN havde sagt. **14** HERREN sagde nu til Moses: »Faraos Hjerte er forstokket, han vægrer sig ved at lade Folket rejse. **15** Gaa derfor i Morgen tidlig til Farao, naar han begiver sig ned til Vandet, og træd frem for ham ved Nilens Bred og tag Staven, der forvandledes til en Slange, i Haanden **16** og sig til ham: HERREN, Hebræernes Gud, sendte mig til dig med det Bud: Lad mit Folk rejse, at det kan dyrke mig i Ørkenen! Men hidtil har du ikke adlydt. **17** Saa siger HERREN: Deraf skal du kende, at jeg er HERREN: Se, jeg slaar Vandet i Nilen med Staven, som jeg holder i min Haand, og det skal forvandles til Blod, **18** Fiskene i Nilen skal dø, og Nilen skal stinke, og Ægypterne skal væmmes ved at drikke Vand fra Nilen.« **19** Og HERREN sagde til Moses: »Sig til Aron: Tag din Stav og ræk din Haand ud over Ægypternes Vande, deres Floder, Kanaler, Damme og alle Vandsamlinger, saa skal Vandet blive til Blod, og der skal være Blod i hele Ægypten, baade i Trækar og Stenkar.« **20** Og Moses og Aron gjorde, som HERREN bød; Moses løftede Staven og slog Vandet i Nilen for Øjnene af Farao og hans Tjenere, og alt Vandet i Nilen forvandledes til Blod; **21** Fiskene i Nilen døde, og Nilen stank, saa Ægypterne ikke kunde drikke Vand fra Nilen, og der var Blod i hele Ægypten. **22** Men de Ægyptiske

Koglere gjorde det samme ved Hjælp af deres hemmelige Kunster, og Faraos Hjerte blev forhærdet, saa han ikke hørte paa dem, saaledes som HERREN havde sagt. **23** Da vendte Farao sig bort og gik hjem, og heller ikke dette lagde han sig paa Sinde. **24** Men alle Ægypterne gravede i Omegnen af Nilen efter Drikkevand, thi de kunde ikke drikke Nilvandet. **25** Og saaledes gik der syv Dage, efter at HERREN havde slaaet Nilen.

8 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Gaa til Farao og sig til ham: Saa siger HERREN: Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke mig! **2** Men hvis du vægrer dig ved at lade dem rejse, se, da vil jeg plage hele dit Land med Frøer; **3** Nilen skal vrimle af Frøer, og de skal kravle op og trænge ind i dit Hus og dit Sovekammer og paa dit Leje og i dine Tjeneres og dit Folks Huse, i dine Bagerovne og dine Dejgtruge; **4** ja paa dig selv og dit Folk og alle dine Tjenere skal Frøerne kravle op.« **5** Da sagde HERREN til Moses: »Sig til Aron: Ræk din Haand med Staven ud over Floderne, Kanalerne og Dammene og faa Frøerne til at kravle op over Ægypten!« **6** Og Aron rakte sin Haand ud over Ægyptens Vande. Da kravlede Frøerne op og fyldte Ægypten. **7** Men Koglerne gjorde det samme ved Hjælp af deres hemmelige Kunster og fik Frøerne til at kravle op over Ægypten. **8** Da lod Farao Moses og Aron kalde og sagde: »Gaa i Forbøn hos HERREN, at han skiller mig og mit Folk af med Frøerne, saa vil jeg lade Folket rejse, at de kan ofre til HERREN.« **9** Moses svarede Farao: »Du behøver kun at befale over mig! Til hvilken Tid skal jeg gaa i Forbøn for dig, dine Tjenere

og dit Folk om at faa Frøerne bort fra dig og dine Huse, saa de kun bliver tilbage i Nilen?« **10** Han svarede: »I Morgen!« Da sagde han: »Det skal ske, som du siger, for at du kan kende, at der ingen er som HERREN vor Gud; **11** Frøerne skal vige bort fra dig, dine Huse, dine Tjenere og dit Folk; kun i Nilen skal de blive tilbage.« **12** Moses og Aron gik nu bort fra Farao, og Moses raabte til HERREN om at bortrydde Frøerne, som han havde sendt over Farao; **13** og HERREN gjorde, som Moses bad: Frøerne døde i Husene, i Gaardene og paa Markerne, **14** og man samlede dem sammen i Dynger, saa Landet kom til at stinke deraf. **15** Men da Farao saa, at han havde faaet Luft, forhærdede han sit Hjerte og hørte ikke paa dem, saaledes som HERREN havde sagt. **16** Derpaa sagde HERREN til Moses: »Sig til Aron: Ræk din Stav ud og slaa Støvet paa Jorden med den, saa skal det blive til Myg i hele Ægypten!« **17** Og de gjorde saaledes; Aron udrakte sin Haand med Staven og slog Støvet paa Jorden dermed. Da kom der Myg over Mennesker og Dyr; alt Støvet paa Jorden blev til Myg i hele Ægypten. **18** Koglerne søgte nu ogsaa ved Hjælp af deres hemmelige Kunster at fremkalde Myg, men de magtede det ikke. Og Myggene kom over Mennesker og Dyr. **19** Da sagde Koglerne til Farao: »Det er Guds Finger!« Men Faraos Hjerte blev forhærdet, saa han ikke hørte paa dem, saaledes som HERREN havde sagt. **20** Derpaa sagde HERREN til Moses: »Træd i Morgen tidlig frem for Farao, naar han begiver sig ned til Vandet, og sig til ham: Saa siger HERREN: Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke mig! **21** Men hvis du ikke lader mit Folk

rejse, se, da sender jeg Bremser over dig, dine Tjenere, dit Folk og dine Huse, og Ægypternes Huse skal blive fulde af Bremser, ja endog Jorden, de bor paa; **22** men med Gosens Land, hvor mit Folk bor, vil jeg til den Tid gøre en Undtagelse, saa der ingen Bremser kommer, for at du kan kende, at jeg HERREN er i Landet; **23** og jeg vil sætte Skel mellem mit Folk og dit Folk; i Morgen skal dette Tegn ske!« **24** Og HERREN gjorde saaledes: Vældige Bremsesværme trængte ind i Faraos og hans Tjeneres Huse og i hele Ægypten, og Landet hærgedes af Bremserne. **25** Da lod Farao Moses og Aron kalde og sagde: »Gaa hen og bring eders Gud et Offer her i Landet!« **26** Men Moses sagde: »Det gaar ikke an at gøre saaledes, thi til HERREN vor Gud ofrer vi, hvad der er Ægypterne en Vederstyggelighed; og naar vi for Øjnene af Ægypterne ofrer, hvad der er dem en Vederstyggelighed, mon de da ikke stener os? **27** Lad os drage tre Dagsrejser ud i Ørkenen og ofre til HERREN vor Gud, saaledes som han har paalagt os!« **28** Farao sagde: »Jeg vil lade eder rejse hen og ofre til HERREN eders Gud i Ørkenen; kun maa I ikke rejse for langt bort; men gaa i Forbøn for mig!« **29** Moses svarede: »Se, saa snart jeg kommer ud herfra, skal jeg gaa i Forbøn hos HERREN, og Bremserne skal vige bort fra Farao, hans Tjenere og hans Folk i Morgen. Blot Farao saa ikke igen narrer os og nægter at lade Folket rejse hen og ofre til HERREN!« **30** Derpaa gik Moses bort fra Farao og gik i Forbøn hos HERREN. **31** Og HERREN gjorde, som Moses bad, og Bremserne veg bort fra Farao, hans Tjenere og hans Folk; der blev ikke en eneste tilbage. **32**

Men Farao forhærdede ogsaa denne Gang sit Hjerte og lod ikke Folket rejse.

9 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Gaa til Farao og sig til ham: Saa siger HERREN, Hebræernes Gud: Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke mig! **2** Men hvis du vægrer dig ved at lade dem rejse og bliver ved med at holde dem fast, **3** se, da skal HERRENS Haand komme over dit Kvæg paa Marken, over Hestene, Æslerne og Kamelerne, Hornkvæget og Smaakvæget med en saare forfærdelig Pest. **4** Og HERREN skal sætte Skel mellem Israels Kvæg og Ægypternes Kvæg, saa der ikke skal dø noget af, hvad der tilhører Israeliterne.« **5** Og HERREN satte en Tidsfrist, idet han sagde: »I Morgen skal HERREN lade dette ske i Landet.« **6** Den følgende Dag lod HERREN det saa ske, og alt Ægypternes Kvæg døde, men af Israeliternes Kvæg døde ikke et eneste Dyr. **7** Farao sendte da Bud, og se, ikke et eneste Dyr af Israeliternes Kvæg var dødt. Men Faraos Hjerte blev forhærdet, og han lod ikke Folket rejse. **8** Derpaa sagde HERREN til Moses og Aron: »Tag begge eders Hænder fulde af Sod fra Smelteovnen, og Moses skal kaste det i Vejret i Faraos Paasyn! **9** Saa skal det blive til en Støvsky over hele Ægypten og til Betændelse, der bryder ud i Bylder paa Mennesker og Kvæg i hele Ægypten!« **10** Da tog de Sod fra Smelteovnen og traadte frem for Farao, og Moses kastede det i Vejret; og det blev til Betændelse, der brød ud i Bylder paa Mennesker og Kvæg. **11** Og Koglerne kunde ikke holde Stand over for Moses paa Grund af Betændelsen, thi Betændelsen angreb Koglerne saavel som alle de andre

Ægyptere. **12** Men HERREN forhærdede Faraos Hjerte, saa
han ikke hørte paa dem, saaledes som HERREN havde
sagt til Moses. **13** Derpaa sagde HERREN til Moses: »Træd
i Morgen tidlig frem for Farao og sig til ham: Saa siger
HERREN, Hebræernes Gud: Lad mit Folk rejse, for at de
kan dyrke mig! **14** Thi denne Gang vil jeg sende alle mine
Plager mod dig selv og mod dine Tjenere og dit Folk, for
at du kan kende, at der er ingen som jeg paa hele Jorden.
15 Thi ellers havde jeg nu udrakt min Haand for at ramme
dig og dit Folk med Pest, saa du blev udryddet fra Jordens
Overflade; **16** dog derfor har jeg ladet dig blive i Live
for at vise dig min Magt, og for at mit Navn kan blive
forkyndt paa hele Jorden. **17** Endnu stiller du dig i Vejen
for mit Folk og vil ikke lade det rejse. **18** Se, jeg lader i
Morgen ved denne Tid et frygteligt Haglvejr bryde løs,
hvis Lige ikke har været i Ægypten, fra den Dag det blev
til og indtil nu. **19** Derfor maa du sørge for at bringe dit
Kvæg og alt, hvad du har paa Marken, i Sikkerhed! Thi
alle Mennesker og Dyr, der befinder sig paa Marken og
ikke er kommet under Tag, skal rammes af Haglen og
omkomme.« **20** De blandt Faraos Tjenere, der frygtede
HERRENS Ord, bragte nu deres Trælle og Kvæg under Tag;
21 men de, der ikke lagde sig HERRENS Ord paa Hjerte, lod
deres Trælle og Kvæg blive ude paa Marken. **22** Da sagde
HERREN til Moses: »Ræk din Haand op mod Himmelen,
saa skal der falde Hagl i hele Ægypten paa Mennesker og
Dyr og paa alle Markens Urter i Ægypten!« **23** Da rakte
Moses sin Stav op mod Himmelen, og HERREN sendte
Torden og Hagl; Ild for ned mod Jorden, og HERREN lod

Hagl falde over Ægypten; **24** og der kom et Haglvejr, med
Ildsluer flammende mellem Haglen, saa voldsomt, at dets
Lige aldrig havde været nogetsteds i Ægypten, siden det
blev befolket; **25** og i hele Ægypten slog Haglen alt ned,
hvad der var paa Marken, baade Mennesker og Kvæg,
og alle Markens Urter slog Haglen ned, og alle Markens
Træer knækkede den; **26** kun i Gosen, hvor Israeliterne
boede, faldt der ikke Hagl. **27** Da sendte Farao Bud efter
Moses og Aron og sagde til dem: »Denne Gang har jeg
syndet; HERREN har Ret, og jeg og mit Folk har Uret; **28**
gaa i Forbøn hos HERREN, at det nu maa være nok med
Guds Torden og Haglvejret, saa vil jeg lade eder rejse, og I
skal ikke blive længer!« **29** Moses svarede ham: »Saa snart
jeg kommer ud af Byen, skal jeg udbrede mine Hænder
mod HERREN; saa skal Tordenen høre op, og Haglen skal
ikke falde mere, for at du kan kende, at Jorden tilhører
HERREN. **30** Dog, jeg ved, at du og dine Tjenere endnu
ikke frygter for Gud HERREN.« **31** Hørren og Byggen blev
slaaet ned, thi Byggen stod i Aks, og Hørren i Blomst;
32 derimod blev Hveden og Spelten ikke slaaet ned, thi
de modnes senere. **33** Da Moses var gaaet bort fra Farao
og var kommet ud af Byen, udbredte han sine Hænder
mod HERREN, og da hørte Tordenen og Haglen op, og
Regnen strømmede ikke mere ned. **34** Men da Farao saa,
at Regnen, Haglen og Tordenen var hørt op, fremturede
han i sin Synd, og han og hans Tjenere forhærdede deres
Hjerte. **35** Faraos Hjerte blev forhærdet, saa at han ikke
lod Israeliterne rejse, saaledes som HERREN havde sagt
ved Moses.

10 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Gaa til Farao! Thi
jeg har forhærdet hans og hans Tjeneres Hjerte, at jeg kan
komme til at gøre disse mine Tegn iblandt dem, **2** for at du
maa kunne fortælle din Søn og din Sønnesøn, hvorledes
jeg handlede med Ægypterne, og om de Tegn, jeg gjorde
iblandt dem; saa skal I kende, at jeg er HERREN.« **3** Da
gik Moses og Aron til Farao og sagde til ham: »Saa siger
HERREN, Hebræernes Gud: Hvor længe vil du vægre dig
ved at ydmyge dig for mig? Lad mit Folk rejse, at de kan
dyrke mig! **4** Men hvis du vægrer dig ved at lade mit Folk
rejse, se, da vil jeg i Morgen sende Græshopper over dine
Landemærker, **5** og de skal skjule Landets Overflade, saa
man ikke kan se Jorden, og opæde Resten af det, som er
blevet tilovers for eder efter Haglen, og opæde alle eders
Træer, som gror paa Marken; **6** og de skal fylde dine Huse
og alle dine Tjeneres og alle Ægypternes Huse saaledes, at
hverken dine Fædre eller dine Fædres Fædre nogen Sinde
har oplevet Mage dertil, fra den Dag de kom til Verden
og indtil denne Dag!« Dermed vendte han sig bort og
forlod Farao. **7** Men Faraos Tjenere sagde til ham: »Hvor
længe skal denne Mand styrte os i Ulykke? Lad dog disse
Mennesker rejse og lad dem dyrke HERREN deres Gud!
Har du endnu ikke indset, at Ægypten gaar til Grunde?«
8 Moses og Aron blev nu hentet tilbage til Farao, og han
sagde til dem: »Drag af Sted og dyrk HERREN eders Gud!
Men hvem er det nu, der vil af Sted?« **9** Moses svarede:
»Med vore Børn og vore gamle vil vi drage af Sted,
med vore Sønner og vore Døtre, vort Smaakvæg og vort
Hornkvæg vil vi drage af Sted, thi vi skal fejre HERRENS

Højtid.« **10** Da sagde han til dem: »HERREN være med eder, om jeg lader eder rejse sammen med eders Kvinder og Børn! Der ser man, at I har ondt i Sinde! **11** Nej — men I Mænd kan drage bort og dyrke HERREN; det var jo det, I ønskede!« Derpaa jog man dem bort fra Farao. **12** Da sagde HERREN til Moses: »Ræk din Haand ud over Ægypten og faa Græshopperne til at komme; de skal komme over Ægypten og opæde alt, hvad der vokser i Landet, alt, hvad Haglen har levnet!« **13** Moses rakte da sin Stav ud over Ægypten, og HERREN lod en Østenstorm blæse over Landet hele den Dag og den paafølgende Nat; og da det blev Morgen, førte Østenstormen Græshopperne med sig. **14** Da kom Græshopperne over hele Ægypten, og de slog sig ned i hele Ægyptens Omraade i uhyre Mængder; aldrig før havde der været saa mange Græshopper, og ingen Sinde mere skal der komme saa mange. **15** Og de skjulte hele Jordens Overflade, saa Jorden blev sort af dem, og de opaad alt, hvad der voksede i Landet, og alle Træfrugter, alt, hvad Haglen havde levnet, og der blev intet grønt tilbage paa Træerne eller paa Markens Urter i hele Ægypten. **16** Da lod Farao skyndsomt Moses og Aron kalde til sig og sagde: »Jeg har syndet mod HERREN eders Gud og mod eder! **17** Men tilgiv mig nu min Synd denne ene Gang og gaa i Forbøn hos eders Gud, at han dog blot vil tage denne dødbringende Plage fra mig!« **18** Da gik Moses bort fra Farao og bad til HERREN. **19** Og HERREN lod Vinden slaa om til en voldsom Vestenvind, som tog Græshopperne og drev dem ud i det røde Hav, saa der ikke blev en eneste Græshoppe tilbage i hele

Ægyptens Omraade. **20** Men HERREN forhærdede Faraos
Hjerte, saa han ikke lod Israeliterne rejse. **21** Derpaa sagde
HERREN til Moses: »Ræk din Haand op mod Himmelen,
saa skal der komme et Mørke over Ægypten, som man
kan tage og føle paa!« **22** Da rakte Moses sin Haand op
mod Himmelen, og der kom et tykt Mørke i hele Ægypten
i tre Dage; **23** den ene kunde ikke se den anden, og
ingen flyttede sig af Stedet i tre Dage; men overalt, hvor
Israeliterne boede, var det lyst. **24** Da lod Farao Moses
kalde og sagde: »Drag hen og dyrk HERREN. Dog skal
eders Smaakvæg og Hornkvæg blive tilbage, men eders
Kvinder og Børn maa I tage med.« **25** Men Moses sagde:
»Du maa ogsaa overlade os Slagtofre og Brændofre, som
vi kan bringe HERREN vor Gud; **26** ogsaa vore Hjorde maa
vi have med, ikke en Klov maa blive tilbage, thi dem har
vi Brug for, naar vi skal dyrke HERREN vor Gud, og vi ved
jo ikke, hvor meget vi behøver dertil, før vi kommer til
Stedet.« **27** Da forhærdede HERREN Faraos Hjerte, saa
han nægtede at lade dem rejse. **28** Og Farao sagde til
ham: »Gaa bort fra mig og vogt dig for at komme mig
for Øje mere; thi den Dag du kommer mig for Øje, er du
dødsens!« **29** Da sagde Moses: »Du har sagt det, jeg skal
ikke mere komme dig for Øje!«

11 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Een Plage endnu
vil jeg lade komme over Farao og Ægypterne, og efter
den skal han lade eder rejse herfra; ja, naar han lader
eder rejse med alt, hvad I har, skal han endog drive eder
herfra! **2** Sig nu til Folket, at hver Mand skal bede sin
Nabo, og hver Kvinde sin Naboerske om Sølv— og Guld-

smykker!« 3 Og HERREN stemte Ægypterne gunstigt
imod Folket, og desuden var den Mand Moses højt anset
i Ægypten baade hos Faraos Tjenere og hos Folket. 4
Moses sagde: »Saa siger HERREN: Ved Midnatstid vil jeg
drage igennem Ægypten, 5 og saa skal alle førstefødte i
Ægypten dø, lige fra den førstefødte hos Farao, der skal
arve hans Trone, til den førstefødte hos Trælkvinden, der
arbejder ved Haandkværnen, og alt det førstefødte af
Kvæget. 6 Da skal der i hele Ægypten lyde et Klageskrig
saa stort, at dets Lige aldrig har været hørt og aldrig
mere skal høres. 7 Men end ikke en Hund skal bjæffe ad
nogen af Israeliterne, hverken ad Folk eller Fæ, for at du
kan kende, at HERREN gør Skel mellem Ægypterne og
Israel. 8 Da skal alle dine Tjenere der komme ned til mig
og kaste sig til Jorden for mig og sige: Drag dog bort med
alt det Folk, der følger dig! Og saa vil jeg drage bort!« Og
han gik ud fra Farao med fnysende Vrede. 9 Men HERREN
sagde til Moses: »Farao skal ikke høre paa eder, for at
mine Undergerninger kan blive talrige i Ægypten.« 10 Og
Moses og Aron gjorde alle disse Undergerninger i Faraos
Paasyn, men HERREN forhærdede Faraos Hjerte, saa han
ikke lod Israeliterne drage ud af sit Land.

12 Derpaa talede HERREN til Moses og Aron i Ægypten
og sagde: 2 »Denne Maaned skal hos eder være
Begyndelsesmaaneden, den skal hos eder være den første
af Aarets Maaneder. 3 Tal til hele Israels Menighed
og sig: Paa den tiende Dag i denne Maaned skal hver
Familiefader tage et Lam, et Lam for hver Familie. 4
Og dersom en Familie er for lille til et Lam, skal han

sammen med sin nærmeste Nabo tage et Lam, svarende til Personernes Antal; hvor mange der skal være om et Lam, skal I beregne efter, hvad hver enkelt kan spise. **5** Det skal være et lydefrit, aargammelt Handyr, og I kan tage det enten blandt Faarene eller Gederne. **6** I skal have det gaaende til den fjortende Dag i denne Maaned, og hele Israels Menigheds Forsamling skal slagte det ved Aftenstid. **7** Og de skal tage noget af Blodet og stryge det paa de to Dørstolper og Overliggeren i de Huse, hvor I spiser det. **8** I skal spise Kødet samme Nat, stegt over Ilden, og I skal spise usyret Brød og bitre Urter dertil. **9** I maa ikke spise noget deraf raat eller kogt i Vand, men kun stegt over Ilden, og Hoved, Ben og Indmad maa ikke være skilt fra. **10** I maa intet levne deraf til næste Morgen, men hvad der bliver tilovers deraf til næste Morgen, skal I brænde. **11** Og naar I spiser det, skal I have Bælte om Lænden, Sko paa Fødderne og Stav i Haanden, og I skal spise det i største Hast. Det er Paaske for HERREN. **12** I denne Nat vil jeg drage igennem Ægypten og ihjelslaa alt det førstefødte i Ægypten baade blandt Folk og Fæ; og over alle Ægyptens Guder vil jeg holde Dom. Jeg er HERREN! **13** Men for eder skal Blodet paa Husene, hvor I er, tjene som Tegn, og jeg vil se Blodet og gaa eder forbi; intet ødelæggende Slag skal ramme eder, naar jeg slaar Ægypten. **14** Denne Dag skal være eder en Mindedag, og I skal fejre den som en Højtid for HERREN, Slægt efter Slægt; som en evig gyldig Ordning skal I fejre den. **15** I syv Dage skal I spise usyret Brød. Straks den første Dag skal I skaffe al Surdejg bort af eders

Huse; thi hver den, som spiser noget syret fra den første til den syvende Dag, det Menneske skal udryddes af Israel. **16** Paa den første Dag skal I holde Højtidsstævne og ligeledes paa den syvende Dag. Intet Arbejde maa udføres paa dem; kun det, enhver behøver til Føde, det og intet andet maa I tilberede. **17** I skal holde det usyrede Brøds Højtid, thi paa denne selv samme Dag førte jeg eders Hærskarer ud af Ægypten, derfor skal I højtideligholde denne Dag i alle kommende Slægtled som en evig gyldig Ordning. **18** Paa den fjortende Dag i den første Maaned om Aftenen skal I spise usyret Brød og vedblive dermed indtil Maanedens en og tyvende Dag om Aftenen. **19** I syv Dage maa der ikke findes Surdejg i eders Huse, thi hver den, som spiser noget syret, det Menneske skal udryddes af Israels Menighed, de fremmede saa vel som de indfødte i Landet. **20** I maa ikke nyde noget som helst syret; hvor I end bor, skal I spise usyret Brød.« **21** Da kaldte Moses alle Israels Ældste sammen og sagde til dem: »Gaa ud og hent eder Smaakvæg til eders Familier og slagt Paaskeofferet; **22** og tag eder Ysopkoste, dyp dem i Blodet i Fadet og stryg noget deraf paa Overliggeren og de to Dørstolper; og ingen af eder maa gaa ud af sin Husdør før i Morgen. **23** Thi HERREN vil gaa omkring og slaa Ægypterne, og naar han da ser Blodet paa Overliggeren og de to Dørstolper, vil han gaa Døren forbi og ikke give Ødelæggeren Adgang til eders Huse for at slaa eder. **24** Dette skal I varetage som en Anordning, der gælder for dig og dine Børn til evig Tid. **25** Og naar I kommer til det Land, HERREN vil give eder, saaledes som han har

forjættet, saa skal I overholde denne Skik. **26** Naar da eders Børn spørger eder: Hvad betyder den Skik, I der har? **27** saa skal I svare: Det er Paaskeoffer for HERREN, fordi han gik Israeliternes Huse forbi i Ægypten, dengang han slog Ægypterne, men lod vore Huse urørte!« Da bøjede Folket sig og tilbad. **28** Og Israeliterne gik hen og gjorde, som HERREN havde paalagt Moses og Aron. **29** Men ved Midnatstid ihjelslog HERREN alle de førstefødte i Ægypten lige fra Faraos førstefødte, der skulde arve hans Trone, til den førstefødte hos Fangen, der sad i Fangehullet, og alt det førstefødte af Kvæget. **30** Da stod Farao op om Natten tillige med alle sine Tjenere og alle Ægypterne, og der lød et højt Klageskrig i Ægypten, thi der var intet Hus, hvor der ikke fandtes en død. **31** Og han lod Moses og Aron kalde om Natten og sagde: »Bryd op og drag bort fra mit Folk, I selv og alle Israeliterne, og drag ud og dyrk HERREN, som I har forlangt. **32** Tag ogsaa eders Smaakvæg og Hornkvæg med, som I har forlangt, og drag bort; og bed ogsaa om Velsignelse for mig!« **33** Og Ægypterne trængte paa Folket for at paaskynde deres Afrejse fra Landet, thi de sagde: »Vi mister alle Livet!« **34** Og Folket tog deres Dejg med sig, før den var syret, og de bar Dejgtrugene paa Skulderen, indsvøbte i deres Kapper. **35** Men Israeliterne havde gjort, som Moses havde sagt, og bedt Ægypterne om Sølv og Guldsmykker og om Klæder; **36** og HERREN havde stemt Ægypterne gunstigt mod Folket, saa de havde givet dem, hvad de bad om. Saaledes tog de Bytte fra Ægypterne. **37** Saa brød Israeliterne op fra Ra'meses til Sukkot, henved 600 000

Mand til Fods foruden Kvinder og Børn. **38** Desuden fulgte en stor Hob sammenløbet Folk med og dertil Smaakvæg og Hornkvæg, en vældig Mængde Kvæg. **39** Og af den Dejg, de havde bragt med fra Ægypten, bagte de usyret Brød; den var nemlig ikke syret, de var jo drevet ud af Ægypten uden at faa Tid til noget; de havde ikke engang tilberedt sig Tæring til Rejsen. **40** Den Tid, Israeliterne havde boet i Ægypten, udgjorde 430 Aar. **41** Netop paa den Dag da de 430 Aar var til Ende, drog alle HERRENS Hærskarer ud af Ægypten. **42** En Vaagenat var det for HERREN, i hvilken han vilde føre dem ud af Ægypten. Den Nat er viet HERREN, en Vaagenat for alle Israeliterne, Slægt efter Slægt. **43** HERREN sagde til Moses og Aron: »Dette er Ordningen angaaende Paaskelammet: Ingen fremmed maa spise deraf. **44** Men enhver Træl, der er købt for Penge, maa spise deraf, saafremt du har faaet ham omskaaret. **45** Ingen indvandret eller Daglejer maa spise deraf. **46** Det skal spises i et og samme Hus, og intet af Kødet maa bringes ud af Huset; I maa ikke sønderbryde dets Ben. **47** Hele Israels Menighed skal fejre Paasken. **48** Dersom en fremmed bor som Gæst hos dig og vil fejre Paaske for HERREN, da skal alle af Mandkøn hos ham omskæres; saa maa han være med til at fejre den, og han skal være ligestillet med den indfødte i Landet; men ingen uomskaaren maa spise deraf. **49** En og samme Lov skal gælde for den indfødte i Landet og for den fremmede, der bor som Gæst hos eder.« **50** Og Israeliterne gjorde, som HERREN havde paalagt Moses og Aron. **51**

Paa denne selv samme Dag førte HERREN Israeliterne ud af Ægypten, Hærskare for Hærskare.

13 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** »Du skal hellige mig alt det førstefødte, alt, hvad der aabner Moders Liv hos Israeliterne baade af Mennesker og Kvæg; det skal tilhøre mig!« **3** Og Moses sagde til Folket: »Kom denne Dag i Hu, paa hvilken I vandrer ud af Ægypten, af Trællehuset, thi med stærk Haand førte HERREN eder ud derfra! Og der maa ikke spises syret Brød. **4** I Dag vandrer I ud, i Abib Maaned. **5** Naar nu HERREN fører dig til Kana'anæernes, Hetiternes, Amoriternes, Hivviternes og Jebusiternes Land, som han tilsvor dine Fædre at ville give dig, et Land, der flyder med Mælk og Honning, saa skal du overholde denne Skik i denne Maaned. **6** I syv Dage skal du spise usyret Brød, og paa den syvende Dag skal der være Højtid for HERREN. **7** I disse syv Dage skal der spises usyret Brød, og der maa hverken findes syret Brød eller Surdejg hos dig nogetsteds inden dine Landemærker. **8** Og du skal paa den Dag fortælle din Søn, at dette sker i Anledning af, hvad HERREN gjorde for dig, da du vandrede ud af Ægypten! **9** Det skal være dig som et Tegn paa din Haand og et Erindringsmærke paa din Pande, for at HERRENS Lov maa være i din Mund, thi med stærk Haand førte HERREN dig ud af Ægypten. **10** Og du skal holde dig denne Anordning efterrettelig til den fastsatte Tid, Aar efter Aar. **11** Og naar HERREN fører dig til Kana'anæernes Land, saaledes som han tilsvor dig og dine Fædre, og giver dig det, **12** da skal du overlade HERREN alt, hvad der aabner Moders Liv; alt det

førstefødte, som falder efter dit Kvæg, for saa vidt det er et Handyr, skal tilhøre HERREN. **13** Men alt det førstefødte af Æslerne skal du udløse med et Stykke Smaakvæg, og hvis du ikke udløser det, skal du sønderbryde dets Hals; og alt det førstefødte af Mennesker blandt dine Sønner skal du udløse. **14** Og naar din Søn i Fremtiden spørger dig: Hvad betyder dette? skal du svare ham: Med stærk Haand førte HERREN os ud af Ægypten, af Trællehuset; **15** og fordi Farao gjorde sig haard og ikke vilde lade os drage bort, ihjelslog HERREN alt det førstefødte i Ægypten baade af Folk og Fæ; derfor ofrer vi HERREN alt, hvad der aabner Moders Liv, for saa vidt det er et Handyr, og alt det førstefødte blandt vore Sønner udløser vi! **16** Og det skal være dig som et Tegn paa din Haand og et Erindringsmærke paa din Pande, thi med stærk Haand førte HERREN os ud af Ægypten.« **17** Da Farao lod Folket drage bort, førte Gud dem ikke ad Vejen til Filisterlandet, som havde været den nærmeste, thi Gud sagde: »Folket kunde komme til at fortryde det, naar de ser, der bliver Krig, og vende tilbage til Ægypten.« **18** Men Gud lod Folket gøre en Omvej til Ørkenen i Retning af det røde Hav. Israeliterne drog nu væbnede ud af Ægypten. **19** Og Moses tog Josefs Ben med sig, thi denne havde taget Israels Sønner i Ed og sagt: »Naar Gud ser til eder, skal I føre mine Ben med eder herfra!« **20** De brød op fra Sukkot og lejrede sig i Etam ved Randen af Ørkenen. **21** Men HERREN vandrede foran dem, om Dagen i en Skystøtte for at vise dem Vej og om Natten i en Ildstøtte for at lyse for dem; saa kunde de rejse baade Dag og Nat. **22**

Og Skystøtten veg ikke fra Folket om Dagen, ej heller Ildstøtten om Natten.

14 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** »Sig til Israeliterne, at de skal vende om og lejre sig ved Pi-Hakirot mellem Migdol og Havet; lige over for Ba'al-Zefon skal I lejre eder ved Havet. **3** Farao vil da tænke om Israeliterne, at de er faret vild i Landet, og at Ørkenen har sluttet dem inde; **4** og jeg vil forhærde Faraos Hjerte, saa han sætter efter dem, og jeg vil forherlige mig paa Farao og hele hans Krigsmagt, og Ægypterne skal kende, at jeg er HERREN!« Og de gjorde saaledes. **5** Da det nu meldtes Ægypterkongen, at Folket var flygtet, skiftede Farao og hans Tjenere Sind over for Folket og sagde: »Hvor kunde vi dog slippe Israeliterne af vor Tjeneste!« **6** Da lod han spænde for sin Vogn og tog sine Krigsfolk med sig; **7** han tog 600 udsøgte Stridsvogne og alle Ægyptens Krigsvogne, alle bemandede med Vognkæmpere. **8** Og HERREN forhærdede Ægypterkongen Faraos Hjerte, saa han satte efter Israeliterne; men Israeliterne var draget ud under en stærk Haands Værn. **9** Og Ægypterne, alle Faraos Heste og Vogne og hans Ryttere og øvrige Krigsfolk, satte efter dem og indhentede dem, da de havde slaaet Lejr ved Havet, ved Pi-Hakirot over for Ba'al-Zefon. **10** Da nu Farao nærmede sig, saa Israeliterne op og fik Øje paa Ægypterne, der drog efter dem, og de grebes af stor Angst; da raabte Israeliterne til HERREN; **11** og de sagde til Moses: »Er det, fordi der ingen Grave var i Ægypten, at du har faaet os ud for at dø i Ørkenen? Hvad er det dog, du har gjort os, at du førte os ud af Ægypten? **12** Var det

ikke det, vi sagde til dig i Ægypten: Lad os i Fred, og lad os blive ved at trælle for Ægypterne! Thi det er bedre for os at trælle for Ægypterne end at dø i Ørkenen.« **13** Men Moses svarede Folket: »Frygt ikke! Hold blot Stand, saa skal I se HERRENS Frelse, som han i Dag vil hjælpe eder til, thi som I ser Ægypterne i Dag, skal I aldrig i Evighed se dem mere. **14** HERREN skal stride for eder, men I skal tie!« **15** Da sagde HERREN til Moses: »Hvorfor raaber du til mig? Sig til Israeliterne, at de skal bryde op! **16** Løft din Stav og ræk din Haand ud over Havet og skil det ad i to Dele, saa Israeliterne kan vandre gennem Havet paa tør Bund. **17** Se, jeg vil forhærde Ægypternes Hjerte, saa de følger efter dem, og jeg vil forherlige mig paa Farao og hele hans Krigsmagt, paa hans Vogne og Ryttere, **18** og Ægypterne skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg forherliger mig paa Farao, hans Vogne og Ryttere.« **19** Guds Engel, der drog foran Israels Hær, flyttede sig nu og gik bag ved dem; og Skystøtten flyttede sig fra Pladsen foran dem og stillede sig bag ved dem **20** og kom til at staa imellem Ægypternes og Israels Hære; og da det blev mørkt; blev Skystøtten til en Ildstøtte og oplyste Natten. Saaledes kom de ikke hinanden nær hele Natten. **21** Moses rakte da sin Haand ud over Havet, og HERREN drev Havet bort med en stærk Østenstorm, der blæste hele Natten, og han gjorde Havet til tørt Land. Og Vandet delte sig. **22** Da gik Israeliterne midt igennem Havet paa tør Bund, medens Vandet stod som en Mur paa begge Sider af dem. **23** Og Ægypterne, alle Faraos Heste, Vogne og Ryttere, satte efter dem og forfulgte dem midt ud i

Havet. **24** Men ved Morgenvagtens Tid skuede HERREN
fra Ild og Skystøtten hen imod Ægypternes Hær og bragte
den i Uorden; **25** og han stoppede Vognenes Hjul, saa de
havde ondt ved at faa dem frem. Da sagde Ægypterne:
»Lad os flygte for Israel, thi HERREN kæmper for dem
imod Ægypten!« **26** Men HERREN sagde til Moses: »Ræk
din Haand ud over Havet, saa skal Vandet vende tilbage
over Ægypterne, deres Vogne og Ryttere!« **27** Da rakte
Moses sin Haand ud over Havet; og Havet vendte tilbage
til sit sædvanlige Leje ved Morgenens Frembrud, medens
de flygtende Ægyptere kom lige imod det, og HERREN
drev Ægypterne midt ud i Havet. **28** Da vendte Vandet
tilbage og overskyllede Vognene og Rytterne i hele Faraos
Krigsmagt, som havde forfulgt dem ud i Havet; ikke en
eneste af dem blev tilbage. **29** Men Israeliterne var gaaet
gennem Havet paa tør Bund, medens Vandet stod som
en Mur paa begge Sider af dem. **30** Og HERREN frelste
paa den Dag Israel af Ægypternes Haand, og Israel saa
Ægypterne ligge døde ved Havets Bred. **31** Da saa Israel
den Stordaad, HERREN havde udført mod Ægypterne; og
Folket frygtede HERREN, og de troede paa HERREN og
paa hans Tjener Moses.

15 Ved den Lejlighed sang Moses og Israeliterne denne
Sang for HERREN: Jeg vil synge for HERREN, thi han er højt
ophøjet, Hest og Rytter styrted han i Havet! **2** HERREN er
min Styrke og min Lovsang, og han blev mig til Frelse.
Han er min Gud, og jeg vil prise ham, min Faders Gud, og
jeg vil ophøje ham. **3** HERREN er en Krigshelt, HERREN er
hans Navn! **4** Faraos Vogne og Krigsmagt styrted han i

Havet, hans ypperste Vognkæmpere drukned i det røde Hav, **5** Strømmene dækked dem, de sank som Sten i Dybet. **6** Din højre, HERRE, er herlig i Kraft, din højre, HERRE, knuser Fjenden. **7** I din Højheds Vælde fælder du dine Modstandere, du slipper din Harme løs, den fortærer dem som Straa. **8** Ved din Næses Pust dyngedes Vandene op, Vandene stod som en Vold, Strømmene stivnede midt i Havet. **9** Fjenden tænkte: »Jeg sætter efter dem, indhenter dem, uddeler Bytte, stiller mit Begær paa dem; jeg drager mit Sværd, min Haand skal udrydde dem.« **10** Du blæste med din Aande, Havet skjulte dem; de sank som Bly i de vældige Vande. **11** Hvo er som du blandt Guder, HERRE, hvo er som du, herlig i Hellighed, frygtelig i Stordaad, underfuld i dine Gerninger! **12** Du udrakte din højre, og Jorden slugte dem. **13** Du leded i din Miskundhed det Folk, du genløste, du førte det i din Vælde til din hellige Bolig. **14** Folkene hørte det og bæved, Skælven greb Filisterlandets Folk. **15** Da forfærdedes Edoms Høvdinger, Moabs Fyrster grebes af Rædsel, Kana'ans Beboere tabte alle Modet. **16** Skræk og Angst faldt over dem, ved din Arms Vælde blev de maalløse som Sten, til dit Folk var naaet frem, o HERRE, til Folket, du vandt dig, var naaet frem. **17** Du førte dem frem og planted dem i din Arvelods Bjerge, paa det Sted du beredte dig til Bolig, HERRE, i den Helligdom, Herre, som dine Hænder grundfæsted. **18** HERREN er Konge i al Evighed! **19** Thi da Faraos Heste med hans Vogne og Ryttere drog ud i Havet, lod HERREN Havets Vande strømme tilbage over dem, medens Israeliterne

gik gennem Havet paa tør Bund. **20** Da greb Profetinden Mirjam, Arons Søster, Pauken, og alle Kvinderne fulgte hende med Pauker og Danse, **21** og Mirjam sang for: Syng for HERREN, thi han er højt ophøjet, Hest og Rytter styrted han i Havet! **22** Derpaa lod Moses Israel bryde op fra det røde Hav, og de drog ud i Sjurs Ørken, og de vandrede tre Dage i Ørkenen uden at finde Vand. **23** Saa naaede de Mara, men de kunde ikke drikke Vandet for dets bitre Smag, thi det var bittert; derfor kaldte man Stedet Mara. **24** Da knurrede Folket mod Moses og sagde: »Hvad skal vi drikke?« **25** Men han raabte til HERREN, og da viste HERREN ham en bestemt Slags Træ; og da han kastede det i Vandet, blev Vandet drikkeligt. Der gav han dem Bestemmelser om Lov og Ret, og der satte han dem paa Prøve. **26** Og han sagde: »Hvis du vil høre paa HERREN din Guds Røst og gøre, hvad der er ret i hans Øjne, og lytte til hans Bud og holde dig alle hans Bestemmelser efterrettelig, saa vil jeg ikke bringe nogen af de Sygdomme over dig, som jeg bragte over Ægypterne, men jeg HERREN er din Læge!« **27** Derpaa kom de til Elim, hvor der var tolv Vandkilder og halvfjerdsindstyve Palmetræer, og de lejrede sig ved Vandet der.

16 Saa brød de op fra Elim, og hele Israeliternes Menighed kom til Sins Ørken, der ligger mellem Elim og Sinaj, paa den femtende Dag i den anden Maaned efter deres Udvandring af Ægypten. **2** Men hele Israeliternes Menighed knurrede mod Moses og Aron i Ørkenen, **3** og Israeliterne sagde til dem: »Var vi dog blot døde for HERRENS Haand i Ægypten, hvor vi sad ved Kødgryderne

og kunde spise os mætte i Brød! Thi I har ført os ud i denne Ørken for at lade hele denne Forsamling dø af Sult.« **4** Da sagde HERREN til Moses: »Se, jeg vil lade Brød regne ned fra Himmelen til eder, og Folket skal gaa ud og hver Dag samle saa meget, som de daglig behøver, for at jeg kan prøve dem, om de vil følge min Lov eller ej. **5** Og naar de paa den sjette Ugedag tilbereder, hvad de har bragt hjem, saa skal det være dobbelt saa meget, som de samler de andre Dage.« **6** Og Moses og Aron sagde til alle Israeliterne: »I Aften skal I kende, at det er HERREN, som har ført eder ud af Ægypten, **7** og i Morgen skal I skue HERRENS Herlighed, thi han har hørt eders Knurren mod HERREN; thi hvad er vel vi, at I knurrer mod os!« **8** Og Moses tilføjede: »Det skal ske, naar HERREN i Aften giver eder Kød at spise og i Morgen Brød at mætte eder med; thi HERREN har hørt, hvorledes I knurrer mod ham; thi hvad er vi? Thi det er ikke os, I knurrer imod, men HERREN.« **9** Derpaa sagde Moses til Aron: »Sig til hele Israeliternes Menighed: Træd frem for HERRENS Aasyn, thi han har hørt eders Knurren!« **10** Og da Aron sagde det til hele Israeliternes Menighed, vendte de sig mod Ørkenen, og se, HERRENS Herlighed viste sig i Skyen. **11** Da talede HERREN til Moses og sagde: **12** »Jeg har hørt Israeliternes Knurren; sig til dem: Ved Aftenstid skal I faa Kød at spise, og i Morgen tidlig skal I faa Brød at mætte eder med, og I skal kende, at jeg er HERREN eders Gud.« **13** Da det nu blev Aften, kom en Sværm Vagtler flyvende og faldt i et tykt Lag over Lejren; og næste Morgen laa Duggen tæt rundt om Lejren, **14** og da Duggen svandt, var

Ørkenen dækket med noget fint, skælagtigt noget, noget fint der lignede Rim paa Jorden. **15** Da Israeliterne saa det, spurgte de hverandre: »Hvad er det?« Thi de vidste ikke, hvad det var; men Moses sagde til dem: »Det er det Brød, HERREN har givet eder til Føde! **16** Og saaledes har HERREN paabudt: I skal samle deraf, enhver saa meget som han har behov, en Omer for hvert Hoved; I skal tage deraf i Forhold til Antallet af eders Husfolk, enhver skal tage deraf til dem, der er i hans Telt!« **17** Israeliterne gjorde nu saaledes, og de samlede, nogle mere og andre mindre; **18** og da de maalte det med Omeren, havde den, der havde meget, ikke for meget, og den, der havde lidt, ikke for lidt, enhver havde samlet, hvad han behøvede til Føde. **19** Derpaa sagde Moses til dem: »Ingen maa gemme noget deraf til næste Morgen!« **20** Dog adlød de ikke Moses, og nogle af dem gemte noget deraf til næste Morgen; men da var det fuldt af Orme og lugtede. Da blev Moses vred paa dem. **21** Saaledes samlede de nu hver Morgen, enhver saa meget som han havde behov. Men naar Solen begyndte at brænde, smeltede det. **22** Paa den sjette Ugedag havde de samlet dobbelt saa meget Brød, to Omer for hver Person. Og alle Menighedens Øverster kom og sagde det til Moses; **23** men han sagde til dem: »Det er netop, som HERREN har sagt. I Morgen er det Hviledag, en hellig Sabbat for HERREN. Bag, hvad I vil bage, og kog, hvad I vil koge, men læg det tiloversblevne til Side for at gemme det til i Morgen!« **24** De lagde det da til Side til næste Dag, som Moses havde befalet, og det kom ikke til at lugte, og der gik ikke Orm deri. **25** Derpaa

sagde Moses: »Det skal I spise i Dag, thi i Dag er det Sabbat for HERREN; i Dag finder I intet ude paa Marken. **26** I seks Dage skal I samle det, men paa den syvende Dag, paa Sabbaten, er der intet at finde.« **27** Alligevel var der nogle blandt Folket, der gik ud paa den syvende Dag for at samle; men de fandt intet. **28** Da sagde HERREN til Moses: »Hvor længe vil I vægre eder ved at holde mine Bud og Love? **29** Betænk dog, at HERREN har givet eder Sabbaten! Derfor giver han eder paa den sjette Dag Brød til to Dage. Enhver af eder skal blive, hvor han er, og ingen maa forlade sin Bolig paa den syvende Dag!« **30** Da hvilede Folket paa den syvende Dag. **31** Men Israeliterne kaldte det Manna; det lignede hvide Korianderfrø og smagte som Honningkager. **32** Moses sagde fremdeles: »Saaledes har HERREN paabudt: En Omer fuld deraf skal gemmes til eders Efterkommere, for at de kan se det Brød, jeg gav eder at spise i Ørkenen, da jeg førte eder ud af Ægypten!« **33** Og Moses sagde til Aron: »Tag en Krukke, kom en Omer Manna deri og stil den foran HERRENS Aasyn for at gemmes til eders Efterkommere!« **34** Og Aron gjorde, som HERREN havde paalagt Moses, og han stillede den foran Vidnesbyrdet for at gemmes. **35** Og Israeliterne spiste Manna i fyrretyve Aar, indtil de kom til beboede Egne; de spiste Manna, indtil de kom til Grænsen af Kana'ans Land. **36** En Omer er Tiendedelen af en Efa.

17 Saa brød hele Israels Menighed op fra Sins Ørken og drog fra Lejrplads til Lejrplads efter HERRENS Bud. Men da de lejrede sig i Refidim, havde Folket intet Vand at drikke. **2** Da kivedes Folket med Moses og sagde: »Skaf

os Vand at drikke!« Men Moses svarede dem: »Hvorfor
kives I med mig, hvorfor frister I HERREN?« **3** Og Folket
tørstede der efter Vand og knurrede mod Moses og sagde:
»Hvorfor har du ført os op fra Ægypten? Mon for at
lade os og vore Børn og vore Hjorde dø af Tørst?« **4**
Da raabte Moses til HERREN: »Hvad skal jeg gøre med
dette Folk? Det er ikke langt fra, at de vil stene mig.«
5 Men HERREN sagde til Moses: »Træd frem for Folket
med nogle af Israels Ældste og tag den Stav, du slog Nilen
med, i din Haand og kom saa! **6** Se, jeg vil staa foran
dig der paa Klippen ved Horeb, og naar du slaar paa
Klippen, skal der strømme Vand ud af den, saa Folket
kan faa noget at drikke.« Det gjorde Moses saa i Paasyn
af Israels Ældste. **7** Og han kaldte dette Sted Massa og
Meriba, fordi Israeliterne der havde kivedes og fristet
HERREN ved at sige: »Er HERREN iblandt os eller ej?« **8**
Derefter kom Amalekiterne og angreb Israel i Refidim.
9 Da sagde Moses til Josua: »Udvælg dig Mænd og ryk
i Morgen ud til Kamp mod Amalekiterne; jeg vil stille
mig paa Toppen af Højen med Guds Stav i Haanden!« **10**
Josua gjorde, som Moses bød, og rykkede ud til Kamp
mod Amalekiterne. Men Moses, Aron og Hur gik op paa
Toppen af Højen. **11** Naar nu Moses løftede Hænderne
i Vejret, fik Israeliterne Overtaget, men naar han lod
Hænderne synke, fik Amalekiterne Overtaget. **12** Og da
Moses's Hænder blev trætte, tog de en Sten og lagde
under ham; saa satte han sig paa den, og Aron og Hur
støttede hans Hænder, hver paa sin Side; saaledes var
hans Hænder stadig løftede til Solen gik ned, **13** og

Josua huggede Amalekiterne og deres Krigsfolk ned med Sværdet. **14** Da sagde HERREN til Moses: »Optegn dette i en Bog, for at det kan mindes, og indskærp Josua, at jeg fuldstændig vil udslette Amalekiternes Minde under Himmelen!« **15** Derpaa byggede Moses et Alter og kaldte det: »HERREN er mit Banner!« **16** Og han sagde: »Der er en udrakt Haand paa HERRENS Trone! HERREN har Krig med Amalek fra Slægt til Slægt!«

18 Da Jetro, Præsten i Midjan, Moses's Svigerfader, hørte om alt, hvad Gud havde gjort for Moses og hans Folk Israel, hvorledes HERREN havde ført Israel ud af Ægypten, **2** tog Jetro, Moses's Svigerfader, Zippora, Moses's Hustru, som han havde sendt hjem, **3** tillige med hendes to Sønner. Af dem hed den ene Gersom; »thi«, havde han sagt, »jeg er blevet Gæst i et fremmed Land«; **4** og den anden hed Eliezer; »thi«, havde han sagt, »min Faders Gud har været min Hjælp og frelst mig fra Faraos Sværd!« **5** Og Jetro, Moses's Svigerfader, kom med hans Sønner og Hustru til Moses i Ørkenen, hvor han havde slaaet Lejr ved Guds Bjerg, **6** og han lod Moses melde: »Jetro, din Svigerfader, kommer til dig med din Hustru og hendes to Sønner!« **7** Da gik Moses sin Svigerfader i Møde, bøjede sig for ham og kyssede ham; og da de havde hilst paa hinanden, gik de ind i Teltet. **8** Moses fortalte sin Svigerfader om alt, hvad HERREN havde gjort ved Farao og Ægypten for Israels Skyld, og om alle de Besværligheder, der havde mødt dem undervejs, og hvorledes HERREN havde frelst dem. **9** Da glædede Jetro sig over alt det gode, HERREN havde

gjort mod Israel, idet han havde frelst dem af Ægypternes Haand. **10** Og Jetro sagde: »Lovet være HERREN, som har frelst eder af Ægypternes og Faraos Haand! **11** Nu ved jeg, at HERREN er større end alle Guder, thi netop ved det, de i deres Overmod foretog sig imod dem, frelste han Folket af Ægypternes Haand.« **12** Derpaa udtog Jetro, Moses's Svigerfader, Brændofre og Slagtofre til Gud; og Aron og alle Israels Ældste kom for at holde Maaltid for Guds Aasyn med Moses's Svigerfader. **13** Næste Morgen tog Moses Sæde for at holde Ret for Folket, og Folket stod omkring Moses fra Morgen til Aften. **14** Men da Moses's Svigerfader saa alt det Arbejde, han havde med Folket, sagde han: »Hvad er dog det for et Arbejde, du har med Folket? Hvorfor sidder du alene til Doms, medens alt Folket staar omkring dig fra Morgen til Aften?« **15** Moses svarede sin Svigerfader: »Jo, Folket kommer til mig for at raadspørge Gud; **16** naar de har en Retssag, kommer de til mig, og jeg dømmer Parterne imellem og kundgør dem Guds Anordninger og Love.« **17** Da sagde Moses's Svigerfader til ham: »Det er ikke klogt, som du bærer dig ad med det. **18** Paa den Maade bliver jo baade du selv og Folket der omkring dig ganske udmattet, thi det Arbejde er dig for anstrengende, du kan ikke overkomme det alene. **19** Læg dig nu paa Sinde, hvad jeg siger; jeg vil give dig et Raad, og Gud skal være med dig: Du skal selv træde frem for Gud paa Folkets Vegne og forelægge Gud de forefaldende Sager; **20** og du skal indskærpe dem Anordningerne og Lovene og lære dem den Vej, de skal vandre, og hvad de har at gøre. **21**

Men du skal af hele Folket udvælge dig dygtige Mænd,
som frygter Gud, Mænd, som er til at lide paa og hader
uretfærdig Vinding, og dem skal du sætte over dem som
Forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede,
andre over halvtredsindstyve, andre over ti; **22** lad dem
til Stadighed holde Ret for Folket. Alle vigtigere Sager
skal de forebringe dig, men alle mindre Sager skal de selv
afgøre. Let dig saaledes Arbejdet og lad dem komme til at
bære Byrden med dig. **23** Dersom du handler saaledes og
Gud vil det saa, kan du holde ud, og alt Folket der kan
gaa tilfreds hjem.« **24** Moses fulgte sin Svigerfaders Raad
og gjorde alt, hvad han foreslog. **25** Og Moses udvalgte
dygtige Mænd af hele Israel og gjorde dem til Øverster
over Folket, til Forstandere, nogle over tusinde, andre
over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over
ti. **26** De holdt derpaa til Stadighed Ret for Folket; de
vanskelige Sager forebragte de Moses, men alle mindre
Sager afgjorde de selv. **27** Derpaa tog Moses Afsked med
sin Svigerfader, og denne begav sig til sit Land.

19 I den tredje Maaned efter Israeliternes Udvandring
af Ægypten, paa denne Dag naaede de Sinaj Ørken. **2** De
brød op fra Refidim og kom til Sinaj Ørken og slog Lejr
i Ørkenen. Der slog Israel Lejr lige over for Bjerget, **3**
men Moses steg op til Gud. Da raabte HERREN til ham fra
Bjerget: »Dette skal du sige til Jakobs Hus og kundgøre for
Israels Børn: **4** I har set, hvad jeg gjorde ved Ægypterne,
og hvorledes jeg bar eder paa Ørnevinger og bragte eder
hid til mig. **5** Hvis I nu vil lyde min Røst og holde min
Pagt, saa skal I være min Ejendom blandt alle Folkene,

thi mig hører hele Jorden til, **6** og I skal blive mig et Kongerige af Præster og et helligt Folk! Det er de Ord, du skal tale til Israels Børn!« **7** Da gik Moses hen og kaldte Folkets Ældste sammen og forelagde dem alle disse Ord, som HERREN havde paalagt ham. **8** Og hele Folket svarede, alle som een: »Alt, hvad HERREN har sagt, vil vi gøre!« Da bragte Moses HERREN Folkets Svar. **9** Derpaa sagde HERREN til Moses: »Se, jeg vil komme til dig i en tæt Sky, for at Folket kan høre, at jeg taler med dig, og for stedse tro ogsaa paa dig!« Og Moses kundgjorde HERREN Folkets Svar. **10** Da sagde HERREN til Moses: »Gaa til Folket og lad dem hellige sig i Dag og i Morgen og tvætte deres Klæder **11** og holde sig rede til i Overmorgen, thi i Overmorgen vil HERREN stige ned for alt Folkets Øjne paa Sinaj Bjerg. **12** Og du skal rundt om spærre af for Folket og sige til dem: Vogt eder for at gaa op paa Bjerget, ja for blot at røre ved Yderkanten deraf; enhver, der rører ved Bjerget, er dødsens! **13** Ingen Haand maa røre ved ham, han skal stenes eller skydes ned; hvad enten det er et Dyr eller et Menneske, skal det miste Livet. Naar Væderhornet lyder, skal de stige op paa Bjerget.« **14** Saa steg Moses ned fra Bjerget til Folket og lod Folket hellige sig, og de tvættede deres Klæder; **15** og han sagde til Folket: »Hold eder rede til i Overmorgen, ingen maa komme en Kvinde nær!« **16** Da Morgenen gryede den tredje Dag, begyndte det at tordne og lyne, og en tung Sky lagde sig over Bjerget, og der hørtes vældige Stød i Horn. Da skælvede alt Folket i Lejren. **17** Saa førte Moses Folket fra Lejren hen for Gud,

og de stillede sig neden for Bjerget. **18** Men hele Sinaj Bjerg hylledes i Røg, fordi HERREN steg ned derpaa i Ild, og Røgen stod i Vejret som Røg fra en Smelteovn; og hele Folket skælvede saare. **19** Og Stødene i Hornene blev stærkere og stærkere; Moses talte, og Gud svarede ham med høj Røst. **20** Og da HERREN var steget ned paa Sinaj Bjerg, paa Toppen af Bjerget, kaldte han Moses op paa Toppen af Bjerget, og Moses steg derop. **21** Da sagde HERREN til Moses: »Stig ned og indskærp Folket, at de ikke maa trænge sig frem til HERREN for at se ham, at der ikke skal ske et stort Mandefald iblandt dem. **22** Selv Præsterne, som ellers træder frem for HERREN, skal hellige sig, for at ikke HERREN skal tynde ud i deres Rækker.« **23** Da sagde Moses til HERREN: »Folket kan jo ikke stige op paa Sinaj Bjerg, thi du har selv indskærpet os at afspærre Bjerget og hellige det.« **24** Men HERREN sagde til ham: »Stig nu ned og kom atter herop sammen med Aron; men Præsterne og Folket maa ikke trænge sig frem for at komme op til HERREN, at han ikke skal tynde ud i deres Rækker.« **25** Da steg Moses ned til Folket og sagde det til dem.

20 Gud talede alle disse Ord og sagde: **2** Jeg er HERREN din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af Trællehuset. **3** Du maa ikke have andre Guder end mig. **4** Du maa ikke gøre dig noget udskaaret Billede eller noget Afbillede af det, som er oppe i Himmelen eller nede paa Jorden eller i Vandet under Jorden; **5** du maa ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg HERREN din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde Led straffer Fædres Brøde paa

Børn af dem, som hader mig, **6** men i tusind Led viser Miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine Bud! **7** Du maa ikke misbruge HERREN din Guds Navn, thi HERREN lader ikke den ustraffet, der misbruger hans Navn! **8** Kom Hviledagen i Hu, saa du holder den hellig! **9** I seks Dage skal du arbejde og gøre al din Gerning, **10** men den syvende Dag skal være Hviledag for HERREN din Gud; da maa du intet Arbejde udføre, hverken du selv, din Søn eller Datter, din Træl eller Trælkvinde, dit Kvæg eller den fremmede inden dine Porte. **11** Thi i seks Dage gjorde HERREN Himmelen, Jorden og Havet med alt, hvad der er i dem, og paa den syvende Dag hvilede han; derfor har HERREN velsignet Hviledagen og helliget den. **12** Ær din Fader og din Moder, for at du kan faa et langt Liv i det Land, HERREN din Gud vil give dig! **13** Du maa ikke slaa ihjel! **14** Du maa ikke bedrive Hor! **15** Du maa ikke stjæle! **16** Du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd imod din Næste! **17** Du maa ikke begære din Næstes Hus! Du maa ikke begære din Næstes Hustru, hans Træl eller Trælkvinde, hans Okse eller Æsel eller noget, der hører din Næste til! **18** Men da hele Folket fornam Tordenen, Lynene og Stødene i Hornene og saa det rygende Bjerg forfærdedes Folket og holdt sig skælvende i Frastand; **19** og de sagde til Moses: »Tal du med os, saa vil vi lytte til; men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke skal dø!« **20** Men Moses svarede Folket: »Frygt ikke, thi Gud er kommet for at prøve eder, og for at I kan lære at frygte for ham, saa I ikke synder.« **21** Da holdt Folket sig i Frastand medens Moses nærmede sig Mulmet, hvori Gud var. **22** HERREN

sagde da til Moses: Saaledes skal du sige til Israeliterne: I
har selv set, at jeg har talet med eder fra Himmelen! **23** I
maa ikke gøre eder Guder ved Siden af mig; Guder af Sølv
eller Guld maa I ikke gøre eder! **24** Du skal bygge mig
et Alter af Jord, og paa det skal du ofre dine Brændofre
og Takofre, dit Smaakvæg og dit Hornkvæg; paa ethvert
Sted, hvor jeg lader mit Navn ihukomme, vil jeg komme
til dig og velsigne dig. **25** Men hvis du opfører mig Altre
af Sten, maa du ikke bygge dem af tilhugne Sten, thi naar
du svinger dit Værktøj derover, vanhelliger du dem. **26**
Du maa ikke stige op til mit Alter ad Trin, for at ikke din
Blusel skal blottes over det.

21 De Lovbud, du skal forelægge dem, er følgende: **2**
Naar du køber dig en hebræisk Træl, skal han trælle i seks
Aar, men i det syvende skal han frigives uden Vederlag. **3**
Er han ugift, naar han kommer til dig, skal han frigives
alene; er han gift, skal hans Hustru frigives sammen
med ham. **4** Hvis hans Herre giver ham en Hustru og
hun føder ham Sønner eller Døtre, da skal Hustruen og
hendes Børn tilhøre hendes Herre, og Trællen frigives
alene. **5** Hvis han imidlertid erklærer: »Jeg har faaet
Kærlighed til min Herre, min Hustru og mine Børn, jeg
vil ikke have min Frihed!« **6** da skal hans Herre føre ham
hen til Gud og stille ham op ad Døren eller Dørstolpen,
og hans Herre skal gennembore hans Øre med en Syl,
og saa skal han være hans Træl for Livstid. **7** Naar en
Mand sælger sin Datter som Trælkvinde, skal hun ikke
frigives som Trællene. **8** Dersom hun paadrager sig sin
Herres Mishag, efter at han har haft Omgang med hende,

skal han tillade, at hun købes fri; han har ikke Lov at sælge hende til fremmede Folk, naar han har gjort Uret imod hende; **9** hvis han derimod bestemmer, at hun skal være hans Søns Hustru, skal han behandle hende, som det tilkommer Døtre. **10** Hvis han tager sig en anden, har han ikke Lov at forholde den første den Kødspise, Klædning og ægteskabelige Ret, der tilkommer hende. **11** Forholder han hende nogen af disse tre Ting, skal hun frigives uden Vederlag og Betaling. **12** Den, der slaar en Mand ihjel, skal lide Døden. **13** Gør han det imidlertid ikke med Forsæt, men styres hans Haand af Gud, vil jeg anvise dig et Sted, hvor han kan ty hen. **14** Naar derimod en handler med Overlæg, saa han med List slaar sin Næste ihjel, da skal du rive ham bort fra mit Alter, for at han kan lide Døden. **15** Den, der slaar sin Fader eller Moder, skal lide Døden. **16** Den, der stjæler et Menneske, skal lide Døden, hvad enten han har solgt det, eller det endnu findes hos ham. **17** Den, der forbander sin Fader eller Moder, skal lide Døden. **18** Naar der opstaar Strid mellem Mænd, og den ene slaar den anden med en Sten eller med Næven, saa at han vel ikke dør deraf, men dog maa holde Sengen, **19** saa skal Gerningsmanden være sagesløs, hvis han kan staa op og gaa ud støttet til sin Stok; kun skal han godtgøre ham hans Tidsspilde og sørge for hans Helbredelse. **20** Naar en Mand slaar sin Træl eller Trælkvinde med sin Stok, saa de dør paa Stedet, skal han straffes derfor; **21** men hvis de bliver i Live en Dag eller to, skal han ikke straffes; det er jo hans egne Penge. **22** Naar Mænd kommer i Slagsmaal og støder til

en frugtsommelig Kvinde, saa hun nedkommer i Utide, men der ellers ingen Ulykke sker, da skal han bøde, hvad Kvindens Mand paalægger ham, og give Erstatning for det dødfødte Barn. **23** Men hvis der sker en Ulykke, skal du bøde Liv for Liv, **24** Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod, **25** Brandsaar for Brandsaar, Saar for Saar, Skramme for Skramme. **26** Naar en Mand slaar sin Træl eller sin Trælkvinde i Øjet og ødelægger det, skal han give dem fri til Erstatning for Øjet; **27** og hvis han slaar en Tand ud paa sin Træl eller Trælkvinde, skal han give dem fri til Erstatning for Tanden. **28** Naar en Okse stanger en Mand eller Kvinde ihjel, skal Oksen stenes, og dens Kød maa ikke spises, men Ejeren er sagesløs; **29** men hvis Oksen allerede tidligere har villet stange, og dens Ejer er advaret, men alligevel ikke passer paa den, og den saa dræber en Mand eller Kvinde, da skal Oksen stenes, og dens Ejer skal ogsaa lide Døden; **30** men hvis der paalægges ham Sonepenge, skal han betale saa stor en Løsesum for sit Liv, som der kræves af ham. **31** Ogsaa hvis den stanger en Dreng eller en Pige, skal han behandles efter samme Lovbud. **32** Men hvis Oksen stanger en Træl eller Trælkvinde, skal han betale deres Herre tredive Sekel Sølv, og Oksen skal stenes. **33** Naar en Mand tager Dækket af en Cisterne eller graver en Cisterne uden at dække den til, og en Okse eller et Æsel saa falder deri, **34** da skal Brøndens Ejer erstatte det; han skal give Dyrets Ejer Erstatning i Penge, men det døde Dyr skal tilfalde ham, **35** Naar en Mands Okse stanger en andens Okse ihjel, skal de sælge den levende Okse og dele

Pengene, og ligeledes skal de dele det døde Dyr. **36** Men hvis det er vitterligt, at Oksen tidligere har villet stange, og dens Ejer ikke har passet paa den, da skal han erstatte Okse med Okse, men det døde Dyr skal tilfalde ham.

22 Naar en Mand stjæler en Okse eller et Faar og slagter eller sælger dem, skal han give fem Okser i Erstatning for Oksen og fire Faar for Faaret. **2** (Hvis en Tyv gribes paa fersk Gerning ved et natligt Indbrud og bliver slaaet ihjel, da bliver der ikke Tale om Blodskyld; **3** men hvis Solen er staaet op, paadrager man sig Blodskyld). Erstatning skal han give, og ejer han intet, skal han sælges som Træl til Vederlag for det stjaalne; **4** hvis derimod det stjaalne findes levende i hans Besiddelse, da skal han give dobbelt Erstatning, hvad enten det er en Okse, et Æsel, eller et Faar. **5** Naar en Mand afsvider en Mark eller en Vingaard og lader Ilden brede sig, saa den antænder en andens Mark, da skal han give det bedste af sin Mark eller Vingaard i Erstatning; **6** men breder Ilden sig ved at tage fat i Tjørnekrat, og Kornneg eller Sæd brænder, eller en Mark svides af, saa skal den, der antændte Ilden, give simpel Erstatning. **7** Naar en Mand giver en anden Penge eller Sager i Varetægt, og de stjæles fra hans Hus, da skal Tyven, hvis han findes, give dobbelt Erstatning; **8** men hvis Tyven ikke findes, skal Husets Ejer træde frem for Gud og sværge paa, at han ikke har forgrebet sig paa den andens Gods. **9** I alle Tilfælde hvor det drejer sig om Uredelighed med en Okse, et Æsel, et Faar, en Klædning eller en hvilken som helst bortkommen Ting, hvorom der rejses Krav, skal de to Parters Sag bringes

frem for Gud, og den, som Gud dømmer skyldig, skal give den anden dobbelt Erstatning. **10** Naar en Mand giver en anden et Æsel, en Okse, et Faar eller et andet Stykke Kvæg i Varetægt, og Dyret dør, kommer til Skade eller røves, uden at nogen ser det, **11** da skal han sværge ved HERREN paa, at han ikke har forgrebet sig paa den andens Ejendom, og det skal være afgørende imellem dem; Dyrets Ejer skal tage Eden god, og den anden behøver ikke at give Erstatning. **12** Stjæles det derimod fra ham, skal han give Ejeren Erstatning. **13** Hvis det sønderrives, skal han bringe det sønderrevne Dyr med som Bevis; det sønderrevne skal han ikke erstatte. **14** Naar en laaner et Dyr af en anden, og det kommer til Skade eller dør, uden at Ejeren er til Stede, skal han give Erstatning; **15** er Ejeren derimod til Stede, skal han ikke give Erstatning; var det lejet, er Lejesummen Erstatning. **16** Naar en Mand forfører en Jomfru, der ikke er trolovet, og ligger hos hende, skal han udrede Brudekøbesummen for hende og tage hende til Hustru; **17** og hvis hendes Fader vægrer sig ved at give ham hende, skal han tilveje ham den sædvanlige Brudekøbesum for en Jomfru. **18** En Troldkvinde maa du ikke lade leve. **19** Enhver, der har Omgang med Kvæg, skal lide Døden. **20** Den, der ofrer til andre Guder end HERREN alene, skal der lægges Band paa. **21** Den fremmede maa du ikke undertrykke eller forulempe, thi I var selv fremmede i Ægypten. **22** Enken eller den faderløse maa I aldrig mishandle; **23** hvis I mishandler dem, og de raaber om Hjælp til mig, vil jeg visselig høre paa deres Klageraab, **24** og da vil min Vrede

blusse op, og jeg vil slaa eder ihjel med Sværdet, saa eders egne Hustruer bliver Enker og eders Børn faderløse. **25** Naar du laaner Penge til en fattig Mand af mit Folk i dit Nabolag, maa du ikke optræde som en Aagerkarl over for ham. I maa ikke tage Renter af ham. **26** Hvis du tager din Næstes Kappe i Pant, skal du give ham den tilbage inden Solnedgang; **27** thi den er det eneste, han har at dække sig med, det er den, han hyller sit Legeme i; hvad skulde han ellers ligge med? Og naar han raaber til mig, vil jeg høre ham, thi jeg er barmhjertig. **28** Gud maa du ikke spotte, og dit Folks Øvrighed maa du ikke forbande. **29** Din Lades Overflod og din Vinperses Saft maa du ikke holde tilbage. Den førstefødte af dine Sønner skal du give mig. **30** Ligesaa skal du gøre med dit Hornkvæg og dit Smaakvæg; i syv Dage skal det blive hos Moderen, men paa den ottende Dag skal I give mig det. **31** I skal være mig hellige Mænd; Kød af sønderrevne Dyr maa I ikke spise, I skal kaste det for Hundene.

23 Du maa ikke udsprede falske Rygter. Gør ikke fælles Sag med den, der har Uret, ved at optræde som uretfærdigt Vidne. **2** Du maa ikke følge Mængden i, hvad der er ondt, eller i dit Vidnesbyrd for Retten tage Hensyn til Mængden, saa du bøjer Retten. **3** Du maa ikke tage Parti for den ringe i hans Retssag. **4** Naar du træffer din Fjendes Okse eller Æsel løbende løse, skal du bringe dem tilbage til ham. **5** Naar du ser din Uvens Æsel segne under sin Byrde, maa du ikke lade ham i Stikken, men du skal hjælpe ham med at læsse Byrden af. **6** Du maa ikke bøje din fattige Landsmands Ret i hans Retssag. **7** Hold dig

fra en uretfærdig Sag; og den, som er uskyldig og har Ret, maa du ikke berøve Livet; nej, du maa ikke skaffe den Ret, som har Uret. **8** Tag ikke mod Bestikkelse, thi Bestikkelse gør den seende blind og fordrejer Sagen for dem, der har Ret. **9** Undertryk ikke den fremmede; I ved jo, hvorledes den fremmede er til Mode, thi I var selv fremmede i Ægypten. **10** Seks Aar igennem skal du tilsaa dit Land og indsamle dets Afgrøde; **11** men i det syvende skal du lade det hvile og ligge urørt, saa at de fattige i dit Folk kan gøre sig til gode dermed, og Markens vilde Dyr kan æde, hvad de levner; ligesaa skal du gøre med din Vingaard og dine Oliventræer. **12** I seks Dage skal du gøre dit Arbejde, men paa den syvende skal du hvile, for at dine Okser og Æsler kan faa Hvile og din Trælkvindes Søn og den fremmede hvile ud. **13** Hold eder alt, hvad jeg siger eder, efterrettelig; du maa ikke nævne andre Guders Navn, det maa ikke høres i din Mund. **14** Tre Gange om Aaret skal du holde Højtid for mig. **15** Du skal fejre de usyrede Brøds Højtid; i syv Dage skal du spise usyret Brød, som jeg har paalagt dig, paa den fastsatte Tid i Abib Maaned, thi i den Maaned vandrede du ud af Ægypten, Man maa ikke stedes for mit Aasyn med tomme Hænder. **16** Fremdeles skal du fejre Højtiden for Høsten, Førstegrøden af dit Arbejde, af hvad du saar i din Mark, og Højtiden for Frugthøsten ved Aarets Udgang, naar du har bjærget Udbyttet af dit Arbejde hjem fra Marken. **17** Tre Gange om Aaret skal alle dine Mænd stedes for den Herre HERRENS Aasyn. **18** Du maa ikke ofre Blodet af mit Slagtoffer sammen med syret Brød. Fedtet fra min

Højtid maa ikke gemmes til næste Morgen. **19** Du skal bringe det første, Førstegrøden af din Jord, til HERREN din Guds Hus. Du maa ikke koge et Kid i dets Moders Mælk. **20** Se, jeg sender en Engel foran dig for at vogte dig undervejs og føre dig til det Sted, jeg har beredt. **21** Tag dig vel i Vare for ham og adlyd ham; vær ikke genstridig imod ham, thi han skal ikke tilgive eders Overtrædelser, efterdi mit Navn er i ham. **22** Naar du adlyder ham og gør alt, hvad jeg siger, vil jeg være dine Fjenders Fjende og dine Modstanderes Modstander, **23** Ja, min Engel skal drage foran dig og føre dig til Amoriterne, Hetiterne, Perizziterne, Kana'anæerne, Hivviterne og Jebusiterne, og jeg vil udrydde dem. **24** Du maa ikke tilbede eller dyrke deres Guder eller følge deres Skikke; men du skal nedbryde dem og sønderslaa deres Stenstøtter. **25** I skal dyrke HERREN eders Gud, saa vil jeg velsigne dit Brød og dit Vand og holde Sygdomme borte fra dig. **26** Utidige Fødsler eller Ufrugtbarhed skal ikke forekomme i dit Land, og dine Dages Maal vil jeg gøre fuldt. **27** Jeg vil sende min Rædsel foran dig og bringe Bestyrtelse over alle de Folk, du kommer til, og jeg vil drive alle dine Fjender paa Flugt for dig. **28** Jeg vil sende Gedehamse foran dig, og de skal drive Hivviterne, Kana'anæerne og Hetiterne bort foran dig. **29** Men jeg vil ikke drive dem bort foran dig i et og samme Aar, for at Landet ikke skal lægges øde, og for at Markens vilde Dyr ikke skal tage Overhaand for dig; **30** lidt efter lidt vil jeg drive dem bort foran dig, indtil du bliver saa talrig, at du kan tage Landet i Besiddelse. **31** Jeg vil lade dine Landemærker naa fra det

røde Hav til Filisternes Hav, fra Ørkenen til Floden, thi jeg giver Landets Indbyggere i eders Haand, saa du kan drive dem bort foran dig. **32** Du maa ikke slutte Pagt med dem eller deres Guder. **33** De maa ikke blive boende i dit Land, for at de ikke skal forlede dig til Synd imod mig, til at dyrke deres Guder, saa det bliver dig til en Snare!

24 Og han sagde til Moses: »Stig op til HERREN, du og Aron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve af Israels Ældste, og tilbed i Frastand; **2** Moses alene skal træde hen til HERREN, de andre ikke, og det øvrige Folk maa ikke følge med ham derop.« **3** Derpaa kom Moses og kundgjorde hele Folket alle HERRENS Ord og alle Lovbudene, og hele Folket svarede enstemmigt: »Alle de Ord, HERREN har talet, vil vi overholde.« **4** Da skrev Moses alle HERRENS Ord op; og tidligt næste Morgen rejste han ved Foden af Bjerget et Alter og tolv Stenstøtter svarende til Israels tolv Stammer. **5** Derefter sendte han de unge Mænd blandt Israeliterne hen for at bringe Brændofre og slagte unge Tyre som Takofre til HERREN. **6** Og Moses tog den ene Halvdel af Blodet og gød det i Offerskaalene, men den anden Halvdel sprængte han paa Alteret. **7** Saa tog han Pagtsbogen og læste den op i Folkets Paahør, og de sagde: »Vi vil gøre alt, hvad HERREN har talet, og lyde ham!« **8** Derpaa tog Moses Blodet og sprængte det paa Folket, idet han sagde: »Se, dette er Pagtens Blod, den Pagt, HERREN har sluttet med eder paa Grundlag af alle disse Ord.« **9** Og Moses, Aron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve af Israels Ældste steg op **10** og skuede Israels Gud; under hans Fødder var der ligesom

Safirfliser, som selve Himmelen i Straaleglans. **11** Men
han lagde ikke Haand paa Israeliternes ypperste Mænd.
De skuede Gud, og de spiste og drak. **12** Og HERREN sagde
til Moses: »Stig op til mig paa Bjerget og bliv der, saa vil
jeg give dig Stentavlerne, Loven og Budet, som jeg har
opskrevet til Vejledning for dem.« **13** Da bød Moses og
Josua, hans Medhjælper op, og Moses steg op paa Guds
Bjerg; **14** men til de Ældste sagde han: »Vent paa os her,
til vi kommer tilbage til eder. Se, Aron og Hur er hos eder;
er der nogen, der har en Retstrætte, kan han henvende
sig til dem!« **15** Derpaa steg Moses op paa Bjerget. Da
indhyllede Skyen Bjerget, **16** og HERRENS Herlighed
nedlod sig paa Sinaj Bjerg. Og Skyen indhyllede Sinaj
Bjerg i seks Dage, men den syvende Dag raabte HERREN
ud fra Skyen til Moses; **17** og medens HERRENS Herlighed
viste sig for Israeliternes Øjne som en fortærende Ild paa
Bjergets Top, **18** gik Moses ind i Skyen og steg op paa
Bjerget. Og Moses blev paa Bjerget i fyrretyve Dage og
fyrretyve Nætter.

25 HERREN talede til Moses og sagde: **2** Sig til Israeliterne,
at de skal bringe mig en Offerydelse; af enhver, som
i sit Hjerte føler sig tilskyndet dertil, skal I tage min
Offerydelse. **3** Og Offerydelsen, som I skal tage af dem,
skal bestaa af Guld, Sølv, Kobber, **4** violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn, Byssus, Gedehaar, **5**
rødfarvede Væderskind, Tahasjskind, Akacietræ, **6** Olie til
Lysestagen, vellugtende Stoffer til Salveolien og Røgelsen,
7 Sjohamsten og Ædelsten til Indfatning paa Efoden og
Brystskjoldet. **8** Og du skal indrette mig en Helligdom, for

at jeg kan bo midt iblandt dem. **9** Du skal indrette Boligen og alt dens Tilbehør nøje efter det Forbillede, jeg vil vise dig. **10** Du skal lave en Ark af Akacietræ, halvtredje Alen lang, halvanden Alen bred og halvanden Alen høj, **11** og overtrække den med purt Guld; indvendig og udvendig skal du overtrække den og sætte en gylden Krans rundt om den; **12** og du skal støbe fire Guldringe til den og sætte dem paa dens fire Fødder, to Ringe paa hver Side at den. **13** Saa skal du lave Bærestænger af Akacietræ og overtrække dem med Guld, **14** og du skal stikke Stængerne gennem Ringene paa Arkens Sider, for at den kan bæres med dem; **15** Stængerne skal blive i Ringene, de maa ikke tages ud. **16** Og i Arken skal du nedlægge Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig. **17** Saa skal du lave et Sonedække af purt Guld, halvtredje Alen langt og halvanden Alen bredt; **18** og du skal lave to Keruber af Guld, i drevet Arbejde skal du lave dem, ved begge Ender af Sonedækket. **19** Den ene Kerub skal du anbringe ved den ene Ende, den anden Kerub ved den anden; du skal lave Keruberne saaledes, at de er i eet med Sonedækket ved begge Ender. **20** Og Keruberne skal brede deres Vinger i Vejret, saaledes at de dækker over Sonedækket med deres Vinger, og de skal vende Ansigtet mod hinanden; nedad mod Sonedækket skal Kerubernes Ansigter vende. **21** Og Sonedækket skal du lægge over Arken, men i Arken skal du lægge Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig. **22** Der vil jeg mødes med dig, og fra Sonedækket, fra Pladsen mellem de to Keruber paa Vidnesbyrdets Ark, vil jeg meddele dig alle de Bud, jeg har at give dig til Israeliterne. **23** Fremdeles

skal du lave et Bord at Akacietræ, to Alen langt, en Alen bredt og halvanden Alen højt, **24** og overtrække det med purt Guld og sætte en gylden Krans rundt om det. **25** Og du skal sætte en Liste af en Haands Bredde rundt om det og en gylden Krans rundt om Listen. **26** Saa skal du lave fire Guldringe og sætte dem paa de fire Hjørner ved dets fire Ben; **27** lige ved Listen skal Ringene sidde til at stikke Bærestængerne i, saa at man kan bære Bordet. **28** Og du skal lave Bærestængerne af Akacietræ og overtrække dem med Guld, og med dem skal Bordet bæres. **29** Og du skal lave de dertil hørende Fade og Kander, Krukker og Skaale til at udgyde Drikoffer med; af purt Guld skal du lave dem. **30** Paa Bordet skal du altid have Skuebrød liggende for mit Aasyn. **31** Fremdeles skal du lave en Lysestage af purt Guld, i drevet Arbejde skal Lysestagen, dens Fod og selve Stagen, laves, saaledes af dens Blomster med Bægere og Kroner er i eet med den. **32** Seks Arme skal udgaa fra Lysestagens Side, tre fra den ene og tre fra den anden Side. **33** Paa hver af Armene, der udgaar fra Lysestagen, skal der være tre mandelblomstlignende Blomster med Bægere og Kroner, **34** men paa selve Stagen skal der være fire mandelblomstlignende Blomster med Bægere og Kroner, **35** et Bæger under hvert af de tre Par Arme, der udgaar fra Lysestagen. **36** Bægrene og Armene skal være i eet med den, saa at det hele udgør eet drevet Arbejde af purt Guld. **37** Og du skal lave syv Lamper til den og sætte disse Lamper paa den, for at de kan lyse Pladsen foran op. **38** Dens Lampesakse og Bakker skal være af purt Guld. **39** Der skal bruges en Talent purt Guld

til den og til alt dette Tilbehør. 40 Se til, at du udfører det efter det Forbillede, som vises dig paa Bjerget.

26 Boligen skal du lave af ti Tæpper af tvundet Byssus, violet og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn med Keruber paa i Kunstvævning. 2 Hvert Tæppe skal være otte og tyve Alen langt og fire Alen bredt; alle Tæpperne skal have samme Maal. 3 Tæpperne skal sys sammen, fem og fem. 4 I Kanten af det ene Tæppe, det yderste i det ene sammensyede Stykke, skal du sætte Løkker af violet Purpurgarn, og ligeledes skal du sætte Løkker i Kanten af det yderste Tæppe i det andet sammensyede Stykke; 5 du skal sætte halvtredsindstyve Løkker paa det ene Tæppe og halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke, Løkke lige over for Løkke. 6 Og du skal lave halvtredsindstyve Guldkroge til at forbinde Tæpperne med hinanden, saa at Boligen udgør et Hele. 7 Fremdeles skal du lave Tæpper af Gedehaar til et Teltdække uden om Boligen, og her skal du lave elleve Tæpper, 8 hvert Tæppe skal være tredive Alen langt og fire Alen bredt; alle Tæpperne skal have samme Maal. 9 Og du skal sy de fem af Tæpperne sammen for sig og de seks for sig; det sjette Tæppe, det, der kommer til at ligge over Teltets Forside, skal du lægge dobbelt. 10 Og du skal sætte halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det yderste Tæppe i det ene sammensyede Stykke og halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke. 11 Og du skal lave halvtredsindstyve Kobberkroge og stikke dem i Løkkerne og sammenføje Teltdækket, saa de

udgør et Hele. **12** Men hvad angaar det overskydende af Teltdækkets Tæpper, skal Halvdelen deraf hænge ned over Boligens Bagside, **13** og den overskydende Alen paa begge Sider af Telttæppernes Længder skal hænge ned over begge Boligens Sider for at dække den. **14** Fremdeles skal du lave et Dække over Teltdækket af rødfarvede Væderskind og derover endnu et Dække af Tahasjskind. **15** Fremdeles skal du lave Brædderne til Boligen af Akacietræ til at staa op, **16** hvert Bræt ti Alen højt og halvanden Alen bredt. **17** Paa hvert Bræt skal der være to indbyrdes forbundne Tapper; saaledes skal du indrette det ved alle Boligens Brædder. **18** Af Brædderne, som du skal lave til Boligen, skal tyve være til Sydsiden, **19** og til de tyve Brædder skal du lave fyrretyve Fodstykker af Sølv, to Fodstykker til de to Tapper paa hvert Bræt. **20** Andre tyve Brædder skal laves til Boligens anden Side, som vender mod Nord, **21** med fyrretyve Fodstykker af Sølv, to Fodstykker til hvert Bræt. **22** Og til Bagsiden, der vender mod Vest, skal du lave seks Brædder. **23** Til Boligens Baghjørner skal du lave to Brædder, **24** som skal bestaa af to Stykker forneden og ligeledes af to Stykker foroven, indtil den første Ring; saaledes skal de begge indrettes for at danne de to Hjørner. **25** Altsaa bliver der til Bagsiden otte Brædder med tilhørende seksten Fodstykker af Sølv, to til hvert Bræt. **26** Og du skal lave Tværstænger af Akacietræ, fem til de Brædder, der danner Boligens ene Side, **27** fem til de Brædder, der danner Boligens anden Side, og fem til de Brædder, der danner Boligens Bagside mod Vest;

28 den mellemste Tværstang midt paa Brædderne skal
naa fra den ene Ende af Væggen til den anden. **29** Du
skal overtrække Brædderne med Guld, og deres Ringe,
som Tværstængerne skal stikkes i, skal du lave af Guld,
og Tværstængerne skal du overtrække med Guld. **30** Og
du skal rejse Boligen paa den Maade, som vises dig paa
Bjerget. **31** Fremdeles skal du lave et Forhæng af violet og
rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus;
det skal laves i Kunstvævning med Keruber paa. **32** Du skal
hænge det paa fire Piller af Akacietræ, overtrukne med
Guld og med Knager af Guld, paa fire Fodstykker af Sølv;
33 og du skal hænge Forhænget under Krogene og bringe
Vidnesbyrdets Ark ind i Rummet bag ved Forhænget,
og Forhænget skal danne eder en Skillevæg mellem det
Hellige og det Allerhelligste. **34** Og Sonedækket skal du
lægge over Vidnesbyrdets Ark i det Allerhelligste. **35** Men
Bordet skal du stille uden for Forhænget, og Lysestagen
over for Bordet ved Boligens søndre Væg; Bordet skal
du altsaa stille ved den nordre Væg. **36** Fremdeles skal
du lave et Forhæng til Teltets Indgang af violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus i
broget Vævning; **37** og til Forhænget skal du lave fem
Piller af Akacietræ, som du skal overtrække med Guld,
med Knager af Guld, og du skal støbe fem Fodstykker
dertil af Kobber.

27 Fremdeles skal du lave Alteret af Akacietræ, fem Alen
langt og fem Alen bredt, firkantet skal Alteret være, og
tre Alen højt. **2** Du skal lave Horn til dets fire Hjørner,
saaledes at de er i eet dermed, overtrække det med

Kobber **3** og lave Kar dertil, for at Asken kan fjernes, ligeledes de dertil hørende Skovle, Skaale, Gafler og Pander; alt dets Tilbehør skal du lave af Kobber. **4** Du skal omgive det med et flettet Kobbergitter, og du skal sætte fire Kobberringe paa Fletværket, paa dets fire Hjørner. **5** Og du skal sætte Gitteret neden under Alterets Liste, saaledes at Fletværket naar op til Alterets halve Højde. **6** Fremdeles skal du lave Bærestænger til Alteret, Stænger af Akacietræ, og overtrække dem med Kobber. **7** Og Stængerne skal stikkes gennem Ringene, saa at de sidder langs Alterets to Sider, naar det bæres. **8** Du skal lave det hult af Brædder; som det vises dig paa Bjerget, skal du lave det. **9** Boligens Forgaard skal du indrette saaledes: Paa Sydsiden skal der være et Forgaardsomhæng af tvundet Byssus, hundrede Alen langt paa denne ene Side, **10** med tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber og med Knager og Baand af Sølv til Pillerne. **11** Og paa samme Maade skal der paa den nordre Langside være et Omhæng, hundrede Alen langt, med tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber og med Knager og Baand af Sølv til Pillerne. **12** Paa Forgaardens Bredside mod Vest skal der være et Omhæng, halvtredsindstyve Alen langt, med ti Piller og ti Fodstykker, **13** og Forgaardens Bredside mod Øst skal være halvtredsindstyve Alen lang. **14** Paa den ene Side deraf skal der være femten Alen Omhæng med tre Piller og tre Fodstykker, **15** paa den anden Side ligeledes femten Alen Omhæng med tre Piller og tre Fodstykker. **16** Forgaardens Indgang skal have et Forhæng paa tyve Alen af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn

og tvundet Byssus i broget Vævning med fire Piller og fire Fodstykker. **17** Alle Forgaardens Piller rundt omkring skal have Baand af Sølv, Knager af Sølv og Fodstykker af Kobber. **18** Omhænget om Forgaarden skal være hundrede Alen paa hver Langside, halvtredsindstyve Alen paa hver Bredside og fem Alen højt; det skal være af tvundet Byssus, og Fodstykkerne skal være af Kobber. **19** Alle Redskaber, der bruges ved Arbejdet paa Boligen, alle dens Pæle og alle Forgaardens Pæle skal være af Kobber. **20** Fremdeles skal du paalægge Israeliterne at skaffe dig ren Olivenolie af knuste Frugter til Lysestagen, og der skal stadig sættes Lamper paa. **21** I Aabenbaringsteltet uden for Forhænget, der hænger foran Vidnesbyrdet, skal Aron og hans Sønner gøre den i Stand, at den kan brænde fra Aften til Morgen for HERRENS Aasyn. Det skal være en evig gyldig Bestemmelse, der skal paahvile Israeliterne fra Slægt til Slægt.

28 Du skal lade din Broder Aron og hans Sønner tillige med ham træde frem af Israeliternes Midte og komme hen til dig, for at de kan gøre Præstetjeneste for mig, Aron og Arons Sønner, Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar. **2** Og du skal tilvirke din Broder Aron hellige Klæder til Ære og Pryd, **3** og du skal byde alle kunstforstandige Mænd, hvem jeg har fyldt med Kunstfærdigheds Aand, at tilvirke Aron Klæder, for at han kan helliges til at gøre Præstetjeneste for mig. **4** Klæderne, som de skal tilvirke, er følgende: Brystskjold, Efod, Kaabe, Kjortel af mønstret Stof, Hovedklæde og Bælte. De skal tilvirke din Broder Aron og hans Sønner hellige Klæder, for at de kan

gøre Præstetjeneste for mig, **5** og dertil skal de bruge
Guldtraad, violet og rødt Purpurgarn, Karmoisinrødt Garn
og Byssus. **6** Efoden skal du tilvirke af Guldtraad, violet og
rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus i
Kunstvævning. **7** Den skal have to Skulderstykker, der
skal være til at hæfte paa; den skal hæftes sammen
ved begge Hjørner. **8** Og dens Bælte, som skal bruges,
naar den tages paa, skal være af samme Arbejde og i
eet med den; det skal være af Guldtraad, violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus. **9**
Saa skal du tage de to Sjohamsten og gravere Israels
Sønners Navne i dem, **10** seks af Navnene paa den ene
Sten og de andre seks paa den anden efter Aldersfølge; **11**
med Stenskærerarbejde, som ved Gravering af Signeter,
skal du indgravere Israels Sønners Navne i de 14 Sten,
og du skal indfatte dem i Guldfletværk. **12** Disse to Sten
skal du fæste paa Efodens Skulderstykker, for at Stenene
kan bringe Israels Sønner i Minde, og Aron skal bære
deres Navne for HERRENS Aasyn paa sine Skuldre for
at bringe dem i Minde. **13** Og du skal tilvirke Fletværk
af Guld **14** og to Kæder af purt Guld; du skal lave dem i
snoet Arbejde, som naar man snor Reb, og sætte disse
snoede Kæder paa Fletværket. **15** Fremdeles skal du
tilvirke Retskendelsens Brystskjold i Kunstvævning paa
samme Maade som Efoden; af Guldtraad, violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus skal
du lave det; **16** det skal være firkantet og lægges dobbelt,
et Spand langt og et Spand bredt, **17** Og du skal udstyre
det med en Besætning af Sten, fire Rækker Sten: Karneol,

Topas og Smaragd i den første Række, **18** Rubin, Safir
og Jaspis i den anden, **19** Hyacint, Agat og Ametyst i
den tredje, **20** Krysolit, Sjoham og Onyks i den fjerde; og
de skal omgives med Guldfletværk i deres Indfatninger.
21 Der skal være tolv Sten, svarende til Israels Sønners
Navne, en for hvert Navn; det skal være graveret Arbejde
som Signeter, saaledes at hver Sten bærer Navnet paa
en af de tolv Stammer. **22** Til Brystskjoldet skal du lave
snoede Kæder af purt Guld, snoet Arbejde, som naar man
snor Reb. **23** Til Brystskjoldet skal du lave to Guldringe og
sætte disse to Ringe paa Brystskjoldets øverste Hjørner,
24 og de to Guldsnore skal du knytte i de to Ringe paa
Brystskjoldets Hjørner; **25** Snorenes anden Ende skal du
anbringe i det Fletværker og fæste dem paa Forsiden
af Efodens Skulderstykke. **26** Og du skal lave to andre
Guldringe og sætte dem paa Brystskjoldets to andre
Hjørner paa den indre, mod Efoden vendende Rand.
27 Og du skal lave endnu to Guldringe og fæste dem
paa Efodens to Skulderstykker forneden paa Forsiden,
hvor den er hæftet sammen med Skulderstykkerne, oven
over Efodens Bælte; **28** og man skal med Ringene binde
Brystskjoldet fast til Efodens Ringe ved Hjælp af en
violet Purpursnor, saa at det kommer til at sidde oven
over Efodens Bælte og ikke løsner sig fra Efoden. **29**
Aron skal saaledes stedse bære Israels Sønners Navne
paa Retskendelsens Brystskjold paa sit Hjerte, naar han
gaar ind i Helligdommen, for at bringe dem i Minde for
HERRENS Aasyn. **30** Og i Retskendelsens Brystskjold skal
du lægge Urim og Tummim, saa at Aron bærer dem paa

sit Hjerte, naar han gaar ind for HERRENS Aasyn, og Aron skal stedse bære Israeliternes Retskendelse paa sit Hjerte for HERRENS Aasyn. **31** Fremdeles skal du tilvirke Kaaben, som hører til Efoden, helt og holdent af violet Purpur. **32** Midt paa skal den have en Halsaabning ligesom Halsaabningen paa en Panserskjorte, omgivet af en Linning i vævet Arbejde, for at den ikke skal rives itu; **33** og langs dens nederste Kant skal du sy Granatæbler af violet og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn og mellem dem Guldbjælder hele Vejen rundt, **34** saa at Guldbjælder og Granatæbler skifter hele Vejen rundt langs Kaabens nederste Kant. **35** Aron skal bære den, naar han gør Tjeneste, saa at det kan høres, naar han gaar ind i Helligdommen for HERRENS Aasyn, og naar han gaar ud derfra, at han ikke skal dø, **36** Fremdeles skal du lave en Pandeplade af purt Guld, og i den skal du gravere, som naar man graverer Signeter: »Helliget HERREN.« **37** Den skal du fastgøre med en violet Purpursnor, og den skal sidde paa Hovedklædet, foran paa Hovedklædet skal den sidde. **38** Aron skal bære den paa sin Pande, for at han kan tage de Synder paa sig, som klæder ved de hellige Gaver, Israeliterne frembærer, ved alle de hellige Gaver, de bringer; og Aron skal stedse have den paa sin Pande for at vinde dem HERRENS Velbehag. **39** Kjortelen skal du væve i mønstret Vævning af Byssus. Og du skal tilvirke et Hovedklæde af Byssus og et Bælte i broget Vævning. **40** Ogsaa til Arons Sønner skal du tilvirke Kjortler, og du skal tilvirke Bælter til dem og Huer til Ære og Pryd. **41** Og du skal iføre din Broder Aron og

hans Sønner dem, og du skal salve dem, indsætte dem og hellige dem til at gøre Præstetjeneste for mig. **42** Tillige skal du tilvirke Linnedbenklæder til dem til at skjule deres Blusel, og de skal naa fra Hoften ned paa Laarene. **43** Dem skal Aron og hans Sønner bære, naar de gaar ind i Aabenbaringsteltet eller træder frem til Alteret for at gøre Tjeneste i Helligdommen, at de ikke skal paadrage sig Skyld og lide Døden. En evig gyldig Anordning skal det være for ham og hans Afkom efter ham.

29 Saaledes skal du bære dig ad med dem, naar du helliger dem til at gøre Præstetjeneste for mig: Tag en ung Tyr, to lydefri Vædre, **2** usyrede Brød, usyrede Kager, rørte i Olie, og usyrede Fladbrød, smurte med Olie; af fint Hvedemel skal du bage dem. **3** Læg dem saa i een Kurv og bær dem frem i Kurven sammen med Tyren og de to Vædre. **4** Lad derpaa Aron og hans Sønner træde hen til Aabenbaringsteltets Indgang og tvæt dem med Vand. **5** Tag saa Klæderne og ifør Aron Kjortelen, Efodkaaben, Efoden og Brystskjoldet og bind Efoden fast paa ham med Bæltet. **6** Læg Hovedklædet om hans Hoved og fæst det hellige Diadem paa Hovedklædet. **7** Tag saa Salveolien og udgyd den paa hans Hoved og salv ham. **8** Lad dernæst hans Sønner træde frem og ifør dem Kjortler, **9** omgjord dem med Bælter og bind Huerne paa dem. Og Præsteværdigheden skal tilhøre dem med evig Ret. Saa skal du indsætte Aron og hans Sønner. **10** Før Tyren frem foran Aabenbaringsteltet, og Aron og hans Sønner skal lægge deres Hænder paa Tyrens Hoved. **11** Slagt saa Tyren for HERRENS Aasyn ved Indgangen til

Aabenbaringsteltet **12** og tag noget af Tyrens Blod og
stryg det paa Alterets Horn med din Finger og udgyd
Resten af Blodet ved Alterets Fod. **13** Tag saa alt Fedtet
paa Indvoldene, Leverlappen og begge Nyrerne med
Fedtet paa dem og bring det som Røgoffer paa Alteret; **14**
men Tyrens Kød, dens Hud og dens Skarn skal du brænde
uden for Lejren. Det er et Syndoffer. **15** Derpaa skal du
tage den ene Væder, og Aron og hans Sønner skal lægge
deres Hænder paa dens Hoved. **16** Slagt saa Væderen,
tag dens Blod og spræng det rundt om paa Alteret. **17**
Skær saa Væderen i Stykker, tvæt dens Indvolde og
Skinneben, læg dem paa Stykkerne og Hovedet **18** og
bring saa hele Væderen som Røgoffer paa Alteret. Det er
et Brændoffer for HERREN; en liflig Duft, et Ildoffer for
HERREN er det. **19** Derpaa skal du tage den anden Væder,
og Aron og hans Sønner skal lægge deres Hænder paa
dens Hoved. **20** Slagt saa Væderen, tag noget af dens Blod
og stryg det paa Arons og hans Sønners højre Øreflip
og paa deres højre Tommelfinger og højre Tommeltaa
og spræng Resten af Blodet rundt om paa Alteret. **21**
Tag saa noget af Blodet paa Alteret og af Salveolien og
stænk det paa Aron og hans Klæder, ligeledes paa hans
Sønner og deres Klæder, saa bliver han hellig, han selv og
hans Klæder og ligeledes hans Sønner og deres klæder.
22 Derpaa skal du tage Fedtet af Væderen, Fedthalen,
Fedtet paa Indvoldene, Leverlappen, begge Nyrerne med
Fedtet paa dem, dertil den højre Kølle, thi det er en
Indsættelsesvæder, **23** og en Skive Brød, en Oliebrødkage
og et Fladbrød af Kurven med de usyrede Brød, som

staar for HERRENS Aasyn, **24** og lægge det alt sammen
paa Arons og hans Sønners Hænder og lade dem udføre
Svingningen dermed for HERRENS Aasyn. **25** Tag det saa
igen fra dem og bring det som Røgoffer paa Alteret oven
paa Brændofferet til en liflig Duft for HERRENS Aasyn,
et Ildoffer er det for HERREN. **26** Tag derpaa Brystet af
Arons Indsættelsesvæder og udfør Svingningen dermed
for HERRENS Aasyn: det skal være din Del. **27** Saaledes
skal du hellige Svingningsbrystet og Offerydelseskøllen,
det, hvormed Svingningen udføres, og det, som ydes af
Arons og hans Sønners Indsættelsesvæder. **28** Og det skal
tilfalde Aron og hans Sønner som en Rettighed, de har
Krav paa fra Israeliternes Side til evig Tid; thi det er en
Offerydelse, og som Offerydelse skal Israeliterne give det
af deres Takofre, som deres Offerydelse til HERREN. **29**
Arons hellige Klæder skal tilfalde hans Sønner efter ham,
for at de kan salves og indsættes i dem. **30** I syv Dage
skal de bæres af den af hans Sønner, som bliver Præst i
hans Sted, den, som skal gaa ind i Aabenbaringsteltet
for at gøre Tjeneste i Helligdommen. **31** Saa skal du tage
Indsættelsesvæderen og koge dens Kød paa et helligt
Sted; **32** og Aron og hans Sønner skal spise Væderens Kød
og Brødet i Kurven ved Indgangen til Aabenbaringsteltet;
33 de skal spise de Stykker, hvorved der skaffes Soning
ved deres Indsættelse og Indvielse, og ingen Lægmand
maa spise deraf, thi det er helligt. **34** Og dersom der
bliver noget af Indsættelseskødet eller Brødet tilovers til
næste Morgen, da skal du opbrænde det tiloversblevne;
spises maa det ikke, thi det er helligt. **35** Saaledes skal

du forholde dig over for Aron og hans Sønner, ganske som jeg har paalagt dig. Syv Dage skal du foretage Indsættelsen; **36** daglig skal du ofre en Syndoffertyr til Soning og rense Alteret for Synd ved at fuldbyrde Soningen paa det, og du skal salve det for at hellige det. **37** Syv Dage skal du fuldbyrde Soningen paa Alteret og hellige det; saaledes bliver Alteret højhelligt; enhver, der kommer i Berøring med Alteret, bliver hellig. **38** Hvad du skal ofre paa Alteret, er følgende: Hver Dag to aargamle Lam som stadigt Offer. **39** Det ene Lam skal du ofre om Morgenen og det andet ved Aftenstid. **40** Sammen med det første Lam skal du bringe en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt i en Fjerdedel Hin Olie af knuste Oliven, og et Drikoffer af en Fjerdedel Hin Vin. **41** Og det andet Lam skal du ofre ved Aftenstid; sammen med det skal du ofre et Afgrødeoffer og et Drikoffer som om Morgenen til en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN. **42** Det skal være et stadigt Brændoffer, som I skal bringe, Slægt efter Slægt, ved Indgangen til Aabenbaringsteltet for HERRENS Aasyn, hvor jeg vil aabenbare mig for dig for at tale til dig, **43** og hvor jeg vil aabenbare mig for Israels Børn, og det skal helliges ved min Herlighed. **44** Jeg vil hellige Aabenbaringsteltet og Alteret, og Aron og hans Sønner vil jeg hellige til at gøre Præstetjeneste for mig. **45** Og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn og være deres Gud; **46** og de skal kende, at jeg HERREN er deres Gud, som førte dem ud af Ægypten for at bo midt iblandt dem, jeg HERREN deres Gud!

30 Fremdeles skal du lave et Alter til at brænde Røgelse
paa: af Akacietræ skal du lave det, **2** en Alen langt
og en Alen bredt, firkantet skal det være, og to Alen
højt, og dets Horn skal være i eet med det. **3** Du skal
overtrække det med purt Guld, baade Pladen og Siderne
hele Vejen rundt og Hornene, og sætte en Guldkrans
rundt om; **4** og du skal sætte to Guldringe under Kransen
paa begge Sider, paa begge Sidestykkerne skal du sætte
dem til at stikke Bærestænger i, for at det kan bæres
med dem; **5** og Bærestængerne skal du lave af Akacietræ
og overtrække med Guld. **6** Derpaa skal du opstille
det foran Forhænget, der hænger foran Vidnesbyrdets
Ark, foran Sonedækket oven over Vidnesbyrdet der,
hvor jeg vil aabenbare mig for dig. **7** Paa det skal Aron
brænde vellugtende Røgelse; hver Morgen, naar han gør
Lamperne i Stand, skal han antænde den. **8** Og naar
Aron sætter Lamperne paa Lysestagen ved Aftenstid,
skal han ligeledes antænde den; det skal være et stadigt
Røgelseoffer for HERRENS Aasyn fra Slægt til Slægt. **9**
I maa ikke ofre et lovstridigt Røgelseoffer derpaa, ej
heller Brændofre eller Afgrødeofre, lige saa lidt som I
maa udgyde Drikofre derpaa. **10** Men een Gang om Aaret
skal Aron skaffe Soning paa dets Horn; med noget af
Forsoningssyndofferets Blod skal han een Gang om Aaret
skaffe Soning paa det, Slægt efter Slægt. Det er højhelligt
for HERREN. **11** HERREN talede fremdeles til Moses og
sagde: **12** Naar du holder Mandtal over Israeliterne, skal
enhver, som mønstres, ved Mønstringen give HERREN
Sonepenge for sit Liv, at ingen Ulykke skal ramme

dem i Anledning af Mønstringen. **13** Enhver, der maa underkaste sig Mønstringen, skal udrede en halv Sekel i hellig Mønt, tyve Gera paa en Sekel, en halv Sekel som Offerydelse til HERREN. **14** Enhver, der maa underkaste sig Mønstringen, fra Tyveaarsalderen og opefter, skal udrede HERRENS Offerydelse. **15** Den rige maa ikke give mere, den fattige ikke mindre end en halv Sekel, naar de bringer HERRENS Offerydelse til Soning for deres Sjæle. **16** Og du skal tage Sonepengene af Israeliterne og bruge dem til Tjenesten ved Aabenbaringsteltet, og de skal tjene til at bringe Israeliterne i Minde for HERRENS Aasyn, til Soning for eders Sjæle. **17** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **18** Du skal lave en Vandkumme med Fodstykke af Kobber til at tvætte sig i op opstille den mellem Aabenbaringsteltet og Alteret og hælde Vand i den, **19** for at Aron og hans Sønner kan tvætte deres Hænder og Fødder deri. **20** Naar de gaar ind i Aabenbaringsteltet, skal de tvætte sig med Vand for ikke at dø; ligeledes naar de træder hen til Alteret for at gøre Tjeneste og brænde Ildofre for HERREN. **21** De skal tvætte deres Hænder og Fødder for ikke at dø. Det skal være en evig Anordning for ham og hans Afkom fra Slægt til Slægt. **22** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **23** Du skal tage dig vellugtende Stoffer af den bedste Slags, 500 Sekel ædel Myrra, halvt saa meget. 250 Sekel, vellugtende Kanelbark, 250 Sekel vellugtende Kalmus **24** og 500 Sekel Kassia, efter hellig Vægt, og en Hin Olivenolie. **25** Deraf skal du tilberede en hellig Salveolie, en krydret Blanding, som Salveblanderne laver

den; en hellig Salveolie skal det være. **26** Med den skal du
salve Aabenbaringsteltet, Vidnesbyrdets Ark, **27** Bordet
med alt dets Tilbehør, Lysestagen med dens Tilbehør,
Røgelsealteret, **28** Brændofferalteret med alt dets Tilbehør
og Vandkummen med dens Fodstykke, **29** Saaledes skal
du hellige dem, saa de bliver højhellige. Enhver, der
kommer i Berøring med dem, bliver hellig. **30** Ligeledes
skal du salve Aron og hans Sønner og hellige dem til at
gøre Præstetjeneste for mig. **31** Men til Israeliterne skal
du sige saaledes: Dette skal være mig en hellig Salveolie
fra Slægt til Slægt. **32** Den maa ikke udgydes paa noget
Menneskes Legeme, og i denne Blanding maa I ikke
tilberede lignende Salve til eget Brug, hellig er den, og
hellig skal den være eder. **33** Den, der tilbereder lignende
Salve eller anvender den paa en Lægmand, skal udryddes
af sin Slægt. **34** HERREN talede fremdeles til Moses
og sagde: Tag dig Røgelseoffer, Stakte, Onyksmusling,
Galbanum og ren Virak, lige meget af hvert, **35** og tilbered
deraf en krydret Røgelse, som Salveblanderne laver den,
saltet, ren, til hellig Brug. **36** Deraf skal du støde en Del til
Pulver, og noget deraf skal du lægge foran Vidnesbyrdet
i Aabenbaringsteltet, hvor jeg vil aabenbare mig for
dig. Det skal være eder højhelligt. **37** Den Røgelse, du
tilbereder i denne Blanding, maa I ikke tilberede til eget
Brug. Hellig skal den være dig for HERREN. **38** Den, der
tilbereder lignende Røgelse for at nyde dens Duft, skal
udryddes af sin Slægt.

31 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2**
Se, jeg har kaldet Bezal'el, en Søn af Hurs Søn Uri, af

Judas Stamme **3** og fyldt ham med Guds Aand, med Kunstsnilde, Kløgt og Indsigt i alskens Arbejde **4** til at udtænke Kunstværker og til at arbejde i Guld, Sølv og Kobber **5** og med Udskæring af Sten til Indfatning og med Træskærerarbejde, kort sagt til at udføre alskens Arbejde. **6** Og se, jeg har givet ham Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme til Medhjælper, og alle kunstforstandige Mænds Hjerte har jeg udrustet med Kunstsnilde, for at de kan udføre alt, hvad jeg har paalagt dig, **7** Aabenbaringsteltet, Vidnesbyrdets Ark, Sonedækket derpaa og alt Teltets Tilbehør, **8** Bordet med dets Tilbehør, Lysestagen af purt Guld med alt dens Tilbehør, Røgelsealteret, **9** Brændofferalteret med alt dets Tilbehør og Vandkummen med dens Fodstykke, **10** Pragtklæderne, de hellige Klæder til Præsten Aron og hans Sønners Klædet til Brug ved Præstetjenesten, **11** Salveolien og den vellugtende Røgelse til Helligdommen. Ganske som jeg har paalagt dig, skal de udføre det. **12** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **13** Du skal tale til Israeliterne og sige: Fremfor alt skal I holde mine Sabbater, thi Sabbaten er et Tegn mellem mig og eder fra Slægt til Slægt, for at I skal kende, at jeg HERREN er den, der helliger eder. **14** I skal holde Sabbaten, thi den skal være eder hellig; den, som vanhelliger den, skal lide Døden, ja enhver, som udfører noget Arbejde paa den, det Menneske skal udryddes af sin Slægt. **15** I seks Dage maa der arbejdes, men paa den syvende Dag skal I holde en fuldkommen Hviledag, helliget HERREN; enhver, som udfører Arbejde paa Sabbatsdagen, skal lide Døden. **16** Israeliterne skal

holde Sabbaten, saa at de fejrer Sabbaten fra Slægt til Slægt som en evig gyldig Pagt: **17** Den skal være et Tegn til alle Tider mellem mig og Israeliterne. Thi i seks Dage gjorde HERREN Himmelen og Jorden, men paa den syvende hvilede han og vederkvægede sig. **18** Da han nu var færdig med at tale til Moses paa Sinaj Bjerg, overgav han ham Vidnesbyrdets to Tavler, Stentavler, der var beskrevet med Guds Finger.

32 Men da Folket saa, at Moses tøvede med at komme ned fra Bjerget, samlede det sig om Aron, og de sagde til ham: »Kom og lav os en Gud, som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, der førte os ud af Ægypten!« **2** Da sagde Aron til dem: »Riv de Guldringe af, som eders Hustruer, Sønner og Døtre har i Ørene, og bring mig dem!« **3** Saa rev hele Folket deres Guldørenringe af og bragte dem til Aron. **4** Og han modtog dem af deres Haand, formede Guldet med en Mejsel og lavede en støbt Tyrekalv deraf. Da sagde de: »Her, Israel, er din Gud, som førte dig ud af Ægypten!« **5** Og da Aron saa det, byggede han et Alter for den, og Aron lod kundgøre: »I Morgen er det Højtid for HERREN!« **6** Tidligt næste Morgen ofrede de saa Brændofre og bragte Takofre og Folket satte sig til at spise og drikke, og derpaa stod de op for at lege. **7** Da sagde HERREN til Moses: »Skynd dig og stig ned, thi dit Folk, som du førte ud af Ægypten, har handlet ilde; **8** hastigt veg de bort fra den Vej jeg bød dem at vandre; de har lavet sig en støbt Tyrekalv og tilbedt den og ofret til den med de Ord: Her, Israel, er din Gud, som førte dig ud af Ægypten!« **9** Og

HERREN sagde til Moses: »Jeg har iagttaget dette Folk og
set, at det er et halsstarrigt Folk. **10** Lad mig nu raade, at
min Vrede kan blusse op imod dem saa vil jeg tilintetgøre
dem; men dig vil jeg gøre til et stort Folk!« **11** Men Moses
bønfaldt HERREN sin Gud og sagde: »Hvorfor HERRE skal
din Vrede blusse op mod dit Folk, som du førte ud af
Ægypten med vældig Kraft og stærk Haand? **12** Hvorfor
skal Ægypterne kunne sige: I ond Hensigt førte han dem
ud, for at slaa dem ihjel ude mellem Bjergene og udrydde
dem af Jorden? Lad din Vredes Glød høre op, og anger
den Ulykke, du vilde gøre dit Folk! **13** Kom Abraham, Isak
og Israel i Hu, dine Tjenere, hvem du tilsvor ved dig selv:
Jeg vil gøre eders Afkom talrigt som Himmelens Stjerner,
og jeg vil give eders Afkom hele det Land, hvorom jeg
har talet, og de skal eje det evindelig!« **14** Da angrede
HERREN den Ulykke han havde truet med at gøre sit
Folk. **15** Derpaa vendte Moses tilbage og steg ned fra
Bjerget med Vidnesbyrdets to Tavler i Haanden, Tavler,
der var beskrevet paa begge Sider, baade paa Forsiden
og Bagsiden var de beskrevet. **16** Og Tavlerne var Guds
Værk, og Skriften var Guds Skrift, ridset ind i Tavlerne.
17 Da hørte Josua Støjen af det larmende Folk, og han
sagde til Moses: »Der høres Krigslarm i Lejren!« **18** Men
han svarede: »Det er ikke sejrendes eller slagnes Skrig,
det er Sang, jeg hører!« **19** Og da Moses nærmede sig
Lejren og saa Tyrekalven og Dansen, blussede hans Vrede
op, og han kastede Tavlerne fra sig og sønderslog dem
ved Bjergets Fod. **20** Derpaa tog han Tyrekalven, som
de havde lavet, brændte den i Ilden og knuste den til

Støv, strøede det paa Vandet og lod Israeliterne drikke det. **21** Og Moses sagde til Aron: »Hvad har dette Folk gjort dig, siden du har bragt saa stor en Synd over det?« **22** Aron svarede: »Vredes ikke, Herre! Du ved selv, at Folket ligger i det onde, **23** og de sagde til mig: Lav os en Gud, som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, der førte os ud af Ægypten! **24** Da sagde jeg til dem: De, der har Guldsmykker, skal rive dem af! De bragte mig da Guldet, og jeg kastede det i Ilden, og saa kom denne Tyrekalv ud deraf!« **25** Da Moses nu saa, at Folket var tøjlesløst til Skadefryd for deres Fjender, fordi Aron havde givet det fri Tøjler, **26** stillede han sig ved Indgangen til Lejren og sagde: »Hvem der er for HERREN, han komme hid til mig!« Da samlede alle Leviterne sig om ham, **27** og han sagde til dem: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Bind alle Sværd om Lænd og gaa frem og tilbage fra den ene Indgang i Lejren til den anden og slaa ned baade Broder, Ven og Frænde!« **28** Og Leviterne gjorde, som Moses havde sagt, og paa den Dag faldt der af Folket henved 3000 Mand. **29** Og Moses sagde: »Fra i Dag af skal I være Præster for HERREN, thi ingen skaanede Søn eller Broder, derfor skal Velsignelse komme over eder i Dag.« **30** Næste Dag sagde Moses til Folket: »I har begaaet en stor Synd; men nu vil jeg stige op til HERREN, maaske kan jeg skaffe Soning for eders Synd!« **31** Derpaa gik Moses atter til HERREN og sagde: »Ak, dette Folk har begaaet en stor Synd, de har lavet sig en Gud af Guld. **32** Om du dog vilde tilgive dem deres Synd! Hvis ikke, saa udslet mig af den Bog, du fører!« **33**

HERREN svarede Moses: »Den, som har syndet imod mig,
ham vil jeg udslette af min Bog! **34** Men gaa nu og før
Folket hen, hvor jeg har befalet dig at føre det hen; se,
min Engel skal drage foran dig! Men til sin Tid vil jeg
straffe dem for deres Synd!« **35** Og HERREN slog Folket,
fordi de havde lavet Tyrekalven, den, Aron lavede.

33 HERREN sagde til Moses: »Drag nu bort herfra med
Folket, som du førte ud af Ægypten, til det Land, jeg
tilsvor Abraham, Isak og Jakob med de Ord: Dit Afkom
vil jeg give det! — **2** Jeg sender en Engel foran dig, og
han skal drive Kana'anæerne, Amoriterne, Hetiterne,
Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne bort — **3** til et
Land, der flyder med Mælk og Honning. Men selv vil jeg
ikke drage med i din Midte, thi du er et halsstarrigt Folk;
drog jeg med, kunde jeg tilintetgøre dig undervejs!« **4** Da
Folket hørte denne onde Tidende, sørgede de, og ingen
tog sine Smykker paa. **5** Da sagde HERREN til Moses: »Sig
til Israeliterne; I er et halsstarrigt Folk! Vandrede jeg kun
et eneste Øjeblik i din Midte, maatte jeg tilintetgøre dig.
Tag du dine Smykker af, saa skal jeg tænke over, hvad jeg
vil gøre for dig!« **6** Da aflagde Israeliterne deres Smykker
fra Horebs Bjerg af. **7** Moses plejede at tage Teltet og
slaa det op udenfor Lejren i nogen Afstand derfra; han
gav det Navnet »Aabenbaringsteltet«. Enhver som vilde
raadspørge HERREN, gik ud til Aabenbaringsteltet uden
for Lejren. **8** Men hver Gang Moses gik ud til Teltet, rejste
alt Folket sig op og stillede sig alle ved Indgangen til
deres Telte og saa efter Moses, indtil han kom ind i Teltet.
9 Og naar Moses kom ind Teltet, sænkede Skystøtten sig

og stillede sig ved Indgangen til Teltet; da talede HERREN
med Moses. **10** Men naar alt Folket saa Skystøtten staa
ved Indgangen til Teltet, rejste de sig alle op og tilbad
ved Indgangen til deres Telte. **11** Saa talede HERREN
med Moses Ansigt til Ansigt, som naar den ene Mand
taler med den anden, og derpaa vendte Moses tilbage til
Lejren; men hans Medhjælper Josua, Nuns Søn, en ung
Mand, veg ikke fra Teltet. **12** Moses sagde til HERREN:
»Se, du siger til mig: Før dette Folk frem! Men du har ikke
ladet mig vide, hvem du vil sende med mig; og dog har
du sagt: Jeg kender dig ved Navn, og du har fundet Naade
for mine Øjne! **13** Hvis jeg nu virkelig har fundet Naade
for dine Øjne, saa lær mig dine Veje at kende, at jeg kan
kende dig og finde Naade for dine Øjne; tænk dog paa, at
dette Folk er dit Folk!« **14** Han svarede: »Skal mit Aasyn
da vandre med, og skal jeg saaledes føre dig til Maalet?«
15 Da sagde Moses til ham: »Hvis dit Aasyn ikke vandrer
med, saa lad os ikke drage herfra! **16** Hvorpaa skal det
dog kendes, at jeg har fundet Naade for dine Øjne, jeg og
dit Folk? Mon ikke paa, at du vandrer med os, og der
saaledes vises os, mig og dit Folk, en Udmærkelse fremfor
alle andre Folkeslag paa Jorden?« **17** HERREN svarede
Moses: »Ogsaa hvad du der siger, vil jeg gøre, thi du har
fundet Naade for mine Øjne, og jeg kalder dig ved Navn.«
18 Da sagde Moses: »Lad mig dog skue din Herlighed!« **19**
Han svarede: »Jeg vil lade al min Rigdom drage forbi dig
og udraabe HERRENS Navn foran dig, thi jeg viser Naade,
mod hvem jeg vil, og Barmhjertighed, mod hvem jeg vil!«
20 Og han sagde: »Du kan ikke skue mit Aasyn, thi intet

Menneske kan se mig og leve.« **21** Og HERREN sagde: »Se, her er et Sted i min Nærhed, stil dig paa Klippen der! **22** Naar da min Herlighed drager forbi, vil jeg lade dig staa i Klippehulen, og jeg vil dække dig med min Haand, indtil jeg er kommet forbi. **23** Saa tager jeg min Haand bort, og da kan du se mig bagfra; men mit Aasyn kan ingen skue!«

34 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Tilhug dig to Stentavler ligesom de forrige, saa vil jeg paa Tavlerne skrive de samme Ord, som stod paa de forrige Tavler, du slog i Stykker. **2** Gør dig saa rede til i Morgen, stig om Morgenen op paa Sinaj Bjerg og stil dig hen og vent paa mig der paa Bjergets Top. **3** Ingen maa følge med dig derop, og ingen maa vise sig noget Sted paa Bjerget, end ikke Smaakvæg eller Hornkvæg maa græsse i Nærheden af dette Bjerg.« **4** Da tilhuggede han to Stentavler ligesom de forrige, og tidligt næste Morgen steg Moses op paa Sinaj Bjerg, som Gud havde paalagt ham, og tog de to Stentavler med sig. **5** Da steg HERREN ned i Skyen; og Moses stillede sig hos ham der og paakaldte HERRENS Navn. **6** Og HERREN gik forbi ham og raabte: »HERREN, HERREN, Gud, som er barmhjertig og naadig, langmodig og rig paa Miskundhed og Trofasthed, **7** som bevarer Miskundhed mod Tusinder, som tilgiver Brøde, Overtrædelse og Synd, men ikke lader den skyldige ustraffet, som straffer Fædres Brøde paa Børn og Børnebørn, paa dem i tredje og fjerde Led!« **8** Da bøjede Moses sig hastelig til Jorden, tilbad **9** og sagde: »Har jeg fundet Naade for dine Øjne, Herre, saa drage min Herre med i vor Midte; thi det er et halsstarrigt Folk.

Men tilgiv vor Brøde og vor Synd og lad os være din Ejendom!« **10** Han sagde: »Se, jeg vil slutte en Pagt; i hele dit Folks Paasyn vil jeg gøre Undere, som aldrig før er sket nogensteds paa Jorden og blandt noget Folkeslag, og hele det Folk, i hvis Midte du lever, skal se HERRENS Værk; thi det, jeg vil udføre ved dig, er forfærdeligt. **11** Hold dig det efterrettelig, som jeg i Dag byder dig! Se, jeg vil drive Amoriterne, Kana'anæerne, Hetiterne, Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne bort foran dig! **12** Vogt dig vel for at slutte nogen Pagt med Indbyggerne i det Land, du kommer til, for at de ikke skal blive en Snare for dig, naar de lever i din Midte. **13** Men I skal nedbryde deres Altre, sønderslaa deres Stenstøtter og omhugge deres Asjerastøtter! **14** Thi du maa ikke tilbede nogen anden Gud, thi «Nidkær» er HERRENS Navn, nidkær Gud er han. **15** Du maa ikke slutte Pagt med Landets Indbyggere, og naar de boler med deres Guder og ofrer til dem og man indbyder dig til at være med, maa du ikke spise af deres Ofre; **16** og du maa ikke af deres Døtre tage Hustruer til dine Sønner, saa deres Døtre, naar de boler med deres Guder, faar dine Sønner til ogsaa at bole med dem. **17** Du maa ikke gøre dig noget støbt Gudebillede. **18** Du skal lejre de usyrede Brøds Højtid; i syv Dage skal du spise usyret Brød, som jeg har paalagt dig, laa den fastsatte Tid i Abib Maaned, thi i Abib Maaned drog du ud af Ægypten. **19** Alt førstefødt tilhører mig; af dine Hjorde skal du ofre mig det førstefødte af Handyrene, baade af Okset og smaat Kvæg; **20** men de førstefødte Æsler skal du udløse med et Stykke smaat Kvæg, og hvis

du ikke udløser det, skal du sønderbryde Halsen derpaa;
alle dine førstefødte Sønner skal du udløse. Du maa ikke
stedes for mit Aasyn med tomme Hænder. **21** I seks Dage
maa du arbejde, men paa den syvende skal du hvile; i
Pløje og Høsttiden skal du holde Hviledag. **22** Du skal
fejre Ugehøjtid med Førstegrøden af Hvedehøsten og
Frugthøsthøjtid ved Jævndøgnstide. **23** Tre Gange om
Aaret skal alle at Mandkøn hos dig stedes for den Herre
HERREN Israels Guds Aasyn. **24** Thi jeg vil drive Folkeslag
bort foran dig og gøre dine Landemærker vide, og ingen
skal attraa dit Land, medens du drager hen for at stedes
for HERREN din Guds Aasyn tre Gange om Aaret. **25** Du
maa ikke ofre Blodet af mit Offer sammen med syret
Brød. Paaskehøjtidens Offer maa ikke gemmes til næste
Morgen. **26** Det bedste af din Jords Førstegrøde skal
du bringe til HERREN din Guds Hus. Du maa ikke koge
et Hid i dets Moders Mælk!« **27** Og HERREN sagde til
Moses: »Skriv disse Ord op, thi paa Grundlag af disse Ord
slutter jeg Pagt med dig og Israel.« **28** Og han blev der
hos HERREN fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter uden at
spise eller drikke; og han skrev Pagtsordene, de ti Ord,
paa Tavlerne. **29** Da Moses steg ned fra Sinaj Bjerg med
Vidnesbyrdets to Tavler i Haanden, vidste han ikke, at
hans Ansigts Hud var kommet til at straale, ved at han
talede med ham. **30** Men Aron og alle Israeliterne saa
Moses, og se, hans Ansigts Hud straalede, og de turde
ikke komme ham nær. **31** Men Moses kaldte paa dem, og
da vendte Aron og alle Menighedens Øverster tilbage
til ham, og Moses talte til dem. **32** Derpaa kom alle

Israeliterne hen til ham, og han paalagde dem alt, hvad HERREN havde talet til ham paa Sinaj Bjerg. **33** Men da Moses var færdig med at tale til dem, lagde han et Dække over sit Ansigt. **34** Hver Gang han derefter traadte frem for HERRENS Aasyn for at tale med ham, tog han Sløret af, indtil han kom ud igen; og naar han kom ud, meddelte han Israeliterne, hvad der var blevet ham paabudt. **35** Da saa Israeliterne, at Moses's Ansigts Hud straalede; og Moses lagde da Dækket over sit Ansigt, indtil han atter gik ind for at tale med ham.

35 Moses kaldte hele Israeliternes Menighed sammen og sagde til dem: Dette er, hvad HERREN har paalagt eder at gøre: **2** I seks Dage maa der arbejdes, men paa den syvende Dag skal I holde Helligdag, en fuldkommen Hviledag for HERREN. Enhver, der den Dag udfører noget Arbejde, skal lide Døden. **3** Paa Sabbatsdagen maa I ikke gøre Ild i nogen af eders Boliger. **4** Derpaa sagde Moses til hele Israeliternes Menighed: Dette er, hvad HERREN har paabudt: **5** I skal tage en Offerydelse til HERREN af, hvad I ejer. Enhver, som i sit Hjerte føler sig tilskyndet dertil, skal komme med det, HERRENS Offerydelse, Guld, Sølv, Kobber, **6** violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn, Byssus, Gedehaar, **7** rødfarvede Væderskind, Tahasjskind, Akacietræ, **8** Olie til Lysestagen, vellugtende Stoffer til Salveolien og Røgelsen, **9** Sjohamsten og Ædelsten til Indfatning paa Efoden og Brystskjoldet. **10** Og alle kunstforstandige Mænd iblandt eder skal komme og lave alt, hvad HERREN har paabudt: **11** Boligen med dens Teltdække og Dække, dens Kroge, Brædder, Tværstænger,

Piller og Fodstykker, **12** Arken med Bærestængerne, Sonedækket og det indre Forhæng, **13** Bordet med dets Bærestænger og alt dets Tilbehør og Skuebrødene, **14** Lysestagen med dens Tilbehør, dens Lamper og Olien til Lysestagen, **15** Røgelsealteret med dets Bærestænger, Salveolien og Røgelsen. Forhænget til Boligens Indgang, **16** Brændofferalteret med Kobbergitteret, Bærestængerne og alt dets Tilbehør, Vandkummen med dens Fodstykke, **17** Forgaardens Omhæng, dens Piller og Fodstykker og Forhænget til Forgaardens Indgang, **18** Boligens og Forgaardens Pæle med Reb, **19** Pragtklæderne til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder til Præsten Aron og hans Sønners Klæder til Brug ved Præstetjenesten. **20** Da forlod hele Israeliternes Menighed Moses. **21** Og enhver, som i sit Hjerte følte sig drevet dertil, og hvis Aand tilskyndede ham, kom med HERRENS Offerydelse til Opførelsen af Aabenbaringsteltet og til alt Arbejdet derved og til de hellige Klæder. **22** De kom dermed, baade Mænd og Kvinder; enhver, som i sit Hjerte følte sig tilskyndet dertil, kom med Spænder, Ørenringe, Fingerringe og Halssmykker, alle Haande Guldsmykker. Og enhver, der vilde vie HERREN en Gave af Guld, kom dermed. **23** Og enhver, i hvis Eje der fandtes violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn, Byssus, Gedehaar, rødfarvede Væderskind eller Tahasjskind, kom dermed. **24** Og enhver, der vilde give en Offerydelse af Sølv eller Kobber, kom med HERRENS Offerydelse. Og enhver, der ejede Akacietræ til alt Byggearbejdet, kom dermed. **25** Og alle kunstforstandige Kvinder spandt med egne

Hænder og kom med deres Spind, violet og rødt Purpur, Karmoisin og Byssus. **26** Og alle Kvinder, som i Kraft af deres Kunstsnilde følte sig tilskyndede dertil i deres Hjerte, spandt Gedehaarene. **27** Og Øversterne kom med Sjohamstenene og Ædelstenene til Indfatningen paa Efoden og Brystskjoldet **28** og de vellugtende Stoffer og Olien til Lysestagen og til Salveolien og Røgelsen. **29** Enhver Mand og Kvinde af Israeliterne, som i sit Hjerte følte sig tilskyndet til at bringe, hvad der krævedes til Udførelsen af alt det Arbejde, HERREN gennem Moses havde paabudt, bragte det som en frivillig Gave til HERREN. **30** Derpaa sagde Moses til Israeliterne: Se, HERREN har kaldet Bezal'el, en Søn af Hurs Søn Uri, af Judas Stamme **31** og fyldt ham med Guds Aand, med Kunstsnilde, Kløgt og Indsigt i alskens Arbejde **32** til at udtænke Kunstværker og til at arbejde i Guld, Sølv og Kobber **33** og med Udskæring af Sten til Indfatning og med Træskærerarbejde, kort sagt til at udføre alskens Kunstarbejde. **34** Og tillige har han givet baade ham og Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme Gaver til at lære fra sig. **35** Han har fyldt dem med Kunstsnilde til at udføre alskens Udskæringsarbejde, Kunstvævning, broget Vævning af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og Byssus og almindelig Vævning, saa de kan udføre alt Slags Arbejde og udtænke Kunstværker.

36 Derfor skal Bezal'el og Oholiab og alle andre kunstforstandige Mænd, hvem HERREN har givet Kunstsnilde og Kløgt, saa de forstaar sig paa Arbejdet, udføre alt Arbejdet ved Helligdommens Opførelse i

Overensstemmelse med alt, hvad HERREN har paabudt.
2 Derpaa tilkaldte Moses Bezal'el og Oholiab og alle
de kunstforstandige Mænd, hvem HERREN havde givet
Kunstsnilde, alle dem, som i deres Hjerte følte sig
tilskyndet til at give sig i Lag med Udførelsen af Arbejdet.
3 Og de modtog af Moses hele den Offerydelse, Israeliterne
var kommet med til Arbejdet med Helligdommens
Opførelse, for at det kunde blive udført. Men de blev ved
at komme med frivillige Gaver til ham, Morgen efter
Morgen. **4** Da kom alle de kunstforstandige Mænd, der
udførte alt Arbejdet ved Helligdommen, hver fra den
Del af Arbejdet, han var beskæftiget med, **5** og sagde til
Moses: »Folket kommer med mere, end der kræves til
Udførelsen af det Arbejde, HERREN har paabudt!« **6** Da
bød Moses, at følgende Kundgørelse skulde udraabes i
Lejren: »Hverken Mænd eller Kvinder skal yde mere som
Offergave til Helligdommen!« Saa hørte Folket op med at
komme med Gaver. **7** Og det, der var ydet, var dem nok
til at udføre hele Arbejdet, ja mer end nok. **8** Saa lavede
alle de kunstforstandige Mænd blandt dem, der deltog i
Arbejdet, Boligen, ti Tæpper af tvundet Byssus, violet
og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn; han lavede
dem med Keruber paa i Kunstvævning, **9** hvert Tæppe
otte og tyve Alen langt og fire Alen bredt; alle Tæpperne
havde samme Maal. **10** Han syede Tæpperne sammen,
fem og fem. **11** I Kanten af det ene Tæppe, det yderste i
det ene sammensyede Stykke, satte han Løkker af violet
Purpurgarn, og ligeledes satte han Løkker i Kanten af
det yderste Tæppe i det andet sammensyede Stykke; **12**

han satte halvtredsindstyve Løkker paa det ene Tæppe og halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke, Løkke lige over for Løkke. **13** Derpaa lavede han halvtredsindstyve Guldkroge til at forbinde Tæpperne med hinanden, saa at Boligen udgjorde et Hele. **14** Fremdeles lavede han Tæpper af Gedehaar til et Teltdække uden om Boligen, og her lavede han elleve Tæpper, **15** hvert Tæppe tredive Alen langt og fire Alen bredt; alle Tæpperne havde samme Maal. **16** De fem af Tæpperne syede han sammen for sig og de seks for sig, **17** og han satte halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det yderste Tæppe i det ene sammensyede Stykke og halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke. **18** Og han lavede halvtredsindstyve Kobberkroge til at sammenføje Teltdækket med, saa det udgjorde et Hele. **19** Fremdeles lavede han over Teltdækket et Dække af rødfarvede Væderskind og derover endnu et Dække af Tahasjskind. **20** Derpaa lavede han Brædderne til Boligen af Akacietræ til at staa op, **21** hvert Bræt ti Alen højt og halvanden Alen bredt, **22** og paa hvert Bræt to indbyrdes forbundne Tapper; saaledes indrettede han det ved alle Boligens Brædder. **23** Af Brædderne, som han lavede til Boligen, var tyve til Sydsiden, **24** og til de tyve Brædder lavede han fyrretyve Fodstykker af Sølv, to Fodstykker til de to Tapper paa hvert Bræt. **25** Andre tyve Brædder lavede han til Boligens anden Side, som vendte mod Nord, **26** med fyrretyve Fodstykker af Sølv, to Fodstykker til hvert Bræt. **27** Og til Bagsiden, som vendte mod Vest, lavede

han seks Brædder. **28** Til Boligens Baghjørner lavede han
to Brædder, **29** der bestod af to Stykker forneden og
ligeledes af to Stykker foroven, indtil den første Ring;
saaledes indrettede han dem begge for at danne de to
Hjørner. **30** Altsaa blev der til Bagsiden otte Brædder med
tilhørende seksten Fodstykker af Sølv, to til hvert Bræt.
31 Derpaa lavede han Tværstænger af Akacietræ, fem til
de Brædder, der dannede Boligens ene Side, **32** fem til de
Brædder, der dannede Boligens anden Side, og fem til de
Brædder, der dannede Boligens Bagside mod Vest; **33**
den mellemste Tværstang lavede han saaledes, at den
midt paa Brædderne naaede fra den ene Ende af Væggen
til den anden. **34** Brædderne overtrak han med Guld,
og deres Ringe, som Tværstængerne skulde stikkes i,
lavede han af Guld, og Tværstængerne overtrak han med
Guld. **35** Derpaa lavede han Forhænget af violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, han
lavede det i Kunstvævning med Keruber paa, **36** og han
lavede dertil fire Piller af Akacietræ, som han overtrak
med Guld, og Knagerne derpaa lavede han af Guld, og
han støbte fire Fodstykker af Sølv til dem. **37** Derpaa
lavede han et Forhæng til Teltets Indgang af violet og
rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus
i broget Vævning **38** og dertil fem Piller med Knager,
hvis Hoveder og Baand han overtrak med Guld, og fem
Fodstykker af Kobber.

37 Derpaa lavede Bezal'el Arken af Akacietræ, halvtredje
Alen lang, halvanden Alen bred og halvanden Alen høj, **2**
og overtrak den indvendig og udvendig med purt Guld og

satte en gylden Krans rundt om den. **3** Derefter støbte
han fire Guldringe til den og satte dem paa dens fire
Fødder, to Ringe paa hver Side af den. **4** Og han lavede
Bærestænger af Akacietræ og overtrak dem med Guld;
5 saa stak han Stængerne gennem Ringene paa Arkens
Sider, for at den kunde bæres med dem. **6** Derpaa lavede
han Sonedækket af purt Guld, halvtredje Alen langt og
halvanden Alen bredt, **7** og han lavede to Keruber af
Guld, i drevet Arbejde lavede han dem, ved begge Ender
af Sonedækket, **8** den ene Kerub ved den ene Ende,
den anden Kerub ved den anden; han lavede Keruberne
saaledes, at de var i eet med Sonedækket ved begge Ender.
9 Og Keruberne bredte deres Vinger i Vejret, saaledes
at de dækkede over Sonedækket med deres Vinger; de
vendte Ansigtet mod hinanden; nedad mod Sonedækket
vendte Kerubernes Ansigter. **10** Derpaa lavede han Bordet
af Akacietræ, to Alen langt, en Alen bredt og halvanden
Alen højt, **11** og overtrak det med purt Guld og satte en
gylden Krans rundt om det. **12** Og han satte en Liste af en
Haands Bredde rundt om det og en gylden Krans rundt
om Listen. **13** Og han støbte fire Guldringe og satte dem
paa de fire Hjørner ved dets fire Ben. **14** Lige ved Listen
sad Ringene til at stikke Bærestængerne i, saa at man
kunde bære Bordet. **15** Og han lavede Bærestængerne at
Akacietræ og overtrak dem med Guld, og med dem skulde
Bordet bæres. **16** Og han lavede af purt Guld de Ting,
som hørte til Bordet, Fadene og Kanderne, Skaalene og
Krukkerne til at udgyde Drikoffer med. **17** Derpaa lavede
han Lysestagen af purt Guld, i drevet Arbejde lavede han

Lysestagen, dens Fod og selve Stagen, saaledes at dens Blomster med Bægere og Kroner var i eet med den; **18** seks Arme udgik fra Lysestagens Sider, tre fra den ene og tre fra den anden Side. **19** Paa hver af Armene, der udgik fra Lysestagen, var der tre mandelblomstlignende Blomster med Bægere og Kroner, **20** men paa selve Stagen var der fire mandelblomstlignende Blomster med Bægere og Kroner, **21** et Bæger under hvert af de tre Par Arme, der udgik fra den. **22** Bægrene og Armene var i eet med den, saa at det hele udgjorde eet drevet Arbejde af purt Guld. **23** Derpaa lavede han de syv Lamper til den, Lampesaksene og Bakkerne af purt Guld. **24** En Talent purt Guld brugte han til den og til alt dens Tilbehør. **25** Derpaa lavede han Røgelsealteret af Akacietræ, en Alen langt og en Alen bredt, i Firkant, og to Alen højt, og dets Horn var i eet med det. **26** Og han overtrak det med purt Guld, baade Pladen og Siderne hele Vejen rundt og Hornene, og satte en Guldkrans rundt om; **27** og han satte to Guldringe under Kransen paa begge Sider til at stikke Bærestængerne i, for at det kunde bæres med dem; **28** Bærestængerne lavede han af Akacietræ og overtrak dem med Guld. **29** Han tilberedte ogsaa den hellige Salveolie og den rene, vellugtende Røgelse, som Salveblanderne laver den.

38 Derpaa lavede han Brændofferalteret af Akacietræ, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet, og tre Alen højt. **2** Han lavede Horn til dets fire Hjørner, saaledes at de var i eet dermed, overtrak det med Kobber **3** og lavede alt Alterets Tilbehør, Karrene, Skovlene, Skaalene, Gaflerne

og Panderne; alt dets Tilbehør lavede han af Kobber. **4** Derpaa omgav han Alteret med et flettet Kobbergitter neden under dets Liste, saaledes at det naaede op til Alterets halve Højde. **5** Derefter støbte han fire Ringe til Kobbergitterets fire Hjørner til at stikke Bærestængerne i. **6** Bærestængerne lavede han at Akacietræ og overtrak dem med Kobber. **7** Og Stængerne stak han gennem Ringene paa Alterets Sider, for at det kunde bæres med dem. Han lavede det hult af Brædder. **8** Derpaa lavede han Vandkummen med Fodstykke af Kobber og brugte dertil Spejle, som tilhørte Kvinderne, der gjorde Tjeneste ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. **9** Derpaa indrettede han Forgaarden: Til Sydsiden det hundrede Alen lange Forgaardsomhæng af tvundet Byssus **10** med tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber og med Knager og Baand af Sølv til Pillerne. **11** Til Nordsiden hundrede Alen med tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber og med Knager og Baand af Sølv til Pillerne. **12** Til Vestsiden det halvtredsindstyve Alen lange Omhæng med ti Piller og ti Fodstykker og med Knager og Baand af Sølv til Pillerne. **13** Og til Forsiden mod Øst, der var halvtredsindstyve Alen bred, **14** det femten Alen lange Omhæng med fire Piller og tre Fodstykker til den ene Side af Indgangen, **15** og det femten Alen lange Omhæng med tre Piller og tre Fodstykker til den anden Side af Indgangen. **16** Alle Omhæng rundt om Forgaarden var af tvundet Byssus, **17** Fodstykkerne til Pillerne af Kobber, men deres Knager og Baand af Sølv; alle Pillernes Hoveder var overtrukket med Sølv; og de havde Baand af Sølv. **18** Forhænget til

Forgaardens Indgang var af violet og rødt Purpurgarn i broget Vævning, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, tyve Alen langt og fem Alen højt, svarende til Bredden paa Forgaardens Omhæng. **19** Dertil hørte fire Piller med fire Fodstykker af Kobber; Knagerne var af Sølv og Overtrækket paa Hovederne og Baandene ligeledes af Sølv. **20** Alle Pælene til Boligen og Forgaarden rundt om var af Kobber. **21** Her følger Regnskabet over Boligen, Vidnesbyrdets Bolig, som paa Moses's Bud blev opgjort af Leviterne under Ledelse af Itamar, en Søn af Præsten Aron; **22** Bezal'el, en Søn af Hurs Søn Uri, af Judas Stamme havde udført alt, hvad HERREN havde paalagt Moses, **23** sammen med Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme, som udførte Udskæringsarbejdet, Kunstvævningen og den brogede Vævning af violet og rødt Purpur, Karmoisin og Byssus. **24** Hvad angaar Guldet, der anvendtes til Arbejdet, under hele Arbejdet paa Helligdommen, saa løb det som Gave viede Guld op til 29 Talenter og 730 Sekel efter hellig Vægt. **25** Det ved Menighedens Mønstring indkomne Sølv løb op til 100 Talenter og 1775 Sekel efter hellig Vægt: **26** en, Beka, det halve af en Sekel efter hellig Vægt, af enhver, der maatte lade sig mønstre, altsaa fra Tyveaarsalderen og opefter, i alt 603 550 Mand: **27** De 100 Talenter Sølv medgik til Støbningen af Helligdommens og Forhængets Fodstykker, 100 Talenter til 100 Fodstykker, en Talent til hvert Fodstykke. **28** Men de 1775 Sekel anvendte han til Knager til Pillerne, til at overtrække deres Hoveder med og til Baand paa dem. **29** Det som Gave viede Kobber udgjorde 70 Talenter og 2400 Sekel. **30**

Deraf lavede han Fodstykkerne til Aabenbaringsteltets Indgang, Kobberalteret med dets Kobbergitter og alt Alterets Tilbehør, **31** Fodstykkerne til Forgaarden rundt om og til Forgaardens Indgang og alle Teltpælene til Boligen og alle Teltpælene til Forgaarden hele Vejen rundt.

39 Af det violette og røde Purpurgarn og det karmoisinrøde Garn tilvirkede de Pragtklæderne til Tjenesten i Helligdommen; og de tilvirkede Arons hellige Klæder, saaledes som HERREN havde paalagt Moses. **2** De tilvirkede Efoden af Guldtraad, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, **3** idet de udhamrede Guldet i Plader og skar Pladerne ud i Traade til at væve ind i det violette og røde Purpurgarn, det karmoisinrøde Garn og det tvundne Byssus ved Kunstvævning. **4** Derpaa forsynede de den med Skulderstykker til at hæfte paa; den blev hæftet sammen ved begge Hjørner. **5** Og dens Bælte, som brugtes, naar den skulde tages paa, var i eet med den og af samme Arbejde, af Guldtraad, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, saaledes som HERREN havde paalagt Moses. **6** Derpaa tilvirkede de Sjohamstenene, indfattede i Guldfletværk og graverede som Signeter med Israels Sønners Navne; **7** og de fæstede dem paa Efodens Skulderstykker, for at Stenene kunde bringe Israels Børn i Minde, saaledes som HERREN havde paalagt Moses. **8** Derpaa tilvirkede de Brystskjoldet i Kunstvævning paa samme Maade som Efoden, af Guldtraad, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus; **9**

det var firkantet, og de lagde Brystskjoldet dobbelt; det var et Spand langt og et Spand bredt, lagt dobbelt. **10** De udstyrede det med fire Rækker Sten: Karneol, Topas og Smaragd i den første Række, **11** Rubin, Safir og Jaspis i den anden, **12** Hyacint, Agat og Ametyst i den tredje, **13** Krysolit, Sjoham og Onyks i den fjerde, omgivne med Guldfletværk i deres Indfatninger. **14** Der var tolv Sten, svarende til Israels Sønners Navne, en for hvert Navn; det var graveret Arbejde som Signeter, saaledes at hver Sten bar Navnet paa en af de tolv Stammer. **15** Til Brystskjoldet lavede de snoede Kæder af purt Guld, snoet Arbejde, som naar man snor Reb. **16** Derpaa lavede de to Guldfletværker og to Guldringe og satte disse to Ringe paa Brystskjoldets øverste Hjørner, **17** og de to Guldsnore knyttede de i de to Ringe paa Brystskjoldets Hjørner; **18** Snorenes anden Ende anbragte de i de to Fletværker og fæstede dem paa Forsiden af Efodens Skulderstykker. **19** Og de lavede to andre Guldringe og satte dem paa Brystskjoldets to andre Hjørner paa den indre Rand, der vendte mod Efoden. **20** Og de lavede endnu to Guldringe og fæstede dem paa Efodens to Skulderstykker forneden paa Forsiden, hvor den var hæftet sammen med Skulderstykkerne, oven over Efodens Bælte; **21** og de bandt med Ringene Brystskjoldet fast til Efodens Ringe ved Hjælp af en violet Purpursnor, saa at det kom til at sidde oven over Efodens Bælte og ikke kunde løsne sig fra Efoden, som HERREN havde paalagt Moses. **22** Derpaa tilvirkede de Kaaben, som hører til Efoden, i vævet Arbejde, helt og holdent af violet Purpur. **23** Midt paa havde Kaaben en Halsaabning

ligesom Halsaabningen paa en Panserskjorte, omgivet af en Linning, for at den ikke skulde rives itu, **24** og langs Kaabens nederste Kant syede de Granatæbler af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, **25** og de lavede Bjælder af purt Guld, som de anbragte mellem Granatæblerne langs Kaabens nederste Kant hele Vejen rundt, mellem Granatæblerne, **26** saa at Bjælder og Granatæbler skiftede hele Vejen rundt langs Kaabens nederste Kant, til at bære ved Tjenesten, som HERREN havde paalagt Moses. **27** Derpaa tilvirkede de Kjortlerne til Aron og hans Sønner af Byssus i vævet Arbejde, **28** Hovedklædet af Byssus, Embedshuerne af Byssus, Linnedbenklæderne af tvundet Byssus, **29** og Bæltet af tvundet Byssus, violet og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn i broget Vævning, som HERREN havde paalagt Moses. **30** Derpaa lavede de Pandepladen, det hellige Diadem, af purt Guld og forsynede den med en Indskrift i graveret Arbejde som ved Signeter: »Helliget HERREN.« **31** Og de fæstede en violet Purpursnor paa den til at binde den fast med oven paa Hovedklædet, som HERREN havde paalagt Moses. **32** Saaledes fuldførtes alt Arbejdet ved Aabenbaringsteltets Bolig; og Israeliterne gjorde ganske som HERREN havde paalagt Moses; saaledes gjorde de. **33** Derpaa bragte de Boligen til Moses, Teltdækket med alt dets Tilbehør, Knagerne, Brædderne, Tværstængerne, Pillerne og Fodstykkerne, **34** Dækket af rødfarvede Væderskind og Dækket af Tahasjskind, det indre Forhæng, **35** Vidnesbyrdets Ark med Bærestængerne, Sonedækket, **36** Bordet med alt

dets Tilbehør, Skuebrødene, **37** Lysestagen af purt Guld med Lamperne, der skulde sættes paa den, og alt dens Tilbehør, Olien til Lysestagen, **38** Guldalteret, Salveolien, den vellugtende Røgelse, Forhænget til Teltets Indgang, **39** Kobberalteret med Kobbergitteret, Bærestængerne og alt dets Tilbehør, Vandkummen og Fodstykket, **40** Omhængene til Forgaarden, Pillerne og Fodstykkerne, Forhænget til Forgaardens Indgang, Rebene og Teltpælene, alt Tilbehør til Tjenesten i Aabenbaringsteltets Bolig, **41** Pragtklæderne til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder til Præsten Aron og hans Sønners Klæder til Præstetjenesten. **42** Nøjagtigt som HERREN havde paalagt Moses, udførte Israeliterne hele Arbejdet. **43** Da saa Moses hele Arbejdet efter, og se, de havde udført det, som HERREN havde sagt; saaledes havde de udført det. Og Moses velsignede dem.

40 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** Paa den første Dag i den første Maaned skal du rejse Aabenbaringsteltets Bolig. **3** Sæt saa Vidnesbyrdets Ark derind og hæng Forhænget op for Arken. **4** Og du skal bringe Bordet ind og ordne, hvad dertil hører, og bringe Lysestagen ind og sætte Lamperne paa. **5** Stil Guldalteret til Røgelsen op foran Vidnesbyrdets Ark og hæng Forhænget op foran Boligens Indgang. **6** Stil Brændofferalteret op foran Indgangen til Aabenbaringsteltets Bolig **7** og stil Vandkummen op mellem Aabenbaringsteltet og Alteret og hæld Vand deri. **8** Rejs Forgaarden rundt om og hæng Forhænget op foran Forgaardens Indgang. **9** Tag Salveolien og salv Boligen og alle Ting deri, og du

skal hellige den med alt dens Tilbehør, saa den bliver hellig. **10** Du skal salve Brændofferalteret og alt dets Tilbehør og hellige Alteret, saa det bliver højhelligt. **11** Og du skal salve Vandkummen og Fodstykket og hellige den. **12** Lad saa Aron og hans Sønner træde hen til Aabenbaringsteltets Indgang, tvæt dem med Vand **13** og ifør Aron de hellige Klæder, salv og hellig ham til at gøre Præstetjeneste for mig. **14** Lad saa hans Sønner træde frem, ifør dem Kjortler **15** og salv dem, som du salver deres Fader, til at gøre Præstetjeneste for mig. Saaledes skal det ske, for at et evigt Præstedømme kan blive dem til Del fra Slægt til Slægt i Kraft af denne Salvning, som du foretager paa dem. **16** Og Moses gjorde ganske som HERREN havde paalagt ham; saaledes gjorde han. **17** Paa den første Dag i den første Maaned i det andet Aar blev Boligen rejst. **18** Moses rejste Boligen, idet han anbragte Fodstykkerne, rejste Brædderne, stak Tværstængerne ind, rejste Pillerne, **19** spændte Teltdækket ud over Boligen og lagde Teltdækkets Dække ovenover, som HERREN havde paalagt Moses. **20** Derpaa tog han Vidnesbyrdet og lagde det i Arken, stak Bærestængerne i Arken og lagde Sonedækket oven paa den; **21** saa bragte han Arken ind i Boligen og hængte det indre Forhæng op og tilhyllede saaledes Vidnesbyrdets Ark, som HERREN havde paalagt Moses. **22** Derpaa opstillede han Bordet i Aabenbaringsteltet ved Boligens nordre Væg uden for Forhænget, **23** og han lagde Brødene i Række derpaa for HERRENS Aasyn, som HERREN havde paalagt Moses. **24** Derpaa satte han Lysestagen ind i Aabenbaringsteltet

lige over for Bordet, ved Boligens søndre Væg; **25** og
han satte Lamperne derpaa for HERRENS Aasyn, som
HERREN havde paalagt Moses. **26** Derpaa stillede han
Guldalteret op i Aabenbaringsteltet foran Forhænget, **27**
og han tændte vellugtende Røgelse derpaa, som HERREN
havde paalagt Moses. **28** Derpaa hængte han Forhænget
op for Boligens Indgang. **29** Brændofferalteret opstillede
han foran Indgangen til Aabenbaringsteltets Bolig og
ofrede Brændofferet og Afgrødeofferet derpaa, som
HERREN havde paalagt Moses. **30** Derpaa opstillede han
Vandkummen mellem Aabenbaringsteltet og Alteret og
hældte Vand deri til Tvætning. **31** Og Moses og Aron
og hans Sønner tvættede deres Hænder og Fødder deri;
32 naar de gik ind i Aabenbaringsteltet og traadte hen
til Alteret, tvættede de sig, som HERREN havde paalagt
Moses. **33** Saa rejste han Forgaarden rundt om Boligen
og Alteret og hængte Forhænget op for Forgaardens
Indgang. Hermed var Moses færdig med Arbejdet. **34**
Da dækkede Skyen Aabenbaringsteltet, og HERRENS
Herlighed fyldte Boligen; **35** og Moses kunde ikke gaa ind
i Aabenbaringsteltet, fordi Skyen havde lagt sig derover,
og HERRENS Herlighed fyldte Boligen. **36** Men under hele
deres Vandring brød Israeliterne op, naar Skyen løftede
sig fra Boligen; **37** og naar Skyen ikke løftede sig, brød de
ikke op, men ventede, til den atter løftede sig. **38** Thi
HERRENS Sky laa over Boligen om Dagen, og om Natten
lyste Ild i Skyen for alle Israeliternes Øjne under hele
deres Vandring.

3 Mosebog

1 HERREN kaldte paa Moses og talede til ham fra
Aabenbaringsteltet og sagde: **2** Tal til Israeliterne og
sig til dem: Naar nogen af eder vil bringe HERREN
en Offergave af Kvæget, da skal Offergaven, I vil
bringe, tages at Hornkvæget eller Smaakvæget. **3** Skal
hans Offergave af Hornkvæget være et Brændoffer,
saa skal det være et lydefrit Handyr, han bringer; til
Aabenbaringsteltets Indgang skal han bringe det for
at vinde HERRENS Velbehag. **4** Saa skal han lægge sin
Haand paa Brændofferdyrets Hoved, for at det kan vinde
ham HERRENS Velbehag, idet det skaffer ham Soning.
5 Derpaa skal han slagte den unge Okse for HERRENS
Aasyn, og Arons Sønner, Præsterne, skal frembære Blodet,
og de skal sprænge Blodet rundt om paa Alteret, som
staar ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. **6** Saa skal
han flaa Huden af Brændofferdyret og skære det i
Stykker, **7** og Arons Sønner, Præsterne, skal gøre Ild
paa Alteret og lægge Brænde paa Ilden; **8** og Arons
Sønner, Præsterne, skal lægge Stykkerne tillige med
Hovedet og Fedtet til Rette paa Brændet over Ilden paa
Alteret. **9** Men Indvoldene og Skinnebenene skal han
tvætte med Vand, og Præsten skal bringe det hele som
Røgoffer paa Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer
til en liflig Duft for HERREN. **10** Hvis hans Offergave,
der skal bruges som Brændoffer, tages at Smaakvæget,
af Faarene eller Gederne, saa skal det være et lydefrit
Handyr, han bringer. **11** Han skal slagte det for HERRENS
Aasyn ved Alterets Nordside, og Arons Sønner, Præsterne

skal sprænge Blodet deraf rundt om paa Alteret. **12** Saa skal han skære det i Stykker, og Præsten skal lægge Stykkerne tillige med Hovedet og Fedtet til Rette paa Brændet over Ilden paa Alteret. **13** Men Indvoldene og Skinnebenene skal han tvætte med Vand. Saa skal Præsten frembære det hele og bringe det som Røgoffer paa Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN. **14** Er hans Offergave til HERREN et Brændoffer af Fuglene, da skal Offergaven, han vil bringe, tages af Turtelduerne eller Dueungerne; **15** Præsten skal frembære den til Alteret og knække Halsen paa den og bringe Hovedet som Røgoffer paa Alteret, og dens Blod skal udpresses mod Alterets Side. **16** Saa skal han udtage Kroen med dens Indhold og kaste den paa Askedyngen ved Alterets Østside. **17** Derpaa skal han rive Vingerne løs paa den uden dog at skille dem fra Kroppen. Saa skal Præsten bringe den som Røgoffer paa Alteret paa Brændet over Ilden; det er et Brændoffer, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN.

2 Naar nogen vil frembære et Afgrødeoffer som Offergave for HERREN, skal hans Offergave bestaa af fint Hvedemel, og han skal hælde Olie derover og komme Røgelse derpaa. **2** Og han skal bringe det til Arons Sønner, Præsterne; og Præsten skal tage en Haandfuld af Melet og Olien og al Røgelsen, det, som skal ofres af Afgrødeofferet, og bringe det som Røgoffer paa Alteret, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN; **3** men Resten af Afgrødeofferet skal tilfalde Aron og hans Sønner som en højhellig Del af HERRENS Ildofre. **4** Men naar du som Offergave vil

bringe et Afgrødeoffer af Bagværk fra Bagerovnen, skal det bestaa af fint Hvedemel, usyrede Kager, rørte i Olie, og usyrede Fladbrød, smurte med Olie. **5** Er derimod din Offergave et Afgrødeoffer, bagt paa Plade, saa skal det bestaa af usyret fint Hvedemel, rørt i Olie; **6** du skal bryde det i Stykker og hælde Olie derover. Det er et Afgrødeoffer. **7** Men er din Offergave et Afgrødeoffer, bagt i Pande, skal det tilberedes af fint Hvedemel med Olie. **8** Det Afgrødeoffer, der tilberedes af disse Ting, skal du bringe HERREN; man skal bringe det til Præsten, og han skal bære det hen til Alteret; **9** og Præsten skal af Afgrødeofferet udtage det, som skal ofres deraf, og bringe det som Røgoffer paa Alteret, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN. **10** Men Resten af Afgrødeofferet skal tilfalde Aron og hans Sønner som en højhellig Del af HERRENS Ofre. **11** Intet Afgrødeoffer, som I bringer HERREN, maa tilberedes syret; thi Surdejg eller Honning maa I aldrig bringe som Røgoffer, som Ildoffer for HERREN. **12** Kun som Offergave af Førstegrøde maa I frembære disse Ting for HERREN, men de maa ikke komme paa Alteret til en liflig Duft. **13** Og du skal komme Salt i enhver Afgrødeoffergave, du frembærer, du maa ikke undlade at komme din Guds Pagts Salt i dit Afgrødeoffer, men du skal frembære Salt med enhver af dine Offergaver. **14** Dersom du vil frembære HERREN et Afgrødeoffer af Førstegrøden, skal det, du frembærer som Afgrødeoffer af din Førstegrøde, være friske Aks, ristede over Ilden, knuste, af nyhøstet Korn; **15** og du skal hælde Olie derover og komme Røgelse derpaa. Det er et Afgrødeoffer, **16**

Al Røgelsen og det, som skal ofres af de knuste Aks og Olien, skal Præsten bringe som Røgoffer, et Ildoffer for HERREN.

3 Men er hans Offergave et Takoffer, saa skal det, hvis han bringer det af Hornkvæget, være et lydefrit Han eller Hundyr, han bringer HERREN. **2** Han skal lægge sin Haand paa sin Offergaves Hoved og slagte Dyret ved Indgangen til Aabenbaringsteltet; og Arons Sønner, Præsterne, skal sprænge Blodet rundt om paa Alteret. **3** Saa skal han af Takofferet som Ildoffer for HERREN frembære Fedtet, der dækker Indvoldene, og alt Fedtet paa Indvoldene, **4** begge Nyrerne med det Fedt, som sidder paa dem ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som han skal skille fra ved Nyrerne. **5** Og Arons Sønner skal bringe det som Røgoffer paa Alteret oven paa Brændofferet paa Brændet, der ligger paa Ilden, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN. **6** Men hvis hans Offergave, der bringes som Takoffer til HERREN, tages af Smaakvæget, skal det være et lydefrit Han eller Hundyr, han bringer. **7** Er den Offergave, han vil bringe, et Lam, skal han bringe det hen for HERRENS Aasyn **8** og lægge sin Haand paa sin Offergaves Hoved og slagte Dyret foran Aabenbaringsteltet, og Arons Sønner skal sprænge Blodet deraf rundt om paa Alteret. **9** Saa skal han af Takofferet som Ildoffer for HERREN frembære Fedtet, hele Fedthalen, skilt fra Rygraden, Fedtet, som dækker Indvoldene, og alt Fedtet paa Indvoldene, **10** begge Nyrerne med det Fedt, som sidder paa dem ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som han skal skille fra ved Nyrerne. **11**

Og Præsten skal bringe det som Røgoffer paa Alteret, Ildofferspise for HERREN. **12** Men hvis hans Offergave er en Ged, skal han bringe den hen for HERRENS Aasyn **13** og lægge sin Haand paa dens Hoved og slagte den foran Aabenbaringsteltet, og Arons Sønner skal sprænge Blodet rundt om paa Alteret. **14** Saa skal han deraf frembære som sin Offergave, som et Ildoffer for HERREN, Fedtet, det dækker Indvoldene, og alt Fedtet paa Indvoldene, **15** begge Nyrerne med det Fedt, som sidder paa dem ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som han skal skille fra ved Nyrerne. **16** Og Præsten skal bringe det som Røgoffer paa Alteret, Ildofferspise til en liflig Duft. Alt Fedt skal være HERRENS. **17** En evig Anordning skal det være for eder fra Slægt til Slægt, hvor I end bor: Intet Fedt og intet Blod maa I nyde!

4 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** Tal til Israeliterne og sig: Naar nogen af Vanvare forsynder sig mod noget af HERRENS Forbud og overtræder et af dem, da skal følgende iagttages: **3** Er det den salvede Præst, der forsynder sig, saa der paadrages Folket Skyld, skal han for den Synd, han har begaaet, bringe HERREN en lydefri ung Tyr som Syndoffer. **4** Han skal føre Tyren hen til Aabenbaringsteltets Indgang for HERRENS Aasyn og lægge sin Haand paa dens Hoved og slagte den for HERRENS Aasyn, **5** og den salvede Præst skal tage noget af Tyrens Blod og bringe det ind i Aabenbaringsteltet, **6** og Præsten skal dyppe sin Finger i Blodet og stænke det syv Gange for HERRENS Aasyn foran Helligdommens Forhæng; **7** og Præsten skal stryge noget

af Blodet paa Røgelsealterets Horn for HERRENS Aasyn, det, som staar i Aabenbaringsteltet; Resten af Tyrens Blod skal han udgyde ved Foden af Brændofferalteret, som staar ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. **8** Men alt Syndoffertyrens Fedt skal han tage ud Fedtet, som dækker Indvoldene, og alt Fedtet paa Indvoldene, **9** begge Nyrerne med det Fedt, som sidder paa dem ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som han skal skille fra ved Nyrerne, **10** paa samme Maade som det udtages af Takofferoksen. Og Præsten skal bringe det som Røgoffer paa Brændofferalteret. **11** Men Tyrens Hud og alt dens Kød tillige med dens Hoved, Skinneben, Indvolde og Skarn, **12** hele Tyren skal han bringe uden for Lejren til et urent Sted, til Askedyngen, og brænde den paa et Baal af Brænde; oven paa Aske; dyngen skal den brændes. **13** Men hvis det et hele Israels Menighed, der forser sig, uden at Forsamlingen ved af det, og de har overtraadt et af HERRENS Forbud og derved paadraget sig Skyld, **14** da skal Forsamlingen, naar den Synd, de har begaaet mod Forbudet, bliver kendt, bringe en ung, lydefri Tyr som Syndoffer; de skal føre den hen foran Aabenbaringsteltet, **15** og Menighedens Ældste skal lægge deres Hænder paa Tyrens Hoved for HERRENS Aasyn, og man skal slagte den for HERRENS Aasyn. **16** Derpaa skal den salvede Præst bringe noget af Tyrens Blod ind i Aabenbaringsteltet, **17** og Præsten skal dyppe sin Finger i Blodet og stænke det syv Gange for HERRENS Aasyn foran Forhænget; **18** og han skal stryge noget af Blodet paa Hornene af Alteret, som staar for HERRENS Aasyn i

Aabenbaringsteltet; Resten af Blodet skal han udgyde ved Foden af Brændofferalteret, som staar ved Indgangen til Aabenbaringsteltet, **19** Men alt, Fedtet skal han tage ud og bringe det som Røgoffer paa Alteret. **20** Derpaa skal han gøre med Tyren paa samme Maade som med den før nævnte Syndoffertyr. Da skal Præsten skaffe dem Soning, saa de finder Tilgivelse. **21** Saa skal Tyren bringes uden for Lejren og brændes paa samme Maade som den før nævnte Tyr. Det er Menighedens Syndoffer. **22** Men hvis det er en Øverste, der forsynder sig og af Vanvare overtræder et af HERRENS Forbud og derved paa drager sig Skyld, **23** og den Synd, han har begaaet, bliver ham vitterlig, saa skal den Offergave, han bringer, være en lydefri Gedebuk. **24** Han skal lægge sin Haand paa Bukkens Hoved og slagte den der, hvor Brændofferet slagtes for HERRENS Aasyn. Det er et Syndoffer. **25** Præsten skal tage noget af Syndofferets Blod paa sin Finger og stryge det paa Brændofferalterets Horn, og Resten af Blodet skal han udgyde ved Brændofferalterets Fod. **26** Og alt dets Fedt skal han bringe som Røgoffer paa Alteret ligesom Fedtet fra Takofferet. Da skal Præsten skaffe ham Soning for hans Synd, saa han finder Tilgivelse. **27** Men hvis det er en af Almuen, der af Vanvare forsynder sig ved at overtræde et af HERRENS Forbud og derved paadrager sig Skyld, **28** og den Synd, han har begaaet, bliver ham vitterlig, saa skal Offergaven, han bringer for den Synd, han har begaaet, være en lydefri Ged. **29** Han skal lægge sin Haand paa Syndofferets Hoved og slagte Syndofferet der, hvor Brændofferet slagtes. **30** Præsten skal tage

noget af Gedens Blod paa sin Finger og stryge det paa Brændofferalterets Horn, og Resten af Blodet skal han udgyde ved Alterets Fod. **31** Og alt Fedtet skal han tage ud, paa samme Maade som Fedtet tages ud af Takofferet, og Præsten skal bringe det som Røgoffer paa Alteret til en liflig Duft for HERREN. Da skal Præsten skaffe ham Soning, saa han finder Tilgivelse. **32** Men hvis den Offergave, han vil bringe som Syndoffer, er et Lam, da skal det være et lydefrit Hundyr, han bringer. **33** Han skal lægge sin Haand paa Syndofferets Hoved og slagte det som Syndoffer der, hvor Brændofferet slagtes. **34** Og Præsten skal tage noget af Syndofferets Blod paa sin Finger og stryge det paa Brændofferalterets Horn, men Resten af Blodet skal han udgyde ved Alterets Fod, **35** og alt Fedtet skal han tage ud, paa samme Maade som Takofferlammets Fedt tages ud, og Præsten skal bringe det som Røgoffer paa Alteret oven paa HERRENS Ildofre. Da skal Præsten skaffe ham Soning for den Synd, han har begaaet, saa han finder Tilgivelse.

5 Hvis nogen, naar han hører en Forbandelse udtale, synder ved at undlade at vidne, skønt han var Øjenvidne eller paa anden Maade kender Sagen, og saaledes paadrager sig Skyld, **2** eller hvis nogen, uden at det er ham vitterligt, rører ved noget urent, hvad enten det nu er et Aadsel af et urent vildt Dyr eller af urent Kvæg eller urent Kryb, og han opdager det og bliver sig sin Skyld bevidst, **3** eller naar han, uden at det er ham vitterligt, rører ved Urenhed hos et Menneske, Urenhed af en hvilken som helst Art, hvorved man bliver uren, og han

opdager det og bliver sig sin Skyld bevidst, **4** eller naar nogen, uden at det er ham vitterligt, med sine Læber aflægger en uoverlagt Ed paa at ville gøre noget, godt eller ondt, hvad nu et Menneske kan aflægge en uoverlagt Ed paa, og han opdager det og bliver sig sin Skyld bevidst i et af disse Tilfælde, **5** saa skal han, naar han bliver sig sin Skyld bevidst i et af disse Tilfælde, bekende det, han har forsyndet sig med, **6** og til Bod for den Synd, han har begaaet, bringe HERREN et Hundyr af Smaakvæget, et Faar eller en Ged, som Syndoffer; da skal Præsten skaffe ham Soning for hans Synd. **7** Men hvis han ikke evner at give et Stykke Smaakvæg, skal han til Bod for sin Synd bringe HERREN to Turtelduer eller Dueunger, en som Syndoffer og en som Brændoffer. **8** Han skal bringe dem til Præsten, og Præsten skal først frembære den, der skal bruges til Syndoffer; han skal knække Halsen paa den ved Nakken uden at rive Hovedet helt af **9** og stænke noget af Syndofferets Blod paa Alterets Side, medens Resten af Blodet skal udpresses ved Alterets Fod. Det er et Syndoffer. **10** Men den anden skal han ofre som Brændoffer paa den foreskrevne Maade; da skal Præsten skaffe ham Soning for den Synd, han har begaaet, saa han finder Tilgivelse. **11** Men hvis han ej heller evner at give to Turtelduer eller Dueunger, skal han som Offergave for sin Synd bringe en Tiendedel Efa fint Hvedemel til Syndoffer, men han maa ikke hælde Olie derover eller komme Røgelse derpaa, thi det er et Syndoffer. **12** Han skal bringe det til Præsten, og Præsten skal tage en Haandfuld deraf, det, som skal ofres deraf, og bringe det

som Røgoffer paa Alteret oven paa HERRENS Ildofre. Det er et Syndoffer. **13** Da skal Præsten skaffe ham Soning for den Synd, han har begaaet paa en af de nævnte Maader, saa han finder Tilgivelse. Resten skal tilfalde Præsten paa samme Maade som Afgrødeofferet. **14** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **15** Naar nogen gør sig skyldig i Svig og af Vanvare forsynder sig mod HERRENS Helliggaver, skal han til Bod derfor som Skyldoffer bringe HERREN en lydefri Væder af Smaakvæget, der er vurderet til mindst to Sølvsekel efter hellig Vægt; **16** og han skal give Erstatning for, hvad han har forsyndet sig med over for det hellige, med Tillæg af en Femtedel af Værdien. Han skal give Præsten det, og Præsten skal skaffe ham Soning ved Skyldoffervæderen, saa han finder Tilgivelse. **17** Naar nogen, uden at det er ham vitterligt, synder ved at overtræde et af HERRENS Forbud, saa han bliver skyldig og paadrager sig Skyld, **18** da skal han af Smaakvæget bringe en lydefri Væder, der er taget god, som Skyldoffer til Præsten, og Præsten skal skaffe ham Soning for den uforsætlige Synd, han har begaaet, uden at den var ham vitterlig, saa han finder Tilgivelse. **19** Det er et Skyldoffer; han har paadraget sig Skyld over for HERREN.

6 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Naar nogen forsynder sig og gør sig skyldig i Svig mod HERREN, idet han frakender sin Næste Retten til noget, der var ham betroet, et Haandpant eller noget, han har røvet, eller han aftvinger sin Næste noget, **3** eller han finder noget, som er tabt, og nægter det, eller han aflægger falsk Ed angaaende en af alle de Ting, som Mennesket

forsynder sig ved at gøre, **4** saa skal han, naar han har forsyndet sig og føler sig skyldig, tilbagegive det, han har røvet, eller det, han har aftvunget, eller det, som var ham betroet, eller det tabte, som han har fundet, **5** eller alt det, hvorom han har aflagt falsk Ed; han skal erstatte det med dets fulde Værdi med Tillæg af en Femtedel. Han skal give den retmæssige Ejer det, den Dag han gør Bod. **6** Og til Bod skal han af Smaakvæget bringe HERREN en lydefri Væder, der er taget god; som Skyldoffer skal han bringe den til Præsten. **7** Da skal Præsten skaffe ham Soning for HERRENS Aasyn, saa han finder Tilgivelse for enhver Ting, hvorved man paadrager sig Skyld. **8** HERREN taled fremdeles til Moses og sagde: **9** Giv Aron og hans Sønner dette Bud: Dette er Loven om Brændofferet. Brændofferet skal blive liggende paa sit Baal paa Alteret Natten over til næste Morgen, og Alterilden skal holdes ved lige dermed. **10** Saa skal Præsten iføre sig sin Linnedklædning, og Linnedbenklæder skal han iføre sig over sin Blusel, og han skal borttage Asken, som bliver tilbage, naar Ilden fortærer Brændofferet paa Alteret, og lægge den ved Siden af Alteret. **11** Derefter skal han afføre sig sine Klæder og tage andre Klæder paa og bringe Asken uden for Lejren til et urent Sted. **12** Ilden paa Alteret skal holdes ved lige dermed, den maa ikke gaa ud: og Præsten skal hver Morgen tænde ny Brændestykker paa Alteret og lægge Brændofferet til Rette derpaa og saa bringe Takofrenes Fedtdele som Røgoffer derpaa. **13** En stadig Ild skal holdes ved lige paa Alteret, den maa ikke gaa ud. **14** Dette er Loven om Afgrødeofferet: Arons Sønner skal

frembære det for HERRENS Aasyn, hen til Alteret. **15** Saa skal han tage en Haandfuld af Afgrødeofferets Mel og Olie og al Røgelsen, der følger med Afgrødeofferet, det, der skal ofres deraf, og bringe det som Røgoffer paa Alteret til en liflig Duft for HERREN. **16** Men Resten deraf skal Aron og hans Sønner spise; usyret skal det spises paa et helligt Sted; i Aabenbaringsteltets Forgaard skal de spise det. **17** Det maa ikke bages syret. Jeg har givet dem det som deres Del af mine Ildofre; det er højhelligt ligesom Syndofferet og Skyldofferet. **18** Alle af Mandkøn blandt Arons Sønner maa spise det; denne Del af HERRENS Ildofre skal være en evig gyldig Rettighed, de har Krav paa fra Slægt til Slægt. Enhver, som rører derved, bliver hellig. **19** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **20** Dette er den Offergave, Aron og hans Sønner skal frembære for HERREN: En Tiendedel Efa fint Hvedemel, et dagligt Afgrødeoffer, Halvdelen om Morgenen og Halvdelen om Aftenen. **21** Det skal tilberedes paa Plade med Olie, og du skal frembære det godt ældet, og du skal bryde det i Stykker; et Afgrødeoffer, som er brudt i Stykker, skal du frembære til en liflig Duft for HERREN. **22** Den Præst iblandt hans Sønner, der salves i hans Sted, skal ofre det; det skal være en evig gyldig Rettighed for HERREN, og som Heloffer skal det ofres. **23** Ethvert Afgrødeoffer fra en Præst skal være et Heloffer; det maa ikke spises. **24** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **25** Tal til Aron og hans Sønner og sig: Dette er Loven om Syndofferet. Der, hvor Brændofferet slagtes, skal Syndofferet slagtes for HERRENS Aasyn; det er højhelligt. **26** Den Præst, der

frembærer Syndofferet, skal spise det; det skal spises paa et helligt Sted, i Aabenbaringsteltets Forgaard. **27** Enhver, som rører ved Kødet deraf, bliver hellig. Hvis noget af dets Blod stænkes paa en Klædning, skal det Stykke, Blodet er stænket paa, tvættes paa et helligt Sted. **28** Det Lerkar, det koges i, skal slaas i Stykker; og hvis det er kogt i et Kobberkar, skal dette skures og skylles med Vand. **29** Alle af Mandkøn blandt Præsterne maa spise det; det er højhelligt. **30** Men intet Syndoffer maa spises, naar noget af dets Blod bringes ind i Aabenbaringsteltet for at skaffe Soning i Helligdommen; det skal opbrændes.

7 Dette er Loven om Skyldofferet. Det er højhelligt. **2** Der, hvor Brændofferet slagtes, skal Skyldofferet slagtes. Dets Blod skal sprænges rundt om paa Alteret, **3** og alt dets Fedt skal frembæres. Fedthalen, Fedtet, der dækker Indvoldene, og alt Fedtet paa Indvoldene, **4** begge Nyrerne med det Fedt, som sidder paa dem ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som skal skilles fra ved Nyrerne. **5** Og Præsten skal bringe det som Røgoffer paa Alteret, et Ildoffer for HERREN. Det er et Skyldoffer. **6** Alle af Mandkøn blandt Præsterne maa spise det; paa et helligt Sted skal det spises; det er højhelligt. **7** Det er med Skyldofferet som med Syndofferet, en og samme Lov gælder for dem: Det tilfalder den Præst, der skaffer Soning ved det. **8** Den Præst, som frembærer nogens Brændoffer, ham skal Huden af det Brændoffer, han frembærer, tilfalde. **9** Ethvert Afgrødeoffer, der bages i Ovnen, eller som er tilberedt i Pande eller paa Plade, tilfalder den Præst, der frembærer det; **10** men ethvert Afgrødeoffer,

der er rørt i Olie eller tørt, tilfalder alle Arons Sønner,
den ene lige saa vel som den anden. **11** Dette er Loven om
Takofferet, som bringes HERREN. **12** Hvis det bringes som
Lovprisningsoffer, skal han sammen med Slagtofferet, der
hører til hans Lovprisningsoffer, frembære usyrede Kager,
rørte i Olie, usyrede Fladbrød, smurte med Olie, og fint
Hvedemel, æltet til Kager, rørte i Olie; **13** sammen med
syrede Brødkager skal han frembære sin Offergave som
sit Lovprisningstakoffer. **14** Han skal deraf frembære een
Kage af hver Offergave som en Offerydelse til HERREN;
den tilfalder den Præst, der sprænger Blodet af Takofferet
paa Alteret. **15** Kødet af hans Lovprisningstakoffer skal
spises paa selve Offerdagen, intet deraf maa gemmes
til næste Morgen. **16** Er hans Offergaver derimod et
Løfteoffer eller et Frivilligoffer, skal det vel spises paa
selve Offerdagen, men hvad der levnes, maa spises Dagen
efter; **17** men hvad der saa er tilbage af Offerkødet, skal
opbrændes paa den tredje Dag; **18** og hvis der spises noget
af hans Takoffers Kød paa den tredje Dag, saa vil den,
som bringer Offeret, ikke kunne finde Guds Velbehag, det
skal ikke tilregnes ham, men regnes for urent Kød, og
den, der spiser deraf, skal undgælde for sin Brøde. **19**
Det Kød, der kommer i Berøring med noget som helst
urent, maa ikke spises, det skal opbrændes. I øvrigt
maa enhver, der er ren, spise Kødet; **20** men enhver,
som i uren Tilstand spiser Kød af HERRENS Takoffer,
skal udryddes af sin Slægt; **21** og naar nogen rører ved
noget urent, enten menneskelig Urenhed eller urent
Kvæg eller nogen Slags urent Kryb, og saa spiser Kød

af HERRENS Takoffer, skal han udryddes af sin Slægt.
22 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **23** Tal
til Israeliterne og sig: I maa ikke spise noget som helst
Fedt af Okser, Faar eller Geder. **24** Fedt af selvdøde og
sønderrevne Dyr maa bruges til alt, men I maa under
ingen Omstændigheder spise det. **25** Thi enhver, der
spiser Fedtet af det Kvæg, hvoraf der bringes HERREN
Ildofre, den, der spiser noget deraf, skal udryddes af sit
Folk. **26** Og I maa heller ikke nyde noget som helst Blod af
Fugle eller Kvæg, hvor I end opholder eder; **27** enhver,
der nyder noget som helst Blod, skal udryddes af sin
Slægt. **28** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
29 Tal til Israeliterne og sig: Den, der bringer HERREN
sit Takoffer, skal af sit Takoffer frembære for HERREN
den ham tilkommende Offergave; **30** med egne Hænder
skal han frembære HERRENS Ildofre. Han skal frembære
Fedtet tillige med Brystet; Brystet, for at Svingningen
kan udføres dermed for HERRENS Aasyn; **31** og Præsten
skal bringe Fedtet som Røgoffer paa Alteret, men Brystet
skal tilfalde Aron og hans Sønner. **32** Desuden skal I give
Præsten højre Kølle som Offerydelse af eders Takofre. **33**
Den af Arons Sønner, der frembærer Takofferets Blod og
Fedtet, ham tilfalder højre Kølle som hans Del. **34** Thi
Svingningsbrystet og Offerydelseskøllen tager jeg fra
Israeliterne af deres Takofre og giver dem til Præsten
Aron og hans Sønner, en evig gyldig Rettighed, som de har
Krav paa hos Israeliterne. **35** Det er Arons og hans Sønners
Del af HERRENS Ildofre, den, som blev givet dem, den Dag
han lod dem træde frem for at gøre Præstetjeneste for

HERREN, **36** den, som HERREN, den Dag han salvede dem, bød Israeliterne at give dem, en evig gyldig Rettighed, som de har Krav paa fra Slægt til Slægt. **37** Det er Loven om Brændofferet, Afgrødeofferet, Syndofferet, Skyldofferet, Indsættelsesofferet og Takofferet, **38** som HERREN paalagde Moses paa Sinaj Bjerg, den Dag han bød Israeliterne at bringe HERREN deres Offergaver i Sinaj Ørken.

8 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** »Tag Aron og hans Sønner sammen med ham, Klæderne, Salveolien, Syndoffertyren, de to Vædre og Kurven med de usyrede Brød **3** og kald hele Menigheden sammen ved Indgangen til Aabenbaringsteltet!« **4** Moses gjorde som HERREN bød ham, og Menigheden forsamlede sig ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. **5** Og Moses sagde til Menigheden: »Dette har HERREN paabudt at gøre.« **6** Da lod Moses Aron og hans Sønner træde frem og tvættede dem med Vand. **7** Og han gav ham Kjortelen paa, omgjordede ham med Bæltet, iførte ham Kaaben, gav ham Efoden paa, omgjordede ham med Efodens Bælte og bandt dermed Efoden fast paa ham; **8** saa anbragte han Brystskjoldet paa ham, lagde Urim og Tummim i Brystskjoldet, **9** lagde Hovedklædet om hans Hoved og fæstede Guldpladen, det hellige Diadem, paa Forsiden af Hovedklædet, som HERREN havde paalagt Moses. **10** Derpaa tog Moses Salveolien og salvede Boligen og alle Tingene deri og helligede dem; **11** saa bestænkede han Alteret syv Gange dermed og salvede Alteret og alt dets Tilbehør og Vandkummen med dens Fodstykke for at

hellige dem; **12** derpaa udgød han noget af Salveolien
over Arons Hoved og salvede ham for at hellige ham. **13**
Derefter lod Moses Arons Sønner træde frem, iførte dem
Kjortler, omgjordede dem med Bælter og bandt Huer
paa deres Hoveder, som HERREN havde paalagt Moses.
14 Saa førte han Syndoffertyren frem, og Aron og hans
Sønner lagde deres Hænder laa Syndoffertyrens Hoved.
15 Derefter slagtede Moses den, tog Blodet og strøg med
sin Finger noget deraf rundt om paa Alterets Horn og
rensede Alteret for Synd; men Resten af Blodet udgød
han ved Alterets Fod; saaledes helligede han det ved at
skaffe Soning for det. **16** Saa tog Moses alt Fedtet paa
Indvoldene, Leverlappen og begge Nyrerne med Fedtet
paa dem og bragte det som Røgoffer paa Alteret. **17** Men
Tyren, dens Hud, Kød og Skarn, brændte han uden for
Lejren, som HERREN havde paalagt Moses. **18** Derpaa førte
han Brændoffervæderen frem, og Aron og hans Sønner
lagde deres Hænder paa Væderens Hoved. **19** Saa slagtede
Moses den og sprængte Blodet rundt om paa Alteret;
20 og Moses skar Væderen i Stykker og bragte Hovedet,
Stykkerne og Fedtet som Røgoffer, **21** men Indvoldene og
Skinnebenene tvættede han med Vand; og saa bragte
Moses hele Væderen som Røgoffer paa Alteret. Det var et
Brændoffer til en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN, som
HERREN havde paalagt Moses. **22** Derpaa førte han den
anden Væder, Indsættelsesvæderen, frem, og Aron og
hans Sønner lagde deres Hænder paa Væderens Hoved.
23 Saa slagtede Moses den, tog noget af dens Blod og
strøg det paa Arons højre Øreflip og paa hans højre

Tommelfinger og højre Tommeltaa. **24** Derpaa lod Moses
Arons Sønner træde frem og strøg noget af Blodet paa
deres højre Øreflip og paa deres højre Tommelfinger
og højre Tommeltaa, Men Resten af Blodet sprængte
han rundt om paa Alteret. **25** Derpaa tog han Fedtet,
Fedthalen, alt Fedtet paa Indvoldene, Leverlappen og
begge Nyrerne med Fedtet paa dem og den højre Kølle:
26 Og af Kurven med de usyrede Brød, som stod for
HERRENS Aasyn, tog han en usyret Kage, en Oliebrødkage
og et Fladbrød og lagde dem oven paa Fedtstykkerne og
den højre Kølle, **27** lagde det saa alt sammen paa Arons
og hans Sønners Hænder og lod dem udføre Svingningen
dermed for HERRENS Aasyn. **28** Derpaa tog Moses det
igen fra dem og bragte det som Røgoffer paa Alteret oven
paa Brændofferet. Det var et Indsættelsesoffer til en liflig
Duft, et Ildoffer for HERREN. **29** Saa tog Moses Brystet og
udførte Svingningen dermed for HERRENS Aasyn; det
tilfaldt Moses som hans Del af Indsættelsesvæderen, som
HERREN havde paalagt Moses. **30** Derefter tog Moses
noget af Salveolien og af Blodet paa Alteret og stænkede
det paa Aron og hans Klæder, ligeledes paa hans Sønner
og deres Klæder, og helligede saaledes Aron og hans
Klæder og ligeledes hans Sønner og deres Klæder. **31**
Og Moses sagde til Aron og hans Sønner: »Kog Kødet
ved Indgangen til Aabenbaringsteltet og spis det der
tillige med Brødet, som er i Indsættelseskurven, saaledes
som Budet lød til mig: Aron og hans Sønner skal spise
det! **32** Men hvad der levnes af Kødet og Brødet skal I
opbrænde. **33** I syv Dage maa I ikke vige fra Indgangen

til Aabenbaringsteltet, indtil eders Indsættelsesdage er omme; thi syv Dage varer eders Indsættelse. **34** Ligesom i Dag har HERREN paabudt eder at gøre ogsaa de følgende Dage for at skaffe eder Soning. **35** Ved Indgangen til Aabenbaringsteltet skal I opholde eder Dag og Nat i syv Dage og holde eder HERRENS Forskrift efterrettelig, for at I ikke skal dø; thi saaledes lød hans Bud til mig!« **36** Og Aron og hans Sønner gjorde alt, hvad HERREN havde paabudt ved Moses.

9 Den ottende Dag kaldte Moses Aron og hans Sønner og Israels Ældste til sig **2** og sagde til Aron: »Tag dig en Kalv til Syndoffer og en Væder til Brændoffer, begge uden Lyde, og før dem frem for HERRENS Aasyn. **3** Og tal saaledes til Israeliterne: Tag eder en Gedebuk til Syndoffer, en Kalv og et Lam, begge aargamle og uden Lyde, til Brændoffer **4** og en Okse og en Væder til Takoffer for at ofre dem for HERRENS Aasyn og desuden et Afgrødeoffer, rørt i Olie; thi i Dag vil HERREN vise sig for eder!« **5** Da tog de, hvad Moses havde paalagt dem, og bragte det hen foran Aabenbaringsteltet; og hele Menigheden traadte frem og stillede sig for HERRENS Aasyn. **6** Og Moses sagde: »Det er dette, HERREN har paalagt eder at gøre, for at HERRENS Herlighed kan vise sig for eder.« **7** Saa sagde Moses til Aron: »Træd hen til Alteret og bring dit Syndoffer og dit Brændoffer for at skaffe dig og dit Hus Soning og bring saa Folkets Offergave for at skaffe det Soning, saaledes som HERREN har paabudt!« **8** Da traadte Aron hen til Alteret og slagtede sin Syndofferkalv; **9** og Arons Sønner bragte ham

Blodet, og han dyppede sin Finger i Blodet og strøg det paa Alterets Horn; men Resten af Blodet hældte han ud ved Alterets Fod. **10** Derpaa bragte han Syndofferets Fedt, Nyrer og Leverlap som Røgoffer paa Alteret, saaledes som HERREN havde paalagt Moses; **11** men Kødet og Huden opbrændte han uden for Lejren. **12** Derefter slagtede han Brændofferet, og Arons Sønner rakte ham Blodet, og han sprængte det rundt om paa Alteret. **13** Saa rakte de ham Brændofferet, Stykke for Stykke, tillige med Hovedet, og han bragte det som Røgoffer paa Alteret. **14** Men Indvoldene og Skinnebenene tvættede han med Vand og bragte det derpaa som Røgoffer oven paa Brændofferet paa Alteret. **15** Derefter frembar han Folkets Offergave. Først tog han Folkets Syndofferbuk, slagtede den og ofrede den som Syndoffer paa samme Maade som den før nævnte; **16** saa frembar han Brændofferet og ofrede det paa den foreskrevne Maade; **17** derefter frembar han Afgrødeofferet, tog en Haandfuld deraf og bragte det som Røgoffer paa Alteret foruden det daglige Morgenbrændoffer; **18** saa slagtede han Oksen og Væderen som Takoffer fra Folket. Og Arons Sønner rakte ham Blodet, og han sprængte det rundt om paa Alteret. **19** Men Fedtstykkerne af Oksen og Væderen, Fedthalen, Fedtet paa Indvoldene, Nyrerne og Leverlappen, **20** disse Fedtdele lagde de oven paa Bryststykkerne, og Fedtstykkerne bragte han som Røgoffer paa Alteret, **21** men med Bryststykkerne og højre Kølle udførte Aron Svingningen for HERRENS Aasyn, som Moses havde paabudt. **22** Derefter løftede Aron sine Hænder over

Folket og velsignede dem og steg saa ned efter at have bragt Syndofferet, Brændofferet og Takofferet. **23** Moses og Aron gik derpaa ind i Aabenbaringsteltet, og da de kom ud derfra, velsignede de Folket. Da viste HERRENS Herlighed sig for alt Folket; **24** og Ild for ud fra HERRENS Aasyn og fortærede Brændofferet og Fedtstykkerne paa Alteret. Og alt Folket saa det, og de jublede og faldt ned paa deres Ansigt.

10 Men Arons Sønner Nadab og Abihu tog hver sin Pande, kom Ild i dem og lagde Røgelse derpaa og frembar for HERRENS Aasyn fremmed Ild, som han ikke havde paalagt dem. **2** Da for Ild ud fra HERRENS Aasyn og fortærede dem, saa de døde for HERRENS Aasyn. **3** Moses sagde da til Aron: »Det er det, HERREN talede om, da han sagde: Jeg viser min Hellighed paa dem, der staar mig nær, og min Herlighed for alt Folkets Øjne!« Og Aron tav. **4** Da kaldte Moses Misjael og Elzafan, Arons Farbroder, Uzziels Sønner, til sig og sagde til dem: »Kom og bær eders Frænder bort fra Helligdommen uden for Lejren!« **5** Og de kom og bar dem uden for Lejren i deres Kjortler, som Moses havde sagt. **6** Men Moses sagde til Aron og hans Sønner Eleazar og Itamar: »I maa hverken lade eders Haar vokse frit eller sønderrive eders Klæder, ellers skal I dø og Vrede komme over hele Menigheden; lad eders Brødre, hele Israels Hus, begræde den Brand, HERREN har antændt; **7** og vig ikke fra Aabenbaringsteltets Indgang, ellers skal I dø, thi HERRENS Salveolie er paa eder!« Og de gjorde som Moses sagde. **8** Og HERREN talede til Aron og sagde: **9** Vin og stærk Drik maa hverken du eller dine

Sønner drikke, naar I gaaet ind i Aabenbaringsteltet, for at I ikke skal dø. Det skal være eder en evig gyldig Anordning fra Slægt til Slægt, **10** for at I kan gøre Skel mellem det hellige og det, der ikke er helligt, og mellem det urene og det rene, **11** og for at I kan vejlede Israeliterne i alle de Love, HERREN har kundgjort dem ved Moses. **12** Og Moses sagde til Aron og hans tilbageblevne Sønner Eleazar og Itamar: »Tag Afgrødeofferet, der er levnet fra HERRENS Ildoffer, og spis det usyret ved Siden af Alteret, thi det er højhelligt; **13** I skal spise det paa et helligt Sted; det er jo din og dine Sønners retmæssige Del af HERRENS Ildofre; thi saaledes er det mig paabudt. **14** Og Svingningsbrystet og Offerydelseskøllen skal I spise paa et rent Sted, du, dine Sønner og Døtre, thi de er givet dig tillige med dine Sønner som en retmæssig Del af Israeliternes Takofre; **15** Offerydelseskøllen og Svingningsbrystet skal man frembære sammen med de til Ildofre bestemte Fedtdele, for at Svingningen kan udføres for HERRENS Aasyn, og de skal tilfalde dig og dine Sønner tillige med dig som en evig gyldig Rettighed, saaledes som HERREN har paabudt!« **16** Og Moses spurgte efter Syndofferbukken, men se, den var opbrændt. Da blev han fortørnet paa Eleazar og Itamar, Arons tilbageblevne Sønner, og sagde: **17** »Hvorfor har I ikke spist Syndofferet paa det hellige Sted? Det er jo dog højhelligt, og han har givet eder det, for at I skal borttage Menighedens Skyld og saaledes skaffe dem Soning for HERRENS Aasyn. **18** Se, Blodet deraf er ikke blevet bragt ind i Helligdommens Indre, derfor havde det været eders Pligt at spise det

paa det hellige Sted, saaledes som jeg har paabudt!« **19** Men Aron svarede Moses: »Se, de har i Dag frembaaret deres Syndoffer og Brændoffer for HERRENS Aasyn, og en saadan Tilskikkelse har ramt mig! Om jeg i Dag havde spist Syndofferkød, vilde HERREN da have billiget det?« **20** Da Moses hørte dette, billigede han det.

11 HERREN talede til Moses og Aron og sagde til dem: **2** Tal til Israeliterne og sig: Af alle Dyr paa Jorden maa du spise følgende: **3** Alle Dyr, der har Klove, helt spaltede Klove, og tygger Drøv, maa I spise. **4** Men følgende maa I ikke spise af dem der tygger Drøv, og af dem, der har Klove: Kamelen, thi den tygger vel Drøv, men har ikke Klove; den skal være eder uren; **5** Klippegrævlingen, thi den tygger vel Drøv, men har ikke Klove: den skal være eder uren; **6** Haren, thi den tygger vel Drøv, men har ikke Klove; den skal være eder uren; **7** Svinet, thi det har vel Klove, helt spaltede Klove, men tygger ikke Drøv; det skal være eder urent. **8** Deres Kød maa I ikke spise, og ved Aadslerne af dem maa I ikke røre; de skal være eder urene. **9** Af alt, hvad der lever i Vandet, maa I spise følgende: Alt i Vandet, baade i Havet og i Floderne, som har Finner og Skæl, maa I spise; **10** men af alt, hvad der rører sig i Vandet, af alle levende Væsener i Vandet, skal det, som ikke har Finner eller Skæl, hvad enten det er i Havet eller Floderne, være eder en Vederstyggelighed. **11** De skal være eder en Vederstyggelighed, deres Kød maa I ikke spise, og Aadslerne af dem skal I regne for en Vederstyggelighed. **12** Alt i Vandet, som ikke har Finner eller Skæl, skal være

eder en Vederstyggelighed. **13** Følgende er de Fugle, I skal regne for en Vederstyggelighed, de maa ikke spises, de er en Vederstyggelighed: Ørnen, Lammegribben, Havørnen, **14** Glenten, de forskellige Arter af Falke, **15** alle de forskellige Arter af Ravne, **16** Strudsen, Takmasfuglen, Maagen, de forskellige Arter af Høge, **17** Uglen, Fiskepelikanen, Hornuglen, **18** Tinsjemetfuglen, Pelikanen, Aadselgribben, **19** Storken, de forskellige Arter af Hejrer, Hærfuglen og Flagermusen. **20** Alt vinget Kryb der gaar paa fire, skal være eder en Vederstyggelighed. **21** Af alt det vingede Kryb, som gaar paa fire, maa I dog spise følgende: Dem, der har Skinneben oven over Fødderne til at hoppe med paa Jorden. **22** Af dem maa I spise følgende: De forskellige Arter af Græshopper, Solamgræshopper, Hargolgræshopper og Hagabgræshopper. **23** Men alt andet vinget Kryb, der gaar paa fire, skal være eder en Vederstyggelighed. **24** Ved følgende Dyr bliver I urene, enhver, der rører ved Aadslerne af dem, bliver uren til Aften, **25** og enhver, der bærer et Aadsel af dem, skal tvætte sine Klæder og være uren til Aften: **26** Alle Dyr, der har Klove, men ikke helt spaltede, og som ikke tygger Drøv, skal være urene; enhver, der rører ved dem, bliver uren. **27** Alle firføddede Dyr, der gaar paa Poter, skal være eder urene; enhver der rører ved et Aadsel af dem, bliver uren til Aften, **28** og den, som bærer et Aadsel af dem, skal tvætte sine Klæder og være uren til Aften; de skal være eder urene. **29** Af Krybet, der kryber paa Jorden, skal følgende være eder urene: Væselen, Musen, de forskellige Arter af Firben, **30** Anakaen, Koadyret,

Leta'aen, Hometdyret og Tinsjemetdyret. **31** Det er dem,
som skal være eder urene af alt Krybet. Enhver, der rører
ved dem, naar de er døde, skal være uren til Aften; **32** alt,
hvad et dødt Dyr af den Slags falder ned paa, bliver urent,
alle Træting, Klæder, Skind, Sække, overhovedet alt, hvad
der bruges ved et eller andet Arbejde; det skal lægges i
Vand og være urent til Aften; derpaa skal det være rent.
33 Og falder et af den Slags ned i et Lerkar, saa bliver alt,
hvad der er deri, urent, og ethvert saadant Kar skal I slaa
i Stykker; **34** alt spiseligt, som man kommer Vand paa,
og alt flydende, der tjener til Drikke, bliver urent i et
saadant Kar. **35** Alt, hvad et dødt Dyr af den Slags falder
ned paa, bliver urent; Ovne og Ildsteder skal nedbrydes,
de er urene, og urene skal de være eder. **36** Dog bliver
Kilder og Cisterner, Steder, hvor der samler sig Vand, ved
at være rene; men den, der rører ved Aadslerne deri,
bliver uren. **37** Falder et dødt Dyr af den Slags ned paa
nogen som helst Slags Sæd, der bruges til Udsæd, bliver
denne ved at være ren; **38** men kommes der Vand paa
Sæden, og der saa falder et dødt Dyr af den Slags ned
paa den, skal den være eder uren. **39** Naar noget af det
Kvæg, der tjener eder til Føde, dør, skal den, der rører
ved den døde Krop, være uren til Aften. **40** Den, der spiser
noget af den døde Krop, skal tvætte sine Klædet og være
uren til Aften, og den, der bærer den døde Krop, skal
tvætte sine Klæder og være uren til Aften. **41** Alt Kryb,
der kryber paa Jorden, er en Vederstyggelighed, det maa
ikke spises; **42** intet af det, der kryber paa Bugen, og intet
af det, der gaar paa fire, saa lidt som det, der har mange

Ben, intet af Krybet, der kryber paa Jorden, maa I spise thi det er en Vederstyggelighed. **43** Gør ikke eder selv til en Vederstyggelighed ved noget som helst krybende Kryb, gør eder ikke urene derved, saa I bliver urene deraf: **44** thi jeg er HERREN eders Gud, og I skal hellige eder og være hellige, thi jeg er hellig. Gør eder ikke urene ved noget som helst Kryb, der rører sig paa Jorden; **45** thi jeg er HERREN, der førte eder op fra Ægypten for at være eders Gud; I skal være hellige, thi jeg er hellig! **46** Det er Loven om Dyr og Fugle og alle levende Væsener, der bevæger sig i Vandet, og alle levende Væsener, der kryber paa Jorden, **47** til Skel mellem det urene og det rene, mellem de Dyr, der maa spises, og dem, der ikke maa spises.

12 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** Tal til Israeliterne og sig: Naar en Kvinde bliver frugtsommelig og føder en Dreng, skal hun være uren i syv Dage; ligesom i den Tid hun har sin maanedlige Urenhed, skal hun være uren. **3** Paa den ottende Dag skal Drengen omskæres paa sin Forhud. **4** Derefter skal hun holde sig hjemme i tre og tredive Dage, medens hun har sit Renselsesblod; hun maa ikke røre ved noget helligt eller komme til Helligdommen, før hendes Renselsestid er omme. **5** Føder hun derimod et Pigebarn, skal hun være uren i to Uger ligesom under sin maanedlige Urenhed; og derpaa skal hun holde sig hjemme i seks og tresindstyve Dage, medens hun har sit Renselsesblod. **6** Naar hendes Renselsestid er omme, skal hun, baade efter et Drengebarn og et Pigebarn, bringe et aargammelt Lam som Brændoffer og

en Dueunge eller Turteldue som Syndoffer til Præsten ved Aabenbaringsteltets Indgang; **7** og han skal frembære det for HERRENS Aasyn og skaffe hende Soning, saa hun bliver ren efter sit Blodtab. Det er Loven om en Kvinde, der føder, hvad enten det er en Dreng eller en Pige. **8** Men hvis hun ikke evner at give et Lam, skal hun tage to Turtelduer eller Dueunger, en til Brændoffer og en til Syndoffer, og Præsten skal skaffe hende Soning, saa hun bliver ren.

13 Og HERREN talede til Moses og Aron og sagde: **2** Naar der paa et Menneskes Hud viser sig en Hævelse eller Udslæt eller en lys Plet, som kan blive til Spedalskhed paa hans Hud, skal han føres hen til Præsten Aron eller en af hans Sønner, Præsterne. **3** Præsten skal da syne det syge Sted paa Huden, og naar Haarene paa det syge Sted er blevet hvide og Stedet ser ud til at ligge dybere end Huden udenom, saa er det Spedalskhed, og saa skal Præsten efter at have synet ham erklære ham for uren. **4** Men hvis det er en hvid Plet paa Huden og den ikke ser ud til at ligge dybere end Huden udenom og Haarene ikke er blevet hvide, saa skal Præsten lukke den angrebne inde i syv Dage; **5** og paa den syvende Dag skal Præsten syne ham. Viser det sig da, at Ondet ikke har skiftet Udseende eller bredt sig paa Huden, skal Præsten igen lukke ham inde i syv Dage; **6** og paa den syvende Dag skal Præsten atter syne ham. Hvis det da viser sig, at Ondet er ved at svinde, og at det ikke har bredt sig paa Huden, skal Præsten erklære ham for ren; da er det almindeligt Udslæt paa Huden; han skal da tvætte

sine Klæder og være ren. **7** Men hvis Udslættet breder
sig paa Huden, efter at han har ladet Præsten syne sig
for at blive erklæret for ren, og hvis Præsten, naar han
anden Gang lader sig syne af ham, **8** ser, at Udslættet har
bredt sig paa Huden, saa skal Præsten erklære ham for
uren; det er Spedalskhed. **9** Naar et Menneske angribes
af Spedalskhed, skal han føres hen til Præsten, **10** og
Præsten skal syne ham; og naar der da viser sig at være
en hvid Hævelse paa Huden og Haarene derpaa er blevet
hvide og der vokser vildt Kød i Hævelsen, **11** saa er det
gammel Spedalskhed paa hans Hud, og da skal Præsten
erklære ham for uren; han behøver ikke at lukke ham
inde, thi han er uren. **12** Men hvis Spedalskheden bryder
ud paa Huden og Spedalskheden bedækker hele den
angrebnes Hud fra Top til Taa, saa vidt Præsten kan se,
13 og Præsten ser, at Spedalskheden bedækker hele hans
Legeme, saa skal han erklære den angrebne for ren; han
er blevet helt hvid, han er ren. **14** Men saa snart der viser
sig vildt Kød paa ham, er han uren; **15** og naar Præsten
ser det vilde Kød, skal han erklære ham for uren; det
vilde Kød er urent, det er Spedalskhed. **16** Hvis derimod
det vilde Kød forsvinder og han bliver hvid, skal han
gaa til Præsten; **17** og hvis det, naar Præsten syner ham,
viser sig, at den angrebne er blevet hvid, skal Præsten
erklære den angrebne for ren; han er ren. **18** Naar nogen
paa sin Hud har haft en Betændelse, som er lægt, **19** og
der saa paa det Sted, som var betændt, kommer en hvid
Hævelse eller en rødlighvid Plet, skal han lad sig syne af
Præsten; **20** og hvis Præsten finder, at Stedet ser ud til at

ligge dybere end Huden udenom og Haarene derpaa er blevet hvide, skal Præsten erklære ham for uren; det er Spedalskhed, der er brudt frem efter Betændelsen. **21** Men hvis der, naar Præsten syner det, ikke viser sig at være hvide Haar derpaa og det ikke ligger dybere end Huden udenom, men er ved at svinde, da skal Præsten lukke ham inde i syv Dage; **22** og naar det da breder sig paa Huden, skal Præsten erklære ham for uren; det er Spedalskhed. **23** Men hvis den hvide Plet bliver, som den er, uden at brede sig, da er det et Ar efter Betændelsen, og Præsten skal erklære ham for ren. **24** Eller naar nogen faar et Brandsaar paa Huden, og det Kød, der vokser i Brandsaaret, frembyder en rødlighvid eller hvid Plet, **25** saa skal Præsten syne ham, og hvis det da viser sig, at Haarene paa Pletten er blevet hvide og den ser ud til at ligge dybere end Huden udenom, saa er det Spedalskhed, der er brudt frem i Brandsaaret; og da skal Præsten erklære ham for uren; det er Spedalskhed. **26** Men hvis det, naar Præsten synet ham, viser sig, at der ingen hvide Haar er paa den lyse Plet, og at en ikke ligger dybere end Huden udenom, men at den er ved at svinde, saa skal Præsten lukke ham inde i syv Dage; **27** og paa den syvende Dag skal Præsten syne ham, og naar den da har bredt sig paa Huden, skal Præsten erklære ham for uren; det er Spedalskhed. **28** Men hvis den lyse Plet bliver, som den er, uden at brede sig paa Huden, og er ved at svinde, saa er det en Hævelse efter Brandsaaret, og da skal Præsten erklære ham for ren; thi det er et Ar efter Brandsaaret. **29** Naar en Mand eller Kvinde angribes i Hoved eller Skæg,

30 skal Præsten syne det syge Sted, og hvis det da ser ud til at ligge dybere end Huden udenom og der er guldgule, tynde Haar derpaa, saa skal Præsten erklære ham for uren; det er Skurv, Spedalskhed i Hoved eller Skæg. **31** Men hvis det skurvede Sted, naar Præsten syner det, ikke ser ud til at ligge dybere end Huden udenom, uden at dog Haarene derpaa er sorte, da skal Præsten lukke den skurvede inde i syv Dage; **32** og paa den syvende Dag skal Præsten syne ham, og hvis da Skurven ikke har bredt sig og der ikke er kommet guldgule Haar derpaa og Skurven ikke ser ud til at ligge dybere end Huden udenom, **33** da skal den angrebne lade sig rage uden dog at lade det skurvede Sted rage; saa skal Præsten igen lukke den skurvede inde i syv Dage. **34** Paa den syvende Dag skal Præsten syne Skurven, og hvis det da viser sig, at Skurven ikke har bredt sig paa Huden, og at den ikke ser ud til at ligge dybere end Huden udenom, saa skal Præsten erklære ham for ren; da skal han tvætte sine Klæder og være ren. **35** Men hvis Skurven breder sig paa Huden, efter at han er erklæret for ren, **36** da skal Præsten syne ham; og hvis det saa viser sig, at Skurven har bredt sig, behøver Præsten ikke at undersøge, om der er guldgule Haar; han er uren. **37** Men hvis Skurven ikke har skiftet Udseende og der er vokset sorte Haar frem derpaa, da er Skurven lægt; han er ren, og Præsten skal erklære ham for ren. **38** Naar en Mand eller Kvinde faar lyse Pletter, hvide Pletter paa Huden, **39** skal Præsten syne dem; og hvis der da paa deres Hud viser sig hvide Pletter, det er ved at svinde, er det Blegner, der er brudt ud paa Huden;

han er ren. **40** Naar nogen bliver skaldet paa Baghovedet, saa er han kun isseskaldet; han er ren. **41** Og hvis han bliver skaldet ved Panden og Tindingerne, saa er han kun pandeskaldet; han er ren. **42** Men kommer der paa hans skaldede Isse eller Pande et rødlighvidt Sted, er det Spedalskhed, der bryder frem paa hans skaldede Isse eller Pande. **43** Saa skal Præsten syne ham, og viser det sig da, at Hævelsen paa det syge Sted paa hans skaldede Isse eller Pande er rødlighvid, af samme Udseende som Spedalskhed paa Huden, **44** saa er han spedalsk; han er uren, og Præsten skal erklære ham for uren; paa sit Hoved er han angrebet. **45** Den, der er spedalsk, den, som lider af Sygdommen, skal gaa med sønderrevne Klæder, hans Haar skal vokse frit, han skal tilhylle sit Skæg, og: »uren, uren!« skal han raabe. **46** Saa længe han er angrebet, skal han være uren; uren er han, for sig selv skal han bo, uden for Lejren skal hans Opholdssted være. **47** Naar der kommer Spedalskhed paa en Klædning enten af Uld eller Lærred **48** eller paa vævet eller knyttet Stof af Lærred eller Uld eller paa Læder eller Læderting af enhver Art **49** og det angrebne Sted paa Klædningen, Læderet, det vævede eller knyttede Stof eller Lædertingene viser sig at være grønligt eller rødligt, saa er det Spedalskhed og skal synes af Præsten. **50** Og naar Præsten har synet Skaden, skal han lukke den angrebne Ting inde i syv Dage. **51** Paa den syvende Dag skal han syne den angrebne Ting, og dersom Skaden har bredt sig paa Klædningen, det vævede eller knyttede Stof eller Læderet, de forskellige Læderting, saa er Skaden ondartet Spedalskhed, det

er urent. **52** Da skal han brænde Klædningen eller det af Uld eller Lærred vævede eller knyttede Stof eller alle de Læderting, som er angrebet; thi det er ondartet Spedalskhed, det skal opbrændes. **53** Men hvis Præsten finder, at Skaden ikke har bredt sig paa Klædningen eller det vævede eller knyttede Stof eller paa de forskellige Slags Læderting, **54** saa skal Præsten paabyde, at den angrebne Ting skal tvættes, og derpaa igen lukke den inde i syv Dage. **55** Præsten skal da syne den angrebne Ting, efter at den er tvættet, og viser det sig da, at Skaden ikke har skiftet Udseende, saa er den uren, selv om Skaden ikke har bredt sig; du skal opbrænde den; det er ædende Udslæt paa Retten eller Vrangen. **56** Men hvis det, naar Præsten syner det, viser sig, at Skaden er ved at svinde efter Tvætningen, saa skal han rive det angrebne Sted af Klædningen eller Læderet eller det vævede eller knyttede Stof. **57** Viser det sig da igen paa Klædningen eller det vævede eller knyttede Stof eller de forskellige Læderting, da er det Spedalskhed, der er ved at bryde ud; du skal opbrænde de angrebne Ting. **58** Men den Klædning eller det vævede eller knyttede Stof eller de forskellige Læderting, hvis Skade svinder efter Tvætningen, skal tvættes paa ny; saa er det rent. — **59** Det er Loven om Spedalskhed paa Klæder af Uld eller Lærred eller paa vævet eller knyttet Stof eller paa alskens Læderting; efter den skal de erklæres for rene eller urene.

14 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Dette er Loven om, hvorledes man skal forholde sig

med Renselsen af en spedalsk: Han skal fremstilles for Præsten, **3** og Præsten skal gaa uden for Lejren og syne ham, og viser det sig da, at Spedalskheden er helbredt hos den spedalske, **4** skal Præsten give Ordre til at tage to levende, rene Fugle, Cedertræ, karmoisinrødt Garn og en Ysopkvist til den, der skal renses. **5** Og Præsten skal give Ordre til at slagte den ene Fugl over et Lerkar med rindende Vand. **6** Saa skal han tage den levende Fugl, Cedertræet, det karmoisinrøde Garn og Ysopkvisten og dyppe dem tillige med den levende Fugl i Blodet af den Fugl, der er slagtet over det rindende Vand, **7** og syv Gange foretage Bestænkning paa den, der skal renses for Spedalskhed, og saaledes rense ham; derpaa skal han lade den levende Fugl flyve ud over Marken. **8** Men den, der skal renses, skal tvætte sine Klæder, afrage alt sit Haar og bade sig i Vand; saa er han ren. Derefter maa han gaa ind i Lejren, men han skal syv Dage opholde sig uden for sit Telt. **9** Paa den syvende Dag skal han afrage alt sit Haar, sit Hovedhaar, sit Skæg, sine Øjenbryn, alt sit Haar skal han afrage, og han skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand; saa er han ren. **10** Men den ottende Dag skal han tage to lydefri Væderlam og et lydefrit, aargammelt Hunlam, desuden tre Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer og en Log Olie. **11** Saa skal den Præst, der foretager Renselsen, stille den, der skal renses, tillige med disse Offergaver frem for HERRENS Aasyn ved Aabenbaringsteltets Indgang. **12** Og Præsten skal tage det ene Væderlam og frembære det som Skyldoffer tillige med den Log Olie, som hører dertil, og udføre

Svingningen dermed for HERRENS Aasyn. **13** Og han skal slagte Lammet der, hvor Syndofferet og Brændofferet slagtes, paa det hellige Sted, thi ligesom Syndofferet tilfalder Skyldofferet Præsten; det er højhelligt. **14** Derpaa skal Præsten tage noget af Skyldofferets Blod, og Præsten skal stryge det paa højre Øreflip af den, der skal renses, og paa hans højre Tommelfinger og højre Tommeltaa; **15** og Præsten skal tage noget af den Log Olie, som hører dertil, og hælde det i sin venstre Haand, **16** og Præsten skal dyppe sin højre Pegefinger i den Olie, han har i sin venstre Haand, og med sin Finger stænke Olien syv Gange foran HERRENS Aasyn. **17** Og af den Olie, han har tilbage i sin Haand, skal Præsten stryge noget paa højre Øreflip af den, der skal renses, og paa hans højre Tommelfinger og højre Tommeltaa oven paa Skyldofferets Blod. **18** Og Præsten skal hælde det, der er tilbage af Olien i hans Haand, paa Hovedet af den, der skal renses, og saaledes skal Præsten skaffe ham Soning for HERRENS Aasyn. **19** Derpaa skal Præsten ofre Syndofferet og skaffe den, der skal renses, Soning for hans Urenhed. **20** Og Præsten skal ofre Brændofferet og Afgrødeofferet paa Alteret og saaledes skaffe ham Soning; saa er han ren. **21** Men hvis han er fattig og ikke evner at give saa meget, skal han tage et enkelt Lam til Skyldoffer, til at udføre Svingningen med, for at der kan skaffes ham Soning, desuden en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer og en Log Olie **22** og to Turtelduer eller Dueunger, hvad han nu evner at give, den ene skal være til Syndoffer, den anden til Brændoffer. **23** Dem

skal han den ottende Dag efter sin Renselse bringe til Præsten ved Aabenbaringsteltets Indgang for HERRENS Aasyn. **24** Saa skal Præsten tage Skyldofferlammet med den Log Olie, som hører dertil, og Præsten skal udføre Svingningen dermed for HERRENS Aasyn. **25** Og han skal slagte Skyldofferlammet, og Præsten skal tage noget af Skyldofferets Blod og stryge det paa højre Øreflip af den, der skal renses, og paa hans højre Tommelfinger og højre Tommeltaa. **26** Og af Olien skal Præsten hælde noget i sin venstre Haand, **27** og Præsten skal med sin højre Pegefinger syv Gange stænke noget af Olien, som er i hans venstre Haand, for HERRENS Aasyn. **28** Og af Olien, som er i hans Haand, skal Præsten stryge noget paa højre Øreflip af den, der skal renses, og paa hans højre Tommelfinger og højre Tommeltaa oven paa Skyldofferets Blod. **29** Og Resten af Olien, som er i hans Haand, skal Præsten hælde paa Hovedet af den, der skal renses, for at skaffe ham Soning for HERRENS Aasyn. **30** Derpaa skal han ofre den ene Turteldue eller Dueunge, hvad han nu har evnet at give, **31** den ene som Syndoffer, den anden som Brændoffer, sammen med Afgrødeofferet; og Præsten skal skaffe den, der skal renses, Soning for HERRENS Aasyn. **32** Det er Loven om den, der har været angrebet af Spedalskhed og ikke evner at bringe det almindelige Offer ved sin Renselse. **33** Og HERREN talede til Moses og Aron og sagde: **34** Naar I kommer til Kana'ans Land, som jeg vil give eder i Eje, og jeg lader Spedalskhed komme frem paa et Hus i eders Ejendomsland, **35** saa skal Husets Ejer gaa hen og melde det til Præsten og sige: »Der har i

mit Hus vist sig noget, der ligner Spedalskhed!« **36** Da skal Præsten give Ordre til at flytte alt ud af Huset, inden han kommer for at syne Pletten, for at ikke noget af, hvad der er i Huset, skal blive urent; derpaa skal Præsten komme for at syne Huset. **37** Viser det sig da, naar han syner Pletten, at Pletten paa Husets Vægge frembyder grønlige eller rødlige Fordybninger, der ser ud til at ligge dybere end Væggen udenom, **38** skal Præsten gaa ud af Huset til Husets Dør og holde Huset lukket i syv Dage. **39** Paa den syvende Dag skal Præsten komme igen og syne det, og hvis det da viser sig, at Pletten har bredt sig paa Husets Vægge, **40** skal Præsten give Ordre til at udtage de angrebne Sten og kaste dem hen paa et urent Sted uden for Byen **41** og til at skrabe Lerpudset af Husets indvendige Vægge og hælde det fjernede Puds ud paa et urent Sted uden for Byen. **42** Derefter skal man tage andre Sten og sætte dem ind i Stedet for de gamle og ligeledes tage nyt Puds og pudse Huset dermed. **43** Hvis Pletten saa atter bryder frem i Huset, efter at Stenene er taget ud, Pudset skrabet af og Huset pudset paa ny, **44** skal Præsten komme og syne Huset, og viser det sig da, at Pletten har bredt sig paa Huset, saa er det ondartet Spedalskhed, der er paa Huset; det er urent. **45** Da skal man rive Huset ned, Sten, Træværk og alt Pudset paa Huset, og bringe det til et urent Sted uden for Byen. **46** Den, som gaar ind i Huset, saa længe det er lukket, skal være uren til Aften; **47** den, der sover deri skal tvætte sine Klæder, og den der spiser deri, skal tvætte sine Klæder. **48** Men hvis det, naar Præsten kommer og

syner Huset, viser sig, at Pletten ikke har bredt sig paa det, efter at det er pudset paa ny, skal Præsten erklære Huset for rent, thi Pletten er helbredt. **49** Da skal han for at rense Huset for Synd tage to Fugle, Cedertræ, karmoisinrødt Garn og en Ysopkvist. **50** Den ene Fugl skal han slagte over et Lerkar med rindende Vand, **51** og han skal tage Cedertræet, Ysopkvisten, det karmoisinrøde Garn og den levende Fugl og dyppe dem i Blodet af den slagtede Fugl og det rindende Vand og syv Gange foretage Bestænkning paa Huset **52** og saaledes rense det for Synd med Fuglens Blod, det rindende Vand, den levende Fugl, Cedertræet, Ysopkvisten og det karmoisinrøde Garn. **53** Og den levende Fugl skal han lade flyve ud af Byen hen over Marken og saaledes skaffe Huset Soning; saa er det rent. **54** Det er Loven om al Slags Spedalskhed og Skurv, **55** om Spedalskhed paa Klæder og Huse **56** og om Hævelser, Udslæt og lyse Pletter, **57** til Belæring om, naar noget er urent, og naar det er rent. Det er Loven om Spedalskhed.

15 HERREN talede fremdeles til Moses og Aron og sagde: **2** Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar en Mand faar Flaad fra sin Blusel, da er dette hans Flaad urent. **3** Og saaledes skal man forholde sig med den ved hans Flaad opstaaede Urenhed: Hvad enten hans Blusel flyder eller holder sit Flaad tilbage, er der Urenhed hos ham. **4** Ethvert Leje, som den, der lider af Flaad, ligger paa, skal være urent, og ethvert Sæde, han sidder paa, skal være urent. **5** Den der rører ved hans Leje, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften; **6** den, der sidder paa et Sæde, som den, der lider af Flaad,

har siddet paa, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften; **7** den, der rører ved en, der lider af Flaad, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften. **8** Hvis den, der lider af Flaad, spytter paa en, som er uren, skal denne tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften. **9** Ethvert Befordringsmiddel, som bruges af den, der lider af Flaad, skal være urent. **10** Den, der rører ved noget, han har ligget eller siddet paa, skal være uren til Aften; den, der bærer noget saadant, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften. **11** Enhver, som den, der lider af Flaad, rører ved uden at have skyllet sine Hænder i Vand, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften. **12** Lerkar, som den, der lider af Flaad, rører ved, skal slaas itu, og alle Trækar skal skylles i Vand. **13** Men naar den, der lider af Flaad, bliver ren for sit Flaad, skal han tælle syv Dage frem, fra den Dag han bliver ren, og saa tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i rindende Vand; saa er han ren. **14** Og den ottende Dag skal han tage sig to Turtelduer eller Dueunger og komme hen for HERRENS Aasyn ved Aabenbaringsteltets Indgang og give Præsten dem. **15** Saa skal Præsten bringe dem som Offer, den ene som Syndoffer, den anden som Brændoffer, og saaledes skal Præsten skaffe ham Soning for HERRENS Aasyn for hans Flaad. **16** Naar der gaar Sæd fra en Mand, skal han bade hele sit Legeme i Vand og være uren til Aften. **17** Enhver Klædning og alt Læder, der er kommet Sæd paa, skal tvættes i Vand og være urent til Aften. **18** Og naar en

Mand har Samleje med en Kvinde, skal de bade sig i Vand og være urene til Aften. **19** Naar en Kvinde har Flaad, idet der flyder Blod fra hendes Blusel, da skal hendes Urenhed vare syv Dage. Enhver, der rører ved hende, skal være uren til Aften. **20** Alt, hvad hun ligger paa under sin maanedlige Urenhed, skal være urent, og alt, hvad hun sidder paa, skal være urent. **21** Enhver, der rører ved hendes Leje, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften; **22** og enhver, der rører ved et Sæde, hun har siddet paa, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften. **23** Og hvis nogen rører ved noget, der har ligget paa Lejet eller Sædet, hun har siddet paa, skal han være uren til Aften. **24** Dersom en Mand ligger ved Siden af hende og hendes Urenhed kommer paa ham, skal han være uren i syv Dage, og ethvert Leje, han ligger paa, skal være urent. **25** Men naar en Kvinde har Blodflaad i længere Tid, uden for den Tid hun har sin maanedlige Urenhed, eller naar Flaaddet varer længere end sædvanligt ved hendes maanedlige Urenhed, saa skal hun, i al den Tid hendes urene Flaad varer, være stillet, som i de Dage hun har sin maanedlige Urenhed; hun skal være uren; **26** ethvert Leje, hun ligger paa, saa længe hendes Flaad varer, skal være som hendes Leje under hendes maanedlige Urenhed, og et hvert Sæde, hun sidder paa, skal være urent som under hendes maanedlige Urenhed; **27** enhver, der rører derved, bliver uren og skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften. **28** Men naar hun bliver ren for sit Flaad, skal hun tælle syv Dage frem og saa være ren. **29** Paa den ottende

Dag skal hun tage sig to Turtelduer eller Dueunger og bringe dem til Præsten ved Aabenbaringsteltets Indgang. **30** Og Præsten skal ofre den ene som Syndoffer, den anden som Brændoffer, og saaledes skal Præsten skaffe hende Soning for HERRENS Aasyn for hendes Urenheds Flaad. **31** I skal advare Israeliterne for deres Urenhed, for at de ikke skal dø i deres Urenhed, naar de gør min Bolig, som er i deres Midte, uren. **32** Det er Loven om Mænd, der lider af Flaad, og fra hvem der gaar Sæd, saa de bliver urene derved, **33** og om Kvinder, der lider af deres maanedlige Urenhed, om Mænd og Kvinder, der har Flaad, og om Mænd, der ligger ved Siden af urene Kvinder.

16 HERREN talede til Moses, efter at Døden havde ramt Arons to Sønner, da de traadte frem for HERRENS Aasyn og døde, **2** og HERREN sagde til Moses: Sig til din Broder Aron, at han ikke til enhver Tid maa gaa ind i Helligdommen inden for Forhænget foran Sonedækket paa Arken, ellers skal han dø, thi jeg kommer til Syne i Skyen over Sonedækket. **3** Kun saaledes maa Aron komme ind i Helligdommen: Med en ung Tyr til Syndoffer og en Væder til Brændoffer; **4** han skal iføre sig en hellig Linnedkjortel, bære Linnedbenklæder over sin Blusel, omgjorde sig med et Linnedbælte og binde et Linned Hovedklæde om sit Hoved; det er hellige Klæder; og han skal bade sit Legeme i Vand, før han ifører sig dem. **5** Af Israeliternes Menighed skal han tage to Gedebukke til Syndoffer og en Væder til Brændoffer. **6** Saa skal Aron ofre sin egen Syndoffertyr og skaffe sig og sit Hus Soning. **7** Derefter skal han tage de to Bukke og

stille dem frem for HERRENS Aasyn ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. **8** Og Aron skal kaste Lod om de to Bukke, et Lod for HERREN og et for Azazel; **9** og den Buk, der ved Loddet tilfalder HERREN, skal Aron føre frem og ofre som Syndoffer; **10** men den Buk, der ved Loddet tilfalder Azazel, skal fremstilles levende for HERRENS Aasyn, for at man kan fuldbyrde Soningen over den og sende den ud i Ørkenen til Azazel. **11** Aron skal da føre sin egen Syndoffertyr frem og skaffe sig og sit Hus Soning og slagte sin egen Syndoffertyr. **12** Derpaa skal han tage en Pandefuld Gløder fra Alteret for HERRENS Aasyn og to Haandfulde stødt, vellugtende Røgelse og bære det inden for Forhænget. **13** Og han skal komme Røgelse paa Ilden for HERRENS Aasyn, saa at Røgelsesskyen skjuler Sonedækket oven over Vidnesbyrdet, for at han ikke skal dø. **14** Saa skal han tage noget af Tyrens Blod og stænke det med sin Finger fortil paa Sonedækket, og foran Sonedækket skal han syv Gange stænke noget af Blodet med sin Finger. **15** Derefter skal han slagte Folkets Syndofferbuk, bære dens Blod inden for Forhænget og gøre med det som med Tyrens Blod, stænke det paa Sonedækket og foran Sonedækket. **16** Saaledes skal han skaffe Helligdommen Soning for Israeliternes Urenhed og deres Overtrædelser, alle deres Synder, og paa samme Maade skal han gøre med Aabenbaringsteltet, der har sin Plads hos dem midt i deres Urenhed. **17** Intet Menneske maa komme i Aabenbaringsteltet, naar han gaar ind for at skaffe Soning i Helligdommen, før han gaar ud igen. Saaledes skal han skaffe sig selv, sit Hus og hele

Israels Forsamling Soning. **18** Saa skal han gaa ud til Alteret, som staar for HERRENS Aasyn, og skaffe det Soning; han skal tage noget af Tyrens og Bukkens Blod og stryge det rundt om paa Alterets Horn, **19** og han skal syv Gange stænke noget af Blodet derpaa med sin Finger og saaledes rense det og hellige det for Israeliternes Urenheder. **20** Naar han saa er færdig med at skaffe Helligdommen, Aabenbaringsteltet og Alteret Soning, skal han føre den levende Buk frem. **21** Aron skal lægge begge sine Hænder paa Hovedet af den levende Buk og over den bekende alle Israeliternes Misgerninger og alle deres Overtrædelser, alle deres Synder, og lægge dem paa Bukkens Hoved og saa sende den ud i Ørkenen ved en Mand, der holdes rede dertil. **22** Bukken skal da bære alle deres Misgerninger til et øde Land, og saa skal han slippe Bukken løs i Ørkenen. **23** Derpaa skal Aron gaa ind i Aabenbaringsteltet, afføre sig Linnedklæderne, som han tog paa, da han gik ind i Helligdommen, og lægge dem der; **24** saa skal han bade sit Legeme i Vand paa et helligt Sted, iføre sig sine sædvanlige Klæder og gaa ud og ofre sit eget Brændoffer og Folkets Brændoffer og saaledes skaffe sig og Folket Soning. **25** Og Syndofferets Fedt skal han bringe som Røgoffer paa Alteret. **26** Men den, som fører Bukken ud til Azazel, skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand; derefter maa han komme ind i Lejren. **27** Men Syndoffertyren og Syndofferbukken, hvis Blod blev baaret ind for at skaffe Soning i Helligdommen, skal man bringe uden for Lejren, og man skal brænde deres Hud og deres Kød og Skarn. **28** Og den, der brænder

dem, skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme; derefter maa han komme ind i Lejren. **29** Det skal være eder en evig gyldig Anordning. Den tiende Dag i den syvende Maaned skal I faste og afholde eder fra alt Arbejde, baade den indfødte og den fremmede, der bor iblandt eder. **30** Thi den Dag skaffes der eder Soning til eders Renselse; fra alle eders Synder renses I for HERRENS Aasyn. **31** Det skal være eder en fuldkommen Hviledag, og I skal faste: det skal være en evig gyldig Anordning. **32** Præsten, som salves og indsættes til at gøre Præstetjeneste i. Stedet for sin Fader, skal skaffe Soning, han skal iføre sig Linnedklæderne, de hellige Klæder, **33** og han skal skaffe det Allerhelligste Soning; og Aabenbaringsteltet og Alteret skal han skaffe Soning; og Præsterne og alt Folkets Forsamling skal han skaffe Soning. **34** Det skal være eder en evig gyldig Anordning, for at der kan skaffes Israeliterne Soning for alle deres Synder een Gang om Aaret. Og Aron gjorde som HERREN bød Moses.

17 HERREN talede til Moses og sagde: **2** Tal til Aron og hans Sønner og alle Israeliterne og sig til dem: Dette har HERREN paabudt: **3** Om nogen af Israels Hus slagter et Stykke Hornkvæg, et Faar eller en Ged i Lejren, eller han slagter dem uden for Lejren, **4** uden at bringe dem hen til Aabenbaringsteltets Indgang for at bringe HERREN en Offergave foran HERRENS Bolig, da skal dette tilregnes den Mand som Blodskyld; han har udgydt Blod, og den Mand skal udryddes af sit Folk. **5** Dette er anordnet, for at Israeliterne skal bringe deres Slagtofre, som de slagter ude paa Marken, til HERREN, til Aabenbaringsteltets

Indgang, til Præsten, og ofre dem som Takofre til HERREN.
6 Præsten skal da sprænge Blodet paa HERRENS Alter ved
Indgangen til Aabenbaringsteltet og bringe Fedtet som
Røgoffer, en liflig Duft for HERREN. **7** Og de maa ikke
mere ofre deres Slagtofre til Bukketroldene, som de boler
med. Det skal være en evig gyldig Anordning for dem
fra Slægt til Slægt! **8** Og du skal sige til dem: Om nogen
af Israels Hus eller de fremmede, der bor iblandt eder,
ofrer et Brændoffer eller Slagtoffer **9** og ikke bringer
det hen til Aabenbaringsteltets Indgang for at ofre det
til HERREN, da skal den Mand udryddes af sin Slægt. **10**
Om nogen af Israels Hus eller af de fremmede, der bor
iblandt dem, nyder noget Blod, saa vender jeg mit Aasyn
mod den, der nyder Blodet, og udrydder ham af hans
Folk. **11** Thi Kødets Sjæl er i Blodet, og jeg har givet eder
det til Brug paa Alteret til at skaffe eders Sjæle Soning;
thi det er Blodet, som skaffer Soning, fordi det er Sjælen.
12 Derfor har jeg sagt til Israeliterne: Ingen af eder maa
nyde Blod; heller ikke den fremmede, der bor iblandt
eder, maa nyde Blod. **13** Om nogen af Israeliterne eller af
de fremmede, der bor iblandt dem, nedlægger et Stykke
Vildt eller en Fugl af den Slags, der maa spises, da skal
han lade Blodet løbe ud og dække det med Jord. **14** Thi
om alt Køds Sjæl gælder det, at dets Blod er dets Sjæl;
derfor har jeg sagt til Israeliterne: I maa ikke nyde Blodet
af noget som helst Kød, thi alt Køds Sjæl er dets Blod;
enhver, der nyder det, skal udryddes. **15** Enhver, der
spiser selvdøde eller sønderrevne Dyr, det være sig en
indfødt eller en fremmed, skal tvætte sine Klæder og

bade sig i Vand og være uren til Aften; saa er han ren. **16** Men hvis han ikke tvætter sine Klæder og bader sig, skal han undgælde for sin Brøde.

18 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Tal til Israeliterne og sig til dem: Jeg er HERREN eders Gud! **3** Som de handler i Ægypten, hvor I opholdt eder, maa I ikke handle, og som de handler i Kana'ans Land, hvor jeg fører eder hen, maa I ikke handle; I maa ikke vandre efter deres Anordninger. **4** Efter mine Lovbud skal I handle, og mine Anordninger skal I holde, saa I vandrer efter dem; jeg er HERREN eders Gud! **5** I skal holde mine Anordninger og Lovbud; det Menneske, der handler efter dem, skal leve ved dem. Jeg er HERREN! **6** Ingen af eder maa komme sine kødelige Slægtninge nær, saa han blotter deres Blusel. Jeg er HERREN! **7** Din Faders og din Moders Blusel maa du ikke blotte; hun er din Moder, du maa ikke blotte hendes Blusel! **8** Din Faders Hustrus Blusel maa du ikke blotte, det er din Faders Blusel. **9** Din Søsters Blusel, hvad enten hun er din Faders eller din Moders Datter, hvad enten hun er født i eller uden for Hjemmet, hendes Blusel maa du ikke blotte. **10** Din Sønnedatters eller Datterdatters Blusel maa du ikke blotte, det er din egen Blusel. **11** En Datter, din Faders Hustru har med din Fader hun er din Søster hendes Blusel maa du ikke blotte. **12** Din Fasters Blusel maa du ikke blotte, hun er din Faders kødelige Slægtning. **13** Din Mosters Blusel maa du ikke blotte, hun er din Moders kødelige Slægtning. **14** Din Farbroders Blusel maa du ikke blotte, du maa ikke komme hans Hustru nær, hun er din Faster. **15** Din Sønnekones Blusel

maa du ikke blotte, hun er din Søns Hustru, du maa ikke blotte hendes Blusel. **16** Din Broders Hustrus Blusel maa du ikke blotte, det er din Broders Blusel. **17** En Kvindes og hendes Datters Blusel maa du ikke blotte, heller ikke maa du ægte hendes Sønnedatter eller Datterdatter, saa at du blotter hendes Blusel; de er hendes kødelige Slægtninge; det er grov Utugt. **18** Søster maa du ikke tage til Søsters Medhustru, saa længe Søsteren lever, saa du blotter baade den enes og den andens Blusel. **19** Du maa ikke komme en Kvinde nær under hendes maanedlige Urenhed, saa du blotter hendes Blusel. **20** Med din Næstes Hustru maa du ikke have Samleje, saa du bliver uren ved hende. **21** Dit Afkom maa du ikke give hen til at ofres til Molok; du maa ikke vanhellige din Guds Navn. Jeg er HERREN! **22** Hos en Mand maa du ikke ligge, som man ligger hos en Kvinde; det er en Vederstyggelighed. **23** Med intet som helst Dyr maa du have Omgang, saa du bliver uren derved; en Kvinde maa ikke stille sig hen for et Dyr til kønslig Omgang; det er en Skændsel. **24** Gør eder ikke urene med noget saadant, thi med alt saadant har de Folkeslag, jeg driver bort foran eder, gjort sig urene. **25** Derved blev Landet urent, og jeg straffede det for dets Brøde, og Landet udspyede sine Indbyggere. **26** Hold derfor mine Anordninger og Lovbud og øv ikke nogen af disse Vederstyggeligheder, det gælder baade den indfødte og den fremmede, der bor iblandt eder — **27** thi alle disse Vederstyggeligheder øvede Indbyggerne, som var der før eder, og Landet blev urent — **28** for at ikke Landet skal udspy eder, naar I gør det urent, ligesom det

udspyede det Folk, som var der før eder. **29** Thi enhver, som øver nogen af alle disse Vederstyggeligheder, de, der øver dem, skal udryddes af deres Folk. **30** Saa hold mine Forskrifter, saa I ikke øver nogen af de vederstyggelige Skikke, som øvedes før eders Tid, at I ikke skal gøre eder urene ved dem. Jeg er HERREN eders Gud!

19 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Tal til hele Israeliternes Menighed og sig til dem: I skal være hellige, thi jeg HERREN eders Gud er hellig! **3** I skal frygte hver sin Moder og sin Fader, og mine Sabbater skal I holde. Jeg er HERREN eders Gud! **4** Vend eder ikke til Afguderne og gør eder ikke støbte Gudebilleder! Jeg er HERREN eders Gud! **5** Naar I ofrer Takoffer til HERREN, skal I ofre det saaledes, at I kan vinde Guds Velbehag. **6** Den Dag, I ofrer det, og Dagen efter maa det spises, men hvad der levnes til den tredje Dag, skal opbrændes; **7** spises det den tredje Dag, er det at regne for raaddent Kød og vinder ikke Guds Velbehag; **8** den, der spiser deraf, skal undgælde for sin Brøde, thi han vanhelliger det, som var helliget HERREN, og det Menneske skal udryddes af sin Slægt. **9** Naar I høster eders Lands Høst, maa du ikke høste helt hen til Kanten af din Mark, ej heller maa du sanke Efterslætten efter din Høst. **10** Heller ikke maa du holde Efterhøst eller sanke de nedfaldne Bær i din Vingaard; til den fattige og den fremmede skal du lade det blive tilbage. Jeg er HERREN eders Gud! **11** I maa ikke stjæle, I maa ikke lyve, I maa ikke bedrage hverandre. **12** I maa ikke sværge falsk ved mit Navn, saa du vanhelliger din Guds Navn. Jeg er HERREN! **13** Du maa

intet aftvinge din Næste, du maa intet røve; Daglejerens Løn maa ikke blive hos dig Natten over. **14** Du maa ikke forbande den døve eller lægge Stød for den blindes Fod, du skal frygte din Gud. Jeg er HERREN! **15** I maa ikke øve Uret, naar I holder Rettergang; du maa ikke begunstige den ringe, ej heller tage Parti for den store, men du skal dømme din Næste med Retfærdighed. **16** Du maa ikke gaa rundt og bagvaske din Landsmand eller staa din Næste efter Livet. Jeg er HERREN! **17** Du maa ikke bære Nag til din Broder i dit Hjerte, men du skal tale din Næste til Rette, at du ikke skal paadrage dig Synd for hans Skyld. **18** Du maa ikke hævne dig eller gemme paa Vrede mod dit Folks Børn, du skal elske din Næste som dig selv. Jeg er HERREN! **19** Hold mine Anordninger! Du maa ikke lade to Slags Kvæg parre sig med hinanden; du maa ikke saa to Slags Sæd i din Mark; og du maa ikke bære Klæder, der er vævede af to Slags Garn. **20** Naar en Mand har Samleje med en Kvinde, og det er en Trælkvinde, en anden Mands Medhustru, som ikke er løskøbt eller frigivet, saa skal Afstraffelse finde Sted; dog skal de ikke lide Døden, thi hun var ikke frigivet. **21** Og han skal bringe sit Skyldoffer for HERREN til Aabenbaringsteltets Indgang, en Skyldoffervæder, **22** og Præsten skal med Skyldoffervæderen skaffe ham Soning for HERRENS Aasyn for den Synd, han har begaaet, saa han finder Tilgivelse for den Synd, han har begaaet. **23** Naar I kommer ind i Landet og planter alskens Frugttræer, skal I lade deres Forhud, den første Frugt, urørt; i tre Aar skal de være eder uomskaarne og maa ikke spises; **24** det fjerde Aar

skal al deres Frugt under Høstjubel helliges HERREN; **25** først det femte Aar maa I spise deres Frugt, for at I kan faa saa meget større Udbytte deraf. Jeg er HERREN eders Gud! **26** I maa ikke spise noget med Blodet i. I maa ikke give eder af med at tage Varsler og øve Trolddom. **27** I maa ikke runde Haaret paa Tindingerne; og du maa ikke studse dit Skæg; **28** I maa ikke gøre Indsnit i eders Legeme for de dødes Skyld eller indridse Tegn paa eder. Jeg er HERREN! **29** Du maa ikke vanhellige din Datter ved at lade hende bedrive Hor, for at ikke Landet skal forfalde til Horeri og fyldes med Utugt. **30** Mine Sabbater skal I holde, og min Helligdom skal I frygte. Jeg er HERREN! **31** Henvend eder ikke til Genfærd og Sandsigeraander; søg dem ikke, saa I gør eder urene ved dem. Jeg er HERREN eders Gud! **32** Du skal rejse dig for de graa Haar og ære Oldingen, og du skal frygte din Gud. Jeg er HERREN! **33** Naar en fremmed bor hos dig i eders Land, maa I ikke lade ham lide Overlast; **34** som en af eders egne skal I regne den fremmede, der bor hos eder, og du skal elske ham som dig selv, thi I var selv fremmede i Ægypten. Jeg et HERREN eders Guld! **35** Naar I holder Rettergang, maa I ikke øve Uret ved Længdemaal, Vægt eller Rummaal; **36** Vægtskaale, der vejer rigtigt, Lodder, der holder Vægt, Efa og Hin, der holder Maal, skal I have. Jeg er HERREN eders Gud, som førte eder ud af Ægypten! **37** Hold alle mine Anordninger og Lovbud og gør efter dem. Jeg er HERREN!

20 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Sig til Israeliterne: Om nogen af Israeliterne eller de fremmede,

der bor hos Israel, giver sit Afkom hen til Molok, da skal han lide Døden; Landets Indbyggere skal stene ham, **3** og jeg vender selv mit Aasyn imod den Mand og udrydder ham af hans Folk, fordi han gav sit Afkom hen til Molok for at gøre min Helligdom uren og vanhellige mit hellige Navn; **4** og ser end Landets Indbyggere igennem Fingre med den Mand, naar han giver sit Afkom hen til Molok, og undlader at dræbe ham, **5** saa vender jeg dog selv mit Aasyn imod den Mand og hans Slægt og udrydder ham og alle dem, der følger i hans Spor og boler med Molok, af deres Folk. **6** Det Menneske, som henvender sig til Genfærd eller Sandsigeraander og boler med dem, mod det Menneske vil jeg vende mit Aasyn og udrydde ham af hans Folk. **7** Helliger eder og vær hellige; thi jeg er HERREN eders Gud! **8** Hold mine Anordninger og gør efter dem. Jeg er HERREN, som helliger eder! **9** Thi enhver, som forbander sin Fader og sin Moder, skal lide Døden; han har forbandet sin Fader og sin Moder, derfor hviler der Blodskyld paa ham. **10** Om nogen bedriver Hor med en anden Mands Hustru, om nogen bedriver Hor med sin Næstes Hustru, da skal de lide Døden, Horkarlen saavel som Horkvinden. **11** Om nogen har Samleje med sin Faders Hustru, har han blottet sin Faders Blusel; de skal begge lide Døden, der hviler Blodskyld paa dem. **12** Om nogen har Samleje med sin Sønnekone, skal de begge lide Døden; de har øvet Skændselsdaad, der hviler Blodskyld paa dem. **13** Om nogen ligger hos en Mand, paa samme Maade som man ligger hos en Kvinde, da har de begge øvet en Vederstyggelighed; de skal lide Døden, der

hviler Blodskyld paa dem. **14** Om nogen ægter en Kvinde og hendes Moder, er det grov Utugt: man skal brænde baade ham og begge Kvinderne; der maa ikke findes grov Utugt iblandt eder. **15** Om nogen har Omgang med et Dyr, skal han lide Døden, og Dyret skal I slaa ihjel. **16** Om en Kvinde kommer noget Dyr nær for at have kønslig Omgang med det, da skal du ihjelslaa baade Kvinden og Dyret; de skal lide Døden, der hviler Blodskyld paa dem. **17** Om en Mand tager sin Søster, sin Faders eller sin Moders Datter, til Ægte, saa han ser hendes Blusel, og hun hans, da er det en skammelig Gerning; de skal udryddes i deres Landsmænds Paasyn; han har blottet sin Søsters Blusel, han skal undgælde for sin Brøde. **18** Om en Mand har Samleje med en Kvinde under hendes maanedlige Svaghed og blotter hendes Blusel, idet han afdækker hendes Kilde, og hun afdækker sit Blods Kilde, da skal de begge udryddes af deres Folk. **19** Du maa ikke blotte din Mosters og din Fasters Blusel, thi den, der gør det, afdækker sin kødelige Slægtnings Blusel; de skal undgælde for deres Brøde. **20** Om nogen har Samleje med sin Farbroders Hustru, da har han blottet sin Farbroders Blusel, de skal undgælde for deres Synd og dø barnløse. **21** Om nogen tager sin Broders Hustru til Ægte, da er det en uren Gerning; han har blottet sin Broders Blusel; de skal blive barnløse. **22** Hold alle mine Anordninger og Lovbud og gør efter dem, at ikke Landet, jeg føler eder ind at bo i, skal udspy eder. **23** Følg ikke det Folks Skikke, som jeg driver bort foran eder, thi de har øvet alt dette; derfor væmmedes jeg ved dem **24** og sagde

til eder: I skal faa deres Land i Eje; jeg giver eder det i Eje, et Land, der flyder med Mælk og Honning. Jeg er HERREN eders Gud, som har udskilt eder fra alle andre Folkeslag. **25** I skal skelne mellem rene og urene Dyr og mellem urene og rene Fugle for ikke at gøre eder selv til en Vederstyggelighed ved de Dyr og de Fugle og alt, hvad der rører sig paa Jorden, alt, hvad jeg har udskilt for eder og erklæret for urent. **26** Og I skal være mig hellige, thi jeg HERREN er hellig, og jeg har udskilt eder fra alle andre Folkeslag til at høre mig til. **27** Naar der i en Mand eller Kvinde er en Genfærdsaand eller en Sandsigeraand, skal de lide Døden; de skal stenes, der hviler Blodskyld paa dem.

21 Og HERREN sagde til Moses: Tal til Præsterne, Arons Sønner, og sig til dem: Præsten maa ikke gøre sig uren ved Lig blandt sin Slægt, **2** medmindre det er hans nærmeste kødelige Slægtninge, hans Moder eller Fader, hans Søn eller Datter, hans Broder **3** eller Søster, for saa vidt hun var Jomfru og endnu hørte til hans Familie og ikke var gift; i saa Fald maa han gøre sig uren ved hende; **4** men han maa ikke gøre sig uren ved hende, naar hun var gift med en Mand af hans Slægt, og saaledes paadrage sig Vanhelligelse. **5** De maa ikke klippe sig en skaldet Plet paa deres Hoved, ikke studse deres Skæg eller gøre Indsnit i deres Legeme. **6** Hellige skal de være for deres Gud og maa ikke vanhellige deres Guds Navn, thi de frembærer HERRENS Ildofre, deres Guds Spise; derfor skal de være hellige. **7** En Horkvinde og en skændet Kvinde maa de ikke ægte; heller ikke en Kvinde, der er forstødt af sin

Mand, maa de ægte; thi han er helliget sin Gud. **8** Du skal regne ham for hellig, thi han frembærer din Guds Spise; han skal være dig hellig, thi hellig er jeg HERREN, som helliger dem. **9** Naar en Præstedatter vanhelliger sig ved at bedrive Hor, da vanhelliger hun sin Fader; hun skal brændes paa Baal. **10** Den Præst, der er den ypperste blandt sine Brødre, han, over hvis Hoved Salveolien udgydes, og som indsættes ved at iføres Klæderne, maa hverken lade sit Hovedhaar vokse frit eller sønderrive sine Klæder. **11** Han maa ikke gaa hen til noget som helst Lig, end ikke ved sin Fader eller Moder maa han gøre sig uren. **12** Han maa ikke forlade Helligdommen for ikke at vanhellige sin Guds Helligdom, thi hans Guds Salveolies Vielse er paa ham; jeg er HERREN! **13** Han skal ægte en Kvinde, der er Jomfru; **14** en Enke, en forstødt, en skændet, en Horkvinde maa han ikke ægte, kun en Jomfru af sin Slægt maa han tage til Hustru, **15** for at han ikke skal vanhellige sit Afkom blandt sin Slægt; thi jeg er HERREN, som helliger ham. **16** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **17** Tal til Aron og sig: Ingen af dit Afkom i de kommende Slægter, som har en Legemsfejl, maa træde frem for at frembære sin Guds Spise, **18** det maa ingen, som har en Legemsfejl, hverken en blind eller en halt eller en med vansiret Ansigt eller for lang en Legemsdel **19** eller med Brud paa Ben eller Arm **20** eller en pukkelrygget eller en med Tæring eller en, der har Pletter i Øjnene eller lider af Skab eller Ringorm eller har svulne Testikler. **21** Af Præsten Arons Efterkommere maa ingen, som har en Legemsfejl, nærme sig for at frembære

HERRENS Ildofre; han har en Legemsfejl, han maa ikke nærme sig for at frembære sin Guds Spise. **22** Han maa vel spise sin Guds Spise, baade det, som er højhelligt, og det, som er helligt, **23** men til Forhænget maa han ikke komme, og Alteret maa han ikke nærme sig, thi han har en Legemsfejl og maa ikke vanhellige mine hellige Ting; thi jeg er HERREN, som helliger dem. **24** Og Moses talte saaledes til Aron og hans Sønner og alle Israeliterne.

22 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Sig til Aron og hans Sønner, at de skal behandle Israeliternes Helliggaver, som de helliger mig, med Ærefrygt, for at de ikke skal vanhellige mit hellige Navn. Jeg er HERREN! **3** Sig til dem: Enhver af alle eders Efterkommere, som i de kommende Slægter i uren Tilstand kommer de Helliggaver nær, Israeliterne helliger HERREN, det Menneske skal udryddes fra mit Aasyn. Jeg er HERREN! **4** Ingen af Arons Efterkommere, der er spedalsk eller lider af Flaad, maa spise noget af Helliggaverne, før han bliver ren; den, der rører ved en, som er uren ved Lig, eller den, fra hvem der gaar Sæd, **5** eller den, der rører ved noget Slags Kryb, ved hvilket man bliver uren, eller ved et Menneske, ved hvem man bliver uren, af hvad Art hans Urenhed være kan, **6** enhver, der rører ved noget saadant, skal være uren til Aften og maa ikke spise af Helliggaverne, før han har badet sit Legeme i Vand. **7** Naar Solen gaar ned, er han ren, og derefter maa han spise af Helliggaverne, thi de er hans Mad. **8** Selvdøde og sønderrevne Dyr maa han ikke spise for ikke at gøre sig uren derved. Jeg er HERREN! **9** De skal overholde mine Forskrifter, at

de ikke skal paadrage sig Synd og dø derfor, fordi de vanhelliger det. Jeg er HERREN, som helliger dem. **10** Ingen Lægmand maa spise af det hellige; hverken den indvandrede hos Præsten eller hans Daglejer maa spise af det hellige. **11** Men naar en Præst for sine Penge køber sig en Træl, da maa denne spise deraf, og ligeledes maa hans hjemmefødte Trælle spise af hans Mad. **12** Naar en Præstedatter ægter en Lægmand, maa hun ikke spise af de ydede Helliggaver; **13** men naar en Præstedatter bliver Enke eller forstødes uden at have Børn og vender tilbage til sin Faders Hus og er der som i sine unge Aar, da maa hun spise af sin Faders Mad. Men ingen Lægmand maa spise deraf. **14** Naar nogen af Vanvare kommer til at spise af det hellige, skal han erstatte Præsten det hellige med Tillæg af en Femtedel. **15** Præsterne maa ikke vanhellige de Helliggaver, Israeliterne yder HERREN, **16** og saaledes bringe Brøde og Skyld over dem, naar de spiser deres Helliggaver; thi jeg er HERREN, som helliger dem. **17** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **18** Tal til Aron og hans Sønner og alle Israeliterne og sig til dem: Om nogen af Israels Hus eller af de fremmede i Israel bringer sin Offergave, hvad enten det er deres Løfteoffer eller Frivilligoffer, de bringer HERREN som Brændoffer, **19** saa skal I bringe dem saaledes, at I kan vinde Guds Velbehag, et lydefrit Handyr af Hornkvæget, Faarene eller Gederne; **20** I maa ikke ofre noget Dyr, der har en Legemsfejl, thi derved vinder I ikke eders Guds Velbehag. **21** Naar nogen bringer HERREN et Takoffer af Hornkvæget eller Smaakvæget enten for at indfri et

Løfte eller som Frivilligoffer, da skal det være et lydefrit Dyr, for at det kan vinde Guds Velbehag; det maa ingen som helst Legemsfejl have; **22** et blindt Dyr eller et Dyr med Brud paa Lemmerne eller et saaret Dyr eller et Dyr, der lider af Bylder, Skab eller Ringorm, saadanne Dyr maa I ikke bringe HERREN, og I maa ikke lægge noget Ildoffer af den Slags paa Alteret for HERREN. **23** Et Stykke Hornkvæg eller Smaakvæg med en for lang eller forkrøblet Legemsdel kan du bruge som Frivilligoffer, men som Løfteoffer vinder det ikke Guds Velbehag. **24** Dyr med udklemte, knuste, afrevne eller bortskaarne Testikler maa I ikke bringe HERREN; saaledes maa I ikke bære eder ad i eders Land. **25** Heller ikke maa I af en Udlænding købe den Slags Dyr og ofre dem som eders Guds Spise, thi de har en Lyde, de har en Legemsfejl; ved dem vinder I ikke Guds Velbehag. **26** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **27** Naar der fødes et Stykke Hornkvæg, et Faar eller en Ged, skal de blive syv Dage hos Moderen; men fra den ottende Dag er de skikkede til at vinde HERRENS Velbehag som Ildoffergave til HERREN. **28** I maa ikke slagte et Stykke Hornkvæg eller Smaakvæg samme Dag som dets Afkom. **29** Naar I ofrer et Lovprisningsoffer til HERREN, skal I ofre det saaledes, at det kan vinde eder Guds Velbehag. **30** Det skal spises samme Dag, I maa intet levne deraf til næste Morgen. Jeg er HERREN! **31** I skal holde mine Bud og handle efter dem. Jeg er HERREN! **32** I maa ikke vanhellige mit hellige Navn, for at jeg maa blive helliget blandt Israeliterne. Jeg

er HERREN, som helliger eder, **33** som førte eder ud af Ægypten for at være eders Gud. Jeg er HERREN!

23 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Tal til Israeliterne og sig til dem: Hvad angaar HERRENS Festtider, hvilke I skal udraabe som Højtidsstævner, da er mine Festtider følgende: **3** I seks Dage skal der arbejdes, men den syvende Dag skal være en fuldkommen Hviledag med Højtidsstævne; I maa intet Arbejde gøre, det er Sabbat for HERREN, overalt hvor I bor. **4** Følgende er HERRENS Festtider med Højtidsstævner, som I skal udraabe, hver til sin Tid: **5** Paa den fjortende Dag i den første Maaned ved Aftenstid er det Paaske for HERREN. **6** Paa den femtende Dag i samme Maaned er det de usyrede Brøds Højtid for HERREN; i syv Dage skal I spise usyret Brød. **7** Paa den første Dag skal I holde Højtidsstævne, I maa intet Arbejde gøre. **8** I skal bringe HERREN Ildoffer i syv Dage. Paa den syvende Dag skal der holdes Højtidsstævne, I maa intet Arbejde gøre. **9** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **10** Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar I kommer til det Land, jeg vil give eder, og høster dets Høst, skal I bringe Præsten Førstegrødeneget af eders Høst. **11** Han skal udføre Svingningen med Neget for HERRENS Aasyn for at vinde eder Guds Velbehag; Dagen efter Sabbaten skal Præsten udføre Svingningen dermed. **12** Og paa den Dag I udfører Svingningen med Neget, skal I ofre et lydefrit, aargammelt Lam som Brændoffer til HERREN, **13** og der skal høre to Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i Olie, dertil som Afgrødeoffer, et Ildoffer for HERREN til en liflig

Duft, og ligeledes en Fjerdedel Hin Vin som Drikoffer. **14** Brød, ristede Aks eller nyhøstet Horn maa I ikke spise før denne Dag, før I har frembaaret eders Guds Offergave. Det skal være eder en evig gyldig Anordning fra Slægt til Slægt, overalt hvor I bor. **15** Saa skal I fra Dagen efter Sabbaten, fra den Dag I bringer Svingningsneget, tælle syv Uger frem — det skal være hele Uger — **16** til Dagen efter den syvende Sabbat, I skal tælle halvtredsindstyve Dage frem; da skal I frembære et nyt Afgrødeoffer for HERREN. **17** Fra eders Boliger skal I bringe Svingningsbrød, to Brød, som skal laves af to Tiendedele Efa fint Hvedemel og bages syrede, en Førstegrødegave til HERREN. **18** Og foruden Brødet skal I bringe syv lydefri, aargamle Lam, en ung Tyr og to Vædre, de skal være til Brændoffer for HERREN med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer, et Ildoffer for HERREN til en liflig Duft. **19** Og I skal ofre en Gedebuk som Syndoffer og to aargamle Lam som Takoffer. **20** Og Præsten skal udføre Svingningen med dem, med de to Lam, for HERRENS Aasyn sammen med Førstegrødebrødet, de skal være HERREN helligede og tilfalde Præsten. **21** Paa denne Dag skal I udraabe og holde et Højtidsstævne; I maa intet Arbejde gøre. Det skal være eder en evig gyldig Anordning, overalt hvor I bor, fra Slægt til Slægt. **22** Naar I høster eders Lands Høst, maa du ikke høste helt hen til Kanten af din Mark, ej heller maa du sanke Efterslætten efter din Høst; til den fattige og den fremmede skal du lade det blive tilbage. Jeg er HERREN eders Gud! **23** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **24** Tal til Israeliterne og sig: Den første

Dag i den syvende Maaned skal I holde Hviledag med Hornblæsning til Ihukommelse og med Højtidsstævne; **25** I maa intet Arbejde gøre, og I skal bringe HERREN Ildofre. **26** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **27** Paa den tiende Dag i samme syvende Maaned falder Forsoningsdagen; da skal I holde Højtidsstævne, faste og bringe HERREN Ildofre; **28** I maa intet Arbejde gøre paa denne Dag, thi det er Forsoningsdagen, den skal skaffe eder Soning for HERREN eders Guds Aasyn. **29** Thi enhver, som ikke faster paa denne Dag, skal udryddes af sin Slægt; **30** og enhver, der gør noget som helst Arbejde paa denne Dag, det Menneske vil jeg udslette af hans Folk. **31** I maa intet Arbejde gøre. Det skal være eder en evig Anordning fra Slægt til Slægt, overalt hvor I bor. **32** Den skal være eder en fuldkommen Hviledag, og I skal faste; paa den niende Dag i Maaneden om Aftenen, fra denne Aften til næste Aften skal I holde eders Hviledag. **33** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **34** Tal til Israeliterne og sig: Den femtende Dag i samme syvende Maaned skal Løvhyttefesten fejres, den skal fejres i syv Dage for HERREN. **35** Paa den første Dag skal der holdes Højtidsstævne, I maa intet Arbejde gøre. **36** Syv Dage skal I bringe HERREN Ildofre; og paa den ottende Dag skal I holde Højtidsstævne og bringe HERREN Ildofre; det er festlig Samling, I maa intet Arbejde gøre. **37** Det er HERRENS Festtider, hvilke I skal udraabe som Højtidsstævner, ved hvilke der skal bringes HERREN Ildofre, Brændofre og Afgrødeofre, Slagtofre og Drikofre, hver Dag de for den bestemte Ofre, **38** foruden HERRENS

Sabbater og foruden eders Gaver og alle eders Løfteofre og alle eders Frivilligofre, som I giver HERREN. **39** Men den femtende Dag i den syvende Maaned, naar I har indsamlet Landets Afgrøde, skal I fejre HERRENS Højtid, og den skal fejres i syv Dage. Paa den første Dag skal der holdes Hviledag, og paa den ottende Dag skal der holdes Hviledag. **40** Den første Dag skal I tage eder smukke Træfrugter, Palmegrene og Kviste af Løvtræer og Vidjer fra Bækkene og i syv Dage være glade for HERREN eders Guds Aasyn. **41** I skal fejre den som en Højtid for HERREN syv Dage om Aaret; det skal være eder en evig gyldig Anordning fra Slægt til Slægt; i den syvende Maaned skal I fejre den. **42** I skal bo i Løvhytter i syv Dage, alle indfødte i Israel skal bo i Løvhytter, **43** for at eders Efterkommere kan vide, at jeg lod Israeliterne bo i Løvhytter, da jeg førte dem ud af Ægypten. Jeg er HERREN eders Gud! **44** Og Moses kundgjorde Israeliterne HERRENS Festtider.

24 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Byd Israeliterne at skaffe dig ren Olivenolie af knuste Frugter til Lysestagen, saa Lamperne daglig kan sættes paa. **3** I Aabenbaringsteltet uden for Forhænget foran Vidnesbyrdet skal Aron gøre den i Stand, saa den bestandig kan brænde fra Aften til Morgen for HERRENS Aasyn. Det skal være eder en evig gyldig Anordning fra Slægt til Slægt; **4** paa Guldlysestagen skal han holde Lamperne i Orden for HERRENS Aasyn, saa de kan brænde bestandig. **5** Du skal tage fint Hvedemel og bage tolv Kager, to Tiendedele Efa til hver Kage, **6** og lægge dem i to Rækker, seks i hver Række, paa Guldbordet for HERRENS

Aasyn; **7** paa hver Række skal du lægge ren Røgelse, og den skal være Brødenes Offerdel, et Ildoffer for HERREN. **8** Han skal bestandig hver Sabbatsdag lægge dem frem for HERRENS Aasyn; det skal være Israeliterne en evig Pagtspligt. **9** De skal tilfalde Aron og hans Sønner, som skal spise dem paa et helligt Sted, thi de er højhellige; ham tilfalder de som en evig, retmæssig Del af HERRENS Ildofre. **10** En israelitisk Kvindes Søn, hvis Fader var Ægypter, gik ud blandt Israeliterne. Da opstod der Strid i Lejren mellem den israelitiske Kvindes Søn og en Israelit, **11** og den israelitiske Kvindes Søn forbandede Navnet og bespottede det. Da førte man ham til Moses. Hans Moder hed Sjelomit, en Datter af Dibri af Dans Stamme. **12** Og de satte ham i Varetægt for at faa en Kendelse af HERRENS Mund. **13** Og HERREN talede til Moses og sagde: **14** Før Spotteren uden for Lejren, og alle de, der hørte det, skal lægge deres Hænder paa hans Hoved, og derefter skal hele Menigheden stene ham. **15** Og du skal tale til Israeliterne og sige: Naar nogen bespotter sin Gud, skal han undgælde for sin Synd; **16** og den, der forbander HERRENS Navn, skal lide Døden; hele Menigheden skal stene ham; en fremmed saavel som en indfødt skal lide Døden naar han forbander Navnet. **17** Naar nogen slaar et Menneske ihjel, skal han lide Døden. **18** Den, der slaar et Stykke Kvæg ihjel, skal erstatte det et levende Dyr for et levende Dyr. **19** Naar nogen tilføjer sin Næste Legemsskade, skal der handles med ham, som han har handlet, **20** Brud for Brud, Øje for Øje, Tand for Tand; samme Skade, han tilføjer en anden, skal tilføjes ham selv.

21 Den, der slaar et Stykke Kvæg ihjel, skal erstatte det;
men den, der slaar et Menneske ihjel, skal lide Døden. **22**
En og samme Ret skal gælde for eder; for den fremmede
saavel som for den indfødte; thi jeg er HERREN eders
Gud! **23** Og Moses sagde det til Israeliterne, og de førte
Spotteren uden for Lejren og stenede ham; Israeliterne
gjorde som HERREN havde paalagt Moses.

25 Og HERREN talede til Moses paa Sinaj Bjerg og sagde:
2 Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar I kommer til det
Land, jeg vil give eder, skal Landet holde Sabbatshvile
for. HERREN. **3** Seks Aar skal du besaa din Mark, og seks
Aar skal du beskære din Vingaard og indsamle Landets
Afgrøde; **4** men i det syvende Aar skal Landet have
en fuldkommen Sabbatshvile, en Sabbat for HERREN;
din Mark maa du ikke besaa, og din Vingaard maa du
ikke beskære. **5** Det selvgroede efter din Høst maa du
ikke høste, og Druerne paa de ubeskaarne Vinstokke
maa du ikke plukke; det skal være et Sabbatsaar for
Landet. **6** Hvad der gror af sig selv, medens Landet holder
Sabbat, skal tjene eder til Føde, dig selv, din Træl og din
Trælkvinde, din Daglejer og den indvandrede hos dig,
dem, der bor som fremmede hos dig; **7** dit Kvæg og de
vilde Dyr i dit Land skal hele Afgrøden tjene til Føde. **8**
Og du skal tælle dig syv Aarsabbater frem, syv Gange
syv Aar, saa de syv Aarsabbater udgør et Tidsrum af ni
og fyrretyve Aar. **9** Saa skal du lade Alarmhornet lyde
rundt om paa den tiende Dag i den syvende Maaned; paa
Forsoningsdagen skal I lade Hornet lyde rundt om i hele
eders Land. **10** Og I skal hellige det halvtredsindstyvende

Aar og udraabe Frigivelse i Landet for alle Indbyggerne;
et Jubelaar skal det være eder; enhver af eder skal vende
tilbage til sin Ejendom, og enhver af eder skal vende
tilbage til sin Slægt; **11** et Jubelaar skal dette Aar, det
halvtredsindstyvende, være eder; I maa ikke saa og ikke
høste, hvad der gror af sig selv i det, eller plukke Druer
af de ubeskaarne Vinstokke; **12** thi det er et Jubelaar,
helligt skal det være eder; I skal spise, hvad Marken
bærer af sig selv. **13** I Jubelaaret skal enhver af eder vende
tilbage til sin Ejendom. **14** Naar du sælger din Næste
noget eller køber noget af ham, maa I ikke forurette
hinanden. **15** Naar du køber noget af din Næste, skal
der regnes med Aarene siden sidste Jubelaar; naar han
sælger dig noget, skal der regnes med Afgrøderne indtil
næste Jubelaar. **16** Jo flere Aar der er tilbage, des højere
maa du sætte Prisen, jo færre, des lavere, thi hvad han
sælger dig, er et vist Antal Afgrøder. **17** Ingen af eder maa
forurette sin Næste; du skal frygte din Gud, thi jeg er
HERREN din Gud! **18** I skal gøre efter mine Anordninger
og holde mine Lovbud, saa I gør efter dem; saa skal I bo
trygt i Landet, **19** og Landet skal give sin Frugt, saa I
kan spise eder mætte og bo trygt deri. **20** Men naar I
siger: »Hvad skal vi da spise i det syvende Aar, naar vi
hverken saar eller indsamler vor Afgrøde?« **21** saa vil jeg
opbyde min Velsignelse til Bedste for eder i det sjette
Aar, saa det bærer Afgrøde for de tre Aar; **22** i det ottende
Aar skal I saa, men I skal leve af gammelt Korn af den
sidste Afgrøde indtil det niende Aar; indtil dets Afgrøde
kommer, skal I leve af gammelt Korn. **23** Jorden i Landet

maa I ikke sælge uigenkaldeligt; thi mig tilhører Landet, I er kun fremmede og indvandrede hos mig; **24** overalt i det Land, I faar i Eje, skal I sørge for, at Jorden kan indløses. **25** Naar din Broder kommer i Trang, saa han maa sælge noget af sin Ejendom, skal hans nærmeste Slægtning melde sig som Løser for ham og indløse, hvad hans Broder har solgt. **26** Hvis en ingen Løser har, men selv bliver i Stand til at skaffe den fornødne Løsesum, **27** skal han udregne, hvor mange Aar der er gaaet siden Salget, og kun tilbagebetale Manden der købte det, for den Tid, der er tilbage, og derpaa igen overtage sin Ejendom. **28** Er han derimod ikke i Stand til at skaffe den fornødne Sum til Tilbagebetalingen, saa skal det, han har solgt, blive i Køberens Eje til Jubelaaret; men i Jubelaaret bliver det frit, saa han atter kan overtage sin Ejendom. **29** Naar en Mand sælger et Beboelseshus i en By med Mure om, gælder hans Indløsningsret kun et fuldt Aar efter Salget; hans Indløsningsret gælder et Aar. **30** Hvis derfor Indløsning ikke har fundet Sted, før et fuldt Aar er omme, gaar Huset i Byen med Mure om uigenkaldeligt over i Køberens og hans Efterkommeres Eje; det bliver ikke frit i Jubelaaret. **31** Derimod henregnes Huse i Landsbyer, der ikke er omgivne af Mure, til Marklandet; for dem gælder Indløsningsretten, og i Jubelaaret bliver de fri. **32** Men med Hensyn til Leviternes Byer, Husene i de Byer, der tilhører dem, da gælder der en ubegrænset Indløsningsret for Leviterne; **33** og naar en af Leviterne ikke gør sin Indløsningsret gældende, bliver Huset, han solgte, i de Byer, der tilhører dem, frit i Jubelaaret,

thi Husene i Leviternes Byer er deres Ejendom blandt Israeliterne. **34** Heller ikke maa Græsmarkerne, der hører til deres Byer, sælges, thi de tilhører dem som evigt Eje. **35** Naar din Broder i dit Nabolag kommer i Trang og ikke kan bjærge Livet, skal du holde ham oppe; som fremmed og indvandret skal han leve hos dig. **36** Du maa ikke tage Rente eller Opgæld af ham, men du skal frygte din Gud og lade din Broder leve hos dig; **37** du maa ikke laane ham Penge mod Renter eller give ham af din Føde mod Opgæld. **38** Jeg er HERREN eders Gud, som førte eder ud af Ægypten for at give eder Kana'ans Land, for at være eders Gud. **39** Naar din Broder i dit Nabolag kommer i Trang og han maa sælge sig selv til dig, maa du ikke lade ham arbejde som Træl, **40** men han skal være hos dig som Daglejer eller indvandret; han skal arbejde hos dig til Jubelaaret. **41** Da skal han gives fri sammen med sine Børn og vende tilbage til sin Slægt og sine Fædres Ejendom, **42** thi mine Trælle er de, som jeg førte ud af Ægypten; de maa ikke sælges, som man sælger Trælle. **43** Du maa ikke bruge din Magt over ham med Haardhed; du skal flygte din Gud. **44** Men har du Brug for Trælle og Trælkvinder, skal du købe dem af de Folkeslag, der bor rundt om eder; **45** ogsaa af Børnene efter de indvandrede, der bor som fremmede hos eder, maa I købe og af deres Familier, som er hos eder, og som de har avlet i eders Land; de maa blive eders Ejendom, **46** og dem maa I lade gaa i Arv og Eje til eders Børn efter eder; dem maa I bruge som Trælle paa Livstid; men over Israeliterne, eders Brødre, maa du ikke bruge din Magt

med Haardhed, Broder over Broder. **47** Naar en fremmed eller en indvandret hos dig kommer til Velstand, og en af dine Brødre i hans Nabolag kommer i Trang, og han maa sælge sig til den fremmede eller den indvandrede hos dig eller til en Efterkommer af en fremmeds Slægt, **48** saa gælder Indløsningsretten for ham efter Salget; en af hans Brødre maa indløse ham, **49** eller ogsaa maa hans Farbroder eller Fætter eller en anden kødelig Slægtning af hans Familie indløse ham; han maa ogsaa indløse sig selv, hvis han faar Evne dertil. **50** Da skal han sammen med den, der købte ham, udregne Tiden fra det Aar, han solgte sig til ham, til Jubelaaret, og Købesummen skal svare til det Aaremaal; hans Arbejdstid hos ham skal regnes som en Daglejers. **51** Er der endnu mange Aar tilbage, skal han i Løsesum udrede den tilsvarende Del af Købesummen. **52** Og er der kun faa Aar tilbage til Jubelaaret, skal han regne dermed og udrede sin Løsesum i Forhold til de Aar, han har tilbage. **53** Som en Aar for Aar lejet Daglejer skal han være hos ham; du maa ikke roligt se paa, at Køberen bruger sin Magt over ham med Haardhed. **54** Men indløses han ikke paa en af disse Maader, skal han frigives i Jubelaaret, baade han selv og hans Børn. **55** Thi mig tilhører Israeliterne som Trælle; mine Trælle er de, thi jeg førte dem ud af Ægypten. Jeg er HERREN eders Gud!

26 I maa ikke gøre eder Afguder; udskaarne Billeder og Stenstøtter maa I ikke rejse eder, ej heller maa I opstille nogen Sten med Billedværk i eders Land for at tilbede den; thi jeg er HERREN eders Gud! **2** Mine Sabbater skal I

holde, og min Helligdom skal I frygte. Jeg er HERREN!
3 Hvis I følger mine Anordninger og holder mine Bud
og handler efter dem, **4** vil jeg give eder den Regn, I
behøver, til sin Tid, Landet skal give sin Afgrøde, og
Markens Træer skal give deres Frugt. **5** Tærskning skal
hos eder vare til Vinhøst, og Vinhøst skal vare til Saatid.
I skal spise eder mætte i eders Brød og bo trygt i eders
Land. **6** Jeg vil give Fred i Landet, saa I kan lægge eder til
Hvile, uden at nogen skræmmer eder op; jeg vil udrydde
de vilde Dyr af Landet, og intet Sværd skal hærge eders
Land. **7** I skal forfølge eders Fjender, og de skal falde for
Sværdet foran eder. **8** Fem af eder skal forfølge hundrede,
og hundrede af eder skal forfølge ti Tusinde, og eders,
Fjender skal falde for Sværdet foran eder. **9** Jeg vil vende
mig til eder, jeg vil gøre eder frugtbare og mangfoldige,
og jeg vil stadfæste min Pagt med eder. **10** I skal spise
gammelt Korn, til I for det nye Korns Skyld maa tømme
Laderne for det gamle. **11** Jeg vil opslaa min Bolig midt
iblandt eder, og min Sjæl skal ikke væmmes ved eder. **12**
Jeg vil vandre iblandt eder og være eders Gud, og I skal
være mit Folk. **13** Jeg er HERREN eders Gud, som førte
eder ud af Ægypten, for at I ikke mere skulde være deres
Trælle; jeg sønderbrød eders Aagstænger og lod eder
vandre med rank Nakke. **14** Men hvis I ikke adlyder mig
og handler efter alle disse Bud, **15** hvis I lader haant om
mine Anordninger og væmmes ved mine Lovbud, saa I
ikke handler efter alle mine Bud, men bryder min Pagt, **16**
saa vil ogsaa jeg gøre lige for lige imod eder og hjemsøge
eder med skrækkelige Ulykker: Svindsot og Feberglød,

saa Øjnene sløves og Sjælen vansmægter. Til ingen Nytte
saar I eders Sæd, thi eders Fjender skal fortære den. **17**
Jeg vender mit Aasyn imod eder, saa I bliver slaaet paa
Flugt for eders Fjender; eders Avindsmænd skal underkue
eder, og I skal flygte, selv om ingen forfølger eder. **18** Og
hvis I alligevel ikke adlyder mig, saa vil jeg tugte eder
endnu mere, ja syvfold, for eders Synder. **19** Jeg vil bryde
eders hovmodige Trods, jeg vil gøre eders Himmel som
Jern og eders Jord som Kobber. **20** Til ingen Nytte skal I
slide eders Kræfter op, thi eders Jord skal ikke give sin
Afgrøde, og Landets Træer skal ikke give deres Frugt.
21 Og hvis I alligevel handler genstridigt imod mig og
ikke adlyder mig, saa vil jeg slaa eder endnu mere, ja
syvfold, for eders Synder. **22** Jeg vil sende Markens vilde
Dyr imod eder, for at de skal røve eders Børn fra eder,
udrydde eders Kvæg og mindske eders Tal, saa eders
Veje bliver øde. **23** Og hvis I alligevel ikke tager mod
min Tugt, men handler genstridigt imod mig, **24** saa
vil ogsaa jeg handle genstridigt imod eder og slaa eder
syvfold for eders Synder. **25** Jeg vil bringe et Hævnens
Sværd over eder til Hævn for den brudte Pagt; og søger
I Tilflugt i eders Byer, vil jeg sende Pest iblandt eder,
saa I maa overgive eder i Fjendens Haand. **26** Naar jeg
bryder Brødets Støttestav for eder, skal ti Kvinder bage
eders Brød i een Bagerovn og give eder Brødet tilbage
efter Vægt, saa I ikke han spise eder mætte. **27** Og hvis
I alligevel ikke adlyder mig, men handler genstridigt
mod mig, **28** saa vil ogsaa jeg i Vrede handle genstridigt
mod eder og tugte eder syvfold for eders Synder. **29** I

skal fortære eders Sønners Kød, og eders Døtres Kød skal I fortære. **30** Jeg vil lægge eders Offerhøje øde og tilintetgøre eders Solsøjler; jeg vil dynge eders Lig oven paa Ligene af eders Afgudsbilleder, og min Sjæl skal væmmes ved eder. **31** Jeg vil lægge eders Byer i Ruiner og ødelægge eders Helligdomme og ikke indaande eders liflige Offerduft. **32** Jeg vil lægge eders Land øde, saa eders Fjender, der bor deri, skal blive maalløse derover; **33** og eder selv vil jeg sprede blandt Folkeslagene, og jeg vil gaa bag efter eder med draget Sværd. Eders Land skal blive en Ørken, og eders Byer skal lægges i Ruiner. **34** Da skal Landet, medens det ligger øde, og I er i eders Fjenders Land, faa sine Sabbater godtgjort, da skal Landet hvile og faa sine Sabbater godtgjort; **35** medens det ligger øde, skal det faa den Hvile, det ikke fik paa eders Sabbater, dengang I boede deri. **36** Men dem, der bliver tilbage af eder, over deres Hjerter bringer jeg Modløshed i deres Fjenders Lande, saa at Lyden af et raslende Blad kan drive dem paa Flugt, saa de flygter, som man flygter for Sværdet, og falder, skønt ingen forfølger dem; **37** de skal falde over hverandre, som om Sværdet var efter dem, skønt ingen forfølger dem; og I skal ikke holde Stand over for eders Fjender. **38** I skal gaa til Grunde blandt Folkeslagene, eders Fjenders Land skal fortære eder. **39** De, der bliver tilbage af eder, skal sygne hen for deres Misgernings Skyld i eders Fjenders Lande, ogsaa for deres Fædres Misgerninger skal de sygne hen ligesom de. **40** Da skal de bekende deres Misgerning og deres Fædres Misgerning, den Troløshed, de begik imod mig. Ogsaa

skal de bekende, at fordi de handlede genstridigt mod
mig, **41** maatte ogsaa jeg handle genstridigt mod dem og
føre dem bort til deres Fjenders Land; ja, da skal deres
uomskaarne Hjerter ydmyges, og de skal undgælde for
deres Skyld. **42** Da vil jeg komme min Pagt med Jakob
i Hu, ogsaa min Pagt med Isak, ogsaa min Pagt med
Abraham vil jeg komme i Hu, og Landet vil jeg komme i
Hu. **43** Men først maa Landet forlades af dem og have
sine Sabbater godtgjort, medens det ligger øde og forladt
af dem, og de skal undgælde for deres Skyld, fordi, ja,
fordi de lod haant om mine Lovbud og væmmedes ved
mine Anordninger. **44** Men selv da, naar de er i deres
Fjenders Land, vil jeg ikke lade haant om dem og ikke
væmmes ved dem til deres fuldkomne Undergang, saa jeg
skulde bryde min Pagt med dem; thi jeg er HERREN deres
Gud! **45** Jeg vil til deres Bedste ihukomme Pagten med
Fædrene, som jeg førte ud af Ægypten for Folkeslagenes
Øjne for at være deres Gud. Jeg er HERREN! **46** Det er de
Anordninger, Lovbud og Love, HERREN fastsatte mellem
sig og Israeliterne paa Sinaj Bjerg ved Moses.

27 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Tal
til Israeliterne og sig til dem: Naar nogen vil indfri
et Løfte til HERREN med et Pengebeløb, et Løfte, der
gælder Mennesker, **3** saa skal Vurderingssummen for
Mænd fra det tyvende til det tresindstyvende Aar
være halvtredsindstyve Sekel Sølv efter hellig Vægt;
4 men for en Kvinde skal Vurderingssummen være
tredive Sekel. **5** Fra det femte til det tyvende Aar skal
Vurderingssummen for Mandspersoner være tyve Sekel,

for Kvinder ti. **6** Fra den første Maaned til det femte Aar skal Vurderingssummen for et Drengebarn være fem Sekel Sølv, for et Pigebarn tre. **7** Fra det tresindstyvende Aar og opefter skal Vurderingssummen være femten Sekel, hvis det er en Mand, men ti, hvis det er en Kvinde. **8** Men hvis Vedkommende er for fattig til at udrede Vurderingssummen, skal man stille ham frem for Præsten, og Præsten skal foretage en Vurdering af ham; Præsten skal foretage Vurderingen saaledes, at han tager Hensyn til, hvad den, der har aflagt Løftet evner. **9** Hvis det drejer sig om Kvæg, hvoraf man kan bringe HERREN Offergave, saa skal alt, hvad man giver HERREN, være helligt; **10** man maa ikke erstatte eller ombytte det, hverken et bedre med et ringere eller et ringere med et bedre; men hvis man dog ombytter et Dyr med et andet, da skal ikke blot det, men ogsaa det, som det ombyttes med, være helligt. **11** Men er det et urent Dyr, af den Slags man ikke kan bringe HERREN som Offergave, skal man fremstille Dyret for Præsten, **12** og Præsten skal vurdere det, alt efter som det er godt eller daarligt; den Vurderingssum, Præsten fastsætter, skal gælde. **13** Men vil man selv indløse det, skal man foruden Vurderingssummen yderligere udrede en Femtedel. **14** Naar nogen helliger HERREN sit Hus som Helliggave, skal Præsten vurdere det, alt efter som det er godt eller daarligt, og det skal da staa til den Værdi, Præsten fastsætter. **15** Men vil den, der har helliget Huset, selv indløse det, skal han betale Vurderingssummen med Tillæg af en Femtedel; saa skal det være hans. **16**

Hvis nogen helliger HERREN noget af sin Arvejord, skal Vurderingssummen rette sig efter Udsæden: en Udsæd paa en Homer Byg skal regnes til halvtredsindstyve Sølvsekel. **17** Helliger han sin Jord fra Jubelaaret af, skal den staa til den fulde Vurderingssum; **18** helliger han den derimod i Tiden efter Jubelaaret, skal Præsten beregne ham Summen i Forhold til de Aar, der er tilbage til næste Jubelaar, saa der sker Fradrag i Vurderingssummen. **19** Vil da han, der har helliget Jorden, indløse den, skal han udrede Vurderingssummen med Tillæg af en Femtedel; saa gaar den over i hans Eje. **20** Men hvis han ikke indløser Jorden og alligevel sælger den til en anden, kan den ikke mere indløses; **21** da skal den, naar den i Jubelaaret bliver fri, være HERREN helliget paa samme Maade som en Mark, der er lagt Band paa, og tilfalde Præsten som Ejendom. **22** Hvis nogen helliger HERREN Jord, han har købt, og som ikke hører til hans Arvejord, **23** skal Præsten udregne ham Vurderingssummen til næste Jubelaar, og han skal da straks erlægge Vurderingssummen som Helliggave til HERREN; **24** i Jubelaaret gaar Jorden saa tilbage til den Mand, han købte den af, hvis Arvejord den var. **25** Enhver Vurdering skal ske efter hellig Vægt, tyve Gera paa en Sekel. **26** Ingen maa hellige HERREN noget af det førstefødte af Kvæget, da det som førstefødt allerede tilhører ham. Hvad enten det er et Stykke Hornkvæg eller Smaakvæg, tilhører det HERREN. **27** Hører det derimod til de urene Dyr, kan man løskøbe det efter Vurderingssummen med Tillæg af en Femtedel; indløses det ikke, skal det sælges for Vurderingssummen. **28**

Intet, der er lagt Band paa, intet af, hvad nogen af sin Ejendom helliger HERREN ved at lægge Band derpaa, være sig Mennesker, Kvæg eller Arvejord, maa sælges eller indløses; alt, hvad der er lagt Band paa, er højhelligt, det tilhører HERREN. **29** Intet Menneske, der er lagt Band paa, maa løskøbes, det skal lide Døden. **30** Al Tiende af Landet, baade af Landets Sæd og Træernes Frugt, tilhører HERREN, det er helliget HERREN. **31** Hvis nogen vil indløse noget af sin Tiende, skal han yderligere udrede en Femtedel. **32** Hvad angaar al Tiende af Hornkvæg og Smaakvæg, alt hvad der gaar under Staven, da skal hvert tiende Dyr være helliget HERREN. **33** Der maa ikke skelnes imellem gode og daarlige Dyr, og ingen Ombytning maa finde Sted; hvis nogen ombytter et Dyr, skal ikke blot det, men ogsaa det, som det ombyttes med, være helligt; det maa ikke indløses. **34** Det er de Bud, HERREN gav Moses til Israeliterne paa Sinaj Bjerg.

4 Mosebog

1 HERREN talede saaledes til Moses i Sinaj Ørken i Aabenbaringsteltet paa den første Dag i den anden Maaned af det andet Aar efter deres Udvandring fra Ægypten: **2** Optag det samlede Tal paa hele Israeliternes Menighed efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved at tælle Navnene paa alle af Mandkøn, Hoved for Hoved; **3** fra Tyveaarsalderen og opefter skal du og Aron mønstre alle vaabenføre Mænd i Israel, Hærafdeling for Hærafdeling; **4** en Mand af hver Stamme skal hjælpe eder dermed, Overhovedet for Stammens Fædrenehuse. **5** Navnene paa de Mænd, der skal staa eder bi, er følgende: Af Ruben Elizur, Sjede'urs Søn; **6** af Simeon Sjelumiel, Zurisjaddajs Søn; **7** af Juda Nahasjon, Amminadabs Søn; **8** af Issakar Netan'el, Zuars Søn; **9** af Zebulon Eliab, Helons Søn; **10** af Josefs Sønner: Af Efraim Elisjama, Ammihuds Søn, af Manasse Gamliel, Pedazurs Søn; **11** af Benjamin Abidan, Gid'onis Søn; **12** af Dan Ahiezer, Ammisjaddajs Søn; **13** af Aser Pag'iel, Okrans Søn; **14** af Gad Eljasaf, De'uels Søn, **15** og af Naftali Ahira, Enans Søn. **16** Det var de Mænd, der udtoges af Menigheden, Øversterne for deres Fædrenestammer, Overhovederne for Israels Stammer. **17** Da tog Moses, og Aron disse Mænd, hvis Navne var nævnet, **18** og de kaldte hele Menigheden sammen paa den første Dag i den anden Maaned. Saa lod de sig indføre i Familielisterne efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, Hoved for Hoved, **19** som HERREN havde paalagt Moses. Saaledes mønstrede

han dem i Sinaj Ørken. **20** Rubens, Israels førstefødtes, Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene Hoved for Hoved, alle af Mandkøn fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **21** de, som mønstredes af Rubens Stamme, udgjorde 46 500. **22** Simeons Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, saa mange af dem, som mønstredes ved Optælling af Navnene Hoved for Hoved, alle af Mandkøn, fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **23** de, som mønstredes af Simeons Stamme, udgjorde 59 300. **24** Gads Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **25** de, som mønstredes af Gads Stamme, udgjorde 45 650. **26** Judas Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **27** de, som mønstredes af Judas Stamme, udgjorde 74 600. **28** Issakars Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **29** de, som mønstredes af Issakars Stamme, udgjorde 54 400. **30** Zebulons Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **31** de, som mønstredes af Zebulons Stamme, udgjorde 57 400. **32** Josefs Sønner: Efraims Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter

deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **33** de, som mønstredes af Efraims Stamme, udgjorde 40 500; **34** Manasses Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **35** de, som mønstredes af Manasses Stamme, udgjorde 32 200. **36** Benjamins Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **37** de, som mønstredes at Benjamins Stamme, udgjorde 35 400. **38** Dans Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **39** de, som mønstredes af Dans Stamme, udgjorde 62 700. **40** Asers Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **41** de, som mønstredes af Asers Stamme, udgjorde 41 500. **42** Naftalis Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **43** de, som mønstredes af Naftalis Stamme, udgjorde 53 400. **44** Det var dem, som mønstredes, dem, Moses og Aron og Israels tolv Øverster, en for hvert Fædrenehus, mønstrede. **45** Og alle, som mønstredes af Israeliterne efter deres Fædrenehuse fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd i Israel, **46** alle, som mønstredes, udgjorde 603 550. **47** Men Leviterne efter

deres Fædrenestamme mønstredes ikke sammen med dem. **48** HERREN talede til Moses og sagde: **49** Kun Levis Stamme maa du ikke mønstre, og dens samlede Tal maa du ikke optage sammen med de andre Israeliters. **50** Du skal overdrage Leviterne Tilsynet med Vidnesbyrdets Bolig, alle dens Redskaber og alt dens Tilbehør; de skal bære Boligen og alle dens Redskaber, de skal betjene den, og rundt om Boligen skal de have deres Lejr. **51** Naar Boligen skal bryde op, skal Leviterne tage den ned, og naar Boligen skal gaa i Lejr, skal Leviterne rejse den. Enhver Lægmand, der kommer den nær, skal lide Døden. **52** Israeliterne skal lejre sig hver i sin Lejrafdeling og under sit Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling, **53** men Leviterne skal lejre sig rundt om Vidnesbyrdets Bolig, for at der ikke skal komme Vrede over Israeliternes Menighed; og Leviterne skal tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Vidnesbyrdets Bolig. **54** Og Israeliterne gjorde ganske, hvad HERREN havde paalagt Moses.

2 HERREN talede til Moses og Aron og sagde: **2** Israeliterne skal lejre sig hver under sit Felttegn, under sit Fædrenehus's Mærke; i en Kreds om Aabenbaringsteltet skal de lejre sig. **3** Paa Forsiden mod Øst skal Juda lejre sig under sin Lejrs Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling, med Nahasjon, Amminadabs Søn, som Øverste over Judæerne; **4** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 74 600 Mand. **5** Ved Siden af ham skal Issakars Stamme lejre sig med Netan'el, Zuars Søn, som Øverste over Issakariterne; **6** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 54 400 Mand. **7** Dernæst

Zebulons Stamme med Eliab, Helons Søn, som Øverste over Zebuloniterne; **8** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 57 400 Mand. **9** De mønstrede i Judas Lejr udgør i alt 186 400 Mand, Hærafdeling for Hærafdeling. De skal bryde op først. **10** Ruben skal lejre sig under sin Lejrs Felttegn mod Syd, Hærafdeling for Hærafdeling, med Elizur, Sjede'urs Søn, som Øverste over Rubeniterne; **11** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 46 500 Mand. **12** Ved Siden af ham skal Simeons Stamme lejre sig med Sjelumiel, Zurisjaddajs Søn, som Øverste over Simeoniterne; **13** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 59 300 Mand. **14** Dernæst Gads Stamme med Eljasaf, Re'uels Søn, som Øverste over Gaditerne; **15** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 45 650 Mand. **16** De mønstrede i Rubens Lejr udgør i alt 151 450 Mand, Hærafdeling for Hærafdeling. De skal bryde op i anden Række. **17** Derpaa skal Aabenbaringsteltet, Leviternes Lejr, bryde op midt imellem de andre Lejre; i den Rækkefølge, de lejrer sig, skal de bryde op, hver paa sin Plads, Felttegn for Felttegn. **18** Efraim skal lejre sig under sin Lejrs Felttegn mod Vest med Elisjama, Ammihuds Søn, som Øverste over Efraimiterne; **19** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 40 500 Mand. **20** Ved Siden af ham skal Manasses Stamme lejre sig med Gamliel, Pedazurs Søn, som Øverste over Manassiterne; **21** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 32 200 Mand. **22** Dernæst Benjamins Stamme med Abidan, Gid'onis Søn, som Øverste over Benjaminiterne; **23** de

mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 35 400 Mand. **24** De mønstrede i Efraims Lejr udgør i alt 108 100 Mand, Hærafdeling for Hærafdeling. De skal bryde op i tredje Række. **25** Dan skal lejre sig under sin Lejrs Felttegn mod Nord, Hærafdeling for Hærafdeling, med Ahiezer, Ammisjaddajs Søn, som Øverste over Daniterne; **26** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 62 700 Mand. **27** Ved Siden af ham skal Asers Stamme lejre sig med Pag'iel, Okrans Søn, som Øverste over Aseriterne; **28** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 41 500 Mand. **29** Dernæst Naftalis Stamme med Ahira, Enans Søn, som Øverste over Naftaliterne; **30** de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til 53 400 Mand. **31** De mønstrede i Dans Lejr udgør i alt 157 600 Mand. De skal bryde op sidst, Felttegn for Felttegn. **32** Det var de mønstrede af Israeliterne efter deres Fædrenehuse, alle de mønstrede i Lejrene, Hærafdeling for Hærafdeling, 603 550 Mand. **33** Men Leviterne mønstredes ikke sammen med de andre Israeliter, saaledes som HERREN havde paalagt Moses. **34** Og ganske som HERREN havde paalagt Moses, slog Israeliterne Lejr, Felttegn for Felttegn, og i den Rækkefølge brød de op, enhver med sine Slægter, med sit Fædrenehus.

3 Følgende var Arons og Moses's Efterkommere, paa den Tid HERREN talede paa Sinaj Bjerg. **2** Navnene paa Arons Sønner var følgende: Nadab, den førstefødte, Abihu, Eleazar og Itamar; **3** det var Navnene paa Arons Sønner, de salvede Præster, som indsattes til Præstetjeneste. **4** Men Nadab og Abihu døde for HERRENS Aasyn, da

de frembar fremmed Ild for HERRENS Aasyn i Sinaj Ørken, og de havde ingen Sønner. Saaledes kom Eleazar og Itamar til at gøre Præstetjeneste for deres Fader Arons Aasyn. **5** HERREN talede til Moses og sagde: **6** Lad Levis Stamme træde frem og stil dem frem for Præsten Aron, for at de kan gaa ham til Haande. **7** De skal tage Vare paa, hvad han og hele Menigheden har at varetage foran Aabenbaringsteltet, og saaledes udføre Arbejdet ved Boligen, **8** og de skal tage Vare paa alle Aabenbaringsteltets Redskaber og paa, hvad Israeliterne har at varetage, og saaledes udføre Arbejdet ved Boligen. **9** Altsaa skal du overgive Aron og hans Sønner Leviterne; de er ham overgivet som Gave fra Israeliterne. **10** Men Aron og hans Sønner skal du sætte til at tage Vare paa deres Præstetjeneste; enhver Lægmand, som trænger sig ind deri, skal lide Døden. **11** HERREN talede til Moses og sagde: **12** Se, jeg har selv udtaget Leviterne af Israeliternes Midte i Stedet for alt det førstefødte, der aabner Moders Liv hos Israeliterne, og Leviterne er blevet min Ejendom; **13** thi mig tilhører alt det førstefødte. Dengang jeg dræbte alt det førstefødte i Ægypten, helligede jeg mig alt det førstefødte i Israel, baade af Mennesker og Dyr; mig HERREN skal de tilhøre. **14** HERREN talede til Moses i Sinaj Ørken og sagde: **15** Du skal mønstre Levis Sønner efter deres Fædrenehuse, efter deres Slægter; alle af Mandkøn fra en Maaned og opefter skal du mønstre. **16** Da mønstrede Moses dem paa HERRENS Bud, som der var ham paalagt. **17** Følgende var Levis Sønner efter deres Navne: Gerson, Kehat og

Merari. **18** Følgende var Navnene paa Gersons Sønner efter deres Slægter: Libni og Sjim'i; **19** Kehats Sønner efter deres Slægter var: Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel; **20** Meraris Sønner efter deres Slægter var: Mali og Musji. Det var Leviternes Slægter efter deres Fædrenehuse. **21** Fra Gerson nedstammede Libniternes og Sjim'iternes Slægter; det var Gersoniternes Slægter. **22** De, som mønstredes af dem, da alle af Mandkøn fra en Maaned og opefter blev optalt, de, som mønstredes af dem, udgjorde 7500. **23** Gersoniternes Slægter havde deres Lejrplads bag ved Boligen mod Vest. **24** Øverste for Gersoniternes Fædrenehus var Eljasaf, Laels Søn. **25** Gersoniterne havde ved Aabenbaringsteltet at tage Vare paa selve Boligen og Teltdækket, dets Dække, Forhænget for Aabenbaringsteltets Indgang, **26** Forgaardens Omhæng, Forhænget for Indgangen til Forgaarden, der omgav Boligen og Alteret, og dens Teltreb, alt Arbejdet dermed. **27** Fra Kehat nedstammede Amramiternes, Jizhariternes, Hebroniternes og Uzzieliternes Slægter; det var Kehatiternes Slægter. **28** De, der mønstredes af dem, da alle af Mandkøn fra en Maaned og opefter blev optalt, udgjorde 8600, som tog Vare paa, hvad der var at varetage ved Helligdommen. **29** Kehatiternes Slægter havde deres Lejrplads ved Boligens Sydside. **30** Øverste for Kehatiternes Slægters Fædrenehus var Elizafan, Uzziels Søn. **31** De havde at tage Vare paa Arken, Bordet, Lysestagen, Altrene, Helligdommens Redskaber, som brugtes ved Tjenesten, og Forhænget med dertil hørende Arbejde. **32** Øverste over Leviternes Øverster

var Eleazar, Præsten Arons Søn, som havde Tilsyn med dem, der tog Vare paa, hvad der var at varetage ved Helligdommen. **33** Fra Merari nedstammede Maliternes og Musjiternes Slægter; det var Meraris Slægter. **34** De, som mønstredes af dem, da alle af Mandkøn fra en Maaned og opefter blev optalt, udgjorde 6200. **35** Øverste for Meraris Slægters Fædrenehus var Zuriel, Abihajils Søn. De havde deres Lejrplads ved Boligens Nordside. **36** Merariterne var sat til at tage Vare paa Boligens Brædder, Tværstænger, Piller og Fodstykker, alle dens Redskaber og alt det dertil hørende Arbejde, **37** Pillerne til Forgaarden, som var rundt om den, med Fodstykker, Pæle og Reb. **38** Foran Boligen, paa Aabenbaringsteltets Forside mod Øst, havde Moses, Aron og hans Sønner deres Lejrpladser, og de tog Vare paa alt det, Israeliterne havde at varetage ved Boligen. Enhver Lægmand, der trængte sig ind i det, maatte lide Døden. **39** De mønstrede af Leviterne, de, som Moses og Aron mønstrede paa HERRENS Bud efter deres Slægter, alle af Mandkøn fra en Maaned og opefter, udgjorde i alt 22 000. **40** HERREN sagde til Moses: Du skal mønstre alle førstefødte af Mandkøn blandt Israeliterne fra en Maaned og opefter og optage Tallet paa deres Navne. **41** Saa skal du udtage Leviterne til mig HERREN i Stedet for alle Israeliternes førstefødte og ligeledes Leviternes Kvæg i Stedet for alt det førstefødte af Israeliternes Kvæg. **42** Og Moses mønstrede, som HERREN havde paalagt ham, alle Israeliternes førstefødte; **43** og da Navnene paa dem fra en Maaned og opefter optaltes, udgjorde de førstefødte af Mandkøn, alle de,

som mønstredes i alt 22 273. **44** Derpaa talede HERREN til Moses og sagde: **45** Tag Leviterne i Stedet for alle Israeliternes førstefødte og ligeledes Leviternes Kvæg i Stedet for deres Kvæg, saa at Leviterne kommer til at tilhøre mig HERREN. **46** Men til Udløsning af de 273, hvormed Antallet af Israeliternes førstefødte overstiger Leviternes Antal, **47** skal du tage fem Sekel for hvert Hoved, efter hellig Vægt skal du tage dem, tyve Gera paa en Sekel; **48** og Pengene skal du give Aron og hans Sønner som Udløsning for de overskydende. **49** Da tog Moses Løsepengene af de overskydende, dem, der ikke var udløst ved Leviterne; **50** af Israeliternes førstefødte tog han Pengene, 1365 Sekel efter hellig Vægt. **51** Og Moses gav Aron og hans Sønner Løsepengene efter HERRENS Bud, som HERREN havde paalagt Moses.

4 HERREN talede til Moses og Aron og sagde: **2** Optag blandt Leviterne Tallet paa Kehatiterne efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, **3** fra Trediveaarsalderen og opefter til Halvtredsaarsalderen, alle, der skal gøre Tjeneste med' at udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet. **4** Kehatiternes Arbejde ved Aabenbaringsteltet skal være med de højhellige Ting. **5** Naar Lejren bryder op, skal Aron og hans Sønner gaa ind og tage det indre Forhæng ned og tildække Vidnesbyrdets Ark dermed; **6** ovenover skal de lægge et Dække af Tahasjskind og derover igen brede et ensfarvet violet Purpurklæde; derpaa skal de stikke Bærestængerne ind. **7** Og over Skuebrødsbordet skal de brede et violet Purpurklæde og stille Fadene, Kanderne,

Skaalene og Krukkerne til Drikofferet derpaa, og Brødet, som stadig skal ligge fremme, skal ligge derpaa; **8** ovenover skal de brede et karmoisinrødt Klæde og dække dette til med et Dække af Tahasjskind; derpaa skal de stikke Bærestængerne ind. **9** Saa skal de tage et violet Purpurklæde og dermed tildække Lysestagen, dens Lamper, Sakse, Bakker og alle Oliekrukkerne, de Ting, som bruges ved Betjeningen deraf, **10** og de skal lægge den med alt dens Tilbehør i et Dække af Tahasjskind og saa lægge det paa Bærebøren. **11** Over Guldalteret skal de ligeledes brede et violet Purpurklæde og dække dette til med et Dække af Tahasjskind; derpaa skal de stikke Bærestængerne ind. **12** Og de skal tage alle Redskaber, som bruges ved Tjenesten i Helligdommen, og lægge dem i et violet Purpurklæde og dække dem til med et Dække af Tahasjskind og lægge dem paa Bærebøren. **13** Fremdeles skal de rense Alteret for Aske og brede et rødt Purpurklæde derover **14** og paa det lægge alle Redskaberne, som bruges til Tjenesten derved, Panderne, Gaflerne, Skovlene og Skaalene, alle Alterets Redskaber, og derover skal de brede et Dække af Tahasjskind; derpaa skal de stikke Bærestængerne ind. **15** Naar saa ved Lejrens Opbrud Aron og hans Sønner er færdige med at tilhylle de hellige Ting og alle de hellige Redskaber, skal Kehatiterne træde til og bære dem; men de maa ikke røre ved de hellige Ting; thi gør de det, skal de dø. Det er, hvad Kehatiterne skal bære af Aabenbaringsteltet. **16** Men Eleazar, Præsten Arons Søn, paahviler Tilsynet med Olien til Lysestagen, den vellugtende Røgelse, det daglige

Afgrødeoffer og Salveolien og desuden Tilsynet med hele Boligen og alt, hvad der er deri af hellige Ting og deres Tilbehør. **17** HERREN talede til Moses og Aron og sagde: **18** Sørg for, at Kehatiternes Slægters Stamme ikke udryddes af Leviternes Midte! **19** Saaledes skal I forholde eder med dem, for at de kan blive i Live og undgaa Døden, naar de nærmer sig de højhellige Ting: Aron og hans Sønner skal træde til og anvise hver enkelt af dem, hvad han skal gøre, og hvad han skal bære, **20** for at de ikke et eneste Øjeblik skal komme til at se de hellige Ting; thi gør de det, skal de dø. **21** HERREN talede til Moses og sagde: **22** Optag ogsaa Tallet paa Gersoniterne efter deres Fædrenehuse, efter deres Slægter; **23** fra Trediveaarsalderen og opefter til Halvtredsaarsalderen skal du mønstre dem, alle, der skal gøre Tjeneste med at udføre Arbejdet ved Aabenbaringsteltet. **24** Dette er Gersoniternes Arbejde, hvad de skal gøre, og hvad de skal bære: **25** De skal bære Boligens Tæpper, Aabenbaringsteltet med dets Dække og Dækket af Tahasjskind ovenover, Forhænget til Aabenbaringsteltets Indgang, **26** Forgaardens Omhæng og Forhænget for Indgangen til Forgaarden, der er rundt om Boligen og Alteret, dens Teltreb og alle Redskaber, som hører til Arbejdet derved; og alt, hvad der skal gøres derved, skal de udføre. **27** Efter Arons og hans Sønners Bud skal Gersoniterne udføre deres Arbejde baade med det, de skal bære, og med det, de skal gøre; og I skal anvise dem alt, hvad de skal bære, Stykke for Stykke. **28** Det er det Arbejde, Gersoniternes Sønners Slægter skal have ved Aabenbaringsteltet, og de skal

varetage det under Itamars, Præsten Arons Søns, Tilsyn.
29 Merariterne skal du mønstre efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse; **30** fra Trediveaarsalderen og
opefter til Halvtredsaarsalderen skal du mønstre dem,
alle, som skal gøre Tjeneste med at udføre Arbejde
ved Aabenbaringsteltet. **31** Dette er, hvad der paahviler
dem at bære, alt, hvad der hører til deres Arbejde ved
Aabenbaringsteltet: Boligens Brædder, dens Tværstænger,
Piller og Fodstykker, **32** Pillerne til Forgaarden, som
er rundt om den, med Fodstykker, Pæle og Reb, alle
tilhørende Redskaber og alt, hvad der hører til Arbejdet
derved; Stykke for Stykke skal I anvise dem alle de Ting,
det paahviler dem at bære. **33** Det er det Arbejde, der
paahviler Merariternes Slægter, alt, hvad der hører til
deres Arbejde ved Aabenbaringsteltet, under Itamars,
Præsten Arons Søns, Tilsyn. **34** Saa mønstrede Moses
og Aron og Menighedens Øverster Kehatiternes Sønner
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, **35** fra
Trediveaarsalderen og opefter til Halvtredsaarsalderen,
alle, som skulde gøre Tjeneste med at udføre Arbejde
ved Aabenbaringsteltet, **36** og de, der mønstredes af dem
efter deres Slægter, udgjorde 2750. **37** Det var dem, som
mønstredes af Kehatiternes Slægter, alle dem, der skulde
udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet, som Moses og
Aron mønstrede efter HERRENS Bud ved Moses. **38** De,
der mønstredes af Gersoniterne efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, **39** fra Trediveaarsalderen og
opefter til Halvtredsaarsalderen, alle, som skulde gøre
Tjeneste med at udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet,

40 de, der mønstredes af dem efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, udgjorde 2630. **41** Det var dem, som mønstredes af Gersoniternes Slægter, alle dem, der skulde udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet, som Moses og Aron mønstrede efter HERRENS Bud. **42** De, der mønstredes af Merariternes Slægter efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, **43** fra Trediveaarsalderen og opefter til Halvtredsaarsalderen, alle, som skulde gøre Tjeneste med at udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet, **44** de, der mønstredes af dem efter deres Slægter, udgjorde 3200. **45** Det var dem, som mønstredes af Merariternes Slægter, som Moses og Aron mønstrede efter HERRENS Bud ved Moses. **46** Alle, som mønstredes, som Moses og Aron og Israels Øverster mønstrede af Leviterne efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, **47** fra Trediveaarsalderen og opefter til Halvtredsaarsalderen, alle, som skulde udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet baade med hvad der skulde gøres, og hvad der skulde bæres, **48** de, der mønstredes af dem, udgjorde 8580. **49** Efter HERRENS Bud ved Moses anviste man hver enkelt af dem, hvad han skulde gøre eller bære; det blev dem anvist, som HERREN havde paalagt Moses.

5 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Byd Israeliterne at fjerne alle spedalske fra Lejren, alle, der lider af Flaad, og alle, der er blevet urene ved Lig; **3** baade Mænd og Kvinder skal I fjerne og føre uden for Lejren, for at de ikke skal gøre deres Lejr uren, hvor jeg bor midt iblandt dem. **4** Det gjorde Israeliterne saa; de førte dem uden for Lejren, saaledes som HERREN havde

paalagt Moses. **5** HERREN talede fremdeles til Moses og
sagde: **6** Sig til Israeliterne: Naar en Mand eller Kvinde
begaar nogen af alle de Synder, som Mennesker begaar,
saaledes at han gør sig skyldig i Svig mod HERREN, og
det Menneske derved paadrager sig Skyld, **7** saa skal de
bekende Synden, de har begaaet, og Gerningsmanden skal
erstatte det, han har forbrudt sig med, efter dets fulde
Værdi med Tillæg af en Femtedel og give det til den, han
har forbrudt sig imod. **8** Og hvis denne ikke har efterladt
sig nogen Løser, hvem han kan yde Erstatningen, saa
skal Erstatningen, som ydes, tilfalde HERREN, det vil sige
Præsten, foruden den Soningsvæder, ved hvilken der
skaffes ham Soning. **9** Al Offerydelse, alle Helliggaver,
som Israeliterne frembærer til Præsten, skal tilfalde ham.
10 Alle Helliggaver skal tilfalde ham; hvad nogen giver
Præsten, skal tilfalde ham. **11** HERREN talede fremdeles
til Moses og sagde: **12** Tal til Israeliterne og sig til dem:
Naar en Hustru forser sig imod sin Mand og er ham
utro, **13** idet en anden Mand har Samleje med hende,
uden at det er kommet til hendes Mands Kundskab, og
uden at det er blevet opdaget, skønt hun har besmittet
sig, og uden at der er noget Vidne imod hende, da hun
ikke er grebet paa fersk Gerning, **14** og han gribes af
Skinsygens Aand, saa han bliver skinsyg paa sin Hustru,
som ogsaa i Virkeligheden har besmittet sig, eller han
gribes af Skinsygens Aand, saa han bliver skinsyg paa
sin Hustru, skønt hun ikke har besmittet sig, **15** saa skal
Manden bringe sin Hustru til Præsten og medbringe som
Offergave for hende en Tiendedel Efa Bygmel; han maa

hverken hælde Olie over eller komme Røgelse paa, thi det er et Skinsyge Afgrødeoffer, et Minde Afgrødeoffer, der skal minde om Brøde. **16** Saa skal Præsten føre hende frem og stille hende for HERRENS Aasyn. **17** Og Præsten skal tage helligt Vand i et Lerkar, og af Støvet paa Boligens Gulv skal Præsten tage noget og komme i Vandet. **18** Saa skal Præsten stille Kvinden frem for HERRENS Aasyn, løse hendes Haar og lægge Minde Afgrødeofferet i hendes Hænder; det er et Skinsyge Afgrødeoffer; og Præsten skal have den bitre Vandes Forbandelsesvand i Haanden. **19** Derpaa skal Præsten besværge Kvinden og sige til hende: »Hvis ingen har haft Samleje med dig, hvis du ikke har forset dig imod din Mand og besmittet dig, saa skal dette den bitre Vandes Forbandelsesvand ikke skade dig. **20** Men har du forset dig imod din Mand og besmittet dig, og har en anden end din Mand haft Samleje med dig« — **21** Præsten besværger nu Kvinden med Forbandelsens Ed og siger til hende — »saa gøre HERREN dig til en Forbandelse og Besværgelse i dit Folk, idet han lader din Lænd visne og din Bug svulme op; **22** Forbandelsesvandet her komme ind i dine Indvolde, saa din Bug svulmer op og din Lænd visner!« Og Kvinden skal sige: »Amen, Amen!« **23** Derpaa skal Præsten skrive disse Forbandelser op paa et Blad og vaske dem ud i den bitre Vandes Vand **24** og give Kvinden den bitre Vandes Forbandelsesvand at drikke, for at Forbandelsesvandet kan komme ind i hende til bitter Vaande. **25** Derefter skal Præsten tage Skinsyge Afgrødeofferet af Kvindens Haand, udføre Svingningen dermed for HERRENS Aasyn og bære

det hen til Alteret. **26** Og Præsten skal tage en Haandfuld af Afgrødeofferet, det, som skal ofres deraf, og bringe det som Røgoffer paa Alteret og derpaa give Kvinden Vandet at drikke. **27** Naar han har givet hende Vandet at drikke, vil Forbandelsesvandet, dersom hun har besmittet sig og været sin Mand utro, blive til bitter Vaande, naar det kommer ind i hende, hendes Bug vil svulme op og hendes Lænd visne, og Kvinden bliver en Forbandelse i sit Folk. **28** Men dersom Kvinden ikke har besmittet sig, dersom hun er ren, bliver hun uskadt og kan faa Børn. **29** Det er Loven om Skinsyge; naar en Hustru forser sig imod sin Mand og besmittes, **30** eller naar en Mand gribes af Skinsygens Aand og bliver skinsyg paa sin Hustru, saa skal han fremstille Hustruen for HERRENS Aasyn, og Præsten skal handle med hende efter alt i denne Lov; **31** Manden skal være sagesløs, men saadan en Hustru skal undgælde for sin Brøde.

6 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar en Mand eller Kvinde vil aflægge et Nasiræerløfte for saaledes at indvie sig til HERREN, **3** skal han afholde sig fra Vin og stærk Drik; Vineddike og stærk Drik maa han ikke drikke, ej heller nogen som helst drik af Druer; han maa hverken spise friske eller tørrede Druer; **4** saa længe hans Indvielse varer, maa han intet som helst nyde, der kommer af Vinstokken, hverken umodne Druer eller friske Skud. **5** Saa længe hans Indvielsesløfte gælder, maa ingen Ragekniv komme paa hans Hoved; indtil Udløbet af den Tid han indvier sig til HERREN, skal han være hellig og

lade sit Hovedhaar vokse frit. **6** Hele den Tid han har indviet sig til HERREN, maa han ikke komme Lig nær; **7** selv naar hans Fader eller Moder, hans Broder eller Søster dør, maa han ikke paadrage sig Urenhed ved dem, thi han bærer sin Guds Indvielse paa sit Hoved. **8** Saa længe hans Indvielse varer, er han helliget HERREN. **9** Men naar nogen uventet og pludselig dør i hans Nærhed, og han saaledes bringer Urenhed over sit indviede Hoved, skal han rage sit Hoved, den Dag han atter bliver ren; den syvende Dag skal han rage det; **10** og den ottende Dag skal han bringe to Turtelduer eller Dueunger til Præsten ved Aabenbaringsteltets Indgang. **11** Og Præsten skal ofre den ene som Syndoffer og den anden som Brændoffer og skaffe ham Soning, fordi han har syndet ved at røre ved Lig. Derpaa skal han samme Dag atter hellige sit Hoved **12** og atter indvie sig til HERREN for lige saa lang Tid, som han før havde indviet sig, og bringe et aargammelt Lam som Skyldoffer; den forløbne Tid regnes ikke med, da han har bragt Urenhed over sit indviede Hoved. **13** Dette er Loven om Nasiræeren: Naar hans Indvielsestid er til Ende, skal han begive sig til Aabenbaringsteltets Indgang **14** og som Offergave bringe HERREN et aargammelt, lydefrit Væderlam til Brændoffer, et aargammelt, lydefrit Hunlam til Syndoffer og en lydefri Væder til Takoffer, **15** en Kurv med usyret Bagværk, Kager af fint Hvedemel, rørte i Olie, og usyrede Fladbrød, smurte med Olie, desuden det tilhørende Afgrødeoffer og de tilhørende Drikofre. **16** Saa skal Præsten bringe det for HERRENS Aasyn og ofre hans Syndoffer og Brændoffer, **17** og Væderen skal han ofre

som Takoffer til HERREN tillige med de usyrede Brød i Kurven; derpaa skal Præsten ofre hans Afgrødeoffer og Drikoffer. **18** Saa skal Nasiræeren ved Indgangen til Aabenbaringsteltet rage sit indviede Hoved og tage sit indviede Hovedhaar og kaste det i Ilden under Takofferet. **19** Og Præsten skal tage den kogte Bov af Væderen og een usyret Kage og eet usyret Fladbrød af Kurven og lægge dem paa Nasiræerens Hænder, efter at han har afraget sit indviede Hovedhaar. **20** Og Præsten skal udføre Svingningen dermed for HERRENS Aasyn; det tilfalder Præsten som Helliggave foruden Svingningsbrystet og Offerydelseskøllen. Derefter maa Nasiræeren atter drikke Vin. **21** Det er Loven om Nasiræeren, der aflægger Løfte, om hans Offergave til HERREN i Anledning af Indvielsen, foruden hvad han ellers evner at give; overensstemmende med Løftet, han aflægger, skal han forholde sig efter den for hans Indvielse gældende Lov. **22** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **23** Tal til Aron og hans Sønner og sig: Naar I velsigner Israeliterne, skal I sige til dem: **24** HERREN velsigne dig og bevare dig, **25** HERREN lade sit Ansigt lyse over dig og være dig naadig, **26** HERREN løfte sit Aasyn paa dig og give dig Fred! **27** Saaledes skal de lægge mit Navn paa Israeliterne, og jeg vil velsigne dem.

7 Da Moses var færdig med at rejse Boligen og havde salvet og helliget den med alt dens Tilbehør og ligeledes salvet og helliget Alteret med alt dets Tilbehør, **2** traadte Israels Øverster, Overhovederne for deres Fædrenehuse, Stammernes Øverster, der havde forestaaet Mønstringen,

frem **3** og førte deres Offergave frem for HERRENS Aasyn,
seks lukkede Vogne og tolv Stykker Hornkvæg, en Vogn
for hver to Øverster og et Stykke Hornkvæg for hver een,
og de bragte dem hen foran Boligen. **4** Da sagde HERREN
til Moses: **5** Modtag dette af dem, for at det kan bruges til
Arbejdet ved Aabenbaringsteltet, og giv Leviterne det
med Henblik paa hver enkeltes særlige Arbejde! **6** Saa
modtog Moses Vognene og Hornkvæget og gav Leviterne
dem. **7** To Vogne og fire Stykker Hornkvæg gav han
Gersoniterne med Henblik paa deres særlige Arbejde, **8** og
fire Vogne og otte Stykker Hornkvæg gav han Merariterne
med Henblik paa deres særlige Arbejde under Itamars,
Præsten Arons Søns, Ledelse. **9** Derimod gav han ikke
Kehatiterne noget, thi dem var Arbejdet med de hellige
Ting overdraget, og de skulde bære dem paa Skuldrene.
10 Fremdeles bragte Øversterne Offergaver til Alterets
Indvielse, dengang det blev salvet, og Øversterne bragte
deres Offergaver hen foran Alteret. **11** Da sagde HERREN
til Moses: Lad hver af Øversterne faa sin Dag til at bringe
sin Offergave til Alterets Indvielse. **12** Den, som første
Dag bragte sin Offergave, var Nahasjon, Amminadabs Søn
af Judas Stamme. **13** Og hans Offergave var et Sølvfad,
der vejede 130 Sekel, og en Sølvskaal paa 70 Sekel efter
hellig Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie,
til Afgrødeoffer, **14** en Kande paa 10 Guldsekel, fyldt
med Røgelse, **15** en ung Tyr, en Væder, et aargammelt
Lam til Brændoffer, **16** en Gedebuk til Syndoffer **17** og til
Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke
og fem aargamle Lam. Det var Nahasjons, Amminadabs

Søns, Offergave. **18** Anden Dag bragte Netan'el, Zuars
Søn, Issakars Øverste, sin Offergave; **19** han bragte
som Offergave et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en
Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte
med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **20** en
Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **21** en ung
Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, **22**
en Gedebuk til Syndoffer **23** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam.
Det var Netan'els, Zuars Søns, Offergave. **24** Tredje Dag
kom Zebuloniternes Øverste, Eliab, Helons Søn; **25** hans
Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en
Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte
med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **26** en
Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **27** en ung
Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, **28**
en Gedebuk til Syndoffer **29** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam.
Det var Eliabs, Helons Søns, Offergave. **30** Fjerde Dag
kom Rubeniternes Øverste, Elizur, Sjede'urs Søn; **31** hans
Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en
Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte
med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **32** en
Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **33** en ung
Tyr, en Væder, **34** et aargammelt Lam til Brændoffer,
en Gedebuk til Syndoffer **35** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam.
Det var Elizurs, Sjede'urs Søns, Offergave. **36** Femte Dag
kom Simeoniternes Øverste, Sjelumiel, Zurisjaddajs Søn;

37 hans Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel,
og en Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge
fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer,
38 en Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **39** en
ung Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, **40**
en Gedebuk til Syndoffer **41** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam.
Det var Sjelumiels, Zurisjaddajs Søns, Offergave. **42** Sjette
Dag kom Gaditernes Øverste, Eljasaf, De'uels Søn; **43**
hans Offergaver et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en
Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte
med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **44** en
Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **45** en ung
Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, **46**
en Gedebuk til Syndoffer **47** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam.
Det var Eljasafs, De'uels Søns, Offergave. **48** Syvende Dag
kom Efraimiternes Øverste, Elisjama, Ammihuds Søn: **49**
hans Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en
Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte
med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **50** en
Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **51** en ung
Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, **52**
en Gedebuk til Syndoffer **53** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam.
Det var Elisjamas, Ammihuds Søns, Offergave. **54** Ottende
Dag kom Mannassiternes Øverste, Gamliel, Pedazurs Søn;
55 hans Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel,
og en Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge

fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer,
56 en Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **57** en
ung Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, **58**
en Gedebuk til Syndoffer **59** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam.
Det var Gamliels, Pedazurs Søns, Offergave. **60** Niende
Dag kom Benjaminiternes Øverste, Abidan, Gid'onis Søn;
61 hans Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel,
og en Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge
fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer,
62 en Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **63** en
ung Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, **64**
en Gedebuk til Syndoffer **65** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem, Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam.
Det var Abidans, Gid'onis Søns, Offergave. **66** Tiende Dag
kom Daniternes Øverste, Ahiezer, Ammisjaddajs Søn; **67**
hans Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en
Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte med
fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **68** en Kande
paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **69** en ung Tyr, en
Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, **70** en Gedebuk
til Syndoffer **71** og til Takoffer to Stykker Hornkvæg,
fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam. Det var
Ahiezers, Ammisjaddajs Søns, Offergave. **72** Ellevte Dag
kom Aseriternes Øverste, Pag'iel, Okrans Søn; **73** hans
Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en
Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte
med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **74** en
Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **75** en ung

Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, **76** en Gedebuk til Syndoffer **77** og til Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam. Det var Pag'iels, Okrans Søns, Offergave. **78** Tolvte Dag kom Naftaliternes Øverste, Ahira, Enans Søn; **79** hans Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **80** en Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **81** en ung Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, **82** en Gedebuk til Syndoffer **83** og til Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam. Det var Ahiras, Enans Søns, Offergave. **84** Det var Gaverne fra Israeliternes Øverster til Alterets Indvielse, dengang det blev salvet: 12 Sølvfade, 12 Sølvskaale, 12 Guldkander, **85** hvert Sølvfad paa 130 Sekel og hver Sølvskaal paa 70 Sekel, alle Sølvkar tilsammen 2400 Sekel efter hellig Vægt; **86** 12 Guldkander, fyldte med Røgelse, hver paa 10 Sekel efter hellig Vægt, alle Guldkander tilsammen 120 Sekel. **87** Kvæget til Brændofferet var i alt 12 unge Tyre, 12 Vædre, 12 aargamle Lam med tilhørende Afgrødeofre, 12 Gedebukke til Syndoffer; **88** Kvæget til Takofferet var i alt 24 unge Tyre, 60 Vædre, 60 Bukke og 60 aargamle lam. Det var Gaverne til Alterets Indvielse, efter at det var salvet. **89** Da Moses gik ind i Aabenbaringsteltet for at tale med HERREN, hørte han Røsten tale til sig fra Sonedækket oven over Vidnesbyrdets Ark, fra Pladsen mellem de to Keruber. Og han talede til ham.

8 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** Tal til Aron
og sig til ham: Naar du sætter Lamperne paa, skal du
sætte dem saaledes, at de syv Lamper kaster Lyset ud
over Pladsen foran Lysestagen! **3** Det gjorde Aron saa;
han satte Lamperne paa saaledes, at de vendte ud mod
Pladsen foran Lysestagen, som HERREN havde paalagt
Moses. **4** Men Lysestagen var lavet af Guld i drevet
Arbejde, fra Foden til Kronerne var den drevet Arbejde;
efter det Forbillede, HERREN havde vist ham, havde
Moses lavet Lysestagen. **5** HERREN talede fremdeles
til Moses og sagde: **6** Udtag Leviterne af Israeliternes
Midte og rens dem! **7** Saaledes skal du gaa frem, naar
du renser dem: Stænk Renselsesvand paa dem og lad
dem gaa hele deres Legeme over med Ragekniv, tvætte
deres klæder og rense sig. **8** Derpaa skal de tage en ung
Tyr til Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer af fint
Hvedemel, rørt i Olie, og du skal tage en anden ung
Tyr til Syndoffer. **9** Lad saa Leviterne træde hen foran
Aabenbaringsteltet og kald hele Israeliternes Menighed
sammen. **10** Naar du saa har ladet Leviterne træde frem
for HERRENS Aasyn, skal Israeliterne lægge deres Hænder
paa Leviterne. **11** Derpaa skal Aron udføre Svingningen
med Leviterne for HERRENS Aasyn som et Offer fra
Israeliterne, for at de kan udføre HERRENS Arbejde. **12**
Saa skal Leviterne lægge deres Hænder paa Tyrenes
Hoved, og derefter skal du ofre den ene som Syndoffer
og den anden som Brændoffer til HERREN for at skaffe
Leviterne Soning. **13** Derpaa skal du stille Leviterne frem
for Aron og hans Sønner og udføre Svingningen med

dem for HERREN. **14** Saaledes skal du udskille Leviterne
fra Israeliterne, saa at Leviterne kommer til at tilhøre
mig. **15** Derefter skal Leviterne komme og gøre Arbejde
ved Aabenbaringsteltet; du skal foretage Renselsen og
udføre Svingningen med dem, **16** thi de er skænket mig
som Gave af Israeliternes Midte; i Stedet for alt hvad der
aabner Moders Liv, alle førstefødte hos Israeliterne, har
jeg taget mig dem til Ejendom. **17** Thi mig tilhører alt
det førstefødte hos Israeliterne, baade af Mennesker og
Kvæg. Dengang jeg slog alle de førstefødte i Ægypten,
helligede jeg dem til at være min Ejendom. **18** Jeg tog
Leviterne i Stedet for alt det førstefødte hos Israeliterne
19 og skænkede Leviterne som Gave til Aron og hans
Sønner af Israeliternes Midte til at udføre Israeliternes
Arbejde ved Aabenbaringsteltet og skaffe Israeliterne
Soning, for at ingen Plage skal ramme Israeliterne, om
de selv nærmer sig Helligdommen. **20** Og Moses, Aron
og hele Israeliternes Menighed gjorde saaledes med
Leviterne; ganske som HERREN havde paalagt Moses
med Hensyn til Leviterne, gjorde Israeliterne med dem.
21 Leviterne lod sig rense for Synd og tvættede deres
Klæder, og Aron udførte Svingningen med dem for
HERRENS Aasyn, og Aron skaffede dem Soning, saa de
blev rene. **22** Derpaa kom Leviterne for at udføre deres
Arbejde ved Aabenbaringsteltet under Arons og hans
Sønners Tilsyn; som HERREN havde paalagt Moses med
Hensyn til Leviterne, saaledes gjorde de med dem. **23**
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **24** Dette er,
hvad der gælder Leviterne: Fra Femogtyveaarsalderen og

opefter skal de komme og gøre Tjeneste med Arbejdet ved Aabenbaringsteltet. **25** Men fra Halvtredsaarsalderen skal de holde op med at gøre Tjeneste og ikke arbejde mere; **26** de kan gaa deres Brødre til Haande i Aabenbaringsteltet med at tage Vare paa, hvad der skal varetages; men Arbejde skal de ikke mere gøre. Saaledes skal du gøre med Leviterne i alt, hvad de har at varetage.

9 HERREN talede saaledes til Moses i Sinaj Ørken i den første Maaned af det andet Aar efter deres Udvandring fra Ægypten: **2** Israeliterne skal fejre Paasken til den fastsatte Tid, **3** paa den fjortende Dag i denne Maaned ved Aftenstid skal I fejre den til den fastsatte Tid; overensstemmende med alle Anordningerne og Lovbudene om den skal I fejre den! **4** Da sagde Moses til Israeliterne, at de skulde fejre Paasken; **5** og de fejrede Paasken i Sinaj Ørken den fjortende Dag i den første Maaned ved Aftenstid; nøjagtigt som HERREN havde paalagt Moses, saaledes gjorde Israeliterne. **6** Men der var nogle Mænd, som var blevet urene ved et Lig og derfor ikke kunde fejre Paaske den Dag. Disse Mænd traadte nu den Dag frem for Moses og Aron **7** og sagde til ham: »Vi er blevet urene ved et Lig; hvorfor skal det da være os forment at frembære HERRENS Offergave til den fastsatte Tid sammen med de andre Israeliter?« **8** Moses svarede dem: »Vent, til jeg faar at høre, hvad HERREN paabyder angaaende eder!« **9** Da talede HERREN til Moses og sagde: **10** Tal til Israeliterne og sig: Naar nogen af eder eller eders Efterkommere er blevet uren ved et Lig eller er ude paa en lang Rejse, skal han alligevel holde Paaske for HERREN;

11 den fjortende Dag i den anden Maaned ved Aftenstid
skal de holde den; med usyret Brød og bitre Urter skal
de spise Paaskelammet. **12** De maa intet levne deraf
til næste Morgen, og de maa ikke sønderbryde noget
af dets Ben. De skal fejre Paasken i Overensstemmelse
med alle de Anordninger, som gælder for den. **13** Men
den, som undlader at fejre Paasken, skønt han er ren og
ikke paa Rejse, det Menneske skal udryddes af sin Slægt,
fordi han ikke har frembaaret HERRENS Offergave til den
fastsatte Tid. Den Mand skal undgælde for sin Synd. **14**
Og naar en fremmed, der bor hos eder, vil holde Paaske
for HERREN, skal han holde den efter de Anordninger og
Lovbud, som gælder for Paasken. En og samme Lov skal
gælde for eder, for den fremmede og for den indfødte.
15 Den Dag Boligen blev rejst, dækkede Skyen Boligen,
Vidnesbyrdets Telt; men om Aftenen var der som et
Ildskær over Boligen, og det holdt sig til om Morgenen. **16**
Saaledes var det til Stadighed: Om Dagen dækkede Skyen
den, om Natten Ildskæret. **17** Hver Gang Skyen løftede sig
fra Teltet, brød Israeliterne op, og der, hvor Skyen stod
stille, slog Israeliterne Lejr. **18** Paa HERRENS Bud brød
Israeliterne op, og paa HERRENS Bud gik de i Lejr, og saa
længe Skyen hvilede over Boligen, blev de liggende i Lejr;
19 naar Skyen blev over Boligen i længere Tid, rettede
Israeliterne sig efter, hvad HERREN havde foreskrevet
dem, og brød ikke op. **20** Det hændte, at Skyen kun blev
nogle faa Dage over Boligen; da gik de i Lejr paa HERRENS
Bud og brød op paa HERRENS Bud. **21** Og det hændte,
at Skyen kun blev der fra Aften til Morgen; naar Skyen

da løftede sig om Morgenen, brød de op. Eller den blev der en Dag og en Nat; naar Skyen da løftede sig, brød de op. **22** Eller den blev der et Par Dage eller en Maaned eller længere endnu, idet Skyen i længere Tid hvilede over Boligen; saa blev Israeliterne liggende i Lejr og brød ikke op, men naar den løftede sig, brød de op. **23** Paa HERRENS Bud gik de i Lejr, og paa HERRENS Bud brød de op; de rettede sig efter, hvad HERREN havde foreskrevet dem, efter HERRENS Bud ved Moses.

10 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Du skal lave dig to Sølvtrompeter; i drevet Arbejde skal du lave dem. Dem skal du bruge, naar Menigheden skal kaldes sammen, og naar Lejrene skal bryde op. **3** Naar der blæses i dem begge to, skal hele Menigheden samle sig hos dig ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. **4** Blæses der kun i den ene, skal Øversterne, Overhovederne for Israels Stammer, samle sig hos dig. **5** Naar I blæser Alarm med dem, skal Lejrene paa Østsiden bryde op; **6** blæser Alarm anden Gang, skal Lejrene paa Sydsiden bryde op: tredje Gang skal Lejrene mod Vest bryde op, fjerde Gang Lejrene mod Nord; der skal blæses Alarm, naar de skal bryde op. **7** Men naar Forsamlingen skal sammenkaldes skal I blæse paa almindelig Vis, ikke Alarm. **8** Arons Sønner, Præsterne, skal blæse i Trompeterne; det skal være eder en evig gyldig Anordning fra Slægt til Slægt. **9** Naar I drager i Krig i eders Land mod en Fjende, der angriber eder, og blæser Alarm med Trompeterne, skal I ihukommes for HERREN eders Guds Aasyn og frelses fra eders Fjender. **10** Og paa eders Glædesdage, eders

Højtider og Nymaanedage, skal I blæse i Trompeterne ved eders Brændofre og Takofre; saa skal de tjene eder til Ihukommelse for eders Guds Aasyn. Jeg er HERREN eders Gud! **11** Den tyvende Dag i den anden Maaned af det andet Aar løftede Skyen sig fra Vidnesbyrdets Bolig. **12** Da brød Israeliterne op fra Sinaj Ørken, i den Orden de skulde bryde op i, og Skyen stod stille i Parans Ørken. **13** Da de nu første Gang brød op efter Guds Bud ved Moses, **14** var Judæernes Lejr den første, der brød op under sit Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling; deres Hær førtes af Nahasjon, Amminadabs Søn. **15** Issakariternes Stammes Hær førtes af Netan'el, Zuars Søn, **16** og Zebuloniternes Stammes Hær af Eliab, Helons Søn. **17** Da derpaa Boligen var taget ned, brød Gersoniterne og Merariterne op og bar Boligen. **18** Saa brød Rubens Lejr op under sit Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling; deres Hær førtes af Elizur, Sjede'urs Søn. **19** Simeoniternes Stammes Hær førtes af Sjelumiel, Zurisjaddajs Søn, **20** og Gaditernes Stammes Hær af Eljasaf, De'uels Søn. **21** Saa brød Kehatiterne, der bar de hellige Ting, op; og før deres Komme havde man rejst Boligen. **22** Saa brød Efraimiternes Lejr op under sit Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling; deres Hær førtes af Elisjama, Ammihuds Søn. **23** Manassiternes Stammes Hær førtes af Gamliel, Pedazurs Søn, **24** og Benjaminiternes Stammes Hær af Abidan, Gid'onis Søn. **25** Saa brød Daniternes Lejr op under sit Felttegn som Bagtrop i hele Lejrtoget, Hærafdeling for Hærafdeling; deres Hær førtes af Ahiezer, Ammisjaddajs Søn. **26** Aseriternes Stammes Hær førtes af Pag'iel, Okrans Søn,

27 og Naftaliternes Stammes Hær af Ahira, Enans Søn. **28** Saaledes foregik Israeliternes Opbrud, Hærafdeling for Hærafdeling. Saa brød de da op. **29** Men Moses sagde til Midjaniten Hobab, Re'uels Søn, Moses's Svigerfader: »Vi bryder nu op for at drage til det Sted, HERREN har lovet at give os; drag med os! Vi skal lønne dig godt, thi HERREN har stillet Israel gode Ting i Udsigt.« **30** Men han svarede ham: »Jeg vil ikke drage med; nej, jeg drager til mit Land og min Slægt.« **31** Da sagde han: »Forlad os ikke! Du kender jo de Steder, hvor vi kan slaa Lejr i Ørkenen; vær Øje for os! **32** Drager du med os, skal vi give dig Del i alt det gode, HERREN vil give os.« **33** Derpaa brød de op fra HERRENS Bjerg og vandrede tre Dagsrejser frem, idet HERRENS Pagts Ark drog i Forvejen for at søge dem et Sted, hvor de kunde holde Hvil. **34** Og HERRENS Sky svævede over dem om Dagen, naar de brød op fra Lejren. **35** Og hver Gang Arken brød op, sagde Moses: »Staa op, HERRE, at dine Fjender maa splittes og dine Avindsmænd fly for dit Aasyn!« **36** Og hver Gang den standsede, sagde han: »Vend tilbage, HERRE, til Israels Stammers Titusinder!«

11 Men Folket knurrede højlydt for HERREN over deres usle Kaar; og da HERREN hørte det, blussede hans Vrede op, og HERRENS Ild brød løs iblandt dem og aad om sig i den yderste Del af Lejren. **2** Da raabte Folket til Moses, og Moses gik i Forbøn hos HERREN. Saa dæmpedes Ilden. **3** Derfor kaldte man dette Sted Tab'era, fordi HERRENS Ild brød løs iblandt dem. **4** Men den sammenløbne Hob, som fandtes iblandt dem, blev lysten. Saa tog ogsaa

Israeliterne til at græde igen, og de sagde: »Kunde vi dog faa Kød at spise! **5** Vi mindes Fiskene, vi fik at spise for intet i Ægypten, og Agurkerne, Vandmelonerne, Porrerne, Hvidløgene og Skalotterne, **6** og nu vansmægter vi; her er hverken det ene eller det andet, vi ser aldrig andet end Manna.« **7** Mannaen lignede Korianderfrø og saa ud som Bdellium. **8** Folket gik rundt og sankede den op; derpaa malede de den i Haandkværne eller stødte den i Mortere; saa kogte de den i Gryder og lavede Kager deraf; den smagte da som Bagværk tillavet i Olie. **9** Naar Duggen om Natten faldt over Lejren, faldt ogsaa Mannaen ned over den. **10** Og Moses hørte, hvorledes alle Folkets Slægter græd, enhver ved Indgangen til sit Telt; da blussede HERRENS Vrede voldsomt op, og det vakte ogsaa Moses's Mishag. **11** Da sagde Moses til HERREN: »Hvorfor har du handlet saa ilde med din Tjener, og hvorfor har jeg ikke fundet Naade for dine Øjne, siden du har lagt hele dette Folk som en Byrde paa mig? **12** Mon det er mig, der har undfanget hele dette Folk, mon det er mig, der har født det, siden du forlanger, at jeg i min Favn skal bære det hen til det Land, du tilsvor dets Fædre, som en Fosterfader bærer det diende Barn? **13** Hvor skal jeg gaa hen og skaffe hele dette Folk Kød? Thi de græder rundt om mig og siger: Skaf os Kød at spise? **14** Jeg kan ikke ene bære hele dette Folk, det er mig for tungt. **15** Hvis du vil handle saaledes med mig, saa dræb mig hellere, om jeg har fundet Naade for dine Øjne, saa at jeg ikke skal være nødt til at opleve saadan Elendighed!« **16** HERREN svarede Moses: »Kald mig halvfjerdsindstyve af Israels Ældste

sammen, Mænd, som du ved hører til Folkets Ældste og Tilsynsmænd, før dem hen til Aabenbaringsteltet og lad dem stille sig op hos dig der. **17** Saa vil jeg stige ned og tale med dig der, og jeg vil tage noget af den Aand, der er over dig, og lade den komme over dem, for at de kan hjælpe dig med at bære Folkets Byrde, saa du ikke ene skal bære den. **18** Men til Folket skal du sige: Helliger eder til i Morgen, saa skal I faa Kød at spise! I har jo grædt højlydt for HERREN og sagt: Kunde vi dog faa Kød at spise! Vi havde det jo bedre i Ægypten! Derfor vil HERREN give eder Kød at spise; **19** og ikke blot een eller to eller fem eller ti eller tyve Dage skal I spise det, **20** men en hel Maaned igennem, indtil det staar eder ud af Næsen, og I væmmes derved, fordi I har ringeagtet HERREN, der er i eders Midte, og grædt for hans Aasyn og sagt: Hvorfor drog vi dog ud af Ægypten!« **21** Moses svarede: »600 000 Fodfolk tæller det Folk, jeg har om mig, og du siger: Jeg vil skaffe dem Kød, saa de har nok at spise en hel Maaned! **22** Kan der slagtes saa meget Smaakvæg og Hornkvæg til dem, at det kan slaa til, eller kan alle Fisk i Havet samles sammen til dem, saa det kan slaa til?« **23** HERREN svarede Moses: »Er HERRENS Arm for kort? Nu skal du faa at se, om mit Ord gaar i Opfyldelse for dig eller ej.« **24** Da gik Moses ud og kundgjorde Folket HERRENS Ord. Og han samlede halvfjerdsindstyve af Folkets Ældste og lod dem stille sig rundt om Teltet. **25** Saa steg HERREN ned i Skyen og talede til ham; og han tog noget af den Aand, der var over ham, og lod den komme over de halvfjerdsindstyve Ældste, og da Aanden hvilede over

dem, kom de i profetisk Henrykkelse noget, som ikke siden hændtes dem. **26** Imidlertid var to Mænd blevet tilbage i Lejren, den ene hed Eldad, den anden Medad. Ogsaa over dem kom Aanden, thi de hørte til dem, der var optegnede, men de var ikke gaaet ud til Teltet, og nu kom de i profetisk Henrykkelse inde i Lejren. **27** Da løb en ung Mand ud og fortalte Moses det og sagde: »Eldad og Medad er kommet i profetisk Henrykkelse inde i Lejren.« **28** Josua, Nuns Søn, der fra sin Ungdom af havde gaaet Moses til Haande, sagde da: »Min Herre Moses, stands dem i det!« **29** Men Moses sagde til ham: »Er du skinsyg paa mine Vegne? Gid alt HERRENS Folk var Profeter, gid HERREN vilde lade sin Aand komme over dem!« **30** Derpaa trak Moses sig tilbage til Lejren med Israels Ældste. **31** Da rejste der sig paa HERRENS Bud en Vind, som førte Vagtler med sig fra Havet og drev dem hen over Lejren saa langt som en Dagsrejse paa begge Sider af Lejren i en Højde af et Par Alen over Jorden. **32** Saa gav Folket sig hele den Dag, hele Natten og hele den næste Dag til at samle Vagtlerne op; det mindste, nogen samlede, var ti Homer. Og de bredte dem ud til Tørring rundt om Lejren. **33** Medens Kødet endnu var imellem Tænderne paa dem, før det endnu var spist, blussede HERRENS Vrede op imod Folket, og HERREN lod en meget haard Straf ramme Folket. **34** Og man kaldte Stedet Kibrot-Hatta'ava, thi der blev de lystne Folk jordet. **35** Fra Kibrot-Hatta'ava drog Folket til Hazerot, og de gjorde Holdt i Hazerot.

12 Mirjam og Aron tog til Orde mod Moses i Anledning af den kusjitiske Kvinde, han havde ægtet — han havde

nemlig ægtet en kusjitisk Kvinde — **2** og sagde: »Har HERREN kun talet til Moses? Mon han ikke ogsaa har talet til os?« Og HERREN hørte det. **3** Men den Mand Moses var saare sagtmodig, sagtmodigere end noget andet Menneske paa Jorden. **4** Da sagde HERREN i det samme til Moses, Aron og Mirjam: »Gaa alle tre ud til Aabenbaringsteltet!« Og de gik alle tre derud. **5** Men HERREN steg ned i Skystøtten og stillede sig ved Indgangen til Teltet og kaldte paa Aron og Mirjam, og de gik begge derud. **6** Da sagde han: »Hør, hvad jeg siger: Naar der ellers er en Profet iblandt eder, giver jeg mig til Kende for ham i Syner eller taler med ham i Drømme. **7** Anderledes er det med min Tjener Moses: han er tro i hele mit Hus; **8** med ham taler jeg Ansigt til Ansigt, ikke i Syner eller Gaader, han skuer HERRENS Skikkelse; hvor tør I da tage til Orde mod min Tjener Moses?« **9** Og HERRENS Vrede blussede op imod dem, og han gik bort. **10** Da saa Skyen trak sig bort fra Teltet, se, da var Mirjam hvid som Sne af Spedalskhed, og da Aron vendte sig mod Mirjam, se, da var hun spedalsk. **11** Da sagde Aron til Moses: »Ak, Herre, lad os dog ikke undgælde for den Synd, vi i Daarskab begik! **12** Lad hende dog ikke blive som et dødfødt Barn, hvis Kød er halvt fortæret, naar det kommer ud af Moders Liv!« **13** Moses raabte da til HERREN og sagde: »Ak, gør hende dog rask igen!« **14** Og HERREN svarede Moses: »Hvis hendes Fader havde spyttet hende i Ansigtet, maatte hun da ikke have baaret sin Skam i syv Dage? Derfor skal hun i syv Dage være udelukket fra Lejren; saa kan hun atter optages.« **15** Da

blev Mirjam udelukket fra Lejren i syv Dage, og Folket brød ikke op, før Mirjam atter var optaget. **16** Saa brød Folket op fra Hazerot og slog Lejr i Parans Ørken.

13 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** »Send nogle Mænd af Sted for at undersøge Kana'ans Land, som jeg vil give Israeliterne; een Mand af hver Fædrenestamme skal I sende, og kun Mænd, der er Øverster iblandt dem!« **3** Da udsendte Moses dem fra Parans Ørken paa HERRENS Bud, Mænd, der alle var Overhoveder for Israeliterne. **4** Deres Navne var følgende: Af Rubens Stamme Sjammua, Zakkurs Søn, **5** af Simeons Stamme Sjafat, Horis Søn, **6** af Judas Stamme Kaleb, Jefunnes Søn, **7** af Issakars Stamme Jig'al, Josefs Søn, **8** af Efraims Stamme Hosea, Nuns Søn, **9** af Benjamins Stamme Palti, Rafus Søn, **10** af Zebulons Stamme Gaddiel, Sodis Søn, **11** af Josefs Stamme, det er Manasses Stamme, Gaddi, Susis Søn, **12** af Dans Stamme Ammiel, Gemallis Søn, **13** af Asers Stamme Setur, Mikaels Søn, **14** af Naftalis Stamme Nabi, Vofsis Søn, **15** af Gads Stamme Ge'uel, Makis Søn. **16** Det var Navnene paa de Mænd, Moses udsendte for at undersøge Landet. Men Moses gav Hosea, Nuns Søn, Navnet Josua. **17** Og Moses sendte dem af Sted for at undersøge Kana'ans Land. Og han sagde til dem: »Drag herfra op i Sydlandet og drag op i Bjergene **18** og se, hvordan Landet er, og om Folket, som bor der, er stærkt eller svagt, faatalligt eller talrigt, **19** om Landet, de bor i, er godt eller daarligt, og om Byerne, de bor i, er Teltlejre eller Fæstninger, **20** og om Landet er fedt eller magert, om der findes Træer deri eller ej. Vær ved godt

Mod og tag noget af Landets Frugt med tilbage!« Det var
netop ved den Tid, de første Druer var modne. **21** Saa
drog de af Sted og undersøgte Landet lige fra Zins Ørken
til Rehob, Egnen hen imod Hamat. **22** Saa begav de sig
op i Sydlandet og kom til Hebron; der boede Ahiman,
Sjesjaj og Talmaj, Anaks Efterkommere. Men Hebron var
grundlagt syv Aar før Zoan i Ægypten. **23** Da de naaede
Esjkoldalen, afskar de en Ranke med en Drueklase, som
der maatte to Mand til at bære paa en Bærestang, og
plukkede nogle Granatæbler og Figener. **24** Man kaldte
dette Sted Esjkoldalen med Hentydning til den Drueklase,
Israeliterne der skar af. **25** Efter fyrretyve Dages Forløb
vendte de tilbage efter at have undersøgt Landet; **26** og
de kom til Moses og Aron og hele Israeliternes Menighed
i Parans Ørken i Kadesj og aflagde Beretning for dem
og hele Menigheden og viste dem Landets Frugt. **27** De
fortalte ham: »Vi kom til Landet, du sendte os til; det er
virkelig et Land, der flyder med Mælk og Honning, og her
er Flugt derfra; **28** men stærkt er Folket, som bor i Landet,
og Byerne er befæstede og meget store; ja, vi saa ogsaa
Efterkommere af Anak der. **29** Amalek bor i Sydlandet,
Hetiterne, Jebusiterne og Amoriterne i Bjerglandet og
Kana'anæerne ved Havet og langs Jordan.« **30** Da søgte
Kaleb at bringe Folket til Tavshed over for Moses og
sagde: »Lad os kun drage op og underlægge os det, thi vi
kan sikkert tage det!« **31** Men de Mænd, der havde været
med ham deroppe, sagde: »Vi kan ikke drage op imod
dette Folk, thi det er stærkere end vi!« **32** Og de talte
nedsættende til Israeliterne om Landet, som de havde

undersøgt, og sagde: »Landet, som vi har rejst igennem og undersøgt, er et Land, der fortærer sine Indbyggere, og alle de Folk, vi saa der, var kæmpestore. **33** Vi saa der Kæmperne — Anaks Sønner, der er af Kæmpeslægten — og vi forekom baade os selv og dem som Græshopper!«

14 Da opløftede hele Menigheden sin Røst og brød ud i Klageraab, og Folket græd Natten igennem. **2** Og alle Israeliterne knurrede imod Moses og Aron, og hele Menigheden sagde til dem: »Gid vi var døde i Ægypten eller her i Ørkenen! **3** Hvorfor fører HERREN os til dette Land, naar vi skal falde for Sværdet og vore Kvinder og Børn blive til Bytte? Var det dog ikke bedre for os at vende tilbage til Ægypten?« **4** Og de sagde til hverandre: »Lad os vælge os en Fører og vende tilbage til Ægypten!« **5** Da faldt Moses og Aron paa deres Ansigt foran hele den israelitiske Menigheds Forsamling. **6** Men Josua, Nuns Søn, og Kaleb, Jefunnes Søn, der havde været med til at undersøge Landet, sønderrev deres Klæder **7** og sagde til hele Israeliternes Menighed: »Landet, vi har rejst igennem og undersøgt, er et saare, saare godt Land. **8** Hvis HERREN har Behag i os, vil han føre os til det Land og give os det, et Land, der flyder med Mælk og Honning. **9** Gør kun ikke Oprør imod HERREN og frygt ikke for Landets Befolkning, thi dem tager vi som en Bid Brød; deres Skygge er veget fra dem, men med os er HERREN; frygt ikke for dem!« **10** Hele Menigheden tænkte allerede paa at stene dem; men da kom HERRENS Herlighed til Syne for alle Israeliterne ved Aabenbaringsteltet. **11** Og HERREN sagde til Moses: »Hvor længe skal dette Folk

haane mig, og hvor længe vil det vægre sig ved at tro paa mig, til Trods for alle de Tegn jeg har gjort i det? **12** Jeg vil slaa det med Pest og udrydde det, men dig vil jeg gøre til et Folk, større og stærkere end det!« **13** Men Moses sagde til HERREN: »Ægypterne har hørt, at du i din Vælde har ført dette Folk bort fra dem; **14** og ligeledes har alle dette Lands Indbyggere hørt, at du, HERRE, er midt iblandt dette Folk, thi du, HERRE, aabenbarer dig synligt, idet din Sky staar over dem, og du vandrer foran dem om Dagen i en Skystøtte og om Natten i en Ildstøtte. **15** Hvis du nu dræber dette Folk alle som een, vil de Folk, der har hørt dit Ry, sige: **16** Fordi HERREN ikke evnede at føre dette Folk til det Land, han havde tilsvoret dem, lod han dem omkomme i Ørkenen. **17** Derfor, HERRE, lad din Vælde nu vise sig i sin Storhed, saaledes som du forjættede, da du sagde: **18** HERREN er langmodig og rig paa Miskundhed, han forlader Misgerning og Overtrædelse, men han lader ingen ustraffet, og han hjemsøger Fædrenes Brøde paa Børnene i tredje og fjerde Led. **19** Saa tilgiv nu dette Folk dets Misgerning efter din store Miskundhed, saaledes som du har tilgivet dette Folk hele Vejen fra Ægypten og hertil!« **20** Da sagde HERREN: »Jeg tilgiver dem paa din Bøn. **21** Men saa sandt jeg lever saa sandt hele Jorden skal opfyldes af HERRENS Herlighed: **22** Ingen af de Mænd, der har set min Herlighed og de Tegn, jeg har gjort i Ægypten og i Ørkenen, og dog nu for tiende Gang har fristet mig og ikke villet lyde min Røst, **23** ingen af dem skal se det Land, jeg tilsvor deres Fædre! Ingen af dem, der har haanet mig, skal faa det at se; **24** kun

min Tjener Kaleb lader jeg komme til det Land, han har
været i, og hans Efterkommere skal faa det i Eje, fordi
han havde en anden Aand og viste mig fuld Lydighed.
25 Men Amalekiterne og Kana'anæerne bor i Lavlandet.
Vend derfor om i Morgen, bryd op og drag ud i Ørkenen
ad det røde Hav til!« **26** Fremdeles talede HERREN til
Moses og Aron og sagde: **27** »Hvor længe skal jeg taale
denne onde Menighed, dem, som bestandig knurrer imod
mig? Jeg har hørt Israeliternes Knurren, hørt, hvorledes
de knurrer imod mig. **28** Sig til dem: Saa sandt jeg lever
— lyder det fra HERREN — som I har raabt mig i Øret,
saaledes vil jeg handle med eder! **29** I Ørkenen her skal
eders Kroppe falde, alle I, der blev mønstret, saa mange I
er fra Tyveaarsalderen og opefter, I, som har knurret
imod mig. **30** Sandelig, ingen af eder skal komme til det
Land, jeg med løftet Haand svor at ville giver eder at
bo i, med Undtagelse af Kaleb, Jefunnes Søn, og Josua,
Nuns Søn. **31** Eders smaa Børn, som I sagde vilde blive til
Bytte, dem vil jeg lade komme derhen, og de skal tage
det Land i Besiddelse, som I har vraget, **32** men eders
egne Kroppe skal falde i Ørkenen her, **33** og eders Sønner
skal flakke om i Ørkenen i fyrretyve Aar og undgælde for
eders Bolen, indtil eders Kroppe er gaaet til Grunde i
Ørkenen. **34** Som I brugte fyrretyve Dage til at undersøge
Landet, saaledes skal I undgælde for eders Misgerninger i
fyrretyve Aar, eet Aar for hver Dag, og saaledes faa mit
Mishag at føle. **35** Jeg HERREN har sagt det: Sandelig,
saaledes vil jeg handle med hele denne onde Menighed,
der har rottet sig sammen imod mig; i Ørkenen her skal

de gaa til Grunde, i den skal de dø!« **36** Og de Mænd, Moses havde udsendt for at undersøge Landet, og som efter deres Tilbagekomst havde faaet hele Menigheden til at knurre imod ham ved at tale nedsættende om Landet, **37** de Mænd, der havde talt nedsættende om Landet, fik en brat Død for HERRENS Aasyn: **38** kun Josua, Nuns Søn, og Kaleb, Jefunnes Søn, blev i Live af de Mænd, der var draget hen for at undersøge Landet. **39** Men da Moses forebragte alle Israeliterne disse Ord, grebes Folket af stor Sorg; **40** og tidligt næste Morgen drog de op mod det øverste af Bjerglandet og sagde: »Se, vi er rede til at drage op til det Sted, HERREN har talet om, thi vi, har syndet.« **41** Da sagde Moses: »Hvorfor vil I overtræde HERRENS Bud? Det vil ikke gaa godt! **42** Drag ikke derop, thi HERREN er ikke iblandt eder; gør I det, bliver I slaaet af eders Fjender! **43** Thi Amalekiterne og Kana'anæerne vil møde eder der, og I skal falde for Sværdet; I har jo vendt eder fra HERREN, og HERREN er ikke med eder!« **44** Alligevel formastede de sig til at drage op mod det øverste af Bjerglandet; men HERRENS Pagts Ark og Moses forlod ikke Lejren. **45** Da steg Amalekiterne og Kana'anæerne, der boede der i Bjerglandet, ned og slog dem og adsplittede dem lige til Horma.

15 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar I kommer til det Land, jeg vil give eder at bo i, **3** og I vil ofre HERREN et Ildoffer, Brændoffer eller Slagtoffer, af Hornkvæg eller Smaakvæg for at indfri et Løfte eller af fri Drift eller i Anledning af eders Højtider for at berede HERREN en liflig Duft,

4 saa skal den, der bringer HERREN sin Offergave, som
Afgrødeoffer bringe en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt
i en Fjerdedel Hin Olie; **5** desuden skal du som Drikoffer
til hvert Lam ofre en Fjerdedel Hin Vin, hvad enten
det er Brændoffer eller Slagtoffer. **6** Men til en Væder
skal du som Afgrødeoffer ofre to Tiendedele Efa fint
Hvedemel, rørt i en Tredjedel Hin Olie; **7** desuden skal du
som Drikoffer frembære en Tredjedel Hin Vin til en liflig
Duft for HERREN. **8** Og naar du ofrer en ung Tyr som
Brændoffer eller Slagtoffer for at indfri et Løfte eller som
Takoffer til HERREN, **9** skal du foruden Tyren frembære
som Afgrødeoffer tre Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt
i en halv Hin Olie; **10** desuden skal du som Drikoffer
frembære en halv Hin Vin, et Ildoffer til en liflig Duft
for HERREN. **11** Saaledes skal der gøres for hver enkelt
Tyr, hver enkelt Væder eller hvert Lam eller Ged; **12**
saaledes skal I gøre for hvert enkelt Dyr, saa mange I nu
ofrer. **13** Enhver indfødt skal gøre disse Ting paa denne
Maade, naar han vil bringe et Ildoffer til en liflig Duft for
HERREN. **14** Og naar en fremmed bor hos eder, eller nogen
i de kommende Tider bor iblandt eder, og han vil bringe
et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN, skal han gøre
paa samme Maade som I selv. **15** Inden for Forsamlingen
skal en og samme Anordning gælde for eder og den
fremmede, der bor hos eder; det skal være eder en evig
gyldig Anordning fra Slægt til Slægt: hvad der gælder for
eder, skal ogsaa gælde for den fremmede for HERRENS
Aasyn; **16** samme Lov og Ret gælder for eder og den
fremmede, der bor hos eder. **17** HERREN talede fremdeles

til Moses og sagde: **18** Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar I kommer til det Land, jeg fører eder til, **19** og spiser af Landets Brød, skal I yde HERREN en Offerydelse. **20** Som Førstegrøde af eders Grovmel skal I yde en Kage som Offerydelse; paa samme Maade som Offerydelsen af Tærskepladsen skal I yde den. **21** Af Førstegrøden af eders Grovmel skal I give HERREN en Offerydelse, Slægt efter Slægt. **22** Dersom I synder af Vanvare og undlader at udføre noget af alle de Bud, HERREN har kundgjort Moses, **23** noget af alt det, HERREN har paalagt eder gennem Moses, fra den Dag HERREN udstedte sit Bud og frem i Tiden fra Slægt til Slægt, **24** saa skal hele Menigheden, hvis det sker af Vanvare uden Menighedens Vidende, ofre en ung Tyr som Brændoffer til en liflig Duft for HERREN med det efter Lovbudene dertil hørende Afgrødeoffer og Drikoffer og desuden en Gedebuk som Syndoffer. **25** Og Præsten skal skaffe hele Israeliternes Menighed Soning, og dermed opnaar de Tilgivelse; thi det skete af Vanvare, og de bar bragt deres Offergave som et Ildoffer til HERREN og desuden deres Syndoffer for HERRENS Aasyn, for hvad de gjorde af Vanvare. **26** Saaledes faar baade hele Israeliternes Menighed og den fremmede, der bor hos dem, Tilgivelse; thi alt Folket har Del i den Synd, der bliver begaaet af Vanvare. **27** Men hvis et enkelt Menneske synder af Vanvare, skal han bringe en aargammel Ged som Syndoffer. **28** Og Præsten skal skaffe den, der synder af Vanvare, Soning for HERRENS Aasyn ved at udføre Soningen for ham, og saaledes opnaar han Tilgivelse. **29** For den indfødte hos

Israeliterne og den fremmede, der bor iblandt dem, for eder alle gælder en og samme Lov; naar nogen synder af Vanvare. **30** Men den, der handler med Forsæt, hvad enten han er indfødt eller fremmed, han haaner Gud, og det Menneske skal udryddes af sit Folk. **31** Thi han har ringeagtet HERRENS Ord og brudt hans Bud; det Menneske skal udryddes, hans Misgerning kommer over ham. **32** Medens Israeliterne opholdt sig i Ørkenen, traf de en Mand, som sankede Brænde paa en Sabbat. **33** De, der traf ham i Færd med at sanke Brænde, bragte ham til Moses, Aron og hele Menigheden, **34** og de satte ham i Varetægt, da der ikke forelaa nogen bestemt Kendelse for, hvad der skulde gøres ved ham. **35** Da sagde HERREN til Moses: Den Mand skal lide Døden; hele Menigheden skal stene ham uden for Lejren! **36** Hele Menigheden førte ham da uden for Lejren og stenede ham til Døde, som HERREN havde paalagt Moses. **37** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **38** Tal til Israeliterne og sig til dem, at de Slægt efter Slægt skal sætte Kvaster paa Fligene af deres Klæder, og at de paa hver enkelt Kvast skal sætte en violet Purpursnor. **39** Det skal tjene eder til Tegn, saa at I, hver Gang I ser dem, skal komme alle HERRENS Bud i Hu og handle efter dem og ikke lade eder vildlede af eders Hjerter eller Øjne, af hvilke I lader eder forlede til Bolen — **40** for at I kan komme alle mine Bud i Hu og handle efter dem og blive hellige for eders Gud. **41** Jeg er HERREN eders Gud, som førte eder ud af Ægypten for at være eders Gud. Jeg er HERREN eders Gud!

16 Men Kora, en Søn af Jizhar, en Søn af Levis Søn Kehat, og Datan og Abiram, Sønner af Eliab, en Søn af Rubens Søn Pallu, gjorde Oprør. **2** De gjorde Oprør mod Moses sammen med 250 israelitiske Mænd, Øverster for Menigheden, udvalgte i Folkeforsamlingen, ansete Mænd. **3** Og de samlede sig og traadte op imod Moses og Aron og sagde til dem: »Lad det nu være nok, thi hele Menigheden er hellig, hver og en, og HERREN er i dens Midte; hvorfor vil I da ophøje eder over HERRENS Forsamling?« **4** Da Moses hørte det, faldt han paa sit Ansigt. **5** Derpaa talte han til Kora og alle hans Tilhængere og sagde: »Vent til i Morgen, saa vil HERREN give til kende, hvem der tilhører ham, og hvem der er hellig, saa at han vil give ham Adgang til sig; den, han udvælger, vil han give Adgang til sig. **6** Saaledes skal I gøre: Skaf eder Pander, du Kora og alle dine Tilhængere, **7** og læg saa i Morgen Gløder paa og kom Røgelse paa for HERRENS Aasyn, saa skal den, HERREN udvælger, være den, som er hellig; lad det nu være nok, I Levisønner!« **8** Fremdeles sagde Moses til Kora: »Hør nu, I Levisønner! **9** Er det eder ikke nok, at Israels Gud har udskilt eder af Israels Menighed og givet eder Adgang til sig for at udføre Arbejdet ved HERRENS Bolig og staa til Tjeneste for Menigheden? **10** Han har givet dig og med dig alle dine Brødre, Levis Sønner, Adgang til sig og nu attraar I ogsaa Præsteværdigheden! **11** Derfor, du og alle dine Tilhængere, som har rottet eder sammen mod HERREN, hvad er Aron, at I vil knurre mod ham!« **12** Da sendte Moses Bud efter Datan og Abiram, Eliabs Sønner, men de sagde: »Vi kommer ikke! **13** Er det

ikke nok, at du har ført os bort fra et Land, der flyder med Mælk og Honning, for at lade os dø i Ørkenen, siden du oven i Købet vil opkaste dig til Herre over os! **14** Du har sandelig ikke ført os til et Land, der flyder med Mælk og Honning, eller givet os Marker og Vinbjerge! Tror du, du kan stikke disse Mænd Blaar i Øjnene? Vi kommer ikke!« **15** Da harmedes Moses højlig og sagde til HERREN: »Vend dig ikke til deres Offergave! Ikke saa meget som et Æsel har jeg frataget dem, ej heller har jeg gjort en eneste af dem noget ondt!« **16** Og Moses sagde til Kora: »I Morgen skal du og alle dine Tilhængere komme frem for HERRENS Aasyn sammen med Aron; **17** og enhver af eder skal tage sin Pande, lægge Gløder paa og komme Røgelse paa og frembære sin Pande for HERRENS Aasyn, 250 Pander, du selv og Aron skal ogsaa tage hver sin Pande!« **18** Da tog hver sin Pande, lagde Gløder paa og kom Røgelse paa, og saa stillede de sig ved Indgangen til Aabenbaringsteltet sammen med Moses og Aron; **19** og Kora kaldte hele Menigheden sammen imod dem ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. Da kom HERRENS Herlighed til Syne for hele Menigheden, **20** og HERREN talede til Moses og Aron og sagde: **21** »Skil eder ud fra denne Menighed, saa vil jeg i et Nu tilintetgøre den!« **22** Men de faldt paa deres Ansigt og sagde: »O Gud, du Gud over alt Køds Aander, vil du vredes paa hele Menigheden, fordi en enkelt Mand synder?« **23** Da talede HERREN til Moses og sagde: **24** »Tal til Menigheden og sig: Fjern eder fra Pladsen omkring Koras, Datans og Abirams Bolig!« **25** Moses gik nu hen til Datan og Abiram,

fulgt af Israels Ældste, **26** og han talte til Menigheden og sagde: »Træk eder tilbage fra disse ugudelige Mænds Telte og rør ikke ved noget af, hvad der tilhører dem, for at I ikke skal rives bort for alle deres Synders Skyld!« **27** Da fjernede de sig fra Pladsen om Koras, Datans og Abirams Bolig, og Datan og Abiram kom ud og stillede sig ved Indgangen til deres Telte med deres Hustruer og Børn, store og smaa. **28** Og Moses sagde: »Derpaa skal I kende, at HERREN har sendt mig for at gøre alle disse Gerninger, og at jeg ikke handler i Egenraadighed: **29** Dersom disse dør paa vanlig menneskelig Vis, og der ikke rammer dem andet, end hvad der rammer alle andre, saa har HERREN ikke sendt mig; **30** men hvis HERREN lader noget uhørt ske, saa Jorden spiler sit Gab op og sluger dem med alt, hvad der tilhører dem, saa de farer levende ned i Dødsriget, da skal I derpaa kende, at disse Mænd har haanet HERREN!« **(Sheol h7585)** **31** Og straks, da han havde talt alle disse Ord, aabnede Jorden sig under dem, **32** og Jorden lukkede sit Gab op og slugte dem og deres Boliger og alle Mennesker, der tilhørte Kora, og alt, hvad de ejede; **33** og de for levende ned i Dødsriget med alt, hvad der tilhørte dem, og Jorden lukkede sig over dem, og de blev udryddet af Forsamlingen. **(Sheol h7585)** **34** Men hele Israel, der stod omkring dem, flygtede ved deres Skrig, thi de sagde: »Blot ikke Jorden skal opsluge os!« **35** Og Ild for ud fra HERREN og fortærede de 250 Mænd, der frembar Røgelse. **36** Da talede HERREN til Moses og sagde: **37** »Sig til Eleazar, Præsten Arons Søn, at han skal tage Panderne ud af Branden og strø

Gløderne ud noget derfra; thi hellige **38** er de Pander,
der tilhørte disse Mænd, som begik en Synd, der kostede
dem Livet. De skal udhamre dem til Plader til Overtræk
paa Alteret, thi de frembar dem for HERRENS Aasyn,
og derfor er de hellige; de skal nu tjene Israeliterne til
Tegn.« **39** Da tog Præsten Eleazar Kobberpanderne, som
de opbrændte Mænd havde frembaaret, og hamrede
dem ud til. Overtræk paa Alteret **40** som et Mindetegn
for Israeliterne om, at ingen Lægmand, ingen, som ikke
hører til Arons Efterkommere, maa træde frem for at ofre
Røgelse for HERRENS Aasyn, for at det ikke skal gaa ham
som Kora og hans Tilhængere, saaledes som HERREN
havde sagt ham ved Moses. **41** Men Dagen efter knurrede
hele Israels Menighed mod Moses og Aron og sagde:
»Det er eder, der har, dræbt HERRENS Folk!« **42** Men da
Menigheden samlede sig mod Moses og Aron, vendte de
sig mod Aabenbaringsteltet, og se, Skyen dækkede det, og
HERRENS Herlighed kom til Syne. **43** Da traadte Moses og
Aron hen foran Aabenbaringsteltet, **44** og HERREN talede
til Moses og Aron og sagde: **45** »Fjern eder fra denne
Menighed, saa vil jeg i et Nu tilintetgøre dem!« Da faldt
de paa deres Ansigt, **46** og Moses sagde til Aron: »Tag
din Pande, læg Gløder fra Alteret paa og kom Røgelse
paa og skynd dig saa hen til Menigheden og skaf den
Soning, thi Vreden er brudt frem fra HERREN, Plagen
har allerede taget fat!« **47** Da tog Aron det, saaledes som
Moses havde sagt, og løb midt ind i Forsamlingen. Og se,
Plagen havde allerede taget fat blandt Folket, men han
kom Røgelsen paa og skaffede Folket Soning. **48** Og som

han stod der midt imellem døde og levende, hørte Plagen op. **49** Men de, der omkom ved Plagen, udgjorde 14 700 Mennesker foruden dem, der omkom for Koras Skyld. **50** Saa vendte Aron tilbage til Moses ved Indgangen til Aabenbaringsteltet, efter at Plagen var ophørt.

17 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** »Sig til Israeliterne, at Øversterne for Fædrenehusene skal give dig en Stav for hvert Fædrenehus, tolv Stave i alt, og skriv saa hver enkelts Navn paa hans Stav **3** og skriv Arons Navn paa Levis Stav, thi hvert Overhoved for Fædrenehusene skal have een Stav. **4** Læg dem saa ind i Aabenbaringsteltet foran Vidnesbyrdet, der, hvor jeg aabenbarer mig for dig. **5** Den Mand, jeg udvælger, hans Stav skal da grønnes; saaledes vil jeg bringe Israeliternes Knurren imod eder til Tavshed, saa jeg kan blive fri for den.« **6** Moses sagde nu dette til Israeliterne, og alle deres Øverster gav ham en Stav, saa der blev en Stav for hver Øverste efter deres Fædrenehuse, tolv Stave i alt, og Arons Stav var imellem Stavene. **7** Derpaa lagde Moses Stavene hen foran HERRENS Aasyn i Vidnesbyrdets Telt. **8** Da Moses næste Dag kom ind i Vidnesbyrdets Telt, se, da var Arons Stav, Staven for Levis Hus, grønnedes; den havde sat Skud, var kommet i Blomst og bar modne Mandler. **9** Da tog Moses Stavene bort fra HERRENS Aasyn og bar dem ud til Israeliterne, og de saa paa dem og tog hver sin Stav. **10** Men HERREN sagde til Moses: »Læg Arons Stav tilbage foran Vidnesbyrdet, for at den kan opbevares til Tegn for de genstridige, og gør Ende paa deres Knurren, saa jeg kan blive fri for den, at de ikke skal

dø!« **11** Og Moses gjorde som HERREN havde paalagt ham;
saaledes gjorde han. **12** Men Israeliterne sagde til Moses:
»Se, vi omkommer, det er ude med os, det er ude med os
alle sammen! **13** Enhver, der kommer HERRENS Bolig
nær, dør. Skal vi da virkelig omkomme alle sammen?«

18 HERREN sagde til Aron: Du tillige med dine Sønner
og dit Fædrenehus skal have Ansvaret for Helligdommen,
og du tillige med dine Sønner skal have Ansvaret for
eders Præstetjeneste. **2** Men ogsaa dine Brødre, Levis
Stamme, din Fædrenestamme, skal du lade træde frem
sammen med dig, og de skal holde sig til dig og gaa
dig til Haande, naar du tillige med dine Sønner gør
Tjeneste foran Vidnesbyrdets Telt; **3** og de skal tage
Vare paa, hvad du har at varetage, og paa alt, hvad der
er at varetage ved Teltet, men de maa ikke komme de
hellige Ting eller Alteret nær, at ikke baade de og I skal
dø. **4** De skal holde sig til dig og tage Vare paa, hvad
der er at varetage ved Aabenbaringsteltet, alt Arbejdet
derved, men ingen Lægmand maa der komme eder nær.
5 Men I skal tage Vare paa, hvad der er at varetage
ved Helligdommen og Alteret, for at der ikke atter skal
komme Vrede over Israeliterne. **6** Se, jeg har selv udtaget
eders Brødre Leviterne af Israeliternes Midte som en
Gave til eder, de er givet HERREN til at udføre Arbejdet
ved Aabenbaringsteltet. **7** Men du tillige med dine Sønner
skal tage Vare paa eders Præstegerning i alt, hvad der
angaar Alteret og det, der er inden for Forhænget, og
udføre Arbejdet derved. Som en Gave skænker jeg eder
Præstedømmet; men enhver Lægmand, der trænger sig

ind deri, skal lide Døden. **8** HERREN talede fremdeles til Aron: Se, jeg giver dig, hvad der skal lægges til Side af mine Offerydelser; alle Israeliternes Helliggaver giver jeg dig og dine Sønner som eders Del, en evig gyldig Rettighed. **9** Følgende skal tilfalde dig af det højhellige, fraregnet hvad der opbrændes: Alle deres Offergaver, der falder ind under Afgrødeofre, Syndofre og Skyldofre, som de bringer mig til Erstatning; som højhelligt skal dette tilfalde dig og dine Sønner. **10** Paa et højhelligt Sted skal du spise det, og alle af Mandkøn maa spise deraf; det skal være dig helligt. **11** Fremdeles skal følgende tilfalde dig som Offerydelse af deres Gaver: Alle Gaver fra Israeliterne, hvormed der udføres Svingning, giver jeg dig tillige med dine Sønner og Døtre som en evig gyldig Rettighed; enhver, som er ren i dit Hus, maa spise deraf. **12** Alt det bedste af Olien, Mosten og Kornet, Førstegrøden deraf, som de giver HERREN, giver jeg dig. **13** De første Frugter af alt, hvad der gror i deres Land, som de bringer HERREN, skal tilfalde dig; enhver, som er ren i dit Hus, maa spise deraf. **14** Alt, hvad der lægges Band paa i Israel, skal tilfalde dig. **15** Af alt Kød, som de bringer til HERREN, saavel af Mennesker som af Dyr, skal alt, hvad der aabner Moders Liv, tilfalde dig; dog skal du lade de førstefødte Mennesker udløse, og ligeledes skal du lade de førstefødte urene Dyr udløse. **16** Hine skal du lade udløse, naar de er en Maaned gamle eller derover, med en Vurderingssum af fem Sekel efter hellig Vægt, tyve Gera paa en Sekel. **17** Men de førstefødte Stykker Hornkvæg, Lam eller Geder maa du ikke lade

udløse; de er hellige, deres Blod skal du sprænge paa Alteret, og Fedtet skal du bringe som Røgoffer, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN; **18** men Kødet tilfalder dig; ligesom Svingningsbrystet og højre Kølle tilfalder det dig. **19** Al Offerydelse af Helliggaver, som Israeliterne yder HERREN, giver jeg dig tillige med dine Sønner og Døtre som en evig gyldig Rettighed; det skal være en evig gyldig Saltpagt for HERRENS Aasyn for dig tillige med dine Efterkommere. **20** HERREN sagde fremdeles til Aron: Du skal ingen Arvelod have i deres Land, og der skal ikke tilfalde dig nogen Lod iblandt dem; jeg selv er din Arvelod og Del blandt Israeliterne. **21** Men se, Levisønnerne giver jeg al Tiende i Israel som Arvelod til Løn for det Arbejde, de udfører ved Aabenbaringsteltet. **22** Israeliterne maa herefter ikke komme Aabenbaringsteltet nær, for at de ikke skal paadrage sig Synd og dø; **23** kun Leviterne maa udføre Arbejdet ved Aabenbaringsteltet, og de skal have Ansvaret derfor. Det skal være eder en evig gyldig Anordning fra Slægt til Slægt. Men nogen Arvelod skal de ikke have blandt Israeliterne; **24** thi Tienden, Israeliterne yder HERREN som Offerydelse, giver jeg Leviterne til Arvelod. Derfor sagde jeg dem, at de ikke skal have nogen Arvelod blandt Israeliterne. **25** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **26** Tal til Leviterne og sig til dem: Naar I af Israeliterne modtager Tienden, som jeg har givet eder som den Arvelod, I skal have af dem, saa skal I yde HERREN en Offerydelse deraf, Tiende af Tienden; **27** og denne eders Offerydelse skal ligestilles med Offerydelsen af Kornet fra Tærskepladsen og Overfloden fra Vinpersen.

28 Saaledes skal ogsaa I yde HERREN en Offerydelse
af al den Tiende, I modtager af Israeliterne, og denne
HERRENS Offerydelse skal I give Præsten Aron. **29** Af alle
de Gaver, I modtager, skal I yde HERRENS Offerydelse, af
alt det bedste deraf, som hans Helliggave. **30** Og sig til
dem: Naar I yder det bedste deraf, skal det ligestilles med
Offerydelsen af, hvad der kommer fra Tærskepladsen og
Vinpersen. **31** I maa spise det hvor som helst sammen
med eders Familie, thi det er eders Løn for eders Arbejde
ved Aabenbaringsteltet. **32** Naar I blot yder det bedste
deraf, skal I ikke for den Sags Skyld paadrage eder Synd
og ikke vanhellige Israeliternes Helliggaver og udsætte
eder for at dø.

19 HERREN talede fremdeles til Moses og Aron og sagde:
2 Dette er det Lovbud, HERREN har kundgjort: Sig til
Israeliterne, at de skal skaffe dig en rød, lydefri Kvie, der
er uden Fejl og ikke har baaret Aag. **3** Den skal I overgive
til Præsten Eleazar, og man skal føre den uden for Lejren
og slagte den for hans Aasyn. **4** Saa skal Præsten Eleazar
tage noget af dens Blod paa sin Finger og stænke det
syv Gange i Retning af Aabenbaringsteltets Forside. **5**
Derpaa skal Kvien brændes i hans Paasyn; dens Hud, Kød
og Blod tillige med Skarnet skal opbrændes. **6** Derefter
skal Præsten tage Cedertræ, Ysop og karmoisinrødt Uld
og kaste det paa Baalet, hvor Kvien brænder. **7** Saa skal
Præsten tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand og
derefter vende tilbage til Lejren. Men Præsten skal være
uren til Aften. **8** Ligeledes skal den Mand, der brænder
Kvien, tvætte sine Klæder med Vand og bade sit Legeme

i Vand og være uren til Aften. **9** Og en Mand, der er ren, skal opsamle Kviens Aske og lægge den hen paa et rent Sted uden for Lejren, hvor den skal opbevares for Israeliternes Menighed for at bruges til Renselsesvand. Det er et Syndoffer. **10** Og den, der opsamler Kviens Aske, skal tvætte sine Klæder og være uren til Aften. For Israeliterne og den fremmede, der bor iblandt dem, skal dette være en evig gyldig Anordning: **11** Den, der rører ved en død, ved noget som helst Lig, skal være uren i syv Dage. **12** Han skal lade sig rense for Synd med Asken paa den tredje og syvende Dag, saa bliver han ren; men renser han sig ikke paa den tredje og syvende Dag, bliver han ikke ren. **13** Enhver, der rører ved en død, et Lig, og ikke lader sig rense for Synd, besmitter HERRENS Bolig, og det Menneske skal udryddes af Israel, fordi der ikke er stænket Renselsesvand paa ham; han er uren, hans Urenhed klæber endnu ved ham. **14** Saaledes er Loven: Naar et Menneske dør i et Telt, bliver enhver, der træder ind i Teltet, og enhver, der er i Teltet, uren i syv Dage; **15** og ethvert aabent Kar, et, der ikke er bundet noget over, bliver urent. **16** Ligeledes bliver enhver, der paa aaben Mark rører ved en, der er dræbt med Sværd, eller ved en, der er død, eller ved Menneskeknogler eller en Grav, uren i syv Dage. **17** For saadanne urene skal man da tage noget af Asken af det brændte Syndoffer og hælde rindende Vand derover i en Skaal. **18** Derpaa skal en Mand, der er ren, tage en Ysopstængel, dyppe den i Vandet og stænke det paa Teltet og paa alle de Ting og Mennesker, der har været deri, og paa den, der

har rørt ved Menneskeknoglerne, den ihjelslagne, den døde eller Graven. **19** Saaledes skal den rene bestænke den urene paa den tredje og syvende Dag og borttage hans Synd paa den syvende Dag. Derefter skal han tvætte sine Klæder og bade sig i Vand, saa er han ren, naar det bliver Aften. **20** Men den, som bliver uren og ikke lader sig rense for Synd, han skal udryddes af Forsamlingen; thi han har besmittet HERRENS Helligdom, der er ikke stænket Renselsesvand paa ham, han er uren. **21** Det skal være eder en evig gyldig Anordning. Den, der stænker Renselsesvandet, skal tvætte sine Klæder, og den, der rører ved Renselsesvandet, skal være uren til Aften. **22** Alt, hvad den urene rører ved skal være urent, og enhver, der rører ved ham, skal være uren til Aften.

20 Derpaa naaede Israeliterne, hele Menigheden, til Zins Ørken i den første Maaned, og Folket slog sig ned i Kadesj. Der døde Mirjam, og der blev hun jordet. **2** Men der var ikke Vand til Menigheden; derfor samlede de sig mod Moses og Aron, **3** og Folket kivedes med Moses og sagde: »Gid vi var omkommet, dengang vore Brødre omkom for HERRENS Aasyn! **4** Hvorfor førte I HERRENS Forsamling ind i denne Ørken, naar vi skal dø her, baade vi og vort Kvæg? **5** Og hvorfor førte I os ud af Ægypten, naar I vilde have os hen til dette skrækkelige Sted, hvor der hverken er Korn eller Figener, Vintræer eller Granatæbler, ej heller Vand at drikke?« **6** Men Moses og Aron begav sig fra Forsamlingen hen til Aabenbaringsteltets Indgang og faldt paa deres Ansigt. Da viste HERRENS Herlighed sig for dem, **7** og HERREN

talede til Moses og sagde: **8** »Tag Staven og kald saa tillige med din Broder Aron Menigheden sammen og tal til Klippen i deres Paasyn, saa giver den Vand; lad Vand strømme frem af Klippen til dem og skaf Menigheden og dens Kvæg noget at drikke!« **9** Da tog Moses Staven fra dens Plads foran HERRENS Aasyn, som han havde paalagt ham; **10** og Moses og Aron kaldte Forsamlingen sammen foran Klippen, og han sagde til dem: »Hør nu, I genstridige! Mon vi formaar at faa Vand til at strømme frem til eder af denne Klippe?« **11** Og Moses løftede sin Haand og slog to Gange paa Klippen med sin Stav, og der strømmede Vand frem i Mængde, saa at Menigheden og dens Kvæg kunde drikke. **12** Men HERREN sagde til Moses og Aron: »Fordi I ikke troede paa mig og helligede mig for Israeliternes Øjne, skal I ikke komme til at føre denne Forsamling ind i det Land, jeg vil give dem!« **13** Dette er Meribas Vand, hvor Israeliterne kivedes med HERREN, og hvor han aabenbarede sin Hellighed paa dem. **14** Fra Kadesj sendte Moses Sendebud til Kongen af Edom med det Bud: »Din Broder Israel lader sige: Du kender jo alle de Besværligheder, som er vederfaret os, **15** hvorledes vore Fædre drog ned til Ægypten, hvorledes vi boede der i lange Tider, og hvorledes Ægypterne mishandlede os og vore Fædre; **16** da raabte vi til HERREN, og han hørte vor Røst og sendte en Engel og førte os ud af Ægypten. Se, nu er vi i Byen Kadesj ved Grænsen af dine Landemærker. **17** Lad os faa Lov at vandre igennem dit Land. Vi vil hverken drage hen over Marker eller Vinhaver eller drikke Vandet i Brøndene; vi vil gaa ad Kongevejen, vi vil

hverken bøje af til højre eller venstre, før vi er naaet igennem dit Land!« **18** Men Edom svarede ham: »Du maa ikke vandre igennem mit Land, ellers drager jeg imod dig med Sværd i Haand!« **19** Da sagde Israeliterne til ham: »Vi vil følge den slagne Landevej, og der som jeg eller mit Kvæg drikker af dine Vandingssteder, vil jeg betale derfor det er da ikke noget at være bange for, jeg vil kun vandre derigennem til Fods!« **20** Men han svarede: »Du maa ikke drage her igennem!« Og Edom rykkede imod ham med mange Krigere og stærkt rustet. **21** Da Edom saaledes formente Israel at drage igennem sine Landemærker, bøjede Israel af og drog udenom. **22** Derpaa brød Israeliterne, hele Menigheden, op fra Kadesj og kom til Bjerget Hor. **23** Og HERREN talede til Moses og Aron ved Bjerget Hor ved Grænsen til Edoms Land og sagde: **24** »Aron skal nu samles til sin Slægt, thi han skal ikke komme ind i det Land, jeg vil give Israeliterne, fordi I var genstridige mod mit Bud ved Meribas Vand. **25** Tag Aron og hans Søn Eleazar og før dem op paa Bjerget Hor; **26** afør saa Aron hans Klæder og ifør hans Søn Eleazar dem, thi der skal Aron tages bort og dø!« **27** Da gjorde Moses som HERREN bød, og de gik op paa Bjerget Hor i hele Menighedens Paasyn; **28** og efter at Moses havde afført Aron hans Klæder og iført hans Søn Eleazar dem, døde Aron deroppe paa Bjergets Top. Men Moses og Eleazar steg ned fra Bjerget, **29** og da hele Menigheden skønnede, at Aron var død, græd de over Aron i tredive Dage, hele Israels Hus.

21 Men da Kana'anæeren, Kongen af Arad, der boede i
Sydlandet, hørte, at Israel rykkede frem ad Atarimvejen,
angreb han Israel og tog nogle af dem til Fange. **2** Da
aflagde Israel et Løfte til HERREN og sagde: »Hvis du
giver dette Folk i min Haand, vil jeg lægge Band paa
deres Byer!« **3** Og HERREN hørte Israels Røst og gav
Kana'anæerne i deres Haand, hvorefter de lagde Band
paa dem og deres Byer. Derfor gav man Stedet Navnet
Horma. **4** Saa brød de op fra Bjerget Hor i Retning af det
røde Hav for at komme uden om Edoms Land. Undervejs
blev Folket utaalmodigt **5** og talte mod Gud og Moses og
sagde: »Hvorfor førte I os ud af Ægypten, naar vi skal dø i
Ørkenen? Her er jo hverken Brød eller Vand, og vi er lede
ved denne usle Føde.« **6** Da sendte HERREN Giftslanger
blandt Folket, og de bed Folket saa en Mængde af Israel
døde. **7** Saa kom Folket til Moses og sagde: »Vi har
syndet ved at tale imod HERREN og dig; gaa i Forbøn hos
HERREN, at han tager Slangerne fra os!« Og Moses gik i
Forbøn for Folket. **8** Da sagde HERREN til Moses: »Lav
dig en Slange og sæt den paa en Stang, saa skal enhver
slangebidt, der ser hen paa den, leve!« **9** Da lavede Moses
en Kobberslange og satte den paa en Stang; og enhver,
der saa hen paa Kobberslangen, naar en Slange havde
bidt ham, beholdt Livet. **10** Saa brød Israeliterne op og
slog Lejr i Obot; **11** og de brød op fra Obot og slog Lejr i
Ijje-Ha'abarim i Ørkenen østen for Moab. **12** Derfra brød
de op og slog Lejr i Zereddalen. **13** Derfra brød de op og
slog Lejr i Ørkenen hinsides Arnon, som udspringer paa
Amoriternes Omraade, thi Arnon var Moabs Grænse mod

Amoriterne. **14** Derfor hedder det i Bogen om HERRENS
Krige: .... Vaheb i Sufa og Dalene, Arnon og Dalenes
Skrænt, **15** som strækker sig til Ars Sæde og læner sig til
Moabs Grænse. **16** Derfra brød de op til Be'er; det er det
Be'er, HERREN havde for Øje, da han sagde til Moses:
»Kald Folket sammen, saa vil jeg give dem Vand!« **17** Da
sang Israeliterne denne Sang: Brønd, væld frem! Syng til
dens Pris! **18** Brønd, som Høvdinger grov, som Folkets
ædle bored med Herskerspir og Stave! Fra Ørkenen brød
de op til Mattana; **19** fra Mattana til Nahaliel; fra Nahaliel
til Bamot; **20** fra Bamot til Dalen paa Moabs Højslette, til
Pisgas Top, som rager op over Ørkenen. **21** Israel sendte
nu Sendebud til Amoriterkongen Sihon og lod sige: **22**
»Lad mig faa Lov at drage igennem dit Land! Vi vil ikke
dreje ind paa Marker eller i Vinhaver, vi vil ikke drikke
Vand af Brøndene, vi vil følge Kongevejen, indtil vi er
naaet igennem dit Land!« **23** Men Sihon tillod ikke Israel
at drage igennem sit Land; derimod samlede han alt
sit Krigsfolk og rykkede ud i Ørkenen imod Israel, og
da han naaede Jaza, angreb han Israel. **24** Men Israel
slog ham med Sværdet og underlagde sig hans Land
fra Arnon til Jabbok, til Ammoniternes Land; thi Ja'zer
ligger ved Ammoniternes Grænse; **25** og Israel indtog alle
disse Byer, og Israel bosatte sig i alle Amoriternes Byer, i
Hesjbon og alle tilhørende Smaabyer. **26** Thi Hesjbon var
Amoriterkongen Sihons By; han havde angrebet Moabs
forrige Konge og frataget ham hele hans Land indtil
Arnon. **27** Derfor synger Skjaldene: Kom hid til Hesjbon,
lad den blive bygget og grundfæstet, Sihons By! **28** Thi Ild

for ud fra Hesjbon, Ildslue fra Sihons Stad, den fortærede Moabs Byer, opaad Arnons Højder. **29** Ve dig, Moab! Det er ude med dig, Kemosj's Folk! Han gjorde sine Sønner til Flygtninge og sine Døtre til Krigsfanger for Sihon, Amoriternes Konge. **30** Og vi skød dem ned, Hesjbon er tabt indtil Dibon; vi lagde dem øde til Nofa, som ligger ved Medeba. **31** Saa bosatte Israel sig i Amoriternes Land. **32** Derpaa sendte Moses Spejdere til Ja'zer; og de erobrede det tillige med tilhørende Smaabyer, og han drev de der boende Amoriter bort. **33** Derpaa vendte de om og drog ad Basan til. Da rykkede Og, Kongen af Basan, ud imod dem med alle sine Krigere og angreb dem ved Edre'i. **34** Men HERREN sagde til Moses: »Frygt ikke for ham! Thi jeg giver ham og alle hans Krigere og hans Land i din Haand, saa at du kan handle med ham, som du handlede med Amoriterkongen Sihon, der boede i Hesjbon.« **35** Da slog de ham og hans Sønner og alle hans Krigere, saa at ikke en eneste af dem undslap, og derpaa underlagde de sig hans Land.

22 Derefter brød Israeliterne op derfra og slog Lejer paa Moabs Sletter hinsides Jordan over for Jeriko. **2** Da Balak, Zippors Søn, saa alt, hvad Israel havde gjort ved Amoriterne, **3** grebes Moab af Rædsel for Folket, fordi det var saa talrigt, og Moab gruede for Israeliterne. **4** Da sagde Moab til Midjaniternes Ældste: »Nu vil denne Menneskemasse opæde alt, hvad der er rundt omkring os, som Okserne opæder Græsset paa Marken!« Paa den Tid var Balak, Zippors Søn, Konge over Moab. **5** Han sendte nu Sendebud til Bileam, Beors Søn, i Petor, der

ligger ved Floden, til Ammoniternes Land, og bad ham komme til sig, idet han lod sige: »Se, et Folk er udvandret fra Ægypten; se, det har oversvømmet Landet og slaaet sig ned lige over for mig. **6** Kom nu og forband mig det Folk, thi det er mig for mægtigt: maaske jeg da kan slaa det og jage det ud af Landet. Thi jeg ved, at den, du velsigner, er velsignet, og den, du forbander, forbandet!« **7** Da gav Moabs og Midjans Ældste sig paa Vej, forsynede med Spaamandsløn, og da de kom til Bileam, overbragte de ham Balaks Ord. **8** Han sagde til dem: »Bliv her Natten over, saa skal jeg give eder Svar, efter som HERREN vil tale til mig!« Moabs Høvdinger blev da hos Bileam. **9** Men Gud kom til Bileam og spurgte: »Hvem er de Mænd, som er hos dig?« **10** Men Bileam svarede Gud: »Zippors Søn, Kong Balak af Moab, har sendt mig det Bud: **11** Se, et Folk er udvandret fra Ægypten og har oversvømmet Landet! Kom nu og forband mig det, maaske jeg da kan overvinde det og jage det bort!« **12** Men Gud sagde til Bileam: »Du maa ikke gaa med dem, du maa ikke forbande det Folk, thi det er velsignet!« **13** Næste Morgen stod Bileam op og sagde til Balaks Høvdinger: »Vend tilbage til eders Land, thi HERREN vægrer sig ved at give mig Tilladelse til at følge med eder!« **14** Da brød Moabs Høvdinger op, og de kom til Balak og meldte: »Bileam vægrede sig ved at følge med os!« **15** Men Balak sendte paa ny Høvdinger af Sted, flere og mere ansete end de forrige; **16** og de kom til Bileam og sagde til ham: »Saaledes siger Balak, Zippors Søn: Undslaa dig ikke for at komme til mig! **17** Jeg vil lønne dig rigeligt og gøre alt, hvad du kræver af

mig. Kom nu og forband mig det Folk!« **18** Men Bileam
svarede Balaks Folk: »Om Balak saa giver mig alt det Sølv
og Guld, han har i sit Hus, formaar jeg dog hverken at
gøre lidt eller meget imod HERREN min Guds Befaling; **19**
bliv derfor ogsaa I her Natten over, for at jeg kan faa
at vide, hvad HERREN yderligere vil tale til mig!« **20** Da
kom Gud om Natten til Bileam og sagde til ham: »Er disse
Mænd kommet til dig for at hente dig, saa følg med dem;
men du maa ikke gøre andet, end hvad jeg siger dig!« **21**
Saa stod Bileam op næste Morgen og sadlede sit Æsel
og fulgte med Moabs Høvdinger. **22** Men Guds Vrede
blussede op, fordi han fulgte med, og HERRENS Engel
stillede sig paa Vejen for at staa ham imod, da han kom
ridende paa sit Æsel fulgt af sine to Tjenere. **23** Da nu
Æselet saa HERRENS Engel staa paa Vejen med draget
Sværd i Haanden, veg det ud fra Vejen og gik ind paa
Marken; men Bileam slog Æselet for at tvinge det tilbage
paa Vejen. **24** Da stillede HERRENS Engel sig i Hulvejen
mellem Vingaardene, hvor der var Mure paa begge Sider;
25 og da Æselet saa HERRENS Engel, trykkede det sig op
til Muren, saa det trykkede Bileams Fod op mod Muren,
og han gav sig atter til at slaa det. **26** HERRENS Engel gik
nu længere frem og stillede sig i en Snævring, hvor det
ikke var muligt at komme til Siden, hverken til højre eller
venstre. **27** Da Æselet saa HERRENS Engel, lagde det sig
ned med Bileam. Da blussede Bileams Vrede op, og han
gav sig til at slaa Æselet med Stokken. **28** Men HERREN
aabnede Æselets Mund, og det sagde til Bileam: »Hvad
har jeg gjort dig, siden du nu har slaaet mig tre Gange?«

29 Bileam svarede Æselet: »Du har drillet mig; havde jeg
haft et Sværd i Haanden, havde jeg slaaet dig ihjel!« **30**
Men Æselet sagde til Bileam: »Er jeg ikke dit eget Æsel,
som du har redet al din Tid indtil i Dag? Har jeg ellers
haft for Vane at bære mig saaledes ad over for dig?« Han
svarede: »Nej!« **31** Da aabnede HERREN Bileams Øjne,
og han saa HERRENS Engel staa paa Vejen med draget
Sværd i Haanden; og han bøjede sig og kastede sig ned
paa sit Ansigt. **32** Men HERRENS Engel sagde til ham:
»Hvorfor slog du dit Æsel de tre Gange? Se, jeg er gaaet
ud for at staa dig imod, thi du handlede overilet ved at
rejse imod min Vilje. **33** Æselet saa mig og veg tre Gange
til Side for mig; og var det ikke veget til Side for mig,
havde jeg slaaet dig ihjel, men skaanet dets Liv!« **34** Da
sagde Bileam til HERRENS Engel: »Jeg har syndet, jeg
vidste jo ikke, at det var dig, der traadte i Vejen for mig.
Men hvis det er dig imod, vil jeg atter vende tilbage.« **35**
HERRENS Engel sagde til Bileam: »Følg blot med disse
Mænd, men du maa kun sige de Ord, jeg siger dig!« Saa
fulgte Bileam med Balaks Høvdinger. **36** Da Balak nu
hørte, at Bileam var undervejs, gik han ham i Møde til
Ar Moab ved den Grænse, Arnon danner, den yderste
Grænse. **37** Og Balak sagde til Bileam: »Sendte jeg dig ikke
Bud og bad dig komme? Hvorfor kom du da ikke til mig?
Skulde jeg virkelig være ude af Stand til at lønne dig?« **38**
Bileam sagde til Balak: »Se, nu er jeg kommet til dig; men
mon det staar i min Magt at sige noget? Det Ord, Gud
lægger mig i Munden, maa jeg tale!« **39** Da fulgte Bileam
med Balak, og de kom til Kirjat-Huzot. **40** Balak ofrede

her Hornkvæg og Smaakvæg og sendte noget til Bileam og Høvdingerne, der var hos ham. **41** Næste Morgen tog Balak Bileam med sig og førte ham op til Bamot-Ba'al, hvorfra han kunde øjne den yderste Del af Folket.

23 Og Bileam sagde til Balak: »Byg mig syv Altre her og skaf mig syv unge Tyre og syv Vædre herhen!« **2** Balak gjorde, som Bileam sagde, og Balak og Bileam ofrede en Tyr og en Væder paa hvert Alter. **3** Derpaa sagde Bileam til Balak: »Bliv staaende her ved dit Brændoffer, saa vil jeg gaa hen og se, om HERREN mulig kommer mig i Møde. Hvad han da lader mig skue, skal jeg lade dig vide.« Saa gik han op paa en nøgen Klippetop. **4** Da kom Gud Bileam i Møde. Og han sagde til ham: »Jeg har gjort de syv Altre i Stand og ofret en Tyr og en Væder paa hvert.« **5** Og Gud lagde Bileam Ord i Munden og sagde: »Vend tilbage til Balak og tal saaledes til ham!« **6** Da vendte han tilbage til ham, og se, han stod ved sit Brændoffer sammen med alle Moabs Høvdinger. **7** Og han fremsatte sit Sprog: Fra Aram lod Balak mig hente, Moabs Konge fra Østens Bjerge: »Kom og forband mig Jakob, kom og kald Vrede ned over Israel!« **8** Hvor kan jeg forbande, naar Gud ej forbander, nedkalde Vrede, naar HERREN ej vredes! **9** Jeg ser det fra Klippernes Top, fra Højderne skuer jeg det, et Folk, der bor for sig selv og ikke regner sig til Hedningefolkene. **10** Hvem kan maale Jakobs Sandskorn, hvem kan tælle Israels Støvgran? Min Sjæl dø de Oprigtiges Død, og mit Endeligt vorde som deres! **11** Da sagde Balak til Bileam: »Hvad har du gjort imod mig! Jeg lod dig hente, for at du skulde forbande mine Fjender, og se, du har velsignet

dem!« **12** Men han svarede: »Skal jeg ikke omhyggeligt
sige, hvad HERREN lægger mig i Munden?« **13** Da sagde
Balak til ham: »Følg med mig til et andet Sted, hvorfra du
kan se Folket, dog kun den yderste Del deraf og ikke det
hele, og forband mig det saa fra det Sted!« **14** Og han
tog ham med til Udkigsmarken paa Toppen af Pisga og
rejste der syv Altre og ofrede en Tyr og en Væder paa
hvert. **15** Derpaa sagde Bileam til Balak: »Bliv staaende
her ved dit Brændoffer, medens jeg ser efter, om der
møder mig noget!« **16** Da kom Gud Bileam i Møde og
lagde ham Ord i Munden og sagde: »Vend tilbage til Balak
og tal saaledes!« **17** Saa kom han hen til ham, og se, han
stod ved sit Brændoffer sammen med Moabs Høvdinger;
og Balak spurgte ham: »Hvad har HERREN sagt?« **18** Da
fremsatte han sit Sprog: Rejs dig, Balak, og hør, lyt til
mig, Zippors Søn! **19** Gud er ikke et Menneske, at han
skulde lyve, et Menneskebarn, at han skulde angre; mon
han siger noget uden at gøre det, mon han taler uden
at fuldbyrde det? **20** Se, at velsigne er mig givet, saa
velsigner jeg og tager intet tilbage! **21** Man skuer ej Nød i
Jakob, ser ej Trængsel i Israel; HERREN dets Gud er med
det, og Kongejubel lyder hos det. **22** Gud førte det ud af
Ægypten, det har en Vildokses Horn. **23** Thi mod Jakob
hjælper ej Galder, Trolddom ikke mod Israel. Nu siger
man om Jakob og om Israel: »Hvad har Gud gjort?« **24**
Se, et Folk, der staar op som en Løvinde, rejser sig som
en Løve! Det lægger sig først, naar det har ædt Rov og
drukket de dræbtes Blod. **25** Da sagde Balak til Bileam:
»Vil du ikke forbande det, saa velsign det i alt Fald ikke!«

26 Men Bileam svarede og sagde til Balak: »Har jeg ikke
sagt dig, at alt, hvad HERREN siger, det gør jeg!« **27** Da
sagde Balak til Bileam: »Kom, jeg vil tage dig med til et
andet Sted, maaske det vil behage Gud, at du forbander
mig det fra det Sted.« **28** Og Balak førte Bileam op paa
Toppen af Peor, der rager op over Ørkenen. **29** Saa sagde
Bileam til Balak: »Byg mig syv Altre her og skaf mig syv
unge Tyre og syv Vædre herhen!« **30** Balak gjorde, som
Bileam sagde, og ofrede en Tyr og en Væder paa hvert
Alter.

24 Men da Bileam saa, at HERRENS Hu stod til at velsigne
Israel, gik han ikke som de forrige Gange hen for at søge
Varsler, men vendte sig mod Ørkenen; **2** og Bileam saa op
og fik Øje paa Israel; som laa lejret Stamme for Stamme.
Da kom Guds Aand over ham, **3** og han fremsatte sit
Sprog: Saa siger Bileam, Beors Søn, saa siger Manden,
hvis Øje er lukket, **4** saa siger han, der hører Guds Ord og
kender den Højestes Viden, som skuer den Almægtiges
Syner, hensunken, med opladt Øje: **5** Hvor herlige er
dine Telte, Jakob, og dine Boliger, Israel! **6** Som Dale, der
strækker sig vidt, som Haver langs med en Flod, som
Aloetræer, HERREN har plantet, som Cedre ved Vandets
Bred. **7** Dets Spande flyder over med Vand, dets Korn
faar rigelig Væde. Mægtigere end Agag er dets Konge,
og ophøjet er dets Kongedømme. **8** Gud førte det ud
af Ægypten, det har en Vildokses Horn; det opæder de
Folkeslag der staar det imod, søndrer deres Ben og knuser
deres Lænder. **9** Det lægger sig, hviler som en Løve, ja,
som en Løvinde, hvo tør vække det! Velsignet, hvo dig

velsigner, forbandet, hvo dig forbander! **10** Da blussede Balaks Vrede op mod Bileam, og han slog Hænderne sammen; og Balak sagde til Bileam: »For at forbande mine Fjender bad jeg dig komme, og se, nu har du velsignet dem tre Gange! **11** Skynd dig derhen, hvor du kom fra! Jeg lovede dig rigelig Løn, men mon har HERREN unddraget dig den!« **12** Men Bileam sagde til Balak: »Sagde jeg ikke allerede til Sendebudene, du sendte mig: **13** Om Balak saa giver mig alt det Sølv og Guld, han har i sit Hus, kan jeg ikke være ulydig mod HERREN og gøre noget som helst af egen Vilje; hvad HERREN siger, vil jeg sige! **14** Vel, jeg drager til mit Folk, men kom, jeg vil lade dig vide, hvad dette Folk skal gøre ved dit Folk i de sidste Dage.« **15** Derpaa fremsatte han sit Sprog: Saa siger Bileam, Beors Søn, saa siger Manden, hvis Øje er lukket, **16** saa siger han, der hører Guds Ord og kender den Højestes Viden, som skuer den Almægtiges Syner, hensunken, med opladt Øje: **17** Jeg ser ham, dog ikke nu, jeg skuer ham, dog ikke nær! En Stjerne opgaar af Jakob, et Herskerspir løfter sig fra Israel! Han knuser Moabs Tindinger og alle Setsønnernes Isse. **18** Edom bliver et Lydland, og Se'irs undslupne gaar til Grunde, Israel udfolder sin Magt, **19** og Jakob kuer sine Fjender. **20** Men da han saa Amalekiterne, fremsatte han sit Sprog: Det første af Folkene er Amalek, men til sidst vies det til Undergang! **21** Og da han saa Keniterne, fremsatte han sit Sprog: Urokkelig er din Bolig, din Rede bygget paa Klippen. **22** Kain er dog hjemfalden til Undergang! Hvor længe? Assur skal føre dig bort! **23** Derpaa fremsatte han

sit Sprog: Ve! Hvo bliver i Live, naar Gud lader det ske! **24** Der kommer Skibe fra Kittæernes Kyst; de kuer Assur, de kuer Eber — men ogsaa han er viet til Undergang! **25** Saa drog Bileam tilbage til sin Hjemstavn; og Balak gik ogsaa bort.

25 Israeliterne slog sig derpaa ned i Sjittim. Men Folket begyndte at bedrive Hor med de moabitiske Kvinder; **2** og da de indbød Folket til deres Guders Slagtofre, spiste Folket deraf og tilbad deres Guder. **3** Og Israel holdt til med Ba'al-Peor; derover blussede HERRENS Vrede op mod Israel, **4** og HERREN sagde til Moses: »Kald alle Folkets Overhoveder sammen og hæng dem op for HERREN under aaben Himmel, for at HERRENS Vrede maa vige fra Israel!« **5** Og Moses sagde til Israeliternes Dommere: »Enhver af eder skal slaa dem af sine Mænd ihjel, der har holdt til med Ba'al-Peor!« **6** Og se, en af Israeliterne kom og førte en midjanitisk Kvinde hen til sine Landsmænd lige for Øjnene af Moses og hele Israeliternes Menighed, medens de stod og græd ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. **7** Da nu Pinehas, Præsten Arons Søn Eleazars Søn, saa det, traadte han frem af Menighedens Midte, greb et Spyd, **8** fulgte den israelitiske Mand ind i Sengekammeret og gennemborede dem begge, baade den israelitiske Mand og Kvinden, hende gennem Underlivet. Da standsede Plagen blandt Israeliterne. **9** Men Tallet paa dem, Plagen havde kostet Livet, løb op til 24 000. **10** Da talede HERREN saaledes til Moses: **11** »Pinehas, Præsten Arons Søn Eleazars Søn, har vendt min Vrede fra Israeliterne, idet han var nidkær iblandt dem med min Nidkærhed, saa

at jeg ikke tilintetgjorde Israeliterne i min Nidkærhed.
12 Derfor skal du sige: Se, jeg giver ham min Fredspagt!
13 Et evigt Præstedømmes Pagt skal blive hans og efter
ham hans Efterkommeres Lod, til Løn for at han var
nidkær for sin Gud og skaffede Israeliterne Soning.«
14 Den dræbte Israelit, han, der dræbtes sammen med
den midjanitiske Kvinde, hed Zimri, Salus Søn, og var
Øverste for et Fædrenehus blandt Simeoniterne; **15** og
den dræbte midjanitiske Kvinde hed Kozbi og var en
Datter af Zur, der var Stammehøvding for et Fædrenehus
blandt Midjaniterne, **16** HERREN talede fremdeles til
Moses og sagde: **17** »Fald over Midjaniterne og slaa dem;
18 thi de faldt over eder med de Rænker, de spandt imod
eder i den Sag med Peor og med Kozbi, den midjanitiske
Høvdings Datter, deres Landsmandinde, der dræbtes, den
Dag Plagen brød løs for Peors Skyld.«

26 Efter denne Plage talede HERREN til Moses og Eleazar,
Præsten Arons Søn, og sagde: **2** »Hold Mandtal over hele
Israeliternes Menighed fra Tyveaarsalderen og opefter,
Fædrenehus for Fædrenehus, alle vaabenføre Mænd
i Israel!« **3** Da mønstrede Moses og Præsten Eleazar
dem paa Moabs Sletter ved Jordan over for Jeriko **4** fra
Tyveaarsalderen og opefter, som HERREN havde paalagt
Moses. Og Israeliterne, som var udvandret fra Ægypten,
var følgende: **5** Ruben, Israels førstefødte; Rubens
Sønner: Fra Hanok stammer Hanokiternes Slægt, fra Pallu
Palluiternes Slægt, **6** fra Hezron Hezroniternes Slægt og
fra Karmi Karmiternes Slægt. **7** Det var Rubeniternes
Slægter, og de af dem, som mønstredes, udgjorde 43 730.

8 Pallus Søn var Eliab; **9** Eliabs Sønner: Nemuel, Datan og
Abiram; det var den Datan og den Abiram, Menighedens
udvalgte, som satte sig op imod Moses og Aron sammen
med Koras Tilhængere, da de satte sig op imod HERREN;
10 og Jorden aabnede sit Gab og slugte dem sammen med
Kora, da hans Tilhængere omkom, idet Ilden fortærede de
250 Mænd, og de blev et Tegn til Advarsel. **11** Men Koras
Sønner omkom ikke. **12** Simeons Sønners Slægter var
følgende: Fra Nemuel stammer Nemueliternes Slægt, fra
Jamin Jaminiternes Slægt, fra Jakin Jakiniternes Slægt, **13**
fra Zera Zeraiternes Slægt og fra Sja'ul Sja'uliternes Slægt.
14 Det var Simeoniternes Slægter, 22 200. **15** Gads Sønners
Slægter var følgende: Fra Zefon stammer Zefoniternes
Slægt, fra Haggi Haggiternes Slægt, fra Sjuni Sjuniternes
Slægt, **16** fra Ozni Ozniternes Slægt, fra Eri Eriternes Slægt,
17 fra Arod Aroditernes Slægt og fra Ar'eli Ar'eliternes
Slægt. **18** Det var Gads Sønners Slægter, de af dem, som
mønstredes, 40 500. **19** Judas Sønner var Er og Onan, men
Er og Onan døde i Kana'ans Land. **20** Judas Sønners Slægter
var følgende: Fra Sjela stammer Sjelaniternes Slægt, fra
Perez Pereziternes Slægt og fra Zera Zeraiternes Slægt;
21 Perez's Sønner: Fra Hezron stammer Hezroniternes
Slægt og fra Hamul Hamuliternes Slægt. **22** Det var
Judas Slægter, de af dem, som mønstredes, 76 500. **23**
Issakars Sønners Slægter var følgende: Fra Tola stammer
Tolaiternes Slægt, fra Pua Puniternes Slægt; **24** fra Jasjub
Jasjubiternes Slægt og fra Sjimron Sjimroniternes Slægt.
25 Det var Issakars Slægter, de af dem, som mønstredes,
64 300. **26** Zebulons Sønners Slægter var følgende: Fra

Sered stammer Serediternes Slægt, fra Elon Eloniternes Slægt og fra Jale'el Jale'eliternes Slægt. **27** Det var Zebuloniternes Slægter, de af dem, som mønstredes, 60 500. **28** Josefs Sønners Slægter var følgende: Manasse og Efraim; **29** Manasses Sønner: Fra Makir stammer Makiriternes Slægt; Makir avlede Gilead, fra Gilead stammer Gileaditernes Slægt; **30** Gileads Sønner var følgende: Fra Abiezer stammer Abiezriternes Slægt, fra Helek Helekiternes Slægt, **31** fra Asriel Asrieliternes Slægt, fra Sjekem Sjekemiternes Slægt, **32** fra Sjemida Sjemidaiternes Slægt og fra Hefer Heferiternes Slægt; **33** men Zelofhad, Hefers Søn, havde ingen Sønner, kun Døtre; Zelofhads Døtre hed Mala, Noa, Hogla, Milka og Tirza. **34** Det var Manasses Slægter, og de af dem, som mønstredes, udgjorde 52 700. **35** Efraims Sønners Slægter var følgende: Fra Sjutela stammer Sjutelaiternes Slægt, fra Beker Bekeriternes Slægt og fra Tahan Tahaniternes Slægt; **36** Sjultelas Sønner var følgende: Fra Eran stammer Eraniternes Slægt. **37** Det var Efraimiternes Slægter, de af dem, som mønstredes, 32 500. Det var Josefs Sønners Slægter. **38** Benjamins Sønners Slægter var følgende: Fra Bela stammer Belaiternes Slægt, fra Asjbel Asjbeliternes Slægt, fra Ahiram Ahiramiternes Slægt, **39** fra Sjufam Sjufamiternes Slægt og fra Hufam Hufamiternes Slægt. **40** Belas Sønner: Ard og Na'aman; fra Ard stammer Arditernes Slægt, fra Na'aman Na'amiternes Slægt. **41** Det var Benjamins Sønners Slægter, og de af dem, som mønstredes, udgjorde 45 600. **42** Dans Sønners Slægter var følgende: Fra Sjuham stammer. Sjuhamiternes Slægt. Det

var Dans Slægter, Slægt for Slægt. **43** Alle Sjuhamiternes Slægter, de af dem, som mønstredes, udgjorde 64 400. **44** Asers Sønners Slægter var følgende: Fra Jimna stammer Jimniternes Slægt, fra Jisjvi Jisjviternes Slægt og fra Beri'a Beri'aiternes Slægt; **45** fra Beri'as Sønner: Fra Heber stammer Hebriternes Slægt og fra Malkiel Malkieliternes Slægt. **46** Asers Datter hed Sera. **47** Det var Asers Sønners Slægter, og de af dem, som mønstredes, udgjorde 53 400. **48** Naftalis Sønners Slægter var følgende: Fra Jaze'el stammer Jaze'eliternes Slægt, fra Guni Guniternes Slægt, **49** fra Jezer Jezeriternes Slægt og fra Sjillem Sjillemiternes Slægt, **50** Det var Naftalis Slægter, Slægt for Slægt, og de af dem, som mønstredes, udgjorde 45 400. **51** Det var dem af Israeliterne, som mønstredes, 601 730. **52** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **53** Til dem skal Landet udskiftes til Arv og Eje efter de optalte Navne. **54** En stor Stamme skal du give en stor Arvelod, en lille Stamme en lille; enhver af dem skal der gives en Arvelod efter Tallet paa de mønstrede i den. **55** Dog skal Landet udskiftes ved Lodkastning; de skal have deres Arvelodder efter Navnene paa deres fædrene Stammer; **56** ved Lodkastning skal enhver Stamme, stor eller lille, have sin Arvelod tildelt. **57** Følgende er de af Leviterne, der mønstredes, Slægt for Slægt: Fra Gerson stammer Gersoniternes Slægt, fra Kehat Kehatiternes Slægt og fra Merari Merariternes Slægt. **58** Følgende er Levis Slægter: Libniternes Slægt, Hebroniternes Slægt, Maliternes Slægt, Musjiternes Slægt og Koraiternes Slægt. Kehat avlede Amram. **59** Amrams Hustru hed Jokebed, Levis Datter,

som fødtes Levi i Ægypten; hun fødte for Amram Aron,
Moses og deres Søster Mirjam. **60** For Aron fødtes Nadab,
Abihu, Eleazar og Itamar. **61** Men Nadab og Abihu omkom,
da de frembar fremmed Ild for HERRENS Aasyn. **62** De af
dem, der mønstredes, udgjorde 23 000, alle af Mandkøn
fra en Maaned og opefter. De mønstredes nemlig ikke
sammen med de andre Israeliter, da der ikke var givet
dem nogen Arvelod blandt Israeliterne. **63** Det var dem,
der mønstredes af Moses og Præsten Eleazar, da disse
mønstrede Israeliterne paa Moabs Sletter ved Jordan over
for Jeriko. **64** Blandt dem var der ingen, som var mønstret
af Moses og Præsten Aron, da de mønstrede Israeliterne
i Sinaj Ørken; **65** thi HERREN havde sagt til dem, at de
skulde dø i Ørkenen. Derfor var der ingen tilbage af dem
undtagen Kaleb, Jefunnes Søn, og Josua, Nuns Søn.

27 Men Zelofhads Døtre, hvis Fader var en Søn af Hefer,
en Søn af Gilead, en Søn af Makir, en Søn af Manasse
— de hørte altsaa til Josefs Søn Manasses Slægter, og
deres Navne var Mala, Noa, Hogla, Milka og Tirza —
traadte hen **2** og stillede sig frem for Moses, Præsten
Eleazar, Øversterne og hele Menigheden ved Indgangen
til Aabenbaringsteltet og sagde: **3** »Vor Fader døde i
Ørkenen — han hørte ikke med til Koras Tilhængere,
dem, der rottede sig sammen mod HERREN, men døde
for sin egen Synds Skyld — og han havde ingen Sønner. **4**
Hvorfor skal nu vor Faders Navn udslettes af hans Slægt,
fordi han ingen Søn havde? Giv os Ejendom blandt vor
Faders Brødre!« **5** Og Moses lagde deres Sag frem for
HERRENS Aasyn. **6** Da talede HERREN saaledes til Moses:

7 »Zelofhads Døtre har Ret i, hvad de siger; giv dem
Ejendom til Arvelod mellem deres Faders Brødre og lad
deres Faders Arvelod tilfalde dem. **8** Og til Israeliterne
skal du tale og sige saaledes: Naar en Mand dør uden at
efterlade sig nogen Søn, da skal I lade hans Arvelod gaa i
Arv til hans Datter; **9** har han heller ingen Datter, skal I
give hans Arvelod til hans Brødre; **10** har han heller ingen
Brødre, skal I give hans Arvelod til hans Farbrødre; **11** og
har hans Fader ingen Brødre, skal I give hans Arvelod til
hans nærmeste kødelige Slægtning, som saa skal arve
den. Det skal være Israeliterne en retsgyldig Anordning,
som HERREN har paalagt Moses.« **12** Og HERREN sagde
til Moses: »Stig op paa Abarimbjerget her og se ud over
Landet, som jeg vil give Israeliterne. **13** Og naar du har
set ud over det, skal ogsaa du samles til din Slægt ligesom
din Broder Aron; **14** I var jo genstridige mod mit Ord i
Zins Ørken, dengang Menigheden yppede Kiv, saa at I
ikke helligede mig i deres Paasyn ved at skaffe Vand.«
Det er Meribat-Kadesj's Vand i Zins Ørken. **15** Og Moses
talte saaledes til HERREN: **16** »Maatte HERREN, Gud over
alt Køds Aander, indsætte en Mand over Menigheden, **17**
som kan drage ud og hjem i Spidsen for dem og føre dem
ud og hjem, for at ikke HERRENS Menighed skal blive som
en Hjord uden Hyrde!« **18** Da sagde HERREN til Moses:
»Tag Josua, Nuns Søn, en Mand, i hvem der er Aand, læg
din Haand paa ham, **19** fremstil ham for Præsten Eleazar
og hele Menigheden og indsæt ham saaledes i deres
Paasyn; **20** og overdrag ham noget af din Værdighed,
for at hele Israeliternes Menighed kan adlyde ham. **21**

Men han skal træde frem for Præsten Eleazar, for at han kan skaffe ham Urims Kendelse for HERRENS Aasyn; paa hans Bud skal han drage ud, og paa hans Bud skal han vende hjem, han og alle Israeliterne, hele Menigheden.«
22 Moses gjorde som HERREN havde paalagt ham; han tog Josua og fremstillede ham for Præsten Eleazar og hele Menigheden; **23** og han lagde sine Hænder paa ham og indsatte ham, saaledes som HERREN havde paabudt ved Moses.

28 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** Byd Israeliterne og sig til dem: I skal omhyggeligt bringe mig mine Offergaver, min Ildofferspise til en liflig Duft, til de fastsatte Tider! **3** Og sig til dem: Dette er det Ildoffer, I skal bringe HERREN: Hver Dag to aargamle, lydefri Lam som dagligt Brændoffer; **4** det ene Lam skal du ofre om Morgenen, det andet ved Aftenstid; **5** og som Afgrødeoffer dertil en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt i en Fjerdedel Hin Olie af knuste Frugter — **6** det er det daglige Brændoffer, som ofredes ved Sinaj Bjerg til en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN — **7** fremdeles som Drikoffer dertil en Fjerdedel Hin Vin for hvert Lam; i Helligdommen skal der udgydes Drikoffer af stærk Drik for HERREN. **8** Det andet Lam skal du ofre ved Aftenstid; med samme Afgrødeoffer og Drikoffer som om Morgenen skal du ofre det, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN. **9** Paa Sabbatsdagen skal det være to aargamle, lydefri Lam og som Afgrødeoffer to Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i Olie, med tilhørende Drikoffer, **10** et Sabbatsbrændoffer paa hver Sabbat foruden det daglige

Brændoffer med tilhørende Drikoffer. **11** Paa den første Dag i hver Maaned skal I som Brændoffer bringe HERREN to unge Tyre, en Væder og syv aargamle Lam, lydefri Dyr, **12** og som Afgrødeoffer dertil for hver Tyr tre Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i Olie, som Afgrødeoffer for hver Væder to Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i Olie, **13** og som Afgrødeoffer for hvert Lam en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt i Olie, et Brændoffer til en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN; **14** desuden de tilhørende Drikofre, en halv Hin Vin for hver Tyr, en Tredjedel Hin for hver Væder og en Fjerdedel Hin for hvert Lam. Det er det maanedlige Brændoffer for hver af Aarets Maaneder. **15** Tillige skal der foruden det daglige Brændoffer ofres HERREN en Gedebuk som Syndoffer med tilhørende Drikoffer. **16** Paa den fjortende Dag i den første Maaned skal der være Paaske for HERREN. **17** Den femtende Dag i den Maaned er det Højtid; i syv Dage skal der spises usyrede Brød. **18** Paa den første Dag skal der være Højtidsstævne, intet som helst Arbejde maa I udføre. **19** Da skal I bringe som Ildoffer, som Brændoffer for HERREN, to unge Tyre, en Væder og syv aargamle Lam, lydefri Dyr skal I tage **20** og som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel rørt i Olie; tre Tiendedele Efa skal I ofre for hver Tyr, to Tiendedele for hver Væder **21** og en Tiendedel for hvert af de syv Lam; **22** desuden en Buk som Syndoffer for at skaffe eder Soning. **23** Foruden Morgenbrændofferet, det daglige Brændoffer, skal I ofre det. **24** Saadanne Ofre skal I bringe hver af de syv Dage som Ildofferspise til en liflig Duft for HERREN; de skal ofres med tilhørende

Drikoffer foruden det daglige Brændoffer. **25** Paa den syvende Dag skal I holde Højtidsstævne; intet som helst Arbejde maa I udføre. **26** Paa Førstegrødens Dag, naar I bringer HERREN Afgrødeoffer af den ny Afgrøde paa eders Ugefest, skal I holde Højtidsstævne; intet som helst Arbejde maa I udføre. **27** Da skal I som Brændoffer til en liflig Duft for HERREN ofre to unge Tyre, en Væder og syv aargamle Lam **28** og som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt i Olie, tre Tiendedele Efa for hver Tyr, to Tiendedele for hver Væder **29** og en Tiendedel for hvert af de syv Lam; **30** desuden en Gedebuk for at skaffe eder Soning. **31** Foruden det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer skal I ofre det, lydefri Dyr skal I tage, med tilhørende Drikofre.

29 Paa den første Dag i den syvende Maaned skal I holde Højtidsstævne, intet som helst Arbejde maa I udføre; I skal fejre den som en Hornblæsningsdag. **2** Da skal I som Brændoffer til en liflig Duft for HERREN ofre en ung Tyr, en Væder og syv aargamle Lam, lydefri Dyr; **3** som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt i Olie, tre Tiendedele Efa for Tyren, to Tiendedele for Væderen **4** og en Tiendedel for hvert af de syv Lam; **5** desuden en Gedebuk som Syndoffer for at skaffe eder Soning; **6** alt foruden Nymaanebrændofferet med tilhørende Afgrødeoffer og det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre efter de derom gældende Forskrifter, til en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN. **7** Paa den tiende Dag i samme syvende Maaned skal I holde Højtidsstævne, I skal faste og maa intet som helst Arbejde

udføre. **8** Da skal I som Brændoffer til en liflig Duft for HERREN ofre en ung Tyr, en Væder og syv aargamle Lam, lydefri Dyr skal I tage, **9** og som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt i Olie, tre Tiendedele Efa for Tyren, to Tiendedele for Væderen **10** og en Tiendedel for hvert af de syv Lam; **11** desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden Soningssyndofferet og det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre. **12** Paa den femtende Dag i den syvende Maaned skal I holde Højtidsstævne, I maa intet som helst Arbejde udføre, og I skal holde Højtid for HERREN i syv Dage. **13** Da skal I som Brændoffer, som Ildoffer til en liflig Duft for HERREN ofre tretten unge Tyre, to Vædre og fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr skal det være, **14** og som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt i Olie, tre Tiendedele Efa for hver af de tretten Tyre, to Tiendedele for hver af de to Vædre **15** og en Tiendedel for hvert af de fjorten Lam; **16** desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. **17** Paa den anden Dag skal I ofre tolv unge Tyre, to Vædre og fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr, **18** med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene og Lammene efter deres Tal paa den foreskrevne Maade; **19** desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. **20** Paa den tredje Dag skal I ofre elleve unge Tyre, to Vædre og fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr, **21** med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene og Lammene efter deres Tal paa den foreskrevne

Maade; **22** desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden
det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og
Drikoffer. **23** Paa den fjerde Dag skal I ofre ti Tyre, to
Vædre og fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr, **24** med
tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene
og Lammene efter deres Tal paa den foreskrevne Maade;
25 desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden det
daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og
Drikoffer. **26** Paa den femte Dag skal I ofre ni Tyre, to
Vædre og fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr, **27** med
tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene
og Lammene efter deres Tal paa den foreskrevne Maade;
28 desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden det
daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og
Drikoffer. **29** Paa den sjette Dag skal I ofre otte Tyre,
to Vædre og fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr, **30** med
tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene
og Lammene efter deres Tal paa den foreskrevne Maade;
31 desuden en Gedebuk til Syndoffer; alt foruden det
daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og
Drikoffer. **32** Paa den syvende Dag skal I ofre syv Tyre,
to Vædre og fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr, **33** med
tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene
og Lammene efter deres Tal paa den foreskrevne Maade;
34 desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden det
daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og
Drikoffer. **35** Paa den ottende Dag skal I holde festlig
Samling, I maa intet som helst Arbejde udføre. **36** Da
skal I som Brændoffer, som Ildoffer til en liflig Duft

for HERREN ofre en Tyr, en Væder og syv aargamle Lam, lydefri Dyr, **37** med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for Tyren, Væderen og Lammene efter deres Tal paa den foreskrevne Maade; **38** desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. **39** Disse Ofre skal I bringe HERREN paa eders Højtider, bortset fra eders Løfte og Frivilligofre, hvad enten det nu er Brændofre, Afgrødeofre, Drikofre eller Takofre.

30 Og Moses talte til Israeliterne, ganske som HERREN havde paalagt Moses. **2** Moses talte fremdeles til Overhovederne for Israeliternes Stammer og sagde: Dette er, hvad HERREN har paabudt: **3** Naar en Mand aflægger et Løfte til HERREN eller ved Ed forpligter sig til Afholdenhed i en eller anden Retning, maa han ikke bryde sit Ord, men skal holde hvert Ord, der er udgaaet af hans Mund. **4** Men naar en Kvinde aflægger et Løfte til HERREN og forpligter sig til Afholdenhed i en eller anden Retning, medens hun endnu i sine unge Aar opholder sig i sin Faders Hus, **5** og hendes Fader, naar han hører om hendes Løfte og den Forpligtelse til Afholdenhed, hun har paataget sig, ikke siger noget til hende, saa skal alle hendes Løfter staa ved Magt, og enhver Forpligtelse til Afholdenhed, hun har paataget sig, skal staa ved Magt. **6** Hvis hendes Fader derimod formener hende det, samme Dag han faar det at høre, skal ingen af hendes Løfter eller af de Forpligtelser til Afholdenhed, hun har paataget sig, staa ved Magt, og HERREN skal tilgive hende, fordi hendes Fader har forment hende det. **7** Hvis hun

bliver gift medens der paahviler hende Løfter eller en Forpligtelse, hun har paataget sig ved et uoverlagt Ord, **8** og hendes Mand ikke siger noget til hende, samme Dag han faar det at høre, skal hendes Løfter staa ved Magt, og den Forpligtelse til Afholdenhed, hun har paataget sig, skal staa ved Magt. **9** Hvis hendes Mand derimod formener hende det, samme Dag han faar det at høre, gør han dermed det Løfte, der paahviler hende, og den Forpligtelse til Afholdenhed, hun har paataget sig ved et uoverlagt Ord, ugyldig, og HERREN skal tilgive hende. **10** En Enkes og en forstødt Hustrus Løfte, enhver Forpligtelse til Afholdenhed, hun har paataget sig, er bindende for hende. **11** Hvis en Kvinde i sin Mands Hus aflægger et Løfte eller ved Ed forpligter sig til Afholdenhed i en eller anden Retning, **12** og hendes Mand, naar han faar det at høre, ikke siger noget til hende og ikke formener hende det, skal alle hendes Løfter staa ved Magt, og enhver Forpligtelse til Afholdenhed, hun har paataget sig, skal staa ved Magt. **13** Hvis hendes Mand derimod, samme Dag han faar det at høre, gør det ugyldigt, saa staar intet af det, hun har udtalt, ved Magt, hverken hendes Løfter eller den paatagne Forpligtelse til Afholdenhed; hendes Mand har gjort dem ugyldige, og HERREN skal tilgive hende. **14** Ethvert Løfte og enhver ved Ed paatagen Forpligtelse til Faste kan hendes Mand stadfæste eller gøre ugyldig. **15** Men hvis hendes Mand tier stille over for hende til næste Dag, stadfæster han alle hendes Løfter og alle de Forpligtelser til Afholdenhed, hun har paataget sig; han har stadfæstet dem, thi han sagde ikke noget

til hende, samme Dag han fik det at høre; **16** og hvis
han vil gøre dem ugyldige, en Tid efter at han fik det
at høre, skal han undgælde for hendes Brøde. Det er de
Anordninger, HERREN gav Moses om Forholdet mellem
Mand og Hustru og mellem Fader og Datter, medens hun
endnu i sine unge Aar opholder sig i hans Hus.

31 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** »Skaf
Israeliterne Hævn over Midjaniterne; saa skal du samles
til din Slægt!« **3** Da talte Moses til Folket og sagde:
»Udrust Mænd af eders Midte til Kamp, for at de kan
falde over Midjan og fuldbyrde HERRENS Hævn paa
Midjan; **4** 1000 Mand af hver af Israels Stammer skal I
sende i Kamp!« **5** Af Israels Tusinder udtoges da 1000
af hver Stamme, i alt 12 000 Mand, rustede til Kamp. **6**
Og Moses sendte dem i Kamp, 1000 af hver Stamme, og
sammen med dem Pinehas, Præsten Eleazars Søn, der
medbragte de hellige Redskaber og Alarmtrompeterne. **7**
De drog saa ud i Kamp mod Midjaniterne, som HERREN
havde paalagt Moses, og dræbte alle af Mandkøn; **8**
og foruden de andre, der blev slaaet ihjel, dræbte de
ogsaa Midjans Konger, Evi, Rekem, Zur, Hur og Reba,
Midjans fem Konger; ogsaa Bileam, Beors Søn, dræbte de
med Sværdet. **9** Og Israeliterne bortførte Midjaniternes
Kvinder og Børn som Krigsfanger, og alt deres Kvæg, alle
deres Hjorde og alt deres Gods tog de med som Bytte; **10**
og alle deres Byer paa de beboede Steder og alle deres
Teltlejre stak de Ild paa. **11** Og alt det røvede og hele
Byttet, baade Mennesker og Dyr, tog de med sig, **12** og
de bragte Fangerne, Byttet og det røvede til Moses og

Præsten Eleazar og Israeliternes Menighed i Lejren paa Moabs Sletter ved Jordan over for Jeriko. **13** Men Moses, Præsten Eleazar og alle Menighedens Øverste gik dem i Møde uden for Lejren, **14** og Moses blev vred paa Hærens Førere, Tusindførerne og Hundredførerne, som kom tilbage fra Krigstoget. **15** Og Moses sagde til dem: »Har I ladet alle Kvinder i Live? **16** Det var jo dem, der efter Bileams Raad blev Aarsag til, at Israeliterne var troløse mod HERREN i den Sag med Peor, saa at Plagen ramte HERRENS Menighed. **17** Dræb derfor alle Drengebørn og alle Kvinder, der har kendt Mand og haft Samleje med Mænd; **18** men alle Piger, der ikke har haft Samleje med Mænd, skal I lade i Live og beholde, **19** Men selv skal I lejre eder uden for Lejren i syv Dage, enhver, som har dræbt nogen, og enhver, som har rørt ved en dræbt, og rense eder paa den tredje og den syvende Dag, baade I selv og eders Krigsfanger. **20** Og enhver Klædning, enhver Læderting, alt, hvad der er lavet af Gedehaar, og alle Træredskaber skal I rense!« **21** Og Præsten Eleazar sagde til Krigerne, der havde været med i Kampen: »Dette er det Lovbud, HERREN har givet Moses: **22** Kun Guld, Sølv, Kobber, Jern, Tin og Bly, **23** alt, hvad der kan taale Ild, skal I lade gaa gennem Ild, saa bliver det rent; dog maa det renses med Renselsesvand. Men alt, hvad der ikke kan taale Ild, skal I lade gaa gennem Vand. **24** Og eders klæder skal I tvætte paa den syvende Dag, saa bliver I rene og kan gaa ind i Lejren.« **25** Og HERREN talede til Moses og sagde: **26** »Sammen med Præsten Eleazar og Overhovederne for Menighedens Fædrenehuse skal du

opgøre det samlede Bytte, der er taget, baade Mennesker og Dyr. **27** Derefter skal du dele Byttet i to lige store Dele mellem dem, der har taget Del i Krigen og været i Kamp, og hele den øvrige Menighed. **28** Derpaa skal du udtage en Afgift til HERREN fra Krigerne, der har været i Kamp, et Stykke af hver fem Hundrede, baade af Mennesker, Hornkvæg, Æsler og Smaakvæg; **29** det skal du tage af den Halvdel, som tilfalder dem, og give Præsten Eleazar det som Offerydelse til HERREN. **30** Men af den Halvdel, der tilfalder de andre Israeliter, skal du tage et Stykke af hver halvtredsindstyve, baade af Mennesker, Hornkvæg, Æsler og Smaakvæg, alt Kvæget, og give det til Leviterne, som tager Vare paa, hvad der er at varetage ved HERRENS Bolig!« **31** Da gjorde Moses og Præsten Eleazar, som HERREN havde paalagt Moses. **32** Og det, de havde taget, det tiloversblevne af Byttet, som Krigsfolket havde gjort, udgjorde 675 000 Stykker Smaakvæg, **33** 72 000 Stykker Hornkvæg, **34** 61 000 Æsler **35** og 32 000 Mennesker, Kvinder, der ikke havde haft Samleje med Mænd. **36** Den Halvdel, der tilfaldt dem, der havde været i Kamp, udgjorde altsaa et Tal af 337 500 Stykker Smaakvæg, **37** hvoraf Afgiften til HERREN udgjorde 675 Stykker Smaakvæg, **38** 36 000 Stykker Hornkvæg, hvoraf 72 i Afgift til HERREN, **39** 30 500 Æsler, hvoraf til i Afgift til HERREN, **40** og 16 000 Mennesker, hvoraf 32 i Afgift til HERREN. **41** Og Moses overgav Afgiften, HERRENS Offerydelse, til Præsten Eleazar, som HERREN havde paalagt Moses. **42** Og af den Halvdel, som tilfaldt de andre Israeliter, og som Moses havde taget som deres del fra de Mænd, der

havde været i Kamp — **43** denne Menighedens Halvdel udgjorde 337 500 Stykker Smaakvæg, **44** 36 000 Stykker Hornkvæg, **45** 30 500 Æsler **46** og 16 000 Mennesker — **47** af den Halvdel, som tilfaldt de andre Israeliter, udtog Moses et Stykke for hver halvtredsindstyve, baade af Mennesker og Kvæg, og gav dem til Leviterne, som tog Vare paa, hvad der var at varetage ved HERRENS Bolig, som HERREN havde paalagt Moses. **48** Da traadte Førerne for Hærens Afdelinger, Tusindførerne og Hundredførerne, hen til Moses **49** og sagde til ham: »Dine Trælle har holdt Mandtal over de Krigere, der stod under os; og der manglede ikke en eneste af os; **50** derfor frembærer nu enhver af os som Offergave til HERREN, hvad han har taget af Guldsmykker, Armbaand, Spange, Fingerringe, Ørenringe og Halssmykker, for at skaffe os Soning for HERRENS Aasyn.« **51** Moses og Præsten Eleazar modtog Guldet af dem, alskens med Kunst virkede Smykker; **52** og alt Offerydelsesguldet, som de ydede HERREN, udgjorde 16 750 Sekel, hvilket Tusindførerne og Hundredførerne bragte som Gave. **53** Krigerne havde taget Bytte hver for sig. **54** Saa modtog Moses og Præsten Eleazar Guldet af Tusindførerne og Hundredførerne og bragte det ind i Aabenbaringsteltet, for at det skulde bringe Israeliterne i Minde for HERRENS Aasyn.

32 Rubeniterne og Gaditerne havde meget Kvæg i store mængder. Da de nu saa Ja'zers Land og Gileads Land, fandt de, at Stedet egnede sig til Kvægavl. **2** Derfor kom Gaditerne og Rubeniterne og sagde til Moses og Præsten Eleazar og Menighedens Øverste: **3** »Atarot, Dibon, Ja'zer,

Nimra, Hesjbon, El'ale, Sebam, Nebo og Beon, **4** det Land, HERREN har erobret for Israels Menighed, er et Land, der egner sig til Kvægavl, og dine Trælle ejer Hjorde.« **5** Og de sagde: »Dersom vi har fundet Naade for dine Øjne, saa lad dine Trælle faa dette Land i Eje; før os ikke over Jordan!« **6** Men Moses sagde til Gaditerne og Rubeniterne: »Skal eders Brødre drage i Krig, medens I bliver boende her? **7** Og hvorfor vil I betage Israeliterne Modet til at drage over til det Land, HERREN har givet dem? **8** Det gjorde eders Fædre, da jeg fra Kadesj-Barnea sendte dem hen for at se paa Landet; **9** da de var draget op til Esjkoldalen og havde set paa Landet, det og de Israeliterne Modet til at drage ind i det Land, HERREN havde givet dem. **10** Men HERRENS Vrede blussede den Gang op, og han svor: **11** De Mænd, der er draget op fra Ægypten, fra Tyveaarsalderen og opefter, skal ikke faa det Land at se, jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, fordi de ikke viste mig fuld Lydighed, **12** med Undtagelse af Kenizziten Kaleb, Jefunnes Søn, og Josua, Nuns Søn, thi de viste HERREN fuld Lydighed! **13** Og HERRENS Vrede blussede op mod Israel, og han lod dem vanke om i Ørkenen i fyrretyve Aar, indtil hele den Slægt var gaaet til Grunde, der gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne. **14** Og se, I træder nu i eders Fædres Fodspor, en Yngel af Syndere, for yderligere at øge HERRENS Vrede mod Israel! **15** Naar I viger bort fra ham, vil han lade det blive endnu længer i Ørkenen, og I bringer Fordærvelse over hele dette Folk.« **16** Da traadte de frem for ham og sagde: »Vi vil kun bygge Kvægfolde til vore Hjorde her og Byer til vore Familier;

17 men selv vil vi ruste os til Kamp og drage i Spidsen
for Israeliterne, til vi har bragt dem hen til deres Sted;
imens skal vore Familier blive i de befæstede Byer i Ly for
Landets Indbyggere. **18** Vi vil ikke vende tilbage til vore
Huse, før enhver af Israeliterne har faaet sin Arvelod;
19 thi vi vil ikke have Arvelod sammen med dem paa
den anden Side af Jordan og længere borte, eftersom
vi har faaet vor Arvelod her paa denne Side af Jordan
paa Østsiden.« **20** Da sagde Moses til dem: »Hvis I gør
det, hvis I ruster eder til Kamp for HERRENS Aasyn, **21**
hvis alle eders kamprustede Mænd overskrider Jordan
for HERRENS Aasyn og bliver der, indtil han har jaget
sine Fjender bort fra sit Aasyn, **22** og hvis I først vender
tilbage, naar Landet er undertvunget for HERRENS Aasyn,
skal I være sagesløse over for HERREN og Israel, og saa
skal Landet her blive eders Ejendom for HERRENS Aasyn.
23 Men hvis I ikke gør det, se, da synder I mod HERREN,
og da skal I faa eders Synd at mærke, den skal nok finde
eder. **24** Byg eder Byer til eders Familier og Folde til eders
Smaakvæg og gør, som I har sagt!« **25** Da sagde Gaditerne
og Rubeniterne til Moses: »Dine Trælle vil gøre, som min
Herre byder; **26** vore Børn, Kvinder, Hjorde og alt vort
Kvæg skal blive der i Gileads Byer, **27** men dine Trælle vil
drage over og tage Del i Krigen, saa mange som er rustet
til Kamp for HERRENS Aasyn, saaledes som min Herre
har sagt.« **28** Saa gav Moses Præsten Eleazar og Josua,
Nuns Søn, og Overhovederne for de israelitiske Stammers
Fædrenehuse Befaling om dem, **29** og Moses sagde til dem:
»Hvis Gaditerne og Rubeniterne, saa mange som er rustet

til Kamp for HERRENS Aasyn, gaar over Jordan sammen med eder og Landet bliver eder underlagt, skal I give dem Gilead i Eje; **30** men hvis de ikke gaar over sammen med eder, rustede til Kamp, skal de have Bopæl anvist blandt eder i Kana'ans Land.« **31** Da svarede Gaditerne og Rubeniterne: »Hvad HERREN har talt til dine Trælle, vil vi gøre; **32** vi vil, rustede til Kamp for HERRENS Øjne, drage over til Kana'ans Land, men vor Arvelod paa den anden Side af Jordan bliver i vort Eje.« **33** Da gav Moses Gaditerne, Rubeniterne og Josefs Søn Manasses halve Stamme Amoriterkongen Sihons Kongerige og Kong Og af Basans Kongerige, Landet med Byerne og deres Omraade, Landets Byer rundt om. **34** Saa byggede Gaditerne Dibon, Atarot, Aroer. **35** Atarot-Sjofan, Ja'zer, Jogbeha, **36** Bet-Nimra, Bet-Haran, befæstede Byer, og Kvægfolde; **37** og Rubeniterne byggede Hesjbon, El'ale og Kirjatajim, **38** Nebo og Ba'al-Meon, hvis Navne ændredes, og Sibma; og de opkaldte Byerne, som de byggede, efter deres Navne. **39** Og Manasses Søn Makirs Sønner drog til Gilead og erobrede det og drev de der boende Amoriter bort; **40** og Moses overdrog Gilead til Manasses Søn Makir, og han bosatte sig der; **41** men Manasses Søn Ja'ir drog hen og erobrede deres Teltbyer og kaldte dem Ja'irs Teltbyer. **42** Og Noba drog hen og erobrede Kenat med tilhørende Smaabyer og kaldte det Noba efter sit eget Navn.

33 Følgende er de enkelte Strækninger paa Israeliternes Vandring, de tilbagelagde paa Vejen fra Ægypten, Hærafdeling for Hærafdeling, under Anførsel af Moses og Aron. **2** Moses optegnede paa HERRENS Bud de Steder, de

brød op fra, Strækning for Strækning; og følgende er de enkelte Strækninger efter de Steder, de brød op fra: **3** De brød op fra Ra'meses paa den femtende Dag i den første Maaned; Dagen efter Paaske drog Israeliterne ud, værnede af en stærk Haand, for Øjnene af alle Ægypterne, **4** medens Ægypterne jordede alle de førstefødte, som HERREN havde slaaet iblandt dem; thi HERREN havde holdt Dom over deres Guder. **5** Israeliterne brød altsaa op fra Ra'meses og slog Lejr i Sukkot. **6** Saa brød de op fra Sukkot og slog Lejr i Etam, der ligger ved Ørkenens Rand. **7** Saa brød de op fra Etam og vendte om mod Pi-Hakirot over for Ba'al-Zefon og slog Lejr over for Migdol. **8** Saa brød de op fra Pi-Hakirot og drog tværs igennem Havet til Ørkenen; og de vandrede tre Dagsrejser i Etams Ørken og slog Lejr i Mara. **9** Saa brød de op fra Mara og kom til Elim; i Elim var der tolv Vandkilder og halvfjerdsindstyve Palmetræer, og der slog de Lejr. **10** Saa brød de op fra Elim og slog Lejr ved det røde Hav. **11** Saa brød de op fra det røde Hav og slog Lejr i Sins Ørken. **12** Saa brød de op fra Sins Ørken og slog Lejr i Dofka. **13** Saa brød de op fra Dofka og slog Lejr i Alusj. **14** Saa brød de op fra Alusj og slog Lejr i Refidim, hvor Folket ikke havde Vand at drikke. **15** Saa brød de op fra Refidim og slog Lejr i Sinaj Ørken. **16** Saa brød de op fra Sinaj Ørken og slog Lejr i Kibrot-Hatta'ava, **17** Saa brød de op fra Kibrot-Hatta'ava og slog Lejr i Hazerot. **18** Saa brød de op fra Hazerot og slog Lejr i Ritma. **19** Saa brød de op fra Ritma og slog Lejr i Rimmon-Perez. **20** Saa brød de op fra Rimmon-Perez og slog Lejr i Libna. **21** Saa brød de op fra Libna og

slog Lejr i Rissa. **22** Saa brød de op fra Rissa og slog Lejr i Kehelata. **23** Saa brød de op fra Kehelata og slog Lejr ved Sjefers Bjerg. **24** Saa brød de op fra Sjefers Bjerg og slog Lejr i Harada. **25** Saa brød de op fra Harada og slog Lejr i Makhelot. **26** Saa brød de op fra Makhelot og slog Lejr i Tahat. **27** Saa brød de op fra Tahat og slog Lejr i Tara. **28** Saa brød de op fra Tara og slog Lejr i Mitka. **29** Saa brød de op fra Mitka og slog Lejr i Hasjmona. **30** Saa brød de op fra Hasjmona og slog Lejr i Moserot. **31** Saa brød de op fra Moserot og slog Lejr i Bene-Ja'akan. **32** Saa brød de op fra Bene-Ja'akan og slog Lejr i Hor-Haggidgad. **33** Saa brød de op fra Hor-Haggidgad og slog Lejr i Jotbata. **34** Saa brød de op fra Jotbata og slog Lejr i Abrona. **35** Saa brød de op fra Abrona og slog Lejr i Ezjongeber. **36** Saa brød de op fra Ezjongeber og slog Lejr i Zins Ørken, det er Kadesj. **37** Saa brød de op fra Kadesj og slog Lejr ved Bjerget Hor ved Randen af Edoms Land. **38** Og Præsten Aron steg paa HERRENS Bud op paa Bjerget Hor og døde der i det fyrretyvende Aar efter Israeliternes Udvandring af Ægypten, paa den første Dag i den femte Maaned; **39** og Aron var 123 Aar gammel, da han døde paa Bjerget Hor. **40** Men Kana'anæeren, Kongen af Arad, der boede, i Sydlandet i Kana'ans Land, hørte, at Israeliterne var under Fremrykning. **41** Saa brød de op fra Bjerget Hor og slog Lejr i Zalmona. **42** Saa brød de op fra Zalmona og slog Lejr i Punon. **43** Saa brød de op fra Punon og slog Lejr i Obot. **44** Saa brød de op fra Obot og slog Lejr i Ijje-Ha'abarim ved Moabs Grænse. **45** Saa brød de op fra Ijje-Ha'abarim og slog Lejr i det gaditiske Dibon. **46** Saa

brød de op fra det gaditiske Dibon og slog Lejr i Almon-Diblatajim. **47** Saa brød de op fra Almon-Diblatajim og slog Lejr paa Abarimbjergene over for Nebo. **48** Saa brød de op fra Abarimbjergene og slog Lejr paa Moabs Sletter ved Jordan over for Jeriko; **49** og de slog Lejr ved Jordan fra Bet-Jesjimot og til Abel-Sjittim paa Moabs Sletter. **50** Og HERREN talede til Moses paa Moabs Sletter ved Jordan over for Jeriko og sagde: **51** »Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar I kommer over Jordan til Kana'ans Land, **52** skal I drive Landets Beboere bort foran eder og tilintetgøre alle deres Billedværker, alle deres støbte Billeder skal I tilintetgøre, og alle deres Offerhøje skal I ødelægge; **53** I skal underlægge eder Landet og bosætte eder der, thi eder har jeg givet Landet i Eje; **54** og I skal udskifte Landet mellem eder ved Lodkastning efter eders Slægter, saaledes at I giver en stor Slægt en stor Arvelod og en lille Slægt en lille. Der, hvor Loddet falder for dem, skal deres Del være; efter eders Fædrenestammer skal I udskifte Landet mellem eder. **55** Men hvis I ikke driver Landets Beboere bort foran eder, saa skal de, som I levner af dem, blive Torne i eders Øjne og Brodde i eders Sider, og de skal bringe eder Trængsel i det Land, I bor i, **56** og hvad jeg havde tænkt at gøre ved dem, gør jeg da ved eder.«

34 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2** Byd Israeliterne og sig til dem: Naar i kommer til Kana'ans Land — det er det Land, der skal tilfalde eder som Arvelod, Kana'ans Land i hele dets Udstrækning — **3** saa skal eders Sydside strække sig fra Zins Ørken langs med Edom; eders

Sydgrænse skal mod Øst begynde ved Enden af Salthavet;
4 saa skal eders Grænse dreje sønden om Akrabbimpasset,
naa til Zin og ende sønden for Kadesj-Barnea; saa skal
den løbe hen til Hazar-Addar og naa til Azmon; **5** fra
Azmon skal Grænsen dreje hen til Ægyptens Bæk og ende
ved Havet. **6** Hvad Vestgrænsen angaar, skal det store
Hav være eders Grænse; det skal være eders Vestgrænse.
7 Eders Nordgrænse skal være følgende: Fra det store Hav
skal I udstikke eder en Linie til Bjerget Hor; **8** fra Bjerget
Hor skal I udstikke en Linie til Egnen hen imod Hamat,
saa at Grænsen ender ved Zedad; **9** derpaa skal Grænsen
gaa til Zifron og ende ved Hazar-Enan. Det skal være
eders Nordgrænse. **10** Men til Østgrænse skal I afmærke
eder en Linie fra Hazar-Enan til Sjefam; **11** og fra Sjefam
skal Grænsen gaa ned til Ribla østen for Ajin, og Grænsen
skal løbe videre ned, til den støder til Bjergskrænten
østen for Kinneretsøen; **12** derpaa skal Grænsen løbe ned
langs Jordan og ende ved Salthavet. Det skal være eders
Land i hele dets Udstrækning til alle Sider. **13** Og Moses
bød Israeliterne og sagde: Det er det Land, I skal udskifte
mellem eder ved Lodkastning, og som efter HERRENS
Bud skal gives de ni Stammer og den halve Stamme. **14**
Thi Rubeniternes Stamme efter deres Fædrenehuse og
Gaditernes Stamme efter deres Fædrenehuse og Manasses
halve Stamme har allerede faaet deres Arvelod. **15** De to
Stammer og den halve Stamme har faaet deres Arvelod
hinsides Jordan over for Jeriko, mod Øst, mod Solens
Opgang. **16** Og HERREN talede til Moses og sagde: **17**
Navnene paa de Mænd, der skal udskifte Landet mellem

eder, er følgende: Præsten Eleazar og Josua, Nuns Søn;
18 desuden skal I udtage een Øverste af hver Stamme
til at udskifte Landet. **19** Navnene paa disse Mænd er
følgende: Af Judas Stamme Kaleb, Jefunnes Søn, **20** af
Simeoniternes Stamme Sjemuel, Ammihuds Søn, **21** af
Benjamins Stamme Elidad, Kislons Søn, **22** af Daniternes
Stamme een Øverste, Bukki, Joglis Søn, **23** af Josefs Sønner:
af Manassiternes Stamme een Øverste, Hanniel, Efods
Søn, **24** og af Efraimiternes Stamme een Øverste, Kemuel,
Sjiftans Søn, **25** af Zebuloniternes Stamme een Øverste,
Elizafan, Parnaks Søn, **26** af Issakariternes Stamme een
Øverste, Paltiel, Azzans Søn, **27** af Aseriternes Stamme
een Øverste, Ahihud, Sjelomis Søn, **28** og af Naftaliternes
Stamme een Øverste, Peda'el, Ammihuds Søn. **29** Det var
dem, HERREN paalagde at udskifte Kana'ans Land mellem
Israeliterne.

35 HERREN talede fremdeles til Moses paa Moabs Sletter
ved Jordan over for Jeriko og sagde: **2** byd Israeliterne, at
de af de Besiddelser, de faar i Arv, skal give Leviterne
nogle Byer at bo i; I skal ogsaa give Leviterne Græsmarker
rundt om disse Byer, **3** Disse Byer skal de have at bo
i, og deres Græsmarker skal de have til deres Kvæg,
deres Hjorde og andre Dyr. **4** Græsmarkerne om Byerne,
som I skal give Leviterne, skal strække sig 1000 Alen fra
Bymuren ud til alle Sider; **5** og uden for Byen skal I til
Østside opmaale 2000 Alen, til Sydside 2000, til Vestside
2000 og til Nordside 2000, med Byen i Midten. Det skal
tilfalde dem som Græsgange til Byerne. **6** Hvad de Byer
angaar, som I skal give Leviterne, saa skal I give dem

de seks Tilflugtsbyer, som Manddrabere kan ty ind i,
og desuden to og fyrretyve Byer. **7** De Byer, I skal give
Leviterne, bliver saaledes i alt otte og fyrretyve Byer
med tilhørende Græsmarker. **8** Og af de Byer, I skal give
dem af Israeliternes Besiddelser, skal I lade de større
Stammer give flere, de mindre færre; hver Stamme skal
give Leviterne saa mange af sine Byer, som svarer til den
Arvelod, der tildeles den. **9** HERREN talede fremdeles
til Moses og sagde: **10** Tal til Israeliterne og sig til dem:
Naar I kommer over Jordan til Kana'ans Land, **11** skal I
udse eder nogle Byer, I kan have som Tilflugtsbyer, saa at
en Manddraber, der begaar et Drab af Vanvare, kan ty
derhen. **12** I disse Byer skal I have Ret til at søge Tilflugt
for Blodhævneren, for at ikke Manddraberen skal dø,
før han er blevet stillet for Menighedens Domstol. **13**
Det skal være seks Byer, I skal afstaa til Tilflugtsbyer;
14 de tre skal I afstaa hinsides Jordan og de tre andre i
Kana'ans Land; de skal være Tilflugtsbyer. **15** Israeliterne,
de fremmede og de indvandrede iblandt dem skal have
Ret til at søge Tilflugt i de seks Byer, saa at enhver,
der begaar et Drab af Vanvare, kan ty derhen. **16** Men
slaar han ham ihjel med et Jernredskab, saa er han en
Manddraber, og Manddraberen skal lide Døden; **17** og
slaar han ham ihjel med en Sten, som han har i Haanden,
og som kan slaa en Mand ihjel, saa er han en Manddraber,
og Manddraberen skal lide Døden; **18** og slaar han ham
ihjel med et Træredskab, som han har i Haanden, og
som kan slaa en Mand ihjel, saa er han en Manddraber,
og Manddraberen skal lide Døden. **19** Blodhævneren

skal dræbe Manddraberen; naar han træffer ham, skal han dræbe ham. **20** Og støder han til ham af Had eller kaster noget paa ham i ond Hensigt, saa han dør deraf, **21** eller slaar han ham med Haanden i Fjendskab, saa han dør deraf, skal Drabsmanden lide Døden, thi han er en Manddraber; Blodhævneren skal dræbe Manddraberen, naar han træffer ham. **22** Støder han derimod til ham af Vanvare, ikke i Fjendskab, eller kaster han et Redskab paa ham, uden at det er i ond Hensigt, **23** eller rammer han ham uden at se ham med en Sten, som kan slaa en Mand ihjel, saa han dør deraf, og han ikke er hans Uven eller har pønset paa ondt imod ham, **24** saa skal Menigheden dømme Drabsmanden og Blodhævneren imellem paa Grundlag af disse Lovbud; **25** og Menigheden skal værne Manddraberen mod Blodhævneren, og Menigheden skal føre ham tilbage til hans Tilflugtsby, hvorhen han var tyet, og der skal han blive boende, indtil den med hellig Olie salvede Ypperstepræst dør. **26** Men hvis Manddraberen for lader sin Tilflugtsbys Omraade, hvorhen han er tyet, **27** og Blodhævneren træffer ham uden for hans Tilflugtsbys Omraade, saa kan Blodhævneren dræbe Manddraberen uden at paadrage sig Blodskyld; **28** thi han skal blive i sin Tilflugtsby indtil Ypperstepræstens Død; først efter Ypperstepræstens Død kan Manddraberen vende tilbage til den Jord, han ejer. **29** Det skal være eder en retsgyldig Anordning fra Slægt til Slægt, hvor I end bor. **30** Naar nogen slaar et Menneske ihjel, maa man kun dræbe Manddraberen efter flere Vidners Udsagn. Et enkelt Vidnes Udsagn er ikke nok til en Dødsdom. **31** I

maa ikke tage mod Sonebøde for en Manddraber, naar han har forbrudt sit Liv; han skal lide Døden, **32** Heller ikke maa I tage mod Sonebøde, saaledes at den, der er tyet til sin Tilflugtsby, før Ypperstepræstens Død kan vende tilbage og bosætte sig i Landet. **33** Vanhelliger ikke det Land, I er i, thi Blodet vanhelliger Landet, og Landet faar kun Soning for det Blod, der er udgydt deri, ved dens Blod, der har udgydt det. **34** Gør ikke det Land urent, I er bosat i, og i hvis Midte jeg bor; thi jeg HERREN bor midt iblandt Israels Børn.

36 Overhovederne for Fædrenehusene i Gileaditernes Slægt Gilead var en Søn af Manasses Søn Makir af Josefs Sønners Slægter traadte frem og talte for Moses og Øversterne, Overhovederne for Israeliternes Fædrenehuse, **2** og sagde: »HERREN har paalagt min Herre at udskifte Landet mellem Israeliterne ved Lodkastning, og min Herre har i HERRENS Navn paabudt at give vor Frænde Zelofhads Arvelod til hans Døtre. **3** Men hvis de nu indgaar Ægteskab med Mænd, der hører til en anden af Israels Stammer, saa unddrages deres Arvelod jo vore Fædres Arvelod, og saaledes øges den Stammes Arvelod, som de kommer til at tilhøre, medens den Arvelod, der er tilfaldet os ved Lodkastning, formindskes; **4** og naar Israeliterne faar Jubelaar, lægges deres Arvelod til den Stammes Arvelod, som de kommer til at tilhøre, og saaledes unddrages deres Arvelod vor fædrene Stammes Arvelod.« **5** Da udstedte Moses efter HERRENS Ord følgende Bud til Israeliterne: »Josefs Sønners Stamme har talt ret! **6** Saaledes er HERRENS Bud angaaende Zelofhads

Døtre: De maa indgaa Ægteskab med hvem de ønsker,
men det maa kun være Mænd af deres Faders Stammes
Slægt, de indgaar Ægteskab med. **7** Thi ingen Arvelod, der
tilhører Israel, maa gaa over fra en Stamme til en anden,
men Israeliterne skal holde fast hver ved sin fædrene
Stammes Arvelod. **8** Enhver Datter, som faar en Arvelod i
en af Israeliternes Stammer, skal indgaa Ægteskab med en
Mand af sin fædrene Stammes Slægt, for at Israeliterne
kan beholde hver sine Fædres Arvelod som Ejendom;
9 og ingen Arvelod maa gaa over fra den ene Stamme
til den anden, men Israeliternes Stammer skal holde
fast hver ved sin Arvelod!« **10** Zelofhads Døtre gjorde
da, som HERREN paalagde Moses, **11** idet Mala, Tirza,
Hogla, Milka og Noa, Zelofhads Døtre, indgik Ægteskab
med deres Farbrødres Sønner; **12** de indgik Ægteskab
med Mænd, som hørte til Josefs Søn Manasses Sønners
Slægter, saa at deres Arvelod vedblev at tilhøre deres
fædrene Slægts Stamme. **13** Det er de Bud og Lovbud,
HERREN gav Israeliterne ved Moses paa Moabs Sletter
ved Jordan over for Jeriko.

5 Mosebog

1 Dette er de Ord, Moses talte til hele Israel hinsides
Jordan i Ørkenen, i Arabalavningen, lige over for Suf,
mellem Paran og Tofel, Laban, Hazerot og Di-Zahab, **2**
elleve Dagsrejser fra Horeb, regnet over Se'irs Bjerge til
Kadesj-Barnea. **3** I det fyrretyvende Aar paa den første
Dag i den ellevte Maaned kundgjorde Moses Israeliterne
alt, hvad HERREN havde paalagt ham angaaende dem,
4 efter at han havde slaaet Amoriterkongen Sihon, der
boede i Hesjbon, og Kong Og af Basan, der boede i Asjtarot
og Edre'i. **5** Hinsides Jordan i Moabs Land tog Moses sig
for at fremsætte følgende Lovudlægning: **6** HERREN vor
Gud talede til os ved Horeb og sagde: »I har nu længe
nok opholdt eder ved Bjerget her; **7** bryd derfor op og
drag til Amoriternes Bjerge og til alle deres Naboer i
Arabalavningen, paa Bjergene, i Lavlandet, i Sydlandet og
ved Kysten, til Kana'anæernes Land og Libanon, lige til
den store Flod, Eufratfloden. **8** Se, jeg giver Landet i eders
Magt; drag derind og tag det Land i Besiddelse, som jeg
tilsvor eders Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at ville give
dem og deres Afkom efter dem.« **9** Dengang talte jeg til
eder og sagde: »Jeg kan ikke ene bære eder. **10** HERREN
eders Gud har gjort eder talrige, og se, I er nu saa mange
som Stjernerne paa Himmelen — **11** maatte kun HERREN,
eders Fædres Gud, gøre eder tusinde Gange saa talrige
endnu og velsigne eder, som han har forjættet eder — **12**
men hvorledes skal jeg ene kunne bære hele Besværet
og Arbejdet med eder og eders Stridigheder? **13** Sørg
derfor for at finde nogle kloge, forstandige og erfarne

Mænd i hver Stamme, som jeg kan sætte i Spidsen for eder!« **14** Dertil svarede I og sagde: »Det Forslag, du har fremsat, er godt!« **15** Derfor tog jeg Overhovederne for eders Stammer, kloge og erfarne Mænd, og satte dem i Spidsen for eder som Øverste over tusinde, hundrede, halvtredsindstyve eller ti og som Tilsynsmænd over eders Stammer. **16** Dengang gav jeg saa eders Dommere det Paabud: »Hold Forhør, naar der er Stridigheder mellem eders Landsmænd, og døm retfærdigt, naar en Mand har en Sag, enten det er med en Landsmand eller med en, der bor som fremmed hos ham; **17** vis ingen Personsanseelse for Retten; hør paa den ringeste som paa den største og frygt ikke for nogen; thi Dommen er Guds! Men Sager, som er eder for vanskelige, skal I forebringe mig, saa skal jeg holde Forhør i dem!« **18** Og dengang gav jeg eder saa Paalæg om alt, hvad I skulde gøre. **19** Derpaa brød vi op fra Horeb og drog gennem hele denne store, grufulde Ørken, som I selv har set, i Retning af Amoriternes Bjerge, saaledes som HERREN vor Gud havde paalagt os. Og vi kom til Kadesj-Barnea. **20** Da sagde jeg til eder: »I er nu kommet til Amoriternes Bjerge, som HERREN vor Gud vil give os. **21** Se, HERREN din Gud har givet Landet i din Magt, drag derfor op og tag det i Besiddelse, saaledes som HERREN, dine Fædres Gud, har sagt til dig. Frygt ikke, men vær uforsagt!« **22** Da kom I alle hen til mig og sagde: »Lad os sende nogle Mænd i forvejen til at udspejde Landet for os og bringe os Underretning om den Vej, vi skal drage op ad, og om de Byer, vi kommer til!« **23** Jeg billigede det og udtog tolv Mænd iblandt eder,

en af hver Stamme. **24** De begav sig paa Vej og drog op i
Bjergene og kom til Esjkoldalen og udspejdede den; **25** og
de tog nogle af Landets Frugter med og bragte dem ned
til os, og de meldte os tilbage: »Det er et herligt Land,
HERREN vor Gud vil give os!« **26** Men I vilde ikke drage
op, I var genstridige mod HERREN eders Guds Befaling.
27 I knurrede i eders Telte og sagde: »Af Had til os førte
HERREN os ud af Ægypten for at give os i Amoriternes
Haand og lade os gaa til Grunde! **28** Hvor er det dog, vi
skal hen? Vore Brødre tog Modet fra os, da de sagde: Det
er et Folk, der er større og højere end vi, og der er store
Byer med himmelhøje Fæstningsværker, ja, vi saa endog
Efterkommere af Anakiterne der!« **29** Men jeg sagde til
eder: »Lad eder ikke skræmme og frygt ikke for dem! **30**
HERREN eders Gud, der vandrer foran eder, vil selv stride
for eder, som I saa, han gjorde det for eder i Ægypten **31**
og i Ørkenen, hvor du saa, at HERREN din Gud bar dig,
som en Mand bærer sin Søn, hele den Vej I har vandret,
lige til I naaede hertil!« **32** Men alligevel troede I ikke paa
HERREN eders Gud, **33** skønt han vandrede foran eder
paa Vejen for at udsøge Lejrpladser til eder, om Natten i
Ilden, for at I kunde se, hvor I skulde gaa, og om Dagen i
Skyen. **34** Men da HERREN hørte eders Ord, blev han vred
og svor: **35** »Ikke en eneste af disse Mænd, af denne onde
Slægt, skal faa det herlige Land at se, som jeg svor at ville
give eders Fædre, **36** undtagen Kaleb, Jefunnes Søn; han
alene skal faa det at se, og ham og hans Børn vil jeg give
det Land, han har betraadt, fordi han har vist HERREN
fuld Lydighed!« **37** Ogsaa paa mig blev HERREN vred for

eders Skyld, og han sagde: »Heller ikke du skal komme derind! **38** Josua, Nuns Søn, der staar i din Tjeneste, han skal komme derind; sæt Mod i ham, thi han skal skaffe Israel det i Eje.« **39** Og dets smaa Børn, som I sagde skulde blive til Bytte, eders Børn, som i Dag ikke kender Forskel paa godt og ondt, de skal komme derind, dem vil jeg give det, og de skal tage det i Besiddelse. **40** I selv derimod skal vende om og begive eder paa Vej til Ørkenen i Retning af det røde Hav!« **41** Da svarede I og sagde til mig: »Vi har syndet imod HERREN! Vi vil drage op og kæmpe, som HERREN vor Gud har befalet os!« Og alle iførte I eder eders Vaaben og vilde i Letsindighed drage op i Bjergene. **42** Men HERREN sagde til mig: »Sig til dem: Drag ikke op og indlad eder ikke i Kamp, thi jeg er ikke iblandt eder; gør I det, bliver I slaaet af eders Fjender!« **43** Men da jeg sagde det til eder, adlød I ikke, men var genstridige mod HERRENS Bud og formastede eder til at drage op i Bjergene. **44** Da drog Amoriterne, der bor i Bjergene der, ud imod eder, og de forfulgte eder som Bier og slog eder fra Se'ir til Horma. **45** Da I saa kom tilbage, græd I for HERRENS Aasyn; men HERREN vilde ikke høre eder og laane eder Øre. **46** Saa blev I hele den lange Tid i Kadesj.

2 Saa vendte vi om og brød op til Ørkenen i Retning af det røde Hav, saaledes som HERREN havde paalagt mig, og i lang Tid vandrede vi rundt om Se'irs Bjerge. **2** Da sagde HERREN til mig: **3** »Nu har I længe nok vandret rundt om Bjergene her; vend eder nu mod Nord! **4** Men byd Folket og sig: Naar I nu drager igennem eders Brødres, Esaus Sønners, Landemærker, de, som bor i Se'ir, og de bliver

bange for eder, saa skal I tage eder vel i Vare **5** for at indlade eder i Krig med dem; thi jeg vil ikke give eder saa meget som en Fodsbred af deres Land; thi Esau har jeg givet Se'irs Bjerge i Arv og Eje. **6** Fødevarer at spise skal I købe af dem for Penge, ogsaa Vand at drikke skal I købe af dem for Penge; **7** thi HERREN din Gud har velsignet dig i alt, hvad du har taget dig for, han har sørget for dig paa din Vandring gennem denne store Ørken; i fyrretyve Aar har HERREN din Gud nu været med dig, du har ikke manglet noget.« **8** Derpaa drog vi fra Elat og Ezjongeber ad Arabavejen gennem vore Brødres, Esaus Sønners Land, de, som bor i Se'ir; saa drejede vi af og drog videre ad Vejen til Moabs Ørken. **9** Og HERREN sagde til mig: »Du maa ikke angribe Moab eller indlade dig i Krig med dem, thi jeg vil ikke give dig noget af deres Land i Eje; thi Lots Sønner har jeg givet Ar i Eje. **10** (Fordum beboedes det af Emiterne, et stort og talrigt Folk, kæmpestore som Anakiterne; **11** ogsaa de henregnes ligesom Anakiterne til Refaiterne, men Moabiterne kalder dem Emiter. **12** I Se'ir boede derimod fordum Horiterne, som Esaus Sønner drev bort og udryddede foran sig, hvorefter de bosatte sig der i deres Sted, ligesom Israel gjorde ved sit Ejendomsland, som HERREN gav dem.) **13** Bryd nu op og gaa over Zeredbækken!« Saa gik vi over Zeredbækken. **14** Der var gaaet otte og tredive Aar fra vort Opbrud fra Kadesj-Barnea, til vi gik over Zeredbækken, til hele din Slægt af vaabenføre Mænd var uddød af Lejren, saaledes som HERREN havde svoret dem; **15** ogsaa HERRENS Haand havde været imod dem, saa de blev udryddet af Lejren

til sidste Mand. **16** Men da alle vaabenføre Mænd var uddøde af Folket, **17** talede HERREN til mig og sagde: **18** Naar du nu drager gennem Moabs Landemærker, gennem Ar, **19** og saaledes naar hen til Ammoniterne, saa maa du ikke angribe dem eller indlade dig i Krig med dem, thi jeg vil ikke give dig noget af Ammoniternes Land i Eje; thi det har jeg givet Lots Børn i Eje. **20** (Ogsaa det henregnes til Refaiternes Land; det beboedes fordum af Refaiter, men Ammoniterne kalder dem Zamzummiter. **21** Det var et stort og talrigt Folk, kæmpestore som Anakiterne. Men HERREN udryddede dem foran dem, saa de drev dem bort og bosatte sig der i deres Sted, **22** ligesom han gjorde for Esaus Sønner, der bor i Se'ir, for hvem han udryddede Horiterne, saa de drev dem bort og bosatte sig der i deres Sted, og de bor der den Dag i Dag. **23** Men Avvijiterne, der boede i Landsbyer i Egnene henimod Gaza, dem drev Kaftorerne, der var udvandret fra Kaftor, bort og bosatte sig der i deres Sted). **24** Bryd nu op og gaa over Arnonfloden! Se, jeg har givet Hesjbons Konge, Amoriten Sihon, og hans Land i din Haand; giv dig kun til at drive ham bort og føre Krig med ham! **25** Fra i Dag af begynder jeg at vække Frygt og Rædsel for dig hos alle Folkeslag under Himmelen; blot de hører om dig, skal de ryste og bæve for dig! **26** Da udsendte jeg Sendebud fra Kedemots Ørken til Kong Sihon af Hesjbon med følgende fredelige Tilbud: **27** »Lad mig drage gennem dit Land; jeg skal holde mig til Vejen uden at bøje af til højre eller venstre. **28** Fødevarer at spise skal du sælge mig for Penge, og Vand at drikke skal du give mig for Penge,

jeg beder kun om at maatte drage igennem til Fods, **29** saaledes som Esaus Sønner, der bor i Se'ir, og Moabiterne, der bor i Ar, tillod mig, indtil jeg kommer over Jordan ind i det Land, HERREN vor Gud vil give os!« **30** Men Kong Sihon i Hesjbon vilde ikke tillade os at drage igennem; thi HERREN din Gud forhærdede hans Aand og gjorde hans Hjerte haardt for at give ham i din Haand, som det nu er sket. **31** Derpaa sagde HERREN til mig: »Se, jeg har allerede begyndt at give Sihon og hans Land i din Magt; giv dig kun til at drive ham bort for at tage hans Land i Besiddelse!« **32** Saa rykkede Sihon med alle sine Krigere ud imod os til Kamp ved Jaza; **33** og HERREN vor Gud gav ham i vor Magt, og vi slog ham og hans Sønner og alle hans Krigere. **34** Og vi indtog dengang alle hans Byer og lagde i enhver By Band paa Mænd, Kvinder og Børn uden at lade en eneste undslippe; **35** kun Kvæget tog vi selv som Bytte, tillige med hvad vi røvede i de erobrede Byer. **36** Fra Aroer ved Arnonflodens Bred og Byen, der ligger i Dalen, og til Gilead var der ikke en By, som var os uindtagelig; HERREN vor Gud gav dem alle i vor Magt. **37** Men paa Ammoniternes Land forgreb du dig ikke, hverken det, der ligger langs Jabbokfloden, eller Byerne i Bjergene, saaledes som HERREN vor Gud havde paabudt.

3 Derpaa brød vi op og drog mod Basan. Og Kong Og af Basan rykkede med alle sine Krigere ud imod os til Kamp ved Edre'i. **2** Da sagde HERREN til mig: »Frygt ikke for ham, thi jeg giver ham i din Haand tillige med hele hans Folk og Land, og du skal gøre ved ham, som du gjorde ved Sihon, Amoriterkongen i Hesjbon.« **3** Saa

gav HERREN vor Gud ogsaa Kong Og af Basan og alle hans Krigere i vor Haand, og vi slog ham, saa ikke en eneste undslap. **4** Vi indtog dengang alle hans Byer; der var ikke een By, vi ikke fratog dem, i alt tresindstyve Byer, hele Landskabet Argob, Ogs Kongerige i Basan, **5** lutter Byer, der var befæstet med høje Mure, Porte og Portslaaer, foruden de mange aabne Byer; **6** og vi lagde Band paa dem, ligesom vi havde gjort ved Kong Sihon i Hesjbon, i enhver By lagde vi Band paa Mænd, Kvinder og Børn; **7** men alt Kvæget, og hvad vi røvede fra Byerne, tog vi selv som Bytte. **8** Saaledes erobrede vi dengang Landet fra de to Amoriterkonger hinsides Jordan fra Arnonfloden til Hermonbjerget — **9** Zidonierne kalder Hermon Sirjon, men Amoriterne kalder det Senir — **10** alle Byerne paa Højsletten, hele Gilead og hele Basan lige til Salka og Edre'i, Byer i Kong Ogs Rige i Basan. **11** (Thi Kong Og af Basan var den eneste, der endnu var tilbage af Refaiterne; hans Kiste, en Jernkiste, staar jo endnu i Rabba i Ammon, ni Alen lang og fire Alen bred efter vanligt Maal.) **12** Saaledes tog vi dengang dette Land i Besiddelse. Landet fra Aroer, der ligger ved Arnonfloden, og Halvdelen af Gileads Bjerge med Byerne der gav jeg Rubeniterne og Gaditerne; **13** men Resten af Gilead og hele Basan, Ogs Rige, gav jeg til Manasses halve Stamme, hele Landskabet Argob. (Det er hele dette Basan, man kalder Refaiterland.) **14** Manasses Søn Ja'ir erobrede hele Landskabet Argob indtil Gesjuriternes og Ma'akatiternes Egne og kaldte dem Ja'irs Teltbyer efter sig selv, som de hedder endnu den Dag i Dag. **15** Og Makir gav jeg

Gilead; **16** og Rubeniterne og Gaditerne gav jeg Landet
fra Gilead til Arnonfloden med Dalens Midtlinie som
Grænse og til Jabbokfloden, Ammoniternes Grænse, **17** og
Arabalavningen med Jordan som Grænse fra Kinneret til
Araba— eller Salthavet ved Foden af Pisgas Skrænter mod
Øst. **18** Dengang gav jeg eder følgende Paabud: »HERREN
eders Gud har givet eder dette Land i Eje; men I skal, saa
mange krigsdygtige Mænd I er, drage væbnede i Spidsen
for eders Brødre Israeliterne — **19** kun eders Kvinder,
Børn og Kvæg (jeg ved, at I har meget Kvæg) skal blive
tilbage i de Byer, jeg giver eder — **20** indtil HERREN
bringer eders Brødre til Hvile ligesom eder, og de ogsaa
faar taget det Land i Besiddelse, som HERREN eders Gud
vil give dem hinsides Jordan; saa kan enhver af eder
vende tilbage til den Ejendom, jeg har givet eder!« **21** Og
Josua gav jeg dengang følgende Paabud: »Du har med
egne Øjne set alt, hvad HERREN eders Gud har gjort ved
disse to Konger; saaledes vil HERREN ogsaa gøre ved alle
de Riger, du drager over til. **22** Du skal ikke frygte for dem;
thi HERREN eders Gud vil selv kæmpe for eder!« **23** Og
dengang bad jeg saaledes til HERREN: **24** »Herre, HERRE!
Du har begyndt at vise din Tjener din Storhed og din
stærke Haand! Thi hvem er den Gud i Himmelen og paa
Jorden, der kan gøre saadanne Gerninger og Storværker
som du? **25** Lad mig da faa Lov at drage over og se det
herlige Land hinsides Jordan, det herlige Bjergland og
Libanon!« **26** Men HERREN var vred paa mig for eders
Skyld og hørte mig ikke, men han sagde til mig: »Lad det
være nok, tal ikke mere til mig om den Sag; **27** men stig

op paa Pisgas Tinde, løft dit Blik mod Vest og Nord, mod Syd og Øst, og tag det i Øjesyn. Thi du kommer ikke til at drage over Jordan dernede; **28** men sig Josua, hvad han skal, og sæt Mod i ham og styrk ham, thi det bliver ham, der skal drage over i Spidsen for dette Folk, og ham, der skal give dem det Land, du ser, i Eje.« **29** Saa blev vi i Dalen lige over for Bet-Peor.

4 Og nu, Israel! Hør de Anordninger og Lovbud, som jeg vil lære eder at holde, for at I kan blive i Live og komme ind og tage det Land i Besiddelse, som HERREN, eders Fædres Gud, vil give eder. **2** I maa hverken lægge noget til eller trække noget fra, hvad jeg byder eder, men I skal holde HERREN eders Guds Bud, som jeg paalægger eder. **3** I har med egne Øjne set, hvad HERREN gjorde i Anledning af Ba'al-Peor: Hver eneste Mand, som fulgte Ba'al-Peor, udryddede HERREN din Gud af din Midte. **4** Men I, som holdt fast ved HERREN eders Gud, er alle i Live den Dag i Dag. **5** Se, jeg har lært eder Anordninger og Lovbud, saaledes som HERREN min Gud har paalagt mig, for at I skal handle derefter i det Land, I skal ind og tage i Besiddelse; **6** hold dem og følg dem! Thi det skal være eders Visdom og eders Kløgt i de andre Folks Øjne. Naar de hører om alle disse Anordninger, skal de sige: »Sandelig, det er et vist og klogt Folk, dette store Folk!« **7** Thi hvor er der vel et stort Folk, som har Guder, der kommer til det, saaledes som HERREN vor Gud gør det, naar vi kalder paa ham; **8** og hvor er der vel et stort Folk, der har saa retfærdige Anordninger og Lovbud som hele denne Lov, jeg forelægger eder i Dag? **9** Kun skal du

vogte dig og omhyggeligt tage Vare paa dig selv, at du ikke glemmer, hvad du med egne Øjne har set, og at det ikke viger fra dit Hjerte, saa længe du lever; og du skal fortælle dine Sønner og dine Sønners Sønner derom. **10** Glem ikke den Dag, du stod for HERREN din Guds Aasyn ved Horeb, da HERREN sagde til mig: »Kald mig Folket sammen, for at jeg kan kundgøre dem mine Ord, saa de kan lære at frygte mig, saa længe de lever paa Jorden, og lære deres Sønner det samme!« **11** Da traadte I frem og stod ved Bjergets Fod, medens Bjerget brændte i lys Lue helt ind i Himmelen, hyllet i Mørke, Skyer og Mulm; **12** og da HERREN talede til eder ud fra Ilden, hørte I kun Ordene, men nogen Skikkelse saa I ikke, kun en Røst fornam I. **13** Da kundgjorde han eder sin Pagt, som han bød eder at holde, de ti Ord, og han skrev dem paa to Stentavler. **14** Og mig bød HERREN dengang at lære eder Anordninger og Lovbud, som I skulde overholde idet Land, I nu skal over og tage i Besiddelse. **15** Eftersom I ikke saa nogen Skikkelse, dengang HERREN talede til eder paa Horeb ud fra Ilden, saa vogt eder nu omhyggeligt for **16** at handle saa ryggesløst, at I laver eder et Gudebillede, en Stenstøtte i en eller anden Skikkelse, enten det nu er et Afbillede af en Mand eller en Kvinde **17** eller et Afbillede af et eller andet Dyr, der lever paa Jorden, eller et Afbillede af en eller anden vinget Fugl, der flyver under Himmelen, **18** eller et Afbillede af et eller andet Kryb, der kryber paa Jorden, eller et Afbillede af en eller anden Fisk i Vandet under Jorden; **19** og naar du løfter dit Blik til Himmelen og ser Solen og Maanen og Stjernerne,

hele Himmelens Hær, saa vogt dig for at lade dig forføre
til at tilbede og dyrke dem. Thi HERREN din Gud har
tildelt alle de andre Folk under hele Himmelen dem; **20**
men eder tog HERREN og førte ud af Smelteovnen, af
Ægypten, for at I skulde være hans Ejendomsfolk, som I
nu er. **21** Men HERREN blev vred paa mig for eders Skyld
og svor, at jeg ikke skulde komme over Jordan ind i det
herlige Land, som HERREN din Gud vil give dig i Eje, **22**
thi jeg skal dø i Landet her; jeg skal ikke komme over
Jordan, men I skal komme over og tage dette herlige Land
i Besiddelse. **23** Saa vogt eder for at glemme HERREN
eders Guds Pagt, som han sluttede med eder, og for at
lave eder noget Gudebillede i Skikkelse af noget som
helst, HERREN din Gud har forbudt dig. **24** Thi HERREN
din Gud er en fortærende Ild, en nidkær Gud! **25** Naar du
faar Børn og Børnebørn, og I bliver gamle i Landet, og I
da handler saa ryggesløst, at I laver eder Gudebilleder
i en eller anden Skikkelse og gør, hvad der er ondt i
HERREN din Guds Øjne, saa at I fortørner ham, **26** saa
kalder jeg i Dag Himmelen og Jorden til Vidne imod eder
paa, at I hastigt skal blive udryddet af det Land, I skal
over Jordan og tage i Besiddelse; I skal ikke faa noget
langt Liv der, men visselig gaa til Grunde; **27** og HERREN
vil splitte eder mellem Folkene, og kun nogle faa af eder
skal blive tilbage blandt de Folkeslag, HERREN driver eder
hen iblandt. **28** Der skal I komme til at dyrke Guder, der
er Menneskehænders Værk, Træ og Sten, som hverken
kan se eller høre, spise eller lugte! **29** Der skal I saa søge
HERREN din Gud, og du skal finde ham, naar du søger

ham af hele dit Hjerte og hele din Sjæl. **30** I de kommende Dage, naar du er i Nød, og alle disse Ting kommer over dig, skal du vende om til HERREN din Gud og adlyde hans Røst. **31** Thi en barmhjertig Gud er HERREN din Gud; han slipper dig ikke og lader dig ikke gaa til Grunde og glemmer ikke Pagten med dine Fædre, som han tilsvor dem. **32** Thi gransk dog i de henfarne Tider, der gik forud for dig, lige fra den Tid af da Gud skabte Menneskene paa Jorden, og fra den ene Ende af Himmelen til den anden, om der er sket noget saa stort som dette, eller om dets Lige er hørt. **33** Har noget Folk hørt Guds Røst ud fra Ilden, saaledes som du hørte det, og levet? **34** Eller har nogen Gud søgt at komme og hente sig et Folk midt ud af et andet Folk ved Prøvelser, Tegn og Undere, ved Krig, med stærk Haand og udstrakt Arm og store Rædsler, saaledes som du med egne Øjne saa HERREN eders Gud gøre med eder i Ægypten? **35** Du fik det at se, for at du skulde vide, at HERREN og ingen anden er Gud. **36** Fra Himmelen lod han dig høre sin Røst for at undervise dig, og paa Jorden lod han dig se sin store Ild, og hans Ord hørte du ud fra Ilden. **37** Og fordi han elskede dine Fædre og udvalgte deres Afkom efter dem og selv førte dig ud af Ægypten ved sin store Vælde **38** for at drive Folk bort foran dig, der er større og mægtigere end du selv, og lade dig komme ind i deres Land og give dig det i Eje, som det nu er sket, **39** derfor skal du i Dag vide og lægge dig paa Sinde, at HERREN og ingen anden er Gud oppe i Himmelen og nede paa Jorden. **40** Og du skal holde hans Anordninger og Bud, som jeg paalægger dig i Dag, for at

det kan gaa dig og dine Børn efter dig vel, og for at du alle Dage kan leve længe i det Land, HERREN din Gud giver dig! **41** Paa den Tid udskilte Moses tre Byer hinsides Jordan, paa den østre Side, **42** som Tilflugtssteder for Manddrabere, der uforsætligt slaar et andet Menneske ihjel uden i Forvejen at have baaret Nag til ham, for at de kan redde Livet ved at ty til en af disse Byer, **43** nemlig Bezer i Ørkenen paa Højsletten for Rubeniterne, Ramot i Gilead for Gaditerne og Golan i Basan for Manassiterne. **44** Dette er den Lov, Moses forelagde Israeliterne. **45** Dette er de Vidnesbyrd, Anordninger og Lovbud, Moses kundgjorde Israeliterne, da de drog bort fra Ægypten, **46** hinsides Jordan i Dalen lige for Bet-Peor i det Land, der havde tilhørt Amoriterkongen Sihon, som boede i Hesjbon, og som Moses og Israeliterne havde slaaet, da de drog bort fra Ægypten. **47** De havde erobret hans og Kong Og af Basans Land, de to Amoriterkonger hinsides Jordan, paa den østre Side, **48** fra Aroer ved Arnonflodens Bred til Sirjons Bjerg, det er Hermon, **49** tillige med hele Arabalavningen hinsides Jordan, paa den østre Side, lige til Arabahavet neden for Pisgas Skrænter.

5 Moses kaldte hele Israel sammen og sagde til dem: Hør, Israel, de Anordninger og Lovbud, som jeg kundgør eder i Dag! Lær dem og hold dem omhyggeligt. **2** HERREN vor Gud sluttede en Pagt med os ved Horeb. **3** Det var ikke med vore Fædre, HERREN sluttede den Pagt, men med os, vi, der i Dag er her til Stede, alle vi, der er i Live. **4** Ansigt til Ansigt talede HERREN med eder paa Bjerget ud fra Ilden. **5** Jeg stod dengang som Mellemmand

mellem HERREN og eder og kundgjorde eder HERRENS Ord; thi I var bange for Ilden og turde ikke stige op paa Bjerget. **6** Han sagde: Jeg er HERREN din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af Trællehuset. **7** Du maa ikke have andre Guder end mig. **8** Du maa ikke gøre dig noget udskaaret Billede eller noget Afbillede af det, som er oppe i Himmelen eller nede paa Jorden eller i Vandet under Jorden; **9** du maa ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg HERREN din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde Led straffer Fædres Brøde paa Børn af dem, som hader mig, **10** men i tusind Led viser Miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine Bud! **11** Du maa ikke misbruge HERREN din Guds Navn, thi HERREN lader ikke den ustraffet, der misbruger hans Navn! **12** Tag Vare paa Hviledagen, saa du holder den hellig, saaledes som HERREN din Gud har paalagt dig! **13** I seks Dage skal du arbejde og gøre al din Gerning, **14** men den syvende Dag skal være Hviledag for HERREN din Gud; da maa du intet Arbejde udføre, hverken du selv, din Søn eller Datter, din Træl eller Trælkvinde, din Okse eller dit Æsel eller noget af dit Kvæg eller den fremmede inden dine Porte, for at din Træl og Trælkvinde kan hvile ud ligesom du selv. **15** Kom i Hu, at du selv var Træl i Ægypten, og at HERREN din Gud førte dig ud derfra med stærk Haand og udstrakt Arm; det er derfor, HERREN din Gud har paalagt dig at fejre Hviledagen! **16** Ær din Fader og din Moder, saaledes som HERREN din Gud har paalagt dig, for at du kan faa et langt Liv, og det maa gaa dig vel i det Land, HERREN din Gud vil give dig. **17** Du maa ikke slaa ihjel! **18**

Du maa ikke bedrive Hor! **19** Du maa ikke stjæle! **20** Du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd imod din Næste! **21** Du maa ikke begære din Næstes Hustru. Du maa ikke attraa din Næstes Hus, hans Mark, hans Træl eller Trælkvinde, hans Okse eller Æsel eller noget, der hører din Næste til! **22** Disse Ord talede HERREN til hele eders Forsamling paa Bjerget ud fra Ilden, Skyen og Mulmet med vældig Røst uden at føje noget til; og han skrev dem op paa to Stentavler og gav mig dem. **23** Men da I hørte Røsten, der lød ud fra Mørket, medens Bjerget stod i lys Lue, kom I, alle Overhovederne for eders Stammer og eders Ældste, hen til mig **24** og sagde: »Se, HERREN vor Gud har ladet os skue sin Herlighed og Storhed, og hans Røst har vi hørt ud fra Ilden; i Dag har vi oplevet, at Gud kan tale med Mennesker, uden at de dør. **25** Men hvorfor skal vi dø? Thi denne vældige Ild vil fortære os; hvis vi skal blive ved at høre paa HERREN vor Guds Røst, maa vi dø! **26** Thi hvilken dødelig har nogen Sinde som vi hørt den levende Guds Røst ud fra Ilden og levet? **27** Træd du hen og hør alt, hvad HERREN vor Gud siger; siden skal du saa sige os alt, hvad HERREN vor Gud taler til dig, og vi skal høre det og gøre derefter.« **28** Og da HERREN hørte, hvorledes I talte til mig, sagde han til mig: »Jeg har hørt, hvad dette Folk siger til dig, og alt, hvad de har sagt til dig, er ret; **29** gid de alle Dage maa have et saadant Hjerte, at de frygter mig og holder alle mine Bud, for at det maa gaa dem og deres Børn vel evindelig. **30** Gaa derfor hen og byd dem at vende tilbage til deres Telte; **31** men bliv du staaende her hos mig, saa skal jeg kundgøre dig alle

Budene, Anordningerne og Lovbudene, som du skal lære dem, og som de skal holde i det Land, jeg vil give dem i Eje!« **32** Gør derfor omhyggeligt saaledes, som HERREN eders Gud har paalagt eder, uden at vige til højre eller venstre; **33** følg altid den Vej, som HERREN eders Gud har paalagt eder at gaa, at I kan blive i Live og faa det godt og leve længe i det Land, I skal tage i Besiddelse!

6 Dette er Budet, Anordningerne og Lovbudene, som HERREN eders Gud har paabudt at lære eder at handle efter i det Land, I skal over og tage i Besiddelse, **2** for at du alle dine Levedage maa frygte HERREN din Gud og holde alle hans Anordninger og Bud, som jeg giver dig, du selv, din Søn og din Sønnesøn, og faa et langt Liv. **3** Hør derfor, Israel, og gør omhyggeligt efter dem, for at det kan gaa dig vel, og for at I maa blive overvættes talrige, saaledes som HERREN, dine Fædres Gud, har forjættet dig, i et Land, der flyder med Mælk og Honning. **4** Hør, Israel! HERREN vor Gud, HERREN er een. **5** Og du skal elske HERREN din Gud af hele dit Hjerte, af hele din Sjæl og af hele din Styrke. **6** Disse Bud, som jeg paalægger dig i Dag, skal du tage dig til Hjerte; **7** og du skal indprente dine Børn dem og tale om dem, baade naar du sidder i dit Hus, og naar du vandrer paa Vejen, baade naar du lægger dig, og naar du staar op; **8** du skal binde dem som et Tegn om din Haand, de skal være som et Erindringsmærke paa din Pande, **9** og du skal skrive dem paa Dørstolperne af dit Hus og paa dine Porte. **10** Og naar HERREN din Gud fører dig ind i det Land, han tilsvor dine Fædre Abraham, Isak og Jakob at ville give dig, store og smukke Byer, som

du ikke har bygget, **11** Huse, der er fulde af alt godt,
som du ikke har samlet, udhuggede Cisterner, som du
ikke har udhugget, Vingaarde og Olivenhaver, som du
ikke har plantet, og du spiser dig mæt, **12** vogt dig da
for at glemme HERREN, som førte dig ud af Ægypten, af
Trællehuset; **13** HERREN din Gud skal du frygte, ham skal
du dyrke, og ved hans Navn skal du sværge! **14** I maa ikke
holde eder til andre Guder, til nogen af de omboende
Folks Guder, **15** thi HERREN din Gud er en nidkær Gud
i din Midte; ellers vil HERREN din Guds Vrede blusse
op imod dig, saa han udrydder dig af Jorden. **16** I maa
ikke friste HERREN eders Gud, som I gjorde ved Massa.
17 I skal omhyggeligt holde HERREN eders Guds Bud,
Vidnesbyrd og Anordninger, som han har paalagt dig;
18 og du skal gøre, hvad der er ret og godt i HERRENS
Øjne, for at det maa gaa dig vel, og du maa komme ind
og faa det herlige Land i Eje, som HERREN tilsvor dine
Fædre, **19** idet han jager alle dine Fjender bort foran
dig, som HERREN har sagt! **20** Naar din Søn i Fremtiden
spørger dig: »Hvorledes har det sig med de Vidnesbyrd,
Anordninger og Lovbud, som HERREN vor Gud gav eder?«
21 saa skal du svare din Søn saaledes: »Vi var engang
Faraos Trælle i Ægypten; men HERREN førte os ud af
Ægypten med stærk Haand. **22** Og HERREN udførte Tegn
og store, ødelæggende Undere paa Ægypten, paa Farao og
hele hans Hus, lige for vore Øjne; **23** men os førte han ud
derfra for at føre os ind og give os det Land, han havde
tilsvoret vore Fædre. **24** Dengang paalagde HERREN os
at handle efter alle disse Anordninger, idet vi frygter

HERREN vor Gud, for at det altid maa gaa os vel, for at han kan lade os blive i Live, som det hidtil er sket. **25** Og vi skal staa som retfærdige for HERREN vor Guds Ansigt, naar vi handler efter alle disse Anordninger, saaledes som han har paalagt os!«

7 Naar HERREN din Gud fører dig ind i det Land, du skal ind og tage i Besiddelse, og driver store Folk bort foran dig, Hetiterne, Girgasjiterne, Amoriterne, Kana'anæerne, Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne, syv Folk, der er større og mægtigere end du, **2** og naar HERREN din Gud giver dem i din Magt, og du overvinder dem, saa skal du lægge Band paa dem. Du maa ikke slutte Pagt med dem eller vise dem Skaansel. **3** Du maa ikke besvogre dig med dem, du maa hverken give en af deres Sønner din Datter eller tage en af deres Døtre til din Søn; **4** thi saa vil de faa din Søn til at falde fra HERREN, saa han dyrker andre Guder, og HERRENS Vrede vil blusse op imod eder, og han vil udrydde dig i Hast. **5** Men saaledes skal I gøre ved dem: Deres Altre skal I nedbryde, deres Stenstøtter skal I sønderslaa, deres Asjerastøtter skal I omhugge, og deres Gudebilleder skal I opbrænde. **6** Thi du er et Folk, der er helliget HERREN din Gud; dig har HERREN din Gud udvalgt til sit Ejendomsfolk blandt alle Folk paa Jorden. **7** Det er ikke, fordi I er større end alle de andre Folk, at HERREN har fattet Velbehag til eder og udvalgt eder, thi I er det mindste af alle Folk; **8** men fordi HERREN elskede eder, og fordi han vilde holde den Ed, han tilsvor eders Fædre, derfor var det, at HERREN med stærk Haand førte eder ud og udløste

dig af Trællehuset, af Ægypterkongen Faraos Haand; **9** saa skal du vide, at HERREN din Gud er den sande Gud, den trofaste Gud, der i tusinde Slægtled holder fast ved sin Pagt og sin Miskundhed mod dem, der elsker ham og holder hans Bud, **10** men bringer Gengældelse over den, der hader ham, saa han udrydder ham, og ikke tøver over for den, der hader ham, men bringer Gengældelse over ham. **11** Derfor skal du omhyggeligt handle efter det Bud, de Anordninger og Lovbud, jeg i Dag giver dig! **12** Naar I nu hører disse Lovbud og holder dem og handler efter dem, saa skal HERREN din Gud til Løn derfor holde fast ved den Pagt og den Miskundhed, han tilsvor dine Fædre. **13** Han skal elske dig, velsigne dig og gøre dig mangfoldig, han skal velsigne Frugten af dit Moderliv og Frugten af din Jord, dit Korn, din Most og din Olie, Tillægget af dine Okser og dine Faars Yngel i det Land, han tilsvor dine Fædre at ville give dig! **14** Velsignet skal du være fremfor alle andre Folk; ingen Mand eller Kvinde hos dig skal være ufrugtbar, ej heller noget af dit Kvæg; **15** og HERREN vil holde alle Sygdomme fra dig; ingen af Ægyptens onde Farsoter, som du jo kender, vil han paaføre dig, men han vil lægge dem paa alle dem, der hader dig. **16** Og alle de Folk, som HERREN din Gud giver dig, skal du fortære uden Skaansel; du maa ikke dyrke deres Guder, thi det vilde blive en Snare for dig. **17** Og skulde du sige ved dig selv: »Disse Folk er større end jeg, hvor kan jeg drive dem bort?« **18** saa frygt ikke for dem, men kom i Hu, hvad HERREN din Gud gjorde ved Farao og hele Ægypten, **19** de store Prøvelser, du selv saa,

Tegnene og Underne, den stærke Haand og den udstrakte Arm, hvormed HERREN din Gud førte dig ud; saaledes vil HERREN din Gud gøre ved alle de Folkeslag, du frygter for. **20** Ja, ogsaa Gedehamse vil HERREN din Gud sende imod dem, indtil de, der er tilbage og holder sig skjult for dig, er udryddet. **21** Vær ikke bange for dem, thi HERREN din Gud er i din Midte, en stor og frygtelig Gud. **22** HERREN din Gud skal lidt efter lidt drive disse Folkeslag bort foran dig. Det gaar ikke an, at du udrydder dem i Hast, thi saa bliver Markens vilde Dyr dig for talrige. **23** Men HERREN din Gud skal give dem i din Magt, og han skal slaa dem med stor Rædsel, indtil de er udryddet. **24** Og han skal give deres Konger i din Haand, og du skal udrydde deres Navn under Himmelen; ingen skal kunne holde Stand over for dig, til du har udryddet dem. **25** Deres Gudebilleder skal I opbrænde; du maa ikke lade dig friste til at tage Sølvet eller Guldet paa dem, for at du ikke skal lokkes i en Snare derved, thi det er HERREN din Gud en Vederstyggelighed, **26** og du maa ikke føre nogen Vederstyggelighed ind i dit Hus, for at du ikke skal hjemfalde til Band ligesom den, nej, du skal nære Afsky og Gru for den, thi den er hjemfaldet til Band!

8 Alle de Bud, jeg i Dag paalægger dig, skal I omhyggeligt handle efter, for at I maa blive i Live og blive mangfoldige og komme ind og tage det Land i Besiddelse, som HERREN tilsvor eders Fædre. **2** Og du skal komme i Hu, hvorledes HERREN din Gud i disse fyrretyve Aar har ført dig i Ørkenen for at ydmyge dig og sætte dig paa Prøve og for at se, hvad der boede i dit Hjerte, om du vilde holde

hans Bud eller ej. **3** Han ydmygede dig og lod dig sulte og gav dig saa Manna at spise, en Føde, som hverken du eller dine Fædre før kendte til, for at lade dig vide, at Mennesket ikke lever af Brød alene; men ved alt, hvad der udgaar af HERRENS Mund, lever Mennesket. **4** Dine klæder blev ikke slidt af Kroppen paa dig, og dine Fødder hovnede ikke i disse fyrretyve Aar: **5** Saa vid da og tag dig til Hjerte, at HERREN optugter dig, som en Mand optugter sin Søn. **6** Og hold HERREN din Guds Bud, saa du vandrer paa hans Veje og frygter ham. **7** Thi HERREN din Gud vil føre dig ind i et herligt Land, et Land med Vandbække, Kilder og Strømme, der vælder frem paa Bjerg og Dal, **8** et Land med Hvede og Byg, med Vinstokke, Figentræer og Granatæbletræer, et Land med Oliventræer og Honning, **9** et Land, hvor du ikke skal tære Fattigmands Brød, hvor du intet skal mangle, et Land, hvis Sten giver Jern, og i hvis Bjerge du kan hugge Kobber. **10** Men naar du saa spiser dig mæt, skal du love HERREN din Gud for det herlige Land, han gav dig. **11** Vogt dig for at glemme HERREN din Gud, saa du ikke holder hans Bud, Lovbud og Anordninger, som jeg i Dag paalægger dig. **12** Naar du da spiser dig mæt og bygger gode Huse og bor i dem, **13** og dit Hornkvæg og Smaakvæg øges, og dit Sølv og Guld øges, og alt, hvad du ejer, øges, **14** lad saa ikke dit Hjerte blive hovmodigt, saa du glemmer HERREN din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af Trællehuset, **15** ham, som ledte dig i den store, grufulde Ørken med dens Giftslanger og Skorpioner og vandløse Ødemarker, ham, som lod Vand vælde frem til dig af den flinthaarde Klippe,

16 ham, som i Ørkenen gav dig Manna at spise, som dine
Fædre ikke kendte til, dig til Ydmygelse og Prøvelse, for i
de kommende Dage at kunne gøre vel imod dig! **17** Og sig
ikke ved dig selv: »Det er min egen Kraft og min egen
Haands Styrke, der har skaffet mig den Rigdom.« **18** Men
kom HERREN din Gud i Hu; thi ham er det, der giver dig
Kraft til at vinde dig Rigdom for at stadfæste den Pagt,
han tilsvor dine Fædre, saaledes som det nu er sket. **19**
Men hvis du glemmer HERREN din Gud og holder dig
til andre Guder og dyrker og tilbeder dem, saa vidner
jeg for eder i Dag, at I skal gaa til Grunde. **20** Som de
Folk, HERREN lader gaa til Grunde for eder, skal I gaa til
Grunde, til Straf for at I ikke vilde adlyde HERREN eders
Gud!

9 Hør, Israel! Du drager nu over Jordan for at komme
og gøre dig til Herre over Folk, der er større og
mægtigere end du selv, over store Byer med himmelhøje
Fæstningsværker; **2** over et stort Folk, høje som Kæmper,
Anakiternes Efterkommere, som du selv kender, og om
hvem du selv har hørt sige: »Hvem kan holde Stand mod
Anakiterne!« **3** Saa skal du nu vide, at det er HERREN din
Gud, der gaar foran dig som en fortærende Ild; han vil
ødelægge dem, og han vil underkue dem for dig, saa du
kan drive dem bort og ødelægge dem i Hast, saaledes som
HERREN har sagt dig. **4** Naar HERREN din Gud jager dem
bort foran dig, tænk saa ikke: »For min Retfærdigheds
Skyld lod HERREN mig komme ind og tage dette Land
i Besiddelse!« Thi det er for disse Folks Ugudeligheds
Skyld, at HERREN driver dem bort foran dig! **5** Det er

ikke for din Retfærdigheds eller dit ædle Hjertes Skyld, du kommer ind og tager deres Land i Besiddelse, nej, det er paa Grund af disse Folks Ondskab, at HERREN driver dem bort foran dig, og fordi han vil opfylde det Ord, han tilsvor dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob. **6** Saa vid da, at det ikke er for din Retfærdigheds Skyld, at HERREN din Gud giver dig dette herlige Land i Eje; thi du er et Folk med haarde Halse! **7** Kom i Hu, glem ikke, hvorledes du fortørnede HERREN din Gud i Ørkenen! Lige fra den Dag I drog ud af Ægypten, og til I kom til Stedet her, har I været genstridige mod HERREN. **8** Ved Horeb fortørnede I HERREN, og HERREN blev vred paa eder, saa han vilde ødelægge eder. **9** Da jeg var steget op paa Bjerget for at modtage Stentavlerne, den Pagts Tavler, som HERREN havde sluttet med eder, opholdt jeg mig paa Bjerget fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter uden at spise eller drikke, **10** og HERREN gav mig de to Stentavler, beskrevne med Guds Finger; og paa dem stod alle de Ord, HERREN havde talt til eder paa Bjerget ud fra Ilden, den Dag I var forsamlet. **11** Da de fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter var omme, gav HERREN mig de to Stentavler, Pagtens Tavler. **12** Og HERREN sagde til mig: »Staa op og skynd dig ned herfra, thi det Folk, du førte ud af Ægypten, har handlet ilde; hastigt er de veget fra den Vej, jeg foreskrev dem: de har lavet sig et støbt Billede!« **13** Og HERREN sagde til mig: »Jeg har set dette Folk, og se, det er et Folk med haarde Halse; **14** lad mig i Fred, saa jeg kan ødelægge dem og udslette deres Navn under Himmelen; saa vil jeg gøre dig til et

Folk, mægtigere og større end det!« **15** Da vendte jeg
mig bort og steg ned fra Bjerget med Pagtens to Tavler i
mine Hænder, medens Bjerget brændte i lys Lue; **16** og
jeg saa, og se, I havde syndet mod HERREN eders Gud, I
havde lavet eder en støbt Tyrekalv; hastigt var I veget
fra den Vej, HERREN havde foreskrevet eder. **17** Da greb
jeg de to Tavler og kastede dem ud af mine Hænder og
knuste dem for eders Øjne. **18** Og derpaa faldt jeg ned
for HERRENS Aasyn fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter
ligesom forrige Gang, uden at spise eller drikke, for alle
eders Synders Skyld, som I havde begaaet, idet I gjorde,
hvad der var ondt i HERRENS Øjne, saa I fortørnede ham.
19 Thi jeg frygtede for, at HERREN skulde tilintetgøre
eder i den Vrede og Harme, som opfyldte ham imod eder.
Og HERREN bønhørte mig ogsaa den Gang! **20** Ogsaa paa
Aron blev HERREN vred, saa han vilde tilintetgøre ham;
men den Gang gik jeg ogsaa i Forbøn for Aron. **21** Men
eders syndige Værk, Kalven, tog jeg og brændte; og jeg
knuste og malede den til fint Støv, og Støvet kastede jeg i
Bækken, som løber ned ad Bjerget. **22** Ogsaa i Tab'era,
Massa og Kibrot-Hatta'ava fortørnede I HERREN. **23** Og da
HERREN lod eder rejse fra Kadesj-Barnea og bød eder
drage op og tage det Land i Besiddelse, som han vilde
give eder, trodsede I HERREN eders Guds Befaling, og I
troede ikke paa ham og adlød ham ikke. **24** I har været
genstridige mod HERREN, saa længe jeg har kendt eder.
25 Saa faldt jeg ned for HERRENS Aasyn i de fyrretyve
Dage og fyrretyve Nætter, fordi HERREN havde sagt, at
han vilde tilintetgøre eder, **26** og jeg bad til HERREN

og sagde: »Herre, HERRE, ødelæg ikke dit Folk og din Ejendom, som du udløste ved din store Magt og førte ud af Ægypten med stærk Haand! **27** Kom dine Tjenere i Hu, Abraham, Isak og Jakob; giv ikke Agt paa dette Folks Halsstarrighed, paa dets Ugudelighed og paa dets Synd, **28** for at man ikke skal sige i det Land, du førte os ud fra: Fordi HERREN ikke evnede at føre dem til det Land, han havde lovet dem, og fordi han hadede dem, derfor førte han dem ud for at lade dem omkomme i Ørkenen! **29** De er jo dit Folk og din Ejendom, som du førte ud ved din store Kraft og din udstrakte Arm!«

10 Ved denne Tid sagde HERREN til mig: »Tilhug dig to Stentavler ligesom de forrige og stig op til mig paa Bjerget; lav dig ogsaa en Ark af Træ! **2** Saa vil jeg paa Tavlerne skrive de Ord, der stod paa de forrige Tavler, som du knuste, og du skal lægge dem ned i Arken!« **3** Da lavede jeg en Ark af Akacietræ og tilhuggede to Stentavler ligesom de forrige og steg op paa Bjerget med de to Tavler i Haanden. **4** Og han skrev paa Tavlerne det samme, som var skrevet første Gang, de ti Ord, som HERREN havde talt til eder paa Bjerget ud fra Ilden, den Dag I var forsamlet. Og HERREN overgav mig dem. **5** Saa vendte jeg mig bort og steg ned fra Bjerget og lagde Tavlerne i den Ark, jeg havde lavet, og der blev de liggende, som HERREN havde paalagt mig. **6** Og Israeliterne drog fra Be'erot-bene-Ja'akan til Mosera. Der døde Aron, og der blev han jordet, og hans Søn Eleazar blev Præst i hans Sted. **7** Derfra drog de til Gudgoda og fra Gudgoda til Jotbata, en Egn med Vandløb. **8** Paa den Tid udskilte

HERREN Levis Stamme til at bære HERRENS Pagts Ark og til at staa for HERRENS Aasyn og tjene ham og velsigne i hans Navn, som det sker den Dag i Dag. **9** Derfor fik Levi ikke Arvelod og Del sammen med sine Brødre; HERREN selv er hans Arvelod, som HERREN din Gud lovede ham. **10** Men jeg blev paa Bjerget lige saa længe som forrige Gang, fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, og HERREN bønhørte mig ogsaa denne Gang; HERREN vilde ikke tilintetgøre dig. **11** Da sagde HERREN til mig: »Rejs dig og bryd op i Spidsen for Folket, for at de kan komme og tage det Land i Besiddelse, jeg tilsvor deres Fædre at ville give dem!« **12** Og nu, Israel! Hvad andet kræver HERREN din Gud af dig, end at du skal frygte HERREN din Gud, saa du vandrer paa alle hans Veje, og at du skal elske ham og tjene HERREN din Gud af hele dit Hjerte og hele din Sjæl, **13** saa du holder HERRENS Bud og Anordninger, som jeg i Dag paalægger dig, for at det maa gaa dig vel. **14** Se, Himmelen og Himlenes Himle og Jorden med alt, hvad der er paa den, tilhører HERREN din Gud; **15** men kun til dine Fædre fattede han Velbehag, saa han elskede dem, og eder, deres Afkom, udvalgte han af alle Folkeslag, som det nu er kendeligt. **16** Saa omskær nu eders Hjerters Forhud og gør ikke mer eders Nakker stive! **17** Thi HERREN eders Gud er Gudernes Gud og Herrernes Herre, den store, vældige, forfærdelige Gud, som ikke viser Personsanseelse eller lader sig købe, **18** som skaffer den faderløse og Enken Ret og elsker den fremmede og giver ham Brød og klæder. **19** Derfor skal I elske den fremmede, thi I var selv fremmede i Ægypten.

20 HERREN din Gud skal du frygte: ham skal du tjene, ved
ham skal du holde fast, og ved hans Navn skal du sværge!
21 Han er din Lovsang, og han er din Gud, han, som har
gjort disse store og forfærdelige Ting imod dig, som du
med egne Øjne har set! **22** Halvfjerdsindstyve i Tal drog
dine Fædre ned til Ægypten, og nu har HERREN din Gud
gjort dig talrig som Himmelens Stjerner!

11 Saa elsk da HERREN din Gud og hold hans Forskrifter,
hans Anordninger, Lovbud og Bud alle Dage: **2** jeg taler
ikke til eders Børn, der ikke har oplevet det og set det;
betænk derfor i Dag HERREN eders Guds Optugtelse, hans
Storhed, hans stærke Haand og udstrakte Arm, **3** hans
Tegn og Gerninger, som han gjorde midt i Ægypten mod
Farao, Ægypterkongen, og hele hans Land, **4** og hvad han
gjorde ved Ægypternes Hærmagt, deres Heste og Vogne,
som han, da de forfulgte eder, lod det røde Havs Vande
skylle hen over og tilintetgjorde for stedse, **5** og hvad
han gjorde for eder i Ørkenen, lige til I kom til Stedet her,
6 og hvad han gjorde ved Datan og Abiram, Rubens Søn
Eliabs Sønner, hvorledes Jorden aabnede sin Mund og
slugte dem tillige med deres Huse og Telte og alt, hvad
der var i Ledtog med dem, midt iblandt hele Israel! **7** Thi
med egne Øjne har I set al den Stordaad, HERREN har
øvet! **8** Saa hold da alle de Bud, jeg i Dag paalægger dig,
for at I kan vinde Styrke og komme og tage det Land i
Besiddelse, som I skal over og tage i Besiddelse, **9** og for
at I kan faa et langt Liv paa den Jord, HERREN tilsvor
eders Fædre at ville give dem og deres Afkom, et Land,
der flyder med Mælk og Honning. **10** Thi det Land, du skal

ind og tage i Besiddelse, er ikke som Ægypten, hvorfra I drog ud! Naar du der havde saaet din Sæd, maatte du vande Landet med din Fod, som en Urtehave; **11** nej, det Land, I skal over og tage i Besiddelse, er et Land med Bjerge og Dale, der drikker Vand, naar Regnen falder fra Himmelen, **12** et Land, som HERREN din Gud har Omhu for, og som HERREN din Guds Øjne stadig hviler paa, fra Aarets Begyndelse og til dets Slutning. **13** Og hvis I nu lyder mine Bud, som jeg i Dag paalægger eder, saa I elsker HERREN eders Gud og tjener ham af hele eders Hjerte og hele eders Sjæl, **14** saa vil jeg give eders Land dets Regn i rette Tid, baade Tidligregn og Sildigregn, saa du kan høste dit Korn, din Most og din Olie; **15** og jeg vil give Græs paa din Mark til dit Kvæg; og du skal spise dig mæt. **16** Men vogt eder, at ikke eders Hjerte daares, saa I falder fra og dyrker andre Guder og tilbeder dem; **17** thi da vil HERRENS Vrede blusse op imod eder, og han vil lukke Himmelen, saa der ikke falder Regn, og Jorden ikke giver Grøde, og I skal hurtigt udryddes af det herlige Land, HERREN vil give eder. **18** I skal lægge eder disse mine Ord paa Hjerte og Sinde, binde dem som et Tegn om eders Haand og lade dem være et Erindringsmærke paa eders Pande, **19** og I skal lære eders Børn dem, idet I taler om dem, baade naar du sidder i dit Hus, og naar du vandrer paa Vejen, baade naar du lægger dig, og naar du staar op. **20** Og du skal skrive dem paa Dørstolperne af dit Hus og paa dine Porte, **21** for at I og eders Børn maa leve i det Land, HERREN tilsvor eders Fædre at ville give dem, saa længe Himmelen er over Jorden. **22**

Thi hvis I vogter vel paa alle disse Bud, som jeg i Dag
paalægger eder at holde, saa I elsker HERREN eders Gud
og vandrer paa alle hans Veje og hænger fast ved ham, **23**
saa skal HERREN drive alle disse Folk bort foran eder, og I
skal underlægge eder Folk, der er større og mægtigere
end I. **24** Hver Plet, eders Fodsaal betræder, skal tilhøre
eder; fra Ørkenen til Libanon og fra den store Flod,
Eufratfloden, til Havet i Vest skal eders Landemærker
strække sig. **25** Ingen skal kunne holde Stand for eder;
Skræk og Rædsel for eder skal HERREN eders Gud lade
komme over hele det Land, I betræder, saaledes som han
lovede eder. **26** Se, jeg forelægger eder i Dag Velsignelse
og Forbandelse, **27** Velsignelsen, hvis I lyder HERREN
eders Guds Bud, som jeg i Dag paalægger eder, **28** og
Forbandelsen, hvis I ikke lyder HERREN eders Guds Bud,
men viger bort fra den Vej, jeg i Dag foreskriver eder, for
at holde eder til andre Guder, I ikke før kendte til. **29** Og
naar HERREN din Gud fører dig ind i det Land, du skal
ind og tage i Besiddelse, saa skal du lægge Velsignelsen
paa Garizims Bjerg og Forbandelsen paa Ebals Bjerg. **30**
De ligger jo hinsides Jordan, bag ved den, mod Vest, i
de Kana'anæeres Land, der bor i Arabalavningen, lige
over for Gilgal ved Sandsigerens Træ. **31** Thi I staar jo
nu i Begreb med at overskride Jordan for at gaa ind
og tage det Land i Besiddelse, som HERREN eders Gud
vil give eder. Naar I da har taget det i Besiddelse og
bosat eder der, **32** skal I omhyggeligt handle efter alle de
Anordninger og Lovbud, jeg i Dag forelægger eder!

12 Dette er de Anordninger og Lovbud, I omhyggeligt
skal handle efter i det Land, HERREN, dine Fædres Gud,
giver dig i Eje, saa længe I lever paa Jorden. **2** I skal i Bund
og Grund ødelægge alle de Steder, hvor de Folk, I driver
bort, dyrker deres Guder, paa de høje Bjerge, paa Højene
og under alle grønne Træer! **3** I skal nedbryde deres
Altre og sønderslaa deres Stenstøtter, I skal opbrænde
deres Asjerastøtter og omhugge deres Gudebilleder og
udrydde deres Navn fra hvert saadant Sted. **4** I maa ikke
bære eder saaledes ad over for HERREN eders Gud; **5**
men til det Sted, HERREN eders Gud udvælger blandt alle
eders Stammer for at stedfæste sit Navn og lade det bo
der, skal I søge, og der skal du gaa hen; **6** derhen skal
I bringe eders Brændofre og Slagtofre, eders Tiender
og Offerydelser, eders Løfteofre og Frivilligofre og de
førstefødte af eders Hornkvæg og Smaakvæg; **7** der skal I
holde Maaltid for HERREN eders Guds Aasyn og sammen
med eders Husstand være glade over alt, hvad I erhverver,
hvad HERREN din Gud velsigner dig med. **8** I maa ikke
bære eder ad, som vi nu for Tiden gør her, hvor enhver
gør, hvad han finder for godt; **9** thi endnu er I jo ikke
kommet til det Hvilested og den Arvelod, HERREN din
Gud vil give dig. **10** Men naar I er gaaet over Jordan og
har fæstet Bo i det Land, HERREN eders Gud vil give
eder til Arv, og han faar skaffet eder Ro for alle eders
Fjender trindt omkring, saa I kan bo trygt, **11** da skal det
Sted, HERREN eders Gud udvælger til Bolig for sit Navn,
være det, hvorhen I skal bringe alt, hvad jeg paalægger
eder, eders Brændofre og Slagtofre, eders Tiender og

Offerydelser og alle eders udvalgte Løfteofre, som I lover HERREN; **12** og der skal I være glade for HERREN eders Guds Aasyn sammen med eders Sønner og Døtre, eders Trælle og Trælkvinder og Leviten inden eders Porte; thi han har jo ingen Arvelod og Del som I andre. **13** Vogt dig for at ofre dine Brændofre paa et hvilket som helst Sted, dit Øje falder paa. **14** Men paa det Sted HERREN udvælger i en af dine Stammer, der skal du ofre dine Brændofre, og der skal du gøre alt, hvad jeg paalægger dig. **15** Derimod maa du, saa meget du lyster, slagte Kvæg og nyde Kød rundt om i dine Byer, alt som HERREN din Gud velsigner dig; urene og rene maa spise det, som var det Gazeller eller Hjorte. **16** Kun Blodet maa I ikke nyde; det skal du lade løbe ud paa Jorden som Vand. **17** Men inden dine Porte maa du ikke nyde Tienden af dit Korn, din Most og din Olie eller de førstefødte af dit Hornkvæg og Smaakvæg eller noget af dine Løfteofre og Frivilligofre eller nogen af dine Offerydelser; **18** men for HERREN din Guds Aasyn, paa det Sted, HERREN din Gud udvælger, skal du nyde alt dette sammen med din Søn og Datter, din Træl og Trælkvinde og Leviten inden dine Porte, og du skal være glad for HERREN din Guds Aasyn over alt, hvad du erhverver dig. **19** Vogt dig vel for at glemme Leviten, saa længe du lever i dit Land! **20** Naar HERREN din Gud udvider dine Landemærker, som han har lovet dig, og du da faar Lyst til Kød og siger: »Jeg vil have Kød at spise«, saa spis kun Kød, saa meget du lyster. **21** Hvis det Sted, HERREN din Gud udvælger for der at stedfæste sit Navn, ligger langt fra dig, saa maa du slagte af dit Hornkvæg og

Smaakvæg, som HERREN giver dig, saaledes som jeg har paalagt dig, og spise det inden dine Porte, saa meget du lyster. **22** Men du skal spise det, som man spiser Gazeller og Hjorte; baade urene og rene maa spise det. **23** Kun maa du ufravigeligt afholde dig fra at nyde Blodet; thi Blodet er Sjælen, og du maa ikke nyde Sjælen tillige med Kødet. **24** Du maa ikke nyde det, men du skal lade det løbe ud paa Jorden som Vand. **25** Afhold dig fra at nyde det, for at det kan gaa dig og dine Børn efter dig vel, idet du gør, hvad der er ret i HERRENS Øjne. **26** Men dine hellige Gaver og Løfteofre skal du komme med til det Sted, HERREN udvælger; **27** og du skal bringe dine Brændofre, baade Kødet og Blodet, paa HERREN din Guds Alter; og Blodet af dine Slagtofre skal udøses paa HERREN din Guds Alter, men Kødet maa du spise. **28** Adlyd omhyggeligt alle disse Bud, som jeg i Dag paalægger dig, for at det kan gaa dig og dine Børn efter dig vel til evig Tid, idet du gør, hvad der er godt og ret i HERREN din Guds Øjne. **29** Naar HERREN din Gud udrydder de Folk, du drager hen at drive bort, og du har drevet dem bort og bosat dig i deres Land, **30** saa vogt dig for at lade dig lokke til at gaa i deres Fodspor, efter at de er udryddet foran dig, og for at spørge dig for angaaende deres Guder, idet du siger: »Hvorledes plejede disse Folkeslag at dyrke deres Guder? Saaledes vil ogsaa jeg bære mig ad.« **31** Saaledes maa du ikke bære dig ad over for HERREN din Gud; thi alt, hvad der er HERREN en Vederstyggelighed, alt, hvad han hader, har de gjort over for deres Guder; ja, de brændte endog deres Sønner og Døtre til Ære for deres Guder! **32**

Alt, hvad jeg paalægger eder, skal I omhyggeligt udføre. Du maa hverken lægge noget til eller trække noget fra.

13 Naar en Profet eller en, der har Drømme, opstaar i
din Midte og forkynder dig et Tegn eller et Under, **2** og
det Tegn og Under, han talte til dig om, indtræffer, og
han samtidig opfordrer eder til at holde eder til andre
Guder, som I ikke før kendte til, og dyrke dem, **3** saa
maa du ikke høre paa den Profets Tale eller paa den, der
har Drømmen; thi HERREN eders Gud sætter eder paa
Prøve for at se, om I elsker HERREN eders Gud af hele
eders Hjerte og hele eders Sjæl. **4** HERREN eders Gud
skal I holde eder til, ham skal I frygte, hans Bud skal I
holde, hans Røst skal I adlyde, ham skal I tjene, og ved
ham skal I holde fast. **5** Men hin Profet eller den, der
har Drømmen, skal lide Døden; thi fra HERREN eders
Gud, som førte eder ud af Ægypten og udløste dig af
Trællehuset, har han prædiket Frafald for at drage dig
bort fra den Vej, HERREN din Gud bød dig at vandre paa;
og du skal udrydde det onde af din Midte. **6** Dersom din
Broder eller Halvbroder, din Søn eller Datter, din Hustru,
som du favner, eller din Ven, der er dig kær som dit eget
Liv, hemmeligt vil lokke dig til at gaa hen og dyrke andre
Guder, som hverken du eller dine Fædre før kendte til,
7 af de Folkeslags Guder, der bor rundt om eder, være
sig nær eller fjernt, fra den ene Ende af Jorden til den
anden, **8** saa maa du ikke føje ham eller høre paa ham;
og du maa ikke have Medlidenhed med ham, vise ham
Skaansel eller holde Haand over ham, **9** men du skal slaa
ham ihjel; din Haand skal være den første, der løfter

sig imod ham for at slaa ham ihjel, siden alle de andres Haand. **10** Du skal stene ham til Døde, fordi han søgte at forføre dig til Frafald fra HERREN din Gud, der førte dig ud af Ægypten, af Trællehuset. **11** Og det skal høres i hele Israel, saa de gribes af Frygt og ikke mere øver en saadan Udaad i din Midte! **12** Kommer det dig for Øre, at der i en af dine Byer, som HERREN din Gud giver dig at bo i, **13** er optraadt Niddinger af din egen Midte, som har forført deres Bysbørn til at gaa hen og dyrke fremmede Guder, som I ikke før kendte til, **14** saa skal du omhyggeligt undersøge, efterforske og udgranske Sagen, og hvis det viser sig, at det virkelig forholder sig saa, at der er øvet en saadan Vederstyggelighed i din Midte, **15** da skal du hugge Indbyggerne i den By ned med Sværdet, idet du lægger Band paa den og alt, hvad der er deri; ogsaa Kvæget der skal du hugge ned med Sværdet. **16** Og alt Byttet, der er taget der, skal du samle sammen midt paa Torvet, og saa skal du opbrænde Byen og Byttet, der er taget der, som et Heloffer til HERREN din Gud; derefter skal den for evigt ligge i Ruiner og aldrig mer bygges op. **17** Og intet af det bandlyste maa blive hængende ved din Haand, for at HERREN maa standse sin flammende Vrede og vise dig Barmhjertighed og i sin Barmhjertighed gøre dig mangfoldig, som han tilsvor dine Fædre, **18** fordi du adlyder HERREN din Guds Røst, saa du vogter paa alle hans Bud, som jeg i Dag paalægger dig, og gør, hvad der er ret i HERREN din Guds Øjne!

14 HERREN eders Guds Børn er I, derfor maa I ikke indridse Mærker paa eder eller afrage Haaret over Panden

for de dødes Skyld. **2** Thi du er et Folk, der er helliget HERREN din Gud, og dig har HERREN udvalgt til at være hans Ejendomsfolk blandt alle Folk paa Jorden. **3** Du maa ikke spise noget, som er en Vederstyggelighed. **4** De Dyr, I maa spise, er følgende: Okser, Faar og Geder, **5** Hjorte, Gazeller, Antiloper, Stenbukke, Disjonantiloper, Oryksantiloper og Vildgeder. **6** Og alt det Kvæg, som har spaltede Klove, begge Klove helt spaltede, og tygger Drøv, det Kvæg maa I spise. **7** Men følgende maa I ikke spise af dem, der tygger Drøv, og af dem, der har Klovene helt spaltede: Kamelen, Haren og Klippegrævlingen, thi de tygger vel Drøv, men har ikke Klove; de skal være eder urene; **8** ej heller Svinet, thi det har vel Klove, men tygger ikke Drøv; det skal være eder urent. Deres Kød maa I ikke spise, og ved deres Aadsler maa I ikke røre. **9** Af alt, hvad der lever i Vandet, maa I spise følgende: Alt, hvad der har Finner og Skæl, maa I spise. **10** Men intet, der ikke har Finner og Skæl, maa I spise; det skal være eder urent. **11** Alle rene Fugle maa I spise. **12** Men følgende Fugle maa I ikke spise: Ørnen, Lammegribben, Havørnen, **13** Glenten, de forskellige Arter af Falke, **14** alle de forskellige Arter af Ravne, **15** Strudsen, Takmasfuglen, Maagen, de forskellige Arter af Høge, **16** Uglen, Hornuglen, Tinsjemetfuglen, **17** Pelikanen, Aadselgribben, Fiskepelikanen, **18** Storken, de forskellige Arter af Hejrer, Hærfuglen og Flagermusen. **19** Alt vinget Kryb skal være eder urent og maa ikke spises. **20** Men alle rene Fugle maa I spise. **21** I maa ikke spise noget selvdødt Dyr. Du kan give det til den fremmede inden dine Porte, at han kan spise det, eller du kan sælge

det til en Udlænding. Thi du er et Folk, der er helliget HERREN din Gud. Du maa ikke koge et Kid i dets Moders Mælk. **22** Du skal give Tiende af al din Afgrøde, der vokser paa Marken, Aar for Aar; **23** og for HERREN din Guds Aasyn, paa det Sted, han udvælger til Bolig for sit Navn, skal du nyde Tienden af dit Korn, din Most og din Olie og de førstefødte af dit Hornkvæg og Smaakvæg, for at du kan lære at frygte HERREN din Gud alle Dage. **24** Men naar Vejen er dig for lang, saa du ikke kan bringe det derhen, eftersom det Sted, HERREN din Gud udvælger for der at stedfæste sit Navn, ligger for langt borte fra dig, fordi HERREN din Gud velsigner dig, **25** saa skal du gøre det i Penge og pakke Pengene ind og tage dem med og drage til det Sted, HERREN din Gud udvælger, **26** og du skal for Pengene købe alt, hvad dit Hjerte begærer, Hornkvæg og Smaakvæg, Vin og stærk Drik og alt, hvad du har Lyst til, og nyde det der for HERREN din Guds Aasyn og være glad sammen med din Husstand. **27** Og Leviten inden dine Porte maa du ikke glemme; thi han har ikke Arvelod og Del som du. **28** Men hver Gang der er gaaet tre Aar, skal du tage al Tienden af din Afgrøde i det Aar og samle den inden dine Porte, **29** saa at Leviten, der jo ikke har Arvelod og Del som du, og den fremmede, den faderløse og Enken inden dine Porte kan komme og spise sig mæt deraf; det skal du gøre, for at HERREN din Gud maa velsigne dig i al den Gerning, du tager dig for.

15 Hvert syvende Aar skal du holde Friaar. **2** Og Friaaret skal holdes saaledes: Enhver, der har en Fordring paa sin Næste, skal give Afkald derpaa; han maa ikke kræve

sin Næste og sin Broder, naar et Friaar er udraabt for HERREN. **3** Udlændinge maa du kræve; men det, du har til gode hos din Broder, skal du give Afkald paa. **4** Dog, der bliver ingen fattige hos dig; thi HERREN din Gud vil rigeligt velsigne dig i det Land, HERREN din Gud vil give dig i Arv og Eje, **5** hvis du blot vil adlyde HERREN din Guds Røst, saa du omhyggeligt handler efter alle disse Bud, som jeg i Dag paalægger dig. **6** Thi HERREN din Gud vil velsigne dig, som han lovede dig, og du skal laane ud til mange Folk, men selv skal du ikke laane; og du skal faa Magt over mange Folk, men de skal ikke faa Magt over dig. **7** Naar der findes en fattig hos dig, en af dine Brødre inden dine Porte et steds i dit Land, som HERREN din Gud vil give dig, maa du ikke være haardhjertet og lukke din Haand for din fattige Broder; **8** men du skal lukke din Haand op for ham og laane ham, hvad han savner og trænger til. **9** Vogt dig for, at ikke saadan nedrig Tanke kommer op i dig: »Der er ikke længe til det syvende Aar, Friaaret!« saa du ser med onde Øjne paa din fattige Broder og ikke giver ham noget; thi da vil han raabe til HERREN over dig, og du vil paadrage dig Synd. **10** Men du skal give ham villigt uden at være fortrydelig i dit Hjerte over at skulle give ham; thi for den Sags Skyld vil HERREN din Gud velsigne dig i alt dit Virke, i alt, hvad du tager dig for. **11** Thi der vil aldrig mangle fattige i Landet; derfor byder jeg dig: Du skal villigt lukke din Haand op for din nødlidende og fattige Broder i dit Land. **12** Naar en af dine Brødre, en hebraisk Mand eller Kvinde, sælger sig til dig, skal han trælle for dig i seks Aar, men i det

syvende skal du give ham fri. **13** Og naar du giver ham fri,
maa du ikke lade ham gaa med tomme Hænder; **14** men
du skal give ham rigeligt med af dit Smaakvæg og fra din
Lo og din Perse; efter som HERREN din Gud velsigner
dig, skal du give ham. **15** Du skal komme i Hu, at du selv
var Træl i Ægypten, og at HERREN din Gud udløste dig;
derfor byder jeg dig dette i Dag. **16** Men hvis han siger til
dig: »Jeg vil ikke forlade dig, thi jeg har faaet Kærlighed
til dig og dit Hus og har det godt hos dig«, **17** saa skal du
tage en Syl og stikke den igennem hans Øre ind i Døren,
og saa skal han være din Træl for Livstid. Og paa samme
Maade skal du bære dig ad med din Trælkvinde. **18** Du
maa ikke være fortrydelig over at skulle give ham fri;
thi han har ved sit Arbejde i de seks Aar ydet dig det
dobbelte af en Daglejers Løn; og HERREN vil velsigne dig
i alt, hvad du tager dig for. **19** Alle førstefødte Handyr,
der fødes dig mellem dit Hornkvæg og Smaakvæg, skal
du hellige HERREN din Gud; du maa hverken bruge det
førstefødte af dine Okser til Arbejde eller klippe Ulden
af det førstefødte af dine Faar. **20** For HERREN din Guds
Aasyn skal du sammen med din Husstand fortære det Aar
efter Aar paa det Sted, HERREN udvælger. **21** Men hvis de
har en Lyde, hvis de er lamme eller blinde eller har en
anden slem Lyde, maa du ikke ofre dem til HERREN din
Gud. **22** Inden dine Port kan du, baade de rene og urene
iblandt eder, fortære dem som Gazeller eller Hjorte. **23**
Kun Blodet maa du ikke nyde; det skal du lade løbe ud
paa Jorden som Vand.

16 Tag Vare paa Abib Maaned og hold Paaske for HERREN
din Gud; thi i Abib Maaned førte HERREN din Gud dig
ved Nattetide ud af Ægypten. **2** Og som Paaskeoffer til
HERREN din Gud skal du slagte Smaakvæg og Hornkvæg
paa det Sted, HERREN din Gud udvælger til Bolig for sit
Navn. **3** Du maa ikke spise syret Brød dertil. I syv Dage
skal du spise usyret Brød dertil, Trængselsbrød — thi
i største Hast drog du ud af Ægypten — for at du kan
ihukomme den Dag, du drog ud af Ægypten, saa længe
du lever. **4** Hele syv Dage maa der ikke findes Surdejg
nogetsteds inden for dine Landemærker. Af Kødet, som du
slagter om Aftenen den første Dag maa intet ligge Natten
over til næste Morgen. **5** Du har ingensteds Lov at slagte
Paaskeofferet inden dine Porte, som HERREN din Gud
giver dig; **6** men paa det Sted, HERREN din Gud udvælger
til Bolig for sit Navn, der skal du slagte Paaskeofferet
om Aftenen ved Solnedgang, paa det Tidspunkt du drog
ud af Ægypten. **7** Og du skal koge det og spise det paa
det Sted, HERREN din Gud udvælger, og næste Morgen
skal du vende hjemad og drage til dine Boliger. **8** I seks
Dage skal du spise usyrede Brød, og paa den syvende
skal der være festlig Samling for HERREN din Gud, du
maa intet Arbejde udføre. **9** Syv Uger skal du tælle frem;
den Dag du sætter Seglen til Kornet, skal du begynde at
tælle. **10** Saa skal du fejre Ugefesten for HERREN din Gud
med saa mange frivillige Gaver, du vil give, efter som
HERREN din Gud velsigner dig. **11** Og du skal være glad
for HERREN din Guds Aasyn paa det Sted, HERREN din
Gud udvælger til Bolig for sit Navn, sammen med din

Søn og Datter, din Træl og Trælkvinde, Leviten inden dine Porte, den fremmede, den faderløse og Enken, som bor hos dig. **12** Og du skal komme i Hu, at du var Træl i Ægypten, og omhyggeligt holde disse Anordninger. **13** Løvhyttefesten skal du fejre i syv Dage, naar du har indsamlet Udbyttet fra din Tærskeplads og din Perse; **14** og du skal være glad paa din Højtid sammen med din Søn og Datter, din Træl og Trælkvinde, Leviten, den fremmede, den faderløse og Enken inden dine Porte. **15** Syv Dage skal du holde Højtid for HERREN din Gud, paa det Sted HERREN udvælger, thi HERREN din Gud vil velsigne dig i alt, hvad du avler, og alt, hvad du arbejder med; derfor skal du kun være glad. **16** Tre Gange om Aaret skal alle af Mandkøn hos dig stedes for HERREN din Guds Aasyn, paa det Sted han udvælger, paa de usyrede Brøds Fest, Ugefesten og Løvhyttefesten; og man maa ikke stedes for HERRENS Aasyn med tomme Hænder; **17** men enhver skal komme med, hvad han kan give efter den Velsignelse, HERREN din Gud giver dig. **18** Dommere og Tilsynsmænd skal du indsætte dig overalt inden dine Porte, som HERREN din Gud vil give dig, rundt om i dine Stammer, og de skal dømme Folket paa retfærdig Vis. **19** Du maa ikke bøje Retten, ikke vise Personsanseelse og ikke tage imod Bestikkelse; thi Bestikkelse gør Vismænd blinde og forplumrer de retfærdiges Sag. **20** Ret, kun Ret skal du stræbe efter, for at du kan leve og beholde det Land, som HERREN din Gud vil give dig. **21** Du maa ikke plante dig nogen Asjerastøtte, noget som helst Træ ved Siden af det Alter, du rejser for HERREN din Gud. **22**

Heller ikke maa du rejse dig nogen Stenstøtte; dem hader HERREN din Gud.

17 Du maa ikke ofre HERREN din Gud en Okse eller et Stykke Smaakvæg, som har nogen Lyde, nogen som helst Fejl; thi det er HERREN din Gud en Vederstyggelighed.
2 Naar der et steds i din Midte inden dine Porte, som HERREN din Gud vil give dig, findes nogen, Mand eller Kvinde, der gør, hvad der er ondt i HERREN din Guds Øjne, og overtræder hans Pagt, **3** idet han gaar hen og dyrker andre Guder og tilbeder dem, Solen, Maanen eller Himmelens hele Hær, hvad jeg ikke har paalagt eder, **4** og det bliver dig meldt, saa du faar det at høre, da skal du omhyggeligt undersøge Sagen, og hvis det viser sig, at det virkelig forholder sig saaledes, at der er øvet en saadan Vederstyggelighed i Israel, **5** da skal du føre Manden eller Kvinden, som har øvet denne Udaad, ud til Byporten, hvad enten det nu er en Mand eller en Kvinde, og stene dem til Døde. **6** Paa to eller tre Vidners Udsagn skal Dødsdommen udføres; den maa ikke udføres paa et enkelt Vidnes Udsagn. **7** Vidnernes Haand skal først løfte sig imod ham for at slaa ham ihjel, siden alle de andres Haand. Saaledes skal du udrydde det onde af din Midte. **8** Naar en Retssag angaaende Blodsudgydelse eller et Ejendomsspørgsmaal eller Legemsskade, naar i det hele en eller anden Retstrætte inden dine Porte er dig for vanskelig, skal du staa op og drage til det Sted, HERREN din Gud udvælger, **9** og henvende dig til Levitpræsterne og den Dommer, som er der til den Tid, og spørge dem til Raads, saa skal de give dig til Kende,

hvorledes der skal dømmes i Sagen. **10** Og du skal rette
dig efter den Afgørelse, de giver dig til Kende fra det
Sted, HERREN udvælger, og omhyggeligt handle efter
alt det, som de lærer dig. **11** Efter den Vejledning, de
giver dig, og efter den Kendelse, de kundgør dig, skal
du handle uden at vige til højre eller venstre fra, hvad
de giver dig til Kende. **12** Og den Mand, der formaster
sig til ikke at lyde Præsten, som gør Tjeneste der for
HERREN din Gud, eller Dommeren, den Mand skal dø, og
du skal udrydde det onde af Israel. **13** Og det skal høres i
hele Folket, saa de gribes af Frygt og ikke mere handler
formasteligt. **14** Naar du kommer ind i det Land, HERREN
din Gud vil give dig, og faar taget det i Besiddelse og
fæstet Bo der, og du saa faar den Tanke, at du vil have en
Konge over dig ligesom alle de andre Folk rundt om dig,
15 saa maa du kun sætte den Mand til Konge over dig,
som HERREN din Gud udvælger. Af dine Brødres Midte
skal du tage dig en Konge. En fremmed, der ikke hører til
dine Brødre, maa du ikke tage til Konge over dig. **16** Kun
maa han ikke holde mange Heste og sende Folket tilbage
til Ægypten for at skaffe sig mange Heste; thi HERREN
har jo sagt til eder: »I maa ikke mere vende tilbage ad den
Vej!« **17** Heller ikke maa han have mange Hustruer, for at
hans Hjerte ikke skal forledes til Frafald, og han maa ikke
samle sig Sølv og Guld i Overflod. **18** Naar han saa har sat
sig paa Tronen, skal han skaffe sig en Afskrift af denne
Lov hos Levitpræsterne; **19** og han skal have den hos sig
og læse i den alle sine Levedage, at han kan lære at frygte
HERREN sin Gud, saa han tager Vare paa alle denne Lovs

Ord og paa disse Anordninger og holder dem, **20** for at hans Hjerte ikke skal hovmode sig over hans Brødre eller vige til højre eller venstre fra Budet, at han og hans Sønner i lange Tider maa have Kongemagten i Israel.

18 Levitpræsterne, hele Levis Stamme, skal ikke have arvelod og Del sammen med det øvrige Israel, men leve af HERRENS Ildofre og af det, der tilfalder ham. **2** Han maa ikke eje nogen Arvelod blandt sine Brødre; HERREN er hans Arvelod, som han lovede ham. **3** Og dette skal være den Ret, Præsterne har Krav paa hos Folket, hos dem, der slagter Ofre, være sig Okser eller Smaakvæg: Han skal give Præsten Boven, Kæberne og Kallunet. **4** Det første af dit Korn, din Most og din Olie og den første Uld af dine Faar skal du give ham. **5** Thi ham har HERREN din Gud udvalgt blandt alle dine Stammer, saa at han og hans Sønner altid skal gøre Præstetjeneste i HERRENS Navn. **6** Naar en Levit inden dine Porte et steds i Israel, hvor han har haft sit Ophold, kommer til det Sted, HERREN udvælger — det staar ham frit for at komme, hvis han vil — **7** maa han gøre Præstetjeneste i HERREN sin Guds Navn, lige saa vel som alle hans Brødre, de andre Leviter, der staar for HERRENS Aasyn der. **8** De skal nyde samme Ret, fraregnet hvad enhver er kommet til ved Salg af sin Fædrenearv. **9** Naar du kommer ind i det Land, HERREN din Gud vil give dig, maa du ikke lære at efterligne disse Folks Vederstyggeligheder. **10** Der maa ingen findes hos dig, som lader sin Søn eller Datter gaa igennem Ilden, ingen, som driver Spaadomskunst, tager Varsler, er Sandsiger eller øver Trolddom, **11** ingen, som

foretager Besværgelse eller gør Spørgsmaal til Genfærd og Sandsigeraander og henvender sig til de døde; **12** thi enhver, der gør sligt, er HERREN vederstyggelig, og for disse Vederstyggeligheders Skyld er det, at HERREN din Gud driver dem bort foran dig. **13** Ustraffelig skal du være for HERREN din Gud. **14** Thi disse Folk, som du skal drive bort, hører paa dem, der tager Varsler og driver Spaadomskunst; men sligt har HERREN din Gud ikke tilladt dig. **15** HERREN din Gud vil lade en Profet som mig fremstaa af din Midte, af dine Brødre; ham skal I høre paa. **16** Saaledes udbad du dig det jo af HERREN din Gud ved Horeb, den Dag I var forsamlede, da du sagde: »Lad mig ikke mere høre HERREN min Guds Røst og se denne vældige Ild, at jeg ikke skal dø!« **17** Da sagde HERREN til mig: »De har talt rettelig! **18** Jeg vil lade en Profet som dig fremstaa for dem af deres Brødre og lægge mine Ord i hans Mund, og han skal sige dem alt, hvad jeg byder ham! **19** Og enhver, der ikke vil høre mine Ord, som han taler i mit Navn, ham vil jeg kræve til Regnskab. **20** Men den Profet, der formaster sig til at tale noget i mit Navn, som jeg ikke har paalagt ham at tale, eller taler i en anden Guds Navn, den Profet skal dø!« **21** Og hvis du tænker ved dig selv: »Hvorledes skal vi kende det Ord, HERREN ikke har talt?« **22** saa vid: Hvad en Profet taler i HERRENS Navn, uden at det sker og indtræffer, det er noget, HERREN ikke har talt. I Formastelighed har Profeten udtalt det, og du skal ikke være bange for ham!

19 Naar HERREN din Gud faar udryddet de Folk, hvis Land HERREN din Gud vil give dig, og du faar dem drevet

bort og har bosat dig i deres Byer og Huse, **2** da skal du udtage dig tre Byer midt i dit Land, som HERREN din Gud giver dig i Eje. **3** Du skal sætte Vejen til dem i Stand og dele dit Landomraade, som HERREN din Gud tildeler dig, i tre Dele, for at enhver Manddraber kan ty derhen. **4** Men om de Manddrabere, der har Ret til at ty derhen for at redde Livet, gælder følgende: Naar nogen af Vanvare slaar sin Næste ihjel, uden at han i Forvejen har baaret Nag til ham, **5** naar saaledes en gaar med sin Næste ud i Skoven for at fælde Træer, og hans Haand svinger Øksen for at fælde et Træ, og Jernet farer ud af Skaftet og rammer hans Næste, saa han dør, da maa han ty til en af disse Byer og redde Livet, **6** for at ikke Blodhævneren i Ophidselse skal sætte efter Manddraberen og, fordi Vejen er for lang, indhente ham og slaa ham ihjel, skønt han ikke havde fortjent Døden, eftersom han ikke i Forvejen havde baaret Nag til ham. **7** Derfor giver jeg dig dette Bud: Tre Byer skal du udtage dig! **8** Og dersom HERREN din Gud udvider dine Landemærker, som han tilsvor dine Fædre, og giver dig hele det Land, han lovede at give dine Fædre, **9** fordi du omhyggeligt overholder alle disse Bud, som jeg i Dag paalægger dig, idet du elsker HERREN din Gud og vandrer paa hans Veje alle Dage, saa skal du føje endnu tre Byer til disse tre, **10** for at der ikke skal udgydes uskyldigt Blod i dit Land, som HERREN din Gud giver dig i Eje, saa du paadrager dig Blodskyld. **11** Men naar en Mand, som bærer Nag til sin Næste, lægger sig paa Lur efter ham, overfalder ham og slaar ham ihjel, og han saa flygter til en af disse Byer, **12** skal hans

Bys Ældste sende Bud og lade ham hente hjem derfra og overgive ham i Blodhævnerens Haand, og han skal lade sit Liv. **13** Skaan ham ikke, men rens Israel for den uskyldiges Blod, at det maa gaa dig vel. **14** Du maa ikke flytte din Næstes Markskel, som tidligere Slægter har sat, ved den Arvelod, du faar tildelt i det Land, HERREN din Gud vil give dig i Eje. **15** En enkelt kan ikke optræde som Vidne mod en Mand, naar det angaar Misgerning eller Synd, hvad Synd det end er, han begaar; kun paa to eller tre Vidners Udsagn kan en Sag afgøres. **16** Naar et ondsindet Vidne optræder mod nogen og beskylder ham for Lovbrud, **17** skal begge de stridende fremstille sig for HERRENS Aasyn, for de Præster og Dommere, der er til den Tid, **18** og Dommerne skal undersøge Sagen grundigt, og hvis det viser sig, at Vidnet er et falsk Vidne, der har aflagt falsk Vidnesbyrd mod sin Broder, **19** saa skal I gøre med ham, som han havde til Hensigt at gøre med sin Broder; du skal udrydde det onde af din Midte. **20** Naar da de andre hører det, vil de gribes af Frygt og ikke mere øve en saadan Udaad i din Midte. **21** Du maa ikke vise Skaansel: Liv for Liv, Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod!

20 Naar du drager i Krig mod din Fjende og faar Øje paa Heste, Vogne og Krigsfolk, der er talrigere end du selv, skal du ikke blive bange for dem; thi HERREN din Gud er med dig, han, som førte dig op fra Ægypten. **2** Naar I rykker ud til Kamp, skal Præsten træde frem og tale til Folket, **3** og han skal sige til dem: »Hør, Israel! I rykker i Dag ud til Kamp mod eders Fjender, lad ikke

eders Hjerte være forsagt, frygt ikke, forfærdes ikke og
vær ikke bange for dem! **4** Thi HERREN eders Gud drager
med eder for at stride for eder mod eders Fjender og
give eder Sejr.« **5** Og Tilsynsmændene skal tale saaledes
til Folket: »Er der nogen, som har bygget et nyt Hus og
endnu ikke indviet det, maa han have Lov at vende hjem
til sit Hus, for at ikke en anden skal indvie det, om han
falder i Slaget. **6** Og er der nogen, som har plantet en
Vingaard og ikke taget den i Brug, maa han have Lov at
vende hjem til sit Hus, for at ikke en anden skal tage den
i Brug, om han falder i Slaget. **7** Og er der nogen, som har
trolovet sig med en Kvinde, men endnu ikke taget hende
til Hustru, maa han have Lov at vende hjem til sit Hus,
for at ikke en anden skal tage hende til Hustru, om han
falder i Slaget.« **8** Og Tilsynsmændene skal fremdeles tale
til Folket og sige: »Er der nogen, som er bange og forsagt,
maa han have Lov at vende hjem til sit Hus, for at ikke
hans Brødre skal blive forsagte, som han selv er det!«
9 Naar saa Tilsynsmændene er færdige med at tale til
Folket, skal der sættes Høvedsmænd i Spidsen for Folket.
10 Naar du rykker frem til Angreb paa en By, skal du først
tilbyde den Fred. **11** Hvis den da tager mod Fredstilbudet
og aabner sine Porte for dig, skal alle Folk, som findes
i den, være dine livegne og trælle for dig. **12** Vil den
derimod ikke slutte Fred, men kæmpe med dig, da skal du
belejre den, **13** og naar HERREN din Gud giver den i din
Haand, skal du hugge alle af Mandkøn ned med Sværdet.
14 Men Kvinderne, Børnene, Kvæget og alt, hvad der er i
Byen, alt, hvad der røves i den, maa du tage som Bytte,

og du maa gøre dig til gode med det, som røves fra dine Fjender, hvad HERREN din Gud giver dig. **15** Saaledes skal du bære dig ad med alle de Byer, som ligger langt fra dig og ikke hører til disse Folkeslags Byer her; **16** men i disse Folks Byer, som HERREN din Gud giver dig i Eje, maa du ikke lade en eneste Sjæl i Live. **17** Paa dem skal du lægge Band, paa Hetiterne, Amoriterne, Kana'anæerne, Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne, som HERREN din Gud har paalagt dig, **18** for at de ikke skal lære eder at efterligne alle deres Vederstyggeligheder, som de øver til Ære for deres Guder, saa I forsynder eder mod HERREN eders Gud. **19** Naar du ved Belejringen af en By maa holde den indesluttet i lang Tid for at indtage den, maa du ikke ødelægge de Træer, der hører til den, ved at svinge Øksen imod dem; fra dem faar du Føde; dem maa du ikke hugge om; thi mon Markens Træer er Mennesker, at de ogsaa skulde rammes af Belejringen? **20** Kun Træer, du ved, ikke bærer spiselig Frugt, maa du ødelægge og fælde for at bygge Belejringsværker mod den By, som er i Krig med dig, til den falder.

21 Naar man i det Land, HERREN din Gud vil give dig i Eje, finder en liggende dræbt paa Marken, uden at det vides, hvem der har slaaet ham ihjel, **2** da skal dine Ældste og Dommere gaa ud og maale Afstanden til de Byer, som ligger rundt om den dræbte. **3** Derpaa skal de Ældste i den By, der ligger nærmest ved den dræbte, tage en Kvie, som ikke har været brugt til Arbejde eller baaret Aag, **4** og Byens Ældste skal trække Kvien ned i en Dal med stedserindende Vand, som ikke dyrkes og

besaaes, og der i Dalen skal de sønderbryde Nakken paa Kvien. **5** Saa skal Præsterne, Levis Sønner, træde til — thi dem har HERREN din Gud udvalgt til sin Tjeneste og til at velsigne i HERRENS Navn, og efter deres Ord skal al Trætte og enhver Sag, der vedrører Legemsskade, afgøres — **6** og alle de Ældste i den By, der ligger nærmest ved den dræbte, skal tvætte deres hænder over Kvien, hvis Nakke blev sønderbrudt i Dalen, **7** og bekende: »Vore Hænder har ikke udgydt dette Blod, og vore Øjne har ikke set det! **8** Tilgiv, HERRE, dit Folk Israel, som du udløste, og lad ikke dit Folk Israel undgælde for det uskyldige Blod!« Saa skal der skaffes dem Soning for Blodskylden. **9** Du skal skaffe det uskyldige Blod bort fra dig. Det skal gaa dig vel, naar du gør, hvad der er ret i HERRENS Øjne. **10** Naar du drager i Krig mod dine Fjender, og HERREN din Gud giver dem i din Haand, og du tager Fanger iblandt dem **11** og blandt Fangerne faar Øje paa en Kvinde, som ser godt ud, og faar Kærlighed til hende og ønsker at tage hende til Ægte, **12** da skal du føre hende ind i dit Hus, og hun skal klippe sit Haar af, skære sine Negle, **13** aflægge sin Fangedragt og opholde sig en Maanedstid i dit Hus og græde over sin Fader og Moder. Saa kan du gaa ind til hende og ægte hende, saa hun bliver din Hustru. **14** Men hvis du ikke mere synes om hende, skal du give hende fri, du maa ikke sælge hende for Penge; du maa ikke være hensynsløs imod hende, eftersom du har krænket hende. **15** Naar en Mand har to Hustruer, en han elsker, og en han tilsidesætter, og de føder ham Sønner, baade Yndlingshustruen og den tilsidesatte, og

den førstefødte er den tilsidesattes Søn, **16** saa maa Manden, naar han skifter sin Ejendom mellem Sønnerne, ikke give Yndlingshustruens Søn Førstefødselsretten til Skade for den førstefødte, den tilsidesattes Søn. **17** Men han skal anerkende den førstefødte, den tilsidesattes Søn, som førstefødt, og give ham dobbelt Del af alt, hvad han ejer; thi han er Førstegrøden af hans Manddomskraft, og hans er Førstefødselsretten. **18** Naar nogen har en vanartet og genstridig Søn, der ikke vil adlyde sine Forældres Røst og, selv naar de trygler ham, ikke adlyder dem, **19** saa skal hans Forældre tage ham med Magt og føre ham ud til de Ældste i hans By og til Porten der **20** og sige til Byens Ældste: »Vor Søn her er vanartet og genstridig; han vil ikke adlyde os, men er en Ødeland og Drukkenbolt.« **21** Derpaa skal alle Mændene i hans By stene ham til Døde. Saaledes skal du udrydde det onde af din Midte, og hele Israel skal høre det og gribes af Frygt. **22** Naar en Mand har gjort sig skyldig i en Synd, der straffes med Døden, og aflives, og du hænger ham op i et Træ, **23** saa maa hans Lig ikke blive hængende Natten over i Træet; men du skal begrave ham samme Dag; thi en hængt er en Guds Forbandelse, og du maa ikke gøre dit Land urent, som HERREN din Gud vil give dig i Eje.

22 Naar du ser din Broders Okse eller Faar løbe løse om, maa du ikke undlade at tage dig af dem, men du skal bringe dem tilbage til din Broder. **2** Og hvis din Broder ikke bor i Nærheden af dig, eller du ikke ved, hvis Dyret er, skal du tage det ind i dit Hus, og det skal være hos dig, indtil din Broder spørger efter det; saa skal du give ham

det tilbage. **3** Paa samme Maade skal du forholde dig med hans Æsel, med hans Klæder og med alt, hvad der bliver borte for din Broder, naar du finder det. Du maa ikke undlade at tage dig af det. **4** Naar du ser din Broders Okse eller Æsel styrte paa Vejen, maa du ikke undlade at tage dig af dem, men du skal hjælpe ham med at faa dem op. **5** En Kvinde maa ikke bære Mandsdragt, og en Mand maa ikke iføre sig Kvindeklæder; thi enhver, der gør det, er HERREN din Gud en Vederstyggelighed. **6** Naar du paa din Vej træffer paa en Fuglerede i et Træ eller paa Jorden med Unger eller Æg, og Moderen ligger paa Ungerne eller Æggene, maa du ikke tage Moderen sammen med Ungerne; **7** Ungerne kan du tage, men Moderen skal du lade flyve, for at det maa gaa dig vel og du maa faa et langt Liv. **8** Naar du bygger et nyt Hus, skal du sætte Rækværk om Taget, for at du ikke skal bringe Blodskyld over dit Hus, hvis nogen falder ned derfra. **9** Du maa ikke saa to Slags Sæd i din Vingaard, ellers hjemfalder det hele til Helligdommen, baade Sæden, du saaede, og Udbyttet af Vingaarden. **10** Du maa ikke pløje med en Okse og et Æsel sammen. **11** Du maa ikke bære Tøj, som er vævet baade af Uld og Hør. **12** Du skal sætte Kvaster i de fire Hjørner af din Kappe, som du hyller dig i. **13** Naar en Mand efter at have ægtet en Kvinde og søgt Samkvem med hende faar Uvilje imod hende **14** og siger hende skammelige Ting paa og udspreder ondt Rygte om hende, idet han siger: »Jeg tog denne Kvinde til Ægte, men da jeg havde Samkvem med hende, fandt jeg ikke hos hende Tegnet paa, at hun var Jomfru!« **15** saa skal

den unge Kvindes Forældre bringe Jomfrutegnet hen til Byens Ældste i Byporten; **16** og Pigens Fader skal sige til de Ældste: »Jeg gav denne Mand min Datter til Hustru, men han har faaet Uvilje imod hende, **17** og nu siger han hende skammelige Ting paa og siger: Jeg har ikke hos din Datter fundet Tegnet paa, at hun var Jomfru! Men her er Jomfrutegnet!« Og dermed skal de brede Klædet ud for Byens Ældste. **18** Da skal Byens Ældste tage Manden og revse ham; **19** og de skal paalægge ham en Bøde paa hundrede Sekel Sølv og give den unge Kvindes Fader dem, fordi han udspredte ondt Rygte om en Jomfru i Israel. Og han skal beholde hende som Hustru og har ikke Lov til at skille sig fra hende, saa længe han lever. **20** Men hvis Beskyldningen er sand, hvis den unge Kvindes Jomfrutegn ikke findes, **21** skal man føre hende hen foran hendes Faders Husdør, og Mændene i hendes By skal stene hende til Døde, fordi hun har begaaet en Udaad i Israel ved at bedrive Hor i sin Faders Hus. Saaledes skal du udrydde det onde af din Midte. **22** Naar en Mand gribes i Samleje med en gift Kvinde, skal de begge dø, baade Manden, der laa hos Kvinden, og Kvinden selv. Saaledes skal du udrydde det onde af Israel. **23** Naar en Mand inde i Byen træffer en Jomfru, der er trolovet med en anden, og har Samleje med hende, **24** skal I føre dem begge ud til Byens Port og stene dem til Døde, Pigen fordi hun ikke skreg om Hjælp i Byen, og Manden, fordi han krænkede sin Næstes Brud. Saaledes skal du udrydde det onde af din Midte. **25** Men hvis Manden træffer den trolovede Pige ude i det fri og tiltvinger sig Samleje

med hende, skal kun Manden, der havde Samleje med hende, dø. **26** Pigen derimod skal du ikke gøre noget; hun har ikke begaaet nogen Synd, som fortjener Døden; thi dermed er det, som naar en overfalder sin Næste og slaar ham ihjel; **27** han traf hende jo ude i det fri, og den trolovede Pige skreg, men ingen kom hende til Hjælp. **28** Naar en Mand træffer en Jomfru, der ikke er trolovet, og tiltvinger sig Samleje med hende, og de gribes paa fersk Gerning, **29** skal den Mand, der havde Samleje med hende, give Pigens Fader halvtredsindstyve Sekel Sølv og tage hende til Ægte, fordi han krænkede hende; og han har ikke Ret til at skille sig fra hende, saa længe han lever. **30** Ingen maa ægte sin Faders Hustru eller løfte sin Faders Tæppe.

23 Ingen, der er gildet ved Knusning eller Snit, har Adgang til HERRENS Forsamling. **2** Ingen, som er født i blandet Ægteskab, har Adgang til HERRENS Forsamling; end ikke i tiende Led har hans Afkom Adgang til HERRENS Forsamling. **3** Ingen Ammonit eller Moabit har Adgang til HERRENS Forsamling; end ikke i tiende Led har deres Afkom nogen Sinde Adgang til HERRENS Forsamling, **4** fordi de ikke kom eder i Møde med Brød eller Vand undervejs, da I drog bort fra Ægypten, og fordi han lejede Bileam, Beors Søn, fra Petor i Aram-Naharajim, imod dig til at forbande dig; **5** men HERREN din Gud vilde ikke høre paa Bileam, og HERREN din Gud forvandlede Forbandelsen til Velsignelse, fordi HERREN din Gud elskede dig. **6** Du skal aldrig i Evighed bekymre dig om deres Velfærd og Lykke! **7** Derimod maa du ikke afsky

Edomiterne, thi det er dine Brødre. Heller ikke Ægypterne maa du afsky, thi du har levet som fremmed i deres Land. **8** Deres Efterkommere maa have Adgang til HERRENS Forsamling i tredje Led. **9** Naar du gaar i Krig mod dine Fjender og lægger dig i Lejr, saa vogt dig for alt, hvad der er utilbørligt. **10** Findes der nogen hos dig, der paa Grund af en natlig Hændelse ikke er ren, skal han gaa uden for Lejren, han maa ikke komme ind i Lejren; **11** naar det lakker mod Aften, skal han tvætte sig med Vand, og naar Solen gaar ned, maa han atter komme ind i Lejren. **12** Du skal have en afsides Plads uden for Lejren, hvor du kan gaa for dig selv; **13** og du skal have en Pind i dit Bælte, og naar du sætter dig derude, skal du med den grave et Hul og bagefter tildække dine Udtømmelser. **14** Thi HERREN din Gud drager med midt i din Lejr for at hjælpe dig og give dine Fjender i din Magt; derfor skal din Lejr være hellig, for at han ikke skal se noget hos dig, der vækker Væmmelse, og vende sig fra dig. **15** Du maa ikke udlevere en Træl til hans Herre, naar han er flygtet fra sin Herre og søger Tilflugt hos dig. **16** Han maa tage Ophold i din Midte paa det Sted, han selv vælger, inden dine Porte, hvor han helst vil være, og du maa ikke gøre ham Men. **17** Ingen af Israels Døtre maa være Skøge, og ingen af Israels Sønner maa være Mandsskøge. **18** Du maa ikke for at opfylde et Løfte bringe Skøgefortjeneste eller Hundeløn til HERREN din Guds Hus; thi begge dele er HERREN din Gud en Vederstyggelighed. **19** Du maa ikke tage Rente af din Broder, hverken af Penge, Fødevarer eller andet, som man kan tage Rente af. **20** Af Udlændinge maa du tage

Rente, men ikke af din Broder, hvis HERREN din Gud skal velsigne dig i alt, hvad du tager dig for i det Land, du skal ind og tage i Besiddelse. **21** Naar du aflægger et Løfte til HERREN din Gud, maa du ikke tøve med at indfri det; thi ellers vil HERREN din Gud kræve det af dig, og du vil paadrage dig Skyld. **22** Men hvis du undlader at aflægge Løfter, paadrager du dig ingen Skyld. **23** Hvad du engang har sagt, skal du holde, og du skal gøre, hvad du frivilligt har lovet HERREN din Gud, hvad du har udtalt med din Mund. **24** Naar du kommer ind i din Næstes Vingaard, maa du spise alle de Druer, du har Lyst til, saa du bliver mæt; men du maa ingen komme i din Kurv. **25** Naar du gaar igennem din Næstes Sæd, maa du plukke Aks med din Haand, men du maa ikke komme til din Næstes Sæd med Segl.

24 Naar en Mand tager en Kvinde til Ægte, og hun ikke vinder hans Yndest, fordi han finder noget ved hende, der vækker Ubehag hos ham, og han skriver hende et Skilsmissebrev og giver hende det i Hænde og sender hende ud af sit Hjem, **2** saa maa hun efter at have forladt hans Hjem gaa hen og gifte sig med en anden Mand; **3** faar denne anden Mand ogsaa Uvilje imod hende og skriver hende et Skilsmissebrev og giver hende det i Hænde og sender hende ud af sit Hjem, eller dør den anden Mand, der havde taget hende til Ægte, **4** saa har hendes første Mand, som havde sendt hende bort, ikke Ret til igen at tage hende til Hustru, efter at hun er blevet uren. Thi det er HERREN en Vederstyggelighed, og du maa ikke bringe Brøde over det Land, HERREN din

Gud vil give dig i Eje. **5** Naar en Mand nylig har taget sig en Hustru, skal han ikke drage med i Krig, og der skal ikke paalægges ham nogen som helst Forpligtelse; han skal have Frihed til at blive hjemme et Aar og glæde sin Hustru, som han har ægtet. **6** Man maa ikke tage en Haandkværn i Pant, heller ikke den øverste Møllesten; thi det var at tage Livet selv i Pant. **7** Naar nogen gribes i at stjæle en af sine Brødre blandt Israeliterne og gør ham Fortræd eller sælger ham, da skal en saadan Tyv lade sit Liv. Du skal udrydde det onde af din Midte. **8** Tag dig i Vare med Spedalskhed, saa du meget omhyggeligt handler efter alt, hvad Levitpræsterne lærer eder; som jeg har paabudt dem, skal I omhyggeligt handle. **9** Kom i Hu, hvad HERREN din Gud gjorde ved Mirjam undervejs, da I drog bort fra Ægypten. **10** Naar du yder din Næste et Laan, maa du ikke gaa ind i hans Hus for at tage Pant af ham. **11** Du skal blive staaende udenfor, og den Mand, du yder Laanet, skal bringe Pantet ud til dig. **12** Hvis han er en fattig Mand, maa du ikke lægge dig til Hvile med hans Pant; **13** ved Solnedgang skal du give ham Pantet tilbage, for at han kan lægge sig til Hvile i sin Kappe. Da velsigner han dig derfor, og du staar retfærdiggjort for HERREN din Guds Aasyn. **14** Du maa ikke forurette en nødlidende, fattig Daglejer, hvad enten han hører til dine Brødre eller de fremmede inden dine Porte nogetsteds i dit Land. **15** Dag for Dag skal du give ham hans Løn, saa at Solen ikke gaar ned derover, thi han er nødlidende og venter med Længsel derpaa. Ellers raaber han til HERREN over dig, og du paadrager dig Skyld. **16** Fædre skal ikke lide Døden

for Børns Skyld, og Børn skal ikke lide Døden for Fædres Skyld. Enhver skal lide Døden for sin egen Synd. **17** Du maa ikke bøje Retten for den fremmede og den faderløse, og du maa ikke tage Enkens Klædning i Pant. **18** Men kom i Hu, at du var Træl i Ægypten, og at HERREN din Gud udløste dig derfra. Derfor byder jeg dig at handle saaledes. **19** Naar du bjærger din Høst paa din Mark og glemmer et Neg paa Marken, maa du ikke vende tilbage for at hente det; det skal tilfalde den fremmede, den faderløse og Enken, for at HERREN din Gud kan velsigne dig i alt, hvad du tager dig for. **20** Naar du slaar dine Oliven ned, maa du ikke bagefter gennemsøge Grenene; den fremmede, den faderløse og Enken skal det tilfalde. **21** Naar du høster din Vin, maa du ikke holde Efterhøst; den fremmede, den faderløse og Enken skal det tilfalde. **22** Kom i Hu, at du selv var Træl i Ægypten; derfor byder jeg dig at handle saaledes.

25 Naar der opstaar Strid mellem Mænd, og de møder for Retten, skal man dømme dem imellem; den, der har Ret, skal frikendes, den skyldige dømmes. **2** Og dersom den skyldige idømmes Prygl, skal Dommeren lade ham lægge sig paa Jorden og i sit Paasyn lade ham faa det Antal Slag, der svarer til hans Forseelse. **3** Fyrretyve Slag maa han lade ham faa, men heller ikke flere, for at din Broder ikke skal vanæres for dine Øjne, naar han faar endnu flere Slag. **4** Du maa ikke binde Munden til paa en Okse, naar den tærsker. **5** Naar flere Brødre bor sammen, og en af dem dør uden at efterlade sig nogen Søn, maa hans Enke ikke gifte sig med en fremmed Mand uden for

Slægten; men hendes Svoger skal gaa til hende og tage hende til Ægte, idet han indgaar Svogerægteskab med hende. **6** Og den første Søn, hun føder, skal bære den afdøde Broders Navn, for at hans Navn ikke skal udslettes af Israel. **7** Men hvis Manden er uvillig til at ægte sin Svigerinde, skal hun gaa hen til de Ældste i Byporten og sige: »Min Svoger vægrer sig ved at opretholde sin Broders Navn i Israel og vil ikke indgaa Svogerægteskab med mig!« **8** Derpaa skal de Ældste i Byen stævne ham for sig og tale ham til, og hvis han da fastholder sin Beslutning og erklærer sig uvillig til at ægte hende, **9** skal hans Svigerinde i de Ældstes Paasyn gaa hen til ham, drage hans Sko af hans Fod og spytte ham i Ansigtet og tage til Orde og sige: »Saaledes gør man ved den Mand, som ikke vil opbygge sin Broders Slægt!« **10** Og hans Navn i Israel skal være: den barfodedes Hus. **11** Naar der opstaar Trætte mellem to Mænd, og den enes Hustru kommer til for at fri sin Mand fra den andens Slag, og hun rækker sin Haand ud og tager fat i den andens Blusel, **12** da skal du hugge hendes Haand af; du maa ikke vise Skaansel. **13** Du maa ikke have to Slags Vægtlodder i din Pung, større og mindre. **14** Du maa ikke have to Slags Efaer i dit Hus, en større og en mindre. **15** Fuldvægtige Lodder og Efaer, der holder Maal, skal du have, for at du kan faa et langt Liv i det Land, HERREN din Gud vil give dig. **16** Thi en Vederstyggelighed for HERREN din Gud er enhver, der øver sligt, enhver, der begaar Svig. **17** Kom i Hu, hvad Amalekiterne gjorde imod dig undervejs, da I drog bort fra Ægypten, **18** hvorledes de kom imod

dig undervejs og uden at frygte Gud huggede alle dine udmattede Efternølere ned, da du var træt og mødig. **19** Naar derfor HERREN din Gud giver dig Ro for alle dine Fjender rundt om i det Land, HERREN din Gud vil give dig i Arv og Eje, da skal du udrydde ethvert Minde om Amalek. Glem det ikke!

26 Naar du kommer ind i det Land, HERREN din Gud giver dig til Arv, og tager det i Besiddelse og bosætter dig deri, **2** skal du tage en Del af Førstegrøden af alle de Jordens Frugter, som du høster af det Land, HERREN din Gud giver dig, og lægge dem i en Kurv og begive dig til det Sted, HERREN din Gud udvælger til Bolig for sit Navn. **3** Naar du saa kommer til den Præst, som er der paa den Tid, skal du sige til ham: »Jeg vidner i Dag for HERREN din Gud, at jeg er kommet ind i det Land, HERREN tilsvor vore Fædre at ville give os.« **4** Saa skal Præsten tage Kurven af din Haand og sætte den hen foran HERREN din Guds Alter. **5** Derpaa skal du tage til Orde og sige for HERREN din Guds Aasyn: »En omvankende Aramæer var min Stamfader; han drog ned til Ægypten og boede der som fremmed med nogle faa Mænd, men der blev han til et stort, mægtigt og talrigt Folk. **6** Men Ægypterne mishandlede og plagede os og paalagde os haardt Trællearbejde; **7** da raabte vi til HERREN, vore Fædres Gud, og HERREN hørte vor Røst og saa til vor Elendighed, Møje og Trængsel; **8** og HERREN førte os ud af Ægypten med stærk Haand og udstrakt Arm, med store, forfærdelige Gerninger og med Tegn og Undere; **9** og han førte os til dette Sted og gav os dette Land,

et Land, der flyder med Mælk og Honning. **10** Og her
bringer jeg nu Førstegrøden af Frugterne af den Jord,
du har givet mig, HERRE!« Derpaa skal du stille Kurven
hen for HERREN din Guds Aasyn og tilbede for HERREN
din Guds Aasyn **11** og saa være glad over alt det gode,
HERREN din Gud giver dig, sammen med din Husstand,
Leviten og den fremmede, der bor i din Midte. **12** Naar du
det tredje Aar, Tiendeaaret, er færdig med at aflevere
hele Tienden af din Afgrøde og har givet Leviten, den
fremmede, den faderløse og Enken den, saa de kan spise
sig mætte inden dine Porte, **13** da skal du sige for HERREN
din Guds Aasyn: »Jeg har leveret det hellige ud fra mit
Hus, jeg har ogsaa givet Leviten, den fremmede, den
faderløse og Enken det efter alt dit Bud, som du har givet
os; jeg har ikke overtraadt noget af dine Bud og intet
glemt. **14** Jeg har ikke spist deraf, medens jeg havde Sorg,
jeg har ikke været uren, da jeg afleverede det, og jeg har
ikke givet en død noget deraf, jeg har adlydt HERREN
min Guds Røst, jeg har handlet nøje efter dit Bud. **15** Se
derfor ned fra din hellige Bolig, fra Himmelen, og velsign
dit Folk Israel og den Jord, du gav os, som du tilsvor vore
Fædre, et Land, der flyder med Mælk og Honning!« **16**
I Dag byder HERREN din Gud dig at handle efter disse
Anordninger og Lovbud; hold dem derfor omhyggeligt af
hele dit Hjerte og hele din Sjæl! **17** Du har i Dag ladet
HERREN tilsige dig, at han vil være din Gud, og at han vil
sætte dig højt over alle Folk, som han har skabt, til Pris
og Berømmelse og Ære. **18** Og HERREN har i Dag ladet dig
tilsige ham, at du vil være hans Ejendomsfolk, som han

har sagt dig, og tage Vare paa alle hans Bud, **19** og at du vil gaa paa hans Veje og holde hans Anordninger, Bud og Lovbud og høre hans Røst, og at du vil være HERREN din Gud et helligt Folk, som han har sagt.

27 Derpaa bød Moses og Israels Ældste Folket: »Hold alle de Bud, jeg i Dag paalægger eder! **2** Og den Dag I gaar over Jordan ind i det Land, HERREN din Gud vil give dig, skal du oprejse dig nogle store Sten og kalke dem over, **3** og paa dem skal du skrive alle denne Lovs Ord, saa snart du er kommet over, for at du kan drage ind i det Land, HERREN din Gud vil give dig, et Land, der flyder med Mælk og Honning, som HERREN, dine Fædres Gud, lovede dig. **4** Og naar I er kommet over Jordan, skal I oprejse disse Sten, om hvilke jeg i Dag giver eder Paalæg, paa Ebals Bjerg og kalke dem over. **5** Og der skal du bygge HERREN din Gud et Alter, et Alter af Sten, som du ikke har svunget Jern over; **6** af utilhugne Sten skal du bygge HERREN din Guds Alter, og paa det skal du ofre Brændofre til HERREN din Gud, **7** og du skal ofre Takofre og holde Maaltid der og være glad for HERREN din Guds Aasyn. **8** Og paa Stenene skal du skrive alle denne Lovs Ord tydeligt og klart!« **9** Derpaa talte Moses og Levitpræsterne til hele Israel og sagde: »Hør efter i Stilhed, Israel! I Dag er du blevet HERREN din Guds Folk! **10** Saa lyt da til HERREN din Guds Røst og hold hans Bud og Anordninger, som jeg i Dag paalægger dig!« **11** Og Moses bød paa denne Dag Folket: **12** »Naar I er kommet over Jordan, skal den ene Del af eder tage Plads paa Garizims Bjerg for at velsigne Folket, nemlig Simeon, Levi,

Juda, Issakar, Josef og Benjamin; **13** og den anden skal
tage Plads paa Ebals Bjerg for at forbande, nemlig Ruben,
Gad, Aser, Zebulon, Dan og Naftali.« **14** Og Leviterne skal
tage til Orde og med høj Røst sige til alle Israels Mænd:
15 »Forbandet være den, som laver et udskaaret eller
støbt Billede, HERREN en Vederstyggelighed, Værk af en
Haandværkers Hænder, og stiller det op i Løndom!« Og
hele Folket skal svare: »Amen!« **16** »Forbandet enhver,
som ringeagter sin Fader eller Moder!« Og hele Folket
skal svare: »Amen!« **17** »Forbandet enhver, som flytter
sin Næstes Skel!« Og hele Folket skal svare: »Amen!« **18**
»Forbandet enhver, som fører den blinde paa Vildspor!«
Og hele Folket skal svare: »Amen!« **19** »Forbandet enhver,
som bøjer Retten for den fremmede, den faderløse og
Enken!« Og hele Folket skal svare: »Amen!« **20** »Forbandet
enhver, som har Samleje med sin Faders Hustru; thi han
har løftet sin Faders Tæppe!« Og hele Folket skal svare:
»Amen!« **21** »Forbandet enhver, som har Omgang med
noget Slags Kvæg!« Og hele Folket skal svare: »Amen!« **22**
»Forbandet enhver, som har Samleje med sin Søster, sin
Faders eller Moders Datter!« Og hele Folket skal svare:
»Amen!« **23** »Forbandet enhver, som har Samleje med sin
Hustrus Moder!« Og hele Folket skal svare: »Amen!« **24**
»Forbandet enhver, som snigmyrder sin Næste!« Og hele
Folket skal svare: »Amen!« **25** »Forbandet enhver, som
lader sig købe til at myrde en uskyldig!« Og hele Folket
skal svare: »Amen!« **26** »Forbandet enhver, som ikke
holder denne Lovs Ord i Hævd og handler efter dem!« Og
hele Folket skal svare: »Amen!«

28 Men dersom du adlyder HERREN din Guds Røst og
handler efter alle hans Bud, som jeg i Dag paalægger dig,
saa vil HERREN din Gud sætte dig højt over alle Folk paa
Jorden; **2** og alle disse Velsignelser vil komme over dig og
naa dig, dersom du adlyder HERREN din Guds Røst: **3**
Velsignet skal du være i Staden, og velsignet skal du være
paa Marken! **4** Velsignet dit Livs, din Jords og dit Kvægs
Frugt, baade Tillægget af dine Okser og dit Smaakvægs
Yngel! **5** Velsignet din Kurv og dit Dejgtrug! **6** Velsignet
skal du være, naar du gaar ind, og velsignet skal du være,
naar du gaar ud! **7** Naar dine Fjender rejser sig imod dig,
skal HERREN slaa dem paa Flugt foran dig; ad een Vej
skal de drage ud imod dig, men ad syv skal de flygte for
dig. **8** HERREN skal byde sin Velsignelse være med dig i
dine Lader og i alt, hvad du tager dig for, og velsigne dig
i det Land, HERREN din Gud giver dig. **9** HERREN skal
gøre dig til sit hellige Folk, som han tilsvor dig, naar
du holder HERREN din Guds Bud og vandrer paa hans
Veje. **10** Og alle Jordens Folk skal se, at HERRENS Navn
er nævnet over dig, og frygte dig. **11** HERREN skal give
dig Goder i Overflod, Frugt af dit Moderliv, Frugt af dit
Kvæg og Frugt af din Jord i det Land, HERREN tilsvor
dine Fædre at ville give dig. **12** HERREN skal aabne dig sit
rige Forraadskammer, Himmelen, for at give dit Land
Regn i rette Tid og for at velsigne alt, hvad du tager
dig for, og du skal laane ud til mange Folk, men selv
skal du ikke laane. **13** HERREN skal gøre dig til Hoved
og ikke til Hale, og det skal stadig gaa opad for dig og
ikke nedad, naar du lytter til HERREN din Guds Bud, som

jeg i Dag paalægger dig, og omhyggeligt handler efter dem **14** uden at vige til højre eller venstre fra noget af de Bud, jeg i Dag paalægger eder, ved at holde dig til andre Guder og dyrke dem. **15** Men hvis du ikke adlyder HERREN din Guds Røst og omhyggeligt handler efter alle hans Bud og Anordninger, som jeg i Dag paalægger dig, saa skal alle disse Forbandelser komme over dig og naa dig: **16** Forbandet skal du være i Staden, og forbandet skal du være paa Marken! **17** Forbandet din Kurv og dit Dejgtrug! **18** Forbandet dit Livs og din Jords Frugt, Tillægget af dine Okser og dit Smaakvægs Yngel! **19** Forbandet skal du være, naar du gaar ind, og forbandet skal du være, naar du gaar ud! **20** HERREN skal sende Forbandelsen, Rædselen og Truselen over dig i alt, hvad du tager dig for, indtil du i en Hast bliver tilintetgjort og gaar til Grunde for dine onde Gerningers Skyld, fordi du forlod mig. **21** HERREN skal lade Pesten hænge ved dig, indtil den helt har udryddet dig fra det Land, du skal ind og tage i Besiddelse. **22** HERREN skal ramme dig med Svindsot, Feberglød, Betændelse og Hede, med Tørke, Kornbrand og Rust, og de skal forfølge dig, indtil du er gaaet til Grunde. **23** Himmelen over dit Hoved skal blive som Kobber, Jorden under dig som Jern. **24** Regnen over dit Land skal HERREN forvandle til Sand og Støv, som falder ned over dig fra Himmelen, indtil du er ødelagt. **25** HERREN skal slaa dig foran dine Fjender; ad een Vej skal du drage ud imod dem, men ad syv skal du flygte for dem, og du skal blive en Skræmsel for alle Riger paa Jorden. **26** Dine Lig skal blive Føde for alle Himmelens Fugle og

Jordens vilde Dyr, og ingen skal skræmme dem bort.
27 HERREN skal slaa dig med Ægyptens Svulster, med
Bylder, Skab og Skurv, der ikke kan læges. **28** HERREN skal
slaa dig med Vanvid, Blindhed og Vildelse. **29** Ved højlys
Dag skal du famle dig frem, som den blinde famler sig
frem i Mørket; alt, hvad du tager dig for, skal mislykkes
for dig, du skal kues og plyndres alle Dage, og ingen skal
frelse dig. **30** Den Kvinde, du trolover dig med, skal en
anden favne; det Hus, du bygger dig, skal du ikke komme
til at bo i; den Vingaard, du planter, skal du ikke plukke
Druer i; **31** din Okse skal slagtes for dine Øjne, men du
skal ikke spise deraf; dit Æsel skal røves i dit Paasyn og
ikke komme tilbage til dig; dit Smaakvæg skal komme i
Fjendevold, og ingen skal hjælpe dig; **32** dine Sønner og
Døtre skal prisgives et fremmed Folk, og med egne Øjne
skal du se det og vansmægte af Længsel efter dem Dagen
lang, uden at du formaar noget. **33** Frugten af dit Land og
af al din Møje skal fortæres af et Folk, du ikke kender;
du skal kues og mishandles alle Dage; **34** du skal blive
afsindig ved alt, hvad du maa se paa. **35** HERREN skal
slaa dig paa Knæ og Læg med onde Svulster, der ikke
kan læges, ja fra Fodsaal til Isse. **36** Dig og din Konge,
som du sætter over dig, skal HERREN føre til et Folk,
som hverken du eller dine Fædre før kendte til, og der
skal du dyrke fremmede Guder, Træ og Sten. **37** Du skal
blive til Rædsel, Spot og Spe for alle de Folk, HERREN
fører dig hen til. **38** Udsæd i Mængde skal du bringe ud
paa Marken, men kun høste lidt, thi Græshopperne skal
fortære den; **39** Vingaarde skal du plante og dyrke, men

Vin skal du ikke komme til at drikke eller oplagre, thi
Ormene skal opæde Druen; **40** Oliventræer skal du have
overalt i dit Land, men med Olie skal du ikke komme
til at salve dig, thi dine Oliven skal falde af. **41** Sønner
og Døtre skal du avle, men du skal ikke beholde dem,
thi de skal gaa i Fangenskab. **42** Alle dine Træer og dit
Lands Afgrøde skal Insekterne bemægtige sig. **43** Den
fremmede, som er hos dig, skal hæve sig op over dig,
højere og højere, men du skal synke dybere og dybere.
44 De skal laane til dig, men du skal ikke laane til dem;
de skal blive Hoved, og du skal blive Hale. **45** Alle disse
Forbandelser skal komme over dig, forfølge dig og naa
dig, til du er lagt øde, fordi du ikke adlød HERREN din
Guds Røst, saa du holdt hans Bud og Anordninger, som
han paalagde dig; **46** de skal til evig Tid følge dig og dit
Afkom som Tegn og Undere. **47** Eftersom du ikke vilde
tjene HERREN din Gud med Fryd og Hjertens Glæde, fordi
du havde Overflod paa alt, **48** skal du komme til at tjene
dine Fjender, som HERREN vil sende imod dig, under
Hunger og Tørst, Nøgenhed og Mangel paa alt; han skal
lægge Jernaag paa din Nakke, indtil de har lagt dig øde.
49 HERREN skal opbyde imod dig et Folk fra det fjerne,
fra Jordens yderste Ende, et Folk med Ørnens Flugt, et
Folk, hvis Sprog du ikke forstaar, **50** et Folk med haarde
Ansigter, der ikke tager Hensyn til de gamle eller viser
Skaansel mod de unge; **51** det skal opæde dit Kvægs og
din Jords Frugt, indtil du er lagt øde; det skal ikke levne
dig Korn, Most eller Olie, tillæg af dine Okser eller Yngel
af dit Smaakvæg, indtil det har tilintetgjort dig; **52** det

skal belejre dig i alle dine Byer, indtil dine høje, stærke Mure, som du stoler paa, er styrtet sammen overalt i dit Land; det skal besejre dig overalt inden dine Porte overalt i dit Land, som HERREN din Gud giver dig. **53** Og du skal fortære din Livsfrugt, Kødet af dine Sønner og Døtre, som HERREN din Gud giver dig, under den Trængsel og Nød, din Fjende bringer over dig; **54** selv den mest forvænte og blødagtige af dine Mænd skal se skævt til sin Broder, til sin Hustru, der hviler i hans Favn, og til de sidste Sønner, han har tilbage, **55** saa han ikke under en eneste af dem Kødet af sine Børn, som han fortærer, fordi der ikke er levnet ham noget under den Trængsel og Nød, din Fjende bringer over dig overalt inden dine Porte. **56** Og den mest forvænte og blødagtige af dine Kvinder, som aldrig har prøvet at træde med sin Fod paa Jorden for Blødagtighed og Forvænthed, skal se skævt til sin Mand, der hviler i hendes Favn, og til sin Søn og Datter, **57** saa hun ikke under dem Efterbyrden, der gaar fra hende, eller de Børn, hun føder; men i Mangel paa alt fortærer hun dem selv i Løndom under den Trængsel og Nød, din Fjende bringer over dig inden dine Porte! **58** Hvis du ikke omhyggeligt handler efter alle denne Lovs Ord, som staar skrevet i denne Bog, og frygter dette herlige og forfærdelige Navn, HERREN din Gud, **59** saa skal HERREN sende uhørte Plager over dig og dit Afkom, svare og vedholdende Plager og ondartede, vedholdende Sygdomme, **60** og lade alle Ægyptens Sygdomme, som du gruer for, komme over dig, og de skal hænge ved dig; **61** ja endog alle mulige Sygdomme og Plager, som der ikke

er skrevet om i denne Lovbog, skal HERREN lade komme over dig, til du er lagt øde. **62** Medens I før var talrige som Himmelens Stjerner, skal der kun blive nogle faa Mænd tilbage af eder, fordi du ikke adlød HERREN din Guds Røst. **63** Og ligesom HERREN før havde sin Glæde af at gøre vel imod eder og gøre eder mangfoldige, saaledes skal HERREN da have sin Glæde af at tilintetgøre eder og lægge eder øde, og I skal drives bort fra det Land, du nu skal ind og tage i Besiddelse. **64** HERREN skal adsplitte dig blandt alle Folkeslagene fra den ene Ende af Jorden til den anden, og der skal du dyrke fremmede Guder, som hverken du eller dine Fædre før kendte til, Træ og Sten; **65** og blandt disse Folk skal du ikke faa Ro eller finde Hvile for din Fod; thi der skal HERREN give dig et skælvende Hjerte, udtærede Øjne og en vansmægtende Sjæl. **66** Det skal synes dig, som hang dit Liv i en Traad; du skal ængstes ved Dag og ved Nat og aldrig føle dig sikker paa dit Liv. **67** Om Morgenen skal du sige: »Gid det var Aften!« Og om Aftenen: »Gid det var Morgen!« Saadan Angst skal du gribes af, og saa forfærdeligt bliver det, dine Øjne faar at se. **68** Og HERREN skal føre dig tilbage til Ægypten paa Skibe, ad den Vej, som jeg lovede dig, du aldrig mere skulde faa at se; og der skal I stille eder til Salg for eders Fjender som Trælle og Trælkvinder, men der skal ingen være, som vil købe eder!

29 Det er den Pagts Ord, som HERREN bød Moses at slutte med Israeliterne i Moabs Land foruden den Pagt, han havde sluttet med dem ved Horeb. **2** Og Moses kaldte hele Israel sammen og sagde til dem: I har set alt, hvad

HERREN i Ægypten for eders Øjne gjorde ved Farao og alle hans Tjenere og hele hans Land, **3** de store Prøvelser, I saa med egne Øjne, disse store Tegn og Undere. **4** Men hidindtil har HERREN ikke givet eder Hjerte til at forstaa med eller Øjne til at se med eller Ører til at høre med. **5** I fyrretyve Aar har jeg ført eder om i Ørkenen; eders Klæder blev ikke slidt af Kroppen paa eder, og dine Sko blev ikke slidt af Fødderne paa dig; **6** Brød fik I ikke at spise, og Vin og stærk Drik fik I ikke at drikke, for at I skulde kende, at jeg er HERREN eders Gud. **7** Og da I kom til Stedet her, drog Kong Sihon af Hesjbon og Kong Og af Basan ud til Kamp imod os, men vi slog dem **8** og erobrede deres Land og gav Rubeniterne og Gaditerne og Manasses halve Stamme det til Arvelod. **9** Tag derfor Vare paa denne Pagts Ord og gør efter dem, for at I kan faa Lykke til al eders Gerning. **10** I staar i Dag alle for HERREN eders Guds Aasyn, eders Stammeoverhoveder, Dommere, Ældste og Tilsynsmænd, hver Mand i Israel, **11** eders Smaabørn og Hustruer og de fremmede, der opholder sig i din Lejr, baade dine Brændehuggere og Vandbærere, **12** for at indtræde i HERREN din Guds Pagt og det Edsforbund, HERREN din Gud i Dag slutter med dig, **13** for at han i Dag kan gøre dig til sit Folk, saa han bliver din Gud, som han lovede dig og tilsvor dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob. **14** Og ikke med eder alene slutter jeg denne Pagt og dette Edsforbund, **15** men baade med dem, der i Dag staar her hos os for HERREN vor Guds Aasyn, og med dem, der i Dag ikke er til Stede hos os her. **16** Thi I ved jo selv, at vi boede i Ægypten, og at

vi drog igennem de forskellige Folkeslags Lande, **17** og
I saa deres væmmelige Guder og de Afgudsbilleder af
Træ og Sten, af Sølv og Guld, som de har. **18** Saa lad der
da ikke iblandt eder findes nogen Mand eller Kvinde,
Slægt eller Stamme, hvis Hjerte i Dag vender sig bort
fra HERREN vor Gud, saa de gaar hen og dyrker disse
Folks Guder; lad der ikke iblandt eder findes nogen Rod,
hvoraf Gift og Malurt vokser op, **19** saa at han, naar
han hører dette Edsforbunds Ord, i sit Hjerte lover sig
selv alt godt og tænker: »Det skal nok gaa mig vel, selv
om jeg vandrer med genstridigt Hjerte!« Thi saa vil
han ødelægge baade frodigt og tørt. **20** HERREN vil ikke
tilgive den Mand, nej, hans Vrede og Nidkærhed skal
blusse op mod saadan en Mand, og al den Forbandelse,
der er optegnet i denne Bog, vil lægge sig paa ham, og
HERREN vil udslette hans Navn under Himmelen! **21**
HERREN vil udskille ham af alle Israels Stammer og bringe
Ulykke over ham i Overensstemmelse med alle de Pagtens
Forbandelser, som er skrevet i denne Lovbog. **22** Og naar
den kommende Slægt, eders Børn, der kommer efter eder,
og de fremmede, der kommer langvejsfra, ser de Plager,
der har ramt dette Land, og de Sygdomme, HERREN har
hjemsøgt det med, **23** Svovl og Salt, hele Landet afsvedet,
saa det ikke kan tilsaaes og ingen Afgrøde give, og ingen
Urter kan gro deri, som dengang Sodoma og Gomorra,
Adma og Zebojim blev ødelagt, da HERREN lod dem gaa
under i sin Vrede og Harme, da skal de spørge, **24** og
alle Folkeslag skal spørge: »Hvorfor har HERREN handlet
saaledes med dette Land? Hvorledes hænger det sammen

med denne vældige Vredesglød?« **25** Saa skal man svare:
»Det er, fordi de sveg den Pagt, HERREN, deres Fædres
Gud, havde sluttet med dem, da han førte dem ud af
Ægypten, **26** og gik hen og dyrkede fremmede Guder
og tilbad dem, Guder, som de ikke før havde kendt til,
og som han ikke havde tildelt dem; **27** derfor blussede
HERRENS Vrede op imod dette Land, saa han lod al den
Forbandelse, som er optegnet i denne Bog, komme over
det, **28** og derfor oprykkede han dem fra deres Land i
Vrede og Harme og heftig Forbitrelse og slængte dem ud
i et fremmed Land, som det nu er sket.« **29** De skjulte
Ting er for HERREN vor Gud, men de aabenbare er for os
og vore Børn evindelig, at vi maa lære at handle efter
alle denne Lovs Ord!

30 Men naar alt dette kommer over dig, baade
Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg har forelagt dig,
og du lægger dig det paa Sinde ude blandt alle de
Folkeslag, HERREN din Gud forstøder dig hen iblandt, **2**
og tillige med dine Børn af hele dit Hjerte og hele din
Sjæl omvender dig til HERREN din Gud og adlyder hans
Røst i alt, hvad jeg i Dag byder dig, **3** saa vil HERREN din
Gud vende din Skæbne og forbarme sig over dig og samle
dig fra alle de Folk, HERREN din Gud spreder dig iblandt.
4 Om saa dine forstødte befinder sig ved Himmelens
Ende, vil HERREN din Gud samle dig sammen og hente
dig derfra. **5** Og HERREN din Gud vil føre dig ind i det
Land, dine Fædre havde i Eje, og du skal faa det i Eje,
og han vil gøre dig endnu lykkeligere og talrigere end
dine Fædre. **6** Og HERREN din Gud vil omskære dit Hjerte

og dit Afkoms Hjerte, saa du elsker HERREN din Gud af hele dit Hjerte og hele din Sjæl, for at du maa leve. **7** Og HERREN din Gud vil bringe alle dine Forbandelser over dine Fjender og Avindsmænd, der har forfulgt dig. **8** Da skal du omvende dig og adlyde HERREN din Guds Røst og handle efter alle hans Bud, som jeg i Dag paalægger dig. **9** Og HERREN din Gud vil give dig Overflod i alt, hvad du tager dig for, Overflod af dit Livs, dit Kvægs og din Jords Frugt; thi HERREN skal atter komme til at glæde sig over dig til dit Bedste, som han glædede sig over dine Fædre, **10** fordi du adlyder HERREN din Guds Røst og holder hans Bud og Anordninger, der er optegnet i denne Lovbog, fordi du af hele dit Hjerte og hele din Sjæl omvender dig til HERREN din Gud. **11** Thi Budet, som jeg i Dag paalægger dig, er dig ikke ufatteligt og er heller ikke langt borte. **12** Det er ikke i Himmelen, saa du maatte sige: »Hvem skal stige op til Himmelen for os og hente det ned til os og kundgøre os det, saa vi kan handle derefter?« **13** Ikke heller er det hinsides Havet, saa du maatte sige: »Hvem skal drage over Havet for os og hente det til os og kundgøre os det, saa vi kan handle derefter?« **14** Nej, Ordet er dig ganske nær, i din Mund og i dit Hjerte, saa du kan handle derefter. **15** Se, jeg forelægger dig i Dag Livet og Lykken, Døden og Ulykken! **16** Hvis du lyder HERREN din Guds Bud, som jeg i Dag paalægger dig, saa at du elsker HERREN din Gud og vandrer paa hans Veje og holder hans Bud, Anordninger og Lovbud, saa skal du leve og blive mangfoldig, og HERREN din Gud vil velsigne dig i det Land, du skal ind og tage i Besiddelse. **17** Men

hvis dit Hjerte vender sig bort, og du ikke er lydig, men lader dig forføre til at tilbede fremmede Guder og dyrke dem, **18** saa kundgør jeg eder i Dag, at I visselig skal gaa til Grunde; I skal ikke komme til at leve længe i det Land, du skal ind og tage i Besiddelse efter at være gaaet over Jordan. **19** Jeg tager i Dag Himmelen og Jorden til Vidne mod eder paa, at jeg har forelagt eder Livet og Døden, Velsignelsen og Forbandelsen. Saa vælg da Livet, for at du og dit Afkom maa leve, **20** idet du elsker HERREN din Gud og adlyder hans Røst og hænger ved ham; thi deraf afhænger dit Liv og Tallet paa de Dage, du kommer til at bo i det Land, HERREN svor at ville give dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob.

31 Da Moses var færdig med at tale disse Ord til hele Israel, **2** sagde han til dem: »Jeg er nu 120 Aar gammel og kan ikke mere færdes som før; og HERREN har sagt til mig: Du skal ikke komme over Jordan der! **3** Men HERREN din Gud vil selv drage over i Spidsen for dig, han vil udrydde disse Folkeslag for dig, saa du kan tage deres Land i Besiddelse. Og Josua skal drage over i Spidsen for dig, som HERREN har sagt. **4** Og HERREN skal handle med dem, som han handlede med Amoriterkongerne Sihon og Og og med deres Land, som han ødelagde; **5** og HERREN skal give dem i eders Magt, og I skal handle med dem i Overensstemmelse med alle de Bud, jeg gav eder. **6** Vær frimodige og stærke, frygt ikke og forfærdes ikke for dem; thi HERREN din Gud vil selv drage med dig; han vil ikke slippe og ikke forlade dig!« **7** Derpaa lod Moses Josua kalde og sagde til ham i hele Israels Nærværelse:

»Vær frimodig og stærk; thi du skal føre dette Folk ind i
det Land, HERREN svor at ville give deres Fædre, og give
dem det i Eje. **8** HERREN selv vil gaa foran dig, han vil
være med dig og ikke slippe eller forlade dig; frygt derfor
ikke og vær ikke bange!« **9** Derpaa nedskrev Moses denne
Lov og overgav den til Præsterne, Levis Sønner, der bar
HERRENS Pagts Ark, og til alle Israels Ældste. **10** Og Moses
bød dem: »Hvergang der er gaaet syv Aar, i Friaaret, paa
Løvhyttefesten, **11** naar hele Israel kommer for at stedes
for HERREN din Guds Aasyn paa det Sted, han udvælger,
skal du læse denne Lov højt for hele Israel. **12** Kald da
Folket sammen, Mænd, Kvinder og Børn og de fremmede,
som bor inden dine Porte, for at de kan høre og lære at
frygte HERREN eders Gud og omhyggeligt handle efter
alle denne Lovs Ord; **13** og deres Børn, som endnu ikke
har lært den at kende, skal høre den og lære at frygte
HERREN eders Gud, alle de Dage I lever i det Land, som
I skal ind og tage i Besiddelse efter at være gaaet over
Jordan!« **14** Derpaa sagde HERREN til Moses: »Nu nærmer
Tiden sig, da du skal dø. Kald derfor Josua hid og stil
eder i Aabenbaringsteltet, for at jeg kan give ham mine
Befalinger!« Og Moses og Josua gik hen og stillede sig
i Aabenbaringsteltet. **15** Da aabenbarede HERREN sig i
Teltet i en Skystøtte, og Skystøtten stillede sig ved Teltets
Indgang. **16** Derpaa sagde HERREN til Moses: »Naar du
har lagt dig til Hvile hos dine Fædre, vil dette Folk give
sig til at bole med fremmede Guder, det Lands Guder,
det kommer til, og det vil forlade mig og bryde min
Pagt, som jeg har sluttet med det. **17** Men til den Tid

skal min Vrede blusse op imod det, og jeg vil forlade dem og skjule mit Aasyn for dem; det skal ædes op, og mange Ulykker og Trængsler skal ramme det. Til den Tid skal det sige: Mon det ikke er, fordi min Gud ikke er i min Midte, at disse Ulykker har ramt mig? **18** Og jeg vil til den Tid helt skjule mit Aasyn for det for alt det ondes Skyld, det øvede, da det vendte sig til fremmede Guder. **19** Saa skriv nu denne Sang op, lær Israeliterne den og læg den i deres Mund, for at denne Sang kan være mit Vidne mod Israeliterne. **20** Thi jeg vil føre dem ind i det Land, jeg tilsvor deres Fædre, et Land, der flyder med Mælk og Honning; men naar det har spist sig mæt og mæsket sig, vil det vende sig til fremmede Guder og dyrke dem, og det vil ringeagte mig og bryde min Pagt. **21** Naar da Ulykker og Trængsler i Mængde rammer det, skal denne Sang være det et Vidne; thi aldrig maa den dø paa dets Afkoms Læber. Jeg ved jo, hvad de pønser paa allerede nu, før jeg har ført dem ind i det Land, jeg tilsvor deres Fædre.« **22** Da skrev Moses paa den Dag denne Sang op og lærte Israeliterne den. **23** Derpaa bød han Josua, Nuns Søn, og sagde: »Vær frimodig og stærk; thi du skal føre Israeliterne ind i det Land, jeg tilsvor dem. Jeg vil være med dig!« **24** Da Moses var færdig med at nedskrive denne Lovs Ord fra Ende til anden i en Bog, **25** bød han Leviterne, der bar HERRENS Pagts Ark: **26** »Tag denne Lovbog og læg den ved Siden af HERREN eders Guds Pagts Ark, for at den der kan være Vidne imod dig; **27** thi jeg keder din Genstridighed og Halsstarrighed. Se, endnu i mit levende Live har I været genstridige mod HERREN,

hvor meget mere da ikke, naar jeg er død! **28** Kald nu alle
eders Stammers Ældste og eders Tilsynsmænd sammen
hos mig, for at jeg kan fremsige disse Ord for dem og
kalde Himmelen og Jorden til Vidne imod dem: **29** Thi
jeg ved, at naar jeg er død, vil I handle ilde og vige bort
fra den Vej, jeg har anvist eder, og Ulykken skal ramme
eder i de kommende Tider, fordi I gør, hvad der er ondt
i HERRENS Øjne, og krænker ham med eders Hænders
Gerning.« **30** Derpaa fremsagde Moses denne Sang fra
Ende til anden for hele Israels Forsamling:

32 Lyt til, I Himle, lad mig tale, Jorden høre mine Ord! **2**
Lad dryppe som Regn min Lære, lad flyde som Dug mit
Ord, som Regnskyl paa unge Spirer, som Regnens Draaber
paa Græs. **3** Thi HERRENS Navn vil jeg forkynde, Ære skal I
give vor Gud! **4** Han er Klippen, fuldkomment hans Værk,
thi alle hans Veje er Retfærd! En trofast Gud, uden Svig,
retfærdig og sanddru er Han. **5** Skændselsmennesker
sveg ham, en forvendt og vanartet Slægt. **6** Er det saadan,
I lønner HERREN? Du taabelige, uvise Folk! Er han ej
din Fader og Skaber, den, som gjorde og danned dig?
7 Kom Fortidens Dage i Hu, agt paa henfarne Slægters
Aar; spørg din Fader, han skal berette, dine gamle, de
skal fortælle dig! **8** Da den Højeste gav Folkene Eje, satte
Skel mellem Menneskenes Børn, bestemte han Folkenes
Grænser efter Tallet paa Guds Sønner, **9** men HERRENS
Del blev Jakob, Israel hans tilmaalte Lod. **10** Han fandt det
i Ørkenlandet, i Ødemarken, blandt Ørkenens Hyl; han
værnede det med vaagent Øje og vogtede det som sin
Øjesten. **11** Som Ørnen, der purrer sin Yngel ud og svæver

over sine Unger, løftede han det paa sit Vingefang og bar det paa sine Vinger. **12** HERREN var dets eneste Fører, ingen fremmed Gud var hos ham. **13** Han lod det færdes over Landets Høje, nærede det med Markens Frugter, lod det suge Honning af Klippen og Olie af Bjergets Flint, **14** Surmælk fra Køer, Mælk fra Smaakvæg, dertil Fedt af Lam og Vædre, af Tyre fra Basan og Bukke og Hvedens Fedme tillige, og Drueblod drak du, Vin. **15** Men da Jesjurun blev fed, slog han bagud, du blev fed, du blev tyk, du blev mæsket; da forskød han Gud, sin Skaber, lod haant om sin Frelses Klippe. **16** De æggede ham med fremmede, med Vederstyggeligheder tirrede de ham; **17** de ofred til Dæmoner, der ej er Guder, til Guder, de ej før kendte til; til nye, der nys var kommet frem, og som ej eders Fædre frygtede. **18** Klippen, der avled dig, slog du af Tanke og glemte den Gud, der fødte dig! **19** Da HERREN saa det, forstødte han dem af Græmmelse over sine Børn **20** og sagde: »Jeg vil skjule mit Aasyn for dem og se, hvad Ende det tager med dem; thi de er en bundfalsk Slægt, Børn, som er uden Troskab; **21** de ægged mig med det, der ikke er Gud, tirrede mig ved deres tomme Gøgl: Jeg vil ægge dem med det, der ikke er et Folk, tirre dem ved et Folk af Daarer. **22** Thi der flammer en Ild i min Vrede, som brænder til Dødsrigets Dyb; den fortærer Jorden med dens Grøde og antænder Bjergenes Grunde. **(Sheol h7585)** **23** Jeg hober Ulykker over dem og opbruger mine Pile imod dem. **24** De udmagres af Sult og hentæres af Pestglød og giftig Sot; saa sender jeg Vilddyrs Tænder og Slangers Gift imod dem. **25** Ude slaar Sværdet Børnene ned og inde i

Kamrene Rædselen baade Yngling og Jomfru, diende Børn
og graanende Mænd. **26** Jeg satte mig for at blæse dem
bort og slette deres Minde blandt Mennesker ud, **27** men
jeg frygtede, at Fjenden skulde volde mig Græmmelse,
deres Avindsmænd tage fejl og tænke: Det var vor egen
Haand, der var stærk, ej HERREN, der gjorde alt dette. **28**
Thi de er et raadvildt Folk, og i dem er der ikke Forstand.
29 Var de vise, forstod de det og indsaa, hvad der venter
dem selv! **30** Hvor skulde een kunne forfølge tusind, og to
slaa ti Tusind paa Flugt, hvis ikke deres Klippe havde solgt
dem og HERREN givet dem til Pris! **31** Thi deres Klippe er
ikke som vor, det ved vore Fjender bedst selv! **32** Thi fra
Sodoma stammer deres Vinstok og fra Gomorras Marker;
deres Druer er giftige Druer, og beske er deres Klaser; **33**
som Dragegift er deres Vin, som Øglers gruelige Edder. **34**
Er ej dette forvaret hos mig, forseglet i mine Gemmer
35 til Hævnens og Regnskabets Dag, den Stund, deres
Fod skal vakle? Thi deres Undergangs Dag stunder til;
hvad der venter dem, kommer i Hast.« **36** Thi Ret skaffer
HERREN sit Folk og forbarmer sig over sine Tjenere, thi
han ser, deres Kraft er brudt, det er ude med hver og en.
37 Da spørger han: »Hvor er nu deres Gud, Klippen, paa
hvem de forlod sig, **38** som aad deres Slagtofres Fedme og
drak deres Drikofres Vin? Lad dem rejse sig og hjælpe
eder, lad dem være eder et Skjul! **39** Erkend nu, at jeg, jeg
er Gud uden anden Gud ved min Side. Jeg døder, jeg gør
levende, jeg saarer, og jeg læger, og ingen kan frelse fra
min Haand. **40** Thi jeg løfter min Haand mod Himlen og
siger: Saa sandt jeg lever evindelig, **41** jeg hvæsser mit

lynende Sværd, og min Haand tager fat paa Dommen, jeg hævner mig paa mine Fjender, øver Gengæld mod mine Avindsmænd. **42** Mine Pile gør jeg drukne af Blod, og mit Sværd skal svælge i Kød, i faldnes og fangnes Blod og fjendtlige Høvdingers Hoveder!« **43** I Folkeslag, pris hans Folk, thi han hævner sine Tjeneres Blod; han hævner sig paa sine Fjender, og skaffer sit Folks Land Soning! **44** Og Moses kom og fremsagde hele denne Sang for Folket, han og Josua, Nuns Søn. **45** Og da Moses var færdig med at fremsige alle disse Ord for hele Israel, **46** sagde han til dem: »Læg eder alle de Ord paa Sinde, som jeg i Dag har vidnet imod eder, for at du kan paalægge dine Sønner dem, at de omhyggeligt maa handle efter alle denne Lovs Bud; **47** thi det er ikke tomme Ord uden Betydning for eder, men af dem afhænger eders Liv, og ved at følge det Ord skal I faa et langt Liv i det Land, som I skal ind og tage i Besiddelse efter at være gaaet over Jordan.« **48** Selv samme Dag talede HERREN til Moses og sagde: **49** »Stig op paa Abarimbjerget der, Nebobjerget i Moabs Land over for Jeriko, og se ud over Kana'ans Land, som jeg vil give Israeliterne i Eje! **50** Og saa skal du dø paa det Bjerg, du bestiger, og samles til din Slægt, ligesom din Broder Aron døde paa Bjerget Hor og samledes til sin Slægt, **51** fordi I handlede troløst imod mig iblandt Israeliterne ved Meribat-Kadesj's Vand i Zins Ørken, fordi I ikke helligede mig iblandt Israeliterne. **52** Thi her ovre fra skal du se ud over Landet, men du skal ikke komme derind, ind i det Land, jeg vil give Israeliterne!«

33 Dette er den Velsignelse, hvormed den Guds Mand
Moses velsignede Israel før sin Død. **2** Han sagde: HERREN
kom fra Sinaj, fra Se'ir fremstraaled han for dem, brød
frem i Lysglans fra Parans Bjerge og kom fra Meribat-
Kadesj. Ved hans højre lued Ild dem i Møde. **3** Visselig,
han elsker sit Folk, alle hans hellige er i hans Hænder; og
de sætter sig ved din Fod og tager mod Ord fra dig. **4** En
Lov har Moses paalagt os. Hans Eje er Jakobs Forsamling,
5 og han blev Konge i Jesjurun, da Folkets Høvdinger kom
sammen, og Israels Stammer forsamled sig. **6** Maatte
Ruben leve og ikke dø, hans Mænd blive dog et Tal! **7** Og
disse Ord sagde han om Juda: Hør, HERRE, Judas Raab
og lad ham komme til sit Folk! Strid for ham med dine
Hænder, vær ham en Hjælp mod hans Fjender! **8** Om
Levi sagde han: Giv Levi dine Tummim, din Yndling dine
Urim, ham, som du prøved ved Massa og bekæmped ved
Meribas Vand, **9** som sagde om sin Fader: »Jeg saa ham
aldrig!« som ikke brød sig om sine Brødre og ikke kendtes
ved sine Sønner, thi de holdt dit Ord og holdt fast ved
din Pagt. **10** De skal lære Jakob dine Lovbud og Israel
din Lov, bringe Offerduft op i din Næse og Helofre paa
dine Altre. **11** Velsign, o HERRE, hans Kraft, find Behag i
hans Hænders Værk. Knus Lænderne paa hans Fjender,
paa hans Avindsmænd, saa de ej rejser sig mer! **12** Om
Benjamin sagde han: Benjamin er HERRENS Yndling,
han bor bestandig i Tryghed, den Højeste skærmer ham
og bor imellem hans Skrænter. **13** Om Josef sagde han:
Hans Land er velsignet af HERREN med det kosteligste fra
Himlen oventil og fra Dybet, som ruger forneden, **14** med

det kosteligste, Solen frembringer, med det kosteligste, Maaneskifterne fremkalder, **15** med det bedste fra de ældgamle Bjerge og det kosteligste fra de evige Høje, **16** med det kosteligste af Jorden og dens Fylde og Naade fra ham, der boede i Tornebusken. Det skal komme over Josefs Hoved, over Issen paa ham, som er Hersker blandt sine Brødre. **17** Som den unge Okses er hans Højhed, som Vildoksens er hans Horn; med dem nedstøder han Folkene, saa vidt som Jorden strækker sig. Saadan er Efraims Titusinder, saadan er Manasses Tusinder! **18** Om Zebulon sagde han: Glæd dig, Zebulon, over din Udfart, du, Issakar, over dine Telte! **19** Til Bjerget stævner de Folkeslag, der ofrer de Retfærds Ofre, thi Havets Overflod dier de og Havsandets skjulteste Skatte! **20** Om Gad sagde han: Priset være han, der skaffer Plads for Gad! Han ligger som en Løve og flænger baade Arme og Hjerneskal; **21** han udsaa sig en Forlodsdel, thi der tilfaldt hans Lod ham. Og Folkets Høvdinger samled sig. Han fuldbyrdede HERRENS Ret og hans Beslutninger sammen med Israel! **22** Om Dan sagde han: Dan er en Løveunge, som springer frem fra Basan. **23** Om Naftali sagde han: Naftali er mæt af Naade og fuld af HERRENS Velsignelse, Søen og Søvejen har han i Eje. **24** Om Aser sagde han: Aser være den velsignede blandt Sønnerne, han være sine Brødres Yndling og dyppe sin Fod i Olie! **25** Dine Portslaaer er Jern og Kobber, som dine Dage skal din Styrke være. **26** Der er ingen som Jesjuruns Gud, der farer frem over Himmelen for at hjælpe dig, over Skyerne i sin Højhed! **27** Den evige Gud er en Bolig, og hernede er de evige

Arme. Fjenden drev han bort for dit Aasyn og sagde:
»Tilintetgør dem!« **28** Saa kom Israel til at bo i Tryghed,
Jakobkilden for sig selv, i et Land med Korn og Most, ja,
hvis Himmel drypper med Dug. **29** Held dig, Israel, hvo er
som du, et Folk, der faar Sejr ved HERREN! Han er din
Frelses Skjold, haner din Højheds Sværd. Dine Fjender
slesker for dig, over deres Høje skrider du frem.

34 Derpaa steg Moses fra Moabs Sletter op paa
Nebobjerget, til Toppen af Pisga, lige over for Jeriko; og
HERREN lod ham skue ud over hele Landet: Gilead lige til
Dan, **2** hele Naftali, Efraims og Manasses Land, hele Judas
Land indtil Havet i Vest, **3** Sydlandet og Jordanegnen,
Sænkningen ved Jeriko, Palmestaden, lige til Zoar. **4**
Og HERREN sagde til ham: »Det er det Land, jeg tilsvor
Abraham, Isak og Jakob, da jeg sagde: Dit Afkom vil jeg
give det! Nu har jeg ladet dig skue ud over det med dine
egne Øjne; men du skal ikke drage derover!« **5** Og Moses,
HERRENS Tjener, døde der i Moabs Land, som HERREN
havde sagt. **6** Og han begravede ham i Dalen i Moab lige
over for Bet-Peor. Indtil denne Dag har intet Menneske
kendt hans Grav. **7** Moses var 120 Aar, da han døde;
hans Øje var ikke sløvet og hans Livskraft ikke svundet.
8 Og Israeliterne græd over Moses i tredive Dage paa
Moabs Sletter, indtil Tiden for Dødeklagen over Moses
var til Ende. **9** Og Josua, Nuns Søn, var fuld af Visdoms
Aand, fordi Moses havde lagt sine Hænder paa ham, og
Israeliterne adlød ham og gjorde, som HERREN havde
paalagt Moses. **10** Men i Israel opstod der ikke mere en
Profet som Moses, hvem HERREN omgikkes Ansigt til

Ansigt, **11** naar der ses hen til alle de Tegn og Undere,
HERREN lod ham udføre i Ægypten over for Farao, alle
hans Tjenere og hele hans Land, **12** og til den vældige
Kraft og alt det forfærdelige og store, Moses udførte i
hele Israels Paasyn.

Josua

1 Efter at HERRENS Tjener Moses var død, sagde HERREN
til Moses's Medhjælper Josua, Nuns Søn: **2** »Min Tjener
Moses er død; bryd nu op tillige med hele dette Folk
og gaa over Jordan derhenne til det Land, jeg vil give
dem, Israeliterne. **3** Ethvert Sted, eders Fod betræder,
giver jeg eder, som jeg lovede Moses. **4** Fra Ørkenen og
Libanon til den store Flod, Eufratfloden, hele Hetiternes
Land, og til det store Hav i Vest skal eders Landemærker
naa. **5** Saa længe du lever, skal det ikke være muligt
for nogen at holde Stand imod dig; som jeg var med
Moses, vil jeg være med dig; jeg vil ikke slippe dig og
ikke forlade dig. **6** Vær frimodig og stærk, thi du skal
skaffe dette Folk det Land i Eje, som jeg tilsvor deres
Fædre at ville give dem. **7** Vær kun helt frimodig og
stærk, saa du omhyggeligt handler efter hele den Lov,
min Tjener Moses paalagde dig, vig ikke derfra til højre
eller venstre, for at du maa have Lykken med dig i alt,
hvad du tager dig for. **8** Denne Lovbog skal ikke vige fra
din Mund, og du skal grunde over den Dag og Nat, for
at du omhyggeligt kan handle efter alt, hvad der staar
skrevet i den; thi da vil det gaa dig vel i al din Færd,
og Lykken vil følge dig. **9** Har jeg ikke budt dig: Vær
frimodig og stærk; vær ikke bange og bliv ikke forfærdet,
thi HERREN din Gud er med dig i alt, hvad du tager dig
for!« **10** Josua bød derpaa Folkets Tilsynsmænd: **11** »Gaa
omkring i Lejren og byd Folket: Sørg for Rejsetæring, thi
om tre Dage skal I gaa over Jordan derhenne for at drage
ind og tage det Land i Besiddelse, som HERREN eders Gud

vil give eder i Eje!« **12** Men til Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme sagde Josua: **13** »Husk paa, hvad HERRENS Tjener Moses bød eder, da han sagde: HERREN eders Gud bringer eder nu til Hvile og giver eder Landet her! **14** Eders Kvinder og Børn og Kvæg skal blive i det Land, Moses gav eder hinsides Jordan; men I selv, alle vaabenføre, skal væbnet drage over i Spidsen for eders Brødre og hjælpe dem, **15** indtil HERREN har bragt eders Brødre til Hvile ligesom eder, naar ogsaa de har taget det Land i Besiddelse, som HERREN eders Gud vil give dem. Saa kan I vende tilbage til eders eget Land og tage det i Besiddelse, det, som HERRENS Tjener Moses gav eder østpaa hinsides Jordan!« **16** Da svarede de Josua: »Alt, hvad du har paalagt os, vil vi gøre, og vi vil gaa overalt, hvor du sender os; **17** som vi har adlydt Moses i alt, vil vi adlyde dig. Maatte kun HERREN din Gud være med dig, som han var med Moses! **18** Enhver, som sætter sig op imod dine Befalinger og ikke adlyder dine Ord i alt, hvad du paalægger ham, skal dø. Vær kun modig og uforsagt!«

2 Josua, Nuns Søn, udsendte hemmeligt fra Sjittim to Mænd som Spejdere med den Befaling: »Gaa hen og undersøg Landet, særlig Jeriko!« De gav sig da paa Vej og kom ind i et Hus til en Skøge ved Navn Rahab, og der lagde de sig til Hvile. **2** Da blev der meldt Kongen af Jeriko: »Se, der er kommet nogle israelitiske Mænd hertil i Nat for at udspejde Landet!« **3** Og Kongen af Jeriko sendte Bud til Rahab og lod sige: »Udlever de Mænd, som er kommet til dig; thi de er kommet for at udspejde hele Landet!« **4** Men Kvinden tog og skjulte

de to Mænd og sagde: »Ja, Mændene kom ganske vist til mig, men jeg vidste ikke, hvor de var fra; **5** og da Porten skulde lukkes i Mørkningen, gik Mændene bort. Jeg ved ikke, hvor de gik hen! Sæt hurtigt efter dem, saa kan I indhente dem!« **6** Men hun havde ført dem op paa Taget og skjult dem under Hørstænglerne, som hun havde bredt ud paa Taget. **7** Mændene satte saa efter dem ad Vejen til Jordan hen til Vadestederne, og Porten blev lukket, saa snart Forfølgerne var udenfor. **8** Før de to Mænd endnu havde lagt sig, kom hun op paa Taget til dem; **9** og hun sagde til dem: »Jeg ved, at HERREN har givet eder Landet, thi vi er grebet af Rædsel for eder, og alle Landets Indbyggere er skrækslagne over eder. **10** Thi vi har hørt, hvorledes HERREN lod Vandet i det røde Hav tørre bort foran eder, da I drog ud af Ægypten, og hvad I gjorde ved de to Amoriterkonger hinsides Jordan, Sihon og Og, paa hvem I lagde Band. **11** Da vi hørte det, blev vi slaget af Rædsel og tabte alle Modet over for eder; thi HERREN eders Gud er Gud oppe i Himmelen og nede paa Jorden. **12** Men tilsværg mig nu ved HERREN, at I vil vise Godhed mod mit Fædrene Hus, ligesom jeg har vist Godhed mod eder, og giv mig et sikkert Tegn paa, **13** at I vil lade min Fader og Moder, mine Brødre og Søstre og alt, hvad deres er, blive i Live og redde os fra Døden!« **14** Da sagde Mændene til hende: »Vi indestaar med vort Liv for eder, hvis du ikke røber vort Forehavende; og naar HERREN giver os Landet, vil vi vise dig Godhed og Trofasthed!« **15** Derpaa hejsede hun dem med et Reb ned gennem Vinduet, thi hendes Hus laa ved Bymuren, og

hun boede ved Muren; **16** og hun sagde til dem: »Gaa ud i Bjergene, for at eders Forfølgere ikke skal træffe eder, og hold eder skjult der i tre Dage, indtil eders Forfølgere er vendt tilbage; efter den Tid kan I gaa eders Vej!« **17** Mændene sagde til hende: »Paa denne Maade vil vi bære os ad med at holde den Ed, du har ladet os sværge: **18** Naar vi kommer ind i Landet, skal du binde denne røde Snor fast i det Vindue, du har hejst os ned igennem, og saa skal du samle din Fader og din Moder, dine Brødre og hele dit Fædrenehus hos dig i Huset. **19** Enhver, som saa gaar uden for din Husdør, maa selv tage Ansvaret for sit Liv, uden at der falder Skyld paa os; men hvis der lægges Haand paa nogen af dem, som bliver i Huset hos dig, hviler Ansvaret paa os. **20** Hvis du derimod røber vort Forehavende, er vi løst fra den Ed, du lod os sværge!« **21** Da sagde hun: »Lad det være, som I siger!« Saa lod hun dem drage bort; og hun bandt den røde Snor fast i Vinduet. **22** Men de begav sig ud i Bjergene og blev der i tre Dage, indtil deres Forfølgere var vendt tilbage. Og Forfølgerne ledte overalt paa Vejen uden at finde dem. **23** Derpaa begav de to Mænd sig paa Tilbagevejen, og efter at være steget ned fra Bjergene gik de over Floden; og de kom til Josua, Nuns Søn, og fortalte ham alt, hvad der var hændet dem. **24** Og de sagde til Josua: »HERREN har givet hele Landet i vor Magt, og alle Landets Indbyggere er skrækslagne over os!«

3 Tidligt næste Morgen gjorde Josua sig rede, og hele Israel brød op fra Sjittim sammen med ham og kom til Jordan, og de tilbragte Natten der, før de drog over. **2**

Efter tre Dages Forløb gik Tilsynsmændene omkring i
Lejren **3** og bød Folket: »Naar I ser HERREN eders Guds
Pagts Ark og Levitpræsterne komme bærende med den,
saa skal I bryde op fra eders Plads og følge efter — **4** dog
skal der være en Afstand af 2000 Alen mellem eder og
den; I maa ikke komme den for nær for at I kan vide,
hvilken Vej I skal gaa; thi I er ikke kommet den Vej
før!« **5** Og Josua sagde til Folket: »Helliger eder; thi i
Morgen vil HERREN gøre Undere iblandt eder!« **6** Og
Josua sagde til Præsterne: »Løft Pagtens Ark op og drag
over foran Folket!« Saa løftede de Pagtens Ark op og
gik foran Folket. **7** Men HERREN sagde til Josua: »I Dag
begynder jeg at gøre dig stor i hele Israels Øjne, for at de
kan vide, at jeg vil være med dig, som jeg var med Moses.
8 Du skal byde Præsterne, som bærer Pagtens Ark: Naar I
kommer til Kanten af Jordans Vand, skal I standse der ved
Jordan!« **9** Da sagde Josua til Israeliterne: »Kom hid og
hør HERREN eders Guds Ord!« **10** Og Josua sagde: »Derpaa
skal I kende, at der er en levende Gud iblandt eder, og
at han vil drive Kana'anæerne, Hetiterne, Hivviterne,
Perizziterne, Girgasjiterne, Amoriterne og Jebusiterne
bort foran eder: **11** Se, HERRENS, al Jordens Herres, Ark
skal gaa foran eder gennem Jordan. **12** Vælg eder nu tolv
Mænd af Israels Stammer, een Mand af hver Stamme. **13**
Og saa snart Præsterne, som bærer HERRENS, al Jordens
Herres, Ark, sætter Foden i Jordans Vand, skal Jordans
Vand standse, det Vand, som kommer ovenfra, og staa
som en Vold.« **14** Da Folket saa brød op fra deres Telte
for at gaa over Jordan med Præsterne, som bar Arken, i

Spidsen, **15** og da de, som bar Arken, kom til Jordan, og Præsterne, som bar Arken, rørte ved Vandkanten med deres Fødder — Jordan gik overalt over sine Bredder i hele Høsttiden — **16** standsede Vandet, som kom ovenfra, og stod som en Vold langt borte, oppe ved Byen Adam, som ligger ved Zaretan, medens det Vand, som flød ned mod Araba— eller Salthavet, løb helt bort; saaledes gik Folket over lige over for Jeriko. **17** Men Præsterne, som bar HERRENS Pagts Ark, blev staaende paa tør Bund midt i Jordan, medens hele Israel gik over paa tør Bund, indtil hele Folket havde tilendebragt Overgangen over Jordan.

4 Da nu hele Folket havde tilendebragt Overgangen over Jordan, sagde HERREN til Josua: **2** »Vælg eder tolv Mænd af Folket, een Mand af hver Stamme, **3** og byd dem: Tag eder tolv Sten her, midt i Jordan, hvor Præsterne stod stille, bring dem med over og stil dem paa den Plads, hvor I holder Rast i Nat!« **4** Saa lod Josua de tolv Mænd kalde, som han havde til Rede af Israeliterne, een Mand af hver Stamme; **5** og Josua sagde til dem: »Gaa foran HERREN eders Guds Ark midt ud i Jordan, og tag saa hver en Sten paa Skulderen, svarende til Tallet paa Israeliternes Stammer, **6** for at det kan tjene til Tegn iblandt eder. Naar eders Børn i Fremtiden spørger: Hvad Betydning har disse Sten for eder? **7** saa skal I sige til dem: De betyder, at Jordans Vand standsede foran HERRENS Pagts Ark; da den drog over Jordan, standsede Jordans Vand. Og disse Sten skal være Israeliterne et Mindetegn til evig Tid!« **8** Da gjorde Israeliterne, som Josua bød, og tog tolv Sten midt i Jordan, som HERREN havde sagt til Josua, svarende

til Tallet paa Israeliternes Stammer, og de bragte dem med over til det Sted, hvor de holdt Rast, og stillede dem der. **9** Og tolv Sten rejste Josua midt i Jordan paa det Sted, hvor Præsterne, som bar Pagtens Ark, stod stille, og der staar de den Dag i Dag. **10** Men Præsterne, som bar Arken, blev staaende midt i Jordan, indtil alt, hvad HERREN havde paalagt Josua at sige til Folket, var udført, i Overensstemmelse med alt, hvad Moses havde paalagt Josua; og Folket gik skyndsomt over. **11** Da hele Folket saa havde tilendebragt Overgangen, gik HERRENS Ark og Præsterne over og stillede sig foran Folket. **12** Og Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme drog væbnet over i Spidsen for Israeliterne, som Moses havde sagt til dem; **13** henved 40 000 Mand i Tal, rustede til Strid, drog de foran HERREN over til Jerikos Sletter til Kamp. **14** Paa den Dag gjorde HERREN Josua stor i hele Israels Øjne, og de frygtede ham alle hans Livs Dage, som de havde frygtet Moses. **15** Da sagde HERREN til Josua: **16** »Byd Præsterne, som bærer Vidnesbyrdets Ark, at stige op fra Jordan!« **17** Og Josua bød Præsterne: »Stig op fra Jordan!« **18** Saa steg Præsterne, som bar HERRENS Pagts Ark, op fra Jordan, og næppe havde deres Fødder betraadt det tørre Land, før Jordans Vand vendte tilbage til sit Leje og overalt gik over sine Bredder som før. **19** Og Folket steg op fra Jordan den tiende Dag i den første Maaned og slog Lejr i Gilgal ved Østenden af Jerikolandet. **20** Men de tolv Sten, som de havde taget op fra Jordan, rejste Josua i Gilgal, **21** og han sagde til Israeliterne: »Naar eders Børn i Fremtiden spørger deres Fædre: Hvad

betyder disse Sten? 22 saa skal I fortælle eders Børn det
og sige: Paa tør Bund gik Israel over Jordan derhenne; 23
thi HERREN eders Gud lod Jordans Vand tørre bort foran
eder, indtil I var kommet over, ligesom HERREN eders
Gud gjorde med det røde Hav, som han lod tørre bort
foran os, indtil vi var kommet over, 24 for at alle Jordens
Folk skal kende, at HERRENS Arm er stærk, at de maa
frygte HERREN eders Gud alle Dage.«

5 Men da alle Amoriterkongerne vesten for Jordan og
alle Kana'anæerkongerne ved Havet hørte, at HERREN
havde ladet Jordans Vand tørre bort foran Israeliterne,
indtil de var gaaet over, blev de slaget af Rædsel og
tabte Modet over for Israeliterne. 2 Paa den Tid sagde
HERREN til Josua: »Lav dig Stenknive og omskær paa
ny Israeliterne!« 3 Da lavede Josua sig Stenknive og
omskar Israeliterne ved Forhudshøjen. 4 Og dette var
Grunden til, at Josua omskar dem: Alt Mandkøn af Folket,
som drog ud af Ægypten, alle vaabenføre Mænd, var
døde undervejs i Ørkenen, efter at de var draget ud af
Ægypten. 5 Hele Folket, som drog ud, havde nok været
omskaaret, men af det Folk, som var født i Ørkenen
under Vandringen, efter at de var draget ud af Ægypten,
var ingen blevet omskaaret; 6 thi i fyrretyve Aar havde
Israeliterne vandret i Ørkenen, indtil hele Folket, de
vaabenføre Mænd, som var draget ud af Ægypten, var
døde, fordi de ikke havde adlydt HERRENS Røst, hvorfor
HERREN havde svoret, at han ikke vilde lade dem se det
Land, HERREN havde tilsvoret deres Fædre at ville give
os, et Land, der flyder med Mælk og Honning. 7 Men

deres Børn, som han havde ladet træde i deres Sted, dem omskar Josua; thi de var uomskaarne, eftersom de ikke var blevet omskaaret under Vandringen. **8** Da saa hele Folket var blevet omskaaret, holdt de sig i Ro, hvor de var i Lejren, indtil de kom sig. **9** Men HERREN sagde til Josua: »I Dag har jeg bortvæltet Ægypternes Forsmædelse fra eder.« Og han kaldte dette Sted Gilgal, som det hedder den Dag i Dag. **10** Medens Israeliterne laa i Lejr i Gilgal, fejrede de Paasken om Aftenen den fjortende Dag i Maaneden paa Jerikos Sletter; **11** og Dagen efter Paasken spiste de af Landets Afgrøde, usyrede Brød og ristet Korn; **12** selv samme Dag hørte Mannaen op, da de nu spiste af Landets Afgrøde; Israeliterne fik ikke Manna mer, men spiste det Aar af Høsten i Kana'ans Land.
13 Og det skete, medens Josua opholdt sig ved Jeriko, at han saa op og fik Øje paa en Mand, som stod foran ham med draget Sværd i Haanden. Josua gik da hen til ham og sagde: »Er du en af vore eller en af vore Fjender?« **14** Han svarede: »Ingen af Delene, jeg er Fyrsten over HERRENS Hær; lige nu er jeg kommet!« Da faldt Josua til Jorden paa sit Ansigt og tilbad og sagde til ham: »Hvad har min Herre at sige sin Tjener?« **15** Og Fyrsten over HERRENS Hær svarede Josua: »Drag dine Sko af Fødderne, thi det Sted, du staar paa, er helligt!« Det gjorde Josua.

6 Men Jeriko var lukket og stængt for Israeliterne, ingen gik ud eller ind. **2** Da sagde HERREN til Josua: »Se, jeg giver Jeriko og dets Konge og Krigere i din Haand. **3** Alle eders vaabenføre Mænd skal gaa rundt om Byen, een Gang rundt; det skal I gøre seks Dage; **4** og syv

Præster skal bære syv Væderhorn foran Arken. Men den syvende Dag skal I gaa rundt om Byen syv Gange, og Præsterne skal støde i Hornene. **5** Naar der saa blæses i Væderhornet, og I hører Hornets Lyd, skal alt Folket opløfte et vældigt Krigsskrig; saa skal Byens Mur styrte sammen, og Folket kan gaa lige ind, hver fra sin Plads.« **6** Josua, Nuns Søn, lod da Præsterne kalde og sagde til dem: »I skal bære Pagtens Ark, og syv Præster skal bære syv Væderhorn foran HERRENS Ark!« **7** Og han sagde til Folket: »Drag ud og gaa rundt om Byen, saaledes at de, som bærer Vaaben, gaar foran HERRENS Ark!« **8** Da nu Josua havde talt til Folket, gik de syv Præster, som bar de syv Væderhorn foran HERREN, frem og stødte i Hornene, medens HERRENS Pagts Ark fulgte efter; **9** og de, som bar Vaaben, gik foran Præsterne, som stødte i Hornene, og de, som sluttede Toget, fulgte efter Arken, medens der blæstes i Hornene. **10** Men Josua bød Folket: »I maa ikke opløfte Krigsskrig eller lade eders Røst høre, og intet Ord maa udgaa af eders Mund, før den Dag jeg siger til eder: Raab! Men saa skal I raabe!« **11** Saa lod han HERRENS Ark bære rundt om Byen, een Gang rundt, og derpaa begav de sig tilbage til Lejren og overnattede der. **12** Tidligt næste Morgen gjorde Josua sig rede, og Præsterne bar HERRENS Ark, **13** og de syv Præster, som bar de syv Væderhorn foran HERRENS Ark, gik og stødte i Hornene; de, som bar Vaaben, gik foran dem, og de, som sluttede Toget, fulgte efter HERRENS Ark, medens der blæstes i Hornene. **14** Anden Dag gik de een Gang rundt om Byen, hvorefter de vendte tilbage til Lejren;

saaledes gjorde de seks Dage. **15** Men den syvende Dag brød de op tidligt, ved Morgenrødens Frembrud og gik paa samme Maade syv Gange rundt om Byen; kun paa denne Dag drog de syv Gange rundt om Byen; **16** og syvende Gang stødte Præsterne i Hornene, og Josua sagde til Folket: »Opløft Krigsskriget! Thi HERREN har givet eder Byen. **17** Og Byen skal lyses i Band for HERREN med alt, hvad der er i den; kun Skøgen Rahab skal blive i Live tillige med alle dem, som er i hendes Hus, fordi hun skjulte Sendebudene, som vi udsendte. **18** Men I skal tage eder vel i Vare for det bandlyste, saa I ikke attraar og tager noget af det bandlyste og derved bringer Bandet over Israels lejr og styrter den i Ulykke. **19** Men alt Sølv og Guld og alle Kobber og Jernsager skal helliges HERREN; det skal bringes ind i HERRENS Skatkammer!« **20** Saa opløftede Folket Krigsskrig, og de stødte i Hornene og da Folket hørte Hornene, opløftede det et vældigt Krigsskrig; da styrtede Muren sammen, og Folket gik lige ind i Byen; saaledes indtog de Byen. **21** Derpaa lagde de med Sværdet Band paa alt, hvad der var i Byen, Mænd og Kvinder, unge og gamle, Hornkvæg, Smaakvæg og Æsler. **22** Men til de to Mænd, som havde udspejdet Landet, sagde Josua: »Gaa ind i Skøgens Hus og før Kvinden og alt, hvad hendes er, ud derfra, som I tilsvor hende!« **23** De unge Mænd, som havde været Spejdere, gik da ind og førte Rahab ud tillige med hendes Fader og Moder og hendes Brødre, hele hendes Slægt og alt, hvad hendes var; de førte dem ud og lod dem staa uden for Israels Lejr. **24** Men paa Byen og alt, hvad der var i den, stak

de Ild; kun Sølvet og Guldet og Kobber og Jernsagerne bragte de ind i HERRENS Hus's Skatkammer. **25** Men Skøgen Rahab og hendes Fædrenehus og alt, hvad hendes var, lod Josua blive i Live, og hun kom til at bo blandt Israeliterne og gør det den Dag i Dag, fordi hun havde skjult Sendebudene, som Josua havde sendt ud for at udspejde Jeriko. **26** Paa den Tid tog Josua Folket i Ed, idet han sagde: »Forbandet være den Mand for HERRENS Aasyn, som indlader sig paa at opbygge denne By, Jeriko. Det skal koste ham hans førstefødte at lægge Grunden og hans yngste at sætte dens Portfløje ind.« **27** Saaledes var HERREN med Josua, og hans Ry udbredte sig over hele Landet.

7 Men Israeliterne forgreb sig paa det bandlyste, idet Akan, en Søn af Karmi en Søn af Zabdi, en Søn af Zera, af Judas Stamme, tilvendte sig noget af det bandlyste. Da blussede HERRENS Vrede op mod Israeliterne. **2** Derpaa sendte Josua nogle Mænd fra Jeriko til Aj, som ligger ved Bet-Aven, østen for Betel, og sagde til dem: »Drag op og udspejd Egnen!« Og Mændene drog op og udspejdede Aj. **3** Da de kom tilbage til Josua, sagde de til ham: »Lad ikke hele Folket drage derop; lad en to-tre Tusind Mand drage op og indtage Aj; du behøver ikke at umage hele Folket med at drage derop, thi de er faa!« **4** Saa drog henved 3000 Mand af Folket derop; men de blev slaaet paa Flugt af Ajjiterne, **5** og Ajjiterne dræbte seks og tredive Mand eller saa af dem; de forfulgte dem uden for Porten indtil Stenbruddene og huggede dem ned paa Skraaningen. Da sank Folkets Mod og blev til Vand. **6** Men Josua og Israels

Ældste sønderrev deres Klæder og faldt paa deres Ansigt paa Jorden foran HERRENS Ark og blev liggende til Aften og kastede Støv paa deres Hoveder. **7** Og Josua sagde: »Ak, Herre, HERRE! Hvorfor lod du dette Folk gaa over Jordan, naar du vilde give os i Amoriternes Haand og lade os gaa til Grunde? Havde vi dog blot besluttet os til at blive hinsides Jordan! **8** Ak, Herre! Hvad skal jeg sige, nu Israel har maattet tage Flugten for sine Fjender? **9** Naar Kana'anæerne og alle Landets Indbyggere hører det, falder de over os fra alle Sider og udsletter vort Navn af Jorden; hvad vil du da gøre for dit store Navns Skyld?« **10** Da sagde HERREN til Josua: »Staa op! Hvorfor ligger du paa dit Ansigt? **11** Israel har syndet, thi de har forbrudt sig imod min Pagt, som jeg paalagde dem; de har tilvendt sig noget af det bandlyste, de har stjaalet; de har skjult det, de har gemt det i deres Oppakning. **12** Derfor kan Israeliterne ikke holde Stand over for deres Fjender, men maa flygte for dem; thi de er hjemfaldne til Band! Jeg vil ikke mere være med eder, hvis I ikke bortrydder Bandet af eders Midte. **13** Staa derfor op, lad Folket hellige sig og sig: Helliger eder til i Morgen, thi saa siger HERREN, Israels Gud: Der er Band i din Midte, Israel; og du kan ikke holde Stand over for dine Fjender, før I skaffer Bandet bort fra eder! **14** I Morgen skal I træde frem Stamme for Stamme, og den Stamme, HERREN rammer, skal træde frem Slægt for Slægt, og den Slægt, HERREN rammer, skal træde frem Familie for Familie, og den Familie, HERREN rammer, skal træde frem Mand for Mand. **15** Den, som da rammes, fordi han har det bandlyste Gods, skal brændes

tillige med alt, hvad der tilhører ham; thi han har brudt HERRENS Pagt og begaaet en Skændselsdaad i Israel!« **16** Tidligt næste Morgen lod Josua Israel træde frem Stamme for Stamme, og da blev Judas Stamme ramt. **17** Derpaa lod han Judas Slægter træde frem, og Zeraiternes Slægt blev ramt. Derpaa lod han Zeraiternes Slægt træde frem Familie for Familie, og Zabdi blev ramt. **18** Derpaa lod han dennes Familie træde frem Mand for Mand, og da blev Akan ramt, en Søn af Karmi, en Søn af Zabdi, en Søn af Zera, af Judas Stamme. **19** Da sagde Josua til Akan: »Min Søn, giv HERREN, Israels Gud, Ære og Pris, og fortæl mig, hvad du har gjort, skjul ikke noget for mig!« **20** Akan svarede Josua: »Ja, det er mig, som har syndet mod HERREN, Israels Gud. Saaledes gjorde jeg: **21** Jeg saa imellem Byttet en prægtig babylonisk Kappe, 200 Sekel Sølv og en Guldtunge paa halvtredsindstyve Sekel; det fik jeg Lyst til, og jeg tog det; se, det ligger nedgravet i Jorden midt i mit Telt, Sølvet nederst.« **22** Da sendte Josua nogle Folk hen, og de skyndte sig til Teltet, og se, det var gemt i hans Telt, Sølvet nederst; **23** og de tog det ud af Teltet og bragte det til Josua og alle Israeliterne og lagde det hen foran HERREN. **24** Men Josua tog sammen med hele Israel Akan, Zeras Søn, og Sølvet, Kappen og Guldtungen og hans Sønner og Døtre, hans Hornkvæg, Æsler og Smaakvæg, hans Telt og alt, hvad der tilhørte ham, og førte dem op i Akors Dal. **25** Og Josua sagde: »Hvorfor har du styrtet os i Ulykke? HERREN skal styrte dig i Ulykke paa denne Dag!« Derpaa stenede hele Israel ham, og de brændte eller stenede dem. **26** Og de

opkastede en stor Stendysse over ham, som staar der den Dag i Dag. Da lagde HERRENS heftige Vrede sig. Derfor fik Stedet Navnet Akors Dal, som det hedder den Dag i Dag.

8 Derefter sagde HERREN til Josua: »Frygt ikke og vær ikke bange! Tag alt Krigsfolket med dig, bryd op og drag mod Aj! Se, jeg giver Kongen af Aj og hans Folk, hans By og hans Land i din Haand! **2** Og du skal gøre det samme ved Aj og dets Konge, som du gjorde ved Jeriko og dets Konge; men Godset, I røver der, maa I selv beholde som Bytte, ligeledes Kvæget der. Læg Baghold vesten for Byen!« **3** Derpaa brød Josua op og drog med alt Krigsfolket op mod Aj; og Josua udvalgte sig 30 000 tapre Mænd og sendte dem bort om Natten, **4** idet han bød dem: »Se, I skal lægge eder i Baghold vesten for Byen, ikke for langt fra den, og hold eder alle rede. **5** Jeg og alle de Folk, som er med mig, vil nærme os Byen, og naar de gør Udfald imod os ligesom forrige Gang, flygter vi for dem. **6** Naar de saa følger efter os saa langt, at vi faar dem lokket bort fra Byen, idet de tænker, at vi flygter for dem ligesom forrige Gang, **7** skal I bryde frem fra Bagholdet og tage Byen, thi HERREN eders Gud vil give den i eders Haand. **8** Og naar I har indtaget Byen, skal I stikke den i Brand. Saaledes skal I gøre, det er mit Bud til eder!« **9** Derpaa sendte Josua dem bort, og de gik hen og lagde sig i Baghold mellem Betel og Aj, vesten for Aj; men Josua blev den Nat iblandt Krigsfolket. **10** Tidligt næste Morgen mønstrede Josua Folket, og sammen med Israels Ældste drog han op til Aj i Spidsen for Folket. **11** Hele den Styrke, som var med ham, rykkede nærmere, til

de havde Byen foran sig; og de lejrede sig norden for Aj med Dalen mellem sig og Aj. **12** Derpaa tog han henved 5000 Mand og lagde dem i Baghold mellem Betel og Aj, vesten for Byen; **13** og Krigerne blev bragt i Stilling, hele Hæren, som var norden for Byen, og den Del, som laa i Baghold vesten for Byen; men Josua begav sig om Natten ned i Dalen. **14** Da nu Kongen af Aj saa det, skyndte Byens Mænd sig og rykkede tidligt om Morgenen ud til Kamp mod Israel, Kongen med hele sin Styrke, til Skraaningen, hvor Lavningen begynder, uden at vide af, at der var lagt Baghold imod ham vesten for Byen; **15** og da Josua og hele Israel lod sig slaa paa Flugt af dem og flygtede ad Ørkenen til, **16** blev alt Folket i Byen stævnet sammen til at forfølge dem, og de forfulgte Josua og lod sig lokke bort fra Byen; **17** ikke een Mand blev tilbage i Aj, men alle drog de ud for at forfølge Israel, og de lod Byen staa aaben, medens de forfulgte Israel. **18** Da sagde HERREN til Josua: »Ræk Spydet i din Haand ud mod Aj; thi jeg giver det i din Haand!« Og Josua rakte Spydet i sin Haand ud mod Byen. **19** Og Bagholdet brød hurtigt op fra sin Plads og løb hen til Byen, da han rakte Haanden ud, indtog den og skyndte sig at stikke den i Brand. **20** Da Mændene fra Aj vendte sig om og saa Røgen fra Byen stige op mod Himmelen, var de ude af Stand til at flygte til nogen af Siderne, idet Folket, som var flygtet ad Ørkenen til, vendte sig om mod deres Forfølgere. **21** Og da Josua og hele Israel saa, at Bagholdet havde indtaget Byen, og at Røgen fra Byen steg til Vejrs, vendte de om og slog Mændene fra Aj; **22** og da hine rykkede ud fra Byen imod dem, kom de midt

ind imellem Israeliternes to Afdelinger, som huggede dem ned uden at lade en eneste af dem undkomme eller slippe bort. **23** Men Kongen af Aj fangede de levende og bragte ham til Josua. **24** Da Israel nu havde hugget alle Ajs Indbyggere ned paa aaben Mark, paa Skraaningen, hvor de forfulgte dem, og de alle til sidste Mand var faldet for Sværdet, vendte hele Israel tilbage til Aj og slog det med Sværdet. **25** Alle de, der faldt paa den Dag, Mænd og Kvinder, udgjorde 12 000, alle Indbyggerne i Aj. **26** Og Josua trak ikke sin Haand med det udrakte Spyd tilbage, før han havde lagt Band paa alle Ajs Indbyggere. **27** Kun Kvæget og Godset, de røvede i denne By, beholdt Israeliterne som Bytte efter den Befaling, HERREN havde givet Josua. **28** Og Josua stak Aj i Brand og gjorde den til en Ruinhob for bestandig, til den Ødemark, den er den Dag i Dag. **29** Men Kongen af Aj hængte han paa en Pæl og lod ham hænge til Aften; og da Solen gik ned, tog man paa Josuas Befaling hans Lig ned af Pælen og kastede det hen ved Indgangen til Byens Port. Og man opkastede over ham en stor Stendysse, som staar der den Dag i Dag. **30** Da byggede Josua HERREN, Israels Gud, et Alter paa Ebals Bjerg, **31** som HERRENS Tjener Moses havde paalagt Israeliterne, i Overensstemmelse med, hvad der staar skrevet i Moses's Lovbog, et Alter af utilhugne Sten, hvor over der ikke var svunget Jern; og de bragte HERREN Brændofre og ofrede Takofre der. **32** Og han skrev der paa Stenene i Israeliternes Paasyn en Afskrift af Mose Lov, som denne havde skrevet, **33** idet hele Israel og dets Ældste, Tilsynsmænd og Dommere stod paa begge

Sider af Arken lige over for Levitpræsterne, som bar HERRENS Pagts Ark, de fremmede saavel som de indfødte, den ene Halvdel hen imod Garizims Bjerg, den anden Halvdel hen imod Ebals Bjerg, saaledes som HERRENS Tjener Moses forhen havde paabudt at velsigne Israels Folk. **34** Saa oplæste han alle Lovens Ord, Velsignelsen og Forbandelsen, alt som det var skrevet i Lovbogen; **35** ikke et Ord af alt, hvad Moses havde paabudt, undlod Josua at op læse for hele Israels Menighed, Mændene, Kvinderne og Børnene og de fremmede, som var draget med iblandt dem.

9 Da alle Kongerne paa den anden Side af Jordan, i Bjergene og i Lavlandet og langs hele det store Havs Kyst hen imod Libanon, Hetiterne, Amoriterne, Kana'anæerne, Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne, hørte, hvad der var sket, **2** samlede de sig for i Fællesskab at kæmpe mod Josua og Israel. **3** Men da Indbyggerne i Gibeon hørte, hvad Josua havde gjort ved Jeriko og Aj, **4** greb ogsaa de til en List; de gik hen og forsynede sig med Rejsetæring, læssede nogle slidte Sække og nogle slidte, sprukne, stoppede Vinsække paa deres Æsler **5** og tog slidte, lappede Sko paa Fødderne og slidte Klæder paa Kroppen, og alt deres Rejsebrød var tørt og mullent. **6** Saa gik de til Josua i Lejren ved Gilgal og sagde til ham og Israels Mænd: »Vi kommer fra et fjernt Land; slut derfor Pagt med os!« **7** Israels Mænd svarede Hivviterne: »Det kunde være, at I bor her midt iblandt os, hvorledes kan vi da slutte Pagt med eder?« **8** De sagde til Josua: »Vi er dine Trælle!« Josua spurgte dem saa: »Hvem er I, og

hvorfra kommer I?« **9** Og de svarede ham: »Fra et saare fjernt Land er dine Trælle kommet for HERREN din Guds Navns Skyld; thi vi har hørt hans Ry og alt, hvad han gjorde i Ægypten, **10** og alt, hvad han gjorde mod de to Amoriterkonger hinsides Jordan, Kong Sihon af Hesjbon og Kong Og af Basan, som boede i Asjtarot, **11** og vore Ældste og alle Indbyggerne i vort Land sagde til os: Tag Rejsetæring med eder, drag dem i Møde og sig til dem: Vi er eders Trælle; slut derfor nu Pagt med os! **12** Vort Brød her var endnu varmt, da vi tog det med hjemmefra, dengang vi begav os af Sted for at drage til eder; men se, nu er det tørt og mullent; **13** og vore Vinsække her var nye, da vi fyldte dem; se, nu er de sprukne; og vore Klæder og Sko her er slidte, fordi Vejen var saa lang!« **14** Saa tog Mændene af deres Rejsetæring; men HERREN raadspurgte de ikke. **15** Og Josua tilsagde dem Fred og sluttede Overenskomst med dem og lovede at lade dem leve, og Menighedens Øverster tilsvor dem det. **16** Men tre Dage efter at de havde sluttet Pagt med dem, hørte de, at de var fra den nærmeste Omegn og boede midt iblandt dem. **17** Og Israeliterne brød op og kom den tredje Dag til deres Byer, det var Gibeon, Kefira, Be'erot og Kirjat-Jearim. **18** Men Israeliterne dræbte dem ikke, fordi Menighedens Øverster havde, tilsvoret dem Fred ved HERREN, Israels Gud. Da knurrede hele Menigheden mod Øversterne; **19** men alle Øversterne sagde til hele Menigheden: »Vi har tilsvoret dem Fred ved HERREN, Israels Gud, derfor kan vi ikke gøre dem noget ondt. **20** Men dette vil vi gøre med dem, naar vi skaaner deres Liv,

at der ikke skal komme Vrede over os for den Ed, vi svor dem: **21** De skal blive i Live, men være Brændehuggere og Vandbærere for hele Menigheden.« Og hele Menigheden gjorde, som Øversterne havde sagt. **22** Og Josua lod dem kalde og talte saaledes til dem: »Hvorfor førte I os bag Lyset og sagde, at I havde hjemme langt borte fra os, skønt I bor her midt iblandt os? **23** Derfor skal I nu være forbandede, og ingen af eder skal nogen Sinde ophøre at være Træl; Brændehuggere og Vandbærere skal I være ved min Gus Hus!« **24** De svarede Josua og sagde: »Det var blevet dine Trælle sagt, at HERREN din Gud paalagde sin Tjener Moses, at naar han gav eder hele Landet, skulde I udrydde alle Landets Indbyggere foran eder. Da paakom der os stor Frygt for, at I skulde tage vort Liv; derfor handlede vi saaledes. **25** Men se, nu er vi i din Haand; gør med os, som det tykkes dig godt og ret!« **26** Da handlede han saaledes med dem; han friede dem fra Israeliternes Haand, saa de ikke dræbte dem; **27** men Josua gjorde dem den Dag til Brændehuggere og Vandbærere for Menigheden og for HERRENS Alter paa det Sted, han vilde udvælge. Og det er de den Dag i Dag.

10 Da Kong Adonizedek af Jerusalem hørte, at Josua havde indtaget Aj og lagt Band paa det som han havde gjort ved Jeriko og Kongen der, gjorde han ved Aj og Kongen der og at Gibeons Indbyggere havde sluttet Overenskomst med Israel og var optaget imellem dem, **2** saa paakom der ham stor Frygt; thi Gibeon var en stor By, som en af Kongsbyerne, større end Aj, og alle Mændene der var tapre Krigere. **3** Derfor sendte Kong Adonizedek

af Jerusalem Bud til Kong Hoham af Hebron, Kong Pir'am af Jarmut, Kong Jafia af Lakisj og Kong Debir af Eglon og lod sige: **4** »Kom op til mig og hjælp mig med at slaa Gibeon, thi det har sluttet Overenskomst med Josua og Israeliterne!« **5** Da samledes fem Amoriterkonger, Kongerne i Jerusalem, Hebron, Jarmut, Lakisj og Eglon, og de drog op med hele deres Hær og slog Lejr uden for Gibeon og angreb det. **6** Men Mændene i Gibeon sendte Bud til Josua i Lejren i Gilgal og lod sige: »Lad ikke dine Trælle i Stikken, men kom hurtigt op til os, hjælp os og staa os bi; thi alle Amoriterkongerne, som bor i Bjergene, har samlet sig imod os!« **7** Da drog Josua op fra Gilgal med alle Krigerne, alle de kampdygtige Mænd. **8** Og HERREN sagde til Josua: »Frygt ikke for dem, thi jeg giver dem i din Haand; ikke een af dem skal kunne holde Stand imod dig!« **9** Og Josua faldt pludselig over dem, efter at han i Nattens Løb var draget derop fra Gilgal, **10** og HERREN bragte dem i Uorden foran Israel og tilføjede dem et stort Nederlag ved Gibeon; og de forfulgte dem hen imod Opgangen ved Bet-Horon og slog dem lige til Azeka og Makkeda. **11** Og da de flygtede for Israeliterne og netop var paa Skraaningen ved Bet-Horon, lod HERREN store Sten falde ned paa dem fra Himmelen helt hen til Azeka, saa de døde; og de, som dræbtes af Haglstenene, var flere end dem, Israeliterne dræbte med Sværdet. **12** Ved den Lejlighed, den Dag HERREN gav Amoriterne i Israeliternes Magt, talte Josua til HERREN og sagde i Israels Nærværelse: »Sol, stat stille i Gibeon, og Maane i Ajjalons Dal!« **13** Og Solen stod stille,

og Maanen standsed, til Folket fik Hævn over Fjenden. Saaledes staar der jo skrevet i de Oprigtiges Bog. Og Solen blev staaende midt paa Himmelen og tøvede næsten en hel Dag med at gaa ned. **14** Og hverken før eller siden har der nogen Sinde været en Dag som denne, en Dag, da HERREN adlød et Menneskes Røst; thi HERREN kæmpede for Israel. **15** Derpaa vendte Josua med hele Israel tilbage til Lejren i Gilgal. **16** Men de fem Konger flygtede og skjulte sig i Hulen ved Makkeda. **17** Og der blev bragt Josua den Melding: »De fem Konger er fundet skjulte i Hulen ved Makkeda.« **18** Da sagde Josua: »Vælt store Sten for Hulens Indgang og sæt nogle Mænd udenfor til at vogte den. **19** Men I andre maa ikke standse, forfølg eders Fjender, hug Efternølerne ned og lad dem ikke komme ind i deres Byer; thi HERREN eders Gud har givet dem i eders Haand!« **20** Da Josua og Israeliterne saa havde tilføjet dem et meget stort Nederlag og gjort det helt af med dem — kun enkelte undslap og reddede sig ind i de befæstede Byer — **21** vendte hele Folket uskadt tilbage til Josua i Lejren ved Makkeda, uden at nogen havde vovet saa meget som at knurre imod Israeliterne. **22** Da sagde Josua: »Luk op for Hulens Indgang og før de fem Konger ud af Hulen til mig!« **23** Det gjorde de saa og førte de fem Konger ud af Hulen til ham, Kongerne af Jerusalem, Hebron, Jarmut, Lakisj og Eglon. **24** Da de nu havde ført disse fem Konger ud til Josua, kaldte Josua alle Israels Mænd sammen og sagde til Krigsøversterne, som var draget med ham: »Kom hid og sæt Foden paa disse Kongers Nakke!« Og de kom og satte Foden paa

deres Nakke. **25** Da sagde Josua til dem: »Frygt ikke og
vær ikke bange, vær frimodige og stærke! Thi saaledes vil
HERREN handle med alle eders Fjender, som I kommer til
at kæmpe med!« **26** Derefter lod Josua dem nedhugge og
dræbe og ophænge paa fem Pæle, og de blev hængende
paa Pælene til Aften. **27** Men ved Solnedgang lod Josua
dem tage ned af Pælene og kaste ind i den Hule, de havde
skjult sig i, og for Indgangen til Hulen væltede man
store Sten, som ligger der den Dag i Dag. **28** Makkeda
indtog Josua samme Dag, og han slog Byen og dens Konge
ned med Sværdet; han lagde Band paa den og paa hver
levende Sjæl i den uden at lade nogen undkomme; og
han gjorde det samme ved Makkedas Konge, som han
havde gjort ved Jerikos Konge. **29** Derpaa drog Josua med
hele Israel fra Makkeda til Libna, og han angreb Libna; **30**
og HERREN gav ogsaa denne By og dens Konge i Israels
Haand, og den og hver levende Sjæl i den slog han ned
med Sværdet uden at lade nogen undkomme; og han
gjorde det samme ved dens Konge, som de havde gjort
ved Jerikos Konge. **31** Derpaa drog Josua med hele Israel
fra Libna til Lakisj, og han slog Lejr udenfor og angreb
Byen; **32** og HERREN gav Lakisj i Israels Haand, og den
følgende Dag indtog han Byen, og den og hver levende
Sjæl i den slog han ned med Sværdet, ganske som han
havde gjort ved Libna. **33** Da rykkede Kong Horam af
Gezer Lakisj til Hjælp; men Josua slog ham og hans Folk
ned uden at lade nogen undkomme. **34** Saa drog Josua
med hele Israel fra Lakisj til Eglon, og de slog Lejr udenfor
og angreb Byen; **35** og de indtog den samme Dag og slog

den ned med Sværdet; og paa hver levende Sjæl i den lagde han den Dag Band, ganske som han havde gjort ved Lakisj. **36** Derpaa drog Josua med hele Israel op fra Eglon til Hebron, og de angreb Byen **37** og indtog den og slog den ned med Sværdet, baade Kongen der og alle de Byer, der hørte under den, og hver levende Sjæl i den uden at lade nogen undkomme, ganske som han havde gjort ved Eglon, og han lagde Band paa Byen og hver levende Sjæl i den. **38** Derpaa vendte Josua sig med hele Israel imod Debir og angreb Byen; **39** og han undertvang den tillige med dens Konge og alle de Byer der hørte under den; og de slog dem ned med Sværdet og lagde Band paa hver levende Sjæl i dem uden at lade nogen undkomme; det samme, han havde gjort ved Hebron og ved Libna og Kongen der, gjorde han ogsaa ved Debir og Kongen der. **40** Saaledes slog Josua hele Landet, Bjerglandet, Sydlandet, Lavlandet og Bjergskraaningerne og alle Kongerne der uden at lade nogen undkomme, og paa hver levende Sjæl lagde han Band, saaledes som HERREN, Israels Gud, havde paabudt; **41** Josua slog dem fra Kadesj-Barnea indtil Gaza, og hele Landskabet Gosjen indtil Gibeon. **42** Og alle hine Konger og deres Lande undertvang Josua med et Slag; thi HERREN, Israels Gud, kæmpede for Israel. **43** Derpaa vendte Josua med hele Israel tilbage til Lejren i Gilgal.

11 Da Kong Jabin af Hazor hørte herom sendte han Bud til Kong Jobab af Madon og Kongerne af Sjimron og Aksjaf **2** og til Kongerne nordpaa i Bjergene, i Arabalavningen sønden for Kinnerot, i Lavlandet og paa Højdedraget vestpaa ved Dor, **3** til Kana'anæerne i Øst og Vest,

Amoriterne, Hivviterne, Perizziterne og Jebusiterne i Bjergene og Hetiterne ved Foden af Hermon i Mizpas Land; **4** og de drog ud med alle deres Hære, Krigsfolk talrige som Sandet ved Havets Bred, og med en stor Mængde Heste og Stridsvogne. **5** Alle disse Konger slog sig sammen og kom og lejrede sig i Forening ved Meroms Vand for at angribe Israel. **6** Men HERREN sagde til Josua: »Frygt ikke for dem! Thi i Morgen ved denne Tid vil jeg lade dem ligge faldne foran Israel; deres Heste skal du lamme, og deres Vogne skal du brænde!« **7** Da kom Josua med hele Hæren uventet over dem ved Meroms Vand og kastede sig over dem, **8** og HERREN gav dem i Israels Haand, saa de slog dem og forfulgte dem til den store Stad Zidon, til Misrefot-Majim og Mizpes Lavning i Øst, og huggede dem ned, saa ikke en eneste af dem blev tilbage. **9** Josua gjorde derpaa med dem, som HERREN havde sagt ham; deres Heste lammede han, og deres Vogne brændte han. **10** Ved den Tid vendte Josua om og indtog Hazor, og Kongen huggede han ned med Sværdet; Hazor var nemlig fordum alle disse Kongerigers Hovedstad; **11** og de huggede hver levende Sjæl i den ned med Sværdet og lagde Band paa dem, saa ikke en levende Sjæl blev tilbage; og Hazor stak han i Brand. **12** Alle hine Kongsbyer med deres Konger undertvang Josua, og han huggede dem ned med Sværdet og lagde Band paa dem, som HERRENS Tjener Moses havde paabudt. **13** Men ingen af de Byer, som laa paa deres Høje, stak Israel i Brand, alene med Undtagelse af Hazor; den stak Josua i Brand. **14** Kvæget og alt det andet, der røvedes fra disse Byer,

beholdt Israeliterne som Bytte; men alle Menneskene huggede de ned med Sværdet til sidste Mand uden at lade en eneste levende Sjæl blive tilbage. **15** Hvad HERREN havde paalagt sin Tjener Moses, havde Moses paalagt Josua, og det gjorde Josua; han undlod intet som helst af, hvad HERREN havde paalagt Moses. **16** Saaledes indtog Josua hele dette Land, Bjerglandet, hele Sydlandet, hele Landskabet Gosjen, Lavlandet, Arabalavningen, Israels Bjergland og Lavland, **17** fra det nøgne Bjergdrag, som højner sig hen imod Se'ir, indtil Ba'al-Gad i Libanons Dal ved Hermonbjergets Fod; og alle deres Konger tog han til Fange, huggede dem ned og dræbte dem. **18** I lang Tid førte Josua Krig med disse Konger. **19** Der var ingen By, som sluttede Overenskomst med Israeliterne, undtagen Hivviterne, som boede i Gibeon. Alt tog de i Kamp; **20** thi HERREN voldte, at de forhærdede deres Hjerter, saa de drog i Kamp mod Israel, for at de skulde lægge Band paa dem uden Skaansel og udrydde dem, som HERREN havde paalagt Moses. **21** Ved den Tid drog Josua hen og udryddede Anakiterne af Bjerglandet, af Hebron, Debir og Anab, og af hele Judas og hele Israels Bjergland; paa dem og deres Byer lagde Josua Band. **22** Der blev ingen Anakiter tilbage i Israeliternes Land, kun i Gaza, Gat og Asdod blev der Levninger tilbage. **23** Saaledes indtog Josua hele Landet, ganske som HERREN havde sagt til Moses, og Josua gav Israel det i Eje efter deres Afdelinger, Stamme for Stamme. Og Landet fik Ro efter Krigen.

12 Følgende to Konger i Landet blev overvundet af Israeliterne og deres Land taget i Besiddelse af dem, Landet

østen for Jordan fra Arnonfloden til Hermonbjerget og hele Arabalavningens østre Del: **2** Amoriterkongen Sihon, som boede i Hesjbon og herskede fra Aroer ved Arnonflodens Bred og fra Midten af Floddalen over Halvdelen af Gilead indtil Jabbokfloden, der er Ammoniternes Grænse, **3** og over Arabalavningen indtil Kinnerotsøens Østside og Arabahavets, Salthavets, Østside hen imod Bet-Jesjimot og længere Syd paa hen imod Egnen ved Foden af Pisgas Skrænter; **4** og Kong Og af Basan, som hørte til dem, der var tilbage af Refaiterne, og boede i Asjtarot og Edre'i **5** og herskede over Hermonbjerget, Salka og hele Basan indtil Gesjuriternes og Ma'akatiternes Landemærke og over Halvdelen af Gilead indtil Kong Sihon af Hesjbons Landemærke. **6** HERRENS Tjener Moses og Israeliterne havde overvundet dem, og HERRENS Tjener Moses havde givet Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme Landet i Eje. **7** Følgende Konger i Landet blev overvundet af Josua og Israeliterne hinsides Jordan, paa Vestsiden, fra Ba'al-Gad i Dalen ved Libanon til det nøgne Bjergdrag, som højner sig mod Se'ir, og deres Land givet Israels Stammer i Eje af Josua efter deres Afdelinger, **8** i Bjerglandet, i Lavlandet, i Arabalavningen, paa Skraaningerne, i Ørkenen og i Sydlandet, Hetiterne, Amoriterne, Kana'anæerne, Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne: **9** Kongen i Jeriko een; Kongen i Aj ved Betel een; **10** Kongen i Jerusalem een; Kongen i Hebron een; **11** Kongen i Jarmut een; Kongen i Lakisj een; **12** Kongen i Eglon een; Kongen i Gezer een; **13** Kongen i Debir een; Kongen i Geder een; **14** Kongen i Horma een; Kongen

i Arad een; **15** Kongen i Libna een; Kongen i Adullam een; **16** Kongen i Makkeda een; Kongen i Betel een; **17** Kongen i Tappua een; Kongen i Hefer een; **18** Kongen i Afek een; Kongen i Lassjaron een; **19** Kongen i Madon een; Kongen i Hazor een; **20** Kongen i Sjimron-Meron een; Kongen i Aksjaf een; **21** Kongen i Ta'anak een; Kongen i Megiddo een; **22** Kongen i Kedesj een; Kongen i Jokneam ved Karmel een; **23** Kongen i Dor ved Højdedraget Dor een; Kongen over Folkene i Galilæa een; **24** Kongen i Tirza een; tilsammen en og tredive Konger.

13 Da Josua var blevet gammel og til Aars, sagde HERREN til ham: »Du er blevet gammel og til Aars, og der er endnu saare meget tilbage af Landet at indtage. **2** Dette er det Land, som er tilbage: Hele Filisternes Landomraade og alle Gesjuriterne, **3** Landet fra Sjihor østen for Ægypten indtil Ekrons Landemærke i Nord — det regnes til Kana'anæerne — de fem Filisterfyrster i Gaza, Asdod, Askalon, Gat og Ekron, desuden Avviterne **4** mod Syd, hele Kana'anæerlandet fra Meara, som tilhører Zidonierne, indtil Afek og til Amoriternes Landemærke, **5** og det Land, som mod Øst grænser til Libanon fra Ba'al-Gad ved Hermonbjergets Fod til Egnen hen imod Hamat. **6** Alle Indbyggerne i Bjerglandet fra Libanon til Misrefot Majim, alle Zidonierne, vil jeg drive bort foran Israeliterne. Tildel kun Israel det som Ejendom, saaledes som jeg har paalagt dig. **7** Udskift derfor dette Land som Ejendom til de halvtiende Stammer.« Manasses halve Stamme **8** saavel som Rubeniterne og Gaditerne havde nemlig faaet deres Arvelod, som Moses gav dem

hinsides Jordan, paa Østsiden, saaledes som HERRENS Tjener Moses gav dem, **9** fra Aroer ved Arnonflodens Bred og Byen midt nede i Dalen, hele Højsletten fra Medeba til Dibon, **10** alle de Byer, som havde tilhørt Amoriterkongen Sihon, der herskede i Hesjbon, indtil Ammoniternes Landemærke, **11** fremdeles Gilead og Gesjuriternes og Ma'akatiternes Landemærke, hele Hermonbjerget og hele Basan indtil Salka, **12** hele det Rige, der havde tilhørt Og af Basan, som herskede i Asjtarot og Edre'i, den sidste, der var tilbage af Refaiterne; Moses havde overvundet dem alle og drevet dem bort. **13** Men Israeliterne drev ikke Gesjuriterne og Ma'akatiterne bort, saa at Gesjur og Ma'akat bor iblandt Israel den Dag i Dag. **14** Kun Levis Stamme gav han ingen Arvelod; HERREN, Israels Gud, er hans Arvelod, saaledes som han tilsagde ham. **15** Moses gav Rubeniternes Stamme Land, Slægt for Slægt, **16** og de fik deres Omraade fra Aroer ved Arnonflodens Bred og Byen midt nede i Dalen, hele Højsletten indtil **17** Hesjbon og alle de Byer, som ligger paa Højsletten, Dibon, Bamot-Ba'al, Bet-Ba'al-Meon, **18** Jaza, Kedemot, Mefa'at, **19** Kirjatajim, Sibma, Zeret-Sjahar paa Dalbjerget, **20** Bet-Peor ved Pisgas Skrænter. Bet-Jesjimot **21** og alle de andre Byer paa Højsletten og hele det Rige, der havde tilhørt Amoriterkongen Sihon, som herskede i Hesjbon, hvem Moses havde overvundet tillige med Midjans Fyrster Evi, Rekem, Zur, Hur og Reba, der var Sihons Lydkonger og boede i Landet; **22** ogsaa Sandsigeren Bileam, Beors Søn, havde Israeliterne dræbt med Sværdet sammen med de andre af dem, der blev slaaet ihjel. **23**

Rubeniternes Grænse blev Jordan; den var Grænseskel.
Det var Rubeniternes Arvelod efter deres Slægter, de
nævnte Byer med Landsbyer. **24** Og Moses gav Gads
Stamme, Gaditerne, Land, Slægt for Slægt, **25** og de fik
følgende Landomraade: Ja'zer og alle Byerne i Gilead og
Halvdelen af Ammoniternes Land indtil Aroer, som ligger
østen for Rabba, **26** og Landet fra Hesjbon til Ramat-Mizpe
og Betonim, og fra Mahanajim til Lodebars Landemærke;
27 og i Lavningen Bet-Haram, Bet-Nimra, Sukkot og Zafon,
Resten af Kong Sihon af Hesjbons Rige, med Jordan til
Grænse, indtil Enden af Kinnerets Sø, hinsides Jordan,
paa Østsiden. **28** Det var Gaditernes Arvelod efter deres
Slægter: de nævnte Byer med Landsbyer. **29** Og Moses
gav Manasses halve Stamme Land, Slægt for Slægt; **30** og
deres Landomraade strakte sig fra Mahanajim over hele
Basan, hele Kong Og af Basans Rige og alle Ja'irs Teltbyer,
som ligger i Basan, tresindstyve Byer, **31** Halvdelen af
Gilead og Asjtarot og Edre'i, Ogs Kongsbyer i Basan;
det gav han Manasses Søn Makirs Sønner, Halvdelen af
Makirs Sønner, Slægt for Slægt. **32** Det er alt, hvad Moses
udskiftede paa Moabs Sletter hinsides Jordan over for
Jeriko, paa Østsiden. **33** Men Levis Stamme gav Moses
ingen Arvelod; HERREN, Israels Gud, er deres Arvelod,
saaledes som han tilsagde dem.

14 Følgende er de Landstrækninger, Israeliterne fik
til Arvelod i Kana'ans Land, som Præsten Eleazar og
Josua, Nuns Søn, og Overhovederne for de israelitiske
Stammers Fædrenehuse tildelte dem **2** ved Lodkastning
som deres Ejendom i Overensstemmelse med det Paabud,

HERREN havde givet Moses om de halvtiende Stammer. **3** Thi Moses havde givet de halvtredje Stammer Arvelod hinsides Jordan; men Leviterne gav han ikke Arvelod iblandt dem. **4** Josefs Efterkommere udgjorde nemlig to Stammer, Manasse og Efraim; og Leviterne fik ikke Del i Landet, men kun Byer at bo i tillige med de tilhørende Græsmarker til deres Hjorde og Kvæg. **5** Hvad HERREN havde paalagt Moses, gjorde Israeliterne, og de udskiftede Landet. **6** Da traadte Judæerne frem for Josua i Gilgal, og Kenizziten Kaleb, Jefunnes Søn, sagde til ham: »Du ved, hvad det var, HERREN talede til den Guds Mand Moses i Kadesj-Barnea om mig og dig. **7** Fyrretyve Aar gammel var jeg, dengang HERRENS Tjener Moses udsendte mig fra Kadesj-Barnea for at udspejde Landet; og jeg aflagde ham Beretning efter bedste Overbevisning. **8** Men mine Brødre, som var draget med mig, gjorde Folket modløst, medens jeg viste HERREN min Gud fuld Lydighed. **9** Og Moses svor den Dag: Sandelig, det Land, din Fod har betraadt, skal være din og dine Efterkommeres Arvelod til evig Tid, fordi du har vist HERREN min Gud fuld Lydighed! **10** Og se, nu har HERREN opfyldt sit Ord og holdt mig i Live fem og fyrretyve Aar, siden dengang HERREN talede dette Ord til Moses, al den Tid Israel vandrede i Ørkenen, og se, jeg er nu fem og firsindstyve Aar. **11** Endnu den Dag i Dag er jeg rask og rørig som paa hin Dag, da Moses udsendte mig; nu som da er min Kraft den samme til Kamp og til at færdes omkring. **12** Saa giv mig da dette Bjergland, som HERREN dengang talede om; du hørte det jo selv. Thi der bor Anakiter der, og der er

store, befæstede Byer; maaske vil HERREN være med mig, saa jeg kan drive dem bort, som HERREN har sagt!« **13** Da velsignede Josua ham, og han gav Kaleb, Jefunnes Søn, Hebron til Arvelod. **14** Derfor tilfaldt Hebron Kenizziten Kaleb, Jefunnes Søn, som Arvelod, og den hører ham til den Dag i Dag, fordi han viste HERREN, Israels Gud, fuld Lydighed. **15** Men Hebron hed forhen Arbas By; han var den største Mand blandt Anakiterne. Og Landet fik Ro efter Krigen.

15 Loddet faldt for Judæernes Stamme efter deres Slægter saaledes, at deres Landomraade strækker sig hen imod Edoms Omraade, Zins Ørken mod Syd, yderst mod Syd. **2** Deres Sydgrænse begynder ved Enden af Salthavet, ved den sydlige Bugt, **3** og løber sønden om Akrabbimpasset, gaar videre til Zin, strækker sig opad sønden om Kadesj-Barnea og gaar derpaa videre til Hezron og op til Addar; saa drejer den om mod Karka'a, **4** gaar videre til Azmon og fortsætter til Ægyptens Bæk; saa ender Grænsen ved Havet. Det er deres Sydgrænse. **5** Østgrænsen er Salthavet indtil Jordans Udløb. Nordgrænsen begynder ved Havets Bugt ved Jordans Udløb; **6** derpaa strækker Grænsen sig opad til Bet-Hogla og gaar videre norden om Bet-Araba; saa strækker Grænsen sig opad til Rubens Søn Bohans Sten; **7** derpaa strækker Grænsen sig fra Akors Dal op til Debir og drejer nordpaa til Gilgal, som ligger lige over for Adummimpasset sønden for Dalen; derefter gaar Grænsen videre over til Vandet ved Sjemesjkilden og ender ved Rogelkilden; **8** derpaa strækker Grænsen sig op i Hinnoms

Søns Dal til Sydsiden af Jebusiternes Bjergryg, det er Jerusalem; derpaa strækker Grænsen sig op til Toppen af Bjerget lige vesten for Hinnoms Dal ved Refaimdalens Nordende; **9** derpaa bøjer Grænsen fra Toppen af dette Bjerg ben til Neftoas Vandkilde og løber videre til Byerne paa Efronbjerget; saa bøjer Grænsen om til Ba'ala, det er Kirjat-Jearim; **10** derpaa drejer Grænsen om fra Ba'ala mod Vest til Se'irbjerget, gaar videre til Jearimbjergets nordre Udløber, det er Kesalon: saa strækker den sig ned til Bet-Sjemesj og gaar videre til Timna; **11** derpaa løber Grænsen i nordlig Retning til Bjergryggen ved Ekron; saa bøjer Grænsen om til Sjikkaron, gaar videre til Ba'alabjerget, løber til Jabne'el og ender ved Havet. **12** Vestgrænsen er det store Hav. Det er Grænsen rundt om Judæernes Omraade efter deres Slægter. **13** Men Kaleb, Jefunnes Søn, gav han et Stykke Land imellem Judæerne efter HERRENS Befaling til Josua: Anaks Stamfader Arbas By, det er Hebron; **14** og Kaleb drev de tre Anakiter bort derfra, Sjesjaj, Abiman og Talmaj, der nedstammede fra Anak. **15** Derfra drog han op mod Debirs Indbyggere; Debir hed fordum Kirjat-Sefer. **16** Da sagde Kaleb: »Den, som slaar Kirjat-Sefer og indtager det, giver jeg min Datter Aksa til Hustru!« **17** Og da Kenizziten Otniel, Kalebs Broder, indtog det, gav han ham sin Datter Aksa til Hustru. **18** Men da hun kom til ham, æggede han hende til at bede sin Fader om Agerland. Hun sprang da ned af Æselet, og Kaleb spurgte hende: »Hvad vil du?« **19** Hun svarede: »Giv mig en Velsignelse! Siden du har bortgiftet mig i det tørre Sydland, maa du give

mig Vandkilder!« Da gav han hende de øvre og de nedre Vandkilder. **20** Judæernes Stammes Arvelod efter deres Slægter er: **21** Byerne i Udkanten af Judæernes Stamme ved Edoms Grænse i Sydlandet er følgende: Kabze'el, Eder, Jagur, **22** Kina, Dimona, Ar'ara, **23** Kedesj, Hazor, Jitnan, **24** Zif, Telam, Bealot, **25** Hazor-Hadatta, Kerijot-Hezron, det er Hazor, **26** Amam, Sjema, Molada, **27** Hazar-Gadda, Hesjmon, Bet-Pelet, **28** Hazar-Sjual, Be'ersjeba med Smaabyer, **29** Ba'ala, Ijjim, Ezem, **30** Eltolad, Betul, Horma, **31** Ziklag, Madmanna, Sansanna, **32** Lebaot, Sjilhim og En-Rimmon; tilsammen ni og tyve Byer med Landsbyer. **33** I Lavlandet: Esjtaol, Zor'a, Asjna, **34** Zanoa, En-Gannim, Tappua, Enam, **35** Jarmut, Adullam, Soko, Azeka, **36** Sja'arajim, Aditajim, Gedera og Gederotajim; tilsammen fjorten Byer med Landsbyer. **37** Zenan, Hadasja, Migdal-Gad, **38** Dil'an, Mizpe, Jokte'el, **39** Lakisj, Bozkat, Eglon, **40** Kabbon, Lamas, Kitlisj, **41** Gederot, Bet-Dagon, Na'ama og Makkeda; tilsammen seksten Byer med Landsbyer. **42** Libna, Eter, Asjan, **43** Jifta, Asjna, Nezib, **44** Ke'ila, Akzib og Maresja; tilsammen ni Byer med Landsbyer. **45** Ekron med Smaabyer og Landsbyer; **46** fra Ekron til Havet alt, hvad der ligger paa Asdodsiden, med tilhørende Landsbyer; **47** Asdod med Smaabyer og Landsbyer; Gaza med Smaabyer og Landsbyer indtil Ægyptens Bæk med det store Hav som Grænse. **48** I Bjerglandet: Sjamir, Jattir, Soko, **49** Danna, Kirjat-Sefer, det er Debir, **50** Anab, Esjtemo, Anim, **51** Gosjen, Holon og Gilo; tilsammen elleve Byer med Landsbyer. **52** Arab, Duma, Esj'an, **53** Janum, Bet-Tappua, Afeka, **54** Humta, Kirjat-Arba, det er Hebron, og Zior;

tilsammen ni Byer med Landsbyer. **55** Maon, Karmel, Zif, Jutta, **56** Jizre'el, Jokdeam, Zanoa, **57** Kain, Gibea og Timna; tilsammen ti Byer med Landsbyer. **58** Halhul, Bet-Zur, Gedor, **59** Ma'arat, Bet-Anon og Eltekon; tilsammen seks Byer med Landsbyer. Tekoa, Efrata, det er Betlehem, Peor, Etam, Kulon, Tatam, Sores, Kerem, Gallim, Beter og Menoho; tilsammen elleve Byer med Landsbyer. **60** Kirjat-Ba'al, det er Kirjat-Jearim, og Rabba; tilsammen to Byer med Landsbyer. **61** I Ørkenen: Bet-Araba, Middin, Sekaka, **62** Nibsjan, Ir-Mela og En-Gedi; tilsammen seks Byer med Landsbyer. **63** Men Jebusiterne, som boede i Jerusalem, kunde Judæerne ikke drive bort; og Jebusiterne bor i Jerusalem sammen med Judæerne den Dag i Dag.

16 For Josefs Sønner faldt Loddet saaledes: Mod Øst gaar Grænsen fra Jordan ved Jeriko, ved Jerikos Vande, op gennem Ørkenen, som fra Jeriko strækker sig op i Bjerglandet til Betel; **2** fra Betel fortsætter den videre til Arkiternes Landemærke, til Atarot, **3** og strækker sig nedad mod Vest til Jafletiternes Landemærke, til Nedre-Bet-Horons Landemærke og til Gezer og ender ved Havet. **4** Og Josefs Sønner, Manasse og Efraim, fik Arvelodder. **5** Efraimiternes Landemærke efter deres Slægter var følgende: Grænsen for deres Arvelod er mod Øst Atarot-Addar og gaar til Øvre-Bet-Horon; **6** derpaa gaar Grænsen ud til Havet. Mod Nord er Grænsen Mikmetat; Grænsen gaar saa mod Øst til Ta'anat-Sjilo, løber videre østen om Janoa, **7** strækker sig saa fra Janoa ned til Atarot og Na'ara, støder op til Jeriko og ender ved Jordan. **8** Fra Tappua gaar Grænsen mod Vest til Kanabækken

og ender ved Havet. Det er Efraimiternes Stammes Arvelod efter deres Slægter. **9** Dertil kommer de Byer, som udskiltes til Efraimiterne inden for Manassiternes Arvelod, alle Byerne med Landsbyer. **10** Men de fordrev ikke Kana'anæerne, som boede i Gezer, og saaledes er Kana'anæerne blevet boende midt i Efraim indtil den Dag i Dag, idet de siden blev Hoveriarbejdere.

17 Og Loddet faldt for Manasses Stamme: thi han var Josefs førstefødte. Makir, Manasses førstefødte, Gileads Fader — han var nemlig Kriger — fik Gilead og Basan. **2** Og de øvrige Manassiter fik Land efter deres Slægter, Abiezers, Heleks, Asriels, Sjekems, Hefers og Sjemidas Sønner; det er Josefs Søn Manasses mandlige Efterkommere efter deres Slægter. **3** Men Zelofhad, en Søn af Hefer, en Søn af Gilead, en Søn af Makir, en Søn af Manasse, havde ingen Sønner, kun Døtre; og hans Døtre hed Mala, Noa, Hogla, Milka og Tirza. **4** De traadte frem for Præsten Eleazar og Josua, Nuns Søn, og Øversterne og sagde: »HERREN bød Moses give os Arvelod iblandt vore Brødre!« Da gav han dem efter HERRENS Bud en Arvelod iblandt deres Faders Brødre. **5** Saaledes faldt ti Parter paa Manasse foruden Landet Gilead og Basan hinsides Jordan. **6** Thi Manasses døtre fik Arvelod blandt hans Sønner. Men Landet Gilead tilfaldt Manasses øvrige Efterkommere. **7** Og Manasses Grænse gaar fra Aser til Mikmetat, som ligger østen for Sikem; derpaa gaar Grænsen mod Syd til Befolkningen i En-Tappua. **8** Manasse fik Landskabet Tappua; men Byen Tappua ved Manasses Grænse tilfaldt Efraimiterne. **9** Derpaa

strækker Grænsen sig ned til Kanabækken, sønden om Bækken; Byerne der tilfaldt Efraim, midt iblandt Manasses Byer; Manasses Landomraade ligger norden for Bækken. Grænsen ender derpaa ved Havet. **10** Sydsiden tilhører Efraim og Nordsiden Manasse. Havet danner Grænse; mod Nord støder de op til Aser, mod Øst til Issakar. **11** I Issakar og Aser tilfaldt følgende Byer Manasse: Bet-Sjean med Smaabyer, Jibleam med Smaabyer, Befolkningen i Dor med Smaabyer, Befolkningen i En-Dor med Smaabyer, Befolkningen i Ta'anak med Smaabyer og Befolkningen i Megiddo med Smaabyer, de tre Højdedrag. **12** Men Manassiterne kunde ikke drive disse Byers Indbyggere bort, det lykkedes Kana'anæerne at holde sig i disse Egne. **13** Da Israeliterne blev de stærkeste, gjorde de Kana'anæerne til Hoveriarbejdere, men drev dem ikke bort. **14** Da talte Josefs Sønner til Josua og sagde: »Hvorfor har du kun givet mig een Lod og een Part til Arvelod, skønt jeg er et talrigt Folk, eftersom HERREN hidtil har velsignet mig?« **15** Josua svarede dem: »Naar du er et talrigt Folk, saa drag op i Skovlandet og ryd dig Jord der i Perizziternes og Refaiternes Land, siden Efraims Bjergland er dig for trangt!« **16** Da sagde Josefs Sønner: »Bjerglandet er os ikke nok, og alle Kana'anæerne, som bor paa Slettelandet, baade de i Bet-Sjean med Smaabyer og de paa Jizre'elsletten, har jernbeslagne Vogne!« **17** Da sagde Josua til Josefs Slægt, til Efraim og Manasse: »Du er et talrigt Folk og har stor Kraft; du skal ikke komme til at nøjes med een Lod, **18** men et Bjergland skal tilfalde dig, thi det er skovbevokset, og naar du rydder det, skal

det tilfalde dig med Udløberne derfra; thi du skal drive Kana'anæerne bort, selv om de har jernbeslagne Vogne; du er nemlig stærkere end de.«

18 Hele Israeliternes Menighed kom sammen i Silo, og de rejste Aabenbaringsteltet der, da de nu havde underlagt sig Landet. **2** Men der var endnu syv Stammer tilbage af Israeliterne, som ikke havde faaet deres Arvelod tildelt. **3** Josua sagde derfor til Israeliterne: »Hvor længe vil I endnu nøle med at drage hen og tage det Land i Besiddelse, som HERREN, eders Fædres Gud, har givet eder? **4** Udse eder tre Mænd af hver Stamme, som jeg kan udsende; de skal gøre sig rede og drage Landet rundt og affatte en Beskrivelse derover til Brug ved Fastsættelsen af deres Arvelod og saa komme tilbage til mig. **5** De skal dele det i syv Dele; Juda skal beholde sit Omraade mod Syd og Josefs Slægt sit mod Nord. **6** Og I skal saa affatte en Beskrivelse over Landet, delt i syv Dele, og bringe mig den; saa vil jeg kaste Lod for eder her for HERREN vor Guds Aasyn. **7** Thi Leviterne faar ingen Del iblandt eder, da HERRENS Præstedømme er deres Arvelod; og Gad, Ruben og Manasses halve Stamme har paa Jordans Østside faaet deres Arvelod, som HERRENS Tjener Moses gav dem!« **8** Da begav Mændene sig paa Vej; og Josua bød de bortdragende affatte en Beskrivelse over Landet, idet han sagde: »Drag Landet rundt, affat en Beskrivelse over det og kom saa tilbage til mig; saa vil jeg kaste Lod for eder her for HERRENS Aasyn i Silo!« **9** Saa begav, Mændene sig paa Vej og drog igennem Landet og affattede en Beskrivelse derover, By for By, i syv Dele;

og derpaa kom de tilbage til Josua i Lejren ved Silo. **10** Men Josua kastede Lod for dem i Silo for HERRENS Aasyn og udskiftede der Landet til Israeliterne, Afdeling, for Afdeling. **11** Da faldt Loddet for Benjaminiternes Stamme efter deres Slægter; og det Omraade, der blev deres Lod, kom til at ligge mellem Judas og Josefs Sønner. **12** Deres Nordgrænse begynder ved Jordan, og Grænsen strækker sig op til Bjergryggen norden for Jeriko og mod Vest op i Bjerglandet, saa den ender i Bet-Avens Ørken; **13** derfra gaar Grænsen videre til Luz, til Bjergryggen sønden for Luz, det er Betel, og strækker sig ned til Atarot-Addar over Bjerget sønden for Nedre-Bet-Horon. **14** Derpaa bøjer Grænsen om og løber som Vestgrænse sydpaa fra Bjerget lige sønden for Bet-Horon og ender ved Kirjat-Ba'al, det er den judæiske By Kirjat-Jearim; det er Vestgrænsen. **15** Sydgrænsen begynder ved Udkanten af Kirjat-Ba'al, og Grænsen gaar til Neftoas Vandkilde; **16** derpaa strækker den sig ned til Randen af Bjerget lige over for Hinnoms Søns Dal norden for Refaimdalen og videre til Hinnoms Dal sønden om Jebusiternes Bjergryg og til Rogelkilden; **17** saa drejer den nordpaa og fortsætter til Sjemesjkilden og videre til Gelilot lige over for Adummimpasset, derpaa ned til Rubens Søn Bohans Sten **18** og gaar saa videre til Bjergryggen norden for Bet-Araba og ned i Arabalavningen; **19** saa gaar den videre til Bjergryggen norden for Bet-Hogla og ender norden for Salthavets Bugt ved Jordans Udløb; det er Sydgrænsen. **20** Mod Øst danner Jordan Grænse. Det er Benjaminiternes Arvelod med dens Grænser efter deres

Slægter. **21** Og Benjaminiternes Stammes Byer efter deres Slægter er følgende: Jeriko, Bet-Hogla, Emek-Keziz, **22** Bet-Araba, Zemarajim, Betel, **23** Avvim, Para, Ofra, **24** Kefar-Ammoni, Ofni og Geba; tilsammen tolv Byer med Landsbyer. **25** Gibeon, Rama, Be'erot, **26** Mizpe, Kefira, Moza, **27** Rekem, Jirpe'el, Tar'ala, **28** Zela, Elef, Jebus, det er Jerusalem, Gibeat og Kirjat-Jearim; tilsammen fjorten Byer med Landsbyer. Det er Benjaminiternes Arvelod efter deres Slægter.

19 Det andet Lod faldt for Simeon, for Simeoniternes Stamme efter deres Slægter; og deres Arvelod kom til at ligge inde i Judæernes Arvelod. **2** Til deres Arvelod hørte: Be'ersjeba, Sjema, Molada, **3** Hazar-Sjual, Bala, Ezem, **4** Eltolad, Betul, Horma, **5** Ziklag, Bet-Markabot, Hazar-Susa, **6** Bet-Lebaot og Sjaruhen; tilsammen tretten Byer med Landsbyer. **7** En-Rimmon, Token, Eter og Asjan; tilsammen fire Byer med Landsbyer. **8** Desuden alle Landsbyerne rundt om disse Byer indtil Ba'alat-Be'er, Rama i Sydlandet. Det er Simeoniternes Stammes Arvelod efter deres Slægter. **9** Fra Judæernes Del blev Simeoniternes Arvelod taget; thi Judæernes Del var for stor til dem; der for fik Simeoniterne Arvelod inde i deres Arvelod. **10** Det tredje Lod faldt for Zebuloniterne efter deres Slægter. Deres Arvelods Landemærke naar til Sarid: **11** og deres Grænse strækker sig vestpaa op til Mar'ala, berører Dabbesjet og støder til Bækken, som løber østen om Jokneam; **12** fra Sarid drejer den østpaa, mod Solens Opgang, hen imod Kislot-Tabors Omraade og fortsætter til Daberat og op til Jafia; **13** mod Øst, mod

Solens Opgang, løber den derpaa over til Gat-Hefer, til Et-Kazin og videre til Rimmona og bøjer om til Nea; **14** derfra drejer Grænsen i nordlig Retning til Hannaton og ender i Dalen ved Jifta-El. **15** Og den omfatter Kattat, Nabalal, Sjimron, Jid'ala og Betlehem; tilsammen tolv Byer med Landsbyer. **16** Det er Zebuloniternes Arvelod efter deres Slægter, nævnte Byer med Landsbyer. **17** For Issakar faldt det fjerde Lod, for Issakariterne efter deres Slægter; **18** og deres Landemærke var: Jizre'el, Kesullot, Sjunem, **19** Hafarajim, Sji'on, Anaharat, **20** Rabbit, Kisjjon, Ebez, **21** Remet, En-Gannim, En-Hadda og Bet-Pazzez. **22** Og Grænsen berører Tabor, Sjahazim og Bet-Sjemesj og ender ved Jordan; tilsammen seksten Byer med Landsbyer. **23** Det er Issakariternes Stammes Omraade efter deres Slægter, nævnte Byer med Landsbyer. **24** Det femte Lod faldt for Aseriternes Stamme efter deres Slægter. **25** Deres Landemærke var: Helkat, Hali, Beten, Aksjaf, **26** Alammelek, Am'ad og Misj'al; derpaa berører Grænsen Karmel mod Vest og Sjihor-Libnat, **27** drejer saa østpaa til Bet-Dagon og berører Zebulon og Dalen ved Jifta-El mod Nord; derpaa gaar den til Bet-Emek og Ne'iel og fortsætter nordpaa til Kabul, **28** Abdon, Rehob, Hammon og Kana indtil den store Stad Zidon; **29** saa drejer Grænsen mod Rama og til den befæstede By Tyrus; derpaa drejer Grænsen mod Hosa og ender ved Havet; desuden Mahalab, Akzib, **30** Akko, Afek, Rehob; tilsammen to og tyve Byer med Landsbyer. **31** Det er Aseriternes Stammes Omraade efter deres Slægter, nævnte Byer med Landsbyer. **32** For Naftaliterne faldt det sjette Lod, for

Naftaliterne efter deres Slægter. **33** Deres Landemærke
gaar fra Helet, fra Allon-Beza'anannim og Adami-Nekeb
og Jabne'el indtil Lakkum og ender ved Jordan; **34** saa
drejer Grænsen vestpaa til Aznot-Tabor, fortsætter derfra
til Hukkok, berører Zebulon mod Syd, Aser mod Vest
og Jordan mod Øst. **35** Befæstede Byer er: Ziddim, Zer,
Hammat, Rakkat, Kinneret, **36** Adama, Rama, Hazor, **37**
Kedesj, Edre'i, En-Hazor, **38** Jir'on, Migdal-El, Horem,
Bet-Anat og Bet-Sjemesj; tilsammen nitten Byer med
Landsbyer. **39** Det er Naftaliternes Stammes Arvelod
efter deres Slægter, nævnte Byer med Landsbyer. **40** For
Daniternes Stamme efter deres Slægter faldt det syvende
Lod. **41** Deres Arvelods Landemærke var: Zor'a, Esjtaol,
Ir-Sjemesj, **42** Sja'alabbin, Ajjalon, Jitla, **43** Elon, Timna,
Ekron, **44** Elteke, Gibbeton, Ba'alat, **45** Jehud, Bene-Berak,
Gat-Rimmon, **46** Me-Jarkon og Rakkon og Egnen hen imod
Jafo. **47** Men Daniternes Omraade blev dem for trangt;
derfor drog Daniterne op og angreb Lesjem, indtog det
og slog det med Sværdet; derpaa tog de det i Besiddelse
og bosatte sig der og gav Lesjem Navnet Dan efter deres
Stamfader Dan. **48** Dette er Daniternes Stammes Arvelod
efter deres Slægter, nævnte Byer med Landsbyer. **49** Da
Israeliterne var færdige med Udskiftningen af Landet,
Stykke for Stykke, gav de Josua, Nuns Søn, en Arvelod
imellem sig. **50** Efter HERRENS Paabud gav de ham den
By, han udbad sig, Timnat-Sera i Efraims Bjerge; og
han befæstede Byen og bosatte sig der. **51** Det er de
Arvelodder, som Præsten Eleazar og Josua, Nuns Søn, og
Overhovederne for de israelitiske Stammers Fædrenehuse

udskiftede ved Lodkastning i Silo for HERRENS Aasyn ved Aabenbaringsteltets Indgang. Saaledes blev de færdige med Udskiftningen af Landet.

20 Og HERREN talede til Josua og sagde: **2** »Tal til Israeliterne og sig: Afgiv de Tilflugtsbyer, jeg talede til eder om ved Moses, **3** for at en Manddraber, der uforsætligt og af Vanvare slaar en ihjel, kan ty til dem, saa at de kan være eder Tilflugtssteder mod Blodhævneren. **4** Naar han tyr hen til en af disse Byer og stiller sig i Byportens Indgang og forebringer sin Sag for Byens Ældste, skal de optage ham i Byen hos sig og anvise ham et Sted, hvor han kan bo hos dem; **5** og naar Blodhævneren forfølger ham, maa de ikke udlevere Manddraberen til ham, thi han har slaaet sin Næste ihjel af Vanvare uden i Forvejen at have baaret Nag til ham; **6** han skal blive boende i denne By, indtil han har været stillet for Menighedens Domstol, eller den Mand, som paa den Tid er Ypperstepræst, dør; derefter kan Manddraberen vende tilbage til sin By og sit Hjem, den By, han er flygtet fra.« **7** Da helligede de Kedesj i Galilæa i Naftalis Bjerge, Sikem i Efraims Bjerge og Kirjat-Arba, det er Hebron, i Judas Bjerge. **8** Og østen for Jordan afgav de Bezer i Ørkenen, paa Højsletten, af Rubens Stamme, Ramot i Gilead at Gads Stamme og Golan i Basan af Manasses Stamme. **9** Det var de Byer, som fastsattes for alle Israeliterne og de fremmede, som bor iblandt dem, i det Øjemed at enhver, der uforsætligt slaar en ihjel, kan ty derhen og undgaa Døden for Blodhævnerens Haand, før han har været stillet for Menighedens Domstol.

21 Derpaa traadte Overhovederne for Leviternes
Fædrenehuse frem for Præsten Eleazar og Josua, Nuns
Søn, og Overhovederne for de israelitiske Stammers
Fædrenehuse **2** og talte saaledes til dem i Silo i Kana'ans
Land: »HERREN bød ved Moses, at der skulde gives os
nogle Byer at bo i med tilhørende Græsmarker til vort
Kvæg.« **3** Da afgav Israeliterne i Følge HERRENS Bud
af deres Arvelod følgende Byer med Græsmarker til
Leviterne. **4** Loddet faldt først for Kehatiternes Slægter,
saaledes at Præsten Arons Sønner blandt Leviterne ved
Lodkastningen fik tretten Byer af Judas, Simeoniternes
og Benjamins Stammer, **5** mens de andre Kehatiter ved
Lodkastningen efter deres Slægter fik ti Byer af Efraims og
Dans Stammer og Manasses halve Stamme. **6** Gersoniterne
fik ved Lodkastningen efter deres Slægter tretten Byer af
Issakars, Asers og Naftalis Stammer og Manasses halve
Stamme i Basan. **7** Merariterne fik efter deres Slægter
tolv Byer af Rubens, Gads og Zebulons Stammer. **8** Og
Israeliterne afgav ved Lodkastning følgende Byer med
Græsmarker til Leviterne, saaledes som HERREN havde
paabudt ved Moses. **9** Af Judæernes og Simeoniternes
Stammer afgav de følgende ved Navn, nævnte Byer. **10**
Arons Sønner, der hørte til Kehatiternes Slægter blandt
Levis Sønner — thi for dem faldt Loddet først — fik
følgende: **11** Man gav dem Anaks Stamfader Arbas By, det
er Hebron, i Judas Bjerge, med omliggende Græsmarker;
12 men Byens Mark og Landsbyer gav man Kaleb, Jefunnes
Søn, i Eje. **13** Præsten Arons Sønner gav man Hebron, en
af Tilflugtsbyerne for Manddrabere, med omliggende

Græsmarker, Libna med omliggende Græsmarker, **14** Jattir med omliggende Græsmarker, Esjtemoa med omliggende Græsmarker, **15** Holon med omliggende Græsmarker, Debir med omliggende Græsmarker, **16** Asjan med omliggende Græsmarker, Jutta med omliggende Græsmarker og Bet-Sjemesj med omliggende Græsmarker; tilsammen ni Byer af de to Stammer; **17** og af Benjamins Stamme Gibeon med omliggende Græsmarker, Geba med omliggende Græsmarker, **18** Anatot med omliggende Græsmarker og Alemet med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer. **19** Præsternes, Arons Sønners, Byer udgjorde i alt tretten Byer med omliggende Græsmarker. **20** Kehatiternes Slægter af Leviterne, de øvrige Kehatiter, fik de Byer af Efraims Stamme, som tildeltes dem ved Lodkastning. **21** Man gav dem Sikem, en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere, med omliggende Græsmarker i Efraims Bjerge, Gezer med omliggende Græsmarker, **22** Kibzajim med omliggende Græsmarker og Bet-Horon med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; **23** og af Dans Stamme Elteke med omliggende Græsmarker, Gibbeton med omliggende Græsmarker, **24** Ajjalon med omliggende Græsmarker og Gat-Rimmon med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; **25** og af Manasses halve Stamme Ta'anak med omliggende Græsmarker og Jibleam med omliggende Græsmarker; tilsammen to Byer; **26** i alt ti Byer med omliggende Græsmarker tilfaldt de øvrige Kehatiters Slægter. **27** Blandt Leviternes Slægter fik fremdeles Gersoniterne af Manasses halve Stamme Golan i Basan,

en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere, med omliggende Græsmarker og Asjtarot med omliggende Græsmarker; tilsammen to Byer; **28** og af Issakars Stamme Kisjjon med omliggende Græsmarker, Daberat med omliggende Græsmarker, **29** Jarmut med omliggende Græsmarker og En-Gannim med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; **30** og af Asers Stamme Misj'al med omliggende Græsmarker, Abdon med omliggende Græsmarker, **31** Helkat med omliggende Græsmarker og Rehob med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; **32** og af Naftalis Stamme Kedesj i Galilæa, en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere, med omliggende Græsmarker, Hammot-Dor med omliggende Græsmarker og Kartan med omliggende Græsmarker; tilsammen tre Byer; **33** Gersoniternes Byer efter deres Slægter udgjorde i alt tretten med omliggende Græsmarker. **34** De øvrige Leviter, Merariternes Slægter, fik af Zebulons Stamme Jokneam med omliggende Græsmarker, Karta med omliggende Græsmarker, **35** Rimmona med omliggende Græsmarker og Nahalal med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; **36** og hinsides Jordan over for Jeriko af Rubens Stamme Bezer i Ørkenen paa Højsletten, en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere, med omliggende Græsmarker, Jaza med omliggende Græsmarker. **37** Kedemot med omliggende Græsmarker og Mefa'at med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; **38** og af Gads Stamme Ramot i Gilead, en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere, med omliggende Græsmarker, Mahanajim med omliggende Græsmarker, **39** Hesjbon med omliggende Græsmarker og Ja'zer med

omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; **40** Byerne,
der ved Lodkastningen tilfaldt de øvrige Levitslægter,
Merariterne efter deres Slægter, udgjorde i alt tolv. **41**
Levitbyerne inden for Israeliternes Ejendom udgjorde
i alt otte og fyrretyve med omliggende Græsmarker.
42 Disse Byer skulde hver for sig have de omliggende
Græsmarker med; det gjaldt for alle disse Byer. **43** Saaledes
gav HERREN Israel hele det Land, han havde tilsvoret
deres Fædre at ville give dem, og de tog det i Besiddelse
og bosatte sig der. **44** Og HERREN gav dem Ro rundt om,
ganske som han havde tilsvoret deres Fædre, og ingen
iblandt deres Fjender kunde holde Stand over for dem;
alle deres Fjender gav HERREN i deres Haand. **45** Ikke eet
af alle de gode Ord, HERREN havde talet til Israels Hus,
faldt til Jorden; alle sammen gik de i Opfyldelse.

22 Derpaa lod Josua Rubeniterne, Gaditerne og Manasses
halve Stamme kalde til sig **2** og sagde til dem: »I har holdt
alt, hvad HERRENS Tjener Moses bød eder, og adlydt mig
i alt, hvad jeg har paabudt eder. **3** I har ikke svigtet eders
Brødre i denne lange Tid; indtil denne Dag har I holdt
HERREN eders Guds Bud. **4** Men nu har HERREN eders Gud
skaffet eders Brødre Ro, som han lovede dem; vend derfor
nu tilbage til eders Telte i det Land, hvor eders Ejendom
ligger, som HERRENS Tjener Moses gav eder hinsides
Jordan. **5** Kun maa I omhyggeligt agte paa at holde det
Bud og den Lov, HERRENS Tjener Moses paalagde eder, at
elske HERREN eders Gud, vandre paa alle hans Veje, holde
hans Bud, holde fast ved ham og tjene ham af hele eders
Hjerte og hele eders Sjæl!« **6** Og Josua velsignede dem og

lod dem drage bort, og de begav sig til deres Telte. **7** Den ene Halvdel af Manasses Stamme havde Moses givet Land i Basan, den anden Halvdel derimod havde Josua givet Land sammen med deres Brødre i Landet vesten for Jordan. Og da Josua lod dem drage hver til sit efter at have velsignet dem, **8** vendte de tilbage til deres Telte med store Rigdomme, med Kvæg i Mængde, med Sølv og Guld, Kobber og Jern og Klæder i stor Mængde; og det Bytte, de havde taget fra deres Fjender, delte de med deres Brødre. **9** Saa forlod Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme Israeliterne i Silo i Kana'ans Land og vendte tilbage til Gilead, det Land, de havde faaet i Eje, hvor de havde nedsat sig i Følge HERRENS Bud ved Moses; **10** og da Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme kom til Gelilot ved Jordan i Kana'ans Land, byggede de et Alter der ved Jordan, et stort Alter, der saas viden om. **11** Men det kom Israeliterne for Øre, at Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme havde bygget et Alter paa Grænsen af Kana'ans Land, ved Gelilot ved Jordan, paa Israeliternes Side. **12** Og da Israeliterne hørte det, samledes hele Israeliternes Menighed i Silo for at drage i Kamp imod dem. **13** Da sendte Israeliterne Pinehas, Præsten Eleazars Søn, til Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme i Gilead **14** tillige med ti Øverster, een Øverste for hver af alle Israels Stammer; hver af dem var Overhoved for sin Stamme iblandt Israels Tusinder; **15** og da de kom til Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme i Gilead, talte de saaledes til dem: **16** »Saaledes siger hele HERRENS Menighed: Hvad

er det for en Troløshed, I har begaaet mod Israels Gud, at I i Dag har vendt eder fra HERREN ved at bygge eder et Alter og vise Genstridighed mod HERREN? **17** Har vi ikke nok i Brøden med Peor, som vi endnu den Dag i Dag ikke har faaet os renset for, og for hvis Skyld der kom Plage over Israels Menighed? **18** Og dog vender I eder i Dag fra HERREN! Naar I i Dag er genstridige mod HERREN, vil hans Vrede i Morgen bryde løs over hele Israels Menighed. **19** Hvis det Land, I har faaet i Eje, er urent, saa gaa over til det Land, der er HERRENS Ejendom, der, hvor HERRENS Bolig staar, og nedsæt eder iblandt os; men vær ikke genstridige mod HERREN, ej heller mod os ved at bygge eder et Alter til foruden HERREN vor Guds Alter! **20** Dengang Akan, Zeras Søn, øvede Svig med det bandlyste, kom der da ikke Vrede over hele Israels Menighed, skønt han kun var en enkelt Mand? Maatte han ikke dø for sin Brøde?« **21** Da svarede Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme overhovederne for Israels Tusinder saaledes: **22** »Gud, Gud HERREN, Gud, Gud HERREN ved det, og Israel skal vide det: Hvis det er i Genstridighed eller Troløshed mod HERREN, i den Hensigt at vende os fra HERREN, **23** at vi har bygget os et Alter, gid han saa maa unddrage os sin Hjælp i Dag! Hvis det er for at bringe Brændofre og Afgrødeofre derpaa eller for at bringe Takofre derpaa, saa straffe HERREN det! **24** Nej, vi har gjort det af Frygt for det Tilfælde, at eders Børn engang i Fremtiden skulde sige til vore: Hvad har I med HERREN, Israels Gud, at gøre? **25** HERREN har jo sat Jordan som Grænse imellem os, og

eder, Rubeniter og Gaditer; I har ingen Del i HERREN! Og saaledes kunde eders Børn faa vore til at høre op med at frygte HERREN. **26** Derfor tænkte vi: Lad os bygge dette Alter, ikke til Brændoffer eller Slagtoffer, **27** men for at det kan være Vidne mellem os og eder og mellem vore Efterkommere efter os om, at vi vil forrette HERRENS Tjeneste for hans Aasyn med vore Brændofre, Slagtofre og Takofre, for at eders Børn ikke engang i Fremtiden skal sige til vore: I har ingen Del i HERREN! **28** Og vi tænkte: Hvis de i Fremtiden siger saaledes til os og vore Efterkommere, saa siger vi: Læg dog Mærke til, hvorledes det HERRENS Alter er bygget, som vore Forfædre rejste, ikke til Brændofre eller Slagtofre, men for at det kunne være Vidne mellem os og eder. **29** Det være langt fra os at være genstridige mod HERREN eller vende os fra HERREN i Dag ved at bygge et Alter til Brændoffer, Afgrødeoffer og Slagtoffer foruden HERREN vor Guds Alter, som staar foran hans Bolig!« **30** Da Præsten Pinehas og Menighedens Øverster og Overhovederne for Israels Tusinder, som ledsagede ham, hørte de Ord, som Rubeniterne, Gaditerne og Manassiterne talte, var de tilfredse, **31** og Pinehas, Præsten Eleazars Søn, sagde til Rubeniterne, Gaditerne og Manassiterne: »I Dag erkender vi, at HERREN er iblandt os, siden I ikke har øvet denne Svig imod HERREN; derved har I frelst Israeliterne fra HERRENS Haand!« **32** Derpaa vendte Pinehas, Præsten Eleazars Søn, og Øversterne tilbage fra Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme i Gilead til Israeliterne i Kana'ans Land og aflagde dem Beretning, **33** og Israeliterne var tilfredse ved

Meddelelsen, og Israeliterne priste Gud og tænkte ikke mere paa at drage i Kamp mod dem for at ødelægge det Land, Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme boede i. **34** Og Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme kaldte Alteret: Vidne; »thi, « sagde de, »det skal være Vidne mellem os om, at HERREN er Gud!«

23 Efter længere Tids Forløb, da HERREN havde skaffet Israel Ro for alle dets Fjender rundt om, og Josua var blevet gammel og til Aars, **2** lod Josua hele Israel, de Ældste, Overhovederne, Dommerne og Tilsynsmændene kalde til sig og sagde til dem: »Jeg er blevet gammel og til Aars. **3** I har selv set alt, hvad HERREN eders Gud har gjort ved alle disse Folkeslag foran eder; thi det var HERREN eders Gud, som kæmpede for eder. **4** Se, jeg har tildelt eders Stammer som Arvelod disse Folk, som er tilbage af alle de Folkeslag, jeg udryddede fra Jordan til det store Hav vestpaa; **5** og HERREN eders Gud vil trænge dem tilbage foran eder og drive dem bort foran eder, og I skal tage deres Land i Besiddelse, som HERREN eders Gud lovede eder. **6** Vær nu stærke og faste, saa I giver Agt paa og handler efter alt, hvad der staar skrevet i Moses's Lovbog, og ikke viger derfra til højre eller venstre **7** og ikke indlader eder med disse Folk, som er tilbage iblandt eder; I maa ikke paakalde deres Guders Navne eller sværge ved dem, ikke dyrke eller tilbede dem, **8** men I skal holde fast ved HERREN eders Gud som hidtil. **9** Derfor drev jo HERREN store og mægtige Folkeslag bort foran eder. Ingen har kunnet holde Stand over for eder til denne Dag; **10** een Mand iblandt eder jog tusinde paa

Flugt; thi det var HERREN eders Gud, som kæmpede for eder, som han havde lovet eder. **11** Vaag da for eders Livs Skyld omhyggeligt over, at I elsker HERREN eders Gud! **12** Thi dersom I falder fra og slutter eder til Levningerne af disse Folk, som er tilbage iblandt eder, og besvogrer eder med dem eller, indlader eder i Forbindelse med dem, **13** saa skal I vide for vist, at HERREN eders Gud ikke mere vil drive disse Folkeslag bort fra eder, men de skal blive eder en Snare og en Fælde, en Svøbe i eders Sider og Torne i eders Øjne, indtil I selv bliver udryddet fra dette herlige Land, som HERREN eders Gud gav eder. **14** Se, jeg gaar nu al Støvets Gang; saa betænk da med hele eders Hjerte og hele eders Sjæl, at ikke eet af alle de gode Ord, HERREN eders Gud talede til eder, faldt til Jorden; alle sammen er de gaaet i Opfyldelse for eder; ikke eet Ord deraf faldt til Jorden. **15** Men ligesom alle de gode Ord, HERREN eders Gud talede til eder, gik i Opfyldelse paa eder, saaledes vil HERREN ogsaa lade alle sine Trusler gaa i Opfyldelse paa eder, indtil han har udryddet eder fra dette herlige Land, som HERREN eders Gud gav eder. **16** Naar I overtræder HERREN eders Guds Pagt, som han paalagde eder, og gaar hen og Dyrker andre Guder og tilbeder dem, saa vil HERRENS Vrede blusse op imod eder, og I vil hastelig blive udryddet fra det herlige Land, han gav eder!«

24 Derpaa kaldte Josua alle Israels Stammer sammen i Sikem og lod Israels Ældste og Overhoved, Dommere og Tilsynsmænd kalde til sig; og de stillede sig op for Guds Aasyn. **2** Da sagde Josua til hele Folket: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Hinsides Floden boede eders Forfædre i

gamle Dage, Tara, Abrahams og Nakors Fader, og de dyrkede andre Guder. **3** Da førte jeg eders Stamfader Abraham bort fra Landet hinsides Floden og lod ham vandre omkring i hele Kana'ans Land, gav ham en talrig Æt og skænkede ham Isak. **4** Og Isak skænkede jeg Jakob og Esau, og Esau gav jeg Se'irs Bjerge i Eje, medens Jakob og hans Sønner drog ned til Ægypten. **5** Derpaa sendte jeg Moses og Aron, og jeg plagede Ægypterne med de Gerninger, jeg øvede iblandt dem, og derefter førte jeg eder ud; **6** og da jeg førte eders Fædre ud af Ægypten, og I var kommet til Havet, satte Ægypterne efter eders Fædre med Stridsvogne og Ryttere til det røde Hav. **7** Da raabte de til HERREN, og han satte Mørke mellem eder og Ægypterne og bragte Havet over dem, saa det dækkede dem; og I saa med egne Øjne, hvad jeg gjorde ved Ægypterne. Og da I havde opholdt eder en Tid lang i Ørkenen, **8** førte jeg eder ind i Amoriternes Land hinsides Jordan, og da de angreb eder, gav jeg dem i eders Haand, saa I tog deres Land i Besiddelse, og jeg tilintetgjorde dem foran eder. **9** Da rejste Zippors Søn, Kong Balak af Moab, sig og angreb Israel; og han sendte Bud og lod Bileam, Beors Søn, hente, for at han skulde forbande eder; **10** men jeg vilde ikke bønhøre Bileam, og han maatte velsigne eder; saaledes friede jeg eder af hans Haand. **11** Derpaa gik I over Jordan og kom til Jeriko; og Indbyggerne i Jeriko, Amoriterne, Perizziterne, Kana'anæerne, Hetiterne, Girgasjiterne, Hivviterne og Jebusiterne angreb eder, men jeg gav dem i eders Haand. **12** Jeg sendte Gedehamse foran eder, og de drev de tolv

Amoriterkonger bort foran eder; det skete ikke ved dit
Sværd eller din Bue. **13** Og jeg gav eder et Land, I ikke
havde haft Arbejde med, og Byer, I ikke havde bygget,
og I tog Bolig i dem; af Vinhaver og Oliventræer, I ikke
plantede, nyder I nu Frugten. **14** Saa frygt nu HERREN
og tjen ham i Oprigtighed og Trofasthed, skaf de Guder
bort, som eders Forfædre dyrkede hinsides Floden og
i Ægypten, og tjen HERREN! **15** Men hvis I ikke synes
om at tjene HERREN, saa vælg i Dag, hvem I vil tjene,
de Guder, eders Forfædre dyrkede hinsides Floden, eller
Amoriternes Guder, i hvis Land I nu bor. Men jeg og mit
Hus, vi vil tjene HERREN!« **16** Da svarede Folket: »Det
være langt fra os at forlade HERREN for at dyrke andre
Guder; **17** nej, HERREN er vor Gud, han, som førte os og
vore Fædre op fra Ægypten, fra Trællehuset, og gjorde
hine store Tegn for vore Øjne og bevarede os under
hele vor Vandring og blandt alle de Folk, hvis Lande vi
drog igennem; **18** og HERREN drev alle disse Folk og
Amoriterne, som boede her i Landet, bort foran os. Derfor
vil vi ogsaa tjene HERREN, thi han er vor Gud!« **19** Da
sagde Josua til Folket: »I vil ikke kunne tjene HERREN, thi
han er en hellig Gud; han er en nidkær Gud, som ikke vil
tilgive eders Overtrædelser og Synder. **20** Naar I forlader
HERREN og dyrker fremmede Guder, vil han vende sig
bort og bringe Ulykke over eder og tilintetgøre eder,
skønt han tidligere gjorde vel imod eder.« **21** Da sagde
Folket til Josua: »Nej HERREN vil vi tjene!« **22** Josua sagde
da til Folket: »I er Vidner imod eder selv paa, at I har
valgt at tjene HERREN. **23** Saa skaf da de fremmede Guder

bort, som I har hos eder, og bøj eders Hjerte til HERREN, Israels Gud!« **24** Da sagde Folket til Josua: »HERREN vor Gud vil vi tjene, og hans Røst vil vi lyde!« **25** Derpaa lod Josua samme Dag Folket indgaa en Pagt, og han fastsatte det Lov og Ret i Sikem. **26** Og Josua opskrev disse Ord i Guds Lovbog; og han tog en stor Sten og rejste den der under den Eg, som staar i HERRENS Helligdom; **27** og Josua sagde til hele Folket: »Se, Stenen her skal være Vidne imod os; thi den har hørt alle HERRENS Ord, som han talede til os; den skal være Vidne imod eder; at I ikke skal fornægte eders Gud!« **28** Derpaa lod Josua Folket drage bort hver til sin Arvelod. **29** Efter disse Begivenheder døde HERRENS Tjener Josua, Nuns Søn 110 Aar gammel. **30** Og de jordede ham paa hans Arvelod i Timnat-Sera i Efraims Bjerge norden for Bjerget Ga'asj. **31** Og Israel dyrkede HERREN, saa længe Josua levede, og saa længe de Ældste var i Live, som overlevede Josua, og som havde kendt hele det Værk, HERREN havde øvet for Israel. **32** Men Josefs Ben, som Israeliterne havde bragt op fra Ægypten jordede de i Sikem paa den Mark Jakob havde købt af Hamors, Sikems Faders, Sønner for hundrede Kesita, og som han havde givet Josef i Eje. **33** Da Arons Søn Eleazar døde jordede de ham i hans Søn Pinehas's By Gibea, som var givet ham i Efraims Bjerge.

Dommer

1 Efter Josuas Død adspurgte Israeliterne HERREN og
sagde: »Hvem af os skal først drage op til Kamp mod
Kana'anæerne?« **2** HERREN svarede: »Det skal Juda; se, jeg
giver Landet i hans Haand!« **3** Juda sagde da til sin Broder
Simeon: »Drag op med mig i min Lod og lad os sammen
kæmpe med Kana'anæerne, saa skal jeg ogsaa drage med
dig ind i din Lod!« Saa gik da Simeon med ham. **4** Juda
drog nu op, og HERREN gav Kana'anæerne og Perizziterne
i deres Haand, saa de slog dem i Bezek, 10 000 Mand. **5**
Og da de stødte paa Adonibezek i Bezek, angreb de ham
og slog Kana'anæerne og Perizziterne. **6** Adonibezek
flygtede, men de satte efter ham, og da de havde grebet
ham, huggede de Tommelfingrene og Tommeltæerne af
ham. **7** Da sagde Adonibezek: »Halvfjerdsindstyve Konger
med afhugne Tommelfingre og Tommeltæer havde jeg
stadig til at sanke Smuler under mit Bord; hvad jeg har
gjort, gengælder Gud mig!« Derpaa førte man ham til
Jerusalem, og der døde han. **8** Og Judæerne angreb og
indtog Jerusalem, huggede Indbyggerne ned og stak Ild
paa Byen. **9** Senere drog Judæerne ned til Kamp mod
Kana'anæerne i Bjergene, i Sydlandet og i Lavlandet. **10**
Og Juda drog mod Kana'anæerne i Hebron — Hebron
hed fordum Kirjat-Arba — og slog Sjesjaj, Ahiman og
Talmaj. **11** Derfra drog han op mod Indbyggerne i Debir,
der fordum hed Kirjat-Sefer. **12** Da sagde Kaleb: »Den,
som slaar Kirjat-Sefer og indtager det, ham giver jeg
min Datter Aksa til Hustru!« **13** Og da Kenizziten Otniel,
Kalebs yngre Broder, indtog det, gav han ham sin Datter

Aksa til Hustru. **14** Men da hun kom til ham, æggede han hende til at bede sin Fader om Agerland. Hun sprang da ned af Æselet, og Kaleb spurgte hende: »Hvad vil du?« **15** Hun svarede: »Giv mig en Velsignelse! Siden du har bortgiftet mig i det tørre Sydland, maa du give mig Vandkilder!« Da gav Kaleb hende de øvre og de nedre Vandkilder. **16** Moses's Svigerfaders, Keniten Hobabs, Sønner, drog sammen med Judæerne op fra Palmestaden til Arads Ørken og bosatte sig hos Amalekiterne. **17** Juda drog derpaa ud med sin Broder Simeon, og de slog Kana'anæerne, som boede i Zefat, og lagde Band paa Byen; derfor blev den kaldt Horma. **18** Og Juda indtog Gaza med dets Omraade, Askalon med dets Omraade og Ekron med dets Omraade. **19** Og HERREN var med Juda, saa han tog Bjerglandet i Besiddelse; Lavlandets Indbyggere kunde han nemlig ikke drive bort, fordi de havde Jernvogne. **20** Kaleb gav de Hebron, som Moses havde sagt. Og han drev de tre Anaksønner bort derfra. **21** Men Jebusiterne, som boede i Jerusalem, fik Judæerne ikke drevet bort, og Jebusiterne bor den Dag i Dag i Jerusalem sammen med Judæerne. **22** Men ogsaa Josefs Hus drog op og gik mod Betel; og HERREN var med dem. **23** Da Josefs Hus udspejdede Betel — Byen hed fordum Luz — **24** fik Spejderne Øje paa en Mand, der gik ud af Byen; og de sagde til ham: »Vis os, hvor vi kan komme ind i Byen, saa vil vi skaane dig!« **25** Da viste han dem, hvor de kunde komme ind i Byen. Derpaa huggede de dens Indbyggere ned, men Manden og hele hans. Slægt lod de drage bort, **26** og Manden begav sig til Hetiternes Land og byggede

en By, som han kaldte Luz; og det hedder den endnu den Dag i Dag. **27** Men Indbyggerne i Bet-Sjean og dets Smaabyer og i Ta'anak og dets Smaabyer, Indbyggerne i Dor og dets Smaabyer, i Jibleam og dets Smaabyer og i Megiddo og dets Smaabyer fik Manasse ikke drevet bort; det lykkedes Kana'anæerne at blive boende i disse Egne. **28** Da Israeliterne blev de stærkeste, gjorde de Kana'anæerne til Hoveriarbejdere, men drev dem ikke bort. **29** Efraim fik ikke Kana'anæerne, som boede i Gezer, drevet bort; men Kana'anæerne blev boende midt iblandt dem i Gezer. **30** Zebulon fik ikke Indbyggerne i Kitron og Nahalol drevet bort; men Kana'anæerne blev boende midt iblandt dem og blev Hoveriarbejdere. **31** Aser fik ikke Indbyggerne i Akko drevet bort, ej heller Indbyggerne i Zidon, Mahalab, Akzib, Afik og Rehob. **32** Men Aseriterne bosatte sig midt iblandt Kana'anæerne, der boede i Landet, thi de magtede ikke at drive dem bort. **33** Naftali fik ikke Indbyggerne i Bet-Sjemesj og Bet-Anat drevet bort, men bosatte sig midt iblandt Kana'anæerne, der boede i Landet: Men Indbyggerne i Bet-Sjemesj og Bet-Anat blev deres Hoveriarbejdere. **34** Amoriterne trængte Daniterne op i Bjergene og lod dem ikke komme ned i Lavlandet; **35** og det lykkedes Amoriterne at blive boende i Har-Heres, Ajjalon og Sja'albim. Men senere, da Josefs Hus fik Overtaget, blev de Hoveriarbejdere. **36** Edomiternes Landemærke strakte sig fra Akrabbimpasset til Sela og højere op.

2 HERRENS Engel drog fra Gilgal op til Betel. Og han sagde: »Jeg førte eder op fra Ægypten og bragte eder

ind i det Land, jeg tilsvor eders Fædre. Og jeg sagde: Jeg vil i Evighed ikke bryde min Pagt med eder! **2** Men I maa ikke slutte Pagt med dette Lands Indbyggere; deres Altre skal I bryde ned! Men I adlød ikke min Røst! Hvad har I dog gjort! **3** Derfor siger jeg nu: Jeg vil ikke drive dem bort foran eder, men de skal blive Brodde i eders Sider, og deres Guder skal blive eder en Snare!« **4** Da HERRENS Engel talede disse Ord til alle Israeliterne, brast Folket i Graad. **5** Derfor kaldte man Stedet Bokim. Og de ofrede til HERREN der. **6** Da Josua havde ladet Folket fare, drog Israeliterne hver til sin Arvelod for at tage Landet i Besiddelse. **7** Og Folket dyrkede HERREN, saa længe Josua levede, og saa længe de Ældste var i Live, som overlevede Josua og havde set hele det Storværk, HERREN havde øvet for Israel. **8** Og Josua, Nuns Søn, HERRENS Tjener, døde, 110 Aar gammel; **9** og de jordede ham paa hans Arvelod i Timnat-Heres i Efraims Bjerge norden for Bjerget Ga'asj. **10** Men ogsaa hele hin Slægt samledes til sine Fædre, og efter dem kom en anden Slægt, som hverken kendte HERREN eller det Værk, han havde øvet for Israel. **11** Da gjorde Israeliterne, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og dyrkede Ba'alerne; **12** de forlod HERREN, deres Fædres Gud, som havde ført dem ud af Ægypten, og holdt sig til andre Guder, de omboende Folks Guder, og tilbad dem og krænkede HERREN. **13** De forlod HERREN og dyrkede Ba'al og Astarte. **14** Da blussede HERRENS Vrede op imod Israel, og han gav dem i Røveres Haand, saa de udplyndrede dem. Han gav dem til Pris for de omboende Fjender, saa de ikke længer kunde holde Stand mod

deres Fjender. **15** Hvor som helst de rykkede frem, var HERRENS Haand imod dem og voldte dem Ulykke, som HERREN havde sagt og tilsvoret dem. Saaledes bragte han dem i stor Vaande. Men naar de saa raabte til HERREN, **16** lod han Dommere fremstaa, og de frelste dem fra deres Haand, som udplyndrede dem. **17** Dog heller ikke deres Dommere adlød de, men bolede med andre Guder og tilbad dem. Hurtig veg de bort fra den Vej, deres Fædre havde vandret paa i Lydighed mod HERRENS Bud; de slægtede dem ikke paa. **18** Men hver Gang HERREN lod Dommere fremstaa iblandt dem, var HERREN med Dommeren og frelste dem fra deres Fjenders Haand, saa længe Dommeren levede; thi HERREN ynkedes, naar de jamrede sig over dem, som trængte og undertrykte dem. **19** Men saa snart Dommeren var død, handlede de atter ilde, ja endnu værre end deres Fædre, idet de holdt sig til andre Guder og dyrkede og tilbad dem. De holdt ikke op med deres onde Gerninger og genstridige Færd. **20** Da blussede HERRENS Vrede op mod Israel, og han sagde: »Efterdi dette Folk har overtraadt min Pagt, som jeg paalagde deres Fædre, og ikke adlydt min Røst, **21** vil jeg heller ikke mere bortdrive foran dem et eneste af de Folk, som Josua lod tilbage ved sin Død, **22** for at jeg ved dem kan sætte Israel paa Prøve, om de omhyggeligt vil følge HERRENS Veje, som deres Fædre gjorde, eller ej.« **23** HERREN lod da disse Folkeslag blive og hastede ikke med at drive dem bort; han gav dem ikke i Josuas Haand.

3 Dette var de Folkeslag, HERREN lod blive tilbage for ved dem at sætte Israel Prøve, alle de Israeliter, som ikke havde

kendt til Kampene om Kana'an, **2** alene for Israeliternes Slægters Skyld, for at øve dem i Krig, alene for deres Skyld, som ikke havde kendt noget til de tidligere Krige: **3** De fem Filisterfyrster, alle Kana'anæerne, Zidonierne og Hetiterne, som boede i Libanons Bjerge fra Ba'al-Hermon til hen imod Hamat. **4** De blev tilbage, for at Israel ved dem kunde blive sat paa Prøve, saa det kunde komme for Dagen, om de vilde lyde de Bud, HERREN havde givet deres Fædre ved Moses. **5** Og Israeliterne boede blandt Kana'anæerne, Hetiterne, Amoriterne, Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne. **6** De indgik Ægteskab med deres Døtre og gav deres Sønner deres Døtre til Ægte, og de dyrkede deres Guder. **7** Israeliterne gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne; de glemte HERREN deres Gud og dyrkede Ba'alerne og Asjererne. **8** Da blussede HERRENS Vrede op imod Israel, og han gav dem til Pris for Kong Kusjan-Risj'atajim af Aram-Naharajim, og Israeliterne stod under Kusjan-Risj'atajim i otte Aar. **9** Da raabte Israeliterne til HERREN, og HERREN lod en Befrier fremstaa iblandt Israeliterne, og han frelste dem, nemlig Kenizziten Otniel, Kalebs yngre Broder. **10** HERRENS Aand kom over ham, og han blev Dommer i Israel; han drog ud til Kamp, og HERREN gav Kong Kusjan-Risj'atajim af Aram i hans Haand, saa han fik Overtaget over ham. **11** Og Landet havde Ro i fyrretyve Aar, og Kenizziten Otniel døde. **12** Men Israeliterne blev ved at gøre, hvad der var ondt i HERRENS Øjne. Da gav HERREN Kong Eglon af Moab Magt over Israel, fordi de gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne. **13** Han fik

Ammoniterne og Amalekiterne med sig, drog ud og slog Israel og tog Palmestaden. **14** Og Israeliterne stod under Kong Eglon af Moab i atten Aar. **15** Men da Israeliterne raabte til HERREN, lod HERREN en Befrier fremstaa iblandt dem, Benjaminiten Ehud, Geras Søn, som var kejthaandet. Da Israeliterne engang sendte Ehud til Kong Eglon af Moab med Skat, **16** lavede han sig et tveægget Sværd, en Gomed langt, og bandt det til sin højre Hofte under Kappen. **17** Derpaa afleverede han Skatten til Kong Eglon af Moab — Eglon var en meget fed Mand — **18** og da han var færdig dermed, ledsagede han Folkene, der havde baaret Skatten, paa Vej, **19** men selv vendte han om ved Pesilim ved Gilgal og sagde: »Konge, jeg har noget at tale med dig om i Hemmelighed!« Men han bød ham tie, til alle de, der stod om ham, var gaaet ud. **20** Da Ehud kom ind til ham, sad han i sin svale Stue paa Taget, hvor han var alene; og Ehud sagde: »Jeg har et Gudsord til dig!« Da rejste han sig fra sit Sæde, **21** men idet han stod op, rakte Ehud sin venstre Haand ud og greb Sværdet ved sin højre Side og stak det i Underlivet paa ham, **22** saa endog Grebet gik i med Klingen; og Fedtet sluttede om Klingen, thi han drog ikke Sværdet ud af Livet paa ham; og Skarnet gik fra ham. **23** Saa gik Ehud bort gennem Søjlegangen, lukkede Døren til Stuen for ham og laasede den. **24** Efter at han var gaaet bort, kom Kongens Folk, og da de fandt Døren til Stuen laaset, tænkte de, at han tildækkede sine Fødder i det svale Hammer; **25** men da de havde biet, indtil de skammede sig, uden at han aabnede Døren til Stuen, hentede de Nøglen og lukkede

op; og se, der laa deres Herre død paa Gulvet. **26** Men Ehud slap bort, medens de blev opholdt, og han satte over ved Pesilim og undslap til Se'ira. **27** Saa snart han derpaa naaede Efraims Bjerge, lod han støde i Hornet; og Israeliterne fulgte ham ned fra Bjergene, idet han gik i Spidsen for dem. **28** Og han sagde til dem: »Følg mig ned, thi HERREN har givet eders Fjender Moabiterne i eders Haand!« Og de fulgte ham ned og fratog Moabiterne Vadestederne over Jordan og lod ikke en eneste komme over. **29** Ved den Lejlighed nedhuggede de omtrent 10 000 Moabiter, lutter stærke og dygtige Mænd, ikke een undslap. **30** Saaledes blev Moab den Gang underkuet af Israel; og Landet havde Ro i firsindstyve Aar. **31** Efter ham kom Sjamgar, Anats Søn. Han nedhuggede Filisterne, 600 Mand, med en Oksedriverstav; ogsaa han frelste Israel.

4 Men da Ehud var død, blev Israeliterne ved at gøre, hvad der var ondt i HERRENS Øjne. **2** Derfor gav han dem til Pris, for Kana'anæerkongen Jabin, som herskede i Hazor; hans Hærfører var Sisera, som boede i Harosjet-Haggojim. **3** Da raabte Israeliterne til HERREN. Thi Jabin havde 900 Jernvogne, og han trængte Israeliterne haardt i tyve Aar. **4** Profetinden Debora, Lappidots Hustru, var paa den Tid Dommer i Israel; **5** hun sad under Deborapalmen imellem Rama og Betel i Efraims Bjerge, og Israeliterne drog op til hende med deres Retstrætter. **6** Hun sendte nu Bud efter Barak, Abinoams Søn fra Kedesj i Naftali, og sagde til ham: »Har ikke HERREN, Israels Gud, budt: Bryd op, drag hen paa Tabors Bjerg og tag 10 000 Mand af Naftali og Zebulon med dig; **7** saa skal jeg drage Jabins

Hærfører Sisera med hans Vogne og Hærstyrke hen til dig ved Kisjonbækken og give ham i din Haand!« **8** Barak svarede hende: »Hvis du vil gaa med, vil jeg gaa; men hvis du ikke gaar med, gaar jeg ikke!« **9** Da sagde hun: »Vel, jeg gaar med, men saa faar du ikke Æren af den Færd, du begiver dig ud paa, thi HERREN vil overgive Sisera i en Kvindes Haand!« Saa brød Debora op og drog af Sted til Kedesj med Barak. **10** Barak stævnede nu Zebulon og Naftali sammen i Kedesj, og 10 000 Mand fulgte med ham derop; ogsaa Debora gik med. — **11** Men Keniten Heber havde skilt sig fra Keniterne, Moses's Svigerfader Hobabs Sønner, og slaaet Telt i Egnen hen imod Elon-Beza'anannim ved Kedesj. **12** Da Sisera fik Melding om, at Barak, Abinoams Søn, var draget op paa Tabors Bjerg, **13** stævnede han alle sine Stridsvogne, 900 jernbeslagne Vogne, og hele sin Krigsstyrke fra Harosjet Haggojim til Kisjonbækken. **14** Da sagde Debora til Barak: »Bryd nu op! Thi det er i Dag. HERREN vil give Sisera i din Haand. Er HERREN ikke draget foran dig?« Barak steg da ned fra Tabors Bjerg, fulgt af de 10 000 Mand. **15** Og foran Barak bragte HERREN Uorden iblandt alle Siseras Stridsvogne og i hele hans Hær. Sisera sprang af sin Vogn og flygtede til Fods; **16** men Barak satte efter Vognene og Hæren lige til Harosjet Haggojim, og hele Siseras Hær faldt for Sværdet, ikke een blev tilbage. **17** Sisera var imidlertid flygtet til Fods til Keniten Hebers Hustru Jaels Telt, thi der var Fred imellem Kong Jabin af Hazor og Keniten Hebers Slægt. **18** Da gik Jael Sisera i Møde og sagde til ham: »Tag dog ind hos mig, Herre, du har intet

at frygte!« Han tog da ind i Teltet hos hende, og hun dækkede ham til med et Tæppe. **19** Og han sagde til hende: »Giv mig lidt Vand at drikke, thi jeg er tørstig!« Da aabnede hun Mælkesækken og gav ham at drikke og dækkede ham atter til. **20** Saa sagde han til hende: »Stil dig hen i Teltdøren, og hvis der kommer en og spørger, om der er nogen herinde, saa sig nej!« **21** Men Jael, Hebers Hustru, greb en Teltpæl og tog en Hammer i Haanden, listede sig ind til ham og slog Pælen igennem hans Tinding, saa den trængte ned i Jorden; thi han var faldet i dyb Søvn, træt som han var; saaledes døde han. **22** Og se, Barak, søm forfulgte Sisera, kom forbi. Da gik Jael ham i Møde og sagde til ham: »Kom, jeg skal vise dig den Mand, du søger efter!« Saa kom han ind til hende. Og se, der laa Sisera død med Teltpælen gennem Tindingen. **23** Saaledes lod Gud paa den Dag Kana'anæerkongen Jabin bukke under for Israeliterne; **24** og Israeliternes Haand faldt haardere og haardere paa Kana'anæerkongen Jabin, til de fik ham tilintetgjort.

5 Da sang Debora og Barak, Abinoams Søn, denne Sang: **2** Frem stod Høvdinger i Israel, Folket gav villigt Møde, lover HERREN! **3** Hør, I Konger, lyt, I Fyrster: Synge vil jeg, synge for HERREN, lovsynge HERREN, Israels Gud! **4** HERRE, da du brød op fra Se'ir, skred frem fra Edoms Mark, da rystede Jorden, Himmelen drypped, Skyerne drypped af Vand; **5** Bjergene bæved for HERRENS Aasyn, for HERREN Israels Guds Aasyn! **6** I Sjamgars, Anats Søns, Dage, i Jaels Dage laa Vejene øde, vejfarende sneg sig ad afsides Stier; **7** der var ingen Fører i Israel mer, til jeg

Debora stod frem, stod frem, en Moder i Israel. **8** Ofre til Gud hørte op, med Bygbrødet fik det en Ende. Saa man vel Skjold eller Spyd hos Israels fyrretyve Tusind? — **9** For Israels Førere slaar mit Hjerte, for de villige af Folket! Lover HERREN! **10** I, som rider paa rødgraa Æsler, I, som sidder paa Tæpper, I, som færdes paa Vejene, syng! **11** Hør, hvor de spiller mellem Vandtrugene! Der lovsynger de HERRENS Frelsesværk, hans Værk som Israels Fører. Da drog HERRENS Folk ned til Portene. **12** Op, op, Debora, op, op, istem din Sang! Barak, staa op! Fang dig Fanger, du Abinoams Søn! **13** Da drog Israel ned som Helte, som vældige Krigere drog HERRENS Folk frem. **14** Fra Efraim steg de ned i Dalen, din Broder Benjamin var blandt dine Skarer. Fra Makir drog Høvedsmænd ned, fra Zebulon de, der bar Herskerstav; **15** Issakars Førere fulgte Debora, Naftali Baraks Spor, de fulgte ham ned i Dalen. Ved Rubens Bække var Betænkelighederne store. **16** Hvorfor blev du mellem Foldene for at lytte til Hyrdernes Fløjter? Ved Rubens Bække var Betænkelighederne store! **17** Gilead blev paa hin Side Jordan, og Dan, hvi søgte han fremmed Hyre? Aser sad stille ved Havets Strand; han blev ved sine Vige. **18** Zebulon var et Folk, der vovede Livet, Naftali med paa Markens Høje. **19** Kongerne kom, de kæmped; da kæmped Kana'ans Konger ved Ta'anak, ved Megiddos Vande — de fanged ej Sølv som Bytte! **20** Fra Himmelen kæmped Stjernerne, fra deres Baner stred de mod Sisera! **21** Kisjons Bæk rev dem bort, Kisjons Bæk, den ældgamle Bæk. Træd frem, min Sjæl, med Styrke! **22** Da stampede Hestenes Hove under Heltenes jagende Fart.

23 »Forband«, sagde HERRENS Engel »forband Meroz og dem, der bor deri! fordi de ikke kom HERREN til Hjælp — kom HERREN til Hjælp som Helte!« **24** Velsignet blandt Kvinder være Jael, Keniten Hebers Hustru, velsignet blandt Kvinder i Telte! **25** Han bad om Vand, hun gav ham Mælk, frembar Surmælk i kostbar Skaal. **26** Med Haanden griber hun Pælen, med sin højre Arbejdshammeren, fælder Sisera, kløver hans Hoved, knuser, gennemborer hans Tinding. **27** For hendes Fødder han segned og faldt; der, hvor han segned, der laa han fældet! **28** Gennem Vinduet spejded Siseras Moder, gennem Gitteret stirred hun ud: »Hvi tøver hans Vogn med at komme? Hvi nøler hans Forspands Hovslag?« **29** Da svarer den klogeste af hendes Fruer, og selv hun giver sig samme Svar: »Sikkert de deler det vundne Bytte, en Pige eller to til Mands, **30** Bytte af spraglede Tøj er til Sisera, et broget Klæde eller to til hans Hals!« **31** Saaledes skal alle dine Fjender forgaa, HERRE, men de, der elsker dig, skal være, som naar Sol gaar op i sin Vælde! Derpaa havde Landet Ro i fyrretyve Aar.

6 Men da Israeliterne gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, gav han dem syv Aar i Midjans Haand. **2** Og Midjan fik Overtaget over Israel. For at værge sig mod Midjan indrettede Israeliterne sig de Smuthuller, som findes i Bjergene, Hulerne og Klippeborgene. **3** Hver Gang Israeliterne havde saaet, kom Midjaniterne, Amalekiterne og Østens Stammer og drog op imod dem **4** og lejrede sig imod dem, ødelagde Jordens Afgrøde lige til Egnen om Gaza og levnede intet at leve af i Israel, ej heller

Smaakvæg, Hornkvæg eller Æsler; **5** thi de drog op med deres Hjorde og Telte og kom talrige som Græshopper, saa hverken de selv eller deres Kameler kunde tælles, og de trængte ind i Landet for at hærge det. **6** Saaledes blev Israel rent forarmet ved Midjaniternes indfald, og Israeliterne raabte til HERREN. **7** Men da Israeliterne raabte til HERREN over Midjaniterne, **8** sendte han en Profet til dem, og denne sagde til dem: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Jeg førte eder op fra Ægypten, jeg førte eder ud af Trællehuset, **9** jeg friede eder af Ægyptens Haand og af deres Haand, der trængte eder, og jeg drev dem bort foran eder og gav eder deres Land. **10** Og jeg sagde til eder: Jeg er HERREN eders Gud; frygt ikke Amoriternes Guder, i hvis Land I bor! Men I adlød ikke min Røst!« **11** Da kom HERRENS Engel og satte sig under Egen i Ofra, som tilhørte Abiezriten Joasj, medens hans Søn Gideon var ved at tærske Hvede i Vinpersen for at have den i Sikkerhed for Midjaniterne. **12** HERRENS Engel viste sig for ham og sagde til ham: »HERREN er med dig, stærke Kriger!« **13** Men Gideon svarede ham: »Ak, Herre! Hvis HERREN er med os, hvorledes er da alt dette kommet over os? Og hvad er der blevet af alle hans Undergerninger, som vore Fædre fortalte os om, idet de sagde: Førte HERREN os ikke ud af Ægypten? Nu har HERREN forstødt os og givet os i Midjans Haand!« **14** Da vendte HERREN sig til ham og sagde: »Drag hen i denne din Kraft, saa skal du frelse Israel af Midjans Haand; sandelig, jeg sender dig!« **15** Men han svarede ham: »Ak, Herre! Hvorledes skal jeg kunne frelse Israel? Se, min

Slægt er den ringeste i Manasse og jeg den yngste i mit Fædrenehus!« **16** Han svarede ham: »HERREN vil være med dig, og du skal hugge Midjaniterne ned alle som een!« **17** Da sagde han til ham: »Hvis jeg har fundet Naade for dine Øjne, saa lad mig faa et Tegn paa, at det er dig, som taler med mig; **18** gaa ikke herfra, før jeg kommer tilbage til dig og bringer dig min Gave og stiller den frem for dig!« Han svarede: »Jeg skal blive, til du kommer tilbage!« **19** Gideon gik da ind og tillavede et Gedekid og usyrede Brød af en Efa Mel; Kødet lagde han i en Kurv, og Suppen hældte han i en Krukke og bar det ud til ham under Egen. Da han kom hen til ham med det, **20** sagde Guds Engel til ham: »Tag Kødet og det usyrede Brød. Læg det paa Klippen der og hæld Suppen ud derover!« Og han gjorde det. **21** Da udrakte HERRENS Engel Spidsen af den Stav, han havde i Haanden, og rørte ved Kødet og Brødet. Og Ild slog op af Klippen og fortærede Kødet og Brødet; og HERRENS Engel forsvandt for hans Blik. **22** Gideon skønnede nu, at det havde været HERRENS Engel; og han sagde: »Ve, Herre, HERRE, jeg har jo set HERRENS Engel Ansigt til Ansigt!« **23** Men HERREN sagde til ham: »Fred være med dig! Frygt ikke, du skal ikke dø!« **24** Da byggede Gideon HERREN et Alter der og kaldte det »HERREN er Fred«; det staar endnu den Dag i Dag i Abiezriternes Ofra. **25** Samme Nat sagde HERREN til ham: »Tag ti af dine Trælle og en syvaars Tyr; nedbryd din Faders Ba'alsalter og hug Asjerastøtten om, som staar derved; **26** byg saa af Stensætningen HERREN din Gud et Alter paa Toppen af Klippen her og tag Tyren og brænd den som Brændoffer

med Træet af den omhuggede Asjerastøtte!« **27** Gideon tog da ti af sine Trælle og gjorde, som HERREN bød ham; men han gjorde det om Natten, thi af Frygt for sin Familie og sine Bysbørn turde han ikke gøre det om Dagen. **28** Da Byens Folk næste Morgen tidlig saa Ba'alsalteret nedbrudt, Asjerastøtten ved Siden af hugget om og Tyren ofret paa det nybyggede Alter, **29** sagde de til hverandre: »Hvem mon der har gjort det?« Og da de spurgte sig for og foretog en Undersøgelse, blev der sagt, at det var Gideon, Joasj's Søn. **30** Og Byens Folk sagde til Joasj: »Udlever din Søn, for at han kan lide Døden, thi han har nedbrudt Ba'alsalteret og omhugget Asjerastøtten ved Siden af!« **31** Men Joasj svarede alle dem, der stod omkring ham: »Vil I virkelig stride for Ba'al eller hjælpe ham? Den, der strider for ham, skal dø inden i Morgen! Er han Gud, saa lad ham stride for sig selv, siden hans Alter er nedbrudt!« **32** Ved den Lejlighed fik Gideon Navnet Jerubba'al, idet man sagde: »Lad Ba'al stride med ham, siden han har nedbrudt hans Alter!« **33** Alle Midjaniterne, Amalekiterne og Østens Stammer sluttede sig sammen, satte over Jordan og slog Lejr paa Jizre'elsletten. **34** Da iklædte HERRENS Aand sig Gideon, og han stødte i Hornet; og Abiezriterne fylkede sig om ham. **35** Og da han sendte Bud ud i hele Manasse, fylkede de sig ogsaa om ham; og han sendte Bud ud i Aser, Zebulon og Naftali, og de drog op før at møde Fjenderne. **36** Da sagde Gideon til Gud: »Hvis du vil frelse Israel ved min Haand, som du har lovet, **37** saa lægger jeg nu dette Faareskind paa Tærskepladsen, og falder der saa Dug alene paa Skindet,

medens Jorden ellers bliver ved at være tør, da ved jeg, at du vil frelse Israel ved min Haand, som du har lovet.« 38 Og det skete saaledes. Da han næste Morgen vred Skindet, pressede han Dug af det, en hel Skaalfuld Vand. 39 Men Gideon sagde til Gud: »Vredes ikke paa mig, naar jeg endnu denne ene Gang taler til dig, lad mig blot denne Gang endnu prøve med Skindet: Lad Skindet alene være tørt, medens der falder Dug paa Jorden rundt om!« 40 Da gjorde Gud saaledes om Natten: Skindet alene var ført, men der faldt Dug paa Jorden rundt om.

7 Næste Morgen tidlig brød Jerubba'al, det er Gideon, op med alle sine Folk og lejrede sig ved Harodkilden, medens Midjaniternes Lejr var nedenfor paa Sletten, norden for Morehøjen. 2 Da sagde HERREN til Gideon: »Du har for mange Folk hos dig, til at jeg kan give Midjaniterne i deres Haand; gjorde jeg det, vilde Israel gøre sig stor over for mig og sige: Min egen Kraft skaffede mig Sejr! 3 Lad derfor udraabe for Folket: Enhver, som er ræd og angst, skal vende hjem!« Gideon sigtede dem da, og 22 000 Mand af Folket vendte hjem, medens 10 000 blev tilbage. 4 Men HERREN sagde til Gideon: »Endnu er der for mange Folk; før dem ned til Vandet, der vil jeg sigte dem for dig. Den, jeg siger skal gaa med dig, han skal gaa med; men enhver, om hvem jeg siger til dig: denne skal ikke gaa med dig, han skal ikke gaa!« 5 Da han havde ført Folket ned til Vandet, sagde HERREN til Gideon: »Alle dem, der laber Vandet med Tungen som Hunde, skal du stille for sig; ligesaa alle dem, der lægger sig paa Knæ for at drikke!« 6 Og Tallet paa dem,

der labede, var 300; derimod lagde Resten af Folket sig paa Knæ for at drikke af Vandet, idet de førte det til Munden med Haanden. **7** Da sagde HERREN til Gideon: »Med de 300 Mand, som labede, vil jeg frelse eder og give Midjaniterne i din Haand; men Resten af Folket skal drage hver til sit!« **8** Derpaa tog han Folkets Krukker og deres Horn fra dem; og alle Israeliterne lod han drage hjem, hver til sit, men de 300 Mand beholdt han hos sig. Og Midjaniternes Lejr var nede paa Sletten. **9** Samme Nat sagde HERREN til ham: »Staa op og drag ned imod Lejren, thi jeg har givet den i din Haand! **10** Men er du bange for at drage derned, saa begiv dig med din Tjener Pura ned til Lejren **11** og hør, hvad de siger der; saa vil du faa Mod til at drage ned imod Lejren!« Han gik da med sin Tjener Pura ned til Lejrens Forposter. **12** Midjaniterne, Amalekiterne og alle Østens Stammer havde lejret sig paa Sletten mangfoldige som Græshopper, og deres Kameler var utallige, mangfoldige som Sandet ved Havets Bred. **13** Just som Gideon kom, var en Mand i Færd med at fortælle en anden noget, han havde drømt, idet han sagde: »Jeg har haft en Drøm! Se, et Bygbrød kom rullende ned mod Midjaniternes Lejr, og da det kom til Teltet, stødte det til det og væltede det over Ende, saa at Teltet faldt.« **14** Da sagde den anden: »Det kan ikke betyde andet end Israeliten Gideons, Joasj's Søns, Sværd; Gud har givet Midjan og hele Lejren i hans Haand!« **15** Da Gideon hørte Beretningen om Drømmen og dens Tydning, tilbad han og vendte derefter tilbage til Israels Lejr, hvor han sagde: »Staa op, thi HERREN har givet Midjaniternes Lejr i eders

Haand!« **16** Derpaa delte han de 300 Mand i tre Afdelinger
og gav dem alle Horn og tomme Krukker med Fakler i; **17**
og han sagde til dem: »Giv Agt paa mig og gør som jeg!
Naar jeg kommer til Udkanten af Lejren, skal I gøre som
jeg; **18** naar jeg og alle de, der er hos mig, støder i Hornet,
skal I ogsaa støde i Hornene rundt om hele Lejren og
raabe: For HERREN og for Gideon!« **19** Da nu Gideon og
de 100 Mand, der var hos ham, kom hen til Udkanten
af Lejren ved Begyndelsen af den midterste Nattevagt,
lige som man havde stillet Vagtposterne ud, stødte de i
Hornene og slog deres Krukker itu. **20** Saa blæste de tre
Afdelinger i Hornene og slog Krukkerne itu; men de holdt
Faklerne i deres venstre Haand og i deres højre Haand
Hornene for at blæse i dem, og de raabte: »HERRENS
Sværd og Gideons!« **21** Og de blev staaende, hvor de stod,
rundt om Lejren, hver paa sin Plads. Da vaagnede hele
Lejren, og de skreg op og flygtede. **22** Og da de blæste i
de 300 Horn, satte HERREN den enes Sværd mod den
andens i hele Lejren, og de flygtede til Bet-Sjitta hen imod
Zerera, til Bredden ved Abel-Mehola over for Tabbat. **23**
Derpaa stævnedes Israeliterne sammen fra Naftali, Aser
og hele Manasse, og de satte efter Midjaniterne; **24** og
Gideon sendte Bud ud i hele Efraims Bjergland og lod
kundgøre: »Drag Midjaniterne i Møde og afskær dem
Adgangen til Vandet lige til Bet-Bara ved Jordan!« Da
stævnedes alle Efraimiterne sammen, og de afskar dem
Adgangen til Vandet lige til Bet-Bara ved Jordan **25** og
tog Midjaniternes to Høvdinger Oreb og Ze'eb til Fange;
Oreb dræbte de paa Orebs Klippe, Ze'eb i Ze'ebs Perse;

og de forfulgte Midjaniterne og bragte Orebs og Ze'ebs Hoveder til Gideon hinsides Jordan.

8 Men Efraimiterne sagde til ham: »Hvorfor handler du saaledes over for os, at du ikke kaldte os til, da du drog i Kamp mod Midjaniterne?« Og de gik stærkt i Rette med ham. **2** Men han svarede dem: »Hvad er min Daad i Sammenligning med eders? Er ikke Efraims Efterhøst bedre end Abiezers Vinhøst? **3** I eders Haand gav Gud Midjaniternes Høvdinger Oreb og Ze'eb, hvad har jeg formaaet i Sammenligning med eder?« Og da han talte saaledes, lagde deres Vrede sig mod ham. **4** Da Gideon naaede Jordan, gik han og de 300 Mand, der var med ham, over, udmattede og sultne. **5** Han sagde da til Folkene i Sukkot: »Giv Folkene, der følger mig, nogle Brød, thi de er udmattede, og jeg er i Færd med at forfølge Midjaniterkongerne Zeba og Zalmunna!« **6** Men Høvedsmændene i Sukkot svarede: »Har du allerede faaet fat i Zeba og Zalmunna, siden vi skal give dine Folk Brød?« **7** Da sagde Gideon: »Til Gengæld skal jeg tærske eders Kroppe med Ørkentorne og Tidsler, naar HERREN har givet Zeba og Zalmunna i min Haand!« **8** Saa drog han derfra til Penuel og sagde det samme til dem; og da Folkene i Penuel gav ham samme Svar som Folkene i Sukkot, **9** tiltalte han dem paa lignende Maade og sagde: »Naar jeg kommer uskadt tilbage, vil jeg nedbryde Borgen her!« **10** Zeba og Zalmunna befandt sig imidlertid med deres Hær i Karkor, henved 15 000 Mand; det var alle dem, der var tilbage af Østens Stammers, Hær; de faldne udgjorde 120 000 vaabenføre Mænd. **11** Og

Gideon drog op ad Teltboernes Vej østen for Noba og Jogbeha og slog Hæren, der ikke anede Uraad. **12** Zeba og Zalmunna flygtede, men han satte efter dem og fangede de to Midjaniterkonger Zeba og Zalmunna og slog hele Hæren med Rædsel. **13** Da Gideon, Joasj's Søn, vendte tilbage fra Kampen, fra Herespasset, **14** fik han fat i en ung Mand fra Sukkot og spurgte ham ud, og den unge Mand skrev Navnene paa Høvedsmændene og de Ældste i Sukkot op til ham, syv og halvfjerdsindstyve Mænd. **15** Saa drog han til Folkene i Sukkot og sagde: »Se, her er Zeba og Zalmunna, som I haanede mig med, da I sagde: Har du allerede faaet fat i Zeba og Zalmunna, siden vi skal give dine udmattede Mænd Brød?« **16** Derpaa greb han Byens Ældste, tog Ørkentorne og Tidsler og tærskede Folkene i Sukkot med dem; **17** og Borgen i Penuel brød han ned og dræbte Folkene i Byen. **18** Men til Zeba og Zalmunna sagde han: »Hvorledes var de Mænd, I ihjelslog ved Tabor?« De svarede: »De lignede dig, de saa begge ud som Kongesønner!« **19** Da sagde han: »Mine Brødre, min Moders Sønner var det! Saa sandt HERREN lever; havde I skaanet deres Liv, havde jeg ikke slaaet eder ihjel!« **20** Derpaa sagde han til sin førstefødte Søn Jeter: »Staa op og dræb dem!« Men den unge Mand drog ikke sit Sværd; han havde ikke Mod dertil, fordi han endnu var ung. **21** Da sagde Zeba og Zalmunna: »Staa selv op og giv os Dødsstødet, thi som Manden saaledes hans Styrke!« Saa stod Gideon op og dræbte Zeba og Zalmunna. Og han tog de Halvmaaner, deres Kameler havde om Halsen. **22** Derefter sagde Israeliterne til Gideon: »Vær vor Hersker,

du selv og siden din Søn og din Sønnesøn, da du nu har frelst os af Midjaniternes Haand!« **23** Men Gideon svarede dem: »Hverken jeg eller min Søn vil herske over eder; HERREN skal herske over eder!« **24** Derpaa sagde Gideon til dem: »Jeg har noget at bede eder om: Enhver af eder skal give mig de Ringe, der findes mellem hans Bytte!« Hine havde nemlig Guldringe, thi de var Ismaeliter. **25** De svarede: »Ja, vi vil gerne give dig dem!« Saa bredte han sin Kappe ud, og enhver af dem lagde de Ringe, der fandtes mellem hans Bytte, derpaa. **26** Vægten af Guldringene, som han havde bedt om, udgjorde 1700 Sekel Guld bortset fra Halvmaanerne, Ørenringene og Purpurklæderne, som Midjaniterkongerne bar, og Kæderne paa Kamelernes Halse. **27** Gideon lavede deraf en Efod, som han gav Plads i sin Fødeby Ofra; og alle Israeliterne bolede med den, og den blev Gideon og hans Hus en Snare. **28** Saaledes bukkede Midjaniterne under for Israeliterne, og de rejste sig ikke mere; og Landet havde Ro i fyrretyve Aar, saa længe Gideon levede. **29** Og Jerubba'al, Joasj's Søn, begav sig til sit Hjem og opholdt sig der. **30** Gideon havde halvfjerdsindstyve Sønner, der var avlede af ham, thi han havde mange Hustruer. **31** Han havde en Medhustru i Sikem; hun fødte ham en Søn, som han gav Navnet Abimelek. **32** Gideon, Joasj's Søn, døde i en høj Alder og blev jordet i sin Fader Abiezriten Joasj's Grav i Ofra. **33** Men da Gideon var død, gav Israeliterne sig atter til at bole med Ba'alerne og gjorde Ba'al-Berit til deres Gud; **34** og Israeliterne kom ikke HERREN deres Gud i Hu, ham, som frelste dem fra alle deres Fjender, der omgav

dem paa alle Kanter. **35** Og de handlede ikke vel mod Jerubba'als, Gideons, Hus, trods alt det gode, han havde gjort Israel.

9 Jerubba'als Søn Abimelek begav sig til sine Morbrødre i Sikem og talte til dem og til hele sin Moders Fædrenehus's Slægt og sagde: **2** »Sig til alle Sikems Borgere: Hvad baader eder vel bedst, at halvfjerdsindstyve Mænd, alle Jerubba'als Sønner, eller at en enkelt Mand hersker over eder? Kom i Hu, at jeg er eders Kød og Blod!« **3** Hans Morbrødre talte da alle disse Ord til alle Sikems Borgere til Gunst til ham; og deres Hu vendte sig til Abimelek, idet de sagde: »Han er vor Broder.« **4** De gav ham derpaa halvfjerdsindstyve Sekel Sølv fra Ba'al-Berits Hus, og for dem lejede Abimelek nogle daarlige og frække Folk, som sluttede sig til ham. **5** Derpaa drog han til sin Faders Hus i Ofra og slog sine Brødre, Jerubba'als halvfjerdsindstyve Sønner, ihjel paa een Sten. Kun Jotam, Jerubba'als yngste Søn, blev tilbage, thi han havde skjult sig. **6** Derefter samledes alle Sikems Borgere og hele Millos Hus og gik hen og gjorde Abimelek til Konge ved Egen med Stenstøtten i Sikem. **7** Da Jotam fik Efterretning herom, gik han hen og stillede sig paa Toppen af Garizims Bjerg og raabte med høj Røst til dem: »Hør mig, Sikems Borgere, saa skal Gud høre eder! **8** Engang tog Træerne sig for at salve sig en Konge. De sagde da til Olietræet: Vær du vor Konge! **9** Men Olietræet svarede dem: Skulde jeg give Afkald paa min Fedme, for hvilken Guder og Mennesker priser mig, for at give mig til at svæve over Træerne? **10** Saa sagde Træerne til Figentræet: Kom du og

vær vor Konge! **11** Men Figentræet svarede dem: Skulde
jeg give Afkald paa min Sødme og min liflige Frugt for
at give mig til at svære over Træerne? **12** Saa sagde
Træerne til Vinstokken: Kom du og vær vor Konge! **13**
Men Vinstokken svarede dem: Skulde jeg give Afkald
paa min Most, som glæder Guder og Mennesker, for at
give mig til at svære over Træerne? **14** Da sagde alle
Træerne til Tornebusken: Kom du og vær vor Konge!
15 Og Tornebusken svarede Træerne: Hvis I mener det
ærligt med at salve mig til eders Konge, kom saa og søg
ind under min Skygge; men hvis ikke, saa vil Flammer
slaa op af Tornebusken og fortære Libanons Cedre! **16**
Hvis I nu er gaaet ærligt og redeligt til Værks, da I
gjorde Abimelek til Konge, og hvis I har handlet vel
mod Jerubba'al og hans Hus og gengældt ham, hvad han
gjorde — **17** min Fader kæmpede jo for eder og vovede sit
Liv for at frelse eder af Midjaniternes Haand, **18** men I
har i Dag rejst eder mod min Faders Hus, dræbt hans
Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd, paa een Sten og sat
hans Trælkvindes Søn Abimelek til Konge over Sikems
Borgere, fordi han er eders Broder — **19** ja, hvis I i Dag
er gaaet ærligt og redeligt til Værks mod Jerubba'al og
hans Hus, saa gid I maa faa Glæde af Abimelek, og gid
han maa faa Glæde af eder; **20** men hvis ikke, saa slaa
Flammer op fra Abimelek og fortære Sikems Borgere og
Millos Hus, og Flammer slaa op fra Sikems Borgere og
Millos Hus og fortære Abimelek!« **21** Derpaa tog Jotam
Flugten og flygtede til Be'er; og der tog han Ophold
for at være i Sikkerhed for sin Broder Abimelek. **22** Da

Abimelek havde haft Magten over Israel i tre Aar, **23** sendte Gud en ond Aand mellem Abimelek og Sikems Borgere, og Sikems Borgere faldt fra Abimelek, **24** for at Voldsgerningen mod Jerubba'als halvfjerdsindstyve Sønner kunde blive hævnet og deres Blod komme over deres Broder Abimelek, som havde dræbt dem, og over Sikems Borgere, som havde sat ham i Stand til at dræbe sine Brødre. **25** Sikems Borgere lagde da Baghold paa Bjergtoppene, og de udplyndrede alle vejfarende, der kom forbi dem. Dette meldtes Abimelek. **26** Nu kom Ga'al, Ebeds Søn, med sine Brødre og flyttede ind i Sikem; og Sikems Borgere fattede Tillid til ham. **27** De begav sig ud i Marken, plukkede Druer og pressede dem og fejrede deres Vinhøstfest. Og de gik ind i deres Guds Hus, hvor de spiste og drak og udstødte Forbandelser over Abimelek. **28** Da sagde Ga'al, Ebeds Søn: »Hvem er Abimelek, og hvad er Sikem, at vi skal være hans Trælle! Var ikke Jerubba'als Søn og hans Foged Zebul Trælle for Hamors, Sikems Faders, Mænd hvorfor skal vi da være hans Trælle? **29** Havde jeg blot Magten over Folket her, skulde jeg nok skaffe Abimelek af Vejen!« **30** Da Zebul, Byens Høvedsmand, hørte Ga'als, Ebeds Søns, Ord, blussede hans Vrede op, **31** og han sendte Bud til Abimelek i Aruma og lod sige: »Se, Ga'al, Ebeds Søn, og hans Brødre er kommet til Sikem, og se, de ophidser Byen imod dig; forstærk derfor din Hær og ryk ud! **32** Og nu, bryd op ved Nattetide med dine Folk og læg dig i Baghold paa Marken; **33** og kast dig saa over Byen tidligt om Morgenen, naar Solen staar op! Naar da han og hans

Folk rykker ud imod dig, kan du gøre med dem, hvad der falder for!« **34** Abimelek brød da op ved Nattetide med alle sine Folk, og de lagde sig i Baghold imod Sikem i fire Afdelinger. **35** Da gik Ga'al, Ebeds Søn, ned og stillede sig op ved Byporten. Og Abimelek og hans Folk rejste sig fra deres Baghold. **36** Da Ga'al fik Øje paa Folkene, sagde han til Zebul: »Se, der stiger Folk ned fra Bjergtoppene!« Men Zebul sagde til ham: »Det er Bjergenes Skygge, du tager for Mænd!« **37** Men Ga'al sagde atter: »Der stiger Folk ned fra Landets Navle, og en anden Skare kommer i Retning af Sandsigernes Træ!« **38** Da sagde Zebul til ham: »Hvor er nu dine store Ord fra før: Hvem er Abimelek, at vi skal være hans Trælle? Der er de Folk, du lod haant om — ryk nu ud og kæmp med dem!« **39** Ga'al rykkede da ud i Spidsen for Sikems Borgere for at kæmpe mod Abimelek. **40** Men Abimelek slog ham paa Flugt, og mange faldt og laa dræbte helt hen til Byporten. **41** Abimelek tog saa Ophold i Aruma; og Zebul jog Ga'al og hans Brødre bort fra Sikem. **42** Næste Dag begav Folket sig ud paa Marken, og det meldtes Abimelek. **43** Han tog da sine Folk og delte dem i tre dele og lagde Baghold paa Marken; og da han saa Folket drage ud, overfaldt han dem og slog dem. **44** Og Abimelek og den Afdeling, han havde hos sig, brød frem og tog Stilling ved Indgangen til Byen, medens de to andre Afdelinger kastede sig over alle dem, der var ude paa Marken; og huggede dem ned; **45** og efter at Abimelek hele Dagen igennem havde angrebet Byen, indtog han den, dræbte Folkene deri, nedbrød Byen og strøede Salt paa den. **46** Da hele Besætningen i Sikems

Taarn hørte det, begav de sig ben til Kælderrummet i El-Berits Hus. **47** Og da Abimelek fik Melding om, at hele Besætningen i Sikems Taarn var samlet, **48** gik han med alle sine Folk op paa Zalmonbjerget. Her greb han en Økse, afhuggede et Knippe Grene, løftede det op og tog det paa Skulderen; og han sagde til sine Folk: »Skynd eder at gøre det samme, som I saa, jeg gjorde!« **49** Alle Folkene afhuggede da ogsaa hver sit Knippe og fulgte efter Abimelek og lagde det oven paa Kælderrummet og stak Ild paa Kælderrummet oven over dem. Saaledes omkom ogsaa hele Besætningen i Sikems Taarn, henved 1000 Mænd og Kvinder. **50** Derefter drog Abimelek mod Tebez, og han belejrede Byen og indtog den. **51** Inde i Byen var der et stærkt befæstet Taarn; derhen flygtede alle Mænd og Kvinder, alle Byens Indbyggere, idet de stængede efter sig og tyede op paa Taarnets Tag; **52** Abimelek rykkede da frem til Taarnet og angreb det; men da han nærmede sig Taarnets Indgang for at stikke Ild derpaa, **53** kastede en Kvinde en Møllesten ned paa Abimeleks Hoved og knuste hans Hjerneskal. **54** Da raabte han i Hast til sin Vaabendrager: »Drag dit Sværd og dræb mig, for at det ikke skal siges, at en Kvinde har slaaet mig ihjel!« Og Vaabendrageren gennemborede ham, saa han døde. **55** Men da Israeliterne saa, at Abimelek var død, begav de sig hver til sit. **56** Saaledes gengældte Gud det onde, Abimelek havde øvet mod sin Fader ved at dræbe sine halvfjerdsindstyve Brødre; **57** og al Sikemiternes Ondskab lod Gud komme over deres egne Hoveder. Paa

den Maade kom Jotams, Jerubba'als Søns, Forbandelse over dem.

10 Efter Abimelek fremstod som Israels Befrier Tola, en Søn af Dodos Søn Pua, en Mand af Issakar, som boede i Sjamir i Efraims Bjerge. **2** Han var Dommer i Israel i tre og tyve Aar. Da han døde, blev han jordet i Sjamir. **3** Efter ham fremstod Gileaditen Ja'ir; han var Dommer i Israel i to og tyve Aar. **4** Han havde tredive Sønner, som red paa tredive Æsler, og de havde tredive Byer, som endnu den Dag i Dag kaldes Ja'irs Teltbyer; de ligger i Gilead. **5** Da Ja'ir døde, blev han jordet i Kamon. **6** Men Israeliterne blev ved at gøre, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, idet de dyrkede Ba'alerne og Astarterne og Aramæernes, Zidons, Moabs, Ammoniternes og Filisternes Guder og faldt fra HERREN og undlod at dyrke ham. **7** Da blussede HERRENS Vrede op mod Israel, og han gav dem til Pris for Filisterne og Ammoniterne, **8** som kuede og mishandlede Israeliterne i det Aar; i atten Aar kuede de alle Israeliterne hinsides Jordan i Amoriternes Land i Gilead. **9** Og Ammoniterne satte over Jordan for ogsaa at angribe Juda, Benjamin og Efraims Slægt, saa at Israeliterne kom i stor Nød. **10** Da raabte Israeliterne til HERREN og sagde: »Vi har syndet imod dig, thi vi har forladt HERREN vor Gud og dyrket Ba'alerne!« **11** Men HERREN svarede Israeliterne: »Har ikke Ægypterne, Amoriterne, Ammoniterne, Filisterne, **12** Zidonierne, Amalekiterne og Midjaniterne mishandlet eder? Og da I raabte til mig, frelste jeg eder af deres Haand. **13** Men I forlod mig og dyrkede andre Guder! Derfor vil jeg ikke mere frelse eder! **14** Gaa nu hen og

raab til de Guder, I udvalgte eder, og lad dem frelse eder i eders Nød!« **15** Da sagde Israeliterne til HERREN: »Vi har syndet! Gør med os, hvad dig tykkes godt, men frels os blot nu!« **16** Og de skilte sig af med de fremmede Guder og dyrkede HERREN; da kunde han ikke længer holde ud at se Israels Nød. **17** Ammoniterne stævnedes sammen, og de slog Lejr i Gilead; ogsaa Israeliterne samlede sig, og de slog Lejr i Mizpa. **18** Da sagde Folket, Gileads Høvdinger, til hverandre: »Hvis der findes en Mand, som vil tage Kampen op med Ammoniterne, skal han være Høvding over alle Gileads Indbyggere!«

11 Gileaditen Jefta var en dygtig Kriger. Han var Søn af en Skøge. Gilead avlede Jefta. **2** Men Gileads Hustru fødte ham Sønner, og da de voksede op, jog de Jefta bort med de Ord: »Du skal ikke have Arv og Lod i vor Faders Hus, thi du er en fremmed Kvindes Søn!« **3** Jefta flygtede da for sine Brødre og bosatte sig i Landet Tob, hvor nogle daarlige Folk samlede sig om ham og deltog i hans Strejftog. **4** Efter nogen Tids Forløb angreb Ammoniterne Israel. **5** Og da Ammoniterne angreb Israel, drog Gileads Ældste hen for at hente Jefta hjem fra Landet Tob. **6** De sagde til Jefta: »Kom og vær vor Fører, at vi kan tage Kampen op med Ammoniterne!« **7** Jefta svarede Gileads Ældste: »Har I ikke hadet mig og jaget mig bort fra min Faders Hus? Hvorfor kommer I da til mig, nu I er i Nød?« **8** Men Gileads Ældste sagde til Jefta: »Derfor kommer vi jo nu tilbage til dig! Vil du drage med os og kæmpe med Ammoniterne, skal du være Høvding over os, over alle Gileads Indbyggere!« **9** Jefta svarede Gileads Ældste:

»Dersom I fører mig tilbage, for at jeg skal kæmpe med Ammoniterne, og HERREN giver dem i min Magt, saa vil jeg være eders Høvding!« **10** Da sagde Gileads Ældste til Jefta: »HERREN hører Overenskomsten mellem os; visselig vil vi gøre, som du siger!« **11** Da drog Jefta med Gileads Ældste; og Folket gjorde ham til deres Høvding og Fører. Og alle sine Ord udtalte Jefta for HERRENS Aasyn i Mizpa. **12** Derpaa sendte Jefta Sendebud til Ammoniternes Konge og lod sige: »Hvad er der dig og mig imellem, siden du er draget imod mig for at angribe mit Land?« **13** Ammoniternes Konge svarede Jeftas Sendebud: »Jo, Israel tog mit Land, da de drog op fra Ægypten, lige fra Arnon til Jabbok og Jordan; giv det derfor tilbage med det gode!« **14** Men Jefta sendte atter Sendebud til Ammoniternes Konge **15** og lod sige: »Saaledes siger Jefta: Israel har ikke taget Moabs eller Ammoniternes Land! **16** Men da de drog op fra Ægypten, vandrede Israel igennem Ørkenen til det røde Hav og kom derpaa til Kadesj. **17** Da sendte Israel Sendebud til Edomiternes Konge og lod sige: Lad mig drage igennem dit Land! Men Edomiternes Konge ænsede det ikke. Ligeledes sendte de Bud til Moabiternes Konge, men han var heller ikke villig dertil. Israel blev da boende i Kadesj. **18** Derpaa drog de igennem Ørkenen og gik uden om Edomiternes og Moabiternes, Land, og da de naaede Egnen østen for Moab, slog de Lejr hinsides Arnon; men de betraadte ikke Moabs Enemærker, thi Arnon er Moabs Grænse. **19** Israel sendte derpaa Sendebud til Kongen af Hesjbon, Amoriterkongen Sihon, og lod sige: Lad os drage igennem dit Land for at naa hen, hvor vi skal! **20** Men

Sihon nægtede Israeliterne Tilladelse til at drage gennem hans Land; og Sihon samlede hele sin Hær, og de slog Lejr i Jaza og angreb Israel. **21** Da gav HERREN, Israels Gud, Sihon og hele hans Hær i Israels Haand, saa at de slog dem. Og Israel underlagde sig hele det Land, Amoriterne boede i; **22** de underlagde sig hele Amoriternes Omraade fra Arnon til Jabbok og fra Ørkenen til Jordan. **23** Saaledes drev HERREN, Israels Gud, Amoriterne bort foran sit Folk Israel; og nu vil du underlægge dig deres Land! **24** Ikke sandt, naar din Gud Kemosj driver nogen bort, saa tager du hans Land? Og hver Gang HERREN vor Gud driver nogen bort foran os, tager vi hans Land. **25** Er du vel bedre end Zippors Søn, Kong Balak af Moab? Stredes han med Israel, eller indlod han sig i Kamp med dem, **26** da Israeliterne bosatte sig i Hesjbon med Smaabyer, i Aroer med Smaabyer og i alle Byerne langs Arnon nu har de boet der i 300 Aar? Hvorfor tilrev I eder dem ikke dengang? **27** Det er ikke mig, der har forbrudt mig mod dig, men dig, der handler ilde mod mig ved at angribe mig. HERREN, Dommeren, vil i Dag dømme Israeliterne og Ammoniterne imellem!« **28** Men Ammoniternes Konge ænsede ikke Jeftas Ord, som hans Sendebud overbragte. **29** Da kom HERRENS Aand over Jefta; og han drog igennem Gilead og Manasse; derpaa drog han til Mizpe i Gilead, og fra Mizpe i Gilead drog han mod Ammoniterne. **30** Og Jefta aflagde HERREN et Løfte og sagde: »Dersom du giver Ammoniterne i min Haand, **31** saa skal den, som først kommer mig i Møde fra min Husdør naar jeg vender uskadt, tilbage fra Ammoniterne, tilfalde HERREN, og jeg

vil ofre ham som Brændoffer!« **32** Saa drog Jefta i Kamp
mod Ammoniterne, og HERREN gav dem i hans Haand,
33 saa at han tilføjede dem et stort Nederlag fra Aroer
til Egnen ved Minnit, tyve Byer, og til Abel-Keramim.
Saaledes bukkede Ammoniterne under for Israeliterne.
34 Men da Jefta kom til sit Hjem i Mizpa, se, da kom hans
Datter ham i Møde med Haandpauker og Dans. Hun var
hans eneste Barn foruden hende havde han hverken Søn
eller Datter. **35** Da han fik Øje paa hende, sønderrev han
sine Klæder og raabte: »Ak, min Datter, du har bøjet mig
dybt, og det er dig, der styrter mig i Ulykke! Thi jeg har
aabnet min Mund for HERREN og kan ikke tage mit Ord
tilbage!« **36** Da svarede hun ham: »Fader, har du aabnet
din Mund for HERREN, saa gør med mig, som dit Ord lød,
nu da HERREN har skaffet dig Hævn over dine Fjender,
Ammoniterne!« **37** Men hun sagde til sin Fader: »En Ting
maa du unde mig: Giv mig to Maaneders Frist, saa jeg kan
gaa omkring i Bjergene for at begræde min Jomfrustand
sammen med mine Veninder!« **38** Han sagde: »Gaa!« og
lod hende drage bort i to Maaneder; og hun gik bort med
sine Veninder for at begræde sin Jomfrustand i Bjergene.
39 Da de to Maaneder var omme, vendte hun tilbage til
sin Fader, og han fuldbyrdede det Løfte, han havde aflagt,
paa hende; og hun havde ikke kendt Mand. Og det blev
Skik i Israel, **40** at Israels Døtre hvert Aar gaar hen for at
klage over Gileaditen Jeftas Datter fire Dage om Aaret.

12 Derpaa stævnedes Efraimiterne sammen, og de drog
nordpaa; og de sagde til Jefta: »Hvorfor drog du i Kamp
mod Ammoniterne uden at opfordre os til at gaa med? Nu

brænder vi Huset af over Hovedet paa dig!« **2** Men Jefta svarede dem: »Jeg og mit Folk var i Krig, og Ammoniterne trængte os haardt; da sendte jeg Bud efter eder, men I hjalp mig ikke imod dem; **3** og da jeg saa, at ingen kom mig til Hjælp, vovede jeg Livet og drog mod Ammoniterne, og HERREN gav dem i min Haand. Hvorfor drager I da nu i Kamp imod mig?« **4** Derpaa samlede Jefta alle Gileads Mænd og angreb Efraimiterne; og Gileads Mænd slog Efraimiterne. **5** Og Gileaditerne afskar Efraimiterne fra Jordans Vadesteder. Hver Gang saa en af de efraimitiske Flygtninge sagde: »Lad mig komme over!« spurgte Gileads Mænd: »Er du Efraimit?« Og naar han svarede: »Nej!« **6** sagde de til ham: »Sig Sjibbolet!« Og naar han da sagde Sibbolet, fordi han ikke kunde udtale Ordet rigtigt, greb de ham og huggede ham ned ved Jordans Vadesteder. Ved den Lejlighed faldt 42 000 Efraimiter. **7** Jefta var Dommer i Israel i seks Aar. Saa døde Gileaditen Jefta og blev jordet i sin By i Gilead. **8** Efter ham var Ibzan fra Betlehem Dommer i Israel. **9** Han havde tredive Sønner; tredive Døtre giftede han bort, og tredive Svigerdøtre hjemførte han til sine Sønner. **10** Han var Dommer i Israel i syv Aar. Saa døde Ibzan og blev jordet i Betlehem. **11** Efter ham var Zebuloniten Elon Dommer i Israel. Han var Dommer i Israel i ti Aar. **12** Saa døde Zebuloniten Elon og blev jordet i Ajjalon i Zebulons Land. **13** Efter ham var Abdon, Hillels Søn, fra Pir'aton Dommer i Israel. **14** Han havde fyrretyve Sønner og tredive Sønnesønner, som red paa halvfjerdsindstyve Æsler. Han var Dommer i Israel i otte

Aar. **15** Saa døde Abdon, Hillels Søn, fra Pir'aton og blev jordet i Pir'aton i Efraims Land paa Amalekiterbjerget.

13 Men Israeliterne blev ved at gøre, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og HERREN gav dem i Filisternes Haand i fyrretyve Aar. **2** Der levede i Zor'a en Mand af Daniternes Slægt ved Navn Manoa; hans Hustru var ufrugtbar og havde ingen Børn født. **3** Nu viste HERRENS Engel sig for Kvinden og sagde til hende: »Se, du er ufrugtbar og har ingen Børn født; men du skal blive frugtsommelig og føde en Søn. **4** Vogt dig vel for at drikke Vin eller stærk Drik og for at spise noget som helst urent! **5** Thi se, du skal blive frugtsommelig og føde en Søn. Der maa ikke komme Ragekniv paa hans Hoved, thi Drengen skal være en Guds Nasiræer fra Moders Liv af; og han skal gøre de første Skridt til at frelse Israel af Filisternes Haand!« **6** Kvinden gik nu hen og sagde til sin Mand: »Der kom en Guds Mand til mig, og han saa ud som en Guds Engel; saare frygtindgydende; jeg spurgte ham ikke, hvor han var fra, og sit Navn gav han mig ikke til Kende. **7** Han sagde til mig: Se, du skal blive frugtsommelig og føde en Søn; drik nu ikke Vin eller stærk Drik og spis intet som helst urent, thi Drengen skal være en Guds Nasiræer fra Moders Liv af til sin Dødedag!« **8** Da bad Manoa til HERREN og sagde: »Ak, HERRE, lad den Guds Mand, du sendte, atter komme til os for at lære os, hvorledes vi skal bære os ad med den Dreng, der skal fødes!« **9** Og Gud bønhørte Manoa; og Guds Engel kom atter til Kvinden, medens hun sad ude paa Marken, men Manoa, hendes Mand, var ikke hos hende. **10** Da skyndte Kvinden sig hen til sin Mand,

fortalte ham det og sagde til ham: »Se, den Mand, som kom til mig forleden, har vist sig for mig!« **11** Manoa stod da op og gik med sin Hustru, og da han kom hen til Manden, sagde han til ham: »Er du den Mand, som talte til Kvinden?« Og han sagde: »Ja!« **12** Saa sagde Manoa: »Naar nu dit Ord gaar i Opfyldelse, hvorledes skal vi da forholde os og bære os ad med Drengen?« **13** HERRENS Engel svarede Manoa: »Alt det, jeg talte om til Kvinden, skal hun vogte sig for; **14** intet af, hvad der vokser paa Vinstokken, maa hun spise; Vin og stærk Drik maa hun ikke drikke, og intet urent maa hun spise; alt, hvad jeg bød hende, skal hun overholde!« **15** Da sagde Manoa til HERRENS Engel: »Vi vilde gerne holde dig tilbage og tillave dig et Gedekid!« **16** Men HERRENS Engel svarede Manoa: »Selv om du holder mig tilbage, spiser jeg ikke af din Mad; men vil du ofre et Brændoffer, saa bring HERREN det!« Thi Manoa vidste ikke, at det var HERRENS Engel. **17** Og Manoa sagde til HERRENS Engel: »Hvad er dit Navn? Naar dit Ord gaar i Opfyldelse, vil vi ære dig!« **18** Men HERRENS Engel svarede: »Hvorfor spørger du om mit Navn? Du skal vide, det er underfuldt.« **19** Da tog Manoa Gedekiddet og Afgrødeofferet og ofrede det paa Klippen til HERREN, ham, som handler underfuldt, og Manoa og hans Hustru saa til. **20** Og da Flammen slog op imod Himmelen fra Alteret, steg HERRENS Engel op i Alterflammen, medens Manoa og hans Hustru saa til; og de faldt til Jorden paa deres Ansigt. **21** Og HERRENS Engel viste sig ikke mere for Manoa og hans Hustru. Saa forstod Manoa, at det var HERRENS Engel. **22** Og Manoa sagde

til sin Hustru: »Vi er dødsens, thi vi har set Gud!« **23** Men hans Hustru sagde til ham: »Havde HERREN i Sinde at dræbe os, havde han ikke modtaget Brændoffer og Afgrødeoffer af vor Haand; heller ikke havde han ladet os se alt det og nu kundgjort os saadanne Ting!« **24** Og Kvinden fødte en Søn, som hun gav Navnet Samson. Drengen voksede op, og HERREN velsignede ham; **25** og HERRENS Aand begyndte at drive paa ham i Dans Lejr mellem Zor'a og Esjtaol.

14 Engang Samson kom ned til Timna, saa han en af Filisternes Døtre der. **2** Og da han kom tilbage derfra, fortalte han sin Fader og Moder det og sagde: »Jeg har set en Kvinde i Timna, en af Filisternes Døtre; nu maa I hjælpe mig at faa hende til Hustru!« **3** Hans Fader og Moder svarede ham: »Findes der da ingen Kvinde blandt dine Landsmænds Døtre eller i hele dit Folk, siden du vil gaa hen og tage dig en Hustru hos de uomskaarne Filistere?« Men Samson svarede sin Fader: »Nej, hende maa du hjælpe mig til, thi det er hende, jeg synes om!« **4** Hans Fader og Moder forstod ikke, at det kom fra HERREN, som søgte en Anledning til Strid over for Filisterne. Paa den Tid havde Filisterne nemlig Magten over Israel. **5** Samson tog nu med sin Fader og Moder ned til Timna. Da de naaede Vingaardene uden for Timna, se, da kom en ung Løve brølende imod ham. **6** Saa kom HERRENS Aand over ham, og han sønderrev den med sine bare Næver, som var det et Gedekid; men sin Fader og Moder fortalte han ikke, hvad han havde gjort. **7** Derpaa drog han ned og bejlede til Kvinden; thi Samson syntes om hende. **8** Da

han efter nogen Tids Forløb vendte tilbage for at ægte hende, gik han hen for at se til Løvens Aadsel, og se, da var der en Bisværm og Honning i Løvens Krop. **9** Han tog da Honningen i sine Hænder og spiste deraf, medens han gik videre; og da han kom til sin Fader og Moder, gav han dem noget deraf, og de spiste; men han sagde dem ikke, at han havde taget Honningen fra Løvens Krop. **10** Saa drog Samson ned til Kvinden; og de holdt Gilde, som de unge havde for Skik. **11** Da de saa ham, udvalgte de tredive Brudesvende til at ledsage ham. **12** Og Samson sagde til dem: »Jeg vil give eder en Gaade at gætte; hvis I i Løbet af de syv Gildedage kan sige mig Løsningen, vil jeg give eder tredive Linnedkjortler og tredive Sæt klæder; **13** men kan I ikke sige mig den, skal I give mig tredive Linnedkjortler og tredive Sæt klæder!« De svarede: »Sig din Gaade frem og lad os høre den!« **14** Da sagde han til dem: »Fra Æderen kom Æde, fra den stærke Sødme!« Men da de tre Dage var omme, havde de ikke kunnet gætte Gaaden, **15** og den fjerde Dag sagde de til Samsons Hustru: »Lok din Mand til at sige os Løsningen, ellers brænder vi dig og din Faders Hus inde! Har I budt os herhen for at tage alting fra os?« **16** Da hang Samsons Hustru over ham med Graad og sagde: »Du hader mig jo og elsker mig ikke! Du har givet mine Landsmænd en Gaade at gætte, og mig har du ikke sagt Løsningen!« Han svarede hende: »Jeg har ikke sagt min Fader eller Moder den, og saa skulde jeg sige dig den!« **17** Men hun hang over ham med Graad, de syv Dage Gildet varede; og den syvende Dag sagde han hende Løsningen, fordi hun plagede ham. Saa sagde hun

sine Landsmænd Gaadens Løsning; **18** og den syvende Dag, før han gik ind i Kammeret, sagde Byens Mænd til ham: »Hvad er sødere end Honning, og hvad er stærkere end en Løve?« Men han svarede dem: »Havde I ikke pløjet med min Kalv, havde I ikke gættet min Gaade!« **19** Da kom HERRENS Aand over ham, og han drog ned til Askalon, slog tredive Mænd ihjel der, trak deres Tøj af dem og gav Klæderne til dem, der havde sagt Løsningen paa Gaaden. Og hans Vrede blussede op, og han drog tilbage til sin Faders Hus. **20** Men Samsons Hustru blev givet til den Brudesvend, som havde været hans Brudefører.

15 Efter nogen Tids Forløb, i Hvedehøstens Tid, besøgte Samson sin Hustru og havde et Gedekid med, og han sagde: »Lad mig gaa ind i Kammeret til min Hustru!« Men hendes Fader tillod ham det ikke, **2** men sagde: »Jeg tænkte for vist, at du havde faaet Uvilje mod hende, derfor gav jeg hende til ham, der var din Brudesvend; men hendes yngre Søster er smukkere end hun, lad hende blive din Hustru i Søsterens Sted!« **3** Da sagde Samson til dem: »Denne Gang er jeg sagesløs over for Filisterne, naar jeg gør dem Fortræd!« **4** Saa gik Samson hen og fangede 300 Ræve; derpaa tog han Fakler, bandt Halerne sammen to og to og fastgjorde en Fakkel midt imellem; **5** saa tændte han Faklerne, slap Rævene løs i Filisternes Korn og stak Ild baade paa Negene og Kornet paa Roden, ogsaa paa Vingaarde og Oliventræer. **6** Da Filisterne spurgte, hvem der havde gjort det, blev der sagt: »Det har Samson, Timnitens Svigersøn, fordi han tog hans Hustru og gav hende til hans Brudesvend.« Da

gik Filisterne op og brændte hende og hendes Faders Hus inde. **7** Men Samson sagde til dem: »Naar I bærer eder saaledes ad, under jeg mig ikke Ro, før jeg faar hævnet mig paa eder!« **8** Saa slog han dem sønder og sammen med vældige Slag, og derpaa steg han ned i Fjeldkløften ved Etam og tog Ophold der. **9** Filisterne drog nu op og slog Lejr i Juda og spredte sig ved Lehi. **10** Da sagde Judas Mænd: »Hvorfor er I draget op imod os?« Og de svarede: »Vi er draget herop for at binde Samson og handle mod ham, som han har handlet mod os!« **11** Saa steg 3000 Mand fra Juda ned til Fjeldkløften ved Etam og sagde til Samson: »Ved du ikke, at Filisterne har Magten over os? Hvad er det dog, du har voldt os?« Han svarede dem: »Som de har handlet mod mig, har jeg handlet mod dem!« **12** Men de sagde til ham: »Vi er kommet ned for at binde dig og overgive dig til Filisterne!« Da sagde Samson til dem: »Sværg mig til, at I ikke vil slaa mig ihjel!« **13** De svarede ham: »Nej, vi vil Kun binde dig og overgive dig til dem; slaa dig ihjel vil vi ikke!« Saa bandt de ham med to nye Reb og førte ham op af Fjeldkløften. **14** Men da han kom til Lehi, og Filisterne hilste hans Komme med Jubelraab, kom HERRENS Aand over ham, og Rebene om hans Arme blev som svedne Sytraade, og hans Baand faldt skørnet af hans Hænder. **15** Og da han fik Øje paa en frisk Æselkæbe, rakte han sin Haand ud, greb den og huggede 1000 Mand ned med den. **16** Da sagde Samson: »Med en Æselkæbe har jeg flaaet dem sønder og sammen, med en Æselkæbe har jeg fældet 1000 Mand!« **17** Med disse Ord kastede han Kæbebenet

fra sig, og derfor kaldte man Stedet Ramat Lehi. **18** Og da
han var meget tørstig, raabte han til HERREN og sagde:
»Ved din Tjeners Haand har du skaffet os denne vældige
Sejr, skal jeg da nu dø af Tørst og falde i de uomskaarnes
Haand?« **19** Da aabnede Gud Lavningen i Lehi, og der
vældede Vand frem deraf; og da han havde drukket, fik
han sin Livskraft igen. Derfor kaldte man denne Kilde En-
Hakkore; den findes i Lehi endnu den Dag i Dag. **20** Han
var Dommer i Israel i Filistertiden i tyve Aar.

16 Samson drog saa til Gaza. Der saa han en Skøge
og gik ind til hende. **2** Da det spurgtes blandt Folkene
i Gaza, at Samson var kommet derhen, gik de hen og
lagde sig paa Lur efter ham ved Byporten; men de holdt
sig rolige Natten over, idet de sagde: »Vi vil vente, til
det bliver lyst; saa slaar vi ham ihjel!« **3** Samson blev
liggende den halve Nat, men ved Midnatstide stod han
op, greb fat i Byportens to Fløje og begge Portstolper,
rykkede dem op tillige med Portslaaen, tog dem paa
Skuldrene og bar dem op paa Toppen af Bjerget over for
Hebron. **4** Siden fik han Kærlighed til en Kvinde ved
Navn Dalila i Sorekdalen. **5** Da kom Filisternes Fyrster
til hende og sagde til hende: »Se at lokke ud af ham,
hvad det er, der giver ham hans vældige Kræfter, og
hvorledes vi kan faa Bugt med ham, saa vi kan binde
og kue ham, saa vil vi hver give dig 1100 Sekel Sølv!« **6**
Dalila sagde da til Samson: »Sig mig dog, hvad det er, der
giver dig dine vældige Kræfter, og hvorledes man kan
binde og kue dig!« **7** Samson svarede hende: »Hvis man
binder mig med syv friske Strenge, som ikke er blevet

tørre, bliver jeg svag som ethvert andet Menneske.« **8** Filisternes Fyrster bragte hende da syv friske Strenge, der ikke var blevet tørre, og med dem bandt hun ham; **9** samtidig havde hun Folk liggende paa Lur i Kammeret. Da sagde hun til ham: »Filisterne er over dig, Samson!« Men han rev Strengene over, og de brast som Blaargarn, der kommer Ild for nær; og hvorledes det hang sammen med hans Kræfter, kom ikke for Dagen. **10** Da sagde Dalila til Samson: »Se, du har narret mig og løjet for mig; sig mig dog, hvorledes man kan binde dig!« **11** Han svarede hende: »Hvis man binder mig med nye Reb, som aldrig har været brug til noget, bliver jeg svag som ethvert andet Menneske!« **12** Da tog Dalila nye Reb og bandt ham. Saa sagde hun til ham: »Filisterne er over dig, Samson!« Samtidig laa der Folk paa Lur i Kammeret. Men han flaaede Rebene af sine Arme, som var det Traade. **13** Da sagde Dalila til Samson: »Hidtil har du narret mig og løjet for mig; sig mig dog, hvorledes man kan binde dig!« Han svarede hende: »Hvis du væver mine syv Hovedlokker ind i Rendegarnet og slaar dem fast med Slagelen, bliver jeg svag som ethvert andet Menneske.« **14** Saa dyssede hun ham i Søvn og vævede hans syv Hovedlokker ind i Rendegarnet og slog dem fast med Slagelen. Og hun sagde til ham: »Filisterne er over dig, Samson!« Saa vaagnede han og rykkede Væven op sammen med Rendegarnet. **15** Da sagde hun til ham: »Hvor kan du sige, du elsker mig, naar du ingen Fortrolighed har til mig? Tre Gange har du nu narret mig og ikke sagt mig, hvad det er, der giver dig dine vældige Kræfter!« **16** Da hun saaledes

stadig pinte og plagede ham med sine Ord, blev hans
Sjæl træt til Døden, **17** og han talte rent ud og sagde til
hende: »Ingen Ragekniv er kommet paa mit Hoved, thi
jeg har fra Moders Liv af været en Guds Nasiræer; hvis
mit Haar rages af, mister jeg mine Kræfter og bliver svag
som alle andre Mennesker.« **18** Da nu Dalila skønnede, at
han havde talt rent ud til hende, sendte hun Bud efter
Filisternes Fyrster og lod sige: »Kom nu herop, thi han
har talt rent ud til mig!« Og Filisternes Fyrster kom op til
hende og bragte Pengene med. **19** Saa dyssede hun ham
i Søvn imellem sine Knæ og kaldte paa en Mand, som
ragede hans syv Hovedlokker af. Da blev han svagere og
svagere, og Kræfterne veg fra ham. **20** Derpaa sagde hun:
»Filisterne er over dig, Samson!« Da vaagnede han og
tænkte: »Jeg skal nok slippe fra det ligesom de andre
Gange og ryste det af mig!« Men han vidste ikke, at
HERREN var veget fra ham. **21** Da greb Filisterne ham og
stak Øjnene ud paa ham; derpaa bragte de ham ned til
Gaza og lagde ham i Kobberlænker; og han maatte dreje
Kværnen i Fangehuset. **22** Men hans Hovedhaar begyndte
at vokse igen, efter at det var raget af. **23** Filisternes
Fyrster samledes nu for at holde en stor Offerfest til Ære
for deres Gud Dagon og for at fornøje sig; og de sagde:
»Vor Gud gav os i Hænde Samson, vor Fjende!« **24** og da
Folket saa ham, priste de deres Gud og raabte: »Vor Gud
gav os i Hænde Samson, vor Fjende, ham, som vort Land
monne skænde, paa manges Liv gjorde Ende!« **25** Da de
nu var kommet i godt Lune, sagde de: »Hent Samson, at
vi kan more os over ham!« De lod da Samson hente fra

Fangehuset, og de morede sig over ham. De stillede ham op ved Søjlerne; **26** Da sagde Samson til den unge Mand, som holdt ham i Haanden: »Slip mig og lad mig røre ved Søjlerne, som bærer Hallen, saa jeg kan læne mig til dem!« **27** Hallen var fuld af Mænd og Kvinder; der var alle Filisternes Fyrster, og paa Taget var der henved 3000 Mænd og Kvinder, som saa til, medens de morede sig over Samson. **28** Da raabte Samson til HERREN og sagde: »Herre, HERRE, kom mig i Hu og giv mig Kraft, o Gud, kun denne ene Gang, saa jeg kan hævne mig paa Filisterne for begge mine Øjne paa een Gang!« **29** Saa greb Samson om de to Midtersøjler, som bar Hallen, og stemmede sig imod den ene med højre og imod den anden med venstre Haand. **30** Og Samson sagde: »Lad mig dø sammen med Filisterne!« Derpaa bøjede han sig med saadan Kraft, at Hallen styrtede sammen over Fyrsterne og alle Folkene derinde. Saaledes dræbte han ved sin Død flere, end han havde dræbt i levende Live. **31** Men hans Brødre og hele hans Faders Hus drog ned og tog ham, bragte ham op og lagde ham i hans Fader Manoas Grav mellem Zor'a og Esjtaol. Han var Dommer i Israel i tyve Aar.

17 I Efraims Bjerge levede en Mand, som hed Mika. **2** Han sagde til sin Moder: »De 1100 Sekel Sølv, du har mistet, og for hvis Skyld du udtalte en Forbandelse, som jeg selv hørte, se, de Penge er hos mig; jeg har taget dem, men nu vil jeg give dig dem tilbage.« Da sagde hans Moder: »HERREN velsigne dig, min Søn!« **3** Saa gav han sin Moder de 1100 Sekel Sølv tilbage; og Moderen sagde: »Disse Penge helliger jeg HERREN og giver min Søn, for

at han kan lave et udskaaret og støbt Billede.« **4** Saa gav han sin Moder Pengene tilbage; og Moderen tog 200 Sekel Sølv deraf og gav dem til Guldsmeden, som lavede et udskaaret og støbt Billede deraf, og det fik sin Plads i Mikas Hus. **5** Manden Mika havde et Gudshus, og han lavede sig en Efod og en Husgud og indsatte en af sine Sønner til sin Præst. **6** I de Dage var der ingen Konge i Israel; enhver gjorde, hvad han fandt for godt. **7** Nu var der i Betlehem i Juda en ung Mand af Judas Slægt; han var Levit og boede der som fremmed. **8** Denne Mand forlod sin By Betlehem i Juda for at slaa sig ned som fremmed, hvor det kunde træffe sig, og paa sin Vandring kom han til Mikas Hus i Efraims Bjerge. **9** Da spurgte Mika ham: »Hvorfra kommer du?« Han svarede: »Jeg er Levit og har hjemme i Betlehem i Juda, og jeg er paa Vandring for at slaa mig ned som fremmed, hvor det kan træffe sig.« **10** Da sagde Mika til ham: »Tag Ophold hos mig og bliv min Fader og Præst; jeg vil give dig ti Sekel Sølv om Aaret og holde dig med Klæder og give dig Kosten!« **11** Saa gik Leviten ind paa at tage Ophold hos Manden, og den unge Mand var ham som en af hans egne Sønner. **12** Mika indsatte saa Leviten, og den unge Mand blev Præst hos ham og tog Ophold i Mikas Hus. **13** Da sagde Mika: »Nu ved jeg, at HERREN vil gøre vel imod mig, siden jeg har faaet en Levit til Præst!«

18 I de Dage var der ingen Konge i Israel, og i de Dage var Daniternes Stamme i Færd med at søge sig en Arvelod, hvor de kunde bo, thi hidindtil var der ikke tilfaldet dem nogen Arvelod blandt Israels Stammer. **2** Daniterne udtog

da af deres Slægt fem stærke Mænd fra Zor'a og Esjtaol
og udsendte dem for at udspejde og undersøge Landet,
og de sagde til dem: »Drag hen og undersøg Landet!« De
kom da til Mikas Hus i Efraims Bjerge og overnattede der.
3 Da de kom i Nærheden af Mikas Hus og kendte den unge
Levits Stemme, tog de derind og spurgte ham: »Hvem
har ført dig herhen, hvad tager du dig for paa dette Sted,
og hvorfor er du her?« **4** Han svarede dem: »Det og det
har Mika gjort for mig; han har lejet mig til Præst.« **5** Da
sagde de til ham: »Adspørg da Gud, at vi kan faa at vide,
om vor Færd skal lykkes!« **6** Præsten sagde da til dem:
»Far med Fred, HERREN vaager over eders Færd!« **7** Saa
drog de fem Mænd videre og kom til Lajisj; og de saa,
at Byen levede trygt paa Zidoniernes Vis, at Folket der
levede sorgløst og trygt og ikke manglede nogen Verdens
Ting, men var rigt, og at de boede langt fra Zidonierne
og intet havde med Aramæerne at gøre. **8** Da de kom
tilbage til deres Brødre i Zor'a og Esjtaol, spurgte disse
dem: »Hvad har I at melde?« **9** De svarede: »Kom, lad
os drage op til Lajisj, thi vi har set Landet, og se, det
er saare godt! Hvorfor holder I eder uvirksomme? Nøl
ikke med at drage hen og underlægge eder Landet! **10**
Thi Gud har givet det i eders Haand — et Sted, hvor der
ikke er Mangel paa nogen Verdens Ting! Naar I kommer
derhen, kommer I til et Folk, der lever i Tryghed, og det
er et vidtstrakt Land!« **11** Saa brød 600 væbnede Mænd af
Daniternes Slægt op fra Zor'a og Esjtaol, **12** og de drog
op og slog Lejr i Kirjat-Jearim i Juda; derfor kalder man
endnu den Dag i Dag dette Sted hans Lejr; det ligger

vesten for Kirjat-Jearim. **13** Derfra drog de over til Efraims
Bjerge; og da de kom til Mikas Hus, **14** tog de fem Mænd,
der havde været henne at udspejde Landet, til Orde og
sagde til deres Brødre: »Ved I, at der i Husene her findes
en Efod, en Husgud og et udskaaret og støbt Billede? Saa
indser I vel, hvad I har at gøre!« **15** De begav sig derhen
og kom til den unge Levits Hus, Mikas Hus, og hilste
paa ham, **16** medens de 600 væbnede danitiske Mænd
stod ved Porten. **17** Og de fem Mænd, der havde været
henne at udspejde Landet, gik op og tog det udskaarne
og støbte Billede, Efoden og Husguden, medens Præsten
og de 600 væbnede Mænd stod ved Porten. **18** Hine gik
ind i Mikas Hus og tog det udskaarne og støbte Billede,
Efoden og Husguden. Præsten sagde til dem: »Hvad er
det, I gør?« **19** Og de svarede ham: »Stille, læg Fingeren
paa Munden og følg med os og bliv vor Fader og Præst!
Hvad baader dig vel bedst, at være Præst for een Mands
Hus eller for en Stamme og Slægt i Israel?« **20** Da blev
Præsten glad, tog Efoden, Husguden og Gudebilledet og
sluttede sig til Krigsfolkene. **21** Derpaa vendte de om og
drog bort, idet de stillede Kvinderne og Børnene, Kvæget
og Trosset forrest i Toget. **22** Da de var kommet et Stykke
fra Mikas Hus, stævnedes Mændene i de Huse, der laa
ved Mikas Hus, sammen, og de indhentede Daniterne.
23 Da de raabte efter Daniterne, vendte disse sig om og
sagde til Mika: »Hvad er der i Vejen, siden du har kaldt
Folk til Hjælp?« **24** Han svarede: »I har taget min Gud,
som jeg havde lavet mig, tillige med Præsten og er rejst
eders Vej! Hvad har jeg nu tilbage? Hvor kan I spørge

mig, hvad der er i Vejen?« **25** Men Daniterne svarede ham: »Lad os ikke høre et Ord mere fra dig, ellers kunde det hænde, at nogle Mænd, som er bitre i Hu, faldt over eder, og at du satte baade dit eget og dine Husfolks Liv paa Spil!« **26** Dermed drog Daniterne deres Vej, og da Mika saa, at de var ham for stærke, vendte han om og begav sig tilbage til sit Hus. **27** De tog saa Guden, som Mika havde lavet, tillige med hans Præst og drog mod Lajisj, mod et Folk, der levede sorgløst og trygt, huggede dem ned med Sværdet og stak Ild paa Byen, **28** uden at nogen kunde komme den til Hjælp, thi den laa langt fra Zidon, og de havde intet med Aramæerne at gøre. Den ligger i Bet-Rehobs Dal. Saa byggede de Byen op igen og bosatte sig der; **29** og de gav den Navnet Dan efter deres Stamfader Dan, Israels Søn; men før var Byens Navn Lajisj. **30** Derpaa stillede Daniterne Gudebilledet op hos sig; og Jonatan, en Søn af Moses's Søn Gersom, og hans Efterkommere var Præster for Daniternes Stamme, indtil Landets Indbyggere førtes i Landflygtighed. **31** Og det Gudebillede, Mika havde lavet sig, stillede de op hos sig, og det stod der, al den Tid Guds Hus var i Silo.

19 I de Dage, da der ingen Konge var i Israel, var der en Mand, en Levit, der boede som fremmed i Udkanten af Efraims Bjerge. Han tog sig en Kvinde fra Betlehem i Juda til Medhustru. **2** Men Medhustruen blev vred paa ham, forlod ham og tog til sin Faders Hus i Betlehem i Juda. Da hun havde været der en fire Maaneders Tid, **3** drog hendes Mand af Sted efter hende for at overtale hende til at vende tilbage. Han havde sin Tjener og et Par Æsler

med. Da han kom til hendes Faders Hus, fik den unge Kvindes Fader Øje paa ham og kom ham glad i Møde; **4** og hans Svigerfader, den unge Kvindes Fader, holdt paa ham, saa at han blev hos ham i tre Dage; og de spiste og drak og overnattede der. **5** Tidligt om Morgenen den fjerde Dag gjorde han sig rede til at drage bort; men den unge Kvindes Fader sagde til sin Svigersøn: »Styrk dig først med en Bid Brød, saa kan I siden drage bort!« **6** De blev da og spiste og drak begge to sammen, og den unge Kvindes Fader sagde til Manden: »Bestem dig til at blive Natten over og gør dig til gode!« **7** Men Manden gjorde sig rede til at drage bort. Da nødte hans Svigerfader ham, saa han atter overnattede der. **8** Tidligt om Morgenen den femte Dag vilde han drage bort, men den unge Kvindes Fader sagde til ham: »Styrk dig først!« De ventede da, til Dagen hældede, og spiste og drak begge to. **9** Saa gjorde Manden sig rede til at drage bort med sin Medhustru og sin Tjener. Men hans Svigerfader, den unge Kvindes Fader, sagde til ham: »Se, det lider mod Aften, overnat dog her; se, Dagen hælder, bliv dog her i Nat og gør dig til gode, saa kan I i Morgen tidlig begive eder paa Vej og du drage til dit Hjem!« **10** Men Manden vilde ikke blive Natten over; han begav sig paa Vej og kom ud for Jebus, det er Jerusalem, fulgt af sine to belæssede Æsler, sin Medhustru og sin Tjener. **11** Da de var i Nærheden af Jebus og Dagen hældede stærkt, sagde Tjeneren til sin Herre: »Kom, lad os tage ind her i Jebusiternes By og blive der Natten over!« **12** Men hans Herre svarede: »Vi vil ikke tage ind i en By, der ejes af fremmede, som ikke

hører til Israeliterne, men vi vil drage videre til Gibea!«
13 Og han sagde til sin Tjener: »Kom, lad os tage hen til et
af de andre Steder og overnatte i Gibea eller Rama!« **14** De
drog saa videre, og Solen gik ned, som de var ved Gibea i
Benjamin. **15** Saa bøjede de af i den Retning for at naa til
Gibea og overnatte der. Da han var kommet derind, Blev
han paa Byens Torv; men der var ingen, som bød dem
ind i sit Hus for Natten. **16** Saa kom der om Aftenen en
gammel Mand fra sit Arbejde paa Marken, og Manden
var fra Efraims Bjerge og boede som fremmed i Gibea,
medens Stedets Indbyggere var Benjaminiter; **17** og da
den gamle Mand saa op og fik Øje paa den vejfarende
Mand paa Byens Torv, spurgte han: »Hvorhen gælder
Rejsen, og hvorfra kommer du?« **18** Han svarede ham: »Vi
er paa Rejse fra Betlehem i Juda til Udkanten af Efraims
Bjerge, hvor jeg har hjemme; jeg har været i Betlehem i
Juda og er nu paa Vejen hjem; men der er ingen, som
byder mig ind i sit Hus, **19** skønt jeg har baade Straa
og Foder til vore Æsler og Brød og Vin til mig selv, din
Trælkvinde og din Træls Tjener; vi mangler intet!« **20** Da
sagde den gamle Mand: »Vær velkommen! Lad kun alt,
hvad du trænger til, være min Sag; men paa Torvet maa
du ikke overnatte!« **21** Saa førte han ham ind i sit Hus og
sørgede for Foder til Æslerne; og da de havde tvættet
deres Fødder, spiste de og drak. **22** Men medens de gjorde
sig til gode, se, da omringede Mændene i Byen, Niddinger
som de var, Huset og hamrede paa Døren og raabte til den
gamle Mand, Husets Ejer: »Før Manden, som er taget ind
i dit Hus, herud, saa at vi kan stille vor Lyst paa ham!« **23**

Men Manden, der ejede Huset, gik ud til dem og sagde til dem: »Nej, mine Brødre, gør dog ikke noget ondt! Naar denne Mand er taget ind i mit Hus, maa I ikke øve saadan en Skændselsdaad! **24** Se, her er min Datter, som er Jomfru; hende fører jeg herud, saa kan I skænde hende og handle med hende, som I finder for godt! Men mod denne Mand maa I ikke øve saadan en Skændselsdaad!« **25** Men Mændene vilde ikke høre ham. Saa greb Manden sin Medhustru og førte hende ud paa Gaden til dem, og de stillede deres Lyst paa hende og mishandlede hende Natten igennem til om Morgenen; først da Morgenen gryede, slap de hende. **26** Ved Morgenens Frembrud kom Kvinden og faldt sammen ved Indgangen til den Mands Hus, hvor hendes Herre var, og laa der, til det blev lyst. **27** Og da hendes Herre om Morgenen lukkede Husets Dør op og gjorde sig rede til at drage videre, se, da laa Kvinden, hans Medhustru, ved Indgangen til Huset med Hænderne paa Tærskelen. **28** Han sagde da til hende: »Rejs dig og lad os komme af Sted!« Men der kom intet Svar. Saa løftede han hende op paa Æselet og rejste til sit Hjem. **29** Men da han kom hjem, greb han en Kniv, tog sin Medhustru, skar hende i tolv Stykker, Ledemod for Ledemod, og sendte Stykkerne rundt i hele Israels Land; **30** og han gav de Mænd, han udsendte, den Befaling: »Saaledes skal I sige til alle Israels Mænd: Er sligt hidtil hændet, siden Israeliterne drog op fra Ægypten? Overvej Sagen, hold Raad og sig eders Mening!« Og enhver, som saa det, sagde: »Sligt er ikke hidtil hændet eller set, siden Israeliterne drog op fra Ægypten!«

20 Da rykkende alle Israeliterne ud, og Menigheden
samledes som een Mand fra Dan til Be'ersjeba for HERREN
i Mizpa; ogsaa fra Gileads Land kom de. **2** Alle Folkets
Støtter, alle Israels Stammer indfandt sig i Guds Folks
Forsamling, 400 000 Mand Fodfolk, væbnet med Sværd.
3 Benjaminiterne hørte, at Israeliterne var draget op
til Mizpa. Og Israeliterne sagde: »Fortæl dog, hvorledes
denne Misgerning gik for sig!« **4** Da tog Manden, Leviten,
den myrdede Kvindes Mand, til Orde og sagde: »Jeg
og min Medhustru kom til Gibea i Benjamin for at
overnatte der. **5** Saa rejste Gibeas Borgere sig imod mig
og omringede mig om Natten i Huset; mig vilde de dræbe,
og min Medhustru skændede de, saa at hun døde. **6** Da
tog jeg min Medhustru, skar hende i Stykker og sendte
Stykkerne rundt i hele Israels Arvelods Omraade, fordi de
havde begaaet grov Utugt og Skændselsdaad i Israel! **7**
Nu er I her, alle Israeliter, sig nu eders Mening og kom
med eders Raad!« **8** Da rejste hele Folket sig som een
Mand og sagde: »Ingen af os vil vende hjem, ingen af os
vil begive sig til sit Hus! **9** Men saaledes vil vi handle med
Gibea: Vi vil drage op imod det efter Lodkastning, **10** og
vi vil udtage ti Mænd af hundrede af alle Israels Stammer,
hundrede af tusind og tusind af titusind til at hente
Fødemidler til Folket, til dem, som er kommet for fuldt
ud at gengælde Gibea i Benjamin den Skændselsdaad,
de har øvet i Israel!« **11** Derpaa samlede alle Israels
Mænd sig mod Byen, alle som een. **12** Og Israels Stammer
sendte Mænd ud i hele Benjamins Stamme og lod sige:
»Hvad er det for en Misgerning, der er sket hos eder? **13**

Udlever nu Mændene i Gibea, de Niddinger, for at vi kan
dræbe dem og skaffe Misgerningen bort fra Israel!« Men
Benjaminiterne vilde ikke høre deres Brødre Israeliternes
Ord. **14** Og Benjaminiterne stævnede sammen fra deres
Byer til Gibea for at drage i Kamp mod Israeliterne. **15** Da
Benjaminiterne fra Byerne mønstredes den Dag, udgjorde
de 25 000 vaabenføre Mænd, foruden dem af Gibeas
Indbyggere, der mønstredes, 700 udsøgte Krigere; **16** af
alle disse Krigsfolk var 700 udvalgte Krigere kejthaandede;
de kunde alle slynge med Sten, saa de ramte paa et Haar
uden at fejle. **17** Da Israels Mænd mønstredes, fraregnet
Benjamin, udgjorde de 400 000 vaabenføre Mænd, der
alle var Krigere. **18** De brød saa op og drog til Betel og
raadspurgte Gud; og Israeliterne sagde: »Hvem af os
skal først drage i Kamp mod Benjaminiterne?« HERREN
svarede: »Det skal Juda!« **19** Saa brød Israeliterne op om
Morgenen og slog Lejr uden for Gibea. **20** Og Israels Mænd
rykkede ud til Kamp imod Benjamin, og Israels Mænd
stillede sig op til Kamp imod dem for at angribe Gibea. **21**
Men Benjaminiterne gjorde Udfald fra Gibea og fældede
den Dag 22 000 Mand af Israel. **22** Folket, Israels Mænd,
tog sig da sammen og stillede sig atter op til Kamp paa
samme Sted som den første Dag; **23** Da drog Israeliterne
op til Betel og græd lige til Aften for HERRENS Aasyn;
og de adspurgte HERREN: »Skal jeg atter tage Kampen
op med min Broder Benjamins Sønner?« Og HERREN
svarede: »Drag op imod ham!« **24** og Israeliterne rykkede
Benjaminiterne paa nært Hold den anden Dag. **25** Men
Benjaminiterne gjorde Udfald fra Gibea for at møde dem

den anden Dag, og de fældede yderligere 18 000 Mand af Israeliterne, alle sammen vaabenføre Mænd. **26** Saa drog alle Israeliterne, hele Folket, op til Betel; og de græd og sad der for HERRENS Aasyn og fastede den Dag lige til Aften, og de ofrede Brændofre og Takofre for HERRENS Aasyn. **27** Derpaa raadspurgte Israeliterne HERREN i de Dage var Guds Pagts Ark der, **28** og Pinehas, en Søn af Arons Søn Eleazar, gjorde i de Dage Tjeneste ved den — og de sagde: »Skal jeg atter drage i Kamp mod min Broder Benjamins Sønner eller lade være?« HERREN svarede: »Drag i Kamp, thi i Morgen giver jeg ham i din Haand!« **29** Israeliterne lagde nu Baghold rundt om Gibea. **30** Og Israeliterne drog op mod Benjaminiterne paa den tredje Dag og stillede sig op til Angreb paa Gibea ligesom de tidligere Gange. **31** Da nu Benjaminiterne gjorde Udfald mod Hæren, blev de afskaaret fra Byen og lokket ud paa Vejene til Betel og Gibeon; til at begynde med huggede de nogle al Folkene ned paa aaben Mark ligesom de tidligere Gange, omtrent tredive Mand af Israel, **32** og Benjaminiterne tænkte nu: »Vi har slaaet dem ligesom før!« Men Israeliterne sagde: »Lad os flygte og saaledes afskære dem fra Byen og lokke dem ud paa Vejene!« **33** Saa brød alle Israels Mænd op fra deres Plads og stillede sig op til Kamp i Ba'al-Tamar, medens Bagholdet brød op fra sin Plads vesten for Geba. **34** Nu rykkede 10 000 Mand, udvalgte Folk af hele Israel, frem for Gibea, og Kampen blev haard; men de vidste ikke, at Ulykken var ved at ramme dem. **35** Saa slog HERREN Benjamin foran Israel, og Israeliterne fældede den Dag 25 100 Mand af Benjamin,

alle vaabenføre Mænd; **36** da indsaa Benjaminiterne, at de
var slagne. Israeliterne trak sig tilbage for Benjamin, idet
de stolede paa Bagholdet, de havde lagt mod Gibea; **37** og
Bagholdet kastede sig i en Fart over Gibea og drog frem
og huggede hele Byens Befolkning ned med Sværdet.
38 Der var truffet den Aftale mellem Israels Mænd og
Bagholdet, at de skulde lade en Røgsøjle stige op fra
Byen. **39** Da Israels Mænd vendte om i Kampen, huggede
Benjamin til at begynde med henved tredive af Israels
Mænd ned, thi de tænkte: »Visselig, vi har slaaet dem
ligesom i den forrige Kamp.« **40** Da nu Søjlen, Røgstøtten,
begyndte at stige op fra Byen, vendte Benjamin sig om,
og se, Røgen slog op mod Himmelen fra hele Byen, **41** og
samtidig vendte Israels Mænd om fra Flugten. Da blev
Benjamins Mænd forfærdede, thi de indsaa, at Ulykken
havde ramt dem; **42** og de gjorde omkring for Israels
Mænd og flygtede ad Ørkenen til. Men Kampen fortsattes
i Hælene paa dem. Og de fra Byerne huggede ned for
Fode iblandt dem; **43** de omringede Benjaminiterne og
forfulgte dem, til de havde Geba foran sig mod Øst. **44** Af
Benjamin faldt 18 000 Mand, lutter dygtige Krigere. **45** De
gjorde omkring og flygtede og deres Forfølgere gjorde
paa Vejene en Efterhøst paa 5000 Mand: de forfulgte dem
skarpt, til de fik dem tilintetgjort, og huggede 2000 Mand
ned af dem. **46** De, der faldt af Benjamin den Dag, var
saaledes i alt 25 000 vaabenføre Mænd, alle tapre Folk. **47**
De gjorde omkring og flygtede ud i Ørkenen til Rimmons
Klippe, 600 Mand stærke, og blev der i fire Maaneder. **48**
Men Israels Mænd vendte tilbage til Benjaminiterne og

huggede dem ned med Sværdet, baade Mennesker og Kvæg, overhovedet alt, hvad der var, og desuden stak de Ild paa alle Byerne der.

21 Men Israels Mænd havde i Mizpa aflagt den Ed: »Ingen af os vil give en Benjaminit sin Datter til Ægte!« **2** Da nu Folket var kommet til Betel, sad de der lige til Aften for Guds Aasyn og opløftede deres Røst, græd heftigt **3** og sagde: »Hvorfor, HERRE, Israels Gud, er dog dette hændet i Israel, saa at vi i Dag maa savne en Stamme af Israel?« **4** Tidligt næste Morgen byggede Folket et Alter der og ofrede Brændofre og Takofre. **5** Derpaa sagde Israeliterne: »Hvem blandt alle Israels Stammer undlod at drage op med Forsamlingen til HERREN?« Der var nemlig svoret en dyr Ed paa, at enhver, der undlod at drage op til HERREN i Mizpa, skulde dø. **6** Men nu gjorde det Israeliterne ondt for deres Broder Benjamin, og de sagde: »I Dag er en Stamme hugget af Israel! **7** Hvad skal vi gøre for dem, der er tilbage, for at skaffe dem Hustruer, eftersom vi har svoret ved HERREN, at vi ikke vil give dem nogen af vore Døtre til Ægte?« **8** Saa spurgte de: »Er der maaske en af Israels Stammer, der undlod at drage op til HERREN i Mizpa?« Og se, der var ingen kommet til Lejren, til Forsamlingen, fra Jabesj i Gilead. **9** Saa blev Folket mønstret, og se, der var ingen af Indbyggerne fra Jabesj i Gilead. **10** Da sendte Menigheden 12 000 Mand af de tapreste Folk derhen med den Befaling: »Drag hen og hug Indbyggerne i Jabesj i Gilead ned med Sværdet tillige med deres Kvinder og Børn. **11** Saaledes skal I bære eder ad: Alle af Mandkøn og alle Kvinder, der har

haft Omgang med Mænd, skal I lægge Band paa!« **12** De fandt saa hos Indbyggerne i Jabesj i Gilead 400 unge Piger, der var Jomfruer og ikke havde haft Omgang med nogen Mand, og dem førte de til Lejren i Silo i Kana'ans Land. **13** Derpaa sendte hele Menigheden Sendebud hen for at underhandle med Benjaminiterne, der befandt sig paa Rimmons Klippe, og tilbyde dem Fred. **14** Paa det Tidspunkt vendte Benjaminiterne saa tilbage, og de gav dem de Kvinder fra Jabesj i Gilead, som man havde ladet i Live. Men de var ikke nok til dem. **15** Da gjorde det Folket ondt for Benjamin, fordi HERREN havde gjort et Skaar i Israels Stammer. **16** Og Menighedens Ældste sagde: »Hvad skal vi gøre for dem, der er tilbage, for at skaffe dem Hustruer, eftersom alle Kvinder i Benjamin er udryddet?« **17** Og de sagde: »Hvorledes kan der reddes en Rest af Benjamin, saa at ikke en Stamme i Israel gaar til Grunde? **18** Vi kan jo ikke give dem nogen af vore Døtre til Ægte!« Israeliterne havde nemlig svoret og sagt: »Forbandet være den, som giver Benjaminiterne en Hustru!« **19** Da sagde de: »Se, HERRENS Højtid fejres jo hvert Aar i Silo!« Det ligger norden for Betel, østen for Vejen, der fører op fra Betel til Sikem, og sønden for Lebona. **20** Og de bød Benjaminiterne: »Gaa hen og læg eder paa Lur i Vingaardene! **21** Se saa nøje til, og naar de unge Kvinder fra Silo kommer ud for at opføre deres Danse, skal I komme frem af Vingaardene og røve hver sin Hustru af de unge Kvinder fra Silo og saa drage hjem til Benjamins Land! **22** Naar saa deres Fædre eller Brødre kommer for at gaa i Rette med eder, skal I sige til dem:

Skaan os, thi vi fik os ikke alle en Hustru i Krigen! Det er jo ikke eder, der har givet os dem; i saa Fald vilde I have forbrudt eder!« **23** Det gjorde Benjaminiterne da, og de tog sig Hustruer af de dansende Kvinder, som de røvede, een til hver; derpaa vendte de tilbage til deres Arvelod, opbyggede deres Byer og boede i dem. **24** Og samtidig drog Israeliterne derfra, hver til sin Stamme og Slægt, og de gik derfra hver til sin Arvelod, **25** I de Dage var der ingen Konge i Israel; enhver gjorde, hvad han fandt for godt.

Rut

1 I Dommernes Dage blev der engang Hungersnød
i Landet. Da drog en Mand fra Betlehem i Juda til
Moabiternes Land for at bo der som fremmed med sin
Hustru og sine to Sønner. **2** Manden bed Elimelek, hans
Hustru No'omi og hans to Sønner Malon og Kiljon,
Efratiter fra Betlehem i Juda, og de kom til Moabiternes
Land og opholdt sig der. **3** Saa døde Elimelek, No'omis
Mand, og hun sad tilbage med sine to Sønner. **4** De tog sig
moabitiske Hustruer; den ene hed Orpa, den anden Rut.
Men da de havde boet der en halv Snes Aar, **5** døde ogsaa
de to, Malon og Kiljon, saa at Kvinden sad alene tilbage
efter sine to Sønner og sin Mand. **6** Da brød hun op med
sine Sønnekoner for at vende hjem fra Moabiternes Land;
thi hun havde hørt i Moabiternes Land, at HERREN havde
set til sit Folk og givet dem Brød. **7** Saa drog hun sammen
med sine to Sønnekoner bort fra det Sted, hvor hun
havde opholdt sig, men paa Hjemvejen til Judas Land **8**
sagde No'omi til sine to Sønnekoner: »Vend nu tilbage
hver til sin Moders Hus! HERREN være barmhjertig imod
eder, som I har været imod de døde og mig; **9** HERREN
give eder, at I maa finde Ro, hver i sin Mands Hus!« Og
hun kyssede dem. Men de gav sig til at græde højt **10** og
sagde til hende: »Nej! vi vil følge dig hjem til dit Folk!« **11**
Men No'omi sagde: »Vend tilbage, mine Døtre! Hvorfor
vil I drage med mig? Bærer jeg endnu Sønner i mit Skød,
som kan blive eders Mænd? **12** Vend tilbage, mine Døtre,
gaa nu hjem, thi jeg er for gammel til at blive en Mands
Hustru. Og selv om jeg tænkte, at jeg endnu havde Haab,

selv om jeg endnu i Nat tilhørte en Mand og virkelig
fødte Sønner, **13** skulde I saa derfor vente, til de blev
voksne? Skulde I derfor stænge eder inde og leve ugifte?
Nej, mine Døtre, det gør mig saare ondt for eder, thi
mig har HERRENS Haand ramt!« **14** De gav sig da igen til
at græde højt, og Orpa kyssede sin Svigermoder, men
Rut klyngede sig til hende. **15** Da sagde hun: »Se, din
Svigerinde er vendt tilbage til sit Folk og sin Gud; vend
du ogsaa tilbage og følg din Svigerinde!« **16** Men Rut
svarede: »Nød mig ikke til at forlade dig og vende tilbage!
Nej, hvor du gaar hen, der vil jeg gaa hen, og hvor du
tager Bolig, der vil jeg tage Bolig; dit Folk skal være mit
Folk, og din Gud skal være min Gud; **17** hvor du dør, der
vil jeg dø, og der vil jeg jordes. HERREN ramme mig baade
med det ene og det andet: Kun Døden skal skille os ad!«
18 Da No'omi saa, at det var hendes faste Vilje at drage
med hende, holdt hun op at tale til hende derom, **19** og
de drog da videre sammen, indtil de kom til Betlehem.
Men da de kom til Betlehem, blev der Røre i hele Byen,
og Kvinderne sagde: »Er det No'omi?« **20** Men hun sagde
til dem: »Kald mig ikke No'omi; kald mig Mara, thi den
Almægtige har voldet mig megen bitter Smerte! **21** Rig
drog jeg herfra, og fattig har HERREN ført mig tilbage.
Hvorfor kalder I mig No'omi, naar HERREN har vidnet
imod mig og den Almægtige tilskikket mig Ulykke?« **22**
Saaledes vendte No'omi tilbage fra Moabiternes Land
tillige med sin Sønnekone, Moabiterinden Rut, og de kom
til Betlehem først paa Byghøsten.

2 No'omi havde en Slægtning paa sin Mands Side, en
formuende Mand af Elimeleks Slægt ved Navn Boaz. **2**
En Dag sagde Moabiterinden Rut til No'omi: »Jeg vil gaa
ud i Marken og sanke Aks efter den, for hvis Øjne jeg
finder Naade.« Hun svarede hende: »Ja, gør det, min
Datter!« **3** Saa gik hun hen og sankede Aks paa Marken
efter Høstfolkene; og det traf sig, at Marken tilhørte Boaz,
som var af Elimeleks Slægt. **4** Boaz kom just gaaende fra
Betlehem; han sagde da til Høstfolkene: »HERREN være
med eder!« Og de svarede: »HERREN velsigne dig!« **5**
Derpaa sagde Boaz til den Karl, som havde Opsyn med
Høstfolkene: »Hvor hører denne unge Kvinde hjemme?«
6 Karlen, som havde Opsyn med Høstfolkene, svarede:
»Det er en moabitisk Pige; det er hende, som fulgte med
No'omi tilbage fra Moab; **7** hun sagde: Lad mig faa Lov at
sanke og samle Aks blandt Negene efter Høstfolkene!
Saa kom hun og har holdt ud lige fra i Morges tidlig
til nu uden at unde sig et Øjebliks Hvile.« **8** Da sagde
Boaz til Rut: »Hør, min Datter! Du skal ikke gaa hen og
sanke Aks paa nogen anden Mark! Nej, gaa ikke herfra,
men hold dig til mine Piger her; **9** hold Øje med, hvor
de høster paa Marken, og gaa bag efter. Jeg har paalagt
Karlene, at de ikke maa fortrædige dig; og bliver du
tørstig, kan du gaa hen til Karrene og drikke af det,
Karlene øser op!« **10** Da faldt hun paa sit Ansigt, bøjede
sig til Jorden og sagde til ham: »Hvorledes har jeg fundet
Naade for dine Øjne, saa du viser mig Velvilje, skønt jeg
er fremmed?« **11** Boaz svarede hende: »Man har fortalt
mig alt, hvad du har været for din Svigermoder efter

din Mands Død, hvorledes du forlod din Fader og din Moder og dit Fædreland for at drage til et Folk, du ikke tidligere kendte; **12** HERREN gengælde dig, hvad du har gjort, og din Løn blive rigelig fra HERREN, Israels Gud, under hvis Vinger du kom og søgte Ly!« **13** Hun sagde: »Saa har jeg da fundet Naade for dine Øjne, Herre, siden du har trøstet mig og talt venligt til din Trælkvinde, skønt jeg ikke er saa meget som en af dine Trælkvinder!« **14** Ved Spisetid sagde Boaz til hende: »Kom herhen og spis med og dyp din Bid i Eddiken!« Saa satte hun sig hos Høstfolkene, og han rakte hende saa meget ristet Korn, at hun kunde spise sig mæt og endda levne. **15** Da hun rejste sig for at sanke Aks, bød Boaz sine Karle: »Lad hende ogsaa sanke mellem Negene og fornærm hende ikke; **16** I kan ogsaa trække nogle Aks ud af Knipperne til hende og lade dem ligge, saa hun kan sanke dem op, og I maa ikke skænde paa hende!« **17** Saa sankede hun Aks paa Marken lige til Aften; og da hun tærskede, hvad hun havde sanket, var det omtrent en Efa Byg. **18** Derpaa tog hun det og gik til Byen, og hendes Svigermoder saa, hvad hun havde sanket; og Rut tog og gav hende, hvad hun havde levnet efter at have spist sig mæt. **19** Da sagde hendes Svigermoder til hende: »Hvor har du sanket Aks i Dag, hvor har du været? Velsignet være han, der viste dig Velvilje!« Saa fortalte hun sin Svigermoder, hvem hun havde været hos, og sagde: »Den Mand, jeg var hos i Dag, hedder Boaz!« **20** Da sagde No'omi til sin Sønnekone: »HERREN, som ikke har unddraget de levende og døde sin Miskundhed, velsigne ham!« Og No'omi sagde fremdeles

til hende: »Den Mand er en nær Slægtning af os; han er en af vore Løsere.« **21** Moabiterinden Rut sagde: »Han sagde ogsaa til mig: Hold dig kun til mine Folk, indtil de er helt færdige med min Høst!« **22** Da sagde No'omi til sin Sønnekone: »Du gør ret, min Datter, i at følge med hans Piger, at man ikke skal volde dig Men paa en anden Mark!« **23** Saa holdt hun sig til Boaz's Piger og sankede Aks der, indtil Byghøsten og Hvedehøsten var til Ende; og hun blev boende hos sin Svigermoder.

3 Men hendes Svigermoder No'omi sagde til hende: »Min Datter, skal jeg ikke søge at skaffe dig et Hjem, hvor du kan faa det godt? **2** Nu vel! Boaz, hvis Piger du var sammen med, er vor Slægtning; se, han kaster i Nat Byg paa Tærskepladsen; **3** tvæt dig nu og salv dig, tag dine Klæder paa og gaa ned paa Tærskepladsen; men lad ikke Manden mærke noget til dig, før han er færdig med at spise og drikke; **4** naar han da lægger sig, mærk dig saa Stedet, hvor han lægger sig, og gaa hen og løft Kappen op ved hans Fødder og læg dig der, saa skal han nok sige dig, hvad du skal gøre!« **5** Hun svarede: »Jeg vil gøre alt, hvad du siger!« **6** Saa gik hun ned paa Tærskepladsen og gjorde alt, hvad hendes Svigermoder havde paalagt hende. **7** Da Boaz havde spist og drukket og var vel tilpas, gik han hen og lagde sig ved Korndyngen; saa gik hun sagte hen og løftede Kappen op ved hans Fødder og lagde sig der. **8** Ved Midnatstide blev Manden opskræmt og bøjede sig frem, og se, da laa der en Kvinde ved hans Fødder. **9** Da sagde han: »Hvem er du?« Og hun svarede: »Jeg er Rut, din Trælkvinde! Bred Fligen af din Kappe ud over din

Trælkvinde; thi du er Løser!« **10** Da sagde han: »HERREN velsigne dig, min Datter! Den Godhed, du nu sidst har udvist, overgaar den, du før udviste, at du nu ikke er gaaet efter de unge Mænd, hverken fattige eller rige! **11** Saa frygt nu ikke, min Datter! Alt, hvad du siger, vil jeg gøre imod dig; thi enhver i mit Folks Port ved, at du er en dygtig Kvinde. **12** Det er rigtigt, at jeg er din Løser, men der er en anden, som er nærmere end jeg. **13** Bliv nu her i Nat; og hvis han i Morgen vil løse dig, godt, saa lad ham gøre det; men er han uvillig til at løse dig, gør jeg det, saa sandt HERREN lever. Bliv kun liggende, til det bliver Morgen!« **14** Saa blev hun liggende ved hans Fødder til Morgen; men hun stod op, før det ene Menneske endnu kunde kende det andet, thi han tænkte: »Det maa ikke rygtes, at en Kvinde er kommet ud paa Tærskepladsen!« **15** Derpaa sagde han: »Tag og hold det Klæde frem, du har over dig!« Og da hun holdt det frem, afmaalte han seks Maal Byg og lagde det paa hende. Saa gik hun ind i Byen. **16** Da hun kom til sin Svigermoder, sagde denne: »Hvorledes gik det, min Datter?« Saa fortalte hun hende alt, hvad Manden havde gjort imod hende, **17** og sagde: »Disse seks Maal Byg gav han mig med de Ord: Du skal ikke komme tomhændet til din Svigermoder!« **18** Da sagde hun: »Hold dig nu rolig, min Datter, indtil du faar at vide, hvilket Udfald Sagen faar; thi den Mand under sig ikke Ro, før han faar Sagen afgjort endnu i Dag!«

4 Boaz var imidlertid gaaet op til Byporten og havde sat sig der. Og se, den Løser, Boaz havde talt om, kom netop forbi. Da tiltalte han ham og sagde: »Kom og sæt

dig her!« Da den anden kom og satte sig, **2** fik han fat i ti af Byens Ældste og sagde: »Sæt eder her!« Og de satte sig der. **3** Da sagde han til Løseren: »Den Marklod, som tilhørte vor Slægtning Elimelek, vil No'omi, der er kommet tilbage fra Moab, sælge. **4** Derfor tænkte jeg, at jeg vilde lade dig det vide og sige: Køb den i Overværelse af dem, der sidder her, og mit Folks Ældste! Vil du løse den, saa gør det; men vil du ikke, saa sig til, at jeg kan vide det; thi der er ingen anden til at løse end du og derefter jeg selv!« Han svarede: »Jeg vil løse den!« **5** Da sagde Boaz: »Men samtidig med at du køber Marken af No'omi, køber du ogsaa Moabiterinden Rut, den afdødes Enke, for at rejse den afdødes Navn over hans Arvelod!« **6** Da svarede Løseren: »Saa kan jeg ikke blive Løser, da jeg derved vilde skade min egen Arvelod. Løs du, hvad jeg skulde løse, thi jeg kan ikke!« **7** Nu havde man i gamle Dage i Israel den Skik til Stadfæstelse af Løsning og Byttehandel, at man trak sin Sko af og gav den anden Part den; saaledes blev en Sag vidnefast i Israel. **8** Idet nu Løseren sagde til Boaz: »Køb du den!« trak han derfor sin Sko af. **9** Da sagde Boaz til de Ældste og alle dem, der var til Stede: »I er i Dag Vidner paa, at jeg køber alt, hvad der tilhørte Elimelek, og alt, hvad der tilhørte Kiljon og Malon, af No'omi; **10** og tillige køber jeg mig Moabiterinden Rut, Malons Enke, til Hustru for at rejse den afdødes Navn over hans Arvelod, at den afdødes Navn ikke skal udslettes blandt hans Brødre og fra hans Hjemstavns Port; I er Vidner i Dag!« **11** Da sagde alle Folkene, som var i Byporten, og de Ældste: »Vi er Vidner!

HERREN lade den Kvinde, der nu drager ind i dit Hus,
blive som Rakel og Lea, de to, der byggede Israels Hus.
Bliv mægtig i Efrata, og dit Navn vorde priset i Betlehem!
12 Maatte dit Hus blive som Perez's Hus, ham, Tamar fødte
Juda, ved de Efterkommere, HERREN giver dig af denne
unge Kvinde!« **13** Saa ægtede Boaz Rut, og hun blev hans
Hustru; og da han gik ind til hende, lod HERREN hende
blive frugtsommelig, og hun fødte en Søn. **14** Da sagde
Kvinderne til No'omi: »Lovet være HERREN, som ikke lod
dig uden Løser i Dag, og hans Navn skal prises i Israel. **15**
Han blive din Trøster og Forsørger i din Alderdom; thi din
Sønnekone, som viste dig Kærlighed, har født ham, hun,
som er dig mere værd end syv Sønner!« **16** Da tog No'omi
Barnet i sin Favn, og hun blev dets Fostermoder. **17** Og
Naboerskerne gav ham Navn, idet de sagde: »No'omi
har faaet en Søn!« Og de kaldte ham Obed. Han blev
Fader til Davids Fader Isaj. **18** Dette er Perez's Slægtebog:
Perez avlede Hezron, **19** Hezron avlede Ram, Ram avlede
Amminadab, **20** Amminadab avlede Nahasjon, Nahasjon
avlede Salmon, **21** Salmon avlede Boaz, Boaz avlede Obed,
22 Obed avlede Isaj, og Isaj avlede David.

1 Samuel

1 Der var en Mand fra Ramatajim, en Zufit fra Efraims
Bjerge ved Navn Elkana, en Søn af Jerobam, en Søn
af Elihu, en Søn af Tohu, en Søn af Zuf, en Efraimit.
2 Han havde to Hustruer; den ene hed Hanna, den
anden Peninna; Peninna havde Børn, men Hanna ikke.
3 Denne Mand drog hvert Aar op fra sin By for at tilbede
Hærskarers HERRE og ofre til ham i Silo, hvor Elis to
Sønner Hofni og Pinehas Var Præster for HERREN.
4 En Dag ofrede nu Elkana — han plejede at give sin Hustru
Peninna og alle hendes Sønner og Døtre flere Dele,
5 men skønt han elskede Hanna, gav han hende kun een Del,
fordi HERREN havde tillukket hendes Moderliv;
6 hendes Medbejlerske tilføjede hende ogsaa grove Krænkelser for
den Skam, at HERREN havde tillukket hendes Moderliv.
7 Saaledes gik det Aar efter Aar: hver Gang de drog op
til HERRENS Hus, krænkede hun hende saaledes — saa
skete det, at hun græd og ikke vilde spise.
8 Da sagde
hendes Mand Elkana til hende: »Hanna, hvorfor græder
du, og hvorfor spiser du ikke? Hvorfor er du mismodig?
Er jeg dig ikke mere værd end ti Sønner?«
9 Men da de
havde holdt Maaltid i Silo, stod Hanna op og traadte
hen for HERRENS Aasyn, medens Præsten Eli sad paa sin
Stol ved en af Dørstolperne i HERRENS Hus;
10 og i sin
Vaande bad hun under heftig Graad til HERREN
11 og
aflagde det Løfte: »Hærskarers HERRE! Hvis du vil se til
din Tjenerindes Nød og komme mig i Hu og ikke glemme
din Tjenerinde, men give din Tjenerinde en Søn, saa vil
jeg give ham til HERREN alle hans Levedage, og ingen

Ragekniv skal komme paa hans Hoved!« **12** Saaledes bad hun længe for HERRENS Aasyn, og Eli iagttog hendes Mund; **13** men da Hanna talte ved sig selv, saa kun hendes Læber bevægede sig, og hendes Stemme ikke kunde høres, troede Eli, at hun var beruset, **14** og sagde til hende: »Hvor længe vil du gaa og være drukken? Se at komme af med din Rus!« **15** Men Hanna svarede: »Nej, Herre! Jeg er en haardt prøvet Kvinde; Vin og stærk Drik har jeg ikke drukket; jeg udøste kun min Sjæl for HERRENS Aasyn. **16** Regn ikke din Trælkvinde for en daarlig Kvinde! Nej, hele Tiden har jeg talt ud af min dybe Kummer og Kvide!« **17** Eli svarede: »Gaa bort i Fred! Israels Gud vil give dig, hvad du har bedt ham om!« **18** Da sagde hun: »Maatte din Trælkvinde finde Naade for dine Øjne!« Saa gik Kvinden sin Vej, og hun spiste og saa ikke længer forgræmmet ud. **19** Næste Morgen stod de tidligt op og kastede sig ned for HERRENS Aasyn; og saa vendte de tilbage og kom hjem til deres Hus i Rama. Og Elkana kendte sin Hustru Hanna, og HERREN kom hende i Hu; **20** og hun blev frugtsommelig og fødte en Søn Aaret efter og gav ham Navnet Samuel; »thi, « sagde hun, »jeg har bedt mig ham til hos HERREN!« **21** Da Elkana nu med hele sit Hus drog op for at bringe HERREN det aarlige Offer og sit Løfteoffer, **22** drog Hanna ikke med; thi hun sagde til sin Mand: »Jeg vil vente, til Drengen er vænnet fra, saa vil jeg bringe ham derhen, for at han kan stedes for HERRENS Aasyn og blive der for stedse!« **23** Da sagde hendes Mand Elkana til hende: »Gør, som du synes! Bliv her, indtil du har vænnet ham fra! Maatte HERREN kun gøre dit Ord til

Virkelighed!« Saa blev Kvinden hjemme og ammede sin Søn, indtil hun vænnede ham fra. **24** Men da hun havde vænnet ham fra, tog hun ham med, desuden en treaars Tyr, en Efa Mel og en Dunk Vin, og hun kom til HERRENS Hus i Silo og havde Drengen med. **25** Da nu Tyren var slagtet, kom Drengens Moder til Eli **26** og sagde: »Hør mig, Herre! Saa sandt du lever, Herre, jeg er den Kvinde, som stod her ved din Side og bad til HERREN. **27** Om denne Dreng bad jeg, og HERREN gav mig, hvad jeg bad ham om. **28** Derfor vil jeg ogsaa overlade ham til HERREN; hele sit Liv skal han være overladt til HERREN!« Og hun lod ham blive der for HERRENS Aasyn.

2 Da bad Hanna og sagde: Mit Hjerte jubler over HERREN,
mit Horn er løftet ved min Gud, min Mund vidt opladt
mod mine Fjender, jeg glæder mig over din Frelse.
2 Der er ingen Hellig som HERREN, nej, der er ingen uden
dig, der er ingen Klippe som vor Gud!
3 Vær varsomme med eders store Ord, Frækhed undslippe ej eders Mund!
Thi en vidende Gud er HERREN, og Gerninger vejes af ham.
4 Heltes Bue er brudt, men segnende omgjorder sig med Kraft;
5 mætte lader sig leje for Brød, men sultnes Slid hører op; den ufrugtbare føder syv, men den med de mange vansmægter.
6 HERREN døder, gør levende, fører ned i Dødsriget og fører op; **(Sheol h7585)**
7 HERREN gør fattig, gør rig, han nedbøjer, og han ophøjer;
8 han rejser ringe af Støvet, af Skarnet løfter han fattige for at bænke og give dem Ærespladsen. Thi HERRENS er Jordens Søjler, Jorderig bygged han paa dem!
9 Han vogter sine frommes Skridt, men gudløse omkommer i Mørket; thi

ingen vinder Sejr ved egen kraft. **10** HERREN — hans
Fjender forfærdes, den Højeste tordner i Himmelen,
HERREN dømmer den vide Jord! Han skænker sin Konge
Kraft, løfter sin Salvedes Horn! **11** Saa drog hun til
Rama, men Drengen gjorde Tjeneste for HERREN under
Præsten Elis Tilsyn. **12** Men Elis Sønner var Niddinger;
de ænsede hverken HERREN **13** eller Præstens Ret over
for Folket. Hver Gang en Mand bragte et Slagtoffer, kom
Præstens Tjener, medens Kødet kogte, med en tregrenet
Gaffel i Haanden **14** og stak den ned i Karret, Krukken,
Kedelen eller Gryden, og alt, hvad Gaffelen fik med op,
tog Præsten for sin Del. Saaledes bar de sig ad over for
alle de Israeliter, som kom til Silo for at ofre der. **15**
Eller ogsaa kom Præstens Tjener, før de bragte Fedtet
som Røgoffer, og sagde til Manden, som ofrede: »Giv
Præsten Kød til at stege; han tager ikke mod kogt Kød
af dig, kun raat!« **16** Sagde Manden nu til ham: »Først
maa Fedtet bringes som Røgoffer, bagefter kan du tage
saa meget, du lyster!« svarede han: »Nej, giv mig det nu,
ellers tager jeg det med Magt!« **17** Og de unge Mænds
Synd var saare stor for HERRENS Aasyn, idet de viste
Ringeagt for HERRENS Offergaver. **18** Imidlertid gjorde
Samuel Tjeneste for HERRENS Aasyn; og Drengen var
iført en linned Efod. **19** Hans Moder lavede hvert Aar en
lille Kappe til ham og bragte ham den, naar hun drog
op med sin Mand for at ofre det aarlige Offer. **20** Og Eli
velsignede Elkana og hans Hustru og sagde: »HERREN
give dig Afkom af denne Kvinde til Gengæld for ham, hun
overlod HERREN!« Saa gik de hjem igen. **21** Og HERREN

saa til Hanna, og hun blev frugtsommelig og fødte tre Sønner og to Døtre. Men Drengen Samuel voksede op hos HERREN. **22** Eli var meget gammel, og da han hørte, hvorledes hans Sønner behandlede hele Israel, og at de laa hos Kvinderne, som gjorde Tjeneste ved Indgangen til Aabenbaringsteltet, **23** sagde han til dem: »Hvorfor gør I saadanne Ting, som jeg hører alt Folket tale om? **24** Bær eder dog ikke saaledes ad, mine Sønner! Thi det er ikke noget godt Rygte, jeg hører gaa fra Mund til Mund i HERRENS Folk. **25** Naar en Mand synder mod en anden, dømmer Gud dem imellem; men synder en Mand mod HERREN, hvem kan da optræde som Dommer til Gunst for ham?« Men de brød sig ikke om deres Faders Advarsel, thi HERREN vilde deres Død. **26** Men Drengen Samuel voksede til og gik stadig frem i Yndest baade hos HERREN og Mennesker. **27** Da kom en Guds Mand til Eli og sagde: Saa siger HERREN: »Se, jeg aabenbarede mig for dit Fædrenehus, dengang de var Trælle for Faraos Hus i Ægypten, **28** og jeg udvalgte det af alle Israels Stammer til at gøre Præstetjeneste for mig, til at træde op paa mit Alter for at tænde Offerild og til at bære Efod for mit Aasyn; og jeg tildelte dit Fædrenehus alle Israeliternes Ildofre. **29** Hvor kan du da se ondt til mit Slagtoffer og Afgrødeoffer, som jeg har paabudt, og ære dine Sønner fremfor mig, idet I gør eder til gode med det bedste at alle mit Folk Israels Offergaver! **30** Derfor lyder det fra HERREN, Israels Gud: Vel har jeg sagt, at dit Hus og dit Fædrenehus for stedse skulde færdes for mit Aasyn; men nu, lyder det fra HERREN, være det langt fra mig! Nej,

dem, som ærer mig, vil jeg ære, og de, som ringeagter mig, skal beskæmmes. **31** Se, den Tid skal komme, da jeg, afhugger din og dit Fædrenehus's Arm, saa ingen i dit Hus skal blive gammel; **32** og du skal se ondt til alt det gode, HERREN gør mod Israel, og ingen Sinde skal nogen i din Slægt blive gammel. **33** Kun en eneste af din Slægt vil jeg undlade at bortrydde fra mit Alter for at lade hans Øjne hentæres og hans Sjæl vansmægte: men alle de andre i din Slægt skal dø for Menneskers Sværd. **34** Og det Tegn, du faar derpaa, skal være det, der overgaar dine to Sønner Hofni og Pinehas: Paa een Dag skal de begge dø. **35** Men jeg vil udvælge mig en trofast Præst; han skal handle efter mit Hjerte og mit Sind, og ham vil jeg bygge et varigt Hus, saa han altid skal færdes for min Salvedes Aasyn. **36** Da skal enhver, som er tilbage af din Slægt, komme og kaste sig til Jorden for ham for at faa en Skilling eller en Skive Brød, og han skal sige: Und mig dog Plads ved et af dine Præsteskaber, for at jeg kan have en Bid Brød at spise!«

3 Den unge Samuel gjorde saa Tjeneste for HERREN under Elis Tilsyn. HERRENS Ord var sparsomt i de Dage, et Syn var sjældent. **2** Ved den Tid — engang da Eli, hvis Øjne var begyndt at blive svage, saa han ikke kunde se, laa paa sin vante Plads, **3** og Guds Lampe endnu ikke var gaaet ud, og Samuel laa og sov i HERRENS Helligdom, hvor Guds Ark stod — **4** kaldte HERREN: »Samuel, Samuel!« Han svarede: »Her er jeg!« **5** Og han løb hen til Eli og sagde: »Her er jeg, du kaldte paa mig!« Men han sagde: »Jeg kaldte ikke; læg dig kun hen igen!« Og han gik hen og

lagde sig. **6** Da kaldte HERREN atter: »Samuel, Samuel!« Og han gik hen til Eli og sagde: »Her er jeg, du kaldte paa mig!« Men han sagde: »Jeg kaldte ikke, min Søn; læg dig kun hen igen!« **7** Samuel havde nemlig endnu ikke lært HERREN at kende, og HERRENS Ord var endnu ikke aabenbaret ham. **8** Da kaldte HERREN atter for tredje Gang paa Samuel, og han stod op, gik hen til Eli og sagde: »Her er jeg, du kaldte paa mig!« Saa skønnede Eli, at det var HERREN, der kaldte paa Drengen. **9** Og Eli sagde til Samuel: »Læg dig hen igen, og hvis han kalder paa dig, saa sig: Tal, HERRE, din Tjener hører!« Saa gik Samuel hen og lagde sig paa sin Plads. **10** Da kom HERREN og traadte hen til ham og kaldte ligesom de forrige Gange: »Samuel, Samuel!« Og Samuel svarede: »Tal, din Tjener hører!« **11** Saa sagde HERREN til Samuel: »Se, jeg vil lade noget ske i Israel, som skal faa det til at ringe for begge Ører paa enhver, som hører derom. **12** Paa den Dag vil jeg lade alt, hvad jeg har talt om Elis Slægt, opfyldes paa ham, alt fra først til sidst. **13** Du skal kundgøre ham, at jeg har dømt hans Slægt for evigt, fordi han vidste, at hans Sønner ringeagtede Gud, og dog ikke talte dem alvorligt til. **14** Derfor har jeg svoret over Elis Hus: Visselig, Elis Hus's Brøde skal aldrig i Evighed sones ved Slagtofre eller Afgrødeofre!« **15** Samuel blev nu liggende til Morgen, og tidligt næste Morgen aabnede han Døren til HERRENS Hus; men Samuel turde ikke omtale Synet for Eli. **16** Da kaldte Eli paa Samuel og sagde: »Min Søn Samuel!« Han svarede: »Her er jeg!« **17** Da sagde han: »Hvad var det, han sagde til dig? Dølg det ikke for mig! Gud ramme dig

baade med det ene og det andet, hvis du dølger noget af, hvad han sagde!« **18** Saa fortalte Samuel ham det hele uden at dølge noget. Da sagde han: »Han er HERREN; han gøre, hvad ham tykkes bedst!« **19** Samuel voksede nu til og HERREN var med ham og lod ikke et eneste af sine Ord falde til Jorden. **20** Og hele Israel fra Dan til Be'ersjeba forstod, at Samuel virkelig var kaldet til HERRENS Profet. **21** Og HERREN vedblev at lade sig til Syne i Silo; thi HERREN aabenbarede sig for Samuel.

4 Og Samuels Ord naaede ud til hele Israel. Og Israel rykkede ud til Kamp imod Filisterne og lejrede sig ved Eben-Ezer, medens Filisterne lejrede sig ved Afek. **2** Filisterne stillede sig op til Kamp mod Israel, og Kampen blev hed; Israel blev slaaet af Filisterne, og de dræbte i Slaget paa aaben Mark omtrent 4000 Mand. **3** Da Folket kom tilbage til Lejren, sagde Israels Ældste: »Hvorfor lod HERREN os i Dag bukke under for Filisterne? Lad os hente vor Guds Ark i Silo, for at han kan være i vor Midte og fri os af vore Fjenders Haand!« **4** Saa sendte Folket Bud til Silo og hentede Hærskarers HERRES Pagts Ark, han, som troner over Keruberne; og Elis to Sønner Hofni og Pinehas fulgte med Guds Pagts Ark. **5** Da nu HERRENS Pagts Ark kom til Lejren, brød hele Israel ud i et vældigt Jubelraab, saa Jorden rystede derved. **6** Og da Filisterne hørte Jubelraabet, sagde de: »Hvad er det for et vældigt Jubelraab i Hebræernes Lejr?« Og de fik at vide, at HERRENS Ark var kommet til Lejren. **7** Da blev Filisterne bange, thi de tænkte: »Gud er kommet i Lejren!« Og de sagde: »Ve os! Sligt er ikke hændet før! **8**

Ve os! Hvem skal fri os af denne vældige Guds Haand? Det er den Gud, som slog Ægypterne med alle Haande Plager og Pest. **9** Tag eder nu sammen og vær Mænd, Filistere, for at I ikke skal komme til at trælle for Hebræerne, som de har trællet for eder; vær Mænd og kæmp!« **10** Saa begyndte Filisterne Kampen, og Israel blev slaaet, og de flygtede hver til sit; Nederlaget blev meget stort; der faldt 30 000 Mand af det israelitiske Fodfolk, **11** Guds Ark blev gjort til Bytte, og Elis to Sønner Hofni og Pinehas faldt. **12** En Benjaminit løb bort fra Slaget og naaede samme Dag til Silo med sønderrevne Klæder og Jord paa sit Hoved. **13** Da han kom derhen, se, da sad Eli paa sin Stol ved Porten og spejdede hen ad Vejen; thi hans Hjerte var uroligt for Guds Ark. Da Manden saa kom ind i Byen og fortalte det, opløftede hele Byen et Skrig, **14** og Eli hørte Skriget og sagde: »Hvad er det for en Larm?« Og Manden skyndte sig hen og fortalte Eli det. **15** Men Eli var otte og halvfemsindstyve Aar gammel, og hans Øjne var blevet sløve, saa han ikke kunde se. **16** Og Manden sagde til Eli: »Det er mig, som kommer fra Slaget; jeg flygtede fra Slaget i Dag!« Da spurgte han: »Hvorledes er det gaaet, min Søn?« **17** Og Budbringeren svarede: »Israel flygtede for Filisterne, og Folket led et stort Nederlag; ogsaa begge dine Sønner Hofni og Pinehas er faldet, og Guds Ark er taget!« **18** Og da han nævnede Guds Ark, faldt Eli baglæns ned af Stolen ved Siden af Porten og brækkede Halsen og døde; thi Manden var gammel og tung. Han havde været Dommer for Israel i fyrretyve Aar. **19** Men da hans Sønnekone, Pinehas's

Hustru, der var højt frugtsommelig, hørte Efterretningen om, at Guds Ark var taget, og at hendes Svigerfader og hendes Mand var døde, sank hun om og fødte, thi Veerne kom over hende. **20** Da hun laa paa sit yderste, sagde de omstaaende Kvinder: »Frygt ikke, du har født en Søn!« Men hun svarede ikke og ænsede det ikke. **21** Og hun kaldte Drengen Ikabod, idet hun sagde: »Borte er Israels Herlighed!« Dermed hentydede hun til, at Guds Ark var taget, og til sin Svigerfader og sin Mand. **22** Hun sagde: »Borte er Israels Herlighed, thi Guds Ark er taget!«

5 Filisterne tog da Guds Ark og bragte den fra Eben Ezer til Asdod. **2** Og Filisterne tog Guds Ark og bragte den ind i Dagons Hus og stillede den ved Siden af Dagon. **3** Men tidligt næste Morgen, da Asdoditerne gik ind i Dagons Hus, se, da var Dagon faldet næsegrus til Jorden foran HERRENS Ark. De tog da Dagon og stillede ham paa Plads igen. **4** Men da de kom tidligt næste Morgen, se, da var Dagon faldet næsegrus til Jorden foran HERRENS Ark; Hovedet og begge Hænder var slaaet af og laa paa Tærskelen; kun Kroppen var tilbage af ham. **5** Derfor undgaar Dagons Præster og alle, som gaar ind i Dagons Hus, endnu den Dag i Dag at træde paa Dagons Tærskel i Asdod. **6** Og HERRENS Haand laa tungt paa Asdoditerne; han bragte Fordærvelse over dem, og med Pestbylder slog han Asdod og Egnen der omkring. **7** Da Asdoditerne skønnede, hvorledes det hang sammen, sagde de: »Israels Guds Ark maa ikke blive hos os, thi hans Haand tager haardt paa os og paa Dagon, vor Gud!« **8** De sendte da Bud og kaldte alle Filisterfyrsterne sammen hos sig og sagde:

»Hvad skal vi gøre med Israels Guds Ark?« De svarede: »Israels Guds Ark skal flyttes til Gat!« Saa flyttede de Israels Guds Ark; **9** men efter at de havde flyttet den derhen, ramte HERRENS Haand Byen, saa de grebes af stor Rædsel; og han slog Indbyggerne i Byen, smaa og store, saa der brød Pestbylder ud paa dem. **10** De sendte da Guds Ark til Ekron; men da Guds Ark kom til Ekron, raabte Ekroniterne: »De har flyttet Israels Guds Ark over til mig for at bringe Død over mig og mit Folk!« **11** Og de sendte Bud og kaldte alle Filisterfyrsterne sammen og sagde: »Send Israels Guds Ark bort og lad den komme hen igen, hvor den har hjemme, for at den ikke skal bringe Død over mig og mit Folk!« Thi der var kommet Dødsangst over hele Byen, Guds Haand laa saare tungt paa den. **12** De Mænd, som ikke døde, blev slaaet med Pestbylder, saa at Klageraabet fra Byen naaede op til Himmelen.

6 Efter at HERREN Ark havde været i Filisternes Land syv Maaneder, **2** lod Filisterne Præsterne og Sandsigerne kalde og sagde: »Hvad skal vi gøre med HERRENS Ark? Lad os faa at vide, hvorledes vi skal bære os ad, naar vi sender den hen, hvor den har hjemme!« **3** De svarede: »Naar I sender Israels Guds Ark tilbage, maa I ikke sende den bort uden Gave; men I skal give den en Sonegave med tilbage; saa bliver I raske og skal faa at vide, hvorfor hans Haand ikke vil vige fra eder!« **4** De spurgte da: »Hvilken Sonegave skal vi give den med tilbage?« Og de sagde: »Fem Guldbylder og fem Guldmus svarende til Tallet paa Filisterfyrsterne; thi det er en og samme Plage,

der har ramt eder og eders Fyrster; **5** I skal eftergøre eders Bylder og Musene, som hærger eders Land, og saaledes give Israels Gud Æren; maaske vil han da tage sin Haand bort fra eder, eders Gud og eders Land. **6** Hvorfor vil I forhærde eders Hjerte, som Ægypterne og Farao forhærdede deres Hjerte? Da han viste dem sin Magt, maatte de da ikke lade dem rejse, saa de kunde drage af Sted? **7** Tag derfor og lav en ny Vogn og tag to diegivende Køer, som ikke har baaret Aag, spænd Køerne for Vognen og tag Kalvene fra dem og driv dem hjem; **8** tag saa HERRENS Ark og sæt den paa Vognen, læg de Guldting, I giver den med i Sonegave, i et Skrin ved Siden af og send den saa af Sted. **9** Læg siden Mærke til, om den tager Vejen hjem ad Bet-Sjemesj til, thi saa er det ham, som har voldt os denne store Ulykke; i modsat Fald ved vi, at det ikke var hans Haand, som ramte os, men at det var en Hændelse!« **10** Mændene gjorde da saaledes; de tog to diegivende Køer og spændte dem for Vognen, men Kalvene lukkede de inde i Stalden. **11** Derpaa satte de HERRENS Ark paa Vognen tillige med Skrinet med Guldmusene og Bylderne. **12** Men Køerne gik den slagne Vej ad Bet-Sjemesj til; under ustandselig Brølen fulgte de stadig den samme Vej uden at bøje af til højre eller venstre, og Filisterfyrsterne fulgte med dem til Bet-Sjemesj's Landemærke. **13** Da Bet-Sjemesjiterne, der var ved at høste Hvede i Dalen, saa op og fik Øje paa Arken, løb de den glade i Møde; **14** og da Vognen var kommet til Bet-Sjemesjiten Jehosjuas Mark, standsede den. Der laa en stor Sten; de huggede da Træet af Vognen

i Stykker og ofrede Køerne som Brændoffer til HERREN.
15 Og Leviterne løftede HERRENS Ark ned tillige med
Skrinet med Guldtingene, der stod ved Siden af, og satte
den paa den store Sten, og Mændene i Bet-Sjemesj bragte
den Dag Brændofre og ofrede Slagtofre til HERREN.
16 Da de fem Filisterfyrster havde set det, vendte de
ufortøvet tilbage til Ekron. **17** Dette er de Guldbylder,
Filisterne lod følge med i Sonegave til HERREN: For Asdod
een, for Gaza een, for Askalon een, for Gat een og for
Ekron een. **18** Guldmusene svarede til Tallet paa alle
Filisterbyerne, der tilhørte de fem Fyrster, baade de
befæstede Byer og Landsbyerne. Vidne derom er den
Dag i Dag den store Sten paa Bet-Sjemesjiten Jehosjuas
Mark, hvorpaa de satte HERRENS Ark. **19** Men Jekonjas
Efterkommere havde ikke taget Del i Bet-Sjemesjiternes
Glæde over at se HERRENS Ark; derfor ihjelslog han
halvfjerdsindstyve Mænd iblandt dem. Da sørgede Folket,
fordi HERREN havde slaaet saa mange af dem ihjel; **20** og
Bet-Sjemesjiterne sagde: »Hvem kan bestaa for HERRENS,
denne hellige Guds, Aasyn? Og hvor vil han drage hen fra
os?« **21** Og de sendte Bud til Indbyggerne i Kirjat-Jearim
og lod sige: »Filisterne har sendt HERRENS Ark tilbage.
Kom herned og hent den op til eder!«

7 Da kom Mændene fra Kirjat-Jearim og hentede
HERRENS Ark op til sig og bragte den til Abinadabs Hus
paa Højen; og hans Søn El'azar helligede de til at vogte
HERRENS Ark. **2** Fra den Dag Arken fik sin Plads i Kirjat-
Jearim gik der lang Tid; der gik tyve Aar, og hele Israels
Hus sukkede efter HERREN. **3** Da sagde Samuel til hele

Israels Hus: »Hvis I vil omvende eder til HERREN af hele
eders Hjerte, skil eder saa af med de fremmede Guder
og Astarterne; vend eders Hu til HERREN og dyrk ham
alene, saa vil han fri eder af Filisternes Haand!« **4** Derpaa
skilte Israeliterne sig af med Ba'alerne og Astarterne og
dyrkede HERREN alene. **5** Da sagde Samuel: »Kald hele
Israel sammen i Mizpa, saa vil jeg bede til HERREN for
eder!« **6** Saa samlede de sig i Mizpa og øste Vand og udgød
det for HERRENS Aasyn, og de fastede den Dag og sagde
der: »Vi har syndet mod HERREN!« Derpaa dømte Samuel
Israeliterne i Mizpa. **7** Da Filisterne hørte, at Israeliterne
havde samlet sig i Mizpa, drog Filisterfyrsterne op imod
Israel; og da Israeliterne hørte det, blev de bange for
Filisterne. **8** Og Israeliterne sagde til Samuel: »Hold ikke
op med at raabe til HERREN vor Gud, at han maa frelse os
af Filisternes Haand!« **9** Da tog Samuel et diende Lam
og bragte HERREN det som Brændoffer, som Heloffer;
og Samuel raabte til HERREN for Israel, og HERREN
bønhørte ham. **10** Medens Samuel var i Færd med at
bringe Brændofferet, rykkede Filisterne frem til Kamp
mod Israel, men HERREN sendte den Dag et vældigt
Tordenvejr over Filisterne og bragte dem i Uorden, saa
de blev slaaet af Israel; **11** og Israels Mænd rykkede ud
fra Mizpa, satte efter Filisterne og huggede dem ned
lige til neden for Bet-Kar. **12** Derpaa tog Samuel en Sten
og stillede den op mellem Mizpa og Jesjana; og han
kaldte den Eben-Ezer, idet han sagde: »Hidtil har HERREN
hjulpet os!« **13** Saaledes bukkede Filisterne under, og de
faldt ikke mere ind i Israels Land, men HERRENS Haand

laa tungt paa Filisterne, saa længe Samuel levede. **14** De Byer, Filisterne havde taget, fik Israel tilbage, fra Ekron til Gat; ogsaa Landet der omkring frarev Israeliterne Filisterne; og der var Fred mellem Israel og Amoriterne. **15** Samuel var Dommer i Israel, saa længe han levede; **16** han plejede aarlig at drage rundt til Betel, Gilgal og Mizpa og dømme Israeliterne paa alle disse Steder; **17** derefter kom han hjem til Rama; thi der havde han sit Hjem, og der dømte han Israel. Og han byggede HERREN et Alter der.

8 Da Samuel var blevet gammel, satte han sine Sønner til Dommere over Israel; **2** hans førstefødte Søn hed Joel og hans anden Søn Abija; de dømte i Be'ersjeba. **3** Men hans Sønner vandrede ikke i hans Spor; de lod sig lede af egen Fordel, tog imod Bestikkelse og bøjede Retten. **4** Da kom alle Israels Ældste sammen og begav sig til Samuel i Rama **5** og sagde til ham: »Se, du er blevet gammel, og dine Sønner vandrer ikke i dit Spor. Sæt derfor en Konge over os til at dømme os, ligesom alle de andre Folk har det!« **6** Men det vakte Samuels Mishag, at de sagde: »Giv os en Konge, som kan dømme os!« Og Samuel bad til HERREN. **7** Da sagde HERREN til Samuel: »Ret dig i et og alt efter, hvad Folket siger, thi det er ikke dig, de vrager, men det er mig, de vrager som deres Konge. **8** Ganske som de har handlet imod mig, lige siden jeg førte dem ud af Ægypten og indtil denne Dag, idet de forlod mig og dyrkede andre Guder, saaledes handler de ogsaa imod dig. **9** Men ret dig nu efter dem; dog skal du indtrængende advare dem og lade dem vide, hvad

Ret den Konge skal have, som skal herske over dem!« **10** Saa forebragte Samuel Folket, som krævede en Konge af ham, alle HERRENS Ord **11** og sagde: »Denne Ret skal den Konge have, som skal herske over eder: Eders Sønner skal han tage og sætte ved sin Vogn og sine Heste, saa de maa løbe foran hans Vogn, **12** og sætte dem til Tusindførere og Halvhundredførere og til at pløje og høste for ham og lave hans Krigsredskaber og Vogntøj. **13** Eders Døtre skal han tage til at blande Salver, koge og bage. **14** De bedste af eders Marker, Vingaarde og Oliventræer skal han tage og give sine Folk. **15** Af eders Sæd og Vinhøst skal han tage Tiende og give sine Hofmænd og Tjenere. **16** De bedste af eders Trælle og Trælkvinder, det bedste af eders Hornkvæg og Æsler skal han tage og bruge til sit eget Arbejde. **17** Af eders Smaakvæg skal han tage Tiende; og I selv skal blive hans Trælle. **18** Og naar I da til den Tid klager over eders Konge, som I har valgt eder, saa vil HERREN ikke bønhøre eder!« **19** Folket vilde dog ikke rette sig efter Samuel, men sagde: »Nej, en Konge vil vi have over os, **20** vi vil have det som alle de andre Folk; vor Konge skal dømme os og drage ud i Spidsen for os og føre vore Krige!« **21** Da Samuel havde hørt alle Folkets Ord, forebragte han HERREN dem; **22** og HERREN sagde til Samuel: »Ret dig efter dem og sæt en Konge over dem!« Da sagde Samuel til Israels Mænd: »Gaa hjem, hver til sin By!«

9 I Benjamin var der en Mand ved Navn Kisj, en Søn af Abiel, en Søn af Zeror, en Søn af Bekorat, en Søn af Afia, en Benjaminit, en formuende Mand. **2** Han havde en Søn

ved Navn Saul, statelig og smuk, ingen blandt Israeliterne var smukkere end han; han var et Hoved højere end alt Folket. **3** Engang var nogle af Sauls Fader Kisj's Æsler blevet borte, og Kisj sagde da til sin Søn Saul: »Tag en af Karlene med og gaa ud og søg efter Æslerne!« **4** De gik saa først gennem Efraims Bjerge og Sjalisjaegnen, men fandt dem ikke; derefter gik de gennem Sja'alimegnen, men der var de heller ikke; derpaa gik de gennem Benjamins Land, men fandt dem ikke. **5** Da de kom til Zufegnen, sagde Saul til Karlen, som var med ham: »Kom, lad os vende hjem, for at min Fader ikke skal holde op med at tænke paa Æslerne og i Stedet blive urolig for os!« **6** Men han svarede ham: »Se, i Byen der bor en Guds Mand, en anset Mand; hvad han siger, sker altid. Lad os nu gaa derhen, maaske kan han give os Besked angaaende det, vi gaar om.« **7** Da sagde Saul til Karlen: »Ja, lad os gaa derhen! Men hvad skal vi give Manden? Thi vi har ikke mere Brød i vore Tasker, og nogen Gave har vi ikke at give den Guds Mand. Hvad har vi?« **8** Karlen svarede atter Saul: »Se, jeg har en kvart Sekel Sølv, den kan du give den Guds Mand; saa siger han os nok Besked om det, vi gaar om.« **9** Fordum sagde man i Israel, naar man gik hen for at raadspørge Gud: »Kom, lad os gaa til Seeren!« Thi hvad man nu til Dags kalder en Profet, kaldte man fordum en Seer. **10** Da sagde Saul til Karlen: »Du har Ret! Kom, lad os gaa derhen!« Saa gik de hen til Byen, hvor den Guds Mand boede. **11** Som de nu gik ad Vejen op til Byen, traf de nogle unge Piger, der gik ud for at øse Vand, og de spurgte dem: »Er Seeren her?« **12** De svarede

dem: »Ja, han er foran; han kom til Byen lige nu. Folket ofrer nemlig i Dag et Slagtoffer paa Offerhøjen. **13** Naar I blot gaar ind i Byen, kan I træffe ham, før han gaar op paa Offerhøjen til Maaltidet; thi Folket spiser ikke, før han kommer, da han skal velsigne Slagtofferet; saa først spiser de indbudne. Gaa nu op til Byen, thi netop nu kan I træffe ham!« **14** De gik saa op til Byen; og som de gik ind igennem Porten, kom Samuel gaaende imod dem paa Vej op til Offerhøjen. **15** HERREN havde Dagen før Sauls Komme aabnet Samuels Øre og sagt: **16** »I Morgen ved denne Tid sender jeg en Mand til dig fra Benjamins Land; ham skal du salve til Fyrste over mit Folk Israel; han skal frelse mit Folk fra Filisternes Haand; thi jeg har givet Agt paa mit Folks Nød, dets Klageraab har naaet mig!« **17** Og straks da Samuel fik Øje paa Saul, sagde HERREN til ham: »Se, der er den Mand, om hvem jeg sagde til dig: Han skal herske over mit Folk!« **18** Da traadte Saul hen til Samuel midt i Porten og sagde: »Vær saa god at sige mig, hvor Seerens Hus er!« **19** Samuel svarede: »Seeren — det er mig; gaa i Forvejen op paa Offerhøjen; du skal spise sammen med mig i Dag; i Morgen skal jeg følge dig paa Vej og kundgøre dig alt, hvad der er i dit Hjerte; **20** for Æslerne, som for tre Dage siden blev borte for dig, skal du ikke ængste dig; de et fundet. Men til hvem staar alt Israels Begær uden til dig og hele dit Fædrenehus?« **21** Da svarede Saul: »Er jeg ikke fra Benjamin, Israels mindste Stamme? Og min Slægt er den ringeste af alle Benjamins Stammes Slægter. Hvor kan du da tale saaledes til mig?« **22** Men Samuel tog Saul og hans Karl, førte dem

til Gildesalen og gav dem Plads øverst blandt de indbudne
— der var omtrent tredive Mænd — **23** og Samuel sagde
til Kokken: »Ræk mig det Stykke, jeg gav dig og sagde,
du skulde lægge til Side!« **24** Da tog Kokken Køllen og
satte den for Saul. Og Samuel sagde: »Se, Kødet staar
for dig, spis! Thi til den fastsatte Tid har man ventet
dig, for at du kunde spise sammen med de indbudne.«
Saa spiste Saul sammen med Samuel den Dag. **25** Derpaa
steg de ned fra Offerhøjen til Byen, og der blev redt til
Saul paa Taget. **26** Saa lagde han sig til Hvile. Tidligt om
Morgenen, da Morgenrøden brød frem, raabte Samuel til
Saul oppe paa Taget: »Staa op, jeg vil følge dig paa Vej!«
Da stod Saul op, og han og Samuel gik ud sammen, **27**
Men da de paa Nedvejen var kommet til Udkanten af
Byen, sagde Samuel til Saul: »Sig til Karlen, at han skal
gaa i Forvejen! Men bliv du staaende et Øjeblik, saa vil
jeg kundgøre dig Guds Ord!«

10 Da tog Samuel Olieflasken og udgød Olien over hans
Hoved, kyssede ham og sagde: »Har HERREN ikke salvet
dig til Fyrste over sit Folk Israel? Du skal herske over
HERRENS Folk og frelse det fra dets Fjender. Og dette skal
være dig Tegnet paa, at HERREN har salvet dig til Fyrste
over sin Arv: **2** Naar du i Dag gaar fra mig, skal du træffe
to Mænd ved Rakels Grav ved Benjamins Grænse i Zelza,
og de skal sige til dig: Æslerne, du gik ud at lede efter, er
fundet; dem har din Fader slaaet af Tanke, men nu er han
urolig for eder og siger: Hvad skal jeg gøre for min Søn?
3 Og naar du er gaaet et Stykke længere frem og kommer
til Taboregen, skal du træffe tre Mænd, som er paa Vej

op til Gud i Betel; den ene bærer tre Kid, den anden tre Brødkager og den tredje en Dunk Vin; **4** de skal hilse paa dig og give dig to Brødkager, som du skal tage imod. **5** Derefter kommer du til Guds Gibea, hvor Filisternes Foged bor; og naar du kommer hen til Byen, vil du støde paa en Flok Profeter, som kommer ned fra Offerhøjen i profetisk Henrykkelse til Harpers, Paukers, Fløjters og Citres Klang; **6** saa vil HERRENS Aand overvælde dig, saa du falder i profetisk Henrykkelse sammen med dem, og du skal blive til et andet Menneske. **7** Naar disse Tegn indtræffer for dig, kan du trygt gøre, hvad der falder for; thi Gud er med dig. **8** Og du skal gaa i Forvejen ned til Gilgal; saa kommer jeg ned til dig for at bringe Brændofre og ofre Takofre. Syv Dage skal du vente, til jeg kommer og kundgør dig, hvad du skal gøre!« **9** Da han derpaa vendte sig for at gaa bort fra Samuel, gav Gud ham et helt andet Hjerte, og alle disse Tegn indtraf samme Dag. **10** Da han kom hen til Gibea, se, da kom en Flok Profeter ham i Møde, og Guds Aand overvældede ham, og han faldt i profetisk Henrykkelse midt iblandt dem. **11** Og da alle, som kendte ham fra tidligere Tid, saa ham i profetisk Henrykkelse sammen med Profeterne, sagde de til hverandre: »Hvad gaar der af Kisj's Søn? Er ogsaa Saul iblandt Profeterne?« **12** Saa sagde en der fra Stedet: »Hvem er vel deres Fader?« Derfor blev det et Mundheld: »Er ogsaa Saul iblandt Profeterne?« **13** Da hans profetiske Henrykkelse var ovre, gik han til Gibea. **14** Sauls Farbroder spurgte da ham og Karlen: »Hvor har I været henne?« Han svarede: »Ude at lede

efter Æslerne; og da vi ikke fandt dem, gik vi hen til Samuel.« **15** Da sagde Sauls Farbroder: »Fortæl mig, hvad Samuel sagde til eder!« **16** Saul svarede: »Han fortalte os, at Æslerne var fundet!« Men hvad Samuel havde sagt om Kongedømmet, fortalte han ham ikke. **17** Derpaa stævnede Samuel Folket sammen hos HERREN i Mizpa; **18** og han sagde til Israeliterne: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Jeg førte Israel op fra Ægypten og frelste eder af Ægypternes Haand og fra alle de Riger, som plagede eder. **19** Men nu vrager I eders Gud, som var eders Frelser i alle eders Ulykker og Trængsler, og siger: Nej, en Konge skal du sætte over os! Saa træd nu frem for HERRENS Aasyn Stamme for Stamme og Slægt for Slægt!« **20** Derpaa lod Samuel alle Israels Stammer træde frem, og Loddet ramte Benjamins Stamme. **21** Saa lod han Benjamins Stamme træde frem Slægt for Slægt, og Matris Slægt ramtes. Saa lod han Matris Slægt træde frem Mand for Mand, og Saul, Kisj's Søn, ramtes. Men da man ledte efter ham, var han ikke til at finde. **22** Da adspurgte de paa ny HERREN: »Er Manden her?« Og HERREN svarede: »Se, han holder sig skjult ved Trosset.« **23** Saa løb de hen og hentede ham der; og da han traadte ind imellem Folket, var han et Hoved højere end alt Folket. **24** Da sagde Samuel til hele Folket: »Ser I ham, HERREN har udvalgt? Hans Lige findes ikke i alt Folket!« Og hele Folket brød ud i Jubelskrig og raabte: »Kongen leve!« **25** Derpaa fremsagde Samuel Kongedømmets Ret for Folket og optegnede den i en Bog, som han lagde hen for HERRENS Aasyn. Saa lod Samuel hele Folket gaa hver til sit: **26** ogsaa Saul gik til sit Hjem i

Gibea, og de tapre Mænd, hvis Hjerte Gud rørte, gik med ham. **27** Men nogle Niddinger sagde: »Hvor skulde denne kunne hjælpe os?« Og de ringeagtede ham og bragte ham ingen Hyldingsgave. Men han var, som han var døv.

11 Siden efter drog Ammoniten Nahasj op og belejrede Jabesj i Gilead. Da sagde alle Mændene i Jabesj til Nahasj: »Slut Pagt med os, saa vil vi underkaste os!« **2** Men Ammoniten Nahasj svarede: »Ja, paa det Vilkaar vil jeg slutte Pagt med eder, at jeg maa stikke det højre Øje ud paa enhver af eder til Forsmædelse for hele Israel!« **3** Da sagde de Ældste i Jabesj til ham: »Giv os syv Dages Frist, saa vi kan sende Bud rundt i hele Israels Land; hvis saa ingen kommer os til Hjælp, vil vi overgive os til dig!« **4** Da Sendebudene kom til Sauls Gibea og forebragte Folket Sagen, brast hele Folket i Graad. **5** Og se, Saul kom netop hjem med sine Okser fra Marken, og han spurgte: »Hvad er der i Vejen med Folket, siden det græder?« De fortalte ham da, hvad Mændene fra Jabesj havde sagt; **6** og da Saul hørte det, overvældede Guds Aand ham, og hans Vrede blussede heftigt op. **7** Saa tog han et Spand Okser og sønderhuggede dem, sendte Folk ud med Stykkerne i hele Israels Land og lod sige: »Hvis nogen ikke følger Saul og Samuel, skal der handles saaledes med hans Okser!« Da faldt en HERRENS Rædsel over Folket, saa de alle som een drog ud. **8** Og han mønstrede dem i Bezek, og der var 300 000 Israeliter og 30 000 Judæere. **9** Derpaa sagde han til Sendebudene, som var kommet: »Saaledes skal I sige til Mændene i Jabesj i Gilead: I Morgen, naar Solen begynder at brænde, skal I faa Hjælp!« Da Sendebudene

kom og meddelte Mændene i Jabesj det, blev de glade. **10** Og Mændene i Jabesj sagde: »I Morgen vil vi overgive os til eder, saa kan I gøre med os, hvad I finder for godt!« **11** Dagen efter delte Saul Hæren i tre Afdelinger, og de trængte ind i Lejren ved Morgenvagten og huggede ned blandt Ammoniterne, til det blev hedt; og de, som undslap, splittedes til alle Sider, saa ikke to og to blev sammen. **12** Da sagde Folket til Samuel: »Hvem var det, som sagde: Skal Saul være Konge over os? Bring os de Mænd, at vi kan slaa dem ihjel!« **13** Men Saul sagde: »I Dag skal ingen slaas ihjel; thi i Dag har HERREN givet Israel Sejr!« **14** Da sagde Samuel til Folket: »Kom, lad os gaa til Gilgal og gentage Kongevalget der!« **15** Saa gik hele Folket til Gilgal og gjorde Saul til Konge for HERRENS Aasyn der i Gilgal, og de bragte Takofre der for HERRENS Aasyn. Og Saul og alle Israels Mænd var højlig glade.

12 Da sagde Samuel til hele Israel: »Se, jeg har føjet eder i alt, hvad I har bedt mig om, og sat en Konge over eder. **2** Se, nu færdes Kongen for eders Ansigt; jeg er gammel og graa, og mine Sønner er nu iblandt eder; men jeg har færdedes for eders Ansigt fra min Ungdom indtil i Dag. **3** Se, her staar jeg; viden imod mig i HERRENS og hans, Salvedes Paahør! Hvis Okse har jeg taget? Hvis Æsel har jeg taget? Hvem har jeg, undertrykt? Hvem har jeg gjort Uret? Af hvem har jeg taget Gave og derfor lukket Øjnene? I saa Fald vil jeg give eder Erstatning!« **4** Da sagde de: »Du har ikke undertrykt os eller gjort os Uret eller taget noget fra nogen.« **5** Derpaa sagde han til dem: »Saa er HERREN i Dag Vidne over for eder, ogsaa hans

Salvede er Vidne, at I ikke har fundet noget hos mig.« De sagde: »Ja!« **6** Da sagde Samuel til Folket: »HERREN er Vidne, han, som udrustede Moses og Aron og førte eders Fædre op fra Ægypten. **7** Saa træd nu frem, at jeg kan gaa i Rette med eder for HERRENS Aasyn og kundgøre eder alle de Gerninger, HERREN i sin Retfærdighed har øvet mod eder og eders Fædre. **8** Da Jakob og hans Sønner var kommet til Ægypten, og Ægypterne plagede dem, raabte eders Fædre til HERREN, og HERREN sendte Moses og Aron, som førte eders Fædre ud af Ægypten, og han lod dem bosætte sig her. **9** Men de glemte HERREN deres Gud; derfor prisgav han dem til Kong Jabin af Hazors Hærfører Sisera, til Filisterne og til Moabs Konge, saa de angreb dem. **10** Da raabte de til HERREN og sagde: Vi har syndet, thi vi forlod HERREN og dyrkede Ba'alerne og Astarterne; men fri os nu af vore Fjenders Haand, saa vil vi dyrke dig! **11** Saa sendte HERREN Jerubba'al, Barak, Jefta og Samuel; og han friede eder af eders Fjenders Haand rundt om, saa I kunde bo i Tryghed. **12** Men da I saa Ammoniterkongen Nahasj rykke frem imod eder, sagde I til mig: Nej, en Konge skal herske over os uagtet HERREN eders Gud var eders Konge! **13** Og nu, her staar Kongen, som I har valgt og krævet; se, HERREN har sat en Konge over eder! **14** Hvis I frygter HERREN og tjener ham, adlyder hans Røst og ikke er genstridige mod HERRENS Bud, men følger HERREN eders Gud, baade I og Kongen, som har faaet Herredømmet over eder, da skal det gaa eder vel. **15** Adlyder I derimod ikke HERRENS Røst, men er genstridige mod HERRENS Bud, da skal HERRENS

Haand ramme eder og eders Konge og ødelægge eder. **16** Træd nu frem og se den vældige Gerning, HERREN vil øve for eders Øjne! **17** Har vi ikke Hvedehøst nu? Men jeg vil raabe til HERREN, at han skal sende Torden og Regn, for at I kan kende og se, at det i HERRENS Øjne var en stor Brøde I begik, da I krævede en Konge!« **18** Derpaa raabte Samuel til HERREN, og HERREN sendte samme Dag Torden og Regn. Da frygtede hele Folket saare for HERREN og Samuel, **19** og hele Folket sagde til Samuel: »Bed for dine Trælle til HERREN din Gud, at vi ikke skal dø, fordi vi til vore andre Synder har føjet den Brøde at kræve en Konge!« **20** Da sagde Samuel til Folket: »Frygt ikke! Vel har I øvet al den Synd; men vend eder nu ikke fra HERREN, tjen ham af hele eders Hjerte **21** og vend eder ikke til dem, som er Tomhed og hverken kan hjælpe eller frelse, fordi de er Tomhed. **22** Thi for sit store Navns Skyld vil HERREN ikke forstøde sit Folk, da det jo har behaget HERREN at gøre eder til sit Folk. **23** Det være ogsaa langt fra mig at synde mod HERREN og høre op med at bede for eder; jeg vil ogsaa vise eder den gode og rette Vej; **24** men frygt HERREN og tjen ham oprigtigt af hele eders Hjerte; thi se, hvor store Ting han gjorde imod eder! **25** Men hvis I handler ilde, skal baade I og eders Konge gaa til Grunde!«

13 Saul var .... Aar ved sin Tronbestigelse, og han herskede .... Aar over Israel. **2** Saul udvalgte sig 3000 Mand af Israel; af dem var 2000 hos Saul i Mikmas og i Bjergene ved Betel, 1000 hos Jonatan i Gibea i Benjamin; Resten af Krigerne lod han gaa hver til sit. **3** Da fældede

Jonatan Filisternes Foged i Geba. Det kom nu Filisterne for Øre, at Hebræerne havde revet sig løs. Men Saul havde ladet støde i Hornet hele Landet over, **4** og hele Israel hørte, at Saul havde fældet Filisternes Foged, og at Israel havde vakt Filisternes Vrede. Og Folket stævnedes sammen i Gilgal til at følge Saul, **5** men Filisterne havde samlet sig til Kamp mod Israel, 3000 Stridsvogne, 6000 Ryttere og Fodfolk saa talrigt som Sandet ved Havets Bred, og de drog op og lejrede sig i Mikmas lige over for Bet-Aven. **6** Da Israels Mænd skønnede, hvilken Fare de var i thi Folket blev trængt, skjulte Folket sig i Huler, Jordhuller, Klipperevner, Gruber og Cisterner **7** eller gik over Jordans Vadesteder til Gads og Gileads Land. Men Saul var endnu i Gilgal, og hele Folket fulgte ham med Frygt i Sind. **8** Han ventede syv Dage til den Tid, Samuel havde fastsat; men Samuel kom ikke til Gilgal. Da Folket saa spredte sig og forlod Saul, **9** sagde han: »Bring Brændofferet og Takofrene hen til mig!« Saa ofrede han Brændofferet. **10** Men lige som han var færdig med at ofre Brændofferet, se, da kom Samuel, og Saul gik ham i Møde for at hilse paa ham. **11** Da sagde Samuel: »Hvad har du gjort!« Saul svarede: »Jeg saa, at Folket spredte sig og forlod mig, men du kom ikke til den fastsatte Tid, og Filisterne samlede sig ved Mikmas; **12** saa tænkte jeg: Nu drager Filisterne ned til Gilgal imod mig, og jeg har endnu ikke vundet HERRENS Gunst; da tog jeg Mod til mig og bragte Brændofferet!« **13** Samuel sagde til Saul: »Taabeligt har du handlet. Hvis du havde holdt den Befaling, HERREN din Gud gav dig, vilde HERREN

nu have grundfæstet dit Kongedømme over Israel til evig Tid; **14** men nu skal dit Kongedømme ikke bestaa. HERREN har udsøgt sig en Mand efter sit Hjerte, og ham har HERREN kaldet til Fyrste over sit Folk, fordi du ikke holdt, hvad HERREN bød dig!« **15** Derpaa brød Samuel op og gik bort fra Gilgal; men den tilbageblevne Del af Folket drog op i Følge med Saul for at støde til Krigerne, og de kom fra Gilgal til Gibea i Benjamin. Da mønstrede Saul de Folk, han havde hos sig, omtrent 600 Mand; **16** og Saul og hans Søn Jonatan og de Folk, de havde hos sig, laa i Geba i Benjamin, medens Filisterne laa lejret i Mikmas. **17** Fra Filisternes Lejr drog saa en Skare ud i tre Afdelinger for at plyndre; den ene Afdeling drog i Retning af Ofra til Sjualegnen, **18** den anden i Retning af Bet-Horon og den tredje i Retning af den Høj, som rager op over Zebo'imdalen, ad Ørkenen til. **19** Men der fandtes ingen Smede i hele Israels Land; thi Filisterne havde tænkt, at Hebræerne ellers kunde lave sig Sværd og Spyd; **20** derfor maatte hele Israel drage ned til Filisterne for at faa hvæsset deres Plovjern, Hakker, Økser eller Pigkæppe; **21** det kostede en Pim at faa slebet Plovjern og Hakker og en Tredjedel Sekel for Økser og for at indsætte Pig. **22** Saaledes fandtes der, den Dag Slaget stod ved Mikmas, hverken Sværd eller Spyd hos nogen af Krigerne, som var hos Saul og Jonatan; kun Saul og hans Søn Jonatan havde Vaaben. **23** Filisternes Forpost rykkede frem til Mikmaspasset.

14 Da hændte det en Dag, at Sauls Søn Jonatan sagde til sin Vaabendrager: »Kom, lad os gaa over til Filisternes

Forpost her lige overfor!« Men til sin Fader sagde han
intet derom. **2** Saul sad just ved Udkanten af Geba
under Granatæbletræet ved Tærskepladsen, og Folkene,
som var hos ham, var omtrent 600 Mand. **3** Og Ahija,
en Søn af Ahitub, der var Broder til Ikabod, en Søn af
Pinehas, en Søn af Eli, HERRENS Præst i Silo, bar Efoden.
Men Folkene vidste intet om, at Jonatan var gaaet. **4** I
Passet, som Jonatan søgte at komme over for at angribe
Filisternes Forpost, springer en Klippespids frem paa
hver Side; den ene hedder Bozez, den anden Sene. **5** Den
ene Spids rager i Vejret paa Nordsiden ud for Mikmas,
den anden paa Sydsiden ud for Geba. **6** Jonatan sagde
da til Vaabendrageren: »Kom, lad os gaa over til disse
uomskaarnes Forpost; maaske vil HERREN staa os bi, thi
intet hindrer HERREN i at give Sejr, enten der er mange
eller faa!« **7** Vaabendrageren svarede: »Gør, hvad du har
i Sinde! Jeg gaar med; som du vil, vil ogsaa jeg!« **8** Da
sagde Jonatan: »Vi søger nu at komme over til de Mænd
og sørger for, at de faar os at se. **9** Hvis de saa siger
til os: Staa stille, vi kommer hen til eder! saa bliver vi
staaende, hvor vi staar, og gaar ikke op til dem. **10** Men
siger de: Kom op til os! gaar vi derop; thi saa har HERREN
givet dem i vor Haand; det skal være vort Tegn!« **11** Da
nu Filisternes Forpost fik Øje paa dem, sagde Filisterne:
»Se, der kommer nogle Hebræere krybende ud af de
Jordhuller, de har skjult sig i!« **12** Og Mændene, der stod
paa Forpost, raabte til Jonatan og hans Vaabendrager:
»Kom op til os, saa skal vi lære jer!« Da sagde Jonatan
til Vaabendrageren: »Følg med derop, thi HERREN har

givet dem i Israels Haand!« **13** Saa klatrede Jonatan op
paa Hænder og Fødder, og Vaabendrageren bagefter. Da
flygtede de for Jonatan; og han huggede dem ned, og
Vaabendrageren fulgte efter og gav dem Dødsstødet; **14** og
i første Omgang fældede Jonatan og hans Vaabendrager
henved tyve Mand paa en Strækning af omtrent en
halv Dags Pløjeland. **15** Da opstod der Rædsel baade i
og uden for Lejren, og alle Krigerne, baade Forposten
og Strejfskaren, sloges med Rædsel; tilmed kom der et
Jordskælv, og det fremkaldte en Guds Rædsel. **16** Men
da Sauls Udkigsmænd i Geba i Benjamin saa derhen,
opdagede de, at det bølgede hid og did i Lejren. **17** Da
sagde Saul til sine Folk: »Hold Mønstring og se efter,
hvem af vore der er gaaet bort!« Og ved Mønstringen
viste det sig, at Jonatan og hans Vaabendrager manglede.
18 Da sagde Saul til Ahija: »Bring Efoden hid!« Han bar
nemlig dengang Efoden foran Israel. **19** Men medens Saul
talte med Præsten, blev Forvirringen i Filisternes Lejr
større og større. Saul sagde da til Præsten: »Lad det kun
være!« **20** Og alle Sauls Krigere samlede sig om ham, og
da de kom til Kamppladsen, se, da var den enes Sværd
løftet mod den andens, og alt var i stor Forvirring. **21** Og
de Hebræere, som tidligere havde staaet under Filisterne
og havde gjort dem Hærfølge, faldt fra og sluttede sig til
Israel, som fulgte Saul og Jonatan. **22** Og da de israelitiske
Mænd, som havde skjult sig i Efraims Bjerge, hørte, at
Filisterne var paa Flugt, satte ogsaa de efter dem for at
bekæmpe dem. **23** Saaledes gav HERREN Israel Sejr den
Dag. Da Kampen havde strakt sig hen forbi Bet-Horon —

24 alle Krigerne var med Saul, omtrent 10 000 Mand, og Kampen bredte sig over Efraims Bjerge — begik Saul den Dag en stor Daarskab, idet han tog Folket i Ed og sagde: »Forbandet være hver den, som nyder noget før Aften, før jeg faar taget Hævn over mine Fjender!« Og alt Folket afholdt sig fra at spise. **25** Der fandtes nogle Bikager paa Marken, **26** og da Folket kom til Bikagerne, var Bierne borte; men ingen førte Haanden til Munden; thi Folket frygtede Eden. **27** Jonatan havde dog ikke hørt, at hans Fader tog Folket i Ed, og han rakte Spidsen af den Stav, han havde i Haanden, ud, dyppede den i en Bikage og førte Haanden til Munden; derved fik hans Øjne atter Glans. **28** Da tog en af Krigerne til Orde og sagde: »Din Fader tog Folket i Ed og sagde: Forbandet være hver den, som nyder noget i Dag! Og dog var Folket udmattet.« **29** Men Jonatan sagde: »Min Fader styrter Landet i Ulykke! Se, hvor mine Øjne fik Glans, fordi jeg nød den Smule Honning! **30** Nej, havde Folket blot i Dag spist dygtigt af Byttet, det tog fra Fjenden! Thi nu blev Filisternes Nederlag ikke stort.« **31** De slog da den Dag Filisterne fra Mikmas til Ajjalon, og Folket var meget udmattet. **32** Derfor kastede Folket sig over Byttet, tog Smaakvæg, Hornkvæg og Kalve og slagtede dem paa Jorden og spiste Kødet med Blodet i. **33** Da meldte man det til Saul og sagde: »Se, Folket synder mod HERREN ved at spise Kødet med Blodet i!« Og han sagde: »I forbryder eder! Vælt mig en stor Sten herhen!« **34** Derpaa sagde Saul: »Gaa rundt iblandt Folket og sig til dem: Enhver skal bringe sin Okse eller sit Faar hen til mig og slagte det her! Saa

kan I spise; men synd ikke mod HERREN ved at spise
Kødet med Blodet i!« Da bragte hver og en af Folket,
hvad han havde, og slagtede det der. **35** Og Saul byggede
HERREN et Alter; det var det første Alter, han byggede
HERREN. **36** Derpaa sagde Saul: »Lad os drage ned efter
Filisterne i Nat og udplyndre dem, før Dagen gryr, og
ikke lade nogen af dem blive tilbage!« De svarede: »Gør,
hvad du under for godt!« Men Præsten sagde: »Lad os
her træde frem for Gud!« **37** Saa raadspurgte Saul Gud:
»Skal jeg drage ned efter Filisterne? Vil du give dem i
Israels Haand?« Men han svarede ham ikke den Dag.
38 Da sagde Saul: »Kom hid, alle Folkets Øverster, og se
efter, hvad det er for en Synd, der er begaaet i Dag; **39**
thi saa sandt HERREN lever, han, som har givet Israel
Sejr: Om det saa er min Søn Jonatan, der har begaaet
den, skal han dø!« Men ingen af Folket svarede. **40** Da
sagde han til hele Israel: »I skal være den ene Part, jeg
og min Søn Jonatan den anden!« Folket svarede Saul:
»Gør, hvad du finder for godt!« **41** Derpaa sagde Saul til
HERREN: »Israels Gud! Hvorfor svarer du ikke din Tjener
i Dag? Hvis Skylden ligger hos mig eller min Søn Jonatan,
HERRE, Israels Gud, saa lad Urim komme frem; men
ligger den hos dit Folk Israel, saa lad Tummim komme
frem!« Da ramtes Jonatan og Saul af Loddet, men Folket
gik fri. **42** Saul sagde da: »Kast Lod mellem mig og min
Søn Jonatan!« Saa ramtes Jonatan. **43** Da sagde Saul til
Jonatan: »Sig mig, hvad du har gjort!« Jonatan svarede:
»Jeg nød lidt Honning paa Spidsen af Staven, jeg havde
i Haanden. Se, jeg er rede til at dø!« **44** Da sagde Saul:

»Gud ramme mig baade med det ene og det andet! Du skal visselig dø, Jonatan!« **45** Men Folket sagde til Saul: »Skal Jonatan dø, han, som har vundet Israel denne store Sejr? Det være langt fra! Saa sandt HERREN lever, ikke et Haar skal krummes paa hans Hoved; thi med Guds Hjælp vandt han Sejr i Dag!« Da udløste Folket Jonatan, og han blev friet fra Døden. **46** Men Saul holdt op med at forfølge Filisterne og drog hjem, medens Filisterne trak sig tilbage til deres Land. **47** Da Saul havde vundet Kongedømmet over Israel, førte han Krig med alle sine Fjender rundt om, Moab, Ammoniterne, Edom, Kongen af Zoba og Filisterne, og Sejren fulgte ham overalt, hvor han vendte sig hen. **48** Han udførte Heltegerninger, slog Amalek og befriede Israel fra dem, som hærgede det. **49** Sauls Sønner var Jonatan, Jisjvi og Malkisjua; af hans to Døtre hed den førstefødte Merab og den yngste Mikal. **50** Sauls Hustru hed Ahinoam, en Datter af Ahima'az; hans Hærfører hed Abiner, en Søn af Sauls Farbroder Ner; **51** Sauls Fader Kisj og Abners Fader Ner var Sønner af Abiel. **52** Men Krigen med Filisterne var haard, lige saa længe Saul levede; og hver Gang Saul traf en heltemodig og tapper Mand, knyttede han ham til sig.

15 Samuel sagde til Saul: »Det var mig, HERREN sendte for at salve dig til Konge over hans Folk Israel; lyd nu HERRENS Røst. **2** Saa siger Hærskarers HERRE: Jeg vil straffe Amalek for, hvad de gjorde mod Israel, da de stillede sig i Vejen for det paa Vandringen op fra Ægypten. **3** Drag derfor hen og slaa Amalek og læg Band paa dem og paa alt, hvad der tilhører dem; skaan dem

ikke, men dræb baade Mænd og Kvinder, Børn og diende, Okser og Faar, Kameler og Æsler!« **4** Saa stævnede Saul Folket sammen og mønstrede dem i Tela'im, 200 000 Mand Fodfolk og 10 000 Mand af Juda. **5** Derpaa drog Saul mod Amaleks By og lagde Baghold i Dalen. **6** Men Saul sagde til Keniterne: »Skil eder fra Amalekiterne og gaa eders Vej, for at jeg ikke skal udrydde eder sammen med dem; I viste jo Venlighed mod alle Israeliterne, dengang de drog op fra Ægypten!« Saa trak Keniterne sig tilbage fra Amalek. **7** Og Saul slog Amalek fra Havila til Sjur, som ligger østen for Ægypten, **8** og tog Kong Agag af Amalek levende til Fange. Paa alt Folket lagde han Band og huggede dem ned med Sværdet; **9** men Saul og Folket skaanede Agag og det bedste af Smaakvæget og Hornkvæget, de fede og velnærede Dyr, alt det bedste; de vilde ikke lægge Band paa dem, men paa alt det daarlige og værdiløse Kvæg lagde de Band. **10** Da kom HERRENS Ord til Samuel saaledes: **11** »Jeg angrer, at jeg gjorde Saul til Konge; thi han har vendt sig fra mig og ikke holdt mine Befalinger!« Da vrededes Samuel og raabte til HERREN hele Natten. **12** Næste Morgen tidlig, da Samuel vilde gaa Saul i Møde, blev der meldt ham: »Saul kom til Karmel og rejste sig et Mindesmærke der; saa vendte han om og drog videre ned til Gilgal!« **13** Samuel begav sig da til Saul. Saul sagde til ham: »HERREN velsigne dig! Jeg har holdt HERRENS Befaling!« **14** Men Samuel sagde: »Hvad er det for en Brægen af Smaakvæg, som naar mit Øre, og Brølen af Hornkvæg, jeg hører?« **15** Saul svarede: »De tog dem med fra Amalekiterne; thi Folket

skaanede det bedste af Smaakvæget og Hornkvæget for at ofre det til HERREN din Gud; paa det andet derimod lagde vi Band!« **16** Da sagde Samuel til Saul: »bet er nok! Jeg vil kundgøre dig, hvad HERREN i Nat har sagt mig!« Han svarede: »Tal!« **17** Da sagde Samuel: »Om du end ikke regner dig selv for noget, er du saa ikke Høvding for Israels Stammer, og salvede HERREN dig ikke til Konge over Israel? **18** Og HERREN sendte dig af Sted med den Befaling: Gaa hen og læg Band paa Amalekiterne, de Syndere, og før Krig imod dem, indtil du har udryddet dem! **19** Hvorfor adlød du da ikke HERRENS Røst, men styrtede dig over Byttet og gjorde, hvad der er ondt i HERRENS Øjne?« **20** Saul svarede Samuel: »Jeg adlød HERRENS Røst og gik, hvor HERREN sendte mig hen; jeg har bragt Kong Agag af Amalek med og lagt Band paa Amalek; **21** men Folket tog Smaakvæg og Hornkvæg af Byttet, det bedste af det bandlyste, for at ofre det til HERREN din Gud i Gilgal.« **22** Men Samuel sagde: »Mon HERREN har lige saa meget Behag i Brændofre og Slagtofre som i Lydighed mod HERRENS Høst? Nej, at adlyde er mere værd end Slagtoffer, og at være lydhør er mere værd end Væderfedt; **23** thi Genstridighed er Trolddomssynd, og Egenraadighed er Afgudsbrøde. Fordi du har forkastet HERRENS Ord, har han forkastet dig, saa du ikke mere skal være Konge!« **24** Da sagde Saul til Samuel: »Jeg har syndet, thi jeg har overtraadt HERRENS Befaling og dine Ord, men jeg frygtede Folket og føjede dem: **25** tilgiv mig dog nu min Synd og vend tilbage med mig, for at jeg kan tilbede HERREN!« **26** Men Samuel

sagde til Saul: »Jeg vender ikke tilbage med dig; fordi
du har forkastet HERRENS Ord, har HERREN forkastet
dig, saa du ikke mer skal være Konge over Israel!« **27**
Derpaa vendte Samuel sig for at gaa, men Saul greb fat i
hans Kappeflig, saa den reves af. **28** Da sagde Samuel til
ham: »HERREN har i Dag revet Kongedømmet over Israel
fra dig og givet det til en anden, som er bedre end du!
29 Visselig, han, som er Israels Herlighed, lyver ikke, ej
heller angrer han; thi han er ikke et Menneske, at han
skulde angre!« **30** Saul sagde: »Jeg har syndet; men vis
mig dog Ære for mit Folks Ældste og Israel og vend tilbage
med mig, for at jeg kan tilbede HERREN din Gud!« **31** Da
vendte Samuel tilbage med Saul, og Saul tilbad HERREN.
32 Derpaa sagde Samuel: »Bring Kong Agag af Amalek
hid til mig!« Og Agag gik frejdigt hen til ham og sagde:
»Visselig, nu er Dødens Bitterhed svundet!« **33** Da sagde
Samuel: »Som dit Sværd har gjort Kvinder barnløse, skal
din Moder blive barnløs fremfor andre Kvinder!« Derpaa
sønderhuggede Samuel Agag for HERRENS Aasyn i Gilgal.
34 Samuel begav sig saa til Rama, mens Saul drog op til
sit Hjem i Sauls Gibea. **35** Og Samuel saa ikke mere Saul
indtil sin Dødedag; thi Samuel sørgede over Saul. HERREN
angrede, at han havde gjort Saul til Konge over Israel;

16 og HERREN sagde til Samuel: »Hvor længe vil du gaa
og sørge over Saul? Jeg har jo dog forkastet ham, saa han
ikke mere skal være Konge over Israel. Fyld dit Horn med
Olie og drag af Sted! Jeg sender dig til Betlehemiten Isaj,
thi jeg har udset mig en Konge blandt hans Sønner.« **2**
Samuel svarede: »Hvorledes kan jeg det? Faar Saul det at

høre, dræber han mig!« Men HERREN sagde: »Tag en
Kvie med og sig: Jeg kommer for at ofre HERREN et Offer!
3 Og indbyd Isaj til Ofringen; saa vil jeg lade dig vide,
hvad du skal gøre; du skal salve mig den, jeg siger dig!« **4**
Samuel gjorde da, som HERREN sagde. Da han kom til
Betlehem, gik Byens Ældste ham forfærdede i Møde og
sagde: »Kommer du for det gode?« **5** Han svarede: »Ja!
Jeg kommer for at ofre til HERREN. Helliger eder og kom
med til Ofringen!« Og han lod Isaj og hans Sønner hellige
sig og indbød dem til Ofringen: **6** Da de kom, og han saa
Eliab, tænkte han: »Visselig staar nu HERRENS Salvede
for ham!« **7** Men HERREN sagde til Samuel: »Se ikke paa
hans Ydre eller høje Vækst; thi jeg har vraget ham; Gud
ser jo ikke, som Mennesker ser, thi Mennesker ser paa
det, som er for Øjnene, men HERREN ser paa Hjertet.« **8**
Da kaldte Isaj paa Abinadab og førte ham hen for Samuel;
men han sagde: »Heller ikke ham har HERREN udvalgt!«
9 Isaj førte da Sjamma frem; men han sagde: »Heller ikke
ham har HERREN udvalgt!« **10** Saa førte Isaj de andre
af sine syv Sønner frem for Samuel; men Samuel sagde
til Isaj: »HERREN har ikke udvalgt nogen af dem!« **11**
Samuel spurgte da Isaj: »Er det alle de unge Mænd?« Han
svarede: »Endnu er den yngste tilbage; men han vogter
Smaakvæget!« Da sagde Samuel til Isaj: »Send Bud efter
ham! thi vi sætter os ikke til Bords, før han kommer!«
12 Saa sendte han Bud efter ham. Han var rødmosset,
en Yngling med smukke Øjne og skøn at se til. Da sagde
HERREN: »Staa op, salv ham, thi ham er det!« **13** Samuel
tog da Oliehornet og salvede ham, medens hans Brødre

stod rundt om: Og HERRENS Aand kom over David fra den Dag af. Derefter brød Samuel op og gik til Rama. **14** Efter at HERRENS Aand var veget fra Saul, plagedes han af en ond Aand fra HERREN. **15** Sauls Folk sagde da til ham: »Se, en ond Aand fra Gud plager dig; **16** sig kun et Ord, Herre, dine Trælle staar rede til at søge efter en Mand, der kan lege paa Strenge; naar en ond Aand fra Gud kommer over dig, skal han røre Strengene; saa faar du det godt!« **17** Da sagde Saul til sine Folk: »Find mig en Mand, der er dygtig til Strengeleg, og bring ham til mig!« **18** En af Tjenerne tog til Orde og sagde: »Jeg har set en Søn af Betlehemiten Isaj, han kan lege paa Strenge og er en dygtig Kriger, en øvet Krigsmand; han ved at føje sine Ord og er en smuk Mand, og HERREN er med ham!« **19** Saul sendte da Bud til Isaj og lod sige: »Send mig din Søn David, som er ved Faarene!« **20** Da tog Isaj ti Brød, en Lædersæk Vin og et Gedekid og sendte sin Søn David til Saul dermed. **21** Saaledes kom David til Saul og traadte i hans Tjeneste; Saul fik ham saare kær, og han blev hans Vaabendrager. **22** Og Saul sendte Bud til Isaj og lod sige: »Lad David blive i min Tjeneste, thi jeg har fattet Godhed for ham!« **23** Naar nu Aanden fra Gud kom over Saul, tog David sin Citer og rørte Strengene; saa følte Saul Lindring og fik det godt, og den onde Aand veg fra ham.

17 Filisterne samlede deres Hær til Kamp. De samlede sig ved Soko i Juda og slog Lejr mellem Soko og Azeka i Efes-Dammim. **2** Ligeledes samlede Saul og Israels Mænd sig og slog Lejr i Terebintedalen og gjorde sig rede til at angribe Filisterne. **3** Filisterne stod ved Bjerget paa

den ene Side, Israeliterne ved Bjerget paa den anden, med Dalen imellem sig. **4** Da traadte en Tvekæmper ved Navn Goliat fra Gat ud af Filisternes Rækker, seks Alen og et Spand høj. **5** Han havde en Kobberhjelm paa Hovedet, var iført en Skælbrynje, hvis Kobber vejede 5000 Sekel, **6** og havde Kobberskinner paa Benene og et Kobberspyd over Skulderen. **7** Hans Spydstage var som en Væverbom, og hans Spydsod var af Jern og vejede 600 Sekel; hans Skjolddrager gik foran ham. **8** Han stod frem og raabte over til Israels Slagrækker: »Hvorfor drager I ud til Angreb? Er jeg ikke en Filister og I Sauls Trælle? Vælg jer en Mand og lad ham komme herned til mig! **9** Hvis han kan tage Kampen op med mig og dræber mig, vil vi være eders Trælle, men faar jeg Bugt med ham og dræber ham, skal I være vore Trælle og trælle for os!« **10** Yderligere sagde Filisteren: »I Dag har jeg haanet Israels Slagrækker; kom med en Mand, saa vi kan kæmpe sammen!« **11** Da Saul og hele Israel hørte disse Filisterens Ord, blev de forfærdede og grebes af Rædsel. **12** David var Søn af en Efratit i Betlehem i Juda ved Navn Isaj, som havde otte Sønner. Denne Mand var paa Sauls Tid gammel og til Aars. **13** Isajs tre ældste Sønner havde fulgt Saul i Krigen, og Navnene paa hans tre ældste Sønner, som var draget i Krigen, var Eliab, den førstefødte, Abinadab, den næstældste, og Sjamma, den tredje; **14** David var den yngste. De tre ældste havde fulgt Saul; **15** og David gik af og til hjem fra Saul for at vogte sin Faders Smaakvæg i Betlehem. **16** Men Filisteren traadte frem og tilbød Kamp hver Morgen og Aften i fyrretyve

Dage. **17** Nu sagde Isaj engang til sin Søn David: »Tag en
Efa af det ristede Korn her og disse ti Brød til dine Brødre
og løb hen til dem i Lejren med det **18** og bring disse ti
Skiver Flødeost til Tusindføreren; og se saa, hvorledes
det gaar dine Brødre, og faa et Pant af dem; **19** Saul
ligger med dem og alle Israels Mænd i Terebintedalen og
kæmper med Filisterne!« **20** Næste Morgen tidlig overlod
David Smaakvæget til en Vogter, tog Sagerne og gav sig
paa Vej, som Isaj havde paalagt ham; og han kom til
Vognborgen, netop som Hæren rykkede ud til Slag og
opløftede Kampraabet. **21** Baade Israel og Filisterne stod
rede til Kamp, Slagorden mod Slagorden. **22** David lagde
sine Sager fra sig og overlod dem til Vagten ved Trosset,
løb ind mellem Slagrækkerne og gik hen og hilste paa
sine Brødre. **23** Medens han talte med dem, se, da kom
Tvekæmperen — Filisteren Goliat hed han og var fra
Gat — frem fra Filisternes Slagrækker og talte, som han
plejede, medens David hørte paa det. **24** Da Israels Mænd
saa Manden, flygtede de alle rædselsslagne for ham. **25**
Og Israels Mænd sagde: »Ser I den Mand, som kommer
der? Det er for at haane Israel, han kommer; den, som
dræber ham, vil Kongen give stor Rigdom; sin Datter
vil han give ham, og hans Fædrenehus vil han fritage
for Skat i Israel!« **26** David spurgte da de Mænd, som
stod om ham: »Hvilken Løn faar den, som dræber denne
Filister og tager Skammen fra Israel? Thi hvem er vel
denne uomskaarne Filister, at han vover at haane den
levende Guds Slagrækker?« **27** Og Folkene gentog for
ham: »Det og det faar den, som dræber ham!« **28** Men da

hans ældste Broder Eliab hørte ham tale med Mændene, blev han vred paa David og sagde: »Hvad vil du her? Og hvem har du overladt de stakkels Faar i Ørkenen? Jeg kender dit Overmod og dit Hjertes Ondskab; du kom jo herned for at se paa Kampen!« **29** Da sagde David: »Hvad har jeg nu gjort? Det var jo da kun et Spørgsmaal!« **30** Og han vendte sig fra ham til en anden og sagde det samme, og Folkene svarede ham som før. **31** Imidlertid rygtedes det, hvad David havde sagt; det kom ogsaa Saul for Øre, og han lod ham hente. **32** Da sagde David til Saul: »Min Herre maa ikke tabe Modet! Din Træl vil gaa hen og kæmpe med den Filister!« **33** Saul svarede David: »Du kan ikke gaa hen og kæmpe med den Filister; thi du er en ung Mand, og han har været Kriger fra sin Ungdom!« **34** Men David sagde til Saul: »Din Træl har vogtet sin Faders Smaakvæg; og kom der en Løve eller en Bjørn og slæbte et Dyr bort fra Hjorden, **35** løb jeg efter den og slog den og rev det ud af Gabet paa den; kastede den sig saa over mig, greb jeg den i Skægget og slog den ihjel. **36** Baade Løve og Bjørn har din Træl dræbt, og det skal gaa denne uomskaarne Filister som en at dem; thi han har haanet den levende Guds Slagrækker!« **37** Fremdeles sagde David: »HERREN, som har reddet mig fra Løvers og Bjørnes Vold, vil ogsaa redde mig fra denne Filisters Haand!« Da sagde Saul til David: »Gaa! HERREN være med dig!« **38** Saul iførte nu David sin Vaabenkjortel, satte en Kobberhjelm paa hans Hoved, iførte ham en Brynje **39** og spændte sit Sværd om ham over Vaabenkjortelen; men det var forgæves, han søgte

at gaa dermed, thi han havde aldrig prøvet det før. Da sagde David til Saul: »Jeg kan ikke gaa dermed, thi jeg har aldrig prøvet det før!« Og David tog det af. **40** Derpaa tog han sin Stav i Haanden og udsøgte sig fem af de glatteste Sten i Flodlejet, lagde dem i sin Hyrdetaske, der tjente ham som Slyngestenstaske, tog sin Slynge i Haanden og gik mod Filisteren. **41** Imidlertid kom Filisteren David nærmere og nærmere med Skjolddrageren foran sig; **42** og da Filisteren saa til og fik Øje paa David, ringeagtede han ham, fordi han var en ung Mand, rødmosset og smuk at se til. **43** Og Filisteren sagde til David: »Er jeg en Hund, siden du kommer imod mig med en Stav?« Og Filisteren forbandede David ved sin Gud. **44** Derpaa sagde Filisteren til David: »Kom herhen, saa skal jeg give Himmelens Fugle og Markens vilde Dyr dit Kød!« **45** David svarede Filisteren: »Du kommer imod mig med Sværd og Spyd og Kastevaaben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers HERRES, Israels Slagrækkers Guds, Navn, ham, du har haanet. **46** I Dag giver HERREN dig i min Haand; jeg skal slaa dig ned og hugge Hovedet af dig og i Dag give Himmelens Fugle og Jordens vilde Dyr din og Filisterhærens døde Kroppe, for at hele Jorden kan kende, at der er en Gud i Israel, **47** og for at hele denne Forsamling kan kende, at HERREN ikke giver Sejr ved Sværd eller Spyd; thi HERREN raader for Kampen, og han vil give eder i vor Haand!« **48** Da Filisteren nu satte sig i Bevægelse og gik nærmere hen imod David, løb David hurtigt hen imod Slagrækken for at møde Filisteren. **49** Og David greb ned i Tasken, tog en Sten af den, slyngede

den ud og ramte Filisteren i Panden, saa Stenen trængte ind i hans Pande, og han styrtede næsegrus til Jorden. **50** Saaledes fik David Bugt med Filisteren med Slynge og Sten, og han slog Filisteren ihjel, skønt han ikke havde Sværd i Haanden. **51** Saa løb David hen ved Siden af Filisteren, greb hans Sværd, drog det af Skeden og gav ham Dødsstødet og huggede Hovedet af ham dermed. Da Filisterne saa, at deres Helt var død, flygtede de; **52** men Israels og Judas Mænd satte sig i Bevægelse, opløftede Kampraabet og forfulgte Filisterne lige til Gat og Ekrons Porte, og de faldne Filistere laa paa Vejen fra Sja'arajim lige til Gat og Ekron. **53** Derpaa vendte Israeliterne tilbage fra Forfølgelsen af Filisterne og plyndrede deres Lejr. **54** Og David tog Filisterens Hoved og bragte det til Jerusalem, men hans Vaaben lagde han i sit Telt. **55** Da Saul saa David gaa imod Filisteren, sagde han til Hærføreren Abner: »Hvis Søn er denne unge Mand, Abner?« Abner svarede: »Saa sandt du lever, Konge, jeg ved det ikke!« **56** Da sagde Kongen: »Forhør dig om, hvis Søn denne Yngling er!« **57** Da saa David vendte tilbage efter at have dræbt Filisteren, tog Abner ham og førte ham frem for Saul, og han havde Filisterens Hoved i Haanden. **58** Saul sagde til ham: »Hvis Søn er du, unge Mand?« David svarede: »Jeg er Søn af din Træl, Betlehemiten Isaj!«

18 Efter Davids Samtale med Saul blev Jonatans Sjæl bundet til Davids Sjæl, og han elskede ham som sin egen Sjæl; **2** og Saul tog ham samme Dag til sig og tillod ham ikke at vende tilbage til sin Faders Hus. **3** Og Jonatan sluttede Pagt med David, fordi han elskede ham som

sin egen Sjæl. **4** Og Jonatan afførte sig sin Kappe og gav
David den tillige med sin Vaabenkjortel, ja endog sit
Sværd, sin Bue og sit Bælte. **5** Og David drog ud; hvor
som helst Saul sendte ham hen, havde han Lykken med
sig; derfor satte Saul ham over Krigerne, og han vandt
Yndest hos alt Folket, endog hos Sauls Folk. **6** Men da de
kom hjem, da David vendte tilbage efter at have fældet
Filisteren, gik Kvinderne fra alle Israels Byer Saul i Møde
med Sang og Dans, med Haandpauker, Jubel og Cymbler,
7 og de dansende Kvinder sang: »Saul slog sine Tusinder,
men David sine Titusinder!« **8** Da blev Saul meget vred;
disse Ord mishagede ham, og han sagde: »David giver de
Titusinder, og mig giver de Tusinder; nu mangler han
kun Kongemagten!« **9** Og fra den Dag af saa Saul skævt
til David. **10** Næste Dag overvældede en ond Aand fra
Gud Saul, saa han rasede i Huset, medens David som
sædvanligt legede paa Strenge; Saul havde sit Spyd i
Haanden **11** og kastede det i den Tanke: »Jeg vil spidde
David til Væggen!« Men David undveg ham to Gange. **12**
Da kom Saul til at frygte David, fordi HERREN var med
ham, medens han var veget fra Saul. **13** Derfor fjernede
Saul ham fra sig og gjorde ham til Tusindfører; og han
drog ud til Kamp og hjem igen i Spidsen for Krigerne; **14**
og Lykken fulgte David i alt, hvad han foretog sig; thi
HERREN var med ham. **15** Da Saul saa, i hvor høj Grad
Lykken fulgte ham, gruede han for ham; **16** men hele
Israel og Juda elskede David, fordi han drog ud til Kamp
og hjem i Spidsen for dem. **17** Da sagde Saul til David:
»Se, her er min ældste Datter Merab; hende vil jeg give

dig til Hustru, dersom du viser dig som en tapper Mand i min Tjeneste og fører HERRENS Krige!« Saul tænkte nemlig: »Han skal ikke falde for min, men for Filisternes Haand!« **18** David sagde til Saul: »Hvem er jeg, og hvad er min Familie, min Faders Slægt i Israel, at jeg skulde blive Kongens Svigersøn?« **19** Men da Tiden kom, at Sauls Datter Merab skulde gives David til Ægte, blev hun givet til Adriel fra Mehola. **20** Sauls Datter Mikal fattede Kærlighed til David. Det kom Saul for Øre, og han syntes godt derom; **21** Saul tænkte nemlig: »Jeg vil give hende til ham, for at hun kan blive ham en Snare, saa han falder for Filisternes Haand!« Da sagde Saul til David: »I Dag skal du for anden Gang blive min Svigersøn!« **22** Og Saul gav sine Folk Befaling til underhaanden at sige til David: »Kongen synes godt om dig, og alle hans Folk elsker dig; saa bliv nu Kongens Svigersøn!« **23** Men da Sauls Folk sagde det til David, svarede han: »Synes det eder en ringe Ting at blive Kongens Svigersøn? Jeg er jo en fattig og ringe Mand!« **24** Og Sauls Folk meddelte ham det og sagde: »Det og det sagde David.« **25** Da sagde Saul: »Saaledes skal I sige til David: Kongen ønsker ikke andet i Brudekøb end 100 Filisterforhuder, saa at han kan faa Hævn over sine Fjender!« Saul gjorde nemlig Regning paa at faa David fældet ved Filisternes Haand. **26** Da hans Folk fortalte David dette, samtykkede han i at blive Kongens Svigersøn. **27** Derpaa brød David op og drog ud med sine Mænd og dræbte 200 Filistere, og David kom med deres Forhuder og leverede Kongen dem fuldtallige for at blive hans Svigersøn. Saa gav Saul ham sin Datter Mikal til

Ægte. **28** Men da Saul saa og skønnede, at HERREN var
med David, og at hele Israel elskede ham, **29** frygtede han
David endnu mere, og Saul blev for stedse David fjendsk.
30 Filisternes Høvdinger rykkede i Marken; og hver Gang
de rykkede ud, havde David mere Held med sig end alle
Sauls Folk, og han vandt stort Ry.

19 Saul talte nu med sin Søn Jonatan og alle sine Folk
om at slaa David ihjel. Men Sauls Søn Jonatan holdt meget
af David. **2** Derfor fortalte Jonatan David det og sagde:
»Min Fader Saul staar dig efter Livet; tag dig derfor i
Vare i Morgen, gem dig og hold dig skjult! **3** Men jeg
vil gaa ud og stille mig hen hos min Fader paa Marken
der, hvor du er; saa vil jeg tale til ham om dig, og hvis
jeg mærker noget, vil jeg lade dig det vide.« **4** Saa talte
Jonatan Davids Sag hos sin Fader Saul og sagde til ham:
»Kongen forsynde sig ikke mod sin Træl David; thi han
har ikke forsyndet sig mod dig, og hvad han har udrettet,
har gavnet dig meget; **5** han vovede Livet for at dræbe
Filisteren, og HERREN gav hele Israel en stor Sejr. Du
saa det selv og glædede dig derover; hvorfor vil du da
forsynde dig ved uskyldigt Blod og dræbe David uden
Grund?« **6** Og Saul lyttede til Jonatans Ord, og Saul svor:
»Saa sandt HERREN lever, han skal ikke blive dræbt!«
7 Derpaa lod Jonatan David hente og fortalte ham det
hele; og Jonatan førte David til Saul, og han var om ham
som før. **8** Men Krigen fortsattes, og David drog i Kamp
mod Filisterne og tilføjede dem et stort Nederlag, saa
de flygtede for ham. **9** Da kom der en ond Aand fra
HERREN over Saul, og engang han sad i sit Hus med sit

Spyd i Haanden, medens David legede paa Strengene, **10** søgte Saul at spidde David til Væggen med Spydet; men han veg til Side for Saul, saa han jog Spydet i Væggen, medens David flygtede og undslap. **11** Om Natten sendte Saul Folk til Davids Hus for at passe paa ham og dræbe ham om Morgenen. Men Davids Hustru Mikal røbede ham det og sagde: »Hvis du ikke redder dit Liv i Nat, er du dødsens i Morgen!« **12** Saa hejste Mikal David ned igennem Vinduet, og han flygtede bort og undslap. **13** Derpaa tog Mikal Husguden, lagde den i Sengen, bredte et Gedehaarsnet over Hovedet paa den og dækkede den til med et Tæppe. **14** Da nu Saul sendte Folk hen for at hente David, sagde hun: »Han er syg.« **15** Men Saul sendte Sendebudene hen for at se David, idet han sagde: »Bring ham paa Sengen op til mig, for at jeg kan dræbe ham!« **16** Da Sendebudene kom derhen, opdagede de, at det var Husguden, der laa i Sengen med Gedehaarsnettet over Hovedet. **17** Da sagde Saul til Mikal: »Hvorfor førte du mig saaledes bag Lyset og hjalp min Fjende bort, saa han undslap?« Mikal svarede Saul: »Han sagde til mig: Hjælp mig bort, ellers slaar jeg dig ihjel!« **18** Men David var flygtet og havde bragt sig i Sikkerhed. Derpaa gik han til Samuel i Rama og fortalte ham alt, hvad Saul havde gjort imod ham; og han og Samuel gik hen og tog Ophold i Najot. **19** Da nu Saul fik at vide, at David var i Najot i Rama, **20** sendte han Folk ud for at hente David; men da de saa Profetskaren i profetisk Henrykkelse og Samuel staaende hos dem, kom Guds Aand over Sauls Sendebud, saa at ogsaa de faldt i profetisk Henrykkelse. **21** Da Saul

hørte det, sendte han andre Folk af Sted; men ogsaa de faldt i Henrykkelse. Saa sendte Saul paa ny, tredje Gang, Folk af Sted; men ogsaa de faldt i Henrykkelse. **22** Da begav han sig selv til Rama, og da han kom til Cisternen paa Tærskepladsen, som ligger paa den nøgne Høj, spurgte han: »Hvor er Samuel og David?« Man svarede: »I Najot i Rama!« **23** Men da han gik derfra til Najot i Rama, kom Guds Aand ogsaa over ham, og han gik i Henrykkelse hele Vejen, lige til han naaede Najot i Rama. **24** Da rev ogsaa han sine Klæder af sig, og han var i Henrykkelse foran Samuel og faldt nøgen om og blev liggende saaledes hele den Dag og den følgende Nat. Derfor hedder det: »Er ogsaa Saul iblandt Profeterne?«

20 Men David flygtede fra Najot i Rama og kom til Jonatan og sagde: »Hvad har jeg gjort? Hvad er min Brøde? Og hvad er min Synd mod din Fader, siden han staar mig efter Livet?« **2** Han svarede: »Det være langt fra! Du skal ikke dø! Min Fader foretager sig jo intet, hverken stort eller smaat, uden at lade mig det vide; hvorfor skulde min Fader saa dølge dette for mig? Der er intet om det!« **3** Men David svarede: »Din Fader ved sikkert, at du har fattet Godhed for mig, og tænker saa: Det maa Jonatan ikke faa at vide, at det ikke skal gøre ham ondt; nej, saa sandt HERREN lever, og saa sandt du lever, der er kun et Skridt imellem mig og Døden!« **4** Da sagde Jonatan til David: »Alt, hvad du ønsker, vil jeg gøre for dig!« **5** David sagde til Jonatan: »I Morgen er det jo Nymaanedag, og jeg skulde sidde til Bords med Kongen; men lad mig gaa bort og skjule mig paa Marken

indtil Aften. **6** Hvis din Fader savner mig, saa sig: David
har bedt mig om Lov til at skynde sig til Betlehem, sin
Fødeby, da hele hans Slægt har sit aarlige Slagtoffer der.
7 Hvis han saa siger: Godt! er der ingen Fare for din Træl;
men bliver han vred, saa vid, at han vil min Ulykke. **8** Vis
din Træl den Godhed, siden du er gaaet i Pagt med din
Træl for HERRENS Aasyn. Men har jeg forbrudt mig, saa
slaa du mig ihjel; thi hvorfor skulde du bringe mig til din
Fader?« **9** Jonatan svarede: »Det være langt fra! Hvis jeg
virkelig kommer under Vejr med, at min Fader vil din
Ulykke, skulde jeg saa ikke lade dig det vide?« **10** Da sagde
David til Jonatan: »Men hvem skal lade mig det vide, om
din Fader giver dig et haardt Svar?« **11** Jonatan svarede
David: »Kom, lad os gaa ud paa Marken!« Og de gik begge
ud paa Marken. **12** Da sagde Jonatan til David: »HERREN,
Israels Gud, er Vidne: Jeg vil i Morgen ved denne Tid
udforske min Faders Sindelag, og hvis der ingen Fare er
for David, skulde jeg da ikke sende dig Bud og lade dig det
vide? **13** HERREN ramme Jonatan baade med det ene og
det andet: Hvis det er min Faders bestemte Vilje at bringe
Ulykke over dig, vil jeg lade dig det vide og hjælpe dig
bort, saa du kan fare i Fred. HERREN være med dig, som
han har været med min Fader. **14** Og maatte du saa, hvis
jeg endnu er i Live, maatte du saa vise HERRENS Godhed
imod mig. Men skulde jeg være død, **15** saa unddrag ingen
Sinde min Slægt din Godhed. Og naar HERREN udrydder
hver eneste af Davids Fjender af Jorden, **16** maatte da
Jonatans Navn ikke blive udryddet, men bestaa sammen
med Davids Hus, og maatte HERREN kræve det af Davids

Fjenders Haand!« **17** Da svor Jonatan paa ny David en Ed, fordi han elskede ham; thi han elskede ham af hele sin Sjæl. **18** Da sagde Jonatan til ham: »I Morgen er det Nymaanedag; da vil du blive savnet, naar din Plads staar tom; **19** men i Overmorgen vil du blive savnet endnu mere; gaa saa hen til det Sted, hvor du holdt dig skjult, den Dag Skændselsdaaden skulde have fundet Sted, og sæt dig ved Jorddyngen der; **20** i Overmorgen vil jeg saa skyde med Pile der, som om jeg skød til Maals. **21** Jeg sender saa Drengen hen for at lede efter Pilen, og hvis jeg da siger til ham: Pilen ligger her paa denne Side af dig, hent den! saa kan du komme; thi da staar alt vel til for dig, og der er ingen Fare, saa sandt HERREN lever. **22** Men siger jeg til den unge Mand: Pilen ligger paa den anden Side af dig, bedre frem! saa fly, thi da vil HERREN have dig bort. **23** Men om det, vi to har aftalt sammen, gælder, at HERREN staar mellem mig og dig for evigt!« **24** David skjulte sig saa ude paa Marken. Da Nymaanedagen kom, satte Kongen sig til Bords for at spise; **25** Kongen sad paa sin vante Plads, paa Pladsen ved Væggen, medens Jonatan sad lige overfor og Abner ved Siden af Saul, men Davids Plads stod tom. **26** Saul sagde intet den Dag, thi han tænkte: »Der er vel hændet ham noget, saa han ikke er ren, fordi han endnu ikke har renset sig.« **27** Men da Davids Plads ogsaa stod tom næste Dag, Dagen efter Nymaanedagen, sagde Saul til sin Søn Jonatan: »Hvorfor kom Isajs Søn hverken til Maaltidet i Gaar eller i Dag?« **28** Jonatan svarede Saul: »David bad mig om Lov til at gaa til Betlehem; **29** han sagde: Lad mig gaa, thi vor Slægt har

Offerfest der i Byen, og mine Brødre har paalagt mig at komme; hvis du har Godhed for mig, lad mig saa faa fri, for at jeg kan besøge mine Slægtninge! Det er Grunden til, at han ikke er kommet til Kongens Bord!« **30** Da blussede Sauls Vrede op imod Jonatan, og han sagde til ham; »Du Søn af en vanartet Kvinde! Ved jeg ikke, at du er Ven med Isajs Søn til Skam for dig selv og for din Moders Blusel? **31** Thi saa længe Isajs Søn er i Live paa Jorden, er hverken du eller dit Kongedømme i Sikkerhed. Send derfor Bud og hent ham til mig, thi han er dødsens!« **32** Jonatan svarede sin Fader Saul: »Hvorfor skal han dræbes? Hvad har han gjort?« **33** Da kastede Saul Spydet efter ham for at ramme ham. Saa skønnede Jonatan, at det var hans Faders bestemte Vilje at dræbe David. **34** Og Jonatan rejste sig fra Bordet i heftig Vrede og spiste intet den anden Nymaanedag, thi det gjorde ham ondt for David, at hans Fader havde smædet ham. **35** Næste Morgen gik Jonatan fulgt af en Dreng ud i Marken, til den Tid han havde aftalt med David. **36** Derpaa sagde han til Drengen, han havde med: »Løb hen og led efter den Pil, jeg skyder af!« Medens Drengen løb, skød han Pilen af over hans Hoved, **37** og da Drengen naaede Stedet, hvor Pilen, som Jonatan havde afskudt, laa, raabte Jonatan til ham: »Pilen ligger jo paa den anden Side af dig, bedre frem!« **38** Derpaa raabte Jonatan til Drengen: »Skynd dig alt, hvad du kan, og bliv ikke staaende!« Saa tog Jonatans Dreng Pilen og bragte sin Herre den. **39** Og Drengen vidste ikke noget, thi kun Jonatan og David kendte Sammenhængen. **40** Jonatan gav derpaa sin Dreng Vaabnene og sagde til

ham: »Tag dem med til Byen!« **41** Da Drengen var gaaet, rejste David sig fra sit Skjul ved Jorddyngen og faldt til Jorden paa sit Ansigt og bøjede sig ned tre Gange. Og de kyssede hinanden og græd bitterlig sammen. **42** Derpaa sagde Jonatan til David: »Far i Fred! Om det, vi to har tilsvoret hinanden i HERRENS Navn, gælder, at HERREN staar mellem mig og dig, mellem mine og dine Efterkommere for evigt!« Saa brød David op og drog bort, medens Jonatan gik ind i Byen.

21 David kom derpaa til Præsten Ahimelek i Nob. Ahimelek kom ængstelig David i Møde og sagde til ham: »Hvorfor er du alene og har ingen med dig?« **2** David svarede Præsten Ahimelek: »Kongen overdrog mig et Ærinde og sagde til mig: Ingen maa vide noget om det Ærinde, jeg sender dig ud i og overdrager dig! Derfor har jeg sat Folkene Stævne paa et aftalt Sted. **3** Men hvis du har fem Brød ved Haanden, saa giv mig dem, eller hvad du har!« **4** Præsten svarede David: »Jeg har intet almindeligt Brød ved Haanden, kun helligt Brød; Folkene har da vel holdt sig fra Kvinder?« **5** David svarede Præsten: »Ja visselig, vi har været afskaaret fra Omgang med Kvinder i flere Dage. Da jeg drog ud, var Folkenes Legemer rene, skønt det var en dagligdags Rejse; hvor meget mere maa de da i Dag være rene paa Legemet!« **6** Præsten gav ham da det hellige Brød; thi der var ikke andet Brød der end Skuebrødene, som tages bort fra deres Plads for HERRENS Aasyn, samtidig med at der lægges frisk Brød i Stedet. **7** Men den Dag var en Mand af Sauls Folk lukket inde der for HERRENS Aasyn, en

Edomit ved Navn Doeg, den øverste af Sauls Hyrder. **8** David spurgte derpaa Ahimelek: »Har du ikke et Spyd eller et Sværd ved Haanden her? Thi hverken mit Sværd eller mine andre Vaaben fik jeg med, da Kongens Ærinde havde Hast.« **9** Præsten svarede: »Det Sværd, som tilhørte Filisteren Goliat, ham, som du dræbte i Terebintedalen, er her, hyllet i en Kappe bag Efoden. Vil du have det, saa tag det! Thi her er intet andet!« Da sagde David: »Dets Lige findes ikke; giv mig det!« **10** Derpaa brød David op og flygtede samme Dag for Saul, og han kom til Kong Akisj af Gat. **11** Men Akisj's Folk sagde til ham: »Er det ikke David, Landets Konge, er det ikke ham, om hvem man sang under Dans: Saul slog sine Tusinder, men David sine Titusinder!« **12** Disse Ord gav David Agt paa, og han grebes af stor Frygt for Kong Akisj af Gat; **13** derfor lod han afsindig overfor dem og rasede imellem Hænderne paa dem, idet han trommede paa Portfløjene og lod sit Spyt flyde ned i Skægget. **14** Da sagde Akisj til sine Folk: »I kan da se, at Manden er gal; hvorfor bringer I ham til mig? **15** Har jeg ikke gale Mennesker nok, siden I bringer mig ham til at plage mig med sin Galskab? Skal han komme i mit Hus?«

22 Derpaa drog David bort derfra og Redde sig ind i Adullams Hule. Da hans Brødre og hele hans Faders Hus fik det at vide, kom de derned til ham. **2** Og alle Slags Mennesker, som var i Nød, flokkede sig om ham, forgældede Mennesker og Folk, som var bitre i Hu, og han blev deres Høvding. Henved 400 Mand sluttede sig til ham. **3** Derfra drog David til Mizpe i Moab og sagde til

Moabiternes Konge: »Lad min Fader og min Moder bo hos eder, indtil jeg faar at vide, hvad Gud har for med mig!« **4** Han lod dem da tage Ophold hos Moabiternes Konge, og de boede hos ham, al den Tid David var i Klippeborgen. **5** Men Profeten Gad sagde til David: »Du skal ikke blive i Klippeborgen; bryd op og drag til Judas Land!« Saa drog David til Ja'ar-Heret. **6** Nu kom dette Saul for Øre, thi David og de Mænd, han havde hos sig, havde vakt Opmærksomhed. Saul sad engang i Gibea under Tamarisken paa Højen med sit Spyd i Haanden, omgivet af alle sine Folk. **7** Da sagde Saul til sine Folk, som stod hos ham: »Hør dog, I Benjaminiter! Vil Isajs Søn give eder alle sammen Marker og Vingaarde eller gøre eder alle til Tusind— og Hundredførere, **8** siden I alle har sammensvoret eder imod mig, og ingen lod mig det vide, da min Søn sluttede Pagt med Isajs Søn? Ingen af eder havde Medfølelse med mig og lod mig vide, at min Søn havde faaet min Træl til at optræde som min Fjende, som han nu gør.« **9** Da tog Edomiten Doeg, der stod blandt Sauls Folk, Ordet og sagde: »Jeg saa, at Isajs Søn kom til Ahimelek, Ahitubs Søn, i Nob, **10** og han raadspurgte HERREN for ham og gav ham Rejsetæring og Filisteren Goliats Sværd!« **11** Da sendte Kongen Bud og lod Præsten Ahimelek, Ahitubs Søn, hente tillige med hele hans Fædrenehus, Præsterne i Nob; og da de alle var kommet til Kongen, **12** sagde Saul: »Hør nu, Ahitubs Søn!« Han svarede: »Ja, Herre!« **13** Da sagde Saul til ham: »Hvorfor sammensvor du og Isajs Søn eder imod mig? Du gav ham jo Brød og Sværd og raadspurgte Gud

for ham, saa at han kunde optræde som min Fjende, som han nu gør!« **14** Ahimelek svarede Kongen: »Hvem blandt alle dine Folk er saa betroet som David? Han er jo Kongens Svigersøn, Øverste for din Livvagt og højt æret i dit Hus? **15** Er det første Gang, jeg har raadspurgt Gud for ham? Det være langt fra! Kongen maa ikke lægge sin Træl eller hele mit Fædrenehus noget til Last, thi din Træl kendte ikke det mindste til noget af dette!« **16** Men Kongen sagde: »Du skal dø, Ahimelek, du og hele dit Fædrenehus!« **17** Og Kongen sagde til Vagten, som stod hos ham: »Træd frem og dræb HERRENS Præster; thi de staar ogsaa i Ledtog med David, og skønt de vidste, at han var paa Flugt, gav de mig ikke Underretning derom!« Men Kongens Folk vilde ikke lægge Haand paa HERRENS Præster. **18** Da sagde Kongen til Doeg: »Træd du saa frem og stød Præsterne ned!« Da traadte Edomiten Doeg frem og stødte Præsterne ned; han dræbte den Dag femogfirsindstyve Mænd, som bar Efod. **19** Og Nob, Præsternes By, lod Kongen hugge ned med Sværdet. Mænd og Kvinder, Børn og diende, Hornkvæg, Æsler og Faar. **20** Kun een af Ahimeleks, Ahitubs Søns, Sønner ved Navn Ebjatar undslap og flygtede til David. **21** Og Ebjatar fortalte David, at Saul havde dræbt HERRENS Præster. **22** Da sagde David til Ebjatar: »Jeg vidste dengang, at naar Edomiten Doeg var der, vilde han give Saul Underretning derom! Jeg bærer Skylden for hele dit Fædrenehus's Død. **23** Bliv hos mig, frygt ikke! Den, som staar dig efter Livet, staar mig efter Livet, thi du staar under min Varetægt.«

23 Da fik David at vide, at Filisterne belejrede Ke'ila
og plyndrede Tærskepladserne. **2** Og David raadspurgte
HERREN: »Skal jeg drage hen og slaa Filisterne der?«
HERREN svarede David; »Drag hen og slaa Filisterne og
befri Ke'ila!« **3** Men Davids Mænd sagde til ham: »Se, vi
lever i stadig Frygt her i Juda; kan der saa være Tale om, at
vi skal drage til Ke'ila mod Filisternes Slagrækker?« **4** Da
raadspurgte David paa ny HERREN, og HERREN svarede
ham: »Drag ned til Ke'ila, thi jeg giver Filisterne i din
Haand!« **5** David og hans Mænd drog da til Ke'ila, angreb
Filisterne, bortførte deres Kvæg og tilføjede dem et stort
Nederlag. Saaledes befriede David Ke'ilas Indbyggere. **6**
Dengang Ebjatar, Ahimeleks Søn, flygtede til David — han
drog med David ned til Ke'ila — havde han Efoden med. **7**
Da Saul fik at vide, at David var kommet til Ke'ila, sagde
han: »Gud har givet ham i min Haand! Thi han lukkede
sig selv inde, da han gik ind i en By med Porte og Slaaer.«
8 Derfor stævnede Saul hele Folket sammen for at drage
ned til Ke'ila og omringe David og hans Mænd. **9** Da
David hørte, at Saul pønsede paa ondt imod ham, sagde
han til Præsten Ebjatar: »Bring Efoden hid!« **10** Derpaa
sagde David: »HERRE, Israels Gud! Din Tjener har hørt, at
Saul har i Sinde at gaa mod Ke'ila og ødelægge Byen for
min Skyld. **11** Vil Folkene i Ke'ila overgive mig i Sauls
Haand? Vil Saul drage herned, som din Tjener har hørt?
HERRE, Israels Gud, kundgør din Tjener det!« HERREN
svarede: »Ja, han vil!« **12** Saa spurgte David: »Vil Folkene
i Ke'ila overgive mig og mine Mænd til Saul?« HERREN
svarede: »Ja, de vil!« **13** Da brød David op med sine Mænd,

henved 600 i Tal, og de drog bort fra Ke'ila og flakkede om fra Sted til Sted. Men da Saul fik at vide, at David var sluppet bort fra Ke'ila, opgav han sit Togt. **14** Nu opholdt David sig i Ørkenen paa Klippehøjderne og i Bjergene i Zifs Ørken. Og Saul efterstræbte ham hele Tiden, men Gud gav ham ikke i hans Haand. **15** Og David saa, at Saul var draget ud for at staa ham efter Livet. Medens David var i Horesj i Zifs Ørken, **16** begav Sauls Søn Jonatan sig til David i Horesj og styrkede hans Kraft i Gud, **17** idet han sagde til ham: »Frygt ikke! Min Fader Sauls Arm skal ikke naa dig. Du bliver Konge over Israel og jeg den næste efter dig; det ved min Fader Saul ogsaa!« **18** Derpaa indgik de to en Pagt for HERRENS Aasyn, og David blev i Horesj, medens Jonatan drog hjem. **19** Men nogle Zifiter gik op til Saul i Gibea og sagde: »David holder sig skjult hos os paa Klippehøjderne ved Horesj i Gibeat-Hakila sønden for Jesjimon. **20** Saa kom nu herned, Konge, som du længe har ønsket; det skal da være vor Sag at overgive ham til Kongen!« **21** Saul svarede: »HERREN velsigne eder, fordi I har Medfølelse med mig! **22** Gaa nu hen og pas fremdeles paa og opspor, hvor han kommer hen paa sin ilsomme Færd; thi man har sagt mig, at han er meget snu. **23** Opspor alle de Skjulesteder, hvor han gemmer sig, og vend tilbage til mig med paalidelig Underretning; saa vil jeg følge med eder, og hvis han er i Landet, skal jeg opsøge ham iblandt alle Judas Tusinder!« **24** Da brød de op og drog forud for Saul til Zif. Men David var dengang med sine Mænd i Maons Ørken i Lavningen sønden for Jesjimon. **25** Saa drog Saul og hans Mænd ud for at opsøge

ham, og da David kom under Vejr dermed, drog han ned til den Klippe, som ligger i Maons Ørken; men da det kom Saul for Øre, fulgte han efter David i Maons Ørken. **26** Saul gik med sine Mænd paa den ene Side af Bjerget, medens David med sine Mænd var paa den anden, og David fik travlt med at slippe bort fra Saul. Men som Saul og hans Mænd var ved at omringe og gribe David og hans Mænd, **27** kom der et Sendebud og sagde til Saul: »Skynd dig og kom! Filisterne har gjort Indfald i Landet!« **28** Saul opgav da at forfølge David og drog mod Filisterne. Derfor kalder man det Sted Malekots Klippe.

24 Derpaa drog David op til Klippehøjderne ved En-Gedi og opholdt sig der. **2** Da Saul kom tilbage fra Forfølgelsen af Filisterne, blev det meldt ham, at David var i En-Gedis Ørken. **3** Saa tog Saul 3000 Krigere, udsøgte af hele Israel, og drog ud for at søge efter David og hans Mænd østen for Stenbukkeklipperne. **4** Og han kom til Faarefoldene ved Vejen. Der var en Hule, og Saul gik derind for at tildække sine Fødder. Men David og hans Mænd laa inderst i Hulen. **5** Da sagde Davids Mænd til ham: »Se, nu er den Dag kommet, HERREN havde for Øje, da han sagde til dig: Se, jeg giver din Fjende i din Haand, saa du kan gøre med ham, hvad du finder for godt!« **6** Men han svarede sine Mænd: »HERREN lade det være langt fra mig! Slig en Gerning gør jeg ikke mod min Herre, jeg lægger ikke Haand paa HERRENS Salvede; thi HERRENS Salvede er han!« Og David satte sine Mænd strengt i Rette og tillod dem ikke at overfalde Saul. **7** Da stod David op og skar ubemærket Fligen af Sauls Kappe.

Men bagefter slog Samvittigheden David, fordi han havde skaaret Sauls Kappeflig af. **8** Da nu Saul rejste sig og forlod Hulen for at drage videre, **9** stod David op bagefter, gik ud af Hulen og raabte efter Saul: »Herre Konge!« Og da Saul saa sig tilbage, kastede David sig ned med Ansigtet mod Jorden og bøjede sig for ham. **10** Og David sagde til Saul: »Hvorfor lytter du til, hvad Folk siger: Se, David har ondt i Sinde imod dig? **11** I Dag har du dog med egne Øjne set, at HERREN gav dig i min Haand inde i Hulen; og dog vilde jeg ikke dræbe dig, men skaanede dig og sagde: Jeg vil ikke lægge Haand paa min Herre, thi han er HERRENS Salvede! **12** Og se, Fader, se, her har jeg Fligen af din Kappe i min Haand! Naar jeg skar din Kappeflig af og ikke dræbte dig, saa indse dog, at jeg ikke har haft noget ondt eller nogen Forbrydelse i Sinde eller har forsyndet mig imod dig, skønt du lurer paa mig for at tage mit Liv. **13** HERREN skal dømme mig og dig imellem, og HERREN skal give mig Hævn over dig; men min Haand skal ikke være imod dig! **14** Som det gamle Ord siger: Fra de gudløse kommer Gudløshed! Men min Haand skal ikke være imod dig. **15** Hvem er det, Israels Konge er draget ud efter, hvem er det, du forfølger? En død Hund, en Loppe! **16** Men HERREN skal være Dommer og dømme mig og dig imellem; han skal se til og føre min Sag og skaffe mig Ret over for dig!« **17** Da David havde talt disse Ord til Saul, sagde Saul: »Er det din Røst, min Søn David?« Og Saul brast i Graad **18** og sagde til David: »Du er retfærdigere end jeg; thi du har gjort mig godt, medens jeg har gjort dig ondt, **19** og du har i Dag vist mig

stor Godhed, siden du ikke dræbte mig, da HERREN gav mig i din Haand. **20** Hvem træffer vel sin Fjende og lader ham gaa i Fred? HERREN gengælde dig det gode, du har øvet imod mig i Dag! **21** Se, jeg ved, at du bliver Konge, og at Kongedømmet over Israel skal blive i din Haand; **22** saa tilsværg mig nu ved HERREN, at du ikke vil udrydde mine Efterkommere efter mig eller udslette mit Navn af mit Fædrenehus!« Det tilsvor David Saul, hvorefter Saul drog hjem, medens David og hans Mænd gik op i Klippeborgen.

25 Da Samuel var død, samledes hele Israel og holdt Klage over ham; og man jordede ham i hans Hjem i Rama. Derpaa brød David op og drog ned til Maons Ørken. **2** I Maon boede en Mand, som havde sin Bedrift i Karmel; denne Mand var hovedrig, han havde 3000 faar og 1000 Geder; og han var netop i Karmel til Faareklipning. **3** Manden hed Nabal, hans Hustru Abigajil; hun var en klog og smuk Kvinde, medens Manden var haard og ond. Han var Kalebit. **4** Da David ude i Ørkenen hørte, at Nabal havde Faareklipning, **5** sendte han ti af sine Folk af Sted og sagde til dem: »Gaa op til Karmel, og naar I kommer til Nabal, saa hils ham fra mig **6** og sig til min Broder: Fred være med dig, Fred være med dit Hus, og Fred være med alt, hvad dit er! **7** Jeg har hørt, at du har Faareklipning. Nu har dine Hyrder opholdt sig hos os; vi har ikke fornærmet dem, og de har intet mistet, i al den Tid de har været i Karmel; **8** spørg kun dine Folk, saa skal de fortælle dig det. Fat Godhed for Folkene! Vi kommer jo til en Festdag; giv dine Trælle og din Søn David, hvad

du vil unde os!« **9** Davids Folk kom hen og sagde alt
dette til Nabal fra David og biede saa paa Svar. **10** Men
Nabal svarede Davids Folk: »Hvem er David, hvem er Isajs
Søn? Nu til Dags er der saa mange Trælle, der løber fra
deres Herre. **11** Skulde jeg tage mit Brød, min Vin og mit
Slagtekvæg, som jeg har slagtet til mine Faareklippere, og
give det til Mænd, jeg ikke ved, hvor er fra?« **12** Saa begav
Davids Folk sig paa Hjemvejen, og da de kom tilbage,
fortalte de ham det hele: **13** Da sagde David til sine Folk:
»Spænd alle eders Sværd ved Lænd!« Da spændte de
alle deres Sværd om, ogsaa David. Og henved 400 Mand
fulgte David, medens 200 blev ved Trosset. **14** Men en
af Folkene fortalte Nabals Hustru Abigajil det og sagde:
»David sendte Bud fra Ørkenen for at hilse paa vor Herre;
men han overfusede dem, **15** skønt de Mænd har været
meget gode mod os og ikke fornærmet os, og vi har intet
mistet, i al den Tid vi færdedes sammen med dem, da vi
var ude i Marken. **16** De var en Mur om os baade Nat og
Dag, i al den Tid vi vogtede Smaakvæget i Nærheden af
dem. **17** Se nu til, hvad du vil gøre, thi Ulykken hænger
over Hovedet paa vor Herre og hele hans Hus; han selv
er jo en Usling, man ikke kan tale med!« **18** Saa gik
Abigajil straks hen og tog 200 Brød, to Dunke Vin, fem
tillavede Faar, fem Sea ristet Korn, 100 Rosinkager og 200
Figenkager, lagde det paa Æslerne **19** og sagde til sine
Karle: »Gaa i Forvejen, jeg kommer bagefter!« Men sin
Mand Nabal sagde hun intet derom. **20** Som hun nu paa
sit Æsel red ned ad Vejen i Skjul af Bjerget, kom David og
hans Mænd ned imod hende, saa hun mødte dem. **21**

Men David havde sagt: »Det er slet ingen Nytte til, at
jeg i Ørkenen har værnet om alt, hvad den Mand ejede,
saa intet deraf gik tabt; han har gengældt mig godt med
ondt. **22** Gud ramme David baade med det ene og det
andet, om jeg levner noget mandligt Væsen af alt, hvad
hans er, til Morgenens Frembrud!« **23** Da Abigajil fik Øje
paa David, sprang hun straks af Æselet og kastede sig ned
for David paa sit Ansigt, bøjede sig til Jorden, **24** faldt
ned for hans Fødder og sagde: »Skylden er min, Herre!
Lad din Trælkvinde tale til dig og hør din Trælkvindes
Ord! **25** Min Herre maa ikke regne med den Usling til
Nabal! Han svarer til sit Navn; Nabal hedder han, og fuld
af Daarskab er han; men jeg, din Trælkvinde, saa ikke
min Herres Folk, som du sendte hid. **26** Men nu, min
Herre, saa sandt HERREN lever, og saa sandt du lever, du,
hvem HERREN har holdt fra at paadrage dig Blodskyld og
tage dig selv til Rette: Maatte det gaa dine Fjender og
dem, som pønser paa ondt mod min Herre, som Nabal! **27**
Lad nu Folkene, som følger min Herre, faa denne Gave,
som din Trælkvinde bringer min Herre. **28** Tilgiv dog din
Trælkvinde hendes Brøde; thi HERREN vil visselig bygge
min Herre et Hus, som skal staa, eftersom min Herre
fører HERRENS Krige, og der ikke har været noget ondt at
finde hos dig, saa længe du har levet. **29** Og skulde nogen
rejse sig for at forfølge dig og staa dig efter Livet, maatte
da min Herres Liv være bundet i de levendes Knippe hos
HERREN din Gud; men dine Fjenders Liv slynge han bort
med Slyngeskaalen! **30** Naar HERREN saa for min Herre
opfylder alt det gode, han lovede dig, og sætter dig til

Fyrste over Israel, **31** da faar du ikke dette at bebrejde dig selv, og min Herre faar ikke Samvittighedsnag af, at han uden Grund udgød Blod, og at min Herre tog sig selv til Rette. Og naar HERREN gør vel imod min Herre, kom da din Trælkvinde i Hu!« **32** Da sagde David til Abigajil: »Priset være HERREN, Israels Gud, som i Dag sendte mig dig i Møde, **33** priset være din Klogskab, og priset være du selv, som i bag holdt mig fra at paadrage mig Blodskyld og tage mig selv til Rette! **34** Men saa sandt HERREN, Israels Gud, lever, som holdt mig fra at gøre dig Men: Hvis du ikke var ilet mig i Møde, var ikke et mandligt Væsen levnet Nabal til i Morgen!« **35** Og David modtog af hende, hvad hun havde bragt ham, og sagde til hende: »Gaa op til dit Hus i Fred! Jeg har laant dig Øre og opfyldt dit Ønske.« **36** Da Abigajil kom hjem til Nabal, holdt han netop i sit Hus et Gæstebud som en Konges; og da han var glad og stærkt beruset, sagde hun ham ikke det mindste, før det dagedes. **37** Men om Morgenen, da Nabals Rus var ovre, fortalte hans Hustru ham Sagen. Da lammedes Hjertet i hans Bryst, og han blev som Sten; **38** og en halv Snes Dage efter slog HERREN Nabal, saa han døde. **39** Da David fik at vide, at Nabal var død, sagde han: »Lovet være HERREN, som har hævnet den Krænkelse, Nabal tilføjede mig, og holdt sin Tjener fra at gøre ondt; HERREN har ladet Nabals Ondskab falde tilbage paa hans eget Hoved!« Derpaa sendte David Bud og bejlede til Abigajil. **40** Og da Davids Trælle kom til Abigajil i Karmel, talte de saaledes til hende: »David har sendt os til dig for at bejle til dig!« **41** Da rejste hun sig, bøjede sig med Ansigtet mod Jorden

og sagde: »Din Tjenerinde er rede til at blive min Herres Trælkvinde og tvætte hans Trælles Fødder!« **42** Saa stod Abigajil hastigt op og satte sig paa sit Æsel, og hendes fem Piger ledsagede hende; og hun fulgte med Davids Sendebud og blev hans Hustru. **43** Desuden havde David ægtet Ahinoam fra Jizre'el. Saaledes blev de begge to hans Hustruer. **44** Men Saul gav sin Datter Mikal, Davids Hustru, til Palti, Lajisj's Søn, fra Gallim.

26 Zifiterne kom til Saul i Gibea og sagde: »Mon ikke David holder sig skjult i Gibeat-Hakila over for Jesjimon!« **2** Da brød Saul op og drog ned til Zifs Ørken med 3000 udsøgte Mænd af Israel for at søge efter David i Zifs Ørken; **3** og han slog Lejr i Gibeat-Hakila østen for Jesjimon ved Vejen, medens David opholdt sig i Ørkenen. Da David erfarede, at Saul var draget ind i Ørkenen for at forfølge ham, **4** udsendte han Spejdere og fik at vide, at Saul var kommet til Nakon. **5** Da stod David op og begav sig til det Sted, hvor Saul havde lejret sig, og David fik Øje paa det Sted, hvor Saul og hans Hærfører Abner, Ners Søn, laa; det var i Vognborgen, Saul laa, og hans Folk var lejret rundt om ham. **6** Og David tog til Orde og sagde til Hetiten Ahimelek og til Joabs Broder Abisjaj, Zerujas Søn: »Hvem vil følge mig ned til Saul i Lejren?« Abisjaj svarede: »Det vil jeg!« **7** Saa kom David og Abisjaj om Natten til Hæren, og se, Saul laa og sov i Vognborgen med sit Spyd stukket i Jorden ved sit Hovedgærde, medens Abner og Krigerne laa rundt om ham. **8** Da sagde Abisjaj til David: »Gud har i Dag givet din Fjende i din Haand! Lad mig nagle ham til Jorden med hans Spyd, saa jeg

ikke skal behøve at gøre det om!« **9** Men David svarede Abisjaj: »Gør ham ikke noget ondt! Thi hvem lægger ustraffet Haand paa HERRENS Salvede?« **10** Og David sagde endvidere: »Nej, saa sandt HERREN lever, HERREN selv vil ramme ham; hans Time kommer, eller han vil blive revet bort, naar han drager i Krigen. **11** HERREN lade det være langt fra mig at lægge Haand paa HERRENS Salvede! Men tag nu Spydet ved hans Hovedgærde og Vandkrukken, og lad os saa gaa vor Vej!« **12** Saa tog David Spydet og Vandkrukken fra Sauls Hovedgærde, og de gik deres Vej, uden at nogen saa eller mærkede det eller vaagnede; thi de sov alle, eftersom en tung Søvn fra HERREN var faldet over dem. **13** Derpaa gik David over paa den anden Side og stillede sig langt borte paa Toppen af Bjerget, saa at der var langt imellem dem. **14** Saa raabte han til Krigerne og Abner, Ners Søn: »Svarer du ikke, Abner?« Abner svarede: »Hvem er det, som kalder paa Kongen?« **15** David sagde til Abner: »Er du ikke en Mand? Og hvem er din Lige i Israel? Hvorfor vogtede du da ikke din Herre Kongen? Thi en af Krigerne kom for at gøre din Herre Kongen Men. **16** Der har du ikke baaret dig vel ad! Saa sandt HERREN lever: I er dødsens, I, som ikke vogtede eders Herre, HERRENS Salvede! Se nu efter: Hvor er Kongens Spyd og Vandkrukken, som stod ved hans Hovedgærde?« **17** Da kendte Saul Davids Røst, og han sagde: »Er det din Røst, min Søn David?« David svarede: »Ja, Herre Konge!« **18** Og han føjede til: »Hvorfor forfølger min Herre dog sin Træl? Hvad har jeg gjort, og hvad ondt har jeg øvet? **19** Maatte min Herre

Kongen nu høre sin Træls Ord! Hvis det er HERREN, der
har ægget dig imod mig, saa lad ham faa Duften af en
Offergave. Men er det Mennesker, da være de forbandet
for HERRENS Aasyn, fordi de nu har drevet mig bort,
saa at jeg er udelukket fra HERRENS Arvelod, og fordi de
har sagt til mig: Gaa bort og dyrk fremmede Guder! **20**
Nu beder jeg: Lad ikke mit Blod væde Jorden fjernt fra
HERRENS Aasyn! Israels Konge er jo draget ud for at staa
mig efter Livet, som naar Ørnen jager en Agerhøne paa
Bjergene!« **21** Da sagde Saul: »Jeg har syndet; kom tilbage,
min Søn David! Thi jeg vil ikke mer gøre dig noget ondt,
eftersom mit Liv i Dag var dyrebart i dine Øjne. Se, jeg
har handlet som en Daare og gjort mig skyldig i en saare
stor Vildfarelse!« **22** David svarede: »Se, her er Kongens
Spyd; lad en af Folkene komme herover og hente det. **23**
Men HERREN vil gengælde enhver hans Retfærdighed
og Troskab; HERREN gav dig i Dag i min Haand, men
jeg vilde ikke lægge Haand paa HERRENS Salvede! **24**
Men som dit Liv i Dag var agtet højt i mine Øjne, maatte
saaledes mit Liv være agtet højt i HERRENS Øjne, saa at
han frier mig fra al Nød!« **25** Da sagde Saul til David:
»Velsignet være du, min Søn David! For dig lykkes alt,
hvad du tager dig for!« Derpaa gik David sin Vej, og Saul
vendte tilbage til sit Hjem.

27 Men David sagde til sig selv: »Jeg falder dog en
skønne Dag for Sauls Haand. Jeg har ingen anden udvej
end at søge Tilflugt i Filisternes Land; saa opgiver Saul
at søge efter mig nogetsteds i Israels Land, og jeg er
uden for hans Rækkevidde!« **2** David brød da op og drog

med sine 600 Mænd over til Maoks Søn, Kong Akisj af Gat; **3** og David boede hos Akisj i Gat tillige med sine Mænd, som havde deres Familier med, ligesom David havde sine to Hustruer med, Ahinoam fra Jizre'el og Abigajil, Karmeliten Nabals Hustru. **4** Da Saul fik at vide, at David var flygtet til Gat, holdt han op at søge efter ham. **5** Men David sagde til Akisj: »Hvis jeg har fundet Naade for dine Øjne, lad mig saa faa et Sted at bo i en af Byerne ude i Landet, thi hvorfor skal din Træl bo hos dig i Hovedstaden?« **6** Akisj lod ham da med det samme faa Ziklag; og derfor tilhører Ziklag endnu den Dag i Dag Judas Konger. **7** Den Tid, David boede i Filisternes Land, udgjorde et Aar og fire Maaneder. **8** Og David og hans Mænd drog op og plyndrede hos Gesjuriterne, Gizriterne og Amalekiterne; thi de boede i Landet fra Telam hen imod Sjur og hen til Ægypten; **9** og naar David plyndrede Landet, lod han hverken Mænd eller Kvinder blive i Live, men Smaakvæg, Hornkvæg, Æsler, Kameler og Klæder tog han med; naar han saa vendte tilbage og kom til Akisj, **10** og han spurgte: »Hvor hærgede I denne Gang?« svarede David: »Idet judæiske Sydland!« eller: »I det jerame'elitiske Sydland!« eller: »I det kenitiske Sydland!« **11** David lod ingen Mand eller Kvinde blive i Live for ikke at maatte tage dem med til Gat; thi han tænkte: »De kunde røbe os og sige: Det og det har David gjort!« Saaledes bar han sig ad, al den Tid han opholdt sig i Filisternes Land. **12** Derfor fik Akisj Tillid til David, idet han tænkte: »Han har gjort sig grundig forhadt hos sit Folk Israel; han vil tjene mig for stedse!«

28 Paa den Tid samlede Filisterne deres Hær til Kamp
for at angribe Israel. Da sagde Akisj til David: »Det maa du
vide, at du og dine Mænd skal følge med mig i Hæren!« **2**
David svarede Akisj: »Godt, saa skal du ogsaa faa at se,
hvad din Træl kan udrette!« Da sagde Akisj til David:
»Godt, saa sætter jeg dig til hele Tiden at vogte mit Liv!«
3 Samuel var død, og hele Israel havde holdt Klage over
ham, og han var blevet jordet i Rama, hans By. Og Saul
havde udryddet Dødemanerne og Besværgerne af Landet.
4 Imidlertid samlede Filisterne sig og kom og slog Lejr i
Sjunem, og Saul samlede hele Israel, og de slog Lejr paa
Gilboa. **5** Da Saul saa Filisternes Hær, grebes han af Frygt
og blev saare forfærdet. **6** Da raadspurgte Saul HERREN;
men HERREN svarede ham ikke, hverken ved Drømme
eller ved Urim eller ved Profeterne. **7** Saul sagde derfor
til sine Folk: »Opsøg mig en Kvinde, som kan mane; saa
vil jeg gaa til hende og raadspørge hende!« Hans Folk
svarede ham: »I En-Dor er der en Kvinde, som kan mane!«
8 Da gjorde Saul sig ukendelig og tog andre Klæder paa og
gav sig paa Vej, fulgt af to Mænd. Da de om Natten kom
til Kvinden, sagde han: »Spaa mig ved en Genfærdsaand
og man mig den, jeg siger dig, frem!« **9** Kvinden svarede
ham: »Du ved jo, hvad Saul har gjort, hvorledes han
har udryddet Dødemanerne og Besværgerne af Landet.
Hvorfor vil du da lægge Snare for mit Liv og volde min
Død?« **10** Da tilsvor Saul hende ved HERREN: »Saa sandt
HERREN lever, skal intet lægges dig til Last i denne Sag!«
11 Saa sagde Kvinden: »Hvem skal jeg da mane dig frem?«
Han svarede: »Man mig Samuel frem!« **12** Kvinden saa da

Samuel og udstødte et højt Skrig; og Kvinden sagde til Saul: »Hvorfor har du ført mig bag Lyset? Du er jo Saul!« **13** Da sagde Kongen til hende: »Frygt ikke! Men hvad ser du?« Kvinden svarede Saul: »Jeg ser en Aand stige op af Jorden!« **14** Han sagde atter til hende: »Hvorledes ser han ud?« Hun svarede: »En gammel Mand stiger op, hyllet i en Kappe!« Da skønnede Saul, at det var Samuel, og han kastede sig med Ansigtet til Jorden og bøjede sig. **15** Men Samuel sagde til Saul: »Hvorfor har du forstyrret min Ro og kaldt mig frem?« Saul svarede: »Jeg er i stor Vaande; Filisterne angriber mig, og Gud har forladt mig og svarer mig ikke mere, hverken ved Profeterne eller ved Drømme. Derfor lod jeg dig kalde, for at du skal sige mig, hvad jeg skal gribe til.« **16** Da sagde Samuel: »Hvorfor spørger du mig, naar HERREN har forladt dig og er blevet din Fjende? **17** HERREN har handlet imod dig, som han kundgjorde ved mig, og HERREN har revet Kongedømmet ud af din Haand og givet din Medbejler David det. **18** Eftersom du ikke adlød HERREN og ikke lod hans glødende Vrede ramme Amalek, saa har HERREN nu voldet dig dette; **19** HERREN vil ogsaa give Israel i Filisternes Haand sammen med dig! I Morgen skal baade du og dine Sønner falde; ogsaa Israels Hær vil HERREN give i Filisternes Haand!« **20** Da faldt Saul bestyrtet til Jorden, saa lang han var, rædselsslagen over Samuels Ord; han var ogsaa ganske afkræftet, da han Døgnet igennem intet havde spist. **21** Kvinden kom nu hen til Saul, og da hun saa, at han var ude af sig selv af Skræk, sagde hun til ham: »Se, din Trælkvinde adlød dig; jeg satte mit Liv paa

Spil og adlød de Ord, du talte til mig. **22** Saa adlyd du nu ogsaa din Trælkvinde; lad mig sætte et Stykke Brød frem for dig; spis det, for at du kan være ved Kræfter, naar du gaar bort!« **23** Men han værgede sig og sagde: »Jeg kan ikke spise!« Men da baade hans Mænd og Kvinden nødte ham, gav han efter for dem, rejste sig fra Jorden og satte sig paa Lejet. **24** Kvinden havde en Fedekalv i Huset, den skyndte hun sig at slagte; derpaa tog hun Mel, æltede det og bagte usyret Brød deraf. **25** Saa satte hun det frem for Saul og hans Mænd; og da de havde spist, stod de op og gik bort samme Nat.

29 Filisterne samlede hele deres Hær i Afek, medens Israel havde slaaet lejr om Kilden ved Jizre'el. **2** Og Filisternes Fyrster rykkede frem med deres Hundreder og Tusinder, og sidst kom David og hans Mænd sammen med Akisj. **3** Da sagde Filisternes Høvdinger: »Hvad skal de Hebræere her?« Akisj svarede: »Det er jo David, Kong Saul af Israels Tjener, som nu allerede har været hos mig et Par Aar, og jeg har ikke opdaget noget mistænkeligt hos ham, siden han gik over til mig.« **4** Men Filisternes Høvdinger blev vrede paa ham og sagde: »Send den Mand tilbage til det Sted, du har anvist ham. Han maa ikke drage i Kamp med os, for at han ikke skal vende sig imod os under Slaget; thi hvorledes kan denne Mand bedre vinde sin Herres Gunst end med disse Mænds Hoveder? **5** Det var jo David, om hvem man sang under Dans: Saul slog sine Tusinder, men David sine Titusinder!« **6** Da lod Akisj David kalde og sagde til ham: »Saa sandt HERREN lever: Du er redelig, og jeg er vel tilfreds med, at du

gaar ud og ind hos mig i Lejren, thi jeg har ikke opdaget noget mistænkeligt hos dig, siden du kom til mig; men Fyrsterne er ikke glade for dig. **7** Vend nu derfor tilbage og gaa bort i Fred, for at du ikke skal gøre noget, som mishager Filisternes Fyrster!« **8** Da sagde David til Akisj: »Hvad har jeg gjort, og hvad har du opdaget hos din Træl, fra den Dag jeg traadte i din Tjeneste, siden jeg ikke maa drage hen og kæmpe mod min Herre Kongens Fjender?« **9** Akisj svarede David: »Du ved, at du er mig kær som en Guds Engel, men Filisternes Høvdinger siger: Han maa ikke drage med os i Kampen! **10** Gør dig derfor rede i Morgen tidlig tillige med din Herres Folk, som har fulgt dig, og gaa til det Sted, jeg har anvist eder; tænk ikke ilde om mig, thi du er mig kær; gør eder rede i Morgen tidlig og drag af Sted, saa snart det bliver lyst!« **11** David og hans Mænd begav sig da tidligt næste Morgen paa Hjemvejen til Filisternes Land, medens Filisterne drog op til Jizre'el.

30 Da David og hans Mænd Tredjedagen efter kom til Ziklag, var Amalekiterne faldet ind i Sydlandet og Ziklag, og de havde indtaget Ziklag og stukket det i Brand; **2** Kvinderne og alle, som var der, smaa og store, havde de taget til Fange; de havde ingen dræbt, men ført dem med sig, da de drog bort. **3** Da David og hans Mænd kom til Byen, se, da var den nedbrændt og deres Hustruer, Sønner og Døtre taget til Fange. **4** Da brast David og hans Krigere i lydelig Graad, og de græd, til de ikke kunde mere. **5** Ogsaa Davids to Hustruer Ahinoam fra Jizre'el og Abigajil, Karmeliten Nabals Hustru, var taget til Fange. **6**

Og David kom i stor Vaande, thi Folkene tænkte paa at stene ham, da de alle græmmede sig over deres Sønner eller Døtre. Men David søgte Styrke hos HERREN sin Gud; **7** og David sagde til Præsten Ebjatar, Ahimeleks Søn: »Bring mig Efoden hid!« Og Ebjatar bragte David den. **8** Da raadspurgte David HERREN: »Skal jeg sætte efter denne Røverskare? Kan jeg indhente den?« Han svarede: »Sæt efter den; thi du skal indhente den og bringe Redning!« **9** Saa drog David af Sted med de 600 Mand, som var hos ham, og de kom til Besorbækken, hvor de, som skulde lades tilbage, blev staaende; **10** men David begyndte Forfølgelsen med 400 Mand, medens 200 Mand, som var for udmattede til at gaa over Besorbækken, blev tilbage. **11** Og de fandt en Ægypter liggende paa Marken; ham tog de med til David og gav ham Brød at spise og Vand at drikke; **12** desuden gav de ham en Figenkage og to Rosinkager. Da han havde spist, kom han til Kræfter; thi han havde hverken spist eller drukket i hele tre Døgn. **13** David spurgte ham da: »Hvem tilhører du, og hvor er du fra?« Han svarede: »Jeg er en ung Ægypter, Træl hos en Amalekit; min Herre efterlod mig her, da jeg for tre Dage siden blev syg. **14** Vi gjorde Indfald i det kretiske Sydland, i Judas Omraade og i Kalebs Sydland, og Ziklag stak vi i Brand.« **15** Da sagde David til ham: »Vil du vise mig Vej til denne Røverskare?« Han svarede: »Tilsværg mig ved Gud, at du hverken vil dræbe mig eller udlevere mig til min Herre, saa vil jeg vise dig Vej til den!« **16** Saa viste han dem Vej, og de traf dem spredte rundt om i hele Egnen i Færd med at spise og drikke

og holde Fest paa hele det store Bytte, de havde taget fra Filisterlandet og Judas Land. **17** David huggede dem da ned fra Dæmring til Aften; og ingen af dem undslap undtagen 400 unge Mænd, som svang sig paa Kamelerne og flygtede. **18** Og David reddede alt, hvad Amalekiterne havde røvet, ogsaa sine to Hustruer. **19** Og der savnedes intet, hverken smaat eller stort, hverken Byttet eller Sønnerne og Døtrene eller noget af, hvad de havde taget med; det hele bragte David tilbage. **20** Da tog de alt Smaakvæget og Hornkvæget og drev det hen for David og sagde: »Her er Davids Bytte!« **21** Da David kom til de 200 Mand, som havde været for udmattede til at følge ham, og som han havde ladet blive ved Besorbækken, gik de David og hans Folk i Møde, og David gik hen til Folkene og hilste paa dem. **22** Men alle ildesindede Niddinger blandt dem, som havde fulgt David, tog til Orde og sagde: »De fulgte os ikke, derfor vil vi intet give dem af Byttet, vi har reddet; kun deres Hustruer og Børn maa de tage med hjem!« **23** David sagde: »Saaledes maa I ikke gøre, nu da HERREN har været gavmild imod os og skærmet os og givet Røverskaren, som overfaldt os, i vor Haand. **24** Hvem er der vel, som vil følge eder i det? Nej, den, der drog i Kampen, og den, der blev ved Trosset, skal have lige Del, de skal dele med hinanden!« **25** Og derved blev det baade den Dag og siden; han gjorde det til Lov og Ret i Israel, som det er den Dag i bag. **26** Da David kom til Ziklag, sendte han noget af Byttet til de Ældste i Juda, som var hans Venner, med det Bud: »Her er en Gave til eder af Byttet, der er taget fra HERRENS Fjender!« **27** Det

var til dem i Betel, i Ramot i Sydlandet, i Jattir, **28** dem i Ar'ara, i Sifmot, i Esjtemoa, **29** i Karmel, i Jerame'eliternes Byer, i Keniternes Byer, **30** i Horma, i Bor-Asjan, i Atak, **31** i Hebron, og ligeledes til alle de andre Steder, hvor David havde færdedes med sine Mænd.

31 Imidlertid angreb Filisterne Israel; og Israels Mænd flygtede for Filisterne, og de faldne laa rundt om paa Gilboas Bjerg. **2** Og Filisterne forfulgte Saul og hans Sønner og dræbte Sauls Sønner, Jonatan, Abinadab og Malkisjua. **3** Kampen rasede om Saul, og han blev opdaget af Bueskytterne og grebes af stor Angst for dem. **4** Da sagde Saul til sin Vaabendrager: »Drag dit Sværd og gennembor mig, for at ikke disse uomskaarne skal komme og gennembore mig og mishandle mig!« Men Vaabendrageren vilde ikke, thi han gøs tilbage derfor. Da tog Saul Sværdet og styrtede sig i det; **5** og da Vaabendrageren saa, at Saul var død, styrtede ogsaa han sig i sit Sværd og fulgte ham i Døden. **6** Saaledes fulgtes denne Dag Saul, hans tre Sønner, hans Vaabendrager og alle hans Mænd i Døden. **7** Men da Israels Mænd i Byerne i Dalen og ved Jordan saa, at Israels Mænd var flygtet, og at Saul og hans Sønner var faldet, forlod de Byerne og flygtede, hvorpaa Filisterne kom og besatte dem. **8** Da Filisterne Dagen efter kom for at plyndre de faldne, fandt de Saul og hans tre Sønner liggende paa Gilboas Bjerg; **9** de huggede da Hovedet at ham, afførte ham hans Vaaben og sendte Bud rundt i Filisternes Land for at bringe deres Afguder og Folket Glædesbudet. **10** Vaabnene lagde de i Astartes Tempel, men Kroppen hængte de op paa

Bet-Sjans Mur. **11** Men da Indbyggerne i Jabesj i Gilead
hørte, hvad Filisterne havde gjort ved Saul, **12** brød alle
vaabenføre Mænd op, og efter at have gaaet hele Natten
igennem tog de Sauls og hans Sønners Kroppe ned fra
Bet-Sjans Mur, bragte dem med til Jabesj og brændte
dem der. **13** Saa tog de deres Ben og jordede dem under
Tamarisken i Jabesj og fastede syv Dage.

2 Samuel

1 Da David efter Sauls Død var vendt tilbage fra Sejren
over Amalek og havde opholdt sig to Dage i Ziklag, **2**
kom der Tredjedagen en Mand fra Hæren, fra Saul, med
sønderrevne Klæder og Jord paa Hovedet, og da han kom
hen til David, kastede han sig til Jorden og bøjede sig. **3**
David spurgte ham: »Hvor kommer du fra?« Han svarede:
»Jeg slap bort fra Israels Hær!« **4** David sagde da til
ham: »Hvorledes gik det? Fortæl mig det!« Han svarede:
»Folket flygtede fra Kampen, og mange af Folket faldt
og døde; ogsaa Saul og hans Søn Jonatan er døde.« **5** Da
sagde David til den unge Mand, som bragte ham Budet:
»Hvoraf ved du, at Saul og hans Søn Jonatan er døde?« **6**
Den unge Mand, der bragte ham Budet, svarede: »Det traf
sig, at jeg var paa Gilboas Bjerg, og se, Saul stod lænet til
sit Spyd, medens Vognene og Rytterne trængte ham; **7**
og da han vendte sig om, fik han Øje paa mig og kaldte
paa mig; og jeg sagde: Her er jeg! **8** Da spurgte han mig:
Hvem er du? Og jeg svarede: Jeg er en Amalekit! **9** Saa
sagde han til mig: Kom herhen og giv mig Dødsstødet!
Thi Krampen har grebet mig, men jeg lever endnu! **10** Og
jeg traadte hen til ham og gav ham Dødsstødet, thi jeg
saa, at han ikke kunde leve, naar han faldt om. Saa tog jeg
Diademet, han havde paa Hovedet, og et Armbaand, han
bar paa Armen, og dem har jeg med hid til min Herre.«
11 Da tog David fat i sine Klæder og sønderrev dem, og
ligesaa gjorde alle hans Mænd; **12** og de holdt Klage,
græd og fastede til Aften over Saul og hans Søn Jonatan
og HERRENS Folk og Israels Hus, fordi de var faldet for

Sværdet. **13** Derpaa sagde David til den unge Mand, som havde bragt ham Budet: »Hvor er du fra?« Han svarede: »Jeg er Søn af en Amalekit, der bor her som fremmed.« **14** Da sagde David: »Frygtede du dog ikke for at lægge Haand paa HERRENS Salvede og dræbe ham!« **15** David kaldte saa paa en af sine Folk og sagde: »Kom herhen og stød ham ned!« Og han slog ham ihjel. **16** Men David sagde til ham: »Dit Blod komme over dit eget Hoved! Thi din egen Mund vidnede imod dig, da du sagde: Jeg gav HERRENS Salvede Dødsstødet!« **17** Da sang David denne Klagesang over Saul og hans Søn Jonatan. **18** Den skal læres af Judas Sønner; den staar optegnet i de Oprigtiges Bog. **19** Din Pryd, Israel, ligger dræbt paa dine Høje. Ak, at dog Heltene faldt! **20** Forkynd det ikke i Gat, ej lyde der Glædesbud paa Askalons Gader, at ikke Filisternes Døtre skal fryde sig, de uomskaarnes Døtre juble! **21** Gilboas Bjerge! Ej falde Dug og Regn paa eder, I Dødens Vange! Thi Heltenes Skjolde vanæredes der; Sauls Skjold er ej salvet med Olie. **22** Uden faldnes Blod, uden Heltes Fedt kom Jonatans Bue ikke tilbage, Sauls Sværd ikke sejrløst hjem. **23** Saul og Jonatan, de elskelige, hulde, skiltes ikke i Liv eller Død; hurtigere var de end Ørne, stærkere var de end Løver! **24** O, Israels Døtre, græd over Saul, som klædte eder yndigt i Purpur, satte Guldsmykker paa eders Klæder! **25** Ak, at dog Heltene faldt i Slagets Tummel — dræbt ligger Jonatan paa dine Høje! **26** Jeg sørger over dig, Jonatan, Broder, du var mig saare kær; underfuld var mig din Kærlighed, mere end Kvinders Kærlighed. **27** Ak, at dog Heltene faldt, Stridsvaabnene lagdes øde!

2 Derefter raadspurgte David HERREN: »Skal jeg drage
op til en af Judas Byer?« HERREN svarede: »Gør det!« Og
David spurgte: »Hvor skal jeg drage hen?« Da svarede
han: »Til Hebron!« **2** Saa drog David derop tillige med sine
to Hustruer Ahinoam fra Jizre'el og Abigajil, Karmeliten
Nabals Hustru; **3** og han tog sine Mænd med derop
tillige med deres Familier, og de bosatte sig i Byerne
omkring Hebron. **4** Da kom Judas Mænd derhen og
salvede David til Konge over Judas Hus. Da David fik at
vide, at Mændene i Jabesj i Gilead havde jordet Saul, **5**
sendte han Sendebud til Mændene i Jabesj i Gilead og
lod sige: »HERREN velsigne eder, fordi I saaledes viste
Godhed mod eders Herre Saul og jordede ham. **6** Maatte
nu HERREN vise eder Godhed og Trofasthed! Men ogsaa
jeg vil gøre godt imod eder, fordi I gjorde dette. **7** Tag
eder derfor sammen og vis eder som stærke Mænd; thi
eders Herre Saul er død, og Judas Hus har allerede salvet
mig til Konge!« **8** Men Abner, Ners Søn, Sauls Hærfører,
tog Sauls Søn Isjbosjet og bragte ham over til Mahanajim
9 og udraabte ham til Konge over Gilead, Aseriterne,
Jizre'el, Efraim og Benjamin, over hele Israel. **10** Isjbosjet,
Sauls Søn, var fyrretyve Aar, da han blev Konge over
Israel, og han herskede to Aar. Kun Judas Hus sluttede
sig til David. **11** Den Tid David herskede i Hebron over
Judas Hus, var syv Aar og seks Maaneder. **12** Abner, Ners
Søn, drog med Isjbosjets, Sauls Søns, Folk fra Mahanajim
til Gibeon; **13** ligeledes drog Joab, Zerujas Søn ud med
Davids Folk, og de stødte sammen med dem ved Dammen
i Gibeon; og de slog sig ned hver paa sin Side af Dammen.

14 Da sagde Abner til Joab: »Lad de unge Mænd staa op
og udføre Vaaben lege for os!« Og Joab sagde: »Ja, lad
dem staa op!« **15** Saa stod de op og gik frem lige mange
fra hver Side, tolv Benjaminiter for Isjbosjet, Sauls Søn,
og tolv af Davids Folk; **16** men de greb hverandre om
Hovedet og stødte Sværdet i Siden paa hverandre, saa de
faldt alle til Hobe. Derfor kalder man dette Sted Helkat-
Hazzurim; det ligger ved Gibeon. **17** Samme Dag kom
det til en meget haard Kamp, i hvilken Abner og Israels
Mænd blev drevet paa Flugt af Davids Folk. **18** Ved den
Lejlighed var Zerujas tre Sønner med, Joab, Abisjaj og
Asa'el; og Asa'el, der var rapfodet som Markens Gazeller,
19 forfulgte Abner uden at bøje af til højre eller venstre.
20 Abner vendte sig om og spurgte: »Er det dig, Asa'el?«
Han svarede: »Ja, det er!« **21** Da sagde Abner: »Bøj af
til en af Siderne, grib en af de unge Mænd og tag dig
hans Rustning!« Men Asa'el vilde ikke opgive at forfølge
ham. **22** Da sagde Abner videre til Asa'el: »Stands med
at forfølge mig! Hvorfor skal jeg slaa dig til Jorden? Og
hvorledes skal jeg saa kunne se din Broder Joab i Øjnene?«
23 Men han vægrede sig ved at standse, og Abner stødte
da baglæns Spydet gennem Underlivet paa ham, saa
det kom ud af Ryggen, og han faldt død om paa Stedet.
Og alle, som kom til Stedet, hvor Asa'el laa og var død,
stod stille. **24** Men Joab og Abisjaj forfulgte Abner, og da
Solen gik ned, havde de naaet Gibeat-Amma, som ligger
østen for Gia ved Vejen til Gibeons Ørken. **25** Da samlede
Benjaminiterne sig om Abner og stillede sig i Klynge paa
Toppen af Gibeat-Amma. **26** Men Abner raabte til Joab:

»Skal da Sværdet altid blive ved at fortære? Ved du ikke,
at Eftersmagen er besk? Hvor længe skal det vare, inden
du byder Folket standse med at forfølge deres Brødre?«
27 Joab svarede: »Saa sandt HERREN lever: Havde du ikke
talt, vilde Folkene først i Morgen have standset med at
forfølge deres Brødre!« **28** Derpaa stødte Joab i Hornet,
og hele Folket standsede; de forfulgte ikke mere Israel og
fortsatte ikke Kampen. **29** Abner og hans Mænd vandrede
saa i Løbet af Natten igennem Arabalavningen, satte over
Jordan, gik hele Kløften igennem og kom til Mahanajim.
30 Da Joab vendte tilbage fra Forfølgelsen af Abner og
samlede alle Krigerne, savnedes foruden Asa'el nitten
Mand af Davids Folk, **31** medens Davids Folk havde slaaet
360 Mand ihjel af Benjaminiterne, Abners Folk. **32** Derpaa
bar de Asa'el bort og jordede ham i hans Faders Grav i
Betlehem, og Joab og hans Mænd vandrede hele Natten
igennem; da Solen stod op, naaede de Hebron.

3 Krigen imellem Sauls og Davids Huse trak i Langdrag;
men David blev stærkere og stærkere, Sauls Hus svagere
og svagere. **2** I Hebron fødtes der David Sønner; hans
førstefødte var Amnon, Søn af Ahinoam fra Jizre'el, **3**
den næstældste Kil'ab, Søn af Abigajil, Karmeliten Nabals
Hustru, den tredje Absalom, en Søn af Kong Talmaj af
Gesjurs Datter Ma'aka, **4** den fjerde Adonija, en Søn af
Haggit, den femte Sjefatja, en Søn af Abital, **5** og den
sjette Jitream, Søn af Davids Hustru Egla. Disse fødtes
David i Hebron. **6** Under Krigen mellem Sauls og Davids
Huse ydede Abner Sauls Hus kraftig Støtte. **7** Nu havde
Saul haft en Medhustru ved Navn Rizpa, Ajjas Datter.

Og Isjbosjet sagde til Abner: »Hvorfor gik du ind til min
Faders Medhustru?« **8** Abner blev opbragt over Isjbosjets
Ord og sagde: »Er jeg nu blevet et Hundehoved fra Juda?
Nu har jeg Gang paa Gang vist Godhed mod din Fader
Sauls Hus, hans Brødre og Venner og ikke ladet dig falde
i Davids Haand, og saa gaar du nu i Rette med mig for
en Kvindes Skyld! **9** Gud ramme Abner baade med det
ene og det andet: Hvad HERREN tilsvor David, skal jeg
nu sørge for bliver opfyldt paa ham; **10** jeg skal sørge
for, at Sauls Hus mister Kongedømmet og Davids Trone
bliver rejst over Israel og Juda fra Dan til Be'ersjeba!«
11 Og af Frygt for Abner kunde Isjbosjet ikke svare et
Ord. **12** Saa sendte Abner Sendebud til David i Hebron og
lod sige: »Slut Pagt med mig! Se, jeg vil hjælpe dig og
bringe hele Israel over paa din Side!« **13** Han svarede:
»Vel, jeg vil slutte Pagt med dig; men een Ting kræver jeg
af dig: Du bliver ikke stedet for mit Aasyn, med mindre
du har Sauls Datter Mikal med, naar du kommer!« **14**
David sendte derpaa Bud til Isjbosjet, Sauls Søn, og lod
sige: »Giv mig min Hustru Mikal, som jeg blev trolovet
med for 100 Filisterforhuder!« **15** Da sendte Isjbosjet Bud
og lod hende hente hos hendes Mand Paltiel, Lajisj's Søn.
16 Hendes Mand fulgte hende grædende lige til Bahurim;
her sagde Abner til ham: »Gaa nu hjem!« Saa vendte han
hjem. **17** Men Abner havde forhandlet med Israels Ældste
og sagt: »Allerede tidligere ønskede I David til Konge; **18**
saa gør nu Alvor af det! Thi HERREN har sagt om David:
Ved min Tjener Davids Haand vil jeg frelse mit Folk Israel
fra Filisternes og alle dets Fjenders Haand!« **19** Abner

talte ogsaa til Benjamin derom. Endelig gik Abner ogsaa til Hebron for at meddele David alt, hvad Israel og hele Benjamins Hus havde vedtaget. **20** Da Abner, fulgt af tyve Mænd, kom til David i Hebron, gjorde David Gæstebud for Abner og Mændene, som var med ham. **21** Derpaa sagde Abner til David: »Lad mig bryde op og drage hen og samle hele Israel om min Herre Kongen, for at de kan slutte Pagt med dig, at du kan blive Konge over alt, hvad din Hu staar til!« Da lod David Abner rejse, og han drog bort i Fred. **22** Just da kom Davids Folk og Joab hjem fra et Strejftog og medførte et rigt Bytte; Abner var da ikke mere hos David i Hebron, thi David havde ladet ham rejse, og han var draget bort i Fred. **23** Da nu Joab var vendt hjem med hele sin Hær, fik han at vide at Abner, Ners Søn, havde været hos Kongen, og at denne havde ladet ham rejse, saa han var draget bort i Fred. **24** Da gik Joab til Kongen og sagde: »Hvad har du gjort? Abner har jo været hos dig! Hvorfor lod du ham rejse, saa han frit kunde drage bort? **25** Indser du ikke, at Abner, Ners Søn, kun kom for at bedrage dig, udspejde din Færd og faa at vide, hvad du har for!« **26** Saa gik Joab bort fra David og sendte uden Davids Vidende Sendebud efter Abner og de hentede ham tilbage fra Bor-Sira. **27** Og da Abner kom tilbage til Hebron, tog Joab ham til Side midt i Porten for at tale uhindret med ham; og der dræbte han ham ved et Stik i Underlivet for at hævne sin Broder Asa'els Blod. **28** Da det siden kom David for Øre, sagde han: »Jeg og mit Rige er til evig Tid uden Skyld for HERREN i Abners, Ners Søns, Blod! **29** Det komme over Joabs Hoved og over hele

hans Fædrenehus; og Joabs Hus være aldrig frit for Folk, som lider af Flaad eller Spedalsk hed, gaar med Krykke eller falder for Sværdet eller mangler Brød!« **30** Men Joab og hans Broder Abisjaj havde slaaet Abner ihjel, fordi han havde fældet deres Broder Asa'el i Kampen ved Gibeon. **31** Derpaa sagde David til Joab og alle Folkene, som fulgte ham: »Sønderriv eders Klæder, tag Sæk om eder og hold Klage over Abner!« Og Kong David gik selv bag efter Baaren. **32** Og da man jordede Abner i Hebron, græd Kongen højt ved Abners Grav, og alt Folket græd med, **33** Da sang Kongen denne Klagesang over Abner: Skulde Abner dø en Daares Død? **34** Dine Hænder var ikke bundne, dine Fødder ikke lagt i Lænker, du faldt, som man falder for Misdædere! Da græd hele Folket end mere over ham, **35** og da hele Folket kom for at faa David til at spise, medens det endnu var Dag, svor David: »Gud ramme mig baade med det ene og det andet, om jeg smager Brød eller noget andet, før Sol gaar ned!« **36** Hele Folket lagde Mærke dertil, og det gjorde et godt Indtryk paa dem; alt, hvad Kongen foretog sig, gjorde et godt Indtryk paa alt Folket; **37** og hele Folket og hele Israel skønnede den Dag, at Kongen ikke var Ophavsmand til Drabet paa Abner, Ners Søn. **38** Og Kongen sagde til sine Folk: »Ved I ikke, af der i Dag er faldet en Øverste og Stormand i Israel? **39** Men jeg er endnu for svag, skønt jeg er salvet til Konge, og disse Mænd, Zerujasønnerne, er mig for stærke. HERREN gengælde Udaadsmanden hans Skændselsdaad!«

4 Da Isjbosjet, Sauls Søn, hørte, at Abner var død i
Hebron, tabte han Modet, og hele Israel grebes af Skræk.
2 Nu havde Isjbosjet, Sauls Søn, to Mænd, der var Førere
for Strejfskarer, den ene hed Ba'ana, den anden Rekab,
Sønner af Benjaminiten Rimmon fra Be'erot; thi ogsaa
Be'erot regnes til Benjamin; **3** dog var Be'erotiterne
flygtet til Gittajim, hvor de bor som fremmede den Dag i
Dag. **4** Sauls Søn Jonatan havde en Søn, der var lam i
Fødderne; han var fem Aar gammel, da Efterretningen om
Saul og Jonatan kom fra Jizre'el, og hans Fostermoder tog
ham og flygtede; men under hendes skyndsomme Flugt
faldt han fra hende og blev lam; hans Navn var Mefibosjet.
5 Be'erotiten Rimmons Sønner Rekab og Ba'ana gav sig
paa Vej og kom ved Middagstide til Isjbosjets Hus, medens
han sov til Middag; **6** og da Dørvogtersken, som var ved at
rense Hvede, var faldet i Søvn, slap Rekab og hans Broder
Ba'ana forbi **7** og trængte ind i Huset, hvor Isjbosjet
laa paa sit Leje i Soveværelset; og de slog ham ihjel og
huggede Hovedet af ham; derpaa tog de Hovedet og
vandrede i Løbet at Natten gennem Arabalavningen **8** og
bragte Isjbosjets Hoved til David i Hebron, idet de sagde
til Kongen: »Her er Hovedet af Isjbosjet, din Fjende Sauls
Søn, han, som stod dig efter Livet; i Dag har HERREN
givet min Herre Kongen Hævn over Saul og hans Afkom!«
9 Da svarede David Be'erotiten Rimmons Sønner Rekab
og hans Broder Ba'ana: »Saa sandt HERREN lever, som
har udfriet mig af al Trængsel: **10** Den, som bragte mig
Efterretning om Sauls Død, i den Tro at han bragte et
Glædesbud, ham greb jeg og lod dræbe i Ziklag for at

give ham Løn for hans Glædesbud; **11** hvor meget mere
skulde jeg da ikke nu, naar gudløse Mænd har myrdet en
retfærdig Mand paa hans Leje i hans eget Hus, kræve
hans Blod af eder og udrydde eder af Jorden!« **12** Derpaa
bød David sine Folk dræbe dem, og de huggede Hænder
og Fødder af dem og hængte dem op ved Dammen i
Hebron; men Isjbosjets Hoved tog de og jordede i Abners
Grav i Hebron.

5 Derpaa kom alle Israels Stammer til David i Hebron og
sagde: »Vi er jo dit Kød og Blod! **2** Allerede før i Tiden,
da Saul var Konge over os, var det dig, som førte Israel
ud i Kamp og hjem igen; og HERREN sagde til dig: Du
skal vogte mit Folk Israel og være Hersker over Israel!« **3**
Og alle Israels Ældste kom til Kongen i Hebron, og Kong
David sluttede i Hebron Pagt med dem for HERRENS
Aasyn, og de salvede David til Konge over Israel. **4** David
var tredive Aar, da han blev Konge, og han herskede
fyrretyve Aar. **5** I Hebron herskede han over Juda syv
Aar og seks Maaneder, og i Jerusalem herskede han tre
og tredive Aar over hele Israel og Juda. **6** Derpaa drog
Kongen med sine Mænd til Jerusalem mod Jebusiterne,
som boede deri Landet. Man sagde til Kongen: »Her
kan du ikke trænge ind, thi blinde og lamme vil slaa
dig tilbage!« Dermed vilde de sige: »David kommer ikke
herind!« **7** Men David indtog Klippeborgen Zion, det
er Davidsbyen. **8** Paa den Dag sagde David: »Enhver,
som trænger frem til Vandledningen og slaar en Jebusit,
de halte og blinde, som Davids Sjæl hader, skal være
Øverste og Hærfører«. Derfor siger man: »En blind og en

lam kommer ikke ind i Huset!« **9** Saa tog David Bolig i Klippeborgen og kaldte den Davidsbyen; og han befæstede Byen rundt om fra Millo og indefter. **10** Og David blev mægtigere og mægtigere; HERREN, Hærskarers Gud, var med ham. **11** Kong Hiram af Tyrus sendte Sendebud til David med Cedertræer og tillige Tømmermænd og Stenhuggere, som byggede ham et Hus. **12** Da skønnede David, at HERREN havde sikret hans Kongemagt over Israel og højnet hans Kongedømme for sit Folk Israels Skyld. **13** David tog i Jerusalem endnu flere Medhustruer og Hustruer, efter at han var kommet dertil fra Hebron, og der fødtes ham flere Sønner og Døtre. **14** Navnene paa dem, som fødtes ham i Jerusalem, er følgende: Sjammua, Sjobab, Natan, Salomo, **15** Jibhar, Elisjua, Nefeg, Jafia, **16** Elisjama, Ba'aljada og Elifelet. **17** Men da Filisterne hørte, at David var salvet til Konge over Israel, rykkede de alle ud for at søge efter ham. Ved Efterretningen herom drog David ned til Klippeborgen, **18** medens Filisterne kom og bredte sig i Refaimdalen. **19** David raadspurgte da HERREN: »Skal jeg drage op mod Filisterne? Vil du give dem i min Haand?« Og HERREN svarede David: »Drag op, thi jeg vil give Filisterne i din Haand!« **20** Saa drog David til Ba'al-Perazim, og der slog han dem. Da sagde han: »HERREN har brudt igennem mine Fjender foran mig, som Vand bryder igennem!« Derfor kalder man Stedet Ba'al-Perazim. **21** Og de lod deres Guder i Stikken der, og David og hans Mænd tog dem. **22** Men Filisterne bredte sig paa ny i Refaimdalen. **23** Da David raadspurgte HERREN, svarede han: »Drag ikke imod dem, men omgaa

dem og fald dem i Ryggen ud for Bakabuskene. **24** Naar du da hører Lyden af Skridt i Bakabuskenes Toppe, skal du skynde dig, thi saa er HERREN draget ud foran dig for at slaa Filisternes Hær!« **25** David gjorde, som HERREN bød, og slog Filisterne fra Gibeon til hen imod Gezer.

6 David samlede alt udsøgt Mandskab i Israel, 30 000 Mand. **2** Derpaa brød David op med alle sine Krigere og drog til Ba'al i Juda for der at hente Guds Ark, over hvilken Hærskarers HERRES Navn er nævnet, han, som troner over Keruberne. **3** De satte da Guds Ark paa en ny Vogn og førte den bort fra Abinadabs Hus paa Højen, og Abinadabs Sønner Uzza og Ajo kørte Vognen, **4** saaledes at Uzza gik ved Siden af og Ajo foran Guds Ark. **5** David og hele Israel legede af alle Kræfter for HERRENS Aasyn til Sang og til Citre, Harper, Pauker, Bjælder og Cymbler. **6** Men da de kom til Nakons Tærskeplads, rakte Uzza Haanden ud og greb fat i Guds Ark, fordi Okserne snublede. **7** Da blussede HERRENS Vrede op mod Uzza, og Gud slog ham der, fordi han rakte Haanden ud mod Arken, og han døde paa Stedet ved Siden af Guds Ark. **8** Men David græmmede sig over, at HERREN havde tilføjet Uzza et Brud. Derfor kaldte man Stedet Perez-Uzza, som det hedder den Dag i Dag. **9** Og David grebes den Dag af Frygt for HERREN og sagde: »Hvor kan da HERRENS Ark komme hen hos mig!« **10** Og David vilde ikke flytte HERRENS Ark hen hos sig i Davidsbyen, men lod den sætte ind i Gatiten Obed-Edoms Hus. **11** HERRENS Ark blev saa i Gatiten Obed-Edoms Hus tre Maaneder, og HERREN velsignede Obed-Edom og hele hans Hus. **12**

Da nu Kong David fik Underretning om, at HERREN for Guds Arks Skyld havde velsignet Obed-Edoms Hus og alt, hvad hans var, gik han hen og lod under Festglæde Guds Ark bringe op fra Obed-Edoms Hus til Davidsbyen. **13** Og da de, som bar HERRENS Ark, havde gaaet seks Skridt, ofrede han en Okse og en Fedekalv. **14** Og David dansede af alle Kræfter for HERRENS Aasyn, iført en linned Efod. **15** Saaledes bragte David og hele Israel HERRENS Ark op under Festjubel og Hornblæsning. **16** Men da HERRENS Ark kom til Davidsbyen, saa Sauls Datter Mikal ud af Vinduet; og da hun saa Kong David springe og danse for HERRENS Aasyn, ringeagtede hun ham i sit Hjerte. **17** De førte saa HERRENS Ark ind og stillede den paa Plads midt i det Telt, David havde rejst den, og David ofrede Brændofre og Takofre for HERRENS Aasyn. **18** Og da David var færdig med Brændofrene og Takofrene, velsignede han Folket i Hærskarers HERRES Navn **19** og uddelte til alt Folket, til hver enkelt af hele Israels Mængde, baade Mand og Kvinde, et Brød, et Stykke Kød og en Rosinkage; derpaa gik alt Folket hver til sit. **20** Men da David vendte hjem for at velsigne sit Hus, gik Sauls Datter Mikal ham i Møde og sagde: »Hvor ærbart Israels Konge opførte sig i Dag, da han blottede sig for sine Undersaatters Trælkvinders Øjne, som letfærdige Mennesker plejer at gøre!« **21** David svarede Mikal: »For HERRENS Aasyn vil jeg lege, saa sandt HERREN lever, som udvalgte mig fremfor din Fader og hele hans Hus, saa han satte mig til Fyrste over HERRENS Folk Israel; jeg vil lege for HERRENS Aasyn, **22** selv om jeg derved

nedværdiges og synker endnu dybere i dine Øjne; men hos Trælkvinderne, du talte om, skal jeg vinde Ære!« **23** Og Sauls Datter Mikal fik til sin Dødedag intet Barn.

7 Engang Kongen sad i sit Hus, efter at HERREN havde skaffet ham Ro for alle hans Fjender rundt om, **2** sagde han til Profeten Natan: »Se, jeg har et Cedertræshus at bo i, men Guds Ark har Plads i et Telt!« **3** Natan svarede Kongen: »Gør alt, hvad din Hu staar til, thi HERREN er med dig!« **4** Men samme Nat kom HERRENS Ord til Natan saaledes: **5** »Gaa hen og sig til min Tjener David: Saa siger HERREN: Skulde du bygge mig et Hus at bo i? **6** Jeg har jo ikke haft noget Hus at bo i, siden den Dag jeg førte Israeliterne op fra Ægypten, men vandrede med, boende i et Telt. **7** Har jeg, i al den Tid jeg vandrede om blandt alle Israeliterne, sagt til nogen af Israels Dommere, som jeg satte til at vogte mit Folk Israel: Hvorfor bygger I mig ikke et Cedertræshus? **8** Sig derfor til min Tjener David: Saa siger Hærskarers HERRE: Jeg tog dig fra Græsgangen, fra din Plads bag Smaakvæget til at være Fyrste over mit Folk Israel, **9** og jeg var med dig, overalt hvor du færdedes, og udryddede alle dine Fjender foran dig; jeg vil skabe dig et Navn som de størstes paa Jorden **10** og skaffe mit Folk Israel en Hjemstavn og plante det, saa det kan blive boende paa sit Sted uden mere at skulle forstyrres i sin Ro, og uden at Voldsmænd mere skal plage det som tidligere, **11** dengang jeg satte Dommere over mit Folk Israel; og jeg vil give det Ro for alle dets Fjender. Saa kundgør HERREN dig nu: Et Hus vil HERREN bygge dig! **12** Naar dine Dage er omme, og du hviler hos dine

Fædre, vil jeg efter dig oprejse din Sæd, som udgaar af dit Liv, og grundfæste hans Kongedømme. **13** Han skal bygge mit Navn et Hus, og jeg vil grundfæste hans Kongetrone evindelig. **14** Jeg vil være din Sæd en Fader, og den skal være mig en Søn! Naar den synder, vil jeg tugte den med Menneskestok og Menneskers Slag, **15** men min Miskundhed vil jeg ikke tage fra den, som jeg tog den fra din Forgænger. **16** Dit Hus og dit Kongedømme skal staa fast for mit Aasyn til evig Tid, din Trone skal staa til evig Tid!« **17** Alle disse Ord og hele denne Aabenbaring meddelte Natan David. **18** Da gik Kong David ind og dvælede for HERRENS Aasyn og sagde: »Hvem er jeg, Herre, HERRE, og hvad er mit Hus, at du har bragt mig saa vidt? **19** Men end ikke det var dig nok Herre, HERRE, du gav ogsaa din Tjeners Hus Forjættelser for fjerne Tider og lod mig skue kommende Slægter, Herre, HERRE! **20** Hvad mere har David at sige dig Du kender jo dog din Tjener, Herre, HERRE. **21** For din Tjeners Skyld, og fordi din Hu stod dertil, gjorde du dette og kundgjorde din Tjener alt dette store, **22** Herre, HERRE; thi ingen er som du, og der er ingen Gud uden dig efter alt hvad vi har hørt med vore Ører. **23** Og hvor paa Jorden findes et Folk som dit Folk Israel, et Folk, som Gud kom og udfriede og gjorde til sit Folk for at vinde sig et Navn og udføre store og frygtelige Gerninger for dem ved at drive andre Folkeslag med deres Guder bort foran sit Folk, det, du udfriede fra Ægypten? **24** Du har grundfæstet dit Folk Israel som dit Folk til evig Tid, og du, HERRE, er blevet deres Gud. **25** Saa opfyld da, HERRE, Gud, til evig Tid den

Forjættelse, du udtalte om din Tjener og hans Hus og gør, som du sagde! **26** Da skal dit Navn blive stort til evig Tid, saa man siger: Hærskarers HERRE, Gud over Israel! Og din Tjener Davids Hus skal staa fast for dit Aasyn. **27** Thi du, Hærskarers HERRE, Israels Gud, har aabenbaret for din Tjener: Jeg vil bygge dig et Hus! Derfor har din Tjener fundet sit Hjerte til at bede denne Bøn til dig. **28** Derfor, Herre, HERRE, du er Gud, og dine Ord er Sandhed! Du har givet din Tjener denne Forjættelse, **29** saa lad det behage dig at velsigne din Tjeners Hus, at det til evig Tid maa staa fast for dit Aasyn. Thi du, Herre, HERRE, har talt, og med din Velsignelse skal din Tjeners Hus velsignes evindelig!«

8 Nogen Tid efter slog David Filisterne og undertvang dem, og David fratog Filisterne Meteg-Ha'amma. **2** Fremdeles slog han Moabiterne, og han maalte dem med en Snor, idet han lod dem lægge sig ned paa Jorden og afmaalte to Snorlængder, der skulde dræbes, og een, der skulde blive i Live. Saaledes blev Moabiterne Davids skatskyldige Undersaatter. **3** Ligeledes slog David Rehobs Søn, Kong Hadad'ezer af Zoba, da han var draget ud for at genoprette sit Herredømme ved Floden. **4** David fratog ham 1700 Ryttere og 20 000 Mand Fodfolk og lod alle Stridshestene lamme paa hundrede nær, som han skaanede. **5** Og da Aramæerne fra Damaskus kom Hadad'ezer af Zoba til Hjælp, slog David 22 000 Mand af Aramæerne. **6** Derpaa indsatte David Fogeder i det damaskenske Aram, og Aramæerne blev Davids skatskyldige Undersaatter. Saaledes, gav HERREN David

Sejr, overalt hvor han drog frem. **7** Og David tog de Guldskjolde, Hadad'ezers Folk havde baaret, og bragte dem til Jerusalem; **8** og fra Hadad'ezers Byer Teba og Berotaj bortførte Kong David Kobber i store Mængder. **9** Men da Kong To'i af Hamat hørte, at David havde slaaet hele Hadad'ezers Stridsmagt, **10** sendte han sin Søn Hadoram til Kong David for at hilse paa ham og lykønske ham til, at han havde kæmpet med Hadad'ezer og slaaet ham — Hadad'ezer havde nemlig ligget i Krig med To'i — og han medbragte Sølv-, Guld— og Kobber-sager. **11** Ogsaa dem helligede Kong David HERREN tillige med det Sølv og Guld, han havde helliget af Byttet fra alle de undertvungne Folk, **12** Edom, Moab Ammoniterne, Filisterne, Amalek, og af det Bytte, han havde taget fra Rehobs Søn, Kong Hadad'ezer af Zoba. **13** Og David vandt sig et Navn. Da han vendte tilbage fra Sejren over Aram, slog han Edom i Saltdalen, 18 000 Mand; **14** derpaa indsatte han Fogeder i Edom; i hele Edom indsatte han Fogeder, og alle Edomiterne blev Davids Undersaatter, Saaledes gav HERREN David Sejr, overalt hvor han drog frem. **15** Og David var Konge over hele Israel, og han øvede Ret og Retfærdighed mod hele sit Folk. **16** Joab, Zerujas Søn, var sat over Hæren; Josjafat, Ahiluds Søn, var Kansler; **17** Zadok, Abitubs Søn, og Ebjatar, Ahimeleks Søn, var Præster; Seraja var Statsskriver; **18** Benaja, Jojadas Søn, var sat over Kreterne og Pleterne, og Davids Sønner var Præster.

9 David sagde: »Er der endnu nogen tilbage af Sauls Hus? Saa vil jeg vise Godhed imod ham for Jonatans Skyld!«

2 Nu var der i Sauls Hus en Træl ved Navn Ziba; han
blev kaldt op til David, og Kongen sagde til ham: »Er du
Ziba?« Han svarede: »Ja, det er din Træl!« **3** Da sagde
Kongen: »Er der ingen tilbage af Sauls Hus? Saa vil jeg
vise Guds Godhed imod ham.« Ziba svarede Kongen: »Der
lever endnu en Søn af Jonatan; han er lam i Fødderne.«
4 Da spurgte Kongen: »Hvor er han?« Og Ziba svarede
Kongen: »Han er i Makirs, Ammiels Søns, Hus i Lodebar.«
5 Saa lod Kong David ham hente i Makirs, Ammiels Søns,
Hus i Lodebar. **6** Da Mefibosjet, Sauls Søn Jonatans Søn,
kom ind til David, faldt han paa sit Ansigt og bøjede sig.
David sagde: »Mefibosjet!« Han svarede: »Ja, her er din
Træl!« **7** David sagde til ham: »Frygt ikke! Jeg vil vise dig
Godhed for din Fader Jonatans Skyld og give dig hele
din Fader Sauls Jordegods tilbage; og du skal altid spise
ved mit Bord.« **8** Da bøjede han sig og sagde: »Hvad er
din Træl, siden du tager Hensyn til en død Hund som
mig?« **9** Derpaa lod Kongen Sauls Tjener Ziba kalde og
sagde til ham: »Alt, hvad der tilhørte Saul og hele hans
Hus, har jeg givet din Herres Søn; **10** men du tillige med
dine Sønner og Trælle skal dyrke Jorden og indhøste
Afgrøden, for at din Herres Hus kan have sit Underhold
deraf; men din Herres Søn Mefibosjet skal altid spise ved
mit Bord.« Ziba havde femten Sønner og tyve Trælle.
11 Da sagde Ziba til Kongen: »Din Træl vil gøre, ganske
som min Herre Kongen byder!« Mefibosjet spiste saa
ved Davids Bord, som var han en af Kongens Sønner. **12**
Mefibosjet havde en lille Søn ved Navn Mika. Hele Zibas
Husstand var Mefibosjets Trælle. **13** Og Mefibosjet boede

i Jerusalem, thi han spiste altid ved Kongens Bord. Og han var lam i begge Fødder.

10 Nogen Tid efter døde Ammoniternes Konge, og hans Søn Hanun blev Konge i hans Sted. **2** Da tænkte David: »Jeg vil vise Hanun, Nahasj's Søn, Venlighed, ligesom hans Fader viste mig Venlighed.« Og David sendte Folk for at vise ham Deltagelse i Anledning af hans Faders Død. Men da Davids Mænd kom til Ammoniternes Land, **3** sagde Ammoniternes Høvdinger til deres Herre Hanun: »Tror du virkelig, det er for at hædre din Fader, at David sender Bud og viser dig Deltagelse? Mon ikke det er for at udforske og udspejde Byen og ødelægge den, at David sender sine Folk til dig?« **4** Da tog Hanun Davids Folk og lod det halve af deres Skæg afrage og Halvdelen af deres Klæder skære af til Sædet, og derpaa lod han dem gaa. **5** Da David fik Efterretning herom, sendte han dem et Bud i Møde, thi Mændene var blevet grovelig forhaanet; og Kongen lod sige: »Bliv i Jeriko, til eders Skæg er vokset ud!« **6** Men da Ammoniterne saa, at de havde lagt sig for Had hos David, sendte de Bud og lejede Aramæerne fra Bet-Rehob og Zoba, 20 000 Mand Fodfolk, Kongen af Ma'aka med 1000 Mand og Folkene fra Tob, 12 000 Mand. **7** Da David hørte det, sendte han Joab af Sted med hele Hæren og Kærnetropperne. **8** Ammoniterne rykkede saa ud og stillede sig op til Kamp lige uden for Porten, medens Aramæerne fra Zoba og Rehob og Mændene fra Tob og Ma'aka stod for sig selv paa aaben Mark. **9** Da Joab saa, at Angreb truede ham baade forfra og bagfra, gjorde han et Udvalg blandt alt Israels udsøgte

Mandskab og tog Stilling over for Aramæerne, **10** medens
han overlod Resten af Mandskabet til sin Broder Abisjaj,
som tog Stilling over for Ammoniterne. **11** Og han sagde:
»Hvis Aramæerne bliver mig for stærke, skal du ile mig
til Hjælp; men bliver Ammoniterne dig for stærke, skal
jeg komme og hjælpe dig. **12** Tag Mod til dig og lad os
tappert værge vort Folk og vor Guds Byer — saa faar
HERREN gøre, hvad ham tykkes godt!« **13** Derpaa rykkede
Joab frem med sine Folk til Kamp mod Aramæerne, og
de flygtede for ham. **14** Og da Ammoniterne saa, at
Aramæerne tog Flugten, flygtede de for Abisjaj og trak
sig ind i Byen. Derpaa vendte Joab tilbage fra Kampen
med Ammoniterne og kom til Jerusalem. **15** Men da
Aramæerne saa, at de var slaaet af Israel, samlede de
sig, **16** og Hadad'ezer sendte Bud og lod Aramæerne
hinsides Floden rykke ud, og de kom til Helam med
Sjobak, Hadad'ezers Hærfører, i Spidsen. **17** Da David fik
Efterretning herom, samlede han hele Israel, satte over
Jordan og kom til Helam, hvor Aramæerne stillede sig op
til Kamp mod David og angreb ham. **18** Men Aramæerne
flygtede for Israel, og David nedhuggede 700 Stridsheste
og 40 000 Mand af Aram; ogsaa deres Hærfører Sjobak
slog han ihjel der. **19** Da alle Hadad'ezers Lydkonger saa,
at de var slaaet af Israel, sluttede de Fred med Israel og
underkastede sig. Og Aramæerne vovede ikke at hjælpe
Ammoniterne mere.

11 Næste Aar, ved den Tid Kongerne drager i Krig, sendte
David Joab ud med sine Folk og hele Israel, og de hærgede
Ammoniternes Land og belejrede Rabba. David blev

derimod selv i Jerusalem. **2** Saa skete det en Aftenstund, da David havde rejst sig fra sit Leje og vandrede paa Kongepaladsets Tag, at han fik Øje paa en Kvinde, der var i Færd med at bade sig; og Kvinden, var meget smuk. **3** David sendte da Bud for at forhøre sig om hende, og der blev sagt: »Det er vist Batseba, Eliams Datter, Hetiten Urias's Hustru!« **4** Saa lod David hende hente, og da hun kom til ham, laa han hos hende; hun havde lige renset sig efter sin Urenhed. Derefter vendte hun hjem igen. **5** Men da Kvinden blev frugtsommelig, sendte hun Bud til David og lod sige: »Jeg er frugtsommelig!« **6** Da sendte David det Bud til Joab: »Send Hetiten Urias til mig!« Og Joab sendte Urias til David. **7** Da Urias kom, spurgte David, hvorledes det stod til med Joab og Hæren, og hvorledes det gik med Krigen. **8** Derpaa sagde David til Urias: »Gaa nu ned til dit Hus og tvæt dine Fødder!« Urias gik da ud af Kongens Palads, og en Gave fra Kongen blev sendt efter ham; **9** men Urias lagde sig ved Indgangen til Kongens Palads hos sin Herres Folk og gik ikke ned til sit Hus. **10** Da David fik at vide, at Urias ikke var gaaet ned til sit Hus, sagde han til ham: »Kommer du ikke lige fra Rejsen? Hvorfor gaar du saa ikke ned til dit Hus?« **11** Urias svarede David: »Arken og Israel og Juda bor i Hytter, og min Herre Joab og min Herres Trælle ligger lejret paa aaben Mark; skulde jeg da gaa til mit Hus for at spise og drikke og søge min Hustrus Leje? Saa sandt HERREN lever, og saa sandt du lever, jeg gør det ikke!« **12** Da sagde David til Urias: »Saa bliv her i Dag; i Morgen vil jeg lade dig rejse!« Urias blev da i Jerusalem den Dag. **13**

Næste Dag indbød David ham til at spise og drikke hos sig og fik ham beruset. Men om Aftenen gik han ud og lagde sig paa sit Leje hos sin Herres Folk; til sit Hus gik han ikke ned. **14** Næste Morgen skrev David et Brev til Joab og sendte det med Urias. **15** I Brevet skrev han: »Sæt Urias der, hvor Kampen er haardest, og lad ham i Stikken, saa han kan blive dræbt!« **16** Joab, der var ved at belejre Byen, satte da Urias paa en Plads, hvor han vidste, der stod tapre Mænd over for ham: **17** og da Mændene i Byen gjorde Udfald og angreb Joab, faldt nogle af Folket, af Davids Mænd; ogsaa Hetiten Urias faldt. **18** Da sendte Joab David Melding om hele Slagets Gang, **19** og han gav Sendebudet den Befaling: »Naar du har givet Kongen Beretning om hele Slagets Gang, **20** kan det være, at Kongen bruser op i Vrede og siger til dig: Hvorfor kom I Byen saa nær i Slaget? I maatte jo vide, at der vilde blive skudt oppe fra Muren! **21** Hvem var det, der dræbte Abimelek, Jerubba'als Søn? Var det ikke en Kvinde, som kastede en Møllesten ned paa ham fra Muren, saa han fandt sin Død i Tebez? Hvorfor kom I Muren saa nær? Saa skal du sige: Ogsaa din Træl Hetiten Urias faldt!« **22** Saa drog Budet af Sted og kom og meldte David alt, hvad Joab havde paalagt ham, hele Slagets Gang. Da blussede Davids Vrede op mod Joab, og han sagde til Budet: »Hvorfor kom I Byen saa nær i Slaget? I maatte jo vide, at der vilde blive skudt oppe fra Muren! Hvem var det, der dræbte Abimelek, Jerubba'als Søn? Var det ikke en Kvinde, som kastede en Møllesten ned paa ham fra Muren, saa han fandt sin Død i Tebez? Hvorfor kom I Muren saa nær?« **23**

Budet sagde til David: »Mændene var os overlegne og rykkede ud imod os paa aaben Mark, men vi trængte dem tilbage til Portens Indgang; **24** saa skød Bueskytterne oppe fra Muren paa dine Trælle, og nogle af Kongens Trælle faldt; ogsaa din Træl Hetiten Urias faldt!« **25** Da sagde David til Budet: »Sig til Joab: Du skal ikke græmme dig over den Ting; thi Sværdet fortærer snart den ene, snart den anden; fortsæt med Kraft Kampen mod Byen og riv den ned! Med de Ord skal du sætte Mod i ham!« **26** Da Urias's Hustru hørte, at hendes Mand var faldet, holdt hun Dødeklage over sin Ægtefælle. **27** Men da Sørgetiden var omme, lod David hende hente til sit Hus, og hun blev hans Hustru og fødte ham en Søn. Men det, David havde gjort, var ondt i HERRENS Øjne.

12 Og HERREN sendte Natan til David. Da han kom ind til ham, sagde han: »Der boede to Mænd i samme By, en rig og en fattig. **2** Den rige havde Smaakvæg og Hornkvæg i Mængde, **3** medens den fattige ikke ejede andet end et eneste lille Lam, som han havde købt og opdrættet, og som var vokset op hos ham sammen med hans Børn; det aad af hans Brød, drak af hans Bæger og laa i hans Skød og var ham som en Datter. **4** Men da den rige Mand engang fik Besøg, ømmede han sig ved at tage noget af sit eget Smaakvæg eller Hornkvæg og tillave det til den vejfarende Mand, som var kommet til ham, men tog den fattige Mands Lam og tillavede det til sin Gæst!« **5** Da blussede Davids Vrede heftigt op mod den Mand, og han sagde til Natan: »Saa sandt HERREN lever: Den Mand, som gjorde det, er dødsens, **6** og Lammet skal han erstatte

firefold, fordi han handlede saa hjerteløst!« **7** Men Natan sagde til David: »Du er Manden! Saa siger HERREN, Israels Gud: Jeg salvede dig til Konge over Israel, og jeg friede dig af Sauls Haand; **8** jeg gav dig din Herres Hus, lagde din Herres Hustruer i din Favn og gav dig Israels og Judas Hus; og var det for lidet, vilde jeg have givet dig endnu mere, baade det ene og det andet. **9** Hvorfor har du da ringeagtet HERRENS Ord og gjort, hvad der er ondt i hans Øjne? Hetiten Urias har du dræbt med Sværdet; hans Hustru har du taget til Ægte, og ham har du slaaet ihjel med Ammoniternes Sværd. **10** Saa skal nu Sværdet aldrig vige fra dit Hus, fordi du ringeagtede mig og tog Hetiten Urias's Hustru til Ægte. **11** Saa siger HERREN: Se, jeg lader Ulykke komme over dig fra dit eget Hus, og jeg tager dine Hustruer bort for Øjnene af dig og giver dem til en anden, som skal ligge hos dine Hustruer ved højlys Dag. **12** Thi du handlede i det skjulte, men jeg vil opfylde dette Ord i hele Israels Paasyn og ved højlys Dag!« **13** Da sagde David til Natan: »Jeg har syndet mod HERREN!« Og Natan sagde til David: »Saa har HERREN ogsaa tilgivet dig din Synd; du skal ikke dø. **14** Men fordi du ved denne Gerning har vist Foragt for HERREN, skal Sønnen, som er født dig, visselig dø!« **15** Derpaa gik Natan til sit Hus. Og HERREN ramte det Barn, Urias's Hustru havde født David, med Sygdom. **16** Da søgte David Gud for Barnet, holdt Faste og gik hen og lagde sig om Natten paa Jorden i Sæk. **17** De ældste i hans Hus kom til ham for at faa ham til at rejse sig, men han vilde ikke, og han holdt ikke Maaltid sammen med dem. **18** Syvendedagen døde Barnet; men

Davids Folk turde ikke lade ham vide, at Barnet var død, thi de tænkte: »Da Barnet levede, vilde han ikke laane os Øre, naar vi talte til ham; hvor kan vi da nu sige til ham, at Barnet er død? Han kunde gøre en Ulykke!« **19** Men da David saa, at hans Folk hviskede sammen, skønnede han, at Barnet var død. Saa spurgte David sine Folk: »Er Barnet død?« Og de svarede: »Ja, han er død!« **20** Da rejste David sig fra Jorden, tvættede og salvede sig, tog andre Klæder paa og gik ind i HERRENS Hus og bad; saa gik han hjem, forlangte at faa Mad sat frem og spiste. **21** Da sagde hans Folk til ham: »Hvorledes er det dog, du bærer dig ad? Medens Barnet endnu levede, fastede du og græd; og nu da Barnet er død, rejser du dig og spiser!« **22** Han svarede: »Saa længe Barnet levede, fastede jeg og græd; thi jeg tænkte: Maaske er HERREN mig naadig, saa Barnet bliver i Live. **23** Men hvorfor skulde jeg faste, nu han er død? Kan jeg bringe ham tilbage igen? Jeg gaar til ham, men han kommer ikke tilbage til mig!« **24** Derpaa trøstede David sin Hustru Batseba, og efter at han var gaaet ind til hende og havde ligget hos hende, fødte hun en Søn, som han kaldte Salomo, og ham elskede HERREN. **25** Han overgav ham til Profeten Natan, og paa HERRENS Ord kaldte denne ham Jedidja. **26** Joab angreb imidlertid Rabba i Ammon og indtog Vandbyen. **27** Derpaa sendte Joab Bud til David og lod sige: »Jeg har angrebet Rabba og indtaget Vandbyen; **28** kald nu Resten af Hæren sammen, saa du kan belejre Byen og indtage den, for at det ikke skal blive mig, der indtager den og faar mit Navn udraabt over den!« **29** Da samlede David

hele Hæren og drog til Rabba, angreb og indtog det. **30** Og han tog Kronen af Milkoms Hoved; den var af Guld og vejede en Talent; der var en Ædelsten paa den, og den blev sat paa Davids Hoved. Et vældigt Bytte fra Byen førte han med sig, **31** og Indbyggerne slæbte han bort, satte dem til Savene, Jernhakkerne og Jernøkserne og lod dem trælle ved Teglovnene. Saaledes gjorde han ved alle Ammoniternes Byer. Derpaa vendte David og hele Hæren tilbage til Jerusalem.

13 Nogen Tid efter tildrog følgende sig. Davids Søn Absalom havde en smuk Søster, som hed Tamar, og Davids Søn Amnon fattede Kærlighed til hende. **2** Amnon blev syg af Attraa efter sin Søster Tamar; thi hun var Jomfru, og Amnon øjnede ingen Mulighed for at faa sin Vilje med hende. **3** Men Amnon havde en Ven ved Navn Jonadab, en Søn af Davids Broder Sjim'a, og denne Jonadab var en saare klog Mand; **4** han sagde til ham: »Hvorfor er du saa elendig hver Morgen, Kongesøn? Vil du ikke sige mig det?« Amnon svarede: »Jeg elsker min Broder Absaloms Søster Tamar!« **5** Da sagde Jonadab til ham: »Læg dig til Sengs og lad, som du er syg! Naar saa din Fader kommer for at se til dig, skal du sige: Lad min Søster Tamar komme og give mig noget at spise! Naar hun laver Maden i mit Paasyn, saa at jeg kan se det, og hun selv giver mig den, kan jeg spise.« **6** Saa gik Amnon til Sengs og lod, som han var syg; og da Kongen kom for at se til ham, sagde Amnon til Kongen: »Lad min Søster Tamar komme og lave et Par Kager i mit Paasyn og selv give mig dem: saa kan jeg spise.« **7** David sendte da Bud ind i Huset

til Tamar og lod sige: »Gaa over til din Broder Amnons
Hus og lav Mad til ham!« **8** Og Tamar gik over til sin
Broder Amnons Hus, hvor han laa til Sengs, tog Dejgen,
ældede den og lavede Kagerne i hans Paasyn og bagte
dem; **9** derpaa tog hun Panden og hældte dem ud i hans
Paasyn; Amnon vilde dog ikke spise, men sagde: »Lad alle
gaa udenfor!« Og da de alle var gaaet udenfor, **10** sagde
Amnon til Tamar: »Bær Maden ind i Inderværelset og lad
mig faa den af din egen Haand!« Da tog Tamar Kagerne,
som hun havde lavet, og bar dem ind i Inderværelset til
sin Broder Amnon. **11** Men da hun bar dem hen til ham,
for at han skulde spise, greb han fat i hende og sagde:
»Kom og lig hos mig, Søster!« **12** Men hun sagde: »Nej,
Broder! Krænk mig ikke! Saaledes gør man ikke i Israel!
Øv dog ikke denne Skændselsdaad! **13** Hvor skulde jeg
gaa hen med min Skam? Og du vilde blive regnet blandt
Daarer i Israel! Tal hellere med Kongen; han nægter dig
ikke at faa mig!« **14** Han, vilde dog ikke høre hende, men
tog hende med Vold, krænkede hende og laa hos hende.
15 Men bagefter hadede Amnon hende med et saare stort
Had; ja det Had, han følte mod hende, var større end
den Kærlighed, han havde baaret til hende. Og Amnon
sagde til hende: »Staa op og gaa din Vej!« **16** Da sagde
hun til ham: »Nej, Broder! Den Udaad, at du nu jager
mig bort, er endnu større end den anden, du øvede imod
mig!« Han vilde dog ikke høre hende, **17** men kaldte paa
den unge Mand, der var hans Tjener, og sagde: »Faa mig
hende der ud af Huset og stæng Døren efter hende!«
18 Hun bar en fodsid Kjortel med Ærmer; thi saaledes

klædte Jomfruerne blandt Kongedøtrene sig fordum. Tjeneren førte hende da ud af Huset og stængede Døren efter hende. **19** Men Tamar strøede Aske paa sit Hoved og sønderrev den fodside Kjortel, hun havde paa, og tog sig til Hovedet og skreg ustandseligt, medens hun gik bort. **20** Da sagde hendes Broder Absalom til hende: »Har din Broder Amnon været hos dig? Ti nu stille, Søster! Han er jo din Broder; tag dig ikke den Sag nær!« Tamar sad da ensom hen i sin Broder Absaloms Hus. **21** Da Kong David hørte alt dette, blev han meget vred; men han bebrejdede ikke sin Søn Amnon noget, thi han elskede ham, fordi han var hans førstefødte. **22** Og Absalom talte ikke til Amnon, hverken ondt eller godt; thi Absalom hadede Amnon, fordi han havde krænket hans Søster Tamar. **23** Men et Par Aar efter holdt Absalom Faareklipning i Ba'al-Hazor, som ligger ved Efraim, og dertil indbød Absalom alle Kongesønnerne. **24** Absalom kom til Kongen og sagde: »Se, din Træl holder Faareklipning; vil ikke Kongen og hans Folk tage med din Træl derhen?« **25** Men Kongen sagde til Absalom: »Nej, min Søn! Vi vil ikke alle gaa med, for at vi ikke skal falde dig til Byrde!« Og skønt han nødte ham, vilde han ikke gaa med, men tog Afsked med ham. **26** Da sagde Absalom: »Saa lad i alt Fald min Broder Amnon gaa med!« Men Kongen sagde til ham: »Hvorfor skal han med?« **27** Da Absalom nødte ham, lod han dog Amnon og de andre Kongesønner gaa med. Og Absalom gjorde et kongeligt Gæstebud. **28** Men Absalom gav sine Folk den Befaling: »Pas paa, naar Vinen er gaaet Amnon til Hovedet; naar jeg saa siger til eder: Hug Amnon ned!

dræb ham saa! Frygt ikke; det er mig, som befaler jer det. Tag Mod til jer og vis jer som kække Mænd!« **29** Absaloms Folk gjorde ved Amnon, som Absalom havde befalet. Da brød alle Kongesønnerne op, besteg deres Muldyr og flyede. **30** Medens de endnu var undervejs, naaede det Rygte David: »Absalom har hugget alle Kongesønnerne ned, ikke en eneste er tilbage af dem!« **31** Da stod Kongen op, sønderrev sine Klæder og lagde sig paa Jorden; ogsaa alle hans Folk, som stod hos, sønderrev deres Klæder. **32** Men Jonadab Davids Broder Sjim'as Søn, tog til Orde og sagde: »Min Herre maa ikke tro, at de har dræbt alle de unge Kongesønner; kun Amnon er død, thi der har været noget ved Absaloms Mund, som ikke varslede godt, lige siden den Dag Amnon krænkede hans Søster Tamar. **33** Derfor maa min Herre Kongen ikke, tage sig det nær og tro, at alle Kongesønnerne er døde. Kun Amnon er død!« **34** Da den unge Mand, som holdt Udkig, saa ud, fik han Øje paa en Mængde Mennesker, som kom ned ad Skraaningen paa Vejen til Horonajim, og han gik ind og meldte Kongen: »Jeg kan se, der kommer Mennesker ned ad Bjergsiden paa Vejen til Horonajim.« **35** Da sagde Jonadab til Kongen: »Der kommer Kongesønnerne; det er, som din Træl sagde!« **36** Og som han havde sagt det, kom Kongesønnerne, og de brast i Graad; ogsaa Kongen og alle hans Folk brast i heftig Graad. **37** Men Absalom flygtede og begav sig til Kong Talmaj, Ammihuds Søn, i Gesjur. Og Kongen sørgede over sin Søn i al den Tid. **38** Da Absalom flygtede, begav han sig til Gesjur, og der blev han tre

Aar. **39** Men Kongen begyndte at længes inderligt efter Absalom, thi han havde trøstet sig over Amnons Død.

14 Da nu Joab, Zerujas Søn, mærkede, at Kongens Hjerte hang ved Absalom, **2** sendte han Bud til Tekoa efter en klog Kvinde og sagde til hende: »Lad, som om du har Sorg, ifør dig Sørgeklæder, lad være at salve dig med Olie, men bær dig ad som en Kvinde, der alt i lang Tid har sørget over en afdød; **3** gaa saa til Kongen og sig saaledes til ham« — og Joab lagde hende Ordene i Munden. **4** Kvinden fra Tekoa gik saa til Kongen, faldt til Jorden paa sit Ansigt, bøjede sig og sagde: »Hjælp Konge!« **5** Kongen spurgte hende: »Hvad fattes dig?« Og hun sagde: »Jo, jeg er Enke, min Mand er død. **6** Din Trælkvinde havde to Sønner; de kom i Klammeri ude paa Marken, og der var ingen til at bilægge deres Tvist; saa slog den ene den anden ihjel. **7** Men nu træder hele Slægten op imod din Trælkvinde og siger: Udlever Brodermorderen, for at vi kan slaa ham ihjel og hævne Broderen, som han dræbte! Saaledes siger de for at faa Arvingen ryddet af Vejen og slukke den sidste Glød, jeg har tilbage, saa at min Mand ikke faar Eftermæle eller Efterkommere paa Jorden!« **8** Da sagde Kongen til Kvinden: »Gaa kun hjem, jeg skal jævne Sagen for dig!« **9** Men Kvinden fra Tekoa sagde til Kongen: »Lad Skylden komme over mig og mit Fædrenehus, Herre Konge, men Kongen og hans Trone skal være skyldfri!« **10** Kongen sagde da: »Enhver, som vil dig noget, skal du bringe til mig, saa skal han ikke mere volde dig Men!« **11** Men Kvinden sagde: »Vilde dog Kongen nævne HERREN din Guds Navn, for at

Blodhævneren ikke skal volde endnu mere Ulykke og min Søn blive ryddet af Vejen!« Da sagde han: »Saa sandt HERREN lever, der skal ikke krummes et Haar paa din Søns Hoved!« **12** Da sagde Kvinden: »Maa din Trælkvinde sige min Herre Kongen et Ord?« Han svarede: »Tal!« **13** Og Kvinden sagde: »Hvor kan du da tænke paa at gøre det samme ved Guds Folk — naar Kongen taler saaledes, dømmer han jo sig selv — og det gør Kongen, naar han ikke vil lade sin forstødte Søn vende tilbage. **14** Thi vi skal visselig alle dø, vi er som Vandet, der ikke kan samles op igen, naar det hældes ud paa Jorden; men Gud vil ikke tage det Menneskes Liv, der omgaas med den Tanke, at en forstødt ikke skal være forstødt for stedse. **15** Naar jeg nu er kommet for at tale om denne Sag til min Herre Kongen, saa er det, fordi de Folk har gjort mig bange; din Trælkvinde tænkte: Jeg vil tale til Kongen, maaske opfylder Kongen sin Trælkvindes Bøn; **16** thi Kongen vil bønhøre mig og fri sin Trælkvinde af den Mands Haand, som tragter efter at udrydde mig tillige med min Søn af Guds Arvelod. **17** Og din Trælkvinde tænkte: Min Herre Kongens Ord vil være mig en Lindring; thi min Herre Kongen er som en Guds Engel til at skønne over godt og ondt! HERREN din Gud være med dig!« **18** Da sagde Kongen til Kvinden: »Svar mig paa det Spørgsmaal, jeg nu stiller dig, dølg ikke noget!« Kvinden sagde: »Min Herre Kongen tale!« **19** Da sagde Kongen: »Har Joab en Finger med i alt dette?« Og Kvinden svarede: »Saa sandt du lever, Herre Konge, det er umuligt at slippe uden om, hvad min Herre Kongen siger. Ja, det var din Træl Joab, som

paalagde mig dette og lagde din Trælkvinde alle disse Ord i Munden. **20** For at give Sagen et andet Udseende har din Træl Joab gjort saaledes. Men min Herre er viis som en Guds Engel, saa han ved alle Ting paa Jorden!« **21** Derpaa sagde Kongen til Joab: »Vel, jeg vil gøre det! Gaa hen og bring den unge Mand, Absalom, tilbage!« **22** Da faldt Joab paa sit Ansigt til Jorden og bøjede sig og velsignede Kongen og sagde: »Nu ved din Træl, at jeg har fundet Naade for dine Øjne, Herre Konge, siden Kongen har opfyldt sin Træls Bøn!« **23** Derpaa begav Joab sig til Gesjur og hentede Absalom tilbage til Jerusalem. **24** Men Kongen sagde: »Lad ham gaa hjem til sit Hus; for mit Aasyn bliver han ikke stedet!« Da gik Absalom hjem til sit Hus, og for Kongens Aasyn blev han ikke stedet. **25** Men ingen Mand i hele Israel blev beundret saa højt for sin Skønhed som Absalom; fra Fodsaal til Isse var der ikke en Lyde ved ham. **26** Og naar han lod sit Haar klippe — han lod det klippe, hver Gang der var gaaet et Aar, fordi det blev ham for tungt, derfor maatte han lade det klippe — vejede det 200 Sekel efter kongelig Vægt. **27** Der fødtes Absalom tre Sønner og een Datter ved Navn Tamar; hun var en smuk Kvinde. **28** Absalom boede nu to Aar i Jerusalem uden at blive stedet for Kongen. **29** Da sendte Absalom Bud efter Joab for at faa ham til at gaa til Kongen; men han vilde ikke komme. Han sendte Bud een Gang til, men han vilde ikke komme. **30** Da sagde han til sine Folk »Se den Bygmark, Joab har der ved Siden af min! Gaa hen og stik Ild paa den!« Og Absaloms Folk stak Ild paa Marken. **31** Da begav Joab sig ind til Absalom og

sagde til ham: »Hvorfor har dine Folk stukket Ild paa min Mark?« **32** Absalom svarede Joab: »Se, jeg sendte Bud efter dig og bad dig komme herhen, for at jeg kunde sende dig til Kongen og sige: Hvorfor kom jeg tilbage fra Gesjur? Det havde været bedre for mig, om jeg var blevet der! Men nu vil jeg stedes for Kongen; er der Skyld hos mig saa lad ham dræbe mig!« **33** Joab gik da til Kongen og overbragte ham disse Ord. Saa lod han Absalom kalde, og han kom ind til Kongen; og han bøjede sig for ham og faldt paa sit Ansigt til Jorden for Kongen. Saa kyssede Kongen Absalom.

15 Men nogen Tid efter skaffede Absalom sige Vogn og Heste og halvtredsindstyve Forløbere; **2** og om Morgenen stillede han sig ved Portvejen, og naar nogen gik til Kongen for at faa en Retssag afgjort, kaldte Absalom ham til sig og spurgte ham: »Hvilken By er du fra?« Naar han da svarede: »Din Træl er fra den eller den af Israels Stammer!« **3** saa sagde Absalom til ham: »Ja, din Sag er god og retfærdig; men hos Kongen finder du ikke Øre!« **4** Og Absalom tilføjede: »Vilde man blot sætte mig til Dommer i Landet! Da maatte enhver, der har en Retssag eller Retstrætte, komme til mig, og jeg vilde hjælpe ham til hans Ret.« **5** Og naar nogen nærmede sig for at kaste sig ned for ham, rakte han Haanden ud og holdt ham fast og kyssede ham. **6** Saaledes gjorde Absalom over for alle Israeliterne, som kom til Kongen for at faa deres Sager afgjort, og Absalom stjal Israels Mænds Hjerte. **7** Da der var gaaet fire Aar, sagde Absalom til Kongen: »Lad mig faa Lov at gaa til Hebron og indfri et Løfte,

jeg har aflagt HERREN; **8** thi medens din Træl boede i
Gesjur i Aram, aflagde jeg det Løfte: Hvis HERREN lader
mig komme tilbage til Jerusalem, vil jeg ære HERREN i
Hebron!« **9** Kongen svarede ham: »Gaa med Fred!« Og
han begav sig til Hebron. **10** Men Absalom havde i al
Hemmelighed sendt Bud ud i alle Israels Stammer og
ladet sige: »Naar I hører, der stødes i Horn, saa skal I
raabe: Absalom er blevet Konge i Hebron!« **11** Og med
Absalom fulgte fra Jerusalem 200 Mænd, som han havde
indbudt, og som drog med i god Tro uden at vide af
noget. **12** Og da Absalom ofrede, Slagtofre, lod han
Giloniten Akitofel, Davids Raadgiver, hente i hans By
Gilo. Og Sammensværgelsen vandt i Styrke, idet flere
og flere af Folket gik over til Absalom. **13** Da kom en
og meldte David det og sagde: »Israels Hu har vendt
sig til Absalom!« **14** Og David sagde til alle sine Folk,
som var hos ham i Jerusalem: »Kom, lad os flygte; ellers
kan vi ikke undslippe Absalom; skynd jer af Sted, at han
ikke skal skynde sig og naa os, bringe ulykke over os og
nedhugge Byens Indbyggere med Sværdet!« **15** Kongens
Folk svarede: »Dine Trælle er rede til at gøre alt, hvad
du finder rigtigt, Herre Konge!« **16** Saa drog Kongen ud,
fulgt af hele sit Hus; dog lod Kongen ti Medhustruer blive
tilbage for at se efter Huset. **17** Saa drog Kongen ud, fulgt
af alle sine Folk. Ved det sidste Hus gjorde de Holdt, **18**
og alle Krigerne gik forbi ham, ligeledes alle Kreterne
og Pleterne; ogsaa alle Gatiten Ittajs Mænd, 600 Mand,
som havde fulgt ham fra Gat, gik forbi Kongen. **19** Da
sagde Kongen til Gatiten Ittaj: »Hvorfor gaar ogsaa du

med? Vend om og bliv hos Kongen; thi du er Udlænding og er vandret ud fra din Hjemstavn; **20** i Gaar kom du, og i Dag skulde jeg tage dig med paa vor Omflakken, jeg, som gaar uden at vide hvorhen! Vend tilbage og tag dine Landsmænd med; HERREN vise dig Miskundhed og Trofasthed!« **21** Men Ittaj svarede Kongen: »Saa sandt HERREN lever, og saa sandt du, Herre Konge, lever: Hvor du, Herre Konge, er, der vil din Træl være, hvad enten det bliver Liv eller Død!« **22** Da sagde David til Ittaj: »Vel, saa drag forbi!« Saa drog Gatiten Ittaj forbi med alle sine Mænd og hele sit Følge af Kvinder og Børn. **23** Hele Landet græd højt, medens alle Krigerne gik forbi; og Kongen stod i Kedrons Dal, medens alle Krigerne gik forbi ham ad Vejen til Oliventræet i Ørkenen. **24** Ogsaa Zadok og Ebjatar, som bar Guds Pagts Ark, kom til Stede; de satte Guds Ark ned og lod den staa, indtil alle Krigerne fra Byen var gaaet forbi. **25** Da sagde Kongen til Zadok: »Bring Guds Ark tilbage til Byen! Hvis jeg finder Naade for HERRENS Øjne, fører han mig tilbage og lader mig stedes for ham og hans Bolig; **26** siger han derimod: Jeg har ikke Behag i dig! se, da er jeg rede; han gøre med mig, hvad ham tykkes godt!« **27** Og Kongen sagde til Præsten Zadok: »Se, du og Ebjatar skal med Fred vende tilbage til Byen tillige med eders to Sønner, din Søn Ahima'az og Ebjatars Søn Jonatan! **28** Se, jeg bier ved Vadestederne paa Jordansletten, indtil jeg faar Bud fra eder med Efterretning.« **29** Zadok og Ebjatar bragte da Guds Ark tilbage til Jerusalem, og de blev der. **30** Men David gik grædende op ad Oliebjerget

med tilhyllet Hoved og bare Fødder, og alle Krigerne, som fulgte ham, havde tilhyllet deres Hoveder og gik grædende opefter. **31** Da David fik at vide, at Akitofel var iblandt de sammensvorne, som holdt med Absalom, sagde han: »Gør Akitofels Raad til Skamme, HERRE!« **32** Da David var kommet til Bjergets Top, hvor man plejede at tilbede Gud, kom Arkiten Husjaj, Davids Ven, ham i Møde med sønderrevet Kjortel og Jord paa Hovedet. **33** Da sagde David til ham: »Hvis du drager med, bliver du mig til Byrde; **34** men vender du tilbage til Byen og siger til Absalom: Jeg vil være din Træl, Konge; din Faders Træl var jeg fordum, men nu vil jeg være din Træl! saa kan du gøre mig Akitofels Raad til Skamme. **35** Der har du jo Præsterne Zadok og Ebjatar; alt, hvad du hører fra Kongens Palads, maa du give Præsterne Zadok og Ebjatar Nys om. **36** Se, de har der deres to Sønner hos sig, Zadoks Søn Ahima'az og Ebjatars Søn Jonatan; send mig gennem dem Bud om alt, hvad I hører.« **37** Saa kom Husjaj, Davids Ven, til Byen, og samtidig kom Absalom til Jerusalem.

16 Da David var kommet lidt paa den anden Side af Bjergets Top, Kom Mefibosjets Tjener Ziba ham i Møde med et Par opsadlede Æsler, som bar 200 Brød, 100 Rosinkager, 100 Frugter og en Dunk Vin. **2** Da sagde Kongen til Ziba: »Hvad vil du med det?« Og Ziba svarede: »Æslerne er bestemt til Ridedyr for Kongens Hus, Brødene og Frugterne til Spise for Folkene og Vinen til Drikke for dem, der bliver trætte i Ørkenen!« **3** Saa sagde Kongen: »Hvor er din Herres Søn?« Ziba svarede Kongen: »Han blev i Jerusalem; thi han tænkte: Nu vil Israels Hus

give mig min Faders Kongedømme tilbage!« **4** Da sagde Kongen til Ziba: »Dig skal hele Mefibosjets Ejendom tilhøre!« Og Ziba sagde: »Jeg bøjer mig dybt! Maatte jeg finde Naade for min Herre Kongens Øjne!« **5** Men da Kong David kom til Bahurim, se, da kom en Mand ved Navn Simeï, Geras Søn, af samme Slægt som Sauls Hus, gaaende ud af Byen, alt imedens han udstødte Forbandelser, **6** og han kastede Sten efter David og alle Kong Davids Folk, skønt alle Krigerne og alle Kærnetropperne gik paa begge Sider af ham. **7** Og Simeï forbandede ham med de Ord: »Bort, bort med dig, din Blodhund, din Usling! **8** HERREN har nu bragt alt Sauls Hus's Blod over dig, han, i hvis Sted du blev Konge, og HERREN har nu givet din Søn Absalom Kongedømmet; nu har Ulykken ramt dig, fordi du er en Blodhund!« **9** Da sagde Abisjaj, Zerujas Søn, til Kongen: »Hvorfor skal den døde Hund have Lov at forbande min Herre Kongen? Lad mig gaa hen og hugge Hovedet af ham!« **10** Men Kongen svarede: »Hvad har jeg med eder at gøre, Zerujasønner! Naar han forbander, og naar HERREN har budt ham at forbande David, hvem tør da sige: Hvorfor gør du det?« **11** Og David sagde til Abisjaj og alle sine Folk: »Naar min egen Søn, som er udgaaet af min Lænd, staar mig efter Livet, hvad kan man da ikke vente af denne Benjaminit! Lad ham kun forbande, naar HERREN har budt ham det! **12** Maaske vil HERREN se til mig i min Nød og gøre mig godt til Gengæld for hans Forbandelse i Dag!« **13** Derpaa gik David med sine Mænd hen ad Vejen, medens Simeï fulgte ham oppe paa Bjergskraaningen og stadig udstødte Forbandelser, slog

med Sten og kastede Støv efter ham. **14** Saaledes kom Kongen og alle Krigerne, som fulgte ham, udmattede til Jordan og hvilede ud der. **15** Imidlertid var Absalom draget ind i Jerusalem med alle Israels Mænd, og Akitofel var hos ham. **16** Da nu Arkiten Husjaj, Davids Ven, kom til Absalom, sagde han til ham: »Kongen leve, Kongen leve!« **17** Absalom sagde til Husjaj: »Er det saadan, du viser din Ven Godhed? Hvorfor fulgte du ikke din Ven?« **18** Husjaj svarede Absalom: »Nej, den, som HERREN og dette Folk og alle Israels Mænd har valgt, i hans Tjeneste vil jeg træde, og hos ham vil jeg blive! **19** Og desuden: Hvem er det, jeg tjener? Mon ikke hans Søn? Som jeg har tjent din Fader, vil jeg tjene dig!« **20** Absalom sagde saa til Akitofel: »Kom med eders Raad! Hvad skal vi gøre?« **21** Akitofel svarede Absalom: »Gaa ind til din Faders Medhustruer, som han har ladet blive tilbage for at se efter Huset; saa kan hele Israel skønne, at du har lagt dig for Had hos din Fader, og alle de, der har sluttet sig til dig, vil faa nyt Mod!« **22** Absaloms Telt blev saa rejst paa Taget, og Absalom gik ind til sin Faders Medhustruer i hele Israels Paasyn. **23** Det Raad, Akitofel gav i de Tider, gjaldt nemlig lige saa meget, som naar man adspurgte Gud; saa meget gjaldt ethvert Raad af Akitofel baade hos David og Absalom.

17 Derpaa sagde Akitofel til Absalom; »Lad mig udvælge 12 000 Mand og bryde op i Nat og sætte efter David. **2** Naar jeg overfalder ham, medens han er udmattet og modfalden, kan jeg indjage ham Skræk, og alle hans Folk vil flygte, saa at jeg kan fælde Kongen uden at røre nogen

anden; **3** saa bringer jeg hele Folket tilbage til dig, som en Brud vender tilbage til sin Mand. Du attraar jo dog kun en enkelt Mands Liv, og hele Folket vil da være uskadt!« **4** Det Forslag tiltalte Absalom og alle Israels Ældste. **5** Men Absalom sagde: »Kald dog ogsaa Arkiten Husjaj hid, for at vi ogsaa kan høre, hvad han raader til!« **6** Da Husjaj kom ind, sagde Absalom til ham: »Det og det har Akitofel sagt; skal vi følge hans Raad? Hvis ikke, saa sig du din Mening!« **7** Husjaj svarede Absalom: »Denne Gang er Akitofels Raad ikke godt!« **8** Og Husjaj sagde fremdeles: »Du ved, at din Fader og hans Mænd er Helte, og bitre i Hu er de som en Bjørn paa Marken, hvem Ungerne er taget fra; desuden er din Fader en rigtig Kriger, som ikke lægger sig til Hvile om Natten med Folkene. **9** For Øjeblikket holder han sig sikkert skjult i en Kløft eller et andet Sted; falder der nu straks i Begyndelsen nogle af Folkene, vil det rygtes, og man vil sige, at Absaloms Tilhængere har lidt Nederlag; **10** og da bliver selv den tapre, hvis Mod er som Løvens, forsagt; thi hele Israel ved, at din Fader er en Helt og hans Ledsagere tapre Mænd. **11** Mit Raad er derfor: Lad hele Israel fra Dan til Be'ersjeba samles om dig, talrigt som Sandet ved Havet, og drag selv med i deres Midte. **12** Støder vi saa paa ham et eller andet Sted, hvor han nu befinder sig, kan vi falde over ham som Dug over Jorden, og der skal ikke blive en eneste tilbage, hverken han eller nogen af alle hans Mænd; **13** men kaster han sig ind i en By, skal hele Israel lægge Reb om den, og vi vil slæbe den ned i Dalen, saa der ikke bliver Sten paa Sten tilbage af den!« Da sagde

Absalom og alle Israels Mænd: »Arkiten Husjajs Raad er bedre end Akitofels!« **14** HERREN havde nemlig sat sig for at gøre Akitofels gode Raad til Skamme, for at HERREN kunde bringe Ulykke over Absalom. **15** Derpaa sagde Husjaj til Præsterne Zadok og Ebjatar: »Det og det Raad har Akitofel givet Absalom og Israels Ældste, og det og det Raad har jeg givet. **16** Skynd eder nu at sende Bud til David og bring ham det Bud: Bliv ikke Natten over ved Vadestederne paa Jordansletten, men søg over paa den anden Side, for at ikke Kongen og alle hans Folk skal gaa til Grunde!« **17** Jonatan og Ahima'az stod ved Rogelkilden, hvorhen en Tjenestepige til Stadighed kom og bragte dem Melding, hvorefter de gik hen og bragte Kong David Melding; thi de turde ikke vise sig i Byen. **18** Men en ung Mand opdagede dem og meldte det til Absalom; saa skyndte de sig begge bort og kom ind hos en Mand i Bahurim. Han havde en Brønd i Gaarden, og i den steg de ned; **19** Konen tog et Tæppe, bredte det ud over Brønden og hældte Korn derpaa, saa at man intet kunde opdage. **20** Nu kom Absaloms Folk imod i Huset til Konen og spurgte: »Hvor er Ahima'az og Jonatan?« Konen svarede: »De gik over Vandbækken!« Saa søgte de efter dem, men da de ikke fandt dem, vendte de tilbage til Jerusalem. **21** Saa snart de var gaaet bort, steg de to op af Brønden og gik hen og bragte Kong David Melding; og de sagde til David: »Bryd op og skynd eder over paa den anden Side af Vandet; thi det og det Raad kom Akitofel med angaaende eder!« **22** Da brød David op med alle sine Folk og satte over Jordan; og ved Daggry manglede

ikke en eneste, alle var de kommet over Jordan. **23** Men da Akitofel saa, at hans Raad ikke blev fulgt, sadlede han sit Æsel og drog hjem til sin By; og efter at have beskikket sit Hus hængte han sig og døde. Han blev jordet i sin Faders Grav. **24** David havde naaet Mahanajim, da Absalom tillige med alle Israels Mænd gik over Jordan. **25** Absalom havde i Joabs Sted sat Amasa over Hæren; Amasa var Søn af en Ismaelit ved Navn Jitra, som var gaaet ind til Abigajil, en Datter af Isaj og Søster til Joabs Moder Zeruja. **26** Og Israel og Absalom slog Lejr i Gilead. **27** Men da David kom til Mahanajim, bragte Sjobi, Nahasj's Søn fra Rabba i Ammon, Makir, Ammiels Søn fra Lodebar, og Gileaditen Barzillaj fra Rogelim **28** Senge, Tæpper, Skaale og Lerkar; og Hvede, Byg, Mel, ristet Korn, Bønner, Linser, **29** Honning, Surmælk, Smaakvæg og Komælksost bragte de David og hans Folk til Føde; thi de tænkte: »Folkene er sultne, udmattede og tørstige i Ørkenen.«

18 Derpaa holdt David Mønstring over sit Mandskab og satte Tusindførere og Hundredførere over dem; **2** og David delte Mandskabet i tre Dele; den ene Tredjedel stillede han under Joab, den anden under Abisjaj, Zerujas Søn og Joabs Broder, og den sidste Tredjedel under Gatiten Ittaj. Kongen sagde saa til Folkene: »Jeg vil selv drage med i Kampen!« **3** Men de svarede: »Du maa ikke drage med; thi om vi flygter, ænser man ikke os; ja, selv om Halvdelen af os falder, ænser man ikke os, men du gælder lige saa meget som ti Tusinde af os; derfor er det bedst, at du holder dig rede til at ile os til Hjælp fra Byen.« **4** Kongen svarede: »Jeg gør, hvad I finder bedst!«

Derpaa stillede Kongen sig ved Porten, medens hele Mandskabet drog ud, hundredvis og tusindvis. **5** Men Kongen gav Joab, Abisjaj og Ittaj den Befaling: »Far nu lempeligt med den unge Absalom!« Og hele Mandskabet hørte, hvorledes Kongen gav alle Øversterne Befaling om Absalom. **6** Derpaa rykkede Krigerne i Marken mod Israel, og Slaget kom til at staa i Efraims Skov. **7** Der blev Israels Hær slaaet af Davids Folk, og der fandt et stort Mandefald Sted den Dag; der faldt 200 000 Mand. **8** Kampen bredte sig over hele Egnen, og Skoven fortærede den Dag flere Folk end Sværdet. **9** Absalom selv stødte paa nogle af Davids Folk; Absalom red paa sit Muldyr, og da Muldyret kom ind under en stor Terebintes tætte Grene, blev hans Hoved hængende i Terebinten, saa han hang mellem Himmel og Jord, medens Muldyret, han sad paa, løb bort. **10** En Mand, der saa det meldte det til Joab og sagde: »Jeg saa Absalom hænge i en Terebinte.« **11** Da sagde Joab til Manden, der havde meldt ham det: »Naar du saa det, hvorfor slog du ham da ikke til Jorden med det samme? Saa havde jeg givet dig ti Sekel Sølv og et Bælte!« **12** Men Manden svarede Joab: »Om jeg saa havde faaet tilvejet tusind Sekel, havde jeg ikke lagt Haand paa Kongens Søn; thi vi hørte jo selv, hvorledes Kongen bød dig, Abisjaj og Ittaj: Vogt vel paa den unge Absalom! **13** Dersom jeg havde handlet svigefuldt imod ham — intet bliver jo skjult for Kongen — vilde du have ladet mig i Stikken!« **14** Da sagde Joab: »Saa gør jeg det for dig!« Dermed greb han tre Spyd og stødte dem i Brystet paa Absalom, som endnu levede og hang mellem Terebintens

Grene. **15** Derpaa traadte ti unge Mænd, der var Joabs
Vaabendragere, til og gav Absalom Dødsstødet. **16** Joab
lod nu støde i Hornet, og Hæren opgav at forfølge Israel,
thi Joab bød Folkene standse. **17** Derpaa tog de og kastede
Absalom i en stor Grube i Skoven og ophobede en mægtig
Stendynge over ham. Og hele Israel flygtede hver til sit.
18 Men medens Absalom endnu levede, havde han taget
og rejst sig den Stenstøtte, som staar i Kongedalen; thi
han sagde: »Jeg har ingen Søn til at bevare Mindet om
mit Navn.« Han havde opkaldt Stenstøtten efter sig selv,
og endnu den Dag i Dag kaldes den »Absaloms Minde«.
19 Da sagde Ahima'az, Zadoks Søn: »Lad mig løbe hen og
bringe Kongen den gode Tidende, at HERREN har skaffet
ham Ret over for hans Fjender!« **20** Men Joab svarede
ham: »Du skal ikke være den, der bringer Bud i Dag;
en anden Gang kan du bringe Bud, men i Dag skal du
ikke gøre det, da Kongens Søn er død!« **21** Og Joab sagde
til Etiopieren: »Gaa du hen og meld Kongen, hvad du
har set!« Da kastede Etiopieren sig til Jorden for Joab
og ilede af Sted. **22** Men Ahima'az, Zadoks Søn, sagde
atter til Joab: »Ske, hvad der vil! Lad ogsaa mig løbe
bag efter Etiopieren!« Da sagde Joab: »Hvorfor vil du
det, min Søn? For dig er der ingen Budløn at hente!« **23**
Men han blev ved: »Ske, hvad der vil! Jeg løber!« Saa
sagde han: »Løb da!« Og Ahima'az løb ad Vejen gennem
Jordanegnen og naaede frem før Etiopieren. **24** David
sad just mellem de to Porte, og Vægteren steg op paa
Porttaget ved Muren; da han saa ud, se, da kom en Mand
løbende alene. **25** Vægteren raabte og meldte det til

Kongen, og Kongen sagde: »Er han alene, har han Bud at bringe!« Men medens Manden fortsatte sit Løb og kom nærmere, **26** saa Vægteren en anden Mand komme løbende og raabte ned i Porten: »Der kommer een Mand til løbende alene!« Kongen sagde: »Ogsaa han har Bud at bringe!« **27** Da raabte Vægteren: »Den forreste løber saaledes, at det ser ud til at være Ahima'az, Zadoks Søn!« Kongen sagde: »Det er en god Mand, han kommer med godt Bud!« **28** Imidlertid var Ahima'az kommet nærmere og raabte til Kongen: »Hil dig!« Saa kastede han sig ned paa Jorden for Kongen og sagde: »Lovet være HERREN din Gud, som gav dem, der løftede Haand mod min Herre Kongen, i din Haand!« **29** Kongen spurgte: »Er den unge Absalom uskadt?« Ahima'az svarede: »Jeg saa, at der var stor Tummel, da Kongens Træl Joab sendte din Træl af Sted, men jeg ved ikke, hvad det var.« **30** Kongen sagde da: »Træd til Side og stil dig der!« Og han traadte til Side og blev staaende. **31** I det samme kom Etiopieren; og Etiopieren sagde: »Der er Bud til min Herre Kongen: HERREN har i Dag skaffet dig Ret over for alle dine Modstandere!« **32** Kongen spurgte Etiopieren: »Er den unge Absalom uskadt?« Og han svarede: »Det gaa min Herre Kongens Fjender og alle dine Modstandere som den unge Mand!« **33** Da blev Kongen dybt rystet, og han gik op i Stuen paa Taget over Porten og græd; og han gik frem og tilbage og klagede: »Min Søn Absalom, min Søn, min Søn Absalom! Var jeg blot død i dit Sted! Absalom, min Søn, min Søn!«

19 Joab fik nu Efterretning om, at Kongen græd og
sørgede over Absalom, **2** og Sejren blev den Dag til Sorg
for alt Folket, fordi det hørte, at Kongen sørgede dybt
over sin Søn. **3** Og Folket stjal sig den Dag ind i Byen, som
man stjæler sig bort af Skam, naar man har taget Flugten
i Kampen. **4** Kongen havde tilhyllet sit Ansigt og klagede
højt: »Min Søn Absalom, min Søn, Absalom, min Søn!« **5**
Da gik Joab ind til Kongen og sagde: »Du beskæmmer i
Dag alle dine Folk, der dog i Dag har reddet dit Liv og
dine Sønners og Døtres, Hustruers og Medhustruers Liv,
6 siden du elsker dem, som hader dig, og hader dem, som
elsker dig; thi i Dag viser du, at Øverster og Folk er intet
for dig. Ja, nu forstaar jeg, at du vilde have været tilfreds,
hvis Absalom i Dag var i Live og alle vi andre døde. **7** Staa
nu op og gaa ud og tal godt for dine Folk; thi jeg sværger
ved HERREN, at hvis du ikke gør det, bliver ikke en eneste
Mand hos dig Natten over, og dette vil volde dig større
Ulykke end alt, hvad der har ramt dig fra din Ungdom af
og til nu!« **8** Saa stod Kongen op og satte sig i Porten;
og da man fik at vide, at Kongen sad i Porten, kom alt
Folket hen og stillede sig foran Kongen. Men efter at
Israeliterne var flygtet hver til sit, **9** begyndte alt Folket i
alle Israels Stammer at gaa i Rette med hverandre, idet
de sagde: »Kongen frelste os fra vore Fjenders Haand;
det var ham, som reddede os af Filisternes Haand; og
nu har han maattet rømme Landet for Absalom. **10** Men
Absalom, som vi havde salvet til Konge over os, er faldet i
Kampen. Hvorfor tøver I da med at føre Kongen tilbage?«
11 Men da alle Israeliternes Ord kom Kong David for Øre,

sendte han Bud til Præsterne Zadok og Ebjatar og lod
sige: »Tal til Judas Ældste og sig: Hvorfor vil I være de
sidste til at føre Kongen tilbage til hans Hus? **12** I er jo
mine Brødre, I er mit Kød og Blod. Hvorfor vil I være de
sidste til at føre Kongen tilbage? **13** Og til Amasa skal I
sige: Er du ikke mit Kød og Blod? Gud ramme mig baade
med det ene og det andet, om du ikke for stedse skal
være min Hærfører i Joabs Sted!« **14** Saa vendte alle Judas
Mænds Hjerter sig til ham, alle som een, og de sendte
Bud til Kongen: »Vend tilbage med alle dine Folk!« **15** Og
da Kongen paa Hjemvejen kom til Jordan, var Judæerne
kommet til Gilgal for at gaa Kongen i Møde og føre ham
over Jordan. **16** Da skyndte Benjaminiten Simeï, Geras
Søn, fra Bahurim sig sammen med Judas Mænd ned for
at gaa Kong David i Møde, **17** fulgt af tusind Mænd fra
Benjamin. Ogsaa Ziba, som var Tjener i Sauls Hus, var
med sine femten Sønner og tyve Trælle ilet til Jordan
forud for Kongen, **18** og de var sat over Vadestedet for at
sætte Kongens Hus over og være ham til Tjeneste. Men da
Kongen skulde til at gaa over Floden kastede Simeï, Geras
Søn, sig ned for ham **19** og sagde: »Min Herre tilregne
mig ikke min Brøde og tænke ikke mere paa, hvad din
Træl forbrød, den Dag min Herre Kongen drog bort fra
Jerusalem; Kongen agte ikke derpaa; **20** thi din Træl ved,
at han har syndet, men se, jeg er i Dag den første af hele
Josefs Hus, der er kommet herned for at gaa min Herre
Kongen i Møde!« **21** Da tog Abisjaj, Zerujas Søn, Ordet og
sagde: »Skal Simeï ikke lide Døden til Straf for, at han
forbandede HERRENS Salvede?« **22** Men David svarede:

»Hvad er der mig og eder imellem, I Zerujasønner, at I vil
være mine Modstandere i Dag? Skulde nogen i Israel lide
Døden i Dag? Ved jeg da ikke, at jeg nu er Konge over
Israel?« **23** Derpaa sagde Kongen til Simeï: »Du skal ikke
dø!« Og Kongen tilsvor ham det. **24** Ogsaa Mefibosjet,
Sauls Sønnesøn, var draget ned for at gaa Kongen i Møde.
Han havde ikke plejet sine Fødder eller sit Skæg eller
tvættet sine Klæder, fra den Dag Kongen gik bort, til
den Dag han kom uskadt tilbage. **25** Da han nu kom fra
Jerusalem for at gaa Kongen i Møde, sagde Kongen til
ham: »Hvorfor fulgte du mig ikke, Mefibosjet?« **26** Han
svarede: »Herre Konge, min Træl bedrog mig; thi din
Træl bød ham sadle mit Æsel, for at jeg kunde sidde op
og følge Kongen; din Træl er jo lam; **27** men i Stedet
bagtalte han din Træl hos min Herre Kongen. Dog, min
Herre Kongen er jo som en Guds Engel. Gør, hvad du
finder for godt! **28** Thi skønt hele mit Fædrenehus kun
havde Døden at vente af min Herre Kongen, gav du din
Træl Plads imellem dine Bordfæller; hvad Ret har jeg da
endnu til at kræve noget eller anraabe Kongen?« **29** Da
sagde Kongen til ham: »Hvorfor bliver du ved med at
tale? Her er mit Ord: Du og Ziba skal dele Jordegodset!«
30 Mefibosjet svarede Kongen: »Han maa gerne faa det
hele, nu min Herre Kongen er kommet uskadt hjem!« **31**
Ogsaa Gileaditen Barzillaj drog ned fra Rogelim og fulgte
med Kongen for at ledsage ham til Jordan. **32** Barzillaj
var en Olding paa firsindstyve Aar; det var ham, som
havde sørget for Kongens Underhold, medens han var i
Mahanajim, thi han var en meget velstaaende Mand. **33**

Kongen sagde nu til Barzillaj: »Følg med mig, jeg vil sørge
for, at du i din Alderdom faar dit Underhold hos mig i
Jerusalem!« **34** Men Barzillaj svarede Kongen: »Hvor lang
Tid har jeg endnu tilbage, at jeg skulde følge med Kongen
op til Jerusalem? **35** Jeg er nu firsindstyve Aar gammel;
mon jeg kan skelne mellem godt og ondt, eller mon din
Træl har nogen Smag for, hvad jeg spiser eller drikker,
mon jeg endnu har Øre for Sangeres og Sangerinders
Røst? Hvorfor skulde din Træl da i Fremtiden falde min
Herre Kongen til Byrde? **36** Kun det lille Stykke Vej til
Jordan vilde din Træl ledsage Kongen; hvorfor vil Kongen
give mig saa meget til Gengæld? **37** Lad din Træl vende
tilbage, at jeg kan dø i min egen By ved mine Forældres
Grav! Men her er din Træl Kimham; lad ham følge med
min Herre Kongen, og gør med ham, hvad dig tykkes
bedst!« **38** Da sagde Kongen: »Kimham skal følge med
mig, og jeg vil gøre med ham, hvad dig tykkes bedst; alt,
hvad du ønsker, vil jeg gøre for dig!« **39** Derpaa gik alle
Krigerne over Jordan, medens Kongen blev staaende; og
Kongen kyssede Barzillaj og velsignede ham, hvorefter
Barzillaj vendte tilbage til sit Hjem. **40** Saa drog Kongen
over til Gilgal, og Kimham drog med ham. Hele Judas
Folk fulgte med Kongen og desuden Halvdelen af Israels
Folk. **41** Men nu kom alle Israeliterne til Kongen og sagde:
»Hvorfor har vore Brødre, Judas Mænd, bortført dig og
bragt Kongen og hans Hus over Jordan tillige med alle
Davids Mænd?« **42** Da svarede alle Judas Mænd Israels
Mænd: »Kongen staar jo os nærmest; hvorfor er I vrede
over det? Har vi levet af Kongen eller taget noget fra

ham?« **43** Israels Mænd svarede Judas Mænd: »Vi har ti
Gange Part i Kongen, og tilmed har vi Førstefødselsretten
fremfor eder; hvorfor har I da tilsidesat os? Og var det
ikke os, der først talte om at føre vor Konge tilbage?«
Men Judas Mænds Svar var endnu haardere end Israels
Mænds.

20 Nu var der tilfældigvis en slet Person ved Navn Sjeba,
Bikris Søn, en Benjaminit. Han stødte i Hornet og sagde:
»Vi har ingen Del i David, ingen Lod i Isajs Søn! Hver
Mand til sine Telte, Israel!« **2** Da faldt alle Israels Mænd
fra David og gik over til Sjeba, Bikris Søn, medens Judas
Mænd trofast fulgte deres Konge fra Jordan til Jerusalem.
3 Da David kom til sit Hus i Jerusalem, tog Kongen sine ti
Medhustruer, som han havde ladet tilbage for at se efter
Huset, og lod dem bringe til et bevogtet Hus, hvor han
sørgede for deres Underhold; men han gik ikke mere
ind til dem, og saaledes levede de indespærret til deres
Dødedag som Kvinder, der er Enker, skønt deres Mænd
endnu lever. **4** Derpaa sagde Kongen til Amasa: »Stævn
Judas Mænd sammen i Løbet af tre Dage og indfind dig
da her!« **5** Amasa gik saa bort for at stævne Judas Mænd
sammen. Men da han tøvede ud over den fastsatte Frist,
6 sagde David til Abisjaj: »Nu bliver Sjeba, Bikris Søn, os
farligere end Absalom! Tag derfor din Herres Folk og sæt
efter ham, for at han ikke skal kaste sig ind i befæstede
Byer og slippe fra os!« **7** Med Abisjaj drog Joab, Kreterne
og Pleterne og alle Kærnetropperne ud fra Jerusalem for
at sætte efter Sjeba, Bikris Søn. **8** Men da de var ved den
store Sten i Gibeon, kom Amasa dem i Møde. Joab var

iført sin Vaabenkjortel, og over den havde han spændt et Sværd, hvis Skede var bundet til hans Lænd; og det gled ud og faldt til Jorden. **9** Joab sagde da til Amasa: »Gaar det dig vel, Broder?« Og Joab greb med højre Haand om Amasas Skæg for at kysse ham. **10** Men Amasa tog sig ikke i Vare for det Sværd, Joab havde i sin venstre Haand; Joab stødte det i Underlivet paa ham, saa hans Indvolde væltede ud paa Jorden, og han døde ved det ene Stød. Derpaa satte Joab og hans Broder Abisjaj efter Sjeba, Bikris Søn, **11** medens en af Joabs Folk blev staaende ved Amasa og raabte: »Enhver, der bryder sig om Joab og holder med David, følge efter Joab!« **12** Men Amasa laa midt paa Vejen, svømmende i sit Blod, og da Manden saa, at alt Folket stod stille der, væltede han Amasa fra Vejen ind paa Marken og kastede en Kappe over ham; thi han saa, at alle, der kom forbi, stod stille. **13** Saa snart han var fjernet fra Vejen, fulgte alle efter Joab for at sætte efter Sjeba, Bikris Søn. **14** Denne drog imidlertid gennem alle Israels Stammer indtil Abel-Bet-Ma'aka, og alle Bikriterne samlede sig og fulgte ham. **15** Da kom de og belejrede ham i Abel-Bet-Ma'aka, idet de opkastede en Vold om Byen. Men medens alt Krigsfolket, der var med Joab, arbejdede paa at bringe Muren til Fald, **16** traadte en klog Kvinde fra Byen hen paa Formuren og raabte: »Hør, hør! Sig til Joab, at han skal komme herhen; jeg vil tale med ham!« **17** Da han kom hen til hende, spurgte Kvinden: »Er du Joab?« Og da han svarede ja, sagde hun: »Hør din Trælkvindes Ord!« Han svarede: »Jeg hører!« **18** Saa sagde hun: »I gamle Dage sagde man: Man

spørge dog i Abel og Dan, om det er gaaet af Brug, hvad gode Folk i Israel vedtog! **19** Og nu søger du at bringe Død over en By, som er en Moder i Israel! Hvorfor vil du ødelægge HERRENS Arvelod?« **20** Joab svarede: »Det være langt fra mig, det være langt fra mig at ødelægge eller volde Fordærv! **21** Saaledes er det ingenlunde ment! Men en Mand fra Efraims Bjerge ved Navn Sjeba, Bikris Søn, har løftet sin Haand mod Kong David; hvis I blot vil udlevere ham, bryder jeg op fra Byen!« Da sagde Kvinden til Joab: »Hans Hoved skal blive kastet ned til dig gennem Muren!« **22** Kvinden fik saa ved sin Klogskab hele Byen overtalt til at hugge Hovedet af Sjeba, Bikris Søn, og de kastede det ned til Joab. Da stødte han i Hornet, og de brød op fra Byen og spredte sig hver til sit, medens Joab selv vendte tilbage til Kongen i Jerusalem. **23** Joab stod over hele Israels Hær; Benaja, Jojadas Søn, over Kreterne og Pleterne; **24** Adoniram havde Tilsynet med Hoveriarbejdet; Josjafat, Ahiluds Søn, var Kansler; **25** Sjeja var Statsskriver, Zadok og Ebjatar Præster; **26** ogsaa Ja'iriten Ira var Præst hos David.

21 Under Davids Regering blev der Hungersnød tre Aar i Træk. Da søgte David HERRENS Aasyn; og HERREN sagde: »Der hviler Blodskyld paa Saul og hans Hus, fordi han dræbte Gibeoniterne!« **2** Kongen lod derfor Gibeoniterne kalde og sagde til dem — Gibeoniterne hørte ikke til Israeliterne, men til Levningerne af Amoriterne; og skønt Israeliterne havde givet dem edeligt Tilsagn, havde Saul i sin Iver for Israeliterne og Juda søgt at udrydde dem — **3** David sagde til Gibeoniterne: »Hvad kan jeg gøre for eder,

og hvorledes skal jeg skaffe Soning, saa at I kan velsigne HERRENS Arvelod?« **4** Gibeoniterne svarede: »Det er ikke Sølv eller Guld, der er os og Saul og hans Hus imellem, og vi har ikke Lov at dræbe nogen Mand i Israel!« Han sagde da: »Hvad I forlanger, vil jeg gøre for eder!« **5** Saa sagde de til Kongen: »Den Mand, som bragte Ødelæggelse over os og tænkte paa at udrydde os, saa vi ikke skulde kunne være nogetsteds inden for Israels Landemærke, **6** lad syv Mænd af hans Efterkommere blive udleveret os, for at vi kan hænge dem op for HERREN i Gibeon paa HERRENS Bjerg!« Kongen sagde: »Jeg vil udlevere dem!« **7** Men Kongen skaanede Mefibosjet, en Søn af Sauls Søn Jonatan, af Hensyn til den Ed ved HERREN, som var imellem David og Sauls Søn Jonatan. **8** Derimod tog Kongen de to Sønner, som Rizpa, Ajjas Datter, havde født Saul, Armoni og Mefibosjet, og de fem Sønner, som Merab, Sauls Datter, havde født Adriel, en Søn af Barzillaj fra Mehola, **9** og udleverede dem til Gibeoniterne, som hængte dem op paa Bjerget for HERRENS Aasyn. Saaledes omkom alle syv paa een Gang, og de blev dræbt først paa Høsten, i Byghøstens Begyndelse. **10** Men Rizpa, Ajjas Datter, tog sit Sørgeklæde, bredte det ud paa Klippen og sad der fra Høstens Begyndelse, indtil der atter strømmede Vand fra Himmelen ned over dem; og hun tillod ikke Himmelens Fugle at kaste sig over dem om Dagen eller Markens Dyr om Natten. **11** Da David fik at vide, hvad Rizpa, Ajjas Datter, Sauls Medhustru, havde gjort, **12** drog han hen og hentede Sauls og hans Søn Jonatans Ben hos Borgerne i Jabesj i Gilead, som havde stjaalet dem paa Torvet i Bet-

Sjan, hvor Filisterne havde hængt dem op, dengang de slog Saul paa Gilboa. **13** Og da han havde hentet Sauls og hans Søn Jonatans Ben der, samlede man Benene af de hængte **14** og jordede dem sammen med Sauls og hans Søn Jonatans Ben i Zela i Benjamins Land i hans Fader Kisj's Grav. Alt, hvad Kongen havde paabudt, blev gjort; derefter forbarmede Gud sig over Landet. **15** Da det atter kom til Kamp mellem Filisterne og Israel, drog David med sine Folk ned og kastede sig ind i Gob og kæmpede med Filisterne. **16** Da fremstod Dod, som var af Rafaslægten, og hvis Spyd vejede 300 Sekel Kobber; han var iført en ny Rustning, og han havde i Sinde at slaa David ihjel. **17** Men Abisjaj, Zerujas Søn, kom ham til Hjælp og huggede Filisteren ned. Da besvor Davids Mænd ham og sagde: »Du maa ikke mere drage i Kamp med os, for at du ikke skal slukke Israels Lampe!« **18** Siden hen kom det atter til Kamp med Filisterne i Gob. Husjatiten Sibbekaj nedhuggede da Saf, som var af Rafaslægten. **19** Atter kom det til Kamp med Filisterne i Gob, Betlehemiten Elhanan, Ja'irs Søn, nedhuggede da Gatiten Goliat, hvis Spydstage var som en Væverbom. **20** Atter kom det til Kamp i Gat. Da var der en kæmpestor Mand med seks Fingre paa hver Haand og seks Tæer paa hver Fod, i alt fire og tyve; han var ogsaa af Rafaslægten. **21** Han haanede Israel, og derfor huggede Jonatan, en Søn af Davids Broder Sjim'a, ham ned. **22** Disse fire var af Rafaslægten i Gat; de faldt for Davids og hans Mænds Haand.

22 David sang HERREN denne Sang, dengang HERREN havde frelst ham af alle hans Fjenders og af Sauls

Haand. **2** Han sang: »HERRE, min Klippe, min Borg, min Befrier, **3** min Gud, mit Bjerg, hvortil jeg tyr, mit Skjold, mit Frelseshorn, mit Værn, min Tilflugt, min Frelser, som frelser mig fra Vold! **4** Jeg paakalder HERREN, den Højlovede, og frelses fra mine Fjender. **5** Dødens Brændinger omsluttede mig, Ødelæggelsens Strømme forfærdede mig, **6** Dødsrigets Reb omspændte mig, Dødens Snarer faldt over mig; **(Sheol h7585)** **7** i min Vaande paakaldte jeg HERREN og raabte til min Gud. Han hørte min Røst fra sin Helligdom, mit Raab fandt ind til hans Ører! **8** Da rystede Jorden og skjalv, Himlens Grundvolde bæved og rysted, thi hans Vrede blussede op. **9** Røg for ud af hans Næse, fortærende Ild af hans Mund, Gløder gnistrede fra ham. **10** Han sænkede Himlen, steg ned med Skymulm under sine Fødder; **11** baaret af Keruber fløj han, svæved paa Vindens Vinger; **12** han omgav sig med Mulm som en Bolig, mørke Vandmasser, vandfyldte Skyer. **13** Fra Glansen foran ham for der Hagl og Ildgløder ud. **14** HERREN tordned fra Himlen, den Højeste lod høre sin Røst; **15** han udslynged Pile, adsplittede dem, lod Lynene funkle og skræmmede dem. **16** Havets Bund kom til Syne, Jordens Grundvolde blottedes ved HERRENS Trusel, for hans Vredes Pust. **17** Han udrakte Haanden fra det høje og greb mig, drog mig op af de vældige Vande, **18** frelste mig fra mine mægtige Fjender, fra mine Avindsmænd; de var mig for stærke. **19** Paa min Ulykkes Dag faldt de over mig, men HERREN blev mig et Værn. **20** Han førte mig ud i aabent Land, han frelste mig, thi han havde Behag i mig. **21** HERREN gengældte mig efter min Retfærd, lønned

mig efter mine Hænders Uskyld; **22** thi jeg holdt mig til HERRENS Veje, svigted i Gudløshed ikke min Gud; **23** hans Bud stod mig alle for Øje, jeg veg ikke fra hans Love. **24** Ustraffelig var jeg for ham og vogtede mig for Brøde. **25** HERREN lønned mig efter min Retfærd, mine Hænders Uskyld, som var ham for Øje! **26** Du viser dig from mod den fromme, retsindig mod den retsindige, **27** du viser dig ren mod den rene og vrang mod den svigefulde. **28** De arme giver du Frelse, hovmodiges Øjne Skam! **29** Ja, du er min Lampe, HERRE! HERREN opklarer mit Mørke. **30** Thi ved din Hjælp søndrer jeg Mure, ved min Guds Hjælp springer jeg over Volde. **31** Fuldkommen er Guds Vej, lutret er HERRENS Ord. Han er et Skjold for alle, der sætter deres Lid til ham. **32** Ja, hvem er Gud uden HERREN, hvem er en Klippe uden vor Gud, **33** den Gud, der omgjorded mig med Kraft, jævnede Vejen for mig, **34** gjorde mine Fødder som Hindens og gav mig Fodfæste paa Højne, **35** oplærte min Haand til Krig, saa mine Arme spændte Kobberbuen? **36** Du gav mig din Frelses Skjold, din Nedladelse gjorde mig stor; **37** du skaffede Plads for mine Skridt, mine Ankler vaklede ikke. **38** Jeg jog mine Fjender, indhentede dem, vendte først om, da de var gjort til intet, **39** slog dem ned, saa de ej kunde rejse sig, men laa faldne under min Fod. **40** Du omgjorded mig med Kraft til Kampen, mine Modstandere tvang du i Knæ for mig; **41** du slog mine Fjender paa Flugt mine Avindsmænd ryddede jeg af Vejen. **42** De raabte, men ingen hjalp, til HERREN, han svared dem ikke. **43** Jeg knuste dem som Jordens Støv, som Gadeskarn tramped

jeg paa dem. **44** Du friede mig af Folkekampe, du satte mig
til Folkeslags Høvding; nu tjener mig ukendte Folk; **45**
Udlandets Sønner kryber for mig; blot de hører om mig,
lyder de mig: **46** Udlandets Sønner vansmægter, kommer
skælvende frem af deres Skjul. **47** HERREN lever, højlovet
min Klippe, ophøjet være min Frelses Gud, **48** den Gud,
som giver mig Hævn, lægger Folkeslag under min Fod
49 og frier mig fra mine Fjender! Du ophøjer mig over
mine Modstandere, fra Voldsmænd frelser du mig. **50**
HERRE, derfor priser jeg dig blandt Folkene og lovsynger
dit Navn, **51** du, som kraftig hjælper din Konge og viser
din Salvede Miskundhed. David og hans Æt evindelig.«

23 Dette er Davids sidste Ord; Saa siger David, Isajs Søn,
saa siger Manden, Højt ophøjet, Jakobs Guds salvede,
Helten i Israels Sange: **2** Ved mig talede HERRENS Aand,
hans Ord var paa min Tunge. **3** Jakobs Gud talede til
mig, Israels Klippe sagde: »En retfærdig Hersker blandt
Mennesker, en, der hersker i Gudsfrygt, **4** han straaler som
Morgenrøden, som den skyfri Morgensol, der fremlokker
Urter af Jorden efter Regn.« **5** Saaledes har jo mit Hus
det med Gud. Han gav mig en evig Pagt, fuldgod og vel
forvaret. Ja, al min Frelse og al min Lyst, skulde han
ikke lade den spire frem? **6** Men Niddinger er alle som
Torne i Ørk, der tages ikke paa dem med Hænder; **7**
ingen rører ved dem uden med Jern og Spydstage, i Ilden
brændes de op. **8** Navnene paa Davids Helte var følgende:
Hakmoniten Isjbosjet, Anføreren for de tre; det var ham,
der engang svang sit Spyd over 800 faldne paa een Gang.
9 Blandt de tre Helte kom efter ham Ahohiten El'azar,

Dodis Søn; han var med David ved Pas-Dammim, dengang Filisterne samlede sig der til Kamp. Da Israels Mænd trak sig tilbage, **10** holdt han Stand og huggede ned blandt Filisterne, til hans Haand blev træt og klæbede fast ved Sværdet; HERREN gav dem den Dag en stor Sejr. Saa vendte Folket tilbage og fulgte ham, kun for at plyndre. **11** Efter ham kom Hararíten Sjamma, Ages Søn. Engang havde Filisterne samlet sig i Lehi, hvor der var en Mark fuld af Linser, og Folket flygtede for Filisterne; **12** men han stillede sig op midt paa Marken og holdt den og huggede Filisterne ned; og HERREN gav dem en stor Sejr. **13** Engang drog tre af de tredive ned og kom til David paa Klippens Top, til Adullams Hule, medens Filisterskaren var lejret i Refaimdalen. **14** David var dengang i Klippeborgen, medens Filisternes Besætning laa i Betlehem. **15** Saa vaagnede Lysten hos David, og han sagde: »Hvem skaffer mig en Drik Vand fra Cisternen ved Betlehems Port?« **16** Da banede de tre Helte sig Vej gennem Filisternes Lejr, øste Vand af Cisternen ved Betlehems Port og bragte David det. Han vilde dog ikke drikke det, men udgød det for HERREN **17** med de Ord: »HERREN vogte mig for at gøre det! Skulde jeg drikke de Mænds Blod, som har vovet deres Liv!« Og han vilde ikke drikke det. Den Daad udførte de tre Helte. **18** Abisjaj, Joabs Broder, Zerujas Søn, var Anfører for de tredive. Han svang sit Spyd over 300 faldne, og han var navnkundig iblandt de tredive; **19** iblandt de tredive var han højtæret, og han var deres Anfører; men de tre naaede han ikke. **20** Benaja, Jojadas Søn, var en tapper Mand fra Kabze'el, der

havde udført store Heltegerninger; han fældede de to Arielsønner fra Moab; og han steg ned og fældede en Løve i en Cisterne, en Dag der var faldet Sne. **21** Ligeledes fældede han Ægypteren, en kæmpestor Mand. Ægypteren havde et Spyd i Haanden, men han gik ned imod ham meden Stok, vristede Spydet ud af Haanden paa ham og dræbte ham med hans eget Spyd. **22** Disse Heltegerninger udførte Benaja, Jojadas Søn, og han var navnkundig iblandt de tredive Helte; **23** iblandt de tredive var han højt æret, men de tre naaede han ikke. David satte ham over sin Livvagt. **24** Til de tredive hørte Asa'el, Joabs Broder; Elhanan, Dodos Søn fra Betlehem; **25** Haroditen Sjamma; Haroditen Elika; **26** Paltiten Helez; Ira, Ikkesj's Søn fra Tekoa; **27** Abiezer fra Anatot; Husjatiten Sibbekaj; **28** Ahohiten Zalmon; Maharaj fra Netofa; **29** Heled, Ba'anas Søn, fra Netofa; Ittaj, Ribajs Søn, fra det benjaminitiske Gibea; **30** Benaja fra Pir'aton; Hiddaj fra Nahale-Ga'asj; **31** Abiba'al fra Araba; Azmavet fra Bahurim; **32** Sja'alboniten Eljaba; Guniten Jasjen; **33** Hararíten Jonatan, Sjammas Søn; Hararíten Ahi'am, Sjarars Søn; **34** Elifelet, Ahazbajs Søn, fra Bet-Ma'aka; Eliam, Akitofels Søn, fra Gilo; **35** Hezro fra Karmel; Pa'araj fra Arab; **36** Jig'al, Natans Søn, fra Zoba; Gaditen Bani; **37** Ammoniten Zelek; Naharaj fra Be'erot, der var Joabs, Zerujas Søns, Vaabendrager; **38** Ira fra Jattir; Gareb fra Jattir; **39** Hetiten Urias. I alt syv og tredive.

24 Men HERRENS vrede blussede atter op mod Israel, saa at han æggede David mod dem og sagde: »Gaa hen og hold Mandtal over Israel og Juda!« **2** Kongen sagde da til

Joab og Hærførerne, der var hos ham: »Drag rundt i alle Israels Stammer fra Dan til Be'ersjeba og hold Mønstring over Folket, for at jeg kan faa Tallet paa det at vide!« **3** Men Joab svarede Kongen: »Maatte HERREN din Gud forøge Folket hundredfold, og maatte min Herre Kongen selv opleve det — men hvorfor har min Herre Kongen sat sig sligt for?« **4** Men Joab og Hærførerne maatte bøje sig for Kongens Ord. Joab og Hærførerne forlod derfor Kongen for at holde Mønstring over Israels Folk. **5** De gik over Jordan og begyndte ved Aroer og Byen, der ligger midt i Dalen; drog ad Gad til og i Retning af Ja'zer; **6** saa kom de til Gilead og til Hetiternes Land hen imod Kadesj, derpaa til Dan, og fra Dan vendte de sig hen mod Zidon; **7** saa kom de til Fæstningen Tyrus og alle Hivviternes og Kana'anæernes Byer, hvorfra de gik til Be'ersjeba i det judæiske Sydland. **8** Efter at de var draget hele Landet rundt i ni Maaneder og tyve Dage, kom de tilbage til Jerusalem. **9** Joab opgav derpaa Kongen Tallet, der var fundet ved Folketællingen, og Israel talte 800 000 kraftige, vaabenføre Mænd, Juda 500 000 Mænd. **10** Men efter at David havde holdt Mandtal over Folket, slog Samvittigheden ham, og han sagde til HERREN: »Jeg har syndet svarlig i, hvad jeg har gjort! Men tilgiv nu, HERRE, din Tjeners Brøde, thi jeg har handlet som en stor Daare!« **11** Da David stod op om Morgenen kom HERRENS Ord til Profeten Gad, Davids Seer, saaledes: **12** »Gaa hen og sig til David: Saa siger HERREN; Jeg forelægger dig tre Ting; vælg selv, hvilken jeg skal lade times dig!« **13** Gad kom da til David og kundgjorde ham det og sagde:

»Skal der komme tre Hungersnødsaar over dig i dit Land,
eller vil du i tre Maaneder jages paa Flugt, forfulgt af din
Fjende, eller skal der komme tre Dages Pest i dit Land?
Overvej nu, hvad jeg skal svare ham, der har sendt mig!«
14 David svarede Gad: »Jeg er i saare stor Vaande — lad os
saa falde i HERRENS Haand, thi hans Barmhjertighed er
stor; i Menneskehaand vil jeg ikke falde!« **15** Saa valgte
David da Pesten. Ved Hvedehøstens Tid begyndte Soten
at ramme Folket; og der døde 70 000 Mand af Folket
fra Dan til Be'ersjeba. **16** Da Engelen udrakte sin Haand
mod Jerusalem for at ødelægge det, angrede HERREN det
onde, og han sagde til Engelen, som ødelagde Folket »Nu
er det nok, drag din Haand tilbage!« HERRENS Engel var
da ved Jebusiten Aravnas Tærskeplads. **17** Men da David
saa Engelen, som slog Folket, sagde han til HERREN: »Det
er mig, der har syndet, mig, der har begaaet Brøden;
men Faarene der, hvad har de gjort? Lad din Haand dog
ramme mig og mit Fædrenehus!« **18** Samme Dag kom Gad
til David og sagde: »Gaa op og rejs HERREN et Alter paa
Jebusiten Aravnas Tærskeplads!« **19** Og David gik derop
efter Gads Ord, saaledes som HERREN havde paabudt. **20**
Da Aravna, der var ved at tærske Hvede, saa ned og fik Øje
paa Kongen og hans Folk, som kom hen imod ham, gik
han ud og kastede sig paa sit Ansigt til Jorden for ham;
21 og Aravna sagde: »Hvorfor kommer min Herre Kongen
til sin Træl?« David svarede: »For at købe Tærskepladsen
af dig og bygge HERREN et Alter, at Folket maa blive friet
fra Plagen!« **22** Da sagde Aravna til David: »Min Herre
Kongen tage den og ofre, hvad ham tykkes ret! Her er

Okserne til Brændoffer og Tærskeslæderne og Oksernes Stavtøj til Brændsel! **23** Min Herre Kongens Træl giver Kongen det hele!« Og Aravna sagde til Kongen: »Maatte HERREN din Gud have Behag i dig!« **24** Men Kongen svarede Aravna: »Nej, jeg vil købe det af dig for dets fulde Værdi; jeg vil ikke bringe HERREN min Gud Brændofre, som intet koster mig!« Saa købte David Tærskepladsen og Okserne for halvtredsindstyve Sølvsekel; **25** og David byggede HERREN et Alter der og ofrede Brændofre og Takofre. Da forbarmede HERREN sig over Landet, og Israel blev friet fra Plagen.

Første Kongebog

1 Da Kong David var gammel og til Aars, kunne han ikke
blive varm, skønt man dækkede ham til med Tæpper. **2**
Da sagde hans Folk til ham: »Det er bedst, man søger
efter en ung Jomfru til min Herre Kongen, for at hun
kan være om Kongen og pleje ham; naar hun ligger i
din Favn, bliver min Herre Kongen varm!« **3** Saa søgte
de efter en smuk ung Pige i hele Israels Land og fandt
Abisjag fra Sjunem og bragte hende til Kongen. **4** Hun var
en saare smuk Pige: og hun plejede Kongen og gik ham
til Haande; men Kongen havde ikke Omgang med hende.
5 Adonija, Haggits Søn, dristede sig til at sige: »Jeg vil
være Konge!« Og han skaffede sig Vogne og Heste og
halvtredsindstyve Mænd til at løbe foran sig. **6** Hans Fader
havde ingen Sinde irettesat ham og sagt: »Hvorfor bærer
du dig saaledes ad?« Han havde et saare smukt Ydre og
var den ældste efter Absalom. **7** Han underhandlede med
Joab, Zerujas Søn, og Præsten Ebjatar; de tog Adonijas
Parti og støttede ham, **8** mens Præsten Zadok, Jojadas
Søn Benaja, Profeten Natan, Sjim'i og Re'i og Davids
Kærnetropper ikke sluttede sig til Adonija. **9** Adonija
lod nu slagte Smaakvæg, Hornkvæg og Fedekvæg ved
Slangestenen, der staar ved Rogelkilden, og indbød alle
sine Brødre, Kongesønnerne, og alle de judæiske Mænd,
der stod i Kongens Tjeneste; **10** men Profeten Natan,
Benaja, Kærnetropperne og sin Broder Salomo indbød
han ikke. **11** Da sagde Natan til Batseba, Salomos Moder:
»Du har vel hørt, at Adonija, Haggits Søn, har opkastet sig
til Konge uden vor Herre Davids Vidende? **12** Lad mig nu

give dig et Raad, for at du kan redde dit eget og din Søn Salomos Liv: **13** Du skal gaa ind til Kong David og sige til ham: Herre Konge, du har jo tilsvoret din Trælkvinde: Din Søn Salomo skal være Konge efter mig og sidde paa min Trone! Hvorfor har da Adonija opkastet sig til Konge? **14** Og medens du endnu staar og taler med Kongen, kommer jeg til og bekræfter dine Ord!« **15** Da gik Batseba ind til Kongen i hans Værelse — Kongen var meget gammel, og Abisjag fra Sjunem gik ham til Haande — **16** og Batseba bøjede sig og kastede sig til Jorden for Kongen. Da sagde Kongen: »Hvad ønsker du?« **17** Hun svarede: »Herre, du har jo tilsvoret din Trælkvinde ved HERREN din Gud: Din Søn Salomo skal være Konge efter mig og sidde paa min Trone! **18** Men se, nu har Adonija opkastet sig til Konge uden dit Vidende, Herre Konge! **19** Han har ladet slagte Hornkvæg, Fedekvæg og Smaakvæg i Mængde og indbudt alle Kongesønnerne, Præsten Ebjatar og Hærføreren Joab, men din Træl Salomo har han ikke indbudt. **20** Paa dig, Herre Konge, er hele Israels Øjne rettet, for at du skal give dem til Kende, hvem der skal være din Efterfølger og sidde paa min Herre Kongens Trone. **21** Ellers gælder det mit og min Søn Salomos Liv, naar min Herre Kongen har lagt sig til Hvile hos sine Fædre!« **22** Medens hun endnu talte med Kongen, kom Profeten Natan, **23** og det blev meldt Kongen: »Profeten Natan er her!« Saa traadte han frem for Kongen og kastede sig paa sit Ansigt til Jorden for ham. **24** Derpaa sagde Natan: »Herre Konge, du har vel sagt, at Adonija skal være Konge efter dig og sidde paa din Trone? **25** Thi han er i Dag draget ned og

har ladet slagte Hornkvæg, Fedekvæg og Smaakvæg i Mængde og indbudt alle Kongesønnerne, Hærførerne og Præsten Ebjatar, og nu spiser og drikker de sammen med ham og raaber: Leve Kong Adonija! **26** Men han har hverken indbudt mig, din Træl, eller Præsten Zadok eller Benaja, Jojadas Søn, eller din Træl Salomo! **27** Er det virkelig sket efter min Herre Kongens Befaling, uden at du har ladet dine Trælle vide, hvem der skal sidde paa min Herre Kongens Trone efter dig?« **28** Da svarede Kong David: »Kald mig Batseba hid!« Og hun traadte frem for Kongen og stillede sig foran ham. **29** Da svor Kongen og sagde: »Saa sandt HERREN, der udløste mig af al min Nød, lever: **30** Som jeg tilsvor dig ved HERREN, Israels Gud, at din Søn Salomo skulde være Konge efter mig og sidde paa min Trone i mit Sted, saaledes vil jeg handle i Dag!« **31** Da bøjede Batseba sig med sit Ansigt til Jorden og faldt ned for Kongen og sagde: »Maatte min Herre, Kong David, leve evindelig!« **32** Derpaa sagde Kong David: »Kald mig Præsten Zadok, Profeten Natan og Benaja, Jojadas Søn, hid!« Og de traadte frem for Kongen. **33** Da sagde Kongen til dem: »Tag eders Herres Folk med eder, sæt min Søn Salomo paa mit eget Muldyr og før ham ned til Gihon. **34** Der skal Præsten Zadok og Profeten Natan salve ham til Konge over Israel, og I skal støde i Hornet og raabe: Leve Kong Salomo! **35** Saa skal I følge ham herop, og han skal gaa hen og sætte sig paa min Trone og være Konge i mit Sted; thi det er ham, jeg har udset til Fyrste over Israel og Juda!« **36** Da svarede Benaja, Jojadas Søn, Kongen: »Det ske! Maatte HERREN, min Herre Kongens

Gud, gøre saaledes! **37** Maatte HERREN være med Salomo,
som han har været med min Herre Kongen, og gøre hans
Trone endnu mægtigere end min Herre Kong Davids!« **38**
Derpaa drog Præsten Zadok, Profeten Natan og Benaja,
Jojadas Søn, og Kreterne og Pleterne ned og satte Salomo
paa Kong Davids Muldyr og førte ham til Gihon; **39**
og Præsten Zadok tog Oliehornet fra Teltet og salvede
Salomo; de stødte i Hornet, og hele Folket raabte: »Leve
Kong Salomo!« **40** Saa fulgte hele Folket ham op og Folket
spillede paa Fløjter og jublede højt, saa at Jorden var
ved at revne af deres Raab. **41** Det hørte Adonija og alle
hans Gæster, netop som de var færdige med Maaltidet,
og da Joab hørte Hornets Klang, sagde han: »Hvorfor er
der saa stort Røre i Byen?« **42** Endnu medens han talte,
kom Jonatan, Præsten Ebjatars Søn. Adonija sagde: »Kom
herhen, thi du er en brav Mand og bringer godt nyt!« **43**
Men Jonatan svarede og sagde til Adonija: »Tværtimod;
vor Herre Kong David har gjort Salomo til Konge! **44**
Kongen sendte Præsten Zadok, Profeten Natan, Benaja,
Jojadas Søn, og Kreterne og Pleterne med ham, og de
satte ham paa Kongens Muldyr; **45** og Præsten Zadok
og Profeten Natan salvede ham til Konge ved Gihon;
derefter drog de under Jubel op derfra, og der blev Røre
i Byen; det var den Larm, I hørte. **46** Salomo satte sig
ogsaa paa Kongetronen; **47** tilmed kom Kongens Folk og
lykønskede vor Herre Kong David med de Ord: Maatte
din Gud gøre Salomos Navn endnu herligere end dit og
hans Trone mægtigere end din! Og Kongen tilbad paa sit
Leje; **48** ydermere sagde han: Lovet være HERREN, Israels

Gud, som i Dag har ladet en Mand sætte sig paa min Trone, endnu medens jeg selv kan se det!« **49** Da blev alle Adonijas Gæster skrækslagne og brød op og gik hver sin Vej; **50** men Adonija frygtede for Salomo og ilede hen og greb fat om Alterets Horn. **51** Og man meldte Salomo: »Se, Adonija frygter for Kong Salomo, og se, han har grebet fat om Alterets Horn og siger: Kong Salomo skal først sværge mig til, at han ikke vil lade sin Træl slaa ihjel med Sværd!« **52** Da sagde Salomo: »Dersom han opfører sig som en brav Mand, skal der ikke krummes et Haar paa hans Hoved; men gribes han i noget ondt, skal han dø!« **53** Derpaa sendte Kong Salomo Bud og lod ham hente ned fra Alteret; og han kom og kastede sig ned for Kong Salomo. Da sagde Salomo til ham: »Gaa til dit Hjem!«

2 Da det nu lakkede ad Enden med Davids Liv, gav han sin Søn Salomo disse Befalinger: **2** »Jeg gaar nu al Kødets Gang; saa vær nu frimodig og vis dig som en Mand! **3** Og hold HERREN din Guds Forskrifter, saa du vandrer paa hans Veje og holder hans Anordninger, Bud, Bestemmelser og Vidnesbyrd, saaledes som skrevet staar i Mose Lov, for at du maa have Lykken med dig i alt, hvad du gør, og i alt, hvad du tager dig for, **4** for at HERREN kan opfylde den Forjættelse, han gav mig, da han sagde: Hvis dine Sønner vogter paa deres Vej, saa de vandrer i Trofasthed for mit Aasyn af hele deres Hjerte og hele deres Sjæl, skal der aldrig fattes dig en Efterfølger paa Israels Trone! **5** Du ved jo ogsaa, hvad Joab, Zerujas Søn, har voldet mig, hvorledes han handlede mod Israels to Hærførere, Abner, Ners Søn,

og Amasa, Jeters Søn, hvorledes han slog dem ihjel og saaledes i Fredstid hævnede Blod, der var udgydt i Krig, og besudlede Bæltet om min Lænd og Skoene paa mine Fødder med uskyldigt Blod; **6** gør derfor, som din Klogskab tilsiger dig, og lad ikke hans graa Haar stige ned i Dødsriget med Fred. **(Sheol h7585)** **7** Men mod Gileaditen Barzillajs Sønner skal du vise Godhed, og de skal have Plads mellem dem, der spiser ved dit Bord, thi paa den Maade kom de mig i Møde, da jeg maatte flygte for din Broder Absalom. **8** Og se, saa har du hos dig Benjaminiten Simeon, Geras Søn, fra Bahurim, ham, som udslyngede en grufuld Forbandelse imod mig, dengang jeg drog til Mahanajim. Da han senere kom mig i Møde ved Jordan, tilsvor jeg ham ved HERREN: Jeg vil ikke slaa dig ihjel med Sværd! **9** Men du skal ikke lade ham ustraffet, thi du er en klog Mand og vil vide, hvorledes du skal handle med ham, og bringe hans graa Haar blodige ned i Dødsriget.« **(Sheol h7585)** **10** Saa lagde David sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Davidsbyen. **11** Tiden, han havde været Konge over Israel, udgjorde fyrretyve Aar; i Hebron herskede han syv Aar, i Jerusalem tre og tredive Aar. **12** Derpaa satte Salomo sig paa sin Fader Davids Trone, og hans Herredømme blev saare stærkt. **13** Men Adonija, Haggits Søn, kom til Batseba, Salomos Moder. Hun spurgte da: »Kommer du for det gode?« Han svarede: »Ja, jeg gør!« **14** Og han fortsatte: »Jeg har en Sag at tale med dig om.« Hun svarede: »Saa tal!« **15** Da sagde han: »Du ved at Kongeværdigheden tilkom mig, og at hele Israel havde Blikket rettet paa mig som den, der skulde

være Konge; dog gik Kongeværdigheden over til min Broder, thi HERREN lod det tilfalde ham. **16** Men nu har jeg een eneste Bøn til dig; du maa ikke afvise mig!« Hun svarede: »Saa tal!« **17** Da sagde han: »Sig til Kong Salomo — dig vil han jo ikke afvise — at han skal give mig Abisjag fra Sjunem til Ægte!« **18** Og Batseba svarede: »Vel, jeg skal tale din Sag hos Kongen!« **19** Derpaa begav Batseba sig til Kong Salomo for at tale Adonijas Sag; og Kongen rejste sig, gik hende i Møde og bøjede sig for hende; derpaa satte han sig paa sin Trone og lod ogsaa en Trone sætte frem til Kongemoderen, og hun satte sig ved hans højre Side. **20** Saa sagde hun: »Jeg har en eneste ringe Bøn til dig; du maa ikke afvise mig!« Kongen svarede: »Kom med din Bøn, Moder, jeg vil ikke afvise dig!« **21** Da sagde hun: »Lad din Broder Adonija faa Abisjag fra Sjunem til Hustru!« **22** Men Kong Salomo svarede sin Moder: »Hvorfor beder du om Abisjag fra Sjunem til Adonija? Du skulde hellere bede om Kongeværdigheden til ham; han er jo min ældre Broder, og Præsten Ebjatar og Joab, Zerujas Søn, staar paa hans Side!« **23** Og Kong Salomo svor ved HERREN: »Gud ramme mig baade med det ene og det andet, om ikke det Ord skal koste Adonija Livet! **24** Saa sandt HERREN lever, som indsatte mig og gav mig Plads paa min Fader Davids Trone og byggede mig et Hus, som han lovede: Endnu i Dag skal Adonija miste Livet!« **25** Derpaa gav Kong Salomo Benaja, Jojadas Søn, Ordre til at hugge ham ned; saaledes døde han. **26** Men til Præsten Ebjatar sagde Kongen: »Begiv dig til din Landejendom i Anatot, thi du har forbrudt dit Liv; og

naar jeg ikke dræber dig i Dag, er det, fordi du bar den Herre HERRENS Ark foran min Fader David og delte alle min Faders Lidelser!« **27** Derpaa afsatte Salomo Ebjatar fra hans Stilling som HERRENS Præst for at opfylde det Ord, HERREN havde talet mod Elis Hus i Silo. **28** Da Rygtet, herom naaede Joab — Joab havde jo sluttet sig til Adonijas Parti, medens han ikke havde sluttet sig til Absaloms — søgte han Tilflugt i HERRENS Telt og greb fat om Alterets Horn, **29** og det meldtes Kong Salomo, at Joab havde søgt Tilflugt i HERRENS Telt og stod ved Alteret. Da sendte Salomo Benaja, Jojadas Søn, derhen og sagde: »Gaa hen og hug ham ned!« **30** Og da Benaja kom til HERRENS Telt, sagde han til ham: »Saaledes siger Kongen: Kom herud!« Men han svarede: »Nej, her vil jeg dø!« Benaja meldte da tilbage til Kongen, hvad Joab havde sagt og svaret ham. **31** Men Kongen sagde til ham: »Saa gør, som han siger, hug ham ned og jord ham og fri mig og min Faders Hus for det uskyldige Blod, Joab har udgydt; **32** HERREN vil lade hans Blodskyld komme over hans eget Hoved, at han huggede to Mænd ned, der var retfærdigere og bedre end han selv, og slog dem ihjel med Sværdet uden min Fader Davids Vidende, Abner, Ners Søn, Israels Hærfører, og Amasa, Jeters Søn, Judas Hærfører; **33** saa kommer deres Blod over Joabs og hans, Slægts Hoved evindelig, medens HERREN giver David og hans Slægt, hans Hus og hans Trone Fred til evig Tid!« **34** Da gik Benaja, Jojadas Søn, hen og huggede ham ned og dræbte ham; og han blev jordet i sit Hus i Ørkenen. **35** Og Kongen satte Benaja Jojadas Søn, over Hæren i hans

Sted, medens han gav Præsten Zadok Ebjatars Stilling. **36** Derpaa lod Kongen Simeï kalde og sagde til ham: »Byg dig et Hus i Jerusalem, bliv der og drag ikke bort, hvorhen det end er; **37** thi den Dag du drager bort og overskrider Kedrons Dal, maa du vide, du er dødsens; da kommer dit Blod over dit Hoved!« **38** Og Simeï svarede Kongen: »Godt! Som min Herre Kongen siger, saaledes vil din Træl gøre!« Simeï blev nu en Tid lang i Jerusalem. **39** Men efter tre Aars Forløb flygtede to af Simeïs Trælle til Ma'akas Søn, Kong Akisj af Gat, og da Simeï fik at vide, at hans Trælle var i Gat, **40** brød han op, sadlede sit Æsel og drog til Akisj i Gat for at hente sine Trælle; Simeï drog altsaa af Sted og fik sine Trælle med hjem fra Gat. **41** Men da Salomo fik af vide, at Simeï var rejst fra Jerusalem til Gat og kommet tilbage igen, **42** lod Kongen ham kalde og sagde til ham: »Tog jeg dig ikke i Ed ved HERREN, og advarede jeg dig ikke: Den Dag du drager bort og begiver dig andetsteds hen, hvor det end er, maa du vide, du er dødsens! Og svarede du mig ikke: Godt! Jeg har hørt det? **43** Hvorfor holdt du da ikke den Ed, du svor ved HERREN, og den Befaling, jeg gav dig?« **44** Endvidere sagde Kongen til Simeï: »Du ved selv, og dit Hjerte er sig det bevidst, alt det onde, du gjorde min Fader David; nu lader HERREN din Ondskab komme over dit eget Hoved; **45** men Kong Salomo skal være velsignet, og Davids Trone skal staa urokkelig fast for HERRENS Aasyn til evig Tid!« **46** Derpaa gav Kongen Ordre til Benaja, Jojadas Søn, og han gik hen og huggede ham ned; saaledes døde han.

3 Da nu Salomo havde faaet Kongedømmet sikkert i
hænde besvogrede han sig med Farao, Ægypterkongen,
idet han ægtede Faraos Datter; og han førte hende ind
i Davidsbyen, til han fik sit eget Hus, HERRENS Hus
og Muren om Jerusalem bygget færdig. **2** Kun ofrede
Folket paa Offerhøjene, thi hidindtil var der ikke bygget
HERRENS Navn et Hus. **3** Salomo elskede HERREN, saa
at han vandrede efter sin Fader Davids Anordninger;
kun ofrede han paa Højene og tændte Offerild der. **4** Og
Kongen begav sig til Gibeon for at ofre der; thi det var
den store Offerhøj; tusind Brændofre ofrede Salomo paa
Alteret der. **5** I Gibeon lod HERREN sig til Syne for Salomo
i en Drøm om Natten. Og Gud sagde: »Sig, hvad du ønsker,
jeg skal give dig!« **6** Da sagde Salomo: »Du viste stor
Miskundhed mod din Tjener, min Fader David, der jo
ogsaa vandrede for dit Aasyn i Troskab, Retfærdighed og
Hjertets Oprigtighed; og du lod denne store Miskundhed
blive over ham og gav ham en Søn, der nu sidder paa
hans Trone. **7** Ja, nu har du, HERRE min Gud, gjort din
Tjener til Konge i min Fader Davids Sted. Men jeg er
ganske ung og ved ikke, hvorledes jeg skal færdes ret; **8**
og din Tjener staar midt i det Folk, du udvalgte, et stort
Folk, som ikke kan tælles eller udregnes, saa mange er
de. **9** Giv derfor din Tjener et lydhørt Hjerte, saa han kan
dømme dit Folk og skelne mellem godt og ondt; thi hvem
kan dømme dette dit store Folk!« **10** Det vakte HERRENS
Velbehag, at Salomo bad derom; **11** og Gud sagde til ham:
»Fordi du bad om dette og ikke om et langt Liv, ej heller
om Rigdom eller om dine Fjenders Liv, men om Forstand

til at skønne, hvad ret er, **12** se, derfor vil jeg gøre, som
du beder: Se, jeg giver dig et viist og forstandigt Hjerte,
saa at din Lige aldrig før har været, ej heller siden skal
fremstaa; **13** men jeg giver dig ogsaa, hvad du ikke bad
om, baade Rigdom og Ære, saa at du ikke skal have din
Lige blandt Konger, saa længe du lever. **14** Og hvis du
vandrer paa mine Veje, saa du holder mine Anordninger
og Bud, saaledes som din Fader David gjorde, vil jeg give
dig et langt Liv.« **15** Da vaagnede Salomo, og se, det var en
Drøm. Derpaa begav han sig til Jerusalem og stillede sig
foran HERRENS Pagts Ark og ofrede Brændofre, bragte
Takofre og gjorde et Gæstebud for alle sine Folk. **16** Paa
den Tid kom to Skøger til Kongen og traadte frem for
ham. **17** Den ene Kvinde sagde: »Hør mig, Herre! Jeg
og den Kvinde der bor i Hus sammen. Hjemme i vort
Hus fødte jeg i hendes Nærværelse et Barn, **18** og tre
Dage efter min Nedkomst fødte ogsaa hun et Barn. Vi
var sammen; der var ingen andre hos os i Huset, vi to
var ene i Huset. **19** Saa døde hendes Dreng om Natten,
fordi hun kom til at ligge paa ham; **20** men midt om
Natten, medens din Trælkvinde sov, stod hun op og tog
min Dreng fra min Side og lagde ham ved sit Bryst; men
sin døde Dreng lagde hun ved mit Bryst. **21** Da jeg saa om
Morgenen rejste mig for at give min Dreng at die, se, da
var han død; men da jeg saa nøje paa ham om Morgenen,
se, da var det ikke min Dreng, ham, som jeg havde født!«
22 Men den anden Kvinde sagde: »Det er ikke sandt; den
levende er min Dreng, og den døde er din!« Og den første
sagde: »Nej, den døde er din Dreng, og den levende er

min!« Saaledes mundhuggedes de foran Kongen. **23** Da sagde Kongen: »Den ene siger: Han her, den levende, er min Dreng, den døde er din! Og den anden siger: Nej, den døde er din Dreng, den levende min!« **24** Derpaa sagde Kongen: »Hent mig et Sværd!« Og de bragte Kongen et. **25** Da sagde Kongen: »Hug det levende Barn over og giv hver af dem det halve!« **26** Da rørte Kærligheden til Barnet sig heftigt i den Kvinde, som var Moder til det levende Barn, og hun sagde til Kongen: »Hør mig, Herre! Giv hende det levende Barn; dræb det endelig ikke!« Men den anden sagde: »Det skal hverken tilhøre mig eller dig, hug det kun over!« **27** Da tog Kongen til Orde og sagde: »Giv hende der det levende Barn og dræb det ikke; thi hun er Moderen!« **28** Og da Israel hørte om den Dom, Kongen havde fældet, fyldtes de alle af Ærefrygt for Kongen; thi de saa, at han sad inde med Guds Visdom til at skifte Ret.

4 Kong Salomo var Konge over hele Israel. **2** Hans øverste Embedsmænd var følgende: Azarja, Zadoks Søn, var Ypperstepræst; **3** Elihoref og Ahija, Sjisjas Sønner, var Statsskrivere; Josjafat, Ahiluds Søn, var Kansler; **4** Benaja, Jojadas Søn, stod i Spidsen for Hæren; Zadok og Ebjatar var Præster; **5** Azarja, Natans Søn, var Overfoged; Præsten Zabud, Natans Søn, var Kongens Ven; **6** Ahisjar var Slotshøvedsmand; Adoniram, Abdas Søn, havde Tilsyn med Hoveriarbejdet. **7** Fremdeles havde Salomo tolv Fogeder over hele Israel, som skulde sørge for Kongens og Hoffets Underhold, hver af dem en Maaned om Aaret. **8** Deres Navne var: Hurs Søn i Efraims Bjerge; **9** Dekers Søn i Makaz-Sja'albim, Bet-Sjemesj og Elon indtil Bet-

Hanan; **10** Heseds Søn i Arubbot; han havde Soko og hele
Hefers Land; **11** Abinadabs Søn havde hele Dors Højland;
han var gift med Salomos Datter Tafat; **12** Ba'ana, Ahiluds
Søn, havde Ta'anak, Megiddo og hele Bet-Sjean op til
Zaretan, neden for Jizre'el fra Bet-Sjean til Abel-Mehola
ud over Jokmeam; **13** Gebers Søn i Ramot i Gilead; han
havde Manasses Søn Ja'irs Teltbyer i Gilead, og han havde
Argoblandet i Basan, tresindstyve store Byer med Mure
og Kobberportstænger; **14** Ahinadab, Iddos Søn, havde
Mahanajim; **15** Ahima'az i Naftali; han var ligeledes gift
med en Datter af Salomo, Basemat; **16** Ba'ana, Husjajs
Søn, i Aser og Bealot; **17** Josjafat, Paruas Søn, i Issakar;
18 Sjim'i, Elas Søn, i Benjamin; **19** Geber, Uris Søn, i
Gads Land, det Land, der havde tilhørt Amoriterkongen
Sihon og Kong Og af Basan; der var kun een Foged i
det Land. **20** Juda og Israel var talrige, saa talrige som
Sandet ved Havet, og de spiste og drak og var glade.
21 Og Salomo herskede over alle Rigerne fra Floden til
Filisternes Land og Ægyptens Grænse og de bragte Gaver
og tjente Salomo, saa længe han levede. **22** Salomos
daglige Behov af Levnedsmidler var tredive Kor fint
Hvedemel og tresindstyve Kor almindeligt Mel, **23** ti
Stykker Fedekvæg, tyve Stykker Græskvæg og hundrede
Stykker Smaakvæg foruden Hjorte, Gazeller, Antiloper og
fede Gæs. **24** Thi han herskede over hele Landet hinsides
Floden, fra Tifsa til Gaza, over alle Kongerne hinsides
Floden, og han havde Fred rundt om til alle Sider; **25**
og Juda og Israel boede trygt, saa længe Salomo levede,
hver Mand under sin Vinstok og sit Figentræ, fra Dan til

Be'ersjeba. **26** Og Salomo havde 40 000 Spand Heste til sit Vognhold og 12 000 Ryttere. **27** Og de nævnte Fogeder sørgede for Underhold til Kong Salomo og alle, der havde Adgang til hans Bord, hver i sin Maaned, og de lod det ikke skorte paa noget; **28** og Byggen og Straaet til Hestene og Forspandene bragte de til det Sted, hvor han var, efter som Turen kom til hver enkelt. **29** Gud skænkede Salomo Visdom og Kløgt i saare rigt Maal og en omfattende Forstand, som Sandet ved Havets Bred, **30** saa at Salomos Visdom var større end alle Østerlændingenes og alle Ægypternes Visdom. **31** Han var visere end alle andre, ja visere end Ezraiten Etan og visere end Heman, Kalkol og Darda, Mahols Sønner, og hans Ry naaede ud til alle Folkeslag rundt om. **32** Han fremsagde 3000 Tankesprog, og Tallet paa hans Sange var 1005. **33** Han talte om Træerne lige fra Cederen paa Libanon til Ysopen, der vokser frem af Muren; og han talte om Dyrene, Fuglene, Krybdyrene og Fiskene. **34** Fra alle Folkeslag kom man for at lytte til Salomos Visdom, fra alle Jordens Konger, der hørte om hans Visdom.

5 Da Kong Hiram af Tyrus hørte, at Salomo var salvet til Konge i stedet for sin Fader, sendte han nogle af sine Folk til ham; thi Hiram havde altid været Davids Ven. **2** Og Salomo sendte Hiram følgende Bud: **3** »Du ved, at min Fader David ikke kunde bygge HERREN sin Guds Navn et Hus for de Kriges Skyld, man fra alle Sider paaførte ham, indtil HERREN lagde hans Fjender under hans Fødder. **4** Men nu har HERREN min Gud skaffet mig Ro til alle Sider; der findes ingen Modstandere, og der er ingen Fare paa

Færde. **5** Se, derfor har jeg i Sinde at bygge HERREN min
Guds Navn et Hus efter HERRENS Ord til min Fader David:
Din Søn, som jeg sætter paa din Trone i dit Sted, han skal
bygge Huset for mit Navn. **6** Giv derfor Ordre til, at der
fældes Cedre til mig paa Libanon. Mine Folk skal arbejde
sammen med dine, og jeg vil give dine Folk den Løn, du
kræver; thi du ved jo, at der ikke findes nogen hos os, der
kan fælde Træer som Zidonierne!« **7** Da Hiram modtog
dette Bud fra Salomo, glædede det ham meget, og han
sagde: »Lovet være HERREN i Dag, fordi han har givet
David en viis Søn til at herske over dette store Folk!« **8** Og
Hiram sendte Salomo følgende Svar: »Jeg har modtaget
det Bud, du sendte mig, og jeg skal opfylde alt, hvad du
ønsker med Hensyn til Ceder— og Cyprestræer; **9** mine
Folk skal bringe dem fra Libanon ned til Havet, og saa
skal jeg lade dem samle til Tømmerflaader paa Havet og
sende dem til det Sted, du anviser mig; der skal jeg lade
dem skille ad, saa at du kan lade dem hente. Men du vil
da ogsaa opfylde mit Ønske og sende Fødevarer til mit
Hof!« **10** Saa sendte Hiram Salomo alt, hvad han ønskede
af Ceder— og Cyprestræer; **11** og Salomo sendte Hiram 20
000 Kor Hvede til Underhold for hans Hof og 20 Kor Olie af
knuste Oliven. Saa meget sendte Salomo Hiram Aar efter
Aar. **12** Og HERREN gav Salomo Visdom, som han havde
lovet ham; og der var Fred mellem Hiram og Salomo, og
de sluttede Pagt med hinanden. **13** Kong Salomo udskrev
nu Hoveriarbejdere overalt i Israel, og Hoveriarbejderne
udgjorde 30 000 Mand. **14** Dem sendte han saa til Libanon,
et Hold paa 10 000 om Maaneden, saaledes at de var en

Maaned paa Libanon og to Maaneder hjemme. Adoniram havde Tilsyn med Hoveriarbejderne. **15** Salomo havde 70 000 Lastdragere og 80 000 Stenhuggere i Bjergene **16** foruden Overfogeder, der ledede Arbejdet, 3300 Mand, som havde Opsyn med Folkene, der arbejdede. **17** Paa Kongens Bud brød de store Stenblokke, kostbare Sten til Templets Grundvold, Kvadersten; **18** og Salomos og Hiroms Bygmestre og Folkene fra Gebal huggede dem til, og de gjorde Træstammerne og Stenene i Stand til Templets Opførelse.

6 480 Aar efter at Israeliterne var vandret ud af Ægypten, i Ziv Maaned, det er den anden Maaned, i det fjerde Aar Salomo herskede i Israel, begyndte han at bygge HERREN Templet. **2** Templet, som Kong Salomo byggede HERREN, var tresindstyve Alen langt, tyve Alen bredt og tredive Alen højt. **3** Forhallen foran Templets Hellige var tyve Alen lang, svarende til Templets Bredde, og ti Alen bred. **4** Han forsynede Templet med Gittervinduer i Bjælkerammer, **5** og op til Tempelmuren byggede han en Tilbygning rundt om Templets Mure, rundt om det Hellige og Inderhallen, og indrettede Siderum rundt om. **6** Det nederste Rum var fem Alen bredt, det mellemste seks og det tredje syv, thi han byggede Fremspring i Templets Ydermur rundt om, for at man ikke skulde være nødt til at lade Bjælkerne gribe ind i Templets Mure. **7** Ved Templets Opførelse byggede man med Sten, der var gjort færdige i Stenbrudet, derfor hørtes hverken Lyd af Hamre, Mejsler eller andet Jernværktøj, medens Templet byggedes. **8** Indgangen til det nederste Rum

var paa Templets Sydside, og derfra førte Vindeltrapper op til det mellemste og derfra igen op til det tredje Rum. **9** Saaledes byggede han Templet færdigt, og han lagde Taget med Bjælker og Planker af Cedertræ. **10** Han byggede Tilbygningen rundt om hele Templet, hvert Stokværk fem Alen højt, og den blev forbundet med Templet med Cederbjælker. **11** Da kom HERRENS Ord til Salomo saaledes: **12** »Dette Hus, som du er ved at bygge — dersom du vandrer efter mine Anordninger og gør efter mine Lovbud og omhyggeligt vandrer efter alle mine Bud, vil jeg paa dig stadfæste det Ord, jeg talede til din Fader David, **13** og tage Bolig blandt Israeliterne og ikke forlade mit Folk Israel.« **14** Saaledes byggede Salomo Templet færdigt. **15** Templets Vægge dækkede han indvendig med Cederbrædder; fra Bygningens Gulv til Loftsbjælkerne dækkede han dem indvendig med Træ; og over Templets Gulv lagde han Cypresbrædder. **16** Han dækkede de tyve bageste Alen af Templet med Cederbrædder fra Gulv til Bjælker og indrettede sig Rummet derinde til en Inderhal, det Allerhelligste. **17** Fyrretyve Alen maalte det Hellige foran Inderhallen. **18** Templet var indvendig dækket med Cedertræ, udskaaret Arbejde i Form af Agurker og Blomsterkranse; alt var af Cedertræ, ikke en Sten var at se. **19** Han indrettede Inderhallen inde i Templet for der at opstille HERRENS Pagts Ark. **20** Inderhallen var tyve Alen lang, tyve Alen bred og tyve Alen høj, og han overtrak den med fint Guld. Fremdeles lavede han et Alter af Cedertræ **21** foran Inderhallen og overtrak det med Guld. Og Salomo overtrak Templet indvendig med

fint Guld og trak for med Guldkæder. **22** Hele Templet
overtrak han med Guld, hele Templet fra den ene Ende til
den anden; ogsaa hele Alteret foran Inderhallen overtrak
han med Guld. **23** I Inderhallen satte han to Keruber af
vildt Oliventræ, ti Alen høje; **24** den ene Kerubs Vinger
var hver fem Alen, der var ti Alen fra den ene Vingespids
til den anden; **25** ti Alen maalte ogsaa den anden Kerub;
begge Keruber havde samme Maal og Skikkelse; **26** begge
Keruber var ti Alen høje. **27** Og han opstillede Keruberne
midt i den inderste Del af Templet, og de udbredte
deres Vinger saaledes, at den enes ene Vinge rørte
den ene Væg og den andens ene Vinge den modsatte
Væg, medens de to andre Vinger rørte hinanden midt
i Templet. **28** Keruberne overtrak han med Guld. **29**
Rundt paa alle Vægge i Templet anbragte han udskaaret
Arbejde, Keruber, Palmer og Blomsterkranse, baade i
den inderste og den yderste Hal, **30** og Templets Gulv
overtrak han med Guld, baade i den inderste og den
yderste Hal. **31** Til Inderhallens Indgang lod han lave to
Dørfløje af vildt Oliventræ; Overliggeren og Dørposterne
dannede en Femkant. **32** Og paa de to Oliventræsfløje
lod han udskære Keruber, Palmer og Blomsterkranse
og overtrak dem med Guld, idet han lod Guldet trykke
ned i de udskaarne Keruber og Palmer. **33** Ligeledes lod
han til Indgangen til det Hellige lave Dørstolper af vildt
Oliventræ, firkantede Dørstolper, **34** og to Dørfløje af
Cyprestræ, saaledes at hver af de to Dørfløje bestod af to
bevægelige Dørflader; **35** og han lod udskære Keruber,
Palmer og Blomsterkranse i dem og overtrak dem med

Guld, der laa i et tyndt Lag over de udskaarne Figurer.
36 Ligeledes indrettede han den indre Forgaard ved at
bygge tre Lag Kvadersten og et Lag Cederbjælker. **37** I det
fjerde Aar lagdes Grunden til HERRENS Hus i Ziv Maaned;
38 og i det ellevte Aar i Bul Maaned, det er den ottende
Maaned, fuldførtes Templet i alle dets Dele og Stykker;
han byggede paa det i syv Aar.

7 Paa sit Palads byggede Salomo i tretten Aar; saa fik han
hele sit Palads færdigt. **2** Han byggede Libanonskovhuset,
hundrede Alen langt, halvtredsindstyve Alen bredt og
tredive Alen højt, hvilende paa tre Rækker Cedersøjler
med Skraastøtter af Cedertræ. **3** Det var oven over
Rummene tækket med Cederbjælker, der hvilede paa
fem og fyrretyve Søjler, femten i hver Række. **4**
Der var tre Lag Bjælker, og Lysaabning sad over for
Lysaabning tre Gange. **5** Alle Døre og Lysaabninger
havde firkantede Bjælkerammer, og Lysaabning sad over
for Lysaabning tre Gange. **6** Fremdeles opførte han
Søjlehallen, halvtredsindstyve Alen lang og tredive Alen
bred, med en Hal, Søjler og Trappe foran. **7** Fremdeles
opførte han Tronhallen, hvor han holdt Rettergang,
Domhallen; den var dækket med Cedertræ fra Gulv til
Loft, **8** Hans eget Hus, det, han boede i, i den anden
Forgaard inden for Hallen, var bygget paa samme Maade.
Og til Faraos Datter, som Salomo havde ægtet, opførte
han et Hus i Lighed med denne Hal. **9** Det hele var
af kostbare Sten, tilhugget efter Maal, tilsavet baade
indvendig og udvendig, lige fra Grunden til Murkanten,
hvilket ogsaa gjaldt den store Forgaard uden om Templets

Forgaard. **10** Grunden blev lagt med kostbare, store Sten, nogle paa ti, andre paa otte Alen. **11** Ovenpaa lagdes kostbare Sten, tilhugget efter Maal, og Cederbjælker. **12** Den store Forgaard var hele Vejen rundt omgivet af tre Lag tilhugne Sten og et Lag Cederbjælker, ligeledes HERRENS Hus's Forgaard, den indre, og Forgaarden om Paladsets Forhal. **13** Kong Salomo sendte Bud til Tyrus efter Hiram. **14** Han var Søn af en Enke fra Naftalis Stamme, men hans Fader var en Kobbersmed fra Tyrus. Han sad inde med Visdom, Forstand og Indsigt i at udføre alskens Kobberarbejde; og han kom til Kong Salomo og udførte alt det Arbejde, han skulde have udført. **15** Han støbte de to Kobbersøjler foran Forhallen. Den ene var atten Alen høj; den maalte tolv Alen i Omkreds; den var hul, og Kobberet var fire Fingerbredder tykt. Ligesaa den anden Søjle. **16** Og han lavede to Søjlehoveder til at sidde oven paa Søjlerne, støbt af Kobber, hvert Søjlehoved fem Alen højt. **17** Og han lavede to Fletværker, flettet Arbejde, Snore, kædeformet Arbejde, til at dække Søjlehovederne oven paa Søjlerne, et Fletværk til hvert Søjlehoved; **18** og han lavede Granatæblerne, to Rækker rundt om det ene Fletværk; der var 200 Granatæbler i Rækker rundt om det ene Søjlehoved; paa samme Maade gjorde han ogsaa ved det andet. **19** Søjlehovederne paa de to Søjler var liljeformet Arbejde. **20** Søjlehovederne sad paa de to Søjler ... . **21** Derpaa opstillede han Søjlerne ved Templets Forhal; den Søjle, han opstillede til højre, kaldte han Jakin, og den, han opstillede til venstre, kaldte han Boaz. **22** Øverst paa Søjlerne var der liljeformet

Arbejde. Saaledes blev Arbejdet med Søjlerne færdigt. **23** Fremdeles lavede han Havet i støbt Arbejde, ti Alen fra Rand til Rand, helt rundt, fem Alen højt; det maalte tredive Alen i Omkreds. **24** Under Randen var det hele Vejen rundt omgivet af agurklignende Prydelser, der naaede helt omkring Havet, tredive Alen; i to Rækker sad de agurklignende Prydelser, støbt i eet dermed. **25** Det stod paa tolv Okser, saaledes at tre vendte mod Nord, tre mod Vest, tre mod Syd og tre mod Øst; Havet stod oven paa dem; de vendte alle Bagkroppen indad. **26** Det var en Haandsbred tykt, og Randen var formet som Randen paa et Bæger, som en udsprungen Lilje. Det tog 2000 Bat. **27** Fremdeles lavede han de ti Vognstel af Kobber; hvert Stel var fire Alen langt, fire Alen bredt og tre Alen højt. **28** Og Stellene var indrettet saa ledes: De havde Mellemstykker, og Mellemstykkerne sad mellem Rammestykkerne. **29** Paa Mellemstykkerne mellem Rammestykkerne var der Løver, Okser og Keruber, ligeledes paa Rammestykkerne. Over og under Løverne og Okserne var der Kranse, lavet saaledes, at de hang ned. **30** Hvert Stel havde fire Kobberhjul og Kobberaksler. De fire Hjørner havde Bærearme; under Bækkenet var Bærearmene faststøbt, og midt for hver af dem var der Kranse. **31** Dets Rand var inden for Bærearmene, een Alen høj, og den var rund: ogsaa paa Randen var der udskaaret Arbejde. Mellemstykkerne var firkantede, ikke runde. **32** De fire Hjul sad under Mellemstykkerne, og Hjulenes Akselholdere sad paa Stellet; hvert Hjul var halvanden Alen højt. **33** Hjulene var indrettet som Vognhjul, og deres Akselholdere, Fælge,

Eger og Nav var alle støbt. **34** Der var en Bærearm
paa hvert Stels fire Hjørner, og Bærearmene var i eet
med Stellet; **35** og oven paa Stellet var der en Slags
Fatning, en halv Alen høj og helt rund; og Akselholdere
og Mellemstykker sad fast paa Stellet. **36** Paa Fladerne
indgraverede han Keruber, Løver og Palmer, efter som
der var Plads til, omgivet af Kranse. **37** Saaledes lavede
han de ti Stel; de var alle støbt paa samme Maade, med
samme Maal og af samme Form. **38** Tillige lavede han ti
Kobberbækkener; fyrretyve Bat tog hvert Bækken, og
hvert Bækken maalte fire Alen, et Bækken til hvert af de ti
Stel. **39** Og han satte fem af Stellene ved Templets Sydside,
fem ved Nordsiden; og Havet opstillede han ved Templets
Sydside, ved det sydøstre Hjørne. **40** Fremdeles lavede
Hirom Karrene, Skovlene og Skaalene. Der med var Hiram
færdig med alt sit Arbejde for Kong Salomo til HERRENS
Hus: **41** De to Søjler, og de to kugleformede Søjlehoveder
ovenpaa, de to Fletværker til at dække de to kugleformede
Søjlehoveder paa Søjlerne, **42** de 400 Granatæbler til de
to Fletværker, to Rækker Granatæbler til hvert Fletværk
til at dække de to kugleformede Søjlehoveder paa de to
Søjler, **43** de ti Stel med de ti Bækkener paa, **44** Havet med
de tolv Okser under, **45** Karrene, Skovlene og Skaalene.
Alle disse Ting, som Hiram lavede for Kong Salomo til
HERRENS Hus, var af blankt Kobber. **46** I Jordanegnen
lod Kongen dem støbe, ved Adamas Vadested mellem
Sukkot og Zaretan. **47** Salomo lod alle Tingene uvejet
paa Grund af deres saare store Mængde, Kobberet blev
ikke vejet. **48** Og Salomo lod alle Tingene, som hørte

til HERRENS Hus, lave: Guldalteret, Guldbordet, som Skuebrødene laa paa, **49** Lysestagerne, fem til højre og fem til venstre, foran Inderhallen, af purt Guld, med Blomsterbægrene, Lamperne og Lysesaksene af Guld, **50** Fadene, Knivene, Skaalene, Kanderne og Panderne af fint Guld, Hængslerne til Dørene for den inderste Hal, det Allerhelligste, og til Dørene for den yderste Hal, det Hellige, af Guld. **51** Da hele Arbejdet, som Salomo lod udføre ved HERRENS Hus, var færdigt, bragte Salomo sin Fader Davids Helliggaver, Sølvet og Guldet, derind og lagde alle Tingene i Skatkamrene i HERRENS Hus.

8 Derpaa kaldte Salomo Israels Ældste og alle Stammernes Overhoveder, Israeliternes Fædrenehuses Øverster, sammen hos sig i Jerusalem for at føre HERRENS Pagts Ark op fra Davidsbyen, det er Zion. **2** Saa samledes alle Israels Mænd hos Kong Salomo paa Højtiden i Etanim Maaned, det er den syvende Maaned. **3** Og alle Israels Ældste kom, og Præsterne bar Arken. **4** Og de bragte HERRENS Ark op tillige med Aabenbaringsteltet og alle de hellige Ting, der var i Teltet; Præsterne og Leviterne bragte dem op. **5** Og Kong Salomo tillige med hele Israels Menighed, som havde givet Møde hos ham foran Arken, ofrede Smaakvæg og Hornkvæg, saa meget, at det ikke var til at tælle eller overse. **6** Saa førte Præsterne HERRENS Pagts Ark ind paa dens Plads i Templets Inderhal, det Allerhelligste, og stillede den under Kerubernes Vinger; **7** thi Keruberne udbredte deres Vinger over Pladsen, hvor Arken stod, og saaledes dannede Keruberne et Dække over Arken og dens Bærestænger. **8** Stængerne var saa

lange, at Enderne af dem kunde ses fra det Hellige foran Inderhallen, men de kunde ikke ses længere ude; og de er der den Dag i Dag. **9** Der var ikke andet i Arken end de to Stentavler, Moses havde lagt ned i den paa Horeb, Tavlerne med den Pagt, HERREN havde sluttet med Israeliterne, da de drog bort fra Ægypten. **10** Da Præsterne derpaa gik ud af Helligdommen, fyldte Skyen HERRENS Hus, **11** saa at Præsterne af Skyen hindredes i at staa og udføre deres Tjeneste; thi HERRENS Herlighed fyldte HERRENS Hus. **12** Ved den Lejlighed sang Salomo: HERREN satte Solen paa Himlen, men selv, har han sagt, vil han bo i Mulmet. **13** Nu har jeg bygget dig et Hus til Bolig, et Sted, du for evigt kan dvæle. Det staar jo optegnet i Sangenes Bog. **14** Derpaa vendte Kongen sig om og velsignede hele Israels Forsamling, der imens stod op; **15** og han sagde: »Lovet være HERREN, Israels Gud, hvis Haand har fuldført, hvad hans Mund talede til min Fader David, dengang han sagde: **16** Fra den Dag jeg førte mit Folk Israel ud af Ægypten, har jeg ikke udvalgt nogen By i nogen af Israels Stammer for der at bygge et Hus til Bolig for mit Navn; men Jerusalem udvalgte jeg til Bolig for mit Navn, og David udvalgte jeg til at herske over mit Folk Israel. **17** Og min Fader David fik i Sinde at bygge HERRENS, Israels Guds, Navn et Hus; **18** men HERREN sagde til min Fader David: At du har i Sinde at bygge mit Navn et Hus, er ret af dig; **19** dog skal du ikke bygge det Hus, men din Søn, der udgaar af din Lænd; skal bygge mit Navn det Hus. **20** Nu har HERREN opfyldt det Ord, han talede, og jeg er traadt i

min Fader Davids Sted og sidder paa Israels Trone, som HERREN sagde, og jeg har bygget HERRENS, Israels Guds, Navn Huset; **21** og jeg har der beredt en Plads til Arken med den Pagt, HERREN sluttede med vore Fædre, da han førte dem bort fra Ægypten.« **22** Derpaa traadte Salomo frem foran HERRENS Alter lige over for hele Israels Forsamling, udbredte sine Hænder mod Himmelen **23** og sagde: »HERRE Israels Gud, der er ingen Gud som du i Himmelen oventil og paa Jorden nedentil, du, som holder fast ved din Pagt og din Miskundhed mod dine Tjenere, naar de af hele deres Hjerte vandrer for dit Aasyn, **24** du, som har holdt, hvad du lovede din Tjener, min Fader David, og i Dag opfyldt med din Haand, hvad du talede med din Mund. **25** Saa hold da nu, HERRE, Israels Gud, hvad du lovede din Tjener, min Fader David, da du sagde: En Efterfølger skal aldrig fattes dig til at sidde paa Israels Trone for mit Aasyn, naar kun dine Sønner vil tage Vare paa deres Vej og vandre for mit Aasyn, som du har gjort. **26** Saa lad nu, HERRE, Israels Gud, det Ord opfyldes, som du tilsagde din Tjener, min Fader David! **27** Men kan Gud da virkelig bo paa Jorden? Nej visselig, Himlene, ja Himlenes Himle kan ikke rumme dig, langt mindre dette Hus, som jeg har bygget! **28** Men vend dig til din Tjeners Bøn og Begæring, HERRE min Gud, saa du hører det Raab og den Bøn, din Tjener i Dag opsender for dit Aasyn; **29** lad dine Øjne være aabne over dette Hus baade Nat og Dag, over det Sted, hvor du har sagt, dit Navn skal bo, saa du hører den Bøn, din Tjener opsender, vendt mod dette Sted! **30** Og hør den Bøn, din

Tjener og dit Folk Israel opsender, vendt mod dette Sted;
du høre den der, hvor du bor, i Himmelen, du høre og
tilgive! **31** Naar nogen synder imod sin Næste, og man
afkræver ham Ed og lader ham sværge, og han kommer
og aflægger Ed foran dit Alter i dette Hus, **32** saa høre
du det i Himmelen og gøre det og dømme dine Tjenere
imellem, saa du kender den skyldige skyldig og lader
hans Gerning komme over hans Hoved og frikender den
uskyldige og gør med ham efter hans Uskyld! **33** Naar dit
Folk Israel tvinges til at fly for en Fjende, fordi de synder
imod dig, og de saa omvender sig til dig og bekender dit
Navn og opsender Bønner og Begæringer til dig i dette
Hus, **34** saa høre du det i Himmelen og tilgive dit Folk
Israels Synd og føre dem tilbage til det Land, du gav deres
Fædre! **35** Naar Himmelen lukkes, saa Regnen udebliver,
fordi de synder imod dig, og de saa beder, vendt mod
dette Sted, og bekender dit Navn og omvender sig fra
deres Synd, fordi du revser dem, **36** saa høre du det i
Himmelen og tilgive din Tjeners og dit Folk Israels Synd,
ja du vise dem den gode Vej, de skal vandre, og lade det
regne i dit Land, som du gav dit Folk i Eje! **37** Naar der
kommer Hungersnød i Landet, naar der kommer Pest,
naar der kommer Kornbrand og Rust, Græshopper og
Ædere, naar Fjenden belejrer Folket i en af dets Byer,
naar alskens Plage og Sot indtræffer — **38** enhver Bøn,
enhver Begæring, hvem den end kommer fra i hele dit
Folk Israel, naar de føler sig truffet i deres Samvittighed
og udbreder Hænderne mod dette Hus, **39** den høre du
i Himmelen, der, hvor du bor, og tilgive og gøre det,

idet du gengælder enhver hans Færd, fordi du kender hans Hjerte, thi du alene kender alle Menneskebørnenes Hjerter, **40** for at de maa frygte dig, al den Tid de lever paa den Jord, du gav vore Fædre. **41** Selv den fremmede, der ikke hører til dit Folk Israel, men kommer fra et fjernt Land for dit Navns Skyld, — **42** thi man vil høre om dit store Navn, din stærke Haand og din udstrakte Arm — naar han kommer og beder, vendt mod dette Hus, **43** da høre du det i Himmelen, der, hvor du bor, og da gøre du efter alt, hvad den fremmede raaber til dig om, for at alle Jordens Folkeslag maa lære dit Navn at kende og frygte dig ligesom dit Folk Israel og erkende, at dit Navn er nævnet over dette Hus, som jeg har bygget. **44** Naar dit Folk drager i Krig mod sin Fjende, hvor du end sender dem hen, og de beder til HERREN, vendt mod den By, du har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget dit Navn, **45** saa høre du i Himmelen deres Bøn og Begæring og skaffe dem deres Ret! **46** Naar de synder imod dig — thi der er intet Menneske, som ikke synder — og du vredes paa dem og giver dem i Fjendens Magt, og Sejrherrerne fører dem fangne til Fjendens Land, det være sig fjernt eller nær, **47** og de saa gaar i sig selv i det Land, de er bortført til, og omvender sig og raaber til dig i Sejrherrernes Land og siger: Vi har syndet, handlet ilde og været ugudelige! **48** naar de omvender sig til dig af hele deres Hjerte og af hele deres Sjæl i deres Fjenders Land, som de bortførtes til, og de beder til dig, vendt mod deres Land, som du gav deres Fædre, mod den By, du har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget dit Navn — **49** saa høre

du i Himmelen, der, hvor du bor, deres Bøn og Begæring og skaffe dem deres Ret, **50** og du tilgive dit Folk, hvad de syndede imod dig, alle de Overtrædelser, hvori de gjorde sig skyldige imod dig, og lade dem finde Barmhjertighed hos Sejrherrerne, saa de forbarmer sig over dem; **51** de er jo dit Folk og din Ejendom, som du førte ud af Ægypten, af Smelteovnen. **52** Lad dine Øjne være aabne for din Tjeners og dit Folk Israels Begæring, saa du hører dem, hver Gang de raaber til dig. **53** Thi du har udskilt dem fra alle Jordens Folkeslag til at være din Ejendom, som du lovede ved din Tjener Moses, da du førte vore Fædre bort fra Ægypten, Herre, HERRE!« **54** Da Salomo var færdig med hele denne Bøn og Begæring til HERREN rejste han sig fra Pladsen foran HERRENS Alter, hvor han havde ligget paa Knæ med Hænderne udbredt mod Himmelen. **55** Derpaa traadte han frem og velsignede med høj Røst hele Israels Forsamling, idet han sagde: **56** »Lovet være HERREN, der har givet sit Folk Israel Hvile, ganske som han talede, uden at et eneste Ord er faldet til Jorden af alle de herlige Forjættelser, han udtalte ved sin Tjener Moses. **57** HERREN vor Gud være med os, som han var med vore Fædre, han forlade og forstøde os ikke, **58** at vort Hjerte maa drages til ham, saa vi vandrer paa alle hans Veje og holder hans Bud, Anordninger og Lovbud, som han paalagde vore Fædre! **59** Maatte disse Bønner, som jeg har opsendt for HERRENS Aasyn, være nærværende for HERREN vor Gud baade Nat og Dag, saa han skaffer sin Tjener og sit Folk Israel Ret efter hver Dags Behov, **60** for at alle Jordens Folk maa kende, at HERREN og

ingen anden er Gud. **61** Og maatte eders Hjerte være helt
med HERREN vor Gud, saa I følger hans Anordninger
og holder hans Bud som i Dag!« **62** Kongen ofrede nu
sammen med hele Israel Slagtofre for HERRENS Aasyn.
63 Til de Takofre, Salomo ofrede til HERREN, tog han 22
000 Stykker Hornkvæg og 12 000 Stykker Smaakvæg.
Saaledes indviede Kongen og alle Israeliterne HERRENS
Hus. **64** Samme Dag helligede Kongen den mellemste Del
af Forgaarden foran HERRENS Hus, thi der maatte han
ofre Brændofrene, Afgrødeofrene og Fedtstykkerne af
Takofrene, da Kobberalteret foran HERRENS Aasyn var
for lille til at rumme Ofrene. **65** Samtidig fejrede Salomo i
syv Dage Højtiden for HERREN vor Guds Aasyn sammen
med hele Israel, en vældig Forsamling (lige fra Egnen ved
Hamat og til Ægyptens Bæk). **66** Ottendedagen lod han
Folket gaa, og de velsignede Kongen og drog hver til sit,
glade og vel til Mode over al den Godhed, HERREN havde
vist sin Tjener David og sit Folk Israel.

9 Men da Salomo var færdig med at opføre HERRENS
Hus og Kongens Palads og alt, hvad han havde faaet Lyst
til og sat sig for at udføre, **2** lod HERREN sig anden Gang
til Syne for ham, som han havde ladet sig til Syne for
ham i Gibeon; **3** og HERREN sagde til ham: »Jeg har hørt
den Bøn og Begæring, du opsendte for mit Aasyn. Jeg
har helliget dette Hus, som du har bygget, for der at
stedfæste mit Navn til evig Tid, og mine Øjne og mit
Hjerte skal være der alle Dage. **4** Hvis du nu vandrer for
mit Aasyn som din Fader David i Hjertets Uskyld og i
Oprigtighed, saa du gør alt, hvad jeg har paalagt dig,

og holder mine Anordninger og Lovbud, **5** saa vil jeg opretholde din Kongetrone i Israel evindelig, som jeg lovede din Fader David, da jeg sagde: En Efterfølger skal aldrig fattes dig paa Israels Trone. **6** Men hvis I eller eders Børn vender eder bort fra mig og ikke holder mine Bud, mine Anordninger, som jeg har forelagt eder, men gaar hen og dyrker andre Guder og tilbeder dem, **7** saa vil jeg udrydde Israel fra det Land, jeg gav dem; og det Hus, jeg har helliget for mit Navn, vil jeg forkaste fra mit Aasyn, og Israel skal blive til Spot og Spe blandt alle Folk, **8** og dette Hus skal blive en Ruindynge, og enhver, som gaar der forbi, skal blive slaaet af Rædsel og give sig til at haanfløjte. Og naar man siger: Hvorfor har HERREN handlet saaledes mod dette Land og dette Hus? **9** skal der svares: Fordi de forlod HERREN deres Gud, som førte deres Fædre ud af Ægypten, og holdt sig til andre Guder, tilbad og dyrkede dem; derfor har HERREN bragt al denne Elendighed over dem!« **10** Da de tyve Aar var omme, i hvilke Salomo havde bygget paa de to Bygninger, HERRENS Hus og Kongens Palads — **11** Kong Hiram af Tyrus havde sendt Salomo Cedertræ, Cyprestræ og Guld, saa meget han ønskede da gav Kong Salomo Hiram tyve Byer i Landskabet Galilæa. **12** Men da Hiram kom fra Tyrus for at se de Byer, Salomo havde givet ham, syntes han ikke om dem; **13** og han sagde: »Hvad er det for Byer, du har givet mig, Broder?« Derfor kaldte man den Kabullandet, som det hedder den Dag i Dag. **14** Men Hiram sendte Kongen 120 Guldtalenter. **15** Paa følgende Maade hang det sammen med de Hoveriarbejdere, Kong

Salomo udskrev til at opføre HERRENS Hus, hans eget Palads, Millo, Jerusalems Mur, Hazor, Megiddo og Gezer **16** (Farao, Ægypterkongen, var draget op, havde indtaget Gezer og stukket det i Brand; alle Kana'anæere, der boede i Byen, havde han ladet dræbe og derpaa givet sin Datter, Salomos Hustru den i Medgift. **17** Nu genopbyggede Salomo Gezer), Nedre-Bet-Horon, **18** Ba'alat, Tamar i Ørkenen i Juda Land, **19** alle Salomos Forraadsbyer, Vognbyerne og Rytterbyerne, og alt andet, som Salomo fik Lyst til at bygge i Jerusalem, i Libanon og i hele sit Rige: **20** Alt, hvad der var tilbage af Amoriterne, Hetiterne, Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne, og som ikke hørte til Israeliterne, **21** deres Efterkommere, som var tilbage efter dem i Landet, og som Israeliterne ikke havde været i Stand til at lægge Band paa, dem udskrev Salomo til Hoveriarbejde, som det er den Dag i Dag. **22** Af Israeliterne derimod satte Salomo ingen til Arbejde, men de var Krigsfolk og Hoffolk, Hærførere og Høvedsmænd hos, ham og Førere for hans Stridsvogne og Rytteri. — **23** Tallet paa Overfogederne, der ledede Arbejdet for Salomo, var 550; de havde Tilsyn med Folkene, der arbejdede. — **24** Faraos Datter var lige flyttet fra Davidsbyen ind i det Hus, han havde bygget til hende, da tog han fat paa at opføre Millo. — **25** Tre Gange om Aaret ofrede Salomo Brændofre og Takofre paa det Alter, han havde bygget HERREN, og tændte Offerild for HERRENS Aasyn; og han fuldførte Templet. **26** Kong Salomo byggede ogsaa Skibe i Ezjongeber, der ligger ved Elat ved det røde Havs Kyst i Edom; **27** og Hiram sendte sine Folk, befarne Søfolk,

om Bord paa Skibene sammen med Salomos Folk. **28** De sejlede til Ofir, hvor de hentede 420 Talenter Guld, som de bragte Kong Salomo.

10 Da Dronningen af Saba hørte Salomos Ry, kom hun for at prøve ham med Gaader. **2** Hun kom til Jerusalem med et saare stort Følge og med Kameler, der bar Røgelse, Guld i store Mængder og Ædelsten. Og da hun var kommet til Salomo, talte hun til ham om alt, hvad der laa hende paa Hjerte. **3** Men Salomo svarede paa alle hendes Spørgsmaal, og intet som helst var skjult for Kongen, han gav hende Svar paa alt. **4** Og da Dronningen af Saba saa al Salomos Visdom, Huset han havde bygget, **5** Maden paa hans Bord, hans Folks Boliger, hans Tjeneres Optræden og deres Klæder, hans Mundskænke og Brændofrene, han ofrede i HERRENS Hus, var hun ude af sig selv; **6** og hun sagde til Kongen: »Sandt var, hvad jeg i mit Land hørte sige om dig og din Visdom! **7** Jeg troede ikke, hvad der sagdes, før jeg kom og saa det med egne Øjne; og se, ikke engang det halve er mig fortalt, thi din Visdom og Herlighed overgaar, hvad Rygtet sagde mig om dig! **8** Lykkelige dine Hustruer, lykkelige dine Folk, som altid er om dig og hører din Visdom! **9** Lovet være HERREN din Gud, som fandt behag i dig og satte dig paa Israels Trone! Fordi HERREN elsker Israel evindelig, satte han dig til Konge, til at øve ret og Retfærdighed.« **10** Derpaa gav hun Kongen 120 Guldtalenter, Røgelse i store Mængder og Ædelsten; og aldrig er der siden kommet saa megen Røgelse til Landet som den, Dronningen af Saba gav Kong Salomo. **11** Desuden bragte Hirams

Skibe, som hentede Guld i Ofir, Almuggimtræ i store Mængder og Ædelsten fra Ofir, **12** og af Almuggimtræet lod Kongen lave Rækværk til HERRENS Hus og Kongens Palads, desuden Citre og Harper til Sangerne. Saa meget Almuggimtræ er hidtil ikke set eller kommet til Landet. **13** Og Kong Salomo gav Dronningen af Saba alt, hvad hun ønskede og bad om, foruden hvad han af sig selv kongeligen skænkede hende. Derpaa begav hun sig med sit Følge hjem til sit Land. **14** Vægten af det Guld, som i et Aar indførtes af Salomo, udgjorde 666 Guldtalenter, **15** de ikke medregnet, hvad der indkom i Afgift fra de undertvungne Folk og ved Købmændenes Handel og fra alle Arabiens Konger og Landets Statholdere. **16** Kong Salomo lod hamre 200 Guldskjolde, hvert paa 600 Sekel Guld, **17** og 300 mindre Guldskjolde, hvert paa tre Miner Guld; dem lod Kongen henlægge i Libanonskovhuset. **18** Fremdeles lod Kongen lave en stor Elfenbenstrone, overtrukket med lutret Guld. **19** Tronen havde seks Trin, og paa dens Ryg var der Tyrehoveder; paa begge Sider af Sædet var der Arme, og ved Armene stod der to Løver; **20** tillige stod der tolv Løver paa de seks Trin, seks paa hver Side. Der er ikke lavet Mage til Trone i noget andet Rige. **21** Alle Kong Salomos Drikkekar var af Guld og alle Redskaber i Libanonskovhuset af fint Guld; Sølv regnedes ikke for noget i Kong Salomos Dage. **22** Kongen havde nemlig Tarsisskibe i Søen sammen med Hirams Skibe; og en Gang hvert tredje Aar kom Tarsisskibene, ladet med Guld, Sølv, Elfenben, Aber og Paafugle. **23** Kong Salomo overgik alle Jordens Konger i Rigdom og Visdom. **24** Fra

alle Jordens Egne søgte man hen til Salomo for at høre den Visdom, Gud havde lagt i hans Hjerte; **25** og alle bragte de Gaver med: Sølv og Guldsager, Klæder, Vaaben, Røgelse, Heste og Muldyr; saaledes gik det Aar efter Aar. **26** Salomo anskaffede sig Stridsvogne og Ryttere, og han havde 1400 Vogne og 12 000 Ryttere; dem lagde han dels i Vognbyerne, dels hos sig i Jerusalem. **27** Kongen bragte det dertil, at Sølv i Jerusalem var lige saa almindeligt som Sten, og Cedertræ lige saa almindeligt som Morbærfigentræ i Lavlandet. — **28** Hestene, Salomo indførte, kom fra Mizrajim og Kove; Kongens Handelsfolk købte dem i Kove. **29** En Vogn udførtes fra Mizrajim for 600 Sekel Sølv, en Hest for 150. Ligeledes udførtes de ved Handelsfolkene til alle Hetiternes og Arams Konger.

11 Kong Salomo elskede foruden Faraos Datter mange fremmede Kvinder, moabitiske, ammonitiske, edomitiske, zidoniske og hetitiske Kvinder, **2** Kvinder fra de Folkeslag, HERREN havde sagt om til Israeliterne: »I maa ikke have med dem at gøre og de ikke med eder, ellers drager de eders Hjerte til deres Guder!« Ved dem hang Salomo i Kærlighed. **3** Han havde 700 fyrstelige Hustruer og 300 Medhustruer, og hans Hustruer drog hans Hjerte bort fra Herren. **4** Da Salomo blev gammel, drog hans Hustruer hans Hjerte til fremmede Guder, og hans Hjerte var ikke mere helt med HERREN hans Gud som hans Fader Davids. **5** Salomo holdt sig da til Astarte, Zidoniernes Gudinde, og til Milkom, Ammoniternes væmmelige Gud. **6** Saaledes gjorde Salomo, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og viste ikke HERREN fuld Lydighed som hans Fader David.

7 Ved den Tid byggede Salomo en Offerhøj for Kemosj,
Moabs væmmelige Gud, paa Bjerget østen for Jerusalem,
og for Milkom, Ammoniternes væmmelige Gud; **8** og
samme Hensyn viste han alle sine fremmede Hustruer,
som tændte Offerild for deres Guder og ofrede til dem. **9**
Da vrededes HERREN paa Salomo, fordi han vendte sit
Hjerte bort fra HERREN, Israels Gud, der dog to Gange
havde ladet sig til Syne for ham **10** og udtrykkelig havde
paabudt ham ikke at holde sig til fremmede Guder; men
han holdt ikke, hvad HERREN havde paabudt ham. **11**
Derfor sagde HERREN til Salomo: »Fordi det staar saaledes
til med dig, og fordi du ikke har holdt min Pagt og mine
Anordninger, som jeg paalagde dig, vil jeg visselig rive
Riget fra dig og give din Træl det. **12** Dog vil jeg ikke gøre
det i din Levetid for din Fader Davids Skyld men jeg vil
rive det ud af din Søns Haand. **13** Kun vil jeg ikke rive hele
Riget fra ham, men give din Søn en Stamme deraf for
min Tjener Davids Skyld og for Jerusalems Skyld, den By,
jeg udvalgte.« **14** HERREN gav Salomo en Modstander i
Edomiten Hadad af Kongeslægten i Edom. **15** Thi dengang
David lod Edomiterne hugge ned, da Hærføreren Joab
drog op for at jorde de faldne og hugge alle af Mandkøn
ned i Edom — **16** Joab og hele Israel blev der i seks
Maaneder, til han havde udryddet alle af Mandkøn i Edom
— **17** da var Adad med nogle edomitiske Mænd af hans
Faders Folk flygtet ad Ægypten til. Dengang var Hadad
endnu en lille Dreng. **18** De brød op fra Midjan og naaede
Paran; og efter at have taget nogle Mænd fra Paran med
sig drog de til Ægypten, hvor Farao, Ægypterkongen,

overlod ham et Hus, tilsagde ham daglig Føde og gav ham Land. **19** Og da Farao fattede særlig Godhed for Hadad, gav han ham sin Svigerinde, en Søster til Dronning Takpenes, til Ægte. **20** Takpenes's Søster fødte ham Sønnen Genubat; og da Takpenes havde vænnet Barnet fra i Faraos Hus, blev Genubat i Faraos Hus blandt Faraos egne Børn. **21** Da nu Hadad i Ægypten hørte, at David havde lagt sig til Hvile hos sine Fædre, og at Hærføreren Joab var død, sagde han til Farao: »Lad mig drage til mit Land!« **22** Farao sagde til ham: »Hvad savner du her hos mig, siden du ønsker at drage til dit Land?« Men han svarede: »Aa jo, lad mig nu rejse!« Saa vendte Hadad tilbage til sit Land. Det var den Ulykke, Hadad voldte: Han bragte Trængsel over Israel og blev Konge over Edom. **23** Fremdeles gav Gud ham en Modstander i Rezon, Eljadas Søn, der var flygtet fra sin Herre, Kong Hadad'ezer af Zoba. **24** Han samlede en Del Mænd om sig og blev Høvding for en Friskare. Han indtog Damaskus, satte sig fast der og blev Konge i Damaskus. **25** Han var Israels Modstander, saa længe Salomo levede. **26** Endvidere var der Efraimiten Jeroboam, Nebats Søn, fra Zereda, som stod i Salomos Tjeneste, og hvis Moder hed Zerua og var Enke; han løftede Haand mod Kongen. **27** Hermed gik det saaledes til Salomo byggede paa Millo; han lukkede Hullet i sin Fader Davids By. **28** Nu var Jeroboam et dygtigt Menneske, og da Salomo saa, hvorledes den unge Mand udførte Arbejdet, gav han ham Opsyn med hele Arbejdsstyrken af Josefs Hus. **29** Paa den Tid hændte det sig, engang Jeroboam var rejst fra Jerusalem, at Profeten Ahija fra

Silo traf ham paa Vejen. Ahija var iført en ny Kappe, og de to var ene paa Marken. **30** Da greb Ahija fat i den ny Kappe, han havde paa, rev den i tolv Stykker **31** og sagde til Jeroboam: »Tag dig de ti Stykker, thi saa siger HERREN, Israels Gud: Se, jeg river Riget ud af Salomos Haand og giver dig de ti Stammer. **32** Den ene Stamme skal han beholde for min Tjener Davids Skyld og for Jerusalems Skyld, den By, jeg udvalgte af alle Israels Stammer; **33** det vil jeg gøre, fordi han har forladt mig og tilbedt Astarte, Zidoniernes Gudinde, Kemosj, Moabs Gud, og Milkom, Ammoniternes Gud, og ikke vandret paa mine Veje og gjort, hvad der er ret i mine Øjne, eller holdt mine Anordninger og Lovbud som hans Fader David. **34** Fra ham vil jeg dog ikke tage Riget, men lade ham være Fyrste, saa længe han lever, for min Tjener Davids Skyld, som jeg udvalgte, og som holdt mine Bud og Anordninger. **35** Men jeg vil tage Riget fra hans Søn og give dig det, de ti Stammer; **36** og hans Søn vil jeg give en Stamme, for at min Tjener David altid kan have en Lampe for mit Aasyn i Jerusalem, den By, jeg udvalgte for der at stedfæste mit Navn. **37** Men dig vil jeg tage og sætte til Hersker over alt, hvad du attraar, og du skal være Konge over Israel. **38** Dersom du da er lydig i alt hvad jeg byder dig, vandrer paa mine Veje og gør, hvad der er ret i mine Øjne, saa du holder mine Anordninger og Bud, som min Tjener David gjorde, vil jeg være med dig og bygge dig et varigt Hus, som jeg gjorde det for David. Dig giver jeg Israel; **39** men jeg ydmyger Davids Slægt for den Sags Skyld, dog ikke for stedse!« **40** Da nu Salomo stod Jeroboam efter Livet,

flygtede han til Ægypten, til Ægypterkongen Sjisjak; og
han blev i Ægypten, til Salomo døde. **41** Hvad der ellers
er at fortælle om Salomo, alt, hvad han gjorde, og hans
Visdom, staar jo optegnet i Salomos Krønike. **42** Den Tid,
Salomo herskede i Jerusalem over hele Israel, udgjorde
fyrretyve Aar. **43** Saa lagde Salomo sig til Hvile hos sine
Fædre og blev jordet i sin Fader Davids By. Og hans Søn
Rehabeam blev Konge i hans Sted.

12 Men Rehabeam begav sig til Sikem, thi derhen var
hele Israel stævnet for at hylde ham som Konge. **2** Da
Jeroboam, Nebats Søn, der endnu opholdt sig i Ægypten,
hvorhen han var flygtet for Kong Salomo, fik Nys om, at
Salomo var død, vendte han hjem fra Ægypten. **3** Og de
sagde til Rehabeam: **4** »Din Fader lagde et haardt Aag paa
os, men let du nu det haarde Arbejde, din Fader krævede,
og det tunge Aag han lagde paa os, saa vil vi tjene dig!«
5 Han svarede dem: »Gaa bort, bi tre Dage og kom saa
til mig igen!« Saa gik Folket. **6** Derpaa raadførte Kong
Rehabeam sig med de gamle, der havde staaet i hans
Fader Salomos Tjeneste, dengang han levede, og spurgte
dem: »Hvad raader I mig til at svare dette Folk?« **7** De
svarede: »Hvis du i Dag vil være dette Folk til Tjeneste,
være dem til Behag, svare dem vel og give dem gode
Ord, saa vil de blive dine Tjenere for bestandig!« **8** Men
han fulgte ikke det Raad, de gamle gav ham; derimod
raadførte han sig med de unge, der var vokset op sammen
med ham og stod i hans Tjeneste, **9** og spurgte dem:
»Hvad raader I os til at svare dette Folk, som kræver
af mig, at jeg skal lette dem det Aag, min Fader lagde

paa dem?« **10** De unge, der var vokset op sammen med ham, sagde da til ham: »Saaledes skal du svare dette Folk, som sagde til dig: Din Fader lagde et tungt Aag paa os, let du det for os! Saaledes skal du svare dem: Min Lillefinger er tykkere end min Faders Hofter! **11** Har derfor min Fader lagt et tungt Aag paa eder, vil jeg gøre Aaget tungere; har min Fader tugtet eder med Svøber, vil jeg tugte eder med Skorpioner!« **12** Da alt Folket Tredjedagen kom til Rehabeam, som Kongen havde sagt, **13** gav han dem et haardt Svar, og uden at tage Hensyn til de gamles Raad **14** sagde han efter de unges Raad til dem: »Har min Fader lagt et tungt Aag paa eder, vil jeg gøre Aaget tungere; har min Fader tugtet eder med Svøber, vil jeg tugte eder med Skorpioner!« **15** Kongen hørte ikke paa Folket, thi HERREN føjede det saaledes for at opfylde det Ord, HERREN havde talet ved Ahija fra Silo til Jeroboam, Nebats Søn. **16** Men da hele Israel mærkede, at Kongen ikke hørte paa dem, gav Folket Kongen det Svar: »Hvad Del har vi i David? Vi har ingen Lod i Isajs Søn! Til dine Telte, Israel! Sørg nu, David, for dit eget Hus!« Derpaa vendte Israel tilbage til sine Telte. **17** Men over de Israeliter, der boede i Judas Byer, blev Rehabeam Konge. **18** Nu sendte Kong Rehabeam Adoniram, der havde Opsyn med Hoveriarbejdet, ud til dem, men hele Israel stenede ham til Døde. Da steg Kong Rehabeam i største Hast op paa sin Stridsvogn og flygtede til Jerusalem. **19** Saaledes brød Israel med Davids Hus, og det er Stillingen den Dag i Dag. **20** Men da hele Israel hørte, at Jeroboam var kommet tilbage, lod de ham hente til Forsamlingen og

hyldede ham som Konge over hele Israel. Der var ingen,
som holdt fast ved Davids Hus undtagen Judas Stamme.
21 Da Rehabeam var kommet til Jerusalem, samlede han
hele Judas Hus og Benjamins Stamme, 180 000 udsøgte
Folk, øvede Krigere, til at føre Krig med Israels Hus og
vinde Riget tilbage til Rehabeam, Salomos Søn. **22** Men
da kom Guds Ord til den Guds Mand Sjemaja saaledes: **23**
»Sig til Judas Konge Rehabeam, Salomos Søn, og til hele
Judas og Benjamins Hus og det øvrige Folk: **24** Saa siger
HERREN: I maa ikke drage op og kæmpe med eders Brødre
Israeliterne; vend hjem hver til sit, thi hvad her er sket,
har jeg tilskikket!« Da adlød de HERRENS Ord og vendte
tilbage. **25** Jeroboam befæstede Sikem i Efraims Bjerge
og tog Bolig der; senere drog han derfra og befæstede
Penuel. **26** Men Jeroboam tænkte ved sig selv: »Som det
nu gaar, vil Riget atter tilfalde Davids Hus; **27** naar Folket
her drager op for at ofre i HERRENS Hus i Jerusalem, vil
dets Hu atter vende sig til dets Herre, Kong Rehabeam af
Juda; saa slaar de mig ihjel og vender tilbage til Kong
Rehabeam af Juda!« **28** Og da Kongen havde overvejet
Sagen, lod han lave to Guldkalve og sagde til Folket »Det
er for meget for eder med de Rejser til Jerusalem! Se,
Israel, der er dine Guder, som førte dig ud af Ægypten!«
29 Den ene lod han opstille i Betel, den anden i Dan.
30 Det blev Israel til Synd. Og Folket ledsagede i Optog
den ene til Dan. **31** Tillige indrettede han Offerhuse paa
Højene og indsatte til Præster alle Slags Folk, der ikke
hørte til Leviterne. **32** Og Jeroboam lod fejre en Fest paa
den femtende Dag i den ottende Maaned i Lighed med

den Fest, man havde i Juda; og han steg op paa Alteret, han havde ladet lave i Betel, for at ofre til de Tyrekalve han havde ladet lave; og han lod de Præster, han havde indsat paa Højene, gøre Tjeneste i Betel. **33** Han steg op paa Alteret, han havde ladet lave i Betel, paa den femtende Dag i den ottende Maaned, den Maaned, han egenmægtig hade udtænkt, og lod Israeliterne fejre en Fest; han steg op paa Alteret for at tænde Offerild.

13 Og se, paa HERRENS Bud kom en Guds Mand fra Juda til Betel, netop som Jeroboam stod paa Alteret for at tænde Offerild. **2** Og han raabte med HERRENS Ord imod Alteret: »Alter, Alter! Saa siger HERREN: Der skal fødes Davids Hus en Søn ved Navn Josias, og paa dig skal han ofre Højenes Præster, som tænder Offerild paa dig, og han skal brænde Menneskeknogler paa dig!« **3** Og samtidig kundgjorde han et Tegn, idet han sagde: »Dette er Tegnet paa, at HERREN har talet: Se, Alteret skal revne, saa Asken derpaa vælter ud!« **4** Da nu Kongen hørte de Ord, den Guds Mand raabte mod Alteret i Betel, rakte Jeroboam sin Haand ud fra Alteret og sagde: »Grib ham!« Men Haanden, han rakte ud imod ham, visnede, og han kunde ikke tage den til sig igen; **5** og Alteret revnede, saa Asken væltede ud fra Alteret — det Tegn, den Guds Mand havde kundgjort med HERRENS Ord. **6** Da tog Kongen til Orde og sagde til den Guds Mand: »Bed dog HERREN din Gud om Naade og gaa i Forbøn for mig, at jeg kan tage Haanden til mig igen!« Og den Guds Mand bad HERREN om Naade, og Kongen kunde tage Haanden til sig igen, og den var som før. **7** Derpaa

sagde Kongen til den Guds Mand: »Følg med mig hjem
og vederkvæg dig, saa vil jeg give dig en Gave!« **8** Men
den Guds Mand svarede Kongen: »Om du saa giver mig
Halvdelen af dit Hus, vil jeg ikke følge med dig, og jeg
vil hverken spise eller drikke paa dette Sted; **9** thi det
Bud har jeg faaet med HERRENS Ord: Du maa hverken
spise eller drikke, og du maa ikke vende hjem ad den Vej,
du kom!« **10** Derpaa drog han bort ad en anden Vej og
vendte ikke hjem ad den Vej, han var kommet til Betel.
11 Nu boede der i Betel en gammel Profet; hans Sønner
kom og fortalte ham om alt, hvad den Guds Mand den
Dag havde gjort i Betel, og om de Ord, han havde talt
til Kongen. Men da de havde fortalt deres Fader det, **12**
spurgte han dem: »Hvilken Vej gik han?« Og hans Sønner
viste ham, hvilken Vej den Guds Mand, der var kommet
fra Juda, var gaaet. **13** Da sagde han til sine Sønner: »Læg
Sadelen paa mit Æsel!« Og da de havde sadlet Æselet,
satte han sig op, **14** red efter den Guds Mand og traf ham
siddende under Egetræet. Han spurgte ham da: »Er du
den Guds Mand, der kom fra Juda?« Han svarede: »Ja!« **15**
Saa sagde han til ham: »Kom med mig hjem og faa noget
at spise!« **16** Men han svarede: »Jeg kan ikke vende om
og følge med dig, og jeg kan hverken spise eller drikke
sammen med dig paa dette Sted, **17** thi der er sagt mig
med HERRENS Ord: Du maa hverken spise eller drikke
der, og du maa ikke vende tilbage ad den Vej, du kom!« **18**
Da sagde han til ham: »Ogsaa jeg er Profet som du, og en
Engel har med HERRENS Ord sagt til mig: Tag ham med
dig hjem, for at han kan faa noget at spise og drikke!«

Men han løj for ham. **19** Saa vendte han tilbage med
ham og spiste og drak i hans Hus. **20** Men medens de
sad til Bords, kom HERRENS Ord til Profeten, der havde
faaet ham tilbage, **21** og han raabte til den Guds Mand,
der var kommet fra Juda: »Saa siger HERREN: Fordi du
har været genstridig mod HERRENS Ord og ikke holdt
det Bud, HERREN din Gud paalagde dig, **22** men vendte
tilbage og spiste og drak paa det Sted, hvor han sagde,
du ikke maatte spise og drikke, derfor skal dit Lig ikke
komme i dine Fædres Grav!« **23** Efter at han havde spist
og drukket, sadlede han Æselet til ham, og han gav sig
paa Hjemvejen. **24** Men en Løve kom imod ham paa Vejen
og dræbte ham. Og hans Lig laa henslængt paa Vejen, og
Æselet stod ved Siden af; ogsaa Løven stod ved Siden af
Liget. **25** Og se, nogle Mænd kom der forbi og saa Liget
ligge henslængt paa Vejen, og Løven staa ved Siden af, og
de kom og fortalte det i Byen, hvor den gamle Profet
boede; **26** og da Profeten, der havde faaet ham til at vende
om, hørte det, sagde han: »Det er den Guds Mand, som
var genstridig mod HERRENS Ord; derfor har HERREN
givet ham i Løvens Vold, og den har sønderrevet ham
og dræbt ham efter det Ord, HERREN talede til ham!«
27 Derpaa sagde han til sine Sønner: »Læg Sadelen paa
mit Æsel!« Og da de havde gjort det, **28** red han hen og
fandt hans Lig liggende henslængt paa Vejen og Æselet
og Løven staaende ved Siden af, uden at Løven havde ædt
Liget eller sønderrevet Æselet. **29** Da løftede Profeten den
Guds Mands Lig op, lagde ham paa Æselet og førte ham
tilbage til Byen for at holde Dødeklage og jorde ham;

30 og da han havde lagt Liget i sin egen Grav, holdt de
Dødeklage over ham og sagde: »Ak ve min Broder!« **31** Og
efter at have jordet ham sagde han til sine Sønner: »Naar
jeg dør, skal I lægge mig i samme Grav, som den Guds
Mand ligger i; ved Siden af hans Ben skal I lægge mig, for
at mine Ben kan blive skaanet sammen md hans; **32** thi
det Ord skal gaa i Opfyldelse, som han med HERRENS
Ord raabte mod Alteret i Betel og alle Offerhusene paa
Højene i Samarias Byer!« **33** Heller ikke efter denne
Begivenhed opgav Jeroboam sin onde Færd, men gjorde
paa ny alle Slags Folk til Præster paa Højene, idet han
indsatte enhver, der havde Lyst, til Præst paa Højene. **34**
Og det blev Jeroboams Hus til Synd og førte til, at det
blev tilintetgjort og udryddet af Jorden.

14 Ved den Tid blev Jeroboams Søn Abija syg. **2** Da sagde
Jeroboam til sin Hustru: »Tag og forklæd dig, saa man
ikke kan kende, at du er Jeroboams Hustru, og begiv dig
til Silo, thi der bor Profeten Ahija, som kundgjorde mig,
at jeg skulde blive Konge over dette Folk; **3** tag ti Brød,
noget Bagværk og en Krukke Honning med og henvend
dig til ham, saa vil han sige dig, hvorledes det skal gaa
Drengen!« **4** Jeroboams Hustru gjorde nu saaledes; hun
begav sig til Silo og gik ind i Ahijas Hus. Ahija kunde ikke
se, da hans Øjne var sløve af Alderdom; **5** men HERREN
havde sagt til Ahija: »Se, Jeroboams Hustru kommer til
dig for at høre sig for hos dig angaaende sin Søn, da han
er syg; det og det skal du svare hende; men naar hun
kommer, er hun forklædt.« **6** Da nu Ahija hørte Lyden af
hendes Trin, som hun gik ind ad Døren, sagde han: »Kom

kun ind, Jeroboams Hustru! Hvorfor er du forklædt? Mig er det paalagt at bringe dig en tung Tidende. **7** Gaa hen og sig til Jeroboam: Saa siger HERREN, Israels Gud: Jeg ophøjede dig af Folkets Midte og gjorde dig til Fyrste over mit Folk Israel **8** og rev Riget fra Davids Hus og gav dig det; dog har du ikke været som min Tjener David, der holdt mine Bud og fulgte mig af hele sit Hjerte og kun gjorde, hvad der er ret i mine Øjne, **9** men du har handlet værre end alle dine Forgængere; du gik hen og krænkede mig og gjorde dig andre Guder og støbte Billeder, men mig kastede du bag din Ryg; **10** se, derfor vil jeg bringe Ulykke over Jeroboams Hus og udrydde hvert mandligt Væsen, hver og en af Jeroboams Slægt i Israel, og jeg vil feje Jeroboams Hus bort, som man fejer Skarn bort, til der ikke er Spor tilbage! **11** Den af Jeroboams Slægt, som dør i Byen, skal Hundene æde, og den, som dør paa Marken, skal Himmelens Fugle æde, thi det er HERREN, der har talet! **12** Men gaa nu hjem! Naar din Fod betræder Byen, skal Barnet dø; **13** og hele Israel skal holde Dødeklage over ham og jorde ham, thi han er den eneste af Jeroboams Slægt, der skal komme i en Grav; thi hos ham fandtes dog noget, der vandt HERREN Israels Guds Behag inden for Jeroboams Slægt. **14** Men HERREN vil oprejse sig en Konge over Israel, der skal udrydde Jeroboams Hus paa den Dag. **15** Men ogsaa siden vil HERREN slaa Israel, saa at de svajer hid og did som Sivet i Vandet, og rykke Israel op fra dette herlige Land, som han gav deres Fædre, og sprede dem hinsides Floden, fordi de har lavet sig Asjerastøtter og krænket HERREN; **16** og

han vil give Israel til Pris for de Synders Skyld, Jeroboam
har begaaet og forledt Israel til.« **17** Da gav Jeroboams
Hustru sig paa Vej og kom til Tirza; og da hun betraadte
Husets Tærskel, døde Drengen; **18** og man jordede ham,
og hele Israel holdt Dødeklage over ham efter det Ord,
HERREN havde talet ved sin Tjener, Profeten Ahija. **19**
Hvad der ellers er at fortælle om Jeroboam, hvorledes han
førte Krig, og hvorledes han herskede staar jo optegnet
i Israels Kongers Krønike. **20** Jeroboams Regeringstid
udgjorde to og tyve Aar. Saa lagde han sig til Hvile
hos sine Fædre, og hans Søn Nadab blev Konge i hans
Sted. **21** Rehabeam, Salomos Søn, blev Konge i Juda.
Rehabeam var een og fyrretyve Aar gammel, da han blev
Konge, og han herskede sytten Aar i Jerusalem, den By,
HERREN havde udvalgt af alle Israels Stammer for der
at stedfæste sit Navn. Hans Moder var en ammonitisk
Kvinde ved Navn Na'ama. **22** Og Juda gjorde, hvad der
var ondt i HERRENS Øjne, og med de Synder, de begik,
vakte de hans Nidkærhed, mere end deres Fædre havde
gjort. **23** Ogsaa de byggede sig Offerhøje, Stenstøtter og
Asjerastøtter paa alle høje Steder og under alle grønne
Træer; **24** ja, der var endog Mandsskøger i Landet. De
øvede alle de Vederstyggeligheder, som var begaaet af
de Folk, HERREN havde drevet bort foran Israeliterne.
25 Men i Kong Rehabeams femte Regeringsaar drog
Ægypterkongen Sjisjak op imod Jerusalem **26** og tog
Skattene i HERRENS Hus og i Kongens Palads; alt tog han,
ogsaa de Guldskjolde, Salomo havde ladet lave. **27** Kong
Rehabeam lod da i Stedet lave Kobberskjolde og gav dem

i Forvaring hos Høvedsmændene for Livvagten, der holdt Vagt ved Indgangen til Kongens Palads; **28** og hver Gang Kongen begav sig til HERRENS Hus, hentede Livvagten dem, og bagefter bragte de dem tilbage til Vagtstuen. **29** Hvad der ellers er at fortælle om Rehabeam, alt, hvad han gjorde, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **30** Rehabeam og Jeroboam laa i Krig med hinanden hele Tiden. **31** Saa lagde Rehabeam sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i Davidsbyen. Hans Moder var en ammonitisk Kvinde ved Navn Na'ama. Og hans Søn Abija blev Konge i hans Sted.

15 I Kong Jeroboams, Nebats Søns, attende Regeringsaar blev Abija Konge over Juda. **2** Tre Aar herskede han i Jerusalem. Hans Moder hed Ma'aka og var en Datter af Absalom. **3** Han vandrede i alle de Synder, hans Fader havde begaaet før ham, og hans Hjerte var ikke helt med HERREN hans Gud som hans Fader Davids. **4** Men for Davids Skyld lod HERREN hans Gud ham faa en Lampe i Jerusalem, idet han ophøjede hans Sønner efter ham og lod Jerusalem bestaa, **5** fordi David havde gjort, hvad der var ret i HERRENS Øjne, og ikke, saa længe han levede, var veget fra noget af, hvad han havde paalagt ham, undtagen over for Hetiten Urias. **6** (Rehabeam laa i Krig med Jeroboam, saa længe han levede). **7** Hvad der ellers er at fortælle om Abija, alt, hvad han gjorde, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. Abija og Jeroboam laa i Krig med hinanden. **8** Saa lagde Abija sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham i Davidsbyen; og hans Søn Asa blev Konge i hans Sted. **9** I Kong Jeroboam af

Israels tyvende Regeringsaar blev Asa Konge over Juda,
10 og han herskede een og fyrretyve Aar i Jerusalem.
Hans Moder hed Ma'aka og var en Datter af Absalom. **11**
Asa gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, ligesom
hans Fader David; **12** han jog Mandsskøgerne ud af
Landet og fjernede alle Afgudsbillederne, som hans Fædre
havde ladet lave. **13** Han fratog endog sin Moder Ma'aka
Værdigheden som Herskerinde, fordi hun havde ladet
lave et Skændselsbillede til Ære for Asjera; Asa lod hendes
Skændselsbillede nedbryde og brænde i Kedrons Dal. **14**
Vel forsvandt Offerhøjene ikke, men alligevel var Asas
Hjerte helt med HERREN, saa længe han levede. **15** Og
han bragte sin Faders og sine egne Helliggaver ind i
HERRENS Hus, Sølv, Guld og forskellige Kar. **16** Asa og
Kong Ba'sja af Israel laa i Krig med hinanden, saa længe
de levede. **17** Kong Ba'sja af Israel drog op imod Juda
og befæstede Rama for at hindre, at nogen af Kong Asa
af Judas Folk drog ud og ind. **18** Da tog Asa alt det Sølv
og Guld, der var tilbage i Skatkamrene i HERRENS Hus
og i Kongens Palads, overgav det til sine Folk og sendte
dem til Kong Benhadad af Aram, en Søn af Hezjons Søn
Tabrimmon, som boede i Damaskus, idet han lod sige: **19**
»Der bestaar en Pagt mellem mig og dig, mellem min
Fader og din Fader; her sender jeg dig en Gave af Sølv og
Guld; bryd derfor din Pagt med Kong Ba'sja af Israel, saa
at han nødes til at drage bort fra mig!« **20** Benhadad gik
ind paa Kong Asas Forslag og sendte sine Hærførere mod
Israels Byer og indtog Ijjon, Dan, Abel-Bet-Ma'aka og
hele Kinnerot tillige med hele Naftalis Land. **21** Da Ba'sja

hørte det, opgav han at befæste Rama og vendte tilbage til Tirza. **22** Men Kong Asa stævnede hver eneste Mand i hele Juda sammen, og de førte Stenene og Træværket bort, som Ba'sja havde brugt ved Befæstningen af Rama; dermed befæstede Kong Asa saa Geba i Benjamin og Mizpa. **23** Hvad der ellers er at fortælle om Asa, alle hans Heltegerninger, alt, hvad han gjorde, og de Byer, han befæstede, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. I øvrig led han i sin Alderdom af en Sygdom i Fødderne. **24** Saa lagde han sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i sin Fader Davids By; og hans Søn Josafat blev Konge i hans Sted. **25** Nadab, Jeroboams Søn, blev Konge over Israel i Kong Asa af Judas andet Regeringsaar, og han herskede to Aar over Israel. **26** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og vandrede i sin Faders Spor og i de Synder, han havde forledt Israel til. **27** Da stiftede Ba'sja, Ahijas Søn af Issakars Hus, en Sammensværgelse imod ham, og Ba'sja huggede ham ned ved Gibbeton, der tilhørte Filisterne, medens Nadab og hele Israel belejrede Byen. **28** Ba'sja dræbte ham i Kong Asa af Judas tredje Regeringsaar og blev Konge i hans Sted; **29** nu da han var blevet Konge, lod han hele Jeroboams Hus nedhugge, idet han ikke skaanede en eneste Sjæl af Jeroboams Slægt, men udryddede dem efter det Ord, HERREN havde talet ved sin Tjener Ahija fra Silo, **30** for de Synders Skyld, Jeroboam havde begaaet og forledt Israel til, for den Krænkelse, han havde tilføjet HERREN, Israels Gud. **31** Hvad der ellers er at fortælle om Nadab, alt, hvad han gjorde, staar jo optegnet i Israels

Kongers Krønike. **32** (Asa og Kong Ba'sja af Israel laa i Krig med hinanden, saa længe de levede.) **33** I Kong Asa af Judas tredje Regeringsaar blev Ba'sja, Ahijas Søn, Konge over hele Israel, og han herskede tre og tyve Aar i Tirza. **34** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og vandrede i Jeroboams Spor og de Synder, han havde forledt Israel til.

16 Men til Jehu, Hananis Søn, kom HERRENS Ord mod Ba'sja saaledes: **2** »Jeg ophøjede dig af Støvet og gjorde dig til Fyrste over mit Folk Israel, dog har du vandret i Jeroboams Spor og forledt mit Folk Israel til Synd, saa de krænker mig ved deres Synder; **3** se, derfor vil jeg nu feje Ba'sja og hans Hus bort og gøre det samme ved dit Hus, som jeg gjorde ved Jeroboams, Nebats Søns, Hus; **4** den af Ba'sjas Slægt, som dør i Byen, skal Hundene æde, og den, som dør paa Marken, skal Himmelens Fugle æde!« **5** Hvad der ellers er at fortælle om Ba'sja, hvad han gjorde, og hans Heltegerninger, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. **6** Saa lagde Ba'sja sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Tirza; og hans Søn Ela blev Konge i hans Sted. **7** Desuden kom HERRENS Ord ved Profeten Jehu, Hananis Søn, mod Ba'sja og hans Hus baade paa Grund af alt det, han havde gjort, som var ondt i HERRENS Øjne, idet han krænkede ham ved sine Hænders Værk og efterlignede Jeroboams Hus, og tillige fordi han lod dette nedhugge. **8** I Kong Asa af Judas seks og tyvende Regeringsaar blev Ela, Ba'sjas Søn, Konge over Israel, og han herskede to Aar i Tirza. **9** Saa stiftede en af hans Mænd, Zimri, der var Fører for

den ene Halvdel af Stridsvognene, en Sammensværgelse imod ham; og engang, da han i Tirza var beruset ved et Drikkelag i sin Paladsøverste Arzas Hus, **10** trængte Zimri ind og slog ham ihjel — i Kong Asa af Judas syv og tyvende Regeringsaar — og blev Konge i hans Sted. **11** Da han var blevet Konge og havde besteget Tronen, lod han hele Ba'sjas Hus dræbe uden at levne et mandligt Væsen og tillige hans nærmeste Slægtninge og Venner; **12** saaledes udryddede Zimri hele Ba'sjas Hus efter det Ord, HERREN havde talet til Ba'sja ved Profeten Jehu, **13** for alle de Synders Skyld, som Ba'sja og hans Søn Ela havde begaaet og forledt Israel til, saa at de krænkede HERREN, Israels Gud, ved deres Afguder. **14** Hvad der ellers er af fortælle om Ela, alt, hvad han gjorde, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. **15** I Kong Asa af Judas syv og tyvende Regeringsaar blev Zimri Konge, og han herskede syv Dage i Tirza. Hæren var paa det Tidspunkt ved at belejre Gibbeton, som tilhørte Filisterne; **16** og da nu Hæren under Belejringen hørte, at Zimri havde stiftet en Sammensværgelse mod Kongen og endda dræbt ham, udraabte hele Israel samme Dag i Lejren Omri, Israels Hærfører, til Konge. **17** Derpaa brød Omri op med hele Israel fra Gibbeton og begyndte at belejre Tirza; **18** og da Zimri saa at Byen var taget, begav han sig ind i Kongens Palads og stak det i Brand over sig; saaledes døde han **19** for de Synders Skyld, han havde begaaet, idet han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og vandrede i Jeroboams Spor og i de Synder, han havde begaaet, da han forledte Israel til at synde. **20** Hvad der ellers

er at fortælle om Zimri og den Sammensværgelse, han stiftede, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. **21** Ved den Tid delte Israels Folk sig, idet den ene Halvdel sluttede sig til Tibni, Ginats Søn, og udraabte ham til Konge, medens den anden sluttede sig til Omri. **22** Men den Del af Folket, der sluttede sig til Omri, fik Overtaget over dem, der sluttede sig til Tibni, Ginats Søn, og da Tibni døde ved den Tid, blev Omri Konge. **23** I Kong Asa af Judas een og tredivte Regeringsaar blev Omri Konge over Israel, og han herskede tolv Aar. Først herskede han seks Aar i Tirza; **24** men siden købte han Samarias Bjerg af Semer for to Talenter Sølv og byggede paa Bjerget en By, som han efter Semer, Bjergets Ejer, kaldte Samaria. **25** Omri gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og handlede endnu værre end alle hans Forgængere; **26** han vandrede helt i Jeroboams, Nebats Søns, Spor og i de Synder, han havde forledt Israel til, saa at de krænkede HERREN, Israels Gud, ved deres Afguder. **27** Hvad der ellers er at fortælle om Omri, alt, hvad han gjorde, og de Heltegerninger, han udførte, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. **28** Saa lagde Omri sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Samaria; og hans Søn Akab blev Konge i hans Sted. **29** Akab, Omris Søn, blev Konge over Israel i Kong Asa af Judas otte og tredivte Regeringsaar, og Akab, Omris Søn, herskede to og tyve Aar over Israel i Samaria. **30** Akab, Omris Søn, gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, i højere Grad end alle hans Forgængere. **31** Og som om det ikke var nok med, at han vandrede i Jeroboams, Nebats Søns, Synder, ægtede han oven i Købet

Jesabel, en Datter af Zidoniernes Konge Etba'al, og gik hen og dyrkede Ba'al og tilbad ham. **32** Han rejste Ba'al et Alter i Ba'alstemplet, som han lod bygge i Samaria. **33** Og Akab lavede Asjerastøtten og gjorde endnu flere Ting, hvorved han krænkede HERREN, Israels Gud, værre end de Konger, der havde hersket før ham i Israel. **34** I hans Dage genopbyggede Beteliten Hiel Jeriko; efter det Ord, HERREN havde talt ved Josua, Nuns Søn, kostede det ham hans førstefødte Abiram at lægge Grunden og hans yngste Søn Segub at sætte dens Portfløje ind.

17 Tisjbiten Elias fra Tisjbe i Gilead sagde til Akab: »Saa sandt HERREN, Israels Gud, lever, han, for hvis Aasyn jeg staar, i de kommende Aar skal der ikke falde Dug eller Regn uden paa mit udtrykkelige Bud!« **2** Derpaa kom HERRENS Ord til ham saaledes: **3** »Gaa bort herfra og begiv dig østerpaa og hold dig skjult ved Bækken Krit østen for Jordan; **4** du skal drikke af Bækken, og Ravnene har jeg paalagt at sørge for Føde til dig der.« **5** Da gik han og gjorde efter HERRENS Ord, han gik hen og tog Bolig ved Bækken Krit østen for Jordan; **6** og Ravnene bragte ham Brød om Morgenen og Kød om Aftenen, og han drak af Bækken. **7** Men nogen Tid efter tørrede Bækken ud, eftersom der ingen Regn faldt i Landet. **8** Da kom HERRENS Ord til ham saaledes: **9** »Begiv dig til Zarepta, som hører til Zidon, og tag Bolig der; se, jeg har paalagt en Enke der at sørge for Føde til dig.« **10** Saa begav han sig til Zarepta, og da han kom til Byens Port, fik han Øje paa en Enke, som var ved at sanke Brænde, og raabte til hende: »Hent mig lidt Vand i et Kar, for at jeg kan

drikke!« **11** Og da hun gik bort for at hente det, raabte
han efter hende: »Tag ogsaa et Stykke Brød med til mig!«
12 Men hun svarede: »Saa sandt HERREN din Gud lever,
jeg ejer ikke Brød, men kun en Haandfuld Mel i Krukken
og lidt Olie i Dunken; jeg var netop ved at sanke et Par
Stykker Brænde for at gaa hjem og tillave det til mig og
min Søn; og naar vi har spist det, maa vi dø!« **13** Da sagde
Elias til hende: »Frygt ikke! Gaa hjem og gør, som du
siger; men lav først et lille Brød deraf til mig og bring mig
det; siden kan du lave noget til dig selv og din Søn! **14**
Thi saa siger HERREN, Israels Gud: Melkrukken skal ikke
blive tom, og Olien i Dunken skal ikke slippe op, før den
Dag HERREN sender Regn over Jorden!« **15** Da gik hun og
gjorde, som Elias sagde; og baade hun og han og hendes
Søn havde noget at spise en Tid lang. **16** Melkrukken
blev ikke tom, og Olien i Dunken slap ikke op, efter det
Ord HERREN havde talet ved Elias. **17** Men nogen Tid
efter blev Kvindens, Husets Ejerindes, Søn syg, og hans
Sygdom tog heftigt til, saa der til sidst ikke mere var Liv i
ham. **18** Da sagde hun til Elias: »Hvad har jeg med dig at
gøre, du Guds Mand! Er du kommet for at bringe min
Synd i Erindring og volde min Søns Død?« **19** Men han
svarede hende: »Lad mig faa din Søn!« Og han tog ham
fra hendes Skød og bar ham op i Stuen paa Taget, hvor
han boede, og lagde ham paa sin Seng. **20** Saa raabte han
til HERREN: »HERRE min Gud, vil du virkelig handle saa
ilde mod den Enke; i hvis Hus jeg er Gæst, at du lader
hendes Søn dø?« **21** Derpaa strakte han sig tre Gange hen
over Drengen og raabte til HERREN: »HERRE min Gud,

lad dog Drengens Sjæl vende tilbage!« **22** Og HERREN
hørte Elias's Røst; Drengens Sjæl vendte tilbage, saa han
blev levende. **23** Saa tog Elias Drengen og bragte ham fra
Stuen paa Taget ned i Huset og gav hans Moder ham,
idet han sagde: »Se, din Søn lever!« **24** Da sagde Kvinden
til Elias: »Nu ved jeg vist, at du er en Guds Mand, og at
HERRENS Ord i din Mund er Sandhed.«

18 Lang Tid efter, i det tredje Aar, kom HERRENS Ord
saaledes: »Gaa hen og træd frem for Akab, saa vil jeg
sende Regn over Jorden!« **2** Da gav Elias sig paa Vej for at
træde frem for Akab. Da Hungersnøden blev trykkende
i Samaria, **3** kaldte Akab Paladsøversten Obadja til sig.
Obadja var en Mand, der alvorligt frygtede HERREN, **4**
og dengang Jesabel lod HERRENS Profeter udrydde, tog
han og skjulte hundrede Profeter, halvtredsindstyve i
een Hule og halvtredsindstyve i en anden, og sørgede
for Brød og Vand til dem. **5** Akab sagde nu til Obadja:
»Kom, lad os drage rundt i Landet til alle Vandkilder og
Bække, om vi mulig kan finde saa meget Græs, at vi kan
holde Liv i Hestene og Muldyrene og slippe for at dræbe
noget af Dyrene!« **6** Saa delte de Landet, som de skulde
gennemvandre, mellem sig, saaledes at Akab og Obadja
drog hver sin Vej. **7** Medens nu Obadja var undervejs,
se, da traadte Elias ham i Møde; Obadja genkendte ham
og faldt paa sit Ansigt og sagde: »Er det dig, min Herre
Elias?« **8** Han svarede: »Ja, det er mig! Gaa hen og sig til
din Herre, at Elias er her!« **9** Men han sagde: »Hvormed
har jeg dog syndet, siden du vil give din Træl i Akabs
Haand, for at han kan slaa mig ihjel? **10** Saa sandt HERREN

din Gud lever, der er ikke et Folk eller Rige, min Herre ikke har sendt Bud til for at lede efter dig; og blev der sagt, at du ikke var der, tog han Riget og Folket i Ed paa, at de ikke havde fundet dig. **11** Og nu siger du, at jeg skal gaa hen og sige til min Herre, at Elias er her! **12** Hvis nu HERRENS Aand, naar jeg har forladt dig, fører dig bort til et Sted, jeg ikke kender, og jeg kommer og melder det til Akab, og han ikke finder dig, lader han mig dræbe. Og din Træl har dog frygtet HERREN fra Ungdommen af! **13** Er det ikke kommet min Herre for Øre, hvad jeg gjorde, da Jesabel lod HERRENS Profeter dræbe, hvorledes jeg skjulte hundrede af HERRENS Profeter, halvtredsindstyve i een Hule og halvtredsindstyve i en anden, og sørgede for Brød og Vand til dem? **14** Og nu siger du, at jeg skal gaa hen og sige til din Herre, at Elias er her — han lader mig dræbe!« **15** Da sagde Elias: »Saa sandt Hærskarers HERRE lever, han, for hvis Aasyn jeg staar, i Dag vil jeg træde frem for ham.« **16** Obadja gik da Akab i Møde og meldte ham det, og Akab gik Elias i Møde. **17** Da Akab fik Øje paa Elias, sagde han til ham: »Er det dig, du, som bringer Ulykke over Israel!« **18** Men han svarede: »Det er ikke mig, der har bragt Ulykke over Israel, men dig og din Faders Hus, fordi I har forladt HERREN og holder eder til Ba'alerne! **19** Men send nu Bud og kald hele Israel sammen til mig paa Karmels Bjerg og tillige de 450 Ba'alsprofeter og de 400 Asjeraprofeter, som spiser ved Jesabels Bord!« **20** Da sendte Akab Bud rundt til alle Israeliterne og samlede Profeterne paa Karmels Bjerg. **21** Elias traadte saa frem for alt Folket og sagde: »Hvor

længe vil I blive ved at halte til begge Sider? Er HERREN
Gud, saa hold eder til ham, og er Ba'al Gud, saa hold
eder til ham!« Men Folket svarede ham ikke et Ord. **22**
Da sagde Elias til Folket: »Jeg er den eneste af HERRENS
Profeter, der er tilbage, og Ba'als Profeter er 450 Mand;
23 lad os nu faa to unge Tyre; saa skal de vælge den ene
Tyr og hugge den i Stykker og lægge den paa Brændet,
men Ild maa de ikke lægge til; den anden vil jeg lave til
og lægge paa Brændet, men uden at tænde Ild. **24** Saa skal
I paakalde eders Guds Navn, og jeg vil paakalde HERRENS
Navn; den Gud, der svarer med Ild, han er Gud!« Alt
Folket sagde: »Det Forslag er godt!« **25** Derpaa sagde Elias
til Ba'als Profeter: »Vælg eder den ene Tyr og lav den
til først, thi I er de mange, og paakald saa eders Guds
Navn, men I maa ikke tænde Ild!« **26** Saa tog de Tyren
og lavede den til og paakaldte Ba'als Navn fra Morgen
til Middag, idet de raabte: »Hør os, Ba'al!« Men ikke en
Lyd hørtes, der var ingen, som svarede; og de dansede
haltende omkring det Alter, de havde opført. **27** Men da
det var blevet Middag, haanede Elias dem og sagde: »I
maa raabe højt, thi han er jo en Gud! Han er vel faldet i
Tanker eller gaaet afsides eller rejst bort, eller han er
faldet i Søvn og maa først vaagne!« **28** Da raabte de højt,
og som de havde for Skik, saarede de deres Legemer med
Sværd og Spyd, til Blodet flød ned ad dem. **29** Og da det
var over Middag, begyndte de at rase, og det varede lige
til hen imod Afgrødeofferets Tid, men ikke en Lyd hørtes,
ingen svarede, og ingen agtede derpaa. **30** Da sagde Elias
til alt Folket: »Kom hen til mig!« Og da alt Folket var

kommet hen til ham, satte han HERRENS nedbrudte Alter
i Stand. **31** Elias tog tolv Sten, svarende til Tallet paa
Jakobs Sønners Stammer, han, til hvem HERRENS Ord lød:
»Israel skal dit Navn!« **32** Og af disse Sten byggede han et
Alter i HERRENS Navn og gravede rundt om Alteret en
Rende paa omtrent to Sea Land. **33** Derpaa lagde han
Brændet tilrette, huggede Tyren i Stykker og lagde den
paa Brændet. **34** Saa sagde han: »Fyld fire Krukker med
Vand og hæld det ud over Brændofferet og Brændet!« Og
da de havde gjort det, sagde han: »Een Gang til!« Og da
de havde gjort det anden Gang, sagde han: »Een Gang
til!« Og de gjorde det endnu en Gang. **35** Det drev af Vand
rundt om Alteret, ogsaa Renden fik han fyldt med Vand.
36 Men ved Afgrødeofferets Tid traadte Profeten Elias
frem og sagde: »HERRE, Abrahams, Isaks og Israels Gud!
Lad det kendes i Dag, at du er Gud i Israel og jeg din
Tjener, og at jeg har gjort alt dette paa dit Ord! **37** Hør
mig, HERRE, hør mig, for at dette Folk maa kende, at du
HERRE er Gud, og at du atter drager deres Hjerte til dig!«
38 Da for HERRENS Ild ned og fortærede Brændofferet og
Brændet og Stenene og Jorden; endog Vandet i Renden
slikkede den bort. **39** Da alt Folket saa det, faldt de paa
deres Ansigt og raabte: »HERREN er Gud, HERREN er
Gud!« **40** Men Elias sagde til dem: »Grib Ba'als Profeter,
lad ingen af dem slippe bort!« Og de greb dem, og Elias
førte dem ned til Kisjonbækken og dræbte dem der. **41**
Derpaa sagde Elias til Akab: »Gaa op og spis og drik, thi
der høres Susen af Regn.« **42** Da gik Akab op for at spise
og drikke; men Elias gik op paa Karmels Top og bøjede sig

til Jorden med Ansigtet mellem Knæene. **43** Saa sagde han til sin Tjener: »Gaa op og se ud over Havet!« Og han gik op og saa ud, men sagde: »Der er intet!« Syv Gange sagde han til ham: »Gaa derop igen!« Og syv Gange vendte Tjeneren tilbage. **44** Men syvende Gang sagde han: »Nu stiger der en lille Sky op af Havet, saa stor som en Mands Haand!« Da sagde Elias: »Gaa hen og sig til Akab: Spænd for og kør hjem, at du ikke skal blive opholdt af Regnen!« **45** Et Øjeblik efter var Himmelen sort af Stormskyer, og der faldt en voldsom Regn. Akab steg til Vogns og kørte til Jizre'el; **46** men HERRENS Haand kom over Elias, saa han omgjordede sine Lænder og løb foran Akab lige til Jizre'el.

19 Akab fortalte nu Jesabel alt, hvad Elias havde gjort, og hvorledes han havde ihjelslaaet alle Profeterne med Sværd, **2** og Jesabel sendte et Sendebud til Elias og lod sige: »Guderne ramme mig baade med det ene og det andet, om jeg ikke i Morgen ved denne Tid handler med dit Liv, som der er handlet med deres!« **3** Da blev han bange, stod op og drog bort for at redde sit Liv. Han kom da til Be'ersjeba i Juda. Der lod han sin Tjener blive **4** og vandrede selv en Dagsrejse ud i Ørkenen og satte sig under en Gyvelbusk og ønskede sig Døden, idet han sagde: »Nu er det nok, HERRE; tag mit Liv, thi jeg er ikke bedre end mine Fædre!« **5** Saa lagde han sig til at sove under en Gyvelbusk. Og se, en Engel rørte ved ham og sagde: »Staa op og spis!« **6** Og da han saa sig om, se, da laa der, hvor hans Hoved havde hvilet, et ristet Brød, og der stod en Krukke Vand; og han spiste og drak og lagde

sig igen. **7** Men HERRENS Engel kom atter og rørte ved
ham og sagde: »Staa op og spis, ellers bliver Vejen dig for
lang!« **8** Da stod han op og spiste og drak; og styrket af
dette Maaltid vandrede han i fyrretyve Dage og fyrretyve
Nætter lige til Guds Bjerg Horeb. **9** Der gik han ind i
en Hule og overnattede. Da lød HERRENS Ord til ham:
»Hvad er du her efter, Elias?« **10** Han svarede: »Jeg har
været fuld af Nidkærhed for HERREN, Hærskarers Gud,
fordi Israeliterne har forladt din Pagt; dine Altre har de
nedbrudt, og dine Profeter har de ihjelslaaet med Sværd!
Jeg alene er tilbage, og nu staar de mig efter Livet!« **11** Da
sagde han: »Gaa ud og stil dig paa Bjerget for HERRENS
Aasyn!« Og se, HERREN gik forbi, og et stort og stærkt
Vejr, der sønderrev Bjerge og sprængte Klipper, gik foran
HERREN, men HERREN var ikke i Vejret. Efter Vejret kom
der et Jordskælv, men HERREN var ikke i Jordskælvet. **12**
Efter Jordskælvet kom der Ild, men HERREN var ikke i
Ilden. Men efter Ilden kom der en stille, sagte Susen, **13**
og da Elias hørte den, hyllede han sit Hoved i sin Kappe
og gik ud og stillede sig ved Indgangen til Hulen; og
se, en Røst lød til ham: »Hvad er du her efter Elias?«
14 Han svarede: »Jeg har været fuld af Nidkærhed for
HERREN, Hærskarers Gud, fordi Israeliterne har forladt
din Pagt; dine Altre har de nedbrudt, og dine Profeter
har de ihjelslaaet med Sværd! Jeg alene er tilbage, og nu
staar de mig efter Livet!« **15** Da sagde HERREN til ham:
»Vend tilbage ad den Vej, du kom, og gaa til Ørkenen
ved Damaskus; gaa saa hen og salv Hazael til Konge over
Aram, **16** salv Jehu, Nimsjis Søn, til Konge over Israel og

salv Elisa, Sjafats Søn, fra Abel-Mehola til Profet i dit Sted! **17** Den, der undslipper Hazaels Sværd, skal Jehu dræbe, og den, der undslipper Jehus Sværd, skal Elisa dræbe. **18** Jeg vil lade syv Tusinde blive tilbage i Israel, hvert Knæ, der ikke har bøjet sig for Ba'al, og hver Mund, der ikke har kysset ham.« **19** Saa gik han derfra; og han traf Elisa, Sjafats Søn, i Færd med at pløje; tolv Spand Okser havde han foran sig, og selv var han ved det tolvte. Da nu Elias gik forbi ham, kastede han sin Kappe over ham. **20** Saa forlod han Okserne og løb efter Elias og sagde: »Lad mig først kysse min Fader og min Moder, saa vil jeg følge dig!« Han svarede: »Gaa kun tilbage, thi hvad er det ikke, jeg har gjort ved dig!« **21** Da forlod han ham og vendte tilbage; saa tog han og slagtede Oksespandet, kogte Okserne ved Stavtøjet og gav Folkene dem at spise; derpaa brød han op og fulgte Elias og gik ham til Haande.

20 Kong Benhadad af Aram samlede hele sin Hær, og to og tredive Konger fulgte ham med Heste og Stridsvogne; og han drog op og indesluttede Samaria og belejrede det. **2** Han sendte nu Sendebud ind i Byen til Kong Akab af Israel **3** og lod sige til ham: »Saaledes siger Benhadad: Dit Sølv og Guld er mit, men dine Hustruer og Børn kan du beholde!« **4** Israels Konge lod svare: »Som du byder, Herre Konge! Jeg og alt, hvad mit er, tilhører dig.« **5** Men Sendebudene vendte tilbage og sagde: »Saaledes siger Benhadad: Jeg sendte Bud til dig og lod sige: Dit Sølv og Guld og dine Hustruer og Børn skal du give mig! **6** Saa sender jeg da i Morgen ved denne Tid mine Folk til dig, og de skal gennemsøge dit Hus og dine Folks

Huse og tilvende sig og tage alt, hvad de lyster!« **7** Da lod Israels Konge alle Landets Ældste kalde og sagde: »Der ser I, at Manden har ondt i Sinde, thi nu sender han Bud til mig om mine Hustruer og Børn, og mit Sølv og Guld havde jeg ikke nægtet ham!« **8** Alle de Ældste og alt Folket svarede ham: »Hør ham ikke; du maa ikke give efter!« **9** Da sagde han til Benhadads Sendebud: »Sig til min Herre Kongen: Alt, hvad du første Gang krævede af din Træl, vil jeg gøre, men dette Krav kan jeg ikke opfylde!« Med det Svar vendte Sendebudene tilbage. **10** Da sendte Benhadad Bud til ham og lod sige: »Guderne ramme mig baade med det ene og det andet, om Støvet i Samaria forslaar til at fylde Hænderne paa alle de Krigere, der følger mig!« **11** Men Israels Konge lod svare: »Sig saaledes: Den, der spænder Bæltet, skal ikke rose sig som den, der løser det!« **12** Benhadad modtog Svaret, just som han sad og drak sammen med Kongerne i Løvhytterne; da sagde han til sine Folk: »Til Storm!« Og de gjorde sig rede til at storme Byen. **13** Men en Profet traadte hen til Kong Akab af Israel og sagde: »Saa siger HERREN: Ser du hele den vældige Menneskemængde der? Se, jeg giver den i Dag i din Haand, og du skal kende, at jeg er HERREN!« **14** Akab spurgte: »Ved hvem?« Han svarede: »Saa siger HERREN: Ved Fogedernes Folk!« Derpaa spurgte han: »Hvem skal aabne Kampen?« Han svarede: »Du!« **15** Saa mønstrede han Fogedernes Folk, og de var 232; derefter mønstrede han hele Hæren, alle Israeliterne, 7000 Mand. **16** Og ved Middagstid gjorde de et Udfald, just som Benhadad og de to og tredive

Konger, der fulgte ham, sad og drak i Løvhytterne. **17** Først rykkede Fogedernes Folk ud. Man sendte da Bud til Benhadad og meldte: »Der rykker Mænd ud fra Samaria!« **18** Da sagde han: »Hvad enten de rykker ud for at faa Fred eller for at kæmpe, saa grib dem levende!« **19** Da Fogedernes Folk og Hæren, som fulgte efter, var rykket ud fra Byen, **20** huggede de ned for Fode, saa at Aramæerne tog Flugten; og Israeliterne satte efter dem. Men Kong Benhadad af Aram undslap til Hest sammen med nogle Ryttere. **21** Da rykkede Israels Konge ud og gjorde Hestene og Vognene til Bytte, og han tilføjede Aramæerne et stort Nederlag. **22** Men Profeten traadte hen til Israels Konge og sagde til ham: »Tag dig sammen og se vel til, hvad du vil gøre, thi næste Aar drager Arams Konge op imod dig igen!« **23** Men Aramæerkongens Folk sagde til ham: »Deres Gud er en Bjerggud, derfor blev de os for stærke; men lad os se, om vi ikke kan blive de stærkeste, naar vi angriber dem paa Slettelandet! **24** Saaledes skal du gøre: Afsæt alle Kongerne, sæt Statholdere i deres Sted **25** og stil lige saa stor en Hær paa Benene som den, du mistede, og lige saa mange Heste og Vogne som før! Naar vi saa kæmper med dem paa Slettelandet, sandelig, om vi ikke bliver de stærkeste!« Og han fulgte deres Raad og handlede derefter. **26** Næste Aar mønstrede Benhadad Aramæerne og drog op til Afek for at kæmpe med Israel. **27** Ogsaa Israeliterne blev mønstret og forsynede sig med Levnedsmidler, hvorefter de rykkede dem i Møde og lejrede sig lige over for dem som to smaa Gedehjorde, medens Aramæerne oversvømmede Landet. **28** Da traadte

en Guds Mand hen til Israels Konge og sagde: »Saa siger HERREN: Fordi Aramæerne siger: HERREN er en Bjerggud og ikke en Dalgud! vil jeg give hele den vældige Menneskemængde der i din Haand, og I skal kende, at jeg er HERREN!« **29** De laa nu lejret over for hinanden i syv Dage, men Syvendedagen kom det til Kamp, og Israeliterne huggede Aramæerne ned, 100 000 Mand Fodfolk paa een Dag. **30** De, der blev tilovers, flygtede til Byen Afek, men Muren styrtede ned over dem, der var tilbage, 27 000 Mand. Benhadad flygtede ind i Byen, hvor han løb fra Kammer til Kammer. **31** Da sagde hans Folk til ham: »Vi har hørt, at Kongerne over Israels Hus er naadige Konger; lad os binde Sæk om Lænderne og Reb om Hovederne og gaa ud til Israels Konge, maaske han da vil skaane dit Liv!« **32** Saa bandt de Sæk om Lænderne og Reb om Hovederne og kom til Israels Konge og sagde: »Din Træl Benhadad siger: Lad mig leve!« Han svarede: »Er han endnu i Live? Han er min Broder!« **33** Det tog Mændene for et godt Varsel, og de tog ham straks paa Ordet, idet de sagde: »Benhadad er din Broder!« Da sagde han: »Gaa hen og hent ham!« Saa gik Benhadad ud til ham, og han tog ham op i Vognen til sig. **34** Benhadad sagde nu til ham: »De Byer, min Fader fratog din Fader, vil jeg give tilbage, og du maa bygge dig Gader i Damaskus, lige som min Fader gjorde i Samaria! Paa disse Vilkaar give du mig fri!« Og han sluttede Pagt med ham og lod ham gaa. **35** Men en af Profetsønnerne sagde med HERRENS Ord til sin Fælle: »Slaa mig!« Men han vægrede sig derved. **36** Da sagde han til ham: »Fordi du ikke har

adlydt HERRENS Ord, skal en Løve dræbe dig, naar du gaar bort fra mig!« Og da han gik bort fra ham, traf en Løve paa ham og dræbte ham. **37** Saa traf Profetsønnen en anden og sagde til ham: »Slaa mig!« Og den anden slog ham og saarede ham. **38** Saa gik Profeten hen og stillede sig paa den Vej, Kongen kom, og gjorde sig ukendelig med et Bind for Øjnene. **39** Da Kongen kom forbi, raabte han til ham: »Din Træl var draget med i Kampen; da kom en hen til mig med en Mand og sagde: Vogt den Mand vel! Slipper han bort, skal du svare for hans Liv med dit eget Liv eller bøde en Talent Sølv! **40** Men din Træl var optaget snart her, snart der, og borte var han.« Da sagde Israels Konge til ham: »Det er din Dom, du har selv fældet den!« **41** Saa tog han hurtig Bindet fra Øjnene, og Israels Konge genkendte ham som en af Profeterne. **42** Og han sagde til ham: »Saa siger HERREN: Fordi du gav Slip paa den Mand, der var hjemfaldet til mit Band, skal du svare for hans Liv med dit eget Liv og for hans Folk med dit eget Folk!« **43** Da drog Israels Konge hjem, misfornøjet og ilde til Mode, og han kom til Samaria.

21 Derefter hændte følgende. Jizre'eliten Nabot havde en Vingaard i Jizre'el lige ved Kong Akab af Samarias Palads. **2** Akab sagde til Nabot: »Overlad mig din Vingaard, for at jeg kan faa den til Køkkenhave; den ligger jo lige ved mit Palads; jeg vil give dig en bedre Vingaard i Bytte eller betale dig, hvad den er værd, i rede Penge, om du foretrækker det.« **3** Men Nabot svarede Akab: »HERREN bevare mig fra at overlade dig mine Fædres Arvelod!« **4** Saa gik Akab hjem, misfornøjet og ilde til Mode over

det Svar, Jizre'eliten Nabot havde givet ham: »Jeg vil ikke overlade dig mine Fædres Arvelod!« Og han lagde sig til Sengs, vendte sit Ansigt bort og spiste ikke. **5** Da kom hans Hustru Jesabel ind og sagde til ham: »Hvorfor er du saa misfornøjet, og hvorfor spiser du ikke?« **6** Han svarede hende: »Jo, jeg sagde til Jizre'eliten Nabot: Overlad mig din Vingaard for rede Penge, eller mod at jeg giver dig en anden Vingaard i Bytte, om du hellere vil det! Men han svarede: Jeg vil ikke overlade dig min Vingaard!« **7** Da sagde hans Hustru Jesabel til ham: »Er det dig, der for Tiden er Konge i Israel? Staa op, spis og vær ved godt Mod, jeg skal skaffe dig Jizre'eliten Nabots Vingaard!« **8** Derpaa skrev hun et Brev i Akabs Navn, satte hans Segl under og sendte det til de Ældste og de fornemme i Nabots By, dem, han boede imellem. **9** I Brevet havde hun skrevet: »Udraab en Fastedag og sæt Nabot øverst blandt Folket **10** og lige over for ham to Niddinger, som kan vidne imod ham og sige: Du har forbandet Gud og Kongen! Og før ham saa ud og sten ham til Døde!« **11** Hans Bysbørn, de Ældste og de fornemme, som boede i hans By, gjorde nu, som Jesabel havde sendt Bud til dem om, saaledes som der stod i Brevet, hun havde sendt dem; **12** de udraabte en Fastedag og satte Nabot øverst blandt Folket; **13** og de to Niddinger kom og satte sig lige over for ham og vidnede imod ham i Folkets Paahør og sagde: »Nabot har forbandet Gud og Kongen!« Og derpaa førte de ham uden for Byen og stenede ham til Døde. **14** Saa sendte de Jesabel det Bud: »Nabot er stenet til Døde!« **15** Og da Jesabel hørte, at Nabot var stenet

til Døde, sagde hun til Akab: »Staa op og tag Jizre'eliten Nabots Vingaard, som han vægrede sig ved at sælge dig, i Besiddelse, thi Nabot lever ikke mere, han er død!« **16** Saa snart Akab hørte, at Nabot var død, rejste han sig og gik ned til Jizre'eliten Nabots Vingaard for at tage den i Besiddelse. **17** Men HERRENS Ord kom til Tisjbiten Elias saaledes: **18** »Staa op, gaa Akab, Israels Konge i Samaria, i Møde; han er just i Nabots Vingaard, som han er gaaet ned at tage i Besiddelse. **19** Og tal saaledes til ham: Saa siger HERREN: Har du myrdet og allerede tiltraadt Arven? Sig fremdeles til ham: Saa siger HERREN: Paa samme Sted, Hundene slikkede Nabots Blod, skal de ogsaa slikke dit!« **20** Da sagde Akab til Elias: »Har du fundet mig, min Fjende?« Og han svarede: »Ja, jeg har fundet dig! Fordi du har solgt dig selv til at gøre, hvad der er ondt i HERRENS Øjne, **21** se, derfor vil jeg bringe Ulykke over dig og feje dig bort og udrydde hvert mandligt Væsen, store og smaa, af Akabs Slægt, i Israel; **22** jeg vil handle med dit Hus som med Jeroboams, Nebats Søns, Hus og Ba'sjas, Abijas Søns, Hus for den Krænkelse, du har øvet, og fordi du har forledt Israel til Synd. **23** Men ogsaa om Jesabel har HERREN talet og sagt: Hundene skal æde Jesabel paa Jizre'els Mark! **24** Den af Akabs Slægt, der dør i Byen, skal Hundene æde, og den, der dør paa Marken, skal Himmelens Fugle æde!« **25** Aldrig har der været nogen der som Akab solgte sig selv til at gøre, hvad der er ondt i HERRENS Øjne, fordi hans Hustru Jesabel forledte ham dertil; **26** han handlede saare vederstyggeligt, idet han holdt sig til Afgudsbillederne ganske som Amoriterne,

dem, HERREN drev bort foran Israeliterne. **27** Da Akab
hørte de Ord, sønderrev han sine Klæder og bandt Sæk
om sin bare Krop og fastede, og han sov i Sæk og gik
sagtelig om. **28** Da kom HERRENS Ord til Tisjbiten Elias
saaledes: **29** »Har du set, hvorledes Akab ydmyger sig
for mig? Fordi han ydmyger sig for mig, vil jeg ikke lade
Ulykken komme i hans Dage; i hans Søns Dage vil jeg lade
Ulykken komme over hans Hus!«

22 De holdt sig nu rolige i tre Aar, der var ikke Krig
mellem Aram og Israel. **2** Og i det tredje Aar drog Kong
Josafat af Juda ned til Israels Konge. **3** Da sagde Israels
Konge til sine Folk: »I ved jo, at Ramot i Gilead hører
os til, og dog rører vi os ikke for at tage det fra Arams
Konge!« **4** Og han sagde til Josafat: »Vil du drage med i
Krig mod Ramot i Gilead?« Josafat svarede Israels Konge:
»Jeg som du, mit Folk som dit, mine Heste som dine!«
5 Josafat sagde fremdeles til Israels Konge: »Spørg dog
først om, hvad HERREN siger!« **6** Da lod Israels Konge
Profeterne kalde sammen, henved 400 Mand, og spurgte
dem: »Skal jeg drage i Krig mod Ramot i Gilead, eller skal
jeg lade være?« De svarede: »Drag derop, saa skal HERREN
give det i Kongens Haand!« **7** Men Josafat spurgte: »Er
her ikke endnu een af HERRENS Profeter, vi kan spørge?«
8 Israels Konge svarede: »Her er endnu en Mand, ved
hvem vi kan raadspørge HERREN; men jeg hader ham,
fordi han aldrig spaar mig godt, kun ondt; det er Mika,
Jimlas Søn.« Men Josafat sagde: »Saaledes maa Kongen
ikke tale!« **9** Da kaldte Israels Konge paa en Hofmand
og sagde: »Hent hurtig Mika, Jimlas Søn!« **10** Imidlertid

sad Israels Konge og Kong Josafat af Juda, iført deres Skrud, hver paa sin Trone i Samarias Portaabning, og alle Profeterne spaaede foran dem. **11** Da lavede Zidkija, Kena'anas Søn, sig Horn af Jern og sagde: »Saa siger HERREN: Med saadanne skal du støde Aramæerne ned, til de er tilintetgjort!« **12** Og alle Profeterne spaaede det samme og sagde: »Drag op mod Ramot i Gilead, saa skal Lykken følge dig, og HERREN vil give det i Kongens Haand!« **13** Men Budet, der var gaaet efter Mika, sagde til ham: Se, Profeterne har alle som een givet Kongen gunstigt Svar. Tal du nu som de og giv gunstigt Svar! **14** Men Mika svarede: »Saa sandt HERREN lever: Hvad HERREN siger mig, det vil jeg tale!« **15** Da han kom til Kongen, spurgte denne ham: »Mika, skal vi drage i Krig mod Ramot i Gilead, eller skal vi lade være?« Da svarede han: »Drag derop, saa skal Lykken følge dig, og HERREN vil give det i Kongens Haand!« **16** Men Kongen sagde til ham: »Hvor mange Gange skal jeg besvære dig, at du ikke siger mig andet end Sandheden i HERRENS Navn?« **17** Da sagde han: Jeg saa hele Israel spredt paa Bjergene som en Hjord uden Hyrde: og HERREN sagde: De Folk har ingen Herre, lad dem vende tilbage i Fred, hver til sit! **18** Israels Konge sagde da til Josafat: »Sagde jeg dig ikke, at han aldrig spaar mig godt, kun ondt!« **19** Da sagde Mika: »Saa hør da HERRENS Ord! Jeg saa HERREN sidde paa sin Trone og hele Himmelens Hær staa til højre og venstre for ham; **20** og HERREN sagde: Hvem vil daare Akab, saa han drager op og falder ved Ramot i Gilead? En sagde nu eet, en anden et andet; **21** men saa traadte en

Aand frem og stillede sig foran HERREN og sagde: Jeg vil daare ham! HERREN spurgte ham: Hvorledes? **22** Han svarede: Jeg vil gaa hen og blive en Løgnens Aand i alle hans Profeters Mund! Da sagde HERREN: Ja, du kan daare ham; gaa hen og gør det! **23** Se, saaledes har HERREN lagt en Løgnens Aand i alle disse dine Profeters Mund, thi HERREN har ondt i Sinde imod dig!« **24** Da traadte Zidkija, Kena'as Søn, frem og slog Mika paa Kinden og sagde: »Ad hvilken Vej skulde HERRENS Aand have forladt mig for at tale til dig?« **25** Men Mika sagde: »Det skal du faa at se, den Dag du flygter fra Kammer til Kammer for at skjule dig!« **26** Saa sagde Israels Konge: »Tag Mika og bring ham tilbage til Amon, Byens Øverste, og Kongesønnen Joasj **27** og sig: Saaledes siger Kongen: Kast denne Mand i Fængsel og sæt ham paa Trængselsbrød og Trængselsvand, indtil jeg kommer uskadt tilbage!« **28** Men Mika sagde: »Kommer du uskadt tilbage, saa har HERREN ikke talet ved mig!« Og han sagde: »Hør, alle I Folkeslag!« **29** Saa drog Israels Konge og Kong Josafat af Juda op mod Ramot i Gilead. **30** Og Israels Konge sagde til Josafat: »Jeg vil forklæde mig, før jeg drager i Kampen; men tag du dine egne Klæder paa!« Og Israels Konge forklædte sig og drog saa i Kampen. **31** Men Arams Konge havde givet sine to og tredive Vognstyrere den Befaling: »I maa ikke angribe nogen, være sig høj eller lav, uden Israels Konge alene!« **32** Da nu Vognstyrerne fik Øje paa Josafat, tænkte de: »Det er sikkert Israels Konge!« Og de rettede deres Angreb mod ham. Da gav Josafat sig til at raabe; **33** og da Vognstyrerne opdagede, at det ikke var

Israels Konge, trak de sig bort fra ham. **34** Men en Mand,
der skød en Pil af paa Lykke og Fromme, ramte Israels
Konge mellem Remmene og Brynjen. Da sagde han til
sin Vognstyrer: »Vend og før mig ud af Slaget, thi jeg
er saaret!« **35** Men Kampen blev haardere og haardere
den Dag, og Kongen holdt sig oprejst i sin Vogn over
for Aramæerne til Aften, skønt Blodet fra Saaret flød
ned i Bunden at Vognen; men om Aftenen døde han. **36**
Da Solen gik ned, gik det Raab gennem Lejren: »Enhver
drage hjem til sin By og sit Land, **37** thi Kongen er død!«
Saa kom de til Samaria, og de jordede Kongen der. **38**
Og da man skyllede Vognen ved Samarias Dam, slikkede
Hundene hans Blod, og Skøgerne badede sig deri efter
det Ord, HERREN havde talet. **39** Hvad der ellers er at
fortælle om Akab, alt, hvad han gjorde, Elfenbenshuset,
han lod opføre, og alle de Byer, han befæstede, staar jo
optegnet i Israels Kongers Krønike. **40** Saa lagde Akab
sig til Hvile hos sine Fædre; og hans Søn Ahazja blev
Konge i hans Sted. **41** Josafat, Asas Søn, blev Konge over
Juda i Kong Akab af Israels fjerde Regeringsaar. **42** Josafat
var fem og tredive Aar gammel, da han blev Konge, og
han herskede fem og tyve Aar i Jerusalem. Hans Moder
hed Azuba og var en Datter af Sjilhi. **43** Han vandrede
nøje i sin Fader Asas Spor og veg ikke derfra, idet han
gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne. **44** Kun blev
Offerhøjene ikke fjernet, og Folket blev ved at ofre og
tænde Offerild paa Højene. **45** Og Josafat havde Fred med
Israels Konge. **46** Hvad der ellers er at fortælle om Josafat,
de Heltegerninger, han udførte, og de Krige, han førte,

staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **47** De sidste af Mandsskøgerne, som var tilbage fra hans Fader Asas Tid, udryddede han af Landet. **48** Paa den Tid var der ingen Konge i Edom. **49** Kong Josafats Statholder byggede et Tarsisskib til Fart paa Ofir efter Guld; men der kom intet ud af det, da Skibet gik under ved Ezjongeber. **50** Da foreslog Ahazja, Akabs Søn, Josafat at lade sine Folk sejle med hans; men Josafat afslog det. **51** Saa lagde Josafat sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i sin Fader Davids By og hans Søn Joram blev Konge i hans Sted. **52** Ahazja, Akabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria i Kong Josafat af Judas syttende Regeringsaar, og han herskede to Aar over Israel. **53** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og vandrede i sin Faders og sin Moders Spor og i Jeroboams, Nebats Søns, Spor, han, som forledte Israel til at synde. Han dyrkede Ba'al og tilbad ham og krænkede HERREN, Israels Gud, nøjagtigt som hans Fader havde gjort.

Anden Kongebog

1 Efter Akabs Død faldt Moab fra Israel. **2** Og Ahazja
faldt ud gennem Vinduesgitteret for sin Stue paa Taget i
Samaria og blev syg; da sendte han Sendebud af Sted og
sagde til dem: »Gaa hen og spørg Ekrons Gud Ba'al-Zebub,
om jeg kommer mig af min Sygdom!« **3** Men HERRENS
Engel sagde til Tisjbiten Elias: »Gaa Sendebudene fra
Samarias Konge i Møde og sig til dem: Mon det er, fordi
der ingen Gud er i Israel, at I drager hen for at raadspørge
Ekrons Gud Ba'al-Zebub? **4** Derfor, saa siger HERREN:
Det Leje, du steg op paa, kommer du ikke ned fra, thi
du skal dø!« Dermed gik Elias bort. **5** Da Sendebudene
kom tilbage til ham, spurgte han dem: »Hvorfor kommer
I tilbage?« **6** De svarede: »En Mand kom os i Møde og
sagde til os: Vend tilbage til Kongen, som har sendt
eder, og sig: Saa siger HERREN: Mon det er, fordi der
ingen Gud er i Israel, at du sender Bud for at raadspørge
Ekrons Gud Ba'al-Zebub? Derfor: Det Leje, du steg op
paa, kommer du ikke ned fra, thi du skal dø!« **7** Han
spurgte dem da: »Hvorledes saa den Mand ud, som kom
eder i Møde og sagde disse Ord til eder?« **8** De svarede:
»Det var en Mand i en laadden Kappe med et Læderbælte
om Lænderne.« Da sagde han: »Det er Tisjbiten Elias.«
9 Derpaa sendte han en Halvhundredfører med hans
halvtredsindstyve Mand ud efter ham; og da han kom
op til ham paa Bjergets Top, hvor han sad, sagde han
til ham: »Du Guds Mand! Kongen byder: Kom ned!« **10**
Men Elias svarede Halvhundredføreren: »Er jeg en Guds
Mand, saa fare Ild ned fra Himmelen og fortære dig

og dine halvtredsindstyve Mand!« Da for Ild ned fra Himmelen og fortærede ham og hans halvtredsindstyve Mand. **11** Atter sendte Kongen en Halvhundredfører med hans halvtredsindstyve Mand ud efter ham; og da han kom derop, sagde han til ham: »Du Guds Mand! Saaledes siger Kongen: Kom straks ned!« **12** Men Elias svarede ham: »Er jeg en Guds Mand, saa fare Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine halvtredsindstyve Mand!« Da for Guds Ild ned fra Himmelen og fortærede ham og hans halvtredsindstyve Mand. **13** Atter sendte Kongen en Halvhundredfører ud efter ham: men da den tredje Halvhundredfører kom derop, kastede han sig paa Knæ for Elias, bønfaldt ham og sagde: »du Guds Mand! Lad dog mit og disse dine halvtredsindstyve Trælles Liv være dyrebart i dine Øjne! **14** Se, Ild for ned fra Himmelen og fortærede de to første Halvhundredførere og deres halvtredsindstyve Mand, men lad nu mit Liv være dyrebart i dine Øjne!« **15** Da sagde HERRENS Engel til Elias: »Gaa ned med ham, frygt ikke for ham!« Saa gik han ned med ham og fulgte ham til Kongen. **16** Og han sagde til Kongen: »Saa siger HERREN: Fordi du har sendt Sendebud hen at raadspørge Ekrons Gud Ba'al-Zebub — men det er, fordi der ingen Gud er i Israel, du kunde raadspørge? — derfor: Det Leje, du steg op paa, kommer du ikke ned fra, thi du skal dø!« **17** Og han døde efter det HERRENS Ord, som Elias havde talt. Og hans Broder Joram blev Konge i hans Sted i Josafats Søns, Kong Joram af Judas, andet Regeringsaar; thi han havde ingen Søn.

18 Hvad der ellers er at fortælle om Ahazja, hvad han udførte, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike.

2 Dengang HERREN ville lade Elias fare op til Himmelen i et Stormvejr, gik Elias fra Gilgal. **2** Og Elias sagde til Elisa: »Bliv her, thi HERREN vil have mig til Betel!« Men Elisa svarede: »Saa sandt HERREN lever, og saa sandt du lever, jeg gaar ikke fra dig!« De gik da ned til Betel. **3** Saa kom Profetsønnerne i Betel ud til Elisa og sagde til ham: »Ved du, at HERREN i Dag vil tage din Herre bort fra dig?« Han svarede: »Ja, jeg ved det, ti kun stille!« **4** Derpaa sagde Elias til ham: »Bliv her, Elisa, thi HERREN vil have mig til Jeriko!« Men han svarede: »Saa sandt HERREN lever, og saa sandt du lever, jeg gaar ikke fra dig!« De kom da til Jeriko. **5** Men Profetsønnerne i Jeriko traadte hen til Elisa og sagde til ham: »Ved du, at HERREN i Dag vil tage din Herre bort fra dig?« Han svarede: »Ja, jeg ved det, ti kun stille!« **6** Derpaa sagde Elias til ham: »Bliv her, thi HERREN vil have mig til Jordan!« Men han svarede: »Saa sandt HERREN lever, og saa sandt du lever, jeg gaar ikke fra dig!« Saa fulgtes de ad. **7** Men halvtredsindstyve af Profetsønnerne gik hen og stillede sig et godt Stykke derfra, medens de to stod ved Jordan. **8** Elias tog nu sin Kappe, rullede den sammen og slog Vandet med den; da skiltes det ad, og de gik begge over paa tør Bund. **9** Og da de var kommet over, sagde Elias til Elisa: »Sig, hvad du ønsker, jeg skal gøre for dig, før jeg tages bort fra dig!« Elisa svarede: »Maatte to Dele af din Aand komme over mig!« **10** Da sagde han: »Det er et stort Forlangende, du kommer med! Dersom du ser mig, naar jeg tages bort

fra dig, skal det blive dig til Del, ellers ikke!« **11** Medens de nu gik og talte sammen, se, da kom en Ildvogn og Ildheste og skilte dem ad, og Elias for op til Himmelen i Stormvejret. **12** Og Elisa saa det og raabte: »Min Fader, min Fader, du Israels Vogne og Ryttere!« Og han saa ham ikke mere. Saa greb han sine Klæder og sønderrev dem. **13** Derpaa tog han Elias's Kappe, som var faldet af ham, op og gik tilbage og stillede sig ved Jordans Bred, **14** og han tog Elias's Kappe, som var faldet af ham, slog Vandet med den og sagde: »Hvor er nu HERREN, Elias's Gud?« Og da han havde slaaet Vandet, skiltes det ad, og Elisa gik over. **15** Da Profetsønnerne fra Jeriko saa det derovre, sagde de: »Elias's Aand hviler paa Elisa!« Og de gik ham i Møde og kastede sig til Jorden for ham. **16** Derpaa sagde de til ham: »Se, her hos dine Trælle er der halvtredsindstyve raske Mænd, lad dem gaa ud og lede efter din Herre; maaske HERRENS Aand har taget ham og kastet ham hen paa et af Bjergene eller i en af Dalene!« Men han svarede: »I skal ikke sende dem af Sted!« **17** Men da de blev ved at trænge ind paa ham, sagde han: »Saa send dem da af Sted!« Saa sendte de halvtredsindstyve Mænd ud, og de ledte efter ham i tre Dage, men fandt ham ikke. **18** Og da de kom tilbage, medens han endnu var i Jeriko, sagde han til dem: »Sagde jeg ikke til eder, at I ikke skulde gaa?« **19** Mændene i Byen sagde til Elisa: »Byen ligger godt nok, som min Herre ser, men Vandet er daarligt og volder utidige Fødsler i Egnen.« **20** Da sagde han: »Hent mig en ny Skaal og kom Salt deri!« Og de hentede den til ham. **21** Saa gik han ned til Kildevældet og kastede

Salt deri, idet han sagde: »Saa siger HERREN: Jeg gør dette Vand sundt, saa at der ikke mer skal komme Død eller utidige Fødsler deraf!« **22** Saa blev Vandet sundt, efter det Ord Elisa talte; og det er det den Dag i Dag. **23** Derfra begav han sig op til Betel. Som han var paa Vej derop, kom nogle Smaadrenge ud af Byen og spottede ham og raabte: »Kom herop, Skaldepande, kom herop, Skaldepande!« **24** Han vendte sig om, og da han fik Øje paa dem, forbandede han dem i HERRENS Navn. Saa kom to Bjørne ud af Krattet og sønderrev to og fyrretyve af Drengene. **25** Derfra begav han sig til Karmels Bjerg, og derfra vendte han tilbage til Samaria.

3 Joram, Akabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria i Kong Josafat af Judas attende Regeringsaar, og han herskede i tolv Aar. **2** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, dog ikke som hans Fader og Moder, og han fjernede Ba'als Stenstøtter, som hans Fader havde ladet lave. **3** Men han holdt fast ved de Synder, som Jeroboam, Nebats Søn, forledte Israel til; dem veg han ikke fra. **4** Kong Mesja af Moab drev Kvægavl og svarede Israels Konge en Afgift paa 100 000 Lam og Ulden af 100 000 Vædre. **5** Men efter Akabs Død faldt Moabs Konge fra Israels Konge. **6** Da drog Kong Joram straks ud fra Samaria og mønstrede hele Israel; **7** desuden sendte han Bud til Kong Josafat af Juda og lod sige: »Moabs Konge er faldet fra mig; vil du drage med i Krig mod Moab?« Han svarede: »Ja, jeg vil; jeg som du, mit Folk som dit, mine Heste som dine!« **8** Og han spurgte: »Hvilken Vej skal vi drage?« Han svarede: »Gennem Edoms Ørken!« **9** Saa

drog Israels, Judas og Edoms Konger af Sted. Men da de havde tilbagelagt en Strækning af syv Dagsrejser, var der ikke Vand til Hæren og Dyrene, som de havde med. **10** Da sagde Israels Konge: »Ak, at HERREN har kaldt disse tre Konger sammen for at overgive dem i Moabs Haand!« **11** Men Josafat sagde: »Er her ingen af HERRENS Profeter, ved hvem vi kan raadspørge HERREN?« Da svarede en af Israels Konges Folk: »Jo, her er Elisa, Sjafats Søn, som øste Vand paa Elias's Hænder.« **12** Josafat sagde: »Hos ham er HERRENS Ord!« Og Israels Konge og Josafat og Edoms Konge begav sig ned til ham. **13** Men Elisa sagde til Israels Konge: »Hvad har jeg med dig at gøre? Gaa du til din Faders og Moders Profeter!« Israels Konge svarede: »Ak nej, thi HERREN har kaldt disse tre Konger sammen for at give dem i Moabs Haand.« **14** Da sagde Elisa: »Saa sandt Hærskarers HERRE lever, for hvis Aasyn jeg staar: Var det ikke for Kong Josafat af Judas Skyld, vilde jeg ikke se til dig eller værdige dig et Blik! **15** Men hent mig nu en Strengespiller!« Thi naar Strengespilleren spillede, kom HERRENS Haand over ham. **16** Derpaa sagde han: »Saa siger HERREN: Grav Grøft ved Grøft i Dalen her! **17** Thi saa siger HERREN: I skal hverken mærke til Blæst eller Regn, men alligevel skal Dalen her fyldes med Vand, saa at I, eders Hær og eders Dyr kan drikke! **18** Dog tykkes dette HERREN for lidet, han vil ogsaa give Moab i eders Haand; **19** I skal indtage alle befæstede Byer og alle betydelige Byer, alle Frugttræer skal I fælde, alle Kilder skal I tilstoppe, og al frugtbar Agerjord skal I ødelægge med Sten!« **20** Og næste Morgen ved Afgrødeofferets

Tid kom der Vand fra den Kant, hvor Edom ligger, saa hele Egnen blev fuld af Vand. **21** Da alle Moabiterne hørte, at Kongerne var draget op for at føre Krig med dem, blev enhver, der overhovedet kunde bære Vaaben, opbudt, og de tog Stilling ved Grænsen. **22** Men tidligt om Morgenen, da Solen stod op over Vandet, saa Moabiterne Vandet foran sig rødt som Blod. **23** Da raabte de: »Det er Blod! Kongerne har fuldstændig tilintetgjort hverandre, de har hugget hverandre ned; nu til Byttet, Moab!« **24** Men da de naaede Israels Lejr, brød Israeliterne op og slog Moabiterne paa Flugt. Derpaa rykkede de frem og huggede Moabiterne ned; **25** Byerne nedbrød de; paa al frugtbar Agerjord kastede de hver sin Sten, saa den blev fuld af Sten; alle Kildevæld tilstoppede de, og alle Frugttræer fældede de. Til sidst var kun Kir-Hareset tilbage, og denne By omringede Slyngekasterne og skød paa den. **26** Da Moabs Konge saa, at han ikke kunde modstaa Angrebet, samlede han 700 sværdvæbnede Mænd for at bryde igennem hen til Kongen af Edom, men det lykkedes ikke. **27** Saa tog han sin førstefødte Søn, der skulde følge ham paa Tronen, og ofrede ham som Brændoffer paa Muren. Da kom heftig Vrede over Israel, og de brød op og vendte hjem til deres Land.

4 En Kvinde, som var gift med en af Profetsønnerne raabte til Elisa: »Din Træl, min Mand, er død; og du ved, at din Træl frygtede HERREN. Og nu kommer en, der har Krav paa ham, for at tage mine to Drenge til Trælle!« **2** Da sagde Elisa til hende: »Hvad kan jeg gøre for dig? Sig mig, hvad du har i Huset?« Hun svarede: »Din Trælkvinde

har ikke andet i Huset end et Krus Olie.« **3** Da sagde han:
»Gaa ud og bed alle dine Naboer om tomme Dunke, ikke
for faa! **4** Saa lukker du dig inde med dine Sønner og
fylder paa alle disse Dunke, og naar de er fulde, sætter du
dem til Side!« **5** Saa gik hun fra ham og lukkede sig inde
med sine Sønner; og de rakte hende Dunkene, medens
hun fyldte paa. **6** Og da Dunkene var fulde, sagde hun
til Sønnen: »Ræk mig een Dunk til!« Men han svarede:
»Der er ikke flere Dunke!« Da holdt Olien op at flyde. **7**
Det kom hun og fortalte den Guds Mand; og han sagde:
»Gaa hen og sælg Olien og betal din Gæld; og lev saa
med dine Sønner af Resten!« **8** Det skete en Dag, at Elisa
paa sin Vej kom til Sjunem. Der boede en velhavende
Kvinde, som nødte ham til at spise hos sig; og hver Gang
han senere kom forbi, tog han derind og spiste. **9** Hun
sagde nu til sin Mand: »Jeg ved, af det er en hellig Guds
Mand, der stadig kommer her forbi; **10** lad os mure en
lille Stue paa Taget og sætte Seng, Bord, Stol og Lampe
ind til ham, for at han kan gaa derind, naar han kommer
til os!« **11** Saa kom han en Dag derhen og gik op i Stuen
og lagde sig. **12** Og han sagde til sin Tjener Gehazi: »Kald
paa Sjunemkvinden!« Og han kaldte paa hende, og hun
traadte frem for ham. **13** Da sagde han til Gehazi: »Sig til
hende: Se, du har haft al den Ulejlighed for vor Skyld;
hvad kan jeg gøre for dig? Ønsker du, at jeg skal tale din
Sag hos Kongen eller Hærføreren?« Men hun svarede:
»Jeg bor midt iblandt mit Folk!« **14** Da sagde han: »Hvad
kan jeg da gøre for hende?« Gehazi sagde: »Jo, hun har
ingen Søn, og hendes Mand er gammel.« **15** Da sagde

han: »Kald paa hende!« Og han kaldte paa hende, og hun tog Plads ved Døren. **16** Da sagde han: »Om et Aar ved denne Tid har du en Dreng ved Brystet!« Men hun sagde: »Nej dog, Herre! Den Guds Mand maa ikke narre sin Trælkvinde!« **17** Men Kvinden blev frugtsommelig og fødte en Søn Aaret efter ved samme Tid, saaledes som Elisa havde sagt hende. **18** Da Drengen var blevet stor, gik han en Dag ud til sin Fader hos Høstfolkene. **19** Da sagde han til sin Fader: »Mit Hoved, mit Hoved!« Og hans Fader sagde til en Karl: »Bær ham hjem til hans Moder!« **20** Han tog, ham og har ham hjem til hans Moder, og han sad paa hendes Skød til Middag; saa døde han. **21** Men hun gik op og lagde ham paa den Guds Mands Seng, og derefter lukkede hun Døren og gik. **22** Saa kaldte hun paa sin Mand og sagde: »Send mig en af Karlene med et Æsel, for at jeg hurtig kan komme hen til den Guds Mand og hjem igen!« **23** Han spurgte: »Hvad vil du hos ham i Dag? Det er jo hverken Nymaanedag eller Sabbat!« Men hun sagde: »Lad mig om det!« **24** Derpaa sadlede hun Æselet og sagde til Karlen: »Driv nu godt paa! Stands mig ikke i Farten, før jeg siger til!« **25** Saa drog hun af Sted og kom til den Guds Mand paa Kamels Bjerg. Da den Guds Mand fik Øje paa hende i Frastand, sagde han til sin Tjener Gehazi: »Se, der er Sjunemkvinden! **26** Løb hende straks i Møde og spørg hende: Har du det godt? Har din Mand det godt? Har Drengen det godt?« Hun svarede: »Ja, vi har det godt!« **27** Men da hun kom hen til den Guds Mand paa Bjerget, klamrede hun sig til hans Fødder. Gehazi traadte til for at støde hende bort, men den Guds Mand sagde:

»Lad hende være, hun er i Vaande, og HERREN har dulgt det for mig og ikke aabenbaret mig det!« **28** Da sagde hun: »Har jeg vel bedt min Herre om en Søn? Sagde jeg ikke, at du ikke maatte narre mig?« **29** Saa sagde han til Gehazi: »Omgjord din Lænd, tag min Stav i Haanden og drag af Sted! Møder du nogen, saa hils ikke paa ham, og hilser nogen paa dig, saa gengæld ikke hans Hilsen; og læg min Stav paa Drengens Ansigt!« **30** Men Drengens Moder sagde: »Saa sandt HERREN lever, og saa sandt du lever, jeg gaar ikke fra dig!« Da stod han op og gik med hende. **31** Imidlertid var Gehazi gaaet i Forvejen og havde lagt Staven paa Drengens Ansigt; men ikke en Lyd hørtes, og der var intet Livstegn. Da vendte han tilbage og gik Elisa i Møde, meldte ham det og sagde: »Drengen vaagnede ikke!« **32** Og da Elisa var kommet ind i Huset, saa han Drengen ligge død paa Sengen. **33** Han gik da hen og lukkede sig inde med ham og bad til HERREN. **34** Derpaa steg han op og lagde sig oven paa Drengen med sin Mund paa hans Mund, sine Øjne paa hans Øjne og sine Hænder paa hans Hænder, og medens han saaledes bøjede sig over ham, blev Drengens Legeme varmt. **35** Saa steg han ned og gik een Gang frem og tilbage i Huset, og da han atter steg op og bøjede sig over Drengen, nyste denne syv Gange og slog Øjnene op. **36** Derpaa kaldte han paa Gehazi og sagde: »Kald paa Sjunemkvinden!« Han kaldte saa paa hende, og hun kom til ham. Da sagde han: »Tag din Dreng!« **37** Og hun traadte hen og faldt ned for hans Fødder og kastede sig til Jorden, tog saa sin Dreng og gik ud. **38** Dengang Hungersnøden var i Landet,

vendte Elisa tilbage til Gilgal. Som nu Profetsønnerne sad hos ham, sagde han til sin Tjener: »Sæt den store Gryde over og kog en Ret Mad til Profetsønnerne!« **39** Saa gik en ud paa Marken for at plukke Urter, og da han fandt en Slyngplante med vilde Agurker, plukkede han saa mange, han kunde bære i sin Kappe; da han kom tilbage, skar han dem itu og kom dem i Gryden, thi han kendte dem ikke. **40** Derpaa øste man op for Mændene, for at de kunde spise, men saa snart de smagte Maden, skreg de op og raabte: »Døden er i Gryden, du Guds Mand!« Og de kunde ikke spise Maden. **41** Men han sagde: »Hent noget Mel!« Og da han havde hældt det i Gryden, sagde han: »Øs nu op for Folkene, saa de kan spise!« Saa var der ingen Ulykke i Gryden mere. **42** Engang kom en Mand fra Ba'al-Sjalisja og bragte den Guds Mand Brød af nyt Korn, tyve Bygbrød, og nyhøstet Korn i sin Ransel. Da sagde han: »Giv Folkene det at spise!« **43** Men hans Tjener sagde: »Hvorledes skal jeg kunne sætte dette frem for hundrede Mennesker?« Men han sagde: »Giv Folkene det at spise! Thi saa siger HERREN: De skal spise og levne!« **44** Da satte han det frem for dem, og de spiste og levnede efter HERRENS Ord.

5 Na'aman, Kongen af Arams Hærfører, havde meget at sige hos sin Herre og var højt agtet; thi ved ham havde HERREN givet Aramæerne Sejr; men Manden var spedalsk. **2** Nu havde Aramæerne engang paa et Strejftog røvet en lille Pige i Israels Land; hun var kommet i Tjeneste hos Na'amans Hustru, **3** og hun sagde til sin Frue: »Gid min Herre var hos Profeten i Samaria; han

vilde sikkert skille ham af med hans Spedalskhed!« **4** Saa kom Na'aman og fortalte sin Herre, hvad Pigen fra Israels Land havde sagt. **5** Da sagde Arams Konge: »Rejs derhen! Jeg skal sende et Brev med til Israels Konge!« Saa rejste han og tog ti Talenter Sølv, 6000 Sekel Guld og ti Sæt Festklæder med. **6** Og han overbragte Israels Konge Brevet. Deri stod der: »Naar dette Brev kommer dig i Hænde, skal du vide, at jeg sender min Tjener Na'aman til dig, for at du skal skille ham af med hans Spedalskhed!« **7** Da Israels Konge havde læst Brevet, sønderrev han sine klæder og sagde: »Er jeg Gud, saa jeg raader over Liv og Død, siden han skriver til mig, at jeg skal skille en Mand af med hans Spedalskhed Nej, I kan da se, at han søger Lejlighed til Strid med mig!« **8** Men da den Guds Mand Elisa hørte, at Israels Konge havde sønderrevet sine klæder, sendte han det Bud til Kongen: »Hvorfor sønderriver du dine Klæder? Lad ham komme til mig, saa skal han kende, at der er en Profet i Israel!« **9** Da kom Na'aman med Heste og Vogne og holdt uden for Døren til Elisas Hus. **10** Elisa sendte et Bud ud til ham og lod sige: »Gaa hen og bad dig syv Gange i Jordan, saa bliver dit Legeme atter friskt, og du bliver ren!« **11** Men Na'aman blev vred og drog bort med de Ord: »Se, jeg havde tænkt, at han vilde komme ud til mig, staa og paakalde HERREN sin Guds Navn og svinge sin Haand i Retning af Helligdommen og saaledes gøre Ende paa Spedalskheden! **12** Er ikke Damaskus's Floder Abana og Parpar fuldt saa gode som alle Israels Vande? Kunde jeg ikke blive ren ved at bade mig i dem?« Og han vendte sig

og drog bort i Vrede. **13** Men hans Trælle kom og sagde til ham: »Dersom Profeten havde paalagt dig noget, som var vanskeligt vilde du saa ikke have gjort det? Hvor meget mere da nu, da han sagde til dig: Bad dig, saa bliver du ren!« **14** Saa drog han ned og dykkede sig syv Gange i Jordan efter den Guds Mands Ord; og hans Legeme blev atter friskt som et Barns, og han blev ren. **15** Saa vendte han med hele sit Følge tilbage til den Guds Mand, og da han var kommet derhen, traadte han frem for ham og sagde: »Nu ved jeg, at der ingensteds paa Jorden er nogen Gud uden i Israel! Saa modtag nu en Takkegave af din Træl!« **16** Men han svarede: »Saa sandt HERREN lever, for hvis Aasyn jeg staar, jeg modtager ikke noget!« Og skønt han nødte ham, vægrede han sig ved at modtage noget. **17** Da sagde Na'aman: »Saa lad da være! Men lad din Træl faa saa meget Jord, som et Par Muldyr kan bære, thi din Træl vil aldrig mere ofre Brændoffer eller Slagtoffer til nogen anden Gud end HERREN! **18** Men i een Ting vil HERREN nok bære over med din Træl: Naar min Herre gaar ind i Rimmons Hus for at tilbede og støtter sig til min Arm og jeg saa sammen med ham kaster mig til Jorden i Rimmons Hus, da vil HERREN nok bære over med din Træl i den Ting!« **19** Han svarede: »Far i Fred!« Men da han var kommet et Stykke hen ad Vejen, **20** sagde Gehazi, den Guds Mand Elisas Tjener, ved sig selv: »Der har min Herre ladet denne Aramæer Na'aman slippe og ikke modtaget af ham, hvad han havde med; saa sandt HERREN lever, jeg vil løbe efter ham for at faa noget af ham!« **21** Saa satte Gehazi efter Na'aman, og da Na'aman

saa ham komme løbende efter sig, sprang han af Vognen, gik ham i Møde og spurgte: »Staar det godt til?« **22** Han svarede: »Ja, det staar godt til! Min Herre sender mig med det Bud: Der kom lige nu to unge Mænd, som hører til Profetsønnerne, til mig fra Efraims Bjerge: giv dem en Talent Sølv og to Sæt Festklæder!« **23** Da sagde Na'aman: »Tag dog mod to Talenter Sølv!« Og han nødte ham. Saa bandt han to Talenter ind i to Punge og tog to Sæt Festklæder og gav to af sine Trælle dem, for at de skulde bære dem foran ham. **24** Men da de kom til Højen, tog han Pengene fra dem, gemte dem i Huset og lod Mændene gaa. **25** Saa gik han ind til sin Herre og traadte hen til ham. Da spurgte Elisa: »Hvor har du været, Gehazi?« Han svarede: »Din Træl har ingen Steder været!« **26** Saa sagde han til ham: »Gik jeg ikke i Aanden hos dig, da en stod af sin Vogn og gik tilbage for at møde dig? Nu har du faaet Penge, og du kan faa Klæder, Olivenlunde og Vingaarde, Smaakvæg og Hornkvæg, Trælle og Trælkvinder, **27** men Na'amans Spedalskhed skal hænge ved dig og dit Afkom til evig Tid!« Og Gehazi gik fra ham, hvid som Sne af Spedalskhed.

6 Profetsønnerne sagde engang til Elisa: »Se, der er for lidt Plads til os her, hvor vi sidder hos dig. **2** Vi vil gaa til Jordan og hver tage en Bjælke og der indrette os et Rum, vi kan sidde i!« Han sagde: »Ja, gør det!« **3** Men en af dem sagde: »Vil du ikke nok følge med dine Trælle!« Og han svarede: »Jo, det vil jeg!« **4** Han gik saa med, og da de kom til Jordan, gav de sig til at fælde Træer. **5** Medens nu en af dem var ved at fælde en Bjælke, faldt

hans Øksejern i Vandet. Da gav han sig til at raabe: »Ak, min Herre! Og det var endda laant!« **6** Men den Guds Mand sagde: »Hvor faldt det?« Og da han havde vist ham Stedet, skar han en Gren af og kastede den derhen. Da kom Øksen op paa Overfladen; **7** og han sagde: »Tag den op!« Saa rakte han Haanden ud og tog den. **8** Engang Arams Konge laa i Krig med Israel, aftalte han med sine Folk, at de skulde lægge sig i Baghold paa det og det Sted. **9** Men den Guds, Mand sendte Bud til Israels Konge og lod sige: »Vogt dig for at drage forbi det Sted, thi der ligger Aramæerne i Baghold!« **10** Israels Konge sendte da Folk til det Sted, den Guds Mand havde sagt ham. Saaledes mindede han ham om at være paa sin Post der; og det gjorde han ikke een, men flere Gange. **11** Derover blev Arams Konge urolig i sit Sind, og han lod sine Folk kalde og spurgte dem: »Han I ikke sige mig, hvem det er, der forraader os til Israels Konge?« **12** Da sagde en af hans Hærførere: »Det er ingen af os, Herre Konge; det er Profeten Elisa i Israel, der lader Israels Konge vide, hvad du taler i dit Sovekammer.« **13** Da sagde han: »Gaa hen og se, hvor han er, for at jeg kan sende Folk ud og lade ham gribe!« Da det meldtes ham, at han var i Dotan, **14** sendte han Heste og Vogne og en stor Hærstyrke derhen; og de kom ved Nattetide og omringede Byen. **15** Næste Morgen tidlig, da den Guds Mand gik ud, se, da var Byen omringet af en Hær og Heste og Vogne, Da sagde hans Tjener til ham: »Ak, Herre, hvad skal vi dog gribe til?« **16** Men han svarede: »Frygt ikke, thi de, der er med os, er flere end de, der er med dem!« **17** Og Elisa bad og sagde:

»HERRE, luk hans Øjne op, saa han kan se!« Da lukkede HERREN Tjenerens Øjne op, og han saa, at Bjerget var fuldt af Ildheste og Ildvogne rundt om Elisa. **18** Da nu Fjenderne rykkede ned imod ham, bad Elisa til HERREN og sagde: »Slaa de Folk med Blindhed!« Og han slog dem med Blindhed efter Elisas Ord. **19** Da sagde Elisa til dem: »Det er ikke den rigtige Vej eller den rigtige By; følg med mig, saa skal jeg føre eder til den Mand, I søger!« Han førte dem saa til Samaria, **20** og da de var kommet ind i Samaria, bad Elisa: »Herre, luk nu deres Øjne op, saa at de kan se!« Da lukkede HERREN deres Øjne op, og de saa, at de var midt i Samaria. **21** Da Israels Konge saa dem, spurgte han Elisa: »Skal jeg hugge dem ned, min Fader?« **22** Men han svarede: »Nej, du maa ikke hugge dem ned! Bruger du at hugge Folk ned, som du ikke har taget til Fange med Sværd eller Bue? Sæt Brød og Vand for dem, at de kan spise og drikke, og lad dem saa vende tilbage til deres Herre!« **23** Saa gav han dem et godt Maaltid, og da de havde spist og drukket, lod han dem gaa, og de drog tilbage til deres Herre. Men fra den Tid af kom der ikke flere aramaiske Strejfskarer i Israels Land. **24** Siden hændte det, at Kong Benhadad af Aram samlede hele sin Hær og drog op og belejrede Samaria; **25** og under Belejringen blev der stor Hungersnød i Byen, saa at et Æselhoved til sidst kostede tresindstyve Sekel Sølv og en Fjerdedel Kab Duegødning fem. **26** Da Israels Konge en Dag gik oppe paa Bymuren, raabte en Kvinde til ham: »Hjælp, Herre Konge!« **27** Han svarede: »Hjælper HERREN dig ikke, hvor skal saa jeg skaffe dig Hjælp

fra? Fra Tærskepladsen eller Vinpersen?« **28** Og Kongen spurgte hende videre: »Hvad fattes dig?« Da sagde hun: »Den Kvinde der sagde til mig: Kom med din Dreng, saa fortærer vi ham i Dag; i Morgen vil vi saa fortære min Dreng! **29** Saa kogte vi min Dreng og fortærede ham. Næste Dag sagde jeg til hende: Kom nu med din Dreng, at vi kan fortære ham! Men hun holdt Drengen skjult.« **30** Da Kongen hørte Kvindens Ord, sønderrev han sine Klæder, som han stod der paa Muren; og Folket saa da, at han indenunder har Sæk paa den bare Krop. **31** Og han sagde: »Gud ramme mig baade med det ene og det andet, om Elisas, Sjafats Søns, Hoved skal blive siddende mellem Skuldrene paa ham Dagen til Ende!« **32** Elisa sad imidlertid i sit Hus sammen med de Ældste; da sendte Kongen en Mand i Forvejen. Men før Sendebudet kom til ham, sagde han til de Ældste: »Ved I, at denne Mordersjæl har sendt en Mand herhen for at tage mit Hoved? Se, naar Budet kommer, skal I lukke Døren og stemme jer imod den! Allerede hører jeg hans Herres Trin bag ham.« **33** Og medens han endnu talte med dem, kom Kongen ned til ham og sagde: »Se, hvilken Ulykke HERREN har bragt over os! Hvorfor skal jeg da bie længer paa HERREN?«

7 Men Elisa sagde: »Hør HERRENS Ord! Saa siger HERREN: I Morgen ved denne Tid skal en Sea fint Hvedemel koste en Sekel og to Sea Byg ligeledes en Sekel i Samarias Port!« **2** Men Høvedsmanden, til hvis Arm Kongen støttede sig, svarede den Guds Mand og sagde: »Om saa HERREN satte Vinduer paa Himmelen, mon da sligt kunde ske?« Han sagde: »Med egne Øjne skal du faa det at se, men

ikke komme til at spise deraf!« **3** Imidlertid var der fire spedalske Mænd ved Indgangen til Porten; de sagde til hverandre: »Hvorfor skal vi blive her, til vi dør? **4** Dersom vi bestemmer os til at gaa ind i Byen, dør vi der — der er jo Hungersnød i Byen — og bliver vi her, dør vi ogsaa! Kom derfor og lad os løbe over til Aramæernes Lejr! Lader de os leve, saa bliver vi i Live, og slaar de os ihjel, saa dør vi!« **5** Saa begav de sig i Mørkningen paa Vej til Aramæernes Lejr; men da de kom til Udkanten af Aramæernes Lejr, var der ikke et Menneske at se. **6** HERREN havde nemlig ladet Aramæernes Lejr høre Larm at Vogne og Heste, Larm af en stor Hær, og de havde sagt til hverandre: »Se, Israels Konge har købt Hetiternes og Mizrajims Konger til at falde over os!« **7** Derfor havde de taget Flugten i Mørkningen og efterladt Lejren, som den stod, deres Telte, Heste og Æsler, og var flygtet for at redde Livet. **8** Da nu de spedalske havde naaet Udkanten af Lejren, gik de ind i et af Teltene, spiste og drak og tog Sølv og Guld og klæder, som de gik hen og gemte; derpaa kom de tilbage og gik ind i et andet Telt; ogsaa der tog de noget, som de gik hen og gemte. **9** Saa sagde de til hverandre: »Det er ikke rigtigt, som vi bærer os ad! Denne Dag er et godt Budskabs Dag; tier vi stille og venter til Daggry, paadrager vi os Skyld; lad os derfor gaa hen og melde det i Kongens Palads!« **10** Saa gik de hen og raabte til Byens Portvægtere og bragte dem den Melding: »Vi kom til Aramæernes Lejr, og der var ikke et Menneske at se eller høre, men vi fandt Hestene og Æslerne bundet og Teltene urørt!« **11** Portvægterne raabte det ud, og man

meldte det inde i Kongens Palads. **12** Men Kongen stod
op om Natten og sagde til sine Folk: »Jeg skal sige eder,
hvad Aramæerne har for med os; de ved, at vi er udsultet,
derfor har de forladt Lejren og skjult sig paa Marken, i
den Tanke at vi skal gaa ud af Byen, saa de kan fange os
levende og trænge ind i Byen!« **13** Men en af Folkene
svarede: »Vi kan jo tage en fem Stykker af de Heste, der
er tilbage her — det vil jo dog gaa dem som alle de mange,
der allerede var omkommet — og sende Folk derhen,
saa faar vi se!« **14** De tog da to Spand Heste, og Kongen
sendte Folk efter Aramæernes Hær og sagde: »Rid hen og
se efter!« **15** Saa drog de efter dem lige til Jordan og fandt
hele Vejen fuld af Klæder og Vaaben, som Aramæerne
havde kastet fra sig paa deres hovedkulds Flugt. Derpaa
vendte Sendebudene tilbage og meldte det til Kongen. **16**
Saa drog Folket ud og plyndrede Aramæernes Lejr; og
saaledes kom en Sea fint Hvedemel til at koste en Sekel
og to Sea Byg ligeledes en Sekel, som HERREN havde
sagt. **17** Kongen havde overdraget Høvedsmanden, til hvis
Arm han støttede sig, Tilsynet med Porten, men Folket
traadte ham ned i Porten, saa han døde, saaledes som
den Guds Mand havde sagt, dengang Kongen kom ned til
ham. **18** Da den Guds Mand sagde til Kongen: »To Sea Byg
skal koste en Sekel og en Sea fint Hvedemel ligeledes en
Sekel i Morgen ved denne Tid i Samarias Port!« **19** da
havde Høvedsmanden svaret ham: »Om saa HERREN satte
Vinduer paa Himmelen, mon da sligt kunde ske?« Og den
Guds Mand havde sagt: »Med egne Øjne skal du faa det at

se, men ikke komme til at spise deraf!« 20 Saaledes gik
det ham; Folket traadte ham ned i Porten, saa han døde.

8 Elisa talte til den Kvinde, hvis Søn han havde kaldt til
Live, og sagde: »Drag bort med dit Hus og slaa dig ned
som fremmed et eller andet Sted, thi HERREN har kaldt
Hungersnøden hid; og den vil komme over Landet og
vare syv Aar!« 2 Da brød Kvinden op og gjorde, som den
Guds Mand havde sagt, og drog med sit Hus hen og boede
syv Aar som fremmed i Filisternes Land. 3 Men da der
var gaaet syv Aar, vendte Kvinden tilbage fra Filisternes
Land; Og hun gik hen og paakaldte Kongens Hjælp til
at faa sit Hus og sin Jord tilbage. 4 Kongen talte just
med den Guds Mands Tjener Gehazi og sagde: »Fortæl
mig om alle de store Gerninger, Elisa har udført!« 5 Og
netop som han fortalte Kongen, hvorledes han havde
kaldt den døde til Live, kom Kvinden, hvis Søn han havde
kaldt til Live, og paakaldt Kongens Hjælp til at faa sit Hus
og sin Jord tilbage. Da sagde Gehazi: »Herre Konge, der
er den Kvinde, og der er hendes Søn, som Elisa kaldte
til Live!« 6 Kongen spurgte saa Kvinden ud, og hun
fortalte. Derpaa gav Kongen hende en Hofmand med
og sagde: »Sørg for, at hun faar al sin Ejendom tilbage
og alt, hvad hendes Jord har baaret, siden den Dag hun
forlod Landet!« 7 Siden begav Elisa sig til Damaskus, hvor
Kong Benhadad af Aram laa syg. Da Kongen fik at vide,
at den Guds Mand var paa Vej derhen, 8 sagde han til
Hazael: »Tag en Gave med, gaa den Guds Mand i Møde
og raadspørg HERREN gennem ham, om jeg kommer
mig af min Sygdom!« 9 Da gik Hazael ham i Møde; han

tog en Gave med af alskens Kostbarheder, som fandtes i Damaskus, fyrretyve Kamelladninger, og traadte frem for ham og sagde: »Din Søn Benhadad, Arams Konge sender mig til dig og lader spørge: Kommer jeg mig af min Sygdom?« **10** Elisa svarede: »Gaa hen og sig ham: «Du kommer dig!» Men HERREN har ladet mig skue, at han skal dø!« **11** Og han stirrede stift frem for sig og var ude af sig selv af Rædsel. Saa brast den Guds Mand i Graad, **12** og Hazael sagde: »Hvorfor græder min Herre?« Han svarede: »Fordi jeg ved, hvilke Ulykker du skal bringe over Israeliterne! Deres Fæstninger skal du stikke i Brand, deres unge Mænd skal du hugge ned med Sværdet, deres spæde Børn skal du knuse, og paa deres frugtsommelige Kvinder skal du rive Livet op!« **13** Da sagde Hazael: »Hvad er din Træl, den Hund, at han skal kunne gøre slige store Ting!« Elisa svarede: »HERREN har ladet mig skue dig som Konge over Aram!« **14** Derpaa forlod han Elisa og kom til sin Herre; og han spurgte ham: »Hvad sagde Elisa til dig?« Han svarede: »Han sagde: Du kommer dig!« **15** Men næste Dag tog han et Klæde, dyppede det i Vand og bredte det over Ansigtet paa Kongen, og det blev hans Død. Og Hazael blev Konge i hans Sted. **16** I Akabs Søns, Kong Joram af Israels, femte Regeringsaar blev Joram, Josafats Søn, Konge over Juda. **17** Han var to og tredive Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede otte Aar i Jerusalem. **18** Han vandrede i Israels Kongers Spor ligesom Akabs Hus, thi han havde en Datter af Akab til Hustru, og han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne. **19** Dog vilde HERREN ikke tilintetgøre Juda for sin Tjener

Davids Skyld efter det Løfte, han havde givet ham, at han altid skulde have en Lampe for hans Aasyn. **20** I hans Dage rev Edomiterne sig løs fra Judas Overherredømme og valgte sig en Konge. **21** Da drog Joram over til Za'ir med alle sine Stridsvogne. Og han stod op om Natten, og sammen med Vognstyrerne slog han sig igennem Edoms Rækker, der havde omringet ham, hvorpaa Folket flygtede tilbage hver til sit. **22** Saaledes rev Edom sig løs fra Judas Overherredømme, og saaledes er det den Dag i Dag. Paa samme Tid rev ogsaa Libna sig løs. **23** Hvad der ellers er at fortælle om Joram, alt, hvad han udførte, staar optegnet i Judas Kongers Krønike. **24** Saa lagde Joram sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Ahazja blev Konge i hans Sted. **25** I Akabs Søns, Kong Joram af Israels, tolvte Regeringsaar blev Ahazja, Jorams Søn, Konge over Juda. **26** Ahazja var to og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede eet Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Atalja og var Datter af Kong Omri af Israel. **27** Han vandrede i Akabs Hus's Spor og gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ligesom Akabs Hus, thi han var besvogret med Akabs Hus. **28** Sammen med Joram, Akabs Søn, drog han i Krig mod Kong Hazael af Aram ved Ramot i Gilead. Men Aramæerne saarede Joram. **29** Saa vendte Kong Joram tilbage for i Jizre'el at søge Helbredelse for de Saar, Aramæerne havde tilføjet ham ved Ramot, da han kæmpede med Kong Hazael af Aram; og Jorams Søn, Kong Ahazja af Juda, drog ned for at se til Joram, Akabs Søn, i Jizre'el, fordi han laa syg.

9 Profeten Elisa kaldte en af Profetsønnerne til sig og
sagde til ham: »Omgjord dine Lænder, tag denne Flaske
Olie med og drag til Ramot i Gilead. **2** Naar du kommer
derhen, opsøg saa Jehu, Nimsjis Søn Josjafats Søn; gaa
hen og faa ham til at staa op fra sine Fæller og før ham
ind i det inderste Hammer; **3** tag saa Olieflasken og gyd
Olien ud over hans Hoved med de Ord: Saa siger HERREN:
Jeg salver dig til Konge over Israel! Derefter skal du
lukke Døren op og flygte ufortøvet!« **4** Den unge Mand,
Profetens Tjener, drog saa til Ramot i Gilead; **5** og da han
kom derhen, traf han Hærførerne siddende sammen.
Han sagde da: »Jeg har et Ærinde til dig, Hærfører!«
Jehu spurgte: »Til hvem af os?« Han svarede: »Til dig,
Hærfører!« **6** Saa rejste han sig og gik ind i Huset; der
gød han Olien ud over hans Hoved og sagde til ham: »Saa
siger HERREN, Israels Gud: Jeg salver dig til Konge over
HERRENS Folk, over Israel! **7** Du skal hugge din Herre
Akabs Hus ned, saa jeg faar Hævn over Jesabel for mine
Tjenere Profeternes og alle HERRENS Tjeneres Blod. **8**
Hele Akabs Hus skal omkomme, jeg vil udrydde hvert
mandligt Væsen, hver og en af Akabs Slægt i Israel; **9** jeg
vil handle med Akabs Hus som med Jeroboams, Nebats
Søns, og Ba'sjas, Ahijas Søns, Hus. **10** Og Jesabel skal
Hundene æde paa Jizre'els Mark, og ingen skal jorde
hende!« Derpaa lukkede han Døren op og flygtede. **11**
Da Jehu kom ud til sin Herres Folk, spurgte de ham:
»Hvorledes staar det til? Hvad vilde den gale Mand hos
dig?« Han svarede: »I kender jo den Mand og hans Snak!«
12 Men de sagde: »Udflugter! Sig os det nu!« Da sagde

han: »Saaledes sagde han til mig: Saa siger HERREN: Jeg salver dig til Konge over Israel!« **13** Øjeblikkelig tog de da hver sin Kappe og lagde under ham paa selve Trappen, og de stødte i Hornet og udraabte Jehu til Konge. **14** Saaledes stiftede Jehu, Nimsjis Søn Josjafats Søn, en Sammensværgelse mod Joram. Joram havde med hele Israel forsvaret Ramot i Gilead mod Kong Hazael af Aram; **15** men Kong Joram var vendt tilbage for i Jizre'el at søge Helbredelse for de Saar, Aramæerne havde tilføjet ham, da han kæmpede med Kong Hazael af Aram. Da sagde Jehu: »Vil I som jeg, saa lad ikke en eneste slippe ud af Byen og bringe Bud til Jizre'el.« **16** Derpaa steg Jehu til Vogns og kørte til Jizre'el; thi der laa Joram syg, og Kong Ahazja af Juda var rejst ned for at se til ham. **17** Da Vægteren, som stod paa Taarnet i Jizre'el, saa Støvskyen efter Jehu, sagde han: »Jeg ser en Støvsky!« Da sagde Joram: »Tag en Rytter og send ham ud imod dem, for at han kan spørge, om de kommer med Fred!« **18** Saa red Rytteren ham i Møde og sagde: »Saaledes siger Kongen: Kommer du med Fred?« Jehu svarede: »Hvad vedkommer det dig, om det er med Fred? Omkring, følg mig!« Vægteren meldte: »Sendebudet har naaet dem, men han kommer ikke tilbage!« **19** Saa sendte han en anden Rytter ud; og da han var kommet hen til dem, sagde han: »Saaledes siger Kongen: Kommer du med Fred?« Jehu svarede: »Hvad vedkommer det dig, om jeg kommer med Fred? Omkring, følg mig!« **20** Vægteren meldte: »Han har naaet dem, men han kommet ikke tilbage. Og de har en Fart paa, som var det Jehu, Nimsjis

Søn, thi han farer af Sted som rasende.« **21** Da sagde Joram: »Spænd for!« Og da der var spændt for, kørte Kong Joram af Israel og Kong Ahazja af Juda ud hver i sin Vogn. De kørte Jehu i Møde og traf ham ved Jizre'eliten Nabots Mark. **22** Da Joram fik Øje paa Jehu, spurgte han: »Kommer du med Fred, Jehu?« Men han svarede: »Hvad! Skulde jeg komme med Fred, saa længe det ikke har Ende med din Moder Jesabels Bolen og hendes mange Trolddomskunster!« **23** Da drejede Joram omkring og flygtede, idet han raabte til Ahazja: »Svig, Ahazja!« **24** Men Jehu greb sin Bue og skød Joram i Ryggen, saa at Pilen gik igennem Hjertet, og han sank sammen i Vognen; **25** og Jehu sagde til sin Høvedsmand Bidkar: »Tag og kast ham hen paa Jizre'eliten Nabots Mark, thi det rinder mig i Hu, hvorledes jeg og du kørte sammen bag efter hans Fader Akab, dengang HERREN fremsatte dette Udsagn imod ham: **26** Sandelig, Nabots og hans Sønners Blod saa jeg i Gaar, lyder det fra HERREN, og jeg bringer Gengældelse over dig her paa denne Mark, lyder det fra HERREN! Tag derfor og kast ham hen paa Marken efter HERRENS Ord!« **27** Da Kong Ahazja at Juda saa det, flygtede han ad Vejen til Bet-Hagan; men Jehu satte efter ham og raabte: »Ogsaa ham!« Og i Gurpasset, i Nærheden af Jibleam, skød de ham ned i Vognen. Han undslap til Megiddo, men der døde han. **28** Hans Folk førte ham til Jerusalem og jordede ham i hans Grav hos hans Fædre i Davidsbyen. **29** I Akabs Søn Jorams ellevte Regeringsaar blev Ahazja Konge over Juda. **30** Jehu kom nu til Jizre'el. Saa snart Jesabel hørte det, sminkede hun sine Øjne og

smykkede sit Hoved og bøjede sig ud af Vinduet; **31** og da Jehu kørte ind igennem Porten, raabte hun: »Kommer du med Fred, Zimri Kongemorder?« **32** Men han saa op til Vinduet og sagde: »Hvem holder med mig? Hvem?« Saa var der et Par Hofmænd, som saa ud efter ham, **33** og han raabte: »Styrt hende ned!« Saa styrtede de hende ned, og Blodet sprøjtede op paa Muren og paa Hestene, og de traadte hende ned. **34** Derpaa gik han ind og spiste og drak. Saa sagde han: »Tag jer af hende, den forbandede, og jord hende, hun var jo dog en Kongedatter!« **35** Men da de gik ud for at jorde hende, fandt de ikke andet af hende end Hjerneskallen, Fødderne og Hænderne. **36** Og de kom tilbage og meldte ham det; da sagde han: »Det er det Ord, HERREN talede ved sin Tjener Tisjbiten Elias: Paa Jizre'els Mark skal Hundene æde Jesabels Legeme! **37** og Jesabels Lig skal blive som Gødning paa Ageren paa Jizre'els Mark, saa ingen kan sige: Dette er Jesabel!«

10 Der var i Samaria halvfjerdsindstyve Sønner af Akab. Jehu skrev nu Breve og sendte dem til Samaria til Byens Øverster, de Ældste og Akabs Sønners Fosterfædre. Deri stod: **2** »I har jo eders Herres Sønner hos eder og raader over Stridsvognene og Hestene, Fæstningerne og Vaabenforraadene. Naar nu dette Brev kommer eder i Hænde, **3** udvælg saa den bedste og dygtigste af eders Herres Sønner, sæt ham paa hans Faders Trone og kæmp for eders Herres Hus!« **4** Men de grebes af stor Forfærdelse og sagde: »Se, de to Konger kunde ikke staa sig imod ham, hvor skal vi saa kunne det?« **5** Derfor sendte Paladsets og Byens øverste Befalingsmænd, de

Ældste og Fosterfædrene det Bud til Jehu: »Vi er dine
Trælle, og alt, hvad du kræver af os, vil vi gøre. Vi vil
ikke gøre nogen til Konge; gør, hvad du finder for godt!«
6 Da skrev han et nyt Brev til dem, og der stod: »Dersom I
holder med mig og vil høre mig, tag saa eders Herres
Sønners Hoveder og kom i Morgen ved denne Tid til mig
i Jizre'el!« Kongesønnerne, halvfjerdsindstyve Mænd, var
nemlig hos Byens Stormænd, som var deres Fosterfædre.
7 Da Brevet kom til dem, tog de Kongesønnerne og dræbte
dem, halvfjerdsindstyve Mænd, lagde deres Hoveder i
Kurve og sendte dem til Jehu i Jizre'el. **8** Da Budet kom og
meldte: »Kongesønnernes Hoveder er bragt hid!« sagde
han: »Læg dem i to Bunker foran Porten til i Morgen!« **9**
Næste Morgen gik han ud, traadte frem og sagde til alt
Folket: »I er uden Skyld; det er mig, der har stiftet en
Sammensværgelse mod min Herre og dræbt ham — men
hvem har dræbt alle disse? **10** Kend nu, at intet af det Ord,
HERREN talede mod Akabs Hus, var faldet til Jorden, men
HERREN har gjort, hvad han talede ved sin Tjener Elias!«
11 Derpaa lod Jehu alle dem, der var tilbage af Akabs Hus
i Jizre'el, dræbe, alle hans Stormænd, Venner og Præster,
saa at ikke en eneste blev tilbage og slap bort. **12** Saa brød
han op og drog ad Samaria til. Da han kom til Bet-Eked-
Haro'im ved Vejen, **13** mødte han Kong Ahazja af Judas
Brødre. Han spurgte dem: »Hvem er I?« De svarede: »Vi
er Ahazjas Brødre, og vi drager herned for at hilse paa
Kongens og Kongemoderens Sønner.« **14** Da sagde han:
»Grib dem levende!« Saa greb de dem levende, og han lod
dem dræbe ved Bet-Ekeds Brønd, to og fyrretyve Mænd;

ikke een lod han blive tilbage. **15** Da han drog videre, traf han Jonadab, Rekabs Søn, der kom ham i Møde, og han hilste paa ham og spurgte: »Er du af Hjertet oprigtig mod mig som jeg mod dig?« Jonadab svarede: »Ja, jeg er!« Da sagde Jehu: »Saa giv mig din Haand!« Han gav ham da Haanden, og Jehu tog ham op til sig i Vognen **16** og sagde: »Følg mig og se min Nidkærhed for HERREN!« Og han tog ham med i Vognen, **17** Saa drog han til Samaria og lod alle, der var tilbage af Akabs Slægt i Samaria, dræbe, saa at den blev fuldstændig udryddet efter det Ord, HERREN havde talet til Elias. **18** Derefter kaldte Jehu hele Folket sammen og sagde til dem: »Akab dyrkede Ba'al lidt, Jehu vil dyrke ham mere! **19** Kald derfor alle Ba'als Profeter, alle, der dyrker ham, og alle hans Præster hid til mig, ikke een maa udeblive, thi jeg har et stort Slagtoffer for til Ære for Ba'al; enhver, der udebliver, skal bøde med Livet!« Men det var en Fælde, Jehu stillede, for at udrydde Ba'alsdyrkerne. **20** Derpaa sagde Jehu: »Helliger en festlig Samling til Ære for Ba'al!« Og de udraabte en festlig Samling. **21** Og Jehu sendte Bud rundt i hele Israel, og alle Ba'alsdyrkerne uden Undtagelse indfandt sig; de begav sig til Ba'als Hus, og det blev fuldt fra Ende til anden. **22** Saa sagde han til Opsynsmanden over Klædekammeret: »Tag en Klædning frem til hver af Ba'alsdyrkerne!« Og han tog Klædningerne frem til dem. **23** Saa gik Jehu og Jonadab, Rekabs Søn, ind i Ba'als Hus; og han sagde til Ba'alsdyrkerne: »Se nu godt efter; at der ikke her iblandt eder findes nogen, som dyrker HERREN, men kun Ba'alsdyrkere!« **24** Derpaa gik han

ind for at ofre Slagtofre og Brændofre. Men Jehu havde opstillet firsindstyve Mand udenfor og sagt: »Den, der lader nogen af de Mænd undslippe, som jeg overgiver i eders Hænder, skal bøde Liv for Liv!« **25** Da han saa var færdig med at ofre Brændofferet, sagde han til Livvagten og Høvedsmændene: »Gaa nu ind og hug dem ned! Ikke een maa slippe bort!« Og de huggede dem ned med Sværdet, og Livvagten og Høvedsmændene slængte dem bort; saa gik de ind i Ba'alshusets inderste Rum, **26** bragte Ba'alshusets Asjerastøtte ud og opbrændte den; **27** og de nedbrød Ba'als Stenstøtte, rev Ba'als Hus ned og gjorde det til Nødtørftssteder, og de er der den Dag i Dag. **28** Saaledes udryddede Jehu Ba'al af Israel. **29** Men fra de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til, Guldkalvene i Betel og Dan, veg Jehu ikke. **30** Og HERREN sagde til Jehu: »Fordi du har handlet vel og gjort, hvad der er ret i mine Øjne, og handlet med Akabs Hus ganske efter mit Sind, skal dine Sønner sidde paa Israels Trone indtil fjerde Led!« **31** Men Jehu tog ikke Vare paa at følge HERRENS, Israels Guds, Lov af hele sit Hjerte; han veg ikke fra de Synder, Jeroboam havde forledt Israel til. **32** Paa den Tid begyndte HERREN at rive Stykker fra Israel, og Hazael slog Israel i alle dets Grænseegne, **33** Øst for Jordan, hele Gilead, Gaditernes, Rubeniternes og Manassiternes Land fra Aroer ved Arnonflodens Bred, baade Gilead og Basan. **34** Hvad der ellers er at fortælle om Jehu, alt, hvad han gjorde, og alle hans Heltegerninger, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. **35** Saa lagde Jehu sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham i

Samaria; og hans Søn Joahaz blev Konge i hans Sted. **36** Den Tid, Jehu herskede over Israel, udgjorde otte og tyve Aar.

11 Da Atalja, Ahazjas Moder, fik at vide, at hendes Søn var død, tog hun sig for at udrydde hele den kongelige Slægt. **2** Men Kong Jorams Datter Josjeba, Ahazjas Søster, tog Ahazjas Søn Joas og fik ham hemmeligt af Vejen, saa han ikke var imellem Kongesønnerne, der blev dræbt, og hun gemte ham og hans, Amme i Sengekammeret og holdt ham skjult for Atalja, saa han ikke blev dræbt; **3** og han var i seks Aar skjult hos Josjeba i HERRENS Hus, medens Atalja herskede i Landet. **4** Men i det syvende Aar lod Jojada Hundredførerne for Karerne og Livvagten hente ind til sig i HERRENS Hus; og efter at have sluttet Pagt med dem og taget dem i Ed i HERRENS Hus fremstillede han Kongesønnen for dem. **5** Derpaa bød han dem og sagde: »Saaledes skal I gøre: Den Tredje del af eder, der om Sabbaten rykker ind for at overtage Vagten i Kongens Palads, **6** og de to Afdelinger af eder, som har Vagten i Kongens Palads — den ene Tredjedel ved Surporten, den anden ved Porten bag Livvagten — **7** og som begge om Sabbaten rykker ud for at overtage Vagten i HERRENS Hus, **8** I skal alle med Vaaben i Haand slutte Kreds om Kongen, og enhver, der nærmer sig Rækkerne, skal dræbes. Saaledes skal I være om Kongen, naar han gaar ud, og naar han gaar ind!« **9** Hundredførerne gjorde alt hvad Præsten Jojada havde paabudt, idet de tog hver sine Folk, baade dem, der rykkede ud, og dem, der rykkede ind om Sabbaten, og kom til Præsten Jojada. **10**

Og Præsten gav Hundredførerne Spydene og Skjoldene,
som havde tilhørt Kong David og var i HERRENS Hus.
11 Livvagten stillede sig, alle med Vaaben i Haand, fra
Templets Syd side til Nordsiden, hen til Alteret og derfra
igen hen til Templet, rundt om Kongen. **12** Saa førte han
Kongesønnen ud og satte Kronen og Armspangene paa
ham; derefter udraabte de ham til Konge og salvede ham;
og de klappede i Hænderne og raabte: »Kongen leve!«
13 Da Atalja hørte Larmen af Folket, gik hun hen til Folket i
HERRENS Hus, **14** og der saa hun Kongen staa ved Søjlen,
som Skik var, og Øversterne og Trompetblæserne ved
Siden af, medens alt Folket fra Landet jublede og blæste i
Trompeterne. Da sønderrev Atalja sine Klæder og raabte:
»Forræderi, Forræderi!« **15** Men Præsten Jojada bød
Hundredførerne, Hærens Befalingsmænd: »Før hende
uden for Forgaardene og hug enhver ned, der følger
hende!« Præsten sagde nemlig: »Hun skal ikke dræbes
i HERRENS Hus!« **16** Saa greb de hende, og da hun ad
Hesteindgangen var kommet til Kongens Palads, blev
hun dræbt der. **17** Men Jojada sluttede Pagt mellem
HERREN og Folket og Kongen om, at de skulde være
HERRENS Folk, ligeledes mellem Kongen og Folket. **18** Og
alt Folket fra Landet begav sig til Ba'als Hus og nedbrød
det; Altrene og Billederne ødelagde de i Bund og Grund,
og Ba'als Præst Mattan dræbte de foran Altrene. Derpaa
satte Præsten Vagtposter ved HERRENS Hus; **19** og han
tog Hundredførerne, Karerne og Livvagten, desuden alt
Folket fra Landet med sig, og de førte Kongen ned fra
HERRENS Hus, gik igennem Livvagtens Port til Kongens

Palads, og han satte sig paa Kongetronen. **20** Da glædede alt Folket fra Landet sig, og Byen holdt sig rolig. Men Atalja huggede de ned i Kongens Palads. **21** Joas var syv Aar gammel, da han blev Konge.

12 I Jehus syvende Regeringsaar blev Joas Konge, og han herskede fyrretyve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Zibja og var fra Be'ersjeba. **2** Joas gjorde hele sit Liv, hvad der var ret i HERRENS Øjne, idet Præsten Jojada vejledede ham. **3** Hun forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket blev ved med at ofre og tænde Offerild paa Højene. **4** Joas sagde til Præsterne: »Alle Penge, der indkommer i HERRENS Hus som Helliggaver, de Penge, det paalægges at udrede efter Vurdering — de Penge, Personer vurderes til — og alle Penge, man efter Hjertets Tilskyndelse bringer til HERRENS Hus, **5** skal Præsterne tage imod, hver af sine Kendinge, og for dem skal de istandsætte de brøstfældige Steder paa Templet, alle brøstfældige Steder, som findes.« **6** Men i Kong Joas's tre og tyvende Regeringsaar havde Præsterne endnu ikke istandsat de brøstfældige Steder paa Templet. **7** Da lod Kong Joas Præsten Jojada og de andre Præster kalde og sagde til dem: »Hvorfor istandsætter I ikke de brøstfældige Steder paa Templet? Nu maa I ikke mere tage mod Penge af eders Kendinge, men I skal afgive Pengene til Istandsættelse af de brøstfældige Steder paa Templet!« **8** Og Præsterne gik ind paa ikke mere at modtage Penge af Folket, mod at de blev fri for at istandsætte de brøstfældige Steder paa Templet. **9** Præsten Jojada tog saa en Kiste, borede Hul i Laaget og satte den ved Stenstøtten til højre for

Indgangen til HERRENS Hus, og der lagde Præsterne, der holdt Vagt ved Dørtærskelen, alle de Penge, der indkom i HERRENS Hus. **10** Og naar de saa, at der var mange Penge i Kisten, kom Kongens Skriver og Ypperstepræsten op og bandt Pengene, som fandtes i HERRENS Hus, sammen og talte dem. **11** Derpaa gav man de afvejede Penge til dem, der stod for Arbejdet, dem, der havde Tilsyn med HERRENS Hus, og de udbetalte dem til Tømrerne og Bygningsmændene, der arbejdede paa HERRENS Hus, **12** til Murerne og Stenhuggerne, eller brugte dem til Indkøb af Træ og tilhugne Sten til Istandsættelse af de brøstfældige Steder paa HERRENS Hus og til at dække alle Udgifter ved Templets Istandsættelse. **13** Derimod blev der for de Penge, der indkom i HERRENS Hus, hverken lavet Sølvfade eller Knive, Skaale, Trompeter eller nogen som helst anden Ting af Sølv eller Guld til HERRENS Hus; **14** men Pengene blev givet til dem, der stod for Arbejdet, og de brugte dem til Istandsættelsen af HERRENS Hus. **15** Og man holdt ikke Regnskab med de Mænd, hvem Pengene overlodes til Udbetaling til Arbejderne, men de handlede paa Tro og Love. **16** Men Skyldoffer— og Syndofferpengene blev ikke bragt til HERRENS Hus; de tilfaldt Præsterne. **17** Paa den Tid drog Kong Hazael af Aram op og belejrede og indtog Gat. Da han truede med at drage mod Jerusalem, **18** tog Kong Joas af Juda alle de Helliggaver, som hans Fædre, Judas Konger Josafat, Joram og Ahazja havde helliget, sine egne Helliggaver og alt det Guld, der fandtes i Skatkamrene i HERRENS Hus og Kongens Palads, og sendte det til Kong Hazael af Aram.

Saa opgav han Angrebet paa Jerusalem og drog bort.
19 Hvad der ellers er at fortælle om Joas, alt, hvad han
udførte, staar optegnet i Judas Kongers Krønike. **20** Men
Joas's Hoffolk rejste sig og stiftede en Sammensværgelse
og dræbte ham, engang han gik ned til Millos Hus. **21**
Det var hans Hoffolk Jozakar, Sjim'ats Søn, og Jozabad,
Sjomers Søn, der slog ham ihjel. Og man jordede ham
hos hans Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Amazja blev
Konge i hans Sted.

13 I Ahazjas Søns, Kong Joas af Judas, tre og tyvende
Regeringsaar blev Joahaz, Jehus Søn, Konge over Israel,
og han herskede sytten Aar i Samaria. **2** Han gjorde,
der var ondt i HERRENS Øjne, og vandrede i de Synder,
Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til; fra dem
veg han ikke. **3** Da blussede HERRENS Vrede op mod
Israel, og han gav dem til Stadighed i Kong Hazael af
Arams og hans Søn Benhadads Haand. **4** Men Joahaz bad
HERREN om Naade, og HERREN bønhørte ham, fordi han
saa Israels Trængsel; thi Arams Konge bragte Trængsel
over dem; **5** og HERREN gav Israel en Befrier, som friede
dem af Arams Haand; saa boede Israeliterne i deres Telte
som før. **6** Dog veg de ikke fra de Synder, Jeroboams
Hus havde forledt Israel til, men vandrede i dem; ogsaa
Asjerastøtten blev staaende i Samaria. **7** Thi Arams Konge
levnede ikke Joahaz flere Krigsfolk end halvtredsindstyve
Ryttere, ti Stridsvogne og ti Tusinde Mand Fodfolk, men
han tilintetgjorde dem og knuste dem til Støv. **8** Hvad der
ellers er at fortælle om Joahaz, alt, hvad han udførte, og
hans Heltegerninger staar jo optegnet i Israels Kongers

Krønike. **9** Saa lagde Joahaz sig til Hvile hos sine Fædre,
og man jordede ham i Samaria; og hans Søn Joas blev
Konge i hans Sted. **10** I Kong Joas af Judas syv og tredivte
Regeringsaar blev Joas, Joahaz's Søn, Konge over Israel,
og han herskede seksten Aar i Samaria. **11** Han gjorde,
hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra nogen
af de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel
til, men vandrede i dem. **12** Hvad der ellers er at fortælle
om Joas, alt, hvad han udførte, og hans Heltegerninger,
hvorledes han førte Krig med Kong Amazja af Juda, staar
jo optegnet i Israels Kongers Krønike. **13** Saa lagde Joas
sig til Hvile hos sine Fædre; og Jeroboam satte sig paa
hans Trone. Joas blev jordet i Samaria hos Israels Konger.
14 Da Elisa blev ramt af den Sygdom, han døde af, kom
Kong Joas af Israel ned til ham, bøjede sig grædende over
ham og sagde: »Min Fader, min Fader, du Israels Vogne
og Ryttere!« **15** Men Elisa sagde til ham: »Bring Bue og
Pile!« Og han bragte ham Bue og Pile. **16** Da sagde han til
Israels Konge: »Læg din Haand paa Buen!« Og da han
gjorde det, lagde Elisa sine Hænder paa Kongens **17** og
sagde: »Luk Vinduet op mod Øst!« Og da han havde gjort
det, sagde Elisa: »Skyd!« Og han skød. Da sagde Elisa: »En
Sejrspil fra HERREN, en Sejrspil mod Aram! Du skal tilføje
Aram et afgørende Nederlag ved Afek!« **18** Derpaa sagde
han: »Tag Pilene!« Og han tog dem. Da sagde han til
Israels Konge: »Slaa paa Jorden!« Og han slog tre Gange,
men holdt saa op. **19** Da vrededes den Guds Mand paa
ham og sagde: »Du burde have slaaet fem-seks Gange, saa
skulde du have tilføjet Aram et afgørende Nederlag, men

nu skal du kun slaa Aram tre Gange!« **20** Saa døde Elisa, og de jordede ham. Aar efter Aar trængte moabitiske Strejfskarer ind i Landet; **21** og da nogle Israeliter engang fik Øje paa en saadan Skare, netop som de var ved at jorde en Mand, kastede de Manden i Elisas Grav og løb deres Vej. Men da Manden kom i Berøring med Elisas Ben, blev han levende og rejste sig op. **22** Kong Hazael af Aram trængte Israel haardt, saa længe Joahaz levede. **23** Men HERREN forbarmede sig og ynkedes over dem og vendte sig til dem paa Grund af sin Pagt med Abraham, Isak og Jakob; han vilde ikke tilintetgøre dem og havde endnu ikke stødt dem bort fra sit Aasyn. **24** Men da Kong Hazael af Aram døde, og hans Søn Benhadad blev Konge i hans Sted, **25** tog Joas, Joahaz's Søn, de Byer tilbage fra Benhadad, Hazaels Søn, som han i Krigen havde frataget hans Fader Joahaz. Tre Gange slog Joas ham og tog de israelitiske Byer tilbage.

14 I Joahaz's Søns, Kong Joas af Israel, andet Regeringsaar blev Amazja, Joas's Søn, Konge over Juda. **2** Han var fem og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede ni og tyve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Jehoaddan og var fra Jerusalem. **3** Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, om end ikke som hans Fader David; han handlede ganske som sin Fader Joas. **4** Kun forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket blev ved med at ofre og tænde Offerild paa Højene. **5** Da han havde sikret sig Magten, lod han dem af sine Folk dræbe, der havde dræbt hans Fader Kongen; **6** men Mordernes Børn lod han ikke ihjelslaa, i Henhold til hvad der staar skrevet i

Moses's Lovbog, hvor HERREN byder: »Fædre skal ikke lide Døden for Børns Skyld, og Børn skal ikke lide Døden for Fædres Skyld. Men enhver skal lide Døden for sin egen Synd.« **7** Det var ham, der slog Edom i Saltdalen, 10 000 Mand, og indtog Sela, og han kaldte det Jokte'el, som det hedder den Dag i Dag. **8** Ved den Tid sendte Amazja Sendebud til Jebus Søn Joahaz's Søn, Kong Joas af Israel, og lod sige: »Kom, lad os se hinanden under Øjne!« **9** Men Kong Joas af Israel sendte Kong Amazja af Juda det Svar: »Tidselen paa Libanon sendte engang det Bud til Cederen paa Libanon: Giv min Søn din Datter til Ægte! Men Libanons vilde Dyr løb hen over Tidselen og trampede den ned. **10** Du har slaaet Edom, og det har gjort dig overmodig; lad dig nu nøje med den Ære og bliv, hvor du er! Hvorfor vil du udfordre Ulykken og udsætte baade dig selv og Juda for Fald?« **11** Men Amazja vilde intet høre. Saa drog Kong Joas af Israel ud, og han og Kong Amazja af Juda saa hinanden under Øjne ved Bet-Sjemesj i Juda; **12** Juda blev slaaet af Israel, og de flygtede hver til sit. **13** Men Kong Joas af Israel tog Ahazjas Søn Joas's Søn. Kong Amazja af Juda, til Fange ved Bet-Sjemesj og førte ham til Jerusalem. Derpaa nedrev han Jerusalems Mur paa en Strækning af 400 Alen, fra Efraimsporten til Hjørneporten; **14** og han tog alt det Guld og Sølv og alle de Kar, der fandtes i HERRENS Hus og i Skatkammeret i Kongens Palads; desuden tog han Gidsler og vendte saa tilbage til Samaria. **15** Hvad der ellers er at fortælle om Joas, alt, hvad han udførte, og alle hans Heltegerninger, og hvorledes han førte Krig med Kong Amazja af Juda,

staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. **16** Saa lagde Joas sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Samaria hos Israels Konger; og hans Søn Jeroboam blev Konge i hans Sted. **17** Joas's Søn, Kong Amazja af Juda, levede endnu femten Aar, efter at Joahaz's Søn, Kong Joas af Israel, var død. **18** Hvad der ellers er at fortælle om Amazja, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **19** Da der stiftedes en Sammensværgelse mod ham i Jerusalem, flygtede han til Lakisj; men der blev sendt Folk efter ham til Lakisj, og de dræbte ham der. **20** Saa løftede man ham op paa Heste, og han blev jordet i Jerusalem hos sine Fædre i Davidsbyen. **21** Hele Folket i Juda tog saa Azarja, der dengang var seksten Aar gammel, og gjorde ham til Konge i hans Fader Amazjas Sted. **22** Det var ham, der befæstede Elat og atter forenede det med Juda, efter at Kongen havde lagt sig til Hvile hos sine Fædre. **23** I Joas's Søns, Kong Amazja af Judas, femtende Regeringsaar ble Jeroboam, Joas's Søn, Konge over Israel, og han herskede een og fyrretyve Aar i Samaria. **24** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra nogen af de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til. **25** Han tog Israels Landomraade tilbage fra Egnen hen imod Hamat og til Arabasøen, efter det Ord, HERREN, Israels Gud, havde talet ved sin Tjener, Profeten Jonas, Amittajs Søn, fra Gat-Hefer. **26** Thi HERREN havde set Israels bitre Kvide, hvorledes de reves bort alle som een, fordi Israel ikke havde nogen Hjælper; **27** og HERREN havde ikke talet om, at han vilde udslette Israels Navn under Himmelen, derfor frelste han dem ved Jeroboam, Joas's Søn. **28**

Hvad der ellers er at fortælle om Jeroboam, alt, hvad han udførte, og hans Heltegerninger, hvorledes han førte Krig, og hvorledes han tog Damaskus og Hamat tilbage til Israel, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. **29** Saa lagde Jeroboam sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Samaria hos Israels Konger; og hans Søn Zekarja blev Konge i hans Sted.

15 I Kong Jeroboam af Israels syvogtyvende Regeringsaar blev Azarja, Amazjas Søn, Konge over Juda. **2** Han var seksten Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede to og halvtredsindstyve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Jekolja og var fra Jerusalem. **3** Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, ganske som hans Fader Amazja. **4** Kun forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket blev ved med at ofre og tænde Offerild paa Højene, **5** Men HERREN ramte Kongen, saa han blev spedalsk til sin Dødedag; og han fik Lov at blive boende i sit Hus, medens Kongens Søn Jotam raadede i Paladset og dømte Folket i Landet. **6** Hvad der ellers er at fortælle om Azarja, alt, hvad han udførte, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **7** Saa lagde han sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham hos hans Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Jotam blev Konge i hans Sted. **8** I Kong Azarja af Judas otte og tredivte Regeringsaar blev Zekarja, Jeroboams Søn, Konge over Israel, og han herskede seks Maaneder i Samaria. **9** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ligesom hans Fædre, og han veg ikke fra de Synder, Jeroboam Nebats Søn, havde forledt Israel til. **10** Men Sjallum, Jabesj's Søn, stiftede en Sammensværgelse mod ham,

huggede ham ned og dræbte ham i Jibleam og blev Konge i hans Sted. **11** Hvad der ellers er at fortælle om Zekarja, staar optegnet i Israels Kongers Krønike. **12** Saaledes opfyldtes det Ord HERREN havde talet til Jehu, da han sagde: »Dine Sønner skal sidde paa Israels Trone indtil fjerde Led.« Saaledes gik det. **13** I Kong Uzzija af Judas ni og tredivte Regeringsaar blev Sjallum, Jabesj's Søn, Konge, og han herskede en Maaneds Tid i Samaria. **14** Da drog Menahem, Gadis Søn, op fra Tirza til Samaria, og der huggede han Sjallum, Jabesj's Søn, ned og dræbte ham og blev Konge i hans Sted. **15** Hvad der ellers er at fortælle om Sjallum og den Sammensværgelse, han stiftede, staar optegnet i Israels Kongers Krønike. **16** Fra Tirza hærgede Menahem ved den Tid Tappua og alt, hvad der var deri, og hele dets Omraade, fordi de ikke havde aabnet Portene for ham; derfor hærgede han det og lod Livet rive op paa alle frugtsommelige Kvinder der. **17** I Kong Azarja af Judas ni og tredivte Regeringsaar blev Menahem, Gadis Søn, Konge over Israel, og han herskede ti Aar i Samaria. **18** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra nogen af de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til. I hans Dage **19** faldt Kong Pul af Assyrien ind i Landet. Men Menahem gav Pul 1000 Talenter Sølv, for at han skulde støtte ham og sikre ham Magten; **20** Menahem inddrev disse Penge hos Israel, hos alle de velhavende, halvtredsindstyve Sekel Sølv hos hver, for at udbetale dem til Assyrerkongen. Saa vendte Assyrerkongen hjem og blev ikke længer der i Landet. **21** Hvad der ellers er at fortælle om Menahem, alt, hvad han

udførte, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. **22** Saa lagde Menahem sig til Hvile hos sine Fædre, og hans Søn Pekaja blev Konge i hans Sted. **23** I Kong Azarja af Judas halvtredsindstyvende Regeringsaar blev Pekaja, Menahems Søn, Konge over Israel, og han herskede to Aar i Samaria. **24** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til. **25** Men hans Høvedsmand Peka, Remaljas Søn, stiftede en Sammensværgelse mod ham, og fulgt af halvtredsindstyve gileaditiske Mænd huggede han ham ned i Samaria i Kongeborgen ...., og efter at have dræbt ham blev han Konge i hans Sted. **26** Hvad der ellers er at fortælle om Pekaja, alt, hvad han udførte, staar optegnet i Israels Kongers Krønike. **27** I Kong Azarja af Judas to og halvtredsindstyvende Regeringsaar blev Peka, Remaljas Søn, Konge over Israel, og han herskede tyve Aar i Samaria. **28** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til. **29** I Kong Peka af Israels Dage kom Assyrerkongen Tiglat-Pileser og indtog Ijjon, Abel-Bet-Ma'aka, Janoa, Kedesj, Hazor, Gilead og Galilæa, hele Naftalis Land, og førte Indbyggerne bort til Assyrien. **30** Men Hosea, Elas's Søn, stiftede en Sammensværgelse mod Peka, Remaljas Søn, huggede ham ned og dræbte ham; og han blev Konge i hans Sted i Jotams, Uzzijas Søns, tyvende Regeringsaar. **31** Hvad der ellers er at fortælle om Peka, alt, hvad han udførte, staar optegnet i Israels Kongers Krønike. **32** I Remaljas Søns, Kong Peka af Israels, andet Regeringsaar blev Jotam, Azarjas Søn,

Konge over Juda. **33** Han var fem og tyve Aar gammel, da
han blev Konge, og han herskede seksten Aar i Jerusalem.
Hans Moder hed Jerusja og var en Datter af Zadok. **34**
Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, ganske
som hans Fader Uzzija. **35** Kun forsvandt Offerhøjene
ikke, men Folket blev ved med at ofre og tænde Offerild
paa Højene. Det var ham, der lod Øvreporten i HERRENS
Hus opføre. **36** Hvad der ellers er at fortælle om Jotam,
alt, hvad han udførte, staar jo optegnet i Judas Kongers
Krønike. **37** Paa den Tid begyndte HERREN at lade Kong
Rezin af Aram og Peka, Remaljas Søn, angribe Juda. **38**
Saa lagde Jotam sig til Hvile hos sine Fædre, og han blev
jordet hos sine Fædre i sin Fader Davids By; og hans Søn
Akaz blev Konge i hans Sted.

16 I Pekas, Remaljas Søns, syttende Regeringsaar blev
Akaz, Jotams Søn, Konge over Juda. **2** Akaz var tyve Aar
gammel, da han blev Konge, og han herskede seksten Aar
i Jerusalem. Han gjorde ikke, hvad der var ret i HERREN
hans Guds Øjne, som hans Fader David, **3** men vandrede
i Israels Kongers Spor. Ja, han lod endog sin Søn gaa
igennem Ilden efter de Folks vederstyggelige Skik, som
HERREN havde drevet bort foran Israeliterne. **4** Han
ofrede og tændte Offerild paa Offerhøjene og de høje
Steder og under alle grønne Træer. **5** Paa den Tid drog
Kong Rezin af Aram og Remaljas Søn, Kong Peka af Israel,
op for at angribe Jerusalem; og de indesluttede Akaz, men
var ikke stærke nok til at angribe. **6** Ved den Lejlighed
tog Edoms Konge; Elat tilbage til Edom; og efter at han
havde jaget Judæerne ud af Elat, kom Edomiterne og

bosatte sig der, og de bor der den Dag i Dag. **7** Men Akaz sendte Sendebud til Assyrerkongen Tiglat-Pileser og lod sige: »Jeg er din Træl og din Søn! Kom op og frels mig fra Arams og Israels Konger, som angriber mig!« **8** Tillige tog Akaz det Sølv og Guld, der fandtes i HERRENS Hus og Skat Kammeret i Kongens Palads, og sendte det som Gave til Assyrerkongen. **9** Assyrerkongen opfyldte hans Ønske og drog op mod Damaskus og indtog det; Indbyggerne førte han bort til Kir, og Rezin lod han dræbe. **10** Da Kong Akaz var draget op til Damaskus for at mødes med Assyrerkongen Tiglat-Pileser, saa han Alteret i Damaskus, og Kong Akaz sendte Alterets Maal og en Tegning af det i alle Enkeltheder til Præsten Urija. **11** Og Præsten Urija byggede Alteret; i nøje Overensstemmelse med den Vejledning, Kong Akaz havde sendt fra Damaskus, udførte Præsten Urija det, før Kong Akaz kom hjem fra Damaskus. **12** Da Kongen kom hjem fra Damaskus og saa Alteret, traadte han hen og steg op derpaa; **13** og han ofrede sit Brændoffer og Afgrødeoffer, udgød sit Drikoffer og sprængte Blodet af sine Takofre paa Alteret. **14** Men Kobberalteret, der stod for HERRENS Aasyn, fjernede han fra dets Plads foran Templet mellem Alteret og HERRENS Hus og flyttede det hen til Nordsiden af Alteret. **15** Derpaa bød Kong Akaz Præsten Urija: »Paa det store Alter skal du ofre Morgenbrændofrene og Aftenafgrødeofrene, Kongens Brændofre og Afgrødeofre og Brændofrene fra alt Landets Folk saavel som deres Afgrødeofre og Drikofre og sprænge alt Blodet fra Brændofrene og Slagtofrene derpaa. Hvad der skal gøres ved Kobberalteret, vil jeg

tænke over.« **16** Og Præsten Urija gjorde ganske som Kong Akaz bød. **17** Fremdeles lod Kong Akaz Mellemstykkerne bryde af Stellene og Bækkenerne tage ned af dem; ligeledes lod han Havet løfte ned fra Kobberokserne, som har det, og opstille paa Stenfliser; **18** den overdækkede Sabbatsgang, man havde bygget i Templet, og den kongelige Indgang udenfor lod han fjerne fra HERRENS Hus for Assyrerkongens Skyld. **19** Hvad der ellers er at fortælle om Akaz, alt, hvad han udførte, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **20** Saa lagde Akaz sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Ezekias blev Konge i hans Sted.

17 I Kong Akaz af Judas tolvte Regeringsaar blev Hosea, Elas Søn, Konge i Samaria over Israel, og han herskede ni Aar. **2** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, dog ikke som de Konger i Israel, der var før ham. **3** Mod ham drog Assyrerkongen Salmanassar op, og Hosea underkastede sig og svarede ham Skat. **4** Men siden opdagede Assyrerkongen, at Hosea var ved at stifte en Sammensværgelse, idet han sendte Sendebud til Kong So af Ægypten og ikke mere svarede Assyrerkongen den aarlige Skat. Saa berøvede Assyrerkongen ham Friheden og lod ham kaste i Fængsel. **5** Assyrerkongen drog op og besatte hele Landet; han rykkede frem mod Samaria og belejrede det i tre Aar; **6** og i Hoseas niende Regeringsaar indtog Assyrerkongen Samaria, bortførte Israel til Assyrien og lod dem bosætte sig i Hala, ved Habor, Gozans Flod, og i Mediens Byer. **7** Saaledes gik det, fordi Israeliterne syndede mod HERREN deres Gud,

der havde ført dem op fra Ægypten og udfriet dem af Ægypterkongen Faraos Haand, og fordi de frygtede andre Guder; **8** de fulgte de Folkeslags Skikke, som HERREN havde drevet bort foran Israeliterne, og de Kongers Skik, som Israel havde indsat; **9** og Israeliterne udtænkte utilbørlige Ting mod HERREN deres Gud og byggede sig Offerhøje i alle deres Byer, lige fra Vagttaarnene til de befæstede Byer; **10** de rejste sig Stenstøtter og Asjerastøtter paa alle høje Steder og under alle grønne Træer **11** og tændte Offerild der paa alle Høje ligesom de Folkeslag, HERREN havde ført bort foran dem, og øvede onde Ting, saa at de krænkede HERREN; **12** de dyrkede Afgudsbillederne, skønt HERREN havde sagt: »Det maa I ikke gøre!« **13** Og HERREN advarede Israel og Juda ved alle sine Profeter, alle Seerne, og sagde: »Vend om fra eders onde Færd og hold mine Bud og Anordninger i nøje Overensstemmelse med den Lov, jeg paalagde eders Fædre og kundgjorde eder ved mine Tjenere Profeterne!« **14** Men de vilde ikke høre; de gjorde sig halsstarrige som deres Fædre, der ikke stolede paa HERREN deres Gud; **15** de lod haant om hans Anordninger og den Pagt, han havde sluttet med deres Fædre, og om de Vidnesbyrd, han havde givet dem, og de holdt sig til Tomhed, saa de blev til Tomhed, og efterlignede Folkeslagene rundt om dem, skønt HERREN havde paalagt dem ikke at gøre som de; **16** de sagde sig løs fra HERREN deres Guds Bud og lavede sig støbte Billeder, to Tyrekalve; de lavede sig ogsaa Asjerastøtter, tilbad hele Himmelens Hær og dyrkede Ba'al: **17** de lod deres Sønner og Døtre gaa

igennem Ilden, drev Spaadomskunster og Sandsigeri og solgte sig til at gøre, hvad der er ondt i HERRENS Øjne, saa de krænkede ham. **18** Derfor blev HERREN saare fortørnet paa Israel og drev dem bort fra sit Aasyn, saa der ikke blev andet end Judas Stamme tilbage. **19** Men heller ikke Juda holdt HERREN deres Guds Bud, men fulgte de Skikke, Israel havde indført. **20** Derfor forkastede HERREN hele Israels Slægt, ydmygede dem, gav dem til Pris for Røvere og stødte dem til sidst bort fra sit Aasyn. **21** Thi da Israel havde revet sig løs fra Davids Hus og gjort Jeroboam, Nebats Søn, til Konge, drog denne Israel bort fra HERREN og forledte dem til en stor Synd; **22** og Israeliterne vandrede i alle de Synder, Jeroboam havde begaaet, og veg ikke derfra, **23** saa at HERREN til sidst drev Israel bort fra sit Aasyn, som han havde sagt ved alle sine Tjenere Profeterne; og Israel maatte vandre bort fra sit Land til Assyrien, hvor det er den Dag i Dag. **24** Derefter lod Assyrerkongen Folk fra Babel, Kuta, Avva, Hamat og Sefarvajim komme og bosætte sig i Samarias Byer i Stedet for Israeliterne; og de tog Samaria i Besiddelse og bosatte sig i Byerne. **25** Men den første Tid de boede der, frygtede de ikke HERREN; derfor sendte HERREN Løver iblandt dem, som dræbte dem. **26** Da sendte de Assyrerkongen det Bud: »De Folk, du førte bort fra deres Hjem og lod bosætte sig i Samarias Byer, ved ikke, hvorledes Landets Gud skal dyrkes; derfor har han sendt Løver imod dem, og de dræber dem, fordi de ikke ved, hvorledes Landets Gud skal dyrkes!« **27** Og Assyrerkongen bød: »Lad en af de Præster, jeg førte bort

derfra, drage derhen, lad ham drage hen og bosætte sig der og lære dem, hvorledes Landets Gud skal dyrkes!« **28** Saa kom en af de Præster, de havde ført bort fra Samaria, og bosatte sig i Betel, og han lærte dem, hvorledes de skulde frygte HERREN. **29** Men hvert Folk gav sig til at lave sig sin egen Gud og stillede ham op i Offerhusene paa Højene, som Samaritanerne havde opført, hvert Folk i sin By, hvor de havde bosat sig; **30** Folkene fra Babel lavede Sukkot-Benot, Folkene fra Kuta Nergal, Folkene fra Hamat Asjima, **31** Avvijiterne Nibhaz og Tartak, og Sefarviterne brændte deres Børn til Ære for Adrammelek og Anammelek, Sefarvajims Guder. **32** Men de frygtede ogsaa HERREN og indsatte Folk at deres egen Midte til Præster ved Offerhøjene, og disse ofrede for dem i Offerhusene paa Højene. **33** De frygte de HERREN, men dyrkede ogsaa deres egne Guder paa de Folkeslags Vis, de var ført bort fra. **34** Endnu den Dag i Dag følger de deres gamle Skikke. De frygtede ikke HERREN og handlede ikke efter de Anordninger og Lovbud, de havde faaet, eller efter den Lov og det Bud, HERREN havde givet Jakobs Sønner, han, hvem han gav Navnet Israel. **35** Og HERREN havde sluttet en Pagt med dem og givet dem det Bud: »I maa ikke frygte andre Guder eller tilbede dem, ikke dyrke dem eller ofre til dem; **36** men HERREN, som førte eder ud af Ægypten med vældig Kraft og udstrakt Arm, ham skal I frygte, ham skal I tilbede, og til ham skal I ofre! **37** De Anordninger og Lovbud, den Lov og det Bud, han har opskrevet for eder, skal I omhyggeligt holde til alle Tider, og I maa ikke frygte andre Guder! **38** Den Pagt,

han har sluttet med eder, maa I ikke glemme, og I maa ikke frygte andre Guder; **39** men HERREN eders Gud skal I frygte, saa vil han fri eder af alle eders Fjenders Haand!« **40** Dog vilde de ikke høre, men blev ved at handle som før. **41** Saaledes frygtede disse Folkeslag HERREN, men dyrkede tillige deres udskaarne Billeder; og deres Børn og Børnebørn gør endnu den Dag i Dag som deres Fædre.

18 I Elas Søns, Kong Hosea af Israels, tredje Regeringsaar blev Ezekias, Akaz's Søn, Konge over Juda. **2** Han var fem og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede ni og tyve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Abi og var en Datter af Zekarja. **3** Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, ganske som hans Fader David. **4** Han skaffede Offerhøjene bort, sønderbrød Stenstøtterne, omhuggede Asjerastøtten og knuste Kobberslangen, som Moses havde lavet; thi indtil den Tid havde Israeliterne tændt Offerild for den, og man kaldte den Nehusjtan. **5** Til HERREN, Israels Gud, satte han sin Lid, og hverken før eller siden fandtes hans Lige blandt alle Judas Konger. **6** Han holdt fast ved HERREN og veg ikke fra ham, og han overholdt de Bud, HERREN havde givet Moses. **7** Og HERREN var med ham; i alt, hvad han tog sig for, havde han Lykken med sig. Han gjorde Oprør mod Assyrerkongen og vilde ikke staa under ham. **8** Han slog Filisterne lige til Gaza og dets Omegn, baade Vagttaarnene og de befæstede Byer. **9** I Kong Ezekias's fjerde, Elas Søns, Kong Hosea af Israels, syvende Regeringsaar, drog Assyrerkongen Salmanassar op mod Samaria, belejrede **10** og indtog det. Efter tre Aars Forløb, i Ezekias's sjette, Kong Hosea af

Israels niende Regeringsaar, blev Samaria indtaget. **11** Og Assyrerkongen førte Israel i Landflygtighed til Assyrien og lod dem bosætte sig i Hala, ved Habor, Gozans Flod, og i Mediens Byer, **12** til Straf for at de ikke havde adlydt HERREN deres Guds Røst, men overtraadt hans Pagt, alt hvad HERRENS Tjener Moses havde paabudt; de hørte ikke derpaa og gjorde ikke derefter. **13** I Kong Ezekias's fjortende Regeringsaar drog Assyrerkongen Sankerib op mod alle Judas befæstede Byer og indtog dem. **14** Da sendte Kong Ezekias af Juda Bud til Assyrerkongen i Lakisj og lod sige: »Jeg har forbrudt mig; drag bort fra mig igen! Hvad du paalægger mig, vil jeg tage paa mig!« Da paalagde Assyrerkongen Kong Ezekias af Juda at udrede 300 Talenter Sølv og 300 Talenter Guld; **15** og Ezekias udleverede alt det Sølv, der var i HERRENS Hus og i Skatkamrene i Kongens Palads. **16** Ved den Lejlighed plyndrede Ezekias Dørene i HERRENS Helligdom og Pillerne for det Guld, han selv havde overtrukket dem med, og udleverede det til Assyrerkongen. **17** Assyrerkongen sendte saa Tartan, Rabsaris og Rabsjake med en anselig Styrke fra Lakisj til Kong Ezekias i Jerusalem, og de drog op og kom til Jerusalem og gjorde Holdt ved Øvredammens Vandledning, ved Vejen til Blegepladsen. **18** Da de krævede at faa Kongen i Tale, gik Paladsøversten Eljakim, Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa, Asafs Søn, ud til dem. **19** Rabsjake sagde til dem: »Sig til Ezekias: Saaledes siger Storkongen, Assyrerkongen: Hvad er det for en Fortrøstning, du hengiver dig til? **20** Du mener vel, at et blot og bart Ord er

det samme som Plan og Styrke i Krig? Og til hvem sætter du egentlig din Lid, siden du gør Oprør imod mig? **21** Se nu, du sætter din Lid til Ægypten, denne brudte Rørkæp, som river Saar i Haanden paa den, der støtter sig til den! Thi saaledes gaar det alle dem, der sætter deres Lid til Farao, Ægyptens Konge. **22** Men vil I sige til mig: Det er HERREN vor Gud, vi sætter vor Lid til! er det saa ikke ham, hvis Offerhøje og Altre Ezekias skaffede bort, da han sagde til Juda og Jerusalem: Foran dette Alter, i Jerusalem skal I tilbede! **23** Og nu, indgaa et Væddemaal med min Herre, Assyrerkongen: Jeg giver dig to Gange tusind Heste, hvis du kan stille Ryttere til dem! **24** Hvorledes vil du afslaa et Angreb af en eneste Statholder, en af min Herres ringeste Tjenere? Og du sætter din Lid til Ægypten, til Vogne og Heste? **25** Mon det desuden er uden HERRENS Vilje, at jeg er draget op mod dette Sted for at ødelægge det? Det var HERREN selv, der sagde til mig: Drag op mod dette Land og ødelæg det!« **26** Men Eljakim, Hilkijas Søn, Sjebna og Joa sagde til Rabsjake: »Tal dog Aramaisk til dine Trælle, det forstaar vi godt; tal ikke Judæisk til os, medens Folkene paa Muren hører paa det!« **27** Men Rabsjake svarede dem: »Er det til din Herre og dig, min Herre har sendt mig med disse Ord? Er det ikke til de Mænd, der sidder paa Muren hos eder og æder deres eget Skarn og drikker deres eget Vand!« **28** Og Rabsjake traadte hen og raabte med høj Røst paa Judæisk: »Hør Storkongens, Assyrerkongens, Ord! **29** Saaledes siger Kongen: Lad ikke Ezekias vildlede eder, thi han er ikke i Stand til at frelse eder af min Haand! **30** Og lad ikke

Ezekias forlede eder til at sætte eders Lid til HERREN, naar han siger: HERREN skal sikkert frelse os, og denne By skal ikke overgives i Assyrerkongens Haand! **31** Hør ikke paa Ezekias; thi saaledes siger Assyrerkongen: Vil I slutte Fred med mig og overgive eder til mig, saa skal enhver af eder spise af sin Vinstok og sit Figentræ og drikke af sin Brønd, **32** indtil jeg kommer og tager eder med til et Land, der ligner eders, et Land med Korn og Most, et Land med Brød og Vingaarde, et Land med Oliventræer og Honning; saa skal I leve og ikke dø. Hør derfor ikke paa Ezekias, naar han vil forføre eder og siger: HERREN vil frelse os! **33** Mon nogen af Folkeslagenes Guder har kunnet frelse sit Land af Assyrerkongens Haand? **34** Hvor er Hamats og Arpads Guder, hvor er Sefarvajims, Henas og Ivvas Guder? Hvor er Landet Samarias Guder? Mon de frelste Samaria af min Haand? **35** Hvor er der blandt alle Landes Guder nogen, der har frelst sit Land af min Haand? Mon da HERREN skulde kunne frelse Jerusalem?« **36** Men de tav og svarede ham ikke et Ord, thi Kongens Bud lød paa, at de ikke maatte svare ham. **37** Derpaa gik Paladsøversten Eljakim, Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa Asafs Søn, med sønderrevne Klæder til Ezekias og meddelte ham, hvad Rabsjake havde sagt.

19 Da Kong Ezekias hørte det, sønderrev han sine Klæder, hyllede sig i Sæk og gik ind i HERRENS Hus. **2** Og han sendte Paladsøversten Eljakim og Statsskriveren Sjebna og Præsternes Ældste, hyllet i Sæk, til Profeten Esajas, Amoz's Søn, **3** for at sig til ham: »Ezekias lader

sige: En Nødens, Tugtelsens og Forsmædelsens Dag er denne Dag, thi Barnet er ved at fødes, men der er ikke Kraft til at bringe det til Verden! **4** Dog vil HERREN din Gud maaske høre alt, hvad Rabsjake har sagt, han, som er sendt af sin Herre, Assyrerkongen, for at haane den levende Gud, og maaske vil han straffe ham for de Ord, som HERREN din Gud har hørt — gaa derfor i Forbøn for den Rest, der endnu er tilbage!« **5** Da Kong Ezekias's Folk kom til Esajas, **6** sagde han til dem: »Saaledes skal I svare eders Herre: Saa siger HERREN: Frygt ikke for de Ord, du har hørt, som Assyrerkongens Trælle har haanet mig med! **7** Se, jeg vil indgive ham en Aand, og han skal faa en Tidende at høre, saa han vender tilbage til sit Land, og i hans eget Land vil jeg fælde ham med Sværdet!« **8** Rabsjake vendte saa tilbage og traf Assyrerkongen i Færd med at belejre Libna; thi han havde hørt, at Kongen var brudt op fra Lakisj. **9** Saa fik han Underretning om, at Kong Tirhaka af Ætiopien var rykket ud for at angribe ham, og han sendte atter Sendebud til Ezekias og sagde: **10** »Saaledes skal I sige til Kong Ezekias af Juda: Lad ikke din Gud, som du slaar din Lid til, vildlede dig med at sige, at Jerusalem ikke skal gives i Assyrerkongens Haand! **11** Du har jo dog hørt, hvad Assyrerkongerne har gjort ved alle Lande, hvorledes de har lagt Band paa dem — og du skulde kunne undslippe! **12** De Folk, mine Fædre tilintetgjorde, Gozan, Haran, Rezef og Folkene fra Eden i Telassar, har deres Guder kunnet frelse dem? **13** Hvor er Kongen af Hamat, Kongen af Arpad eller Kongen af La'ir, Sefarvajim, Hena og Ivva?« **14** Da Ezekias havde modtaget

Brevet af Sendebudenes Haand og læst det, gik han op i HERRENS Hus og bredte det ud for HERRENS Aasyn. **15** Derpaa bad Ezekias den Bøn for HERRENS Aasyn: »HERRE, Israels Gud, du, som troner over Keruberne, du alene er Gud over alle Jordens Riger; du har gjort Himmelen og Jorden! **16** Bøj nu dit Øre, HERRE, og lyt, aabn dine Øjne, HERRE, og se! Læg Mærke til de Ord, Sankerib har sendt hid for at spotte den levende Gud! **17** Det er sandt, HERRE, at Assyrerkongerne har tilintetgjort de Folk og deres Lande **18** og kastet deres Guder i Ilden; men de er ikke Guder, kun Menneskehænders Værk af Træ eller Sten, derfor kunde de ødelægge dem. **19** Men frels os nu, HERRE vor Gud, af hans Haand, saa alle Jordens Riger kan kende, at du, HERRE, alene er Gud!« **20** Saa sendte Esajas, Amoz's Søn, Bud til Ezekias og lod sige: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Din Bøn angaaende Assyrerkongen Sankerib har jeg hørt!« **21** Saaledes lyder det Ord, HERREN talede imod ham: Hun haaner, hun spotter dig, Jomfruen, Zions Datter, Jerusalems Datter ryster paa Hovedet ad dig! **22** Hvem har du haanet og smædet, mod hvem har du løftet din Røst? Mod Israels Hellige løfted i Hovmod du Blikket! **23** Ved dine Sendebud haaned du HERREN og sagde: »Med mine talløse Vogne besteg jeg Bjergenes Højder, Libanons afsides Egne; jeg fælded dets Cedres Højskov, dets ædle Cypresser, trængte frem til dets øverste Raststed, dets Havers Skove. **24** Fremmed Vand grov jeg ud, og jeg drak det, tørskoet skred jeg over Ægyptens Strømme!« **25** Har du ej hørt det? For længst kom det op i min Tanke, jeg lagde det fordum til Rette, nu lod jeg det ske, og du

gjorde murstærke Byer til øde Stenhobe, **26** mens Folkene grebes i Afmagt af Skræk og Skam, blev som Græsset paa Marken, det spirende Grønne, som Græs paa Tage, som Mark for Østenvinden. Jeg ser, naar du rejser **27** og sætter dig, ved, naar du gaar og kommer. **28** Fordi du raser imod mig, din Trods er mig kommet for Øre, lægger jeg Ring i din Næse og Bidsel i Munden og fører dig bort ad Vejen, du kom! **29** Og dette skal være dig Tegnet: I Aar skal man spise, hvad der saaed sig selv, og Aaret derpaa, hvad der skyder af Rode, tredje Aar skal man saa og høste, plante Vin og nyde dens Frugt. **30** Den bjærgede Rest af Judas Hus slaar atter Rødder forneden og bærer sin Frugt foroven; thi fra Jerusalem udgaar en Rest, en Levning fra Zions Bjerg. **31** HERRENS Nidkærhed virker dette. **32** Derfor, saa siger HERREN om Assyrerkongen: I Byen her skal han ej komme ind, ej sende en Pil herind, ej nærme sig den med Skjolde eller opkaste Vold imod dem; **33** ad Vejen, han kom, skal han gaa igen, i Byen her skal han ej komme ind saa lyder det fra HERREN. **34** Jeg værner og frelser denne By for min og min Tjener Davids Skyld! **35** Samme Nat gik HERRENS Engel ud og ihjelslog i Assyrernes Lejr 185 000 Mand; og se, næste Morgen tidlig laa de alle døde. **36** Da brød Assyrerkongen Sankerib op, vendte hjem og blev siden i Nineve. **37** Men da han engang tilbad i sin Gud Nisroks Hus, slog Adrammelek og Sar'ezer ham ihjel med deres Sværd, hvorefter de flygtede til Ararats Land; og hans Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted.

20 Ved den Tid blev Ezekias dødssyg. Da kom Profeten Esajas, Amoz's Søn, til ham og sagde: »Saa siger HERREN: Beskik dit Hus, thi du skal dø og ikke leve!« **2** Da vendte han Ansigtet om mod Væggen og bad saaledes til HERREN: **3** »Ak, HERRE, kom dog i Hu, hvorledes jeg har vandret for dit Aasyn i Oprigtighed og med helt Hjerte og gjort, hvad der er godt i dine Øjne!« Og Ezekias græd højt. **4** Men Esajas var endnu ikke ude af den mellemste Forgaard, før HERRENS Ord kom til ham saaledes: **5** »Vend tilbage og sig til Ezekias, mit Folks Fyrste: Saa siger HERREN, din Fader Davids Gud: Jeg har hørt din Bøn, jeg har set dine Taarer! Se, jeg vil helbrede dig; i Overmorgen kan du gaa op i HERRENS Hus; **6** og jeg vil lægge femten Aar til dit Liv og udfri dig og denne By af Assyrerkongens Haand og værne om denne By for min og min Tjener Davids Skyld!« **7** Derpaa sagde Esajas: »Kom med et Figenplaster!« Og da de kom med Plasteret og lagde det paa det syge Sted, blev han rask. **8** Men Ezekias sagde til Esajas: »Hvad er Tegnet paa, at HERREN vil helbrede mig, saa jeg i Overmorgen kan gaa op i HERRENS Hus?« **9** Da svarede Esajas: »Dette skal være dig Tegnet fra HERREN paa, at HERREN vil udføre, hvad han har sagt: Skal Skyggen gaa ti Streger frem eller ti Streger tilbage?« **10** Ezekias sagde: »Skyggen kan let strække sig ti Streger frem — nej, lad den gaa ti Streger tilbage!« **11** Da raabte Profeten Esajas til HERREN; og han lod Skyggen paa Akaz's Solur gaa ti Streger tilbage. **12** Ved den Tid sendte Bal'adans Søn, Kong Merodak-Bal'adan af Babel, Brev og Gave til Ezekias, da han hørte, at Ezekias havde været syg. **13**

Og Ezekias glædede sig over deres Komme og viste dem hele Huset, hvor han havde sine Skatte, Sølvet og Guldet, Røgelsestofferne, den fine Olie, hele sit Vaabenoplag og alt, hvad der var i hans Skatkamre; der var ikke den Ting i hans Hus og hele hans Rige, som Ezekias ikke viste dem.
14 Da kom Profeten Esajas til Kong Ezekias og sagde til ham: »Hvad sagde disse Mænd, og hvorfra kom de til dig?« Ezekias svarede: »De kom fra et fjernt Land, fra Babel!« **15** Da spurgte han: »Hvad fik de at se i dit Hus?« Ezekias svarede: »Alt, hvad der er i mit Hus, saa de; der er ikke den Ting i mine Skatkamre, jeg ikke viste dem!«
16 Da sagde Esajas til Ezekias: »Hør HERRENS Ord! **17** Se, Dage skal komme, da alt, hvad der er i dit Hus, og hvad dine Fædre har samlet indtil denne Dag, skal bringes til Babel og intet lades tilbage, siger HERREN! **18** Og af dine Sønner, der nedstammer fra dig, og som du avler, skal nogle tages og gøres til Hofmænd i Babels Konges Palads!« **19** Men Ezekias sagde til Esajas: »Det Ord fra HERREN, du har kundgjort, er godt!« Thi han tænkte: »Saa bliver der da Fred og Tryghed, saa længe jeg lever!«
20 Hvad der ellers er at fortælle om Ezekias og hans Heltegerninger, og hvorledes han anlagde Vanddammen og Vandledningen og ledede Vandet ind i Byen, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **21** Saa lagde Ezekias sig til Hvile hos sine Fædre; og hans Søn Manasse blev Konge i hans Sted.

21 Manasse var tolv Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede fem og halvtredsindstyve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Hefziba. **2** Han gjorde, hvad der var

ondt i HERRENS Øjne, og efterlignede de Folkeslags Vederstyggeligheder, som HERREN havde drevet bort foran Israeliterne. **3** Han byggede atter de Offerhøje, som hans Fader Ezekias havde ødelagt, rejste Altre for Ba'al, lavede en Asjerastøtte, ligesom Kong Akab af Israel havde gjort, og tilbad og dyrkede hele Himmelens Hær. **4** Og han byggede Altre i HERRENS Hus, om hvilket HERREN havde sagt: »I Jerusalem vil jeg stedfæste mit Navn.« **5** Og han byggede Altre for hele Himmelens Hær i begge HERRENS Hus's Forgaarde. **6** Han lod sin Søn gaa igennem Ilden, drev Trolddom og tog Varsler og ansatte Dødemanere og Sandsigere; han gjorde meget, som var ondt i HERRENS Øjne, og krænkede ham. **7** Den Asjerastøtte, han lod lave, opstillede han i det Hus, om hvilket HERREN havde sagt til David og hans Søn Salomo: »I dette Hus og i Jerusalem, som jeg har udvalgt af alle Israels Stammer, vil jeg stedfæste mit Navn til evig Tid; **8** og jeg vil ikke mere lade Israel vandre bort fra det Land, jeg gav deres Fædre, dog kun paa det Vilkaar, at de omhyggeligt overholder alt, hvad jeg har paalagt dem, hele den Lov, min Tjener Moses gav dem.« **9** Men de vilde ikke høre, og Manasse forførte dem til at handle værre end de Folkeslag, HERREN havde udryddet foran Israeliterne. **10** Da talede HERREN ved sine Tjenere Profeterne saaledes: **11** »Efterdi Kong Manasse af Juda har øvet disse Vederstyggeligheder, ja øvet Ting, som er værre end alt, hvad Amoriterne, der var før ham, øvede, og tillige ved sine Afgudsbilleder har forledt Juda til Synd, **12** derfor, saa siger HERREN, Israels Gud: Se, jeg bringer Ulykke over Jerusalem og Juda, saa

det skal ringe for Ørene paa enhver, der hører derom!
13 Jeg vil trække samme Maalesnor over Jerusalem som
over Samaria og bruge samme Lod som ved Akabs Hus;
jeg vil afviske Jerusalem, som man afvisker et Fad og
vender det om; **14** jeg forstøder, hvad der er tilbage af
min Ejendom, og giver dem i deres Fjenders Haand, og de
skal blive til Rov og Bytte for alle deres Fjender, **15** fordi
de gjorde, hvad der var ondt i mine Øjne, og krænkede
mig, lige fra den Dag deres Fædre drog ud af Ægypten
og indtil i Dag!« **16** Desuden udgød Manasse uskyldigt
Blod i store Maader, saa han fyldte Jerusalem dermed til
Randen, for ikke at tale om den Synd; han begik ved at
forlede Juda til Synd, saa de gjorde, hvad der var ondt
i HERRENS Øjne. **17** Hvad der ellers er at fortælle om
Manasse, alt, hvad han udførte, og den Synd, han begik,
staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **18** Saa lagde
Manasse sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i
Haven ved sit Hus, i Uzzas Have; og hans Søn Amon blev
Konge i hans Sted. **19** Amon var to og tyve Aar gammel,
da han blev Konge, og han herskede to Aar i Jerusalem.
Hans Moder hed Mesjullemet og var en Datter af Haruz
fra Jotba. **20** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS
Øjne, ligesom hans Fader Manasse; **21** han vandrede nøje
i sin Faders Spor og dyrkede Afgudsbillederne, som hans
Fader havde dyrket, og tilbad dem; **22** han forlod HERREN,
sine Fædres Gud, og vandrede ikke paa HERRENS Vej.
23 Amons Folk sammensvor sig imod ham og dræbte
Kongen i hans Hus; **24** men Folket fra Landet dræbte alle
dem, der havde sammensvoret sig imod Kong Amon, og

gjorde hans Søn Josias til Konge i hans Sted. **25** Hvad der ellers er at fortælle om Amon, og hvad han udførte, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **26** Man jordede ham i hans Faders Grav i Uzzas Have; og hans Søn Josias blev Konge i hans Sted.

22 Josias var otte Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede een og tredive Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Jedida og var en Datter af Adaja fra Bozkat. **2** Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, og vandrede nøje i sin Fader Davids Spor uden at vige til højre eller venstre. **3** I Kong Josias's attende Regeringsaar sendte Kongen Statsskriveren Sjafan, en Søn af Mesjullams Søn Azalja, til HERRENS Hus og sagde: **4** »Gaa op til Ypperstepræsten Hilkija og lad ham tage de Penge frem, der er indkommet i HERRENS Hus, og som Dørvogterne har samlet ind hos Folket, **5** for at man kan give Pengene til dem, der staar for Arbejdet, dem, der har Tilsyn med HERRENS Hus; de skal saa give dem til Arbejderne i HERRENS Hus til Istandsættelse af de brøstfældige Steder paa Templet, **6** til Tømrerne, Bygningsmændene og Murerne, og til Indkøb af Træ og tilhugne Sten til Templets Istandsættelse. **7** Dog skal der ikke holdes Regnskab med dem over de Penge, der overlades dem, men de skal handle paa Tro og Love.« **8** Da sagde Ypperstepræsten Hilkija til Statsskriveren Sjafan: »Jeg har fundet Lovbogen i HERRENS Hus!« Og Hilkija gav Sjafan Bogen, og han læste den. **9** Derpaa begav Statsskriveren Sjafan sig til Kongen og aflagde Beretning for ham og sagde: »Dine Trælle har taget de Penge frem, der fandtes i Templet, og givet dem til dem,

der staar for Arbejdet, dem, der har Tilsyn med HERRENS Hus.« **10** Derpaa gav Statsskriveren Sjafan Kongen den Meddelelse: »Præsten Hilkija gav mig en Bog!« Og Sjafan læste den for Kongen. **11** Men da Kongen hørte, hvad der stod i Lovbogen, sønderrev han sine Klæder; **12** og Kongen bød Præsten Hilkija, Ahikam, Sjafans Søn, Akbor, Mikas Søn, Statsskriveren Sjafan og Kongens Tjener Asaja: **13** »Gaa hen og raadspørg paa mine og Folkets og hele Judas Vegne HERREN om Indholdet af denne Bog, der er fundet; thi stor er Vreden, der er blusset op hos HERREN imod os, fordi vore Fædre ikke har adlydt Ordene i denne Bog og ikke har handlet nøje efter, hvad der staar skrevet deri.« **14** Præsten Hilkija, Ahikam, Akbor, Sjafan og Asaja gik da hen og talte med Profetinden Hulda, som var gift med Sjallum, Opsynsmanden over Tøjet, en Søn af Harhas's Søn Tikva, og som boede i Jerusalem i den nye Bydel. **15** Hun sagde til dem: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Sig til den Mand, der sendte eder til mig: **16** Saa siger HERREN: Se, jeg vil bringe Ulykke over dette Sted og dets Indbyggere, alt, hvad der staar i den Bog, Judas Konge har læst, **17** til Straf for at de har forladt mig og tændt Offerild for andre Guder, saa at de krænkede mig med alt deres Hænders Værk, og min Vrede vil blusse op mod dette Sted uden at slukkes! **18** Men til Judas Konge, der sendte eder for at raadspørge HERREN, skal I sige saaledes: Saa siger HERREN, Israels Gud: De Ord, du har hørt, staar fast; **19** men efterdi dit Hjerte bøjede sig og du ydmygede dig for HERREN, da du hørte, hvad jeg har talet mod dette Sted og dets Indbyggere, at de skal blive

til Rædsel og Forbandelse, og efterdi du sønderrev dine Klæder og græd for mit Aasyn, saa har ogsaa jeg hørt dig, lyder det fra HERREN! **20** Og jeg vil lade dig samles til dine Fædre, og du skal samles til dem i Fred i din Grav, uden at dine Øjne faar al den Ulykke at se, som jeg vil bringe over dette Sted.« Det Svar bragte de Kongen.

23 Da sendte Kongen Bud og lod alle Judas og Jerusalems Ældste kalde sammen hos sig. **2** Derpaa gik Kongen op i HERRENS Hus, fulgt af alle Judas Mænd og alle Jerusalems Indbyggere, Præsterne, Profeterne og hele Folket, smaa og store, og han forelæste dem alt, hvad der stod i Pagtsbogen, som var fundet i HERRENS Hus. **3** Saa tog Kongen Plads ved Søjlen og sluttede Pagt for HERRENS Aasyn om, at de skulde holde sig til HERREN og holde hans Bud, Vidnesbyrd og Anordninger af hele deres Hjerte og hele deres Sjæl, for at han kunde opfylde denne Pagts Ord, saaledes som de var skrevet i denne Bog. Og alt Folket indgik Pagten. **4** Derpaa bød Kongen Ypperstepræsten Hilkija og Andenpræsten og Dørvogterne at bringe alle de Ting, der var lavet til Ba'al, Asjera og hele Himmelens Hær, ud af HERRENS Helligdom, og han lod dem opbrænde uden for Jerusalem paa Markerne ved Kedron, og Asken lod han bringe til Betel. **5** Og han afsatte Afgudspræsterne, som Judas Konger havde indsat, og som havde tændt Offerild paa Højene i Judas Byer og Jerusalems Omegn, ligeledes dem, som havde tændt Offerild for Ba'al og for Solen, Maanen, Stjernebillederne og hele Himmelens Hær. **6** Og han lod Asjerastøtten bringe fra HERRENS Hus uden for Jerusalem

til Kedrons Dal og opbrænde der, og han lod den knuse til Støv og Støvet kaste hen, hvor Smaafolk havde deres Grave. **7** Han lod Mandsskøgernes Kamre i HERRENS Hus rive ned, dem i hvilke Kvinderne vævede Kjortler til Asjera. **8** Han lod alle Præsterne hente fra Judas Byer og vanhelligede Offerhøjene, hvor Præsterne havde tændt Offerild, fra Geba til Be'ersjeba. Og han lod Portofferhøjen rive ned, som var ved Indgangen til Byøversten Jehosjuas Port til venstre, naar man gaar ind ad Byporten. **9** Dog fik Præsterne ved Højene ikke Adgang til HERRENS Alter i Jerusalem, men de maatte spise usyret Brød blandt deres Brødre. **10** Han vanhelligede Ildstedet i Hinnoms Søns Dal, saa at ingen mere kunde lade sin Søn eller Datter gaa igennem Ilden for Molok. **11** Han fjernede de Heste, Judas Konger havde opstillet for Solen ved Indgangen til HERRENS Hus hen imod Hofmanden Netan-Meleks Kammer i Parvarim, og Solens Vogne lod han opbrænde. **12** Altrene, som Judas Konger havde rejst paa Taget (Akaz's Tagbygning), og Altrene, som Manasse havde rejst i begge Forgaardene til HERRENS Hus, lod Kongen nedbryde og knuse paa Stedet, og Støvet lod han kaste hen i Kedrons Dal. **13** Og Offerhøjene østen for Jerusalem paa Sydsiden af Fordærvelsens Bjerg, som Kong Salomo af Israel havde bygget for Astarte; Zidoniernes væmmelige Gud, Kemosj, Moabiternes væmmelige Gud, og Milkom, Ammoniternes vederstyggelige Gud, vanhelligede Kongen. **14** Han lod Stenstøtterne nedbryde og Asjerastøtterne omhugge og Pladsen fylde med Menneskeknogler. **15** Ogsaa Alteret i Betel, den Offerhøj, som Jeroboam, Nebats Søn, havde

rejst, han, der forledte Israel til Synd, ogsaa det Alter tillige med Offerhøjen lod han nedbryde; Stenene lod han nedrive og knuse til Støv, og Asjerastøtten lod han opbrænde. **16** Da Josias vendte sig om og fik Øje paa Gravene paa Bjerget, sendte han Folk hen og lod dem tage Benene ud af Gravene og opbrænde dem paa Alteret for at vanhellige det efter HERRENS Ord, som den Guds Mand udraabte, da han kundgjorde disse Ting, **17** Saa sagde han: »Hvad er det for et Gravmæle, jeg ser der?« Byens Folk svarede ham: »Det er den Guds Mands Grav, der kom fra Juda og kundgjorde det, du nu har gjort med Alteret i Betel.« **18** Da sagde han: »Lad ham ligge i Ro, ingen maa flytte hans Ben!« Saa lod de baade hans og Profeten fra Samarias Ben i fred. **19** Ogsaa alle Offerhusene paa Højene i Samarias Byer, som Israels Konger havde opført for at krænke HERREN, lod Josias fjerne, og han handlede med dem ganske som han havde gjort i Betel; **20** og han lod alle Højenes Præster, som var der ved Altrene, dræbe, og han opbrændte Menneskeknogler paa Altrene. Saa vendte han tilbage til Jerusalem. **21** Derefter gav Kongen alt Folket den Befaling: »Hold Paaske for HERREN eders Gud, som der er foreskrevet her i Pagtsbogen!« **22** Thi slig en Paaske var ikke nogen Sinde blevet holdt i Israels og Judas Kongers Tid, ikke siden Dommerne dømte Israel; **23** men først i Kong Josias's attende Regeringsaar blev en saadan Paaske fejret for HERREN i Jerusalem. **24** Ogsaa Dødemanerne og Sandsigerne, Husguderne, Afgudsbillederne og alle de væmmelige Guder, der var at se i Judas Land og Jerusalem, udryddede Josias for at

opfylde Lovens Ord, der stod skrevet i den Bog, Præsten Hilkija havde fundet i HERRENS Hus. **25** Der havde ikke før været nogen Konge, der som han af hele sit Hjerte og hele sin Sjæl og al sin Kraft omvendte sig til HERREN og fulgte hele Mose Lov; og heller ikke efter ham opstod hans Lige. **26** Alligevel lagde HERRENS mægtige Vredesglød sig ikke, thi hans Vrede var blusset op mod Juda over alle de Krænkelser, Manasse havde tilføjet ham. **27** Og HERREN sagde: »Ogsaa Juda vil jeg fjerne fra mit Aasyn, ligesom jeg fjernede Israel, og jeg vil forkaste Jerusalem, denne min udvalgte By, og det Hus, om hvilket jeg har sagt: Mit Navn skal være der!« **28** Hvad der ellers er at fortælle om Josias, alt, hvad han udførte, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **29** I hans Dage drog Ægypterkongen Farao Neko op til Eufratfloden imod Assyrerkongen. Kong Josias rykkede imod ham, men Neko fældede ham ved Megiddo, straks han saa ham. **30** Og hans Folk førte ham død bort fra Megiddo, bragte ham til Jerusalem og jordede ham i hans Grav. Men Folket fra Landet tog Joahaz, Josias's Søn, og salvede og hyldede ham til Konge i hans Faders Sted. **31** Joahaz var tre og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede tre Maaneder i Jerusalem. Hans Moder hed Hamutal og var en Datter af Jirmeja fra Libna. **32** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ganske som hans Fædre. **33** Men Farao Neko lod ham fængsle i Ribla i Hamats Land og gjorde dermed Ende paa hans Herredømme i Jerusalem og lagde en Skat af hundrede Talenter Sølv og ti Talenter Guld paa Landet. **34** Derpaa gjorde Farao Neko Eljakim, Josias's

Søn, til Konge i hans Fader Josias's Sted, og han ændrede hans Navn til Jojakim; Joahaz derimod tog han med til Ægypten, og der døde han. **35** Sølvet og Guldet udredede Jojakim til Farao; men for at kunne udrede Pengene efter Faraos Befaling satte han Landet i Skat; efter som hver især var sat i Skat, inddrev han Sølvet og Guldet for at give Farao Neko det. **36** Jojakim var fem og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede elleve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Zebida og var en Datter af Pedaja fra Ruma. **37** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ganske som hans Fædre.

24 I hans Dage drog Kong Nebukadnezar af Babel op, og Jojakim underkastede sig ham; men efter tre Aars Forløb faldt han fra ham igen. **2** Da sendte HERREN kaldæiske, aramaiske, moabitiske og ammonitiske Strejfskarer imod ham; dem sendte han ind i Juda for at ødelægge det efter det Ord, HERREN havde talet ved sine Tjenere Profeterne. **3** Det skyldtes ene og alene HERRENS Vrede, at Juda blev drevet bort fra HERRENS Aasyn; det var for Manasses Synders Skyld, for alt det, han havde gjort, **4** ogsaa for det uskyldige Blods Skyld, som han havde udgydt saa meget af, at han havde fyldt Jerusalem dermed; det vilde HERREN ikke tilgive. **5** Hvad der ellers er at fortælle om Jojakim, alt, hvad han udførte, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **6** Saa lagde Jojakim sig til Hvile hos sine Fædre; og hans Søn Jojakin blev Konge i hans Sted. **7** Men Ægypterkongen drog ikke mere ud af sit Land, thi Babels Konge havde taget alt, hvad der tilhørte Ægypterkongen fra Ægyptens Bæk til Eufratfloden. **8**

Jojakin var atten Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede tre Maaneder i Jerusalem. Hans Moder hed Nehusjta og var en Datter af Elnatan fra Jerusalem. **9** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ganske som hans Fader. **10** Paa den Tid drog Kong Nebukadnezar af Babels Folk op mod Jerusalem, og Byen blev belejret. **11** Kong Nebukadnezar af Babel kom til Jerusalem, medens hans Folk belejrede det. **12** Da overgav Kong Jojakin af Juda sig med sin Moder, sine Tjenere, Øverster og Hoffolk til Babels Konge, og han tog imod ham; det var i Kongen af Babels ottende Regeringsaar. **13** Og som HERREN havde forudsagt, førte han alle Skattene i HERRENS Hus og Kongens Palads bort og brød Guldet af alle de Ting, Kong Salomo af Israel havde ladet lave i HERRENS Helligdom. **14** Og han førte hele Jerusalem, alle Øversterne og de velhavende, 10 000 i Tal, bort som Fanger, ligeledes Grovsmede og Laasesmede, saa der ikke blev andre tilbage end de fattigste af Folket fra Landet. **15** Saa førte han Jojakin som Fange til Babel, ogsaa Kongens Moder og Hustruer, hans Hoffolk og alle de højtstaaende i Landet førte han som Fanger fra Jerusalem til Babel; **16** fremdeles alle de velhavende, 7000 i Tal, Grovsmedene og Laasesmedene, 1000 i Tal, alle øvede Krigere — dem førte Babels Konge som Fanger til Babel. **17** Men i Jojakins Sted gjorde Babels Konge hans Farbroder Mattanja til Konge, og han ændrede hans Navn til Zedekias. **18** Zedekias var een og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede elleve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Hamital og var en Datter af Jirmeja fra Libna. **19** Han gjorde, hvad

der var ondt i HERRENS Øjne, ganske som Jojakim. **20** Thi for HERRENS Vredes Skyld timedes dette Jerusalem og Juda, og til sidst stødte han dem bort fra sit Aasyn. Og Zedekias faldt fra Babels Konge.

25 I hans niende Regeringsaar paa den tiende Dag i den tiende Maaned drog Kong Nebukadnezar af Babel da med hele sin Hær mod Jerusalem og belejrede det, og de byggede Belejringstaarne imod det rundt omkring; **2** og Belejringen varede til Kong Zedekias's ellevte Regeringsaar. **3** Paa den niende Dag i den fjerde Maaned blev Hungersnøden haard i Byen, og Folket fra Landet havde ikke Brød. **4** Da blev Byens Mur gennembrudt. Kongen og alle Krigsfolkene flygtede om Natten gennem Porten mellem de to Mure ved Kongens Have, medens Kaldæerne holdt Byen omringet, og han tog Vejen ad Arabalavningen til. **5** Men Kaldæernes Hær satte efter Kongen og indhentede ham paa Jerikosletten, efter at hele hans Hær var blevet splittet til alle Sider. **6** Saa greb de Kongen og bragte ham op til Ribla til Babels Konge, der fældede Dommen over ham. **7** Hans Sønner lod han henrette i hans Paasyn, og paa Zedekias selv lod han Øjnene stikke ud; derpaa lod han ham lægge i Kobberlænker, og saaledes førte de ham til Babel. **8** Paa den syvende Dag i den femte Maaned, det var Babels Konge Nebukadnezars nittende Regeringsaar, kom Nebuzar'adan, Øversten for Livvagten, Babels Konges Tjener, til Jerusalem. **9** Han satte Ild paa HERRENS Hus og Kongens Palads og alle Husene i Jerusalem; paa alle Stormændenes Huse satte han Ild; **10** og Murene om

Jerusalem nedbrød alle Kaldæernes Folk, som Øversten for
Livvagten havde med sig. **11** De sidste Folk, som var tilbage
i Byen, og Overløberne, der var gaaet over til Babels Konge,
og de sidste Haandværkere førte Nebuzar'adan, Øversten
for Livvagten, bort. **12** Men nogle af de fattigste at
Folket fra Landet lod Øversten for Livvagten blive tilbage
som Vingaardsmænd og Agerdyrkere. **13** Kobbersøjlerne
i HERRENS Hus, Stellene og Kobberhavet i HERRENS
Hus slog Kaldæerne i Stykker og førte Kobberet til
Babel. **14** Karrene, Skovlene, Knivene, Kanderne og alle
Kobbersagerne, som brugtes ved Tjenesten, røvede de; **15**
ogsaa Panderne og Skaalene, alt, hvad der helt var af
Guld eller Sølv, røvede Øversten for Livvagten. **16** De
to Søjler, Havet og Stellene, som Salomo havde ladet
lave til HERRENS Hus — Kobberet i alle disse Ting var
ikke til at veje. **17** Atten Alen høj var den ene Søjle, og
der var et Søjlehoved af Kobber oven paa den, tre Alen
højt, og rundt om Søjlehovederne var der Fletværk og
Granatæbler, alt af Kobber; og paa samme Maade var
det med den anden Søjle. **18** Øversten for Livvagten tog
Ypperstepræsten Seraja, Andenpræsten Zefanja og de
tre Dørvogtere; **19** og fra Byen tog han en Hofmand, der
havde Opsyn med Krigsfolket, og fem Mænd, der hørte til
Kongens nærmeste Omgivelser, og som endnu fandtes i
Byen, desuden Hærførerens Skriver, der udskrev Folket
fra Landet til Krigstjeneste, og dertil tresindstyve Mænd
af Folket fra Landet, der fandtes i Byen — **20** dem tog
Øversten for Livvagten Nebuzar'adan og førte til Babels
Konge i Ribla; **21** og Babels Konge lod dem dræbe i Ribla

i Hamats Land. Saa førtes Juda i Landflygtighed fra sit Land. **22** Over de Folk, der blev tilbage i Judas Land, dem, Babels Konge Nebukadnezar lod blive tilbage, satte han Gedalja, Ahikams Søn, Sjafans Sønnesøn. **23** Da nu alle Hærførerne med deres Folk hørte, at Babels Konge havde indsat Gedalja, kom de til ham i Mizpa, Jisjmael, Netanjas Søn, Johanan, Kareas Søn, Seraja, Tanhumets Søn fra Netofa, og Ja'azanja, Ma'akatitens Søn, tillige med deres Folk. **24** Og Gedalja besvor dem og deres Folk og sagde: »Frygt ikke for Kaldæerne! Bliv i Landet og underkast eder Babels Konge, saa vil det gaa eder vel!« **25** Men i den syvende Maaned kom Jisjmael, Netanjas Søn, Elisjamas Sønnesøn, en Mand af kongelig Byrd, med ti Mænd og slog Gedalja ihjel tillige med de Judæere og Kaldæere, der var hos ham i Mizpa. **26** Da brød hele Folket, store og smaa, og Hærførerne op og drog til Ægypten; thi de frygtede for Kaldæerne. **27** I det syv og tredivte Aar efter Kong Jojakin af Judas Bortførelse paa den syv og tyvende Dag i den tolvte Maaned tog Babels Konge Evil-Merodak, der i det Aar kom paa Tronen, Kong Jojakin af Juda til Naade og førte ham ud af Fængselet. **28** Han talte ham venligt til og gav ham Sæde oven for de Konger, der var hos ham i Babel. **29** Jojakin aflagde sin Fangedragt og spiste daglig hos ham, saa længe han levede. **30** Han fik sit daglige Underhold af Kongen, hver Dag hvad han behøvede for den Dag, saa længe han levede.

Første Krønikebog

1 Adam, Set, Enosj, **2** Kenan, Mahalal'el, Jered, **3** Enok, Metusalem, Lemek, **4** Noa, Sem, Kam og Jafet.
5 Jafets Sønner: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mesjek og Tiras. **6** Gomers Sønner: Asjkenaz, Rifat og Togarma. **7** Javans Sønner: Elisja, Tarsis, Kittæerne og Rodosboerne. **8** Kams Sønner: Kusj, Mizrajim, Put og Kana'an. **9** Kusj's Sønner: Seba, Havila, Sabta, Ra'ma og Sabteka. Ra'mas Sønner: Saba og Dedan. **10** Og Kusj avlede Nimrod, som var den første Storhersker paa Jorden. **11** Mizrajim avlede Luderne, Anamerne, Lehaberne, Naftuherne, **12** Patruserne, Kasluherne, fra hvem Filisterne udgik, og Kaftorerne. **13** Kana'an avlede Zidon, hans førstefødte, og Het, **14** Jebusiterne, Amoriterne, Girgasjiterne, **15** Hivviterne, Arkiterne, Siniterne, **16** Arvaditerne, Zemariterne og Hamatiterne.
17 Sems Sønner: Elam, Assur, Arpaksjad, Lud og Aram. Arams Sønner: Uz, Hul, Geter og Masj. **18** Arpaksjad avlede Sjela; Sjela avlede Eber; **19** Eber fødtes der to Sønner; den ene hed Peleg, thi paa hans Tid adsplittedes Jordens Befolkning, og hans Broder hed Joktan. **20** Joktan avlede Almodad, Sjelef, Hazarmavet, Jera, **21** Hadoram, Uzal, Dikla, **22** Ebal, Abimael, Saba, **23** Ofir, Havila og Jobab. Alle disse var Joktans Sønner. **24** Sems Sønner: Arpaksjad, Sjela, **25** Eber, Peleg, Re'u, **26** Serug, Nakor, Tara **27** og Abram, det er Abraham. **28** Abrahams Sønner: Isak og Ismael. **29** Dette er deres Slægtebog: Ismaels førstefødte Nebajot, dernæst Kedar, Adbe'el, Mibsam, **30** Misjma, Duma, Massa, Hadad, Tema, **31** Jetur, Nafisj

og Kedma. Det var Ismaels Sønner. **32** De Sønner, som Abrahams Medhustru Ketura fødte: Zimran, Joksjan, Medan, Midjan, Jisjbak og Sjua. Joksjans Sønner: Saba og Dedan. **33** Midjans Sønner: Efa, Efer, Hanok, Abida og Elda'a. Alle disse var Keturas Sønner. **34** Abraham avlede Isak. Isaks Sønner: Jakob og Esau. **35** Esaus Sønner: Elifaz, Re'uel, Je'usj, Jalam og Kora. **36** Elifaz's Sønner: Teman, Omar, Zefi, Gatam, Kenaz, Timna og Amalek. **37** Re'uels Sønner: Nahat, Zera, Sjamma og Mizza. **38** Se'irs Sønner: Lotan, Sjobal, Zib'on, Ana, Disjon, Ezer og Disjan. **39** Lotans Sønner: Hori og Hemam; og Lotans Søster var Timna. **40** Sjobals Sønner: Alvan, Manahat, Ebal, Sjefi og Onam. Zib'ons Sønner: Ajja og Ana. **41** Anas Sønner: Disjon. Disjons Sønner: Hemdan. Esjban, Jitran og Keran. **42** Ezers Sønner: Bilhan, Za'avan og Akan. Disjans Sønner: Uz og Aran. **43** Følgende var de Konger, der herskede i Edoms, Land, før Israeliterne fik Konger: Bela, Beors Søn; hans By hed Dinhaba. **44** Da Bela døde, blev Jobab, Zeras Søn fra Bozra, Konge i hans Sted. **45** Da Jobab døde, blev Husjam fra Temaniternes Land Konge i hans Sted. **46** Da Husjam døde, blev Hadad, Bedads Søn, Konge i hans Sted; det var ham, der slog Midjaniterne paa Moabs Slette; hans By hed Avit. **47** Da Hadad døde, blev Samla fra Masreka Konge i hans Sted. **48** Da Samla døde, blev Sja'ul fra Rehobot ved Floden Konge i hans Sted. **49** Da Sja'ul døde, blev Ba'al-Hanan, Akbors Søn, Konge i hans Sted. **50** Da Ba'al-Hanan døde, blev Hadad Konge i hans Sted; hans By hed Pa'i, og hans Hustru hed Mehetab'el, en Datter af Matred, en Datter af Mezahab.

51 Da Hadad døde, fremtraadte Edoms Stammehøvdinger:
Høvdingerne Timna, Alja, Jetet, **52** Oholibama, Ela, Pinon,
53 Kenaz, Teman, Mibzar, **54** Magdiel og Iram. Det var
Edoms Stammehøvdinger.

2 Israels Sønner var følgende: Ruben, Simeon, Levi,
Juda, Issakar, Zebulon, **2** Dan, Josef, Benjamin, Naftali,
Gad og Aser. **3** Judas Sønner: Er, Onan og Sjela; disse
tre fødtes ham af Kana'anæerkvinden Batsjua. Men Er,
Judas førstefødte, var HERREN imod, og han lod ham
dø. **4** Derpaa fødte Judas Sønnekone Tamar ham Perez
og Zera, saa at Judas Sønner i alt var fem. **5** Perez's
Sønner: Hezron og Hamul. **6** Zeras Sønner: Zimri, Etan,
Heman, Kalkol og Darda, i alt fem. **7** Karmis Sønner:
Akar, der styrtede Israel i Ulykke, idet han forgreb sig
paa det Gods, der var lagt Band paa. **8** Etans Sønner:
Azarja. **9** Hezrons Sønner, som fødtes ham: Jerame'el,
Ram og Kelubaj. **10** Ram avlede Amminadab; Amminadab
avlede Nahasjon, Judæernes Øverste; **11** Nahasjon avlede
Salma; Salma avlede Boaz; **12** Boaz avlede Obed; Obed
avlede Isaj; **13** Isaj avlede sin førstefødte Eliab, sin anden
Søn Abinadab, sin tredje Søn, Sjim'a, **14** sin fjerde Søn
Netan'el, sin femte Søn Raddaj, **15** sin sjette Søn Ozem
og sin syvende Søn David; **16** deres Søstre var Zeruja og
Abigajil. Zerujas Sønner: Absjaj, Joab og Asa'el, tre. **17**
Abigajil fødte Amasa, hvis Fader var Ismaeliten Jeter. **18**
Hezrons Søn Kaleb avlede med sin Hustru Azuba Jeriot;
og hendes Sønner var følgende: Jesjer, Sjobab og Ardon.
19 Da Azuba døde, ægtede Kaleb Efrat, som fødte ham
Hur. **20** Hur avlede Uri, og Uri avlede Bezal'el. **21** Derefter

gik Hezron ind til Gileads Fader Makirs Datter, som han ægtede, da han var tresindstyve Aar gammel, og hun fødte ham Segub. **22** Segub avlede Ja'ir, som ejede tre og tyve Byer i Gileads Land. **23** Men Gesjur og Aram fratog dem Ja'irs Teltbyer, Kenat med Smaabyer, tresindstyve Byer. Alle disse var Gileads Fader Makirs Sønner. **24** Efter Hezrons Død gik Kaleb ind til sin Fader Hezrons Hustru Efrata, og hun fødte ham Asjhur, der blev Fader til Tekoa. **25** Jerame'els, Hezrons førstefødtes, Sønner: Ram, den førstefødte, dernæst Buna, Oren og Ozem, hans Brødre. **26** Og Jerame'el havde en anden Hustru ved Navn Atara, som var Moder til Onam. **27** Rams, Jerame'els førstefødtes, Sønner: Ma'az, Jamin og Eker. **28** Onams Sønner: Sjammaj og Jada. Sjammajs Sønner: Nadab og Abisjur. **29** Abisjurs Hustru hed Abihajil; hun fødte ham Aban og Molid. **30** Nadabs Sønner: Seled og Appajim; Seled døde barnløs. **31** Appajims Sønner: Jisj'i. Jisj'is Sønner: Sjesjan. Sjesjans Sønner: Alaj. **32** Sjammajs Broder Jadas Sønner: Jeter og Jonatan. Jeter døde barnløs. **33** Jonatans Sønner: Pelet og Zaza. Det var Jerame'els Efterkommere. **34** Sjesjan havde kun Døtre, ingen Sønner. Men Sjesjan havde en ægyptisk Træl ved Navn Jarha, **35** og Sjesjan gav sin Træl Jarha sin Datter til Ægte, og hun fødte ham Attaj. **36** Attaj avlede Natan; Natan avlede Zabad; **37** Zabad avlede Eflal; Eflal avlede Obed; **38** Obed avlede Jehu; Jehu avlede Azarja; **39** Azarja avlede Helez; Helez avlede El'asa; **40** El'asa avlede Sismaj; Sismaj avlede Sjallum; **41** Sjallum avlede Jekamja; Jekamja avlede Elisjama. **42** Jerame'els Broder Kalebs Sønner: Maresja, hans førstefødte, som

var Fader til Zif. Maresjas Sønner: Hebron. **43** Hebrons Sønner: Kora, Tappua, Rekem og Sjema. **44** Sjema avlede Raham, der var Fader til Jorkeam. Rekem avlede Sjammaj. **45** Sjammajs Søn var Maon, som var Fader til Bet-Zur. **46** Kalebs Medhustru Efa fødte Karan, Moza og Gazez; Karan avlede Gazez. **47** Jadajs Sønner: Regem, Jotam, Gersjan, Pelet, Efa og Sja'af. **48** Kalebs Medhustru Ma'aka fødte Sjeber og Tirhana. **49** Sja'af, Madmannas Fader, avlede Sjeva, Makbenas Fader og Gibeas Fader. Kalebs Datter var Aksa. **50** Det var Kalebs Efterkommere. Hurs, Efratas førstefødtes, Sønner: Sjobal, Kirjat-Jearims Fader, **51** Salma, Betlehems Fader, og Haref, Bet-Gaders Fader. **52** Sjobal, Kirjat-Jearims Fader, havde følgende Sønner: Reaja, Halvdelen af Manahatiterne. **53** Kirjat-Jearims Slægter: Jitriterne, Putiterne, Sjumatiterne og Misjraiterne; fra dem udgik Zor'atiterne og Esjtaoliterne. **54** Salmas Sønner: Betlehem, Netofatiterne, Atarot-Bet-Joab, Halvdelen af Manahatiterne og Zor'iterne. **55** De i Jabez bosatte skriftlærdes Slægter: Tir'atiterne, Sjim'atiterne og Sukatiterne, det er Kiniterne, som nedstammede fra Hammat, Rekabs Slægts Fader.

3 Davids Sønner, som fødtes ham i Hebron, var følgende: Ammon, den førstefødte, som han havde med Ahinoam fra Jizre'el, den anden Daniel, med Abigajil fra Karmel, **2** den tredje Absalom, en Søn af Ma'aka, Kong Talmaj af Gesjurs Datter, den fjerde Adonija, Haggits Søn, **3** den femte Sjefatja, som han havde med Abital, den sjette Jitream, som han havde med sin Hustru Egla. **4** Seks fødtes ham i Hebron, hvor han herskede syv Aar og seks

Maaneder. Tre og tredive Aar herskede han i Jerusalem. **5** Følgende fødtes ham i Jerusalem: Sjim'a, Sjobab, Natan og Salomo, hvilke fire han havde med Ammiels Datter Batsjua; **6** fremdeles Jibhar, Elisjama, Elifelet, **7** Noga, Nefeg, Jafia, **8** Elisjama. Be'eljada og Elifelet, i alt ni. **9** Det var alle Davids Sønner foruden Medhustruernes Sønner; og Tamar var deres Søster. **10** Salomos Søn Rehabeam, hans Søn Abija, hans Søn Asa, hans Søn Josafat, **11** hans Søn Joram, hans Søn Ahazja, hans Søn Joas, **12** hans Søn Amazja, hans Søn Azarja, hans Søn Jotam, **13** hans Søn Akaz, hans Søn Ezekias, hans Søn Manasse, **14** hans Søn Amon, hans Søn Josias. **15** Josias's Sønner: Johanan, den førstefødte, den anden Jojakim, den tredje Zedekias, den fjerde Sjallum. **16** Jojakims Sønner: Hans Søn Jekonja, hans Søn Zedekias. **17** Den fængslede Jekonjas Sønner: Hans Søn Sjealtiel, **18** Malkiram, Pedaja, Sjen'azzar, Jekamja, Hosjama og Nedabja. **19** Pedajas Sønner: Zerubbabel og Sjim'i. Zerubbabels Sønner: Mesjullam og Hananja og deres Søster Sjelomit. **20** Mesjullams Sønner: Hasjuba, Ohel, Berekja, Hasadja og Jusjab-Hesed, fem. **21** Hananjas Sønner: Pelatja, Jesja'ja, Refaja, Arnan, Obadja og Sjekanja. **22** Sjekanjas Sønner: Sjemaja, Hattusj, Jig'al, Baria, Nearja og Sjafat, seks. **23** Nearjas Sønner: Eljoenaj, Hizkija og Azrikam, tre. **24** Eljoenajs Sønner: Hodavja, Eljasjib, Pelaja, Akkub, Johanan, Delaja og Anani, syv.

4 Judas Sønner: Perez, Hezron, Karmi, Hur og Sjobal. **2** Sjobals Søn Reaja avlede Jahat; Jahat avlede Ahumaj og Lahad. Det var Zor'atiternes Slægter. **3** Etams Fader Hurs Sønner var følgende: Jizre'el, Jisjma og Jidbasj; deres

Søster hed Hazlelponi; **4** og Penuel, Gedors Fader, og Ezer, Husjas Fader; det var Efratas førstefødte Hurs, Betlehems Faders, Sønner. **5** Asjhur, Tekoas Fader, havde to Hustruer: Hel'a og Na'ara. **6** Na'ara fødte ham Ahuzzam, Hefer, Temeni og Ahasjtariterne; det var Na'aras Sønner. **7** Hel'as Sønner: Zeret, Zohar, Etnan og Koz. **8** Koz avlede Anub, Hazzobeba og Aharhels, Harums Søns, Slægter. **9** Jabez var mere anset end sine Brødre. Hans Moder havde givet ham Navnet Jabez, idet hun sagde: »Jeg har født ham med Smerte!« **10** Jabez paakaldte Israels Gud saaledes: »Gid du vilde velsigne mig rigeligt og gøre mit Omraade stort, lade din Haand være med mig og fri mig fra Ulykke, saa der ikke voldes mig Smerte!« Og Gud gav ham alt, hvad han bad om. **11** Kelub, Sjuhas Broder, avlede Mehir, det er Esjtons Fader. **12** Esjton avlede Bet-Rafa, Pasea og Tehinna, Fader til Nahasj's By; det er Mændene fra Reka. **13** Kenaz's Sønner: Otniel og Seraja. Otniels Sønner: Hatat og Meonotaj. **14** Meonotaj avlede Ofra. Seraja avlede Joab, Fader til Ge-Harasjim; de var nemlig Haandværkere. **15** Jefunnes Søn Kalebs Sønner: Ir, Ela og Na'am. Elas Sønner ... og Kenaz. **16** Perez's Sønner: Jehallel'el og Ezra. Je'hallel'els Sønner: Zif, Zifa, Tireja og Asar'el. **17** Ezras Sønner: Jeter, Mered og Efer. Jeter avlede Mirjam, Sjammaj og Jisjba, Esjtemoas Fader. **18** Hans judæiske Hustru fødte Jered, Gedors Fader, Heber, Sokos Fader, og Jekutiel, Zanoas Fader. Sønnerne af Faraos Datter Bitja, som Mered ægtede, var følgende: .... **19** Hodijas Hustrus, Ke'ilas Fader Nahams Søsters, Sønner var følgende: Garmiten og Ma'akatiten Esjtemoa. **20** Sjimons

Sønner: Amnon og Rinna, Benhanan og Tilon. Jisj'is Sønner: Zohet. Zohets Søn: ... . **21** Judas Søn Sjelas Sønner: Er, Lekas Fader, Lada, Maresjas Fader Linnedvæveriets Slægter af Asjbeas Hus, **22** Jokim, Kozebas Mænd og Joasj og Saraf, som herskede over Moab og vendte tilbage til Betlehem. Det er jo gamle Begivenheder. **23** Dette er Pottemagerne og Beboerne i Neta'im og Gedera; de boede der i Kongens Nærhed og stod i hans Tjeneste. **24** Simeons Sønner: Nemuel, Jamin, Jarib, Zera og Sja'ul; **25** hans Søn Sjallum, hans Søn Mibsam, hans Søn Misjma. **26** Misjmas Sønner: Hans Søn Hammuel, hans Søn Zakkur, hans Søn Sjim'i. **27** Sjim'i havde seksten Sønner og seks Døtre; men hans Brødre havde ikke mange Sønner, og deres hele Slægt blev ikke saa talrig som Judæerne. **28** De boede i Be'ersjeba Molada, Hazar-Sjual, **29** Bilha, Ezem, Tolad, **30** Betuel, Horma, Ziklag, **31** Bet-Markabot, Hazar-Susim, Bet-Bir'i og Sja'arajim — det var indtil Davids Regering deres Byer **32** med Landsbyer — fremdeles Etam, Ajin, Rimmon, Token og Asjan, fem Byer; **33** desuden alle deres Landsbyer, som laa rundt om disse Byer indtil Ba'al. Det var deres Bosteder; og de havde deres egen Slægtebog. **34** Fremdeles: Mesjobab, Jamlek, Amazjas Søn Josja, **35** Joel, Jehu, en Søn af Josjibja, en Søn af Seraja, en Søn af Asiel, **36** Eljoenaj, Ja'akoba, Jesjohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel, Benaja **37** og Ziza, en Søn af Sjif'i, en Søn af Allon, en Søn af Jedaja, en Søn af Sjimri, en Søn af Sjemaja; **38** de her ved Navn nævnte var Øverster i deres Slægter, efter at deres Fædrenehuse havde bredt sig stærkt. **39** Da de engang drog i Retning af Gerar østen

for Dalen for at søge Græsning til deres Smaakvæg, **40** fandt de fed og god Græsning, og Landet var udstrakt, og der var Fred og Ro, da de tidligere Beboere nedstammede fra Kam. **41** I Kong Ezekias af Judas Dage drog de her ved Navn nævnte hen og overfaldt deres Telte og slog Me'uniterne, som de traf der, og de lagde Band paa dem, saa de nu ikke mere er til; derefter bosatte de sig i deres Land, da der var Græsning til deres Smaakvæg. **42** Af dem, af Simeoniterne, drog 500 Mand til Se'irs Bjerge under Ledelse af Pelatja, Nearja, Refaja og Uzziel, Jisj'is Sønner, **43** og de nedhuggede de sidste Amalekiter, der var tilbage; og de bosatte sig der og bor der den Dag i Dag.

5 Rubens, Israels førstefødtes, Sønner — han var nemlig den førstefødte, men da han vanærede sin Faders Leje, gaves hans Førstefødselsret til Israels Søn Josefs Sønner, dog ikke saaledes, at de i Slægtebogen opføres som førstefødte; **2** thi Juda herskede over sine Brødre, og af hans Midte skulde Fyrsten tages, men Førstefødselsretten blev Josefs — **3** Rubens, Israels førstefødtes, Sønner: Hanok, Pallu, Hezron og Karmi. **4** Joels Sønner: Hans Søn Sjemaja, hans Søn Gog, hans Søn Sjim'i **5** hans Søn Mika, hans Søn Reaja, hans Søn Ba'al, **6** hans Søn Be'era, hvem Assyrerkongen Tillegat-Pilneser førte i Landflygtighed, da han var Rubeniternes Øverste. **7** Og hans Brødre efter deres Slægter, som de var optegnede i Slægtebogen efter deres Nedstamning Først Je'iel, dernæst Zekarja **8** og Bela, en Søn af Azaz, en Søn af Sjema, en Søn af Joel, som boede i Aroer og hen til Nebo og Ba'al-Meon; **9** og mod Øst naaede det Omraade, hvor han boede, hen imod

Ørkenegnene, der strækker sig over mod Eufratfloden;
thi de havde talrige Hjorde i Gileads Land. **10** I Sauls
Dage førte de Krig med Hagriterne, og disse faldt i deres
Haand; saa bosatte de sig i deres Telte paa hele Gileads
Østside. **11** Gads Sønner, som boede lige over for dem i
Basans Land indtil Salka: **12** Først Joel, dernæst Sjafam,
Ja'naj og Sjafat i Basan; **13** og deres Brødre efter deres
Fædrenehuse: Mikael, Mesjullam, Sjeba, Joraj, Jakan, Zia
og Eber, syv. **14** De var Sønner af Abihajil, en Søn af Huri,
en Søn af Jaroa, en Søn af Gilead, en Søn af Mikael, en
Søn af Jesjisjaj, en Søn af Jado, en Søn af Buz. **15** Ahi,
en Søn af Abdiel, en Søn af Guni, var Overhoved for
deres Fædrenehuse. **16** De boede i Gilead, i Basan og
Smaabyerne det og i alle Sirjons Græsgange, saa langt
de strækker sig. **17** De indførtes alle i Slægtebog i Kong
Jotam af Judas og Kong Jeroboam af Israels Dage. **18**
Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme, alle
de krigsdygtige Mænd, der har Skjold og Sværd, spændte
Bue og var øvet i Kamp, 44 760 Mand, der kunde drage
i Kamp, **19** førte Krig med Hagriterne, Jetur, Nafisj og
Nodab; **20** og de fik Hjælp imod dem, saa at Hagriterne og
alle deres Forbundsfæller overgaves i deres Haand, thi de
raabte til Gud i Kampen, og han bønhørte dem, fordi de
slog deres Lid til ham. **21** Saa tog de deres Hjorde, 50
000 Kameler, 250 000 Stykker Smaakvæg, 2000 Æsler og
100 000 Mennesker som Bytte. **22** Der skete nemlig et
stort Mandefald, thi Gud havde villet Krigen; og de boede
nu i Landet i deres Sted lige til Landflygtigheden. **23**
Manasses halve Stammes Sønner boede i Landet fra Basan

til Ba'al-Hermon, Senir og Hermonbjerget; de var talrige.
24 Overhovederne for deres Fædrenehuse var følgende:
Efer, Jisj'i, Eliel, Azriel, Jirmeja, Hodavja og Jadiel, dygtige
Krigere og navnkundige Mænd, Overhoveder for deres
Fædrenehuse. **25** Men de var deres Fædres Gud utro og
bolede med de Guder, der dyrkedes af Landets Folkeslag,
som Gud havde udryddet foran dem. **26** Da æggede Israels
Gud Assyrerkongerne Puls og Tillegat-Pilnesers Sind,
saa han slæbte dem bort, Rubeniterne, Gaditerne og
Manasses halve Stamme, og bragte dem til Hala, Habor,
Hara og Gozan-floden, hvor de er den Dag i Dag.

6 Levis Sønner: Gerson, Kehat og Merari. **2** Kehats
Sønner: Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel. **3** Amrams Børn:
Aron, Moses og Mirjam. Arons Sønner: Nadab, Abihu,
Eleazar og Itamar. **4** Eleazar avlede Pinehas; Pinehas
avlede Abisjua; **5** Abisjua avlede Bukki; Bukki avlede Uzzi;
6 Uzzi avlede Zeraja; Zeraja avlede Merajot; **7** Merajot
avlede Amarja; Amarja avlede Ahitub; **8** Ahitub avlede
Zadok; Zadok avlede Ahima'az; **9** Ahima'az avlede Azarja;
Azarja avlede Johanan; **10** Johanan avlede Azarja, der var
Præst i det Tempel, Salomo byggede i Jerusalem; **11** Azarja
avlede Amarja; Amarja avlede Ahitub; **12** Ahitub avlede
Zadok; Zadok avlede Sjallum; **13** Sjallum avlede Hilkija;
Hilkija avlede Azarja; **14** Azarja avlede Seraja; Seraja
avlede Jozadak, **15** Men Jozadak drog med, da HERREN lod
Juda og Jerusalem føre i Landflygtighed af Nebukadnezar.
16 Levis Sønner: Gerson, Kehat og Merari. **17** Navnene paa
Gersons Sønner var følgende: Libni og Sjim'i. **18** Kehats
Sønner: Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel. **19** Meraris

Sønner: Mali og Musji. Det er Leviternes Slægter efter deres Fædrenehuse. **20** Fra Gerson nedstammede: Hans Søn Libni, hans Søn Jahat, hans Søn Zimma, **21** hans Søn Joa, hans Søn Iddo, hans Søn Zera og hans Søn Jeateraj. **22** Kehats Sønner: Hans Søn Amminadab, hans Søn Kora, hans Søn Assir, **23** hans Søn Elkana, hans Søn Ebjasaf, hans Søn Assir, **24** hans Søn Tahat, hans Søn Uriel, hans Søn Uzzija og hans Søn Sja'ul. **25** Elkanas Sønner: Amasaj og Ahimot, **26** hans Søn Elkana, hans Søn Zofaj, hans Søn Tohu, **27** hans Søn Eliab, hans Søn Jeroham, hans Søn Elkana og hans Søn Samuel. **28** Samuels Sønner: Joel, den førstefødte, og den anden Abija. **29** Meraris Sønner: Mali, hans Søn Libni, hans Søn Sjim'i, hans Søn Uzza, **30** hans Søn Sjim'a, hans Søn Haggija og hans Søn Asaja. **31** Følgende er de, hvem David overdrog Sangen i HERRENS Hus, efter at Arken havde faaet et Hvilested, **32** og som gjorde Tjeneste foran Aabenbaringsteltets Bolig som Sangere, indtil Salomo byggede HERRENS Hus i Jerusalem; de udførte deres Tjeneste efter de Forskrifter, der var dem givet. **33** De, som udførte denne Tjeneste, og deres Sønner var følgende: Af Kehatiterne Sangeren Heman, en Søn af Joel, en Søn af Samuel, **34** en Søn af Elkana, en Søn af Jeroham, en Søn af Eliel, en Søn af Toa, **35** en Søn af Zuf, en Søn af Elkana, en Søn af Mahat, en Søn af Amasaj, **36** en Søn af Elkana, en Søn af Joel, en Søn af Azarja, en Søn af Zefanja, **37** en Søn af Tahat, en Søn af Assir, en Søn af Ebjasaf, en Søn af Kora, **38** en Søn af Jizhar, en Søn af Kehat, en Søn af Levi, en Søn af Israel. **39** Hans Broder Asaf, der havde Plads til højre

for ham: Asaf, en Søn af Berekja, en Søn af Sjim'a, **40** en Søn af Mikael, en Søn af Ba'aseja, en Søn af Malkija, **41** en Søn af Etni, en Søn af Zera, en Søn af Adaja, **42** en Søn af Etan, en Søn af Zimma, en Søn af Sjim'i, **43** en Søn af Jahat, en Søn af Gerson, en Søn af Levi. **44** Deres Brødre, Meraris Sønner, der havde Plads til venstre: Etan, en, Søn af Kisji en Søn af Abdi, en af Malluk, **45** en Søn af Hasjabja, en Søn af Amazja, en Søn af Hilkija, **46** en Søn af Amzi, en Søn af Bani, en Søn af Sjemer, **47** en Søn af Mali en Søn af Musji, en Søn af Merari, en Søn af Levi. **48** Deres Brød Leviterne var pligtige at gøre alt Arbejdet ved Guds Hus's Bolig; **49** men Aron og hans Sønner ofrede Røgofre paa Brændofferalteret og Røgofferalteret, de udførte alt Arbejde i det Allerhelligste og skaffede Israel Soning, ganske som Guds Tjener Moses havde paabudt. **50** Arons Sønner var følgende: Hans Søn Eleazar, hans Søn Pinehas, hans Søn Abisjua, **51** hans Søn Bukki, hans Søn Uzzi, hans Søn Zeraja, **52** hans Søn Merajot, hans Søn Amarja, hans Søn Ahitub, **53** hans Søn Zadok og hans Søn Ahima'az. **54** Deres Boliger, deres Teltlejre i deres Omraade var følgende: Arons Sønner af Kehatiternes Slægt — thi, for dem faldt Loddet først — **55** gav man Hebron i Judas Land med tilhørende Græsmarker; **56** men Byens Landomraade og Landsbyer gav man Kaleb, Jefunnes Søn. **57** Arons Sønner gav man Tilflugtsbyen Hebron, Libna med Græsmarker, Jattir, Esjtemoa med Græsmarker, **58** Hilen med Græsmarker, Debir med Græsmarker, **59** Asjan med Græsmarker, Jutta med Græsmarker og Bet-Sjemesj med Græsmarker: **60**

Af Benjamins Stamme: Gibeon med Græsmarker, Geba
med Græsmarker, Alemet med Græsmarker og Anatot
med Græsmarker. I alt tretten Byer med Græsmarker.
61 Kehats øvrige Sønner tilfaldt efter deres Slægter ved
Lodkastning ti Byer af Efraims og Dans Stammer og
Manasses halve Stamme. **62** Gersons Sønner tilfaldt efter
deres Slægter tretten Byer af Issakars, Asers og Naftalis
Stammer og Manasses halve Stamme i Basan. **63** Meraris
Sønner tilfaldt efter deres Slægter ved Lodkastning tolv
Byer af Rubens, Gads og Zebulons Stammer. **64** Saa gav
Israeliterne Leviterne Byerne med Græsmarker. **65** De gav
dem ved Lodkastning af Judæernes, Simeoniternes og
Benjaminiternes Stammer de ovenfor nævnte Byer. **66**
Kehatiternes Slægter fik de dem ved Lodkastning tildelte
Byer af Efraims Stamme; **67** man gav dem Tilflugtsbyen
Sikem med Græsmarker i Efraims Bjerge, Gezer med
Græsmarker, **68** Jokmeam med Græsmarker. Bet-Horon
med Græsmarker, **69** Ajjalon med Græsmarker og Gat:
Rimmon med Græsmarker; **70** af Manasses halve Stamme
Aner med Græsmarker og Jibleam med Græsmarker; det
tilfaldt de øvrige Kehatiters Slægter. **71** Gersoniterne
efter deres Slægter tilfaldt af den anden Halvdel af
Manasses Stamme Golan i Basan med Græsmarker og
Asjtarot med Græsmarker; **72** af Issakars Stamme Kedesj
med Græsmarker, Dobrat med Græsmarker, **73** Jarmut
med Græsmarker og En-Gannim med Græsmarker; **74**
af Asers Stamme Masjal med Græsmarker, Abdon med
Græsmarker, **75** Hukok med Græsmarker og Rehob med
Græsmarker; **76** af Naftalis Stamme Kedesj i Galilæa med

Græsmarker, Hammot med Græsmarker og Kirjatajim med Græsmarker. **77** De øvrige Leviter, Merariterne, tilfaldt af Zebulons Stamme Rimmon med Græsmarker og Tabor med Græsmarker; **78** og hinsides Jordan over for Jeriko, østen for Jordan, af Rubens Stamme Bezer i Ørkenen med Græsmarker, Jaza med Græsmarker, **79** Kedemot med Græsmarker og Mefa'at med Græsmarker; **80** af Gads Stamme Ramot i Gilead med Græsmarker, Mahanajim med Græsmarker, **81** Hesjbon med Græsmarker og Ja'zer med Græsmarker.

7 Issakars Sønner var: Tola, Pua, Jasjub og Sjimron, fire. **2** Tolas Sønner: Uzzi, Refaja, Jeriel, Jamaj, Jibsam og Sjemuel, Overhoveder for Tolas Fædrenehuse, dygtige Krigere. Efter deres Slægtebøger udgjorde deres Tal paa Davids Tid 22 600. **3** Uzzis Sønner: Jizraja, Jizrajas Sønner Mikael, Obadja, Joel og Jissjija, fem, alle sammen Overhoveder. **4** Til dem hørte efter deres Slægtebøger, efter deres Fædrenehuse, krigsrustede Skarer, 36 000; de havde nemlig mange Kvinder og Børn. **5** Deres Brødre, alle Issakars Slægter, var dygtige Krigere; de, som var indført i deres Slægtebog, udgjorde i alt 87 000. **6** Benjamins Sønner: Bela, Beker og Jediael, tre. **7** Belas Sønner: Ezbon, Uzzi, Uzziel Jerimot og Iri, fem, Overhoveder for Fædrenehuse, dygtige Krigere; de, som var indført i deres Slægtebog, udgjorde 22 034. **8** Bekers Sønner: Zemira, Joasj, Eliezer, Eljoenaj, Omri, Jeremot, Abija, Anatot og Alemet; alle disse var Bekers Sønner; **9** de, som var indført i deres Slægtebog efter deres Slægter, Overhovederne for Fædrenehusene, dygtige Krigere, udgjorde 20 200. **10**

Jediaels Sønner: Bilhan; Bilhans Sønner: Je'usj, Binjamin,
Ehud, Kena'ana, Zetan, Tarsjisj og Ahisjahar; **11** alle disse
var Jediaels Sønner, Overhoveder for deres Fædrenehuse,
dygtige Krigere, 17 200 øvede Krigere. **12** Og Sjuppim og
Huppim var Irs Sønner, og Husjim var Ahers Sønner. **13**
Naftalis Sønner var: Jahaziel, Guni, Jezer og Sjallum. Bilhas
Sønner: ..... . **14** Manasses Sønner, som hans aramaiske
Medhustru fødte: Hun fødte Makir, Gileads Fader. **15**
Gilead ægtede en Kvinde ved Navn Ma'aka; hans Søster
hed Hammoleket, og hans Broder hed Zelofhad; Zelofhad
havde kun Døtre. **16** Gileads Hustru Ma'aka fødte en Søn,
som hun kaldte Peresj, medens hans Broder hed Sjeresj;
hans Sønner var Ulam og Rekem. **17** Ulams Sønner:
Bedan. Det var Sønner af Gilead, en Søn af Makir, en Søn
af Manasse. **18** Hans Søster Hammoleket fødte Isjhod,
Abiezer og Mala. **19** Sjemidas Sønner: Ajan, Sjekem, Likhi
og Ani'am. **20** Efraims Sønner: Sjutela hans Søn Bered,
hans Søn Tahat, hans Søn El'ada, hans Søn Tahat, **21** hans
Søn Zabad, hans Søn Sjutela — og Ezer og El'ad. Dem
dræbte Mændene fra Gat, de indfødte i Landet, fordi de
var draget ned for at tage deres Hjorde. **22** Deres Fader
Efraim sørgede i lang Tid over dem, og hans Brødre kom
for at trøste ham. **23** Saa gik han ind til sin Hustru, og
hun blev frugtsommelig og fødte en Søn, som han kaldte
Beri'a, fordi hans Hus var i Ulykke, da det skete. **24** Hans
Datter var Sje'era, som byggede Nedre— og Øvre-Bet-
Horon og Uzzen-Sje'era. **25** Hans Søn var Refa, hans Søn
Resjef, hans Søn Tela, hans Søn Tahan, **26** hans Søn Ladan,
hans Søn Ammihud, hans Søn Elisjama, **27** hans Søn Nun,

hans Søn Josua. **28** Deres Besiddelser og Boliger var Betel med Smaabyer, mod Øst Na'aran, mod Vest Gezer med Smaabyer, fremdeles Sikem med Smaabyer indtil Ajja med Smaabyer; **29** langs Manassiternes Grænse Bet-Sjean med Smaabyer, Ta'anak med Smaabyer, Megiddo med Smaabyer og Dor med Smaabyer. I dem boede Israels Søn Josefs Sønner. **30** Asers Sønner: Jimna, Jisjva, Jisjvi og Beri'a og deres Søster Sera. **31** Beri'as Sønner: Heber og Malkiel, som var Birzajits Fader. **32** Heber avlede Jaflet, Sjomer, Hotam og deres Søster Sjua. **33** Jaflets Sønner: Pasak, Bimhal og Asjvat; det var Jaflets Sønner. **34** Sjemers Sønner: Ahi, Roga, Hubba og Aram. **35** Hans Broder Hotams Sønner: Zofa, Jimna, Sjelesj og Amal. **36** Zofas Sønner: Sua, Harnefer, Sjual, Beri, Jimra, **37** Bezer, Hod, Sjamma, Sjilsja, Jitran og Be'era. **38** Jeters Sønner: Jefunne, Pispa og Ara. **39** Ullas Sønner: Ara, Hanniel og Rizja. **40** Alle disse var Asers Sønner. Overhoveder for Fædrenehusene, udsøgte dygtige Krigere, Overhoveder for Øversterne. De, der var indført i Slægtebogen som brugelige til Krigstjeneste, talte 26 000.

8 Benjamin avlede Bela, den førstefødte, Asjbel den anden, Ahiram den tredje, **2** Noha den fjerde og Rafa den femte. **3** Bela havde Sønner: Ard, Gera, Ehuds Fader, **4** Abisjua, Na'aman, Ahoa, **5** Gera, Sjefufan og Hufam. **6** Ehuds Sønner var følgende — de var Overhoveder for Fædrenehusene blandt Gebas Indbyggere, men førtes bort til Manahat, **7** da Na'aman, Ahija og Gera førte dem bort —: Han avlede Uzza og Ahihud. **8** Sjaharajim avlede paa Moabs Slette — efter at han havde sendt sine

Hustruer Husjim og Ba'ara bort — **9** han avlede med sin
Hustru Hodesj: Jobab, Zibja, Mesja, Malkam, **10** Je'uz,
Sakeja og Mirma; det var hans Sønner, Overhoveder for
Fædrenehuse; **11** og med Husjim avlede han Abitub og
Elpa'al. **12** Elpa'als Sønner: Eber, Misj'am og Sjemer, som
byggede Ono og Lod med Smaabyer. **13** Beri'a og Sjema
var Overhoveder for Fædrenehusene blandt Indbyggerne
i Ajjalon; det var dem, der slog Indbyggerne i Gat paa
Flugt. **14** Deres Brødre var Elpa'al, Sjasjak og Jeremot.
15 Og Zebadja, Arad, Eder, **16** Mikael, Jisjpa og Joha var
Beri'as Sønner. **17** Zebadja, Mesjullam, Hizki, Heber, **18**
Jisjmeraj, Jizli'a og Jobab var Elpa'als Sønner. **19** Jakim,
Zikri, Zabdi, **20** Eljoenaj, Zilletaj, Eliel, **21** Adaja, Beraja
og Sjimrat var Sjim'is Sønner. **22** Jisjpan, Eber, Eliel, **23**
Abdon, Zikri, Hanan, **24** Hananja, Elam, Antotija, **25** Jifdeja
og Penuel var Sjasjaks Sønner. **26** Sjamsjeraj, Sjeharja,
Atalja, **27** Ja'aresjja, Elija og Zikri var Jerohams Sønner. **28**
Disse var Overhoveder for Fædrenehuse, Overhoveder
efter deres Slægter; de boede i Jerusalem. **29** I Gibeon
boede Je'uel, Gibeons Fader, hvis Hustru hed Ma'aka; **30**
hans førstefødte Søn var Abdon, dernæst Zur, Kisj, Ba'al,
Ner, Nadab, **31** Gedor, Ajo, Zeker og Miklot. **32** Miklot
avlede Sjim'a. Ogsaa disse boede over for deres Brødre
sammen med deres Brødre i Jerusalem. **33** Ner avlede
Kisj. Kisj avlede Saul. Saul avlede Jonatan, Malkisjua,
Abinadab og Esjba'al. **34** Jonatans Søn var Meribba'al.
Meribba'al avlede Mika. **35** Mikas Sønner: Piton, Melek,
Ta'rea og Ahaz. **36** Ahaz avlede Jehoadda. Jehoadda avlede
Alemet, Azmavet og Zimri. Zimri avlede Moza. **37** Moza

avlede Bin'a, hans Søn var Rafa hans Søn El'asa, hans Søn Azel. **38** Azel havde seks Sønner, hvis Navne var Azrikam, Bokeru, Jisjmael, Sjearja, Obadja og Hanan; alle disse var Azels Sønner. **39** Hans Broder Esjeks Sønner: Ulam, den førstefødte, Je'usj den anden og Elifelet den tredje. **40** Ulams Sønner var dygtige Krigere, der spændte Bue og havde mange Sønner og Sønnesønner. Alle disse var Benjamins Sønner.

9 Alle Israeliter blev indført i Slægtebøger og findes optegnede i Israels Kongers Bog. Men Juda blev ført i Landflygtighed til Babel for sin Utroskabs Skyld. **2** De tidligere Indbyggere, som levede paa deres Ejendom i deres Byer: Israel, Præsterne, Leviterne og Tempeltrællene. **3** I Jerusalem boede af Judæere, Benjaminiter, Efraimiter og Manassiter følgende. **4** Af Judæerne: Utaj, en Søn af Ammihud, en Søn af Omri, en Søn af Imri, en Søn af Bani, en af Judas Søn Perez's Sønner. **5** Af Sjelaniterne: Den førstefødte Asaja og hans Sønner. **6** Af Zeraiterne: Je'uel og deres Brødre, 690. **7** Af Benjaminiterne: Sallu, en Søn af Mesjullam, en Søn af Hodavja, en Søn af Hassenua; **8** Jibneja, en Søn af Jeroham; Ela, en Søn af Mikris Søn Uzzi; Mesjullam, en Søn af Sjefatja, en Søn af Re'uel, en Søn af Jibneja; **9** desuden deres Brødre efter deres Slægter, 956. Alle disse Mænd var Overhoveder for deres Fædrenehuse. **10** Af Præsterne: Jedaja, Jojarib, Jakin, **11** Azarja, en Søn af Hilkija, en Søn af Mesjullam, en Søn af Zadok, en Søn af Merajot, en Søn af Ahitub, Øversten over Guds Hus; **12** Adaja, en Søn af Jeroham, en Søn af Pasjhur, en Søn af Malkija; Masaj, en

Søn af Adiel, en Søn af Jazera, en Søn af Mesjullam, en Søn af Mesjillemit, en Søn af Immer; **13** desuden deres Brødre, Overhovederne for deres Fædrenehuse, 1760, dygtige Mænd til Tjenesten i Guds Hus. **14** Af Leviterne: Sjemaja, en Søn af Hassjub, en Søn at Azrikam, en Søn af Hasjabja af Merariterne, **15** Bakbakkar, Heresj, Galal, Mattanja en Søn af Mika, en Søn af Zikri, en Søn af Asaf, **16** Obadja, en Søn af Sjemaja, en Søn af Galal, en Søn af Jedutun, og Berekja, en Søn af Asa, en Søn af Elkana, som boede i Netofatiternes Landsbyer. **17** Dørvogterne: Sjallum, Akkub, Talmon og Ahiman og deres Brødre; Sjallum var Overhovedet **18** og har endnu sin Plads ved Kongeporten mod Øst. Det var Dørvogterne i Leviternes Lejre. **19** Sjallum, en Søn af Kore, en Søn af Ebjasaf, en Søn af Kora, og hans Brødre af hans Fædrenehus, Koraiterne, havde Vagttjenesten ved Teltets Tærskler; deres Fædre havde nemlig holdt Vagt ved Indgangen til HERRENS Lejr; **20** Pinehas, Eleazars Søn — HERREN være med ham! — var fordum deres Øverste; **21** Mesjelemjas Søn Zekarja var Dørvogter ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. **22** Tilsammen udgjorde de, der var udvalgt til at holde Vagt ved Tærsklerne, 212. De indførtes i de res Slægtebøger i deres Landsbyer. David og Seeren Samuel indsatte dem i deres Embede; **23** de og deres Sønner holdt Vagt ved Portene til HERRENS Hus, Teltboligen. **24** Dørvogterne stod mod alle fire Verdenshjørner, mod Øst, Vest, Nord og Syd, **25** og deres Brødre i deres Landsbyer skulde fra Tid til anden, syv Dage ad Gangen, møde for at staa dem bi; **26** thi hine fire Øverster for Dørvogterne gjorde

stadig Tjeneste. Det var Leviterne. Fremdeles havde de
Tilsyn med Kamrene og Forraadsrummene i Guds Hus,
27 og de overnattede rundt omkring Guds Hus, thi de
havde det Hverv at holde Vagt, og de skulde lukke op
hver Morgen. **28** Nogle af dem havde Tilsyn med de til
Tjenesten hørende Ting og talte dem, baade naar de
gemte dem hen, og naar de tog dem frem. **29** Andre
var sat til at føre Tilsyn med Tingene, alle de hellige
Ting, og med Hvedemelet, Vinen, Olien, Røgelsen og de
vellugtende Stoffer. **30** Nogle af Præsternes Sønner lavede
Salven af de vellugtende Stoffer. **31** En af Leviterne,
Mattitja, Koraiten Sjallums førstefødte Søn, havde det
Hverv at tillave Bagværket. **32** Nogle af deres Brødre
Kehatiterne havde Tilsyn med Skuebrødene og skulde
lægge dem til Rette hver Sabbat. **33** ..... . Det var Sangerne,
Overhovederne for Leviternes Fædrenehuse. De opholdt
sig i Kamrene, fri for anden Gerning, da de havde Tjeneste
Dag og Nat. **34** Det var Overhovederne for Leviternes
Fædrenehuse, Overhoveder efter deres Slægter. De boede
i Jerusalem. **35** I Gibeon boede Je'uel, Gibeons Fader, hvis
Hustru hed Ma'aka; **36** hans førstefødte Søn var Abdon,
dernæst Zur, Kisj, Ba'al, Ner, Nadab, **37** Gedor, Ajo, Zekarja
og Miklot. **38** Miklot avlede Sjim'am. Ogsaa de boede over
for deres Brødre sammen med deres Brødre i Jerusalem.
39 Ner avlede Kisj. Kisj avlede Saul. Saul avlede Jonatan,
Malkisjua, Abinadab og Esjba'al. **40** Jonatans Søn var
Meribba'al. Meribba'al avlede Mika. **41** Mikas Sønner:
Piton, Melek, Ta'rea og Ahaz. **42** Ahaz avlede Jehoadda.
Jehoadda avlede Alemet, Azmavet og Zimri. Zimri avlede

Moza. **43** Moza avlede Bin'a, hans Søn var Refaja, hans
Søn El'asa, hans Søn Azel. **44** Azel havde seks Sønner, hvis
Navne var Azrikam, Bokeru, Jisjmael, Sjearja, Obadja og
Hanan; det var Azels Sønner.

10 Filisterne angreb Israel; og Israels Mænd flygtede for
Filisterne, og de faldne laa rundt om paa Gilboas Bjerg. **2**
Og Filisterne forfulgte Saul og hans Sønner og dræbte
Sauls Sønner, Jonatan, Abinadab og Malkisjua. **3** Kampen
rasede om Saul, og han blev opdaget af Bueskytterne
og grebes af stor Angst for dem. **4** Da sagde Saul til
sin Vaabendrager: »Drag dit Sværd og gennembor mig,
for at ikke disse uomskaarne skal komme og mishandle
mig!« Men Vaabendrageren vilde ikke, thi han gøs tilbage
derfor. Da tog Saul Sværdet og styrtede sig i det, **5** og
da Vaabendrageren saa, at Saul var død, styrtede ogsaa
han sig i sit Sværd og døde. **6** Saaledes fulgtes Saul, hans
tre Sønner og hele hans Slægt i Døden. **7** Men da alle
Israeliterne i Dalen saa, at Israels Mænd var flygtet, og at
Saul og hans Sønner var faldet, forlod de deres Byer og
flygtede, hvorpaa Filisterne kom og besatte dem. **8** Da
Filisterne Dagen efter kom for at plyndre de faldne, fandt
de Saul og hans Sønner liggende paa Gilboas Bjerg. **9** De
plyndrede ham da og tog hans Hoved og Vaaben med sig
og sendte Bud rundt Filisternes Land for at bringe deres
Afguder og Folket Glædesbudet. **10** Vaabnene lagde de i
deres Guds Hus, men Hovedskallen hængte de op i Dagons
Hus. **11** Men da alle de, som boede i Gilead, hørte alt, hvad
Filisterne havde gjort ved Saul, **12** brød alle vaabenføre
Mænd op, og de tog Sauls og hans Sønners Lig ned,

bragte dem med til Jabesj og jordede deres Ben under Terebinten i Jabesj og fastede syv Dage. **13** Saaledes døde Saul for den Utroskabs Skyld, han havde vist HERREN, fordi han ikke havde givet Agt paa HERRENS Ord, ogsaa fordi han havde adspurgt en Aand for at faa et Raad **14** og ikke søgt; Raad hos HERREN. Derfor lod han ham dø, og Kongemagten lod han gaa over til David, Isajs Søn.

11 Derpaa samlede hele Israel sig hos David i Hebron og sagde: »Vi er jo dit Kød og Blod! **2** Allerede før i Tiden, medens Saul var Konge, var det dig, som førte Israel ud i Kamp og hjem igen; og HERREN din Gud sagde til dig: Du skal vogte mit Folk Israel og være Hersker over mit Folk Israel!« **3** Og alle Israels Ældste kom til Kongen i Hebron, og David sluttede i Hebron Pagt med dem for HERRENS Aasyn, og de salvede David til Konge over Israel efter HERRENS Ord ved Samuel. **4** Derpaa drog David med hele Israel til Jerusalem, det er Jebus; der boede Jebusiterne, Landets oprindelige Indbyggere; **5** og Indbyggerne i Jebus sagde til David: »Her kan du ikke trænge ind!« Men David indtog Klippeborgen Zion, det er Davidsbyen. **6** Og David sagde: »Den, der først slaar en Jebusit, skal være Øverste og Hærfører!« Og da Joab, Zerujas Søn, var den første, der steg derop, blev han Øverste. **7** Saa tog David Bolig i Klippeborgen, hvorfor man kaldte den Davidsbyen; **8** og han befæstede Byen hele Vejen rundt fra Millo af; Resten af Byen genopførte Joab. **9** Og David blev mægtigere og mægtigere; Hærskarers HERRE var med ham. **10** Følgende var de ypperste at Davids Helte, som sammen med hele Israel kraftig stod ham bi med at naa Kongedømmet,

saa de fik ham valgt til Konge efter HERRENS Ord til Israel. **11** Navnene paa Davids Helte var følgende: Isjba'al, Hakmonis Søn, Anføreren for de tre; det var ham, som engang svang sit Spyd over 300 faldne paa een Gang. **12** Blandt de tre Helte kom efter ham Ahohiten El'azar, Dodos Søn; **13** han var med David ved Pas-Dammim, dengang Filisterne samlede sig der til Kamp. Marken var fuld af Byg, og Folkene flygtede for Filisterne; **14** men han stillede sig op midt paa Marken og holdt den og huggede Filisterne ned; og HERREN gav dem en stor Sejr. **15** Engang drog tre af de tredive ned til David paa Klippen, til Adullams Hule, medens Filisternes Hær var lejret i Refaimdalen. **16** David var dengang i Klippeborgen, medens Filisternes Foged var i Betlehem. **17** Saa vaagnede Lysten hos David, og han sagde: »Hvem skaffer mig en Drik Vand fra Cisternen ved Betlehems Port?« **18** Da banede de tre Helte sig Vej gennem Filisternes Lejr, øste Vand af Cisternen ved Betlehems Port og bragte David det. Han vilde dog ikke drikke det, men udgød det for HERREN **19** med de Ord: »Gud vogte mig for at gøre det! Skulde jeg drikke de Mænds blod, som har vovet deres Liv? Thi med Fare for deres Liv har de hentet det!« Og han vilde ikke drikke det. Den Daad udførte de tre Helte. **20** Abisjaj, Joabs Broder, var Anfører for de tredive. Han svang sit Spyd over de faldne, og han var navnkundig blandt de tredive; **21** iblandt de tredive var han højt æret, og han var deres Anfører; men de tre naaede han ikke. **22** Benaja, Jojadas Søn, var en tapper Mand fra Kabze'el, der havde udført store Heltegerninger; han

fældede de to Arielsønner fra Moab; og han steg ned og fældede en Løve i en Cisterne, en Dag den var faldet Sne. **23** Ligeledes fældede han Ægypteren, en kæmpestor Mand, fem Alen høj. Ægypteren havde et Spyd som en Væverbom i Haanden, men han gik ned imod ham med en Stok, vristede Spydet ud af Haanden paa ham og dræbte ham med hans eget Spyd. **24** Disse Heltegerninger udførte Benaja, Jojadas Søn, og han var navnkundig iblandt de tredive Helte; **25** iblandt de tredive var han højt æret, men de tre naaede han ikke. David satte ham over sin Livvagt. **26** De tapre Helte var: Asa'el, Joabs Broder; Elhanan, Dodos Søn, fra Betlehem; **27** Haroriten Sjammot; Peloniten Helez; **28** Ira, Ikkesj's Søn, fra Tekoa; Abiezer fra Anatot; **29** Husjatiten Sibbekaj; Ahohiten Ilaj; **30** Maharaj fra Netofa; Heled, Ba'anas Søn, fra Netofa; **31** Itaj, Ribajs Søn, fra det benjaminitiske Gibea; Benaja fra Pir'aton; **32** Huraj fra Nahale-Ga'asj; Abiel fra Araba; **33** Azmavet fra Bahurim; Sja'alboniten Eljaba; **34** Guniten Jasjen; Hararitens Jonatan, Sjammas, Søn; **35** Hararitens Ahi'am, Sakars Søn; Elifal, Urs Søn; **36** Mekeratiten Hefer; Peloniten Ahija; **37** Hezro fra Karmel; Na'araj, Ezbajs Søn; **38** Joel, Natans Broder; Mibhar, Hagritens Søn; **39** Ammoniten Zelek; Naharaj fra Berot, der var Joabs, Zerujas Søns, Vaabendrager; **40** Ira fra Jattir; Gareb fra Jattir; **41** Hetiten Urias; Zabad, Alajs Søn; **42** Rubeniten Adina, Sjizas Søn, et af Rubeniternes Overhoveder over tredive; **43** Hanan, Ma'akas Søn; Mitniten Josjafat; **44** Uzzija fra Asjtarot; Sjama og Je'uel, Aroeriten Hotams Sønner; **45** Jediael, Sjimris Søn, og hans Broder Tiziten

Joha; **46** Mahaviten Eliel; Jeribaj og Josjavja, Elna'ams Sønner; Moabiten Jitma; **47** Eliel, Obed og Ja'asiel fra Zoba.

12 Følgende er de, der kom til David i Ziklag, medens han maatte holde sig skjult for Saul, Kisj's Søn. De hørte til Heltene, som hjalp til i Kampen; **2** de var væbnet med Bue og øvet i Stenkast og Pileskydning baade med højre og venstre Haand; de hørte til Sauls Brødre, Benjaminiterne. **3** Deres Overhoved var Ahiezer; dernæst Joasj, Sjema'as Søn, fra Gibea, Jeziel og Pelet, Azmavets Sønner, Beraka, Jehu fra Anatot, **4** Jisjmaja fra Gibeon, en Helt blandt de tredive og Høvedsmand over de tredive, Jirmeja, Jahaziel, Johanan, Jozabad fra Gedera, **5** El'uzaj, Jerimot, Bealja, Sjemarja, Sjefatja fra Harif, **6** Elkana, Jissjija, Azar'el, Jo'ezer og Jasjobam, Koraiterne, **7** Joela og Zebadja, Sønner af Jeroham fra Gedor. **8** Af Gaditerne sluttede nogle sig dygtige Krigere, øvede Krigsmænd, væbnet med Skjold og Spyd; de var som Løver at se paa og rappe som Gazellerne paa Bjergene. **9** Deres Overhoved var Ezer, Obadja den anden, Eliab den tredje, **10** Masjmanna den fjerde, Jirmeja den femte, **11** Attaj den sjette, Eliel den syvende, **12** Johanan den ottende, Elzabad den niende, **13** Jirmeja den tiende, Makbannaj den ellevte. **14** De var Anførere blandt Gaditerne; den mindste af dem tog det op med hundrede, den største med tusind. **15** Det var dem, der gik over Jordan i den første Maaned, engang den overalt var gaaet over sine Bredder, og slog alle Dalboerne paa Flugt baade mod Øst og Vest. **16** Engang kom nogle Benjaminiter og Judæere til David i Klippeborgen; **17**

David gik ud til dem, tog til Orde og sagde: »Hvis I kommer til mig i fredelig Hensigt, for at hjælpe mig, er jeg af Hjertet rede til at gøre fælles Sag med eder; men er det for at forraade mig til mine Fjender, skønt der ikke er Uret i mine Hænder, da se vore Fædres Gud til og straffe det!« **18** Saa iførte Aanden sig Amasaj, de tredives Anfører, og han sagde: »For dig, David, og med dig, Isajs Søn! Fred, Fred være med dig, og Fred med dine Hjælpere, thi dig hjælper din Gud!« Da tog David imod dem og satte dem i Spidsen for Krigerskaren. **19** Af Manasse gik nogle over til David. Det var, dengang han sammen med Filisterne drog i Kamp mod Saul, uden at han dog blev dem til Hjælp, fordi Filisternes Fyrster efter at have holdt Raadslagning sendte ham bort, idet de sagde: »Det koster vore Hoveder, hvis han gaar over til sin Herre Saul!« **20** Da han saa drog til Ziklag, gik følgende Manassiter over til ham: Adna, Jozabad, Jediael, Mikael, Jozabad, Elihu og Zilletaj, der var Overhoveder for Slægter i Manasse; **21** de hjalp siden David imod Strejfskarerne, thi de var alle dygtige Krigere og blev Førere i Hæren. **22** Der kom nemlig daglig Folk til David for at hjælpe ham, saa det til sidst blev en stor Hær, stor som Guds Hær. **23** Følgende er Tallene paa Førerne for de væbnede Krigere, der kom til David i Hebron for at gøre ham til Konge i Sauls Sted efter HERRENS Bud: **24** Af Judæere, der har Skjold og Spyd, 6800 væbnede Krigere; **25** af Simeoniterne 7100 dygtige Krigshelte; **26** af Leviterne 4600, **27** dertil Øversten over Arons Slægt, Jojada, fulgt af 3700, **28** og Zadok, en ung, dygtig Kriger, med sit Fædrenehus, 22

Førere; **29** af Benjaminiterne, Sauls Brødre, 3000, men de fleste af dem holdt endnu fast ved Sauls Hus; **30** af Efraimiterne 20 800 dygtige Krigere, navnkundige Mænd i deres Fædrenehuse; **31** af Manasses halve Stamme 18 000 navngivne Mænd, der skulde gaa hen og gøre David til Konge; **32** af Issakariterne, der forstod sig paa Tiderne, saa de skønnede, hvad Israel havde at gøre, 200 Førere og alle deres Brødre, der stod under dem; **33** af Zebulon 50 000, øvede Krigere, udrustet med alle Haande Vaaben, med een Vilje rede til Kamp; **34** af Naftali 1000 Førere, fulgt af 37 000 Mænd med Skjold og Spyd; **35** af Daniterne 28 600, udrustede Mænd; **36** af Aser 40 000, øvede Krigere, rustet til Kamp; **37** fra den anden Side af Jordan, fra Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme, 120 000 Mænd med alle Haande Krigsvaaben. **38** Med helt Hjerte og rede til Kamp kom alle disse Krigere til Hebron for at gøre David til Konge over hele Israel; men ogsaa det øvrige Israel var endrægtigt med til at gøre David til Konge. **39** De blev der hos David i tre Dage og spiste og drak, thi deres Brødre havde forsynet dem; **40** ogsaa de, der boede i deres Nærhed lige til Issakar, Zebulon og Naftali, bragte dem Levnedsmidler paa Æsler, Kameler, Muldyr og Okser, Fødevarer af Mel, Figenkager, Rosinkager, Vin, Olie, Hornkvæg og Smaakvæg i Mængde; thi der var Glæde i Israel.

13 Efter at have raadført sig med Tusindførerne og Hundredførerne, alle Øversterne, **2** sagde David til hele Israels Forsamling: »Hvis det tykkes eder godt, og det er HERREN vor Guds Vilje, lad os saa sende Bud til vore

Brødre, der er tilbage i alle Israels Landsdele, og ligeledes
til Præsterne og Leviterne i Byerne, hvor de har deres
Græsmarker, at de skal samles hos os, **3** for at vi kan
bringe vor Guds Ark tilbage til os, thi i Sauls Dage spurgte
vi ikke om den.« **4** Og hele Forsamlingen svarede, at det
skulde man gøre, thi alt Folket fandt Forslaget rigtigt. **5**
Saa samlede David hele Israel lige fra Sjihor i Ægypten til
Egnen ved Hamat for at hente Guds Ark i Kirjat-Jearim. **6**
Derpaa drog David og hele Israel op til Ba'ala, til Kirjat-
Jearim i Juda for der at hente Gud HERRENS Ark, over
hvilken hans Navn er nævnet, han, som troner over
Keruberne. **7** De førte da Guds Ark bort fra Abinadabs Hus
paa en ny Vogn, og Uzza og Ajo kørte Vognen. **8** David og
hele Israel legede af alle Kræfter for Guds Aasyn til Sang
og til Citre, Harper, Pauker, Cymbler og Trompeter. **9** Men
da de kom til Kidons Tærskeplads, rakte Uzza Haanden
ud for at gribe fat i Arken, fordi Okserne snublede. **10** Da
blussede HERRENS Vrede op mod Uzza, og han slog ham,
fordi han rakte Haanden ud mod Arken, og han døde paa
Stedet for Guds Aasyn. **11** Men David græmmede sig over,
at HERREN havde tilføjet Uzza et Brud. Derfor kaldte man
Stedet Perez-Uzza, som det hedder den Dag i Dag. **12** Og
David grebes den Dag af Frygt for Gud og sagde: »Hvor
kan jeg da lade Guds Ark komme hen hos mig!« **13** Og
David flyttede ikke Arken hen hos sig i Davidsbyen, men
lod den sætte ind i Gatiten Obed-Edoms Hus. **14** Guds Ark
blev saa i Obed-Edoms Hus tre Maaneder, og HERREN
velsignede Obed-Edoms Hus og alt, hvad hans var.

14 Kong Hiram af Tyrus sendte Sendebud til David med
Cedertræer og tillige Murere og Tømmermænd for at
bygge ham et Hus. **2** Da skønnede David, at HERREN
havde sikret hans Kongemagt over Israel og højnet hans
Kongedømme for sit Folk Israels Skyld. **3** David tog i
Jerusalem endnu flere Hustruer og avlede flere Sønner
og Døtre. **4** Navnene paa de Børn, han fik i Jerusalem,
er følgende: Sjammua, Sjobab, Natan, Salomo, **5** Jibhar,
Elisjua, Elpelet, **6** Noga, Nefeg, Jafia, **7** Elisjama, Be'eljada
og Elifelet. **8** Men da Filisterne hørte, at David var salvet
til Konge over hele Israel, rykkede de alle ud for at søge
efter ham. Ved Efterretningen herom drog David ud
for at møde dem, **9** medens Filisterne kom og bredte
sig i Refaimdalen. **10** David raadspurgte da Gud: »Skal
jeg drage op mod Filisterne? Vil du give dem i min
Haand?« Og HERREN svarede ham: »Drag op, thi jeg
vil give dem i din Haand!« **11** Saa drog de op til Ba'al-
Perazim, og der slog han dem. Da sagde David: »Gud
har brudt igennem mine Fjender ved min Haand, som
Vand bryder igennem!« Derfor kalder man Stedet Ba'al-
Perazim. **12** Og de lod deres Guder i Stikken der, og David
bød, at de skulde opbrændes. **13** Men Filisterne bredte
sig paa ny i Dalen. **14** Da David atter raadspurgte Gud,
svarede han: »Drag ikke efter dem, men omgaa dem og
fald dem i Ryggen ud for Bakabuskene. **15** Naar du da
hører Lyden af Skridt i Bakabuskenes Toppe, skal du
drage i Kamp, thi saa er Gud draget ud foran dig for at
slaa Filisternes Hær.« **16** David gjorde, som Gud bød, og
de slog Filisternes Hær fra Gibeon til hen imod Gezer. **17**

Og Davids Ry bredte sig i alle Lande, idet HERREN lod Frygt for ham komme over alle Hedningefolkene.

15 Siden byggede han sig Huse i Davidsbyen og beredte Guds Ark et Sted, idet han rejste den et Telt. **2** Ved den Lejlighed sagde David: »Ingen andre end Leviterne maa bære Guds Ark, thi dem har HERREN udvalgt til at bære Guds Ark og til at gøre Tjeneste for ham til evig Tid.« **3** Og David samlede hele Israel i Jerusalem for at føre HERRENS Ark op til det Sted, han havde beredt den. **4** Og David samlede Arons Sønner og Leviterne: **5** Af Kehatiterne Øversten Uriel og hans Brødre, 120; **6** af Merariterne Øversten Asaja og hans Brødre, 220; **7** af Gersoniterne Øversten Joel og hans Brødre, 130; **8** af Elizafans Sønner Øversten Sjemaja og hans Brødre, 200; **9** af Hebrons Sønner Øversten Eliel og hans Brødre, 80; **10** af Uzziels Sønner Øversten Amminadab og hans Brødre, 112. **11** Saa lod David Præsterne Zadok og Ebjatar og Leviterne Uriel, Asaja, Joel, Sjemaja, Eliel og Amminadab kalde **12** og sagde til dem: »I er Overhoveder for Leviternes Fædrenehuse; helliger eder tillige med eders Brødre og før HERRENS, Israels Guds, Ark op til det Sted, jeg har beredt den; **13** det var jo, fordi I ikke var med første Gang, at HERREN vor Gud tilføjede os et Brud; thi vi søgte ham ikke paa rette Maade.« **14** Saa helligede Præsterne og Leviterne sig for at føre HERRENS, Israels Guds, Ark op; **15** og Levis Sønner løftede med Bærestængerne Guds Ark op paa Skuldrene, som Moses havde paabudt efter HERRENS Ord. **16** Fremdeles bød David Leviternes Øverster at lade deres Brødre Sangerne stille sig op med

Musikinstrumenter, Harper, Citre og Cymbler og lade
høje Jubeltoner klinge. **17** Saa lod Leviterne Heman, Joels
Søn, og af hans Brødre Asaf, Berekjas Søn, og af deres
Brødre Merariterne Etan, Kusjajas Søn, stille sig op **18** og
ved Siden af dem deres Brødre af anden Rang Zekarja,
Uzziel, Sjemiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja, Ma'aseja,
Mattitja, Elipelehu og Miknejahu og Dørvogterne Obed-
Edom og Je'iel; **19** Sangerne Heman, Asaf og Etan skulde
spille paa Kobbercymbler, **20** Zekarja, Uzziel, Sjemiramot,
Jehiel, Unni, Eliab, Ma'aseja og Benaja paa Harper al-
alamot; **21** Mattitja, Elipelehu, Miknejahu, Obed-Edom og
Je'iel skulde lede Sangen med Citre al-hassjeminit; **22**
Konanja, Leviternes Øverste over dem, der bar, skulde
lede disse, da han forstod sig derpaa; **23** Berekja og
Elkana skulde være Dørvogtere ved Arken; **24** Præsterne
Sjebanja, Josjafat, Netan'el, Amasaj, Zekarja, Benaja og
Eliezer skulde blæse i Trompeterne foran Guds Ark; og
Obed-Edom og Jehija skulde være Dørvogtere ved Arken.
25 Derpaa drog David, Israels Ældste og Tusindførerne hen
for under Festglæde at lade HERRENS Pagts Ark bringe
op fra Obed-Edoms Hus, **26** og da Gud hjalp Leviterne,
der har HERRENS Pagts Ark, ofrede man syv Tyre og syv
Vædre. **27** David har en fin linned Kappe, ligeledes alle
Leviterne, der har Arken, og Sangerne og Konanja, som
ledede dem, der bar. Og David var iført en linned Efod.
28 Og hele Israel bragte HERRENS Pagts Ark op under
Festjubel og til Hornets, Trompeternes og Cymblernes
Klang, under Harpe— og Citerspil. **29** Men da HERRENS
Pagts Ark kom til Davidsbyen, saa Sauls Datter Mikal ud

af Vinduet, og da hun saa Kong David springe og danse, ringeagtede hun ham i sit Hjerte.

16 De førte saa Guds Pagts Ark ind og stillede den midt i det Telt, David havde rejst den; og de ofrede Brændofre og Takofre for Guds Aasyn. **2** Og da David var færdig med Brændofrene og Takofrene, velsignede han Folket i HERRENS Navn **3** og uddelte til hver enkelt Israelit, baade Mand og Kvinde, en Brødskive, et Stykke Kød og en Rosinkage. **4** Foran HERRENS Ark stillede han nogle af Leviterne til at gøre Tjeneste og til at takke, love og prise HERREN, Israels Gud; **5** Asaf var Leder, og næst efter ham kom Zekarja, saa Uzziel, Sjemiramot, Jehiel, Mattitja, Eliab, Benaja, Obed-Edom og Je'iel med Harper og Citre, medens Asaf lod Cymblerne klinge, **6** og Præsterne Benaja og Jahaziel stadig blæste i Trompeterne foran Guds Pagts Ark. **7** Den Dag, ved den Lejlighed, overdrog David for første Gang Asaf og hans Brødre at lovsynge HERREN. **8** Pris HERREN, paakald hans Navn, gør hans Gerninger kendte blandt Folkeslag! **9** Syng og spil til hans Pris, tal om alle hans Undere, **10** ros jer af hans hellige Navn, eders Hjerte glæde sig, I, som søger HERREN, **11** spørg efter HERREN og hans Magt, søg bestandig hans Aasyn; **12** kom i Hu de Undere, han øved, hans Tegn og hans Munds Domme, **13** I, hans Tjener, Israels Sæd, hans udvalgte, Jakobs Sønner! **14** Han, HERREN, er vor Gud, hans Domme naar ud over Jorden; **15** han ihukommer for evigt sin Pagt, i tusind Slægter sit Tilsagn, **16** Pagten, han slutted med Abraham, Eden, han tilsvor Isak: **17** han holdt dem i Hævd som Ret for Jakob, en evig Pagt for

Israel, **18** idet han sagde: »Dig giver jeg Kana'ans Land
som eders Arvelod.« **19** Da de kun var en liden Hob, kun
faa og fremmede der, **20** og vandred fra Folk til Folk, fra
et Rige til et andet, **21** tillod han ingen at volde dem
Men, men tugted for deres Skyld Konger: **22** »Rør ikke
mine Salvede, gør ikke mine Profeter ondt!« **23** Syng
for HERREN, al Jorden, fortæl om hans Frelse Dag efter
Dag; **24** kundgør hans Ære blandt Folkene, hans Undere
blandt alle Folkeslag! **25** Thi stor og højlovet er HERREN,
forfærdelig over alle Guder; **26** thi alle Folkeslagenes
Guder er Afguder, HERREN er Himlens Skaber. **27** For hans
Aasyn er Højhed og Hæder, Pris og Fryd i hans Helligdom.
28 Giv HERREN, I Folkeslags Slægter, giv HERREN Ære og
Pris, **29** giv HERREN hans Navns Ære, bring Gaver og kom
for hans Aasyn, tilbed HERREN i helligt Skrud, **30** bæv
for hans Aasyn, al Jorden! Han grundfæsted Jorden, den
rokkes ikke. **31** Himlen glæde sig Jorden juble, det lyde
blandt Folkene: »HERREN har vist, han er Konge!« **32**
Havet med dets Fylde bruse, Marken juble og alt, hvad
den bærer. **33** Da fryder sig Skovens Træer for HERRENS
Aasyn, thi han kommer, han kommer at dømme Jorden.
34 Lov HERREN, thi han er god, og hans Miskundhed varer
evindelig! **35** Og sig: »Frels os, vor Frelses Gud, saml os og
fri os fra Folkene, at vi maa love dit hellige Navn; med
Stolthed synge din Pris!« **36** Lovet være HERREN, Israels
Gud, fra Evighed og til Evighed! Da sagde hele Folket:
»Amen!« og: »Lov HERREN!« **37** Saa lod han Asaf og hans
Brødre blive der foran HERRENS Pagts Ark for altid at
gøre Tjeneste foran Arken efter hver Dags Behov; **38** og

Obed-Edom, Jedituns Søn, og Hosa med deres Brødre, i alt otte og tresindstyve, lod han blive som Dørvogtere.
39 Men Præsten Zadok og hans Brødre Præsterne lod han blive foran HERRENS Bolig paa Offerhøjen i Gibeon
40 for daglig, baade Aften og Morgen, at ofre HERREN Brændofre paa Brændofferalteret ganske som det er foreskrevet i den Lov, HERREN havde paalagt Israel; **41** og sammen med dem Heman og Jedutun og de øvrige før nævnte udvalgte Mænd til at love HERREN med Ordene »thi hans Miskundhed varer evindelig!« **42** Og de havde hos sig Trompeter og Cymbler til dem, der spillede, og Instrumenter til Guds Sange; men Jedutuns Sønner var Dørvogtere. **43** Derpaa gik alt Folket hver til sit, og David vendte hjem for at velsigne sit Hus.

17 Engang David sad i sit Hus, sagde han til Profeten Natan: »Se, jeg har et Cedertræshus at bo i, men HERRENS Pagts Ark har Plads i et Telt!« **2** Natan svarede David: »Gør alt, hvad din Hu staar til, thi Gud er med dig!« **3** Men samme Nat kom Guds Ord til Natan saaledes: **4** »Gaa hen og sig til min Tjener David: Saa siger HERREN: Ikke du skal bygge mig det Hus, jeg skal bo i! **5** Jeg har jo ikke haft noget Hus at bo i, siden den Dag jeg førte Israeliterne op, men vandrede med, boende i et Telt. **6** Har jeg, i al den Tid jeg vandrede om blandt alle Israeliterne, sagt til nogen af Israels Dommere, som jeg satte til at vogte mit Folk: Hvorfor bygger I mig ikke et Cedertræshus? **7** Sig derfor til min Tjener David: Saa siger Hærskarers HERRE: Jeg tog dig fra Græsgangen, fra din Plads bag Smaakvæget til at være Fyrste over mit Folk Israel, **8** og jeg var med dig,

overalt hvor du færdedes, og udryddede alle dine Fjender foran dig; jeg vil skabe dig et Navn som de størstes paa Jorden **9** og skaffe mit Folk Israel en Hjemstavn og plante det, saa det kan blive boende paa sit Sted uden mere at skulle forstyrres i sin Ro, og uden at Voldsmænd mere skal ødelægge det som tidligere, **10** dengang jeg satte Dommere over mit Folk Israel; og jeg vil underkue alle dine Fjender. Saa kundgør jeg dig nu: Et Hus vil HERREN bygge dig! **11** Naar dine Dage er omme og du vandrer til dine Fædre, vil jeg efter dig oprejse din Sæd, en af dine Sønner, og grundfæste hans Kongedømme. **12** Han skal bygge mig et Hus, og jeg vil grundfæste hans Trone evindelig. **13** Jeg vil være ham en Fader, og han skal være mig en Søn; og min Miskundhed vil jeg ikke tage fra ham, som jeg tog den fra din Forgænger; **14** jeg vil indsætte ham i mit Hus og mit Kongedømme til evig Tid, og hans Trone skal staa fast til evig Tid!« **15** Alle disse Ord og hele denne Aabenbaring meddelte Natan David. **16** Da gik Kong David ind og dvælede for HERRENS Aasyn og sagde: »Hvem er jeg, Gud HERRE, og hvad er mit Hus, at du har bragt mig saa vidt? **17** Men det var dig ikke nok o Gud, du gav ogsaa din Tjeners Hus Forjættelser for fjerne Tider og lod mig skue kommende Slægter, Gud HERRE! **18** Hvad mere har David at sige dig? Du kender jo dog din Tjener, **19** HERRE! For din Tjeners Skyld, og fordi din Hu stod dertil, gjorde du alt dette store og kundgjorde alle disse store Ting, **20** HERRE! Ingen er som du, og der er ingen Gud uden dig, efter alt hvad vi har hørt med vore Ører. **21** Og hvor paa Jorden findes et Folk som dit

Folk Israel, et Folk, som Gud kom og udfriede og gjorde til sit Folk for at vinde sig et Navn og udføre store og frygtelige Gerninger ved at drive andre Folkeslag bort foran sit Folk, det, du udfriede fra Ægypten? **22** Du har grundfæstet dit Folk Israel som dit, Folk til evig Tid, og du, HERRE, er blevet deres Gud. **23** Saa lad da, HERRE, den Forjættelse, du udtalte om din Tjener og hans Hus, gælde til evig Tid og gør, som du sagde! **24** Da skal dit Navn staa fast og blive stort til evig Tid, saa man siger: Hærskarers HERRE, Israels Gud, Gud over Israel! Og din Tjener Davids Hus skal staa fast for dit Aasyn. **25** Thi du, min Gud, har aabenbaret for din Tjener: Jeg vil bygge dig et Hus! Derfor har din Tjener dristet sig til at bede for dit Aasyn. **26** Derfor, HERRE, du er Gud, du har givet din Tjener denne Forjættelse, **27** saa lad det behage dig at velsigne din Tjeners Hus, at det til evig Tid maa staa fast for dit Aasyn. Thi du, HERRE, har velsignet det, og det bliver velsignet evindelig!«

18 Nogen Tid efter slog David Filisterne og undertvang dem, og han fratog Filisterne Gat med Smaabyer. **2** Fremdeles slog han Moabiterne; og Moabiterne blev Davids skatskyldige Undersaatter. **3** Ligeledes slog David Kong Hadar'ezer af Zoba i Nærheden af Hamat, da han var draget ud for at underlægge sig Egnene ved Eufratfloden. **4** David fratog ham 1000 Vogne, 7000 Ryttere og 20 000 Mand Fodfolk og lod alle Hestene lamme paa hundrede nær, som han skaanede. **5** Og da Aramæerne fra Darmaskus kom Kong Hadar'ezer af Zoba til Hjælp, slog David 22 000 Mand af Aramæerne. **6**

Derpaa indsatte David Fogeder i det darmaskenske Aram,
og Aramæerne blev Davids skatskyldige Undersaatter.
Saaledes gav HERREN David Sejr, overalt hvor han drog
frem. **7** Og David tog de Guldskjolde, Hadar'ezers Folk
havde baaret, og bragte dem til Jerusalem; **8** og fra
Hadar'ezers Byer, Tibhat og Kun, bortførte David Kobber
i store Mængder; deraf lod Salomo Kobberhavet, Søjlerne
og Kobbersagerne lave. **9** Men da Kong To'u af Hamat
hørte, at David havde slaaet hele Kong Hadar'ezer af
Zobas Stridsmagt, **10** sendte han sin Søn Hadoram til
Kong David for at hilse paa ham og lykønske ham til,
at han havde kæmpet med Hadar'ezer og slaaet ham —
Hadar'ezer havde nemlig ligget i Krig med To'u — og han
medbragte alle Haande Sølv-, Guld og Kobbersager. **11**
Ogsaa dem helligede Kong David HERREN tillige med det
Sølv og Guld, han havde taget fra alle Folkeslagene, Edom,
Moab, Ammoniterne, Filisterne og Amalek. **12** Og Absjaj,
Zerujas Søn, slog Edom i Saltdalen, 18 000 Mand; **13**
derpaa indsatte han Fogeder i Edom, og alle Edomiterne
blev Davids Undersaatter. Saaledes gav HERREN David
Sejr, overalt hvor han drog frem. **14** Og David var Konge
over hele Israel, og han øvede Ret og Retfærdighed mod
hele sit Folk. **15** Joab, Zerujas Søn, var sat over Hæren;
Josjafat, Ahiluds Søn, var Kansler; **16** Zadok, Ahitubs
Søn, og Abimelek, Ebjatars Søn, var Præster; Sjavsja
var Statsskriver; **17** Benaja, Jojadas Søn, var sat over
Kreterne og Pleterne, og Davids Sønner var de ypperste
ved Kongens Side.

19 Nogen Tid efter døde Ammoniternes Konge Nahasj,
og hans Søn Hanun blev Konge i hans Sted. **2** Da tænkte
David: »Jeg vil vise Hanun, Nahasj's Søn, Venlighed, thi
hans Fader viste mig Venlighed.« Og David sendte Folk
for at vise ham Deltagelse i Anledning at hans Faders
Død. Men da Davids Mænd kom til Ammoniternes Land til
Hanun for at vise ham Deltagelse, **3** sagde Ammoniternes
Høvdinger til Hanun: »Tror du virkelig, det er for at hædre
din Fader, at David sender Bud og viser dig Deltagelse?
Mon ikke det er for at udforske og ødelægge Landet og
udspejde det, at hans Folk kommer til dig?« **4** Da tog
Hanun Davids Folk og lod dem rage og Halvdelen af deres
Klæder skære af til Skridtet, og derpaa lod han dem gaa.
5 Da David fik Efterretning om Mændenes Behandling,
sendte han dem et Bud i Møde; thi Mændene var blevet
grovelig forhaanet; og Kongen lod sige: »Bliv i Jeriko, til
eders Skæg er vokset ud!« **6** Men da Ammoniterne saa, at
de havde lagt sig for Had hos David, sendte Hanun og
Ammoniterne 1000 Talenter Sølv for at leje Vogne og
Ryttere i Aram-Naharajim, Aram Ma'aka og Zoba; **7** og de
lejede 32 000 Vogne og Kongen af Ma'aka med hans Folk,
og de kom og slog Lejr uden for Medeba; imidlertid havde
Ammoniterne samlet sig fra deres Byer og rykkede ud til
Kamp. **8** Da David hørte det, sendte han Joab af Sted med
hele Hæren og Kærnetropperne. **9** Ammoniterne rykkede
saa ud og stillede sig op til Kamp ved Byens Port, medens
Kongerne, der var kommet til, stod for sig selv paa aaben
Mark. **10** Da Joab saa, at Angreb truede ham baade forfra
og bagfra, gjorde han et Udvalg blandt alt Israels udsøgte

Mandskab og tog Stilling over for Aramæerne, **11** medens
han overlod Resten af Mandskabet til sin Broder Absjaj,
og de tog Stilling over for Ammoniterne. **12** Og han sagde:
»Hvis Aramæerne bliver mig for stærke, skal du ile mig
til Hjælp; men bliver Ammoniterne dig for stærke, skal
jeg hjælpe dig. **13** Tag Mod til dig og lad os tappert værge
vort Folk og vor Guds Byer — saa faar HERREN gøre,
hvad ham tykkes godt!« **14** Derpaa rykkede Joab frem
med sine Folk til Kamp mod Aramæerne, og de flygtede
for ham. **15** Og da Ammoniterne saa, at Aramæerne
tog Flugten, flygtede ogsaa de for hans Broder Absjaj
og trak sig ind i Byen. Derpaa kom Joab til Jerusalem.
16 Men da Aramæerne saa, at de var slaaet af Israel,
sendte de Bud og fik Aramæerne hinsides Floden til at
rykke ud med Sjofak, Hadar'ezers Hærfører, i Spidsen.
17 Da David fik Efterretning herom, samlede han hele
Israel, satte over Jordan og kom til Helam, hvor David
stillede sig op til Kamp mod Aramæerne, og de angreb
ham. **18** Men Aramæerne flygtede for Israel, og David
nedhuggede 7000 Stridsheste og 40 000 Mand Fodfolk
af Aram; ogsaa Hærføreren Sjofak huggede han ned. **19**
Da alle Hadar'ezers Lydkonger saa, at de var slaaet af
Israel, sluttede de Fred med David og underkastede sig,
og Aramæerne vilde ikke hjælpe Ammoniterne mere.

20 Næste Aar, ved den Tid Kongerne drager i Krig,
førte Joab Krigshæren ud og hærgede Ammoniternes
Land; derpaa drog han hen og belejrede Rabba. David
blev derimod selv i Jerusalem. Og Joab indtog Rabba og
ødelagde det. **2** Da tog David Kronen af Milkoms Hoved,

og han fandt, at den var af Guld og vejede en Talent; der var en Ædelsten paa den, og den blev sat paa Davids Hoved. Et vældigt Bytte fra Byen førte han med sig, **3** og Indbyggerne slæbte han bort og satte dem til Savene, Jernhakkerne og Økserne. Saaledes gjorde han ved alle Ammoniternes Byer. Derpaa vendte David og hele Hæren tilbage til Jerusalem. **4** Siden hen kom det atter til Kamp med Filisterne i Gezer. Husjatiten Sibbekaj nedhuggede da Sippaj, som var af Rafaslægten, og de blev underkuet. **5** Atter kom det til Kamp med Filisterne. Elhanan, Ja'irs Søn, nedhuggede da Lami, Gatiten Goliats Broder, hvis Spydstage var som en Væverbom. **6** Atter kom det til Kamp i Gat. Da var der en kæmpe stor Mand med seks Fingre paa hver Haand og seks Tæer paa hver Fod, i alt fire og tyve; han var ogsaa af Rafaslægten. **7** Han haanede Israel, og derfor huggede Jonatan, en Søn af Davids Broder Sjim'a, ham ned. **8** Disse var af Rafaslægten i Gat; de faldt for Davids og hans Mænds Haand.

21 Satan traadte op mod Israel og æggede David til at holde Mandtal over Israel. **2** David sagde da til Joab og Hærførerne: »Drag ud og tæl Israel fra Be'ersjeba til Dan og bring mig Efterretning, for at jeg kan faa Tallet paa dem at vide!« **3** Men Joab svarede: »Maatte HERREN forøge sit Folk hundredfold! Er de ikke, Herre Konge, min Herres Trælle alle sammen? Hvorfor vil min Herre det? Hvorfor skal det blive Israel til Skyld?« **4** Men Joab maatte bøje sig for Kongens Ord, og Joab begav sig derfor bort, drog hele Israel rundt og kom tilbage til Jerusalem. **5** Joab opgav derpaa David Tallet, der var fundet ved

Folketællingen, og hele Israel talte 1 100 000 kraftige Mænd, Juda 470 000. **6** Men Levi og Benjamin havde han ikke talt med, thi Kongens Ord var Joab en Gru. **7** Dette var ondt i Guds Øjne, og han slog Israel. **8** Da sagde David til Gud: »Jeg har syndet svarlig i, hvad jeg har gjort. Men tilgiv nu din Tjeners Brøde, thi jeg har handlet som en stor Daare!« **9** Men HERREN talede saaledes til Gad, Davids Seer: **10** »Gaa hen og sig saaledes til David: Saa siger HERREN: Jeg forelægger dig tre Ting; vælg selv, hvilken jeg skal lade times dig!« **11** Gad kom da til David og sagde til ham: »Saa siger HERREN: Vælg! **12** Vælger du tre Hungersnødsaar, eller vil du i tre Maaneder flygte for dine Fjender og dine Avindsmænds Sværd, eller skal der komme tre Dage med HERRENS Sværd og Pest i Landet, i hvilke HERRENS Engel spreder Ødelæggelse i hele Israels Omraade? Se nu til, hvad jeg skal svare ham, der har sendt mig!« **13** David svarede Gad: »Jeg er i saare stor Vaande — lad mig saa falde i HERRENS Haand, thi hans Barmhjertighed er saare stor; i Menneskehaand vil jeg ikke falde!« **14** Saa sendte HERREN Pest over Israel, og af Israel døde 70 000 Mennesker. **15** Og Gud sendte en Engel til Jerusalem for at ødelægge det. Men lige som han skulde til at ødelægge Byen, saa HERREN til og angrede det onde; og han sagde til Engelen, som var ved at ødelægge: »Nu er det nok, drag din Haand tilbage!« HERRENS Engel stod da ved Jebusiten Ornans Tærskeplads. **16** Da David løftede sit Blik og saa HERRENS Engel staa mellem Himmel og Jord med draget Sværd i Haand, rettet mod Jerusalem, faldt han og de Ældste, der

var klædt i Sæk, paa deres Ansigt; **17** og David sagde til Gud: »Var det ikke mig, der sagde, at Folket skulde tælles? Det er mig, der har syndet, og saare ilde har jeg handlet; men Faarene der, hvad har de gjort? HERRE min Gud, lad din Haand dog ramme mig og mit Fædrenehus, men lad Plagen ikke ramme dit Folk!« **18** Da sagde HERRENS Engel til Gad, at han skulde byde David gaa op og rejse HERREN et Alter paa Jebusiten Ornans Tærskeplads. **19** Og David gik derop, efter det Ord Gad havde talt i HERRENS Navn. **20** Da Ornan vendte sig om, saa han Kongen og hans fire Sønner, der var hos ham, komme gaaende. Ornan var ved at tærske Hvede. **21** Og David naaede hen til Ornan, og da Ornan saa op og fik Øje paa David, forlod han Tærskepladsen og kastede sig paa sit Ansigt til Jorden for ham. **22** Da sagde David til Ornan: »Overlad mig din Tærskeplads, for at jeg der kan bygge HERREN et Alter! For fuld betaling skal du overlade mig den, at Folket maa blive friet fra Plagen!« **23** Da sagde Ornan til David: »Min Herre Kongen tage den og gøre, hvad ham tykkes ret; se, jeg giver Okserne til Brændofre, Tærskeslæderne til Brændsel og Hveden til Afgrødeoffer; jeg giver det hele!« **24** Men Kong David svarede Ornan: »Nej, jeg vil købe det for fuld Betaling, thi til HERREN vil jeg ikke tage, hvad dit er, eller bringe et Brændoffer, som intet koster mig!« **25** Saa gav David Ornan Guld til en Vægt af 600 Sekel for Pladsen; **26** og David byggede HERREN et Alter der og ofrede Brændofre og Takofre; og da han raabte til HERREN, svarede HERREN ham ved at lade Ild falde ned fra Himmelen paa Brændofferalteret, **27** Og paa HERRENS

Bud stak Engelen sit Sværd i Balgen igen. 28 Paa den Tid
ofrede David paa Jebusiten Ornans Tærskeplads, fordi
han havde set, at HERREN havde svaret ham der; 29
men HERRENS Bolig, som Moses havde rejst i Ørkenen,
og Brændofferalteret stod paa den Tid paa Offerhøjen i
Gibeon. 30 Men David kunde ikke gaa hen og søge Gud
foran Alteret, thi han var rædselsslagen over HERRENS
Engels Sværd.

22 Da sagde David: »Her skal Gud HERRENS Hus staa,
her skal Israels Brændofferalter staa!« 2 David bød saa, at
man skulde samle alle de fremmede, som boede i Israels
Land, og han satte Stenhuggere til at tilhugge Kvadersten
til Opførelsen af Guds Hus; 3 fremdeles anskaffede David
Jern i Mængde til Nagler paa Portfløjene og til Kramper,
en umaadelig Mængde Kobber 4 og talløse Cederbjælker,
idet Zidonierne og Tyrierne bragte David Cederbjælker i
Mængde. 5 Thi David tænkte: »Min Søn Salomo er ung og
uudviklet, men Huset, som skal bygges HERREN, skal være
stort og mægtigt, for at det kan vinde Navnkundighed og
Ry i alle Lande; jeg vil træffe Forberedelser for ham.« Og
David traf store Forberedelser, før han døde. 6 Derpaa lod
han sin Søn Salomo kalde og bød ham bygge HERREN,
Israels Gud, et Hus. 7 Og David sagde til Salomo: »Min
Søn! Jeg havde selv i Sinde at bygge HERREN min Guds
Navn et Hus; 8 men da kom HERRENS Ord til mig saaledes:
Du har udgydt meget Blod og ført store Krige; du maa
ikke bygge mit Navn et Hus, thi du har udgydt meget
Blod paa Jorden for mit Aasyn. 9 Se, en Søn skal fødes
dig; han skal være en Fredens Mand, og jeg vil skaffe

ham Fred for alle hans Fjender rundt om; thi hans Navn skal være Salomo, og jeg vil give Israel Fred og Ro i hans Dage. **10** Han skal bygge mit Navn et Hus; og han skal være mig en Søn, og jeg vil være ham en Fader, og jeg vil grundfæste hans Kongedømmes Trone over Israel til evig Tid! **11** Saa være da HERREN med dig, min Søn, at du maa faa Lykke til at bygge HERREN din Guds Hus, saaledes som han har forjættet om dig. **12** Maatte HERREN kun give dig Forstand og Indsigt, saa han kan sætte dig over Israel og du kan holde HERREN din Guds Lov! **13** Saa vil det gaa dig vel naar du nøje holder Anordningerne og Lovbudene, som HERREN bød Moses at paalægge Israel. Vær frimodig og stærk, frygt ikke og tab ikke Modet! **14** Se, med stor Møje har jeg til HERRENS Hus tilvejebragt 100 000 Talenter Guld og en Million Talenter Sølv og desuden Kobber og Jern, som ikke er til at veje, saa meget er der; dertil har jeg tilvejebragt Bjælker og Sten; og du skal sørge for flere. **15** En Mængde Arbejdere staar til din Raadighed, Stenhuggere, Murere, Tømrere og alle Slags Folk, der forstaar sig paa Arbejder af enhver Art. **16** Af Guld, Sølv, Kobber og Jern er der umaadelige Mængder til Stede — saa tag da fat, og HERREN være med dig!« **17** Og David bød alle Israels Øverster hjælpe hans Søn Salomo og sagde: **18** »Er HERREN eders Gud ikke med eder, har han ikke skaffet eder Ro til alle Sider? Han har jo givet Landets Indbyggere i min Haand, og Landet er underlagt HERREN og hans Folk; **19** saa giv da eders Hjerter og Sjæle hen til at søge HERREN eders Gud og tag fat paa at bygge Gud HERRENS Helligdom, saa at HERRENS Pagts Ark og

Guds hellige Ting kan føres ind i Huset, der skal bygges HERRENS Navn.«

23 Da David var blevet gammel og mæt af Dage, gjorde han sin Søn Salomo til Konge over Israel. **2** Han samlede alle Israels Øverster og Præsterne og Leviterne. **3** Og Leviterne blev talt fra Trediveaarsalderen og opefter, og deres Tal udgjorde, Hoved for Hoved, Mand for Mand, 38 000. **4** »Af dem, « sagde han, »skal 24 000 forestaa Arbejdet ved HERRENS Hus, 6000 være Tilsynsmænd og Dommere, **5** 4000 være Dørvogtere og 4000 love HERREN med de Instrumenter, jeg har ladet lave til Lovsangen.« **6** Og David inddelte dem i Skifter efter Levis Sønner Gerson, Kehat og Merari. **7** Til Gersoniterne hørte: Ladan og Sjim'i; **8** Ladans Sønner: Jehiel, som var Overhoved, Zetam og Joel, tre; **9** Sjim'is Sønner: Sjelomit, Haziel og Haran, tre. De var Overhoveder for Ladans Fædrenehuse. **10** Sjim'is Sønner: Jahat, Ziza, Je'usj og Beri'a. Disse fire var Sjim'is Sønner. **11** Jahat var Overhoved og Ziza den næste; Je'usj og Beri'a havde ikke mange Sønner og regnedes derfor for eet Fædrenehus, eet Embedsskifte. **12** Kehatiterne: Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel, fire; **13** Amrams Sønner: Aron og Moses. Aron udskiltes sammen med sine Sønner til at helliges som højhellig til evig Tid, til at tænde Offerild for HERRENS Aasyn, til at tjene ham og velsigne i hans Navn til evig Tid. **14** Den Guds Mand Moses's Sønner regnedes derimod til Levis Stamme. **15** Moses's Sønner: Gersom og Eliezer; **16** Gersoms Sønner; Sjubael, som var Overhoved; **17** Eliezers Sønner: Rehabja, som var Overhoved; andre Sønner havde Eliezer ikke,

men Rehabjas Sønner var overmaade talrige. **18** Jizhars Sønner: Sjelomit, som var Overhoved. **19** Hebrons Sønner: Jerija, som var Overhoved, Amarja den anden, Uzziel den tredje, Jekam'am den fjerde. **20** Uzziels Sønner: Mika, som var Overhoved, og Jissjija den anden. **21** Merariterne var: Mali og Musji. Malis Sønner: El'azar og Kisj. **22** El'azar efterlod sig ved sin Død ingen Sønner, men kun Døtre, som deres Brødre, Kisj's Sønner, ægtede. **23** Musjis Sønner: Mali, Eder og Jeremot, tre. **24** Det var Levis Sønner efter deres Fædrenehuse, Overhovederne for Fædrenehusene, de, som mønstredes ved Optælling af Navnene, Hoved for Hoved, de, som udførte Arbejdet ved Tjenesten i HERRENS Hus, fra Tyveaarsalderen og opefter. **25** Thi David tænkte: »HERREN, Israels Gud, har skaffet sit Folk Ro og taget Bolig i Jerusalem for evigt; **26** derfor behøver Leviterne heller ikke mere at bære Boligen og alle de Ting, som hører til dens Tjeneste.« **27** (Ifølge Davids sidste Forordninger regnes Tallet paa Leviterne fra Tyveaarsalderen og opefter). **28** Men deres Plads er ved Arons Sønners Side, for at de kan udføre Tjenesten i HERRENS Hus; de skal tage sig af Forgaardene, Kamrene, Renholdelsen af alle de hellige Ting og Arbejdet, der skal udføres i Guds Hus; **29** de skal sørge for Skuebrødene, Melet til Afgrødeofrene, de usyrede Fladbrød, Panden, Dejgen og alle Rum— og Længdemaal; **30** hver Morgen skal de staa og love og prise HERREN, ligesaa om Aftenen, **31** og hver Gang der ofres Brændofre til HERREN paa Sabbaterne, Nymaanedagene og Højtiderne; i det fastsatte Antal efter den for dem gældende Forskrift skal de altid

staa for HERRENS Aasyn. **32** Saaledes skal de tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Aabenbaringsteltet og ved det hellige og hjælpe deres Brødre, Arons Sønner, med Tjenesten i HERRENS Hus.

24 Arons Sønner, delte i Skifter, var: Arons Sønner Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar; **2** Nadab og Abihu døde før deres Fader uden at efterlade sig Sønner, men Eleazar og Itamar fik Præsteværdigheden. **3** David tillige med Zadok af Eleazars Sønner og Ahimelek af Itamars Sønner inddelte dem efter deres Embedsskifter ved deres Tjeneste. **4** Og da det viste sig, at Eleazars Sønner havde flere Overhoveder end Itamars, delte de dem saaledes, at Eleazars Sønner fik seksten Overhoveder over deres Fædrenehuse. Itamars Sønner otte. **5** Og de delte, begge Hold ved Lodkastning, thi der fandtes hellige Øverster og Guds Øverster baade iblandt Eleazars og Itamars Sønner. **6** Skriveren Sjemaja, Netan'els Søn af Levis Slægt, optegnede dem i Paasyn af Kongen, Øversterne, Præsten Zadok, Ahimelek, Ebjatars Søn, og Overhovederne for Præsternes og Leviternes Fædrenehuse. Der udtoges eet Fædrenehus af Itamar for hvert to af Eleazar. **7** Det første Lod traf Jojarib, det andet Jedaja, **8** det tredje Harim, det fjerde Seorim, **9** det femte Malkija, det sjette Mijjamin, **10** det syvende Hakkoz, det ottende Abija, **11** det niende Jesua, det tiende Sjekanja, **12** det ellevte Eljasjib, det tolvte Jakim, **13** det trettende Huppa, det fjortende Jisjba'al, **14** det femtende Bilga, det sekstende Immer, **15** det syttende Hezir, det attende Happizzez, **16** det nittende Petaja, det tyvende Jehezkel, **17** det een og tyvende Jakin, det to og

tyvende Gamul, **18** det tre og tyvende Delaja og det fire og tyvende Ma'azja. **19** Det var deres Embedsskifter ved deres Tjeneste, naar de gik ind i HERRENS Hus, efter den Forpligtelse deres Fader Aron paalagde dem, efter hvad HERREN, Israels Gud, havde paalagt ham. **20** De andre Leviter var: Af Amrams Sønner Sjubael; af Sjubaels Sønner Jedeja. **21** Af Rehabjas Sønner Jissjija, som var Overhoved. **22** Af Jizhariterne Sjelomot; af Sjelomots Sønner Jahat. **23** Hebrons Sønner: Jerija, som var Overhoved, Amarja den anden, Uzziel den tredje, Jekam'am den fjerde. **24** Uzziels Sønner: Mika; af Mikas Sønner Sjamir. **25** Mikas Broder Jissjija; af Jissjijas Sønner Zekarja. — **26** Meraris Sønner: Mali og Musji og hans Søn Uzzijas Sønner. **27** Meraris Søn Uzzijas Sønner: Sjoham, Zakkur og Ibri. **28** Af Mali El'azar, der ingen Sønner havde, og Kisj; **29** af Kisj Kisj's Sønner: Jerame'el. **30** Musjis Sønner: Mali, Eder og Jerimot. Det var Leviternes Efterkommere efter deres Fædrenehuse. **31** Ogsaa de kastede Lod ligesom deres Brødre, Arons Sønner, i Paasyn af Kong David, Zadok og Ahimelek og Overhovederne for Præsternes og Leviternes Fædrenehuse — Fædrenehusenes Overhoveder ligesom deres yngste Brødre.

25 Derpaa udskilte David og Hærførerne til Tjenesten Asafs, Hemans og Jedutuns Sønner, som i profetisk Henrykkelse spillede paa Citre, Harper og Cymbler; og Tallet paa de Mænd, der havde med denne Tjeneste at gøre, var: **2** Af Asafs Sønner: Zakkur, Josef, Netanja og Asar'ela, Asafs Sønner under Ledelse af Asaf, der spillede i profetisk Henrykkelse under Kongens Ledelse.

3 Af Jedutun: Jedutuns Sønner Gedalja, Jizri, Jesja'ja, Sjim'i, Hasjabja og Mattitja, seks, under Ledelse af deres Fader Jedutun, der i profetisk Henrykkelse spillede paa Citer, naar HERREN blev lovet og priset. **4** Af Heman: Hemans Sønner Bukkija, Mattanja, Uzziel, Sjubael, Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti, Romamti-Ezer, Josjbekasja, Malloti, Hotir og Mahaziot. **5** Alle disse var Sønner af Heman, Kongens Seer i Guds Ord; for at løfte hans Horn gav Gud Heman fjorten Sønner og tre Døtre. **6** Alle disse spillede under deres Faders Ledelse ved Sangen i HERRENS Hus paa Cymbler, Harper og Citre for saaledes at gøre Tjeneste i Guds Hus under Ledelse af Kongen, Asaf, Jedutun og Heman. **7** Deres Tal, sammenregnet med deres Brødre, der var oplært til at synge HERRENS Sange, var 288, kyndige Folk til Hobe. **8** De kastede Lod om Ordningen af Tjenesten med lige Kaar baade for smaa og for store, Mestre og Lærlinge. **9** Det første Lod traf Josef, ham selv med hans Brødre og Sønner, tolv; det andet Gedalja, ham selv med hans Brødre og Sønner, tolv; **10** det tredje Zakkur, hans Sønner og Brødre, tolv; **11** det fjerde Jizri, hans Sønner og Brødre, tolv; **12** det femte Netanja, hans Sønner og Brødre, tolv; **13** det sjette Bukkija, hans Sønner og Brødre, tolv; **14** det syvende Jesar'ela, hans Sønner og Brødre, tolv; **15** det ottende Jesja'ja, hans Sønner og Brødre, tolv; **16** det niende Mattanja, hans Sønner og Brødre, tolv; **17** det tiende Sjim'i, hans Sønner og Brødre, tolv; **18** det ellevte Uzziel, hans Sønner og Brødre, tolv; **19** det tolvte Hasjabja, hans Sønner og Brødre, tolv; **20** det trettende Sjubael, hans Sønner og

Brødre, tolv; **21** det fjortende Mattitja, hans Sønner og Brødre, tolv; **22** det femtende Jeremot, hans Sønner og Brødre, tolv; **23** det sekstende Hananja, hans Sønner og Brødre, tolv; **24** det syttende Josjbekasja, hans Sønner og Brødre, tolv; **25** det attende Hanani, hans Sønner og Brødre, tolv; **26** det nittende Malloti, hans Sønner og Brødre, tolv; **27** det tyvende Eliata, hans Sønner og Brødre, tolv; **28** det een og tyvende Hotir, hans Sønner og Brødre, tolv; **29** det to og tyvende Giddalti, hans Sønner og Brødre, tolv; **30** det tre og tyvende Mahaziot, hans Sønner og Brødre, tolv; **31** det fire og tyvende Romamti-Ezer, hans Sønner og Brødre, tolv.

26 Dørvogternes Skifter var følgende: af Koraiterne Mesjelemja, en Søn af Kore af Abi'asafs Sønner. **2** Mesjelemja havde Sønner: Zekarja den førstefødte, Jediael den anden, Zebadja den tredje, Jatniel den fjerde, **3** Elam den femte, Johanan den sjette og Eljoenaj den syvende. **4** Obed-Edom havde Sønner: Sjemaja den førstefødte, Jozabad den anden, Joa den tredje, Sakar den fjerde, Netan'el den femte, **5** Ammiel den sjette, Issakar den syvende og Pe'ulletaj den ottende; thi Gud havde velsignet ham. **6** Hans Søn Sjemaja fødtes Sønner, som var Herskere i deres Fædrenehus, da de var dygtige Folk. **7** Sjemajas Sønner var: Otni, Refael, Obed, Elzabad og hans Brødre, dygtige Folk, Elihu og Semakja; **8** alle disse hørte tillige med deres Sønner og Brødre til Obed-Edoms Sønner, dygtige Folk med Evner til Tjenesten, i alt to og tresindstyve Efterkommere af Obed-Edom. **9** Mesjelemja havde Sønner og Brødre, dygtige

Folk, atten. **10** Hosa at Meraris Sønner havde Sønner:
Sjimri, som var Overhoved — thi skønt han ikke var
den førstefødte, gjorde hans Fader ham til Overhoved
— **11** Hilkija den anden, Tebalja den tredje og Zekarja
den fjerde. Hosas Sønner og Brødre var i alt tretten. **12**
Disse Dørvogternes Skifter, deres Overhoveder sammen
med deres Brødre, blev Vagttjenesten overdraget, og
saaledes gjorde de Tjeneste i HERRENS Hus; **13** og om
hver enkelt Port kastede de Lod mellem smaa som
store, efter deres Fædrenehuse. **14** Loddet for Østporten
ramte Sjelemja. Ogsaa for hans Søn Zekarja, en klog
Raadgiver, kastede man Lod, og Loddet traf Nordporten.
15 For Obed-Edom traf det Sydporten og for hans Sønner
Forraadskamrene. **16** Og for Hosa traf Loddet Vestporten
tillige med Sjalleketporten ved Vejen, der fører opad, den
ene Vagtpost ved den anden. **17** Mod Øst var der seks
Leviter, mod Nord daglig fire, mod Syd daglig tre, ved
hvert af Forraadskamrene to, **18** ved Parbar mod Vest var
der fire ved Vejen, to ved Parbar. **19** Det var Dørvogternes
Skifter af Koraiternes og Meraris Efterkommere. **20** Deres
Brødre Leviterne, som havde Tilsyn med Guds Hus's
Skatkamre og Skatkamrene til Helliggaverne: **21** Ladans
Sønner, Gersoniternes Efterkommere gennem Ladan,
Overhovederne for Gersoniten Ladans Fædrenehuse:
Jehieliterne. **22** Jehieliternes Sønner Zetam og hans
Broder Joel havde Tilsynet med HERRENS Hus's Skatte.
23 Af Amramiterne, Jizhariterne, Hebroniterne og
Uzzieliterne **24** var Sjubael, en Søn af Moses's Søn Gersom,
Overopsynsmand over Skattene. **25** Hans fra Eliezer

nedstammende Brødre: Hans Søn Rehabja, hans Søn Jesja'ja, hans Søn Joram, hans Søn Zikri, hans Søn Sjelomit. **26** Denne Sjelomit og hans Brødre havde Tilsynet med de Skatte af Helliggaver, som Kong David, Fædrenehusenes Overhoveder, Tusind- og Hundredførerne og Hærførerne havde helliget — **27** de havde helliget dem af Krigsbyttet til Hjælp ved Bygningen at HERRENS Hus — **28** og med alt, hvad Seeren Samuel, Saul, Kisj's Søn, Abner, Ners Søn, og Joab, Zerujas Søn, havde helliget; alt, hvad der var helliget, var betroet Sjelomit og hans Brødre. **29** Af Jizhariterne udtoges Konanja og hans Sønner til Arbejdet ude i Israel som Fogeder og Dommere. **30** Af Hebroniterne var Hasjabja og hans Brødre, 1700 dygtige Folk, sat til at varetage alt, hvad der vedrørte HERRENS Tjeneste og Kongens Tjeneste i Israel vesten for Jordan. **31** Til Hebroniterne hørte Jerija, Overhovedet for Hebroniterne, efter deres Nedstamning, efter Fædrenehusene — i Davids fyrretyvende Regeringsaar blev der iværksat en Undersøgelse angaaende dem, og der fandtes dygtige Folk iblandt dem i Ja'zer i Gilead — **32** og hans Brødre, 2700 dygtige Folk, Overhoveder for Fædrenehusene; dem satte Kong David over Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme til at varetage alle Sager, som vedrørte Gud og Kongen.

27 Israeliterne efter deres Tal: Fædrenehusenes Overhoveder, Tusind— og Hundredførerne og deres Fogeder, som tjente Kongen i alle Sager vedrørende Skifterne, de, der skiftevis traadte til og fra hver Maaned hele Aaret rundt, hvert Skifte paa 24 000 Mand: **2** Over

det første Skifte, den første Maaneds Skifte stod Isjba'al, Zabdiels Søn — til hans Skifte hørte 24 000 Mand — **3** af Perez's Efterkommere, Overhoved for alle Hærførerne; det var den første Maaned. **4** Over den anden Maaneds Skifte stod Ahohiten El'azar, Dodajs Søn; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **5** Den tredje Hærfører, ham i den tredje Maaned, var Benaja, Ypperstepræsten Jojadas Søn; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **6** Denne Benaja var Helten blandt de tredive og stod i Spidsen for de tredive, og ved hans Skifte var hans Søn Ammizabad. **7** Den fjerde, ham i den fjerde Maaned, var Joabs Broder Asa'el og efter ham hans Søn Zebadja; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **8** Den femte, ham i den femte Maaned, var Hærføreren Zeraiten Sjamhut; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **9** Den sjette, ham i den sjette Maaned, var Ira, Ikkesj's Søn, fra Tekoa; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **10** Den syvende, ham i den syvende Maaned, var Peloniten Helez af Efraimiterne; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **11** Den ottende, ham i den ottende Maaned, var Husjatiten Sibbekaj af Zeras Slægt; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **12** Den niende, ham i den niende Maaned, var Abiezer fra Anatot at Benjaminiterne; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **13** Den tiende, ham i den tiende Maaned, var Maharaj fra Netofa af Zeras Slægt, til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **14** Den ellevte, ham i den ellevte Maaned, var Benaja fra Pir'aton af Efraimiterne; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **15** Den tolvte, ham i den tolvte Maaned, var Heldaj fra Netofa af Otniels Slægt; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. **16** I Spidsen for

Israels Stammer stod: Som Fyrste for Rubeniterne Eliezer, Zikris Søn; for Simeoniterne Sjefatja, Ma'akas Søn; **17** for Levi Hasjabja, Kemuels Søn, for Aron Zadok; **18** for Juda Eliab, en af Davids Brødre; for Issakar Omri, Mikaels Søn; **19** for Zebulon Jisjmaja, Obadjas Søn; for Naftali Jerimot, Azriels Søn; **20** for Efraimiterne Hosea, Azazjas Søn; for Manasses halve Stamme Joel, Pedajas Søn; **21** for Manasses anden Halvdel i Gilead Jiddo, Zekarjas Søn; for Benjamin Ja'asiel, Abners Søn; **22** for Dan Azar'el, Jerobams Søn. Det var Israels Stammers Øverster. **23** David tog ikke Tal paa dem, der var under tyve Aar, thi HERREN havde forjættet at ville gøre Israel talrigt som Himmelens Stjerner. **24** Joab, Zerujas Søn, begyndte at tælle dem, men fuldførte det ikke; thi for den Sags Skyld ramtes Israel af Vrede, og Tallet indførtes ikke i Kong Davids Krønike. **25** Over Kongens Skatte havde Azmavet, Adiels Søn, Opsynet, og over Forraadene ude paa Landet, i Byerne, Landsbyerne og Fæstningerne Jonatan, Uzzijas Søn; **26** over Markarbejderne ved Jordens Dyrkning Ezri, Kelubs Søn; **27** over Vingaardene Sjim'i fra Rama; over Vinforraadene i Vingaardene Sjifmiten Zabdi; **28** over Oliventræerne og Morbærfigentræerne i Lavlandet Ba'al-Hanan fra Geder; over Olieforraadene Joasj; **29** over Hornkvæget, der græssede paa Saron, Saroniten Sjitraj; over Hornkvæget i Dalene Sjafat, Adlajs Søn; **30** over Kamelerne Ismaeliten Obil; over Æslerne Jedeja fra Meronot; **31** over Smaakvæget Hagriten Jaziz. Alle disse var Overopsynsmænd over Kong Davids Ejendele. **32** Davids Farbroder Jonatan, en indsigtsfuld og skriftkyndig

Mand, var Raadgiver. Jehiel, Hakmonis Søn, opdrog Kongens Sønner. **33** Akitofel var Kongens Raadgiver og Arkiten Husjaj Kongens Ven. **34** Akitofels Eftermand var Jojada, Benajas Søn, og Ebjatar. Joab var Kongens Hærfører.

28 Derpaa samlede David i Jerusalem alle Israels Øverster, Stammeøversterne, Skifternes Øverster, som var i Kongens Tjeneste, Tusind— og Hundredførerne, Overopsynsmændene over alle Kongens og hans Sønners Ejendele og Kvæg, ligeledes Hofmændene, Kærnetropperne og alle dygtige Krigere. **2** Kong David rejste sig op og sagde: »Hør mig, mine Brødre og mit Folk! Jeg havde i Sinde at bygge HERRENS Pagts Ark og vor Guds Fodskammel et Hus at hvile i og havde truffet forberedelser til at bygge. **3** Men Gud sagde til mig: Du skal ikke bygge mit Navn et Hus, thi du er en Krigens Mand og har udgydt Blod! **4** Af mit Fædrenehus udvalgte HERREN, Israels Gud, ene mig til Konge over Israel evindelig, thi han udvalgte Juda til Fyrste og af Juda mit Fædrenehus, og mellem min Faders Sønner fandt han Behag i mig, saa han gjorde mig til Konge over hele Israel. **5** Og af alle mine Sønner — HERREN har givet mig mange Sønner — har han udvalgt min Søn Salomo til at sidde paa HERRENS Kongetrone og herske over Israel. **6** Og han sagde til mig: Din Søn Salomo er den, som skal bygge mit Hus og mine Forgaarde, thi ham har jeg udvalgt til min Søn, og jeg vil være ham en Fader; **7** jeg vil grundfæste hans Kongedømme til evig Tid, hvis han holder fast ved mine Bud og Lovbud og gør efter dem saaledes som nu. **8**

Og nu, for hele Israels, HERRENS Forsamlings, Øjne og i vor Guds Paahør siger jeg: Stræb at holde alle HERREN eders Guds Bud, at I maa eje dette herlige Land og lade det gaa i Arv til eders Efterkommere til evig Tid! **9** Og du, min Søn Salomo! Kend din Faders Gud og tjen ham med et helt Hjerte og en villig Sjæl, thi HERREN ransager alle Hjerter og kender alt, hvad der rører sig i deres Tanker. Hvis du søger ham, vil han lade sig finde af dig, men forlader du ham, vil han forkaste dig for evigt. **10** Saa se da til, thi HERREN har udvalgt dig til at bygge et Hus til Helligdom! Gaa til Værket med Frimodighed!« **11** Derpaa gav David sin Søn Salomo Planen til Forhallen, Templets Bygninger, Forraadskamrene, Rummene paa Taget, de indre Kamre og Hallen til Sonedækket **12** og Planen til alt, hvad der stod for hans Tanke med Hensyn til HERRENS Hus's Forgaarde og alle Kamrene rundt om, Guds Hus's Skatkamre og Skatkamrene til Helliggaverne, **13** fremdeles Anvisninger om Præsternes og Leviternes Skifter og alt Arbejdet ved Tjenesten i HERRENS Hus og alting, som hørte til Tjenesten i HERRENS Hus, **14** om Guldet, den Vægt, der skulde til hver enkelt Ting, som hørte til Tjenesten, og om alle Sølvtingene, den Vægt, der skulde til hver enkelt Ting, som hørte til Tjenesten, **15** fremdeles om Vægten paa Guldlysestagerne og deres Guldlamper, Vægten paa hver enkelt Lysestage og dens Lamper, og paa Sølvlysestagerne, Vægten paa hver enkelt Lysestage og dens Lamper, svarende til hver enkelt Lysestages Brug ved Tjenesten, **16** fremdeles om Vægten paa Guldet til Skuebrødsbordene, til hvert enkelt

Skuebrødsbord, og paa Sølvet til Sølvbordene **17** og om Gaflerne, Skaalene og Krukkerne af purt Guld og om Guldbægrene, Vægten paa hvert enkelt Bæger, og Sølvbægrene, Vægten paa hvert enkelt Bæger, **18** og om Vægten paa Røgofferalteret af purt Guld og om Tegningen til Vognen, til Guldkeruberne, som udbredte Vingerne skærmende over HERRENS Pagts Ark. **19** »HERREN har sat mig ind i alt dette ved et Skrift, jeg har fra hans egen Haand, i alle de Arbejder, Planen omfatter.« **20** Derpaa sagde David til sin Søn Salomo: »Gaa til Værket og vær frimodig og stærk, frygt ikke og tab ikke Modet, thi Gud HERREN, min Gud, vil være med dig! Han vil ikke slippe dig og ikke forlade dig, før alt Arbejdet med HERRENS Hus er fuldført. **21** Se, Præsternes og Leviternes Skifter er rede til alt Arbejdet ved Guds Hus; og til alt, hvad der skal udføres, har du Folk hos dig, der alle er villige og forstaar sig paa Arbejder af enhver Art, og Øversterne og hele Folket er rede til alt, hvad du kræver.«

29 Fremdeles sagde Kong David til hele Forsamlingen: »Min Søn Salomo, som Gud har udvalgt, er ung og uudviklet, og Arbejdet er stort, thi Borgen er ikke bestemt for et Menneske, men for Gud HERREN. **2** Jeg har derfor sat al min Kraft ind paa til min Guds Hus at tilvejebringe Guldet, Sølvet, Kobberet, Jernet og Træet til det, der skal laves af Guld, Sølv, Kobber, Jern og Træ, desuden Sjohamsten og Indfatningssten, Rubiner, brogede Sten, alle Slags Ædelsten og Marmorsten i Mængde. **3** I min Glæde over min Guds Hus giver jeg der hos til min Guds Hus, hvad jeg ejer af Guld og Sølv, ud over alt,

hvad jeg har bragt til Veje til det hellige Hus: **4** 3000 Talenter Guld, Ofirguld, og 7000 Talenter lutret Sølv til at overtrække Bygningernes Vægge med, **5** Guldet til det, der skal forgyldes, og Sølvet til det, der skal forsølves, og til ethvert Arbejde, der skal udføres af Haandværkernes Haand. Hvem er nu villig til i Dag at bringe HERREN Gaver?« **6** Da kom Øversterne for Fædrenehusene, Øversterne for Israels Stammer, Tusind— og Hundredførerne og Øversterne i Kongens Tjeneste frivilligt **7** og gav til Arbejdet paa Guds Hus 5000 Talenter og 10 000 Darejker Guld, 10 000 Talenter Sølv, 18 000 Talenter Kobber og 100 000 Talenter Jern; **8** og de, som ejede Ædelsten, gav dem til HERRENS Hus's Skat, der stod under Gersoniten Jehiels Tilsyn. **9** Og Folket glædede sig over deres Vilje til at give, thi af et helt Hjerte gav de HERREN frivillige Gaver; ogsaa Kong David følte stor Glæde. **10** Og David priste HERREN i hele Forsamlingens Nærværelse, og David sagde: »Lovet være du HERRE, vor Fader Israels Gud fra Evighed til Evighed! **11** Din, HERRE, er Storheden, Magten, Æren, Glansen og Herligheden, thi alt i Himmelen og paa Jorden er dit; dit, o HERRE, er Riget, og selv løfter du dig som Hoved over alle. **12** Rigdom og Ære kommer fra dig, og du hersker over alt; i din Haand er Kraft og Vælde, og i din Haand staar det at gøre, hvem det skal være, stor og stærk. **13** Derfor priser vi dig nu, vor Gud, og lovsynger dit herlige Navn! **14** Thi hvad er jeg, og hvad er mit Folk, at vi selv skulde evne at give saadanne frivillige Gaver? Fra dig kommer det alt sammen, og af din egen Haand har vi givet dig det. **15** Thi

vi er fremmede for dit Aasyn og Gæster som alle vore Fædre; som en Skygge er vore Dage paa Jorden, uden Haab! **16** HERRE vor Gud, al denne Rigdom, som vi har bragt til Veje for at bygge dit hellige Navn et Hus, fra din Haand kommer den, og dig tilhører det alt sammen. **17** Jeg ved, min Gud, at du prøver Hjerter og har Behag i Oprigtighed; af oprigtigt Hjerte har jeg villigt givet alt dette, og nu har jeg set med Glæde, at dit Folk, der er her til Stede, villigt har givet dig Gaver. **18** HERRE, vore Fædre Abrahams, Isaks og Israels Gud, bevar til evig Tid et saadant Sind og saadanne Tanker i dit Folks Hjerte og vend deres Hjerter til dig! **19** Og giv min Søn Salomo et helt Hjerte til at holde dine Bud, Vidnesbyrd og Anordninger og udføre det alt sammen og bygge den Borg, jeg har truffet Forberedelser til at opføre!« **20** Derpaa sagde David til hele Forsamlingen: »Lov HERREN eders Gud!« Og hele Forsamlingen lovede HERREN, deres Fædres Gud, og kastede sig ned for HERREN og Kongen. **21** Saa ofrede de Slagtofre til HERREN, og Dagen efter bragte de ham som Brændoffer 1000 Tyre, 1000 Vædre og 1000 Lam med tilhørende Drikofre og en Mængde Slagtofre for hele Israel; **22** og de spiste og drak den Dag for HERRENS Aasyn med stor Glæde. Derefter indsatte de paa ny Davids Søn til Konge, og de hyldede ham som HERRENS Fyrste og Zadok som Præst; **23** og Salomo satte sig paa HERRENS Trone som Konge i sin Fader Davids Sted; Lykken var med ham, og hele Israel var ham lydigt; **24** og alle Øversterne og Kærnetropperne, ligeledes alle Kong Davids Sønner hyldede Kong Salomo. **25** HERREN

gjorde Salomo overmaade mægtig for hele Israels Øjne
og gav ham en kongelig Herlighed, som ingen Konge
før ham havde haft i Israel. **26** David, Isajs Søn, havde
hersket over hele Israel. **27** Tiden, han var Konge over
Israel, udgjorde fyrretyve Aar; i Hebron herskede han
syv Aar, i Jerusalem tre og tredive Aar. **28** Han døde i en
god Alder, mæt af Dage, Rigdom og Ære; og hans Søn
Salomo blev Konge i hans Sted. **29** Kong Davids Historie
fra først til sidst staar optegnet i Seeren Samuels Krønike,
Profeten Natans Krønike og Seeren Gads Krønike **30** tillige
med hele hans Regering og hans Heltegerninger og de
Tildragelser, som hændtes ham og Israel og alle Lande og
Riger.

Anden Krønikebog

1 Salomo, Davids Søn, fik sikret sig Magten, og HERREN
hans Gud var med ham og gjorde ham overmaade
mægtig. **2** Da tilsagde Salomo hele Israel, Tusind— og
Hundredførerne, Dommerne og alle Israels Øverster,
Fædrenehusenes Overhoveder, **3** og ledsaget af hele
Forsamlingen drog han til Offerhøjen i Gibeon. Der stod
Guds Aabenbaringstelt, som HERRENS Tjener Moses
havde rejst i Ørkenen, **4** men Guds Ark havde David bragt
op fra Kirjat-Jearim til det Sted, han havde beredt den,
idet han havde ladet rejse et Telt til den i Jerusalem. **5**
Men Kobberalteret, som Bezal'el, en Søn af Hurs Søn
Uri, havde lavet, stod der foran HERRENS Bolig, og der
søgte Salomo og Forsamlingen ham. **6** Og Salomo ofrede
der paa Aabenbaringsteltets Kobberalter, som stod foran
HERRENS Aasyn, han ofrede 1000 Brændofre derpaa. **7**
Samme Nat lod Gud sig til Syne for Salomo og sagde til
ham: »Sig, hvad du ønsker, jeg skal give dig!« **8** Da sagde
Salomo til Gud: »Du viste stor Miskundhed mod min Fader
David, og du har gjort mig til Konge i hans Sted. **9** Saa lad
da, Gud HERRE, din Forjættelse til min Fader David gaa i
Opfyldelse, thi du har gjort mig til Konge over et Folk,
der er talrigt som Jordens Støv. **10** Giv mig derfor Visdom
og Indsigt, saa jeg kan færdes ret over for dette Folk, thi
hvem kan dømme dette dit store Folk?« **11** Da sagde Gud
til Salomo: »Fordi din Hu staar til dette, og du ikke bad
om Rigdom, Gods og Ære eller om dine Avindsmænds Liv,
ej heller om et langt Liv, men om Visdom og Indsigt til
at dømme mit Folk, som jeg gjorde dig til Konge over,

12 saa skal du faa Visdom og Indsigt; men jeg giver dig
ogsaa Rigdom, Gods og Ære, saa at ingen Konge før dig
har haft Mage dertil, og ingen efter dig skal have det.«
13 Derpaa begav Salomo sig fra Offerhøjen i Gibeon, fra
Pladsen foran Aabenbaringsteltet, til Jerusalem; og han
herskede som Konge over Israel. **14** Salomo anskaffede
sig Stridsvogne og Ryttere, og han havde 1400 Vogne og
12 000 Ryttere; dem lagde han dels i Vognbyerne, dels
hos sig i Jerusalem. **15** Kongen bragte det dertil, at Sølv
og Guld i Jerusalem var lige saa almindeligt som Sten,
og Cedertræ lige saa almindeligt som Morbærfigentræ
i Lavlandet. — **16** Hestene, Salomo indførte, kom fra
Mizrajim og Kove; Kongens Handelsfolk købte dem i Kove.
17 De udførte en Vogn fra Mizrajim for 600 Sekel Sølv, en
Hest for 150. Ligeledes udførtes de ved Handelsfolkenes
Hjælp til alle Hetiternes og Arams Konger.

2 Salomo fik i Sinde at bygge et Hus for HERRENS Navn
og et kongeligt Palads. **2** Salomo lod derfor udskrive 70
000 Mand til Lastdragere og 80 000 Mand til Stenhuggere
i Bjergene og 3600 til at føre Tilsyn med dem. **3** Og
Salomo sendte Kong Huram af Tyrus følgende Bud: »Vær
mod mig som mod min Fader David, hvem du sendte
Cedertræ, for at han kunde bygge sig et Palads at bo i. **4**
Se, jeg er ved at bygge HERREN min Guds Navn et Hus;
det skal helliges ham, for at man kan brænde vellugtende
Røgelse for hans Aasyn, altid have Skuebrødene fremme
og ofre Brændofre hver Morgen og Aften, paa Sabbaterne,
Nymaanedagene og HERREN vor Guds Højtider, som
det til evig Tid paahviler Israel. **5** Huset, jeg vil bygge,

skal være stort; thi vor Gud er større end alle Guder. **6** Hvem magter at bygge ham et Hus, naar dog Himmelen og Himlenes Himle ikke kan rumme ham? Og hvem er jeg, at jeg skulde bygge ham et Hus, naar det ikke var for at tænde Offerild for hans Aasyn! **7** Saa send mig da en Mand, der har Forstand paa at arbejde i Guld. Sølv, Kobber, Jern, rødt Purpur, Karmoisin og violet Purpur og forstaar sig paa Billedskærerarbejde, til at arbejde sammen med mine egne Mestre her i Juda og Jerusalem, dem, som min Fader antog; **8** og send mig Ceder-, Cypres— og Algummimtræ fra Libanon, thi jeg ved at dine Folk forstaar at fælde Libanons Træer; og mine Folk skal hjælpe dine; **9** men Træ maa jeg have i Mængde, thi Huset, jeg vil bygge, skal være stort, det skal være et Underværk. **10** For Tømrerne, som fælder Træerne, vil jeg til Underhold for dine Folk give 20 000 Kor Hvede, 20 000 Kor Byg, 20 000 Bat Vin og 20 000 Bat Olie.« **11** Kong Huram af Tyrus svarede i et Brev, som han sendte Salomo: »Fordi HERREN elsker sit Folk, har han gjort dig til Konge over dem!« **12** Og Huram føjede til: »Lovet være HERREN, Israels Gud, som har skabt Himmelen og Jorden, at han har givet Kong David en viis Søn, der har Forstand og Indsigt til at bygge et Hus for HERREN og et kongeligt Palads. **13** Her sender jeg dig en kyndig og indsigtsfuld Mand, Huram-Abi; **14** han er Søn af en Kvinde fra Dan, men hans Fader er en Tyrier; han forstaar at arbejde i Guld. Sølv, Kobber, Jern, Stem, Træ, rødt og violet Purpur, fint Linned og karmoisinfarvet Stof, forstaar sig paa al Slags Billedskærerarbejde og

kan udtænke alle de Kunstværker, han sættes til; han skal arbejde sammen med dine og med min Herres, din Fader Davids, Mestre. **15** Min Herre skal derfor sende sine Trælle Hveden, Byggen, Vinen og Olien, han talte om; **16** saa vil vi fælde saa mange Træer paa Libanon, som du har Brug for, og sende dig dem i Tømmerflaader paa Havet til Jafo; men du maa selv faa dem op til Jerusalem.« **17** Salomo lod da alle fremmede Mænd, der boede i Israels Land, tælle — allerede tidligere havde hans Fader David ladet dem tælle — og de fandtes at udgøre 153 600. **18** Af dem gjorde han 70 000 til Lastdragere, 80 000 til Stenhuggere i Bjergene og 3600 til Opsynsmænd til at lede Folkenes Arbejde.

3 Derpaa tog Salomo fat paa at bygge HERRENS Hus i Jerusalem paa Morija Bjerg, hvor HERREN havde ladet sig til Syne for hans Fader David, paa det Sted, David havde beredt, paa Jebusiten Ornans Tærskeplads. **2** Han tog fat paa Byggearbejdet i den anden Maaned i sit fjerde Regeringsaar. **3** Maalene paa Grunden, som Salomo lagde ved Opførelsen af Guds Hus, var følgende: Længden var tresindstyve Alen efter gammelt Maal, Bredden tyve. **4** Forhallen foran Templets Hellige var tyve Alen lang, svarende til Templets Bredde, og tyve Alen høj; og han overtrak den indvendig med purt Guld. **5** Den store Hal dækkede han med Cyprestræ og overtrak den desuden med ægte Guld og prydede den med Palmer og Kranse. **6** Han smykkede Hallen med Ædelsten; og Guldet var Parvajimguld; **7** han overtrak Templet, Bjælkerne, Dørtærsklerne, Væggene og Dørfløjene med Guld og

lod indgravere Keruber paa Væggene. **8** Han byggede fremdeles det Allerhelligste; dets Længde paa tværs af Templet var tyve Alen, dets Bredde tyve; og han overtrak det med ægte Guld til en Vægt af 600 Talenter. **9** Naglerne havde en Vægt af halvtredsindstyve Guldsekel; og Rummene paa Taget overtrak han med Guld. **10** I det Allerhelligste satte han to Keruber i Billedskærerarbejde, og han overtrak dem med Guld. **11** Kerubernes Vinger maalte tilsammen tyve Alen i Længden; den enes ene Vinge, fem Alen lang, rørte Hallens ene Væg, medens den anden, fem Alen lang, rørte den andens Vinge; **12** og den anden Kerubs ene Vinge, fem Alen lang, rørte Hallens modsatte Væg, medens den anden, fem Alen lang, naaede til den første Kerubs Vinge. **13** Disse Kerubers Vinger maalte i deres fulde Udstrækning tyve Alen og de stod oprejst med Ansigtet indad. **14** Tillige lavede han Forhænget af violet og rødt Purpur, karmoisinfarvet Stof og fint Linned og prydede det med Keruber. **15** Foran Templet lavede han to Søjler. De var fem og tredive Alen høje, og Søjlehovedet oven paa dem var fem Alen. **16** Saa lavede han Kranse som en Halskæde og anbragte dem øverst paa Søjlerne, og fremdeles lavede han 100 Granatæbler og satte dem paa Kransene. **17** Disse Søjler rejste han foran Helligdommen, en til højre og en til venstre: den højre kaldte han Jakin, den venstre Boaz.

4 Fremdeles lavede han et Kobberalter, tyve Alen bredt og ti Alen højt. **2** Fremdeles lavede han Havet i støbt Arbejde, ti Alen fra Rand til Rand, helt rundt, fem Alen højt; det maalte tredive Alen i Omkreds. **3** Under Randen var det

hele Vejen rundt omgivet af agurklignende Prydelser, der omsluttede Havet helt rundt, tredive Alen; i to Rækker sad de agurklignende Prydelser, støbt i eet dermed. **4** Det stod paa tolv Okser, saaledes at tre vendte mod Nord, tre mod Vest, tre mod Syd og tre mod Øst; Havet stod oven paa dem; de vendte alle Bagkroppen indad. **5** Det var en Haandsbred tykt, og Randen var formet som Randen paa et Bæger, som en udsprungen Lilje. Det tog 3000 Bat. **6** Fremdeles lavede han ti Bækkener og satte fem til højre og fem til venstre, til Tvætning; i dem skyllede man, hvad der brugtes ved Brændofrene, medens Præsterne brugte Havet til at tvætte sig i. **7** Fremdeles lavede han de ti Guldlysestager, som de skulde være, og satte dem i Helligdommen, fem til højre og fem til venstre. **8** Fremdeles lavede han ti Borde og satte dem i Helligdommen, fem til højre og fem til venstre; tillige lavede han 100 Skaale af Guld. **9** Fremdeles indrettede han Præsternes Forgaard og den store Gaard og Porte til Gaarden; Portfløjene overtrak han med Kobber. **10** Havet opstillede han ved Templets Sydside, ved det sydøstre Hjørne. **11** Fremdeles lavede Huram Karrene, Skovlene og Skaalene. Dermed var Huram færdig med sit Arbejde for Kong Salomo ved Guds Hus: **12** De to Søjler og de to kugleformede Søjlehoveder ovenpaa, de to Fletværker til at dække de to, kugleformede Søjlehoveder paa Søjlerne, **13** de 400 Granatæbler til de to Fletværker, to Rækker Granatæbler til hvert Fletværk til at dække de to kugleformede Søjlehoveder paa de to Søjler, **14** de ti Stel med de ti Bækkener paa, **15** Havet med de tolv

Okser under. **16** Karrene, Skovlene og Skaalene og alle de Ting, som hørte til, lavede Huram-Abi af blankt Kobber for Kong Salomo til HERRENS Hus. **17** I Jordandalen lod Kongen dem støbe, ved Adamas Vadested mellem Sukkot og Zereda. **18** Salomo lod alle disse Ting lave i stor Mængde, thi Kobberet blev ikke vejet. **19** Og Salomo lod alle Tingene, som hørte til Guds Hus, lave: Guldalteret, Bordene, som Skuebrødene laa paa, **20** Lysestagerne med Lamperne, der skulde tændes paa den foreskrevne Maade, foran Inderhallen, af purt Guld, **21** med Blomsterbægrene, Lamperne og Lysesaksene af Guld, ja af det allerbedste Guld, **22** Knivene, Skaalene, Kanderne og Panderne af fint Guld og Dørhængslerne til Templet, til Inderdørene for det Allerhelligste og til Dørene for det Hellige, af Guld.

5 Da hele Arbejdet, som Salomo lod udføre ved HERRENS Hus, var færdigt, bragte Salomo sin Fader Davids Helliggaver, Sølvet og Guldet, derind og lagde alle Tingene i Skatkamrene i Guds Hus. **2** Derpaa kaldte Salomo Israels Ældste og alle Stammernes Overhoveder, Israeliternes Fædrenehuses Øverster, sammen i Jerusalem for at føre HERRENS Pagts Ark op fra Davidsbyen, det er Zion. **3** Saa samledes alle Israels Mænd hos Kongen paa Højtiden i Etanim Maaned, det er den syvende Maaned. **4** Og alle Israels Ældste kom, og Leviterne har Arken. **5** Og de bragte Arken op tillige med Aabenbaringsteltet og alle de hellige Ting, der var i Teltet; Præsterne og Leviterne bragte dem op: **6** Og Kong Salomo tillige med hele Israels Menighed, som havde givet Møde hos ham foran Arken, ofrede Smaakvæg og Hornkvæg, saa meget, at det ikke var

til at tælle eller overse. 7 Saa førte Præsterne HERRENS
Pagts Ark ind paa dens Plads i Templets Inderhal, det
Allerhelligste, og stillede den under Kerubernes Vinger;
8 og Keruberne udbredte deres Vinger over Pladsen,
hvor Arken stod, og saaledes dannede Keruberne et
Dække over Arken og dens Bærestænger. 9 Stængerne var
saa lange, at Enderne af dem kunde ses fra det Hellige
foran Inderhallen, men de kunde ikke ses længere ude;
og de er der den Dag i Dag. 10 Der var ikke andet i
Arken end de to Tavler, Moses havde lagt ned i den paa
Horeb, Tavlerne med den Pagt, HERREN havde sluttet
med Israeliterne, da de drog bort fra Ægypten. 11 Da
Præsterne derpaa gik ud af Helligdommen — alle de
Præster, der var til Stede, havde nemlig helliget sig uden
Hensyn til Skifterne; 12 og alle de levitiske Sangere,
Asaf, Heman og Jedutun tillige med deres Sønner og
Brødre stod østen for Alteret i Klæder af fint Linned med
Cymbler, Harper og Citre, og sammen med dem stod 120
Præster, der blæste i Trompeter — 13 i samme Øjeblik som
Trompetblæserne og Sangerne paa een Gang stemte i for
at love og prise HERREN og lod Trompeterne, Cymblerne
og Musikinstrumenterne klinge og lovede HERREN med
Ordene »thi han er god, og hans Miskundhed varer
evindelig!« — fyldte Skyen HERRENS Hus, 14 saa at
Præsterne af Skyen hindredes i at staa og udføre deres
Tjeneste, thi HERRENS Herlighed fyldte Guds Hus.

6 Ved den Lejlighed sang Salomo: »HERREN har sagt, han
vil bo i Mulmet!« 2 Nu har jeg bygget dig et Hus til Bolig,
et Sted, du for evigt kan dvæle. 3 Derpaa vendte Kongen

sig om og velsignede hele Israels Forsamling, der imens
stod op; **4** og han sagde: »Lovet være HERREN, Israels
Gud, hvis Haand har fuldført, hvad hans Mund talede til
min Fader David, dengang han sagde: **5** Fra den Dag jeg
førte mit Folk ud af Ægypten, har jeg ikke udvalgt nogen
By i nogen af Israels Stammer, hvor man skulde bygge et
Hus til Bolig for mit Navn, og jeg har ikke udvalgt nogen
Mand til at være Hersker over mit Folk Israel; **6** men
Jerusalem udvalgte jeg til Bolig for mit Navn, og David
udvalgte jeg til at herske over mit Folk Israel. **7** Og min
Fader David fik i Sinde at bygge HERRENS, Israels Guds,
Navn et Hus; **8** men HERREN sagde til min Fader David:
At du har i Sinde at bygge mit Navn et Hus, er ret af
dig; **9** dog skal ikke du bygge det Hus, men din Søn, der
udgaar af din Lænd, skal bygge mit Navn det Hus. **10** Nu
har HERREN opfyldt det Ord, han talede, og jeg er traadt
i min Fader Davids Sted og sidder paa Israels Trone, som
HERREN sagde, og jeg har bygget HERRENS, Israels Guds,
Navn Huset; **11** og jeg har der beredt en Plads til Arken
med den Pagt, HERREN sluttede med Israeliterne.« **12**
Derpaa traadte Salomo frem foran HERRENS Alter lige
over for hele Israels Forsamling og udbredte Hænderne.
13 Salomo havde nemlig ladet lave en fem Alen lang, fem
Alen bred og tre Alen høj Talerstol af Kobber og stillet
den op midt i Gaarden; paa den traadte han op og kastede
sig paa Knæ foran hele Israels Forsamling, udbredte sine
Hænder mod Himmelen **14** og sagde: »HERRE, Israels
Gud, der er ingen Gud som du i Himmelen og paa Jorden,
du, som holder fast ved din Pagt og din Miskundhed mod

dine Tjenere, naar de af hele deres Hjerte vandrer for dit Aasyn, **15** du, som har holdt, hvad du lovede din Tjener, min Fader David, og i Dag opfyldt med din Haand, hvad du talede med din Mund. **16** Saa hold da nu, HERRE, Israels Gud, hvad du lovede din Tjener, min Fader David, da du sagde: En Efterfølger skal aldrig fattes dig for mit Aasyn til at sidde paa Israels Trone, naar kun dine Sønner vil tage Vare paa deres Vej og vandre i min Lov, som du har vandret for mit Aasyn! **17** Saa lad nu, HERRE, Israels Gud, det Ord opfyldes, som du tilsagde din Tjener David! **18** Men kan Gud da virkelig bo blandt Menneskene paa Jorden? Nej visselig, Himlene, ja Himlenes Himle kan ikke rumme dig, langt mindre dette Hus, som jeg har bygget! **19** Men vend dig til din Tjeners Bøn og Begæring, HERRE min Gud, saa du hører det Raab og den Bøn, din Tjener opsender for dit Aasyn; **20** lad dine Øjne være aabne over dette Hus baade Dag og Nat, over det Sted, hvor du har sagt, du vilde stedfæste dit Navn, saa du hører den Bøn, din Tjener opsender, vendt mod dette Sted! **21** Og hør den Bøn, din Tjener og dit Folk Israel opsender, vendt mod dette Sted; du høre den der, hvor du bor, i Himmelen, du høre og tilgive! **22** Naar nogen synder imod sin Næste, og man afkræver ham Ed og lader ham sværge, og han kommer og aflægger Ed foran dit Alter i dette Hus, **23** saa høre du det i Himmelen og gøre det og dømme dine Tjenere imellem, saa du gengælder den skyldige og lader hans Gerning komme over hans Hoved og frikender den uskyldige og gør med ham efter hans Uskyld. **24** Naar dit Folk Israel tvinges til at fly for en Fjende, fordi de

synder imod dig, og de saa omvender sig og bekender dit Navn og opsender Bønner og Begæringer for dit Aasyn i dette Hus, **25** saa høre du det i Himmelen og tilgive dit Folk Israels Synd og føre dem tilbage til det Land, du gav dem og deres Fædre. **26** Naar Himmelen lukkes, saa Regnen udebliver, fordi de synder imod dig, og de saa beder, vendt mod dette Sted, og bekender dit Navn og omvender sig fra deres Synd, fordi du revser dem, **27** saa høre du det i Himmelen og tilgive din Tjeners og dit Folk Israels Synd, ja du vise dem den gode Vej, de skal vandre, og lade det regne i dit Land, som du gav dit Folk i Eje. **28** Naar der kommer Hungersnød i Landet, naar der kommer Pest, naar der kommer Kornbrand og Rust, Græshopper og Ædere, naar Fjenden belejrer Folket i en af dets Byer, naar alskens Plage og Sot indtræffer — **29** enhver Bøn, enhver Begæring, hvem den end kommer fra i hele dit Folk Israel, naar de føler deres Plage og Smerte og udbreder Hænderne mod dette Hus, **30** den høre du i Himmelen, der, hvor du bor, og tilgive, idet du gengælder enhver hans Færd, fordi du kender hans Hjerte, thi du alene kender Menneskebørnenes Hjerter, **31** for at de maa frygte dig og følge dine Veje, al den Tid de lever paa den Jord, du gav vore Fædre. **32** Selv den fremmede, der ikke hører til dit Folk Israel, men kommer fra et fjernt Land for dit store Navns, din stærke Haands og din udstrakte Arms Skyld, naar de kommer og beder, vendt mod dette Hus, **33** da høre du det i Himmelen, der, hvor du bor, og da gøre du efter alt, hvad den fremmede raaber til dig om, for at alle Jordens Folkeslag maa lære

dit Navn at kende og frygte dig ligesom dit Folk Israel og erkende, at dit Navn er nævnet over dette Hus, som jeg har bygget. **34** Naar dit Folk drager i Krig mod sine Fjender, hvor du end sender dem hen, og de beder til dig, vendt mod den By, du har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget dit Navn, **35** saa høre du i Himmelen deres Bøn og Begæring og skaffe dem deres Ret. **36** Naar de synder imod dig — thi der er intet Menneske, som ikke synder — og du vredes paa dem og giver dem i Fjendens Magt, og Sejrherrerne fører dem fangne til et andet Land, det være sig fjernt eller nær, **37** og de saa gaar i sig selv i det Land, de er bortført til, og omvender sig og raaber til dig i deres Landflygtigheds Land og siger: Vi har syndet, handlet ilde og været ugudelige! **38** naar de omvender sig til dig al hele deres Hjerte og af hele deres Sjæl i Sejrherrernes Land, som de bortførtes til, og de beder, vendt mod deres Land, som du gav deres Fædre, mod den By, du har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget dit Navn — **39** saa høre du i Himmelen, der, hvor du bor, deres Bøn og Begæring og skaffe dem deres Ret, og du tilgive dit Folk, hvad de syndede imod dig! **40** Saa lad da, min Gud, dine Øjne være aabne og dine Ører lytte til Bønnen, der bedes paa dette Sted, **41** bryd op da, Gud HERRE, til dit Hvilested, du selv og din Vældes Ark! Dine Præster, Gud HERRE, være iklædt Frelse, dine fromme glæde sig ved dine Goder! **42** Gud HERRE, afvis ikke din Salvede, kom Naaden mod din Tjener David i Hu!«

7 Da Salomo havde endt sin Bøn, for Ild ned fra Himmelen og fortærede Brændofferet og Slagtofrene, og HERRENS

Herlighed fyldte Templet, **2** og Præsterne kunde ikke gaa
ind i HERRENS Hus, fordi HERRENS Herlighed fyldte det.
3 Og da alle Israeliterne saa Ilden og HERRENS Herlighed
fare ned over Templet, kastede de sig paa Knæ paa
Stenbroen med Ansigtet mod Jorden og tilbad og lovede
HERREN med Ordene »thi han er god, og hans Miskundhed
varer evindelig!« **4** Kongen ofrede nu sammen med alt
Folket Slagtofre for HERRENS Aasyn. **5** Til Slagtofferet tog
Kong Salomo 22 000 Stykker Hornkvæg og 120 000 Stykker
Smaakvæg. Saaledes indviede Kongen og alt Folket Guds
Hus. **6** Og Præsterne stod paa deres Pladser, og Leviterne
stød med HERRENS Musikinstrumenter, som Kong David
havde ladet lave, for at love HERREN med Davids Lovsangs
Ord »thi hans Miskundhed varer evindelig!« og Præsterne
stod lige over for dem og blæste i Trompeter, og hele
Israel stod op: **7** Og Salomo helligede den mellemste
Del af Forgaarden foran HERRENS Hus, thi der maatte
han ofre Brændofrene og Fedtstykkerne af Takofrene, da
Kobberalteret, som Salomo havde ladet lave, ikke kunde
rumme Brændofferet, Afgrødeofferet og Fedtstykkerne. **8**
Samtidig fejrede Salomo i syv Dage Højtiden sammen
med hele Israel, en vældig Forsamling lige fra Egnen ved
Hamat og til Ægyptens Bæk. **9** Ottendedagen holdt man
festlig Samling, thi de fejrede Alterets Indvielse i syv
Dage og Højtiden i syv. **10** Og paa den tre og tyvende Dag
i den syvende Maaned lod han Folket gaa hver til sit,
glade og vel til Mode over den Godhed, HERREN havde
vist sin Tjener David og Salomo og sit Folk Israel. **11**
Salomo var nu færdig med at opføre HERRENS Hus og

Kongens Palads; og alt, hvad Salomo havde sat sig for at udføre ved HERRENS Hus og sit Palads, havde han lykkeligt ført igennem. **12** Da lod HERREN sig til Syne for Salomo om Natten og sagde til ham: »Jeg har hørt din Bøn og udvalgt mig dette Sted til Offersted. **13** Dersom jeg tillukker Himmelen, saa Regnen udebliver, eller jeg opbyder Græshopperne til at æde Landet op, eller jeg sender Pest i mit Folk, **14** og mit Folk, som mit Navn nævnes over, da ydmyger sig, beder og søger mit Aasyn og vender om fra deres onde Veje, saa vil jeg høre det i Himmelen og tilgive deres Synd og læge deres Land, **15** Nu skal mine Øjne være aabne og mine Ører lytte til Bønnen, der bedes paa dette Sted. **16** Og nu har jeg udvalgt og billiget dette Hus, for at mit Navn kan bo der til evig Tid, og mine Øjne og mit Hjerte skal være der alle Dage. **17** Hvis du nu vandrer for mit Aasyn som din Fader David, saa du gør alt, hvad jeg har paalagt dig, og holder mine Anordninger og Lovbud, **18** saa vil jeg opretholde din Kongetrone, som jeg tilsagde din Fader David, da jeg sagde: En Efterfølger skal aldrig fattes dig til at herske over Israel. **19** Men hvis I vender eder bort og forlader mine Anordninger og Bud, som jeg har forelagt eder, og gaar hen og dyrker fremmede Guder og tilbeder dem, **20** saa vil jeg rykke eder op fra mit Land, som jeg gav eder; og dette Hus, som jeg har helliget for mit Navn, vil jeg forkaste fra mit Aasyn og gøre det til Spot og Spe blandt alle Folk, **21** og dette Hus, som var saa ophøjet, over det skal enhver, som kommer der forbi, blive slaaet af Rædsel. Og naar man siger: Hvorfor har HERREN handlet saaledes

mod dette Land og dette Hus? 22 skal der svares: Fordi de
forlod HERREN, deres Fædres Gud, som førte dem ud af
Ægypten, og holdt sig til andre Guder, tilbad og dyrkede
dem; derfor har HERREN bragt al denne Elendighed over
dem!«

8 Da de tyve Aar var omme, i hvilke Salomo havde bygget
paa HERRENS Hus og sit Palads — 2 ogsaa de Byer, Huram
afstod til Salomo, befæstede Salomo og lod Israeliterne
bosætte sig i dem — 3 drog Salomo til Hamat-Zoba og
indtog det. 4 Han befæstede ogsaa Tadmor i Ørkenen og
alle de Forraadsbyer, han byggede i Hamat; 5 ligeledes
genopbyggede han Øvre— og Nedre-Bet-Horon, saa de
blev Fæstninger med Mure, Porte og Portslaaer, 6 ligeledes
Ba'alat og alle Salomos Forraadsbyer, Vognbyerne og
Rytterbyerne, og alt andet, som Salomo fik Lyst til
at bygge i Jerusalem, i Libanon og i hele sit Rige. 7
Alt, hvad der var tilbage af Hetiterne, Amoriterne,
Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne, og som ikke
hørte til Israeliterne, 8 deres Efterkommere, som var
tilbage efter dem i Landet, og som Israeliterne ikke havde
tilintetgjort, dem udskrev Salomo til Hoveriarbejde,
som det er den Dag i Dag. 9 Af Israeliterne derimod
gjorde Salomo ingen til Arbejdstrælle for sig, men de
var Krigsfolk, Hærførere og Vognkæmpere hos ham og
Førere for hans Stridsvogne og Rytteri. 10 Tallet paa
Kong Salomos Overfogeder var 250; de havde Tilsyn med
Folkene. 11 Faraos Datter flyttede Salomo fra Davidsbyen
ind i det Hus, han havde bygget til hende; thi han tænkte:
»Jeg vil ikke have en Kvinde boende i Kong David af

Israels Palads, thi hellige er de Steder, hvor HERRENS Ark kommer.« **12** Nu ofrede Salomo Brændofre til HERREN paa HERRENS Alter, som han Havde bygget foran Forhallen, **13** idet han ofrede, som det efter Moses's Bud hørte sig til hver enkelt Dag, paa Sabbaterne, Nymaanedagene og Højtiderne tre Gange om Aaret, de usyrede Brøds Højtid, Ugernes Højtid og Løvhytternes Højtid. **14** Og efter den Ordning, hans Fader David havde truffet, satte han Præsternes Skifter til deres Arbejde og Leviterne til deres Tjeneste, til at synge Lovsangen og gaa Præsterne til Haande efter hver Dags Behov, ligeledes Dørvogterne efter deres Skifter til at holde Vagt ved de enkelte Porte; thi saaledes var den Guds Mand Davids Bud. **15** Og man fraveg ikke i mindste Maade Kongens Bud vedrørende Præsterne og Leviterne og Skatkamrene. **16** Saaledes fuldendtes hele Salomos Værk, fra den Dag Grundvolden lagdes til HERRENS Hus, til Salomo var færdig med HERRENS Hus. **17** Ved den Tid drog Salomo til Ezjongeber og Elot ved Edoms Kyst; **18** og Huram sendte ham Folk med Skibe og befarne Søfolk, der sammen med Salomos Folk sejlede til Ofir, hvor de hentede 450 Talenter Guld, som de bragte Kong Salomo.

9 Da Dronningen af Saba hørte Salomos Ry, kom hun, for at prøve ham med Gaader, til Jerusalem med et saare stort Følge og med Kameler, der har Røgelse, Guld i Mængde og Ædelsten. Og da hun var kommet til Salomo, talte hun til ham om alt, hvad der laa hende paa Hjerte. **2** Men Salomo svarede paa alle hendes Spørgsmaal, og intet som helst var skjult for Salomo, han gav hende Svar

paa alt. **3** Og da Dronningen at Saba saa Salomos Visdom,
Huset, han havde bygget, **4** Maden paa hans Bord, hans
Folks Boliger, hans Tjeneres Optræden og deres Klæder,
hans Mundskænke og deres Klæder og Brændofrene, han
ofrede i HERRENS Hus, var hun ude af sig selv; **5** og hun
sagde til Kongen: »Sandt var, hvad jeg i mit Land hørte
sige om dig og din Visdom! **6** Jeg troede ikke, hvad der
sagdes, før jeg kom og saa det med egne Øjne; og se, ikke
engang det halve af din store Visdom er mig fortalt, thi
du overgaar, hvad Rygtet sagde mig om dig! **7** Lykkelige
dine Mænd, lykkelige dine Folk, som altid er om dig
og hører din Visdom! **8** Lovet være HERREN din Gud,
som fandt Behag i dig og satte dig paa sin Trone som
Konge for HERREN din Gud. Fordi din Gud elsker Israel og
for at opretholde det evindeligt, satte han dig til Konge
over dem, til at øve Ret og Retfærdighed!« **9** Derpaa gav
hun Kongen 120 Guldtalenter, Røgelse i store Mængder
og Ædelsten; og aldrig har der siden været saa megen
Røgelse i Landet som den, Dronningen af Saba gav Kong
Salomo. **10** Desuden bragte Hurams og Salomos Folk, som
hentede Guld i Ofir, Algummimtræ og Ædelsten; **11** og af
Algummimtræet lod Kongen lave Rækværk til HERRENS
Hus og Kongens Palads, desuden Citre og Harper til
Sangerne; og Mage dertil var ikke tidligere set i Judas
Land. **12** Og Kong Salomo gav Dronningen af Saba alt,
hvad hun ønskede og bad om, langt ud over hvad hun
bragte til Kongen. Derpaa vendte hun med sit Følge
tilbage til sit Land. **13** Vægten af det Guld, som i eet
Aar indførtes af Salomo, udgjorde 666 Guldtalenter, **14**

deri ikke medregnet hvad der indkom i Afgift fra de undertvungne Folk og ved Købmændenes Handel og fra alle Arabiens Konger og Landets Statholdere, som bragte Salomo Guld og Sølv. **15** Kong Salomo lod hamre 200 Guldskjolde, hvert paa 600 Sekel Guld, **16** og 300 mindre Guldskjolde, hvert paa 300 Sekel Guld; dem lod Kongen henlægge i Libanonskovhuset. **17** Fremdeles lod Kongen lave en stor, Elfenbenstrone, overtrukket med lutret Guld. **18** Tronen havde seks Trin, og paa dens Ryg var der et Lam af Guld; paa begge Sider af Sædet var der Arme, og ved Armene stod der to Løver; **19** tillige stod der tolv Løver paa de seks Trin, seks paa hver Side. Der er ikke lavet Mage til Trone i noget andet Rige. **20** Alle Kong Salomos Drikkekar var af Guld og alle Redskaber i Libanonskovhuset af fint Guld; Sølv regnedes ikke for noget i Kong Salomos Dage. **21** Kongen havde nemlig Skibe, det sejlede paa Tarsis med Hurams Folk; og een Gang hvert tredje Aar kom Tarsisskibene, ladet med Guld, Sølv, Elfenben, Aber og Paafugle. **22** Kong Salomo overgik alle Jordens Konger i Rigdom og Visdom. **23** Alle Jordens Konger søgte hen til Salomo for at høre den Visdom, Gud havde lagt i hans Hjerte; **24** og alle bragte de Gaver med: Sølv— og Guldsager, Klæder, Vaaben, Røgelse, Heste og Muldyr; saaledes gik det Aar efter Aar. **25** Salomo havde 4000 Spand Heste og Vogne og 12 000 Ryttere; dem lagde han dels i Vognbyerne, dels hos sig i Jerusalem. **26** Han herskede over alle Konger fra Floden til Filisternes Land og Ægyptens Grænse. **27** Kongen bragte det dertil, at Sølv i Jerusalem var lige saa almindeligt som Sten,

og Cedertræ lige saa almindeligt som Morbærfigentræ i Lavlandet. **28** Der indførtes Heste til Salomo fra Mizrajim og fra alle Lande. **29** Salomos øvrige Historie fra først til sidst findes optegnet i Profeten Natans Krønike, Siloniten Ahijas Profeti og Seeren Jedos Syn om Jeroboam, Nebats Søn. **30** Salomo herskede i Jerusalem over hele Israel i fyrretyve Aar. **31** Derpaa lagde Salomo sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i sin Fader Davids By. Og hans Søn Rehabeam blev Konge i hans Sted.

10 Rehabeam begav sig til Sikem, thi derhen var hele Israel stævnet for at hylde ham som Konge. **2** Men da Jeroboam, Nebats Søn, der opholdt sig i Ægypten, hvorhen han var flygtet for Kong Salomo, fik Nys derom, vendte han hjem fra Ægypten. **3** Man sendte da Bud og lod ham kalde. Og Jeroboam kom. Da sagde hele Israel til Rehabeam: **4** »Din Fader lagde et haardt Aag paa os, men let du nu det haarde Arbejde for os, som din Fader krævede, og det tunge Aag, han lagde paa os, saa vil vi tjene dig!« **5** Han svarede dem: »Gaa bort, bi tre Dage og kom saa til mig igen!« Saa gik Folket. **6** Derpaa raadførte Kong Rehabeam sig med de gamle, der havde staaet i hans Fader Salomos Tjeneste, dengang han levede, og spurgte dem: »Hvad raader I mig til at svare dette Folk?« **7** De svarede: »Hvis du i Dag vil være venlig mod dette Folk og føje dem og give dem gode Ord, saa vil de blive dine Tjenere for bestandig!« **8** Men han fulgte ikke det Raad, de gamle gav ham; derimod raadførte han sig med de unge, der var vokset op sammen med ham og stod i hans Tjeneste, **9** og spurgte dem: »Hvad raader I os til

at svare dette Folk, som kræver af mig, at jeg skal lette dem det Aag, min Fader lagde paa dem?« **10** De unge, der var vokset op sammen med ham, sagde da til ham: »Saaledes skal du svare dette Folk, som sagde til dig: Din Fader lagde et tungt Aag paa os, let du det for os! Saaledes skal du svare dem: Min Lillefinger er tykkere end min Faders Hofter! **11** Har derfor min Fader lagt et tungt Aag paa eder, vil jeg gøre Aaget tungere; har min Fader tugtet eder med Svøber, vil jeg tugte eder med Skorpioner!« **12** Da Jeroboam og alt Folket Tredjedagen kom til Rehabeam, som Kongen havde sagt, **13** gav han dem et haardt Svar, og uden at tage Hensyn til de gamles Raad **14** sagde han efter de unges Raad til dem: »Har min Fader lagt et tungt Aag paa eder, vil jeg gøre det tungere; har min Fader tugtet eder med Svøber, vil jeg tugte eder med Skorpioner!« **15** Kongen hørte ikke paa Folket, thi Gud føjede det saaledes for at opfylde det Ord, HERREN havde talet ved Ahija fra Silo til Jeroboam, Nebats Søn. **16** Men da hele Israel mærkede, at Kongen ikke hørte paa dem, gav Folket Kongen det Svar: »Hvad Del har vi i David? Vi har ingen Lod i Isajs Søn! Til dine Telte, Israel! Sørg nu, David, for dit eget Hus!« Derpaa vendte Israel tilbage til sine Telte. **17** Men over de Israeliter, der boede i Judas Byer, blev Rehabeam Konge. **18** Nu sendte Kong Rehabeam Adoniram, der havde Opsyn med Hoveriarbejdet, ud til dem, men Israeliterne stenede ham til Døde. Da steg Kong Rehabeam i største Hast op paa sin Stridsvogn og flygtede til Jerusalem. **19** Saa brød Israel med Davids Hus, og saaledes er det den Dag i Dag.

11 Da Rehabeam var kommet til Jerusalem, samlede han
hele Judas og Benjamins Hus, 180 000 udsøgte Folk, øvede
Krigere, til at føre Krig med Israel og vinde Kongedømmet
tilbage til Rehabeam. **2** Men da kom HERRENS Ord
til den Guds Mand Sjemaja saaledes: **3** »Sig til Judas
Konge Rehabeam, Salomos Søn, og til hele Israel i Juda
og Benjamin: **4** Saa siger HERREN: I maa ikke drage
op og kæmpe med eders Brødre; vend hjem hver til
sit, thi hvad her er sket, har jeg tilskikket!« Da adlød
de HERRENS Ord og vendte tilbage og drog ikke mod
Jeroboam. **5** Rehabeam boede saa i Jerusalem, og han
befæstede flere Byer i Juda. **6** Saaledes befæstede han
Betlehem, Etam, Tekoa, **7** Bet-Zur, Soko, Adullam, **8** Gat,
Maresja, Zif, **9** Adorajim, Lakisj, Azeka, **10** Zor'a, Ajjalon
og Hebron, alle i Juda og Benjamin; **11** og han gjorde
Fæstningerne stærke, indsatte Befalingsmænd i dem
og forsynede dem med Forraad af Levnedsmidler, Olie
og Vin **12** og hver enkelt By med Skjolde og Spyd og
gjorde dem saaledes meget stærke. Ham tilhørte Juda
og Benjamin. **13** Præsterne og Leviterne i hele Israel
kom alle Vegne fra, hvor de boede, og stillede sig til
hans Tjeneste; **14** thi Leviterne forlod deres Græsmarker
og Ejendom og begav sig til Juda og Jerusalem, fordi
Jeroboam og hans Sønner afsatte dem fra Stillingen
som HERRENS Præster, **15** idet han indsatte sig Præster
for Offerhøjene og Bukketroldene og Tyrekalvene, som
han, havde ladet lave. **16** Og i Følge med Leviterne kom
fra alle Israels Stammer de, hvis Hjerte var vendt til at
søge HERREN, Israels Gud, til Jerusalem for at ofre til

HERREN, deres Fædres Gud; **17** og de styrkede Juda Rige og hævdede Rehabeams, Salomos Søns, Magt i et Tidsrum af tre Aar. Thi i tre Aar fulgte han Davids og Salomos Veje. **18** Rehabeam ægtede Mahalat; en Datter af Davids Søn Jerimot og Abihajil, en Datter af Eliab, Isajs Søn. **19** Hun fødte ham Sønnerne Je'usj, Sjemarja og Zaham. **20** Senere ægtede han Absaloms Datter Ma'aka, som fødte ham Abija, Attaj, Ziza og Sjelomit. **21** Rehabeam elskede Absaloms Datter Ma'aka højere end sine andre Hustruer og Medhustruer; han havde nemlig atten Hustruer og tresindstyve Medhustruer og avlede otte og tyve Sønner og tresindstyve Døtre. **22** Og Rehabeam satte Ma'akas Søn Abija til Overhoved, til Fyrste blandt hans Brødre; thi han havde i Sinde at gøre, ham til Konge; **23** og han fordelte klogelig alle sine Sønner rundt i alle Judas og Benjamins Landsdele og i alle de befæstede Byer og gav dem rigeligt Underhold og skaffede dem Hustruer.

12 Men da Rehabeams Kongedømme var grundfæstet og hans Magt styrket, forlod han tillige med hele Israel HERRENS Lov. **2** Da drog i Kong Rehabeams femte Regeringsaar Ægypterkongen Sjisjak op imod Jerusalem, fordi de havde været troløse mod HERREN, **3** med 1200 Stridsvogne og 60 000 Ryttere, og der var ikke Tal paa Krigerne, der drog med ham fra Ægypten, Libyere, Sukkijiter og Ætiopere; **4** og efter at have indtaget Fæstningerne i Juda drog han mod Jerusalem. **5** Da kom Profeten Sjemaja til Rehabeam og Judas Øverster, som var tyet sammen i Jerusalem for Sjisjak, og sagde til dem: »Saa siger HERREN: I har forladt mig, derfor har

jeg ogsaa forladt eder og givet eder i Sjisjaks Haand!« **6** Da ydmygede Israels Øverster og Kongen sig og sagde: »HERREN er retfærdig!« **7** Og da HERREN saa, at de havde ydmyget sig, kom HERRENS Ord til Sjemaja saaledes: »De har ydmyget sig; derfor vil jeg ikke tilintetgøre dem, men frelse dem om ikke længe, og min Vrede skal ikke udgydes over Jerusalem ved Sjisjak; **8** men de skal komme til at staa under ham og lære at kende Forskellen mellem at tjene mig og at tjene Hedningemagterne!« **9** Saa drog Sjisjak op mod Jerusalem og tog Skattene i HERRENS Hus og i Kongens Palads; alt tog han, ogsaa de Guldskjolde, Salomo havde ladet lave. **10** Kong Rehabeam lod da i Stedet lave Kobberskjolde og gav dem i Forvaring hos Høvedsmændene for Livvagten, der holdt Vagt ved Indgangen til Kongens Palads; **11** og hver Gang Kongen begav sig til HERRENS Hus, kom Livvagten og hentede dem, og bagefter bragte de dem tilbage til Vagtstuen. **12** Men da han havde ydmyget sig, vendte HERRENS Vrede sig fra ham, saa han ikke helt tilintetgjorde ham; ogsaa i Juda var Forholdene gode. **13** Saaledes styrkede Kong Rehabeam sin Magt i Jerusalem og blev ved at herske; thi Rehabeam var een og fyrretyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede sytten Aar i Jerusalem, den By, HERREN havde udvalgt af alle Israels Stammer for der at stedfæste sit Navn. Hans Moder var en ammonitisk Kvinde ved Navn Na'ama. **14** Han gjorde, hvad der var ondt, thi hans Hjerte var ikke vendt til at søge HERREN. **15** Rehabeams Historie fra først til sidst staar jo optegnet i Profeten Sjemajas og Seeren Iddos Krønike. Rehabeam

og Jeroboam laa i Krig med hinanden hele Tiden. **16** Saa lagde Rehabeam sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Davidsbyen. Og hans Søn Abija blev Konge i hans Sted.

13 I Kong Jeroboams attende Regeringsaar blev Abija Konge over Juda. **2** Tre Aar herskede han i Jerusalem. Hans Moder hed Mikaja og var Datter af Uriel fra Gibea. Abija og Jeroboam laa i Krig med hinanden. **3** Abija aabnede Krigen med en krigsdygtig Hær, 400 000 udsøgte Mænd, og Jeroboam mødte ham med 800 000 udsøgte Mænd, dygtige Krigere, **4** Da stillede Abija sig paa Bjerget Zemarajim, der hører til Efraims Bjerge, og sagde: »Hør mig, Jeroboam og hele Israel! **5** Burde I ikke vide, at HERREN, Israels Gud, har givet David og hans Efterkommere Kongemagten over Israel til evig Tid ved en Saltpagt? **6** Men Jeroboam, Nebats Søn, Davids Søn Salomos Træl, rejste sig og gjorde Oprør mod sin Herre, **7** og daarlige Folk, Niddinger, samlede sig om ham og bød Rehabeam, Salomos Søn, Trods; og Rehabeam var ung og veg og kunde ikke hævde sig over for dem. **8** Og nu mener I at kunne hævde eder over for HERRENS Kongedømme i Davids Efterkommeres Haand, fordi I er en stor Hob og paa eders Side har de Guldkalve, Jeroboam lod lave eder til Guder! **9** Har I ikke drevet HERRENS Præster, Arons Sønner, og Leviterne bort og skaffet eder Præster paa samme Maade som Hedningefolkene? Enhver, der kommer med en ung Tyr og syv Vædre for at indsættes, bliver Præst for Guder, der ikke er Guder! **10** Men vor Gud er HERREN, og vi har ikke forladt ham; de Præster, der

tjener HERREN, er Arons Sønner og Leviterne udfører
den øvrige Tjeneste; **11** de antænder hver Morgen og
Aften Brændofre til HERREN og vellugtende Røgelse,
lægger Skuebrødene til Rette paa Guldbordet og tænder
Guldlysestagen og dens Lamper Aften efter Aften, thi vi
holder HERREN vor Guds Forskrifter, men I har forladt
ham! **12** Se, med os, i Spidsen for os er Gud og hans
Præster og Alarmtrompeterne, med hvilke der skal blæses
til Kamp imod eder! Israeliter, indlad eder ikke i Kamp
med HERREN, eders Fædres Gud, thi I faar ikke Lykken
med eder!« **13** Jeroboam lod imidlertid Bagholdet gøre
en omgaaende Bevægelse for at komme i Ryggen paa
dem, og saaledes havde Judæerne Hæren foran sig og
Bagholdet i Ryggen. **14** Da Judæerne vendte sig om og
saa, at Angreb truede dem baade forfra og bagfra, raabte
de til HERREN, medens Præsterne blæste i Trompeterne.
15 Saa udstødte Judæerne Krigsskriget, og da Judæerne
udstødte Krigsskriget, slog Gud Jeroboam og hele Israel
foran Abija og Juda. **16** Israeliterne flygtede for Judæerne,
og Gud gav dem i deres Haand; **17** og Abija og hans Folk
tilføjede dem et stort Nederlag, saa der af Israeliterne
faldt 500 000 udsøgte Krigere. **18** Saaledes ydmygedes
Israeliterne den Gang, men Judæerne styrkedes, fordi
de støttede sig til HERREN, deres Fædres Gud. **19** Og
Abija forfulgte Jeroboam og fratog ham flere Byer, Betel
med Smaabyer, Jesjana med Smaabyer og Efrajin med
Smaabyer. **20** Jeroboam kom ikke til Kræfter mere, saa
længe Abija levede; og HERREN slog ham, saa han døde.
21 Men Abijas Magt voksede. Han ægtede fjorten Hustruer

og avlede to og tyve Sønner og seksten Døtre. **22** Hvad der ellers er at fortælle om Abija, hans Færd og Ord, staar jo optegnet i Profeten Iddos Udlægning.

14 Saa lagde Abija sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham i Davidsbyen; og hans Søn Asa blev Konge i hans Sted. Paa hans Tid havde Landet Fred i ti Aar. **2** Asa gjorde, hvad der var godt og ret i HERREN hans Guds Øjne. **3** Han fjernede de fremmede Altre og Offerhøjene, sønderbrød Stenstøtterne og omhuggede Asjerastøtterne **4** og bød Judæerne søge HERREN, deres Fædres Gud, og holde Loven og Budet, **5** og han fjernede Offerhøjene og Solstøtterne fra alle Judas Byer, og Landet havde Fred, saa længe han levede. **6** Han byggede Fæstninger i Juda, thi Landet havde Fred, og han havde ingen Krig i de Aar, thi HERREN lod ham have Ro. **7** Han sagde da til Judæerne: »Lad os befæste disse Byer og omgive dem med Mure og Taarne, Porte og Portslaaer, medens vi endnu har Landet i vor Magt, thi vi har søgt HERREN vor Gud; vi har søgt ham, og han har ladet os have Ro til alle Sider!« Saa byggede de, og Lykken stod dem bi. **8** Asa havde en Hær, af Juda 300 000 væbnet med Skjold og Spyd, og af Benjamin 280 000, der har Smaaskjolde og spændte Buer, alle sammen dygtige Krigere. **9** Men Kusjiten Zera drog ud imod dem med en Hær paa 1 000 000 Mand og 300 Stridsvogne. Da han havde naaet Maresja, **10** rykkede Asa ud imod ham, og de stillede sig op til Kamp i Zefatadalen ved Maresja. **11** Da raabte Asa til HERREN sin Gud: »HERRE, hos dig er der ingen Forskel paa at hjælpe den, der har megen Kraft, og den, der ingen har; hjælp

os, HERRE vor Gud, thi til dig støtter vi os, og i dit Navn
er vi draget mod denne Menneskemængde, HERRE, du er
vor Gud, mod dig kan intet Menneske holde Stand.« **12**
Da slog HERREN Kusjiterne foran Asa og Judæerne, og
Kusjiterne tog Flugten. **13** Asa og hans Folk forfulgte dem
til Gerar, og alle Kusjiterne faldt, ingen reddede Livet, thi
de knustes foran HERREN og hans Hær. Judæerne gjorde
et umaadeligt Bytte **14** og indtog alle Byerne i Omegnen
af Gerar, thi en HERRENS Rædsel var kommet over dem,
og de plyndrede alle Byerne, thi der var et stort Bytte i
dem; **15** ogsaa indtog de Teltene til Kvæget og slæbte en
Mængde Smaakvæg og Kameler med sig; saa vendte de
tilbage til Jerusalem.

15 Guds Aand kom over Azarja, Odeds Søn, **2** og han
traadte frem for Asa og sagde til ham: »Hør mig, Asa og
hele Juda og Benjamin! HERREN er med eder, naar I er
med ham; og hvis I søger ham, lader han sig finde af
eder, men forlader I ham, forlader han ogsaa eder! **3** I
lange Tider var Israel uden sand Gud, uden Præster til
at vejlede og uden Lov, **4** men i sin Trængsel omvendte
det sig til HERREN, Israels Gud, og søgte ham, og han
lod sig finde at dem. **5** I de Tider kunde ingen gaa ud
og ind i Fred, thi der var vild Rædsel over alle Landes
Indbyggere; **6** Folk knustes mod Folk, By mod By, thi Gud
bragte dem i vild Rædsel med alle mulige Trængsler.
7 Men I, vær frimodige og lad ikke Hænderne synke,
thi der er Løn for eders Gerning.« **8** Da Asa hørte de
Ord og den Profeti, tog han Mod til sig og fjernede de
væmmelige Guder fra hele Judas og Benjamins Land og

fra de Byer, han havde indtaget i Efraims Bjerge; og han byggede paany HERRENS Alter foran HERRENS Forhal. **9** Saa samlede han hele Juda og Benjamin og de Folk fra Efraim, Manasse og Simeon, der boede som fremmede hos dem; thi en Mængde Israeliter var gaaet over til ham, da de saa, at HERREN hans Gud var med ham. **10** De samledes i Jerusalem i den tredje Maaned i Asas femtende Regeringsaar **11** og ofrede den Dag HERREN Ofre af Byttet, de havde medbragt, 700 Stykker Hornkvæg og 7000 Stykker Smaakvæg. **12** Derpaa sluttede de en Pagt om at søge HERREN, deres Fædres Gud, af hele deres Hjerte og hele deres Sjæl; **13** og enhver, der ikke søgte HERREN, Israels Gud, skulde lide Døden, være sig lille eller stor, Mand eller Kvinde. **14** Det tilsvor de HERREN med høj Røst under Jubel og til Trompeters og Horns Klang, **15** Og hele Juda glædede sig over den Ed, thi de svor af hele deres Hjerte og søgte ham af hele deres Vilje; og han lod sig finde af dem og lod dem faa Ro til alle Sider. **16** Kong Asa fratog endog sin Moder Ma'aka Værdigheden som Herskerinde, fordi hun havde ladet lave et Skændselsbillede til Ære for Asjera; Asa lod hendes Skændselsbillede nedbryde, sønderknuse og brænde i Kedrons Dal. **17** Vel forsvandt Offerhøjene ikke af Israel, men alligevel var Asas Hjerte helt med HERREN, saa længe han levede. **18** Og han bragte sin Faders og sine egne Helliggaver ind i Guds Hus, Sølv, Guld og forskellige Kar. **19** Der var ikke Krig før efter Asas fem og tredivte Regeringsaar.

16 Men i Asas seks og tredivte Regeringsaar drog Kong
Ba'sja af Israel op imod Juda og befæstede Rama for at
hindre, at nogen af Kong Asa af Judas Folk drog ud og ind.
2 Da tog Asa Sølv og Guld ud af Skatkamrene i HERRENS
Hus og i Kongens Palads og sendte det til Kong Benhadad
af Aram, som boede i Darmaskus, idet han lod sige: **3**
»Der bestaar en Pagt mellem mig og dig og mellem min
Fader og din Fader; her sender jeg dig en Gave af Sølv
og Guld; bryd derfor din Pagt med Kong Ba'sja af Israel,
saa at han nødes til at drage bort fra mig!« **4** Benhadad
gik ind paa Kong Asas Forslag og sendte sine Hærførere
mod Israels Byer og indtog Ijjon, Dan, Abel-Majim og
Forraadshusene i Naftalis Byer. **5** Da Ba'sja hørte det,
opgav han at befæste Rama og standsede Arbejdet. **6** Men
Kong Asa tog hele Juda til at føre Stenene og Træværket,
som Ba'sja havde brugt ved Befæstningen af Rama, bort,
og han befæstede dermed Geba og Mizpa. **7** Paa den Tid
kom Seeren Hanani til Kong Asa af Juda og sagde til ham:
»Fordi du søgte Støtte hos Aramæerkongen og ikke hos
HERREN din Gud, skal Aramæerkongens Hær slippe dig af
Hænde! **8** Var ikke Kusjiterne og Libyerne en vældig Hær
med en vældig Mængde Vogne og Ryttere? Men da du
søgte Støtte hos HERREN, gav han dem i din Haand! **9** Thi
HERRENS Øjne skuer omkring paa hele Jorden, og han
viser sig stærk til at hjælpe dem, hvis Hjerte er helt med
ham. I denne Sag har du handlet som en Daare; thi fra nu
af skal du altid ligge i Krig!« **10** Men Asa blev fortørnet
paa Seeren og satte ham i Huset med Blokken, thi han var
blevet vred paa ham derfor. Asa for ogsaa haardt frem

mod nogle af Folket paa den Tid. **11** Asas Historie fra først til sidst staar jo optegnet i Bogen om Judas og Israels Konger. **12** I sit ni og tredivte Regeringsaar fik Asa en Sygdom i Fødderne, og Sygdommen blev meget alvorlig. Heller ikke under sin Sygdom søgte han dog HERREN, men Lægerne. **13** Saa lagde Asa sig til Hvile hos sine Fædre og døde i sit een og fyrretyvende Regeringsaar. **14** Man jordede ham i en Grav, han havde ladet sig udhugge i Davidsbyen, og lagde ham paa et Leje, som man havde fyldt med vellugtende Urter og Stoffer, tillavet som Salve, og tændte et vældigt Baal til hans Ære.

17 Hans Søn Josafat blev Konge i hans Sted. Han styrkede sin Stilling over for Israel **2** ved at lægge Besætning i alle Judas befæstede Byer og indsætte Fogeder i Judas Land og de efraimitiske Byer, hans Fader Asa havde indtaget. **3** Og HERREN var med Josafat, thi han vandrede de Veje, hans Fader David til at begynde med havde vandret, og søgte ikke hen til Ba'alerne, **4** men til sin Faders Gud og fulgte hans Bud og gjorde ikke som Israel. **5** Derfor grundfæstede HERREN Kongedømmet i hans Haand; og hele Juda bragte Josafat Gaver, saa han vandt stor Rigdom og Ære. **6** Da voksede hans Mod til at vandre paa HERRENS Veje, saa han ogsaa udryddede Offerhøjene og Asjerastøtterne i Juda. **7** I sit tredje Regeringsaar sendte han sine Øverster Benhajil, Obadja, Zekarja, Netan'el og Mika ud for at undervise i Judas Byer, **8** ledsaget af Leviterne Sjemaja, Netanja, Zebadja, Asa'el, Sjemiramot, Jonatan, Adonija, Tobija og Tob-Adonija, Leviterne, og præsterne Elisjama og Joram. **9** De havde HERRENS

Lovbog med sig og underviste i Juda, og de drog rundt i alle Judas Byer og underviste Folket. **10** En HERRENS Rædsel kom over alle Lande og Riger rundt om Juda, saa de ikke indlod sig i Krig med Josafat. **11** Fra Filisterne kom der Folk, som bragte Josafat Gaver og svarede Sølv i Skat; ogsaa Araberne bragte ham Smaakvæg, 7700 Vædre og 7700 Bukke. **12** Saaledes gik det stadig fremad for Josafat, saa han til sidst fik meget stor Magt; og han byggede Borge og Forraadsbyer i Juda, **13** og han havde store Forraad i Judas Byer og Krigsfolk, dygtige Krigere i Jerusalem. **14** Her følger en Fortegnelse over dem efter deres Fædrenehuse. Til Juda hørte følgende Tusindførere: Øversten Adna med 300 000 dygtige Krigere; **15** ved Siden af ham Øversten Johanan med 280 000 Mand; **16** ved Siden af ham Amasja, Zikris Søn, der frivilligt gav sig i HERRENS Tjeneste, med 200 000 dygtige Krigere; **17** fra Benjamin var Eljada, en dygtig Kriger, med 200 000 Mand, væbnet med Bue og Skjold; **18** ved Siden af ham Jozabad med 80 000 vel rustede Mand. **19** Disse stod i Kongens Tjeneste, og dertil kom de, som Kongen havde lagt i de befæstede Byer hele Juda over.

18 Da Josafat havde vundet stor Rigdom og Hæder, besvogrede han sig med Akab. **2** Efter nogle Aars Forløb drog han ned til Akab i Samaria, og Akab lod slagte en Mængde Smaakvæg og Hornkvæg til ham og Folkene, han havde med sig; og saa overtalte han ham til at drage op mod Ramot i Gilead. **3** Kong Akab af Israel sagde nemlig til Kong Josafat af Juda: »Vil du drage med mig mod Ramot i Gilead?« Han svarede ham: »Jeg som du, mit Folk

som dit, jeg gaar med i Krigen.« **4** Josafat sagde fremdeles til Israels Konge: »Spørg dog først om, hvad HERREN siger!« **5** Da lod Israels Konge Profeterne kalde sammen, 400 Mand, og spurgte dem: »Skal jeg drage i Krig mod Ramot i Gilead, eller skal jeg lade være?« De svarede: »Drag derop, saa vil Gud give det i Kongens Haand!« **6** Men Josafat spurgte: »Er her ikke endnu en af HERRENS Profeter, vi kan spørge?« **7** Israels Konge svarede: »Her er endnu en Mand, ved hvem vi kan raadspørge HERREN; men jeg hader ham, fordi han aldrig spaar mig godt, men altid ondt; det er Mika, Jimlas Søn.« Men Josafat sagde: »Saaledes maa Kongen ikke tale!« **8** Da kaldte Israels Konge paa en Hofmand og sagde: »Hent hurtigt Mika, Jimlas Søn!« **9** Imidlertid sad Israels Konge og Kong Josafat af Juda, iført deres Skrud, hver paa sin Trone i Samarias Portaabning, og alle Profeterne spaaede foran dem. **10** Da lavede Zidkija, Kena'anas Søn, sig Horn af Jern og sagde: »Saa siger HERREN: Med saadanne skal du støde Aramæerne ned, til de er tilintetgjort!« **11** Og alle Profeterne spaaede det samme og sagde: »Drag op mod Ramot i Gilead, saa skal Lykken følge dig, og HERREN vil give det i Kongens Haand!« **12** Men Budet der var gaaet efter Mika, sagde til ham: »Se, Profeterne har alle som een givet Kongen gunstigt Svar. Tal du nu som de og giv gunstigt Svar!« **13** Men Mika svarede: »Saa sandt HERREN lever: Hvad min Gud siger, det vil jeg tale!« **14** Da han kom til Kongen, spurgte denne ham: »Mika, skal vi drage i Krig mod Ramot i Gilead, eller skal vi lade være?« Da svarede han: »Drag derop, saa skal Lykken følge eder, og

de skal gives i eders Haand!« **15** Men Kongen sagde til ham: »Hvor mange Gange skal jeg besværge dig, at du ikke siger mig andet end Sandheden i HERRENS Navn?« **16** Da sagde han: »Jeg saa hele Israel spredt paa Bjergene som en Hjord uden Hyrde; og HERREN sagde: De Folk har ingen Herre, lad dem vende tilbage i Fred, hver til sit!« **17** Israels Konge sagde da til Josafat: »Sagde jeg dig ikke, at han aldrig spaar mig godt, men kun ondt!« **18** Da sagde Mika: »Saa hør da HERRENS Ord! Jeg saa HERREN sidde paa sin Trone og hele Himmelens Hær staa til højre og venstre for ham; **19** og HERREN sagde: Hvem vil daare Kong Akab af Israel, saa han drager op og falder ved Ramot i Gilead? En sagde nu et, en anden et andet; **20** men saa traadte en Aand frem og stillede sig foran HERREN og Sagde: Jeg vil daare ham! HERREN spurgte ham: Hvorledes? **21** Han svarede: Jeg vil gaa hen og blive en Løgnens Aand i alle hans Profeters Mund! Da sagde HERREN: Ja, du kan daare ham; gaa hen og gør det! **22** Se, saaledes har HERREN lagt en Løgnens Aand i disse dine Profeters Mund, thi HERREN har ondt i Sinde imod dig!« **23** Da traadte Zidkija, Kena'anas Søn, frem og slog Mika paa Kinden og sagde: »Ad hvilken Vej skulde HERRENS Aand have forladt mig for at tale til dig?« **24** Men Mika sagde: »Det skal du faa at se, den Dag du flygter fra Kammer til Kammer for at skjule dig!« **25** Saa sagde Israels Konge: »Tag Mika og bring ham til Amon, Byens Øverste, og Kongesønnen Joasj **26** og sig: Saaledes siger Kongen: Kast denne Mand i Fængsel og sæt ham paa Trængselsbrød og Trængselsvand, indtil jeg kommer

uskadt tilbage!« **27** Men Mika sagde: »Kommer du uskadt tilbage, saa har HERREN ikke talet ved mig!« Og han sagde: »Hør, alle I Folkeslag!« **28** Saa drog Israels Konge og Kong Josafat af Juda op mod Ramot i Gilead. **29** Og Israels Konge sagde til Josafat: »Jeg vil forklæde mig, før jeg drager i Kampen; men tag du dine egne Klæder paa!« Og Israels Konge forklædte sig, og saa drog de i Kampen. **30** Men Arams Konge havde givet sine Vognstyrere den Befaling: »I maa ikke angribe nogen, være sig høj eller lav, uden Israels Konge alene.« **31** Da nu Vognstyrerne fik Øje paa Josafat, tænkte de: »Det er sikkert Israels Konge!« Og de rettede deres Angreb mod ham fra alle Sider. Da gav Josafat sig til at, raabe, og HERREN frelste ham, idet Gud lokkede dem bort fra ham; **32** og da Vognstyrerne opdagede, at det ikke var Israels Konge, trak de sig bort fra ham. **33** Men en Mand, der skød en Pil af paa Lykke og Fromme, ramte Israels Konge mellem Remmene og Brynjen. Da sagde han til sin Vognstyrer: »Vend og før mig ud af Slaget, thi jeg er saaret!« **34** Men Kampen blev haardere og haardere den Dag, og Israels Konge holdt sig oprejst i sin Vogn over for Aramæerne til Aften; men da Solen gik ned, døde han.

19 Kong Josafat af Juda derimod vendte uskadt hjem igen til sit Palads i Jerusalem. **2** Da traadte Seeren Jehu, Hananis Søn, frem for ham, og han sagde til Kong Josafat: »Skal man hjælpe de ugudelige? Elsker du dem, der hader HERREN? For den Sags Skyld er HERRENS Vrede over dig! **3** Noget godt er der dog hos dig, thi du har udryddet Asjererne af Landet, og du har vendt dit Hjerte til at søge

Gud.« **4** Josafat blev nu i Jerusalem, Saa drog han atter ud blandt Folket fra Be'ersjeba til Efraims Bjerge og førte dem tilbage til HERREN, deres Fædres Gud. **5** Og han indsatte Dommere i Landet i hver enkelt af de befæstede Byer i Juda. **6** Og han sagde til Dommerne: »Se til, hvad I gør, thi det er ikke for Mennesker, men for HERREN, I fælder Dom, og han er hos eder, naar I afsiger Kendelser. **7** Derfor være HERRENS Frygt over eder! Vær varsomme med, hvad I foretager eder, thi hos HERREN vor Gud er der hverken Uret eller Personsanseelse, ej heller tager han imod Bestikkelse!« **8** Ogsaa i Jerusalem indsatte Josafat nogle af Leviterne, Præsterne og Overhovederne for Israels Fædrenehuse til at dømme i HERRENS Sager og i Stridigheder mellem Jerusalems Indbyggere. **9** Og han bød dem: »Saaledes skal I gøre i HERRENS Frygt, i Sanddruhed og med redeligt Hjerte: **10** Hver Gang der forelægges eder en Retssag af eders Brødre, der bor i deres Byer, hvad enten det drejer sig om Blodskyld eller om Love, Anordninger og Lovbud, skal I hjælpe dem til Rette, at de ikke skal paadrage sig Skyld for HERREN, saa der kommer Vrede over eder og eders Brødre; gør saaledes for ikke at paadrage eder Skyld. **11** I alle HERRENS Sager skal Ypperstepræsten Amarja være eders foresatte, i alle Kongens Sager Zebadja, Jisjmaels Søn, Fyrsten i Judas Hus; og Leviterne staar eder til Tjeneste som Retsskrivere. Gaa nu frimodigt til Værket, HERREN vil være med enhver, der gør sin Pligt.«

20 Siden hændte det sig, at Moabiterne og Ammoniterne sammen med Folk fra Maon drog i Krig mod Josafat. **2** Og

man kom og bragte Josafat den Efterretning: »En vældig Menneskemængde rykker frem imod dig fra Egnene hinsides Havet, fra Edom, og de staar allerede i Hazazon-Tamar (det er En-Gedi)!« **3** Da grebes Josafat af Frygt, og han vendte sig til HERREN og søgte ham og lod en Faste udraabe i hele Juda. **4** Saa samledes Judæerne for at søge Hjælp hos HERREN; ogsaa fra alle Judas Byer kom de for at søge HERREN. **5** Men Josafat traadte frem i Judas og Jerusalems Forsamling i HERRENS Hus foran den nye Forgaard **6** og sagde: »HERRE, vore Fædres Gud! Er du ikke Gud i Himmelen, er det ikke dig, der hersker over alle Hedningerigerne? I din Haand er Kraft og Styrke, og mod dig kan ingen holde Stand! **7** Var det ikke dig, vor Gud, der drev dette Lands Indbyggere bort foran dit Folk Israel og gav din Ven Abrahams Efterkommere det for evigt? **8** Og de bosatte sig der og byggede dig der en Helligdom for dit Navn, idet de sagde: **9** Hvis Ulykke rammer os, Sværd, Straffedom, Pest eller Hungersnød, vil vi træde frem foran dette Hus og for dit Aasyn, thi dit Navn bor i dette Hus, og raabe til dig om Hjælp i vor Nød, og du vil høre det og frelse os! **10** Se nu, hvorledes Ammoniterne og Moabiterne og de fra Se'irs Bjerge, hvem du ikke tillod Israeliterne at angribe, da de kom fra Ægypten, tværtimod holdt de sig tilbage fra dem og tilintetgjorde dem ikke, **11** se nu, hvorledes de gengælder os det med at komme for at drive os bort fra din Ejendom, som du gav os i Eje! **12** Vor Gud, vil du ikke holde Dom over dem? Thi vi er afmægtige over for denne vældige Menneskemængde, som kommer over os; vi ved ikke,

hvad vi skal gøre, men vore Øjne er vendt til dig!« **13** Medens nu alle Judæerne stod for HERRENS Aasyn med deres Familier, Kvinder og Børn, **14** kom HERRENS Aand midt i Forsamlingen over Leviten Jahaziel, en Søn af Zekarja, en Søn af Benaja, en Søn af Je'iel, en Søn af Mattanja, af Asafs Sønner, **15** og han sagde: »Lyt til, alle I Judæere, Jerusalems Indbyggere og Kong Josafat! Saa siger HERREN til eder: Frygt ikke og forfærdes ikke for denne vældige Menneskemængde, thi Kampen er ikke eders, men Guds! **16** Drag i Morgen ned imod dem; se, de er ved at stige op ad Vejen ved Hazziz, og I vil træffe dem ved Enden af Dalen østen for Jeruels Ørken. **17** Det er ikke eder, der skal kæmpe her; stil eder op og bliv staaende, saa skal I se, hvorledes HERREN frelser eder, I Judæere og Jerusalems Indbyggere! Frygt ikke og forfærdes ikke, men drag i Morgen imod dem, og HERREN vil være med eder!« **18** Da bøjede Josafat sig med Ansigtet til Jorden, og alle Judæerne og Jerusalems Indbyggere faldt ned for HERREN og tilbad ham; **19** men Leviterne af Kehatiternes og Koraiternes Sønner stod op for at lovprise HERREN, Israels Gud, med vældig Røst. **20** Tidligt næste Morgen drog de ud til Tekoas Ørken; og medens de drog ud, stod Josafat og sagde: »Hør mig, I Judæere og Jerusalems Indbyggere! Tro paa HERREN eders Gud, og I skal blive boende, tro paa hans Profeter, og Lykken skal følge eder!« **21** Og efter at have raadført sig med Folket opstillede han Sangere til med Ordene »lov HERREN, thi hans Miskundhed varer evindelig!« at lovprise HERREN i helligt Skrud, medens de drog frem

foran de væbnede. **22** Og i samme Stund de begyndte
med Jubelraab og Lovsang, lod HERREN et Baghold
komme over Ammoniterne, Moabiterne og dem fra Se'irs
Bjerge, der rykkede frem mod Juda, saa de blev slaaet. **23**
Ammoniterne og Moabiterne angreb dem, der boede i
Se'irs Bjerge, og lagde Band paa dem og tilintetgjorde
dem, og da de var færdige med dem fra Se'ir, gav de sig
til at udrydde hverandre. **24** Da saa Judæerne kom op paa
Varden, hvorfra man ser ud over Ørkenen, og vendte
Blikket mod Menneskemængden, se, da laa deres døde
Kroppe paa Jorden, ingen var undsluppet. **25** Saa kom
Josafat og hans Folk hen for at udplyndre dem, og de
fandt en Mængde Kvæg, Gods, Klæder og kostbare Ting.
De røvede saa meget, at de ikke kunde slæbe det bort, og
brugte tre Dage til at plyndre; saa meget var der. **26** Den
fjerde Dag samledes de i Berakadalen, thi der lovpriste de
HERREN, og derfor kaldte man Stedet Berakadalen, som
det hedder den Dag i Dag. **27** Derpaa vendte alle Folkene
fra Juda og Jerusalem med Josafat i Spidsen om og drog
tilbage til Jerusalem med Glæde, thi HERREN havde bragt
dem Glæde over deres Fjender; **28** og med Harper, Citre
og Trompeter kom de til Jerusalem, til HERRENS Hus. **29**
Men en Guds Rædsel kom over alle Lande og Riger, da de
hørte, at HERREN havde kæmpet mod Israels Fjender.
30 Saaledes fik Josafats Rige Fred, og hans Gud skaffede
ham Ro til alle Sider. **31** Josafat var fem og tredive Aar
gammel, da han blev Konge over Juda, og han herskede
fem og tyve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Azuba og
var Datter af Sjilhi. **32** Han vandrede i sin Fader Asas Spor

og veg ikke derfra, idet han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne. **33** Kun blev Offerhøjene ikke fjernet, og Folket vendte endnu ikke Hjertet til deres Fædres Gud. **34** Hvad der ellers er at fortælle om Josafat fra først til sidst, staar jo optegnet i Jehus, Hananis Søns, Krønike, som er optaget i Bogen om Israels Konger. **35** Senere slog Kong Josafat af Juda sig sammen med Kong Ahazja af Israel, der var ugudelig i al sin Færd; **36** han slog sig sammen med ham om at bygge Skibe, der skulde sejle til Tarsis. De byggede Skibe i Ezjongeber. **37** Men Eliezer, Dodavahus Søn, fra Maresja profeterede mod Josafat og sagde: »Fordi du har slaaet dig sammen med Ahazja, vil HERREN gøre dit Værk til intet!« Og Skibene gik under og naaede ikke Tarsis.

21 Saa lagde Josafat sig nu til Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Joram blev Konge i hans Sted. **2** Han havde nogle Brødre, Sønner af Josafat: Azarja, Jehiel, Zekarja, Azarjahu, Mikael og Sjefatja, alle Sønner af Kong Josafat af Juda. **3** Deres Fader havde givet dem store Gaver, Sølv, Guld og Kostbarheder tillige med befæstede Byer i Juda, men Joram havde han givet Kongedømmet, fordi han var den førstefødte. **4** Men da Joram havde overtaget sin Faders Rige og styrket sin Magt, lod han alle sine Brødre dræbe med Sværd tillige med nogle af Israels Øverster. **5** Joram var to og tredive Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede otte Aar i Jerusalem. **6** Han vandrede i Israels Kongers Spor ligesom Akabs Hus, thi han havde en Datter af Akab til Hustru, og han gjorde, hvad der var ondt i

HERRENS Øjne. **7** Dog vilde HERREN ikke tilintetgøre
Davids Slægt for den Pagts Skyld, han havde sluttet med
David, og efter det Løfte, han havde givet, at han altid
skulde have en Lampe for hans Aasyn. **8** I hans Dage
rev Edomiterne sig løs fra Judas Overherredømme og
valgte sig en Konge. **9** Da drog Joram over til Za'ir med
alle sine Stridsvogne. Og han stod op om Natten, og
sammen med Vognstyrerne slog han sig igennem Edoms
Rækker, der havde omringet ham. **10** Saaledes rev Edom
sig løs fra Judas Overherredømme, og saaledes er det
den Dag i Dag. Paa samme Tid rev ogsaa Libna sig løs fra
hans Overherredømme, fordi han forlod HERREN, sine
Fædres Gud. **11** Ogsaa han rejste Offerhøje i Judas Byer
og forledte Jerusalems Indbyggere til at bole og Juda til
at falde fra. **12** Da kom der et Brev fra Profeten Elias til
ham, og deri stod: »Saa siger HERREN, din Fader Davids
Gud: Fordi du ikke har vandret i din Fader Josafats og
Kong Asa af Judas Spor, **13** men i Israels Kongers Spor
og forledt Juda og Jerusalems Indbyggere til at bole,
ligesom Akabs Hus gjorde, og tilmed dræbt dine Brødre,
din Faders Hus, der var bedre end du selv, **14** se, derfor vil
HERREN nu ramme dit Folk, dine Sønner, dine Hustruer
og alt, hvad du ejer, med et tungt Slag. **15** Og selv skal du
falde i en haard Sygdom og blive syg i dine Indvolde, saa
at Indvoldene nogen Tid efter skal træde ud som Følge
af Sygdommen!« **16** Saa æggede HERREN Filisterne og
Araberne, der var Naboer til Kusjiterne, imod Joram,
17 og de drog op mod Juda trængte ind og røvede alle
Kongens Ejendele, som fandtes i hans Palads, ogsaa hans

Sønner og Hustruer, saa der ikke levnedes ham nogen Søn undtagen Joahaz, den yngste af hans Sønner. **18** Og efter alt dette slog HERREN ham med en uhelbredelig Sygdom i hans Indvolde. **19** Nogen Tid efter, da to Aar var gaaet, traadte Indvoldene ud som Følge af Sygdommen, og han døde under haarde Lidelser. Hans Folk tændte intet Baal til Ære for ham som for hans Fædre. **20** Han var to og tredive Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede otte Aar i Jerusalem. Han gik bort uden at savnes. Man jordede ham i Davidsbyen, dog ikke i Kongegravene.

22 Derpaa gjorde Jerusalems Indbyggere hans yngste Søn Ahazja til Konge i hans Sted, thi de ældre var dræbt af Røverskaren, der brød ind i Lejren sammen med Araberne. Saaledes blev Ahazja, Jorams Søn, Konge i Juda. **2** Ahazja var to og fyrretyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede eet Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Atalja og var Datter af Omri. **3** Ogsaa han vandrede i Akabs Hus's Spor, thi hans Moder forledte ham til Ugudelighed ved sine Raad. **4** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ligesom Akabs Hus, thi efter Faderens Død blev de hans Raadgivere, og det blev hans Fordærv. **5** Det var ogsaa efter deres Raad, han sammen med Akabs Søn, Kong Joram af Israel, drog i Krig mod Kong Hazael af Aram ved Ramot i Gilead. Men Aramæerne saarede Joram. **6** Saa vendte Joram tilbage for i Jizre'el at søge Helbredelse for de Saar, man havde tilføjet ham ved Rama, da han kæmpede med Kong Hazael af Aram; og Jorams Søn, Kong Ahazja af Juda, drog ned for at se til Joram, Akabs Søn, i Jizre'el, fordi han laa syg.

7 Men til Ahazjas Undergang var det tilskikket af Gud,
at han skulde komme til Joram; thi da han var kommet
derhen, gik han med Joram ud til Jehu, Nimsjis Søn,
som HERREN havde salvet til at udrydde Akabs Hus. **8**
Og da Jehu fuldbyrdede Dommen over Akabs Hus, traf
han paa Judas Øverster og Ahazjas Brodersønner, der
var i Ahazjas Tjeneste, og dræbte dem; **9** derpaa lod han
Ahazja eftersøge, og man fangede ham, medens han holdt
sig skjult i Samaria, og bragte ham til Jehu, der lod ham
dræbe. Saa jordede de ham, thi de sagde: »Han var dog en
Søn af Josafat, der søgte HERREN af hele sit Hjerte.« Men
af Ahazjas Hus var ingen stærk nok til at tage Magten. **10**
Da Atalja, Ahazjas Moder, fik at vide, at hendes Søn var
død, tog hun sig for at udrydde hele den kongelige Slægt
af Judas Hus. **11** Men Kongens Datter Josjab'at tog Ahazjas
Søn Joas og fik ham hemmeligt af Vejen, saa han ikke var
imellem Kongesønnerne, der blev dræbt, og hun gemte
ham og hans Amme i Sengekammeret. Saaledes holdt
Josjab'at, Kong Jorams Datter, Præsten Jojadas Hustru,
der jo var Søster til Ahazja, ham skjult for Atalja, saa hun
ikke fik ham dræbt; **12** og han var i seks Aar skjult hos
dem i HERRENS Hus, medens Atalja herskede i Landet.

23 Men i det syvende Aar tog Jojada Mod til sig og indgik
Pagt med Hundredførerne Azarja, Jerohams Søn, Jisjmael,
Johanans Søn, Azarja, Obeds Søn, Ma'aseja, Adajas Søn,
og Elisjafat, Zikris Søn. **2** De drog Juda rundt og samlede
Leviterne fra alle Judas Byer og Overhovederne for Israels
Fædrenehuse, og de kom saa til Jerusalem. **3** Saa sluttede
hele Forsamlingen i Guds Hus en Pagt med Kongen. Og

Jojada sagde til dem: »Se, Kongesønnen skal være Konge efter det Løfte, HERREN har givet om Davids Sønner! **4** Og saaledes skal I gøre: Den Tredjedel af eder Præster og Leviter, der rykker ind om Sabbaten, skal tjene som Dørvogtere; **5** den anden Tredjedel skal besætte Kongens Palads og den tredje Jesodporten, medens alt Folket skal besætte Forgaardene til HERRENS Hus. **6** Men ingen maa betræde HERRENS Hus undtagen Præsterne og de Leviter, der gør Tjeneste; de maa gaa derind, thi de er hellige; men hele Folket skal holde sig HERRENS Forskrift efterrettelig. **7** Saa skal Leviterne, alle med Vaaben i Haand, slutte Kreds om Kongen, og enhver, der nærmer sig Templet, skal dræbes. Saaledes skal I være om Kongen, naar han gaar ind, og naar han gaar ud.« **8** Leviterne og alle Judæerne gjorde alt, hvad Præsten Jojada havde paabudt, idet de tog hver sine Folk, baade dem, der rykkede ud, og dem, der rykkede ind om Sabbaten, thi Præsten Jojada gav ikke Skifterne Orlov. **9** Og Præsten Jojada gav Hundredførerne Spydene og de smaa og store Skjolde, som havde tilhørt Kong David og var i Guds Hus. **10** Derpaa opstillede han alt Folket, alle med Spyd i Haand, fra Templets Sydside til Nordsiden, hen til Alteret og derfra igen hen til Templet, rundt om Kongen. **11** Saa førte de Kongesønnen ud, satte Kronen og Vidnesbyrdet paa ham; derefter udraabte de ham til Konge, og Jojada og hans Sønner salvede ham og raabte: »Kongen leve!« **12** Da Atalja hørte Larmen af Folket, som løb og jublede for Kongen, gik hun hen til Folket i HERRENS Hus, **13** og der saa hun Kongen staa paa sin Plads ved Indgangen og Øversterne

og Trompetblæserne ved Siden af, medens alt Folket fra Landet jublede og blæste i Trompeterne, og Sangerne med deres Instrumenter ledede Lovsangen. Da sønderrev Atalja sine Klæder og raabte: »Forræderi, Forræderi!« **14** Men Præsten Jojada bød Hundredførerne, Hærens Befalingsmænd: »Før hende uden for Forgaardene og hug enhver ned, der følger hende, thi — sagde Præsten — I maa ikke dræbe hende i HERRENS Hus!« **15** Saa greb de hende, og da hun ad Hesteporten var kommet til Kongens Palads, dræbte de hende der. **16** Men Jojada sluttede Pagt mellem sig og hele Folket og Kongen om, at de skulde være HERRENS Folk. **17** Og alt Folket begav sig til Ba'als Hus og nedbrød det; Altrene og Billederne huggede de i Stykker, og Ba'als Præst Mattan dræbte de foran Altrene. **18** Derpaa satte Jojada Vagtposter ved HERRENS Hus under Ledelse af Præsterne og Leviterne, som David havde tildelt HERRENS Hus, for at de skulde bringe HERREN Brændofre, som det er foreskrevet i Mose Lov, under Jubel og Sang efter Davids Anordning; **19** og han opstillede Dørvogterne ved HERRENS Hus's Porte, for at ingen, der i nogen Maade var uren, skulde gaa derind; **20** og han tog Hundredførerne og Stormændene og Folkets overordnede og alt Folket fra Landet og førte Kongen ned fra HERRENS Hus; de gik igennem Øvreporten til Kongens Palads og satte Kongen paa Kongetronen. **21** Da glædede alt Folket fra Landet sig, og Byen holdt sig rolig. Men Atalja huggede de ned.

24 Joas var syv Aar gammel da han blev Konge og han herskede i fyrretyve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed

Zibja og var fra Be'ersjeba. **2** Joas gjorde, hvad der var
ret i HERRENS Øjne, saa længe Præsten Jojada levede. **3**
Jojada tog ham to Hustruer, og han avlede Sønner og
Døtre. **4** Siden kom Joas i Tanker om at udbedre HERRENS
Hus. **5** Han samlede derfor Præsterne og Leviterne og
sagde til dem: »Drag ud til Judas Byer og saml Penge ind i
hele Israel til at istandsætte eders Guds Hus Aar efter Aar;
men I maa skynde eder!« Leviterne skyndte sig dog ikke.
6 Saa lod Kongen Ypperstepræsten Jojada kalde og sagde
til ham: »Hvorfor har du ikke holdt Øje med, at Leviterne
i Juda og Jerusalem indsamler den Afgift, HERRENS Tjener
Moses paalagde Israels Forsamling til Vidnesbyrdets Telt?
7 Thi den ugudelige Atalja og hendes Sønner har ødelagt
Guds Hus og oven i Købet brugt Helliggaverne i HERRENS
Hus til Ba'alerne.« **8** Paa Kongens Bud lavede man saa en
Kiste og satte den uden for Porten til HERRENS Hus; **9** og
det kundgjordes i Juda og Jerusalem, at den Afgift, Moses
havde paalagt Israeliterne i Ørkenen, skulde udredes til
HERREN. **10** Alle Øversterne og hele Folket bragte da
Afgiften med Glæde og lagde den i Kisten, til den var
fuld; **11** og hver Gang Kisten af Leviterne blev bragt
til de kongelige Tilsynsmænd, naar de saa, at der var
mange Penge, kom Kongens Skriver og Ypperstepræstens
Tilsynsmand og tømte Kisten; og saa tog de og satte den
paa Plads igen. Saaledes gjorde de Gang paa Gang, og
de samlede en Mængde Penge. **12** Og Kongen og Jojada
gav Pengene til dem, der stod for Arbejdet ved HERRENS
Hus, og de lejede Stenhuggere og Tømmermænd til at
udbedre HERRENS Hus og derhos Jern og Kobbersmede

til at istandsætte HERRENS Hus. **13** Og de, der stod for Arbejdet, tog fat, og Istandsættelsesarbejdet skred frem under deres Hænder, og de byggede Guds Hus op efter de opgivne Maal og satte det i god Stand. **14** Da de var færdige, bragte de Resten af Pengene til Kongen og Jojada, og for dem lod han lave Redskaber til HERRENS Hus, Redskaber til Tjenesten og Ofrene, Kander og Kar af Guld og Sølv. Og de ofrede stadig Brændofre i HERRENS Hus, saa længe Jojada levede. **15** Men Jojada blev gammel og mæt af Dage og døde; han var ved sin Død 130 Aar gammel. **16** Man jordede ham i Davidsbyen hos Kongerne, fordi han havde gjort sig fortjent af Israel og over for Gud og hans Hus. **17** Men efter Jojadas Død kom Judas Øverster og kastede sig ned for Kongen. Da hørte Kongen dem villig, **18** Og de forlod HERREN, deres Fædres Guds Hus og dyrkede Asjererne og Gudebillederne. Og der kom Vrede over Juda og Jerusalem for denne deres Synds Skyld. **19** Saa sendte han Profeter iblandt dem for at omvende dem til HERREN, og de advarede dem, men de hørte ikke. **20** Men Guds Aand iførte sig Zekarja, Præsten Jojadas Søn, og han traadte frem for Folket og sagde til dem: »Saa siger Gud: Hvorfor overtræder I HERRENS Bud saa Lykken viger fra eder? Fordi I har forladt HERREN, har han forladt eder!« **21** Men de sammensvor sig imod ham og stenede ham paa Kongens Bud i Forgaarden til HERRENS Hus; **22** Kong Joas kom ikke den Kærlighed i Hu, hans Fader Jojada havde vist ham, men lod Sønnen dræbe, Men da han døde, raabte han: »HERREN ser og straffer!« **23** Ved Jævndøgnstide drog Aramæernes Hær imod Kongen, og

de trængte ind i Juda og Jerusalem og udryddede alle Øverster af Folket og sendte alt Byttet, de tog fra dem, til Kongen af Darmaskus. **24** Skønt Aramæernes Hær kom i et ringe Tal, gav HERREN en saare stor Hær i deres Haand, fordi de havde forladt HERREN, deres Fædres Gud; saaledes fuldbyrdede de Dommen over Joas. **25** Og da de drog bort fra ham — de forlod ham nemlig i haarde Lidelser — stiftede hans Folk en Sammensværgelse imod ham til Straf for Mordet paa Præsten Jojadas Søn og dræbte ham i hans Seng. Saaledes døde han, og man jordede ham i Davidsbyen, dog ikke i Kongegravene. **26** De sammensvorne var Zakar, en Søn af Ammoniterkvinden Sjim'at, og Jozabad, en Søn af Moabiterkvinden Sjimrit. **27** Hans Sønners Navne, de mange profetiske Udsagn imod ham og hans grundige Udbedring af Guds, Hus staar jo optegnet i Udlægningen til Kongernes Bog. Hans Søn Amazja blev Konge i hans Sted.

25 Amazja var fem og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede ni og tyve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Jehoaddan og var fra Jerusalem. **2** Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, dog ikke med et helt Hjerte. **3** Da han havde sikret sig Magten, lod han dem af sine Folk dræbe, der havde dræbt hans Fader Kongen, **4** men deres Børn lod han ikke ihjelslaa, i Henhold til hvad der staar skrevet i Moses's Lovbog, hvor HERREN paabyder: »Fædre skal ikke lide Døden for Børns Skyld, og Børn skal ikke lide Døden for Fædres Skyld. Men enhver skal lide Døden for sin egen Synd.« **5** Amazja samlede Judæerne og opstillede dem efter Fædrenehuse under

Tusind— og Hundredførerne, hele Juda og Benjamin, og
da han mønstrede dem fra Tyveaarsalderen og opefter,
fandt han, at de udgjorde 300 000 udvalgte Folk, øvede
Krigere, der har Skjold og Spyd. **6** Dertil lejede han i
Israel 100 000 dygtige Krigere for 100 Sølvtalenter. **7** Men
en Guds Mand kom til ham og sagde: »Israels Hær maa
ikke følge dig, Konge, thi HERREN er ikke med Israel, ikke
med nogen af Efraimiterne; **8** og hvis du mener, at du
kan vinde Styrke paa den Maade, vil Gud bringe dig til
Fald for Fjenden, thi hos Gud er der Kraft til at hjælpe og
til at bringe til Fald!« **9** Amazja spurgte den Guds Mand:
»Hvad saa med de 100 Sølvtalenter, jeg gav de israelitiske
Krigsfolk?« Og den Guds Mand svarede: »HERREN kan
give dig langt mere end det!« **10** Da udskilte Amazja de
Krigsfolk, der var kommet til ham fra Efraim, og lod dem
drage hjem; men deres Vrede blussede heftigt op mod
Juda, og de vendte hjem i fnysende Vrede. **11** Amazja
tog nu Mod til sig og førte sine Krigere til Saltdalen
og nedhuggede 10 000 af Se'iriterne; **12** desuden tog
Judæerne 10 000 levende til Fange; dem førte de op paa
Klippens Top og styrtede dem ned derfra, saa de alle
knustes. **13** Men de Krigsfolk, Amazja havde sendt hjem,
saa de ikke kom til at følge ham i Krigen, faldt ind i
Judas Byer fra Samaria til Bet-Horon, huggede 3000 af
Indbyggerne ned og gjorde stort Bytte. **14** Da Amazja kom
hjem fra Sejren over Edomiterne, havde han Se'iriternes
Guder med, og han opstillede dem som sine Guder, tilbad
dem og tændte Offerild for dem. **15** Da blussede HERRENS
Vrede op mod Amazja, og han sendte en Profet til ham,

og denne sagde til ham: »Hvorfor søger du dette Folks Guder, som ikke kunde frelse deres Folk af din Haand?« **16** Men da han talte saaledes, sagde Kongen til ham: »Har man gjort dig til Kongens Raadgiver? Hold inde, ellers bliver du slaaet ihjel!« Da holdt Profeten inde og sagde: »Jeg indser, at Gud har i Sinde at ødelægge dig, siden du bærer dig saaledes ad og ikke hører mit Raad!« **17** Efter at have overtænkt Sagen sendte Kong Amazja af Juda Bud til Jehus Søn Joahaz's Søn, Kong Joas af Israel, og lod sige: »Kom, lad os se hinanden under Øjne!« **18** Men Kong Joas af Israel sendte Kong Amazja, af Juda det Svar: »Tidselen paa Libanon sendte engang det Bud til Cederen paa Libanon: Giv min Søn din Datter til Ægte! Men Libanons vilde Dyr løb hen over Tidselen og trampede den ned! **19** Du tænker: Se, jeg har slaaet Edom! Og det har gjort dig overmodig, saa du vil vinde mere Ære. Bliv, hvor du er! Hvorfor vil du udfordre Ulykken og udsætte baade dig selv og Juda for Fald?« **20** Men Amazja vilde intet høre, thi Gud føjede det saaledes for at give dem til Pris, fordi de søgte Edoms Guder. **21** Saa drog Kong Joas af Israel ud, og han og Kong Amazja af Juda saa hinanden under Øjne ved Bet-Sjemesj i Juda; **22** Juda blev slaaet af Israel, og de flygtede hver til sit. **23** Men Kong Joas af Israel tog Joahaz's Søn Joas's Søn, Kong Amazja af Juda, til Fange ved Bet-Sjemesj og førte ham til Jerusalem. Derpaa nedrev han Jerusalems Mur paa en Strækning af 400 Alen, fra Efraimsporten til Hjørneporten; **24** og han tog alt det Guld og Sølv og alle de Kar, der fandtes i Guds Hus hos Obed-Edom og i Skatkammeret i Kongens Palads;

desuden tog han Gidsler og vendte saa tilbage til Samaria.
25 Joas's Søn, Kong Amazja af Juda, levede endnu femten
Aar, efter at Joahaz's Søn, Kong Joas at Israel, var død.
26 Hvad der ellers er at fortælle om Amazja fra først til
sidst, staar optegnet i Bogen om Judas og Israels Konger.
27 Men ved den Tid Amazja faldt fra HERREN, stiftedes
der en Sammensværgelse mod ham i Jerusalem, og han
flygtede til Lakisj, men der blev sendt Folk efter ham til
Lakisj, og de dræbte ham der. **28** Saa løftede man ham op
paa Heste og jordede ham hos hans Fædre i Davidsbyen.

26 Alt Folket i Juda tog saa Uzzija, der da var seksten Aar
gammel, og gjorde ham til Konge i hans Fader Amazjas
Sted. **2** Det var ham, der befæstede Elot og atter forenede
det med Juda efter at Kongen havde lagt sig til Hvile hos
sine Fædre. **3** Uzzija var seksten Aar gammel da han blev
Konge, og han herskede to og halvtredsindstyve Aar i
Jerusalem. Hans Moder hed Jekolja og var fra Jerusalem.
4 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, ganske
som hans Fader Amazja; **5** og han blev ved med at
søge Gud, saa længe Zekarja, der havde undervist ham i
Gudsfrygt, levede. Og saa længe han søgte HERREN, gav
Gud ham Lykke. **6** Han gjorde et Krigstog mod Filisterne
og nedrev Bymurene i Gat, Jabne og Asdod og byggede
Byer i Asdods Omraade og Filisterlandet. **7** Gud hjalp
ham mod Filisterne og Araberne, der boede i Gur-Ba'al og
mod Me'uniterne. **8** Ammoniterne svarede Uzzija Skat,
og hans Ry naaede til Ægypten, thi han blev overmaade
mægtig. **9** Og Uzzija byggede Taarne i Jerusalem ved
Hjørneporten, Dalporten og Murhjørnet og befæstede

dem. **10** Fremdeles byggede han Taarne i Ørkenen og lod
mange Cisterner udhugge, thi han havde store Hjorde
baade i Lavlandet og paa Højsletten, der hos Agerdyrkere
og Vingaardsmænd paa Bjergene og i Frugtlandet, thi han
var ivrig Landmand. **11** Og Uzzija havde en øvet Krigshær,
der drog i Krig Deling for Deling i det Tal, der fremgik af
Mønstringen, som Statsskriveren Je'uel og Retsskriveren
Ma'aseja foretog under Tilsyn af Hananja, en at Kongens
Øverster. **12** Det fulde Tal paa de dygtige Krigere, som
var Overhoveder for Fædrenehusene, var 2600. **13** Under
deres Befaling stod en Hærstyrke paa 307 500 krigsvante
Folk i deres fulde Kraft til at hjælpe Kongen mod Fjenden.
14 Uzzija udrustede hele Hæren med Skjolde, Spyd,
Hjelme, Brynjer, Buer og Slyngesten. **15** Ligeledes lod
han i Jerusalem lave snildt udtænkte Krigsmaskiner, der
opstilledes paa Taarnene og Murtinderne til at udslynge
Pile og store Sten. Og hans Ry naaede viden om, thi paa
underfuld Maade blev han hjulpet til stor Magt. **16** Men
da han var blevet mægtig, blev hans Hjerte overmodigt,
saa han gjorde, hvad fordærveligt var; han handlede
troløst mod HERREN sin Gud, idet han gik ind i HERRENS
Helligdom for at brænde Røgelse paa Røgelsealteret. **17**
Præsten Azarja fulgte efter ham, ledsaget af firsindstyve
af HERRENS Præster, modige Mænd; **18** og de traadte
frem for Kong Uzzija og sagde til ham: »At ofre HERREN
Røgelse tilkommer ikke dig, Uzzija, men Arons Sønner,
Præsterne, som er helliget til at ofre Røgelse; gaa ud af
Helligdommen, thi du har handlet troløst, og det tjener
dig ikke til Ære for HERREN din Gud!« **19** Uzzija, der

holdt Røgelsekarret i Haanden for at brænde Røgelse, blev rasende; men som han rasede mod Præsterne, slog Spedalskhed ud paa hans Pande, medens han stod der over for Præsterne foran Røgelsealteret i HERRENS Hus; **20** og da Ypperstepræsten Azarja og alle Præsterne vendte sig imod ham, se, da var han spedalsk i Panden. Saa førte de ham hastigt bort derfra, og selv fik han travlt med at komme ud, fordi HERREN havde ramt ham. **21** Saa var Kong Uzzija spedalsk til sin Dødedag; og skønt spedalsk fik han Lov at blive boende i sit Hus, men var udelukket fra HERRENS Hus, medens hans Søn Jotam raadede i Kongens Palads og dømte Folket i Landet. **22** Hvad der ellers er at fortælle om Uzzija fra først til sidst, har Profeten Esajas, Amoz's Søn, optegnet. **23** Saa lagde han sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham hos hans Fædre paa den Mark, hvor Kongegravene var, under Hensyn til at han havde været spedalsk; og hans Søn Jotam blev Konge i hans Sted.

27 Jotam var fem og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede seksten Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Jerusja og var Datter af Zadok. **2** Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, ganske som hans Fader Uzzija havde gjort, men han gik ikke ind i HERRENS Helligdom. Men Folket gjorde fremdeles, hvad fordærveligt var. **3** Det var ham, der opførte Øvreporten i HERRENS Hus, og desuden byggede han meget paa Ofels Mur. **4** Han opførte Byer i Judas Bjerge og Borge og Taarne i Skovene. **5** Han førte Krig med Ammoniternes Konge og overvandt dem, saa Ammoniterne det Aar maatte svare ham 100 Talenter

Sølv, 10 000 Kor Hvede og 10 000 Kor Byg i Skat; og lige saa meget svarede Ammoniterne ham det andet og tredje Aar. **6** Saaledes blev Jotam stærk, fordi han vandrede troligt for HERREN sin Guds Aasyn. **7** Hvad der ellers er at fortælle om Jotam, alle hans Krige og Foretagender, staar jo optegnet i Bogen om Israels og Judas Konger. **8** Han var fem og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede seksten Aar i Jerusalem. **9** Saa lagde Jotam sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham i Davidsbyen; og hans Søn Akaz blev Konge i hans Sted.

28 Akaz var tyve Aar gammel da han blev Konge, og han herskede seksten Aar i Jerusalem. Han gjorde ikke, hvad der var ret i HERRENS Øjne, som hans Fader David, **2** men vandrede i Israels Kongers Spor Ja, han lod lave støbte Billeder til Ba'alerne; **3** han tændte selv Offerild i Hinnoms Søns Dal og lod sine Sønner gaa igennem Ilden efter de Folks vederstyggelige Skik, som HERREN havde drevet bort foran Israeliterne. **4** Han ofrede og tændte Offerild paa Offerhøjene og de høje Steder og under alle grønne Træer. **5** Derfor gav HERREN hans Gud ham i Arams Konges Haand, og de slog ham og tog mange af hans Folk til Fange og førte dem til Darmaskus. Ligeledes blev han givet i Israels Konges Haand, og denne tilføjede ham et stort Nederlag. **6** Peka, Remaljas Søn, dræbte i Juda 120 000 Mennesker paa een Dag, lutter dygtige Krigsfolk, fordi de havde forladt HERREN, deres Fædres Gud. **7** Den efraimitiske Helt Zikri dræbte Kongesønnen Ma'aseja, Paladsøversten Azrikam og Elkana, den ypperste næst Kongen. **8** Israeliterne bortførte fra deres Brødre 200 000

Hustruer, Sønner og Døtre som Fanger og fratog dem et stort Bytte, som de førte til Samaria. **9** Her boede en HERRENS Profet ved Navn Oded; han gik Hæren i Møde, da den kom til Samaria, og sagde til dem: »Fordi HERREN, eders Fædres Gud, var vred paa Juda, gav han dem i eders Haand; men I har anrettet et Blodbad iblandt dem med et Raseri, der naar til Himmelen! **10** Og nu tænker I paa at faa Magten over Folkene fra Juda og Jerusalem og gøre dem til eders Trælle og Trælkvinder! Har I da ikke ogsaa selv nok paa Samvittigheden over for HERREN eders Gud! **11** Lyd derfor mig og send de Fanger tilbage, som I har gjort blandt eders Brødre, thi HERRENS glødende Vrede er over eder!« **12** Da traadte nogle af Efraimiternes Overhoveder, Azarja, Johanans Søn, Berekja, Mesjillemots Søn, Hizkija, Sjallums Søn, og Amasa, Hadlajs Søn, frem for de hjemvendte Krigere **13** og sagde til dem: »I maa ikke bringe Fangerne herhen! Thi I har i Sinde at øge vore Synder og vor Skyld ud over den Skyld, vi har over for HERREN; thi stor er vor Skyld, og glødende Vrede er over Israel!« **14** Da gav de væbnede Slip paa Fangerne og Byttet i Øversternes og hele Forsamlingens Paasyn; **15** og de ovenfor nævnte Mænd stod op og tog sig af Fangerne, gav alle de nøgne iblandt dem Klæder af Byttet, forsynede dem med Klæder og Sko, gav dem Mad og Drikke, salvede dem, lod dem, der ikke kunde gaa, ride paa Æsler og bragte dem til Jeriko, Palmestaden, hen i Nærheden af deres Brødre; derpaa vendte de tilbage til Samaria. **16** Paa den Tid sendte Kong Akaz Assyrerkongen Bud om Hjælp. **17** Tilmed trængte

Edomiterne ind og slog Judæerne og slæbte Krigsfanger bort. **18** Og Filisterne faldt ind i Lavlandets Byer og den judæiske Del af Sydlandet og indtog Bet-Sjemesj, Ajjalon, Gederot, Soko med Smaabyer, Timna med Smaabyer og Gimzo med Smaabyer og bosatte sig der. **19** Thi HERREN ydmygede Juda for Kong Akaz af Judas Skyld, fordi han havde ladet Tøjlesløshed opkomme i Juda og været troløs mod HERREN. **20** Men Assyrerkongen Tillegat-Pilneser drog imod ham og bragte ham i Nød i Stedet for at hjælpe ham; **21** thi Akaz plyndrede HERRENS Hus, og Kongens Palads og Øversternes Palads og gav det til Assyrerkongen, men det hjalp ham intet. **22** Og selv da Assyrerkongen bragte ham i Nød, var Kong Akaz paa ny troløs mod HERREN; **23** han ofrede til Darmaskus's Guder, som havde slaaet ham, idet han sagde: »Aramæerkongernes Guder har jo hjulpet dem; til dem vil jeg ofre, at de ogsaa maa hjælpe mig!« Men de blev ham og hele Israel til Fald. **24** Ogsaa samlede Akaz Karrene i Guds Hus og slog dem i Stykker; og han lukkede HERRENS Hus's Porte og lavede sig Altre ved hvert et Hjørne i Jerusalem; **25** og i hver eneste By i Juda indrettede han Offerhøje for at tænde Offerild for fremmede Guder; saaledes krænkede han HERREN, sine Fædres Gud. **26** Hvad der ellers er at fortælle om ham og hele hans Færd fra først til sidst, staar jo optegnet i Bogen om Judas og Israels Konger. **27** Saa lagde Akaz sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham i Jerusalem, inde i Byen, thi man vilde ikke jorde ham i Israels Kongegrave; og hans Søn Ezekias blev Konge i hans Sted.

29 Ezekias var fem og tyve Aar gammel, da han blev
Konge, og han herskede ni og tyve Aar i Jerusalem. Hans
Moder hed Abija og var en Datter af Zekarja. **2** Han
gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, ganske som
hans Fader David. **3** I sit første Regeringsaars første
Maaned lod han HERRENS Hus's Porte aabne og sætte i
Stand. **4** Derpaa lod han Præsterne og Leviterne komme,
samlede dem paa den aabne Plads mod Øst **5** og sagde til
dem: »Hør mig, Leviter! Helliger nu eder selv og helliger
HERRENS, eders Fædres Guds, Hus og faa det urene ud af
Helligdommen. **6** Thi vore Fædre var troløse og gjorde,
hvad der var ondt i HERREN vor Guds Øjne, de forlod
ham, idet de vendte Ansigtet bort fra HERRENS Bolig og
vendte den Ryggen; **7** de lukkede endog Forhallens Porte,
slukkede Lamperne, brændte ikke Røgelse og bragte ikke
Israels Gud Brændofre i Helligdommen. **8** Derfor kom
HERRENS Vrede over Juda og Jerusalem, og han gjorde
dem til Rædsel, Forfærdelse og Skændsel, som I kan se
med egne Øjne. **9** Se, vore Fædre er faldet for Sværdet,
vore Sønner, Døtre og Hustruer ført i Fangenskab for den
Sags Skyld. **10** Men nu har jeg i Sinde at slutte en Pagt
med HERREN, Israels Gud, for at hans glødende Vrede
maa vende sig fra os. **11** Saa lad det nu, mine Sønner,
ikke skorte paa Iver, thi eder har HERREN udvalgt til at
staa for hans Aasyn og tjene ham og til at være hans
Tjenere og tænde Offerild for ham!« **12** Da rejste følgende
Leviter sig: Mahat, Amasajs Søn, og Joel, Azarjas Søn,
af Kehatiternes Sønner; af Merariterne Kisj, Abdis Søn,
og Azarja, Jehallel'els Søn; af Gersoniterne Joa, Zimmas

Søn, og Eden, Joas Søn; **13** af Elizafans Sønner Sjimri og Je'uel; af Asafs Sønner Zekarja og Mattanja; **14** af Hemans Sønner Jehiel og Sjim'i; og af Jedutuns Sønner Sjemaja og Uzziel; **15** og de samlede deres Brødre, og de helligede sig og skred saa efter Kongens Befaling til at rense HERRENS Hus i Henhold til HERRENS Forskrifter. **16** Og Præsterne gik ind i det indre af HERRENS Hus for at rense det, og alt det urene, de fandt i HERRENS Tempel, bragte de ud i HERRENS Hus's Forgaard, hvor Leviterne tog imod det for at bringe det ud i Kedrons Dal. **17** Paa den første Dag i den første Maaned begyndte de at hellige, og paa den ottende Dag i Maaneden var de kommet til HERRENS Forhal; saa helligede de HERRENS Hus i otte Dage, og paa den sekstende Dag i den første Maaned var de færdige. **18** Derpaa gik de ind til Kong Ezekias og sagde: »Vi har nu renset hele HERRENS Hus, Brændofferalteret med alt, hvad der hører dertil, og Skuebrødsbordet med alt, hvad der hører dertil; **19** og alle de Kar, som Kong Akaz i sin Troløshed vanhelligede, da han var Konge, dem har vi bragt paa Plads og helliget; se, de staar nu foran HERRENS Alter!« **20** Næste Morgen tidlig samlede Kong Ezekias Byens Øverster og gik op til HERRENS Hus. **21** Derpaa bragte man syv Tyre, syv Vædre, syv Lam og syv Gedebukke til Syndoffer for Riget, Helligdommen og Juda; og han bød Arons Sønner Præsterne ofre dem paa HERRENS Alter. **22** De slagtede saa Tyrene, og Præsterne tog imod Blodet og sprængte det paa Alteret; saa slagtede de Vædrene og sprængte Blodet paa Alteret; saa slagtede de Lammene og sprængte

Blodet paa Alteret; **23** endelig bragte de Syndofferbukkene
frem for Kongen og Forsamlingen, og de lagde Hænderne
paa dem; **24** saa slagtede Præsterne dem og bragte Blodet
paa Alteret som Syndoffer for at skaffe hele Israel Soning;
thi Kongen havde sagt, at Brændofferet og Syndofferet
skulde være for hele Israel. **25** Og han opstillede Leviterne
ved HERRENS Hus med Cymbler, Harper og Citre efter
Davids, Kongens Seer Gads og Profeten Natans Bud, thi
Budet var givet af HERREN gennem hans Profeter. **26** Og
Leviterne stod med Davids Instrumenter og Præsterne
med Trompeterne. **27** Derpaa bød Ezekias, at Brændofferet
skulde ofres paa Alteret, og samtidig med Ofringen
begyndte ogsaa HERRENS Sang og Trompeterne, ledsaget
af Kong David af Israels Instrumenter. **28** Da kastede
hele Forsamlingen sig til Jorden, medens Sangen lød
og Trompeterne Klang, og alt dette varede, til man var
færdig med Brændofferet. **29** Saa snart man var færdig
med Brændofferet, knælede Kongen og alle, der var
hos ham, ned og tilbad. **30** Derpaa bød Kong Ezekias og
Øversterne Leviterne at lovsynge HERREN med Davids og
Seeren Asafs Ord; og de sang Lovsangen med Jubel og
bøjede sig og tilbad. **31** Ezekias tog da til Orde og sagde:
»I har nu indviet eder til HERREN; saa træd da frem og
bring Slagtofre og Lovprisningsofre til HERRENS Hus!«
Saa bragte Forsamlingen Slagtofre og Lovprisningsofre,
og enhver, hvis Hjerte tilskyndede ham dertil, bragte
Brændofre. **32** De Brændofre, Forsamlingen bragte,
udgjorde 70 Stykker Hornkvæg, 100 Vædre og 200 Lam, alt
som Brændofre til HERREN; **33** og Helligofrene udgjorde

600 Stykker Hornkvæg og 3000 Stykker Smaakvæg. **34** Dog var Præsterne for faa til at flaa Huden af alle Brændofrene, derfor hjalp deres Brødre Leviterne dem, indtil Arbejdet var fuldført og Præsterne havde helliget sig; thi Leviterne viste redeligere Vilje til at hellige sig end Præsterne. **35** Desuden var der en Mængde Brændofre, hvortil kom Fedtstykkerne af Takofrene og Drikofrene til Brændofrene. Saaledes bragtes Tjenesten i HERRENS Hus i Orden. **36** Og Ezekias og alt Folket glædede sig over, hvad Gud havde beredt Folket, thi det hele var sket saa hurtigt.

30 Derpaa sendte Ezekias Bud til hele Israel og Juda og skrev desuden Breve til Efraim og Manasse om at komme til HERRENS Hus i Jerusalem for at fejre Paasken for HERREN, Israels Gud. **2** Og Kongen, hans Øverster og hele Forsamlingen i Jerusalem raadslog om at fejre Paasken i den anden Maaned; **3** thi de kunde ikke fejre den med det samme, da Præsterne ikke havde helliget sig i tilstrækkeligt Tal, og Folket ikke var samlet i Jerusalem. **4** Kongen og hele Forsamlingen fandt det rigtigt; **5** derfor vedtog de at lade et Opraab udgaa i hele Israel fra Be'ersjeba til Dan om at komme og fejre Paasken i Jerusalem for HERREN, Israels Gud, thi man havde ikke fejret den saa fuldtalligt som foreskrevet. **6** Saa gik Ilbudene ud i hele Israel og Juda med Breve fra Kongens og hans Øversters Haand og sagde efter Kongens Befaling: »Israeliter! Vend tilbage til HERREN, Abrahams, Isaks og Israels Gud, at han maa vende sig til den Levning af eder, der er undsluppet Assyrerkongernes Haand. **7** Vær

ikke som eders Fædre og Brødre, der var troløse mod HERREN, deres Fædres Gud, hvorfor han gjorde dem til Rædsel, som I selv kan se. **8** Vær nu ikke halsstarrige som eders Fædre, men ræk HERREN Haanden og kom til hans Helligdom, som han har helliget til evig Tid, og tjen HERREN eders Gud, at hans glødende Vrede maa vende sig fra eder. **9** Thi naar I omvender eder til HERREN, skal eders Brødre og Sønner finde Barmhjertighed hos dem, der førte dem bort, og vende tilbage til dette Land. Thi HERREN eders Gud er naadig og barmhjertig og vil ikke vende sit Aasyn fra eder, naar I omvender eder til ham!« **10** Og Ilbudene gik fra By til By i Efraims og Manasses Land og lige til Zebulon, men man lo dem ud og haanede dem. **11** Dog var der nogle i Aser, Manasse og Zebulon, der ydmygede sig og kom til Jerusalem; **12** ogsaa i Juda virkede Guds Haand, saa at han gav dem et endrægtigt Hjerte til at udføre, hvad Kongen og Øversterne havde paabudt i Kraft af HERRENS Ord. **13** Saa samlede der sig i Jerusalem en Mængde Mennesker for at fejre de usyrede Brøds Højtid i den anden Maaned, en vældig Forsamling. **14** De gav sig til at fjerne de Altre, der var i Jerusalem; ligeledes fjernede de alle Røgelsekarrene og kastede dem ned i Kedrons Dal. **15** Derpaa slagtede de Paaskelammet paa den fjortende Dag i den anden Maaned. Præsterne og Leviterne skammede sig og helligede sig og bragte Brændofre til HERRENS Hus; **16** og de stillede sig paa deres Plads, som deres Pligt var efter den Guds Mand Moses's Lov; Præsterne sprængte Blodet, som de modtog af Leviterne. **17** Thi mange i Forsamlingen havde ikke

helliget sig; derfor slagtede Leviterne Paaskelammene for alle dem, der ikke var rene, for saaledes at hellige HERREN dem. **18** Thi de fleste af Folket, især mange fra Efraim, Manasse, Issakar og Zebulon, havde ikke renset sig, men spiste Paaskelammet anderledes end foreskrevet. Men Ezekias gik i Forbøn for dem og sagde: »HERREN, den gode, tilgive **19** enhver, som har vendt sit Hjerte til at søge Gud HERREN, hans Fædres Gud, selv om han ikke er ren, som Helligdommen kræver det!« **20** Og HERREN bønhørte Ezekias og lod Folket uskadt. **21** Saa fejrede de Israeliter, der var til Stede i Jerusalem, de usyrede Brøds Højtid med stor Glæde i syv Dage; og Leviterne og Præsterne sang af alle Kræfter dagligt Lovsange for HERREN. **22** Og Ezekias talte venlige Ord til alle de Leviter, der havde udvist særlig Dygtighed i HERRENS Tjeneste; og de fejrede Højtiden til Ende de syv Dage, idet de ofrede Takofre og lovpriste HERREN, deres Fædres Gud. **23** Men derefter vedtog hele Forsamlingen at holde Højtid syv Dage til, og det gjorde de saa med Glæde, **24** thi Kong Ezekias af Juda gav Forsamlingen en Ydelse af 1000 Tyre og 7000 Stykker Smaakvæg, og Øversterne gav Forsamlingen 1000 Tyre og 10 000 Stykker Smaakvæg; og en Mængde Præster helligede sig. **25** Da frydede hele Judas Forsamling sig, ligeledes Præsterne og Leviterne og hele den Forsamling, der var kommet fra Israel, og de fremmede, der var kommet fra Israels Land eller boede i Juda; **26** og der var stor Glæde i Jerusalem, thi siden Davids Søns, Kong Salomo af Israels, Dage var sligt ikke sket i Jerusalem; **27** og Præsterne og Leviterne stod op og

velsignede Folket, og deres Røst hørtes, og deres Bøn naaede Himmelen, hans hellige Bolig.

31 Da alt det var til ende, drog alle de Israeliter, som var til stede, ud til Judas Byer, og de sønderbrød Stenstøtterne, omhuggede Asjerastøtterne og nedrev Offerhøjene og Altrene i hele Juda og Benjamin og i Efraim og Manasse, saa der ikke blev Spor tilbage; saa vendte alle Israeliterne hjem, hver til sin Ejendom i deres Byer. **2** Saa ordnede Ezekias Præsternes og Leviternes Skifter, Skifte for Skifte, saa at hver enkelt Præst og Levit fik sin særlige Gerning med at ofre Brændofre og Takofre og med af gøre Tjeneste og love og prise i HERRENS Lejrs Porte. **3** Hvad Kongen gav af sit Gods, var til Brændofrene, Morgen— og Aftenbrændofrene og Brændofrene paa Sabbaterne, Nymaanerne og Højtiderne, som det er foreskrevet i HERRENS Lov. **4** Og han bød Folket, dem, der boede i Jerusalem, at afgive, hvad der tilkom Præsterne og Leviterne, for at de kunde holde fast ved HERRENS Lov. **5** Saa snart det Bud kom ud, bragte Israeliterne i rigelig Mængde Førstegrøde af Korn, Most, Olie og Honning og al Markens Afgrøde, og de gav Tiende af alt i rigeligt Maal; **6** ogsaa de Israeliter, der boede i Judas Byer, gav Tiende af Hornkvæg og Smaakvæg, og de bragte Helliggaverne, der var helliget HERREN deres Gud, og lagde dem Bunke for Bunke. **7** I den tredje Maaned begyndte de at ophobe Bunkerne, og i den syvende Maaned var de færdige. **8** Ezekias og Øversterne kom saa og synede Bunkerne, og de priste HERREN og hans Folk Israel. **9** Da Ezekias spurgte sig for hos Præsterne og Leviterne om Bunkerne,

10 svarede Ypperstepræsten Azarja af Zadoks Hus: »Siden
man begyndte at bringe Offerydelsen til HERRENS Hus,
har vi spist os mætte og faaet rigelig tilovers, thi HERREN
har velsignet sit Folk, saa at vi har faaet al den Rigdom
her tilovers!« **11** Ezekias gav da Befaling til at indrette
Kamre i HERRENS Hus; og det gjorde man. **12** Saa
bragte man samvittighedsfuldt Offerydelsen, Tienden og
Helliggaverne derind. Den øverste Opsynsmand derover
var Leviten Konanja, den næstøverste hans Broder Sjim'i;
13 og Jehiel, Azarja, Nahat, Asa'el, Jerimot, Jozabad, Eliel,
Jismakjahu, Mahat og Benaja var Opsynsmænd under
Konanja og hans Broder Sjim'i efter den Ordning, som
var truffet af Ezekias og Azarja, Øversten i Guds Hus. **14**
Leviten Kore, Jimnas Søn, der var Dørvogter paa Østsiden,
havde Tilsyn med de frivillige Gaver til Gud og skulde
uddele HERRENS Offerydelse og de højhellige Gaver;
15 under ham sattes Eden, Minjamin, Jesua, Sjemaja,
Amarja og Sjekanja i Præstebyerne til samvittighedsfuldt
at forestaa Uddelingen til deres Brødre i Skifterne, baade
store og smaa, **16** dem af Mandkøn, der var indført i
Fortegnelserne fra Treaarsalderen og opefter. Undtaget
var alle, der kom til HERRENS Hus for efter de enkelte
Dages Krav at udføre deres Embedsgerning efter deres
Skifter. **17** Præsterne indførtes i Fortegnelserne efter
deres Fædrenehuse, Leviterne fra Tyveaarsalderen og
opefter efter deres Embedspligter, efter deres Skifter, **18**
Og de indførtes i Fortegnelserne med hele deres Familie,
deres Hustruer, Sønner og Døtre, hele Standen, thi de tog
sig samvittighedsfuldt af det hellige. **19** Arons Sønner,

Præsterne, som boede paa Græsmarkerne omkring deres Byer, havde i hver By nogle navngivne Mænd til at uddele, hvad der tilkom alle af Mandkøn blandt Præsterne og de i Fortegnelserne indførte Leviter. **20** Saaledes gik Ezekias frem i hele Juda, og han gjorde, hvad der var godt, ret og sandt for HERREN hans Guds Aasyn. **21** Alt, hvad han tog fat paa vedrørende Tjenesten i Guds Hus eller Loven eller Budet for saaledes at søge sin Gud, det gjorde han af hele sit Hjerte, og det lykkedes for ham.

32 Efter disse Tildragelser og disse Vidnesbyrd om Troskab kom Assyrerkongen Sankerib og rykkede ind i Juda og belejrede de befæstede Byer i det Øjemed at bemægtige sig dem. **2** Da Ezekias saa, at Sankerib kom, og at han havde i Sinde at angribe Jerusalem, **3** raadførte han sig med sine Hærførere og tapre Folk om at stoppe for Vandet i Kilderne uden for Byen, og de tilsagde ham deres Hjælp. **4** Saa samledes en Mængde Folk, og de stoppede for alle Kilderne og for Bækken, som løber midt igennem Landet, idet man sagde: »Hvorfor skulde Assyrerkongerne finde rigeligt Vand, naar de kommer?« **5** Derpaa tog han Mod til sig og byggede Muren op, overalt hvor den var brudt ned, og byggede Taarne paa den, og han byggede den anden Mur udenfor og befæstede Millo i Davidsbyen og lod lave en Mængde Kastevaaben og Skjolde. **6** Tillige indsatte han Hærførere over Krigsfolket, samlede dem om sig paa den aabne Plads ved Byporten og talte opmuntrende Ord til dem og sagde: **7** »Vær frimodige og stærke; frygt ikke og forfærdes ikke for Assyrerkongen og hele den Menneskemængde, han har

med sig; thi en større er med os end med ham! **8** Med ham er en Arm at Kød, men med os er HERREN vor Gud, der vil hjælpe os og føre vore Krige!« Og Folket satte sin Lid til Kong Ezekias af Judas Ord. **9** Derefter sendte Assyrerkongen Sankerib, der selv med hele sin Krigsmagt laa foran Lakisj, sine Tjenere til Kong Ezekias af Juda og alle Judæerne i Jerusalem og lod sige: **10** »Saaledes siger Assyrerkongen Sankerib: Hvad er det, I fortrøster eder til, nu I sidder indesluttet i Jerusalem? **11** Mon ikke Ezekias lokker eder til at dø af Hunger og Tørst, naar han siger: HERREN vor Gud vil frelse os af Assyrerkongens Haand! **12** Har ikke samme Ezekias skaffet hans Offerhøje og Altre bort og sagt til Juda og Jerusalem: Kun foran et eneste Alter maa I tilbede, og paa det skal I tænde Offerild! **13** Ved I ikke, hvad jeg og mine Fædre har gjort ved alle Landenes Folkeslag? Mon Landenes Folks Guder kunde frelse deres Land af min Haand? **14** Hvilken af alle de Guder, som dyrkedes af disse Folk, paa hvilke mine Fædre lagde Band, har kunnet frelse sit Folk af min Haand? Og saa skulde eders Gud kunne frelse eder af min Haand! **15** Lad derfor ikke Ezekias vildlede eder og lokke eder paa den Maade! Tro ham ikke, thi ikke et eneste Folks eller Riges Gud har kunnet frelse sit Folk af min Haand eller af mine Fædres Haand; hvor meget mindre kan da eders Gud frelse eder af min Haand!« **16** Og hans Tjenere talte endnu flere Ord mod Gud HERREN og mod hans Tjener Ezekias. **17** Han skrev ogsaa et Brev for at smæde HERREN, Israels Gud, og tale imod ham; heri stod der: »Saa lidt som Landenes Folks Guder har

frelst deres Folk af min Haand, skal Ezekias's Gud frelse sit Folk af min Haand!« **18** Og de raabte med høj Røst paa Judæisk til Folkene i Jerusalem, som stod paa Muren, for at indjage dem Angst og Skræk, i Haab om at kunne tage Byen. **19** Og de talte om Jerusalems Gud paa samme Maade som om Jordens Folkeslags Guder, der er Værker af Menneskehænder! **20** Derfor bad Kong Ezekias og Profeten Esajas, Amoz's Søn, og raabte til Himmelen. **21** Og HERREN sendte en Engel, der tilintetgjorde alle Krigere, Høvedsmænd og Hærførere i Assyrerkongens Lejr, saa han med Spot og Spe maatte vende hjem til sit Land. Og da han gik ind i sin Guds Hus, fældede nogle af hans kødelige Frænder ham der med Sværdet. **22** Saaledes frelste HERREN Ezekias og Jerusalems Indbyggere af Assyrerkongen Sankeribs Haand og at alle andres og skaffede dem Ro paa alle Kanter. **23** Og mange bragte Gaver til Jerusalem til HERREN og kostbare Ting til Kong Ezekias af Juda, saa han siden blev højt anset blandt alle Hedningefolk. **24** Ved den Tid blev Ezekias dødssyg. Da bad han til HERREN, og han svarede ham og gav ham et Tegn. **25** Men Ezekias gengældte ikke den Velgerning, der var vist ham; hans Hjerte blev hovmodigt, og derfor kom der Vrede over ham og over Juda og Jerusalem. **26** Men da Ezekias ydmygede sig og vendte om fra sit Hovmod sammen med Jerusalems Indbyggere, kom HERRENS Vrede ikke over dem i Ezekias's Dage. **27** Ezekias var overmaade rig og æret. Han byggede sig Skatkamre til Sølv, Guld, Ædelsten, Røgelsestoffer, Skjolde og alle Haande kostelige Ting **28** og Forraadskamre til Afgrøden

af Horn, Most og Olie, Stalde til alle Slags Kvæg og Folde til Hjordene; **29** Byer byggede han sig ogsaa, og han havde Hjorde i Mængde af Hornkvæg og Smaakvæg, thi Gud gav ham saare meget Gods. **30** Samme Ezekias tilstoppede Gihons øvre Kilde og ledede Vandet mod Vest nedad til Davidsbyen. Alt, hvad Ezekias tog sig for, lykkedes for ham. **31** Derfor var det ogsaa, at Gud gav ham til Pris for Sendebudene, der var sendt til ham fra Babels Fyrster for at høre om det Under, der var sket i Landet; det var for at sætte ham paa Prøve og saaledes faa Kendskab til alt, hvad der var i hans Hjerte. **32** Hvad der ellers er at fortælle om Ezekias og hans fromme Gerninger, staar jo optegnet i Profeten Esajas's, Amoz's Søns, Aabenbaring og i Bogen om Judas og Israels Konger. **33** Saa lagde Ezekias sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham paa Skraaningen op til Davids Efterkommeres Grave; og hele Juda og Jerusalems Indbyggere viste ham stor Ære ved hans Død; og hans Søn Manasse blev Konge i hans Sted.

33 Manasse var tolv Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede fem og halvtredsindstyve Aar i Jerusalem. **2** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og efterlignede de Folkeslags Vederstyggeligheder, som HERREN havde drevet bort foran Israeliterne. **3** Han byggede atter de Offerhøje, som hans Fader Ezekias havde nedrevet, rejste Altre for Ba'alerne, lavede Asjerastøtter og tilbad hele Himmelens Hær og dyrkede dem. **4** Og han byggede Altre i HERRENS Hus, om hvilket HERREN havde sagt: »I Jerusalem skal mit Navn være til evig Tid.« **5**

Og han byggede Altre for hele Himmelens Hær i begge HERRENS Hus's Forgaarde. **6** Han lod sine Sønner gaa igennem Ilden i Hinnoms Søns Dal, drev Trolddom og tog Varsler, drev hemmelige Kunster og ansatte Dødemanere og Sandsigere; han gjorde meget, som var ondt i HERRENS Øjne, og krænkede ham. **7** Det Gudebillede, han lod lave, opstillede han i Guds Hus, om hvilket Gud havde sagt til David og hans Søn Salomo: »I dette Hus og i Jerusalem, som jeg har udvalgt af alle Israels Stammer, vil jeg stedfæste mit Navn til evig Tid; **8** og jeg vil ikke mere fjerne Israels Fod fra det Land, jeg gav deres Fædre, dog kun paa det Vilkaar, at de omhyggeligt overholder alt, hvad jeg har paalagt dem, hele Loven, Anordningerne og Lovbudene, som de fik ved Moses, « **9** Men Manasse forførte Juda og Jerusalems Indbyggere til at handle værre end de Folkeslag, HERREN havde udryddet for Israeliterne. **10** Da talede HERREN Manasse og hans Folk til, men de ænsede det ikke. **11** Saa førte HERREN Assyrerkongens Hærførere mod dem, og de fangede Manasse med Kroge, lagde ham i Kobberlænker og førte ham til Babel. **12** Men da han var i Nød, bad han HERREN sin Gud om Naade og ydmygede sig dybt for sine Fædres Gud. **13** Og da han bad til ham, bønhørte han ham; han hørte hans Bøn og bragte ham tilbage til Jerusalem til hans Kongedømme; da indsaa Manasse, at HERREN er Gud. **14** Senere byggede han en ydre Mur ved Davidsbyen vesten for Gihon i Dalen og hen imod Fiskeporten, saa at den omsluttede Ofel; og han byggede den meget høj. I alle de befæstede Byer i Juda ansatte han Hærførere. **15**

Han fjernede de fremmede Guder og Gudebilledet fra HERRENS Hus og alle de Altre, han havde bygget paa Tempelbjerget og i Jerusalem, og kastede dem uden for Byen. **16** Og han istandsatte HERRENS Alter og ofrede Tak— og Lovprisningsofre derpaa; og han bød Juda at dyrke HERREN, Israels Gud. **17** Men Folket vedblev at ofre paa Offerhøjene, dog kun til HERREN deres Gud. **18** Hvad der ellers er at fortælle om Manasse, hans Bøn til sin Gud og de Seeres Ord, som talte til ham i HERRENS, Israels Guds, Navn, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike; **19** hans Bøn og Bønhørelse, al hans Synd og Troløshed og de Steder, hvor han opførte Offerhøje og opstillede Asjerastøtter og Gudebilleder, før han ydmygede sig, staar jo optegnet i Seernes Krønike. **20** Saa lagde Manasse sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham i Haven ved hans Hus; og hans Søn Amon blev Konge i hans Sted. **21** Amon var to og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede to Aar i Jerusalem. **22** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ligesom hans Fader Manasse, og Amon ofrede til alle de Gudebilleder, hans Fader Manasse havde ladet lave, og dyrkede dem. **23** Han ydmygede sig ikke for HERRENS Aasyn, som hans Fader Manasse havde gjort, men Amon dyngede Skyld paa Skyld. **24** Hans Tjenere sammensvor sig imod ham og dræbte ham i hans Hus; **25** men Folket fra Landet dræbte alle dem, der havde sammensvoret sig imod Kong Amon, og gjorde hans Søn Josias til Konge i hans Sted.

34 Josias var otte Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede en og tredive Aar i Jerusalem. **2** Han

gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, og vandrede i sin lader Davids Spor uden al vige til højre eller venstre. **3** I sit ottende Regeringsaar, endnu ganske ung, begyndte han at søge sin Fader Davids Gud, og i det tolvte Aar begyndte han at rense Juda og Jerusalem for Offerhøjene, Asjerastøtterne og de udskaarne og støbte Billeder. **4** I hans Paasyn nedrev man Ba'alernes Altre; Solstøtterne, der stod oven paa dem, huggede han om, og Asjerastøtterne og de udskaarne og støbte Billeder lod han sønderhugge og knuse og strø ud paa deres Grave, som havde ofret til dem; **5** Benene af Præsterne lod han brænde paa deres Altre. Saaledes rensede han Juda og Jerusalem. **6** Men ogsaa i Byerne i Manasse, Efraim og Simeon og lige til Naftali, rundt om i deres Ruinhobe, **7** lod han Altrene nedbryde, Asjerastøtterne og Gudebillederne sønderslaa og knuse og alle Solstøtterne omhugge i hele Israels Land; saa vendte han tilbage til Jerusalem. **8** I sit attende Regeringsaar gav han sig til at rense Landet og Templet; han sendte Sjafan, Azaljas Søn, Byens Øverste Ma'aseja og Kansleren Joa, Joahaz's Søn, hen for at istandsætte HERREN hans Guds Hus. **9** Da de kom til Ypperstepræsten Hilkija, afleverede de Pengene, der var kommet ind til Guds Hus, dem, som Leviterne, der holdt Vagt ved Tærskelen, havde samlet hos Manasse og Efraim og det øvrige Israel og hos hele Juda og Benjamin og Jerusalems Indbyggere; **10** de overgav Pengene til dem, der stod for Arbejdet, dem, der havde Tilsyn med HERRENS Hus; og de, der stod for Arbejdet paa HERRENS Hus, brugte dem til at udbedre og istandsætte Templet, **11**

idet de overgav dem til Tømrerne og Bygningsmændene til Indkøb af tilhugne Sten og Tømmer til Tværbjælker og til Bjælker i de Bygninger, Judas Konger havde ødelagt. **12** Folkene udførte Arbejdet samvittighedsfuldt; og Tilsynet med dem var overdraget Leviterne Jahat og Obadja af Merariterne og Zekarja og Mesjullam af Kehatiternes Sønner, for at de skulde lede dem. **13** Og Leviterne havde Tilsyn med Lastdragerne og ledede alle dem, der havde med de forskellige Arbejder at gøre. Og af Leviterne var nogle Skrivere, Fogeder og Dørvogtere. **14** Men da de tog Pengene frem, der var kommet ind til HERRENS Hus, fandt Præsten Hilkija Bogen med HERRENS Lov, som var givet ved Moses; **15** og Hilkija tog til Orde og sagde til Statsskriveren Sjafan: »Jeg har fundet Lovbogen i HERRENS Hus!« Og Hilkija gav Sjafan Bogen, **16** og Sjafan bragte Bogen til Kongen og aflagde der hos Beretning for ham, idet han sagde: »Alt, hvad dine Trælle er sat til, udfører de; **17** de har taget de Penge frem, der fandtes i HERRENS Hus, og givet dem til Tilsynsmændene og dem, der staar for Arbejdet.« **18** Derpaa gav Statsskriveren Sjafan Kongen den Meddelelse: »Præsten Hilkija gav mig en Bog.« Og Sjafan læste op af den for Kongen. **19** Men da Kongen hørte, hvad der stod i Loven, sønderrev han sine Klæder; **20** og Kongen bød Hilkija, Ahikam. Sjafans Søn, Abdon, Mikas Søn, Statsskriveren Sjafan og Kongens Tjener Asaja: **21** »Gaa hen og raadspørg HERREN paa mine Vegne og paa deres, som er blevet tilovers i Israel og Juda, om Indholdet af denne Bog, der er fundet; thi stor er Vreden, der er blusset op hos HERREN imod os,

fordi vore Fædre ikke adlød HERRENS Ord og handlede
nøje efter, hvad der staar skrevet i denne Bog!« **22** Hilkija
og de andre, Kongen sendte af Sted, gik da hen og talte
derom med Profetinden Hulda, som var gift med Sjallum,
Opsynsmanden over Tøjet, en Søn af Hasras Søn Tokhat,
og som boede i Jerusalem i den nye Bydel. **23** Hun sagde
til dem: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Sig til den Mand,
der sendte eder til mig: **24** Saa siger HERREN: Se, jeg
vil bringe Ulykke over dette Sted og dets Indbyggere,
alle de Forbandelser, der er optegnet i den Bog, som
er læst op for Judas Konge, **25** til Straf for at de har
forladt mig og tændt Offerild for andre Guder, saa de
krænkede mig med alt deres Hænders Værk, og min
Vrede vil blusse op mod dette Sted uden at slukkes! **26**
Men til Judas Konge, der sendte eder for at raadspørge
HERREN, skal I sige saaledes: Saa siger HERREN, Israels
Gud: De Ord, du har hørt, staar fast; **27** men efterdi dit
Hjerte bøjede sig og du ydmygede dig for Gud, da du
hørte hans Ord mod dette Sted og dets Indbyggere, og
efterdi du ydmygede dig for mit Aasyn og sønderrev,
dine Klæder og græd for mit Aasyn, saa har ogsaa jeg
hørt dig, lyder det fra HERREN! **28** Saa vil jeg da lade dig
samles til dine Fædre, og du skal samles til dem i Fred i
din Grav, uden at dine Øjne faar al den Ulykke at se, som
jeg vil bringe over dette Sted og dets Beboere!« Det Svar
bragte de til Kongen. **29** Da sendte Kongen Bud og lod
alle Judas og Jerusalems Ældste kalde sammen. **30** Derpaa
gik Kongen op i HERRENS Hus, fulgt af alle Judas Mænd
og Jerusalems Indbyggere, Præsterne, Leviterne og alt

Folket, store og smaa, og han forelæste dem alt, hvad der stod i Pagtsbogen, som var fundet i HERRENS Hus.
31 Derpaa stillede Kongen sig paa sin Plads og sluttede Pagt for HERRENS Aasyn om, at de skulde holde sig til HERREN og holde hans Bud, Vidnesbyrd og Anordninger af hele deres Hjerte og hele deres Sjæl, for at han kunde opfylde Pagtens Ord, dem, der var skrevet i denne Bog. **32** Og han lod alle dem, der var til Stede i Jerusalem, indgaa Pagten; og Jerusalems Indbyggere handlede efter Guds, deres Fædres Guds, Pagt. **33** Derpaa fjernede Josias alle Vederstyggelighederne fra alle de Landsdele, der tilhørte Israeliterne, og sørgede for, at enhver i Israel dyrkede HERREN deres Gud. Saa længe han levede, veg de ikke fra HERREN, deres Fædres Gud.

35 Derpaa fejrede Josias Paaske for HERREN i Jerusalem, og de slagtede Paaskelammet den fjortende Dag i den første Maaned. **2** Han satte Præsterne til det, de havde at varetage, og opmuntrede dem til Tjenesten i HERRENS Hus; **3** og til Leviterne, som underviste hele Israel og var helliget HERREN, sagde han: »Sæt den hellige Ark i Templet, som Davids Søn, Kong Salomo af Israel, byggede; I skal ikke mere bære den paa Skuldrene. Tjen nu HERREN eders Gud og hans Folk Israel! **4** Gør eder rede Fædrenehus for Fædrenehus, Skifte for Skifte, efter Kong David af Israels Forskrift og hans Søn Salomos Anvisning, **5** og stil eder op i Helligdommen, saaledes at der bliver et Skifte af et levitisk Fædrenehus for hver Afdeling af eders Brødres, Almuens, Fædrenehuse, **6** og slagt saa Paaskeofferdyrene, helliger eder og tillav dem

til eders Brødre for at handle efter HERRENS Ord ved Moses.« **7** Josias gav frivilligt Almuen, alle dem, der var til Stede, en Ydelse af Smaakvæg, Lam og Gedekid, alt sammen til Paaskeofferdyr, 30 000 Stykker i Tal, og 3000 Stykker Hornkvæg, alt af Kongens Ejendom; **8** og hans Øverster gav frivilligt Folket, Præsterne og Leviterne en Ydelse; Hilkija, Zekarja og Jehiel, Guds Hus's Øverster, gav Præsterne til Paaskeofferdyr 2600 Stykker Smaakvæg og 300 Stykker Hornkvæg. **9** Leviternes Øverster Konanja og hans Brødre Sjemaja og Netan'el, Hasjabja, Je'iel og Jozabad ydede Leviterne til Paaskeofferdyr 5000 Stykker Smaakvæg og 500 Stykker Hornkvæg. **10** Saaledes ordnedes Tjenesten, og Præsterne stod paa deres Plads, ligeledes Leviterne, Skifte for Skifte efter Kongens Bud. **11** De slagtede Paaskedyrene, og Præsterne sprængte Blodet, som de rakte dem, medens Leviterne flaaede Huden af. **12** Derpaa gjorde de Brændofrene rede for at give dem til de enkelte Afdelinger af Almuens Fædrenehuse, saa at de kunde frembæres for HERREN, som det er foreskrevet i Moses's Bog, og paa samme Maade gjorde de med Hornkvæget. **13** Paaskedyrene stegte de over Ilden paa den foreskrevne Maade, men de hellige Stykker kogte de i Gryder, Kedler og Skaale og bragte dem skyndsomt til Almuen. **14** Derefter gjorde de Paaskedyr rede til sig selv og Præsterne, thi Præsterne, Arons Sønner, var sysselsatte med at ofre Brændofrene og Fedtstykkerne lige til Nattens Frembrud; derfor gjorde Leviterne Ofre rede baade for sig selv og Præsterne, Arons Sønner. **15** Sangerne, Asafs Sønner, var paa deres Plads efter Davids, Asafs, Hemans

og Kongens Seer Jedutuns Bud, og Dørvogterne ved de forskellige Porte; de maatte ikke forlade deres Plads, men deres Brødre Leviterne gjorde Paaskedyr rede for dem. **16** Saaledes ordnedes hele HERRENS Tjeneste den Dag, idet man fejrede Paasken og bragte Brændofre paa HERRENS Alter efter Kong Josias's Bud; **17** og Israeliterne, som var til Stede, fejrede dengang Paasken og de usyrede Brøds Højtid i syv Dage. **18** En Paaske som den var ikke blevet fejret i Israel siden Profeten Samuels Dage, og ingen af Israels Konger havde fejret en Paaske som den, Josias, Præsterne og Leviterne og alle de Judæere og Israeliter, som var til Stede, og Jerusalems Indbyggere fejrede. **19** I Josias's attende Regeringsaar blev denne Paaske fejret. **20** Efter alt dette, da Josias havde sat Templet i Stand, drog Ægypterkongen Neko op til Kamp ved Karkemisj, der ligger ved Eufrat. Josias drog imod ham; **21** men han sendte Sendebud til ham og lod sige: »Hvad er der mig og dig imellem, Judas Konge? Det er ikke dig, det nu gælder, men det Kongehus, jeg ligget i Krig med; og Gud har sagt, at jeg skulde haste. Gaa ikke imod den Gud, der er med mig, at han ikke skal ødelægge dig!« **22** Josias vendte dog ikke om, men vovede at indlade sig i Kamp med ham; han tog ikke Hensyn til Nekos Ord, der dog kom fra Guds Mund, men drog ud til Kamp paa Megiddos Slette. **23** Da ramte Bueskytterne Kong Josias; og Kongen sagde til sine Folk: »Før mig bort, thi jeg er haardt saaret!« **24** Hans Folk bragte ham da bort fra Vognen og satte ham paa hans anden Vogn og førte ham til Jerusalem, hvor han døde. De jordede ham i hans Fædres Grave, og hele Juda

og Jerusalem sørgede over Josias. **25** Jeremias sang en Klagesang over Josias, og alle Sangerne og Sangerinderne talte i deres Klagesange om ham, som de gør den Dag i Dag; man gjorde dette til en staaende Skik i Israel, og Sangene staar optegnet blandt Klagesangene. **26** Hvad der ellers er at fortælle om Josias og hans fromme Gerninger, der stemte med, hvad der er foreskrevet i HERRENS Lov, **27** hans Historie fra først til sidst staar jo optegnet i Bogen om Israels og Judas Konger.

36 Folket fra Landet tog nu Josias's Søn Joahaz og hyldede ham til Konge i Jerusalem i hans Faders Sted. **2** Joahaz var tre og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede tre Maaneder i Jerusalem. **3** Men Ægypterkongen afsatte ham fra Regeringen i Jerusalem og lagde en Skat af hundrede Talenter Sølv og ti Talenter Guld paa Landet. **4** Derpaa gjorde Ægypterkongen hans Broder Eljakim til Konge over Juda og Jerusalem, og han ændrede hans Navn til Jojakim; hans Broder Joahaz derimod tog Neko med til Ægypten. **5** Jojakim var fem og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede elleve Aar i Jerusalem. Han gjorde, hvad der var ondt i HERREN hans Guds Øjne. **6** Kong Nebukadnezar af Babel drog op imod ham og lagde ham i Kobberlænker for at føre ham til Babel; **7** og Nebukadnezar lod en Del af HERRENS Hus's Kar bringe til Babel og opstillede dem i sin Borg i Babel. **8** Hvad der ellers er at fortælle om Jojakim og de Vederstyggeligheder, han øvede, hvad der er at sige om ham, staar optegnet i Bogen om Israels og Judas Konger. Og hans Søn Jojakin blev Konge i hans Sted.

9 Jojakin var atten Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede tre Maaneder og ti Dage i Jerusalem. Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne. **10** Næste Aar sendte Kong Nebukadnezar Folk og lod ham bringe til Babel tillige med HERRENS Hus's kostelige Kar; og han gjorde hans Broder Zedekias til Konge over Juda og Jerusalem. **11** Zedekias var een og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede i elleve Aar i Jerusalem. **12** Han gjorde, hvad der var ondt i HERREN hans Guds Øjne. Han ydmygede sig ikke under de Ord, Profeten Jeremias talte fra HERRENS Mund. **13** Desuden faldt han fra Kong Nebukadnezar, der havde taget ham i Ed ved Gud; og han var halsstarrig og forhærdede sit Hjerte, saa han ikke omvendte sig til HERREN, Israels Gud. **14** Ligeledes gjorde alle Judas Øverster og Præsterne og Folket sig skyldige i megen Troløshed ved at efterligne alle Hedningefolkenes Vederstyggeligheder, og de besmittede HERRENS Hus, som han havde helliget i Jerusalem. **15** HERREN, deres Fædres Gud, sendte tidlig og silde manende Ord til dem ved sine Sendebud, fordi han ynkedes over sit Folk og sin Bolig; **16** men de spottede Guds Sendebud, lod haant om hans Ord og gjorde sig lystige over hans Profeter, indtil HERRENS Vrede mod hans Folk tog til i den Grad, at der ikke mere var Lægedom. **17** Han førte Kaldæernes Konge imod dem, og han dræbte deres unge Mandskab med Sværdet i deres hellige Tempel og ynkedes ikke over Yngling eller Jomfru, gammel eller Olding — alt overgav han i hans Haand. **18** Alle Karrene i Guds Hus, store og smaa, HERRENS Hus's Skatte og Kongens og

hans Øverstes Skatte lod han alt sammen bringe til Babel.
19 De stak Ild paa Guds Hus, nedrev Jerusalems Mur,
opbrændte alle dets Borge og ødelagde alle kostelige Ting
deri. **20** Dem, Sværdet levnede, førte han som Fanger
til Babel, hvor de blev Trælle for ham og hans Sønner,
indtil Perserriget fik Magten, **21** for at HERRENS Ord
gennem Jeremias's Mund kunde opfyldes, indtil Landet
fik sine Sabbater godtgjort; saa længe Ødelæggelsen
varede, hvilede det, til der var gaaet halvfjerdsindstyve
Aar. **22** Men i Perserkongen Kyros's første Regeringsaar
vakte HERREN, for at hans Ord gennem Jeremias's Mund
kunde opfyldes, Perserkongen Kyros's Aand, saa han lod
følgende udraabe i hele sit Rige og desuden kundgøre ved
en Skrivelse: **23** »Perserkongen Kyros gør vitterligt: Alle
Jordens Riger har HERREN, Himmelens Gud, givet mig; og
han har paalagt mig at bygge ham et Hus i Jerusalem i
Juda. Hvem iblandt eder, der hører til hans Folk, med
ham være HERREN hans Gud, og han drage derop!«

Ezra

1 Og i Perserkongen Kyros's første Regeringsaar vakte HERREN, for at hans Ord gennem Jeremias's Mund kunde opfyldes, Perserkongen Kyros's Aand, saa han lod følgende udraabe i hele sit Rige og desuden kundgøre ved en Skrivelse: **2** Perserkongen, Kyros gør vitterligt: Alle Jordens Riger har HERREN, Himmelens Gud, givet mig; og han har paalagt mig at bygge ham et Hus i Jerusalem i Juda. **3** Hvem iblandt eder, der hører til hans Folk, med ham være hans Gud, og han drage op til Jerusalem i Juda og bygge HERRENS, Israels Guds, Hus; han er den Gud, som bor i Jerusalem; **4** og alle Steder, hvor de tiloversblevne bor som fremmede, skal Beboerne støtte dem med Sølv, Guld, Heste og Kvæg, bortset fra de frivillige Gaver til Guds Hus i Jerusalem. **5** Da brød Overhovederne for Judas og Benjamins Fædrenehuse og Præsterne og Leviterne op, alle, hvis Aand Gud vakte, saa de drog op for at bygge HERRENS Hus i Jerusalem; **6** og bortset fra alle de frivillige Gaver kom alle deres Naboer dem til Hjælp med alt, baade Sølv, Guld, Heste og Kvæg og Kostbarheder i Mængde. **7** Og Kong Kyros udleverede Karrene fra HERRENS Hus, som Nebukadnezar havde ført bort fra Jerusalem og ladet opstille i sin Guds Hus; **8** dem gav Perserkongen Kyros ny til Skatmesteren Mitredat, og han talte dem og overgav dem til Sjesjbazzar, Judas Fyrste. **9** Og Tallet paa dem var følgende: 30 Guldbækkener, 1000 Sølvbakker, 29 Røgelseskaale, **10** 30 Guldbægre, 410 Sølvbægre af ringere Art og 1000 andre Kar, **11** i alt 5400 Kar, dels af Guld og dels af Sølv. Alt dette bragte

Sjesjbazzar med sig, da de landflygtige drog op fra Babel til Jerusalem.

2 Følgende er de Folk fra vor Landsdel, der drog op fra Landflygtigheden og Fangenskabet. Kong Nebukadnezar af Babel havde ført dem bort til Babel, men nu vendte de tilbage til Jerusalem og Juda, hver til sin By; **2** de kom i Følge med Zerubbabel, Jesua, Nehemja, Seraja, Re'elaja, Mordokaj, Bilsjan, Mispar, Bigvaj, Rehum og Ba'ana. Tallet paa Mændene i Israels Folk var: **3** Par'osj's Efterkommere 2172, **4** Sjefatjas Efterkommere 372, **5** Aras Efterkommere 775, **6** Pahat-Moabs Efterkommere, Jesuas og Joabs Efterkommere, 2812, **7** Elams Efterkommere 1254, **8** Zattus Efterkommere 945, **9** Zakkajs Efterkommere 760, **10** Banis Efterkommere 642, **11** Bebajs Efterkommere 623, **12** Azgads Efterkommere 1222, **13** Adonikams Efterkommere 666, **14** Bigvajs Efterkommere 2056, **15** Adins Efterkommere 454, **16** Aters Efterkommere gennem Hizkija 98, **17** Bezajs Efterkommere 323, **18** Joras Efterkommere 112, **19** Hasjums Efterkommere 223, **20** Gibbars Efterkommere 95, **21** Betlehems Efterkommere 123, **22** Mændene fra Netofa 56, **23** Mændene fra Anatot 128, **24** Azmavets Efterkommere 42, **25** Kirjat-Jearims, Kefiras og Be'erots Efterkommere 743, **26** Ramas og Gebas Efterkommere 621, **27** Mændene fra Mikmas 122, **28** Mændene fra Betel og Aj 223, **29** Nebos Efterkommere 52, **30** Magbisj's Efterkommere 156, **31** det andet Elams Efterkommere 1254, **32** Harims Efterkommere 320, **33** Lods, Hadids og Onos Efterkommere 725, **34** Jerikos Efterkommere 345, **35** Sena'as Efterkommere 3630. **36** Præsterne var: Jedajas Efterkommere af Jesuas

Hus 973, **37** Immers Efterkommere 1052, **38** Pasjhurs Efterkommere 1247, **39** Harims Efterkommere 1017. **40** Leviterne var: Jesuas og Kadmiels Efterkommere af Hodavjas Efterkommere 74, **41** Tempelsangerne var: Asafs Sønner 128. **42** Dørvogterne var: Sjallums, Aters, Talmons, Akkubs, Hatitas og Sjobajs Efterkommere, i alt 139. **43** Tempeltrællene var: Zihas, Hasufas, Tabbaots, **44** Keros's, Si'as, Padons, **45** Lebanas, Hagabas, Akkubs, **46** Hagabas, Salmajs, Hanans, **47** Giddels, Gahars, Reajas, **48** Rezins, Nekodas, Gazzams, **49** Uzzas, Paseas, Besajs, **50** Asnas, Me'uniternes, Nefusiternes, **51** Bakbuks, Hakufas, Harhurs, **52** Bazluts, Mehidas, Harsjas, **53** Barkos's, Siseras, Temas, **54** Nezias og Hatifas Efterkommere. **55** Efterkommere af Salomos Trælle var: Sotajs, Soferets, Perudas, **56** Ja'alas, Darkons, Giddels, **57** Sjefatjas, Hattils, Pokeret-Hazzebajims og Amis Efterkommere. **58** Tempeltrællene og Efterkommerne af Salomos Trælle var i alt 392. **59** Følgende, som drog op fra Tel-Mela, Tel-Harsja, Kerub-Addan og Immer, kunde ikke opgive deres Fædrenehuse og Slægt, hvor vidt de hørte til Israel: **60** Delajas, Tobijas og Nekodas Efterkommere 652. **61** Og af Præsterne: Habajas, Hakkoz's og Barzillajs Efterkommere; denne sidste havde ægtet en af Gileaditen Barzillajs Døtre og var blevet opkaldt efter dem. **62** De ledte efter deres Slægtebøger, men kunde ikke finde dem, derfor blev de som urene udelukket fra Præstestanden. **63** Statholderen forbød dem at spise af det højhellige, indtil der fremstod en Præst med Urim og Tummim. **64** Hele Menigheden udgjorde 42 360 **65** foruden deres Trælle og Trælkvinder, som

udgjorde 7337, hvortil kom 200 Sangere og Sangerinder.
66 Deres Heste udgjorde 736, deres Muldyr 245, **67** deres
Kameler 435 og deres Æsler 6720. **68** Af Fædrenehusenes
Overhoveder gav nogle, da de kom til HERRENS Hus i
Jerusalem, frivillige Gaver til Guds Hus, for at det kunde
genopbygges paa sin Plads; **69** de gav efter deres Evne til
Byggesummen 61 000 Drakmer Guld, 5000 Miner Sølv
og 100 Præstekjortler. **70** Derpaa bosatte Præsterne,
Leviterne og en Del al Folket sig i Jerusalem og dets
Omraade, men Sangerne, Dørvogterne og Tempeltrællene
og hele det øvrige Israel i deres Byer.

3 Da den syvende Maaned indtraf — Israeliterne boede
nu i deres Byer — samledes Folket fuldtalligt i Jerusalem;
2 og Jesua, Jozadaks Søn, og hans Brødre Præsterne og
Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og hans Brødre skred til at
bygge Israels Guds Alter for at ofre Brændofre derpaa
som foreskrevet i den Guds Mand Moses's Lov. **3** En Del
af Hedningerne samlede sig imod dem, men de rejste
dog Alteret paa dets gamle Plads og ofrede Brændofre
derpaa til HERREN, Morgen— og Aftenbrændofre. **4**
Derpaa fejrede de Løvhyttefesten som foreskrevet og
ofrede Brændofre Dag for Dag i det rette Tal og paa den
foreskrevne Maade, hver Dag hvad der hørte sig til, **5**
og siden det daglige Brændoffer og de Brændofre, som
hørte til Nymaanerne og alle HERRENS hellige Højtider,
og alle de Brændofre, man frivilligt bragte HERREN. **6**
Den første Dag i den syvende Maaned begyndte de at
ofre Brændofre til HERREN, før Grunden til HERRENS
Helligdom endnu var lagt. **7** Derpaa gav de Stenhuggerne

og Tømmermændene Penge og Zidonierne og Tyrierne Fødevarer, Drikkevarer og Olie, for at de skulde bringe Cederstammer fra Libanon til Havet ud for Jafo, efter den Fuldmagt, Perserkongen Kyros havde givet dem. **8** I den anden Maaned i det andet Aar efter deres Ankomst til Guds Hus i Jerusalem gjorde Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og Jesua, Jozadaks Søn, sammen med alle deres Brødre, Præsterne og Leviterne, og alle dem, der var kommet fra Fangenskabet til Jerusalem, Begyndelsen, idet de satte Leviterne fra Tyveaarsalderen og opefter til at lede Arbejdet med HERRENS Hus. **9** Og Leviterne Jesua og hans Sønner og Brødre, Kadmiel og hans Sønner, Hodavjas Sønner og Henadads Sønner, deres Sønner og Brødre, traadte til i Endrægtighed for at føre Tilsyn med dem, der arbejdede paa Guds Hus. **10** Og da Bygningsmændene lagde Grunden til HERRENS Helligdom, stod Præsterne i Embedsdragt med Trompeter, og Leviterne, Asafs Efterkommere, med Cymbler for at lovprise HERREN efter Kong David af Israels Anordning; **11** og de stemte i med Lov og Pris for HERREN med Ordene »thi han er god, og hans Miskundhed mod Israel varer evindelig!« Og hele Folket brød ud i høj Jubel, idet de priste HERREN, fordi Grunden var lagt til HERRENS Hus. **12** Men mange af Præsterne, Leviterne og Overhovederne for Fædrenehusene, de gamle, der havde set det første Tempel, græd højt, da de saa Grunden blive lagt til dette Tempel, men mange var ogsaa de, der opløftede deres Røst med Jubel og Glæde, **13** og man kunde ikke skelne

Glædesjubelen fra Folkets Graad; thi saa højt var Folkets Jubelraab, at det hørtes langt bort.

4 Men da Judas og Benjamins Fjender hørte, at de, der havde været i Landflygtighed, byggede HERREN, Israels Gud, en Helligdom, **2** henvendte de sig til Zerubbabel, Jesua og Overhovederne for Fædrenehusene og sagde til dem: Lad os være med til at bygge, thi vi søger eders Gud saavel som I, og ham har vi ofret til, siden Assyrerkongen Asarhaddon førte os herhen! **3** Men Zerubbabel, Jesua og de andre Overhoveder for Israels Fædrenehuse svarede: »I skal ikke være fælles med os om at bygge vor Gud et Hus, men vi vil være ene om at bygge for HERREN, Israels Gud, saaledes som Kong Kyros, Perserkongen, paalagde os!« **4** Saa bragte Hedningerne i Landet Judas Folks Hænder til at synke og skræmmede dem fra at bygge; **5** og de købte Folk til med deres Raad at modarbejde dem og bringe deres Planer til at strande; saaledes gik det, saa længe Perserkongen Kyros levede, lige til Perserkongen Darius's Regering. **6** Under Ahasverus's Regering, i hans første Regeringstid, skrev de en Klage over Judas og Jerusalems Indbyggere. **7** I Artaxerxes's Dage affattede Bisjlam, Mitredat, Tabe'el og alle hans andre Embedsbrødre en Skrivelse til Perserkongen Artaxerxes. Skrivelsen var affattet paa Aramaisk og oversat. **8** Statholderen Rehum og Skriveren Sjimsjaj skrev et Brev mod Jerusalem til Kong Artaxerxes af følgende Indhold. **9** De, der dengang skrev, var Statholderen Rehum og Skriveren Sjimsjaj og alle deres andre Embedsbrødre, Diniterne, Afarsatkiterne, Tarpeliterne, Afaresiterne, Arkiterne, Babylonerne, **10**

Susaniterne, Dehaviterne, Elamiterne og de andre Folk,
som den store og navnkundige Asenappar havde ført
bort og ladet bosætte sig i Samarias Byer og andetsteds
hinsides Floden, og saa videre. **11** Dette er en Afskrift
af Brevet, de sendte ham: »Til Kong Artaxerxes. Dine
Trælle, Folkene hinsides Floden, og saa videre: **12** Det
være Kongen kundgjort, at Jøderne, som drog op til os
fra dig, er kommet til Jerusalem; de er i Færd med at
genopbygge denne oprørske og onde By; de genopfører
Murene og udbedrer Grunden. **13** Men nu være det
Kongen kundgjort, at hvis denne By bygges op og Murene
genopføres, saa vil de ikke svare Skat, Afgift eller Skyld,
og der bliver Skaar i Kongens Indtægter. **14** Da vi nu
spiser Paladsets Salt, og det ikke sømmer sig for os at se
paa, at Kongen lider Skade, sender vi herved Bud og lader
Kongen det vide, **15** for at der kan blive set efter i dine
Fædres Krønikebog; i den vil du finde og se, at denne By
er en oprørsk By, der har voldt Konger og Lande Skade,
og at der fra gammel Tid har fundet Opstande Sted i
den. Det er Grunden til, at denne By blev ødelagt. **16** Saa
lader vi da Kongen vide, at hvis denne By bygges op og
Murerne genopføres, har du ikke mere nogen Besiddelse
hinsides Floden!« **17** Kongen sendte da følgende Svar
til Statholderen Rehum, Skriveren Sjimsjaj og alle deres
andre Embedsbrødre, som boede i Samaria og de andre
Lande hinsides Floden: »Hilsen, og saa videre. **18** Den
Skrivelse, I har sendt mig, er forelæst mig grundigt. **19**
Og paa mit Bud har man set efter og fundet, at denne By
fra gammel Tid har sat sig op mod Konger, og at der har

fundet Oprør og Opstande Sted i den; **20** over Jerusalem
har der hersket mægtige Konger, som udstrakte deres
Magt over alt hinsides Floden, og til hvem der svaredes
Skat, Afgift og Skyld. **21** Giv derfor Ordre til at standse
disse Mænd og til, at denne By ikke maa genopbygges, før
der kommer Befaling fra mig; **22** og tag eder vel i Vare for
at vise Forsømmelighed i denne Sag, at ikke der skal lides
store Tab til Skade for Kongerne!« **23** Saa snart Afskriften
af denne Skrivelse fra Kong Artaxerxes var blevet læst
for Rehum, Skriveren Sjimsjaj og deres Embedsbrødre,
begav de sig uopholdelig til Jøderne i Jerusalem og tvang
dem med Magt til at standse Arbejdet. **24** Saa standsede
Arbejdet paa Guds Hus i Jerusalem, og det hvilede til
Perserkongen Darius's andet Regeringsaar.

5 Men Profeterne Haggaj og Zakarias, Iddos Søn,
profeterede for Jøderne i Juda og Jerusalem i Israels
Guds Navn, som var over dem. **2** Da tog Zerubbabel,
Sjealtiels Søn, og Jesua, Jozadaks Søn, fat og begyndte
at bygge paa Guds Hus i Jerusalem sammen med Guds
Profeter, som støttede dem. **3** Men paa den Tid kom
Tattenaj, Statholderen hinsides Floden, Sjetar-Bozenaj
og deres Embedsbrødre til dem og sagde: »Hvem har
givet eder Lov til at bygge dette Tempel og genopføre
denne Helligdom, **4** og hvad er Navnene paa de Mænd,
der bygger denne Bygning?« **5** Men over Jødernes Ældste
vaagede deres Guds Øje, saa de ikke standsede dem
i Arbejdet, før Sagen var forelagt Darius og der var
kommet Svar derpaa. **6** Afskrift af det Brev, som Tattenaj,
Statholderen hinsides Floden, Sjetar-Bozenaj og hans

Embedsbrødre, Afarsekiterne hinsides Floden, sendte Kong Darius; **7** de sendte ham en Skrivelse, hvori der stod: Kong Darius ønsker vi al Fred! **8** Det være Kongen kundgjort, at vi begav os til Landsdelen Judæa til den store Guds Hus; det bliver bygget af Kvadersten, der lægges Bjælker i Muren, og Arbejdet udføres med Omhu og skyder frem under deres Hænder. **9** Vi spurgte da de Ældste der og talte saaledes til dem: »Hvem har givet eder Lov til at, bygge dette Tempel og opføre denne Helligdom? **10** Vi spurgte dem ogsaa om deres Navne for at lade dig dem vide, og vi opskrev Navnene paa de Mænd, der staar i Spidsen for dem. **11** Og Svaret, de gav os, lød saaledes: Vi er Himmelens og Jordens Guds Tjenere, og vi bygger det Tempel, som blev bygget for mange Aar siden, da en stor Konge i Israel byggede og opførte det. **12** Da imidlertid vore Fædre vakte Himmelens Guds Vrede, gav han dem i Babels Konges, Kaldæeren Nebukadnezars, Haand, og han nedbrød dette Tempel og førte Folket i Landflygtighed til Babel. **13** Men i sit første Regeringsaar gav Kong Kyros af Babel Befaling til at genopbygge dette Gudshus; **14** og Kong Kyros lod tillige de til Gudshuset hørende Guld— og Sølvkar, som Nebukadnezar havde borttaget fra Helligdommen i Jerusalem og ført til sin Helligdom i Babel, tage ud af Helligdommen i Babel, og de overgaves til en Mand ved Navn Sjesjbazzar, som han havde indsat til Statholder; **15** og han sagde til ham: «Tag disse Kar og drag ben og lad dem faa deres Plads i Helligdommen i Jerusalem og lad Gudshuset blive genopbygget paa sin gamle Plads!» **16** Saa kom denne

Sjesjbazzar og lagde Grunden til Gudshuset i Jerusalem, og siden den Tid er der bygget derpaa, men det er ikke færdigt. **17** Hvis derfor Kongen synes, saa lad der blive set efter i det kongelige Skatkammer ovre i Babel, om det har sig saaledes, at der af Kong Kyros er givet Befaling til at bygge dette Gudshus i Jerusalem; og Kongen give os saa sin Vilje i denne Sag til Kende!«

6 Saa gav Kong Darius Befaling til at se efter i Skatkammeret, hvor man i Babel gemte Dokumenterne; **2** og man fandt da i Borgen i Ameta i Landsdelen Medien en Skriftrulle, hvori der stod: »Til Ihukommelse. **3** I sit første Regeringsaar udstedte Kong Kyros følgende Befaling: Gudshuset i Jerusalem skal genopbygges, for at man der kan ofre Slagtofre og frembære Guds Ildofre; det skal være tresindstyve Alen højt og tresindstyve Alen bredt **4** med tre Lag Kvadersten og eet Lag Bjælker; Omkostningerne udredes af Kongens Hus. **5** Desuden skal Gudshusets Guld— og Sølvkar, som Nebukadnezar borttog fra Helligdommen i Jerusalem og førte til Babel, gives tilbage, og de skal bringes tilbage til deres Plads i Helligdommen i Jerusalem, og du skal sætte dem ind i Gudshuset!« **6** »Derfor skal I, Tattenaj, Statholder hinsides Floden, og Sjetar-Bozenaj med eders Embedsbrødre, Afarsekiterne hinsides Floden, ikke blande eder deri. **7** Lad Arbejdet med dette Gudshus gaa sin Gang, lad Jødernes Statholder og Jødernes Ældste bygge dette Gudshus paa den gamle Plads. **8** Og hermed giver jeg Paabud om, hvorledes I skal stille eder over for disse Jødernes Ældste med Hensyn til Opførelsen af dette Gudshus: Af

Kongens Skatteindtægter fra Landene hinsides Floden skal Omkostningerne nøjagtigt udredes til disse Mænd, og det ufortøvet; **9** og hvad der ellers er Brug for: Tyre, Vædre og Lam til Brændofre for Himmelens Gud, Hvede, Salt, Vin og Olie, det skal efter Opgivende af Præsterne i Jerusalem udleveres dem Dag for Dag uden Afkortning, **10** for at de kan bringe Ofre til en liflig Duft for Himmelens Gud og bede for Kongens og hans Sønners Liv. **11** Og hermed paabyder jeg, at om nogen overtræder denne For ordning, skal en Bjælke rives ud af hans Hus, og til Straf skal han hænges op og nagles fast paa den, og hans Hus skal gøres til en Grusdynge. **12** Og den Gud, der har ladet sit Navn bo der, han slaa enhver Konge og ethvert Folk til Jorden, som rækker Haanden ud for at over træde denne Forordning og øde lægge dette Gudshus i Jerusalem. Jeg, Darius, giver dette Paabud; lad det blive nøje udført!« **13** Da handlede Tattenaj, Statholderen hinsides Floden, Sjetar-Bozenaj og deres Embedsbrødre nøje efter det Paabud, Kong Darius havde sendt dem. **14** Og Jødernes Ældste byggede, og det lykkedes dem i Henhold til Profeterne Haggajs og Zakarias's, Iddos Søns, Profeti; de byggede og fuldførte Værket efter Israels Guds Bud og efter Kyros's og Darius's og Perserkongen Artaxerxes's Befaling. **15** De fuldendte Templet paa den tredje Dag i Adar Maaned i Kong Darius's sjette Regeringsaar. **16** Saa fejrede Israeliterne, Præsterne, Leviterne og de andre, der havde været i Landflygtighed, Gudshusets Indvielse med Glæde; **17** og de ofrede ved Indvielsen 100 Tyre, 200 Vædre og 400

Lam og til Syndofre for hele Israel 12 Gedebukke efter Tallet paa Israels Stammer; **18** og de indsatte Præsterne efter deres Afdelinger og Leviterne efter deres Skifter til Gudstjenesten i Jerusalem som foreskrevet i Moses's Bog. **19** Derpaa fejrede de, der havde været i Landflygtighed, Paasken den fjortende Dag i den første Maaned. **20** Thi Præsterne og Leviterne havde renset sig og var rene alle som een; og de slagtede Paaskelam for alle dem, der havde været i Landflygtighed, for deres Brødre Præsterne og for sig selv. **21** Og Israeliterne, der var vendt tilbage fra Landflygtigheden, spiste deraf sammen med alle dem, der havde udskilt sig fra Hedningerne i Landet og deres Urenhed og sluttet sig til dem for at søge HERREN, Israels Gud. **22** Og de fejrede de usyrede Brøds Højtid i syv Dage med Glæde, fordi HERREN havde glædet dem og vendt Assyrerkongens Hjerte til dem, saa at han styrkede deres Hænder i Arbejdet paa Guds, Israels Guds, Hus.

7 Efter disse Tildragelser drog under Perserkongen Artaxerxes's Regering Ezra, en Søn af Seraja, en Søn af Azarja, en Søn af Hilkija, **2** en Søn af Sjallum, en Søn af Zadok, en Søn af Ahitub, **3** en Søn af Amarja, en Søn af Azarja, en Søn af Merajot, **4** en Søn af Zeraja, en Søn af Uzzi, en Søn af Bukki, **5** en Søn af Abisjua, en Søn af Pinehas, en Søn af Eleazar, en Søn af Ypperstepræsten Aron — **6** denne Ezra drog op fra Babel. Han var skriftlærd, hjemme i Mose Lov, som HERREN, Israels Gud, havde givet; og Kongen opfyldte alle hans Ønsker, eftersom HERREN hans Guds Haand var over ham. **7** Og en Del af Israeliterne og at Præsterne, Leviterne Tempelsangerne,

Dørvogterne og Tempeltrællene drog ligeledes op til Jerusalem i Kong Artaxerxes's syvende Regeringsaar. **8** De kom til Jerusalem i den femte Maaned i Kongens syvende Regeringsaar; **9** thi paa den første Dag i den første Maaned tog han Bestemmelse om Opbruddet fra Babel, og paa den første Dag i den femte Maaned kom han til Jerusalem, eftersom hans Guds gode Haand var over ham. **10** Thi Ezra havde vendt sit Hjerte til at granske i HERRENS Lov og handle efter den og undervise Israel i Lov og Ret. **11** Dette er en Afskrift, af den Skrivelse, Kong Artaxerxes medgav Præsten Ezra den Skriftlærde, den skriftlærde Kender af Bøgerne med HERRENS Bud og Anordninger til Israel: **12** Artaxerxes, Kongernes Konge, til Præsten Ezra, den skriftlærde Kender af Himmelens Guds Lov, og saa videre: **13** Hermed giver jeg Tilladelse til, at enhver af Israels Folk og dets Præster og Leviter i mit Rige, der er til Sinds at drage til Jerusalem, maa drage med dig, **14** al den Stund du af Kongen og hans syv Raadgivere sendes for at undersøge Forholdene i Judæa og Jerusalem paa Grundlag af din Guds Lov, som er i din Haand, **15** og for at bringe det Sølv og Guld derhen, som Kongen og hans Raadgivere frivilligt har givet Israels Gud, hvis Bolig er i Jerusalem, **16** og alt det Sølv og Guld, som du faar rundt om i Landsdelen Babel, tillige med de frivillige Gaver fra Folket og Præsterne, der giver frivillige Gaver til deres Guds Hus i Jerusalem. **17** Derfor skal du samvittighedsfuldt for disse Penge købe Tyre, Vædre og Lam med tilhørende Afgrøde— og Drikofre og ofre dem paa Alteret i eders Guds Hus i Jerusalem; **18** og hvad du og

dine Brødre finder for godt at gøre med det Sølv og Guld,
der bliver tilovers, det maa I gøre efter eders Guds Vilje.
19 De Kar, der skænkes dig til Tjenesten i din Guds Hus,
skal du afgive og stille for Israels Guds Aasyn i Jerusalem.
20 Og de andre nødvendige Udgifter til din Guds Hus, som
det tilfalder dig at udrede, maa du udrede af det kongelige
Skatkammer. **21** Jeg, Kong Artaxerxes, giver hermed den
Befaling til alle Skatmestre hinsides Floden: Alt, hvad
Præsten Ezra, den skriftlærde Kender af Himmelens Guds
Lov, kræver af eder, skal nøjagtigt ydes **22** indtil 100
Sølvtalenter, 100 Kor Hvede, 100 Bat Vin, 100 Bat Olie og
Salt i ubegrænset Mængde. **23** Alt, hvad der er paabudt af
Himmelens Gud, skal punktligt ydes til Himmelens Guds
Hus, at der ikke skal komme Vrede over Kongens og hans
Sønners Rige. **24** Og det være eder kundgjort, at ingen
har Ret til at paalægge nogen af Præsterne, Leviterne,
Tempelsangerne, Dørvogterne, Tempeltrællene eller
overhovedet nogen, der er sysselsat ved dette Guds Hus,
Skat, Afgift eller Skyld! **25** Men du, Ezra, skal i Kraft af
Guds Visdom, som er i din Haand, indsætte Dommere
og Retsbetjente til at dømme alt Folket hinsides Floden,
alle dem, som kender, din Guds Lov; og hvem der ikke
kender den, skal I undervise deri. **26** Og enhver, der ikke
handler efter din Guds Lov og Kongens Lov, over ham
skal der samvittighedsfuldt fældes Dom, være sig til Død,
Landsforvisning, Pengebøde eller Fængsel. **27** Lovet være
HERREN, vore Fædres Gud, som indgav Kongen saadanne
Tanker for at herliggøre HERRENS Hus i Jerusalem **28** og
vandt mig, Naade hos Kongen og hans Raadgivere og

alle Kongens mægtige Fyrster! Saa fattede jeg da Mod, eftersom HERREN min Guds Haand var over mig, og jeg samlede en Del Overhoveder af Israel til at drage op med mig.

8 Følgende er de Overhoveder over Fædrenehusene og de i deres Slægtsfortegnelser opførte, som drog op med mig fra Babel under Kong Artaxerxes's Regering: **2** Af Pinehas's Efterkommere Gersom; af Itamars Efterkommere Daniel; af Davids Efterkommere Hattusj, **3** Sjekanjas Søn; af Par'osj's Efterkommere Zekarja, i hvis Slægtsfortegnelse der var opført 150 Mandspersoner; **4** af Pahat-Moabs Efterkommere Eljoenaj, Zerajas Søn, med 200 Mandspersoner; **5** af Zattus Efterkommere Sjekanja, Jahaziels Søn, med 300 Mandspersoner; **6** af Adins Efterkommere Ebed. Jonatans Søn, med 50 Mandspersoner; **7** af Elams Efterkommere Jesja'ja. Ataljas Søn, med 70 Mandspersoner; **8** af Sjefatjas Efterkommere Zebadja, Mikaels Søn, med 80 Mandspersoner; **9** af Joabs Efterkommere Obadja. Jehiels's Søn, med 218 Mandspersoner; **10** af Banis Efterkommere Sjelomit, Josifjas Søn, med 160 Mandspersoner; **11** af Bebajs Efterkommere Zekarja, Bebajs Søn, med 28 Mandspersoner; **12** af Azgads Efterkommere Johanan, Hakkatans Søn, med 110 Mandspersoner; **13** af Adonikams Efterkommere de sidst komne, nemlig Elifelet, Je'iel og Sjemaja, med 60 Mandspersoner; **14** af Bigvajs Efterkommere Utaj og Zabud med 70 Mandspersoner. **15** Og jeg samlede dem ved den Flod, der løber ad Ahava til, og vi laa lejret der i tre Dage. Men da jeg tog Folket og

Præsterne nærmere i Øjesyn, fandt jeg ingen Leviter der.
16 Jeg sendte derfor Overhovederne Eliezer, Ariel, Sjemaja,
Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Zekarja og Mesjullam og
Lærerne Jojarib og Elnatan hen **17** og bød dem gaa til
Overhovedet Iddo i Byen Kasifja, idet jeg lagde dem de
Ord i Munden, hvormed de skulde overtale Iddo og hans
Brødre i Byen Kasifja til at sende os Tjenere til vor Guds
Hus; **18** og eftersom vor Guds gode Haand var over os,
sendte de os en forstandig Mand af Efterkommerne efter
Mali, Israels Søn Levis Søn, Sjerebja med hans Sønner og
Brødre, atten Mand, **19** og Hasjabja og Jesja'ja af Meraris
Efterkommere med deres Brødre og Sønner, tyve Mand,
20 og af Tempeltrællene, som David og Øversterne havde
stillet til Leviternes Tjeneste, 220 Tempeltrælle, alle med
Navns Nævnelse. **21** Saa lod jeg der ved Floden Ahava
udraabe en Faste til Ydmygelse for vor Guds Aasyn for
hos ham at udvirke en lykkelig Rejse for os og vore
Familier og Ejendele; **22** thi jeg undsaa mig ved at bede
Kongen om Krigsfolk og Ryttere til at hjælpe os undervejs
mod Fjenden, eftersom vi havde sagt til Kongen: Vor
Guds Haand er over alle; der søger ham, og hjælper
dem, men hans Vælde og Vrede kommer over alle dem,
der forlader ham. **23** Saa fastede vi og bad til vor Gud
derom, og han bønhørte os. **24** Derpaa udvalgte jeg tolv
af Præsternes Øverster og Sjerebja og Hasjabja og ti af
deres Brødre; **25** og dem tilvejede jeg Sølvet og Guldet
og gav dem Karrene, den Offerydelse til vor Guds Hus,
som Kongen, hans Raadgivere og Fyrster og alle de der
boende Israeliter havde ydet; **26** jeg tilvejede dem af Sølv

650 Talenter, Sølvkar til en Værdi af 100 Talenter, af Guld
100 Talenter, **27** tyve Guldbægre til 1000 Darejker og to
Kar af fint, guldglinsende Kobber, kostbare som Guld. **28**
Saa sagde jeg til dem: »I er helliget HERREN, og Karrene
er helliget, og Sølvet og Guldet er en frivillig Gave til
HERREN, eders Fædres Gud; **29** vaag derfor over det og
vogt paa det, indtil I i Paasyn af Præsternes og Leviternes
Øverster og Israels Fædrenehuses Øverster vejer det ud
i Jerusalem i Kamrene i HERRENS Hus!« **30** Da modtog
Præsterne og Leviterne det tilvejede, Sølvet og Guldet og
Karrene, for at bringe det til vor Guds Hus i Jerusalem.
31 Saa brød vi op fra Floden Ahava paa den tolvte Dag
i den første Maaned for at drage til Jerusalem; og vor
Guds Haand var over os, saa han frelste os fra Fjendernes
og Røvernes Haand undervejs. **32** Da vi var kommet til
Jerusalem, holdt vi os rolige der i tre Dage; **33** og paa
den fjerde Dag blev Sølvet, Guldet og Karrene afvejet i
vor Guds Hus og overgivet Præsten Meremot, Urijas Søn,
tillige med El'azar, Pinehas's Søn, og Leviterne Jozabad,
Jesuas Søn, og Noadja, Binnujs Søn, **34** alt sammen efter
Tal og Vægt, og hele Vægten blev optegnet: Paa samme
Tid **35** bragte de, der kom fra Fangenskabet, de, der havde
været i Landflygtighed, Brændofre til Israels Gud: 12 Tyre
for hele Israel, 96 Vædre, 77 Lam og 12 Gedebukke til
Syndofre, alt sammen som Brændoffer til HERREN. **36** Og
de overgav Kongens Befalinger til Kongens Satraper og
Statholderne hinsides Floden, og disse ydede Folket og
Guds Hus deres Hjælp.

9 Men da alt dette var gjort, kom Øversterne til mig
og sagde: »Folket, Israel og Præsterne og Leviterne,
har ikke skilt sig ud fra Hedningerne eller fra
deres Vederstyggeligheder, Kana'anæerne, Hetiterne,
Perizziterne, Jebusiterne, Ammoniterne, Moabiterne,
Ægypterne og Amoriterne; **2** thi af deres Døtre har de
taget sig selv og deres Sønner Hustruer, saa at den hellige
Sæd har blandet sig med Hedningerne; og Øversterne og
Forstanderne var de første til at øve denne Troløshed!«
3 Da jeg hørte den Tale, sønderrev jeg min Kjortel og
min Kappe, rev Haar af mit Hoved og Skæg og satte
mig hen i stum Smerte. **4** Da samlede sig omkring
mig alle de, der bævede for Israels Guds Ord mod
Troløsheden hos dem, der havde været i Landflygtighed;
og jeg sad i stum Smerte til Aftenafgrødeofferets Tid. **5**
Men ved Aftenafgrødeofferets Tid rejste jeg mig af min
Selvydmygelse, og idet jeg sønderrev min Kjortel og min
Kappe, kastede jeg mig paa Knæ og udbredte Hænderne
til, HERREN min Gud **6** og sagde: »Min Gud, jeg skammer
mig og blues ved at løfte mit Ansigt til dig, min Gud, thi
vore Misgerninger er vokset os over Hovedet, og vor
Skyld er saa stor, at den rækker til Himmelen! **7** Fra
vore Fædres Tid indtil denne Dag har vor Skyld været
stor, og for vore Misgerninger blev vi, vore Konger og
Præster givet til Pris for Landenes Konger, for Sværd,
Fangenskab, Udplyndring og Vanære, saaledes som det er
den Dag i Dag. **8** Og nu er der en føje Stund blevet os
Naade til Del fra HERREN vor Gud, idet han har ladet
os beholde en undsluppet Rest og givet os at slaa vor

Teltpæl paa sit hellige Sted, for at vor Gud kan lade vore Øjne lyse og give os en Smule Livskraft i vor Trældom; **9** thi er vi end Trælle, har vor Gud dog ikke forladt os i vor Trældom, men vundet os Naade for Perserkongernes Aasyn, saa at han har givet os Livskraft til at rejse vor Guds Hus og opbygge dets Grushobe og givet os et Gærde i Juda og Jerusalem. **10** Men hvad skal vi nu sige, vor Gud, efter alt dette? Vi har jo forladt dine Bud, **11** som du gav os ved dine Tjenere Profeterne, da du sagde: Det Land, I drager ind i og tager i Besiddelse, er et urent Land paa Grund af Hedningernes Urenhed, paa Grund af de Vederstyggeligheder, de i deres Urenhed har fyldt det med fra Ende til anden; **12** derfor maa I ikke give deres Sønner eders Døtre eller tage deres Døtre til Hustruer for eders Sønner og ingen Sinde søge deres Velfærd og Lykke, at I kan blive stærke og nyde Landets Goder og sikre eders Sønner Besiddelsen deraf for evigt! **13** Efter alt, hvad der er vederfaret os paa Grund af vore onde Gerninger og vor svare Skyld — og endda har du vor Gud ikke i fuldt Maal tilregnet os vore Synder, men skænket os en saadan Flok undslupne — **14** skal vi da paa ny krænke dine Bud ved at besvogre os med Folk, der øver slige Vederstyggeligheder? Vil du da ikke vredes saaledes paa os, at du ødelægger os aldeles, saa der ikke levnes nogen Rest, og ingen undslipper? **15** HERRE, Israels Gud! Du er retfærdig, derfor er vi nu en Rest tilbage, som er undsluppet; se, vi staar for dig i vor Syndeskyld; thi det er umuligt at bestaa for dit Aasyn, naar sligt kan ske!«

10 Medens Ezra nu under Bøn og Syndsbekendelse grædende kastede sig ned foran Guds Hus, samlede en stor Skare Israeliter sig om ham, baade Mænd, Kvinder og Børn, thi Folket græd heftigt. **2** Derpaa tog Sjekanja, Jehiels Søn, af Elams Efterkommere til Orde og sagde til Ezra: »Vi har været troløse mod vor Gud ved at hjemføre fremmede Kvinder af Hedningerne i Landet. Men trods alt er der endnu Haab for Israel. **3** Lad os slutte Pagt for vor Gud om at skille os af med alle vore fremmede Kvinder og deres Børn efter min Herres Bestemmelse og deres, som bæver for Guds Bud, og lad der blive handlet efter Loven! **4** Staa op, thi det er dig, der skal tage dig af Sagen, og vi vil staa dig bi; vær frimodig og tag fat!« **5** Da stod Ezra op og tog Præsternes, Leviternes og hele Israels Øverster i Ed paa, at de vilde handle saaledes, og de aflagde Eden. **6** Derpaa rejste Ezra sig fra Pladsen foran Guds Hus og begav sig til Johanans, Eljasjibs Søns, Kammer, hvor han tilbragte Natten; han hverken spiste eller drak, fordi han græmmede sig over Troløsheden hos dem, der havde været i Landflygtighed. **7** Derpaa lod man kundgøre i Juda og Jerusalem for alle dem, der havde været i Landflygtighed, at de skulde give Møde i Jerusalem; **8** og enhver, som ikke indfandt sig Tredjedagen derefter ifølge Øversternes og de Ældstes Bestemmelse, al hans Ejendom skulde der lægges Band paa, og han selv skulde udelukkes fra deres Forsamling, der havde været i Landflygtighed. **9** Saa samledes alle Mænd af Juda og Benjamin paa Tredjedagen i Jerusalem; det var den tyvende Dag i den niende Maaned; og alt Folket stillede

sig op paa den aabne Plads ved Guds Hus, skælvende baade for Sagens Skyld og som Følge af Regnskyllene. **10** Derpaa stod Præsten Ezra op og sagde til dem: »I har forbrudt eder ved at hjemføre fremmede Kvinder og saaledes øget Israels Syndeskyld; **11** saa bekend da nu eders Synd for HERREN, eders Fædres Gud, og gør hans Vilje; skil eder ud fra Hedningerne i Landet og fra de fremmede Kvinder!« **12** Og hele Forsamlingen svarede med høj Røst: »Som du siger, bør vi gøre! **13** Men Folket er talrigt, og det er Vinterregnens Tid, saa vi kan ikke blive staaende her ude; og Sagen kan heller ikke afgøres paa en Dag eller to, da vi har forbrudt os højligen her. **14** Lad derfor Øversterne for hele vor Forsamling give Møde og lad alle dem, der i vore Byer har hjemført fremmede Kvinder, indfinde sig til en fastsat Tid, ledsaget af de enkelte Byers Ældste og Dommere, for at vi kan blive friet fra vor Guds Vrede i denne Sag!« **15** Kun Jonatan, Asa'els Søn, og Jazeja, Tikvas Søn, satte sig derimod med Støtte fra Mesjullam og Leviten Sjabbetaj. **16** Men de, der havde været i Landflygtighed, handlede derefter; og Præsten Ezra udvalgte sig nogle Mænd, Overhovederne for de enkelte Fædrenehuse, alle med Navns Nævnelse. Disse holdt da Møde den første Dag i den tiende Maaned for at undersøge Sagen, **17** og de var færdige med alle de Mænd, som havde hjemført fremmede Kvinder, til den første Dag i den første Maaned. **18** Blandt Præsterne fandtes følgende, der havde hjemført fremmede Kvinder: Af Jesuas, Jozadaks Søns, Efterkommere og hans Brødre Ma'aseja, Eliezer, Jarib og Gedalja; **19** disse gav deres

Haand paa at ville sende deres Hustruer bort, og deres Skyldoffer var en Væder for deres Syndeskyld. **20** Af Immers Efterkommere: Hanani og Zebadja. **21** Af Harims Efterkommere: Ma'aseja, Elija, Sjemaja, Jehiel og Uzzija. **22** Af Pasjhurs Efterkommere: Eljoenaj, Ma'aseja, Jisjmael, Netan'el, Jozabad og El'asa. **23** Af Leviterne: Jozabad, Sjim'i. Kelaja, det er Kelita, Petaja, Juda og Eliezer. **24** Af Tempelsangerne: Eljasjib og Zakkur. Af Dørvogterne Sjallum, Telem og Uri. **25** Af Israel: Af Par'osj's Efterkommere: Ramja, Jizzija, Malkija, Mijjamin, El'azar, Malkija og Benaja. **26** Af Elams Efterkommere: Mattanja, Zekarja, Jehiel, Abdi, Jeremot og Elija. **27** Af Zattus Efterkommere: Eljoenaj, Eljasjib, Mattanja, Jeremot, Zabad og Aziza. **28** Af Bebajs Efterkommere: Johanan, Hananja, Zabbaj og Atlaj. **29** Af Banis Efterkommere: Mesjullam, Malluk, Adaja, Jasjub, Sjeal og Ramot. **30** Af Pahat-Moabs Efterkommere: Adna, Kelal, Benaja, Ma'aseja, Mattanja, Bezal'el, Binnuj og Menassje. **31** Af Harims Efterkommere: Eliezer, Jissjija, Malkija, Sjemaja, Sjim'on, **32** Binjamin, Malluk og Sjemarja. **33** Af Hasjums Efterkommere: Mattenaj, Mattatta, Zabad, Elifelet, Jeremaj, Menassje og Sjim'i. **34** Af Banis Efterkommere: Ma'adaj, Amram, Uel, **35** Benaja, Bedeja, Keluhu, **36** Vanja, Meremot, Eljasjib, **37** Mattanja, Mattenaj og Ja'asaj. **38** Af Binnujs Efterkommere: Sjim'i, **39** Sjelemja, Natan, Adaja, **40** Maknadbaj, Sjasjaj, Sjaraj, **41** Azar'el, Sjelemja, Sjemarja, **42** Sjallum, Amarja og Josef. **43** Af Nebos Efterkommere: Je'iel, Mattitja, Zabad, Zebina, Jaddaj, Joel og Benaja. **44**

Alle disse havde taget fremmede Kvinder til Ægte, men
sendte nu Hustruer og Børn bort.

Nehemias

1 Nehemias's, Hakaljas Søns, Beretning. I Kislev Maaned
i det tyvende Aar, medens jeg var i Borgen i Susan, **2**
kom Hanani, en af mine Brødre, sammen med nogle
Mænd fra Juda. Og da jeg udspurgte dem om Jøderne,
den Rest, der var undsluppet fra Fangenskabet, og om
Jerusalem, **3** sagde de til mig: De tiloversblevne, de, som
er tilbage fra Fangenskabet der i Landet, lever i stor
Nød og Forsmædelse, og Jerusalems Mur er nedrevet
og Portene opbrændt. **4** Da jeg hørte denne Tidende,
satte jeg mig hen og græd og sørgede i flere Dage, og
jeg fastede og bad for Himmelens Guds Aasyn, **5** idet jeg
sagde: Ak, HERRE, Himmelens Gud, du store, frygtelige
Gud, som tager Vare paa Pagten og Miskundheden mod
dem, der elsker dig og holder dine Bud! **6** Lad dog dit Øre
være lydhørt og dit Øje aabent, saa du hører din Tjeners
Bøn, som jeg nu beder for dit Aasyn baade Nat og Dag for
dine Tjenere Israeliterne, idet jeg bekender deres Synder,
som vi — ogsaa jeg og min Faders Hus — har begaaet
imod dig. **7** Saare ilde har vi handlet imod dig, og vi har
ikke holdt de Bud, Anordninger og Lovbud, du paalagde
din Tjener Moses. **8** Kom det Ord i Hu, som du paalagde
din Tjener Moses: Dersom I er troløse, vil jeg adsplitte
eder blandt Folkene; **9** men hvis I omvender eder til mig
og holder mine Bud og handler efter dem, saa vil jeg,
om eders fordrevne end er ved Himmelens Ende, dog
samle dem derfra og bringe dem til det Sted, jeg udvalgte
til Bolig for mit Navn. **10** De er jo dine Tjenere og dit
Folk, som du udløste ved din store Kraft og din stærke

Haand. **11** Ak, Herre, lad dit Øre være lydhørt for din Tjeners og dine Tjeneres Bøn, vi, som gerne vil frygte dit Navn, og lad det i Dag lykkes for din Tjener og lad ham finde Naade for denne Mands Aasyn! Jeg var nemlig Mundskænk hos Kongen.

2 I Nisan Maaned i Kong Artaxerxes's tyvende Regeringsaar, da jeg skulde sørge for Vin, bar jeg engang Vinen frem og rakte Kongen den. Jeg havde ikke før set modfalden ud, naar jeg stod for hans Ansigt. **2** Og Kongen sagde til mig: »Hvorfor ser du saa modfalden ud? Du er jo ikke syg; det kan ikke være andet, end at du har en Hjertesorg!« Da blev jeg saare bange, **3** og jeg sagde til Kongen: »Kongen leve evindelig! Hvor kan jeg andet end se modfalden ud, naar den By, hvor mine Fædres Grave er, ligger øde, og dens Porte er fortæret af Ilden?« **4** Kongen spurgte mig da: »Hvad er det, du ønsker? Saa bad jeg til Himmelens Gud, « **5** og jeg sagde til Kongen: »Hvis Kongen synes, og hvis din Tjener er dig til Behag, beder jeg om, at du vil lade mig rejse til Juda, til den By, hvor mine Fædres Grave er, og lade mig bygge den op igen!« **6** Da sagde Kongen til mig, medens Dronningen sad ved hans Side: »Hvor længe vil den Rejse vare, og hvornaar kan du vende tilbage?« Og da Kongen saaledes fandt for godt at lade mig rejse, opgav jeg ham en Tid. **7** Og jeg sagde til Kongen: Hvis Kongen synes, saa lad mig faa Breve med til Statholderne hinsides Floden, saa de lader mig drage videre, til jeg naar Juda, **8** og et Brev til Asaf, Opsynsmanden over den kongelige Skov, at han skal give mig Træ til Bjælkeværket i Tempelborgens Porte

og til Byens Mur og det Hus, jeg tager ind i! Det gav Kongen mig, eftersom min Guds gode Haand var over mig. **9** Da jeg kom til Statholderne hinsides Floden, gav jeg dem Kongens Breve; desuden havde Kongen givet mig Hærførere og Ryttere med paa Rejsen. **10** Men da Horoniten Sanballat og den ammonitiske Træl Tobija hørte det, ærgrede de sig højligen over, at der var kommet en Mand for at arbejde paa Israeliternes Bedste. **11** Saa kom jeg til Jerusalem, og da jeg havde været der i tre Dage, **12** brød jeg op ved Nattetide sammen med nogle faa Mænd uden at have sagt noget Menneske, hvad min Gud havde skudt mig i Sinde at gøre for Jerusalem; og der var intet andet Dyr med end det, jeg red paa. **13** Jeg red saa om Natten ud gennem Dalporten i Retning af Dragekilden og hen til Møgporten, idet jeg undersøgte Jerusalems Mure, der var nedrevet, og Portene, der var fortæret af Ilden; **14** derpaa red jeg videre til Kildeporten og Kongedammen, men der var ikke Plads nok til, at mit Ridedyr kunde komme frem med mig. **15** Saa red jeg om Natten op igennem Dalen og undersøgte Muren, forandrede Retning og red saa ind igennem Dalporten, hvorpaa jeg vendte hjem. **16** Forstanderne vidste ikke, hvor jeg var gaaet hen, eller hvad jeg foretog mig; og hverken Jøderne, Præsterne, Stormændene, Forstanderne eller de andre, der skulde have med Arbejdet at gøre, havde jeg endnu sagt noget. **17** Men nu sagde jeg til dem: I ser den Ulykke, vi er i, hvorledes Jerusalem er ødelagt og Portene opbrændt; kom derfor og lad os opbygge Jerusalems Mur, saa vi ikke mere skal være til Spot! **18**

Og da jeg fortalte dem, hvorledes min Guds gode Haand havde været over mig, og om de Ord, Kongen havde talt til mig, sagde de: Lad os gøre os rede og bygge! Og de tog sig sammen til det gode Værk. **19** Da Horoniten Sanballat, den ammonitiske Træl Tobija og Araberen Gesjem hørte det, spottede de os og sagde haanligt til os: Hvad er det, I der har for? Sætter I eder op mod Kongen? **20** Men jeg gav dem til Svar: »Himmelens Gud vil lade det lykkes for os, og vi, hans Tjenere, vil gøre os rede og bygge; men I har ingen Del eller Ret eller Ihukommelse i Jerusalem!«

3 Ypperstepræsten Eljasjib og hans Brødre Præsterne tog fat paa at bygge Faareporten; de forsynede den med Bjælkeværk og indsatte Portfløjene; derefter byggede de videre hen til Meataarnet og helligede det og igen videre hen til Hanan'eltaarnet. **2** Ved Siden af ham byggede Mændene fra Jeriko, ved Siden af dem Zakkur, Imris Søn. **3** Fiskeporten byggede Sena'as Efterkommere; de forsynede den med Bjælkeværk og indsatte Portfløje, Kramper og Portslaaer. **4** Ved Siden af dem arbejdede Meremot, en Søn af Hakkoz's Søn Urija, med at istandsætte Muren. Ved Siden af ham arbejdede Mesjullam, en Søn af Berekja, en Søn af Mesjezab'el, ved Siden af ham Zadok, Ba'anas Søn. **5** Ved Siden af ham arbejdede Folkene fra Tekoa, men de store iblandt dem bøjede ikke deres Nakke under deres Herres Arbejde. **6** Jesjanaporten istandsatte Jojada, Paseas Søn, og Mesjullam, Besodejas Søn; de forsynede den med Bjælkeværk og indsatte Portfløje, Kramper og Portslaaer. **7** Ved Siden af dem arbejdede Gibeoniten Melatja og Meronotiten Jadon sammen med Mændene fra Gibeon og

Mizpa, der stod under Statholderen hinsides Floden. **8** Ved Siden af ham arbejdede Uzziel, en Søn af Harhaja, en af Guldsmedene. Ved Siden af ham arbejdede Hananja, en af Salvehandlerne; de udbedrede Jerusalem hen til den brede Mur. **9** Ved Siden af dem arbejdede Øversten over den ene Halvdel af Jerusalems Omraade, Refaja, Hurs Søn. **10** Ved Siden af ham arbejdede Jedaja, Harumafs Søn, ud for sit eget Hus. Ved Siden af ham arbejdede Hattusj, Hasjabnejas Søn. **11** En anden Strækning istandsatte Malkija, Harims Søn, og Hassjub, Pahat-Moabs Søn, hen til Ovntaarnet. **12** Ved Siden af ham arbejdede Øversten over den anden Halvdel af Jerusalems Omraade, Sjallum, Hallohesj's Søn, sammen med sine Døtre. **13** Dalporten istandsatte Hanun og Folkene fra Zanoa; de byggede den og indsatte Portfløje, Kramper og Portslaaer, og desuden 1000 Alen af Muren hen til Møgporten. **14** Møgporten istandsatte Øversten over Bet-Kerems Omraade, Malkija, Rekabs Søn; han byggede den og indsatte Portfløje, Kramper og Portslaaer. **15** Kildeporten istandsatte Øversten over Mizpas Omraade, Sjallun, Kol-Hozes Søn; han byggede den, forsynede den med Tag og indsatte Portfløje, Kramper og Portslaaer; han byggede ogsaa Muren ved Dammen, fra hvilken Vandledningen fører til Kongens Have, og hen til Trinene, der fører ned fra Davidsbyen. **16** Efter ham arbejdede Øversten over den ene Halvdel af Bet-Zurs Omraade, Nehemja, Azbuks Søn, hen til Pladsen ud for Davids Grave, til den udgravede Dam og til Kærnetroppernes Hus. **17** Efter ham arbejdede Leviterne, ført af Rehum, Banis Søn. Ved

Siden af ham arbejdede Øversten over den ene Halvdel af Ke'ilas Omraade, Hasjabja. **18** Efter ham arbejdede deres Bysbørn, ført af Binnuj, Henadads Søn, Øversten over den anden Halvdel af Ke'ilas Omraade. **19** Ved Siden af ham istandsatte Øversten over Mizpa, Ezer, Jesuas Søn, en anden Strækning lige ud for Opgangen til Tøjhuset i Krogen. **20** Efter ham istandsatte Baruk, Zabbajs Søn, op ad Bjerget en Strækning fra Krogen til Indgangen til Ypperstepræsten Eljasjibs Hus. **21** Efter ham istandsatte Meremot, en Søn af Hakkoz's Søn Urija, en Strækning fra Indgangen til Eljasjibs Hus til Gavlen. **22** Efter ham arbejdede Præsterne, Mændene fra Omegnen. **23** Efter dem arbejdede Binjamin og Hassjub ud for deres Huse. Efter ham arbejdede Azarja, en Søn af Ma'aseja, en Søn af Ananja, ved Siden af sit Hus. **24** Efter ham istandsatte Binnuj, Henadads Søn, en Strækning fra Azarjas Hus til Krogen og til Hjørnet. **25** Efter ham arbejdede Palal, Uzajs Søn, lige ud for Krogen og det Taarn, der springer frem fra det øvre kongelige Hus ved Fængselsgaarden. Efter ham arbejdede Pedaja, Par'osj's Søn, **26** til Stedet ud for Vandporten mod Øst og det fremspringende Taarn. **27** Efter ham istandsatte Folkene fra Tekoa en Strækning fra Stedet ud for det store, fremspringende Taarn til Ofels Mur. (Paa Ofel boede Tempeltrællene). **28** Over for Hesteporten arbejdede Præsterne, hver lige ud for sit Hus. **29** Efter dem arbejdede Zadok, Immers Søn, ud for sit Hus. Efter ham arbejdede Østportens Vogter Sjemaja, Sjekanjas Søn. **30** Efter ham istandsatte Hananja, Sjelemjas Søn, og Hanun, Zalafs sjette Søn, en Strækning. Efter ham

arbejdede Mesjullam, Berekjas Søn, ud for sit Kammer. **31** Efter ham arbejdede Malkija, en af Guldsmedene, hen til Tempeltrællenes Hus. Og Kræmmerne istandsatte Stykket ud for Mifkadporten og hen til Tagbygningen ved Hjørnet. **32** Og mellem Tagbygningen ved Hjørnet og Faareporten arbejdede Guldsmedene og Kræmmerne.

4 Men da Sanballat hørte, at vi byggede paa Muren, blev han vred og harmfuld; og han spottede Jøderne **2** og sagde i Paahør af sine Brødre og Samarias Krigsfolk: »Hvad er det, disse usle Jøder har for? Vil de overlade Gud det? Vil de ofre? Kan de gøre det færdigt endnu i Dag? Kan de kalde Stenene i disse Grusdynger til Live, naar de er forbrændt?« **3** Og Ammoniten Tobija, der stod ved siden af ham, sagde: »Lad dem bygge, saa meget de vil; en Ræv kan rive deres Stenmur ned, blot den springer derop!« **4** Hør, vor Gud, hvorledes vi er blevet haanet! Lad deres Spot falde tilbage paa deres eget Hoved, og lad dem blive haanet som Fanger i et Fremmed Land! **5** Skjul ikke deres Brøde og lad ikke deres Synd blive udslettet for dit Aasyn, thi med deres Ord krænkede de dem, der byggede! **6** Men vi byggede paa Muren, og hele Muren blev bygget færdig i halv Højde, og Folket arbejdede med god Vilje. **7** Da nu Sanballat og Tobija og Araberne, Ammoniterne og Asdoditerne hørte, at det skred fremad med Istandsættelsen af Jerusalems Mure, og at Hullerne i Muren begyndte at lukkes, blev de meget vrede, **8** og de sammensvor sig alle om at drage hen og angribe Jerusalem og fremkalde Forvirring der. **9** Da bad vi til vor Gud og satte Vagt baade Dag og Nat for at værne os

imod dem. **10** Men Jøderne sagde: Lastdragernes Kræfter svigter, og Grusdyngerne er for store; vi kan ikke bygge paa Muren! **11** Og vore Fjender sagde: De maa ikke mærke noget, før vi staar midt iblandt dem og hugger dem ned og saaledes faar Arbejdet til at gaa i Staa! **12** Da nu de Jøder, der boede dem nærmest, Gang paa Gang kom og lod os vide, at de rykkede op imod os fra alle Steder, hvor de boede, **13** og da Folkene kun turde stille sig op paa Steder, der laa lavere end Pladsen bag Muren, i Kælderrum, saa opstillede jeg Folket Slægt for Slægt, væbnet med Sværd, Spyd og Buer; **14** og da jeg saa det, traadte jeg frem og sagde til Stormændene og Forstanderne og det øvrige Folk: Frygt ikke for dem! Kom den store, frygtelige Gud i Hu og kæmp for eders Brødre, Sønner og Døtre, eders Hustruer og Huse! **15** Men da vore Fjender hørte, at vi havde faaet det at vide, og at Gud gjorde deres Raad til intet, vendte vi alle tilbage til Muren, hver til sit Arbejde. **16** Men fra den Tid af arbejdede kun den ene Halvdel af mine Folk, medens den anden Halvdel stod væbnet med Spyd, Skjolde, Buer og Brynjer; og Øversterne stod bag ved alle de Jøder, **17** der byggede paa Muren. Ogsaa Lastdragerne var væbnet; med den ene Haand arbejdede de, og med den anden holdt de Spydet; **18** og de, der byggede, havde under Arbejdet hver sit Sværd bundet til Lænden. Ved Siden af mig stod Hornblæseren; **19** og jeg sagde til de store og Forstanderne og det øvrige Folk: »Arbejdet er stort og omfattende, og vi er spredt paa Muren langt fra hverandre; **20** hvor I nu hører Hornet gjalde, skal I samles om os; vor Gud vil stride for os! **21**

Saaledes udførte vi Arbejdet, idet Halvdelen af os holdt Spydene rede fra Morgengry til Stjernernes Opgang. **22** Samtidig sagde jeg ogsaa til Folket: Enhver skal sammen med sin Dreng overnatte i Jerusalem, for at vi kan have dem til Vagt om Natten og til Arbejde om Dagen!« **23** Og hverken jeg eller mine Brødre eller mine Folk eller Vagten, der fulgte mig, afførte os vore Klæder, og enhver, der blev sendt efter Vand, havde Spydet med.

5 Der lød nu højrøstede Klager fra Folket og deres Kvinder mod deres Brødre, Jøderne. **2** Nogle sagde: »Vore Sønner og Døtre maa vi give i Pant for at faa Korn til Livets Ophold!« **3** Andre sagde: »Vore Marker, Vingaarde og Huse maa vi give i Pant for at faa Korn under Hungersnøden!« **4** Atter andre sagde: »Vi har maattet laane paa vore Marker og Vingaarde for at kunne udrede de kongelige Skatter! **5** Og vore Legemer er dog lige saa gode som vore Brødres og vore Sønner lige saa gode som deres; men vi er nødt til at give vore Sønner og Døtre hen til at blive Trælle, ja, nogle af vore Døtre er det allerede, og det stod ikke i vor Magt at hindre det, eftersom vore Marker og Vingaarde tilhører andre!« **6** Da jeg hørte deres Klager og disse deres Ord, blussede Vreden heftigt op i mig; **7** og efter at have tænkt over Sagen gik jeg i Rette med de store og Forstanderne og sagde til dem: I driver jo Aager over for eders Næste! Saa kaldte jeg en stor Folkeforsamling sammen imod dem **8** og sagde til dem: Saa vidt vi var i Stand dertil, har vi frikøbt vore jødiske Brødre, der maatte sælge sig til Hedningerne; og I sælger eders Brødre, saa de maa

sælge sig til os! Da tav de og fandt intet at svare. **9** Men jeg fortsatte: Det er ikke ret af eder at handle saaledes! Skulde I ikke vandre i Frygt for vor Gud af Hensyn til Hedningerne, vore Fjenders Spot? **10** Ogsaa jeg og mine Brødre og mine Folk har laant dem Penge og Korn; men lad os nu eftergive dem, hvad de skylder! **11** Giv dem straks deres Marker, Vingaarde, Oliventræer og Huse tilbage og eftergiv dem Pengene, Kornet, Mosten og Olien, som I har laant dem! **12** Da svarede de: Ja, vi vil give det tilbage og ikke afkræve dem noget; som du siger, vil vi gøre! Jeg lod da Præsterne kalde og lod dem sværge paa, at de vilde handle saaledes. **13** Og jeg rystede min Brystfold og sagde: Enhver, der ikke holder dette Ord, vil Gud saaledes ryste ud af hans Hus og Ejendom; ja, saaledes skal han blive udrystet og tømt! Da sagde hele Forsamlingen: Amen! Og de lovpriste HERREN; og Folket handlede efter sit Løfte. **14** Desuden skal det nævnes, at fra den Dag Kong Artaxerxes bød mig være deres Statholder i Judas Land, fra Kong Artaxerxes's tyvende til hans to og tredivte Regeringsaar, hele tolv Aar, spiste hverken jeg eller mine Brødre det Brød, der tilkom Statholderen, **15** medens mine Forgængere, de tidligere Statholdere, lagde Tynge paa Folket og for Brød og Vin daglig afkrævede dem fyrretyve Sekel Sølv, ligesom ogsaa deres Tjenere optraadte som Folkets Herrer. Det undlod jeg at gøre af Frygt for Gud. **16** Og desuden tog jeg selv fat ved Arbejdet paa denne Mur, skønt vi ingen Mark havde købt, og alle mine Folk var samlet der ved Arbejdet. **17** Og Jøderne, baade Forstanderne, 150 Mand, og de, der

kom til os fra de omboende Hedningefolk, spiste ved mit Bord; **18** og hvad der daglig lavedes til, et Stykke Hornkvæg, seks udsøgte Faar og Fjerkræ, afholdt jeg Udgifterne til; dertil kom hver tiende Dag en Masse Vin af alle Sorter. Men alligevel krævede jeg ikke det Brød, der tilkom Statholderen, fordi Arbejdet tyngede haardt paa Folket. **19** Kom i Hu alt, hvad jeg har gjort for dette Folk, og regn mig det til gode, min Gud!

6 Da det nu kom Sanballat, Araberen Gesjem og vore andre Fjender for Øre, at jeg havde bygget Muren, og at der ikke var flere Huller i den — dog havde jeg paa den Tid ikke sat Fløje i Portene — **2** sendte Sanballat og Gesjem Bud og opfordrede mig til en Sammenkomst i Kefirim i Onodalen. Men de havde ondt i Sinde imod mig. **3** Derfor sendte jeg Bud til dem og lod sige: »Jeg har et stort Arbejde for og kan derfor ikke komme derned; hvorfor skulde Arbejdet standse? Og det vilde ske, hvis jeg lod det ligge for at komme ned til eder. **4** Fire Gange sendte de mig samme Bud, og hver Gang gav jeg dem samme Svar. **5** Da sendte Sanballat for femte Gang sin Tjener til mig med samme Bud, og han havde et aabent Brev med, **6** i hvilket der stod: Det hedder sig blandt Folkene, og Gasjmu bekræfter det, at du og Jøderne pønser paa Oprør; derfor er det, du bygger Muren, og at du vil være deres Konge. **7** Og du skal endog have faaet Profeter til i Jerusalem at udraabe dig til Konge i Juda. Dette Rygte vil nu komme Kongen for Øre; kom derfor og lad os tales ved! **8** Men jeg sendte ham det Bud: Slige Ting, som du omtaler, er slet ikke sket; det er dit eget

Paafund! **9** Thi de havde alle til Hensigt at indjage os Skræk, idet de tænkte, at vi skulde lade Hænderne synke, saa Arbejdet ikke blev til noget. Men styrk du nu mine Hænder! **10** Og da jeg gik ind i Sjemajas, Mehetab'els Søn Delajas Søns, Hus, som ved den Tid maatte holde sig inde, sagde han: Lad os tales ved i Guds Hus, i Helligdommens Indre, og stænge Dørene, thi der kommer nogle Folk, som vil dræbe dig; de kommer i Nat for at dræbe dig!« **11** Men jeg svarede: Skulde en Mand som jeg flygte? Og hvorledes skulde en Mand som jeg kunne betræde Helligdommen og blive i Live? Jeg gaar ikke derind! **12** Thi jeg skønnede, at det ikke var Gud, som havde sendt ham, men at han var kommet med det Udsagn om mig, fordi Tobija og Sanballat havde lejet ham dertil, **13** for at jeg skulde blive bange og forsynde mig ved slig Adfærd og de faa Anledning til ilde Omtale, saa de kunde bagvaske mig. **14** Kom Tobija og Sanballat i Hu, min Gud, efter deres Gerninger, ligeledes Profetinden Noadja og de andre Profeter, der vilde gøre mig bange! **15** Saaledes blev Muren færdig den fem og tyvende Dag i Elul Maaned efter to og halvtredsindstyve Dages Forløb. **16** Og da alle vore Fjender hørte det, blev alle Hedningerne rundt om os bange og saare nedslaaede, idet de skønnede, at dette Værk var udført med vor Guds Hjælp. **17** Men der gik ogsaa i de Dage en Mængde Breve frem og tilbage mellem Tobija og de store i Juda; **18** thi mange i Juda stod i Edsforbund med ham, da han var Svigersøn af Sjekanja, Aras Søn, og hans Søn Johanan var gift med en Datter af Mesjullam, Berekjas Søn. **19** Ogsaa plejede de baade at

tale godt om ham til mig og at forebringe ham mine Ord;
Tobija sendte ogsaa Breve for at gøre mig bange.

7 Da Muren var bygget, lod jeg Portfløjene indsætte,
og Dørvogterne, Sangerne og Leviterne blev ansat. **2**
Overbefalingen over Jerusalem gav jeg min Broder Hanani
og Borgøversten Hananja; thi han var en paalidelig
Mand og frygtede Gud som faa; **3** og jeg sagde til dem:
»Jerusalems Porte maa ikke aabnes, før Solen staar højt
paa Himmelen; og medens den endnu staar der, skal man
lukke og stænge Portene og sætte Jerusalems Indbyggere
paa Vagt, hver paa sin Post, hver ud for sit Hus!« **4**
Men Byen var udstrakt og stor og dens Indbyggere faa,
og Husene var endnu ikke opbygget. **5** Da skød min
Gud mig i Sinde at samle de store, Forstanderne og
Folket for at indføre dem i Slægtsfortegnelser. Og da
fandt jeg Slægtebogen over dem, der først var draget
op, og i den fandt jeg skrevet: **6** Følgende er de Folk
fra vor Landsdel, der drog op fra Landflygtigheden og
Fangenskabet. Kong Nebukadnezar af Babel havde ført
dem bort, men nu vendte de tilbage til Jerusalem og
Juda, hver til sin By; **7** de kom sammen med Zerubbabel,
Jesua, Nehemja, Azarja, Ra'amja, Nahamani, Mordokaj,
Bilsjan, Misperet, Bigvaj, Nehum og Ba'ana. Tallet paa
Mændene i Israels Folk var: **8** Par'osj's Efterkommere
2172, **9** Sjefatjas Efterkommere 372, **10** Aras Efterkommere
652, **11** Pahat-Moabs Efterkommere, Jesuas og Joabs
Efterkommere, 2818, **12** Elams Efterkommere 1254, **13**
Zattus Efterkommere 845, **14** Zakkajs Efterkommere 760,
15 Binnujs Efterkommere 648, **16** Bebajs Efterkommere

628, **17** Azgads Efterkommere 2322, **18** Adonikams Efterkommere 667, **19** Bigvajs Efterkommere 2067, **20** Adins Efterkommere 655, **21** Aters Efterkommere gennem Hizkija 98, **22** Hasjums Efterkommere 328, **23** Bezajs Efterkommere 324, **24** Harifs Efterkommere 112, **25** Gibeons Efterkommere 95, **26** Mændene fra Betlehem og Netofa 188, **27** Mændene fra Anatot 128, **28** Mændene fra Bet-Azmavet 42, **29** Mændene fra Kirjat-Jearim, Kefira og Be'erot 743; **30** Mændene fra Rama og Geba 621, **31** Mændene fra Mikmas 122, **32** Mændene fra Betel og Aj 123, **33** Mændene fra det andet Nebo 52, **34** det andet Elams Efterkommere 1254, **35** Harims Efterkommere 320, **36** Jerikos Efterkommere 345, **37** Lods, Hadids og Onos Efterkommere 721, **38** Sena'as Efterkommere 3930. **39** Præsterne var: Jedajas Efterkommere af Jesuas Hus 973, **40** Immers Efterkommere 1052, **41** Pasjhurs Efterkommere 1247, **42** Harims Efterkommere 1017. **43** Leviterne var: Jesuas og Kadmiels Efterkommere af Hodavjas Efterkommere 74. **44** Tempelsangerne var: Asafs Efterkommere 148. **45** Dørvogterne var: Sjallums, Aters, Talmons, Akkubs, Hatitas og Sjobajs Efterkommere 138. **46** Tempeltrællene var: Zihas, Hasufas, Tabbaots, **47** Keros's, Si'as, Padons, **48** Lebanas, Hagabas, Salmajs, **49** Hanans, Giddels, Gahars, **50** Reajas, Rezins, Nekodas, **51** Gazzams, Uzzas, Paseas, **52** Besajs, Me'uniternes, Nefusiternes, **53** Bakbuks, Hakufas, Harhurs, **54** Bazluts, Mehidas, Harsjas, **55** Barkos's, Siseras, Temas, **56** Nezias og Hatifas Efterkommere. **57** Efterkommerne af Salomos Trælle var: Sotajs, Soferets, Peridas, **58** Ja'alas, Darkons, Giddels,

59 Sjefatjas, Hattils, Pokeret-Hazzebajims og Amons Efterkommere. **60** Alle Tempeltrælle og Efterkommerne af Salomos Trælle var tilsammen 392. **61** Følgende, som drog op fra Tel-Mela, Tel-Harsja, Kerub-Addon og Immer, kunde ikke opgive, hvorvidt deres Fædrenehuse og Slægt hørte til Israeliterne: **62** Delajas, Tobijas og Nekodas Efterkommere 642. **63** Og følgende Præster: Habajas, Hakkoz's og Barzillajs Efterkommere; denne sidste havde ægtet en af Gileaditen Barzillajs Døtre og var blevet opkaldt efter dem. **64** De ledte efter deres Slægtebøger, men kunde ikke finde dem; derfor blev de som urene udelukket fra Præstestanden. **65** Statholderen forbød dem at spise af det højhellige, indtil der fremstod en Præst med Urim og Tummim. **66** Hele Menigheden udgjorde 42 360 **67** foruden deres Trælle og Trælkvinder, som udgjorde 7337, hvor til kom 245 Sangere og Sangerinder. Deres Heste udgjorde 736, deres Muldyr 245, **68** deres Kameler 435 og deres Æsler 6720. **69** En Del af Fædrenehusenes Overhoveder ydede Tilskud til Byggearbejdet. Statholderen gav til Byggesummen 1000 Drakmer Guld, 50 Skaale og 30 Præstekjortler. **70** Af Fædrenehusenes Overhoveder gav nogle til Byggesummen 20 000 Drakmer Guld og 2200 Miner Sølv. **71** Og hvad det øvrige Folk gav, løb op til 20 000 Drakmer Guld, 2000 Miner Sølv og 67 Præstekjortler. **72** Derpaa bosatte Præsterne, Leviterne og en Del af Folket sig i Jerusalem og dets Omraade, men Sangerne, Dørvogterne og hele det øvrige Israel i deres Byer. Da den

syvende Maaned indtraf — Israeliterne boede nu i deres Byer —

8 samledes hele Folket fuldtalligt paa den aabne Plads foran Vandporten og bad Ezra den Skriftlærde om at hente Bogen med Mose Lov, som HERREN havde paalagt Israel.
2 Saa hentede Præsten Ezra Loven og fremlagde den for Forsamlingen, Mænd, Kvinder og alle, der havde Forstand til at høre; det var den første Dag i den syvende Maaned;
3 og vendt mod den aabne Plads foran Vandporten læste han den op fra Daggry til Middag for Mændene, Kvinderne og dem, der kunde fatte det, og alt Folket lyttede til Lovbogens Ord. **4** Ezra den Skriftlærde stod paa en Forhøjning af Træ, som var lavet i den Anledning, og ved Siden af ham stod til højre Mattitja, Sjema, Anaja, Urija, Hilkija og Ma'aseja, til venstre Pedaja, Misjael, Malkija, Hasjum, Hasjbaddana, Zekarja og Mesjullam. **5** Og Ezra aabnede Bogen i hele Folkets Paasyn, thi han stod højere end Folket, og da han aabnede den, rejste hele Folket sig op. **6** Derpaa lovpriste Ezra HERREN, den store Gud, og hele Folket svarede med oprakte Hænder: Amen, Amen! Og de bøjede sig og kastede sig med Ansigtet til Jorden for HERREN. **7** Og Leviterne Jesua, Bani, Sjerebja, Jamin, Akkub, Sjabbetaj, Hodija, Ma'aseja, Kelita, Azarja, Jozabad, Hanan og Pelaja udlagde Loven for Folket, medens Folket blev paa sin Plads, **8** og de oplæste Stykke for Stykke af Bogen med Guds Lov og udlagde det, saa man kunde fatte det. **9** Derpaa sagde Nehemias, det er Statholderen, og Præsten Ezra den Skriftlærde og Leviterne, der underviste Folket, til alt Folket: Denne Dag

er helliget HERREN eders Gud! Sørg ikke og græd ikke! Thi hele Folket græd, da de hørte Lovens Ord. **10** Og han sagde til dem: Gaa hen og spis fede Spiser og drik søde Drikke og send noget til dem, der intet har, thi denne Dag er helliget vor Herre; vær ikke nedslaaede, thi HERRENS Glæde er eders Styrke! **11** Og Leviterne tyssede paa alt Folket og sagde: Vær stille, thi denne Dag er hellig, vær ikke nedslaaede! **12** Da gik alt Folket hen og spiste og drak og sendte Gaver, og de fejrede en stor Glædesfest; thi de fattede Ordene, man havde kundgjort dem. **13** Næste Dag samledes Overhovederne for alt Folkets Fædrenehuse og Præsterne og Leviterne hos Ezra den Skriftlærde for at mærke sig Lovens Ord, **14** og i Loven som HERREN havde paabudt ved Moses, fandt de skrevet, at Israeliterne paa Højtiden i den syvende Maaned skulde bo i Løvhytter, **15** og at man i alle deres Byer og i Jerusalem skulde udraabe og kundgøre følgende Budskab: Gaa ud i Bjergene og hent Grene af ædle og vilde Oliventræer, Myrter, Palmer og andre Løvtræer for at bygge Løvhytter som foreskrevet! **16** Saa gik Folket ud og hentede det og byggede sig Løvhytter paa deres Tage og i deres Forgaarde og i Guds Hus's Forgaarde og paa de aabne Pladser ved Vandporten og Efraimsporten. **17** Og hele Forsamlingen, der var vendt tilbage fra Fangenskabet, byggede Løvhytter og boede i dem. Thi fra Josuas, Nuns Søns, Dage og lige til den Dag havde Israeliterne ikke gjort det, og der herskede saare stor Glæde. **18** Og han læste op af Bogen med Guds Lov Dag for Dag fra den første til den sidste; og de fejrede

Højtiden i syv Dage, og paa den ottende holdtes der festlig Samling paa foreskreven Maade.

9 Men paa den fire og tyvende Dag i samme Maaned samledes Israeliterne under Faste og i Sørgedragt med Jord paa Hovedet; **2** og de, der var af Israels Slægt, skilte sig ud fra alle fremmede og traadte frem og bekendte deres Synder og deres Fædres Misgerninger. **3** Saa rejste de sig paa deres Plads, og der blev læst op af Bogen med HERREN deres Guds Lov i en Fjerdedel af Dagen, og i en anden Fjerdedel bekendte de deres Synder og tilbad HERREN deres Gud. **4** Og Jesua, Bani, Kadmiel, Sjebanja, Bunni, Sjerebja, Bani og Kenani traadte op paa Leviternes Forhøjning og raabte med høj Røst til HERREN deres Gud; **5** og Leviterne Jesua, Kadmiel, Bani, Hasjabneja, Sjerebja, Hodija, Sjebanja og Petaja sagde: »Staa op og lov HERREN eders Gud fra Evighed til Evighed!« Da lovede de hans herlige Navn, som er ophøjet over al Lov og Pris. **6** Derpaa sagde Ezra: »Du, HERRE, er den eneste; du har skabt Himmelen, Himlenes Himle med al deres Hær, Jorden med alt, hvad der er paa den, Havene med alt, hvad der er i dem; du giver dem alle Liv, og Himmelens Hær tilbeder dig. **7** Du er Gud HERREN, der udvalgte Abram og førte ham bort fra Ur-Kasdim og gav ham Navnet Abraham; **8** og du fandt hans Hjerte fast i Troen for dit Aasyn og sluttede Pagt med ham om at give hans Afkom Kana'anæernes, Hetiternes, Amoriternes, Perizziternes, Jebusiternes og Girgasjiternes Land; og du holdt dit Ord; thi du er retfærdig. **9** Og da du saa vore Fædres Nød i Ægypten og hørte deres Raab ved det røde

Hav, **10** udførte du Tegn og Undere paa Farao og alle hans Tjenere og alt Folket i hans Land, fordi du vidste, at de havde handlet overmodigt med dem. Og saaledes skabte du dig et Navn, som du har den Dag i Dag. **11** Du kløvede Havet for deres Øjne, saa de vandrede midt igennem Havet paa tør Bund, og dem, der forfulgte dem, styrtede du i Dybet som Sten i vældige Vande. **12** I en Skystøtte førte du dem om Dagen og i en Ildstøtte om Natten, saa den lyste for dem paa Vejen, de skulde vandre. **13** Du steg ned paa Sinaj Bjerg, du talede med dem fra Himmelen og gav dem retfærdige Lovbud og tilforladelige Love, gode Anordninger og Bud. **14** Du kundgjorde dem din hellige Sabbat og paalagde dem Bud, Anordninger og Love ved din Tjener Moses. **15** Du gav dem Brød fra Himmelen til at stille deres Sult og lod Vand springe ud af Klippen til at slukke deres Tørst. Og du bød dem drage hen og tage det Land i Besiddelse, som du med løftet Haand havde lovet dem. **16** Men vore Fædre blev overmodige og halsstarrige og hørte ikke paa dine Bud; **17** de vægrede sig ved at lyde og ihukom ikke dine Undergerninger, som du havde gjort iblandt dem; de blev halsstarrige og satte sig i Hovedet at vende tilbage til Trældommen i Ægypten. Men du er Forladelsens Gud, naadig og barmhjertig, langmodig og rig paa Miskundhed, og du svigtede dem ikke. **18** Selv da de lavede sig et støbt Billede af en Kalv og sagde: Der er din Gud, som førte dig ud af Ægypten! og gjorde sig skyldige i svare Gudsbespottelser, **19** svigtede du dem i din store Barmhjertighed ikke i Ørkenen; Skystøtten veg ikke fra dem om Dagen, men ledede dem paa Vejen,

ej heller Ildstøtten om Natten, men lyste for dem paa Vejen, de skulde vandre. **20** Du gav dem din gode Aand for at give dem Indsigt og forholdt ikke deres Mund din Manna, og du gav dem Vand til at slukke deres Tørst. **21** I fyrretyve Aar sørgede du for dem i Ørkenen, saa de ingen Nød led; deres Klæder sledes ikke op, og deres Fødder hovnede ikke. **22** Du gav dem Riger og Folkeslag; som du uddelte Stykke for Stykke. De tog Kong Sihon af Hesjbons Land og Kong Og af Basans Land i Besiddelse. **23** Du gjorde deres Børn talrige som Himmelens Stjerner og førte dem ind i det Land, du havde lovet deres Fædre, at de skulde komme ind i og tage i Besiddelse; **24** og Børnene kom og tog Landet i Besiddelse, og du underlagde dem Landets Indbyggere, Kana'anæerne, og gav dem i deres Haand, baade deres Konger og Folkene i Landet, saa de kunde handle med dem, som de fandt for godt. **25** De indtog befæstede Byer og frugtbart Land, og Huse, fulde af alle Slags Goder, tog de i Besiddelse og udhugne Cisterner, Vingaarde, Oliventræer og Frugttræer i Mængde; og de spiste sig mætte og blev fede og gjorde sig til gode med dine store Rigdomme. **26** Men de var genstridige og satte sig op imod dig; de kastede din Lov bag deres Ryg, dræbte dine Profeter, som talte dem alvorligt til for at lede dem tilbage til dig, og gjorde sig skyldige i svare Gudsbespottelser. **27** Da gav du dem i deres Fjenders Haand, og de bragte Trængsel over dem. Men naar de da i deres Trængsel raabte til dig, hørte du dem i Himmelen og sendte dem i din store Barmhjertighed Befriere, som friede dem af deres Fjenders Haand. **28** Men naar de fik

Ro, handlede de atter ilde for dit Aasyn. Da overlod du dem i deres Fjenders Haand, og de undertvang dem. Men naar de atter raabte til dig, hørte du dem i Himmelen og udfriede dem i din Barmhjertighed Gang paa Gang. **29** Du talede dem alvorligt til for at lede dem tilbage til din Lov, men de var overmodige og vilde ikke høre paa dine Bud, og de syndede mod dine Lovbud, som dog holder det Menneske i Live, der gør efter dem; de vendte i Genstridighed Ryggen til og var halsstarrige og vilde ikke lyde. **30** I mange Aar var du langmodig imod dem og talede dem alvorligt til ved din Aand gennem dine Profeter; men da de ikke vilde høre, gav du dem til Pris for Hedningefolkene. **31** Dog har du i din store Barmhjertighed ikke helt tilintetgjort dem eller forladt dem, thi du er en naadig og barmhjertig Gud! **32** Og nu, vor Gud, du store, vældige, frygtelige Gud, som holder fast ved Pagten og Miskundheden! Lad ikke alle de Lidelser, der har ramt os, vore Konger, Øverster, Præster, Profeter, vore Fædre og hele dit Folk fra Assyrerkongernes Dage indtil i Dag, synes ringe for dine Øjne! **33** I alt, hvad der er kommet over os, staar du retfærdig, thi du har vist dig trofast, men vi var ugudelige. **34** Vore Konger, Øverster og Præster og vore Fædre handlede ikke efter din Lov og lyttede ikke til dine Bud og de Vidnesbyrd, du lod dem blive til Del. **35** Da de var i Besiddelse af deres Rige og de store Rigdomme, du gav dem, og af det vidtstrakte, frugtbare Land, du oplod for dem, tjente de dig ikke, og de omvendte sig ikke fra deres onde Gerninger. **36** Se, derfor er vi nu Trælle; i det Land, du gav vore Fædre, for

at de skulde nyde dets Frugter og Rigdom, er vi Trælle;
37 dets rige Afgrøde tilfalder de Konger, du for vore
Synders Skyld har øvet Magten over os, og de gør, hvad
de lyster, med vore Kroppe og vort Kvæg. Vi er i stor
Nød!« **38** I Henhold til alt dette indgaar vi med Navns
Underskrift en urokkelig Pagt, og den beseglede Skrivelse
er underskrevet af vore Øverster, Leviter og Præster.

10 Den beseglede Skrivelse er underskrevet af:
Statholderen Nehemias, Hakaljas Søn, og Zidkija, **2** Seraja,
Azarja, Jirmeja, **3** Pasjhur, Amarja, Malkija, **4** Hattusj,
Sjebanja, Malluk, **5** Harim, Meremot, Obadja, **6** Daniel,
Ginneton, Baruk, **7** Mesjullam, Abija, Mijjamin, **8** Ma'azja,
Bilgaj og Sjemaja det var Præsterne. **9** Leviterne Jesua,
Azanjas Søn, Binnuj af Henadads Sønner, Kadmiel **10** og
deres Brødre Sjebanja, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan, **11**
Mika, Rehob, Hasjabja, **12** Zakkur, Sjerebja, Sjebanja, **13**
Hodija, Bani og Beninu. **14** Folkets Overhoveder Par'osj,
Pahat-Moab, Elam, Zattu, Bani, **15** Bunni Azgad, Bebaj, **16**
Adonija, Bigvaj, Adin, **17** Ater, Hizkija, Azzur, **18** Hodija,
Hasjum, Bezaj, **19** Harif, Anatot, Nebaj, **20** Magpiasj,
Mesjullam, Hezir, **21** Mesjezab'el, Zadok Jaddua, **22**
Pelatja, Hanan, Anaja, **23** Hosea, Hananja, Hassjub, **24**
Hallohesj, Pilha, Sjobek, **25** Rehum, Hasjabna, Ma'aseja,
26 Ahija, Hanan, Anan, **27** Malluk, Harim og Ba'ana. **28**
Og det øvrige Folk, Præsterne, Leviterne, Dørvogterne,
Sangerne, Tempeltrællene og alle de, der har skilt sig ud
fra Hedningerne for at holde sig til Guds Lov, med deres
Hustruer, Sønner og Døtre, for saa vidt de har Forstand
til at fatte det, **29** slutter sig til deres højere staaende

Brødre og underkaster sig Forbandelsen og Eden om at ville følge Guds Lov, der er givet os ved Guds Tjener Moses, og overholde og udføre alle HERRENS, vor Herres, Bud, Bestemmelser og Anordninger: **30** Vi vil ikke give Hedningerne i Landet vore Døtre eller tage deres Døtre til Hustruer for vore Sønner; **31** vi vil ikke paa Sabbaten eller nogen Helligdag købe noget af Hedningerne i Landet, naar de paa Sabbaten kommer med deres Varer og al Slags Korn og falbyder det; vi vil hvert syvende Aar lade Landet ligge hen og give Afkald paa enhver Fordring; **32** vi vil paatage os en aarlig Skat paa en Tredjedel Sekel til Tjenesten i vor Guds Hus, **33** til Skuebrødene, det daglige Afgrødeoffer, det daglige Brændoffer, Ofrene paa Sabbaterne, Nymaanedagene og Højtiderne, Helligofrene og Syndofrene til Soning for Israel og til alt Arbejde ved vor Guds Hus. **34** Hvad Brænde der ydes, har vi, Præsterne, Leviterne og Folket, kastet Lod om at bringe til vor Guds Hus, Fædrenehus for Fædrenehus, til fastsat Tid Aar efter Aar for at skaffe Ild paa HERREN vor Guds Alter, som det er foreskrevet i Loven. **35** Vi vil Aar for Aar bringe Førstegrøden af vor Jord og af alle Frugttræer til HERRENS Hus, **36** og vi vil bringe det førstefødte af vore Sønner og vort Kvæg, som det er foreskrevet i Loven, og det førstefødte af vort Hornkvæg og Smaakvæg til vor Guds Hus til Præsterne, som gør Tjeneste i vor Guds Hus; **37** og Førstegrøden af vort Grovmel og af Frugten af alle Slags Træer, af Most og Olie vil vi bringe til Kamrene i vor Guds Hus til Præsterne og Tienden af vore Marker til Leviterne. Leviterne samler selv Tienden ind i

alle de Byer, hvor vi har vort Agerbrug; **38** og Præsten, Arons Søn, er til Stede hos Leviterne, naar de indsamler Tienden; og Leviterne bringer Tiende af Tienden til vor Guds Hus, til Forraadshusets Kamre. **39** Thi Israeliterne og Levis Efterkommere bringer Offerydelsen af Kornet, Mosten og Olien til Kamrene, hvor Helligdommens Kar og de tjenstgørende Præster, Dørvogterne og Sangerne er. Vi vil saaledes ikke svigte vor Guds Hus.

11 Og Folkets Øverster bosatte sig i Jerusalem, medens det øvrige Folk kastede Lod saaledes, at hver tiende Mand skulde bosætte sig i Jerusalem, den hellige By, medens de ni Tiendedele skulde bo i Byerne. **2** Og Folket velsignede alle de Mænd, som frivilligt bosatte sig i Jerusalem. **3** Følgende er de Overhoveder i vor Landsdel, som boede i Jerusalem og i Judas Byer; de boede hver paa sin Ejendom i deres Byer, Israel, Præsterne, Leviterne, Tempeltrællene og Efterkommerne af Salomos Trælle. **4** I Jerusalem boede af Judæere og Benjaminiter: Af Judæerne: Ataja, en Søn af Uzzija, en Søn af Zekarja, en Søn af Amarja, en Søn af Sjefatja, en Søn af Mahalal'el af Perez's Efterkommere, **5** og Ma'aseja, en Søn af Baruk, en Søn af Kol-Hoze, en Søn af Hazaja, en Søn af Adaja, en Søn af Jojarib, en Søn af Sjelaniten Zekarja. **6** Alle Perez's Efterkommere, der boede i Jerusalem, udgjorde 468 dygtige Mænd. **7** Følgende Benjaminiter: Sallu, en Søn af Mesjullam, en Søn af Joed, en Søn af Pedaja, en Søn af Kolaja, en Søn af Ma'aseja, en Søn af Itiel, en Søn af Jesja'ja, **8** og hans Brødre, dygtige Krigere, 928. **9** Joel, Zikris Søn, var deres Befalingsmand, og Juda, Hassenuas Søn, var

den næstøverste Befalingsmand i Byen. **10** Af Præsterne:
Jedaja, Jojarib Jakin, **11** Seraja, en Søn af Hilkija, en Søn af
Mesjullam, en Søn af Zadok, en Søn af Merajot, en Søn
af Ahitub, Øversten over Guds Hus, **12** og deres Brødre,
der udførte Tjenesten i Templet, 822; og Adaja, en Søn
af Jeroham, en Søn af Pelalja, en Søn af Amzi, en Søn
af Zekarja, en Søn af Pasjhur, en Søn af Malkija, **13** og
hans Brødre, Overhovederne for Fædrenehusene, 242;
og Amasjsaj, en Søn af Azar'el, en Søn af Azaj, en Søn af
Mesjillemot, en Søn af Immer, **14** og hans Brødre, dygtige
Mænd 128. Deres Befalingsmand var Zabdiel, Gedolims
Søn. **15** Af Leviterne: Sjemaja, en Søn af Hassjub, en Søn
af Azrikam, en Søn af Hasjabja, en Søn af Bunni, **16** og
Sjabbetaj og Jozabad, som forestod de ydre Arbejder
ved Guds Hus og hørte til Leviternes Overhoveder, **17**
og Mattanja, en Søn af Mika, en Søn af Zabdi, en Søn
af Asaf, Lederen af Lovsangen, der ved Bønnen istemte
Ordene lov HERREN! og Bakbukja, den næstøverste af
hans Brødre, og Abda, en Søn af Sjammua, en Søn af
Galal, en Søn af Jedutun. **18** Alle Leviterne i den hellige
By udgjorde 284. **19** Af Dørvogterne: Akkub, Talmon
og deres Brødre, der holdt Vagt ved Portene, 172. **20**
Resten af Israeliterne, Præsterne og Leviterne boede
i alle de andre Byer i Juda, hver paa sin Ejendom. **21**
Tempeltrællene boede paa Ofel; Ziha og Gisjpa var sat
over Tempeltrællene. **22** Leviternes foresatte i Jerusalem
ved Tjenesten i Guds Hus var Uzzi, en Søn af Bani, en
Søn af Hasjabja, en Søn af Mattanja, en Søn af Mika af
Asafs Efterkommere, det er Sangerne. **23** Der var nemlig

udstedt en kongelig Befaling om dem, og der var tilsikret Sangerne dagligt Underhold. **24** Petaja, Mesjezab'els Søn, af Judas Søn Zeras Efterkommere, forhandlede med Kongen i alle Folkets Sager. **25** Hvad de aabne Byer med deres Marker angaar, boede der Judæere i Kirjat-Arba med Smaabyer, Dibon med Smaabyer, Jekabze'el med Smaabyer, **26** Jesua, Molada, Bet-Pelet, **27** Hazar-Sjual, Be'ersjeba med Smaabyer, **28** Ziklag, Mekona med Smaabyer, **29** En-Rimmon, Zor'a, Jarmut, **30** Zanoa, Adullam med Landsbyer, Lakisj med Marker og Azeka med Smaabyer. De bosatte sig fra Be'ersjeba til Hinnoms Dal. **31** Benjaminiterne boede i Geba, Mikmas, Ajja, Betel med Smaabyer, **32** Anatot, Nob, Ananja, **33** Hazor, Rama, Gittajim, **34** Hadid, Zebo'im, Neballat, **35** Lod, Ono og Haandværkerdalen. **36** Af Leviterne boede nogle Afdelinger i Juda og Benjamin.

12 Følgende er Præsterne og Leviter, der drog op med Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og Jesua: Seraja, Jirmeja, Ezra, **2** Amarja, Malluk, Hattusj. **3** Sjekanja, Harim, Meremot, **4** Iddo, Ginnetoj, Abija, **5** Mijjamin, Ma'adja, Bilga, **6** Sjemaja, Jojarib, Jedaja, **7** Sallu, Amok, Hilkija og Jedaja. Det var Overhovederne for Præsterne og deres Brødre paa Jesuas Tid. **8** Leviterne: Jesua, Binnuj, Kadmiel, Sjerebja, Juda, Mattanja, der sammen med sine Brødre forestod Lovsangen, **9** medens Bakbukja og Unni sammen med deres Brødre stod over for dem efter deres Afdelinger. **10** Jesua avlede Jojakim, Jojakim avlede Eljasjib, Eljasjib avlede Jojada, **11** Jojada avlede Johanan, og Johanan avlede Jaddua. **12** Paa Jojakims

Tid var Overhovederne for Præsternes Fædrenehuse
følgende: Meraja for Seraja, Hananja for Jirmeja, **13**
Mesjullam for Ezra, Johanan for Amarja, **14** Jonatan for
Malluk, Josef for Sjebanja, **15** Adna for Harim, Helkaj for
Merajot, **16** Zekarja for Iddo, Mesjullam for Ginneton,
17 Zikri for Abija, ... for Minjamin, Piltaj for Ma'adja,
18 Sjammua for Bilga, Jonatan for Sjemaja, **19** Mattenaj
for Jojarib, Uzzi for Jedaja, **20** Kallaj for Sallu, Eber for
Amok, **21** Hasjabja for Hilkija og Netan'el for Jedaja. **22**
Leviterne: .... . I Eljasjibs, Jojadas, Johanans og Jadduas
Dage optegnedes Overhovederne for Fædrenehusene
og Præsterne indtil Perseren Darius's Regering. **23**
Af Levis Efterkommere optegnedes Overhovederne for
Fædrenehusene i Krønikebogen ned til Johanans, Eljasjibs
Søns, Dage. **24** Og Leviternes Overhoveder var: Hasjabja,
Sjerebja, Jesua, Binnuj, Kadmiel og deres Brødre, der stod
over for dem for at synge Lovsangen og Takkesangen
efter den Guds Mand Davids Bud, den ene Afdeling
efter den anden; **25** og Mattanja, Bakbukja og Obadja,
Mesjullam, Talmon og Akkub var Dørvogtere og holdt Vagt
ved Portenes Forraadskamre. **26** Disse var Overhoveder
paa Jojakims Tid, en Søn af Jesua, en Søn af Jozadak,
og paa Statholderen Nehemias's og Præsten Ezra den
Skriftlærdes Tid. **27** Da Jerusalems Mur skulde indvies,
opsøgte man Leviterne alle Vegne, hvor de boede, og
bragte dem til Jerusalem, for at de skulde fejre Indvielsen
med Fryd og Takkesang, med Sang, Cymbler, Harper og
Citre. **28** Da samledes Sangerne fra Egnen om Jerusalem
og fra Netofatiternes Landsbyer, **29** fra Bet-Gilgal, fra

Gebas og Azmavets Marker; thi Sangerne havde bygget sig Landsbyer rundt om Jerusalem. **30** Da Præsterne og Leviterne havde renset sig, rensede de Folket, Portene og Muren. **31** Saa lod jeg Judas Øverster stige op paa Muren og opstillede to store Lovprisningstog. Det ene drog til højre oven paa Muren ad Møgporten til, **32** og med det fulgte Hosjaja og den ene Halvdel af Judas Øverster; **33** dernæst nogle af Præsterne med Trompeter, Azarja, Ezra, Mesjullam, **34** Juda, Benjamin, Sjemaja og Jirmeja; **35** endvidere Zekarja, en Søn af Jonatan, en Søn af Sjemaja, en Søn af Mattanja, en Søn af Mika, en Søn af Zakkur, en Søn af Asaf, **36** og hans Brødre Sjemaja, Azar'el, Milalaj, Gilalaj, Ma'aj, Netan'el, Juda, Hanani med den Guds Mand Davids Musikinstrumenter, med Ezra den Skriftlærde i Spidsen; **37** og de gik over Kildeporten; derpaa gik de lige ud op ad Trinene til Davidsbyen, ad Opgangen paa Muren oven for Davids Palads hen til Vandporten mod Øst. **38** Det andet Lovprisningstog, hvor jeg og den anden Halvdel af Folkets Øverster var med, drog til venstre oven paa Muren, over Ovntaarnet til den brede Mur **39** og videre over Efraimsporten, den gamle Port, Fiskeporten, Hanan'eltaarnet og Meataarnet til Faareporten og stillede sig op i Fængselsporten. **40** Derpaa stillede de to Lovprisningstog sig op i Guds Hus, jeg sammen med Halvdelen af Øversterne **41** og Præsterne Eljakim, Ma'aseja, Minjamin, Mika, Eljoenaj, Zekarja, Hananja med Trompeter, **42** endvidere Ma'aseja, Sjemaja, El'azar, Uzzi, Johanan, Malkija, Elam og Ezer. Og Sangerne stemte i, ledede af Jizraja. **43** Paa den Dag ofrede de store

Slagtofre og var glade, thi Gud havde bragt dem stor Glæde; ogsaa Kvinderne og Børnene var glade; og Glæden i Jerusalem hørtes langt bort. **44** Paa den Dag indsattes der Mænd til at have Tilsyn med de Kamre, der brugtes til Forraadene, Offerydelserne, Førstegrøden og Tienden, for i dem at opsamle de i Loven foreskrevne Afgifter til Præsterne og Leviterne fra de forskellige Bymarker, thi Juda glædede sig over Præsterne og Leviterne, der gjorde Tjeneste; **45** og disse tog Vare paa, hvad der var at varetage for deres Gud og ved Renselsen, ligesom ogsaa Sangerne og Dørvogterne gjorde deres Gerning efter Davids og hans Søn Salomos Bud. **46** Thi allerede paa Davids Tid var Asaf Leder for Sangerne og for Lov— og Takkesangene til Gud. **47** Hele Israel gav paa Zerubbabels og Nehemias's Tid Afgifter til Sangerne og Dørvogterne, efter som det krævedes Dag for Dag; og de gav Leviterne Helliggaver, og Leviterne gav Arons Sønner Helliggaver.

13 Paa den Tid blev der læst op af Moses's Bog for Folket, og man fandt skrevet deri, at ingen Ammonit eller Moabit nogen Sinde maatte faa Adgang til Guds Menighed, **2** fordi de ikke kom Israeliterne i Møde med Brød og Vand, og fordi han havde lejet Bileam til at forbande dem, men vor Gud vendte Forbandelsen til Velsignelse. **3** Da de nu hørte Loven, udskilte de alle fremmede af Israel. **4** Nogen Tid i Forvejen havde Præsten Eljasjib, hvem Opsynet med Kamrene i vor Guds Hus var overdraget, og som var i Slægt med Tobija, **5** ladet indrette et stort Kammer til Tobija der, hvor man før henlagde Afgrødeofferet, Røgelsen, Karrene, Tienden af Kornet, Mosten og Olien,

de i Loven foreskrevne Afgifter til Leviterne, Sangerne og Dørvogterne saavel som Offerydelsen til Præsterne. **6** Da alt dette fandt Sted, var jeg ikke i Jerusalem, thi i Kong Artaxerxes af Babels to og tredivte Regeringsaar var jeg rejst til Kongen. Men nogen Tid efter bad jeg Kongen om Tilladelse til at rejse, **7** og da jeg kom til Jerusalem og opdagede det onde, Eljasjib havde øvet for Tobijas Skyld ved at indrette ham et Kammer i Guds Hus's Forgaarde, **8** harmede det mig højligen; og jeg kastede alt Tobijas Bohave ud af Kammeret **9** og bød, at man skulde rense Kammeret, hvorefter jeg atter bragte Guds Hus's Kar, Afgrødeofferet og Røgelsen derind. **10** Da fik jeg at vide, at Afgifterne til Leviterne ikke svaredes dem, og derfor var de Leviter og Sangere, der skulde gøre Tjeneste, flyttet ud hver til sin Landejendom; **11** saa gik jeg i Rette med Forstanderne og spurgte dem: »Hvorfor er Guds Hus blevet vanrøgtet?« Og jeg fik atter Leviterne samlet og satte dem paa deres Pladser. **12** Saa bragte hele Juda Tienden af Kornet, Mosten og Olien til Forraadskamrene; **13** og jeg overdrog Tilsynet med Forraadskamrene til Præsten Sjelemja, Skriveren Zadok og Pedaja af Leviterne og gav dem til Medhjælper Hanan, en Søn af Zakkur, en Søn af Mattanja, da de regnedes for paalidelige; og dem paalaa det saa at uddele Tienden til deres Brødre. **14** Kom mig det i Hu, min Gud, og udslet ikke de Kærlighedsgerninger, jeg har gjort mod min Guds Hus til Gavn for Tjenesten der! **15** I de Dage saa jeg i Juda nogle træde Persekarrene paa Sabbaten, og andre saa jeg bringe Korn i Hus eller læsse det paa

deres Æsler, ligeledes Vin, Druer, Figener og alle Slags Varer, og bringe det til Jerusalem paa Sabbaten. Dem formanede jeg da, naar de solgte Levnedsmidler. **16** Ogsaa havde Folk fra Tyrus bosat sig der, og de kom med Fisk og alskens Varer og solgte dem paa Sabbaten til Jøderne i Jerusalem. **17** Jeg gik derfor i Rette med de store i Juda og sagde til dem: Hvor kan I handle saa ilde og vanhellige Sabbatsdagen? **18** Har ikke vor Gud bragt al denne Ulykke over os og over denne By, fordi eders Fædre handlede saaledes? Og I bringer endnu mere Vrede over Israel ved at vanhellige Sabbaten! **19** Og saa snart Mørket faldt paa i Jerusalems Porte ved Sabbatens Frembrud, bød jeg, at Portene skulde lukkes, og at de ikke maatte aabnes, før Sabbaten var omme; og jeg satte nogle af mine Folk ved Portene for at vogte paa, at der ikke førtes Varer ind paa Sabbaten. **20** Da nu de handlende og de, der solgte alle Slags Varer, et Par Gange var blevet uden for Jerusalem Natten over, **21** advarede jeg dem og sagde: »Hvorfor bliver I Natten over uden for Muren? Hvis I gør det en anden Gang, lægger jeg Haand paa eder!« Og siden kom de ikke mere paa Sabbaten. **22** Fremdeles bød jeg Leviterne, at de skulde rense sig og komme og holde Vagt ved Portene, for at Sabbatsdagen kunde holdes hellig. Kom mig ogsaa det i Hu, min Gud, og forbarm dig over mig efter din store Miskundhed! **23** Paa samme Tid lagde jeg ogsaa Mærke til, at hos de Jøder, der havde ægtet asdoditiske, ammonitiske eller moabitiske Kvinder, **24** talte Halvdelen af Børnene Asdoditisk eller et af de andre Folks Sprog, men kunde ikke tale Jødisk. **25** Da gik jeg i

Rette med dem og forbandede dem, ja, jeg slog nogle af dem og rykkede dem i Haaret og besvor dem ved Gud: Giv dog ikke deres Sønner eders Døtre til Ægte og tag ikke deres Døtre til Hustruer for eders Sønner eller eder selv! **26** Syndede ikke Kong Salomo af Israel for slige Kvinders Skyld? Mage til Konge fandtes dog ikke blandt de mange Folk, og han var saa elsket af sin Gud, at Gud gjorde ham til Konge over hele Israel; og dog fik de fremmede Kvinder endog ham til at synde! **27** Skal vi da virkelig høre om eder, at I begaar al denne svare Misgerning og forbryder eder mod vor Gud ved at ægte fremmede Kvinder? **28** En af Ypperstepræsten Eljasjibs Søn Jojadas Sønner, der var Horoniten Sanballats Svigersøn, jog jeg bort fra min Nærhed. **29** Tilregn dem, min Gud, at de besmittede Præstedømmet og Præsternes og Leviternes Pagt! **30** Saaledes rensede jeg dem for alt fremmed, og jeg ordnede Tjenesten for Præsterne og Leviterne efter det Arbejde, hver især havde. **31** og Ydelsen af Brænde til fastsatte Tider og af Førstegrøderne. Kom mig i Hu, min Gud, og regn mig det til gode!

Ester

1 I Ahasverus's Dage — den Ahasverus, der herskede
over Landene fra Indien til Ætiopien, 127 Lande — **2** i
hine Dage, da Kong Ahasverus sad paa sin Kongetrone
i Borgen Susan, tildrog der sig følgende. **3** I sit tredje
Regeringsaar gjorde han et Gæstebud for alle sine Fyrster
og sine Folk; Persiens og Mediens ypperste Hærførere og
Landsdelenes Fyrster var hans Gæster, **4** og han udfoldede
sin kongelige Herligheds Rigdom og sin Magts Glans og
Pragt for dem i mange Dage, 180 Dage. **5** Og da disse Dage
var omme, gjorde Kongen for hele Folket i Borgen Susan,
fra den højeste til den laveste, et syv Dages Gæstebud
paa den aabne Plads foran Parken ved Kongeborgen.
6 Hvidt Linned og violet Purpur var med Snore af fint
Linned og rødt Purpur hængt op paa Sølvstænger og
Marmorsøjler, og Guld— og Sølvdivaner stod paa et Gulv,
der var indlagt med broget og hvidt Marmor, Perlemor
og sorte Sten. **7** Drikkene skænkedes i Guldbægre, alle
forskellige, og der var kongelig Vin i store Maader paa
ægte Fyrstevis; **8** og ved Drikkelaget gjaldt den Regel,
at man ikke nødte nogen; thi Kongen havde paalagt
alle sine Hovmestre at lade enhver om, hvor meget han
vilde have. **9** Ogsaa Dronning Vasjti gjorde et Gæstebud
for Kvinderne i Kong Ahasverus's Kongeborg. **10** Da
Kongen den syvende Dag var oprømt af Vinen, bød han
Mehuman, Bizta, Harbona, Bigta, Abagta, Zetar og Karkas,
de syv Hofmænd, som stod i Kong Ahasverus's Tjeneste,
11 at føre Dronning Vasjti, prydet med det kongelige
Diadem, frem for Kongen, for at han kunde vise Folkene

og Fyrsterne hendes Dejlighed. Thi hun var meget smuk.
12 Men Dronning Vasjti vægrede sig ved at komme paa
Kongens Bud, som Hofmændene overbragte. Da blev
Kongen harmfuld, og Vreden blussede op i ham. **13** Og
Kongen spurgte de vise, som kendte til Tidernes Tydning
— thi Kongens Ord blev efter Skik og Brug forelagt alle de
Lov— og Retskyndige, **14** og de, der stod ham nærmest,
var Karsjena, Sjetar, Admata, Tarsjisj, Meres, Marsena
og Memukan, de syv persiske og mediske Fyrster, som
saa Kongens Aasyn og havde den øverste Magt i Riget
—: **15** »Hvad skal der efter Loven gøres ved Dronning
Vasjti, fordi hun ikke adlød den Befaling, Kong Ahasverus
gav hende ved Hofmændene?« **16** Da sagde Memukan i
Kongens og Fyrsternes Paahør: »Dronning Vasjti har ikke
alene forbrudt sig imod Kongen, men ogsaa imod alle
Fyrster og alle Folk i alle Kong Ahasverus's Lande; **17** thi
Dronningens Opførsel vil rygtes blandt alle Kvinderne,
og Følgen bliver, at de viser deres Mænd Ringeagt, naar
det hedder sig: Kong Ahasverus bød, at man skulde føre
Dronning Vasjti til ham, men hun kom ikke! **18** Og saa
snart de hører om Dronningens Adfærd, lader Persiens
og Mediens Fyrstinder alle Kongens Fyrster det høre;
deraf kan der kun komme Ringeagt og Vrede. **19** Hvis
Kongen synes, saa lade han udgaa et kongeligt Bud,
som skal optegnes i Persiens og Mediens Love og være
uigenkaldeligt, om at Vasjti aldrig mere maa vise sig for
Kong Ahasverus; og Kongen skal give hendes kongelige
Værdighed til en anden, som er bedre end hun. **20** Naar
saa den Forordning, Kongen lader udgaa, bliver kendt i

hele hans Rige — thi det er stort — da vil alle Kvinderne, baade høje og lave, vise deres Mænd Agtelse.« **21** Det Forslag var godt i Kongens og Fyrsternes Øjne, og Kongen fulgte Memukans Forslag. **22** Han sendte Skrivelser til alle Kongens Lande, til hver Landsdel med dens egen Skrift og til hvert Folk paa dets eget Sprog, om at hver Mand skulde være Herre i sit eget Hus og tale sit Folks Sprog.

2 Men da der var gaaet nogen Tid, og Kong Ahasverus's Vrede havde lagt sig, kom han til at tænke paa Vasjti, og hvad hun havde gjort, og hvad der var besluttet om hende. **2** Da sagde Kongens Folk, der gik ham til Haande: Man bør søge efter unge, smukke Jomfruer til Kongen; **3** og Kongen bør overdrage Folk i alle sit Riges Dele det Hverv at samle alle unge, smukke Jomfruer og sende dem til Fruerstuen i Borgen Susan og der lade dem stille under Opsyn af Kongens Hofmand Hegaj, som vogter Kvinderne; lad dem saa gennemgaa Skønhedsplejen, **4** og den unge Pige, Kongen synes om, skal være Dronning i Vasjtis Sted. Det Forslag var godt i Kongens Øjne, og han gjorde derefter. **5** Nu var der i Borgen Susan en jødisk Mand ved Navn Mordokaj, en Søn af Ja'ir, en Søn af Sjim'i, en Søn af Kisj, en Benjaminit, **6** som var ført bort fra Jerusalem blandt de Fanger, Kong Nebukadnezar af Babel bortførte sammen med Kong Jekonja af Juda. **7** Han var Plejefader for Hadassa — det er Ester — hans Farbroders Datter; thi hun havde hverken Fader eller Moder. Den unge Pige havde en smuk Skikkelse og saa godt ud; og efter hendes Forældres Død havde Mordokaj taget hende til sig i Datters Sted. **8** Da nu Kongens Befaling og Bud

blev kendt, og mange unge Piger samledes i Borgen Susan, hvor de stilledes under Opsyn af Hegaj, blev ogsaa Ester bragt til Kongens Hus og stillet under Opsyn af Hegaj, som vogtede Kvinderne. **9** Pigen tiltalte ham og vandt hans Yndest, og saa hurtigt som muligt lod han Skønhedsplejen foretage paa hende og gav hende den Kost, hun skulde have, og stillede tillige de syv dertil udsete Piger fra Kongens Hus til hendes Tjeneste; og han lod hende og Pigerne flytte til den bedste Del af Fruerstuen. **10** Ester røbede imidlertid ikke sit Folk og sin Slægt, thi det havde Mordokaj forbudt hende. **11** Og Mordokaj gik Dag efter Dag frem og tilbage foran Fruerstuens Gaard for at faa at vide, hvorledes Ester havde det, og hvorledes det gik hende. **12** Nu var det saaledes, at naar en af de unge Pigers Tid til at gaa ind til Kong Ahasverus kom, efter at hun i tolv Maaneder var behandlet efter Forskriften for Kvinderne — saa lang Tid tog nemlig Skønhedsplejen; seks Maaneder blev de behandlet med Myrraolie og andre seks Maaneder med vellugtende Stoffer og de andre Skønhedsmidler, som bruges af Kvinder — **13** naar saa den unge Pige gik ind til Kongen, gav man hende alt, hvad hun bad om, med fra Fruerstuen til Kongens Hus. **14** Hun gik da derind om Aftenen, og næste Morgen vendte hun tilbage og kom saa ind i den anden Fruerstue og blev stillet under Opsyn af Sja'asjgaz, den kongelige Hofmand, som vogtede Medhustruerne; saa kom hun ikke mere til Kongen, medmindre Kongen havde syntes særlig godt om hende og hun udtrykkelig blev kaldt til ham. **15** Da

nu Tiden kom til, at Ester, en Datter af Abihajil, der var Farbroder til Mordokaj, som havde taget hende til sig i Datters Sted, skulde gaa ind til Kongen, krævede hun ikke andet, end hvad Hegaj, den kongelige Hofmand, som vogtede Kvinderne, raadede til. Og Ester vandt Yndest hos alle, som saa hende. **16** Saa blev Ester hentet til Kong Ahasverus i hans kongelige Palads i den tiende Maaned, det er Tebet Maaned, i hans syvende Regeringsaar. **17** Og Kongen fik Ester kærere end alle de andre Kvinder, og hun vandt hans Yndest og Gunst mere end alle de andre Jomfruer. Og han satte et kongeligt Diadem paa hendes Hoved og gjorde hende til Dronning i Vasjtis Sted. **18** Derpaa gjorde Kongen et stort Gæstebud for alle sine Fyrster og Folk til Ære for Ester, og han eftergav Straf i sine Lande og uddelte Gaver, som det sømmede sig en Konge. **19** Da Mordokaj engang sad i Kongens Port — **20** Ester havde, som Mordokaj havde paalagt hende, intet røbet om sin Slægt og sit Folk; thi Ester gjorde, hvad Mordokaj sagde, som hun havde gjort, da hun var i Pleje hos ham — **21** som Mordokaj ved den Tid engang sad i Kongens Port, blev Bigtan og Teresj, to kongelige Hofmænd, der hørte til Dørvogterne, vrede paa Kong Ahasverus og søgte Lejlighed til at lægge Haand paa ham. **22** Det fik Mordokaj at vide og meddelte Dronning Ester det; og Ester sagde det til Kongen fra Mordokaj. **23** Sagen blev undersøgt, og da den havde sin Rigtighed, blev de begge hængt i en Galge. Det blev optegnet i Krøniken i Kongens Paasyn.

3 Nogen Tid efter gav Kong Ahasverus Agagiten Haman,
Hammedatas Søn, en høj Stilling og udmærkede ham
og gav ham Forsædet blandt alle Fyrsterne, som var
hos ham. **2** Og alle Kongens Tjenere, som var i Kongens
Port, faldt paa Knæ og kastede sig til Jorden for Haman,
thi den Ære havde Kongen paabudt at vise ham. Men
Mordokaj faldt ikke paa Knæ og kastede sig ikke til
Jorden. **3** Kongens Tjenere, som var i Kongens Port,
sagde da til Mordokaj: »Hvorfor overtræder du Kongens
Bud?« **4** Og da de havde sagt det til ham flere Dage i
Træk, uden at han ænsede det, meldte de Haman det for
at se, om Mordokajs Ord vilde blive taget for gyldige;
thi han havde gjort gældende over for dem, at han var
Jøde. **5** Da nu Haman saa, at Mordokaj hverken faldt
paa Knæ eller kastede sig til Jorden for ham, blev han
saare opbragt. **6** Og da det blev fortalt ham, hvilket Folk
Mordokaj tilhørte, var han ikke tilfreds med kun at lægge
Haand paa Mordokaj, men satte sig til Maal at faa alle
Jøderne i hele Ahasverus's Rige udryddet, fordi det var
Mordokajs Folk. **7** I den første Maaned, det er Nisan
Maaned, i Kong Ahasverus's tolvte Regeringsaar kastede
man i Hamans Paasyn Pur, det er Lod, om hver enkelt
Dag og hver enkelt Maaned, og Loddet traf den trettende
Dag i den tolvte Maaned, det er Adar Maaned. **8** Haman
sagde derpaa til Kong Ahasverus: »Der findes et Folk,
som bor spredt og lever for sig selv iblandt Folkene i
alle dit Riges Dele; deres Love er anderledes end alle
andre Folks, og Kongens Love holder de ikke. Derfor er
det ikke Kongen værdigt at lade dem være i Fred. **9** Hvis

Kongen synes, lad der saa udgaa skriftlig Befaling til at udrydde dem; jeg vil da kunne tilveje Embedsmændene 10 000 Talenter Sølv til at lægge i Kongens Skatkamre.« **10** Da tog Kongen Seglringen af sin Haand og gav den til Agagiten Haman, Hammedatas Søn, Jødernes Fjende, **11** og Kongen sagde til Haman: »Sølvet skal tilhøre dig, og med Folket kan du gøre, hvad du finder for godt!« **12** Kongens Skrivere blev saa tilkaldt den trettende Dag i den første Maaned; og ganske som Haman bød, affattedes Skrivelser til de kongelige Satraper og Statholdere over hver enkelt Landsdel og til hvert enkelt Folks Fyrster, til hver Landsdel med dens egen Skrift og til hvert Folk paa dets eget Sprog. I Kong Ahasverus's Navn blev de skrevet, og de forsegledes med Kongens Seglring. **13** Skrivelser sendtes saa ved Ilbud ud i alle Kongens Lande med Befaling til at udrydde, ihjelslaa og tilintetgøre alle Jøder, unge og gamle, Børn og Kvinder, paa een Dag, den trettende Dag i den tolvte Maaned, det er Adar Maaned, og at prisgive deres Ejendele. **14** En Afskrift af Skrivelsen, der skulde udstedes som Forordning i alle Rigets Dele, blev kundgjort for alle Folkene, for at de kunde være rede til den Dag. **15** Ilbudene skyndte sig af Sted paa Kongens Bud, saa snart Forordningen var udgaaet i Borgen Susan. Kongen og Haman satte sig saa til at drikke; men Byen Susan var rædselsslagen.

4 Da Mordokaj fik at vide alt, hvad der var sket, sønderrev han sine Klæder, klædte sig i Sæk og Aske og gik ud i Byen og udstødte høje Veraab; **2** og han kom hen paa Pladsen foran Kongens Port, men heller ikke længere, fordi det

ikke var tilladt at gaa ind i Kongens Port, naar man var klædt i Sæk. **3** Og i hver eneste Landsdel, overalt, hvor Kongens Bud og Forordning naaede hen, var der blandt Jøderne stor Sorg og Faste, Graad og Klage, og mange af dem redte sig et Leje af Sæk og Aske. **4** Da nu Esters Piger og Hofmænd kom og fortalte hende det, grebes Dronningen af heftig Smerte; og hun sendte Klæder ud til Mordokaj, for at man skulde give ham dem paa og tage Sørgeklæderne af ham; men han tog ikke imod dem. **5** Da lod Ester Hatak, en af Kongens Hofmænd, som han havde stillet til hendes Tjeneste, kalde, og sendte ham til Mordokaj for at faa at vide, hvad det skulde betyde, og hvad Grunden var dertil. **6** Da Hatak kom ud til Mordokaj paa Byens Torv foran Kongens Port, **7** fortalte Mordokaj ham alt, hvad der var hændt ham, og opgav ham nøje, hvor meget Sølv Haman havde lovet at tilveje Kongens Skatkamre for at faa Lov til at tilintetgøre Jøderne. **8** Desuden gav han ham en Afskrift af Skrivelsen med den i Susan udgaaede Forordning om at udrydde dem, for at han skulde vise Ester den og tilkendegive hende det og paalægge hende at gaa ind til Kongen og bede ham om Naade og gaa i Forbøn hos ham for sit Folk. **9** Hatak gik saa ind og lod Ester vide, hvad Mordokaj havde sagt. **10** Men Ester sendte Hatak til Mordokaj med følgende Svar: **11** »Alle Kongens Tjenere og Folkene i Kongens Lande ved, at der for enhver, Mand eller Kvinde, som ukaldet gaar ind til Kongen i den inderste Gaard, kun gælder een Lov, den, at han skal lide Døden, medmindre Kongen rækker sit gyldne Scepter ud imod ham; i saa Fald beholder han

Livet. Men jeg har nu i tredive Dage ikke været kaldt til Kongen!« **12** Da han havde meddelt Mordokaj Esters Ord, **13** bød Mordokaj ham svare Ester: »Tro ikke, at du alene af alle Jøder skal undslippe, fordi du er i Kongens Hus! **14** Nej, dersom du virkelig tier ved denne Lejlighed, saa kommer der andetsteds fra Hjælp og Redning til Jøderne; men du og din Slægt skal omkomme. Hvem ved, om det ikke netop er for sligt Tilfældes Skyld, at du er kommet til kongelig Værdighed!« **15** Da sendte Ester Mordokaj det Svar: **16** »Gaa hen og kald alle Susans Jøder sammen og hold Faste for mig, saaledes at I hverken spiser eller drikker Dag eller Nat i tre Døgn; paa samme Maade vil ogsaa jeg og mine Terner faste; og derefter vil jeg gaa ind til Kongen, skønt det er imod Loven; skal jeg omkomme, saa lad mig da omkomme!« **17** Saa gik Mordokaj hen og gjorde ganske som Ester havde paalagt ham.

5 Den tredje Dag iførte Ester sig det kongelige Skrud og traadte ind i den indre Gaard til Kongens Palads, foran Kongens Palads, medens Kongen sad paa sin Kongetrone i det kongelige Palads ud imod Indgangen. **2** Da Kongen saa Dronning Ester staa i Gaarden, fandt hun Naade for hans Øjne, og Kongen rakte det gyldne Scepter, som han havde i Haanden, ud imod Ester. Da traadte Ester hen og rørte ved Spidsen af Scepteret; **3** og Kongen sagde til hende: »Hvad fattes dig, Dronning Ester, og hvad er dit Ønske? Om det saa er Halvdelen af Riget, skal du faa det!« **4** Ester svarede: »Hvis Kongen synes, vil jeg bede Kongen og Haman om i Dag at komme til et Gæstebud, jeg har gjort rede for ham.« **5** Da sagde Kongen: »Send hurtigt

Bud efter Haman, for at Esters Ønske kan blive opfyldt!«
Saa kom Haman og Kongen til det Gæstebud, Ester havde
gjort rede, **6** og da de sad ved Vinen, sagde Kongen til
Ester: »Hvad er din Bøn? Du skal faa den opfyldt. Og hvad
er dit Ønske? Om det saa er Halvdelen af Riget, skal det
tilstaas dig!« **7** Ester svarede: »Min Bøn og mit Ønske er
— **8** hvis jeg har fundet Naade for Kongens Øjne, og hvis
det synes Kongen ret at opfylde min Bøn og tilstaa mig
mit Ønske, saa komme Kongen og Haman til et Gæstebud,
jeg vil gøre rede for dem. I Morgen vil jeg da gøre, som
Kongen siger!« **9** Haman gik glad og vel til Mode derfra
den Dag. Men da Haman saa Mordokaj i Kongens Port,
og han hverken rejste sig op eller rørte sig af Pletten
for ham, opfyldtes han af Vrede mod Mordokaj. **10** Dog
tvang han sig; men da han var kommet hjem, sendte han
Bud efter sine Venner og sin Hustru Zeresj; **11** og Haman
talte til dem om sin overvættes Rigdom og sine mange
Sønner og om al den Ære, Kongen havde vist ham, og
hvorledes han havde udmærket ham frem for Fyrsterne
og Kongens Folk. **12** Og Haman sagde: »Dronning Ester
lod heller ikke andre end mig komme med Kongen til
det Gæstebud, hun havde gjort rede; og jeg er ogsaa
indbudt af hende til i Morgen sammen med Kongen. **13**
Men alt det er mig ikke nok, saa længe jeg ser denne
Jøde Mordokaj sidde i Kongens Port.« **14** Da sagde hans
Hustru Zeresj og alle hans Venner til ham: »Lad en Galge
rejse, halvtredsindstyve Alen høj, og bed i Morgen tidlig
Kongen om, at Mordokaj maa blive hængt i den; saa

kan du gaa glad til Gæstebudet med Kongen.« Det vandt Hamans Bifald, og han lod Galgen rejse.

6 Samme Nat veg Søvnen fra Kongen. Da bød han, at man skulde hente Krøniken, i hvilken mindeværdige Tildragelser var optegnet, og man læste op for Kongen af den. **2** Man fandt da optegnet, hvorledes Mordokaj havde meldt, at Bigtana og Teresj, to kongelige Hofmænd, der hørte til Dørvogterne, havde søgt Lejlighed til at lægge Haand paa Kong Ahasverus. **3** Kongen spurgte da: »Hvilken Ære og Udmærkelse er der vist Mordokaj til Gengæld?« Kongens Folk, som gik ham til Haande, svarede: »Der er ingen Ære vist ham.« **4** Saa spurgte Kongen: Hvem er ude i Gaarden? Haman var netop kommet ind i den ydre Gaard til Kongens Palads for at bede Kongen om, at Mordokaj maatte blive hængt i den Galge, han havde rejst til ham. **5** Kongens Folk svarede ham: »Det er Haman, der staar ude i Gaarden.« Da sagde Kongen: »Lad ham komme ind!« **6** Da Haman var kommet ind; sagde Kongen til ham: »Hvad gør man ved den Mand, Kongen ønsker at hædre?« Haman tænkte ved sig selv: »Hvem andre end mig skulde Kongen ønske at hædre?« **7** Derfor svarede Haman Kongen: »Hvis Kongen ønsker at hædre en Mand, **8** skal man lade hente en kongelig Klædning, som Kongen selv har baaret, og en Hest, som Kongen selv har redet, og paa hvis Hoved der er sat en kongelig Krone, **9** og man skal overgive Klædningen og Hesten til en af Kongens ypperste Fyrster og give den Mand, Kongen ønsker at hædre, Klædningen paa og føre ham paa Hesten over Byens Torv og raabe foran

ham: Saaledes gør man ved den Mand, Kongen ønsker at hædre!« **10** Da sagde Kongen til Haman: »Skynd dig at hente Klædningen og Hesten, som du sagde, og gør saaledes ved Jøden Mordokaj, som sidder i den kongelige Port! Undlad intet af, hvad du sagde!« **11** Saa hentede Haman Klædningen og Hesten, gav Mordokaj Klædningen paa og førte ham paa Hesten over Byens Torv og raabte foran ham: »Saaledes gør man ved den Mand, Kongen ønsker at hædre!« **12** Derefter gik Mordokaj tilbage til Kongens Port. Men Haman skyndte sig hjem, nedslaaet og med tilhyllet Hoved. **13** Og Haman fortalte sin Hustru Zeresj og alle sine Venner alt, hvad der var hændet ham. Da sagde hans Venner og hans Hustru Zeresj til ham: Hvis Mordokaj, over for hvem du nu for første Gang er kommet til kort, er af jødisk Æt, saa kan du intet udrette imod ham, men det bliver dit Fald til sidst! **14** Medens de endnu talte med ham, indtraf de kongelige Hofmænd for hurtigt at hente Haman til det Gæstebud, Ester havde gjort rede.

7 Da Kongen tillige med Haman var kommet til Gæstebudet hos Dronning Ester, **2** spurgte Kongen atter den Dag Ester, medens de sad ved Vinen: »Hvad er din Bøn, Dronning Ester? Du skal faa den opfyldt. Og hvad er dit Ønske? Om det saa er Halvdelen af Riget, skal det tilstaas dig!« **3** Dronning Ester svarede: »Hvis jeg har fundet Naade for dine Øjne, Konge, og hvis Kongen synes, giv mig saa mit Liv paa min Bøn og giv mig mit Folk paa mit Ønske; **4** thi jeg og mit Folk er solgt til at udryddes, ihjelslaas og tilintetgøres. Var vi endda solgt som Trælle

og Trælkvinder, vilde jeg have tiet, thi saa havde Ulykken ikke været stor nok til at ulejlige Kongen med!« **5** Da svarede Kong Ahasverus Dronning Ester: »Hvem er han, og hvor er han, som har faaet i Sinde at gøre dette?« **6** Ester svarede: »En fjendsk og ildesindet Mand, den onde Haman der!« Da blev Haman slaget af Rædsel for Kongen og Dronningen. **7** Og Kongen rejste sig i Vrede fra Gæstebudet og gik ud i Paladsets Park, men Haman blev tilbage for al bønfalde Dronning Ester om sit Liv; thi han mærkede, at det var Kongens faste Vilje at styrte ham i Ulykke. **8** Da Kongen kom tilbage fra Paladsets Park til Gæstebudssalen, havde Haman netop kastet sig ned over Divanen, som Ester laa paa. Saa sagde Kongen: »Vil han oven i Købet øve Vold imod Dronningen her i Huset i min Nærværelse!« Næppe var det Ord udgaaet af Kongens Mund, før man tilhyllede Hamans Ansigt; **9** og Harbona, en af Hofmændene, der stod i Kongens Tjeneste, sagde: »Ved Hamans Hus staar allerede den halvtredsindstyve Alen høje Galge, som Haman har ladet rejse til Mordokaj, hvis Ord dog var Kongen til Gavn!« Da sagde Kongen: »Hæng ham i den!« **10** Og de hængte Haman i den Galge, han havde rejst til Mordokaj. Saa lagde Kongens Vrede sig.

8 Samme Dag gav Kong Ahasverus Dronning Ester Hamans, Jødernes Fjendes, Hus. Og Mordokaj fik Foretræde hos Kongen, thi Ester havde fortalt, hvad han havde været for hende. **2** Og Kongen tog sin Seglring, som han havde frataget Haman, og gav Mordokaj den. Og Ester satte Mordokaj over Hamans Hus. **3** Men Ester

henvendte sig atter til Kongen, og hun kastede sig ned for hans Fødder og græd og bønfaldt ham om at afværge de onde Raad, Agagiten Haman havde lagt op imod Jøderne. **4** Kongen rakte det gyldne Scepter ud imod Ester, og Ester rejste sig op og traadte hen til Kongen **5** og sagde: »Hvis Kongen synes, og hvis jeg har fundet Naade for hans Ansigt og Kongen holder det for ret, og han har Behag i mig, lad der saa blive givet skriftlig Befaling til at tilbagekalde de Skrivelser, Agagiten Haman, Hammedatas Søn, udpønsede, og som han lod udgaa for at udrydde Jøderne i alle Kongens Lande; **6** thi hvor kan jeg udholde at se den Ulykke, som rammer mit Folk, og hvor kan jeg udholde at se min Slægts Undergang!« **7** Da sagde Kong Ahasverus til Dronning Ester og Jøden Mordokaj: »Hamans Hus har jeg givet Ester, og han selv er blevet hængt i Galgen, fordi han stod Jøderne efter Livet. **8** Nu kan I selv i Kongens Navn affatte en Skrivelse om Jøderne, som I finder det for godt, og sætte det kongelige Segl under; thi en Skrivelse, der een Gang er udgaaet i Kongens Navn og forseglet med det kongelige Segl, kan ikke kaldes tilbage.« **9** Saa blev Kongens Skrivere med det samme tilkaldt paa den tre og tyvende Dag i den tredje Maaned, det er Sivan Maaned, og der blev skrevet, ganske som Mordokaj bød, til Jøderne og til Satraperne og Statholderne og Fyrsterne i Landene fra Indien til Ætiopien, 127 Landsdele, til hver Landsdel med dens egen Skrift og til hvert Folk paa dets eget Sprog, ogsaa til Jøderne med deres egen Skrift og paa deres eget Sprog. **10** Han affattede Skrivelser i Kong Ahasverus's Navn og

forseglede dem med Kongens Seglring; derefter sendte
han dem ud ved ridende Ilbud, der red paa Gangere fra
de kongelige Stalde, med Kundgørelse om, **11** at Kongen
tilstedte Jøderne i hver enkelt By at slutte sig sammen
og værge deres Liv og i hvert Folk og hvert Land at
udrydde, ihjelslaa og tilintetgøre alle væbnede Skarer,
som angreb dem, tillige med Børn og Kvinder, og at
plyndre deres Ejendele, **12** alt paa en og samme Dag i
alle Kong Ahasverus's Lande, paa den trettende Dag i
den tolvte Maaned, det er Adar Maaned. **13** En Afskrift af
Skrivelsen, der skulde udgaa som Forordning i alle Rigets
Dele, blev kundgjort for alle Folkene, for at Jøderne den
Dag kunde være rede til at tage Hævn over deres Fjender.
14 Saa snart Forordningen var givet i Borgen Susan,
skyndte Ilbudene, som red paa de kongelige Gangere,
sig paa Kongens Bud af Sted saa hurtigt, de kunde. **15**
Men Mordokaj gik fra Kongen i en kongelig Klædning af
violet Purpur og hvidt Linned, med et stort Gulddiadem
og en Kappe af fint Linned og rødt Purpur, medens Byen
Susan jublede og glædede sig. **16** Jøderne havde nu Lykke
og Glæde, Fryd og Ære; **17** og i hver eneste Landsdel
og i hver eneste By, hvor Kongens Bud og Forordning
naaede hen, var der Fryd og Glæde blandt Jøderne med
Gæstebud og Fest. Og mange af Hedningerne gik over til
Jødedommen, thi Frygt for Jøderne var faldet paa dem.

9 Paa den trettende Dag i den tolvte Maaned, det er
Adar Maaned, det er den Dag, da Kongens Befaling og
Forordning skulde udføres, den Dag, da Jødernes Fjender
havde haabet at kunne overvælde dem, medens det nu

omvendt blev Jøderne, der paa den Dag skulde overvælde deres Avindsmænd, **2** sluttede Jøderne sig sammen i deres Byer i alle Kong Ahasverus's Lande for at lægge Haand paa dem, der vilde dem ondt; og ingen holdt Stand imod dem, thi Frygt for dem var faldet paa alle Folkene. **3** Og alle Landenes Fyrster og Satraperne og Statholderne og de kongelige Embedsmænd hjalp Jøderne, thi Frygt for Mordokaj var faldet paa dem. **4** Thi Mordokaj havde meget at sige ved Kongens Hof, og der gik Ry af ham i alle Lande; thi samme Mordokaj blev mægtigere og mægtigere. **5** Saaledes slog Jøderne løs paa alle deres Fjender med Sværdhug, Drab og Ødelæggelse, og de handlede med deres Avindsmænd, som de havde Lyst. **6** I Borgen Susan dræbte og tilintetgjorde Jøderne 500 Mand; **7** og Parsjandata, Dalfon, Aspata, **8** Porata, Adalja, Aridata, **9** Parmasjta, Arisaj, Aridaj og Vajezata, **10** de ti Sønner af Haman, Hammedatas Søn, Jødernes Fjende, dræbte de. Men efter Byttet rakte de ikke Hænderne ud. **11** Samme Dag kom Tallet paa dem, der var dræbt i Borgen Susan, Kongen for Øre. **12** Da sagde Kongen til Dronning Ester: I Borgen Susan har Jøderne dræbt og tilintetgjort 500 Mand, ogsaa Hamans ti Sønner; hvad maa de da ikke have gjort i de andre kongelige Landsdele! Dog, hvad er din Bøn? Du skal faa den opfyldt. Og hvad er yderligere dit Ønske? Det skal tilstaas dig! **13** Ester svarede: Hvis Kongen synes, lad det saa ogsaa i Morgen tillades Jøderne i Susan at handle som i Dag og lad Hamans ti Sønner blive hængt op i Galger! **14** Da bød Kongen, at det skulde ske; og der udgik en Forordning derom i Susan, og Hamans ti

Sønner blev hængt op i Galger. **15** Saa sluttede Jøderne i Susan sig ogsaa sammen paa den fjortende Dag i Adar Maaned og dræbte 300 Mand i Susan. Men efter Byttet rakte de ikke Hænderne ud. **16** Men ogsaa de andre Jøder i Kongens Lande sluttede sig sammen og værgede deres Liv og tog Hævn over deres Fjender og dræbte blandt deres Avindsmænd 75 000 **17** paa den trettende Dag i Adar Maaned; men efter Byttet rakte de ikke Hænderne ud; og de hvilede paa den fjortende og gjorde den til en Gæstebuds— og Glædesdag. **18** Men Jøderne i Susan sluttede sig sammen baade den trettende og fjortende Dag i Maaneden og hvilede paa den femtende, og den gjorde de til Gæstebuds— og Glædesdag. **19** Derfor fejrer Jøderne paa Landet, de, der bor i Landsbyerne, den fjortende Dag i Adar Maaned som en Glædes-, Gæstebuds— og Festdag, paa hvilken de sender hverandre Gaver. **20** Og Mordokaj nedskrev disse Tildragelser og udsendte Skrivelser til alle Jøder i alle Kong Ahasverus's Lande nær og fjern **21** for at gøre det til Pligt for dem hvert Aar at fejre den fjortende og femtende Adar — **22** de Dage, da Jøderne fik Ro for deres Fjender, og den Maaned, da deres Trængsel vendtes til Glæde og deres Sorg til en Festdag — at fejre dem som Gæstebuds— og Glædesdage, paa hvilke de skulde sende hverandre af deres Mad og de fattige Gaver. **23** Og Jøderne vedtog, at det, som de nu for første Gang havde gjort, og som Mordokaj havde skrevet til dem om, skulde være en fast Skik. **24** Fordi Agagiten Haman, Hammedatas Søn, alle Jøders Fjende, havde lagt Raad op imod Jøderne om at tilintetgøre dem og kastet Pur

— det er Lod — for at ødelægge og tilintetgøre dem,
25 men Kongen havde, da det kom ham for Øre, givet
skriftlig Befaling til, at det onde Raad, Haman havde
lagt op mod Jøderne, skulde falde tilbage paa hans eget
Hoved, og ladet ham og hans Sønner hænge i Galgen,
26 derfor kaldte man de Dage Purim efter Ordet Pur.
Og derfor, paa Grund af alt, hvad Brevet indeholdt, og
hvad de selv havde oplevet i saa Henseende, og hvad
der var tilstødt dem, **27** gjorde Jøderne det til en fast
Skik og Brug for sig selv, deres Efterkommere og alle,
som sluttede sig til dem, at de ubrødeligt Aar efter Aar
skulde fejre de to Dage efter Forskrifterne om dem og til
den fastsatte Tid, **28** og at de Dage skulde ihukommes
og fejres i alle Tidsaldre og Slægter, i hvert Land og
hver By, saa at disse Purimsdage aldrig skulde gaa af
Brug hos Jøderne og deres Ihukommelse aldrig ophøre
blandt deres Efterkommere. **29** Derpaa lod Dronning Ester,
Abihajils Datter, og Jøden Mordokaj en eftertrykkelig
Skrivelse udgaa for at stadfæste dette Brev om Purim.
30 Og han sendte Breve til alle Jøder i de 127 Lande i
Ahasverus's Rige med Freds og Sandheds Ord **31** om
at holde disse Purimsdage i Hævd paa den fastsatte
Tid, saaledes som Jøden Mordokaj og Dronning Ester
havde gjort det til Pligt for dem, og saaledes som de
havde bundet sig selv og deres Efterkommere til de
foreskrevne Faster og Klageraab. **32** Saaledes stadfæstedes
disse Purimsforskrifter ved Esters Befaling; og det blev
optegnet i en Bog.

10 Kong Ahasverus lagde Skat paa Fastlandet og
Kystlandene. **2** Og alt, hvad han gjorde i sin Magt og
Vælde, og en nøjagtig Skildring af den høje Værdighed,
Kongen ophøjede Mordokaj til, staar optegnet i Mediens
og Persiens Kongers Krønike. **3** Thi Jøden Mordokaj
havde den højeste Værdighed efter Kong Ahasverus, og
han stod i høj Anseelse hos Jøderne og var elsket af sine
mange Landsmænd, fordi han virkede for sit Folks vel og
talte til Bedste for al sin Slægt.

Job

1 Der levede engang i Landet Uz en Mand ved Navn Job.
Det var en from og retsindig Mand, der frygtede Gud og
veg fra det onde. **2** Syv Sønner og tre Døtre fødtes ham;
3 og hans Ejendom udgjorde 7000 Stykker Smaakvæg,
3000 Kameler, 500 Spand Okser, 500 Aseninder og saare
mange Trælle, saa han var mægtigere end alle Østens
Sønner. **4** Hans Sønner havde for Skik at holde Gæstebud
paa Omgang hos hverandre, og de indbød deres tre
Søstre til at spise og drikke sammen med sig. **5** Naar
saa Gæstebudsdagene havde naaet Omgangen rundt,
sendte Job Bud og lod Sønnerne hellige sig, og tidligt om
Morgenen ofrede han Brændofre, et for hver af dem. Thi
Job sagde: »Maaske har mine Sønner syndet og forbandet
Gud i deres Hjerte.« Saaledes gjorde Job hver Gang. **6** Nu
hændte det en Dag, at Guds Sønner kom og traadte frem
for HERREN, og iblandt dem kom ogsaa Satan. **7** HERREN
spurgte Satan: »Hvor kommer du fra?« Satan svarede
HERREN: »Jeg har gennemvanket Jorden paa Kryds og
tværs.« **8** HERREN spurgte da Satan: »Har du lagt Mærke
til min Tjener Job? Der findes ingen som han paa Jorden,
saa from og retsindig en Mand, som frygter Gud og viger
fra det onde.« **9** Men Satan svarede HERREN: »Mon det er
for intet, Job frygter Gud? **10** Har du ikke omgærdet ham
og hans Hus og alt, hvad han ejer, paa alle Kanter? Hans
Hænders Idræt har du velsignet, og hans Hjorde breder
sig i Landet. **11** Men ræk engang din Haand ud og rør ved
alt, hvad han ejer! Sandelig, han vil forbande dig lige op i
dit Ansigt!« **12** Da sagde HERREN til Satan: »Se, alt hvad

han ejer, er i din Haand; kun mod ham selv maa du ikke udrække din Haand!« Saa gik Satan bort fra HERRENS Aasyn. **13** Da nu en Dag hans Sønner og Døtre spiste og drak i den ældste Broders Hus, **14** kom et Sendebud til Job og sagde: »Okserne gik for Ploven, og Aseninderne græssede i Nærheden; **15** saa faldt Sabæerne over dem og tog dem; Karlene huggede de ned med Sværdet; jeg alene undslap for at melde dig det.« **16** Medens han endnu talte, kom en anden og sagde: »Guds Ild faldt ned fra Himmelen og slog ned iblandt Smaakvæget og Karlene og fortærede dem; jeg alene undslap for at melde dig det.« **17** Medens han endnu talte, kom en tredje og sagde: »Kaldæerne kom i tre Flokke og kastede sig over Kamelerne og tog dem; Karlene huggede de ned med Sværdet; jeg alene undslap for at melde dig det.« **18** Medens han endnu talte, kom en fjerde og sagde: »Dine Sønner og Døtre spiste og drak i deres ældste Broders Hus; **19** og se, da for der et stærkt Vejr hen over Ørkenen, og det tog i Husets fire Hjørner, saa det styrtede ned over de unge Mænd, og de omkom; jeg alene undslap for at melde dig det.« **20** Da stod Job op, sønderrev sin Kappe, skar sit Hovedhaar af og kastede sig til Jorden, tilbad **21** og sagde: »Nøgen kom jeg af Moders Skød, og nøgen vender jeg did tilbage. HERREN gav, og HERREN tog, HERRENS Navn være lovet!« **22** I alt dette syndede Job ikke og tillagde ikke Gud noget vrangt.

2 Nu hændte det en Dag, at Guds Sønner kom og traadte frem for HERREN, og iblandt dem kom ogsaa Satan og traadte frem for ham. **2** HERREN spurgte Satan:

»Hvor kommer du fra?« Satan svarede HERREN: »Jeg har gennemvanket Jorden paa Kryds og tværs.« **3** HERREN spurgte da Satan: »Har du lagt Mærke til min Tjener Job? Der findes ingen som han paa Jorden, saa from og retsindig en Mand, som frygter Gud og viger fra det onde. Endnu holder han fast ved sin Fromhed, og uden Grund har du ægget mig til at ødelægge ham!« **4** Men Satan svarede HERREN: »Hud for Hud! En Mand giver alt, hvad han ejer, for sit Liv! **5** Men ræk engang din Haand ud og rør ved hans Ben og Kød! Sandelig, han vil forbande dig lige op i dit Ansigt!« **6** Da sagde HERREN til Satan: »Se, han er i din Haand; kun skal du skaane hans Liv!« **7** Saa gik Satan bort fra HERRENS Aasyn, og han slog Job med ondartede Bylder fra Fodsaal til Isse. **8** Og Job tog sig et Potteskaar til at skrabe sig med, medens han sad i Askedyngen. **9** Da sagde hans Hustru til ham: »Holder du endnu fast ved din Fromhed? Forband Gud og dø!« **10** Men han svarede hende: »Du taler som en Daare! Skulde vi tage imod det gode fra Gud, men ikke imod det onde?« I alt dette syndede Job ikke med sine Læber. **11** Da Jobs tre Venner hørte om al den Ulykke, der havde ramt ham, kom de hver fra sin Hjemstavn. Temaniten Elifaz, Sjuhiten Bildad og Na'amatiten Zofar, og aftalte at gaa hen og vise ham deres Medfølelse og trøste ham. **12** Men da de i nogen Frastand saa op og ikke kunde genkende ham, opløftede de deres Røst og græd, sønderrev alle tre deres Kapper og kastede Støv op over deres Hoveder. **13** Saa sad de paa Jorden hos ham i syv Dage og syv Nætter,

uden at nogen af dem mælede et Ord til ham; thi de saa,
at hans Lidelser var saare store.

3 Derefter oplod Job sin Mund og forbandede sin Dag, **2**
og Job tog til Orde og sagde: **3** Bort med den Dag, jeg
fødtes, den Nat, der sagde: »Se, en Dreng!« **4** Denne Dag
vorde Mørke, Gud deroppe spørge ej om den, over den
straale ej Lyset frem! **5** Mulm og Mørke løse den ind,
Taage lægge sig over den, Formørkelser skræmme den! **6**
Mørket tage den Nat, den høre ej hjemme blandt Aarets
Dage, den komme ikke i Maaneders Tal! **7** Ja, denne Nat
vorde gold, der lyde ej Jubel i den! **8** De, der besværger
Dage, forbande den, de, der har lært at hidse Livjatan; **9**
dens Morgenstjerner formørkes, den bie forgæves paa
Lys, den skue ej Morgenrødens Øjenlaag, **10** fordi den ej
lukked mig Moderlivets Døre og skjulte Kvide for mit
Blik! **11** Hvi døde jeg ikke i Moders Liv eller udaanded
straks fra Moders Skød? **12** Hvorfor var der Knæ til at
tage imod mig, hvorfor var der Bryster at die? **13** Saa
havde jeg nu ligget og hvilet, saa havde jeg slumret i
Fred **14** blandt Konger og Jordens Styrere, der bygged
sig Gravpaladser, **15** blandt Fyrster, rige paa Guld, som
fyldte deres Huse med Sølv. **16** Eller var jeg dog som et
nedgravet Foster, som Børn, der ikke fik Lyset at se! **17**
Der larmer de gudløse ikke mer, der hviler de trætte ud,
18 alle de fangne har Ro, de hører ej Fogedens Røst; **19**
smaa og store er lige der og Trællen fri for sin Herre. **20**
Hvi giver Gud de lidende Lys, de bittert sørgende Liv,
21 dem, som bier forgæves paa Døden, graver derefter
som efter Skatte, **22** som glæder sig til en Stenhøj, jubler,

naar de finder deres Grav — **23** en Mand, hvis Vej er
skjult, hvem Gud har stænget inde? **24** Thi Suk er blevet
mit daglige Brød, mine Ve raab strømmer som Vand. **25**
Thi hvad jeg gruer for, rammer mig, hvad jeg bæver for,
kommer over mig. **26** Knap har jeg Fred, og knap har jeg
Ro, knap har jeg Hvile, saa kommer Uro!

4 Saa tog Temaniten Elifaz til Orde og sagde: **2** Ærgrer
det dig, om man taler til dig? Men hvem kan her være
tavs? **3** Du har selv talt mange til Rette og styrket de
slappe Hænder, **4** dine Ord holdt den segnende oppe,
vaklende Knæ gav du Kraft — **5** Men nu det gælder dig
selv, saa taber du Modet, nu det rammer dig selv, er
du slaget af Skræk! **6** Er ikke din Gudsfrygt din Tillid,
din fromme Færd dit Haab? **7** Tænk efter! Hvem gik
uskyldig til Grunde, hvor gik retsindige under? **8** Men det
har jeg set: Hvo Uret pløjer og saar Fortræd, de høster
det selv. **9** For Guds Aand gaar de til Grunde, for hans
Vredes Pust gaar de til. **10** Løvens Brøl og Vilddyrets
Glam Ungløvernes Tænder slaas ud; **11** Løven omkommer
af Mangel paa Rov, og Løveungerne spredes. **12** Der sneg
sig til mig et Ord mit Øre opfanged dets Hvisken **13** i
Nattesynernes Tanker, da Dvale sank over Mennesker;
14 Angst og Skælven kom over mig, alle mine Ledemod
skjalv; **15** et Pust strøg over mit Ansigt, Haarene rejste
sig paa min Krop. **16** Saa stod det stille! Jeg sansed ikke,
hvordan det saa ud; en Skikkelse stod for mit Øje, jeg
hørte en hviskende Stemme: **17** »Har et Menneske Ret for
Gud, mon en Mand er ren for sin Skaber? **18** End ikke
sine Tjenere tror han, hos sine Engle finder han Fejl, **19**

endsige hos dem, der bor i en Hytte af Ler og har deres Grundvold i Støvet! **20** De knuses ligesom Møl, imellem Morgen og Aften, de sønderslaas uden at ænses, for evigt gaar de til Grunde. **21** Rives ej deres Teltreb ud? De dør, men ikke i Visdom.

5 »Raab kun! Giver nogen dig Svar? Og til hvem af de Hellige vender du dig? **2** Thi Daarens Harme koster ham Livet, Taabens Vrede bliver hans Død. **3** Selv har jeg set en Daare rykkes op, hans Bolig raadne brat; **4** hans Sønner var uden Hjælp, traadtes ned i Porten, ingen reddede dem; **5** sultne aad deres Høst, de tog den, selv mellem Torne, og tørstige drak deres Mælk. **6** Thi Vanheld vokser ej op af Støvet, Kvide spirer ej frem af Jorden, **7** men Mennesket avler Kvide, og Gnisterne flyver til Vejrs. **8** Nej, jeg vilde søge til Gud og lægge min Sag for ham, **9** som øver ufattelig Vælde og Undere uden Tal, **10** som giver Regn paa Jorden og nedsender Vand over Marken **11** for at løfte de bøjede højt, saa de sørgende opnaar Frelse, **12** han, som krydser de kloges Tanker, saa de ikke virker noget, der varer, **13** som fanger de vise i deres Kløgt, saa de listiges Raad er forhastet; **14** i Mørke raver de, selv om Dagen, famler ved Middag, som var det Nat. **15** Men han frelser den arme fra Sværdet og fattig af stærkes Haand, **16** saa der bliver Haab for den ringe og Ondskaben lukker sin Mund. **17** Held den Mand, som revses at Gud; ringeagt ej den Almægtiges Tugt! **18** Thi han saarer, og han forbinder, han slaar, og hans Hænder læger. **19** Seks Gange redder han dig i Trængsel, syv gaar Ulykken uden om dig; **20** han frier dig fra Døden i Hungersnød, i Krig

fra Sværdets Vold; **21** du er gemt for Tungens Svøbe,
har intet at frygte, naar Voldsdaad kommer; **22** du ler
ad Voldsdaad og Hungersnød og frygter ej Jordens vilde
Dyr; **23** du har Pagt med Markens Sten, har Fred med
Markens Vilddyr; **24** du kender at have dit Telt i Fred, du
mønstrer din Bolig, og intet fattes; **25** du kender at have
et talrigt Afkom, som Jordens Urter er dine Spirer; **26**
Graven naar du i Ungdomskraft, som Neg føres op, naar
Tid er inde. **27** Se, det har vi gransket, saaledes er det; det
har vi hørt, saa vid ogsaa du det!

6 Saa tog Job til Orde og svarede: **2** Gid man vejed min
Harme og vejed min Ulykke mod den! **3** Thi tungere er
den end Havets Sand, derfor talte jeg over mig! **4** Thi i
mig sidder den Almægtiges Pile, min Aand inddrikker
deres Gift; Rædsler fra Gud forvirrer mig. **5** Skriger et
Vildæsel midt i Græsset, brøler en Okse ved sit Foder?
6 Spiser man ferskt uden Salt, smager mon Æggehvide
godt? **7** Min Sjæl vil ej røre derved, de Ting er som Lugt
af en Løve. **8** Ak, blev mit Ønske dog opfyldt, Gud give
mig det, som jeg haaber; **9** vilde Gud dog knuse mig,
række Haanden ud og skære mig fra, **10** saa vilde det
være min Trøst — jeg hopped af Glæde trods skaanselsløs
Kval at jeg ikke har nægtet den Helliges Ord. **11** Hvad er
min Kraft, at jeg skal holde ud, min Udgang, at jeg skal
være taalmodig? **12** Er da min Kraft som Stenens, er da
mit Legeme Kobber? **13** Ak, for mig er der ingen Hjælp,
hver Udvej lukker sig for mig. **14** Den, der nægter sin
Næste Godhed, han bryder med den Almægtiges Frygt.
15 Mine Brødre sveg mig som en Bæk, som Strømme,

hvis Vand svandt bort, **16** de, der var grumset af os, og
som Sneen gemte sig i, **17** men som svandt ved Solens
Glød, tørredes sporløst ud i Hede; **18** Karavaner bøjer
af fra Vejen, drager op i Ørkenen og gaar til Grunde;
19 Temas Karavaner spejder, Sabas Rejsetog haaber paa
dem, **20** men de beskæmmes i deres Tillid, de kommer
derhen og skuffes! **21** Ja, slige Strømme er I mig nu,
Rædselen saa I og grebes af Skræk! **22** Har jeg mon sagt:
»Giv mig Gaver, løs mig med eders Velstand, **23** red mig
af Fjendens Haand, køb mig fri fra Voldsmænds Haand!«
24 Lær mig, saa vil jeg tie, vis mig, hvor jeg har fejlet! **25**
Redelig Tale, se, den gør Indtryk; men eders Revselse,
hvad er den værd? **26** Er det jer Hensigt at revse Ord?
Den fortvivledes Ord er dog Mundsvejr! **27** Selv om en
faderløs kasted I Lod og købslog om eders Ven. **28** Men
vilde I nu dog se paa mig! Mon jeg lyver jer op i Ansigtet?
29 Vend jer hid, lad der ikke ske Uret, vend jer, thi end
har jeg Ret! **30** Er der Uret paa min Tunge, eller skelner
min Gane ej, hvad der er ondt?

7 Har Mennesket paa Jord ej Krigerkaar? Som en Daglejers
er hans Dage. **2** Som Trællen, der higer efter Skygge som
Daglejeren, der venter paa Løn, **3** saa fik jeg Skuffelses
Maaneder i Arv kvalfulde Nætter til Del. **4** Naar jeg
lægger mig, siger jeg: »Hvornaar er det Dag, at jeg kan
staa op?« og naar jeg staar op: »Hvornaar er det Kvæld?«
Jeg mættes af Uro, til Dagen gryr. **5** Mit Legeme er klædt
med Orme og Skorpe, min Hud skrumper ind og væsker.
6 Raskere end Skyttelen flyver mine Dage, de svinder bort
uden Haab. **7** Kom i Hu, at mit Liv er et Pust, ej mer faar

mit Øje Lykke at skue! **8** Vennens Øje skal ikke se mig, dit Øje søger mig — jeg er ikke mere. **9** Som Skyen svinder og trækker bort, bliver den, der synker i Døden, borte, **(Sheol h7585)** **10** han vender ej atter hjem til sit Hus, hans Sted faar ham aldrig at se igen. **11** Saa vil jeg da ej lægge Baand paa min Mund, men tale i Aandens Kvide, sukke i bitter Sjælenød. **12** Er jeg et Hav, eller er jeg en Drage, siden du sætter Vagt ved mig? **13** Naar jeg tænker, mit Leje skal lindre mig, Sengen lette mit Suk, **14** da ængster du mig med Drømme, skræmmer mig op ved Syner, **15** saa min Sjæl vil hellere kvæles, hellere dø end lide. **16** Nu nok! Jeg lever ej evigt, slip mig, mit Liv er et Pust! **17** Hvad er et Menneske, at du regner ham og lægger Mærke til ham, **18** hjemsøger ham hver Morgen, ransager ham hvert Øjeblik? **19** Naar vender du dog dit Øje fra mig, slipper mig, til jeg har sunket mit Spyt? **20** Har jeg syndet, hvad skader det dig, du, som er Menneskets Vogter? Hvi gjorde du mig til Skive, hvorfor blev jeg dig til Byrde? **21** Hvorfor tilgiver du ikke min Synd og lader min Brøde uænset? Snart ligger jeg jo under Mulde, du søger mig — og jeg er ikke mere!

8 Saa tog Sjuhiten Bildad til Orde og sagde: **2** Hvor længe taler du saa, hvor længe skal Mundens Uvejr rase? **3** Mon Gud vel bøjer Retten, bøjer den Almægtige Retfærd? **4** Har dine Sønner syndet imod ham, og gav han dem deres Brøde i Vold, **5** saa søg du nu hen til Gud og bed hans Almagt om Naade! **6** Saafremt du er ren og oprigtig, ja, da vil han vaage over dig, genrejse din Retfærds Bolig; **7** din fordums Lykke vil synes ringe, saare stor skal din

Fremtid blive. **8** Thi spørg dog den henfarne Slægt, læg
Mærke til Fædrenes Granskning! **9** Vi er fra i Gaar, og
intet ved vi, en Skygge er vore Dage paa Jord. **10** Mon ej
de kan lære dig, sige dig det og give dig Svar af Hjertet: **11**
Vokser der Siv, hvor der ikke er Sump, gror Nilgræs frem,
hvor der ikke er Vand? **12** Endnu i Grøde, uden at høstes,
visner det før alt andet Græs. **13** Saa gaar det enhver,
der glemmer Gud, en vanhelligs Haab slaar fejl: **14** som
Sommerspind er hans Tilflugt, hans Tillid er Spindelvæv;
15 han støtter sig til sit Hus, det falder, han klynger sig til
det, ej staar det fast. **16** I Solskinnet vokser han frodigt,
hans Ranker breder sig Haven over, **17** i Stendynger
fletter hans Rødder sig ind, han hager sig fast mellem
Sten; **18** men rives han bort fra sit Sted, fornægter det
ham: »Jeg har ikke set dig!« **19** Se, det er Glæden, han
har af sin Vej, og af Jorden fremspirer en anden! **20** Se,
Gud agter ej den uskyldige ringe, han holder ej fast ved
de ondes Haand. **21** End skal han fylde din Mund med
Latter og dine Læber med Jubel; **22** dine Avindsmænd
skal klædes i Skam og gudløses Telt ej findes mer!

9 Saa tog Job til Orde og svarede: **2** Jeg ved forvist, at
saaledes er det, hvad Ret har en dødelig over for Gud? **3**
Vilde Gud gaa i Rette med ham, kan han ikke svare paa et
af tusind! **4** Viis af Hjerte og vældig i Kraft hvo trodsede
ham og slap vel derfra? **5** Han flytter Bjerge saa let som
intet, vælter dem om i sin Vrede, **6** ryster Jorden ud af
dens Fuger, saa dens Grundstøtter bæver; **7** han taler til
Solen, saa skinner den ikke, for Stjernerne sætter han
Segl, **8** han udspænder Himlen ene, skrider hen over

Havets Kamme, **9** han skabte Bjørnen, Orion, Syvstjernen
og Sydens Kamre, **10** han øver ufattelig Vælde og Undere
uden Tal! **11** Gaar han forbi mig, ser jeg ham ikke, farer
han hen, jeg mærker ham ikke; **12** røver han, hvem mon
der hindrer ham i det? Hvo siger til ham: »Hvad gør du?«
13 Gud lægger ikke Baand paa sin Vrede, Rahabs Hjælpere
bøjed sig under ham; **14** hvor kan jeg da give ham Svar og
rettelig føje min Tale for ham! **15** Har jeg end Ret, jeg
kan dog ej svare, maa bede min Dommer om Naade! **16**
Nævned jeg ham, han svared mig ikke, han hørte, tror
jeg, ikke min Røst, **17** han, som river mig bort i Stormen,
giver mig Saar paa Saar uden Grund, **18** ikke lader mig
drage Aande, men lader mig mættes med beske Ting.
19 Gælder det Kæmpekraft, melder han sig! Gælder det
Ret, hvo stævner ham da! **20** Har jeg end Ret, maa min
Mund dog fælde mig, er jeg end skyldfri, han gør mig
dog vrang! **21** Skyldfri er jeg, ser bort fra min Sjæl og
agter mit Liv for intet! **22** Lige meget; jeg paastaar derfor:
Skyldfri og skyldig gør han til intet! **23** Naar Svøben
kommer med Død i et Nu, saa spotter han skyldfries
Hjertekval; **24** Jorden gav han i gudløses Haand, hylder
dens Dommeres Øjne til, hvem ellers, om ikke han? **25**
Raskere end Løberen fløj mine Dage, de svandt og saa
ikke Lykke, **26** gled hen som Baade af Siv, som en Ørn, der
slaar ned paa Bytte. **27** Dersom jeg siger: »Mit Suk vil
jeg glemme, glatte mit Ansigt og være glad, « **28** maa
jeg dog grue for al min Smerte, jeg ved, du kender mig
ikke fri. **29** Jeg skal nu engang være skyldig, hvorfor da
slide til ingen Nytte? **30** Toed jeg mig i Sne og tvætted i

Lud mine Hænder, **31** du dypped mig dog i Pølen, saa Klæderne væmmedes ved mig. **32** Thi du er ikke en Mand som jeg, saa jeg kunde svare, saa vi kunde gaa for Retten sammen; **33** vi savner en Voldgiftsmand til at lægge sin Haand paa os begge! **34** Fried han mig for sin Stok, og skræmmed hans Rædsler mig ikke, **35** da talte jeg uden at frygte ham, thi min Dom om mig selv er en anden!

10 Min Sjæl er led ved mit Liv, frit Løb vil jeg give min Klage over ham, i min bitre Sjælenød vil jeg tale, **2** sige til Gud: Fordøm mig dog ikke, lad mig vide, hvorfor du tvister med mig! **3** Gavner det dig at øve Vold, at forkaste det Værk, dine Hænder danned, men smile til gudløses Raad? **4** Har du da Kødets Øjne, ser du, som Mennesker ser, **5** er dine Dage som Menneskets Dage, er dine Aar som Mandens Dage, **6** siden du søger efter min Brøde, leder efter min Synd, **7** endskønt du ved, jeg ikke er skyldig; men af din Haand er der ingen Redning! **8** Dine Hænder gjorde og danned mig først, saa skifter du Sind og gør mig til intet! **9** Kom i Hu, at du dannede mig som Ler, og til Støv vil du atter gøre mig! **10** Mon du ikke hældte mig ud som Mælk og lod mig skørne som Ost, **11** iklædte mig Hud og Kød og fletted mig sammen med Ben og Sener? **12** Du gav mig Liv og Livskraft, din Omhu vogted min Aand — **13** og saa gemte du dog i dit Hjerte paa dette, jeg skønner, dit Øjemed var: **14** Synded jeg, vogted du paa mig og tilgav ikke min Brøde. **15** I Fald jeg forbrød mig, da ve mig! Var jeg retfærdig, jeg skulde dog ikke løfte mit Hoved, men mættes med Skændsel, kvæges med Nød. **16** Knejsed jeg, jog du mig som en Løve,

handlede atter ufatteligt med mig; **17** nye Vidner førte du mod mig, øged din Uvilje mod mig, opbød atter en Hær imod mig! **18** Hvi drog du mig da af Moders Liv? Jeg burde have udaandet, uset af alle; **19** jeg burde have været som aldrig født, været ført til Graven fra Moders Skød. **20** Er ej mine Livsdage faa? Saa slip mig, at jeg kan kvæges lidt, **21** før jeg for evigt gaar bort til Mørkets og Mulmets Land, **22** Landet med bælgmørkt Mulm, med Mørke og uden Orden, hvor Lyset selv er som Mørket.

11 Saa tog Na'amatiten Zofar til Orde og sagde: **2** Skal en Ordgyder ej have Svar, skal en Mundheld vel have Ret? **3** Skal Mænd vel tie til din Skvalder, skal du spotte og ikke faa Skam? **4** Du siger: »Min Færd er lydeløs, og jeg er ren i hans Øjne!« **5** Men vilde dog Gud kun tale, oplade sine Læber imod dig, **6** kundgøre dig Visdommens Løndom, thi underfuld er den i Væsen; da vilde du vide, at Gud har glemt dig en Del af din Skyld! **7** Har du loddet Bunden i Gud og naaet den Almægtiges Grænse? **8** Højere er den end Himlen — hvad kan du? Dybere end Dødsriget — hvad ved du? **(Sheol h7585)** **9** Den overgaar Jorden i Vidde, er mere vidtstrakt end Havet. **10** Farer han frem og fængsler, stævner til Doms, hvem hindrer ham? **11** Han kender jo Løgnens Mænd, Uret ser han og agter derpaa, **12** saa tomhjernet Mand faar Vid, og Vildæsel fødes til Menneske. **13** Hvis du faar Skik paa dit Hjerte og breder dine Hænder imod ham, **14** hvis Uret er fjern fra din Haand, og Brøde ej bor i dit Telt, **15** ja, da kan du lydefri løfte dit Aasyn og uden at frygte staa fast, **16** ja, da skal du glemme din Kvide, mindes den kun som Vand,

der flød bort; **17** dit Liv skal overstraale Middagssolen,
Mørket vorde som lyse Morgen. **18** Tryg skal du være,
fordi du har Haab; du ser dig om og gaar trygt til Hvile, **19**
du ligger uden at skræmmes op. Til din Yndest vil mange
bejle. **20** Men de gudløses Øjne vansmægter; ude er det
med deres Tilflugt, deres Haab er blot at udaande Sjælen!

12 Saa tog Job til Orde og svarede: **2** Ja, sandelig, I er de
rette, med eder dør Visdommen ud! **3** Ogsaa jeg har som
I Forstand, staar ikke tilbage for eder, hvo kender vel ikke
sligt? **4** Til Latter for Venner er den, der raabte til Gud og
fik Svar, den retfærdige er til Latter. **5** I Ulykke falder de
fromme, den sorgløse spotter Faren, hans Fod staar fast,
mens Fristen varer. **6** I Fred er Voldsmænds Telte, og
trygge er de, der vækker Guds Vrede, den, der fører Gud i
sin Haand. **7** Spørg dog Kvæget, det skal lære dig, Himlens
Fugle, de skal oplyse dig, **8** se til Jorden, den skal lære dig
lad Havets Fisk fortælle dig det! **9** Hvem blandt dem alle
ved vel ikke, at HERRENS Haand har skabt det; **10** han
holder alt levendes Sjæl i sin Haand, alt Menneskekødets
Aand! **11** Prøver ej Øret Ord, og smager ej Ganen Maden?
12 Er Alderdom eet med Visdom, Dagenes Række med
Indsigt? **13** Hos ham er der Visdom og Vælde, hos ham er
der Raad og Indsigt. **14** Hvad han river ned, det bygges ej
op, den, han lukker inde, kommer ej ud; **15** han dæmmer
for Vandet, og Tørke kommer, han slipper det løs, og det
omvælter Jorden. **16** Hos ham er der Kraft og Fasthed;
den, der farer og fører vild, er hans Værk. **17** Raadsherrer
fører han nøgne bort, og Dommere gør han til Taaber;
18 han løser, hvad Konger bandt, og binder dem Reb

om Lænd; **19** Præster fører han nøgne bort og styrter ældgamle Slægter; **20** han røver de dygtige Mælet og tager de gamles Sans; **21** han udøser Haan over Fyrster og løser de stærkes Bælte; **22** han drager det skjulte frem af Mørket og bringer Mulmet for Lyset, **23** gør Folkene store og lægger dem øde, udvider Folkeslags Grænser og fører dem atter bort; **24** han tager Jordens Høvdingers Vid og lader dem rave i vejløst Øde; **25** de famler i Mørke uden Lys og raver omkring som drukne.

13 Se, mit Øje har skuet alt dette, mit Øre har hørt og mærket sig det; **2** hvad I ved, ved ogsaa jeg, jeg falder ikke igennem for jer. **3** Men til den Almægtige vil jeg tale, med Gud er jeg sindet at gaa i Rette, **4** mens I smører paa med Løgn; usle Læger er I til Hobe. **5** Om I dog vilde tie stille, saa kunde I regnes for vise! **6** Hør dog mit Klagemaal, mærk mine Læbers Anklage! **7** Forsvarer I Gud med Uret, forsvarer I ham med Svig? **8** Vil I tage Parti for ham, vil I træde i Skranken for Gud? **9** Gaar det godt, naar han ransager eder, kan I narre ham, som man narrer et Menneske? **10** Revse jer vil han alvorligt, om I lader som intet og dog er partiske. **11** Vil ikke hans Højhed skræmme jer og hans Rædsel falde paa eder? **12** Eders Tankesprog bliver til Askesprog, som Skjolde af Ler eders Skjolde. **13** Ti stille, at jeg kan tale, saa overgaa mig, hvad der vil! **14** Jeg vil bære mit Kød i Tænderne og tage mit Liv i min Haand; **15** se, han slaar mig ihjel, jeg har intet Haab, dog lægger jeg for ham min Færd. **16** Det er i sig selv en Sejr for mig, thi en vanhellig vover sig ikke til ham! **17** Hør nu ret paa mit Ord, lad mig tale for eders

Ører! **18** Se, til Rettergang er jeg rede, jeg ved, at Retten er min! **19** Hvem kan vel trætte med mig? Da skulde jeg tie og opgive Aanden! **20** Kun for to Ting skaane du mig, saa kryber jeg ikke i Skjul for dig: **21** Din Haand maa du tage fra mig, din Rædsel skræmme mig ikke! **22** Saa stævn mig, og jeg skal svare, eller jeg vil tale, og du skal svare! **23** Hvor stor er min Skyld og Synd? Lad mig vide min Brøde og Synd! **24** Hvi skjuler du dog dit Aasyn og regner mig for din Fjende? **25** Vil du skræmme et henvejret Blad, forfølge et vissent Straa, **26** at du skriver mig saa bitter en Dom og lader mig arve min Ungdoms Skyld, **27** lægger mine Fødder i Blokken, vogter paa alle mine Veje, indkredser mine Fødders Trin! **28** Og saa er han dog som smuldrende Trøske, som Klæder, der ædes op af Møl,

14 Mennesket, født af en Kvinde, hans Liv er stakket, han mættes af Uro; **2** han spirer som Blomsten og visner, flyr som Skyggen, staar ikke fast. **3** Og paa ham vil du rette dit Øje, ham vil du stævne for Retten! **4** Ja, kunde der komme en ren af en uren! Nej, end ikke een! **5** Naar hans Dages Tal er fastsat, hans Maaneder talt hos dig, og du har sat ham en uoverskridelig Grænse, **6** tag saa dit Øje fra ham, lad ham i Fred, at han kan nyde sin Dag som en Daglejer! **7** Thi for et Træ er der Haab: Fældes det, skyder det atter, det fattes ej nye Skud; **8** ældes end Roden i Jorden, dør end Stubben i Mulde: **9** lugter det Vand, faar det nye Skud, skyder Grene som nyplantet Træ; **10** men dør en Mand, er det ude med ham, udaander Mennesket, hvor er han da? **11** Som Vand løber ud af Søen og Floden svinder og tørres, **12** saa lægger Manden

sig, rejser sig ikke, vaagner ikke, før Himlen forgaar, aldrig vækkes han af sin Søvn. **13** Tag dog og gem mig i Dødens Rige, skjul mig, indtil din Vrede er ovre, sæt mig en Frist og kom mig i Hu! **(Sheol h7585)** **14** Om Manden dog døde for atter at leve! Da vented jeg rolig al Stridens Tid, indtil min Afløsning kom; **15** du skulde kalde — og jeg skulde svare — længes imod dine Hænders Værk! **16** Derimod tæller du nu mine Skridt, du tilgiver ikke min Synd, **17** forseglet ligger min Brøde i Posen, og over min Skyld har du lukket til. **18** Nej, ligesom Bjerget skrider og falder, som Klippen rokkes fra Grunden, **19** som Vandet udhuler Sten og Plaskregn bortskyller Jord, saa har du udslukt Menneskets Haab. **20** For evigt slaar du ham ned, han gaar bort, skamskænder hans Ansigt og lader ham fare. **21** Hans Sønner hædres, han ved det ikke, de synker i Ringhed, han mærker det ikke; **22** ikkun hans eget Kød volder Smerte, ikkun hans egen Sjæl volder Sorg.

15 Saa tog Temaniten Elifaz til Orde og sagde: **2** Mon Vismand svarer med Mundsvejr og fylder sit Indre med Østenvind **3** for at hævde sin Ret med gavnløs Tale, med Ord, som intet baader? **4** Desuden nedbryder du Gudsfrygt og krænker den Stilhed, som tilkommer Gud. **5** Din Skyld oplærer din Mund, du vælger de listiges Sprog. **6** Din Mund domfælder dig, ikke jeg, dine Læber vidner imod dig! **7** Var du den første, der fødtes, kom du til Verden, før Højene var? **8** Mon du lytted til, da Gud holdt Raad, og mon du rev Visdommen til dig? **9** Hvad ved du, som vi ikke ved, hvad forstaar du, som vi ikke kender? **10** Ogsaa vi har en gammel iblandt os, en Olding, hvis

Dage er fler end din Faders! **11** Er Guds Trøst dig for lidt, det Ord, han mildelig talede til dig? **12** Hvi river dit Hjerte dig hen, hvi ruller dit Øje vildt? **13** Thi du vender din Harme mod Gud og udstøder Ord af din Mund. **14** Hvor kan et Menneske være rent, en kvindefødt have Ret? **15** End ikke sine Hellige tror han, og Himlen er ikke ren i hans Øjne, **16** hvad da den stygge, den onde, Manden, der drikker Uret som Vand! **17** Jeg vil sige dig noget, hør mig, jeg fortæller, hvad jeg har set, **18** hvad vise Mænd har forkyndt, deres Fædre ikke dulgt, **19** dem alene var Landet givet, ingen fremmed færdedes blandt dem: **20** Den gudløse ængstes hele sit Liv, de stakkede Aar, en Voldsmand lever; **21** Rædselslyde fylder hans Ører, midt under Fred er Hærgeren over ham; **22** han undkommer ikke fra Mørket, opsparet er han for Sværdet, **23** udset til Føde for Gribbe, han ved, at han staar for Fald; **24** Mørkets Dag vil skræmme ham. Trængsel og Angst overvælde ham som en Konge, rustet til Strid. **25** Thi Haanden rakte han ud mod Gud og bød den Almægtige Trods, **26** stormed haardnakket mod ham med sine tykke, buede Skjolde. **27** Thi han dækked sit Ansigt med Fedt og samlede Huld paa sin Lænd. **28** tog Bolig i Byer, der øde laa hen, i Huse, man ikke maa bo i, bestemt til at ligge i Grus. **29** Han bliver ej rig, hans Velstand forgaar, til Jorden bøjer sig ikke hans Aks; **30** han undkommer ikke fra Mørket. Solglød udtørrer hans Spire, hans Blomst rives bort af Vinden. **31** Han stole ikke paa Tomhed — han farer vild — thi Tomhed skal være hans Løn! **32** I Utide visner hans Stamme, hans Palmegren skal ikke

grønnes; **33** han ryster som Ranken sin Drue af og kaster
som Olietræet sin Blomst. **34** Thi vanhelliges Samfund er
goldt, og Ild fortærer Bestikkelsens Telte; **35** svangre med
Kvide, føder de Uret, og deres Moderskød fostrer Svig!

16 Saa tog Job til Orde og svarede: **2** Nok har jeg hørt af
sligt, besværlige Trøstere er I til Hobe! **3** Faar Mundsvejret
aldrig Ende? Hvad ægged dig dog til at svare? **4** Ogsaa
jeg kunde tale som I, hvis I kun var i mit Sted, føje mine
Ord imod jer og ryste paa Hovedet ad jer, **5** styrke jer
med min Mund, ej spare paa ynksomme Ord! **6** Taler jeg,
mildnes min Smerte ikke og om jeg tier, hvad Lindring
faar jeg? **7** Dog nu har han udtømt min Kraft, du har
ødelagt hele min Kreds; **8** at du greb mig, gælder som
Vidnesbyrd mod mig, min Magerhed vidner imod mig.
9 Hans Vrede river og slider i mig, han skærer Tænder
imod mig. Fjenderne hvæsser Blikket imod mig, **10** de
opspiler Gabet imod mig, slaar mig med Haan paa Kind
og flokkes til Hobe omkring mig; **11** Gud gav mig hen
i Niddingers Vold, i gudløses Hænder kasted han mig.
12 Jeg leved i Fred, saa knuste han mig, han greb mig i
Nakken og sønderslog mig; han stilled mig op som Skive,
13 hans Pile flyver omkring mig, han borer i Nyrerne
uden Skaansel, udgyder min Galde paa Jorden; **14** Revne
paa Revne slaar han mig, stormer som Kriger imod mig.
15 Over min Hud har jeg syet Sæk og boret mit Horn i
Støvet; **16** mit Ansigt er rødt af Graad, mine Øjenlaag
hyllet i Mørke, **17** skønt der ikke er Vold i min Haand,
og skønt min Bøn er ren! **18** Dølg ikke, Jord, mit Blod,
mit Skrig komme ikke til Hvile! **19** Alt nu er mit Vidne i

Himlen, min Talsmand er i det høje; **20** gid min Ven lod sig finde! Mit Øje vender sig med Taarer til Gud, **21** at han skifter Ret mellem Manden og Gud, mellem Mennesket og hans Ven! **22** Thi talte er de kommende Aar, jeg skal ud paa en Færd, jeg ej vender hjem fra.

17 Brudt er min Aand, mine Dage slukt, og Gravene venter mig; **2** visselig, Spot er min Del, og bittert er, hvad mit Øje maa skue. **3** Stil Sikkerhed for mig hos dig! Hvem anden giver mig Haandslag? **4** Thi du lukked deres Hjerte for Indsigt, derfor vil du ikke ophøje dem; **5** den, der forraader Venner til Plyndring, hans Sønners Øjne hentæres. **6** Til Mundheld har du gjort mig for Folk, jeg er blevet et Jærtegn for dem; **7** mit Øje er sløvet af Kvide, som Skygger er mine Lemmer til Hobe; **8** retsindige stivner af Rædsel ved sligt, over vanhellig harmes den skyldfri, **9** men den retfærdige holder sin Vej, en renhaandet vokser i Kraft. **10** Men I, mød kun alle frem igen, en Vismand finder jeg ikke iblandt jer! **11** Mine Dage stunder mod Døden, brudt er mit Hjertes Ønsker; **12** Natten gør jeg til Dag, Lyset for mig er Mørke; **13** vil jeg haabe, faar jeg dog Bolig i Døden, jeg reder i Mørket mit Leje, **(Sheol h7585)** **14** Graven kalder jeg Fader, Forraadnelsen Moder og Søster. **15** Hvor er da vel mit Haab, og hvo kan øjne min Lykke? **16** Mon de vil følge mig ned i Dødsriget, skal sammen vi synke i Støvet? **(Sheol h7585)**

18 Saa tog Sjuhiten Bildad til Orde og sagde: **2** Saa gør dog en Ende paa dine Ord, kom til Fornuft og lad os tale! **3** Hvi skal vi regnes for Kvæg og staa som umælende

i dine Øjne? **4** Du, som i Vrede sønderslider din Sjæl,
skal for din Skyld Jorden blive øde og Klippen flyttes
fra sit Sted? **5** Nej, den gudløses Lys bliver slukt, hans
Ildslue giver ej Lys; **6** Lyset i hans Telt gaar ud, og hans
Lampe slukkes for ham; **7** hans kraftige Skridt bliver
korte, han falder for eget Raad; **8** thi hans Fod drives
ind i Nettet, paa Fletværk vandrer han frem, **9** Fælden
griber om Hælen, Garnet holder ham fast; **10** Snaren
er skjult i Jorden for ham og Saksen paa hans Sti; **11**
Rædsler skræmmer ham alle Vegne og kyser ham Skridt
for Skridt: **12** Ulykken hungrer efter ham, Undergang
lurer paa hans Fald: **13** Dødens førstefødte æder hans
Lemmer, æder hans Legemes Lemmer; **14** han rives bort
fra sit Telt, sin Fortrøstning; den styrer hans Skridt til
Rædslernes Konge; **15** i hans Telt har Undergang hjemme,
Svovl strøs ud paa hans Bolig; **16** nedentil tørrer hans
Rødder, oventil visner hans Grene; **17** hans Minde svinder
fra Jord, paa Gaden nævnes ikke hans Navn; **18** man
støder ham ud fra Lys i Mørket og driver ham bort fra
Jorderig; **19** i sit Folk har han ikke Afkom og Æt, i hans
Hjem er der ingen tilbage; **20** de i Vester stivner ved
hans Skæbnedag, de i Øst bliver slagne af Rædsel. **21** Ja,
saaledes gaar det den lovløses Bolig, dens Hjem, der ej
kender Gud!

19 Saa tog Job til Orde og svarede: **2** Hvor længe vil I
krænke min Sjæl og slaa mig sønder med Ord? **3** I haaner
mig nu for tiende Gang, mishandler mig uden Skam. **4**
Har jeg da virkelig fejlet, hænger der Fejl ved mig? **5** Eller
gør I jer store imod mig og revser mig ved at smæde? **6**

Saa vid da, at Gud har bøjet min Ret, omspændt mig med sit Net. **7** Se, jeg skriger: Vold! men faar ikke Svar, raaber om Hjælp, der er ingen Ret. **8** Han spærred min Vej, jeg kom ikke frem, han hylled mine Stier i Mørke; **9** han klædte mig af for min Ære, berøved mit Hoved Kronen, **10** brød mig ned overalt, saa jeg maa bort, oprykked mit Haab som Træet; **11** hans Vrede blussede mod mig, han regner mig for sin Fjende; **12** samlede rykker hans Flokke frem og bryder sig Vej imod mig, de lejrer sig om mit Telt. **13** Mine Brødre har fjernet sig fra mig, Venner er fremmede for mig, **14** mine nærmeste og Kendinge holder sig fra mig, de, der er i mit Hus, har glemt mig; **15** mine Piger regner mig for en fremmed, vildfremmed er jeg i deres Øjne; **16** ej svarer min Træl, naar jeg kalder, jeg maa trygle ham med min Mund; **17** ved min Aande væmmes min Hustru, mine egne Brødre er jeg en Stank; **18** selv Drenge agter mig ringe, naar jeg rejser mig, taler de mod mig; **19** Standsfæller væmmes til Hobe ved mig, de, jeg elskede, vender sig mod mig. **20** Benene hænger fast ved min Hud, med Kødet i Tænderne slap jeg bort. **21** Naade, mine Venner, Naade, thi Guds Haand har rørt mig! **22** Hvi forfølger og I mig som Gud og mættes ej af mit Kød? **23** Ak, gid mine Ord blev skrevet op, blev tegnet op i en Bog, **24** med Griffel af Jern, med Bly indristet i Klippen for evigt! **25** Men jeg ved, at min Løser lever, over Støvet vil en Forsvarer staa frem. **26** Naar min sønderslidte Hud er borte, skal jeg ud fra mit Kød skue Gud, **27** hvem jeg skal se paa min Side; ham skal mine Øjne se, ingen fremmed! Mine Nyrer forgaar i mit Indre! **28** Naar I siger: »Hor vi

skal forfølge ham, Sagens Rod vil vi udfinde hos ham!«
29 saa tag jer i Vare for Sværdet; thi Vrede rammer de
lovløse, at I skal kende, der kommer en Dom!

20 Saa tog Na'amatiten Zofar til Orde og sagde: **2** Derfor
bruser Tankerne i mig, og derfor stormer det i mig;
3 til min Skam maa jeg høre paa Tugt, faar tankeløst
Mundsvejr til Svar! **4** Ved du da ikke fra Arilds Tid, fra
Tiden, da Mennesket sattes paa Jorden, **5** at gudløses
Jubel er kort og vanhelliges Glæde stakket? **6** Steg end
hans Hovmod til Himlen, raged hans Hoved i Sky, **7** som
sit Skarn forgaar han for evigt, de, der saa ham, siger:
»Hvor er han?« **8** Han flyr som en Drøm, man finder ham
ikke, som et Nattesyn jages han bort; **9** Øjet, der saa ham,
ser ham ej mer, hans Sted faar ham aldrig at se igen.
10 Hans Sønner bejler til ringes Yndest, hans Hænder
maa give hans Gods tilbage. **11** Hans Ben var fulde af
Ungdomskraft, men den lægger sig med ham i Støvet. **12**
Er det onde end sødt i hans Mund, naar han gemmer
det under sin Tunge, **13** sparer paa det og slipper det
ikke, holder det fast til sin Gane, **14** saa bliver dog Maden
i hans Indre til Slangegift inden i ham; **15** Godset, han
slugte, maa han spy ud, Gud driver det ud af hans Bug, **16**
han indsuger Slangernes Gift, og Øgleungen slaar ham
ihjel; **17** han skuer ej Strømme af Olie, Bække af Honning
og Fløde; **18** han maa af med sin Vinding, svælger den ej,
faar ingen Glæde af tilbyttet Gods. **19** Thi han knuste
de ringe og lod dem ligge, ranede Huse, han ej havde
bygget. **20** Thi han har ingen Hjælp af sin Rigdom, trods
sine Skatte reddes han ikke; **21** ingen gik fri for hans

Glubskhed, derfor varer hans Lykke ikke; **22** midt i sin Overflod har han det trangt, al Slags Nød kommer over ham. **23** For at fylde hans Bug sender Gud sin Vredes Glød imod ham, lader sin Harme regne paa ham. **24** Flyr han for Brynje af Jern, saa gennemborer ham Kobberbuen; **25** en Kniv kommer ud af hans Ryg, et lynende Staal af hans Galde; over ham falder Rædsler, **26** idel Mørke er opsparet til ham; Ild, der ej blæses op, fortærer ham, æder Levningen i hans Telt. **27** Himlen bringer hans Brøde for Lyset, og Jorden rejser sig mod ham. **28** Hans Huses Vinding maa bort, rives bort paa Guds Vredes Dag. **29** Slig er den gudløses Lod fra Gud og Lønnen fra Gud for hans Brøde!

21 Saa tog Job til Orde og svarede: **2** Hør dog, hør mine Ord, lad det være Trøsten, I giver! **3** Find jer nu i, at jeg taler, siden kan I jo haane! **4** Gælder min Klage Mennesker? Hvi skulde jeg ej være utaalmodig? **5** Vend jer til mig og stivn af Rædsel, læg Haand paa Mund! **6** Jeg gruer, naar jeg tænker derpaa, mit Legeme gribes af Skælven: **7** De gudløse, hvorfor lever de, bliver gamle, ja vokser i Kraft? **8** Deres Æt har de blivende hos sig, deres Afkom for deres Øjne; **9** deres Huse er sikre mod Rædsler, Guds Svøbe rammer dem ikke; **10** ej springer deres Tyr forgæves, Koen kælver, den kaster ikke; **11** de slipper deres Drenge ud som Faar, deres Børneflok boltrer sig ret; **12** de synger til Pauke og Citer, er glade til Fløjtens Toner; **13** de lever deres Dage i Lykke og synker med Fred i Dødsriget, **(Sheol h7585)** **14** skønt de siger til Gud: »Gaa fra os, at kende dine Veje er ikke vor Lyst!

15 Den Almægtige? Hvad han? Skal vi tjene ham? Hvad
Gavn at banke paa hos ham?« **16** Er ej deres Lykke i deres
Haand og gudløses Raad ham fjernt? **17** Naar gaar de
gudløses Lampe ud og naar kommer Ulykken over dem?
Naar deler han Loddet ud i sin Vrede, **18** saa de bliver
som Straa for Vinden, som Avner, Storm fører bort? **19**
Gemmer Gud hans Ulykkeslod til hans Børn? Ham selv
gengælde han, saa han mærker det, **20** lad ham selv faa
sit Vanheld at se, den Almægtiges Vrede at drikke! **21**
Thi hvad bryder han sig siden om sit Hus, naar hans
Maaneders Tal er udrundet? **22** Kan man vel tage Gud i
Skole, ham, som dømmer de højeste Væsner? **23** En dør
jo paa Lykkens Tinde, helt tryg og saa helt uden Sorger:
24 hans Spande er fulde af Mælk, hans Knogler af saftig
Marv; **25** med bitter Sjæl dør en anden og har aldrig nydt
nogen Lykke; **26** de lægger sig begge i Jorden, og begge
dækkes af Orme! **27** Se, jeg kender saa vel eders Tanker og
de Rænker, I spinder imod mig, **28** naar I siger: »Hvor er
Stormandens Hus og det Telt, hvor de gudløse bor?« **29**
Har I aldrig spurgt de berejste og godkendt deres Beviser:
30 Den onde skaanes paa Ulykkens Dag og frelses paa
Vredens Dag. **31** Hvem foreholder ham vel hans Færd,
gengælder ham, hvad han gør? **32** Til Graven bæres han
hen, ved hans Gravhøj holdes der Vagt; **33** i Dalbunden
hviler han sødt, Alverden følger saa efter, en Flok uden
Tal gik forud for ham. **34** Hvor tom er den Trøst, som I
giver! Eders Svar — kun Svig er tilbage!

22 Saa tog Temaniten Elifaz til Orde og sagde: **2** Gavner
et Menneske Gud? Nej, den kloge gavner sig selv. **3** Har

den Almægtige godt af din Retfærd, Vinding af, at din Vandel er ret? **4** Revser han dig for din Gudsfrygt? Eller gaar han i Rette med dig derfor? **5** Er ikke din Ondskab stor og din Brøde uden Ende? **6** Thi du pantede Brødre uden Grund, trak Klæderne af de nøgne, **7** gav ikke den trætte Vand at drikke og nægted den sultne Brød. **8** Den mægtige — hans var Landet, den hædrede boede der. **9** Du lod Enker gaa tomhændet bort, knuste de faderløses Arme. **10** Derfor var der Snarer omkring dig, og Rædsel ængsted dig brat. **11** Dit Lys blev Mørke, du kan ej se, og Strømme af Vand gaar over dig! **12** Er Gud ej i højen Himmel? Se Stjernernes Tinde, hvor højt de staar! **13** Dog siger du: »Hvad ved Gud, holder han Dom bag sorten Sky? **14** Skyerne skjuler ham, saa han ej ser, paa Himlens Runding gaar han!« **15** Vil du følge Fortidens Sti, som Urettens Mænd betraadte, **16** de, som i Utide reves bort, hvis Grundvold flød bort som en Strøm, **17** som sagde til Gud: »Gaa fra os! Hvad kan den Almægtige gøre os?« **18** Og han havde dog fyldt deres Huse med godt. Men de gudløses Raad er ham fjernt. **19** De retfærdige saa det og glædede sig, den uskyldige spottede dem: **20** For vist, vore Fjender forgik, og Ild fortæred de sidste af dem. **21** Bliv Ven med ham og hold Fred, derved vil der times dig Lykke; **22** tag dog mod Lærdom af ham og læg dig hans Ord paa Sinde! **23** Vender du ydmygt om til den Almægtige, fjerner du Uretten fra dit Telt, **24** kaster du Guldet paa Jorden, Ofirguldet blandt Bækkenes Sten, **25** saa den Almægtige bliver dit Guld, hans Lov dit Sølv, **26** ja, da skal du fryde dig over den Almægtige og løfte dit

Aasyn til Gud. **27** Beder du til ham, hører han dig, indfri kan du, hvad du har lovet; **28** hvad du sætter dig for, det lykkes, det lysner paa dine Veje; **29** thi stolte, hovmodige ydmyger han, men hjælper den, der slaar Øjnene ned; **30** han frelser uskyldig Mand; det sker ved hans Hænders Renhed!

23 Saa tog Job til Orde og svarede: **2** Ogsaa i Dag er der Trods i min Klage, tungt ligger hans Haand paa mit Suk! **3** Ak, vidste jeg Vej til at finde ham, kunde jeg naa hans Trone! **4** Da vilde jeg udrede Sagen for ham og fylde min Mund med Beviser, **5** vide, hvad Svar han gav mig, skønne, hvad han sagde til mig! **6** Mon han da satte sin Almagt imod mig? Nej, visselig agted han paa mig; **7** da gik en oprigtig i Rette med ham, og jeg bjærged for evigt min Ret. **8** Men gaar jeg mod Øst, da er han der ikke, mod Vest, jeg mærker ej til ham; **9** jeg søger i Nord og ser ham ikke, drejer mod Syd og øjner ham ej. **10** Thi han kender min Vej og min Vandel, som Guld gaar jeg frem af hans Prøve. **11** Min Fod har holdt fast ved hans Spor, hans Vej har jeg fulgt, veg ikke derfra, **12** fra hans Læbers Bud er jeg ikke veget, hans Ord har jeg gemt i mit Bryst. **13** Men han gjorde sit Valg, hvem hindrer ham Han udfører, hvad hans Sjæl attraar. **14** Thi han fuldbyrder, hvad han bestemte, og af sligt har han meget for. **15** Derfor forfærdes jeg for ham og gruer ved Tanken om ham. **16** Ja, Gud har nedbrudt mit Mod, forfærdet mig har den Almægtige; **17** thi jeg gaar til i Mørket, mit Aasyn dækkes af Mulm.

24 Hvorfor har ej den Almægtige opsparet Tider, hvi
faar de, som kender ham, ikke hans Dage at se? **2** De
onde flytter Markskel, ranede Hjorde har de paa Græs. **3**
faderløses Æsel fører de bort, tager Enkens Okse som
Borgen: **4** de trænger de fattige af Vejen. Landets arme
maa alle skjule sig. **5** Som vilde Æsler i Ørkenen gaar de
ud til deres Gerning søgende efter Næring; Steppen er
Brød for Børnene. **6** De høster paa Marken om Natten,
i Rigmandens Vingaard sanker de efter. **7** Om Natten
ligger de nøgne, uden Klæder, uden Tæppe i Kulden. **8** De
vædes af Bjergenes Regnskyl, klamrer sig af Mangel paa
Ly til Klippen. **9** — Man river den faderløse fra Brystet,
tager den armes Barn som Borgen. — **10** Nøgne vandrer
de, uden Klæder, sultne bærer de Neg; **11** mellem Murene
presser de Olie, de træder Persen og tørster. **12** De drives
fra By og Hus, og Børnenes Hunger skriger. Men Gud, han
ænser ej vrangt. **13** Andre hører til Lysets Fjender, de
kender ikke hans Veje og holder sig ej paa hans Stier: **14**
Før det lysner, staar Morderen op, han myrder arm og
fattig; om Natten sniger Tyven sig om; **15** Horkarlens Øje
lurer paa Skumring, han tænker: »Intet Øje kan se mig!«
og skjuler sit Ansigt under en Maske. **16** I Mørke bryder
de ind i Huse, de lukker sig inde om Dagen, thi ingen af
dem vil vide af Lys. **17** For dem er Mørket Morgen, thi
de er kendt med Mørkets Rædsler. **18** Over Vandfladen
jages han hen, hans Arvelod i Landet forbandes, han
færdes ikke paa Vejen til Vingaarden. **19** Som Tørke og
Hede tager Snevand, saa Dødsriget dem, der har syndet.
(Sheol h7585) **20** Han er glemt paa sin Hjemstavns Torv,

hans Storhed kommes ej mer i Hu, Uretten knækkes som Træet. **21** Han var ond mod den golde, der ikke fødte, mod Enken gjorde han ikke vel; **22** dem, det gik skævt, rev han bort i sin Vælde. Han staar op og er ikke tryg paa sit Liv, **23** han styrtes uden Haab og Støtte, og paa hans Veje er idel Nød. **24** Hans Storhed er stakket, saa er han ej mer, han bøjes og skrumper ind som Melde og skæres af som Aksenes Top. **25** Og hvis ikke — hvo gør mig til Løgner, hvo gør mine Ord til intet?

25 Saa tog Sjuhiten Bildad til Orde og sagde: **2** Hos ham er der Vælde og Rædsel, han skaber Fred i sin høje Bolig. **3** Er der mon Tal paa hans Skarer? Mod hvem staar ikke hans Baghold op? **4** Hvor kan en Mand have Ret imod Gud, hvor kan en kvindefødt være ren? **5** Selv Maanen er ikke klar i hans Øjne og Stjernerne ikke rene, **6** endsige en Mand, det Kryb, et Menneskebarn, den Orm!

26 Saa tog Job til Orde og svarede: **2** Hvor har du dog hjulpet ham, den afmægtige, støttet den kraftløse Arm! **3** Hvor har du dog raadet ham, den uvise, kundgjort en Fylde af Visdom! **4** Hvem hjalp dig med at faa Ordene frem, hvis Aand mon der talte af dig? **5** Skyggerne skælver af Angst, de, som bor under Vandene; **6** blottet er Dødsriget for ham, Afgrunden uden Dække. **(Sheol h7585)** **7** Han udspænder Norden over det tomme, ophænger Jorden paa intet; **8** Vandet binder han i sine Skyer, og Skylaget brister ikke derunder; **9** han fæstner sin Trones Hjørner og breder sit Skylag derover; **10** han drog en Kreds over Vandene, der, hvor Lys og Mørke skilles. **11** Himlens Støtter vakler, de gribes af Angst ved hans

Trusel; **12** med Vælde bragte han Havet til Ro og knuste
Rahab med Kløgt; **13** ved hans Aande klarede Himlen op
hans Haand gennembored den flygtende Slange. **14** Se,
det er kun Omridset af hans Vej, hvad hører vi andet end
Hvisken? Hans Vældes Torden, hvo fatter vel den?

27 Job vedblev at fremsætte sit Tankesprog: **2** Saa sandt
Gud lever, som satte min Ret til Side, den Almægtige,
som gjorde mig mod i Hu: **3** Saa længe jeg drager Aande
og har Guds Aande i Næsen, **4** skal mine Læber ej tale
Uret, min Tunge ej fare med Svig! **5** Langt være det fra
mig at give jer Ret; til jeg udaander, opgiver jeg ikke min
Uskyld. **6** Jeg hævder min Ret, jeg slipper den ikke, ingen
af mine Dage piner mit Sind. **7** Som den gudløse gaa
det min Fjende, min Modstander som den lovløse! **8** Thi
hvad er den vanhelliges Haab, naar Gud bortskærer og
kræver hans Sjæl? **9** Hører mon Gud hans Skrig, naar
Angst kommer over ham? **10** Mon han kan fryde sig
over den Almægtige, føjer han ham, naar han paakalder
ham? **11** Jeg vil lære jer om Guds Haand, den Almægtiges
Tanker dølger jeg ikke; **12** se, selv har I alle set det, hvi
har I saa tomme Tanker? **13** Det er den gudløses Lod fra
Gud, Arven, som Voldsmænd faar fra den Almægtige:
14 Vokser hans Sønner, er det for Sværdet, hans Afkom
mættes ikke med Brød; **15** de øvrige bringer Pesten i
Graven, deres Enker kan ej holde Klage over dem. **16**
Opdynger han Sølv som Støv og samler sig Klæder som
Ler — **17** han samler, men den retfærdige klæder sig i
dem, og Sølvet arver den skyldfri; **18** han bygger sit Hus
som en Edderkops, som Hytten, en Vogter gør sig; **19** han

lægger sig rig, men for sidste Gang, han slaar Øjnene op, og er det ej mer; **20** Rædsler naar ham som Vande, ved Nat river Stormen ham bort; **21** løftet af Østenstorm farer han bort, den fejer ham væk fra hans Sted. **22** Skaanselsløst skyder han paa ham, i Hast maa han fly fra hans Haand; **23** man klapper i Hænderne mod ham og piber ham bort fra hans Sted!

28 Sølvet har jo sit Leje, som renses, sit Sted, **2** Jern hentes op af Jorden, og Sten smeltes om til Kobber. **3** Paa Mørket gør man en Ende og ransager indtil de dybeste Kroge Mørkets og Mulmets Sten; **4** man bryder en Skakt under Foden, og glemte, foruden Fodfæste, hænger de svævende fjernt fra Mennesker. **5** Af Jorden fremvokser Brød, imedens dens Indre omvæltes som af Ild; **6** i Stenen der sidder Safiren, og der er Guldstøv i den. **7** Stien derhen er Rovfuglen ukendt, Falkens Øje udspejder den ikke; **8** den trædes ikke af stolte Vilddyr, Løven skrider ej frem ad den. **9** Paa Flinten lægger man Haand og omvælter Bjerge fra Roden; **10** i Klipperne hugger man Gange, alskens Klenodier skuer Øjet; **11** man tilstopper Strømmenes Kilder og bringer det skjulte for Lyset. **12** Men Visdommen — hvor mon den findes, og hvor er Indsigtens Sted? **13** Mennesket kender ikke dens Vej, den findes ej i de levendes Land; **14** Dybet siger: »I mig er den ikke!« Havet: »Ej heller hos mig!« **15** Man faar den ej for det fineste Guld, for Sølv kan den ikke købes, **16** den opvejes ikke med Ofirguld, med kostelig Sjoham eller Safir; **17** Guld og Glar kan ej maale sig med den, den faas ej i Bytte for gyldne Kar, **18** Krystal og Koraller ikke at

nævne. At eje Visdom er mere end Perler, **19** Ætiopiens
Topas kan ej maale sig med den, den opvejes ej med det
rene Guld. **20** Men Visdommen — hvor mon den kommer
fra, og hvor er Indsigtens Sted? **21** Den er dulgt for alt
levendes Øje og skjult for Himmelens Fugle; **22** Afgrund
og Død maa sige: »Vi hørte kun tale derom.« **23** Gud er
kendt med dens Vej, han ved, hvor den har sit Sted; **24** thi
han skuer til Jordens Ender, alt under Himmelen ser han.
25 Dengang han fastsatte Vindens Vægt og maalte Vandet
med Maal, **26** da han satte en Lov for Regnen, afmærked
Tordenskyen dens Vej, **27** da skued og mønstred han den,
han stilled den op og ransaged den. **28** Men til Mennesket
sagde han: »Se, HERRENS Frygt, det er Visdom, at sky det
onde er Indsigt.«

29 Og Job vedblev at fremsætte sit Tankesprog: **2** Ak,
havde jeg det som tilforn, som dengang Gud tog sig af
mig, **3** da hans Lampe lyste over mit Hoved, og jeg ved
hans Lys vandt frem i Mørke, **4** som i mine modne Aar, da
Guds Fortrolighed var over mit Telt, **5** da den Almægtige
end var hos mig og mine Drenge var om mig, **6** da mine
Fødder vaded i Fløde, og Olie strømmede, hvor jeg stod, **7**
da jeg gik ud til Byens Port og rejste mit Sæde paa Torvet.
8 Naar Ungdommen saa mig, gemte den sig, Oldinge
rejste sig op og stod, **9** Høvdinger standsed i Talen og
lagde Haand paa Mund, **10** Stormænds Røst forstummed,
deres Tunge klæbed til Ganen; **11** Øret hørte og priste
mig lykkelig, Øjet saa og tilkendte mig Ære. **12** Thi jeg
redded den arme, der skreg om Hjælp, den faderløse, der
savned en Hjælper; **13** den, det gik skævt, velsignede mig,

jeg frydede Enkens Hjerte; **14** jeg klædte mig i Retfærd,
og den i mig, i Ret som Kappe og Hovedbind. **15** Jeg var
den blindes Øje, jeg var den lammes Fod; **16** jeg var de
fattiges Fader, udreded den mig ukendtes Sag; **17** den
lovløses Tænder brød jeg, rev Byttet ud af hans Gab.
18 Saa tænkte jeg da: »Jeg skal dø i min Rede, leve saa
længe som Føniksfuglen; **19** min Rod kan Vand komme
til, Duggen har Nattely i mine Grene; **20** min Ære er altid
ny, min Bue er altid ung i min Haand!« **21** Mig hørte
de paa og bied, var tavse, mens jeg gav Raad; **22** ingen
tog Ordet, naar jeg havde talt, mine Ord faldt kvægende
paa dem; **23** de bied paa mig som paa Regn, spærred
Munden op efter Vaarregn. **24** Mistrøstige smilte jeg til,
mit Aasyns Lys fik de ej til at svinde. **25** Vejen valgte jeg
for dem og sad som Høvding, troned som Konge blandt
Hærmænd, som den, der gav sørgende Trøst.

30 Nu derimod ler de ad mig, Folk, der er yngre end
jeg, hvis Fædre jeg fandt for ringe at sætte iblandt mine
Hyrdehunde. **2** Og hvad skulde jeg med deres Hænders
Kraft? Deres Ungdomskraft har de mistet, **3** tørrede
hen af Trang og Sult. De afgnaver Ørk og Ødemark **4** og
plukker Melde ved Krattet, Gyvelrødder er deres Brød. **5**
Fra Samfundet drives de bort, som ad Tyve raabes der
efter dem. **6** De bor i Kløfter, fulde af Rædsler, i Jordens og
Klippernes Huler. **7** De brøler imellem Buske, i Tornekrat
kommer de sammen, **8** en dum og navnløs Æt, de joges
med Hug af Lande. **9** Men nu er jeg Haansang for dem,
jeg er dem et Samtaleemne; **10** de afskyr mig, holder sig
fra mig, nægter sig ikke af spytte ad mig. **11** Thi han

løste min Buestreng, ydmyged mig, og foran mig kasted de Tøjlerne af. **12** Til højre rejser sig Ynglen, Fødderne slaar de fra mig, bygger sig Ulykkesveje imod mig; **13** min Sti har de opbrudt, de hjælper med til mit Fald, og ingen hindrer dem i det; **14** de kommer som gennem et gabende Murbrud, vælter sig frem under Ruiner, **15** Rædsler har vendt sig imod mig; min Værdighed joges bort som af Storm, min Lykke svandt som en Sky. **16** Min Sjæl opløser sig i mig; Elendigheds Dage har ramt mig: **17** Natten borer i mine Knogler, aldrig blunder de nagende Smerter. **18** Med vældig Kraft vanskabes mit Kød, det hænger om mig, som var det min Kjortel. **19** Han kasted mig ud i Dynd, jeg er blevet som Støv og Aske. **20** Jeg skriger til dig, du svarer mig ikke, du staar der og ænser mig ikke; **21** grum er du blevet imod mig, forfølger mig med din vældige Haand. **22** Du løfter og vejrer mig hen i Stormen, og dens Brusen gennemryster mig; **23** thi jeg ved, du fører mig hjem til Døden, til det Hus, hvor alt levende samles. **24** Dog, mon den druknende ej rækker Haanden ud og raaber om Hjælp, naar han gaar under? **25** Mon ikke jeg græder over den, som havde det haardt, sørgede ikke min Sjæl for den fattiges Skyld? **26** Jeg biede paa Lykke, men Ulykke kom, jeg haabed paa Lys, men Mørke kom; **27** ustandseligt koger det i mig, Elendigheds Dage traf mig; **28** trøstesløs gaar jeg i Sorg, i Forsamlingen rejser jeg mig og raaber; **29** Sjakalernes Broder blev jeg, Strudsenes Fælle. **30** Min Hud er sort, falder af, mine Knogler brænder af Hede; **31** min Citer er blevet til Sorg, min Fløjte til hulkende Graad!

31 Jeg sluttede en Pagt med mit Øje om ikke at se paa
en Jomfru; **2** hvad var ellers min Lod fra Gud hist oppe,
den Arv, den Almægtige gav fra det høje? **3** Har ikke den
lovløse Vanheld i Vente, Udaadsmændene Modgang? **4**
Ser han ej mine Veje og tæller alle mine Skridt? **5** Har jeg
holdt til med Løgn, og hasted min Fod til Svig — **6** paa
Rettens Vægtskaal veje han mig, saa Gud kan kende min
Uskyld — **7** er mit Skridt bøjet af fra Vejen, og har mit
Hjerte fulgt mine Øjne, hang noget ved mine Hænder,
8 da gid jeg maa saa og en anden fortære, og hvad jeg
planted, oprykkes med Rode! **9** Blev jeg en Daare paa
Grund af en Kvinde, og har jeg luret ved Næstens Dør, **10**
saa dreje min Hustru Kværn for en anden, og andre bøje
sig over hende! **11** Thi sligt var Skændselsdaad, Brøde, der
drages for Retten, **12** ja, Ild, der æder til Afgrunden og
sætter hele min Høst i Brand! **13** Har jeg ringeagtet min
Træls og min Trælkvindes Ret, naar de trættede med mig,
14 hvad skulde jeg da gøre, naar Gud stod op, hvad skulde
jeg svare, naar han saa efter? **15** Har ikke min Skaber
skabt ham i Moders Skød, har en og samme ej dannet os
begge i Moders Liv? **16** Har jeg afslaaet ringes Ønske,
ladet Enkens Øjne vansmægte, **17** var jeg ene om at spise
mit Brød, har den faderløse ej spist deraf — **18** nej, fra
Barnsben fostred jeg ham som en Fader, jeg ledede hende
fra min Moders Skød. **19** Har jeg set en Stakkel blottet
for Klæder, en fattig savne et Tæppe — **20** visselig nej,
hans Hofter velsigned mig, naar han varmed sig i Uld af
mine Lam. **21** Har jeg løftet min Baand mod en faderløs,
fordi jeg var vis paa Medhold i Retten, **22** saa falde min

Skulder fra Nakken, saa rykkes min Arm af Led! **23** Thi Guds Rædsel var kommet over mig, og naar han rejste sig, magted jeg intet! **24** Har jeg slaaet min Lid til Guld, kaldt det rene Guld min Fortrøstning, **25** var det min Glæde, at Rigdommen voksed, og at min Haand fik sanket saa meget, **26** saa jeg, hvorledes Sollyset straaled, eller den herligt skridende Maane, **27** og lod mit Hjerte sig daare i Løn, saa jeg hylded dem med Kys paa min Haand — **28** ogsaa det var Brøde, der drages for Retten, thi da fornægted jeg Gud hist oppe. **29** Var min Avindsmands Fald min Glæd jubled jeg, naar han ramtes af Vanheld — **30** nej, jeg tillod ikke min Gane at synde, saa jeg bandende kræved hans Sjæl. **31** Har min Husfælle ej maattet sige: »Hvem mættedes ej af Kød fra hans Bord« — **32** nej, den fremmede laa ej ude om Natten, jeg aabned min Dør for Vandringsmænd. **33** Har jeg skjult mine Synder, som Mennesker gør, saa jeg dulgte min Brøde i Brystet **34** af Frygt for den store Hob, af Angst for Stamfrænders Ringeagt, saa jeg blev inden Døre i Stilhed! — **35** Ak, var der dog en, der hørte paa mig! Her er mit Bomærke — lad den Almægtige svare! Havde jeg blot min Modparts Indlæg! **36** Sandelig, tog jeg det paa min Skulder, kransed mit Hoved dermed som en Krone, **37** svared ham for hvert eneste Skridt og mødte ham som en Fyrste. **38** Har min Mark maattet skrige over mig og alle Furerne græde, **39** har jeg tæret dens Kraft uden Vederlag, udslukt dens Ejeres Liv, **40** saa gro der Tjørn for Hvede og Ukrudt i Stedet for Byg! Her ender Jobs Ord.

32 Da nu hine tre Mænd ikke mere svarede Job, fordi
han var retfærdig i sine egne Øjne, **2** blussede Vreden
op i Buziten Elihu, Barak'els Søn, af Rams Slægt. Paa
Job vrededes han, fordi han gjorde sig retfærdigere end
Gud, **3** og paa hans tre Venner, fordi de ikke fandt noget
Svar og dog dømte Job skyldig. **4** Elihu havde ventet, saa
længe de talte med Job, fordi de var ældre end han; **5**
men da han saa, at de tre Mænd intet havde at svare,
blussede hans Vrede op; **6** og Buziten Elihu, Barak'els
Søn, tog til Orde og sagde: Ung af Dage er jeg, og I er
gamle Mænd, derfor holdt jeg mig tilbage, angst for at
meddele eder min Viden; **7** jeg tænkte: »Lad Alderen tale
og Aarenes Mængde kundgøre Visdom!« **8** Dog Aanden,
den er i Mennesket, og den Almægtiges Aande giver dem
Indsigt; **9** de gamle er ikke altid de kloge, Oldinge ved
ej altid, hvad Ret er; **10** derfor siger jeg: Hør mig, lad
ogsaa mig komme frem med min Viden! **11** Jeg biede
paa, at I skulde tale, lyttede efter forstandige Ord, at I
skulde finde de rette Ord; **12** jeg agtede nøje paa eder;
men ingen af eder gendrev Job og gav Svar paa hans Ord.
13 Sig nu ikke: »Vi stødte paa Visdom, Gud maa fælde
ham, ikke et Menneske!« **14** Mod mig har han ikke rettet
sin Tale, og med eders Ord vil jeg ikke svare ham. **15** De
blev bange, svarer ej mer, for dem slap Ordene op. **16**
Skal jeg tøve, fordi de tier og staar der uden at svare et
Ord? **17** Ogsaa jeg vil svare min Del, ogsaa jeg vil frem
med min Viden! **18** Thi jeg er fuld af Ord, Aanden i mit
Bryst trænger paa; **19** som tilbundet Vin er mit Bryst,
som nyfyldte Vinsække nær ved at sprænges; **20** tale vil

jeg for at faa Luft, aabne mine Læber og svare. **21** Forskel
gør jeg ikke og smigrer ikke for nogen; **22** thi at smigre
bruger jeg ikke, snart rev min Skaber mig ellers bort!
33 Men hør nu Job, paa min Tale og lyt til alle mine
Ord! **2** Se, jeg har aabnet min Mund, min Tunge taler
i Ganen; **3** mine Ord er talt af oprigtigt Hjerte, mine
Læber fører lutret Tale. **4** Guds Aand har skabt mig,
den Almægtiges Aande har givet mig Liv. **5** Svar mig,
i Fald du kan, rust dig imod mig, mød frem! **6** Se, jeg
er din Lige for Gud, ogsaa jeg er taget af Ler; **7** Rædsel
for mig skal ikke skræmme dig, min Haand skal ej ligge
tyngende paa dig. **8** Dog, det har du sagt i mit Paahør,
jeg hørte saa lydende Ord: **9** »Jeg er ren og uden Brøde,
lydeløs, uden Skyld; **10** men han søger Paaskud imod mig,
regner mig for sin Fjende; **11** han lægger mine Fødder i
Blokken, vogter paa alle mine Veje.« **12** Se, der har du
Uret, det er mit Svar, thi Gud er større end Mennesket.
13 Hvorfor tvistes du med ham, fordi han ej svarer paa
dine Ord? **14** Thi paa een Maade taler Gud, ja paa to, men
man ænser det ikke: **15** I Drømme, i natligt Syn, naar
Dvale falder paa Mennesker, naar de slumrende hviler
paa Lejet; **16** da aabner han Menneskers Øre, gør dem
angst med Skræmmebilleder **17** for at faa Mennesket bort
fra Uret og udrydde Hovmod af Manden, **18** holde hans
Sjæl fra Graven, hans Liv fra Vaabendød. **19** Eller han
revses med Smerter paa Lejet, uafbrudt staar der Kamp i
hans Ben; **20** Livet i ham væmmes ved Brød og hans Sjæl
ved lækker Mad; **21** hans Kød svinder hen, saa det ikke
ses, hans Knogler, som før ikke saas, bliver blottet; **22**

hans Sjæl kommer Graven nær, hans Liv de dræbende Magter. **23** Hvis da en Engel er paa hans Side, een blandt de tusind Talsmænd, som varsler Mennesket Tugt, **24** og den viser ham Naade og siger: »Fri ham fra at synke i Graven, Løsepenge har jeg faaet!« **25** da svulmer hans Legem af Friskhed, han oplever atter sin Ungdom. **26** Han beder til Gud, og han er ham naadig, han skuer med Jubel hans Aasyn, fortæller Mennesker om sin Frelse. **27** Han synger det ud for Folk: »Jeg synded og krænkede Retten og fik dog ej Løn som forskyldt! **28** Han har friet min Sjæl fra at fare i Grav, mit Liv ser Lyset med Lyst!« **29** Se, alle disse Ting gør Gud to Gange, ja tre med Mennesket **30** for at redde hans Sjæl fra Graven, saa han skuer Livets Lys! **31** Lyt til og hør mig, Job, ti stille, saa jeg kan tale! **32** Har du noget at sige, saa svar mig, tal, thi gerne gav jeg dig Ret; **33** hvis ikke, saa høre du paa mig, ti stille, at jeg kan lære dig Visdom!

34 Og Elihu tog til Orde og sagde: **2** Hør mine Ord, I vise, I forstandige Mænd, laan mig Øre! **3** Thi Øret prøver Ord, som Ganen smager paa Mad; **4** lad os udgranske, hvad der er Ret, med hinanden skønne, hvad der er godt! **5** Job sagde jo: »Jeg er retfærdig, min Ret har Gud sat til Side; **6** min Ret til Trods skal jeg være en Løgner? Skønt brødefri er jeg saaret til Døden!« **7** Er der mon Mage til Job? Han drikker Spot som Vand, **8** søger Selskab med Udaadsmænd og Omgang med gudløse Folk! **9** Thi han sagde: »Det baader ikke en Mand, at han har Venskab med Gud!« **10** Derfor, I kloge, hør mig: Det være langt fra Gud af synde, fra den Almægtige at gøre ondt; **11** nej, han

gengælder Menneskets Gerning, handler med Manden efter hans Færd; **12** Gud forbryder sig visselig ej, den Almægtige bøjer ej Retten! **13** Hvo gav ham Tilsyn med Jorden, hvo vogter, mon hele Verden? **14** Drog han sin Aand tilbage og tog sin Aande til sig igen, **15** da udaanded Kødet til Hobe, og atter blev Mennesket Støv! **16** Har du Forstand, saa hør derpaa, laan Øre til mine Ord! **17** Mon en, der hadede Ret, kunde styre? Dømmer du ham, den Retfærdige, Vældige? **18** Han, som kan sige til Kongen: »Din Usling!« og »Nidding, som du er!« til Stormænd, **19** som ikke gør Forskel til Fordel for Fyrster ej heller foretrækker rig for ringe, thi de er alle hans Hænders Værk. **20** Brat maa de dø, endda midt om Natten; de store slaar han til, og borte er de, de vældige fjernes uden Menneskehaand. **21** Thi Menneskets Veje er ham for Øje, han skuer alle dets Skridt; **22** der er intet Mørke og intet Mulm, som Udaadsmænd kan gemme sig i. **23** Thi Mennesket sættes der ingen Frist til at møde i Retten for Gud; **24** han knuser de vældige uden Forhør og sætter andre i Stedet. **25** Jeg hævder derfor: Han ved deres Gerninger, og ved Nattetide styrter han dem; **26** for deres Gudløshed slaas de sønder, for alles Øjne tugter han dem, **27** fordi de veg bort fra ham og ikke regned hans Veje det mindste, **28** saa de voldte, at ringe raabte til ham, og han maatte høre de armes Skrig. **29** Tier han stille, hvo vil dømme ham? Skjuler han sit Aasyn, hvo vil laste ham? Over Folk og Mennesker vaager han dog, **30** for at ikke en vanhellig skal herske, en af dem, der er Folkets Snarer. **31** Siger da en til Gud: »Fejlet har jeg, men synder ej mer, **32**

jeg ser det, lær du mig; har jeg gjort Uret, jeg gør det ej mer!« **33** skal han da gøre Gengæld, fordi du vil det, fordi du indvender noget? Ja du, ikke jeg, skal afgøre det, saa sig da nu, hvad du ved! **34** Kloge Folk vil sige til mig som og vise Mænd, der hører mig: **35** »Job taler ikke med Indsigt, hans Ord er uoverlagte! **36** Gid Job uden Ophør maa prøves, fordi han svarer som slette Folk! **37** Thi han dynger Synd paa Synd, han optræder hovent iblandt os og fremfører mange Ord imod Gud!«

35 Og Elihu tog til Orde og sagde: **2** Holder du det for Ret, og kalder du det din Ret for Gud, **3** at du siger: »Hvad baader det mig, hvad hjælper det mig, at jeg ikke synder?« **4** Jeg vil give dig Svar og tillige med dig dine Venner: **5** Løft dit Blik imod Himlen og se, læg Mærke til Skyerne, hvor højt de, er over dig! **6** Hvis du synder, hvad skader du ham? Er din Brøde svar, hvad gør det da ham? **7** Er du retfærdig, hvad gavner du ham, hvad mon han faar af din Haand? **8** Du Menneske, dig vedkommer din Gudløshed, dig, et Menneskebarn, din Retfærd! **9** Man skriger over den megen Vold, raaber om Hjælp mod de mægtiges Arm, **10** men siger ej: »Hvor er Gud, vor Skaber, som giver Lovsang om Natten, **11** lærer os mer end Jordens Dyr, gør os vise fremfor Himlens Fugle?« **12** Der raaber man, uden at han giver Svar, over de ondes Hovmod; **13** til visse, Gud hører ej tomme Ord, den Almægtige ænser dem ikke, **14** endsige din Paastand om ikke at se ham! Vær stille for hans Aasyn og bi paa ham! **15** Men nu, da hans Vrede ej bringer Straf og han

ikke bekymrer sig stort om Synd, **16** saa oplader Job sin Mund med Tant, uden Indsigt taler han store Ord.

36 Og videre sagde Elihu: **2** Bi nu lidt, jeg har noget at sige dig, thi end har jeg Ord til Forsvar for Gud. **3** Jeg vil hente min Viden langvejsfra og skaffe min Skaber Ret; **4** thi for vist, mine Ord er ikke Opspind, en Mand med fuldkommen Indsigt har du for dig. **5** Se, Gud forkaster det stive Sind, **6** den gudløse holder han ikke i Live; de arme lader han faa deres Ret, **7** fra retfærdige vender han ikke sit Blik, men giver dem Plads for stedse hos Konger paa Tronen i Højhed. **8** Og hvis de bindes i Lænker, fanges i Nødens Baand, **9** saa viser han dem deres Gerning, deres Synder, at de hovmodede sig, **10** aabner deres Øre for Tugt og byder dem vende sig bort fra det onde. **11** Hvis de saa hører og bøjer sig, da ender de deres Dage i Lykke, i liflig Fryd deres Aar. **12** Men hører de ikke, falder de for Sværd og opgiver Aanden i Uforstand. **13** Men vanhellige Hjerter forbitres; naar han binder dem, raaber de ikke om Hjælp; **14** i Ungdommen dør deres Sjæl, deres Liv faar Mandsskøgers Lod. **15** Den elendige frelser han ved hans Elende og aabner hans Øre ved Trængsel. **16** Men dig har Medgangen lokket, du var i Fred for Ulykkens Gab; ingen Trængsel indjog dig Skræk, fuldt var dit Bord af fede Retter. **17** Den gudløses som kom til fulde over dig, hans retfærdige Dom greb dig fat. **18** Lad dig ikke lokke af Vrede til Spot eller Bødens Storhed lede dig vild! **19** Kan vel dit Skrig gøre Ende paa Nøden, eller det at du opbyder al din Kraft? **20** Ej maa du længes efter Natten, som opskræmmer Folkeslag der, hvor de er; **21** va'r dig

og vend dig ikke til Uret, saa du foretrækker ondt for at
lide. **22** Se, ophøjet er Gud i sin Vælde, hvo er en Lærer
som han? **23** Hvo foreskrev ham hans Vej, og hvo turde
sige: »Du gjorde Uret!« **24** Se til at ophøje hans Værk,
som Mennesker priser i Sang! **25** Alle Mennesker ser det
med Fryd, skønt dødelige skuer det kun fra det fjerne. **26**
Se, Gud er ophøjet, kan ikke ransages, Tal paa hans Aar
kan ikke findes. **27** Thi Draaber drager han ud af Havet, i
hans Taage siver de ned som Regn, **28** og Skyerne lader
den strømme og dryppe paa mange Folk. **29** Hvo fatter
mon Skyernes Vidder eller hans Boligs Bulder? **30** Se, han
breder sin Taage om sig og skjuler Havets Rødder; **31** Thi
dermed nærer han Folkene, giver dem Brød i Overflod;
32 han hyller sine Hænder i Lys og sender det ud imod
Maalet; **33** hans Torden melder hans Komme, selv Kvæget
melder hans Optræk.

37 Ja, derover skælver mit Hjerte, bævende skifter det
Sted! **2** Lyt dog til hans bragende Røst, til Drønet, der
gaar fra hans Mund! **3** Han slipper det løs under hele
Himlen, sit Lys til Jordens Ender; **4** efter det brøler hans
Røst, med Højhed brager hans Torden; han sparer ikke
paa Lyn, imedens hans Stemme høres. **5** Underfuldt lyder
Guds Tordenrøst, han øver Vælde, vi fatter det ej. **6** Thi
han siger til Sneen: »Fald ned paa Jorden!« til Byger og
Regnskyl: »Bliv stærke!« **7** For alle Mennesker sætter
han Segl, at de dødelige alle maa kende hans Gerning.
8 De vilde Dyr søger Ly og holder sig i deres Huler: **9**
Fra Kammeret kommer der Storm, fra Nordens Stjerner
Kulde. **10** Ved Guds Aande bliver der Is, Vandfladen

lægges i Fængsel. **11** Saa fylder han Skyen med Væde,
Skylaget spreder hans Lys; **12** det farer hid og did og
bugter sig efter hans Tanke og udfører alt, hvad han
byder, paa hele den vide Jord, **13** hvad enten han slynger
det ud som Svøbe, eller han sender det for at velsigne.
14 Job du maa lytte hertil, træd frem og mærk dig Guds
Underværker! **15** Fatter du, hvorledes Gud kan magte
dem og lade Lys straale frem fra sin Sky? **16** Fatter du
Skyernes Svæven, den Alvises Underværker? **17** Du, hvis
Klæder ophedes, naar Jorden døser ved Søndenvind?
18 Hvælver du Himlen sammen med ham, fast som det
støbte Spejl? **19** Lær mig, hvad vi skal sige ham! Intet kan
vi faa frem for Mørke. **20** Meldes det ham, at jeg taler?
Siger en Mand, at han er fra Samling? **21** Og nu: Man ser
ej Lyset, skygget af mørke Skyer, men et Vejr farer hen
og renser Himlen, **22** fra Norden kommer en Lysning.
Over Gud er der frygtelig Højhed, **23** og den Almægtige
finder vi ikke. Almægtig og rig paa Retfærd bøjer han
ikke Retten; **24** derfor frygter Mennesker ham, men af
selv kloge ænser han ingen.

38 Saa svarede HERREN Job ud fra Stormvejret og sagde:
2 Hvem fordunkler mit Raad med Ord, som er uden
Mening? **3** Omgjord som en Mand dine Lænder, jeg
vil spørge, og du skal lære mig! **4** Hvor var du, da jeg
grundede Jorden? Sig frem, om du har nogen Indsigt! **5**
Hvem bestemte dens Maal — du kender det jo — hvem
spændte Maalesnor ud derover? **6** Hvorpaa blev dens
Støtter sænket, hvem lagde dens Hjørnesten, **7** mens
Morgenstjernerne jubled til Hobe, og alle Gudssønner

raabte af Glæde? **8** Hvem stængte for Havet med Porte,
dengang det brusende udgik af Moders Skød, **9** dengang
jeg gav det Skyen til Klædning og Taagemulm til Svøb, **10**
dengang jeg brød det en Grænse og indsatte Portslaa og
Døre **11** og sagde: »Hertil og ikke længer! Her standse dine
stolte Vover!« **12** Har du nogen Sinde kaldt Morgenen
frem, ladet Morgenrøden vide sit Sted, **13** saa den greb
om Jordens Flige og gudløse rystedes bort, **14** saa den
dannedes til som Ler under Segl, fik Farve, som var den
en Klædning? **15** De gudløses Lys toges fra dem, den
løftede Arm blev knust. **16** Har du mon været ved Havets
Kilder, har du mon vandret paa Dybets Bund? **17** Mon
Dødens Porte har vist sig for dig, skued du Mulmets
Porte? **18** Saa du ud over Jordens Vidder? Sig frem, om
du ved, hvor stor den er! **19** Hvor er Vejen til Lysets
Bolig, og hvor har Mørket mon hjemme, **20** saa du kunde
hente det til dets Rige og bringe det hen paa Vej til dets
Bolig? **21** Du ved det, du blev jo født dengang, dine Dages
Tal er jo stort! **22** Har du været, hvor Sneen gemmes,
og skuet, hvor Hagelen vogtes, **23** den, jeg gemmer til
Trængselens Tid, til Kampens og Krigens Dag? **24** Hvor er
Vejen did, hvor Lyset deler sig, hvor Østenvinden spreder
sig ud over Jorden? **25** Hvem aabnede Regnen en Rende
og Tordenens Lyn en Vej **26** for at væde folketomt Land,
Ørkenen, hvor ingen bor, **27** for at kvæge Øde og Ødemark
og fremkalde Urter i Ørkenen? **28** Har Regnen mon en
Fader, hvem avlede Duggens Draaber? **29** Af hvilket Skød
kom Isen vel frem, hvem fødte mon Himlens Rim? **30**
Vandet størkner som Sten, Dybets Flade trækker sig

sammen. **31** Knytter du Syvstjernens Baand, kan du løse
Orions Lænker? **32** Lader du Aftenstjernen gaa op i Tide,
leder du Bjørnen med Unger? **33** Kender du Himmelens
Love, fastsætter du dens Magt over Jorden? **34** Kan du
løfte Røsten til Sky, saa Vandskyl adlyder dig? **35** Sender
du Lynene ud, saa de gaar, og svarer de dig: »Her er vi!«
36 Hvem lagde Visdom i sorte Skyer, hvem gav Luftsynet
Kløgt? **37** Hvem er saa viis, at han tæller Skyerne, hvem
hælder Himmelens Vandsække om, **38** naar Jorden ligger
i Ælte, og Leret klumper sig sammen? **39** Jager du Rov til
Løvinden, stiller du Ungløvers Hunger, **40** naar de dukker
sig i deres Huler; ligger paa Lur i Krat? **41** Hvem skaffer
Ravnen Æde, naar Ungerne skriger til Gud og flakker om
uden Føde?

39 Kender du Tiden, da Stengeden føder, tager du Vare
paa Hindenes Veer, **2** tæller du mon deres Drægtigheds
Maaneder, kender du Tiden, de føder? **3** De lægger sig
ned og føder og kaster Kuldet, **4** Ungerne trives, gror til i
det frie, løber bort og kommer ej til dem igen. **5** Hvem
slap Vildæslet løs, hvem løste mon Steppeæslets Reb, **6**
som jeg gav Ørkenen til Hjem, den salte Steppe til Bolig?
7 Det ler ad Byens Larm og hører ej Driverens Skælden; **8**
det ransager Bjerge, der har det sin Græsgang, det leder
hvert Græsstraa op. **9** Er Vildoksen villig at trælle for
dig, vil den staa ved din Krybbe om Natten? **10** Binder
du Reb om dens Hals, pløjer den Furerne efter dig? **11**
Stoler du paa dens store Kræfter; overlader du den din
Høst? **12** Tror du, den kommer tilbage og samler din
Sæd paa Loen? **13** Mon Strudsens Vinge er lam, eller

mangler den Dækfjer og Dun, **14** siden den betror sine Æg
til Jorden og lader dem varmes i Sandet, **15** tænker ej
paa, at en Fod kan knuse dem, Vildtet paa Marken træde
dem sønder? **16** Haard ved Ungerne er den, som var de ej
dens; spildt er dens Møje, det ængster den ikke. **17** Thi
Gud lod den glemme Visdom og gav den ej Del i Indsigt.
18 Naar Skytterne kommer, farer den bort, den ler ad
Hest og Rytter. **19** Giver du Hesten Styrke, klæder dens
Hals med Manke **20** og lærer den Græshoppens Spring?
Dens stolte Prusten indgyder Rædsel. **21** Den skraber
muntert i Dalen, gaar Brynjen væligt i Møde; **22** den ler
ad Rædselen, frygter ikke og viger ikke for Sværdet; **23**
Koggeret klirrer over den, Spydet og Køllen blinker; **24**
den sluger Vejen med gungrende Vildskab, den tøjler sig
ikke, naar Hornet lyder; **25** et Stød i Hornet, straks siger
den: Huj! Den vejrer Kamp i det fjerne, Kampskrig og
Førernes Raab. **26** Skyldes det Indsigt hos dig, at Falken
svinger sig op og breder sin Vinge mod Sønden? **27**
Skyldes det Bud fra dig, at Ørnen flyver højt og bygger
sin højtsatte Rede? **28** Den bygger og bor paa Klipper, paa
Klippens Tinde og Borg; **29** den spejder derfra efter Æde,
viden om skuer dens Øjne. **30** Ungerne svælger i Blod;
hvor Valen findes, der er den!

40 Og HERREN svarede Job og sagde: **2** Vil den trættekære
tvistes med den Almægtige? Han, som revser Gud, han
svare herpaa! **3** Da svarede Job HERREN og sagde: Se, jeg
er ringe, hvad skal jeg svare? **4** Jeg lægger min Haand paa
min Mund! Een Gang har jeg talt, gentager det ikke, to
Gange, men gør det ej mer! **6** Da svarede HERREN Job ud

fra Stormvejret og sagde: **7** Omgjord som en Mand dine Lænder, jeg vil spørge, og du skal lære mig! **8** Mon du vil gøre min Ret til intet, dømme mig, for at du selv kan faa Ret? **9** Har du en Arm som Gud, kan du tordne med Brag som han? **10** Smyk dig med Højhed og Storhed, klæd dig i Glans og Herlighed! **11** Udgyd din Vredes Strømme, slaa de stolte ned med et Blik, **12** bøj med et Blik de stolte og knus paa Stedet de gudløse, **13** skjul dem i Støvet til Hobe og lænk deres Aasyn i Skjulet! **14** Saa vil jeg ogsaa love dig for Sejren, din højre har vundet. **15** Se Nilhesten! Den har jeg skabt saavel som dig. Som Oksen æder den Græs. **16** Se, hvilken Kraft i Lænderne og hvilken Styrke i Bugens Muskler! **17** Halen holder den stiv som en Ceder, Bovens Sener er flettet sammen; **18** dens Knogler er Rør af, Kobber, Benene i den som Stænger af Jern. **19** Den er Guds ypperste Skabning, skabt til at herske over de andre; **20** thi Foder til den bærer Bjergene, hvor Markens Vildt har Legeplads. **21** Den lægger sig hen under Lotusbuske, i Skjul af Siv og Rør; **22** Lotusbuskene giver den Tag og Skygge, Bækkens Pile yder den Hegn. **23** Den taber ej Modet, naar Jordan stiger, er rolig, om Strømmen end svulmer mod dens Gab. **24** Hvem kan gribe den i dens Tænder og trække Reb igennem dens Snude?

41 Kan du trække Krokodillen op med Krog og binde dens Tunge med Snøre? **2** Kan du mon stikke et Siv i dens Snude, bore en Krog igennem dens Kæber? **3** Mon den vil trygle dig længe og give dig gode Ord? **4** Mon den vil indgaa en Pagt med dig, saa du faar den til Træl for evigt? **5** Han du mon lege med den som en Fugl og tøjre den for

dine Pigebørn? **6** Falbyder Fiskerlauget den og stykker den ud mellem Sælgerne? **7** Mon du kan spække dens Hud med Kroge og med Harpuner dens Hoved? **8** Læg dog engang din Haand paa den! Du vil huske den Kamp og gør det ej mer. **9** Det Haab vilde blive til Skamme, alene ved Synet laa du der. **10** Ingen drister sig til at tirre den, hvem holder Stand imod den? **11** Hvem møder den og slipper fra det hvem under hele Himlen? **12** Jeg tier ej om dens Lemmer, hvor stærk den er, hvor smukt den er skabt. **13** Hvem har trukket dens Klædning af, trængt ind i dens dobbelte Panser? **14** Hvem har aabnet dens Ansigts Døre? Rundt om dens Tænder er Rædsel. **15** Dens Ryg er Reder af Skjolde, dens Bryst er et Segl af Sten; **16** de sidder tæt ved hverandre, Luft kommer ikke ind derimellem; **17** de hænger fast ved hverandre, uadskilleligt griber de ind i hverandre. **18** Dens Nysen fremkalder straalende Lys, som Morgenrødens Øjenlaag er dens Øjne. **19** Ud af dens Gab farer Fakler, Ildgnister spruder der frem. **20** Em staar ud af dens Næsebor som af en ophedet, kogende Kedel. **21** Dens Aande tænder som glødende Kul, Luer staar ud af dens Gab. **22** Styrken bor paa dens Hals, og Angsten hopper foran den. **23** Tæt sidder Kødets Knuder, som støbt til Kroppen; de rokkes ikke; **24** fast som Sten er dens Hjerte støbt, fast som den nederste Møllesten. **25** Naar den rejser sig, gyser Helte, fra Sans og Samling gaar de af Skræk. **26** Angriberens Sværd holder ikke Stand, ej Kastevaaben, Spyd eller Pil. **27** Jern regner den kun for Halm og Kobber for trøsket Træ; **28** Buens Søn slaar den ikke paa Flugt, Slyngens Sten

bliver Straa for den, **29** Stridskøllen regnes for Rør, den
ler ad det svirrende Spyd. **30** Paa Bugen er der skarpe
Rande, dens Spor i Dyndet er som Tærskeslædens; **31**
Dybet faar den i Kog som en Gryde, en Salvekedel gør
den af Floden; **32** bag den er der en lysende Sti, Dybet
synes som Sølverhaar. **33** Dens Lige findes ikke paa Jord,
den er skabt til ikke at frygte. **34** Alt, hvad højt er, ræddes
for den, den er Konge over alle stolte Dyr.

42 Saa svarede Job HERREN og sagde: **2** Jeg ved, at du
magter alt, for dig er intet umuligt! **3** »Hvem fordunkler
mit Raad med Ord, som er uden Indsigt?« Derfor: jeg talte
uden Forstand om noget, som var mig for underfuldt,
og som jeg ej kendte til. **4** Hør dog, og jeg vil tale, jeg
vil spørge, og du skal lære mig! **5** Jeg havde kun hørt et
Rygte om dig, men nu har mit Øje set dig; **6** jeg tager
det derfor tilbage og angrer i Støv og Aske! **7** Men efter
at HERREN havde talet disse Ord til Job, sagde han til
Temaniten Elifaz: »Min Vrede er blusset op mod dig og
dine to Venner, fordi I ikke talte rettelig om mig som min
Tjener Job! **8** Tag eder derfor syv Tyre og syv Vædre og
gaa til min Tjener Job og bring et Brændoffer for eder. Og
min Tjener Job skal gaa i Forbøn for eder, thi ham vil
jeg bønhøre, saa jeg ikke gør en Ulykke paa eder, fordi I
ikke talte rettelig om mig som min Tjener Job!« **9** Saa
gik Temaniten Elifaz, Sjuhiten Bildad og Na'amatiten
Zofar hen og gjorde, som HERREN havde sagt, og HERREN
bønhørte Job. **10** Og HERREN vendte Jobs Skæbne, da
han gik i Forbøn for sine Venner; og HERREN gav Job
alt, hvad han havde ejet, tvefold igen. **11** Saa kom alle

hans Brødre og Søstre og alle, der kendte ham tilforn, og holdt Maaltid med ham i hans Hus, og de viste ham deres Medfølelse og trøstede ham over al den Ulykke, HERREN havde bragt over ham, og de gav ham hver en Kesita og en Guldring. **12** Og HERREN velsignede Jobs sidste Tid mere end hans første. Han fik 14 000 Stykker Smaakvæg, og 1000 Aseninder. **13** Og han fik syv Sønner og tre Døtre, **14** og han kaldte den ene Jemima, den anden Kezia og den tredje Keren-Happuk. **15** Saa smukke Kvinder som Jobs Døtre fandtes ingensteds paa Jorden; og deres Fader gav dem Arv imellem deres Brødre: **16** Siden levede Job 140 Aar og saa sine Børn og Børnebørn, fire Slægtled. **17** Saa døde Job gammel og mæt af Dage.

Salme

1 Salig den Mand, som ikke gaar efter gudløses Raad,
staar paa Synderes Vej eller sidder i Spotteres Lag, **2**
men har Lyst til HERRENS Lov, og som grunder paa hans
Lov baade Dag og Nat. **3** Han er som et Træ, der, plantet
ved Bække, bærer sin Frugt til rette Tid, og Bladene
visner ikke: Alt, hvad han gør, faar han Lykke til. **4** De
gudløse derimod er som Avner, Vinden bortvejrer. **5**
Derfor bestaar de gudløse ikke i Dommen og Syndere ej i
retfærdiges Menighed. **6** Thi HERREN kender retfærdiges
Vej, men gudløses Vej brydes af.

2 Hvorfor fnyser Hedninger, hvi pønser Folkefærd paa,
hvad faafængt er? **2** Jordens Konger rejser sig, Fyrster
samles til Raad mod HERREN og mod hans Salvede: **3**
»Lad os sprænge deres Baand og kaste Rebene af os!« **4**
Han, som troner i Himlen, ler, Herren, han spotter dem. **5**
Saa taler han til dem i Vrede, forfærder dem i sin Harme:
6 »Jeg har dog indsat min Konge paa Zion, mit hellige
Bjerg!« **7** Jeg kundgør HERRENS Tilsagn. Han sagde til
mig: »Du er min Søn, jeg har født dig i Dag! **8** Bed mig, og
jeg giver dig Hedningefolk til Arv og den vide Jord i Eje;
9 med Jernspir skal du knuse dem og sønderslaa dem
som en Pottemagers Kar!« **10** Og nu, I Konger, vær kloge,
lad eder raade, I Jordens Dommere, **11** tjener HERREN i
Frygt, fryd jer med Bæven! **12** Kysser Sønnen, at ikke han
vredes og I forgaar! Snart blusser hans Vrede op. Salig
hver den, der lider paa ham!

3 En Salme af David, da han flygtede for sin Søn Absalom.
2 HERRE, hvor er mine Fjender mange! Mange er de, som

rejser sig mod mig, **3** mange, som siger om min Sjæl:
»Der er ingen Frelse for ham hos Gud!« (Sela) **4** Men,
HERRE, du er et Skjold for mig, min Ære og den, der
løfter mit Hoved. **5** Jeg raaber højlydt til HERREN, han
svarer mig fra sit hellige Bjerg. (Sela) **6** Jeg lagde mig og
sov ind, jeg vaagned, thi HERREN holder mig oppe. **7**
Jeg frygter ikke Titusinder af Folk, som trindt om lejrer
sig mod mig. **8** Rejs dig, HERRE, frels mig, min Gud, thi
alle mine Fjender slog du paa Kind, du brød de gudløses
Tænder! Hos HERREN er Frelsen; din Velsignelse over dit
Folk! (Sela)

4 Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Salme af David.
2 Svar, naar jeg raaber, min Retfærds Gud! I Trængsel
skaffede du mig Rum. Vær naadig og hør min Bøn! **3** Hvor
længe, I Mænd, skal min Ære skændes? Hvor længe vil I
elske Tomhed, søge Løgn? (Sela) **4** Vid dog, at HERREN er
mig underfuldt god; naar jeg paakalder HERREN, hører
han mig. **5** Vredes kun, men forsynd eder ikke, tænk efter
paa eders Leje og ti! (Sela) **6** Bring rette Ofre og stol paa
HERREN! **7** Mange siger: »Hvo bringer os Lykke?« Opløft
paa os dit Aasyns Lys! **8** HERRE, du skænked mit Hjerte
en Glæde, større end deres, da Korn og Most flød over. I
Fred gaar jeg til Hvile og slumrer straks, thi, HERRE, du
lader mig bo alene i Tryghed.

5 Til Sangmesteren. El-hannehilot. En Salme af David. **2**
HERRE, lyt til mit Ord og agt paa mit suk, **3** laan Øre til
mit Nødraab, min Konge og Gud, thi jeg beder til dig! **4**
Aarle hører du, HERRE, min Røst, aarle bringer jeg dig
min Sag og spejder. **5** Thi du er ikke en Gud, der ynder

Ugudelighed, den onde kan ikke gæste dig, **6** for dig skal Daarer ej træde frem, du hader hver Udaadsmand, **7** tilintetgør dem, der farer med Løgn; en blodstænkt, svigefuld Mand er HERREN en Afsky. **8** Men jeg kan gaa ind i dit Hus af din store Naade og vendt mod dit hellige Tempel bøje mig i din Frygt. **9** Saa led mig for mine Fjenders Skyld i din Retfærd, HERRE, jævn din Vej for mit Ansigt! **10** Thi blottet for Sandhed er deres Mund, deres Hjerte en Afgrund, Struben en aaben Grav, deres Tunge er glat. **11** Døm dem, o Gud, lad dem falde for egne Rænker, bortstød dem for deres Synders Mængde, de trodser jo dig. **12** Lad alle glædes, som lider paa dig, evindelig frydes, skærm dem, som elsker dit Navn, lad dem juble i dig! Thi du velsigner den retfærdige, HERRE, du dækker ham med Naade som Skjold.

6 Til Sangmesteren. Med Strengespil. Efter den ottende. En Salme af David. **2** HERRE, revs mig ej i din Vrede, tugt mig ej i din Harme, **3** vær mig naadig, HERRE, jeg sygner hen, mine Ledemod skælver, læg mig, HERRE! **4** Saare skælver min Sjæl; o HERRE, hvor længe endnu? **5** Vend tilbage, HERRE, og frels min Sjæl, hjælp mig dog for din Miskundheds Skyld! **(Sheol h7585)** **6** Thi i Døden kommes du ikke i Hu, i Dødsriget hvo vil takke dig der? **7** Jeg er saa træt af at sukke; jeg væder hver Nat mit Leje, bader med Taarer min Seng; **8** mit Øje hentæres af Sorg, sløves for alle mine Fjenders Skyld. **9** Vig fra mig, alle I Udaadsmænd, thi HERREN har hørt min Graad, **10** HERREN har hørt min Tryglen, min Bøn tager

HERREN imod. Beskæmmes skal alle mine Fjender og saare forfærdes, brat skal de vige med Skam.

7 En Sjiggajon af David, som han sang for HERREN i anledning af Benjaminiten Kusj's Ord. **2** HERRE min Gud, jeg lider paa dig, frels mig og fri mig fra hver min Forfølger, **3** at han ej som en Løve skal rive mig sønder, bortrive, uden at nogen befrier. **4** HERRE min Gud, har jeg handlet saa, er der Uret i mine Hænder, **5** har jeg voldet dem ondt, der holdt Fred med mig, uden Aarsag gjort mine Fjender Men, **6** saa forfølge og indhente Fjenden min Sjæl, han træde mit Liv til Jorden og kaste min Ære i Støvet. (Sela) **7** HERRE, staa op i din Vrede, rejs dig imod mine Fjenders Fnysen, vaagn op, min Gud, du sætte Retten! **8** Lad Folkeflokken samles om dig, tag Sæde over den hist i det høje! **9** HERREN dømmer Folkeslag. Mig dømme du, HERRE, efter min Retfærd og Uskyld! **10** Paa gudløses Ondskab gøre du Ende, støt den retfærdige, du, som prøver Hjerter og Nyrer, retfærdige Gud. **11** Mit Skjold er hos Gud, han frelser de oprigtige af Hjertet; **12** retfærdig som Dommer er Gud, en Gud, der hver Dag vredes. **13** Visselig hvæsser han atter sit Sværd, han spænder sin Bue og sigter; **14** men mod sig selv har han rettet de dræbende Vaaben, gjort sine Pile til brændende Pile. **15** Se, han undfanger Tomhed, svanger med Ulykke føder han Blændværk; **16** han grov en Grube, han huled den ud, men faldt i den Grav, han gjorde. **17** Ulykken falder ned paa hans Hoved, hans Uret rammer hans egen Isse. Jeg vil takke HERREN for hans Retfærd, lovsynge HERREN den Højestes Navn.

8 Til Sangmesteren. Al-haggittit. En Salme af David. **2** HERRE, vor Herre, hvor herligt er dit Navn paa den vide Jord, du, som bredte din Højhed ud over Himlen! **3** Af spædes og diendes Mund har du rejst dig et Værn for dine Modstanderes Skyld, for at bringe til Tavshed Fjende og Hævner. **4** Naar jeg ser din Himmel, dine Fingres Værk, Maanen og Stjernerne, som du skabte, **5** hvad er da et Menneske, at du kommer ham i Hu, et Menneskebarn, at du tager dig af ham? **6** Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med Ære og Herlighed kroned du ham; **7** du satte ham over dine Hænders Værk, alt lagde du under hans Fødder, **8** Smaakvæg og Okser til Hobe, ja, Markens vilde Dyr, **9** Himlens Fugle og Havets Fisk, alt, hvad der farer ad Havenes Stier. HERRE, vor Herre, hvor herligt er dit Navn paa den vide Jord!

9 Til Sangmesteren. Al-mut-labben. En Salme af David. **2** Jeg vil takke HERREN af hele mit Hjerte, kundgøre alle dine Undere, **3** glæde og fryde mig i dig, lovsynge dit Navn, du Højeste, **4** fordi mine Fjender veg, faldt og forgik for dit Aasyn. **5** Thi du hævded min Ret og min Sag, du sad paa Tronen som Retfærds Dommer. **6** Du trued ad Folkene, rydded de gudløse ud, deres Navn har du slettet for evigt. **7** Fjenden er borte, lagt øde for stedse, du omstyrted Byer, de mindes ej mer. **8** Men HERREN troner evindelig, han rejste sin Trone til Dom, **9** skal dømme Verden med Retfærd, fælde Dom over Folkefærd med Ret. **10** HERREN blev de fortryktes Tilflugt, en Tilflugt i Trængselstider; **11** og de stoler paa dig, de, som kender dit Navn, thi du svigted ej dem, der søgte dig, HERRE.

12 Lovsyng HERREN, der bor paa Zion, kundgør blandt Folkene, hvad han har gjort! **13** Thi han, der hævner Blodskyld, kom dem i Hu, han glemte ikke de armes Raab: **14** »HERRE, vær naadig, se, hvad jeg lider af Avindsmænd, du, som løfter mig op fra Dødens Porte, **15** at jeg kan kundgøre al din Pris, juble over din Frelse i Zions Datters Porte!« **16** Folkene sank i Graven, de grov, deres Fod blev hildet i Garnet, de satte. **17** HERREN blev aabenbar, holdt Dom, den gudløse hildedes i sine Hænders Gerning. — Higgajon (Sela) **(Sheol h7585)** **18** Til Dødsriget skal de gudløse fare, alle Folk, der ej kommer Gud i Hu. **19** Thi den fattige glemmes ikke for evigt, ej skuffes evindelig ydmyges Haab. **20** Rejs dig, HERRE, lad ikke Mennesker faa Magten, lad Folkene dømmes for dit Aasyn; HERRE, slaa dem med Rædsel, lad Folkene kende, at de er Mennesker! (Sela)

10 Hvorfor staar du saa fjernt, o Herre, hvi dølger du dig i Trængselstider? **2** Den gudløse jager i Hovmod den arme, fanger ham i de Rænker, han spinder; **3** thi den gudløse praler af sin Sjæls Attraa, den gridske forbander, ringeagter HERREN. **4** Den gudløse siger i Hovmod: »Han hjemsøger ej, der er ingen Gud«; det er alle hans Tanker. **5** Dog altid lykkes hans Vej, højt over ham gaar dine Domme; han blæser ad alle sine Fjender. **6** Han siger i Hjertet: »Jeg rokkes ej, kommer ikke i Nød fra Slægt til Slægt.« **7** Hans Mund er fuld af Banden og Svig og Vold, Fordærv og Uret er under hans Tunge; **8** han lægger sig paa Lur i Landsbyer, dræber i Løn den skyldfri, efter Staklen spejder hans Øjne; **9** han lurer i Skjul som Løve i

Krat, paa at fange den arme lurer han, han fanger den arme ind i sit Garn; **10** han dukker sig, sidder paa Spring, og Staklerne falder i hans Kløer. **11** Han siger i Hjertet: »Gud glemmer, han skjuler sit Aasyn; han ser det aldrig.« **12** Rejs dig, HERRE! Gud, løft din Haand, de arme glemme du ikke! **13** Hvorfor skal en gudløs spotte Gud, sige i Hjertet, du hjemsøger ikke? **14** Du skuer dog Møje og Kvide, ser det og tager det i din Haand; Staklen tyr hen til dig, du er den faderløses Hjælper. **15** Knus den ondes, den gudløses Arm, hjemsøg hans Gudløshed, saa den ej findes! **16** HERREN er Konge evigt og altid, Hedningerne er ryddet bort af hans Land; **17** du har hørt de ydmyges Ønske, HERRE, du styrker deres Hjerte, vender Øret til **18** for at skaffe fortrykte og faderløse Ret. Ikke skal dødelige mer øve Vold.

11 Til Sangmesteren. Af David. Jeg tager min Tilflugt til HERREN! Hvor kan I sige til min Sjæl: »Fly som en Fugl til Bjergene! **2** Thi se, de gudløse spænder Buen, lægger Pilen til Rette paa Strengen for i Mørke at ramme de oprigtige af Hjertet. **3** Naar selv Grundpillerne styrter, hvad gør den retfærdige da?« **4** HERREN er i sin hellige Hal, i Himlen er HERRENS Trone; paa Jorderig skuer hans Øjne ned, hans Blik ransager Menneskens Børn; **5** retfærdige og gudløse ransager HERREN; dem, der elsker Uret, hader hans Sjæl; **6** over gudløse sender han Regn af Gløder og Svovl, et Stormvejr er deres tilmaalte Bæger. **7** Thi retfærdig er HERREN, han elsker at øve Retfærd, de oprigtige skuer hans Aasyn!

12 Til Sangmesteren. Efter den ottende. En Salme af David. **2** HERRE, hjælp, thi de fromme er borte, svundet er Troskab blandt Menneskens Børn; **3** de taler Løgn, den ene til den anden, med svigefulde Læber og tvedelt Hjerte. **4** Hver svigefuld Læbe udrydde HERREN, den Tunge, der taler store Ord, **5** dem, som siger: »Vor Tunge gør os stærke, vore Læber er med os, hvo er vor Herre?« **6** »For armes Nød og fattiges Suk vil jeg nu staa op«, siger HERREN, »jeg frelser den, som man blæser ad.« **7** HERRENS Ord er rene Ord, det pure, syvfold lutrede Sølv. **8** HERRE, du vogter os, værner os evigt mod denne Slægt. De gudløse færdes frit overalt, naar Skarn ophøjes blandt Menneskens Børn.

13 Til Sangmesteren. En Salme af David. **2** Hvor længe vil du evigt glemme mig, Herre, hvor længe skjule dit Aasyn for mig? **3** Hvor længe skal jeg huse Sorg i min Sjæl, Kvide i Hjertet Dag og Nat? Hvor længe skal Fjenden ophøje sig over mig? **4** Se til og svar mig, HERRE min Gud, klar mine Øjne, saa jeg ej sover ind i Døden **5** og min Fjende skal sige: »Jeg overvandt ham!« mine Uvenner juble, fordi jeg vakler! **6** Dog stoler jeg fast paa din Miskundhed, lad mit Hjerte juble over din Frelse! Jeg vil synge for HERREN, thi han var mig god!

14 Til Sangmesteren. Af David. Daarerne siger i Hjertet: »Der er ingen Gud!« Slet og afskyeligt handler de, ingen gør godt. **2** HERREN skuer ned fra Himlen paa Menneskens Børn for at se, om der findes en forstandig, nogen, der søger Gud. **3** Afveget er alle, til Hobe fordærvet, ingen gør godt, end ikke een! **4** Er alle de Udaadsmænd da uden

Forstand, der æder mit Folk, som aad de Brød, og ikke paakalder HERREN? **5** Af Rædsel gribes de da, thi Gud er i de retfærdiges Slægt. **6** Gør kun den armes Raad til Skamme, HERREN er dog hans Tilflugt. **7** Ak, kom dog fra Zion Israels Frelse! Naar HERREN vender Folkets Skæbne, skal Jakob juble, Israel glædes!

15 En Salme af David. HERRE, hvo kan gæste dit Telt, hvo kan bo paa dit hellige Bjerg? **2** Den, som vandrer fuldkomment og øver Ret, taler Sandhed af sit Hjerte, **3** ikke bagtaler med sin Tunge, ikke volder sin Næste ondt og ej bringer Skam over Ven, **4** som agter den forkastede ringe, men ærer dem, der frygter HERREN, ej bryder Ed, han svor til egen Skade, **5** ej laaner Penge ud mod Aager og ej tager Gave mod skyldfri. Hvo saaledes gør, skal aldrig rokkes.

16 En Miktam af David. Vogt mig, Gud, thi jeg lider paa dig! **2** Jeg siger til HERREN: »Du er min Herre; jeg har ikke andet Gode end dig. **3** De hellige, som er i Landet, de er de herlige, hvem al min Hu staar til.« **4** Mange Kvaler rammer dem, som vælger en anden Gud; deres Blodofre vil jeg ikke udgyde, ej tage deres Navn i min Mund. **5** HERREN er min tilmaalte Del og mit Bæger. Du holder min Arvelod i Hævd. **6** Snorene faldt mig paa liflige Steder, ja, en dejlig Arvelod tilfaldt mig. **7** Jeg vil prise HERREN, der gav mig Raad, mine Nyrer maner mig, selv om Natten. **8** Jeg har altid HERREN for Øje, han er ved min højre, jeg rokkes ikke. **9** Derfor glædes mit Hjerte, min Ære jubler, endogsaa mit Kød skal bo i Tryghed. **10** Thi Dødsriget giver du ikke min Sjæl, lader ikke din

hellige skue Graven. **(Sheol h7585)** **11** Du lærer mig Livets Vej; man mættes af Glæde for dit Aasyn, Livsalighed er i din højre for evigt.

17 En Bøn af David. HERRE, hør en retfærdig Sag, lyt til min Klage, laan Øre til Bøn fra svigløse Læber! **2** Fra dig skal min Ret udgaa, thi hvad ret er, ser dine Øjne. **3** Prøv mit Hjerte, se efter om Natten, ransag mig, du finder ej Svig hos mig. **4** Ej synded min Mund, hvad end Mennesker gjorde; ved dine Læbers Ord vogted jeg mig for Voldsmænds Veje; **5** mine Skridt har holdt dine Spor, jeg vaklede ej paa min Gang. **6** Jeg raaber til dig, thi du svarer mig, Gud, bøj Øret til mig, hør paa mit Ord! **7** Vis dig underfuldt naadig, du Frelser for dem, der tyr til din højre for Fjender! **8** Vogt mig som Øjestenen, skjul mig i dine Vingers Skygge **9** for gudløse, der øver Vold imod mig, glubske Fjender, som omringer mig; **10** de har lukket deres Hjerte med Fedt, deres Mund fører Hovmodstale. **11** De omringer os, overalt hvor vi gaar, de sigter paa at slaa os til Jorden. **12** De er som den rovgridske Løve, den unge Løve, der ligger paa Lur. **13** Rejs dig, HERRE, træd ham i Møde, kast ham til Jorden, fri med dit Sværd min Sjæl fra den gudløses Vold, **14** fra Mændene, HERRE, med din Haand, fra dødelige Mænd — lad dem faa deres Del i levende Live! Fyld deres Bug med dit Forraad af Vrede, lad Børnene mættes dermed og efterlade deres Børn, hvad de levner! **15** Men jeg skal i Retfærd skue dit Aasyn, mættes ved din Skikkelse, naar jeg vaagner.

18 Til Sangmesteren. Af HERRENS Tjener David, som sang HERREN denne Sang, dengang HERREN havde frelst

ham af alle hans Fjenders og af Sauls Haand. **2** Han sang:
HERRE, jeg har dig hjerteligt kær, min Styrke! **3** HERRE,
min Klippe, min Borg, min Befrier, min Gud, mit Bjerg,
hvortil jeg tyr, mit Skjold, mit Frelseshorn, mit Værn! **4**
Jeg paakalder HERREN, den Højlovede, og frelses fra mine
Fjender. **5** Dødens Reb omsluttede mig, Ødelæggelsens
Strømme forfærdede mig, **(Sheol h7585)** **6** Dødsrigets Reb
omspændte mig, Dødens Snarer faldt over mig; **7** i min
Vaande paakaldte jeg HERREN og raabte til min Gud. Han
hørte min Røst fra sin Helligdom, mit Raab fandt ind
til hans Ører! **8** Da rystede Jorden og skjalv, Bjergenes
Grundvolde bæved og rysted, thi hans Vrede blussede
op. **9** Røg for ud af hans Næse, fortærende Ild af hans
Mund, Gløder gnistrede fra ham. **10** Han sænkede Himlen,
steg ned med Skymulm under sine Fødder; **11** baaret af
Keruber fløj han, svæved paa Vindens Vinger; **12** han
omgav sig med Mulm som en Bolig, mørke Vandmasser,
vandfyldte Skyer. **13** Fra Glansen foran ham for der Hagl
og Ildgløder gennem hans Skyer. **14** HERREN tordned fra
Himlen, den Højeste lod høre sin Røst, Hagl og Ildgløder.
15 Han udslynged Pile, adsplittede dem, Lyn i Mængde
og skræmmede dem. **16** Vandenes Bund kom til Syne,
Jordens Grundvolde blottedes ved din Trusel, HERRE, for
din Vredes Pust. **17** Han udrakte Haanden fra det høje og
greb mig, drog mig op af de vældige Vande, **18** frelste mig
fra mine mægtige Fjender, fra mine Avindsmænd; de var
mig for stærke. **19** Paa min Ulykkes Dag faldt de over mig,
men HERREN blev mig til Værn. **20** Han førte mig ud i
aabent Land, han frelste mig, thi han havde Behag i mig.

21 HERREN gengældte mig efter min Retfærd, lønned
mig efter mine Hænders Uskyld; **22** thi jeg holdt mig til
HERRENS Veje, svigted i Gudløshed ikke min Gud; **23** hans
Bud stod mig alle for Øje, hans Lov skød jeg ikke fra mig.
24 Ustraffelig var jeg for ham og vogtede mig for Brøde.
25 HERREN lønned mig efter min Retfærd, mine Hænders
Uskyld, som stod ham for Øje! **26** Du viser dig from mod
den fromme, retsindig mod den retsindige, **27** du viser
dig ren mod den rene og vrang mod den svigefulde. **28**
De arme giver du Frelse, hovmodiges Øjne Skam! **29** Ja,
min Lampe lader du lyse, HERRE, min Gud opklarer mit
Mørke. **30** Thi ved din Hjælp søndrer jeg Mure, ved min
Guds Hjælp springer jeg over Volde. **31** Fuldkommen er
Guds Vej, lutret er HERRENS Ord. Han er et Skjold for
alle, der sætter deres Lid til ham. **32** Ja, hvem er Gud uden
HERREN, hvem er en Klippe uden vor Gud, **33** den Gud,
der omgjorded mig med Kraft, jævnede Vejen for mig, **34**
gjorde mine Fødder som Hindens og gav mig Fodfæste
paa Højene, **35** oplærte min Haand til Krig, saa mine Arme
spændte Kobberbuen! **36** Du gav mig din Frelses Skjold,
din højre støttede mig, din Nedladelse gjorde mig stor; **37**
du skaffede Plads for mine Skridt, mine Ankler vaklede
ikke. **38** Jeg jog mine Fjender, indhentede dem, vendte
først om, da de var gjort til intet, **39** slog dem ned, saa de
ej kunde rejse sig, men laa faldne under min Fod. **40** Du
omgjorded mig med Kraft til Kampen, mine Modstandere
tvang du i Knæ for mig; **41** du slog mine Fjender paa
Flugt, mine Avindsmænd rydded jeg af Vejen. **42** De
raabte, men ingen hjalp, til HERREN, han svared dem

ikke. **43** Jeg knuste dem som Støv for Vinden, fejed dem bort som Gadeskarn. **44** Du friede mig af Folkekampe, du satte mig til Folkeslags Høvding; nu tjener mig ukendte Folk; **45** hører de om mig, lyder de mig, Udlandets Sønner kryber for mig; **46** Udlandets Sønner vansmægter, slæber sig frem af deres Skjul. **47** HERREN lever, højlovet min Klippe, ophøjet være min Frelses Gud, **48** den Gud, som giver mig Hævn, tvinger Folkeslag under min Fod **49** og frier mig fra mine vrede Fjender! Du ophøjer mig over mine Modstandere, fra Voldsmænd frelser du mig. **50** HERRE, derfor priser jeg dig blandt Folkene og lovsynger dit Navn, du, som kraftig hjælper din Konge og viser din Salvede Miskundhed, David og hans Æt evindelig.

19 Til Sangmesteren. En Salme af David. **2** Himlen forkynder Guds Ære, Hvælvingen kundgør hans Hænders værk. **3** Dag bærer Bud til Dag, Nat lader Nat det vide. **4** Uden Ord og uden Tale, uden at Lyden høres, **5** naar Himlens Røst over Jorden vide, dens Tale til Jorderigs Ende. Paa Himlen rejste han Solen et Telt; **6** som en Brudgom gaar den ud af sit Kammer, er glad som en Helt ved at løbe sin Bane, **7** rinder op ved Himlens ene Rand, og dens Omløb naar til den anden. Intet er skjult for dens Glød. **8** HERRENS Lov er fuldkommen, kvæger Sjælen, HERRENS Vidnesbyrd holder, gør enfoldig viis, **9** HERRENS Forskrifter er rette, glæder Hjertet, HERRENS Bud er purt, giver Øjet Glans, **10** HERRENS Frygt er ren, varer evigt, HERRENS Lovbud er Sandhed, rette til Hobe, **11** kostelige fremfor Guld, ja fint Guld i Mængde, søde fremfor Honning og Kubens Saft. **12** Din Tjener tager

og Vare paa dem; at holde dem lønner sig rigt. **13** Hvo mærker selv, at han fejler? Tilgiv mig lønlige Brøst! **14** Værn ogsaa din Tjener mod frække, ej raade de over mig! Saa bliver jeg uden Lyde og fri for svare Synder. Lad min Munds Ord være dig til Behag, lad mit Hjertes Tanker naa frem for dit Aasyn, HERRE, min Klippe og min Genløser!

20 Til Sangmesteren. En Salme af David. **2** Paa Trængselens Dag bønhøre HERREN dig, værne dig Jakobs Guds Navn! **3** Han sende dig Hjælp fra Helligdommen, fra Zion styrke han dig; **4** han komme alle dine Afgrødeofre i Hu og tage dit Brændoffer gyldigt! (Sela) **5** Han give dig efter dit Hjertes Attraa, han fuldbyrde alt dit Raad, **6** at vi maa juble over din Frelse, løfte Banner i vor Guds Navn! HERREN opfylde alle dine Bønner! **7** Nu ved jeg, at HERREN frelser sin Salvede og svarer ham fra sin hellige Himmel med sin højres frelsende Vælde. **8** Nogle stoler paa Heste, andre paa Vogne, vi sejrer ved HERREN vor Guds Navn. **9** De synker i Knæ og falder, vi rejser os og kommer atter paa Fode. HERRE, frels dog Kongen og svar os, den Dag vi kalder!

21 Til Sangmesteren. En Salme af David. **2** HERRE, Kongen er glad ved din Vælde, hvor frydes han højlig over din Frelse! **3** Hvad hans Hjerte ønskede, gav du ham, du afslog ikke hans Læbers Bøn. (Sela) **4** Du kom ham i Møde med rig Velsignelse, satte en Krone af Guld paa hans Hoved. **5** Han bad dig om Liv, og du gav ham det, en Række af Dage uden Ende. **6** Stor er hans Glans ved din Frelse, Højhed og Hæder lægger du paa ham. **7** Ja, evig Velsignelse gav du ham, med Fryd for dit Aasyn

glæded du ham. **8** Thi Kongen stoler paa HERREN, ved den
Højestes Naade rokkes han ikke. **9** Til alle dine Fjender
naar din Haand, din højre naar dine Avindsmænd. **10** Du
gør dem til et luende Baal, naar du viser dig; HERREN
sluger dem i sin Vrede, Ild fortærer dem. **11** Du rydder
bort deres Frugt af Jorden, deres Sæd blandt Menneskens
Børn. **12** Thi de søger at volde dig ondt, spinder Rænker,
men evner intet; **13** thi du slaar dem paa Flugt, med din
Bue sigter du mod deres Ansigt. HERRE, staa op i din
Vælde, med Sang og med Spil vil vi prise dit Storværk!

22 Til Sangmesteren. Efter »Morgenrødens Hind«. En
Salme af David. **2** Min Gud, min Gud, hvorfor har du
forladt mig? Mit Skrig til Trods er Frelsen mig fjern. **3**
Min Gud, jeg raaber om Dagen, du svarer ikke, om Natten,
men finder ej Hvile. **4** Og dog er du den hellige, som
troner paa Israels Lovsange. **5** Paa dig forlod vore Fædre
sig, forlod sig, og du friede dem; **6** de raabte til dig og
frelstes, forlod sig paa dig og blev ikke til Skamme. **7** Men
jeg er en Orm og ikke en Mand, til Spot for Mennesker,
Folk til Spe; **8** alle, der ser mig, haaner mig, vrænger
Mund og ryster paa Hovedet: **9** »Han har væltet sin
Sag paa HERREN; han fri ham og frelse ham, han har jo
Velbehag i ham.« **10** Ja, du drog mig af Moders Liv, lod
mig hvile trygt ved min Moders Bryst; **11** paa dig blev
jeg kastet fra Moders Skød, fra Moders Liv var du min
Gud. **12** Vær mig ikke fjern, thi Trængslen er nær, og
ingen er der, som hjælper! **13** Stærke Tyre staar omkring
mig, Basans vældige omringer mig, **14** spiler Gabet op
imod mig som rovgridske, brølende Løver. **15** Jeg er som

Vand, der er udgydt, alle mine Knogler skilles, mit Hjerte er blevet som Voks, det smelter i Livet paa mig; **16** min Gane er tør som et Potteskaar, til Gummerne klæber min Tunge, du lægger mig ned i Dødens Støv. **17** Thi Hunde staar omkring mig, onde i Flok omringer mig, de har gennemboret mine Hænder og Fødder, **18** jeg kan tælle alle mine Ben; med Skadefryd ser de paa mig. **19** Mine Klæder deler de mellem sig, om Kjortelen kaster de Lod. **20** Men du, o HERRE, vær ikke fjern, min Redning, il mig til Hjælp! **21** Udfri min Sjæl fra Sværdet, min eneste af Hundes Vold! **22** Frels mig fra Løvens Gab, fra Vildoksens Horn! Du har bønhørt mig. **23** Dit Navn vil jeg kundgøre for mine Brødre, prise dig midt i Forsamlingen: **24** »I, som frygter HERREN, pris ham, ær ham; al Jakobs Æt, bæv for ham, al Israels Æt! **25** Thi han foragtede ikke, forsmaaede ikke den armes Raab, skjulte ikke sit Aasyn for ham, men hørte, da han raabte til ham!« **26** Jeg vil synge din Pris i en stor Forsamling, indfri mine Løfter iblandt de fromme; **27** de ydmyge skal spise og mættes; hvo HERREN søger, skal prise ham; deres Hjerte leve for evigt! **28** Den vide Jord skal mærke sig det og omvende sig til HERREN, og alle Folkenes Slægter skal tilbede for hans Aasyn; **29** thi HERRENS er Riget, han er Folkenes Hersker. **30** De skal tilbede ham alene, alle Jordens mægtige; de skal bøje sig for hans Aasyn, alle, der nedsteg i Støvet og ikke holdt deres Sjæl i Live. **31** Ham skal Efterkommerne tjene; om HERREN skal tales til Slægten, der kommer; de skal forkynde et Folk, der fødes, hans Retfærd. Thi han greb ind.

23 En Salme af David. HERREN er min Hyrde, mig skal
intet fattes, **2** han lader mig ligge paa grønne Vange. Til
Hvilens Vande leder han mig, han kvæger min Sjæl, **3**
han fører mig ad rette Veje for sit Navns Skyld. **4** Skal jeg
end vandre i Dødsskyggens Dal, jeg frygter ej ondt; thi du
er med mig, din Kæp og din Stav er min Trøst. **5** I mine
Fjenders Paasyn dækker du Bord for mig, du salver mit
Hoved med Olie, mit Bæger flyder over. **6** Kun Godhed og
Miskundhed følger mig alle mine Dage, og i HERRENS
Hus skal jeg bo gennem lange Tider.

24 Af David. En Salme. HERRENS er Jorden og dens
Fylde, Jorderig og de, som bor derpaa; **2** thi han har
grundlagt den paa Have, grundfæstet den paa Strømme.
3 Hvo kan gaa op paa HERRENS Bjerg, og hvo kan staa paa
hans hellige Sted? **4** Den med skyldfri Hænder og Hjertet
rent, som ikke sætter sin Hu til Løgn og ikke sværger
falsk; **5** han faar Velsignelse fra HERREN, Retfærdighed
fra sin Frelses Gud. **6** Saa er den Slægt, som spørger
efter ham, som søger dit Aasyn, Jakobs Gud! (Sela) **7**
Løft eders Hoveder, I Porte, løft jer, I ældgamle Døre, at
Ærens Konge kan drage ind! **8** Hvo er den Ærens Konge?
HERREN, stærk og vældig, HERREN, vældig i Krig! **9** Løft
eders Hoveder, I Porte, løft jer, I ældgamle Døre, at Ærens
Konge kan drage ind! **10** Hvo er han, den Ærens Konge?
HERREN, Hærskarers Herre, han er Ærens Konge! (Sela)

25 Af David. HERRE, jeg løfter min Sjæl til dig, **2** min
Gud, jeg stoler paa dig, lad mig ikke beskæmmes, lad ej
mine Fjender fryde sig over mig. **3** Nej, ingen som bier
paa dig, skal beskæmmes; beskæmmes skal de, som er

troløse uden Grund. **4** Lad mig kende dine Veje, HERRE,
lær mig dine Stier. **5** Led mig paa din Sandheds Vej og
lær mig, thi du er min Frelses Gud; jeg bier bestandig
paa dig. **6** HERRE, kom din Barmhjertighed i Hu og din
Naade, den er jo fra Evighed af. **7** Mine Ungdomssynder
og Overtrædelser komme du ikke i Hu, men efter din
Miskundhed kom mig i Hu, for din Godheds Skyld, o
HERRE! **8** God og oprigtig er HERREN, derfor viser han
Syndere Vejen. **9** Han vejleder ydmyge i det, som er ret,
og lærer de ydmyge sin Vej. **10** Alle HERRENS Stier er
Miskundhed og Trofasthed for dem, der holder hans
Pagt og hans Vidnesbyrd. **11** For dit Navns Skyld, HERRE,
tilgive du min Brøde, thi den er stor. **12** Om nogen frygter
HERREN, ham viser han den Vej, han skal vælge; **13** selv
skal han leve i Lykke og hans Sæd faa Landet i Eje. **14**
Fortroligt Samfund har HERREN med dem, der frygter
ham, og han kundgør dem sin Pagt. **15** Mit Øje er stadig
vendt imod HERREN, thi han frier mine Fødder af Snaren.
16 Vend dig til mig og vær mig naadig, thi jeg er ene og
arm. **17** Let mit Hjertes Trængsler og før mig ud af min
Nød. **18** Se hen til min Nød og min Kvide og tilgiv alle
mine Synder. **19** Se hen til mine Fjender, thi de er mange
og hader mig med Had uden Grund. **20** Vogt min Sjæl og
frels mig, jeg lider paa dig, lad mig ikke beskæmmes. **21**
Lad Uskyld og Retsind vogte mig, thi jeg bier paa dig,
HERRE. **22** Forløs, o Gud, Israel af alle dets Trængsler!

26 Af David. Skaf mig Ret, o HERRE, thi jeg vandrer i
Uskyld, stoler paa HERREN uden at vakle. **2** Ransag mig,
HERRE, og prøv mig, gransk mine Nyrer og mit Hjerte;

3 thi din Miskundhed staar mig for Øje, jeg vandrer i din Sandhed. **4** Jeg tager ej Sæde blandt Løgnere, blandt falske kommer jeg ikke. **5** Jeg hader de ondes Forsamling, hos gudløse sidder jeg ej. **6** Jeg tvætter mine Hænder i Renhed, at jeg kan vandre omkring dit Alter, HERRE, **7** for at istemme Takkesang, fortælle om alle dine Undere. **8** HERRE, jeg elsker dit Hus, det Sted, hvor din Herlighed bor. **9** Bortriv ikke min Sjæl med Syndere, mit Liv med blodstænkte Mænd, **10** i hvis Hænder er Skændselsdaad, hvis højre er fuld af Bestikkelse. **11** Jeg har jo vandret i Uskyld, forløs mig og vær mig naadig! **12** Min Fod staar paa den jævne Grund, i Forsamlinger vil jeg love HERREN.

27 Af David. HERREN er mit Lys og min Frelse, hvem skal jeg frygte? HERREN er Værn for mit Liv, for hvem skal jeg ræddes? **2** Naar onde kommer imod mig for at æde mit Kød, saa snubler og falder de, Uvenner og Fjender! **3** Om en Hær end lejrer sig mod mig, er mit Hjerte uden Frygt; om Krig bryder løs imod mig, dog er jeg tryg. **4** Om eet har jeg bedet HERREN, det attraar jeg: alle mine Dage at bo i HERRENS Hus for at skue HERRENS Livsalighed og grunde i hans Tempel. **5** Thi han gemmer mig i sin Hytte paa Ulykkens Dag, skjuler mig i sit Telt og løfter mig op paa en Klippe. **6** Derfor løfter mit Hoved sig over mine Fjender omkring mig. I hans Telt vil jeg ofre Jubelofre, med Sang og med Spil vil jeg prise HERREN. **7** HERRE, hør mit Raab, vær naadig og svar mig! **8** Jeg mindes, du sagde: »Søg mit Aasyn!« Dit Aasyn søger jeg, HERRE; **9** skjul ikke dit Aasyn for mig! Bortstød ikke din

Tjener i Vrede, du er min Hjælp, opgiv og slip mig ikke, min Frelses Gud! **10** Thi Fader og Moder forlod mig, men HERREN tager mig til sig. **11** Vis mig, HERRE, din Vej og led mig ad jævne Stier for Fjendernes Skyld; **12** giv mig ikke i glubske Uvenners Magt! Thi falske Vidner, der udaander Vold, staar frem imod mig. **13** Havde jeg ikke troet, at jeg skulde skue HERRENS Godhed i de levendes Land — **14** Bi paa HERREN, fat Mod, dit Hjerte være stærkt, ja bi paa HERREN!

28 Af David. Jeg raaber til dig, o HERRE, min Klippe, vær ikke tavs imod mig, at jeg ej, naar du tier, skal blive som de, der synker i Graven. **2** Hør min tryglende Røst, naar jeg raaber til dig, løfter Hænderne op mod dit hellige Tempel. **3** Riv mig ej bort med gudløse, Udaadsmænd, som har ondt i Sinde mod Næsten trods venlige Ord. **4** Løn dem for deres Idræt og onde Gerninger; løn dem for deres Hænders Værk, gengæld dem efter Fortjeneste! **5** Thi HERRENS Gerning ænser de ikke, ej heller hans Hænders Værk. Han nedbryde dem og opbygge dem ej! **6** Lovet være HERREN, thi han har hørt min tryglende Røst; **7** min Styrke, mit Skjold er HERREN, mit Hjerte stoler paa ham. Jeg fik Hjælp, mit Hjerte jubler, jeg takker ham med min Sang. **8** HERREN er Værn for sit Folk, sin Salvedes Tilflugt og Frelse. **9** Frels dit Folk og velsign din Arv, røgt dem og bær dem til evig Tid!

29 En Salme af David. Giver HERREN, I Guds Sønner, giver HERREN Ære og Pris, **2** giver HERREN hans Navns Ære; tilbed HERREN i helligt Skrud! **3** HERRENS Røst er over Vandene, Ærens Gud lader Tordenen rulle, HERREN,

over de vældige Vande! **4** HERRENS Røst med Vælde,
HERRENS Røst i Højhed, **5** HERRENS Røst, den splintrer
Cedre, HERREN splintrer Libanons Cedre, **6** faar Libanon
til at springe som en Kalv og Sirjon som den vilde Okse!
7 HERRENS Røst udslynger Luer. **8** HERRENS Røst faar
Ørk til at skælve, HERREN faar Kadesj's Ørk til at skælve!
9 HERRENS Røst faar Hind til at føde, og den gør lyst i
Skoven. Alt i hans Helligdom raaber: »Ære!« **10** HERREN
tog Sæde og sendte Vandfloden, HERREN tog Sæde som
Konge for evigt. **11** HERREN give Kraft til sit Folk, HERREN
velsigne sit Folk med Fred!

30 En Salme. En Sang ved Husets Indvielse. Af David. **2**
HERRE, jeg ophøjer dig, thi du bjærgede mig, lod ej mine
Fjender glæde sig over mig; **3** HERRE min Gud, jeg raabte
til dig, og du helbredte mig. **(Sheol h7585)** **4** Fra Dødsriget,
HERRE, drog du min Sjæl, kaldte mig til Live af Gravens
Dyb. **5** Lovsyng HERREN, I hans fromme, pris hans hellige
Navn! **6** Thi et Øjeblik varer hans Vrede, Livet igennem
hans Naade; om Aftenen gæster os Graad, om Morgenen
Frydesang. **7** Jeg tænkte i min Tryghed: »Jeg rokkes aldrig
i Evighed!« **8** HERRE, i Naade havde du fæstnet mit Bjerg;
du skjulte dit Aasyn, jeg blev forfærdet. **9** Jeg raabte,
HERRE, til dig, og tryglende bad jeg til HERREN: **10** »Hvad
Vinding har du af mit Blod, af at jeg synker i Graven?
Kan Støv mon takke dig, raabe din Trofasthed ud? **11**
HERRE, hør og vær naadig, HERRE, kom mig til Hjælp!«
12 Du vendte min Sorg til Dans, løste min Sørgedragt,
hylled mig i Glæde, at min Ære skal prise dig uden Ophør.
HERRE min Gud, jeg vil takke dig evigt!

31 Til Sangmesteren. En Salme af David. **2** HERRE, jeg
lider paa dig, lad mig aldrig i Evighed skuffes. Udfri mig
i din Retfærd, **3** du bøje dit Øre til mig; red mig i Hast
og vær mig en Tilflugtsklippe, en Klippeborg til min
Frelse; **4** thi du er min Klippe og Borg. For dit Navns
Skyld lede og føre du mig, **5** fri mig fra Garnet, de satte
for mig; thi du er min Tilflugt, **6** i din Haand befaler jeg
min Aand. Du forløser mig, HERRE, du trofaste Gud, **7**
du hader dem, der holder paa Løgneguder. Men jeg, jeg
stoler paa HERREN, **8** jeg vil juble og glæde mig over
din Miskundhed; thi du har set min Nød, agtet paa min
Sjælekvide. **9** Du gav mig ikke i Fjendens Haand, men
skaffede Rum for min Fod. **10** Vær mig naadig, HERRE, thi
jeg er angst, af Kummer hentæres mit Øje, min Sjæl og
mit Indre. **11** Thi mit Liv svinder hen i Sorg, mine Aar i
Suk, min Kraft er brudt for min Brødes Skyld, mine Ben
hentæres. **12** For alle mine Fjenders Skyld er jeg blevet til
Spot, mine Naboers Gru, mine Kendinges Rædsel; de, der
ser mig paa Gaden, flygter for mig. **13** Som en død er jeg
gaaet dem af Minde, jeg er som et ødelagt Kar. **14** Thi
mange hører jeg hviske, trindt om er Rædsel, naar de
holder Raad imod mig, pønser paa at tage mit Liv. **15**
Men, HERRE, jeg stoler paa dig; jeg siger: Du er min Gud,
16 mine Tider er i din Haand. Red mig fra Fjenders Haand,
fra dem, der forfølger mig, **17** lad dit Ansigt lyse over
din Tjener, frels mig i din Miskundhed. **(Sheol h7585)** **18**
HERRE, lad mig ej blive til Skamme, jeg raaber jo til dig,
lad de gudløse blive til Skamme og synke tavse i Døden.
19 Lad de falske Læber forstumme, som taler frækt om

den retfærdige med Hovmod og Foragt. **20** Hvor stor er dog din Godhed, som du gemmer til dem, der frygter dig, øver mod dem, der lider paa dig, for Menneskebørnenes Øjne. **21** Du skjuler dem i dit Aasyns Skjul for Menneskers Stimmel; du gemmer dem i en Hytte for Tungers Kiv. **22** Lovet være HERREN, thi underfuld Miskundhed har han vist mig i en befæstet Stad. **23** Og jeg, som sagde i min Angst: »Jeg er bortstødt fra dine Øjne!« Visselig, du hørte min tryglende Røst, da jeg raabte til dig. **24** Elsk HERREN, alle hans fromme; de trofaste skærmer HERREN; men den, der handler i Hovmod, gengælder han mangefold. Fat Mod, eders Hjerte være stærkt, alle I, som bier paa HERREN!

32 Af David. En Maskil. Salig den, hvis Overtrædelse er forladt, hvis Synd er skjult; **2** saligt det Menneske, HERREN ej tilregner Skyld, og i hvis Aand der ikke er Svig. **3** Mine Ben svandt hen, saa længe jeg tav, under Jamren Dagen igennem, **4** thi din Haand laa tungt paa mig baade Dag og Nat, min Livskraft svandt som i Somrens Tørke. (Sela) **5** Min Synd bekendte jeg for dig, dulgte ikke min Skyld; jeg sagde: »Mine Overtrædelser vil jeg bekende for HERREN!« Da tilgav du mig min Syndeskyld. (Sela) **6** Derfor bede hver from til dig, den Stund du findes. Kommer da store Vandskyl, ham skal de ikke naa. **7** Du er mit Skjul, du frier mig af Trængsel, med Frelsesjubel omgiver du mig. (Sela) **8** Jeg vil lære dig og vise dig, hvor du skal gaa, jeg vil raade dig ved at fæste mit Øje paa dig. **9** Vær ikke uden Forstand som Hest eller Muldyr, der tvinges med Tømme og Bidsel, naar de ikke vil komme til

dig. **10** Den gudløses Smerter er mange, men den, der stoler paa HERREN, omgiver han med Naade. **11** Glæd jer i HERREN, I retfærdige, fryd jer, jubler, alle I oprigtige af Hjertet!

33 Jubler i HERREN, I retfærdige, for de oprigtige sømmer sig Lovsang; **2** lov HERREN med Citer, tak ham til tistrenget Harpe; **3** en ny Sang synge I ham, leg lifligt paa Strenge til Jubelraab! **4** Thi sandt er HERRENS Ord, og al hans Gerning er trofast; **5** han elsker Retfærd og Ret, af HERRENS Miskundhed er Jorden fuld. **6** Ved HERRENS Ord blev Himlen skabt og al dens Hær ved hans Munds Aande. **7** Som i Vandsæk samled han Havets Vand, lagde Dybets Vande i Forraadskamre. **8** Al Jorden skal frygte for HERREN, Alverdens Beboere skælve for ham; **9** thi han talede, saa skete det, han bød, saa stod det der. **10** HERREN kuldkasted Folkenes Raad, gjorde Folkeslags Tanker til intet; **11** HERRENS Raad staar fast for evigt, hans Hjertes Tanker fra Slægt til Slægt. **12** Saligt det Folk, der har HERREN til Gud, det Folkefærd, han valgte til Arvelod! **13** HERREN skuer fra Himlen, ser paa alle Menneskens Børn; **14** fra sit Højsæde holder han Øje med alle, som bor paa Jorden; **15** han, som danned deres Hjerter til Hobe, gennemskuer alt deres Værk. **16** Ej frelses en Konge ved sin store Stridsmagt, ej fries en Helt ved sin store Kraft; **17** til Frelse slaar Stridshesten ikke til, trods sin store Styrke redder den ikke. **18** Men HERRENS Øje ser til gudfrygtige, til dem, der haaber paa Naaden, **19** for at fri deres Sjæl fra Døden og holde dem i Live i Hungerens Tid. **20** Paa HERREN bier vor Sjæl, han er vor

Hjælp og vort Skjold; **21** thi vort Hjerte glæder sig i ham,
vi stoler paa hans hellige Navn. **22** Din Miskundhed være
over os, HERRE, saa som vi haaber paa dig.

34 Af David, da han lod afsindig for Abimelek, og denne
jog ham fra sig, og han drog bort. **2** Jeg vil love HERREN
til hver en Tid, hans Pris skal stadig fylde min Mund; **3**
min Sjæl skal rose sig af HERREN, de ydmyge skal høre
det og glæde sig. **4** Hylder HERREN i Fællig med mig, lad
os sammen ophøje hans Navn! **5** Jeg søgte HERREN, og
han svarede mig og friede mig fra alle mine Rædsler. **6**
Se hen til ham og straal af Glæde, eders Aasyn skal ikke
beskæmmes. **7** Her er en arm, der raabte, og HERREN
hørte, af al hans Trængsel frelste han ham. **8** HERRENS
Engel slaar Lejr om dem, der frygter ham, og frier dem. **9**
Smag og se, at HERREN er god, salig den Mand, der lider
paa ham! **10** Frygter HERREN, I hans hellige, thi de, der
frygter ham, mangler intet. **11** Unge Løver lider Nød og
sulter, men de, der søger HERREN, dem fattes intet godt.
12 Kom hid, Børnlille, og hør paa mig, jeg vil lære jer
HERRENS Frygt. **13** Om nogen attraar Liv og ønsker sig
Dage for at skue Lykke, **14** saa var din Tunge for ondt,
dine Læber fra at tale Svig; **15** hold dig fra ondt og øv
godt, søg Fred og jag derefter. **16** paa retfærdige hviler
hans Øjne, hans Ører hører deres Raab; **17** Mod dem, der
gør ondt, er HERRENS Aasyn for at slette deres Minde af
Jorden; **18** naar de skriger, hører HERREN og frier dem
af al deres Trængsel. **19** HERREN er nær hos dem, hvis
Hjerte er knust, han frelser dem, hvis Aand er brudt. **20**
Den retfærdiges Lidelser er mange, men HERREN frier

ham af dem alle; **21** han vogter alle hans Ledemod, ikke et eneste brydes. **22** Ulykke bringer de gudløse Død, og bøde skal de, der hader retfærdige. HERREN forløser sine Tjeneres Sjæl, og ingen, der lider paa ham, skal bøde.

35 Af David. HERRE, træt med dem, der trætter med mig, strid imod dem, der strider mod mig, **2** grib dit Skjold og dit Værge, rejs dig og hjælp mig, **3** tag Spyd og Økse frem mod dem, der forfølger mig, sig til min Sjæl: »Jeg er din Frelse!« **4** Lad dem beskæmmes og blues, som vil mig til Livs, og de, der ønsker mig ondt, lad dem rødmende vige, **5** de blive som Avner for Vinden, og HERRENS Engel nedstøde dem, **6** deres Vej blive mørk og glat, og HERRENS Engel forfølge dem! **7** Thi uden Grund har de sat deres Garn for mig, gravet min Sjæl en Grav. **8** Lad Undergang uventet ramme ham, lad Garnet, han satte, hilde ham selv, lad ham falde i Graven. **9** Min Sjæl skal juble i HERREN, glædes ved hans Frelse, **10** alle mine Ledemod sige: »HERRE, hvo er som du, du, som frelser den arme fra hans Overmand, den arme og fattige fra Røveren!« **11** Falske Vidner staar frem, de spørger mig om, hvad jeg ej kender til; **12** de lønner mig godt med ondt, min Sjæl er forladt. **13** Da de var syge, gik jeg i Sæk, med Faste spæged jeg mig, jeg bad med sænket Hoved, **14** som var det en Ven eller Broder; jeg gik, som sørged jeg over min Moder, knuget af Sorg. **15** Men nu jeg vakler, glæder de sig, de stimler sammen, Uslinger, fremmede for mig, stimler sammen imod mig, haaner mig uden Ophør; **16** for min Venlighed dænger de mig med Haan, de skærer Tænder imod mig. **17** Herre, hvor længe vil

du se til? Frels dog min Sjæl fra deres Brøl, min eneste fra Løver. **18** Jeg vil takke dig i en stor Forsamling, love dig blandt mange Folk. **19** Lad ej dem, som med Urette er mine Fjender, glæde sig over mig, lad ej dem, som hader mig uden Grund, sende spotske Blikke! **20** Thi de taler ej Fred, mod de stille i Landet udtænker de Svig; **21** de spærrer Munden op imod mig og siger: »Ha, ha! Vi saa det med egne Øjne!« **22** Du saa det, HERRE, vær ikke tavs, Herre, hold dig ej borte fra mig; **23** rejs dig, vaagn op for min Ret, for min Sag, min Gud og Herre, **24** døm mig efter din Retfærd, HERRE, min Gud, lad dem ikke glæde sig over mig **25** Og sige i Hjertet: »Ha! som vi ønsked!« lad dem ikke sige: »Vi slugte ham!« **26** Til Skam og Skændsel blive enhver, hvem min Ulykke glæder; lad dem, der hovmoder sig over mig, hyldes i Spot og Spe. **27** Men de, der vil min Ret, lad dem juble og glæde sig, stadigen sige: »Lovet være HERREN, som under sin Tjener Fred!« **28** Min Tunge skal forkynde din Retfærd, Dagen igennem din Pris.

36 Til Sangmesteren. Af HERRENS Tjener David. **2** Synden taler til den gudløse inde i hans Hjerte; Gudsfrygt har han ikke for Øje; **3** thi den smigrer ham frækt og siger, at ingen skal finde hans Brøde og hade ham. **4** Hans Munds Ord er Uret og Svig, han har ophørt at handle klogt og godt; **5** paa sit Leje udtænker han Uret, han træder en Vej, som ikke er god; det onde afskyr han ikke. **6** HERRE, din Miskundhed rækker til Himlen, din Trofasthed naar til Skyerne, **7** din Retfærd er som Guds Bjerge, dine Domme som det store Dyb; HERRE, du frelser

Folk og Fæ, **8** hvor dyrebar er dog din Miskundhed, Gud!
Og Menneskebørnene skjuler sig i dine Vingers Skygge; **9**
de kvæges ved dit Huses Fedme, du læsker dem af din
Lifligheds Strøm; **10** thi hos dig er Livets Kilde, i dit Lys
skuer vi Lys! **11** Lad din Miskundhed blive over dem, der
kender dig, din Retfærd over de oprigtige af Hjertet. **12**
Lad Hovmods Fod ej træde mig ned, gudløses Haand ej
jage mig bort. Se, Udaadsmændene falder, slaas ned, saa
de ikke kan rejse sig.

37 Af David. Græm dig ikke over Ugerningsmænd,
misund ikke dem, der gør Uret! **2** Thi hastigt svides de af
som Græsset, visner som det friske Grønne. **3** Stol paa
HERREN og gør det gode, bo i Landet og læg Vind paa
Troskab, **4** da skal du have din Fryd i HERREN, og han
skal give dig, hvad dit Hjerte attraar. **5** Vælt din Vej paa
HERREN, stol paa ham, saa griber han ind **6** og fører din
Retfærdighed frem som Lyset, din Ret som den klare Dag.
7 Vær stille for HERREN og bi paa ham, græm dig ej over
den, der har Held, over den, der farer med Rænker. **8**
Tæm din Harme, lad Vreden fare, græm dig ikke, det
volder kun Harm. **9** Thi Ugerningsmænd skal ryddes ud,
men de, der bier paa HERREN, skal arve Landet. **10** En
liden Stund, og den gudløse er ikke mere; ser du hen til
hans Sted, saa er han der ikke. **11** Men de sagtmodige
skal arve Landet, de fryder sig ved megen Fred. **12** Den
gudløse vil den retfærdige ilde og skærer Tænder imod
ham; **13** men Herren, han ler ad ham, thi han ser hans
Time komme. **14** De gudløse drager Sværdet og spænder
Buen for at fælde arm og fattig, for at nedslagte dem, der

vandrer ret; **15** men Sværdet rammer dem selv i Hjertet,
og Buerne brydes sønder og sammen. **16** Det lidt, en
retfærdig har, er bedre end mange gudløses Rigdom; **17**
thi de gudløses Arme skal brydes, men HERREN støtter de
retfærdige; **18** HERREN kender de uskyldiges Dage, deres
Arvelod bliver evindelig; **19** de beskæmmes ikke i onde
Tider, de mættes i Hungerens Dage. **20** Thi de gudløse
gaar til Grunde, som Engenes Pragt er HERRENS Fjender,
de svinder, de svinder som Røg. **21** Den gudløse laaner og
bliver i Gælden, den retfærdige ynkes og giver; **22** de, han
velsigner, skal arve Landet, de, han forbander, udryddes.
23 Af HERREN stadfæstes Mandens Skridt, naar han har
Behag i hans Vej; **24** om end han snubler, falder han ikke,
thi HERREN støtter hans Haand. **25** Ung har jeg været, og
nu er jeg gammel, men aldrig saa jeg en retfærdig forladt
eller hans Afkom tigge sit Brød; **26** han ynkes altid og
laaner ud, og hans Afkom er til Velsignelse. **27** Vig fra
ondt og øv godt, saa bliver du boende evindelig; **28** thi
HERREN elsker Ret og svigter ej sine fromme. De onde
udslettes for evigt, de gudløses Afkom udryddes; **29** de
retfærdige arver Landet og skal bo der til evig Tid. **30** Den
retfærdiges Mund taler Visdom; hans Tunge siger, hvad
ret er; **31** sin Guds Lov har han i Hjertet, ikke vakler hans
Skridt. **32** Den gudløse lurer paa den retfærdige og staar
ham efter Livet, **33** men HERREN giver ham ej i hans
Haand og lader ham ikke dømmes for Retten. **34** Bi paa
HERREN og bliv paa hans Vej, saa skal han ophøje dig til
at arve Landet; du skal skue de gudløses Undergang. **35**
Jeg har set en gudløs trodse, bryste sig som en Libanons

Ceder — **36** men se, da jeg gik der forbi, var han borte; da jeg søgte ham, fandtes han ikke. **37** Vogt paa Uskyld, læg Vind paa Oprigtighed, thi Fredens Mand har en Fremtid; **38** men Overtræderne udryddes til Hobe, de gudløses Fremtid gaar tabt. **39** De retfærdiges Frelse kommer fra HERREN, deres Tilflugt i Nødens Stund; **40** HERREN hjælper og frier dem, fra de gudløse frier og frelser han dem; thi hos ham har de søgt deres Tilflugt.

38 En Salme af David. Lehazkir. **2** HERRE, revs mig ej i din Vrede, tugt mig ej i din Harme! **3** Thi dine Pile sidder i mig, din Haand har lagt sig paa mig. **4** Intet er karskt paa min Krop for din Vredes Skyld, intet uskadt i mine Ledemod for mine Synders Skyld; **5** thi over mit Hoved skyller min Brøde som en tyngende Byrde, for tung for mig. **6** Mine Saar baade stinker og raadner, for min Daarskabs Skyld gaar jeg bøjet; **7** jeg er saare nedtrykt, sorgfuld vandrer jeg Dagen lang. **8** Thi Lænderne er fulde af Brand, intet er karskt paa min Krop, **9** jeg er lammet og fuldkommen knust, jeg skriger i Hjertets Vaande. **10** HERRE, du kender al min Attraa, mit Suk er ej skjult for dig; **11** mit Hjerte banker, min Kraft har svigtet, selv mit Øje har mistet sin Glans. **12** For min Plages Skyld flyr mig Ven og Frænde, mine Nærmeste holder sig fjernt; **13** de, der vil mig til Livs, sætter Snarer, og de, der vil mig ondt, lægger Raad om Fordærv, de tænker Dagen igennem paa Svig. **14** Men jeg er som en døv, der intet hører, som en stum, der ej aabner sin Mund, **15** som en Mand, der ikke kan høre, i hvis Mund der ikke er Svar. **16** Thi til dig staar mit Haab, o HERRE, du vil bønhøre, Herre

min Gud, **17** naar jeg siger: »Lad dem ikke glæde sig over
mig, hovmode sig over min vaklende Fod!« **18** Thi jeg
staar allerede for Fald, mine Smerter minder mig stadig;
19 thi jeg maa bekende min Skyld, maa sørge over min
Synd. **20** Mange er de, der med Urette er mine Fjender,
talrige de, der hader mig uden Grund, **21** som lønner mig
godt med ondt, som staar mig imod, fordi jeg søger det
gode. **22** HERRE, forlad mig ikke, min Gud, hold dig ikke
borte fra mig, il mig til Hjælp, o Herre, min Frelse!

39 Til Sangmesteren. Til Jedutun. En Salme af David.
2 Jeg sagde: »Mine Veje vil jeg vogte paa, saa jeg ikke
synder med Tungen; min Mund vil jeg holde i Tømme, saa
længe den gudløse er mig nær!« **3** Jeg var stum og tavs,
jeg tav for at undgaa tomme Ord, men min Smerte naged,
4 mit Hjerte brændte i Brystet, Ild lued op, mens jeg
grunded; da talte jeg med min Tunge. **5** Lær mig, HERRE,
at kende mit Endeligt, det Maal af Dage, jeg har, lad mig
kende, hvor snart jeg skal bort! **6** Se, i Haandsbredder
maalte du mine Dage ud, mit Liv er som intet for dig,
som et Aandepust staar hvert Menneske der. (Sela) **7** Kun
som en Skygge er Menneskets Vandring, kun Tomhed er
deres Travlhed; de samler og ved ej, hvem der faar det. **8**
Hvad bier jeg, Herre, da efter? Mit Haab staar ene til dig.
9 Fri mig for al min Synd, gør mig ikke til Spot for Daarer!
10 Jeg tier og aabner ikke min Mund, du voldte det jo. **11**
Borttag din Plage fra mig, under din vældige Haand gaar
jeg til. **12** Naar du tugter en Mand med Straf for hans
Brøde, smuldrer du hans Herlighed hen som Møl; kun et
Aandepust er hvert Menneske. (Sela) **13** Hør, o HERRE,

min Bøn og lyt til mit Skrig, til mine Taarer tie du ej! Thi en fremmed er jeg hos dig, en Gæst som alle mine Fædre. Se bort fra mig, saa jeg kvæges, før jeg gaar bort og ej mer er til!

40 Til Sangmesteren. Af David. En Salme. **2** Jeg biede trolig paa HERREN, han bøjed sig til mig og hørte mit Skrig. **3** Han drog mig op af den brusende Grav, af det skidne Dynd, han satte min Fod paa en Klippe, gav Skridtene Fasthed, **4** en ny Sang lagde han i min Mund, en Lovsang til vor Gud. Mange skal se det og frygte og stole paa HERREN. **5** Salig den Mand, der sætter sin Lid til HERREN, ej vender sig til hovmodige eller dem, der hælder til Løgn. **6** Mange Undere gjorde du, HERRE min Gud, og mange Tanker tænkte du for os; de kan ikke opregnes for dig; ellers forkyndte og fortalte jeg dem; til at tælles er de for mange. **7** Til Slagt— og Afgrødeoffer har du ej Lyst, du gav mig aabne Ører, Brænd— og Syndoffer kræver du ikke. **8** Da sagde jeg: »Se, jeg kommer, i Bogrullen er der givet mig Forskrift; **9** at gøre din Vilje, min Gud, er min Lyst, og din Lov er i mit Indre.« **10** I en stor Forsamling forkyndte jeg Retfærd, se, mine Læber lukked jeg ikke; HERRE, du ved det. **11** Din Retfærd dulgte jeg ej i mit Hjerte, din Trofasthed og Frelse talte jeg Om, din Naade og Sandhed fornægted jeg ej i en stor Forsamling. **12** Du, HERRE, vil ikke lukke dit Hjerte for mig, din Naade og Sandhed skal altid være mit Værn. **13** Thi Ulykker lejrer sig om mig i talløs Mængde, mine Synder har indhentet mig, saa jeg ikke kan se, de er flere end Hovedets Haar, og Modet har svigtet. **14** Du

værdiges, HERRE, at fri mig, HERRE, il mig til Hjælp. **15** Lad dem beskæmmes og rødme, som vil mig til Livs, og de, der ønsker mig ondt, lad dem vige med Skændsel; **16** Lad dem stivne af Rædsel ved deres Skam, de, som siger: »Ha, ha!« til mig! **17** Lad alle, som søger dig, frydes og glædes i dig; lad dem, som elsker din Frelse, bestandig sige: »HERREN er stor!« Er jeg end arm og fattig, vil Herren dog tænke paa mig. Du er min Hjælp og min Frelser; tøv ej, min Gud!

41 Til Sangmesteren. En Salme af David. **2** Salig den Mand, der tager sig af de svage, ham frelser HERREN paa Ulykkens Dag; **3** HERREN vogter ham, holder ham i Live, det gaar ham vel i Landet, han giver ham ikke i Fjendevold. **4** Paa Sottesengen staar HERREN ham bi, hans Smertensleje gør du ham let. **5** Saa siger jeg da: Vær mig naadig, HERRE, helbred min Sjæl, jeg har syndet mod dig! **6** Mine Fjender ønsker mig ondt: »Hvornaar mon han dør og hans Navn udslettes?« **7** Kommer en i Besøg, saa fører han hyklerisk Tale, hans Hjerte samler paa ondt, og saa gaar han bort og taler derom. **8** Mine Avindsmænd hvisker sammen imod mig, alle regner de med, at det gaar mig ilde: **9** »En dødelig Sot har grebet ham; han ligger der — kommer aldrig op!« **10** Endog min Ven, som jeg stolede paa, som spiste mit Brød, har løftet Hælen imod mig. **11** Men du, o HERRE, vær mig naadig og rejs mig, saa jeg kan øve Gengæld imod dem. **12** Deraf kan jeg kende, at du har mig kær, at min Fjende ikke skal juble over mig. **13** Du holder mig oppe i Kraft af min Uskyld, lader mig staa for dit Aasyn til evig Tid. Lovet

være HERREN, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed, Amen, Amen!

42 Til Sangmesteren. En Maskil af Koras Sønner. **2** Som Hjorten skriger efter rindende Vand, saaledes skriger min Sjæl efter dig, o Gud. **3** Min Sjæl tørster efter Gud, den levende Gud; naar skal jeg komme og stedes for Guds Aasyn? **4** Min Graad er blevet mit Brød baade Dag og Nat, fordi de stadig spørger mig: »Hvor er din Gud?« **5** Min Sjæl er opløst, naar jeg kommer i Hu, hvorledes jeg vandred med Skaren op til Guds Hus under Jubelraab og Lovsang i Højtidsskaren. **6** Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl, hvi bruser du i mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg takke ham, mit Aasyns Frelse og min Gud! **7** Nedbøjet er min Sjæl, derfor mindes jeg dig fra Jordans og Hermontindernes Land, fra Miz'ars Bjerg. **8** Dyb raaber til Dyb ved dine Vandfalds Brusen, alle dine Brændinger og Bølger skyller hen over mig. **9** Sin Miskundhed sender HERREN om Dagen, hans Sang er hos mig om Natten, en Bøn til mit Livs Gud. **10** Jeg siger til Gud, min Klippe: Hvorfor har du glemt mig, hvorfor skal jeg vandre sorgfuld, trængt af Fjender? **11** Det er, som knustes mine Ben, naar Fjenderne haaner mig, naar de stadig spørger mig: »Hvor er din Gud?« Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl, hvi bruser du i mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg takke ham, mit Aasyns Frelse og min Gud!

43 Skaf mig Ret, o Gud, og strid for mig mod Folk, som ej kender til Mildhed, fri mig fra en falsk, uretfærdig Mand! **2** Thi du er min Tilflugts Gud, hvi har du forstødt mig? Hvorfor skal jeg vandre sorgfuld, trængt af Fjender? **3**

Send dit Lys og din Sandhed, de lede mig, bringe mig til dit hellige Bjerg og til dine Boliger, **4** at jeg maa komme til Guds Alter, til min Glædes Gud, juble og prise dig til Citer, Gud, min Gud! **5** Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl, hvi bruser du i mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg takke ham, mit Aasyns Frelse og min Gud!

44 Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Maskil. **2** Gud, vi har hørt det med egne Ører, vore Fædre har fortalt os derom; du øved en Daad i deres Dage, i Fortids Dage med din Haand; **3** Folk drev du bort, men plantede hine, Folkeslag knuste du, men dem lod du brede sig; **4** thi de fik ej Landet i Eje med Sværdet, det var ej deres Arm, der gav dem Sejr, men det var din højre, din Arm og dit Ansigts Lys, thi du havde dem kær. **5** Du, du er min Konge, min Gud, som sender Jakob Sejr. **6** Ved dig nedstøder vi Fjenden, Modstanderne træder vi ned i dit Navn; **7** thi ej paa min Bue stoler jeg, mit Sværd kan ikke give mig Sejr; **8** men du gav os Sejr over Fjenden, du lod vore Avindsmænd blive til Skamme. **9** Vi roser os altid af Gud, dit Navn vil vi love for evigt. (Sela) **10** Dog har du forstødt os, gjort os til Spot, du drager ej med vore Hære; **11** du lader os vige for Fjenden, vore Avindsmænd tager sig Bytte; **12** du har givet os hen som Slagtekvæg, og strøet os ud mellem Folkene, **13** dit Folk har du solgt til Spotpris, vandt ikke Rigdom ved Salget. **14** Til Haan for Naboer gør du os, til Spot og Spe for Grander, **15** du gør os til Mundheld blandt Folkene, lader Folkeslagene ryste paa Hovedet ad os. **16** Min Skændsel er mig altid i Tanke, og Skam bedækker mit Aasyn **17** for spottende, haanende

Tale, for Fjendens og den hævngerriges Blikke. **18** Alt det kom over os, skønt vi glemte dig ikke, sveg ikke heller din Pagt! **19** Vort Hjerte veg ikke fra dig, vore Skridt forlod ej din Vej. **20** Dog knuste du os, hvor Sjakalerne bor, og indhylled os i Mørke. **21** Havde vi glemt vor Guds Navn, bredt Hænderne ud mod en fremmed Gud, **22** vilde Gud ej opspore det? Han kender jo Hjerternes Løndom — **23** nej, for din Skyld dræbes vi Dagen lang og regnes som Slagtekvæg! **24** Vaagn op, hvi sover du, Herre? Bliv vaagen, forstød ej for stedse! **25** Hvorfor vil du skjule dit Aasyn, glemme vor Nød og Trængsel? **26** Thi vor Sjæl ligger bøjet i Støvet, vort Legeme klæber ved Jorden. Staa op og kom os til Hjælp, forløs os for din Miskundheds Skyld!

45 Til Sangmesteren. Til Liljerne. Af Koras Sønner. En Maskil. En Sang om Kærlighed. **2** Mit Hjerte svulmer af liflige Ord, jeg kvæder mit Kvad til Kongens Pris, som Hurtigskriverens Pen er min Tunge. **3** Den skønneste er du af Menneskens Børn, Ynde er udgydt paa dine Læber, derfor velsignede Gud dig for evigt. **4** Omgjord din Lænd med Sværdet, o Helt, **5** Lykken følge din Højhed og Hæder, far frem for Sandhedens Sag, for Ydmyghed og Retfærd, din højre lære dig frygtelige Ting! **6** Dine Pile er hvæssede, Folkeslag falder for din Fod, Kongens Fjender rammes i Hjertet. **7** Din Trone, o Gud, staar evigt fast, en Retfærds Stav er din Kongestav. **8** Du elsker Ret og hader Uret; derfor salvede Gud, din Gud, dig med Glædens Olie fremfor dine Fæller, **9** af Myrra, Aloe og Kassia dufter alle dine Klæder. Du glædes ved Strengeleg fra

Elfenbenshaller, **10** Kongedøtre staar i kostbare Klæder, Dronningen i Ofirguldets Skrud ved din højre. **11** Hør, min Datter, opmærksomt og bøj dit Øre: Glem dit Folk og din Faders Hus, **12** at Kongen maa attraa din Skønhed, thi han er din Herre. **13** Tyrus's Datter skal hylde dig med Gaver, Folkets Rigmænd bejle til din Yndest. **14** Idel Pragt er Kongedatteren, hendes Dragt er Perler, stukket i Guld; **15** fulgt af Jomfruer føres hun frem i broget Pragt, Veninderne fører hende hen til Kongen. **16** De føres frem under Glæde og Jubel, holder deres Indtog i Kongens Palads. **17** Dine Sønner træde ind i dine Fædres Sted, sæt dem til Fyrster rundt i Landet! Jeg vil minde om dit Navn fra Slægt til Slægt; derfor skal Folkene love dig evigt og altid.

46 Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. Al-alamot. En Sang. **2** Gud er vor Tilflugt og Styrke, en Hjælp i Angster, prøvet til fulde. **3** Derfor frygter vi ikke, om Jorden end bølger og Bjergene styrter i Havenes Skød, **4** om end deres Vande bruser og syder og Bjergene skælver ved deres Vælde. (Sela) **5** En Flod og dens Bække glæder Guds Stad, den Højeste har helliget sin Bolig; **6** i den er Gud, den rokkes ikke, Gud bringer den Hjælp, naar Morgen gryr. **7** Folkene larmed, Rigerne vakled, han løfted Røsten, saa Jorden skjalv, **8** Hærskarers HERRE er med os, Jakobs Gud er vor faste Borg. (Sela) **9** Kom hid og se paa HERRENS Værk, han har udført frygtelige Ting paa Jord. **10** Han gør Ende paa Krig til Jordens Grænser, han splintrer Buen, sønderbryder Spydene, Skjoldene tænder han i Brand. **11** Hold inde og kend, at jeg er Gud,

ophøjet blandt Folkene, ophøjet paa Jorden! Hærskarers HERRE er med os, Jakobs Gud er vor faste Borg. (Sela)

47 Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Salme. **2** Alle Folkeslag, klap i Hænderne, bryd ud i jublende Lovsang for Gud! **3** Thi HERREN, den Højeste, er frygtelig, en Konge stor over hele Jorden. **4** Han bøjede Folkefærd under os og Folkeslag under vor Fod; **5** han udvalgte os vor Arvelod, Jakob hans elskedes Stolthed. (Sela) **6** Gud steg op under Jubel, HERREN under Hornets Klang. **7** Syng, ja syng for Gud, syng, ja syng for vor Konge; **8** thi han er al Jordens Konge, syng en Sang for Gud. **9** Gud har vist, han er Folkenes Konge, paa sin hellige Trone har Gud taget Sæde. Folkenes Stormænd samles med Folket, der tilhører Abrahams Gud; thi Guds er Jordens Skjolde, højt ophøjet er han!

48 En Sang. En Salme af Koras Sønner. **2** Stor og højlovet er vor Gud i sin Stad. **3** Smukt løfter sig hans hellige Bjerg, al Jordens Fryd, Zions Bjerg i det højeste Nord, den store Konges By. **4** Som Værn gjorde Gud sig kendt i dens Borge. **5** Thi Kongerne samlede sig, rykked frem tilsammen; **6** de saa og tav paa Stedet, flyed i Angst, **7** af Rædsel grebes de brat, af Veer som en, der føder. **8** Med Østenstormen knuser du Tarsisskibe. **9** Som vi havde hørt det, saa vi det selv i Hærskarers HERRES By, i vor Guds By; til evig Tid lader Gud den staa. (Sela) **10** I din Helligdom tænker vi, Gud, paa din Miskundhed; **11** som dit Navn saa lyder din Pris til Jordens Grænser. Din højre er fuld af Retfærd, **12** Zions Bjerg fryder sig, Judas Døtre jubler over dine Domme. **13** Drag rundt om

Zion, gaa rundt og tæl dets Taarne, **14** læg Mærke til dets Ringmur, gaa gennem dets Borge, at I kan melde Slægten, der kommer: Saadan er Gud, vor Gud for evigt og altid, han skal lede os. Al-mut.

49 Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Salme. **2** Hør det, alle Folkeslag, lyt til, al Verdens Folk, **3** baade høj og lav, baade rig og fattig! **4** Min Mund skal tale Visdom, mit Hjerte udgransker Indsigt; **5** jeg bøjer mit Øre til Tankesprog, raader min Gaade til Strengeleg. **6** Hvorfor skulle jeg frygte i de onde Dage, naar mine lumske Fjender omringer mig med Brøde, **7** de, som stoler paa deres Gods og bryster sig af deres store Rigdom? **8** Visselig, ingen kan købe sin Sjæl fri og give Gud en Løsesum **9** — Prisen for hans Sjæl blev for høj, for evigt maatte han opgive det — saa han kunde blive i Live **10** og aldrig faa Graven at se; **11** nej, han skal se den; Vismænd dør, baade Daare og Taabe gaar bort. Deres Gods maa de afstaa til andre, **12** deres Grav er deres Hjem for evigt, deres Bolig Slægt efter Slægt, om Godser end fik deres Navn. **13** Trods Herlighed bliver Mennesket ikke, han er som Dyrene, der forgaar. **14** Saa gaar det dem, der tror sig trygge, saa ender det for dem, deres Tale behager. (Sela) **(Sheol h7585)** **15** I Dødsriget drives de ned som Faar, deres Hyrde skal Døden være; de oprigtige træder paa dem ved Gry, deres Skikkelse gaar Opløsning i Møde, Dødsriget er deres Bolig. **(Sheol h7585)** **16** Men Gud udløser min Sjæl af Dødsrigets Haand, thi han tager mig til sig. (Sela) **17** Frygt ej, naar en Mand bliver rig, naar hans Huses Herlighed øges; **18** thi intet tager han med i Døden,

hans Herlighed følger ham ikke. **19** Priser han end i Live
sig selv: »De lover dig for din Lykke!« — **20** han vandrer
til sine Fædres Slægt, der aldrig faar Lyset at skue. Den,
som lever i Herlighed, men uden Forstand, han er som
Dyrene, der forgaar.

50 En Salme af Asaf. Gud, Gud HERREN taled og stævnede
Jorden hid fra Sol i Opgang til Sol i Bjærge; **2** fra Zion,
Skønhedens Krone, viste Gud sig i Straaleglans **3** — vor
Gud komme og tie ikke! — Foran ham gik fortærende
Ild, omkring ham rasede Storm; **4** han stævned Himlen
deroppe hid og Jorden for at dømme sit Folk: **5** »Saml
mig mine fromme, der sluttede Pagt med mig ved Ofre!«
6 Og Himlen forkyndte hans Retfærd, at Gud er den, der
dømmer. (Sela) **7** Hør, mit Folk, jeg vil tale, Israel, jeg vil
vidne imod dig, Gud, din Gud er jeg! **8** Jeg laster dig ikke
for dine Slagtofre, dine Brændofre har jeg jo stadig for
Øje; **9** jeg tager ej Tyre fra dit Hus eller Bukke fra dine
Stalde; **10** thi mig tilhører alt Skovens Vildt, Dyrene paa
de tusinde Bjerge; **11** jeg kender alle Bjergenes Fugle, har
rede paa Markens Vrimmel. **12** Om jeg hungred, jeg sagde
det ikke til dig, thi mit er Jorderig og dets Fylde! **13** Mon
jeg æder Tyres Kød eller drikker Bukkes Blod? **14** Lovsang
skal du ofre til Gud og holde den Højeste dine Løfter. **15**
Og kald paa mig paa Nødens Dag; jeg vil udfri dig, og
du skal ære mig, **16** Men til Den gudløse siger Gud: Hvi
regner du op mine Bud og fører min Pagt i Munden, **17**
naar du dog hader Tugt og kaster mine Ord bag din Ryg?
18 Ser du en Tyv, slaar du Følge med ham, med Horkarle
holder du til, **19** slipper Munden løs med ondt, din Tunge

bærer paa Svig. **20** Du sidder og skænder din Broder,
bagtaler din Moders Søn; **21** det gør du, og jeg skulde
tie, og du skulde tænke, jeg er som du! Revse dig vil jeg
og gøre dig det klart. **22** Mærk jer det, I, som glemmer
Gud, at jeg ikke skal rive jer redningsløst sønder. **23** Den,
der ofrer Taksigelse, ærer mig; den, der agter paa Vejen,
lader jeg se Guds Frelse.

51 Til Sangmesteren. En Salme af David, **2** dengang Natan
kom til ham, efter at han havde været inde hos Batseba.
3 Gud, vær mig naadig efter din Miskundhed, udslet mine
Overtrædelser efter din store Barmhjertighed, **4** tvæt
mig fuldkommen ren for min Skyld og rens mig for min
Synd! **5** Mine Overtrædelser kender jeg jo, min Synd
staar mig altid for Øje. **6** Mod dig har jeg syndet, mod
dig alene, og gjort, hvad i dine Øjne er ondt, at du maa
faa Ret, naar du taler, staa ren, naar du dømmer. **7** Se,
jeg er født i Misgerning, min Moder undfanged mig i
Synd. **8** Du elsker jo Sandhed i Hjertets Løndom, saa
lær mig da Visdom i Hjertedybet. **9** Rens mig for Synd
med Ysop, tvæt mig hvidere end Sne; **10** mæt mig med
Fryd og Glæde, lad de Ben, du knuste, juble; **11** skjul dit
Aasyn for mine Synder, udslet alle mine Misgerninger;
12 skab mig, o Gud, et rent Hjerte, giv en ny, en stadig
Aand i mit Indre; **13** kast mig ikke bort fra dit Aasyn,
tag ikke din hellige Aand fra mig; **14** glæd mig igen med
din Frelse, giv mig til Støtte en villig Aand! **15** Da vil
jeg lære Overtrædere dine Veje, og Syndere skal vende
om til dig. **16** Fri mig fra Blodskyld, Gud, min Frelses
Gud, saa skal min Tunge lovsynge din Retfærd; **17** Herre,

aaben mine Læber, saa skal min Mund forkynde din Pris. **18** Thi i Slagtoffer har du ikke Behag, og gav jeg et Brændoffer, vandt det dig ikke. **19** Offer for Gud er en sønderbrudt Aand; et sønderbrudt, sønderknust Hjerte agter du ikke ringe, o Gud. Gør vel i din Naade mod Zion, opbyg Jerusalems Mure! Da skal du have Behag i rette Ofre, Brænd— og Heloffer, da bringes Tyre op paa dit Alter.

52 Til Sangmesteren. En Maskil af David, **2** da Edomiten Doeg kom og meldte Saul, at David var gaaet ind i Ahimeleks Hus. **3** Du stærke, hvi bryster du dig af din Ondskab imod den fromme? **4** Du pønser hele Dagen paa ondt; din Tunge er hvas som en Kniv, du Rænkesmed, **5** du foretrækker ondt for godt, Løgn for sanddru Tale. (Sela) **6** Du elsker al ødelæggende Tale, du falske Tunge! **7** Derfor styrte Gud dig for evigt, han gribe dig, rive dig ud af dit Telt, han rykke dig op af de levendes Land! (Sela) **8** De retfærdige ser det, frygter og haaner ham leende: **9** »Se der den Mand, der ej gjorde Gud til sit Værn, men stoled paa sin megen Rigdom, trodsed paa sin Velstand!« Men jeg er som et frodigt Olietræ i Guds Hus, Guds Miskundhed stoler jeg evigt og altid paa. Evindelig takker jeg dig, fordi du greb ind; jeg vidner iblandt dine fromme, at godt er dit Navn.

53 Til Sangmesteren. Al-mahalat. En Maskil af David. **2** Daarerne siger i Hjertet: »Der er ingen Gud!« Slet og afskyeligt handler de, ingen gør godt. **3** Gud skuer ned fra Himlen paa Menneskenes Børn for at se, om der findes en forstandig, nogen, der søger Gud. **4** Afveget er alle, til

Hobe fordærvede, ingen gør godt, end ikke een. **5** Er de Udaadsmænd da uden Forstand, de, der æder mit Folk, som aad de Brød, og ikke paakalder Gud? **6** Af Rædsel gribes de da, hvor ingen Rædsel var; thi Gud adsplitter din Belejrers Ben; de bliver til Skamme, thi Gud forkaster dem. Ak, kom dog fra Zion Israels Frelse! Naar Gud vender sit Folks Skæbne, skal Jakob juble, Israel glædes.

54 Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Maskil af David, **2** da Zifiterne kom og sagde til Saul: »David har skjult sig hos os.« **3** Frels mig, o Gud, ved dit Navn og skaf mig min Ret ved din Vælde, **4** hør, o Gud, min Bøn, lyt til min Munds Ord! **5** Thi frække staar op imod mig, Voldsmænd vil tage mit Liv; Gud har de ikke for Øje. (Sela) **6** Se, min Hjælper er Gud, Herren støtter min Sjæl! **7** Det onde vende sig mod mine Fjender, udryd dem i din Trofasthed! Da vil jeg frivilligt ofre til dig, prise dit Navn, o HERRE, thi det er godt; thi det frier mig ud af al Nød; mit Øje skuer med Fryd mine Fjender!

55 Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Maskil af David. **2** Lyt, o Gud, til min Bøn, skjul dig ej for min Tryglen, **3** laan mig Øre og svar mig, jeg vaander mig i Klage, **4** jeg stønner ved Fjendernes Raab og de gudløses Skrig; thi Ulykke vælter de over mig, forfølger mig grumt; **5** Hjertet er angst i mit Bryst, Dødens Rædsler er faldet over mig. **6** Frygt og Angst falder paa mig, Gru er over mig. **7** Jeg siger: Ak, havde jeg Vinger som Duen, da fløj jeg i Ly, **8** ja, langt bort vilde jeg fly og blive i Ørkenen. (Sela) **9** Da søgte jeg skyndsomt Tilflugt for rivende Storm og Uvejr. **10** Herre, forvir og split deres Tungemaal! Thi

Vold og Ufred ser jeg i Byen; **11** de gaar Rundgang Dag og Nat paa dens Mure; **12** Ulykke, Kvide og Vanheld raader derinde, Voldsfærd og Svig viger aldrig bort fra dens Torve. **13** Det var ikke en Fjende, som haaned mig — det kunde bæres; min Uven ydmyged mig ej — ham kunde jeg undgaa; **14** men du, en Mand af min Stand, en Ven og fortrolig, **15** og det skønt vi delte Samværets Sødme, vandred endrægtelig i Guds Hus. **(Sheol h7585)** **16** Over dem komme Død, lad dem levende synke i Dødsriget! Thi der er Ondskab i deres Bolig, i deres Indre! **17** Jeg, jeg raaber til Gud, og HERREN vil frelse mig. **18** Jeg klager og stønner ved Kvæld, ved Gry og ved Middag; min Røst vil han høre **19** og udfri min Sjæl i Fred, saa de ikke kan komme mig nær; thi mange er de imod mig. **20** Gud, som troner fra Fortids Dage, vil høre og ydmyge dem. (Sela) Thi der er ingen Forandring hos dem, og de frygter ikke for Gud. **21** Paa Venner lagde han Haand og brød sin Pagt. **22** Glattere end Smør er hans Mund, men Hjertet vil Krig, blødere end Olie hans Ord, skønt dragne Sværd. **23** Kast din Byrde paa HERREN, saa sørger han for dig, den retfærdige lader han ikke i Evighed rokkes. Og du, o Gud, nedstyrt dem i Gravens Dyb! Ej skal blodstænkte, svigefulde Mænd naa Hælvten af deres Dage. Men jeg, jeg stoler paa dig!

56 Til Sangmesteren. Al-jonat-elem-rehokim. Af David. En Miktam, da Filisterne greb ham i Gat. **2** Vær mig naadig, Gud, thi Mennesker vil mig til Livs, jeg trænges stadig af Stridsmænd; **3** mine Fjender vil mig stadig til Livs, thi mange strider bittert imod mig! **4** Naar jeg gribes af Frygt, vil jeg stole paa dig, **5** og med Guds Hjælp

skal jeg prise hans Ord. Jeg stoler paa Gud, jeg frygter ikke, hvad kan Kød vel gøre mig? **6** De oplægger stadig Raad imod mig, alle deres Tanker gaar ud paa ondt. **7** De flokker sig sammen, ligger paa Lur, jeg har dem lige i Hælene, de staar mig jo efter Livet. **8** Gengæld du dem det onde, stød Folkene ned i Vrede, o Gud! **9** Selv har du talt mine Suk, i din Lædersæk har du gemt mine Taarer; de staar jo i din Bog. **10** Da skal Fjenderne vige, den Dag jeg kalder; saa meget ved jeg, at Gud er med mig. **11** Med Guds Hjælp skal jeg prise hans Ord, med HERRENS Hjælp skal jeg prise hans Ord. **12** Jeg stoler paa Gud, jeg frygter ikke, hvad kan et Menneske gøre mig? **13** Jeg har Løfter til dig at indfri, o Gud, med Takofre vil jeg betale dig. Thi fra Døden frier du min Sjæl, ja min Fod fra Fald, at jeg kan vandre for Guds Aasyn i Livets Lys.

57 Til Sangmesteren. Al-tasjhet. Af David. En Miktam, da han flygtede ind i Hulen for Saul. **2** Vær mig naadig, Gud, vær mig naadig, thi hos dig har min Sjæl søgt Ly; i dine Vingers Skygge søger jeg Ly, til Ulykken er drevet over. **3** Gud, den Højeste, paakalder jeg, den Gud, der gør vel imod mig; **4** han sender mig Hjælp fra Himlen og frelser min Sjæl fra dem, som vil mig til Livs. Gud sender sin Naade og Trofasthed. **5** Jeg maa ligge midt iblandt Løver, bo mellem Folk, der spyr Ild, hvis Tænder er Spyd og Pile, hvis Tunge er hvas som et Sværd. **6** Løft dig, o Gud, over Himlen, din Herlighed være over al Jorden! **7** Et Net har de udspændt for mine Skridt, deres egen Fod skal hildes deri; en Grav har de gravet foran mig, selv skal de falde deri. (Sela) **8** Mit Hjerte

er trøstigt, Gud, mit Hjerte er trøstigt; jeg vil synge og lovprise dig, **9** vaagn op, min Ære! Harpe og Citer vaagn op, jeg vil vække Morgenrøden. **10** Jeg vil takke dig, Herre, blandt Folkeslag, prise dig blandt Folkefærd; **11** thi din Miskundhed naar til Himlen, din Sandhed til Skyerne. Løft dig, o Gud, over Himlen, din Herlighed være over al Jorden!

58 Til Sangmesteren. Al-tasjhet. Af David. En Miktam. **2** Er det virkelig Ret, I taler, I Guder, dømmer I Menneskens Børn retfærdigt? **3** Nej, alle øver I Uret paa Jord, eders Hænder udvejer Vold. **4** Fra Moders Liv vanslægted de gudløse, fra Moders Skød for Løgnerne vild. **5** Gift har de i sig som Slangen, den stumme Øgle, der døver sit Øre **6** og ikke vil høre paa Tæmmerens Røst, paa den kyndige Slangebesværger. **7** Gud, bryd Tænderne i deres Mund, Ungløvernes Kindtænder knuse du, HERRE; **8** lad dem svinde som Vand, der synker, visne som nedtrampet Græs. **9** Lad dem blive som Sneglen, opløst i Slim som et ufuldbaarent Foster, der aldrig saa Sol. **10** Før eders Gryder mærker til Tjørnen, ja, midt i deres Livskraft river han dem bort i sin Vrede. **11** Den retfærdige glæder sig, naar han ser Hævn, hans Fødder skal vade i gudløses Blod; Og Folk skal sige: »Den retfærdige faar dog sin Løn, der er dog Guder, som dømmer paa Jord!«

59 Til Sangmesteren. Al-tasjhet. Af David. En Miktam, da Saul udsendte Folk, som skulle vogte Huset for at dræbe ham. **2** Fri mig fra mine Fjender, min Gud, bjærg mig fra dem, der rejser sig mod mig; **3** fri mig fra Udaadsmænd, frels mig fra blodstænkte Mænd! **4** Thi se, de lurer efter

min Sjæl, stærke Mænd stimler sammen imod mig, uden at jeg har Skyld eller Brøde. **5** Uden at jeg har forbrudt mig, HERRE, stormer de frem og stiller sig op. Vaagn op og kom mig i Møde, se til! **6** Du er jo HERREN, Hærskarers Gud, Israels Gud. Vaagn op og hjemsøg alle Folkene, skaan ej een af de troløse Niddinger! (Sela) **7** Ved Aften kommer de tilbage, hyler som Hunde og stryger gennem Byen! **8** Se, deres Mund løber over, paa deres Læber er Sværd, thi: »Hvem skulde høre det?« **9** Men du, o HERRE, du ler ad dem, du spotter alle Folk, **10** dig vil jeg lovsynge, du, min Styrke, thi Gud er mit Værn; **11** med Naade kommer min Gud mig i Møde, Gud lader mig se mine Fjender med Fryd! **12** Slaa dem ikke ihjel, at ikke mit Folk skal glemme, gør dem hjemløse med din Vælde og styrt dem, **13** giv dem hen, o Herre, i Mundens Synd, i Læbernes Ord, og lad dem hildes i deres Hovmod for de Eder og Løgne, de siger; **14** udryd dem i Vrede, gør Ende paa dem, saa man kan kende til Jordens Ender, at Gud er Hersker i Jakob! (Sela) **15** Ved Aften kommer de tilbage, hyler som Hunde og stryger gennem Byen, **16** vanker rundt efter Føde og knurrer, naar de ikke mættes. **17** Men jeg, jeg vil synge om din Styrke, juble hver Morgen over din Naade; thi du blev mig et Værn, en Tilflugt paa Nødens Dag. Dig vil jeg lovsynge, du, min Styrke, thi Gud er mit Værn, min naadige Gud.

60 Til Sangmesteren. Al-sjusjan-edut. En Miktam af David til Indøvelse, **2** dengang han kæmpede med Aram-Naharajim og Aram-Zoba, og Joab vendte tilbage og slog Edomiterne i Saltdalen, 12 000 Mand. **3** Gud, du har

stødt os fra dig, nedbrudt os, du vrededes — vend dig til os igen; **4** du lod Landet skælve, slaa Revner, læg nu dets Brist, thi det vakler! **5** Du lod dit Folk friste ondt, iskænked os døvende Vin. **6** Dem, der frygter dig, gav du et Banner, hvorhen de kan fly for Buen. (Sela) **7** Til Frelse for dine elskede hjælp med din højre, bønhør os! **8** Gud talede i sin Helligdom: »Jeg vil udskifte Sikem med Jubel, udmaale Sukkots Dal; **9** mit er Gilead, mit er Manasse, Efraim er mit Hoveds Værn, Juda min Herskerstav, **10** Moab min Vaskeskaal, paa Edom kaster jeg min Sko, over Filisterland jubler jeg.« **11** Hvo bringer mig hen til den faste Stad, hvo leder mig hen til Edom? **12** Har du ikke, Gud, stødt os fra dig? Du ledsager ej vore Hære. Giv os dog Hjælp mod Fjenden! Blændværk er Menneskers Støtte. Med Gud skal vi øve vældige Ting, vore Fjender træder han ned!

61 Til Sangmesteren. Til Strengespil. Af David. **2** Hør, o Gud, paa mit Raab og lyt til min Bøn! **3** Fra Jordens Ende raaber jeg til dig. Naar mit Hjerte vansmægter, løft mig da op paa en Klippe, **4** led mig, thi du er min Tilflugt, et mægtigt Taarn til Værn imod Fjenden. **5** Lad mig evigt bo som Gæst i dit Telt, finde Tilflugt i dine Vingers Skjul! (Sela) **6** Ja du, o Gud, har hørt mine Løfter, opfyldt deres Ønsker, der frygter dit Navn. **7** Til Kongens Dage lægger du Dage, hans Aar skal være fra Slægt til Slægt. **8** Han skal trone evigt for Guds Aasyn; send Naade og Sandhed til at bevare ham! Da vil jeg evigt love dit Navn og saaledes Dag efter Dag indfri mine Løfter.

62 Til Sangmesteren. Til Jedutun. En Salme af David. **2** Min Sjæl er Stille for Gud alene, min Frelse kommer fra ham; **3** ja, han er min Klippe, min Frelse, mit Værn, jeg skal ikke rokkes meget. **4** Hvor længe stormer I løs paa en Mand, — alle slaar I ham ned — som paa en hældende Væg, en faldende Mur? **5** Ja, de oplægger Raad om at styrte ham fra hans Højhed. De elsker Løgn, velsigner med Munden, men forbander i deres Indre. (Sela) **6** Vær stille hos Gud alene, min Sjæl, thi fra ham kommer mit Haab; **7** ja, han er min Klippe, min Frelse, mit Værn, jeg skal ikke rokkes. **8** Hos Gud er min Hjælp og min Ære, min stærke Klippe, min Tilflugt har jeg i Gud; **9** stol paa ham, al Folkets Forsamling, udøs for ham eders Hjerte, Gud er vor Tilflugt. (Sela) **10** Kun Tomhed er Mennesker, Mænd en Løgn, paa Vægtskaalen vipper de op, de er Tomhed til Hobe. **11** Forlad eder ikke paa Vold, lad jer ikke blænde af Ran; om Rigdommen vokser, agt ikke derpaa! **12** Een Gang talede Gud, to Gange hørte jeg det: at Magten er Guds, Og Miskundhed er hos dig, o Herre. Thi enhver gengælder du efter hans Gerning.

63 En Salme af David, da han var i Judas Ørken. **2** Gud, du er min Gud, dig søger jeg, efter dig tørster min Sjæl, efter dig længes mit Kød i et tørt, vansmægtende, vandløst Land **3** (saaledes var det, jeg saa dig i Helligdommen) for at skue din Vælde og Ære; **4** thi din Naade er bedre end Liv, mine Læber skal synge din Pris. **5** Da vil jeg love dig hele mit Liv, opløfte Hænderne i dit Navn, **6** Som med fede Retter mættes min Sjæl, med jublende Læber priser min Mund dig, **7** naar jeg kommer dig i Hu paa mit

Leje, i Nattevagterne tænker paa dig; 8 thi du er blevet
min Hjælp, og jeg jubler i dine Vingers Skygge. 9 Dig
klynger min Sjæl sig til, din højre holder mig fast. 10
Forgæves staar de mig efter Livet, i Jordens Dyb skal de
synke, 11 gives i Sværdets Vold og vorde Sjakalers Bytte.
Men Kongen glædes i Gud; enhver, der sværger ved ham,
skal juble, thi Løgnernes Mund skal lukkes.

64 Til Sangmesteren. En Salme af David. 2 Hør, o Gud,
min Røst, naar jeg klager, skærm mit Liv mod den
rædsomme Fjende; 3 skjul mig for Ugerningsmændenes
Raad, for Udaadsmændenes travle Hob, 4 der hvæsser
Tungen som Sværd, lægger giftige Ord paa Buen 5 for i
Løn at ramme den skyldfri, ramme ham brat og uset. 6
Ihærdigt lægger de onde Raad, skryder af, at de lægger
Snarer, siger: »Hvem skulde se os?« 7 De udtænker
onde Gerninger, fuldfører en gennemtænkt Tanke —
og Menneskets Indre og Hjerte er dybt. 8 Da rammer
Gud dem med en Pil, af Slaget rammes de brat; 9 han
styrter dem for deres Tunges Skyld. Enhver, som ser dem,
ryster paa Hovedet; 10 alle Mennesker frygter, forkynder,
hvad Gud har gjort, og fatter hans Hænders Gerning;
de retfærdige glædes i HERREN og lider paa ham, de
oprigtige af Hjertet jubler til Hobe!

65 Til Sangmesteren. En Salme af David. En Sang. 2
Lovsang tilkommer dig paa Zion, o Gud, dig indfrier man
Løfter, du, som hører Bønner; 3 alt Kød kommer til dig,
naar Brøden tynger. 4 Vore Overtrædelser blev os for
svare, du tilgiver dem. 5 Salig den, du udvælger, lader
bo i dine Forgaarde! Vi mættes af dit Huses Rigdom, dit

Tempels Hellighed. **6** Du svarer os underfuldt i Retfærd, vor Frelses Gud, du Tilflugt for den vide Jord, for fjerne Strande, **7** du, som grundfæster Bjerge med Vælde, omgjordet med Kraft, **8** du, som dæmper Havenes Brusen, deres Bølgers Brusen og Folkefærds Larm, **9** saa Folk ved Verdens Ende gruer for dine Tegn; hvor Morgen og Aften oprinder, bringer du Jubel. **10** Du saa til Landet, vanded det, gjorde det saare rigt, Guds Bæk er fuld af Vand, du bereder dets Korn, **11** du vander dets Furer, jævner knoldene, bløder det med Regn, velsigner dets Sæd. **12** Med din Herlighed kroner du Aaret, dine Vognspor flyder af Fedme; **13** de øde Græsgange flyder, med Jubel omgjordes Højene; Engene klædes med Faar, Dalene hylles i Korn, i Jubel bryder de ud og synger!

66 Til Sangmesteren. En Sang. En Salme. Bryd ud i Jubel for Gud, al Jorden, **2** lovsyng hans Navns Ære, syng ham en herlig Lovsang, **3** sig til Gud: »Hvor forfærdelige er dine Gerninger! For din vældige Styrkes Skyld logrer Fjenderne for dig, **4** al Jorden tilbeder dig, de lovsynger dig, lovsynger dit Navn.« (Sela) **5** Kom hid og se, hvad Gud har gjort, i sit Virke en Rædsel for Menneskenes Børn. **6** Han forvandlede Hav til Land, de vandred til Fods over Strømmen; lad os fryde os højlig i ham. **7** Han hersker med Vælde for evigt, paa Folkene vogter hans Øjne, ej kan genstridige gøre sig store. (Sela) **8** I Folkeslag, lov vor Gud, lad lyde hans Lovsangs Toner, **9** han, som har holdt vor Sjæl i Live og ej lod vor Fod glide ud! **10** Thi du ransaged os, o Gud, rensede os, som man renser Sølv; **11** i Fængsel bragte du os, lagde Tynge

paa vore Lænder, **12** lod Mennesker skride hen over vort Hoved, vi kom gennem Ild og Vand; men du førte os ud og bragte os Lindring! **13** Med Brændofre vil jeg gaa ind i dit Hus og indfri dig mine Løfter, **14** dem, mine Læber fremførte, min Mund udtalte i Nøden. **15** Jeg bringer dig Ofre af Fedekvæg sammen med Vædres Offerduft, jeg ofrer Okser tillige med Bukke. (Sela) **16** Kom og hør og lad mig fortælle jer alle, som frygter Gud, hvad han har gjort for min Sjæl! **17** Jeg raabte til ham med min Mund og priste ham med min Tunge. **18** Havde jeg tænkt paa ondt i mit Hjerte, da havde Herren ej hørt; **19** visselig, Gud har hørt, han lytted til min bedende Røst. **20** Lovet være Gud, som ikke har afvist min Bøn eller taget sin Miskundhed fra mig!

67 Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Salme. En Sang. **2** Gud være os naadig og velsigne os, han lade sit Ansigt lyse over os, (Sela) **3** for at din Vej maa kendes paa Jorden, din Frelse blandt alle Folk. **4** Folkeslag skal takke dig, Gud, alle Folkeslag takke dig; **5** Folkefærd skal glædes og juble, thi med Retfærd dømmer du Folkeslag, leder Folkefærd paa Jorden. (Sela) **6** Folkeslag skal takke dig, Gud, alle Folkeslag takke dig! **7** Landet har givet sin Grøde, Gud, vor Gud, velsigne os, Gud velsigne os, saa den vide Jord maa frygte ham!

68 Til Sangmesteren. Af David. En Salme. En Sang. **2** Naar Gud staar op, da splittes hans Fjender, hans Avindsmænd flyr for hans Aasyn, **3** som Røg henvejres, saa henvejres de; som Voks, der smelter for Ild, gaar gudløse til Grunde for Guds Aasyn. **4** Men retfærdige frydes og jubler med

Glæde og Fryd for Guds Aasyn. **5** Syng for Gud, lovsyng hans Navn, hyld ham, der farer frem gennem Ørknerne! HERREN er hans Navn, jubler for hans Aasyn, **6** faderløses Fader, Enkers Værge, Gud i hans hellige Bolig, **7** Gud, som bringer ensomme hjem, fører Fanger ud til Lykke; men genstridige bor i tørre Egne. **8** Da du drog ud, o Gud, i Spidsen for dit Folk, skred frem gennem Ørkenen, (Sela) da rystede Jorden, **9** ja, Himlen dryppede for Guds Aasyn, for Guds Aasyn, Israels Guds. **10** Regn i Strømme lod du falde, o Gud, din vansmægtende Arvelod styrkede du; **11** din Skare tog Bolig der, for de arme sørged du, Gud, i din Godhed. **12** Ord lægger Herren de Kvinder i Munden, som bringer Glædesbud, en talrig Hær: **13** »Hærenes Konger flyr, de flyr, Husets Frue uddeler Bytte. **14** Vil I da blive imellem Foldene? Duens Vinger dækkes af Sølv, dens Fjedre af gulgrønt Guld. **15** Da den Almægtige splittede Kongerne der, faldt der Sne paa Zalmon.« **16** Et Gudsbjerg er Basans Bjerg, et Bjerg med spidse Tinder er Basans Bjerg; **17** Hvi skæver I Bjerge med spidse Tinder til Bjerget, Gud ønsked til Bolig, hvor HERREN ogsaa vil bo for evigt? **18** Titusinder er Guds Vogne, tusinde Gange tusinde, HERREN kom fra Sinaj til Helligdommen. **19** Du steg op til det høje, du bortførte Fanger, Gaver tog du blandt Mennesker, ogsaa iblandt de genstridige, at du maatte bo der, HERRE, o Gud. **20** Lovet være Herren! Fra Dag til Dag bærer han vore Byrder; Gud er vor Frelse. (Sela) **21** En Gud til Frelse er Gud for os, hos den Herre HERREN er Udgange fra Døden. **22** Men Fjendernes Hoveder knuser Gud, den gudløses Isse, der vandrer i sine

Synder. **23** Herren har sagt: »Jeg henter dem hjem fra
Basan, henter dem hjem fra Havets Dyb, **24** at din Fod maa
vade i Blod, dine Hundes Tunger faa del i Fjenderne.« **25**
Se paa Guds Højtidstog, min Guds, min Konges Højtidstog
ind i Helligdommen! **26** Sangerne forrest, saa de, der
spiller, i Midten unge Piger med Pauker: **27** »Lover Gud i
Festforsamlinger, Herren, I af Israels Kilde!« **28** Der er
liden Benjamin forrest, Judas Fyrster i Flok, Zebulons
Fyrster, Naftalis Fyrster. **29** Opbyd, o Gud, din Styrke,
styrk, hvad du gjorde for os, o Gud! **30** For dit Tempels
Skyld skal Konger bringe dig Gaver i Jerusalem. **31** Tru
ad Dyret i Sivet, Tyreflokken, Folkeslags Herrer, saa de
hylder dig med deres Sølvstykker. Adsplit Folkeslag,
der elsker Strid! **32** De kommer med Olie fra Ægypten,
Ætioperne iler til Gud med fulde Hænder. **33** I Jordens
Riger, syng for Gud, lovsyng HERREN; **34** hyld ham, der
farer frem paa Himlenes Himle, de gamle! Se, han løfter
sin Røst, en vældig Røst. **35** Giv Gud Ære! Over Israel er
hans Højhed, Hans Vælde i Skyerne, frygtelig er Gud i sin
Helligdom, Israels Gud; han giver Folket Styrke og Kraft.
Lovet være Gud!

69 Til Sangmesteren. Til Liljerne. Af David. **2** Frels mig
Gud, thi Vandene naar mig til Sjælen, **3** jeg er sunket
i bundløst Dynd, hvor der intet Fodfæste er, kommet i
Vandenes Dyb, og Strømmen gaar over mig; **4** træt har
jeg skreget mig, Struben brænder, mit Øje er mat af at
bie paa min Gud; **5** flere end mit Hoveds Haar er de,
der hader mig uden Grund, mange er de, som vil mig til
Livs, uden Skel er mig fjendske; hvad jeg ikke har ranet,

skal jeg dog erstatte! **6** Gud, du kender min Daarskab, min Skyld er ej skjult for dig. **7** Lad mig ej bringe Skam over dem, som bier paa dig, o Herre, Hærskarers HERRE, lad mig ej bringe Skændsel over dem, der søger dig, Israels Gud! **8** Thi for din Skyld bærer jeg Spot, mit Aasyn dækkes af Skændsel; **9** fremmed er jeg for mine Brødre, en Udlænding for min Moders Sønner. **10** Thi Nidkærhed for dit Hus har fortæret mig, Spotten mod dig er faldet paa mig; **11** jeg spæged min Sjæl med Faste, og det blev mig til Spot; **12** i Sæk har jeg klædt mig, jeg blev dem et Mundheld. **13** De, der sidder i Porten, taler om mig, ved Drikkelagene synger de om mig. **14** Men jeg beder, HERRE, til dig i Naadens Tid, o Gud, i din store Miskundhed svare du mig! **15** Frels mig med din trofaste Hjælp fra Dyndet, at jeg ikke skal synke; red mig fra dem, der hader mig, fra Vandenes Dyb, **16** lad Strømmen ikke gaa over mig; lad Dybet ikke sluge mig eller Brønden lukke sig over mig. **17** Svar mig, HERRE, thi god er din Naade, vend dig til mig efter din store Barmhjertighed; **18** dit Aasyn skjule du ej for din Tjener, thi jeg er i Vaade, skynd dig og svar mig; **19** kom til min Sjæl og løs den, fri mig for mine Fjenders Skyld! **20** Du ved, hvorledes jeg smædes og bærer Skam og Skændsel; du har Rede paa alle mine Fjender. **21** Spot har ulægeligt knust mit Hjerte; jeg bied forgæves paa Medynk, paa Trøstere uden at finde; **22** de gav mig Malurt at spise og slukked min Tørst med Eddike. **23** Lad Bordet foran dem blive en Snare, deres Takofre blive en Fælde; **24** lad Øjnene slukkes, saa Synet svigter, lad Lænderne altid vakle! **25** Din Vrede udøse

du over dem, din glødende Harme naa dem; **26** deres Teltlejr blive et Øde, og ingen bo i deres Telte! **27** Thi de forfølger den, du slog, og øger Smerten for dem, du saared. **28** Tilregn dem hver eneste Brøde, lad dem ikke faa Del i din Retfærd; **29** lad dem slettes af Livets Bog, ej optegnes blandt de retfærdige! **30** Men mig, som er arm og lidende, bjærge din Frelse, o Gud! **31** Jeg vil prise Guds Navn med Sang og ophøje ham med Tak; **32** det er mer for HERREN end Okser, end Tyre med Horn og Klove! **33** Naar de ydmyge ser det, glæder de sig; I, som søger Gud, eders Hjerte oplives! **34** Thi HERREN laaner de fattige Øre, han agter ej fangne Venner ringe. **35** Himmel og Jord skal prise ham, Havet og alt, hvad der rører sig der; **36** thi Gud vil frelse Zion og opbygge Judas Byer; der skal de bo og tage det i Eje; hans Tjeneres Afkom skal arve det, de, der elsker hans Navn, skal bo deri.

70 Til Sangmesteren. Af David. Lehazkir. **2** Du værdiges, Gud, at fri mig, Herre, il mig til Hjælp! **3** Lad dem beskæmmes og rødme, som vil mig til Livs, og de, der ønsker mig ondt, lad dem vige med Skændsel; **4** lad dem stivne af Rædsel ved deres Skam, de, som siger: »Ha, ha!« **5** Lad alle, som søger dig, frydes og glædes i dig; lad dem, som elsker din Frelse, bestandig sige: »Gud er stor!« Arm og fattig er jeg, il mig til Hjælp, o Gud! Du er min Hjælp og min Frelser; tøv ej, HERRE!

71 HERRE, jeg lider paa dig, lad mig aldrig i evighed skuffes. **2** Frels mig og udfri mig i din Retfærdighed, du bøje dit Øre til mig; **3** red mig og vær mig en Tilflugtsklippe, en Klippeborg til min Frelse; thi du er

min Klippe og Borg! **4** Min Gud, fri mig ud af gudløses Haand, af Niddings og Voldsmands Kløer; **5** thi du er mit Haab, o Herre! Fra min Ungdom var HERREN min Tillid; **6** fra Moders Skød har jeg støttet mig til dig, min Forsørger var du fra Moders Liv, dig gælder altid min Lovsang. **7** For mange staar jeg som mærket af Gud, men du er min stærke Tilflugt; **8** min Mund er fuld af din Lovsang, af din Ære Dagen lang. **9** Forkast mig ikke i Alderdommens Tid og svigt mig ikke, nu Kraften svinder; **10** thi mine Fjender taler om mig, de, der lurer paa min Sjæl, holder Raad: **11** »Gud har svigtet ham! Efter ham! Grib ham, thi ingen frelser!« **12** Gud, hold dig ikke borte fra mig, il mig til Hjælp, min Gud; **13** lad dem blive til Skam og Skændsel, dem, der staar mig imod, lad dem hylles i Spot og Spe, dem, der vil mig ondt! **14** Men jeg, jeg vil altid haabe, blive ved at istemme din Pris; **15** min Mund skal vidne om din Retfærd, om din Frelse Dagen lang; thi jeg kender ej Ende derpaa. **16** Jeg vil minde om den Herre HERRENS Vælde, lovsynge din Retfærd, kun den alene. **17** Gud, du har vejledt mig fra min Ungdom af, dine Undere har jeg forkyndt til nu. **18** Indtil Alderdommens Tid og de graanende Haar svigte du mig ikke, o Gud. End skal jeg prise din Arm for alle kommende Slægter. **19** Din Vælde og din Retfærdighed naar til Himlen, o Gud; du, som øvede store Ting, hvo er din Lige, Gud? **20** Du, som lod os skue mangefold Trængsel og Nød, du kalder os atter til Live og drager os atter af Jordens Dyb; **21** du vil øge min Storhed og atter trøste mig. **22** Til Gengæld vil jeg til Harpespil prise din Trofasthed, min Gud, lege paa Citer

for dig, du Israels Hellige; **23** juble skal mine Læber —
ja, jeg vil lovsynge dig — og min Sjæl, som du udløste;
24 ogsaa min Tunge skal Dagen igennem forkynde din
Retfærd, thi Skam og Skændsel faar de, som vil mig ilde.

72 Af Salomo. Gud, giv Kongen din ret, Kongesønnen din
retfærd, **2** saa han dømmer dit Folk med Retfærdighed og
dine arme med Ret! **3** Da bærer Bjerge og Høje Fred for
Folket i Retfærd. **4** De arme blandt Folket skaffer han Ret,
han bringer de fattige Frelse, og han slaar Voldsmanden
ned. **5** Han skal leve, saa længe Solen lyser og Maanen
skinner, fra Slægt til Slægt. **6** Han kommer som Regn paa
slagne Enge, som Regnskyl, der væder Jorden; **7** i hans
Dage blomstrer Retfærd, og dyb Fred raader, til Maanen
forgaar. **8** Fra Hav til Hav skal han herske, fra Floden til
Jordens Ender; **9** hans Avindsmænd bøjer Knæ for ham,
og hans Fjender slikker Støvet; **10** Konger fra Tarsis og
fjerne Strande frembærer Gaver, Sabas og Sebas Konger
kommer med Skat; **11** alle Konger skal bøje sig for ham,
alle Folkene være hans Tjenere. **12** Thi han skal redde
den fattige, der skriger om Hjælp, den arme, der savner
en Hjælper, **13** ynkes over ringe og fattig og frelse fattiges
Sjæle; **14** han skal fri deres Sjæle fra Uret og Vold, deres
Blod er dyrt i hans Øjne. **15** Maatte han leve og Guld fra
Saba gives ham! De skal bede for ham bestandig, velsigne
ham Dagen igennem. **16** Korn skal der være i Overflod i
Landet, paa Bjergenes Top; som Libanon skal dets Afgrøde
bølge og Folk spire frem af Byen som Jordens Urter. **17**
Velsignet være hans Navn evindelig, hans Navn skal leve,
mens Solen skinner. Ved ham skal man velsigne sig, alle

Folk skal prise ham lykkelig! **18** Lovet være Gud HERREN,
Israels Gud, som ene gør Undergerninger, **19** og lovet
være hans herlige Navn evindelig; al Jorden skal fyldes af
hans Herlighed. Amen, Amen! **20** Her ender Davids, Isajs
Søns, Bønner.

73 En Salme af Asaf. Visselig, god er Gud mod Israel;
mod dem, der er rene af Hjertet! **2** Mine Fødder var nær
ved at snuble, mine Skridt var lige ved at glide; **3** thi over
Daarerne græmmed jeg mig, jeg saa, at det gik de gudløse
vel; **4** thi de kender ikke til Kvaler, deres Livskraft er frisk
og sund; **5** de kender ikke til menneskelig Nød, de plages
ikke som andre. **6** Derfor har de Hovmod til Halssmykke,
Vold er Kappen, de svøber sig i. **7** Deres Brøde udgaar
af deres Indre, Hjertets Tanker bryder igennem. **8** I det
dybe taler de ondt, i det høje fører de Urettens Tale, **9** de
løfter Munden mod Himlen, Tungen farer om paa Jorden.
10 (Derfor vender mit Folk sig hid og drikker Vand i fulde
Drag.) **11** De siger: »Hvor skulde Gud vel vide det, skulde
den Højeste kende dertil?« **12** Se, det er de gudløses Kaar,
altid i Tryghed, voksende Velstand! **13** Forgæves holdt jeg
mit Hjerte rent og tvætted mine Hænder i Uskyld, **14**
jeg plagedes Dagen igennem, blev revset paa ny hver
Morgen! **15** Men jeg tænkte: »Taler jeg saa, se, da er jeg
troløs imod dine Sønners Slægt.« **16** Saa grunded jeg paa
at forstaa det, møjsommeligt var det i mine Øjne, **17** Til
jeg kom ind i Guds Helligdomme, skønned, hvordan deres
Endeligt bliver: **18** Du sætter dem jo paa glatte Steder, i
Undergang styrter du dem. **19** Hvor brat de dog lægges
øde, gaar under, det ender med Rædsel! **20** De er som

en Drøm, naar man vaagner, man vaagner og regner sit Syn for intet. **21** Saa længe mit Hjerte var bittert og det nagede i mine Nyrer, **22** var jeg et Dyr og fattede intet, jeg var for dig som Kvæg. **23** Dog bliver jeg altid hos dig, du holder mig fast om min højre; **24** du leder mig med dit Raad og tager mig siden bort i Herlighed. **25** Hvem har jeg i Himlen? Og har jeg blot dig, da attraar jeg intet paa Jorden! **26** Lad kun mit Kød og mit Hjerte vansmægte, Gud er mit Hjertes Klippe, min Del for evigt. **27** Thi de, der fjerner sig fra dig, gaar under, du udsletter hver, som er dig utro. **28** Men at leve Gud nær er min Lykke, min Lid har jeg sat til den Herre HERREN, at jeg kan vidne om alle dine Gerninger.

74 En Maskil af Asaf. Hvorfor har du, Gud, stødt os bort for evigt, hvi ryger din Vrede mod Hjorden, du røgter? **2** Kom din Menighed i Hu, som du fordum vandt dig, — du udløste den til din Ejendoms Stamme — Zions Bjerg, hvor du har din Bolig. **3** Løft dine Fjed til de evige Tomter: Fjenden lagde alt i Helligdommen øde. **4** Dine Fjender brøled i dit Samlingshus, satte deres Tegn som Tegn deri. **5** Det saa ud, som naar man løfter Økser i Skovens Tykning. **6** Og alt det udskaarne Træværk der! De hugged det sønder med Økse og Hammer. **7** Paa din Helligdom satte de Ild, de skændede og nedrev dit Navns Bolig. **8** De tænkte: »Til Hobe udrydder vi dem!« De brændte alle Guds Samlingshuse i Landet. **9** Vore Tegn, dem ser vi ikke, Profeter findes ej mer; hvor længe, ved ingen af os. **10** Hvor længe, o Gud, skal vor Modstander smæde, Fjenden blive ved at haane dit Navn? **11** Hvorfor holder

du din Haand tilbage og skjuler din højre i Kappens Fold? **12** Vor Konge fra fordums Tid er dog Gud, som udførte Frelsens Værk i Landet. **13** Du kløvede Havet med Vælde, knuste paa Vandet Dragernes Hoved; **14** du søndrede Hovederne paa Livjatan og gav dem som Æde til Ørkenens Dyr; **15** Kilde og Bæk lod du vælde frem, du udtørred stedseflydende Strømme; **16** din er Dagen, og din er Natten, du grundlagde Lys og Sol, **17** du fastsatte alle Grænser paa Jord, du frembragte Sommer og Vinter. **18** Kom i Hu, o HERRE, at Fjenden har haanet, et Folk af Daarer har spottet dit Navn! **19** Giv ikke Vilddyret din Turteldues Sjæl, glem ikke for evigt dine armes Liv; **20** se hen til Pagten, thi fyldte er Landets mørke Steder med Voldsfærds Boliger. **21** Lad ej den fortrykte gaa bort med Skam, lad de arme og fattige prise dit Navn! **22** Gud, gør dig rede, før din Sag, kom i Hu, hvor du stadig smædes af Daarer, **23** lad ej dine Avindsmænds Røst uænset! Ustandseligt lyder dine Fjenders Larm!

75 Til Sangmesteren. Al-tasjhet. En Salme af Asaf. En Sang. **2** Vi takker dig, Gud, vi takker dig; de, der paakalder dit Navn, fortæller dine Undere. **3** »Selv om jeg udsætter Sagen, dømmer jeg dog med Retfærd; **4** vakler end Jorden og alle, som bor derpaa, har jeg dog grundfæstet dens Støtter.« (Sela) **5** Til Daarerne siger jeg: »Vær ej Daarer!« og til de gudløse: »Løft ej Hornet, **6** løft ikke eders Horn mod Himlen, tal ikke med knejsende Nakke!« **7** Thi hverken fra Øst eller Vest kommer Hjælp, ej heller fra Ørk eller Bjerge. **8** Nej, den, som dømmer, er Gud, han nedbøjer en, ophøjer en anden. **9** Thi i HERRENS

Haand er et Bæger med skummende, krydret Vin, han skænker i for een efter een, selv Bærmen drikker de ud; alle Jordens gudløse drikker. **10** Men jeg skal juble evindelig, lovsynge Jakobs Gud; alle de gudløses Horn stødes af, de retfærdiges Horn skal knejse!

76 Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Salme af Asaf. En Sang. **2** Gud er kendt i Juda, hans Navn er stort i Israel, **3** i Salem er hans Hytte, hans Bolig er paa Zion. **4** Der brød han Buens Lyn, Skjold og Sværd og Krigsværn. (Sela) **5** Frygtelig var du, herlig paa de evige Bjerge. **6** De tapre gjordes til Bytte, i Dvale sank de, og Kraften svigted alle de stærke Kæmper. **7** Jakobs Gud, da du trued, faldt Vogn og Hest i den dybe Søvn. **8** Frygtelig er du! Hvo holder Stand mod dig i din Vredes Vælde? **9** Fra Himlen fældte du Dom, Jorden grued og tav, **10** da Gud stod op til Dom for at frelse hver ydmyg paa Jord. (Sela) **11** Thi Folkestammer skal takke dig, de sidste af Stammerne fejre dig. **12** Aflæg Løfter og indfri dem for HERREN eders Gud, alle omkring ham skal bringe den Frygtindgydende Gaver. Han kuer Fyrsternes Mod, indgyder Jordens Konger Frygt.

77 Til Sangmesteren. Til Jedutun. Af Asaf. En Salme. **2** Jeg raaber højt til Gud, højt til Gud, og han hører mig; **3** jeg søger Herren paa Nødens Dag, min Haand er om Natten utrættet udrakt, min Sjæl vil ikke lade sig trøste; **4** jeg ihukommer Gud og stønner, jeg sukker, min Aand vansmægter. (Sela) **5** Du holder mine Øjne vaagne, jeg er urolig og maalløs. **6** Jeg tænker paa fordums Dage, ihukommer længst henrundne Aar; **7** jeg gransker om

Natten i Hjertet, grunder og ransager min Aand. **8** Vil Herren bortstøde for evigt og aldrig mer vise Naade, **9** er hans Miskundhed ude for stedse, hans Trofasthed omme for evigt og altid, **10** har Gud da glemt at ynkes, lukket sit Hjerte i Vrede? (Sela) **11** Jeg sagde: Det er min Smerte, at den Højestes højre er ikke som før. **12** Jeg kommer HERRENS Gerninger i Hu, ja kommer dine fordums Undere i Hu. **13** Jeg tænker paa al din Gerning og grunder over dine Værker. **14** Gud, din Vej var i Hellighed, hvo er en Gud saa stor som Gud! **15** Du er en Gud, som gør Undere, du gjorde din Vælde kendt blandt Folkene, **16** udøste dit Folk med din Arm, Jakobs og Josefs Sønner. (Sela) **17** Vandene saa dig, Gud, Vandene saa dig og vred sig i Angst, ja Dybet tog til at skælve; **18** Skyerne udøste Vand, Skyhimlens Stemme gjalded, dine Pile for hid og did; **19** din bragende Torden rulled, Lynene oplyste Jorderig, Jorden bæved og skjalv; **20** din Vej gik midt gennem Havet, din Sti gennem store Vande, dine Fodspor kendtes ikke. Du førte dit Folk som en Hjord ved Moses's og Arons Haand.

78 En Maskil af Asaf. Lyt, mit Folk, til min Lære, bøj eders Øre til Ord fra min Mund; **2** jeg vil aabne min Mund med Billedtale, fremsætte Gaader fra fordums Tid, **3** hvad vi har hørt og ved, hvad vore Fædre har sagt os; **4** vi dølger det ikke for deres Børn, men melder en kommende Slægt om HERRENS Ære og Vælde og Underne, som han har gjort. **5** Han satte et Vidnesbyrd i Jakob, i Israel gav han en Lov, idet han bød vore Fædre at lade deres Børn det vide, **6** at en senere Slægt kunde vide det, og

Børn, som fødtes siden, staa frem og fortælle deres Børn
derom, **7** saa de slaar deres Lid til Gud og ikke glemmer
Guds Gerninger, men overholder hans Bud, **8** ej slægter
Fædrene paa, en vanartet, stridig Slægt, hvis Hjerte ikke
var fast, hvis Aand var utro mod Gud **9** — Efraims Børn
var rustede Bueskytter, men svigted paa Stridens Dag —
10 Gudspagten holdt de ikke, de nægtede at følge hans
Lov; **11** hans Gerninger gik dem ad Glemme, de Undere,
han lod dem skue. **12** Han gjorde Undere for deres Fædre
i Ægypten paa Zoans Mark; **13** han kløved Havet og
førte dem over, lod Vandet staa som en Vold; **14** han
ledede dem ved Skyen om Dagen, Natten igennem ved
Ildens Skær; **15** han kløvede Klipper i Ørkenen, lod dem
rigeligt drikke som af Strømme, **16** han lod Bække rinde
af Klippen og Vand strømme ned som Floder. **17** Men de
blev ved at synde imod ham og vække den Højestes Vrede
i Ørkenen; **18** de fristede Gud i Hjertet og krævede Mad til
at stille Sulten, **19** de talte mod Gud og sagde: »Kan Gud
dække Bord i en Ørken? **20** Se, Klippen slog han, saa Vand
flød frem, og Bække vælded ud; mon han ogsaa kan give
Brød og skaffe Kød til sit Folk?« **21** Det hørte HERREN,
blev vred, der tændtes en Ild mod Jakob, ja Vrede kom op
mod Israel, **22** fordi de ikke troede Gud eller stolede paa
hans Frelse. **23** Da bød han Skyerne oventil, lod Himlens
Døre aabne **24** og Manna regne paa dem til Føde, han
gav dem Himmelkorn; **25** Mennesker spiste Englebrød,
han sendte dem Mad at mætte sig med. **26** Han rejste
Østenvinden paa Himlen, førte Søndenvinden frem ved
sin Kraft; **27** Kød lod han regne paa dem som Støv og

vingede Fugle som Havets Sand, **28** lod dem falde midt i sin Lejr, rundt omkring sine Boliger; **29** Og de spiste sig overmætte, hvad de ønsked, lod han dem faa. **30** Men før deres Attraa var stillet, mens Maden var i deres Mund, **31** rejste Guds Vrede sig mod dem; han vog deres kraftige Mænd, fældede Israels Ynglinge. **32** Og dog blev de ved at synde og troede ej paa hans Undere. **33** Da lod han deres Dage svinde i Tomhed og endte brat deres Aar. **34** Naar han vog dem, søgte de ham, vendte om og spurgte om Gud, **35** kom i Hu, at Gud var deres Klippe, Gud den Allerhøjeste deres Genløser. **36** De hyklede for ham med Munden, løj for ham med deres Tunge; **37** deres Hjerter holdt ikke fast ved ham, hans Pagt var de ikke tro. **38** Og dog er han barmhjertig, han tilgiver Misgerning, lægger ej øde, hans Vrede lagde sig Gang paa Gang, han lod ikke sin Harme fuldt bryde frem; **39** han kom i Hu, de var Kød, et Pust, der svinder og ej vender tilbage. **40** Hvor tit stod de ham ikke imod i Ørkenen og voldte ham Sorg i det øde Land! **41** De fristede atter Gud, de krænkede Israels Hellige; **42** hans Haand kom de ikke i Hu, den Dag han friede dem fra Fjenden, **43** da han gjorde sine Tegn i Ægypten, sine Undere paa Zoans Mark, **44** forvandled deres Floder til Blod, saa de ej kunde drikke af Strømmene, **45** sendte Myg imod dem, som aad dem, og Frøer, som lagde dem øde, **46** gav Æderen, hvad de avlede, Græshoppen al deres Høst, **47** slog deres Vinstokke ned med Hagl, deres Morbærtræer med Frost, **48** prisgav Kvæget for Hagl og deres Hjorde for Lyn. **49** Han sendte sin Vredesglød mod dem, Harme, Vrede og

Trængsel, en Sendefærd af Ulykkesengle; **50** frit Løb gav
han sin Vrede, skaaned dem ikke for Døden, gav deres
Liv til Pris for Pest; **51** alt førstefødt i Ægypten slog han,
Mandskraftens Førstegrøde i Kamiternes Telte, **52** lod
sit Folk bryde op som en Hjord, leded dem som Kvæg i
Ørkenen, **53** leded dem trygt, uden Frygt, mens Havet
lukked sig over deres Fjender; **54** han bragte dem til
sit hellige Land, de Bjerge, hans højre vandt, **55** drev
Folkeslag bort foran dem, udskiftede ved Lod deres Land
og lod Israels Stammer bo i deres Telte. **56** Dog fristed og
trodsede de Gud den Allerhøjeste og overholdt ikke hans
Vidnesbyrd; **57** de faldt fra, var troløse som deres Fædre,
svigtede som en slappet Bue, **58** de krænked ham med
deres Offerhøje, ægged ham med deres Gudebilleder. **59**
Det hørte Gud og blev vred, følte højlig Lede ved Israel; **60**
han opgav sin Bolig i Silo, det Telt, hvor han boede blandt
Mennesker; **61** han gav sin Stolthed i Fangenskab, sin
Herlighed i Fjendehaand, **62** prisgav sit Folk for Sværdet,
blev vred paa sin Arvelod; **63** Ild fortæred dets unge
Mænd, dets Jomfruer fik ej Bryllupssange, **64** dets Præster
faldt for Sværdet, dets Enker holdt ikke Klagefest. **65** Da
vaagned Herren som en, der har sovet, som en Helt, der
er døvet af Vin; **66** han slog sine Fjender paa Ryggen,
gjorde dem evigt til Skamme. **67** Men han fik Lede ved
Josefs Telt, Efraims Stamme udvalgte han ikke; **68** han
udvalgte Judas Stamme, Zions Bjerg, som han elsker;
69 han bygged sit Tempel himmelhøjt, grundfæsted det
evigt som Jorden. **70** Han udvalgte David, sin Tjener, og
tog ham fra Faarenes Folde, **71** hentede ham fra de diende

Dyr til at vogte Jakob, hans Folk, Israel, hans Arvelod; **72** han vogtede dem med oprigtigt Hjerte, ledede dem med kyndig Haand.

79 En Salme af Asaf. Hedninger er trængt ind i din arvelod, Gud, de har besmittet dit hellige Tempel og gjort Jerusalem til en Stenhob; **2** de har givet Himlens Fugle dine Tjeneres Lig til Æde, Jordens vilde Dyr dine frommes Kød; **3** deres Blod har de udøst som Vand omkring Jerusalem, ingen jorder dem; **4** vore Naboer er vi til Haan, vore Grander til Spot og Spe. **5** Hvor længe vredes du, HERRE — for evigt? hvor længe skal din Nidkærhed lue som Ild? **6** Udøs din Vrede paa Folk, der ikke kender dig, paa Riger, som ikke paakalder dit Navn; **7** thi de har opædt Jakob og lagt hans Bolig øde. **8** Tilregn os ikke Fædrenes Brøde, lad din Barmhjertighed komme os snarlig i Møde, thi vi er saare ringe, **9** Hjælp os, vor Frelses Gud, for dit Navns Æres Skyld, fri os, forlad vore Synder for dit Navns Skyld! **10** Hvorfor skal Hedninger sige: »Hvor er deres Gud?« Lad dine Tjeneres udgydte Blod blive hævnet paa Hedningerne for vore Øjne! **11** Lad de fangnes Suk naa hen for dit Aasyn, udløs Dødens Børn efter din Arms Vælde, **12** lad syvfold Gengæld ramme vore Naboer for Haanen, de viser dig, Herre! **13** Men vi, dit Folk og den Hjord, du røgter, vi vil evindelig takke dig, forkynde din Pris fra Slægt til Slægt!

80 Til Sangmesteren. El-sjosjannim-edut. Af Asaf. En Salme. **2** Lyt til, du Israels Hyrde, der ledede Josef som en Hjord, træd frem i Glans, du, som troner paa Keruber, **3** for Efraims, Benjamins og Manasses Øjne; opbyd atter

din Vælde og kom til vor Frelse! **4** Hærskarers Gud, bring os atter paa Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi maa frelses! **5** HERRE, Hærskarers Gud, hvor længe vredes du trods din Tjeners Bøn? **6** Du har givet os Taarebrød at spise, Taarer at drikke i bredfuldt Maal. **7** Du har gjort os til Stridsemne for vore Naboer, vore Fjender haaner os. **8** Hærskarers Gud, bring os atter paa Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi maa frelses! **9** Du rykked en Vinstok op i Ægypten, drev Folkeslag bort og plantede den; **10** du rydded og skaffed den Plads, den slog Rod og fyldte Landet; **11** Bjergene skjultes af dens Skygge, Guds Cedre af dens Ranker; **12** den bredte sine Skud til Havet og sine Kviste til Floden. **13** Hvorfor har du nedbrudt dens Hegn, saa alle vejfarende plukker deraf? **14** Skovens Vildsvin gnaver deri, Dyrene paa Marken æder den op! **15** Hærskarers Gud, vend tilbage, sku ned fra Himlen og se! Drag Omsorg for denne Vinstok, **16** for Skuddet, din højre planted! **17** Lad dem, der sved den og hugged den sønder, gaa til for dit Aasyns Trusel! **18** Lad din Haand være over din højres Mand, det Menneskebarn, du opfostred dig! **19** Da viger vi ikke fra dig, hold os i Live, saa paakalder vi dit Navn! HERRE, Hærskarers Gud, bring os atter paa Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi maa frelses!

81 Til Sangmesteren. Al-haggittit. Af Asaf. **2** Jubler for Gud, vor Styrke, raab af fryd for Jakobs Gud, **3** istem Lovsang, lad Pauken lyde, den liflige Citer og Harpen; **4** stød i Hornet paa Nymaanedagen, ved Fuldmaaneskin paa vor Højtidsdag! **5** Thi det er Lov i Israel, et Bud fra Jakobs Gud; **6** han gjorde det til en Vedtægt i Josef, da

han drog ud fra Ægypten, hvor han hørte et Sprog, han ikke kendte. **7** »Jeg fried hans Skulder for Byrden, hans Hænder slap fri for Kurven. **8** I Nøden raabte du, og jeg frelste dig, jeg svarede dig i Tordenens Skjul, jeg prøvede dig ved Meribas Vande. (Sela) **9** Hør, mit Folk, jeg vil vidne for dig, Israel, ak, om du hørte mig! **10** En fremmed Gud maa ej findes hos dig, tilbed ikke andres Gud! **11** Jeg, HERREN, jeg er din Gud, som førte dig op fra Ægypten; luk din Mund vidt op, og jeg vil fylde den! **12** Men mit Folk vilde ikke høre min Røst, Israel lød mig ikke. **13** Da lod jeg dem fare i deres Stivsind, de vandrede efter deres egne Raad. **14** Ak, vilde mit Folk dog høre mig, Israel gaa mine Veje! **15** Da kued jeg snart deres Fjender, vendte min Haand mod deres Uvenner! **16** Deres Avindsmænd skulde falde og gaa til Grunde for evigt; jeg nærede dig med Hvedens Fedme, mættede dig med Honning fra Klippen!«

82 En Salme af Asaf. Gud staar frem i Guders Forsamling, midt iblandt Guder holder han Dom: **2** »Hvor længe vil I dømme uredeligt og holde med de gudløse? (Sela) **3** Skaf de ringe og faderløse Ret, kend de arme og nødstedte fri; **4** red de ringe og fattige, fri dem ud af de gudløses Haand! **5** Dog, de kender intet, sanser intet, i Mørke vandrer de om, alle Jordens Grundvolde vakler. **6** Jeg har sagt, at I er Guder, I er alle den Højestes Sønner; **7** dog skal I dø som Mennesker, styrte som en af Fyrsterne!« **8** Rejs dig, o Gud, døm Jorden, thi alle Folkene faar du til Arv!

83 En Sang. En Salme af Asaf. **2** Und dig, o Gud, ikke Ro, vær ej tavs, vær ej stille, o Gud! **3** Thi se, dine Fjender larmer, dine Avindsmænd løfter Hovedet, **4** oplægger

lumske Raad mod dit Folk, holder Raad imod dem, du værner: **5** »Kom, lad os slette dem ud af Folkenes Tal, ej mer skal man ihukomme Israels Navn!« **6** Ja, de raadslaar i Fællig og slutter Pagt imod dig, **7** Edoms Telte og Ismaeliterne, Moab sammen med Hagriterne, **8** Gebal, Ammon, Amalek, Filisterland med Tyrus's Borgere; **9** ogsaa Assur har sluttet sig til dem, Lots Sønner blev de en Arm. (Sela) **10** Gør med dem som med Midjan, som med Sisera og Jabin ved Kisjons Bæk, **11** der gik til Grunde ved En-Dor og blev til Gødning paa Marken! **12** Deres Høvdinger gaa det som Oreb og Ze'eb, alle deres Fyrster som Zeba og Zalmunna, **13** fordi de siger: »Guds Vange tager vi til os som Eje.« **14** Min Gud, lad dem blive som hvirvlende Løv, som Straa, der flyver for Vinden. **15** Ligesom Ild fortærer Krat og Luen afsvider Bjerge, **16** saa forfølge du dem med din Storm, forfærde du dem med din Hvirvelvind; **17** fyld deres Aasyn med Skam, saa de søger dit Navn, o HERRE; **18** lad dem blues, forfærdes for stedse, beskæmmes og gaa til Grunde Og kende, at du, hvis Navn er HERREN, er ene den Højeste over al Jorden!

84 Til Sangmesteren. Al-haggittit. Af Koras Sønner. En Salme. **2** Hvor elskelige er dine Boliger, Hærskarers HERRE! **3** Af Længsel efter HERRENS Forgaarde vansmægted min Sjæl, nu jubler mit Hjerte og Kød for den levende Gud! **4** Ja, Spurven fandt sig et Hjem og Svalen en Rede, hvor den har sine Unger — dine Altre, Hærskarers HERRE, min Konge og Gud! **5** Salige de, der bor i dit Hus, end skal de love dig. (Sela) **6** Salig den, hvis Styrke er i dig, naar hans Hu staar til Højtidsrejser! **7** Naar de gaar gennem

Bakadalen, gør de den til Kildevang, og Tidligregnen hyller den i Velsignelser. **8** Fra Kraft til Kraft gaar de frem, de stedes for Gud paa Zion. **9** Hør min Bøn, o HERRE, Hærskarers Gud, Lyt til, du Jakobs Gud! (Sela) **10** Gud, vort Skjold, se til og vend dit Blik til din Salvedes Aasyn! **11** Thi bedre een Dag i din Forgaard end tusinde ellers, hellere ligge ved min Guds Hus's Tærskel end dvæle i Gudløsheds Telte. **12** Thi Gud HERREN er Sol og Skjold, HERREN giver Naade og Ære; dem, der vandrer i Uskyld, nægter han intet godt. Hærskarers HERRE, salig er den, der stoler paa dig!

85 Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Salme. **2** Du var naadig, HERRE, imod dit Land, du vendte Jakobs Skæbne, **3** tog Skylden bort fra dit Folk og skjulte al deres Synd. (Sela) **4** Du lod al din Vrede fare, tvang din glødende Harme. **5** Vend tilbage, vor Frelses Gud, hør op med din Uvilje mod os! **6** Vil du vredes paa os for evigt, holde fast ved din Harme fra Slægt til Slægt? **7** Vil du ikke skænke os Liv Paa ny, saa dit Folk kan glæde sig i dig! **8** Lad os skue din Miskundhed, HERRE, din Frelse give du os! **9** Jeg vil høre, hvad Gud HERREN taler! Visselig taler han Fred til sit Folk og til sine fromme og til dem, der vender deres Hjerte til ham; **10** ja, nær er hans Frelse for dem, som frygter ham, snart skal Herlighed bo i vort Land; **11** Miskundhed og Sandhed mødes, Retfærd og Fred skal kysse hinanden; **12** af Jorden spirer Sandhed frem, fra Himlen skuer Retfærd ned. **13** Derhos giver HERREN Lykke, sin Afgrøde giver vort Land; Retfærd vandrer foran ham og følger ogsaa hans Fjed.

86 En Bøn af David. Bøj dit Øre, HERRE, og svar mig, thi jeg er arm og fattig! **2** Vogt min Sjæl, thi jeg ærer dig; frels din Tjener, som stoler paa dig! **3** Vær mig naadig, Herre, du er min Gud; thi jeg raaber til dig Dagen igennem. **4** Glæd din Tjeners Sjæl, thi til dig, o Herre, løfter jeg min Sjæl; **5** thi du, o Herre, er god og rund til at forlade, rig paa Naade mod alle, der paakalder dig. **6** Lyt til min Bøn, o HERRE, laan Øre til min tryglende Røst! **7** Paa Nødens Dag paakalder jeg dig, thi du svarer mig. **8** Der er ingen som du blandt Guderne, Herre, og uden Lige er dine Gerninger. **9** Alle Folk, som du har skabt, skal komme, Herre, og tilbede dig, og de skal ære dit Navn. **10** Thi du er stor og gør vidunderlige Ting, du alene er Gud. **11** Lær mig, HERRE, din Vej, at jeg kan vandre i din Sandhed; vend mit Hjerte til dette ene: at frygte dit Navn. **12** Jeg vil takke dig, Herre min Gud, af hele mit Hjerte, evindelig ære dit Navn; **13** thi stor er din Miskundhed mod mig, min Sjæl har du frelst fra Dødsrigets Dyb. **(Sheol h7585)** **14** Frække har rejst sig imod mig, Gud, Voldsmænd i Flok vil tage mit Liv, og dig har de ikke for Øje. **15** Men, Herre, du er en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og rig paa Naade og Sandhed. **16** Vend dig til mig og vær mig naadig, giv din Tjener din Styrke, frels din Tjenerindes Søn! **17** Und mig et Tegn paa din Godhed, at mine Fjender med Skamme maa se, at du, o HERRE, hjælper og trøster mig!

87 Af Koras Sønner. En Salme. En Sang. Sin Stad, grundfæstet paa hellige Bjerge, har HERREN kær, **2** Zions Porte fremfor alle Jakobs Boliger. **3** Der siges herlige Ting om dig, du Guds Stad. (Sela) **4** Jeg nævner Rahab og Babel

blandt dem, der kender HERREN, Filisterland, Tyrus og Kusj: en fødtes her, en anden der. **5** Men Zion kalder man Moder, der fødtes enhver, den Højeste holder det selv ved Magt. **6** HERREN tæller efter i Folkeslagenes Liste, en fødtes her, en anden der. (Sela) **7** Syngende og dansende siger de: »Alle mine Kilder er i dig!«

88 En Sang. En Salme af Koras Sønner. Til Sangmesteren. Al-mahalat-leannot. En Maskil af Ezraiten Heman. **2** HERRE min Gud, jeg raaber om Dagen, om Natten naar mit Skrig til dig; **3** lad min Bøn komme frem for dit Aasyn, til mit Klageraab laane du Øre! **(Sheol h7585)** **4** Thi min Sjæl er mæt af Lidelser, mit Liv er Dødsriget nær, **5** jeg regnes blandt dem, der sank i Graven, er blevet som den, det er ude med, **6** kastet hen imellem de døde, blandt faldne, der hviler i Graven, hvem du ej mindes mere, thi fra din Haand er de revet. **7** Du har lagt mig i den underste Grube, paa det mørke, det dybe Sted; **8** tungt hviler din Vrede paa mig, alle dine Brændinger lod du gaa over mig. (Sela) **9** Du har fjernet mine Frænder fra mig, gjort mig vederstyggelig for dem; jeg er fængslet, kan ikke gaa ud, **10** mit Øje er sløvt af Vaande. Hver Dag, HERRE, raaber jeg til dig og rækker mine Hænder imod dig. **11** Gør du Undere for de døde, staar Skyggerne op og takker dig? (Sela) **12** Tales der om din Naade i Graven, i Afgrunden om din Trofasthed? **13** Er dit Under kendt i Mørket, din Retfærd i Glemselens Land? **14** Men jeg, o HERRE, jeg raaber til dig, om Morgenen kommer min Bøn dig i Møde. **15** Hvorfor forstøder du, HERRE, min Sjæl og skjuler dit Aasyn for mig? **16** Elendig er jeg og Døden

nær, dine Rædsler har omgivet mig fra min Ungdom; **17** din Vredes Luer gaar over mig, dine Rædsler har lagt mig øde, **18** som Vand er de om mig Dagen lang, til Hobe slutter de Kreds om mig; Ven og Frænde fjerned du fra mig, holdt mine Kendinge borte.

89 En Maskil af Ezraiten Etan. **2** Om HERRENS Naade vil jeg evigt synge, fra Slægt til Slægt med min Mund forkynde din Trofasthed. **3** Thi du har sagt: »En evig Bygning er Naaden!« I Himlen har du grundfæstet din Trofasthed. **4** Jeg slutted en Pagt med min udvalgte, tilsvor David, min Tjener: **5** »Jeg lader din Sæd bestaa for evigt, jeg bygger din Trone fra Slægt til Slægt!« (Sela) **6** Og Himlen priser dit Under, HERRE, din Trofasthed i de Helliges Forsamling. **7** Thi hvem i Sky er HERRENS Lige, hvo er som HERREN iblandt Guds Sønner? **8** En forfærdelig Gud i de Helliges Kreds, stor og frygtelig over alle omkring ham. **9** HERRE, Hærskarers Gud, hvo er som du? HERRE, din Naade og Trofasthed omgiver dig. **10** Du mestrer Havets Overmod; naar Bølgerne bruser, stiller du dem. **11** Du knuste Rahab som en fældet Kriger, splitted dine Fjender med vældig Arm. **12** Din er Himlen, og din er Jorden, du grunded Jorderig med dets Fylde. **13** Norden og Sønden skabte du, Tabor og Hermon jubler over dit Navn. **14** Du har en Arm med Vælde, din Haand er stærk, din højre løftet. **15** Retfærd og Ret er din Trones Grundvold, Naade og Sandhed staar for dit Aasyn. **16** Saligt det Folk, der kender til Frydesang, vandrer, HERRE, i dit Aasyns Lys! **17** De lovsynger Dagen igennem dit Navn, ophøjes ved din Retfærdighed. **18** Thi du er vor Styrkes

Stolthed, du løfter vort Horn ved din Yndest; **19** thi vort
Skjold er hos HERREN, vor Konge er Israels Hellige! **20**
Du taled engang i et Syn til dine fromme: »Krone satte
jeg paa en Helt, ophøjed en Yngling af Folket; **21** jeg har
fundet David, min Tjener, salvet ham med min hellige
Olie; **22** thi min Haand skal holde ham fast, og min Arm
skal give ham Styrke. **23** Ingen Fjende skal overvælde
ham, ingen Nidding trykke ham ned; **24** jeg knuser hans
Fjender foran ham og nedstøder dem, der hader ham; **25**
med ham skal min Trofasthed og Miskundhed være, hans
Horn skal løfte sig ved mit Navn; **26** jeg lægger Havet
under hans Haand og Strømmene under hans højre; **27**
mig skal han kalde: min Fader, min Gud og min Frelses
Klippe. **28** Jeg gør ham til førstefødt, den største blandt
Jordens Konger; **29** jeg bevarer for evigt min Miskundhed
mod ham, min Pagt skal holdes ham troligt; **30** jeg lader
hans Æt bestaa for evigt, hans Trone, saa længe Himlen
er til. **31** Hvis hans Sønner svigter min Lov og ikke følger
mine Lovbud, **32** hvis de bryder min Vedtægt og ikke
holder mit Bud, **33** da hjemsøger jeg deres Synd med
Ris, deres Brøde med haarde Slag; **34** men min Naade
tager jeg ikke fra ham, min Trofasthed svigter jeg ikke;
35 jeg bryder ikke min Pagt og ændrer ej mine Læbers
Udsagn. **36** Ved min Hellighed svor jeg een Gang for alle
— David sviger jeg ikke: **37** Hans Æt skal blive for evigt,
hans Trone for mig som Solen, **38** staa fast som Maanen
for evigt, og Vidnet paa Himlen er sanddru.« (Sela) **39**
Men du har forstødt og forkastet din Salvede og handlet
i Vrede imod ham; **40** Pagten med din Tjener har du

brudt, vanæret hans Krone og traadt den i Støvet; **41** du
har nedbrudt alle hans Mure, i Grus har du lagt hans
Fæstninger; **42** alle vejfarende plyndrer ham, sine Naboer
blev han til Spot. **43** Du har løftet hans Uvenners højre og
glædet alle hans Fjender; **44** hans Sværd lod du vige for
Fjenden, du holdt ham ej oppe i Kampen; **45** du vristed
ham Staven af Hænde og styrted hans Trone til Jorden, **46**
afkorted hans Ungdoms Dage og hylled ham ind i Skam.
(Sela) **47** Hvor længe vil du skjule dig, HERRE, for evigt,
hvor længe skal din Vrede lue som Ild? **48** Herre, kom i
Hu, hvad Livet er, til hvilken Tomhed du skabte hvert
Menneskebarn! **(Sheol h7585)** **49** Hvo bliver i Live og skuer
ej Død, hvo frelser sin Sjæl fra Dødsrigets Haand? (Sela)
50 Hvor er din fordums Naade, Herre, som du i Trofasthed
tilsvor David? **51** Kom, Herre, din Tjeners Skændsel i Hu,
at jeg bærer Folkenes Spot i min Favn, **52** hvorledes dine
Fjender haaner, HERRE, hvorledes de haaner din Salvedes
Fodspor. Lovet være HERREN i Evighed, Amen, Amen!

90 En Bøn af den Guds Mand Moses. Herre, du var vor
Bolig Slægt efter Slægt. **2** Førend Bjergene fødtes og
Jord og Jorderig blev til, fra Evighed til Evighed er du, o
Gud! **3** Mennesket gør du til Støv igen, du siger: »Vend
tilbage, I Menneskebørn!« **4** Thi tusind Aar er i dine Øjne
som Dagen i Gaar, der svandt, som en Nattevagt. **5** Du
skyller dem bort, de bliver som en Søvn. Ved Morgen
er de som Græsset, der gror; **6** ved Morgen gror det og
blomstrer, ved Aften er det vissent og tørt. **7** Thi ved
din Vrede svinder vi hen, og ved din Harme forfærdes
vi. **8** Vor Skyld har du stillet dig for Øje, vor skjulte

Brøst for dit Aasyns Lys. **9** Thi alle vore Dage glider hen i din Vrede, vore Aar svinder hen som et Suk. **10** Vore Livsdage er halvfjerdsindstyve Aar, og kommer det højt, da firsindstyve. Deres Herlighed er Møje og Slid, thi hastigt gaar det, vi flyver af Sted. **11** Hvem fatter din Vredes Vælde, din Harme i Frygt for dig! **12** At tælle vore Dage lære du os, saa vi kan faa Visdom i Hjertet! **13** Vend tilbage, HERRE! Hvor længe! Hav Medynk med dine Tjenere; **14** mæt os aarle med din Miskundhed, saa vi kan fryde og glæde os alle vore Dage. **15** Glæd os det Dagetal, du ydmyged os, det Aaremaal, da vi led ondt! **16** Lad dit Værk aabenbares for dine Tjenere og din Herlighed over deres Børn! **17** HERREN vor Guds Livsalighed være over os! Og frem vore Hænders Værk for os, ja frem vore Hænders Værk!

91 Den, der sidder i den Højestes Skjul og dvæler i den Almægtiges Skygge, **2** siger til HERREN: Min Tilflugt, min Klippeborg, min Gud, paa hvem jeg stoler. **3** Thi han frier dig fra Fuglefængerens Snare, fra ødelæggende Pest; **4** han dækker dig med sine Fjedre, under hans Vinger finder du Ly, hans Trofasthed er Skjold og Værge. **5** Du frygter ej Nattens Rædsler, ej Pilen, der flyver om Dagen, **6** ej Pesten, der sniger i Mørke, ej Middagens hærgende Sot. **7** Falder end tusinde ved din Side, ti Tusinde ved din højre Haand, til dig naar det ikke hen; **8** du ser det kun med dit Øje, er kun Tilskuer ved de gudløses Straf; **9** (thi du, HERRE, er min Tilflugt) den Højeste tog du til Bolig. **10** Der times dig intet ondt, dit Telt kommer Plage ej nær; **11** thi han byder sine Engle at vogte dig paa alle

dine Veje; **12** de skal bære dig paa deres Hænder, at du
ikke skal støde din Fod paa nogen Sten; **13** du skal træde
paa Slanger og Øgler, trampe paa Løver og Drager. **14**
»Da han klynger sig til mig, frier jeg ham ud, jeg bjærger
ham, thi han kender mit Navn; **15** kalder han paa mig,
svarer jeg ham, i Trængsel er jeg hos ham, jeg frier ham
og giver ham Ære; **16** med et langt Liv mætter jeg ham og
lader ham skue min Frelse!«

92 En Salme. En Sang for Sabbatsdagen. **2** Det er godt
at takke HERREN, lovsynge dit Navn, du Højeste, **3** ved
Gry forkynde din Naade, om Natten din Trofasthed **4** til
tistrenget Lyre, til Harpe, til Strengeleg paa Citer! **5** Thi
ved dit Værk har du glædet mig, HERRE, jeg jubler over
dine Hænders Gerning. **6** Hvor store er dine Gerninger,
HERRE, dine Tanker saare dybe! **7** Taaben fatter det ikke,
Daaren skønner ej sligt. **8** Spirer de gudløse end som
Græsset, blomstrer end alle Udaadsmænd, er det kun for
at lægges øde for stedse, **9** men du er ophøjet for evigt,
HERRE. **10** Thi se, dine Fjender, HERRE, se, dine Fjender
gaar under, alle Udaadsmænd spredes! **11** Du har løftet
mit Horn som Vildoksens, kvæget mig med den friskeste
Olie; **12** det fryder mit Øje at se mine Fjender, mit Øre
at høre mine Avindsmænd. **13** De retfærdige grønnes
som Palmen, vokser som Libanons Ceder; **14** plantet i
HERRENS Hus grønnes de i vor Guds Forgaarde; **15** selv
graanende bærer de Frugt, er friske og fulde af Saft for at
vidne, at HERREN er retvis, min Klippe, hos hvem ingen
Uret findes.

93 HERREN har vist, han er Konge, har iført sig Højhed,
HERREN har omgjordet sig med Styrke. Han grundfæsted
Jorden, den rokkes ikke. **2** Din Trone staar fast fra
fordum, fra Evighed er du! **3** Strømme lod runge, HERRE,
Strømme lod runge deres Drøn, Strømme lod runge
deres Brag. **4** Fremfor vældige Vandes Drøn, fremfor
Havets Brændinger er HERREN herlig i det høje! **5** Dine
Vidnesbyrd er fuldt at lide paa, Hellighed tilkommer dit
Hus, HERRE, saa længe Dagene varer!
94 HERRE, du Hævnens Gud, du Hævnens Gud, træd
frem i Glans; **2** staa op, du Jordens Dommer, øv Gengæld
mod de hovmodige! **3** Hvor længe skal gudløse, HERRE,
hvor længe skal gudløse juble? **4** De fører tøjlesløs Tale,
hver Udaadsmand ter sig som Herre; **5** de underkuer, o
HERRE, dit Folk og undertrykker din Arvelod; **6** de myrder
Enke og fremmed, faderløse slaar de ihjel; **7** de siger:
»HERREN kan ikke se, Jakobs Gud kan intet mærke!« **8**
Forstaa dog, I Taaber blandt Folket! Naar bliver I kloge, I
Daarer? **9** Skulde han, som plantede Øret, ej høre, han,
som dannede Øjet, ej se? **10** Skulde Folkenes Tugtemester
ej revse, han som lærer Mennesket indsigt? **11** HERREN
kender Menneskets Tanker, thi de er kun Tomhed. **12**
Salig den Mand, du tugter, HERRE, og vejleder ved din
Lov **13** for at give ham Ro for onde Dage, indtil der graves
en Grav til den gudløse; **14** thi HERREN bortstøder ikke
sit Folk og svigter ikke sin Arvelod. **15** Den retfærdige
kommer igen til sin Ret, en Fremtid har hver oprigtig af
Hjertet. **16** Hvo staar mig bi mod Ugerningsmænd? hvo
hjælper mig mod Udaadsmænd? **17** Var HERREN ikke

min Hjælp, snart hviled min Sjæl i det stille. **18** Naar jeg tænkte: »Nu vakler min Fod«, støtted din Naade mig, HERRE; **19** da mit Hjerte var fuldt af ængstede Tanker, husvaled din Trøst min Sjæl. **20** Staar du i Pagt med Fordærvelsens Domstol, der skaber Uret i Lovens Navn? **21** Jager de end den retfærdiges Liv og dømmer uskyldigt Blod, **22** HERREN er dog mit Bjærgested, min Gud er min Tilflugtsklippe; **23** han vender deres Uret imod dem selv, udsletter dem for deres Ondskab; dem udsletter HERREN vor Gud.

95 Kom, lad os juble for HERREN, raabe af fryd for vor Frelses Klippe, **2** møde med Tak for hans Aasyn, juble i Sang til hans Pris! **3** Thi HERREN er en vældig Gud, en Konge stor over alle Guder; **4** i hans Haand er Jordens Dybder, Bjergenes Tinder er hans; **5** Havet er hans, han har skabt det, det tørre Land har hans Hænder dannet. **6** Kom, lad os bøje os, kaste os ned, knæle for HERREN, vor Skaber! **7** Thi han er vor Gud, og vi er det Folk, han vogter, den Hjord, han leder. Ak, lytted I dog i Dag til hans Røst: **8** »Forhærder ej eders Hjerte som ved Meriba, som dengang ved Massa i Ørkenen, **9** da eders Fædre fristede mig, prøved mig, skønt de havde set mit Værk. **10** Jeg væmmedes fyrretyve Aar ved denne Slægt, og jeg sagde: Det er et Folk med vildfarne Hjerter, de kender ej mine Veje. **11** Saa svor jeg da i min Vrede: De skal ikke gaa ind til min Hvile!«

96 Syng HERREN en ny Sang, syng for HERREN, al Jorden, **2** syng for HERREN og lov hans Navn, fortæl om hans Frelse Dag efter Dag, **3** kundgør hans Ære blandt

Folkene, hans Undere blandt alle Folkeslag! **4** Thi stor og
højlovet er HERREN, forfærdelig over alle Guder; **5** thi
alle Folkeslagenes Guder er Afguder, HERREN er Himlens
Skaber. **6** For hans Aasyn er Højhed og Hæder, Lov og Pris
i hans Helligdom. **7** Giv HERREN, I Folkeslags Slægter,
giv HERREN Ære og Pris, **8** giv HERREN hans Navns
Ære, bring Gaver og kom til hans Forgaarde, **9** tilbed
HERREN i helligt Skrud, bæv for hans Aasyn, al Jorden!
10 Sig blandt Folkeslag: »HERREN har vist, han er Konge,
han grundfæsted Jorden, den rokkes ikke, med Retfærd
dømmer han Folkene.« **11** Himlen glæde sig, Jorden juble,
Havet med dets Fylde bruse, **12** Marken juble og alt,
hvad den bærer! Da fryder sig alle Skovens Træer **13**
for HERRENS Aasyn, thi han kommer, han kommer at
dømme Jorden; han dømmer Jorden med Retfærd og
Folkene i sin Trofasthed.

97 HERREN har vist, han er Konge! Jorden juble, lad
glædes de mange Strande! **2** Skyer og Mulm er om ham,
Retfærd og Ret er hans Trones Støtte; **3** Ild farer frem
foran ham og luer iblandt hans Fjender. **4** Hans Lyn lyste
op paa Jorderig, Jorden saa det og skjalv; **5** Bjergene
smelted som Voks for HERREN, for hele Jordens Herre;
6 Himlen forkyndte hans Retfærd, alle Folkeslag skued
hans Herlighed. **7** Til Skamme blev alle, som dyrkede
Billeder, de, som var stolte af deres Afguder; alle Guder
bøjed sig for ham. **8** Zion hørte det og glædede sig, og
Judas Døtre jublede over dine Domme, HERRE! **9** Thi du,
o HERRE, er den Højeste over al Jorden, højt ophøjet over
alle Guder! **10** I, som elsker HERREN, had det onde! Han

vogter sine frommes Sjæle og frier dem af de gudløses Haand; **11** over de retfærdige oprinder Lys og Glæde over de oprigtige af Hjertet. **12** I retfærdige, glæd jer i HERREN, lovsyng hans hellige Navn!

98 En Salme. Syng HERREN en ny Sang, thi vidunderlige Ting har han gjort; Sejren vandt ham hans højre, hans hellige Arm. **2** Sin Frelse har HERREN gjort kendt, aabenbaret sin Retfærd for Folkenes Øjne; **3** han kom sin Naade mod Jakob i Hu, sin Trofasthed mod Israels Hus. Den vide Jord har skuet vor Guds Frelse. **4** Raab af Fryd for HERREN, al Jorden, bryd ud i Jubel og Lovsang; **5** lovsyng HERREN til Citer, lad Lovsang tone til Citer, **6** raab af Fryd for Kongen, HERREN, til Trompeter og Hornets Klang! **7** Havet med dets Fylde skal bruse, Jorderig og de, som bor der, **8** Strømmene klappe i Hænder, Bjergene juble til Hobe **9** for HERRENS Aasyn, thi han kommer, han kommer at dømme Jorden; han dømmer Jorden med Retfærd og Folkeslag med Ret!

99 HERREN har vist, han er Konge, Folkene bæver, han troner paa Keruber, Jorden skælver! **2** Stor er HERREN paa Zion, ophøjet over alle Folkeslag; **3** de priser dit Navn, det store og frygtelige; hellig er han! **4** Du er en Konge, der elsker Retfærd, Retten har du grundfæstet, i Jakob øved du Ret og Retfærd. **5** Ophøj HERREN vor Gud, bøj eder for hans Fødders Skammel; hellig er han! **6** Moses og Aron er blandt hans Præster og Samuel blandt dem, der paakalder hans Navn; de raaber til HERREN, han svarer; **7** i Skystøtten taler han til dem, de holder hans Vidnesbyrd, Loven, han gav dem; **8** HERRE vor Gud, du

svarer dem. Du var dem en Gud, som tilgav og frikendte dem, for hvad de gjorde. **9** Ophøj HERREN vor Gud, bøj eder for hans hellige Bjerg, thi hellig er HERREN vor Gud!

100 En Salme. Til Takofferet. Raab af Fryd for HERREN, al Jorden, **2** tjener HERREN med Glæde, kom for hans Aasyn med Jubel! **3** Kend, at HERREN er Gud! Han skabte os, vi er hans, hans Folk og den Hjord, han vogter. **4** Gaa ind i hans Porte med Takkesang, med Lovsange ind i hans Forgaarde, tak ham og lov hans Navn! **5** Thi god er HERREN, hans Miskundhed varer evindelig, fra Slægt til Slægt hans Trofasthed!

101 Af David. En Salme. Om Naade og Ret vil jeg synge, dig vil jeg lovsynge, Herre. **2** Jeg vil agte paa uskyldiges Vej, naar den viser sig for mig, vandre i Hjertets Uskyld bag Hjemmets Vægge, **3** paa Niddingsdaad lader jeg aldrig mit Øje hvile. Jeg hader den, der gør ondt, han er ej i mit Følge; **4** det falske Hjerte maa holde sig fra mig, den onde kender jeg ikke; **5** den, der sværter sin Næste, udrydder jeg; den opblæste og den hovmodige taaler jeg ikke. **6** Til Landets trofaste søger mit Øje, hos mig skal de bo; den, der vandrer uskyldiges Vej, skal være min Tjener; **7** ingen, der øver Svig, skal bo i mit Hus, ingen, som farer med Løgn, bestaa for mit Øje. **8** Alle Landets gudløse gør jeg til intet hver Morgen for at udrydde alle Udaadsmænd af HERRENS By.

102 Bøn af en elendig, naar hans Kraft svigter, og han udøser sin Klage for HERREN. **2** HERRE, lyt til min Bøn, lad mit Raab komme til dig, **3** skjul dog ikke dit Aasyn for

mig; den Dag jeg stedes i Nød, bøj da dit Øre til mig; naar jeg kalder, saa skynd dig og svar mig! **4** Thi mine Dage svinder som Røg, mine Ledemod brænder som Ild; **5** mit Hjerte er svedet og visnet som Græs, thi jeg glemmer at spise mit Brød. **6** Under min Stønnen klæber mine Ben til Huden; **7** jeg ligner Ørkenens Pelikan, er blevet som Uglen paa øde Steder; **8** om Natten ligger jeg vaagen og jamrer saa ensom som Fugl paa Taget; **9** mine Fjender haaner mig hele Dagen; de, der spotter mig, sværger ved mig. **10** Thi Støv er mit daglige Brød, jeg blander min Drik med Taarer **11** over din Harme og Vrede, fordi du tog mig og slængte mig bort; **12** mine Dage hælder som Skyggen, som Græsset visner jeg hen. **13** Men du troner evindelig, HERRE, du ihukommes fra Slægt til Slægt; **14** du vil rejse dig og forbarme dig over Zion, naar Naadens Tid, naar Timen er inde; **15** thi dine Tjenere elsker dets Sten og ynkes over dets Grushobe. **16** Og HERRENS Navn skal Folkene frygte, din Herlighed alle Jordens Konger; **17** thi HERREN opbygger Zion, han lader sig se i sin Herlighed; **18** han vender sig til de hjælpeløses Bøn, lader ej deres Bøn uænset. **19** For Efterslægten skal det optegnes, et Folk, der skal fødes, skal prise HERREN; **20** thi han ser ned fra sin hellige Højsal, HERREN skuer ned fra Himmel til Jord **21** for at høre de fangnes Stønnen og give de dødsdømte Frihed, **22** at HERRENS Navn kan forkyndes i Zion, hans Pris i Jerusalem, **23** naar Folkeslag og Riger til Hobe samles for at tjene HERREN. **24** Han lammed min Kraft paa Vejen, forkorted mit Liv. **25** Jeg siger: Min Gud, tag mig ikke bort i Dagenes Hælvt! Dine Aar er fra Slægt

til Slægt. **26** Du grundfæsted fordum Jorden, Himlene er dine Hænders Værk; **27** de falder, men du bestaar, alle slides de op som en Klædning; **28** som Klæder skifter du dem; de skiftes, men du er den samme, og dine Aar faar aldrig Ende! Dine Tjeneres Børn fæster Bo, deres Sæd skal bestaa for dit Aasyn.

103 Af David. Min Sjæl, lov HERREN, og alt i mig love hans hellige Navn! **2** Min Sjæl, lov HERREN, og glem ikke alle hans Velgerninger! **3** Han, som tilgiver alle dine Misgerninger og læger alle dine Sygdomme, **4** han, som udløser dit Liv fra Graven og kroner dig med Miskundhed og Barmhjertighed, **5** han, som mætter din Sjæl med godt, saa du bliver ung igen som Ørnen! **6** HERREN øver Retfærdighed og Ret mod alle fortrykte. **7** Han lod Moses se sine Veje, Israels Børn sine Gerninger; **8** barmhjertig og naadig er HERREN, langmodig og rig paa Miskundhed; **9** han gaar ikke bestandig i Rette, gemmer ej evigt paa Vrede; **10** han handled ej med os efter vore Synder, gengældte os ikke efter vor Brøde. **11** Men saa højt som Himlen er over Jorden, er hans Miskundhed stor over dem, der frygter ham. **12** Saa langt som Østen er fra Vesten, har han fjernet vore Synder fra os. **13** Som en Fader forbarmer sig over sine Børn, forbarmer HERREN sig over dem, der frygter ham. **14** Thi han kender vor Skabning, han kommer i Hu, vi er Støv; **15** som Græs er Menneskets Dage, han blomstrer som Markens Blomster; **16** naar et Vejr farer over ham, er han ej mere, hans Sted faar ham aldrig at se igen. **17** Men HERRENS Miskundhed varer fra Evighed og til Evighed over dem, der frygter

ham, og hans Retfærd til Børnenes Børn **18** for dem,
der holder hans Pagt og kommer hans Bud i Hu, saa de
gør derefter. **19** HERREN har rejst sin Trone i Himlen,
alt er hans Kongedømme underlagt. **20** Lov HERREN, I
hans Engle, I vældige i Kraft, som gør, hvad han byder,
saa snart I hører hans Røst. **21** Lov HERREN, alle hans
Hærskarer, hans Tjenere, som fuldbyrder hans Vilje. **22**
Lov HERREN, alt, hvad han skabte, paa hvert eneste Sted
i hans Rige! Min Sjæl, lov HERREN!

104 Min sjæl, lov HERREN! HERRE min Gud, du er saare
stor! Du er klædt i Højhed og Herlighed, **2** hyllet i Lys
som en Kappe! Himlen spænder du ud som et Telt; **3**
du hvælver din Højsal i Vandene, gør Skyerne til din
Vogn, farer frem paa Vindens Vinger; **4** Vindene gør
du til Sendebud, Ildsluer til dine Tjenere! **5** Du fæsted
Jorden paa dens Grundvolde, aldrig i Evighed rokkes den;
6 Verdensdybet hylled den til som en Klædning, Vandene
stod over Bjerge. **7** For din Trusel flyede de, skræmtes
bort ved din Tordenrøst, **8** for op ad Bjerge og ned i
Dale til det Sted, du havde beredt dem; **9** du satte en
Grænse, de ej kommer over, saa de ikke igen skal tilhylle
Jorden. **10** Kilder lod du rinde i Dale, hen mellem Bjerge
flød de; **11** de læsker al Markens Vildt, Vildæsler slukker
deres Tørst; **12** over dem bygger Himlens Fugle, mellem
Grenene lyder deres Kvidder. **13** Fra din Højsal vander du
Bjergene, Jorden mættes fra dine Skyer; **14** du lader Græs
gro frem til Kvæget og Urter til Menneskets Tjeneste,
saa du frembringer Brød af Jorden **15** og Vin, der glæder
Menneskets Hjerte, og lader Ansigtet glinse af Olie, og

Brødet skal styrke Menneskets Hjerte. **16** HERRENS Træer bliver mætte, Libanons Cedre, som han har plantet, **17** hvor Fuglene bygger sig Rede; i Cypresser har Storken sin Bolig. **18** Højfjeldet er for Stenbukken, Klipperne Grævlingens Tilflugt. **19** Du skabte Maanen for Festernes Skyld, Solen kender sin Nedgangs Tid; **20** du sender Mørke, Natten kommer, da rører sig alle Skovens Dyr; **21** de unge Løver brøler efter Rov, de kræver deres Føde af Gud. **22** De sniger sig bort, naar Sol staar op, og lægger sig i deres Huler; **23** Mennesket gaar til sit Dagværk, ud til sin Gerning, til Kvæld falder paa. **24** Hvor mange er dine Gerninger, HERRE, du gjorde dem alle med Visdom; Jorden er fuld af, hvad du har skabt! **25** Der er Havet, stort og vidt, der vrimler det uden Tal af Dyr, baade smaa og store; **26** Skibene farer der, Livjatan, som du danned til Leg deri. **27** De bier alle paa dig, at du skal give dem Føde i Tide; **28** du giver dem den, og de sanker, du aabner din Haand, og de mættes med godt. **29** Du skjuler dit Aasyn, og de forfærdes; du tager deres Aand, og de dør og vender tilbage til Støvet; **30** du sender din Aand, og de skabes, Jordens Aasyn fornyer du. **31** HERRENS Herlighed vare evindelig, HERREN glæde sig ved sine Værker! **32** Et Blik fra ham, og Jorden skælver, et Stød fra ham, og Bjergene ryger. **33** Jeg vil synge for HERREN, saa længe jeg lever, lovsynge min Gud, den Tid jeg er til. **34** Min Sang være ham til Behag, jeg har min Glæde i HERREN. **35** Maatte Syndere svinde fra Jorden og gudløse ikke mer være til! Min Sjæl, lov HERREN! Halleluja!

105 Pris HERREN, paakald hans Navn, gør hans
Gerninger kendte blandt Folkeslag! **2** Syng og spil til hans
Pris, tal om alle hans Undere; **3** ros jer af hans hellige
Navn, eders Hjerte glæde sig, I, som søger HERREN; **4**
spørg efter HERREN og hans magt, søg bestandig hans
Aasyn; **5** kom i Hu de Undere, han gjorde, hans Tegn og
hans Munds Domme, **6** I, hans Tjener Abrahams Sæd,
hans udvalgte, Jakobs Sønner! **7** Han, HERREN, er vor
Gud, hans Domme naar ud over Jorden; **8** han ihukommer
for evigt sin Pagt, i tusind Slægter sit Tilsagn, **9** Pagten,
han slutted med Abraham, Eden, han tilsvor Isak; **10** han
holdt den i Hævd som Ret for Jakob, en evig Pagt for
Israel, **11** idet han sagde: »Dig giver jeg Kana'ans Land
som eders Arvelod.« **12** Da de kun var en liden Hob, kun
faa og fremmede der, **13** og vandrede fra Folk til Folk, fra
et Rige til et andet, **14** tillod han ingen at volde dem Men,
men tugted for deres Skyld Konger: **15** »Rør ikke mine
Salvede, gør ikke mine Profeter ondt!« **16** Hungersnød
kaldte han frem over Landet, hver Brødets Støttestav
brød han; **17** han sendte forud for dem en Mand, Josef
solgtes som Træl; **18** de tvang hans Fødder med Lænker,
han kom i Lænker af Jern, **19** indtil hans Ord blev opfyldt;
ved HERRENS Ord stod han Prøven igennem. **20** Paa
Kongens Bud blev han fri, Folkenes Hersker lod ham løs;
21 han tog ham til Herre for sit Hus, til Hersker over alt sit
Gods; **22** han styred hans Øverster efter sin Vilje og viste
hans Ældste til Rette. **23** Og Israel kom til Ægypten, Jakob
boede som Gæst i Kamiternes Land. **24** Han lod sit Folk
blive saare frugtbart og stærkere end dets Fjender; **25** han

vendte deres Sind til Had mod sit Folk og til Træskhed imod sine Tjenere. **26** Da sendte han Moses, sin Tjener, og Aron, sin udvalgte Mand; **27** han gjorde sine Tegn i Ægypten og Undere i Kamiternes Land; **28** han sendte Mørke, saa blev det mørkt, men de ænsede ikke hans Ord; **29** han gjorde deres Vande til Blod og slog deres Fisk ihjel; **30** af Frøer vrimlede Landet, selv i Kongens Sale var de; **31** han talede, saa kom der Bremser og Myg i alt deres Land; **32** han sendte dem Hagl for Regn og luende Ild i Landet; **33** han slog baade Vinstok og Figen og splintrede Træerne i deres Land; **34** han talede, saa kom der Græshopper, Springere uden Tal, **35** de aad alt Græs i Landet, de aad deres Jords Afgrøde; **36** alt førstefødt i Landet slog han, Førstegrøden af al deres Kraft; **37** han førte dem ud med Sølv og Guld, ikke een i hans Stammer snubled; **38** Ægypterne glæded sig, da de drog bort, thi de var grebet af Rædsel for dem. **39** Han bredte en Sky som Skjul og Ild til at lyse i Natten; **40** de krævede, han bragte Vagtler, med Himmelbrød mættede han dem; **41** han aabnede Klippen, og Vand strømmed ud, det løb som en Flod i Ørkenen. **42** Thi han kom sit hellige Ord i Hu til Abraham, sin Tjener; **43** han lod sit Folk drage ud med Fryd, sine udvalgte under Jubel; **44** han gav dem Folkenes Lande, de fik Folkeslags Gods i Eje. **45** Derfor skulde de holde hans Bud og efterkomme hans Love. Halleluja!

106 Halleluja! Lov HERREN, thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindelig! **2** Hvo kan opregne HERRENS vældige Gerninger, finde Ord til at kundgøre al hans Pris? **3** Salige de, der holder paa Ret, som altid øver

Retfærdighed! **4** Husk os, HERRE, naar dit Folk finder
Naade, lad os faa godt af din Frelse, **5** at vi maa se dine
Udvalgtes Lykke, glæde os ved dit Folks Glæde og med din
Arvelod prise vor Lykke! **6** Vi syndede som vore Fædre,
handlede ilde og gudløst. **7** Vore Fædre i Ægypten ænsede
ej dine Undere, kom ikke din store Miskundhed i Hu, stod
den Højeste imod ved det røde Hav. **8** Dog frelste han
dem for sit Navns Skyld, for at gøre sin Vælde kendt; **9**
han trued det røde Hav, og det tørrede ud, han førte dem
gennem Dybet som gennem en Ørk; **10** han fried dem af
deres Avindsmænds Haand og udløste dem fra Fjendens
Haand; **11** Vandet skjulte dem, som trængte dem, ikke
een blev tilbage af dem; **12** da troede de paa hans Ord og
kvad en Sang til hans Pris. **13** Men de glemte snart hans
Gerninger, biede ej paa hans Raad; **14** de grebes af Attraa
i Ørkenen, i Ødemarken fristed de Gud; **15** saa gav han
dem det, de kræved, og sendte dem Lede i Sjælen. **16**
De bar Avind mod Moses i Lejren, mod Aron, HERRENS
hellige; **17** Jorden aabned sig, slugte Datan, lukked sig
over Abirams Flok; **18** Ilden rasede i deres Flok, Luen
brændte de gudløse op. **19** De laved en Kalv ved Horeb og
tilbad det støbte Billed; **20** de bytted deres Herlighed bort
for et Billed af en Okse, hvis Føde er Græs; **21** de glemte
Gud, deres Frelser, som øvede store Ting i Ægypten, **22**
Undere i Kamiternes Land, frygtelige Ting ved det røde
Hav. **23** Da tænkte han paa at udrydde dem, men Moses,
hans udvalgte Mand, stilled sig i Gabet for hans Aasyn
for at hindre, at hans Vrede lagde øde. **24** De vraged det
yndige Land og troede ikke hans Ord, **25** men knurrede i

deres Telte og hørte ikke paa HERREN; **26** da løfted han
Haanden og svor at lade dem falde i Ørkenen, **27** splitte
deres Sæd blandt Folkene, sprede dem rundt i Landene.
28 De holdt til med Ba'al-Peor og aad af de dødes Ofre; **29**
de krænked ham med deres Gerninger, og Plage brød
løs iblandt dem. **30** Da stod Pinehas frem og holdt Dom,
og Plagen blev bragt til at standse, **31** og det regnedes
ham til Retfærdighed fra Slægt til Slægt, evindelig. **32** De
vakte hans Vrede ved Meribas Vand, og for deres Skyld
gik det Moses ilde; **33** thi de stod hans Aand imod, og
han talte uoverlagte Ord. **34** De udrydded ikke de Folk,
som HERREN havde sagt, de skulde, **35** med Hedninger
blanded de sig og gjorde deres Gerninger efter; **36** deres
Gudebilleder dyrkede de, og disse blev dem en Snare; **37**
til Dæmonerne ofrede de, og det baade Sønner og Døtre;
38 de udgød uskyldigt Blod, deres Sønners og Døtres
Blod, som de ofred til Kana'ans Guder, og Landet blev
smittet ved Blod; **39** de blev urene ved deres Gerninger,
bolede ved deres idrætter. **40** Da blev HERREN vred paa
sit Folk og væmmedes ved sin Arv; **41** han gav dem i
Folkenes Haand, deres Avindsmænd blev deres Herrer; **42**
deres Fjender voldte dem Trængsel, de kuedes under
deres Haand. **43** Han frelste dem Gang paa Gang, men
de stod egensindigt imod og sygnede hen i Brøden; **44**
dog saa han til dem i Trængslen, saa snart han hørte
dem klage; **45** han kom sin Pagt i Hu og ynkedes efter sin
store Miskundhed; **46** han lod dem finde Barmhjertighed
hos alle, der tog dem til Fange. **47** Frels os, HERRE vor
Gud, du samle os sammen fra Folkene, at vi maa love dit

hellige Navn, med Stolthed synge din Pris. **48** Lovet være HERREN, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed! Og alt Folket svare Amen!

107 Halleluja! Lov HERREN, thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindelig! **2** Saa skal HERRENS genløste sige, de, han løste af Fjendens Haand **3** og samlede ind fra Landene, fra Øst og Vest, fra Nord og fra Havet. **4** I den øde Ørk for de vild, fandt ikke Vej til beboet By, **5** de led baade Sult og Tørst, deres Sjæl var ved at vansmægte; **6** men de raabte til HERREN i Nøden, han frelste dem af deres Trængsler **7** og førte dem ad rette Vej, saa de kom til beboet By. **8** Lad dem takke HERREN for hans Miskundhed, for hans Underværker mod Menneskens Børn. **9** Thi han mætted den vansmægtende Sjæl og fyldte den sultne med godt. **10** De sad i Mulm og Mørke, bundne i Pine og Jern, **11** fordi de havde staaet Guds Ord imod og ringeagtet den Højestes Raad. **12** Deres Hjerte var knuget af Kummer, de faldt, der var ingen, som hjalp; **13** men de raabte til HERREN i Nøden, han frelste dem af deres Trængsler, **14** førte dem ud af Mørket og Mulmet og sønderrev deres Baand. **15** Lad dem takke HERREN for hans Miskundhed, for hans Underværker mod Menneskens Børn. **16** Thi han sprængte Døre af Kobber og sønderslog Slaaer af Jern. **17** De sygnede hen for Synd og led for Brødes Skyld, **18** de væmmedes ved al Slags Mad, de kom Dødens Porte nær; **19** men de raabte til HERREN i Nøden, han frelste dem af deres Trængsler, **20** sendte sit Ord og lægede dem og frelste deres Liv fra Graven. **21** Lad dem takke HERREN for hans

Miskundhed, for hans Underværker mod Menneskens
Børn **22** og ofre Lovprisningsofre og med Jubel forkynde
hans Gerninger. **23** De for ud paa Havet i Skibe, drev
Handel paa vældige Vande, **24** blev Vidne til HERRENS
Gerninger, hans Underværker i Dybet; **25** han bød, og
et Stormvejr rejste sig, Bølgerne taarnedes op; **26** mod
Himlen steg de, i Dybet sank de, i Ulykken svandt deres
Mod; **27** de tumled og raved som drukne, borte var al
deres Visdom; **28** men de raabte til HERREN i Nøden,
han frelste dem af deres Trængsler, **29** skiftede Stormen
til Stille, saa Havets Bølger tav; **30** og glade blev de,
fordi det stilned; han førte dem til Havnen, de søgte. **31**
Lad dem takke HERREN for hans Miskundhed, for hans
Underværker mod Menneskens Børn, **32** ophøje ham
i Folkets Forsamling og prise ham i de Ældstes Kreds!
33 Floder gør han til Ørken og Kilder til øde Land, **34**
til Saltsteppe frugtbart Land for Ondskabens Skyld hos
dem, som bor der. **35** Ørken gør han til Vanddrag, det
tørre Land til Kilder; **36** der lader han sultne bo, saa de
grunder en By at bo i, **37** tilsaar Marker og planter Vin og
høster Afgrødens Frugt. **38** Han velsigner dem, de bliver
mange, han lader det ikke skorte paa Kvæg. **39** De bliver
faa og segner under Modgangs og Kummers Tryk, **40** han
udøser Haan over Fyrster og lader dem rave i vejløst Øde.
41 Men han løfter den fattige op af hans Nød og gør deres
Slægter som Hjorde; **42** de oprigtige ser det og glædes,
men al Ondskab lukker sin Mund. **43** Hvo som er viis, han
mærke sig det og lægge sig HERRENS Naade paa Sinde!

108 En Sang. En Salme af David. **2** Mit Hjerte er trøstigt,
Gud, mit Hjerte er trøstigt; jeg vil synge og lovprise
dig, vaagn op, min Ære! **3** Harpe og Citer, vaagn op,
jeg vil vække Morgenrøden. **4** Jeg vil takke dig, HERRE,
blandt Folkeslag, lovprise dig blandt Folkefærd; **5** thi din
Miskundhed naar til Himlen, din Sandhed til Skyerne. **6**
Løft dig, o Gud, over Himlen, din Herlighed være over al
Jorden! **7** Til Frelse for dine elskede hjælp med din højre,
bønhør os! **8** Gud talede i sin Helligdom: »Jeg vil udskifte
Sikem med Jubel, udmaale Sukkots Dal; **9** mit er Gilead,
mit er Manasse, Efraim er mit Hoveds Værn, Juda min
Herskerstav, **10** Moab min Vaskeskaal, paa Edom kaster
jeg min Sko, over Filisterland jubler jeg.« **11** Hvo bringer
mig til den befæstede By, hvo leder mig hen til Edom? **12**
Har du ikke, Gud, stødt os fra dig? Du ledsager ej vore
Hære. **13** Giv os dog Hjælp mod Fjenden! Blændværk er
Menneskers Støtte. Med Gud skal vi øve vældige Ting,
vore Fjender træder han ned!

109 Til Sangmesteren. Af David. En Salme. Du min
Lovsangs Gud, vær ej tavs! **2** Thi en gudløs, svigefuld Mund
har de aabnet imod mig, taler mig til med Løgntunge, **3**
med hadske Ord omringer de mig og strider imod mig
uden Grund; **4** til Løn for min Kærlighed er de mig
fjendske, skønt jeg er idel Bøn; **5** de gør mig ondt for
godt, gengælder min Kærlighed med Had. **6** Straf ham for
hans Gudløshed, lad en Anklager staa ved hans højre, **7**
lad ham gaa dømt fra Retten, hans Bøn blive regnet for
Synd; **8** hans Livsdage blive kun faa, hans Embede tage
en anden; **9** hans Børn blive faderløse, hans Hustru vorde

Enke; **10** hans Børn flakke om og tigge, drives bort fra et øde Hjem; **11** Aagerkarlen rage efter alt, hvad han har, og fremmede rane hans Gods; **12** ingen være langmodig imod ham, ingen ynke hans faderløse; **13** hans Afkom gaa til Grunde, hans Navn slettes ud i næste Slægt; **14** lad hans Fædres Skyld ihukommes hos HERREN, lad ikke hans Moders Synd slettes ud, **15** altid være de HERREN for Øje; hans Minde vorde udryddet af Jorden, **16** fordi det ej faldt ham ind at vise sig god, men han forfulgte den arme og fattige og den, hvis Hjerte var knust til Døde; **17** han elsked Forbandelse, saa lad den naa ham; Velsignelse ynded han ikke, den blive ham fjern! **18** Han tage Forbandelse paa som en Klædning, den komme som Vand i hans Bug, som Olie ind i hans Ben; **19** den blive en Dragt, han tager paa, et Bælte, han altid bærer! **20** Det være mine Modstanderes Løn fra HERREN, dem, der taler ondt mod min Sjæl. **21** Men du, o HERRE, min Herre, gør med mig efter din Godhed og Naade, frels mig for dit Navns Skyld! **22** Thi jeg er arm og fattig, mit Hjerte vaander sig i mig; **23** som Skyggen, der hælder, svinder jeg bort, som Græshopper rystes jeg ud; **24** af Faste vakler mine Knæ, mit Kød skrumper ind uden Salve; **25** til Spot for dem er jeg blevet, de ryster paa Hovedet, naar de ser mig. **26** Hjælp mig, HERRE min Gud, frels mig efter din Miskundhed, **27** saa de sander, det var din Haand, dig, HERRE, som gjorde det! **28** Lad dem forbande, du vil velsigne, mine Uvenner vorde til Skamme, din Tjener glæde sig; **29** lad mine Fjender klædes i Skændsel, iføres Skam som en Kappe! **30** Med min Mund vil jeg højlig takke

HERREN, prise ham midt i Mængden; **31** thi han staar ved
den fattiges højre at fri ham fra dem, der dømmer hans
Sjæl.

110 Af David. En Salme. HERREN sagde til min Herre:
»Sæt dig ved min højre Haand, til jeg lægger dine Fjender
som en Skammel for dine Fødder!« **2** Fra Zion udrækker
HERREN din Vældes Spir; hersk midt iblandt dine Fjender!
3 Dit Folk møder villigt frem paa din Vældes Dag; i hellig
Prydelse kommer dit unge Mandskab til dig som Dug
af Morgenrødens Moderskød. **4** HERREN har svoret og
angrer det ej: »Du er Præst evindelig paa Melkizedeks
Vis.« **5** Herren ved din højre knuser Konger paa sin
Vredes Dag, **6** blandt Folkene holder han Dom, fylder
op med døde, knuser Hoveder viden om Lande. **7** Han
drikker af Bækken ved Vejen, derfor løfter han Hovedet
højt.

111 Halleluja! jeg takker HERREN af hele mit Hjerte
i Oprigtiges Kreds og Menighed! **2** Store er HERRENS
Gerninger, gennemtænkte til Bunds. **3** Hans Værk er
Højhed og Herlighed, hans Retfærd bliver til evig Tid. **4**
Han har sørget for, at hans Undere mindes, naadig og
barmhjertig er HERREN. **5** Dem, der frygter ham, giver
han Føde, han kommer for evigt sin Pagt i Hu. **6** Han
viste sit Folk sine vældige Gerninger, da han gav dem
Folkenes Eje. **7** Hans Hænders Værk er Sandhed og Ret,
man kan lide paa alle hans Bud; **8** de staar i al Evighed
fast, udført i Sandhed og Retsind. **9** Han sendte sit Folk
Udløsning, stifted sin Pagt for evigt. Helligt og frygteligt

er hans Navn. **10** HERRENS Frygt er Visdoms Begyndelse;
forstandig er hver, som øver den. Evigt varer hans Pris!

112 Halleluja! Salig er den, der frygter HERREN og ret
har Lyst til hans Bud! **2** Hans Æt bliver mægtig paa Jord,
den Oprigtiges Slægt velsignes; **3** Velstand og Rigdom er i
hans Hus, hans Retfærdighed varer evindelig. **4** For den
oprigtige oprinder Lys i Mørke; han er mild, barmhjertig,
retfærdig. **5** Salig den, der ynkes og laaner ud og styrer
sine Sager med Ret; **6** thi han rokkes aldrig i Evighed, den
retfærdige ihukommes for evigt; **7** han frygter ikke for
onde Tidender, hans Hjerte er trøstigt i Tillid til HERREN;
8 fast er hans Hjerte og uden Frygt, indtil han skuer sine
Fjender med Fryd; **9** til fattige deler han rundhaandet ud,
hans Retfærdighed varer evindelig; med Ære løfter hans
Horn sig. **10** Den gudløse ser det og græmmer sig, skærer
Tænder og gaar til Grunde; de gudløses Attraa bliver til
intet.

113 Halleluja! Pris, I HERRENS Tjenere, pris HERRENS
Navn! **2** HERRENS Navn være lovet fra nu og til evig
Tid; **3** fra Sol i Opgang til Sol i Bjærge være HERRENS
Navn lovpriset! **4** Over alle Folk er HERREN ophøjet, hans
Herlighed højt over Himlene. **5** Hvo er som HERREN vor
Gud, som rejste sin Trone i det høje **6** og skuer ned i det
dybe — i Himlene og paa Jorden — **7** som rejser den ringe
af Støvet, løfter den fattige op af Skarnet **8** og sætter ham
mellem Fyrster, imellem sit Folks Fyrster, **9** han, som
lader barnløs Hustru sidde som lykkelig Barnemoder!

114 Halleluja! Da Israel drog fra Ægypten, Jakobs Hus
fra det stammende Folk, **2** da blev Juda hans Helligdom,

Israel blev hans Rige. **3** Havet saa det og flyede, Jordan
trak sig tilbage, **4** Bjergene sprang som Vædre, Højene
hopped som Lam. **5** Hvad fejler du, Hav, at du flyr, Jordan,
hvi gaar du tilbage, **6** hvi springer I Bjerge som Vædre,
hvi hopper I Høje som Lam? **7** Skælv, Jord, for HERRENS
Aasyn, for Jakobs Guds Aasyn, **8** han, som gør Klipper til
Vanddrag, til Kildevæld haarden Flint!

115 Ikke os, o HERRE, ikke os, men dit Navn, det give du
Ære for din Miskundheds og Trofastheds Skyld! **2** Hvi
skal Folkene sige: »Hvor er dog deres Gud?« **3** Vor Gud,
han er i Himlen; alt, hvad han vil, det gør han! **4** Deres
Billeder er Sølv og Guld, Værk af Menneskehænder; **5** de
har Mund, men taler ikke, Øjne, men ser dog ej; **6** de
har Ører, men hører ikke, Næse, men lugter dog ej; **7** de
har Hænder, men føler ikke, Fødder, men gaar dog ej,
deres Strube frembringer ikke en Lyd. **8** Som dem skal
de, der lavede dem, blive, enhver, som stoler paa dem! **9**
Israel stoler paa HERREN, han er deres Hjælp og Skjold;
10 Arons Hus stoler paa HERREN, han er deres Hjælp og
Skjold; **11** de, som frygter HERREN, stoler paa ham, han
er deres Hjælp og Skjold. **12** HERREN kommer os i Hu,
velsigner, velsigner Israels Hus, velsigner Arons Hus, **13**
velsigner dem, der frygter HERREN, og det baade smaa
og store. **14** HERREN lader eder vokse i Tal, eder og eders
Børn; **15** velsignet er I af HERREN, Himlens og Jordens
Skaber. **16** Himlen er HERRENS Himmel, men Jorden gav
han til Menneskens Børn. **17** De døde priser ej HERREN,
ingen af dem, der steg ned i det tavse. **18** Men vi, vi lover
HERREN, fra nu og til evig Tid!

116 Halleluja! Jeg elsker HERREN, thi han hører min
Røst, min tryglende Bøn, **2** ja, han bøjed sit Øre til mig, jeg
paakaldte HERRENS Navn. **3** Dødens Baand omspændte
mig, Dødsrigets Angster greb mig, i Trængsel og Nød
var jeg stedt. **(Sheol h7585)** **4** Jeg paakaldte HERRENS Navn:
»Ak, HERRE, frels min Sjæl!« **5** Naadig er HERREN og
retfærdig, barmhjertig, det er vor Gud; **6** HERREN vogter
enfoldige, jeg var ringe, dog frelste han mig. **7** Vend
tilbage, min Sjæl, til din Ro, thi HERREN har gjort vel
imod dig! **8** Ja, han fried min Sjæl fra Døden, mit Øje fra
Graad, min Fod fra Fald. **9** Jeg vandrer for HERRENS Aasyn
udi de levendes Land; **10** jeg troede, derfor talte jeg, saare
elendig var jeg, **11** sagde saa i min Angst: »Alle Mennesker
lyver!« **12** Hvorledes skal jeg gengælde HERREN alle hans
Velgerninger mod mig? **13** Jeg vil løfte Frelsens Bæger og
paakalde HERRENS Navn. **14** Jeg vil indfri HERREN mine
Løfter i Paasyn af alt hans Folk. **15** Kostbar i HERRENS
Øjne er hans frommes Død. **16** Ak, HERRE, jeg er jo din
Tjener, din Tjener, din Tjenerindes Søn, mine Lænker har
du løst. **17** Jeg vil ofre dig Lovprisningsoffer og paakalde
HERRENS Navn; **18** mine Løfter vil jeg indfri HERREN i
Paasyn af alt hans Folk **19** i HERRENS Hus's Forgaarde og
i din Midte, Jerusalem!

117 Halleluja! Lovsyng HERREN, alle I Folk, pris ham,
alle Stammer, **2** thi stor er hans Miskundhed mod os,
HERRENS Trofasthed varer evindelig!

118 Halleluja! Tak HERREN, thi han er god, thi hans
Miskundhed varer evindelig. **2** Israel sige: »Thi hans
Miskundhed varer evindelig!« **3** Arons Hus sige: »Thi

hans Miskundhed varer evindelig!« **4** De, som frygter HERREN, sige: »Thi hans Miskundhed varer evindelig!« **5** Jeg paakaldte HERREN i Trængslen, HERREN svared og førte mig ud i aabent Land. **6** HERREN er med mig, jeg frygter ikke, hvad kan Mennesker gøre mig? **7** HERREN, han er min Hjælper, jeg skal se med Fryd paa dem, der hader mig. **8** At ty til HERREN er godt fremfor at stole paa Mennesker; **9** at ty til HERREN er godt fremfor at stole paa Fyrster. **10** Alle Folkeslag flokkedes om mig, jeg slog dem ned i HERRENS Navn; **11** de flokkedes om mig fra alle Sider, jeg slog dem ned i HERRENS Navn; **12** de flokkedes om mig som Bier, blussed op som Ild i Torne, jeg slog dem ned i HERRENS Navn. **13** Haardt blev jeg ramt, saa jeg faldt, men HERREN hjalp mig. **14** Min Styrke og Lovsang er HERREN, han blev mig til Frelse. **15** Jubel og Sejrsraab lyder i de retfærdiges Telte: »HERRENS højre øver Vælde, **16** HERRENS højre er løftet, HERRENS højre øver Vælde!« **17** Jeg skal ikke dø, men leve og kundgøre HERRENS Gerninger. **18** HERREN tugted mig haardt, men gav mig ej hen i Døden. **19** Oplad mig Retfærdigheds Porte, ad dem gaar jeg ind og lovsynger HERREN! **20** Her er HERRENS Port, ad den gaar retfærdige ind. **21** Jeg vil takke dig, thi du bønhørte mig, og du blev mig til Frelse. **22** Den Sten, Bygmestrene forkastede, er blevet Hovedhjørnesten. **23** Fra HERREN er dette kommet, det er underfuldt for vore Øjne. **24** Denne er Dagen, som HERREN har gjort, lad os juble og glæde os paa den! **25** Ak, HERRE, frels dog, ak, HERRE, lad det dog lykkes! **26** Velsignet den, der kommer, i HERRENS Navn; vi velsigner

eder fra HERRENS Hus! **27** HERREN er Gud, og han lod det lysne for os. Festtoget med Grenene slynge sig frem, til Alterets Horn er naaet! **28** Du er min Gud, jeg vil takke dig, min Gud, jeg vil ophøje dig! **29** Tak HERREN, thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindelig!

119 Salige de, hvis Vandel er fuldkommen, de, som vandrer i HERRENS Lov. **2** Salige de, der agter paa hans Vidnesbyrd, søger ham af hele deres Hjerte, **3** de, som ikke gør Uret, men vandrer paa hans Veje. **4** Du har givet dine Befalinger, for at de nøje skal holdes. **5** O, maatte jeg vandre med faste Skridt, saa jeg holder dine Vedtægter! **6** Da skulde jeg ikke blive til Skamme, thi jeg saa hen til alle dine Bud. **7** Jeg vil takke dig af oprigtigt Hjerte, naar jeg lærer din Retfærds Lovbud. **8** Jeg vil holde dine Vedtægter, svigt mig dog ikke helt! **9** Hvorledes holder en ung sin Vej ren? Ved at holde sig efter dit Ord. **10** Af hele mit Hjerte søger jeg dig, lad mig ikke fare vild fra dine Bud! **11** Jeg gemmer dit Ord i mit Hjerte for ikke at synde imod dig. **12** Lovet være du, HERRE, lær mig dine Vedtægter! **13** Jeg kundgør med mine Læber alle din Munds Lovbud. **14** Jeg glæder mig over dine Vidnesbyrds Vej, som var det al Verdens Rigdom. **15** Jeg vil grunde paa dine Befalinger og se til dine Stier. **16** I dine Vedtægter har jeg min Lyst, jeg glemmer ikke dit Ord. **17** Und din Tjener at leve, at jeg kan holde dit Ord. **18** Oplad mine Øjne, at jeg maa skue de underfulde Ting i din Lov. **19** Fremmed er jeg paa Jorden, skjul ikke dine Bud for mig! **20** Altid hentæres min Sjæl af Længsel efter dine Lovbud. **21** Du truer de frække; forbandede er de, der viger fra

dine Bud. **22** Vælt Haan og Ringeagt fra mig, thi jeg agter paa dine Vidnesbyrd. **23** Om Fyrster oplægger Raad imod mig, grunder din Tjener paa dine Vedtægter. **24** Ja, dine Vidnesbyrd er min Lyst, det er dem, der giver mig Raad. **25** I Støvet ligger min Sjæl, hold mig i Live efter dit Ord! **26** Mine Veje lagde jeg frem, og du bønhørte mig, dine Vedtægter lære du mig. **27** Lad mig fatte dine Befalingers Vej og grunde paa dine Undere. **28** Af Kummer græder min Sjæl, oprejs mig efter dit Ord! **29** Lad Løgnens Vej være langt fra mig og skænk mig i Naade din Lov! **30** Troskabs Vej har jeg valgt, dine Lovbud attraar jeg. **31** Jeg hænger ved dine Vidnesbyrd, lad mig ikke beskæmmes, HERRE! **32** Jeg vil løbe dine Buds Vej, thi du giver mit Hjerte at aande frit. **33** Lær mig, HERRE, dine Vedtægters Vej, saa jeg agter derpaa til Enden. **34** Giv mig Kløgt, saa jeg agter paa din Lov og holder den af hele mit Hjerte. **35** Før mig ad dine Buds Sti, thi jeg har Lyst til dem. **36** Bøj mit Hjerte til dine Vidnesbyrd og ej til uredelig Vinding. **37** Vend mine Øjne bort fra Tant, hold mig i Live ved dit Ord! **38** Stadfæst for din Tjener dit Ord, saa jeg lærer at frygte dig. **39** Hold borte fra mig den Skændsel, jeg frygter, thi dine Lovbud er gode. **40** Se, dine Befalinger længes jeg efter, hold mig i Live ved din Retfærd! **41** Lad din Miskundhed komme over mig, HERRE, din Frelse efter dit Ord, **42** saa jeg har Svar til dem, der spotter mig, thi jeg stoler paa dit Ord. **43** Tag ikke ganske Sandheds Ord fra min Mund, thi jeg bier paa dine Lovbud. **44** Jeg vil stadig holde din Lov, ja evigt og altid; **45** jeg vil vandre i aabent Land, thi dine Befalinger ligger mig paa Sinde.

46 Jeg vil tale om dine Vidnesbyrd for Konger uden at
blues; **47** jeg vil fryde mig over dine Bud, som jeg højligen
elsker; **48** jeg vil udrække Hænderne mod dine Bud og
grunde paa dine Vedtægter. **49** Kom Ordet til din Tjener i
Hu, fordi du har ladet mig haabe. **50** Det er min Trøst i
Nød, at dit Ord har holdt mig i Live. **51** De frække haaned
mig saare, dog veg jeg ej fra din Lov. **52** Dine Lovbud fra
fordum, HERRE, kom jeg i Hu og fandt Trøst. **53** Harme
greb mig over de gudløse, dem, der slipper din Lov. **54**
Dine Vedtægter blev mig til Sange i min Udlændigheds
Hus. **55** Om Natten kom jeg dit Navn i Hu, HERRE, jeg
holdt din Lov. **56** Det blev min lykkelige Lod: at agte paa
dine Befalinger. **57** Min Del er HERREN, jeg satte mig
for at holde dine Ord. **58** Jeg bønfaldt dig af hele mit
Hjerte, vær mig naadig efter dit Ord! **59** Jeg overtænkte
mine Veje og styred min Fod tilbage til dine Vidnesbyrd.
60 Jeg hasted og tøved ikke med at holde dine Bud. **61**
De gudløses Snarer omgav mig, men jeg glemte ikke
din Lov. **62** Jeg staar op ved Midnat og takker dig for
dine retfærdige Lovbud. **63** Jeg er Fælle med alle, der
frygter dig og holder dine Befalinger. **64** Jorden er fuld
af din Miskundhed, HERRE, lær mig dine Vedtægter! **65**
Du gjorde vel mod din Tjener, HERRE, efter dit Ord. **66**
Giv mig Forstand og indsigt, thi jeg tror paa dine Bud.
67 Før jeg blev ydmyget, for jeg vild, nu holder jeg dit
Ord. **68** God er du og gør godt, lær mig dine Vedtægter!
69 De frække tilsøler mig med Løgn, men paa dine Bud
tager jeg hjerteligt Vare. **70** Deres Hjerte er dorskt som
Fedt, jeg har min Lyst i din Lov. **71** Det var godt, at jeg

blev ydmyget, saa jeg kunde lære dine Vedtægter. **72** Din Munds Lov er mig mere værd end Guld og Sølv i Dynger. **73** Dine Hænder skabte og dannede mig, giv mig Indsigt, saa jeg kan lære dine Bud! **74** De, der frygter dig, ser mig og glædes, thi jeg bier paa dit Ord. **75** HERRE, jeg ved, at dine Bud er retfærdige, i Trofasthed har du ydmyget mig. **76** Lad din Miskundhed være min Trøst efter dit Ord til din Tjener! **77** Din Barmhjertighed finde mig, at jeg maa leve, thi din Lov er min Lyst. **78** Lad de frække beskæmmes, thi de gør mig skammelig Uret, jeg grunder paa dine Befalinger. **79** Lad dem, der frygter dig, vende sig til mig, de, der kender dine Vidnesbyrd. **80** Lad mit Hjerte være fuldkomment i dine Vedtægter, at jeg ikke skal blive til Skamme. **81** Efter din Frelse længes min Sjæl, jeg bier paa dit Ord. **82** Mine Øjne længes efter dit Ord og siger: »Hvornaar mon du trøster mig?« **83** Thi jeg er som en Lædersæk i Røg, men dine Vedtægter glemte jeg ikke. **84** Hvor langt er vel din Tjeners Liv? Naar vil du dømme dem, der forfølger mig? **85** De frække grov mig Grave, de, som ej følger din Lov. **86** Alle dine Bud er trofaste, med Løgn forfølger man mig, o hjælp mig! **87** De har næsten tilintetgjort mig paa Jorden, men dine Befalinger slipper jeg ikke. **88** Hold mig i Live efter din Miskundhed, at jeg kan holde din Munds Vidnesbyrd. **89** HERRE, dit Ord er evigt, staar fast i Himlen. **90** Din Trofasthed varer fra Slægt til Slægt, du grundfæsted Jorden, og den staar fast. **91** Dine Lovbud staar fast, de holder dine Tjenere oppe. **92** Havde din Lov ej været min Lyst, da var jeg omkommet i min Elende. **93** Aldrig i Evighed glemmer

jeg dine Befalinger, thi ved dem holdt du mig i Live. **94** Din er jeg, frels mig, thi dine Befalinger ligger mig paa Sinde. **95** De gudløse lurer paa at lægge mig øde, dine Vidnesbyrd mærker jeg mig. **96** For alting saa jeg en Grænse, men saare vidt rækker dit Bud. **97** Hvor elsker jeg dog din Lov! Hele Dagen grunder jeg paa den. **98** Dit Bud har gjort mig visere end mine Fjender, thi det er for stedse mit. **99** Jeg er klogere end alle mine Lærere, thi jeg grunder paa dine Vidnesbyrd. **100** Jeg har mere Forstand end de gamle; jeg agter paa dine Bud. **101** Jeg holder min Fod fra hver Vej, som er ond, at jeg kan holde dit Ord. **102** Fra dine Lovbud veg jeg ikke, thi du underviste mig. **103** Hvor sødt er dit Ord for min Gane, sødere end Honning for min Mund. **104** Ved dine Befalinger fik jeg Forstand, saa jeg hader al Løgnens Vej. **105** Dit Ord er en Lygte for min Fod, et Lys paa min Sti. **106** Jeg svor en Ed og holdt den: at følge dine retfærdige Lovbud. **107** Jeg er saare ydmyget, HERRE, hold mig i Live efter dit Ord! **108** Lad min Munds frivillige Ofre behage dig, HERRE, og lær mig dine Lovbud! **109** Altid gaar jeg med Livet i Hænderne, men jeg glemte ikke din Lov. **110** De gudløse lægger Snarer for mig, men fra dine Befalinger for jeg ej vild. **111** Dine Vidnesbyrd fik jeg til evigt Eje, thi de er mit Hjertes Glæde. **112** Jeg bøjed mit Hjerte til at holde dine Vedtægter for evigt til Enden. **113** Jeg hader tvesindet Mand, men jeg elsker din Lov. **114** Mit Skjul og mit Skjold er du, jeg bier paa dit Ord. **115** Vig fra mig, I, som gør ondt, jeg vil holde min Guds Bud. **116** Støt mig efter dit Ord, at jeg maa leve, lad mig ikke beskæmmes i mit Haab! **117**

Hold mig oppe, at jeg maa frelses og altid have min Lyst i dine Vedtægter! **118** Du forkaster alle, der farer vild fra dine Vedtægter, thi de higer efter Løgn. **119** For Slagger regner du alle Jordens gudløse, derfor elsker jeg dine Vidnesbyrd. **120** Af Rædsel for dig gyser mit Kød, og jeg frygter for dine Lovbud. **121** Ret og Skel har jeg gjort, giv mig ikke hen til dem, der trænger mig! **122** Gaa i Borgen for din Tjener, lad ikke de frække trænge mig! **123** Mine Øjne vansmægter efter din Frelse og efter dit Retfærds Ord. **124** Gør med din Tjener efter din Miskundhed og lær mig dine Vedtægter! **125** Jeg er din Tjener, giv mig Indsigt, at jeg maa kende dine Vidnesbyrd! **126** Det er Tid for HERREN at gribe ind, de har krænket din Lov. **127** Derfor elsker jeg dine Bud fremfor Guld og Skatte. **128** Derfor følger jeg oprigtigt alle dine Befalinger og hader hver Løgnens Sti. **129** Underfulde er dine Vidnesbyrd, derfor agted min Sjæl paa dem. **130** Tydes dine Ord, saa bringer de Lys, de giver enfoldige Indsigt. **131** Jeg aabned begærligt min Mund, thi min Attraa stod til dine Bud. **132** Vend dig til mig og vær mig naadig, som Ret er for dem, der elsker dit Navn! **133** Lad ved dit Ord mine Skridt blive faste og ingen Uret faa Magten over mig! **134** Udløs mig fra Menneskers Vold, at jeg maa holde dine Befalinger! **135** Lad dit Ansigt lyse over din Tjener og lær mig dine Vedtægter! **136** Vand i Strømme græder mine Øjne, fordi man ej holder din Lov. **137** Du er retfærdig, HERRE, og retvise er dine Lovbud. **138** Du slog dine Vidnesbyrd fast ved Retfærd og Troskab saa saare. **139** Min Nidkærhed har fortæret mig, thi mine Fjender har glemt dine Ord.

140 Dit Ord er fuldkommen rent, din Tjener elsker det. **141** Ringe og ussel er jeg, men dine Befalinger glemte jeg ikke. **142** Din Retfærd er Ret for evigt, din Lov er Sandhed. **143** Trængsel og Angst har ramt mig, men dine Bud er min Lyst. **144** Dine Vidnesbyrd er Ret for evigt, giv mig indsigt, at jeg maa leve! **145** Jeg raaber af hele mit Hjerte, svar mig, HERRE, jeg agter paa dine Vedtægter. **146** Jeg raaber til dig, o frels mig, at jeg kan holde dine Vidnesbyrd! **147** Aarle raaber jeg til dig om Hjælp og bier paa dine Ord. **148** Før Nattevagtstimerne vaager mine Øjne for at grunde paa dit Ord. **149** Hør mig efter din Miskundhed, HERRE, hold mig i Live efter dit Lovbud! **150** De, der skændigt forfølger mig, er mig nær, men de er langt fra din Lov. **151** Nær er du, o HERRE, og alle dine Bud er Sandhed. **152** For længst vandt jeg Indsigt af dine Vidnesbyrd, thi du har grundfæstet dem for evigt. **153** Se min Elende og fri mig, thi jeg glemte ikke din Lov. **154** Før min Sag og udløs mig, hold mig i Live efter dit Ord! **155** Frelsen er langt fra de gudløse, thi dine Vedtægter ligger dem ikke paa Sinde. **156** Din Barmhjertighed er stor, o HERRE, hold mig i Live efter dine Lovbud! **157** Mange forfølger mig og er mig fjendske, fra dine Vidnesbyrd veg jeg ikke. **158** Jeg væmmes ved Synet af troløse, der ikke holder dit Ord. **159** Se til mig, thi jeg elsker dine Befalinger, HERRE, hold mig i Live efter din Miskundhed! **160** Summen af dit Ord er Sandhed, og alt dit retfærdige Lovbud varer evigt. **161** Fyrster forfulgte mig uden Grund, men mit Hjerte frygted dine Ord. **162** Jeg glæder mig over dit Ord som en, der har gjort et vældigt Bytte. **163**

Jeg hader og afskyr Løgn, din Lov har jeg derimod kær.
164 Jeg priser dig syv Gange daglig for dine retfærdige
Lovbud. **165** Megen Fred har de, der elsker din Lov, og
intet bliver til Anstød for dem. **166** Jeg haaber paa din
Frelse, HERRE, og jeg har holdt dine Bud. **167** Min Sjæl
har holdt dine Vidnesbyrd, jeg har dem saare kære. **168**
Jeg holder dine Befalinger og Vidnesbyrd, thi du kender
alle mine Veje. **169** Lad min Klage naa frem for dit Aasyn,
HERRE, giv mig Indsigt efter dit Ord! **170** Lad min Bøn
komme frem for dit Aasyn, frels mig efter dit Ord! **171**
Mine Læber skal synge din Pris, thi du lærer mig dine
Vedtægter. **172** Min Tunge skal synge om dit Ord, thi alle
dine Bud er Retfærd. **173** Lad din Haand være mig til
Hjælp, thi jeg valgte dine Befalinger. **174** Jeg længes efter
din Frelse, HERRE, og din Lov er min Lyst. **175** Gid min
Sjæl maa leve, at den kan prise dig, og lad dine Lovbud
være min Hjælp! **176** Farer jeg vild som det tabte Faar, saa
opsøg din Tjener, thi jeg glemte ikke dine Bud.

120 Sang til Festrejserne. Jeg raabte til HERREN i Nød, og
han svarede mig. **2** HERRE, udfri min Sjæl fra Løgnelæber,
fra den falske Tunge! **3** Der ramme dig dette og hint, du
falske Tunge! **4** Den stærkes Pile er hvæsset ved glødende
Gyvel. **5** Ve mig, at jeg maa leve som fremmed i Mesjek,
bo iblandt Kedars Telte! **6** Min Sjæl har længe nok boet
blandt Folk, som hader Fred. **7** Jeg vil Fred; men taler jeg,
vil de Krig!

121 Sang til Festrejserne. Jeg løfter mine Øjne til
Bjergene: Hvorfra kommer min Hjælp? **2** Fra HERREN
kommer min Hjælp, fra Himlens og Jordens Skaber. **3** Din

Fod vil han ej lade vakle, ej blunder han, som bevarer
dig; **4** nej, han blunder og sover ikke, han, som bevarer
Israel. **5** HERREN er den, som bevarer dig, HERREN er din
Skygge ved din højre; **6** Solen stikker dig ikke om Dagen,
og Maanen ikke om Natten; **7** HERREN bevarer dig mod
alt ondt, han bevarer din Sjæl; **8** HERREN bevarer din
Udgang og Indgang fra nu og til evig Tid!

122 Sang til Festrejserne. Af David. Jeg frydede mig, da
de sagde til mig: »Vi drager til HERRENS Hus!« **2** Saa
staar vore Fødder da i dine Porte, Jerusalem, **3** Jerusalem
bygget som Staden, hvor Folket samles; **4** thi didop drager
Stammerne, HERRENS Stammer: en Vedtægt for Israel om
at prise HERRENS Navn. **5** Thi der staar Dommersæder,
Sæder for Davids Hus. **6** Bed om Jerusalems Fred! Ro
finde de, der elsker dig! **7** Der raade Fred paa din Mur,
Tryghed i dine Borge! **8** For Brødres og Frænders Skyld
vil jeg ønske dig Fred, **9** for HERREN vor Guds Hus's Skyld
vil jeg søge dit Bedste.

123 Sang til Festrejserne. Jeg løfter mine Øjne til dig,
som troner i Himlen! **2** Som Trælles øjne følger deres
Herres Haand, som en Trælkvindes Øjne følger hendes
Frues Haand, saa følger vore Øjne HERREN vor Gud, til
han er os naadig. **3** Forbarm dig over os, HERRE, forbarm
dig! Thi overmætte er vi af Spot, **4** overmæt er vor Sjæl af
de sorgløses Haan, de stoltes Spot!

124 Sang til Festrejserne. Af David. Havde HERREN ej
været med os — saa sige Israel — **2** havde HERREN ej
været med os, da Mennesker rejste sig mod os, **3** saa
havde de slugt os levende, da deres Vrede optændtes

mod os; 4 saa havde Vandene overskyllet os, en Strøm
var gaaet over vor Sjæl, 5 over vor Sjæl var de gaaet, de
vilde Vande. 6 Lovet være HERREN, som ej gav os hen,
deres Tænder til Rov! 7 Vor Sjæl slap fri som en Fugl af
Fuglefængernes Snare, Snaren reves sønder, og vi slap
fri. 8 Vor Hjælp er HERRENS Navn, Himlens og Jordens
Skaber.

125 Sang til Festrejserne. De, der stoler Paa HERREN,
er som Zions Bjerg, der aldrig i Evighed rokkes. 2
Jerusalem ligger hegnet af Bjerge; og HERREN hegner sit
Folk fra nu og til evig Tid: 3 Han lader ej Gudløsheds
Herskerstav tynge retfærdiges Lod, at retfærdige ikke
skal udrække Haanden til Uret. 4 HERRE, vær god mod
de gode, de oprigtige af Hjertet; 5 men dem, der slaar
ind paa Krogveje, dem bortdrive HERREN tillige med
Udaadsmænd. Fred over Israel!

126 Sang til Festrejserne. Da HERREN hjemførte Zions
Fanger, var vi som drømmende; 2 da fyldtes vor Mund
med Latter, vor Tunge med Frydesang; da hed det
blandt Folkene: »HERREN har gjort store Ting imod
dem!« 3 HERREN har gjort store Ting imod os, og vi
blev glade. 4 Vend, o Herre, vort Fangenskab, som
Sydlandets Strømme! 5 De, som saar med Graad, skal
høste med Frydesang; 6 de gaar deres Gang med Graad,
naar de udstrør Sæden, med Frydesang kommer de hjem,
bærende deres Neg.

127 Sang til Festrejserne. Af Salomo. Dersom HERREN
ikke bygger Huset, er Bygmestrenes Møje forgæves,
dersom HERREN ikke vogter Byen, vaager Vægteren

forgæves. 2 Det er forgæves, I staar aarle op og gaar sent til Ro, ædende Sliddets Brød; alt sligt vil han give sin Ven i Søvne. 3 Se, Sønner er HERRENS Gave, Livsens Frugt er en Løn. 4 Som Pile i Krigerens Haand er Sønner, man faar i sin Ungdom. 5 Salig den Mand, som fylder sit Kogger med dem; han beskæmmes ej, naar han taler med Fjender i Porten.

128 Sang til Festrejserne. Salig enhver, som frygter HERREN og gaar paa hans Veje! 2 Dit Arbejdes Frugt skal du nyde, salig er du, det gaar dig vel! 3 Som en frugtbar Vinranke er din Hustru inde i dit Hus, som Oliekviste er dine Sønner rundt om dit Bord. 4 Se, saa velsignes den Mand, der frygter HERREN. 5 HERREN velsigne dig fra Zion, at du maa se Jerusalems Lykke alle dit Livs Dage 6 og se dine Sønners Sønner! Fred over Israel!

129 Sang til Festrejserne. 2 De trængte mig haardt fra min Ungdom — saa sige Israel — de trængte mig haardt fra min Ungdom, men kued mig ikke. 3 Plovmænd pløjed min Ryg, trak lange Furer; 4 retfærdig er HERREN, han overskar de gudløses Reb. 5 Alle, som hader Zion, skal vige med Skam, 6 blive som Græs paa Tage, der visner, førend det skyder Straa, 7 og ikke fylder Høstkarlens Haand og Opbinderens Favn; 8 Folk, som gaar forbi, siger ikke: »HERRENS Velsignelse over eder! Vi velsigner eder i HERRENS Navn!«

130 Sang til Festrejserne. Fra det dybe raaber jeg til dig, HERRE, 2 o Herre, hør min Røst! Lad dine Ører lytte til min tryglende Røst! 3 Tog du Vare, HERRE, paa Misgerninger, Herre, hvo kunde da bestaa? 4 Men hos dig

er der Syndsforladelse, at du maa frygtes. **5** Jeg haaber paa HERREN, min Sjæl haaber paa hans Ord, **6** paa Herren bier min Sjæl mer end Vægter paa Morgen, Vægter paa Morgen. **7** Israel, bi paa HERREN! Thi hos HERREN er Miskundhed, hos ham er Forløsning i Overflod. **8** Og han vil forløse Israel fra alle dets Misgerninger.

131 Sang til Festrejserne. Af David. HERRE, mit Hjerte er ikke hovmodigt, mine Øjne er ikke stolte, jeg sysler ikke med store Ting, med Ting, der er mig for høje. **2** Nej, jeg har lullet og tysset min Sjæl; som afvant Barn hos sin Moder har min Sjæl det hos HERREN. **3** Israel, bi paa HERREN fra nu og til evig Tid!

132 Sang til Festrejserne. HERRE, kom David i Hu for al hans Møje, **2** hvorledes han tilsvor HERREN, gav Jakobs Vældige et Løfte: **3** »Jeg træder ej ind i mit Huses Telt, jeg stiger ej op paa mit Leje, **4** under ikke mine Øjne Søvn, ikke mine Øjenlaag Hvile, **5** før jeg har fundet HERREN et Sted, Jakobs Vældige en Bolig!« **6** »Se, i Efrata hørte vi om den, fandt den paa Ja'ars Mark; **7** lad os gaa hen til hans Bolig, tilbede ved hans Fødders Skammel!« **8** »HERRE, bryd op til dit Hvilested, du og din Vældes Ark! **9** Dine Præster være klædte i Retfærd, dine fromme synge med Fryd! **10** For din Tjener Davids Skyld afvise du ikke din Salvede!« **11** HERREN tilsvor David et troværdigt, usvigeligt Løfte: »Af din Livsens Frugt vil jeg sætte Konger paa din Trone. **12** Saafremt dine Sønner holder min Pagt og mit Vidnesbyrd, som jeg lærer dem, skal ogsaa deres Sønner sidde evindelig paa din Trone! **13** Thi HERREN har udvalgt Zion, ønsket sig det til Bolig: **14**

Her er for evigt mit Hvilested, her vil jeg bo, thi det har jeg ønsket. **15** Dets Føde velsigner jeg, dets fattige mætter jeg med Brød, **16** dets Præster klæder jeg i Frelse, dets fromme skal synge med Fryd. **17** Der lader jeg Horn vokse frem for David, sikrer min Salvede Lampe. **18** Jeg klæder hans Fjender i Skam, men paa ham skal Kronen straale!«

133 Sang til Festrejserne. Af David. Se, hvor godt og lifligt er det, naar Brødre bor tilsammen: **2** som kostelig Olie, der flyder fra Hovedet ned over Skægget, Arons Skæg, der bølger ned over Kjortelens Halslinning, **3** som Hermons Dug, der falder paa Zions Bjerge. Thi der skikker HERREN Velsignelse ned, Liv til evig Tid.

134 Sang til Festrejserne. Op og lov nu HERREN, alle HERRENS Tjenere, som staar i HERRENS Hus ved Nattetide! **2** Løft eders Hænder mod Helligdommen og lov HERREN! **3** HERREN velsigne dig fra Zion, han, som skabte Himmel og Jord.

135 Halleluja! Pris HERRENS Navn, pris det, I HERRENS Tjenere, **2** som staar i HERRENS Hus, i vor Guds Huses Forgaarde! **3** Pris HERREN, thi god er HERREN, lovsyng hans Navn, thi lifligt er det. **4** Thi HERREN udvalgte Jakob, Israel til sin Ejendom. **5** Ja, jeg ved, at HERREN er stor, vor Herre er større end alle Guder. **6** HERREN gør alt, hvad han vil, i Himlene og paa Jorden, i Have og alle Verdensdyb. **7** Han lader Skyer stige op fra Jordens Ende, faar Lynene til at give Regn, sender Stormen ud fra sine Forraadskamre; **8** han, som slog Ægyptens førstefødte, baade Mennesker og Kvæg, **9** og sendte Tegn og Undere i din Midte, Ægypten, mod Farao og alle hans Folk; **10** han,

som fældede store Folk og vog saa mægtige Konger, **11** Amoriternes Konge Sihon og Basans Konge Og og alle Kana'ans Riger **12** og gav deres Land i Eje, i Eje til Israel, hans Folk. **13** HERRE, dit Navn er evigt, din Ihukommelse, HERRE, fra Slægt til Slægt, **14** thi Ret skaffer HERREN sit Folk og ynkes over sine Tjenere. **15** Folkenes Billeder er Sølv og Guld, Værk af Menneskehænder; **16** de har Mund, men taler ikke, Øjne, men ser dog ej; **17** de har Ører, men hører ikke, ej heller er der Aande i deres Mund. **18** Som dem skal de, der laved dem, blive enhver, som stoler paa dem. **19** Lov HERREN, Israels Hus, lov HERREN, Arons Hus, **20** lov HERREN, Levis Hus, lov HERREN, I, som frygter HERREN! **21** Fra Zion være HERREN lovet, han, som bor i Jerusalem!

136 Halleluja! Tak HERREN, thi han er god; thi hans Miskundhed varer evindelig! **2** Tak Gudernes Gud; thi hans Miskundhed varer evindelig! **3** Tak Herrernes Herre; thi hans Miskundhed varer evindelig! **4** Han, der ene gør store Undere; thi hans Miskundhed varer evindelig! **5** Som skabte Himlen med Indsigt; thi hans Miskundhed varer evindelig! **6** Som bredte Jorden paa Vandet; thi hans Miskundhed varer evindelig! **7** Som skabte de store Lys; thi hans Miskundhed varer evindelig! **8** Sol til at raade om Dagen; thi hans Miskundhed varer evindelig! **9** Maane og Stjerner til at raade om Natten; thi hans Miskundhed varer evindelig! **10** Som slog Ægyptens førstefødte; thi hans Miskundhed varer evindelig! **11** Og førte Israel ud derfra; thi hans Miskundhed varer evindelig! **12** Med stærk Haand og udstrakt Arm; thi hans

Miskundhed varer evindelig! **13** Som kløved det røde Hav; thi hans Miskundhed varer evindelig! **14** Og førte Israel midt igennem det; thi hans Miskundhed varer evindelig! **15** Som drev Farao og hans Hær i det røde Hav; thi hans Miskundhed varer evindelig! **16** Som førte sit Folk i Ørkenen; thi hans Miskundhed varer evindelig! **17** Som fældede store Konger; thi hans Miskundhed varer evindelig! **18** Og vog saa vældige Konger; thi hans Miskundhed varer evindelig! **19** Amoriternes Konge Sihon; thi hans Miskundhed varer evindelig! **20** Og Basans Konge Og; thi hans Miskundhed varer evindelig! **21** Og gav deres Land i Eje; thi hans Miskundhed varer evindelig! **22** I Eje til hans Tjener Israel; thi hans Miskundhed varer evindelig! **23** Som kom os i Hu i vor Ringhed; thi hans Miskundhed varer evindelig! **24** Og friede os fra vore Fjender; thi hans Miskundhed varer evindelig! **25** Som giver alt Kød Føde; thi hans Miskundhed varer evindelig! **26** Tak Himlenes Gud; thi hans Miskundhed varer evindelig!

137 Ved Babels Floder, der sad vi og græd, naar Zion randt os i Hu. **2** Vi hængte vore Harper i Landets Pile. **3** Thi de, der havde bortført os, bad os synge, vore Bødler bad os være glade: »Syng os af Zions Sange!« **4** Hvor kan vi synge HERRENS Sange paa fremmed Grund? **5** Jerusalem, glemmer jeg dig, da visne min højre! **6** Min Tunge hænge ved Ganen, om ikke jeg ihukommer dig, om ikke jeg sætter Jerusalem over min højeste Glæde! **7** HERRE, ihukom Edoms Sønner for Jerusalems Dag, at de raabte: »Nedbryd, nedbryd lige til Grunden!« **8** Du Babels

Datter, du Ødelægger! Salig den, der gengælder dig, hvad du gjorde imod os! **9** Salig den, der griber dine spæde og knuser dem mod Klippen!

138 Af David. Jeg vil prise dig, HERRE, af hele mit Hjerte, lovsynge dig for Guderne; **2** jeg vil tilbede, vendt mod dit hellige Tempel, og mere end alt vil jeg prise dit Navn for din Miskundheds og Trofastheds Skyld; thi du har herliggjort dit Ord. **3** Den Dag jeg raabte, svared du mig, du gav mig Mod, i min Sjæl kom Styrke. **4** Alle Jordens Konger skal prise dig, HERRE, naar de hører din Munds Ord, **5** og synge om HERRENS Veje; thi stor er HERRENS Ære, **6** thi HERREN er ophøjet, ser til den ringe, han kender den stolte i Frastand. **7** Gaar jeg i Trængsel, du værger mig Livet, mod Fjendernes Vrede udrækker du Haanden, din højre bringer mig Frelse. **8** HERREN vil føre det igennem for mig, din Miskundhed, HERRE, varer evindelig. Opgiv ej dine Hænders Værk!

139 Til Sangmesteren. Af David. En Salme. HERRE, du ransager mig og kender mig! **2** Du ved, naar jeg sidder, og naar jeg staar op, du fatter min Tanke i Frastand, **3** du har Rede paa, hvor jeg gaar eller ligger, og alle mine Veje kender du grant. **4** Thi før Ordet er til paa min Tunge, se, da ved du det, HERRE, til fulde. **5** Bagfra og forfra omslutter du mig, du lægger din Haand paa mig. **6** At fatte det er mig for underfuldt, for højt, jeg evner det ikke! **7** Hvorhen skal jeg gaa for din Aand, og hvor skal jeg fly for dit Aasyn? **8** Farer jeg op til Himlen, da er du der, reder jeg Leje i Dødsriget, saa er du der; **(Sheol h7585)** **9** tager jeg Morgenrødens Vinger, fæster jeg Bo,

hvor Havet ender, **10** da vil din Haand ogsaa lede mig
der, din højre holde mig fast! **11** Og siger jeg: »Mørket
skal skjule mig, Lyset blive Nat omkring mig!« **12** saa er
Mørket ej mørkt for dig, og Natten er klar som Dagen,
Mørket er som Lyset. **13** Thi du har dannet mine Nyrer,
vævet mig i Moders Liv. **14** Jeg vil takke dig, fordi jeg
er underfuldt skabt; underfulde er dine Gerninger, det
kender min Sjæl til fulde. **15** Mine Ben var ikke skjult
for dig, da jeg blev skabt i Løndom, virket i Jordens Dyb;
16 som Foster saa dine Øjne mig, i din Bog var de alle
skrevet, Dagene var bestemt, før en eneste af dem var
kommet. **17** Hvor kostelige er dine Tanker mig, Gud, hvor
stor er dog deres Sum! **18** Tæller jeg dem, er de flere end
Sandet, jeg vaagner — og end er jeg hos dig. **19** Vilde du
dog dræbe de gudløse, Gud, maatte Blodets Mænd vige
fra mig, **20** de, som taler om dig paa Skrømt og sværger
falsk ved dit Navn. **21** Jeg hader jo dem, der hader dig,
HERRE, og væmmes ved dem, der staar dig imod; **22** med
fuldt Had hader jeg dem, de er ogsaa mine Fjender. **23**
Ransag mig, Gud, og kend mit Hjerte, prøv mig og kend
mine Tanker! **24** Se, om jeg er paa Smertens Vej, og led
mig paa Evigheds Vej!

140 Til Sangmesteren. En Salme af David. **2** Red mig,
HERRE, fra onde Mennesker, vær mig et Værn mod
Voldsmænd, **3** der pønser paa ondt i Hjertet og daglig
ægger til Strid. **4** De hvæsser Tungen som Slanger, har
Øglegift under deres Læber. (Sela) **5** Vogt mig, HERRE, for
gudløses Haand, vær mig et Værn mod Voldsmænd, som
pønser paa at bringe mig til Fald. **6** Hovmodige lægger

Snarer og Strikker for mig, breder et Net for min Fod, lægger Fælder for mig ved Vejen. (Sela) **7** Jeg siger til HERREN: Du er min Gud, HERRE, lyt til min tryglende Røst! **8** HERRE, Herre, min Frelses Styrke, du skærmer mit Hoved paa Stridens Dag. **9** Opfyld ej, HERRE, den gudløses Ønsker, lad ikke hans Raad have Fremgang! **10** Lad dem ikke løfte Hovedet mod mig, lad deres Trusler ramme dem selv! **11** Det regne paa dem med gloende Kul, styrt dem i Dybet, ej staa de op! **12** Lad ikke Bagtaleren holde sig i Landet, ondt ramme Voldsmanden Slag i Slag! **13** Jeg ved, at HERREN vil føre de armes Sag og skaffe de fattige Ret. For vist skal retfærdige prise dit Navn, oprigtige bo for dit Aasyn.

141 En Salme af David. HERRE, jeg raaber til dig, il mig til Hjælp, hør min Røst, naar jeg raaber til dig; **2** som Røgoffer gælde for dig min Bøn, mine løftede Hænder som Aftenoffer! **3** HERRE, sæt Vagt ved min Mund, vogt mine Læbers Dør! **4** Bøj ikke mit Hjerte til ondt, til at gøre gudløs Gerning sammen med Udaadsmænd; deres lækre Mad vil jeg ikke smage. **5** Slaar en retfærdig mig, saa er det Kærlighed; revser han mig, er det Olie for Hovedet, ej skal mit Hoved vise det fra sig, end sætter jeg min Bøn imod deres Ondskab. **6** Ned ad Klippens Skrænter skal Dommerne hos dem styrtes, og de skal høre, at mine Ord er liflige. **7** Som naar man pløjer Jorden i Furer, spredes vore Ben ved Dødsrigets Gab. **(Sheol h7585)** **8** Dog, mine Øjne er rettet paa dig, o HERRE, Herre, paa dig forlader jeg mig, giv ikke mit Liv til Pris! **9** Vogt mig for Fælden,

de stiller for mig, og Udaadsmændenes Snarer; **10** lad de gudløse falde i egne Garn, medens jeg gaar uskadt videre.

142 En Maskil af David, da han var i Hulen. En Bøn. **2** Jeg løfter min Røst og raaber til HERREN, jeg løfter min Røst og trygler HERREN, **3** udøser min Klage for ham, udtaler min Nød for ham. **4** Naar Aanden vansmægter i mig, kender du dog min Sti. Paa Vejen, ad hvilken jeg vandrer, lægger de Snarer for mig. **5** Jeg skuer til højre og spejder, men ingen vil kendes ved mig, afskaaret er mig hver Tilflugt, ingen bryder sig om min Sjæl. **6** HERRE, jeg raaber til dig og siger: Du er min Tilflugt, min Del i de levendes Land! **7** Lyt til mit Klageraab, thi jeg er saare ringe, frels mig fra dem, der forfølger mig, de er for stærke for mig; udfri min Sjæl af dens Fængsel, at jeg kan prise dit Navn! De retfærdige venter i Spænding paa, at du tager dig af mig.

143 En Salme af David. HERRE, hør min Bøn og lyt til min Tryglen, bønhør mig i din Trofasthed, i din Retfærd, **2** gaa ikke i Rette med din Tjener, thi for dig er ingen, som lever, retfærdig! **3** Thi Fjender forfølger min Sjæl, de træder mit Liv i Støvet, lader mig bo i Mørke som de, der for længst er døde. **4** Aanden hensygner i mig, mit Hjerte stivner i Brystet. **5** Jeg kommer fordums Dage i Hu, tænker paa alle dine Gerninger, grunder paa dine Hænders Værk. **6** Jeg udbreder Hænderne mod dig, som et tørstigt Land saa længes min Sjæl efter dig. (Sela) **7** Skynd dig at svare mig, HERRE, min Aand svinder hen; skjul ikke dit Aasyn for mig, saa jeg bliver som de, der synker i Graven. **8** Lad mig aarle høre din Miskundhed,

thi jeg stoler paa dig. Lær mig den Vej, jeg skal gaa, thi jeg løfter min Sjæl til dig. **9** Fri mig fra mine Fjender, HERRE, til dig flyr jeg hen; **10** lær mig at gøre din Vilje, thi du er min Gud, mig føre din gode Aand ad den jævne Vej! **11** For dit Navns Skyld, HERRE, holde du mig i Live, udfri i din Retfærd min Sjæl af Trængsel, **12** udslet i din Miskundhed mine Fjender, tilintetgør alle, som trænger min Sjæl! Thi jeg er din Tjener.

144 Af David. Lovet være HERREN, min Klippe, som oplærer mine hænder til Strid, mine Fingre til Krig, **2** min Miskundhed og min Fæstning, min Klippeborg, min Frelser, mit Skjold og den, jeg lider paa, som underlægger mig Folkeslag! **3** HERRE, hvad er et Menneske, at du kendes ved det, et Menneskebarn, at du agter paa ham? **4** Mennesket er som et Aandepust, dets Dage som svindende Skygge. **5** HERRE, sænk din Himmel, stig ned og rør ved Bjergene, saa at de ryger; **6** slyng Lynene ud og adsplit Fjenderne, send dine Pile og indjag dem Rædsel; **7** udræk din Haand fra det høje, fri og frels mig fra store Vande, **8** fra fremmedes Haand, de, hvis Mund taler Løgn, hvis højre er Løgnehaand. **9** Gud, jeg vil synge dig en ny Sang, lege for dig paa tistrenget Harpe, **10** du, som giver Konger Sejr og udfrier David, din Tjener. **11** Fri mig fra det onde Sværd, frels mig fra fremmedes Haand, de, hvis Mund taler Løgn, hvis højre er Løgnehaand. **12** I Ungdommen er vore Sønner som højvoksne Planter, vore Døtre er som Søjler, udhugget i Tempelstil; **13** vore Forraadskamre er fulde, de yder Forraad paa Forraad, vore Hjorde føder Tusinder, Titusinder paa vore Marker, **14** fede er vore

Okser; intet Murbrud, ingen Udvandring, ingen Skrigen paa Torvene. **15** Saligt det Folk, der er saaledes stedt, saligt det Folk, hvis Gud er HERREN!

145 En Lovsang af David. Jeg vil ophøje dig, min Gud, min Konge, evigt og alt love dit Navn. **2** Jeg vil love dig Dag efter Dag, evigt og altid prise dit Navn. **3** Stor og højlovet er HERREN, hans Storhed kan ikke ransages. **4** Slægt efter Slægt lovpriser dine Værker, forkynder dine vældige Gerninger. **5** De taler om din Højheds herlige Glans, jeg vil synge om dine Undere; **6** de taler om dine ræddelige Gerningers Vælde, om din Storhed vil jeg vidne; **7** de udbreder din rige Miskundheds Ry og synger med Fryd om din Retfærd. **8** Naadig og barmhjertig er HERREN, langmodig og rig paa Miskundhed. **9** God er HERREN mod alle, hans Barmhjertighed er over alle hans Værker. **10** Dine Værker takker dig alle, HERRE, og dine fromme lover dig. **11** De forkynder dit Riges Ære og taler om din Vælde **12** for at kundgøre Menneskenes Børn din Vælde, dit Riges straalende Herlighed. **13** Dit Rige staar i al Evighed, dit Herredømme varer fra Slægt til Slægt. (Trofast er HERREN i alle sine Ord og miskundelig i alle sine Gerninger). **14** HERREN støtter alle, der falder, og rejser alle bøjede. **15** Alles Øjne bier paa dig, du giver dem Føden i rette Tid; **16** du aabner din Haand og mætter alt, hvad der lever, med hvad det ønsker. **17** Retfærdig er HERREN paa alle sine Veje, miskundelig i alle sine Gerninger. **18** Nær er HERREN hos alle, som kalder, hos alle, som kalder paa ham i Sandhed. **19** Han gør, hvad de, der frygter ham, ønsker, hører deres Raab og frelser

dem, **20** HERREN vogter alle, der elsker ham, men alle de gudløse sletter han ud. **21** Min Mund skal udsige HERRENS Pris, alt Kød skal love hans hellige Navn evigt og altid.

146 Halleluja! Pris HERREN, min Sjæl! **2** Jeg vil prise HERREN hele mit Liv, lovsynge min Gud, saa længe jeg lever. **3** Sæt ikke eders Lid til Fyrster, til et Menneskebarn, der ikke kan hjælpe! **4** Hans Aand gaar bort, han bliver til Jord igen, hans Raad er bristet samme Dag. **5** Salig den, hvis Hjælp er Jakobs Gud, hvis Haab staar til HERREN hans Gud, **6** som skabte Himmel og Jord, Havet og alt, hvad de rummer, som evigt bevarer sin Trofasthed **7** og skaffer de undertrykte Ret, som giver de sultne Brød! HERREN løser de fangne, **8** HERREN aabner de blindes Øjne, HERREN rejser de bøjede, HERREN elsker de retfærdige, **9** HERREN vogter de fremmede, opholder faderløse og Enker, men gudløses Vej gør han kroget. **10** HERREN er Konge for evigt, din Gud, o Zion, fra Slægt til Slægt. Halleluja!

147 Halleluja! Ja, det er godt at lovsynge vor Gud, ja, det er lifligt, Lovsang sømmer sig. **2** HERREN bygger Jerusalem, han samler de spredte af Israel, **3** han læger dem, hvis Hjerte er sønderknust, og forbinder deres Saar; **4** han fastsætter Stjernernes Tal og giver dem alle Navn. **5** Vor Herre er stor og vældig, hans Indsigt er uden Maal; **6** HERREN holder de ydmyge oppe, til Jorden bøjer han gudløse. **7** Syng for HERREN med Tak, leg for vor Gud paa Citer! **8** Han dækker Himlen med Skyer, sørger for Regn til Jorden, lader Græs spire frem paa Bjergene og Urter til Menneskers Brug; **9** Føde giver han Kvæget og

Ravneunger, som skriger; **10** hans Hu staar ikke til stærke Heste, han har ikke Behag i rapfodet Mand; **11** HERREN har Behag i dem, der frygter ham, dem, der bier paa hans Miskundhed. **12** Lovpris HERREN, Jerusalem, pris, o Zion, din Gud! **13** Thi han gør dine Portstænger stærke, velsigner dine Børn i din Midte; **14** dine Landemærker giver han Fred, mætter dig med Hvedens Fedme; **15** han sender sit Bud til Jorden, hastigt løber hans Ord, **16** han lader Sne falde ned som Uld, som Aske spreder han Rim, **17** som Brødsmuler sender han Hagl, Vandene stivner af Kulde fra ham; **18** han sender sit Ord og smelter dem, de strømmer, naar han rejser sit Vejr. **19** Han kundgør sit Ord for Jakob, sine Vedtægter og Lovbud for Israel. **20** Saa gjorde han ikke mod andre Folk, dem kundgør han ingen Lovbud. Halleluja!

148 Halleluja! Pris HERREN i Himlen, pris ham i det høje! **2** Pris ham, alle hans Engle, pris ham, alle hans Hærskarer, **3** pris ham, Sol og Maane, pris ham, hver lysende Stjerne, **4** pris ham, Himlenes Himle og Vandene over Himlene! **5** De skal prise HERRENS Navn, thi han bød, og de blev skabt; **6** han gav dem deres Plads for evigt, han gav en Lov, som de ej overtræder! **7** Lad Pris stige op til HERREN fra Jorden, I Havdyr og alle Dyb, **8** Ild og Hagl, Sne og Røg, Storm, som gør, hvad han siger, **9** I Bjerge og alle Høje, Frugttræer og alle Cedre, **10** I vilde Dyr og alt Kvæg, Krybdyr og vingede Fugle, **11** I Jordens Konger og alle Folkeslag, Fyrster og alle Jordens Dommere, **12** Ynglinge sammen med Jomfruer, gamle sammen med unge! **13** De skal prise HERRENS Navn, thi ophøjet er hans

Navn alene, hans Højhed omspænder Jord og Himmel.
14 Han løfter et Horn for sit Folk, lovprist af alle sine
fromme, af Israels Børn, det Folk, der staar ham nær.
Halleluja!

149 Halleluja! Syng HERREN en ny Sang, hans Pris i de
frommes Forsamling! **2** Israel glæde sig over sin Skaber,
over deres Konge fryde sig Zions Børn, **3** de skal prise
hans Navn under Dans, lovsynge ham med Pauke og
Citer; **4** thi HERREN har Behag i sit Folk, han smykker de
ydmyge med Frelse. **5** De fromme skal juble med Ære,
synge paa deres Lejer med Fryd, **6** med Lovsang til Gud i
Mund og tveægget Sværd i Haand **7** for at tage Hævn
over Folkene og revse Folkeslagene, **8** for at binde deres
Konger med Lænker, deres ædle med Kæder af Jern **9** og
fuldbyrde paa dem den alt skrevne Dom til Ære for alle
hans fromme! Halleluja!

150 Halleluja! Pris Gud i hans Helligdom, pris ham i
hans stærke Hvælving, **2** pris ham for hans vældige
Gerninger, pris ham for hans mægtige Storhed; **3** pris
ham med Hornets Klang, pris ham med Harpe og Citer, **4**
pris ham med Pauke og Dans, pris ham med Strengeleg
og Fløjte, **5** pris ham med klingre Cymbler, pris ham med
gjaldende Cymbler; **6** alt hvad der aander, pris HERREN!
Halleluja!

Ordsprogene

1 Ordsprog af Salomo, Davids Søn, Israels Konge. **2** Af dem
skal man lære Visdom forstandig Tale, **3** tage mod Tugt,
som gør klog, mod Retfærdighed, Ret og Retsind; **4** de
skal give tankeløse Klogskab, ungdommen Kundskab og
Kløgt; **5** den vise høre og øge sin Viden, den forstandige
vinde sig Levekunst; **6** de skal lære at tyde Ordsprog
og Billeder, de vises Ord og Gaader. **7** HERRENS Frygt
er Kundskabs begyndelse, Daarer ringeagter Visdom og
Tugt. **8** Hør, min Søn, paa din Faders Tugt, opgiv ikke din
Moders Belæring. **9** thi begge er en yndig Krans til dit
Hoved og Kæder til din Hals. **10** Min Søn, sig nej, naar
Syndere lokker! **11** Siger de: »Kom med, lad os lure paa
den fromme, lægge Baghold for sagesløs, skyldfri Mand!
12 Som Dødsriget sluger vi dem levende, med Hud og
Haar, som for de i Graven. **(Sheol h7585)** **13** Vi vinder os
Gods og Guld, vi fylder vore Huse med Rov. **14** Gør fælles
Sag med os; vi har alle fælles Pung!« **15** — min Søn, gaa
da ikke med dem, hold din Fod fra deres Sti; **16** thi deres
Fødder løber efter ondt, de haster for at udgyde Blod. **17**
Thi det er unyttigt at udspænde Garnet for alle Fugles
Øjne; **18** de lurer paa eget Blod, lægger Baghold for eget
Liv. **19** Saa gaar det enhver, der attraar Rov, det tager sin
Herres Liv. **20** Visdommen raaber paa Gaden, paa Torvene
løfter den Røsten; **21** oppe paa Murene kalder den, tager
til Orde i Byen ved Portindgangene: **22** Hvor længe vil
I tankeløse elske Tankeløshed, Spotterne finde deres
Glæde i Spot og Daarerne hade Kundskab? **23** Vend eder
til min Revselse! Se, jeg lader min Aand udvælde for eder,

jeg kundgør eder mine Ord: **24** Fordi jeg raabte og I stod
imod, jeg vinked og ingen ænsed det, **25** men I lod haant
om alt mit Raad og tog ikke min Revselse til jer, **26** derfor
ler jeg ved eders Ulykke, spotter, naar det, I frygter,
kommer, **27** naar det, I frygter, kommer som Uvejr, naar
eders Ulykke kommer som Storm, naar Trængsel og Nød
kommer over jer. **28** Da svarer jeg ej, naar de kalder, de
søger mig uden at finde, **29** fordi de hadede Kundskab
og ikke valgte HERRENS Frygt; **30** mit Raad tog de ikke
til sig, men lod haant om al min Revselse. **31** Frugt af
deres Færd skal de nyde og mættes med egne Raad; **32** thi
tankeløses Egensind bliver deres Død, Taabers Sorgløshed
bliver deres Undergang; **33** men den, der adlyder mig,
bor trygt, sikret mod Ulykkens Rædsel.

2 Min Søn, naar du tager imod mine Ord og gemmer
mine Paalæg hos dig, **2** idet du laaner Visdom Øre og
bøjer dit Hjerte til Indsigt, **3** ja, kalder du paa Forstanden
og løfter din Røst efter Indsigt, **4** søger du den som Sølv
og leder den op som Skatte, **5** da nemmer du HERRENS
Frygt og vinder dig Kundskab om Gud. **6** Thi HERREN,
han giver Visdom, fra hans Mund kommer Kundskab
og Indsigt. **7** Til retsindige gemmer han Lykke, han er
Skjold for alle med lydefri Vandel, **8** idet han værner
Rettens Stier og vogter sine frommes Vej. **9** Da nemmer
du Retfærd, Ret og Retsind, hvert et Spor, som er godt. **10**
Thi Visdom kommer i dit Hjerte, og Kundskab er liflig for
din Sjæl; **11** Kløgt skal vaage over dig, Indsigt være din
Vogter — **12** idet den frier dig fra den ondes Vej, fra Folk,
hvis Ord kun er vrange, **13** som gaar fra de lige Stier for

at vandre paa Mørkets Veje. **14** som glæder sig ved at
gøre ondt og jubler over vrangt og ondt, **15** de, som gaar
krogede Stier og følger bugtede Spor — **16** idet den frier
dig fra Andenmands Hustru, fra fremmed Kvinde med
sleske Ord, **17** der sviger sin Ungdoms Ven og glemmer
sin Guds Pagt; **18** thi en Grav til Døden er hendes Hus, til
Skyggerne fører hendes Spor; **19** tilbage vender ingen,
som gaar ind til hende, de naar ej Livets Stier — **20** at du
maa vandre de godes Vej og holde dig til de retfærdiges
Stier; **21** thi retsindige skal bo i Landet, lydefri levnes
deri, **22** men gudløse ryddes af Landet, troløse rykkes
derfra.

3 Min Søn, glem ikke, hvad jeg har lært dig, dit Hjerte
tage vare paa mine Bud! **2** Thi en Række af Dage og
Leveaar og Lykke bringer de dig. **3** Godhed og Troskab
vige ej fra dig, bind dem som Baand om din Hals, skriv
dem paa dit Hjertes Tavle! **4** Saa finder du Naade og
Yndest i Guds og Menneskers Øjne. **5** Stol paa HERREN af
hele dit Hjerte, men forlad dig ikke paa din Forstand; **6**
hav ham i Tanke paa alle dine Veje, saa jævner han dine
Stier. **7** Hold ikke dig selv for viis, frygt HERREN og vig
fra det onde; **8** saa faar du Helse for Legemet, Lindring
for dine Ledemod. **9** Ær med din Velstand HERREN med
Førstegrøden af al din Avl; **10** da fyldes dine Lader med
Korn, dine Perser svømmer over af Most. **11** Min Søn,
lad ej haant om HERRENS Tugt, vær ikke ked af hans
Revselse; **12** HERREN revser den, han elsker, han straffer
den Søn, han har kær. **13** Lykkelig den, der har opnaaet
Visdom, den, der vinder sig Indsigt; **14** thi den er bedre

at købe end Sølv, bedre at vinde end Guld; **15** den er mere værd end Perler, ingen Klenodier opvejer den; **16** en Række af Dage er i dens højre, i dens venstre Rigdom og Ære; **17** dens Veje er liflige Veje, og alle dens Stier er Lykke; **18** den er et Livets Træ for dem, der griber den, lykkelig den, som holder den fast! **19** HERREN grundlagde Jorden med Visdom, grundfæsted Himlen med Indsigt; **20** ved hans Kundskab brød Strømmene frem, lader Skyerne Dug dryppe ned. **21** Min Søn, tag Vare paa Snilde og Kløgt, de slippe dig ikke af Syne; **22** saa bliver de Liv for din Sjæl og et yndigt Smykke til din Hals. **23** Da vandrer du trygt din Vej, støder ikke imod med din Fod; **24** sætter du dig, skal du ikke skræmmes, lægger du dig, skal din Søvn vorde sød; **25** du skal ikke frygte uventet Rædsel, Uvejret, naar det kommer over gudløse; **26** thi HERREN skal være din Tillid, han vogter din Fod, saa den ikke hildes. **27** Nægt ikke den trængende Hjælp, naar det staar i din Magt at hjælpe; **28** sig ej til din Næste: »Gaa og kom igen, jeg vil give i Morgen!« — saafremt du har det. **29** Tænk ikke paa ondt mod din Næste, naar han tillidsfuldt bor i din Nærhed. **30** Yp ikke Trætte med sagesløs Mand, naar han ikke har voldet dig Men. **31** Misund ikke en Voldsmand, græm dig aldrig over hans Veje; **32** thi den falske er HERREN en Gru; mod retsindig er han fortrolig; **33** i den gudløses Hus er HERRENS Forbandelse, men retfærdiges Bolig velsigner han. **34** Over for Spottere bruger han Spot, men ydmyge giver han Naade. **35** De vise faar Ære til Arv, men Taaber høster kun Skam.

4 Hør, I Sønner, paa en Faders Tugt, lyt til for at vinde
Forstand; **2** thi gavnlig Viden giver jeg jer, slip ej hvad jeg
har lært jer. **3** Da jeg var min Faders Dreng, min Moders
Kælebarn og eneste, **4** lærte han mig og sagde: Lad dit
Hjerte gribe om mine Ord, vogt mine Bud, saa skal du
leve; **5** køb Visdom, køb Forstand, du glemme det ikke,
vend dig ej bort fra min Munds Ord; **6** slip den ikke, saa
vil den vogte dig, elsk den, saa vil den værne dig! **7** Køb
Visdom for det bedste, du ejer, køb Forstand for alt, hvad
du har; **8** hold den højt, saa bringer den dig højt til Vejrs,
den bringer dig Ære, naar du favner den; **9** den sætter
en yndig Krans paa dit Hoved; den rækker dig en dejlig
Krone. **10** Hør, min Søn, tag imod mine Ord, saa bliver
dine Leveaar mange. **11** Jeg viser dig Visdommens Vej,
leder dig ad Rettens Spor; **12** naar du gaar, skal din Gang
ej hæmmes, og løber du, snubler du ikke; **13** hold fast ved
Tugt, lad den ikke fare, tag Vare paa den, thi den er dit
Liv. **14** Kom ikke paa gudløses Sti, skrid ej frem ad de
ondes Vej. **15** sky den og følg den ikke, vig fra den, gaa
udenom; **16** thi de sover ikke, naar de ikke har syndet, og
Søvnen flyr dem, naar de ej har bragt Fald. **17** Thi de
æder Gudløsheds Brød og drikker Urettens Vin. **18** men
retfærdiges Sti er som straalende Lys, der vokser i Glans
til højlys Dag: **19** Gudløses Vej er som Mørket, de skønner
ej, hvad de snubler over, **20** Mærk dig, min Søn, mine
Ord, bøj Øret til, hvad jeg siger; **21** det slippe dig ikke af
Syne, du vogte det dybt i dit Hjerte; **22** thi det er Liv for
dem, der finder det, Helse for alt deres Kød. **23** Vogt dit
Hjerte mer end alt andet, thi derfra udspringer Livet. **24**

Hold dig fra Svig med din Mund, lad Læbernes Falskhed
være dig fjern. **25** Lad dine Øjne se lige ud, dit Blik skue
lige frem; **26** gaa ad det lige Spor, lad alle dine Veje sigte
mod Maalet; **27** bøj hverken til højre eller venstre, lad
Foden vige fra ondt!

5 Mærk dig, min Søn, min Visdom, bøj til min Indsigt dit
Øre, **2** at Kløgt maa vaage øver dig, Læbernes Kundskab
vare paa dig. **3** Thi af Honning drypper den fremmedes
Læber, glattere end Olie er hendes Gane; **4** men til sidst
er hun besk som Malurt, hvas som tveægget Sværd; **5**
hendes Fødder styrer nedad mod Døden, til Dødsriget
stunder hendes Fjed; **(Sheol h7585)** **6** hun følger ej Livets
Vej, hendes Spor er bugtet, hun ved det ikke. **7** Hør mig
da nu, min Søn, vig ikke fra min Munds Ord! **8** Lad din Vej
være langt fra hende, kom ej hendes Husdør nær, **9** at du
ikke maa give andre din Ære, en grusom Mand dine Aar.
10 at ikke dit Gods skal mætte fremmede, din Vinding
ende i Andenmands Hus, **11** saa du gribes af Anger til
sidst, naar dit Kød og Huld svinder hen, **12** og du siger:
»Ak, at jeg hadede Tugt, at mit Hjerte lod haant om
Revselse, **13** saa jeg ikke lød mine Læreres Røst, ej bøjed
mit Øre til dem, som lærte mig! **14** Nær var jeg kommet i
alskens Ulykke midt i Forsamling og Menighed!« **15** Drik
Vand af din egen Cisterne og rindende Vand af din Brønd;
16 lad ej dine Kilder flyde paa Gaden, ej dine Bække paa
Torvene! **17** Dig skal de tilhøre, dig alene, ingen fremmed
ved Siden af dig! **18** Velsignet være dit Væld, og glæd
dig ved din Ungdoms Hustru, **19** den elskelige Hind, den
yndige Gazel; hendes Elskov fryde dig stedse, berus dig

altid i hendes Kærlighed! **20** Hvi beruser du dig, min Søn,
i en fremmed og tager en andens Hustru i Favn? **21** Thi
for HERRENS Øjne er Menneskets Veje, grant følger han
alle dets Spor; **22** den gudløse fanges af egen Brøde og
holdes fast i Syndens Reb; **23** han dør af Mangel paa Tugt,
gaar til ved sin store Daarskab.

6 Min Søn: har du borget for din næste og givet en anden
Haandslag, **2** er du fanget ved dine Læber og bundet ved
Mundens Ord, **3** gør saa dette, min Søn, og red dig, nu
du er kommet i Næstens Haand: Gaa hen uden Tøven,
træng ind paa din Næste; **4** und ikke dine Øjne Søvn,
ej heller dine Øjenlaag Hvile, **5** red dig som en Gazel
af Snaren, som en Fugl af Fuglefængerens Haand. **6**
Gaa hen til Myren, du lade, se dens Færd og bliv viis. **7**
Skønt uden Fyrste, Foged og Styrer, **8** sørger den dog
om Somren for Æde og sanker sin Føde i Høst. **9** Hvor
længe vil du ligge, du lade, naar staar du op af din Søvn?
10 Lidt Søvn endnu, lidt Blund, lidt Hvile med samlagte
Hænder: **11** som en Stimand kommer da Fattigdom over
dig, Trang som en skjoldvæbnet Mand. **12** En Nidding, en
ussel Mand er den, som vandrer med Falskhed i Munden,
13 som blinker med Øjet, skraber med Foden og giver
Tegn med Fingrene, **14** som smeder Rænker i Hjertet og
altid kun ypper Kiv; **15** derfor kommer hans Undergang
brat, han knuses paa Stedet, kan ikke læges. **16** Seks Ting
hader HERREN, syv er hans Sjæl en Gru: **17** Stolte Øjne,
Løgnetunge, Hænder, der udgyder uskyldigt Blod, **18** et
Hjerte, der udtænker onde Raad, Fødder, der haster og
iler til ondt, **19** falsk Vidne, der farer med Løgn, og den,

som sætter Splid mellem Brødre. **20** Min Søn, tag Vare paa din Faders Bud, opgiv ikke din Moders Belæring, **21** bind dem altid paa dit Hjerte, knyt dem fast om din Hals; **22** paa din Vandring lede den dig, paa dit Leje vogte den dig, den tale dig til, naar du vaagner; **23** thi Budet er en Lygte, Læren Lys, og Tugtens Revselse Livets Vej **24** for at vogte dig for Andenmands Hustru, for fremmed Kvindes sleske Tunge! **25** Attraa ej i dit Hjerte hendes Skønhed, hendes Blik besnære dig ej! **26** Thi en Skøge faar man blot for et Brød, men Andenmands Hustru fanger dyrebar Sjæl. **27** Kan nogen bære Ild i sin Brystfold, uden at Klæderne brænder? **28** Kan man vandre paa glødende Kul, uden at Fødderne svides? **29** Saa er det at gaa ind til sin Næstes Hustru; ingen, der rører hende, slipper for Straf. **30** Ringeagter man ikke Tyven, naar han stjæler for at stille sin Sult? **31** Om han gribes, maa han syvfold bøde og afgive alt sit Huses Gods. **32** Afsindig er den, der boler med hende, kun en Selvmorder handler saa; **33** han opnaar Hug og Skændsel, og aldrig udslettes hans Skam. **34** Thi Skinsyge vækker Mandens Vrede, han skaaner ikke paa Hævnens Dag; **35** ingen Bøde tager han god; store Tilbud rører ham ikke.

7 Min Søn, vogt dig mine Ord, mine Bud maa du gemme hos dig; **2** vogt mine Bud, saa skal du leve, som din Øjesten vogte du, hvad jeg har lært dig; **3** bind dem om dine Fingre, skriv dem paa dit Hjertes Tavle, **4** sig til Visdommen: »Du er min Søster!« og kald Forstanden Veninde, **5** at den maa vogte dig for Andenmands Hustru, en fremmed Kvinde med sleske Ord. **6** Thi fra mit Vindue

skued jeg ud, jeg kigged igennem mit Gitter; **7** og blandt de tankeløse saa jeg en Yngling, en uden Vid blev jeg var blandt de unge; **8** han gik paa Gaden tæt ved et Hjørne, skred frem paa Vej til hendes Hus **9** i Skumringen henimod Aften, da Nat og Mørke brød frem. **10** Og se, da møder Kvinden ham i Skøgedragt, underfundig i Hjertet; **11** løssluppen, ustyrlig er hun, hjemme fandt hendes Fødder ej Ro; **12** snart paa Gader, snart paa Torve, ved hvert et Hjørne lurer hun; **13** hun griber i ham og kysser ham og siger med frække Miner; **14** »Jeg er et Takoffer skyldig og indfrier mit Løfte i Dag, **15** gik derfor ud for at møde dig, søge dig, og nu har jeg fundet dig! **16** Jeg har redt mit Leje med Tæpper, med broget ægyptisk Lærred, **17** jeg har stænket min Seng med Myrra, med Aloe og med Kanelbark; **18** kom, lad os svælge til Daggry i Vellyst, beruse os i Elskovs Lyst! **19** Thi Manden er ikke hjemme, paa Langfærd er han draget; **20** Pengepungen tog han med, ved Fuldmaane kommer han hjem!« **21** Hun lokked ham med mange fagre Ord, forførte ham med sleske Læber; **22** tankeløst følger han hende som en Tyr, der føres til Slagtning, som en Hjort, der løber i Nettet, **23** til en Pil gennemborer dens Lever, som en Fugl, der falder i Snaren, uden at vide, det gælder dens Liv. **24** Hør mig da nu, min Søn, og lyt til min Munds Ord! **25** Ej bøje du Hjertet til hendes Veje, far ikke vild paa hendes Stier; **26** thi mange ligger slagne, hvem hun har fældet, og stor er Hoben, som hun slog ihjel. **27** Hendes Hus er Dødsrigets Veje, som fører til Dødens Kamre. **(Sheol h7585)**

8 Mon ikke Visdommen kalder, løfter Indsigten ikke sin
Røst? **2** Oppe paa Høje ved Vejen, ved Korsveje træder
den frem; **3** ved Porte, ved Byens Udgang, ved Dørenes
Indgang raaber den: **4** Jeg kalder paa eder, I Mænd, løfter
min Røst til Menneskens Børn. **5** I tankeløse, vind jer dog
Klogskab, I Taaber, saa faa dog Forstand! **6** Hør, thi jeg
fører ædel Tale, aabner mine Læber med retvise Ord; **7** ja,
Sandhed taler min Gane, gudløse Læber er mig en Gru. **8**
Rette er alle Ord af min Mund, intet er falskt eller vrangt;
9 de er alle ligetil for den kloge, retvise for dem der vandt
Indsigt. **10** Tag ved Lære, tag ikke mod Sølv, tag mod
Kundskab fremfor udsøgt Guld; **11** thi Visdom er bedre
end Perler, ingen Skatte opvejer den. **12** Jeg, Visdom, er
Klogskabs Nabo og raader over Kundskab og Kløgt. **13**
HERRENS Frygt er Had til det onde. Jeg hader Hovmod og
Stolthed, den onde Vej og den falske Mund. **14** Jeg ejer
Raad og Visdom, jeg har Forstand, jeg har Styrke. **15** Ved
mig kan Konger styre og Styresmænd give retfærdige
Love; **16** ved mig kan Fyrster raade og Stormænd dømme
Jorden. **17** Jeg elsker dem, der elsker mig, og de, der
søger mig, finder mig. **18** Hos mig er der Rigdom og Ære,
ældgammelt Gods og Retfærd. **19** Min Frugt er bedre end
Guld og Malme, min Afgrøde bedre end kosteligt Sølv.
20 Jeg vandrer paa Retfærds Vej, midt hen ad Rettens
Stier **21** for at tildele dem, der elsker mig, Gods og fylde
deres Forraadshuse. **22** Mig skabte HERREN først blandt
sine Værker, i Urtid, førend han skabte andet; **23** jeg
blev frembragt i Evigheden, i Begyndelsen, i Jordens
tidligste Tider; **24** jeg fødtes, før Verdensdybet var til,

før Kilderne, Vandenes Væld, var til; **25** førend Bjergene sænkedes, før Højene fødtes jeg, **26** førend han skabte Jord og Marker, det første af Jordsmonnets Støv. **27** Da han grundfæsted Himlen, var jeg hos ham, da han satte Hvælv over Verdensdybet. **28** Da han fæstede Skyerne oventil og gav Verdensdybets Kilder deres faste Sted, **29** da han satte Havet en Grænse, at Vandene ej skulde bryde hans Lov, da han lagde Jordens Grundvold, **30** da var jeg Fosterbarn hos ham, hans Glæde Dag efter Dag; for hans Aasyn leged jeg altid, **31** leged paa hans vide Jord og havde min Glæde af Menneskens Børn. **32** Og nu, I Sønner, hør mig! Vel den, der vogter paa mine Veje! **33** Hør paa Tugt og bliv vise, lad ikke haant derom! **34** Lykkelig den, der hører paa mig, saa han daglig vaager ved mine Døre og vogter paa mine Dørstolper. **35** Thi den, der finder mig; finder Liv og opnaar Yndest hos HERREN; **36** men den, som mister mig, skader sig selv; enhver, som hader mig, elsker Døden.

9 Visdommen bygged sig Hus, rejste sig støtter syv, **2** slagted sit Kvæg og blanded sin Vin, hun har ogsaa dækket sit Bord; **3** hun har sendt sine Terner ud, byder ind paa Byens højeste Steder: **4** Hvo som er tankeløs, han komme hid, jeg taler til dem, som er uden Vid: **5** Kom og smag mit Brød og drik den Vin, jeg har blandet! **6** Lad Tankeløshed fare, saa skal I leve, skrid frem ad Forstandens Vej! — **7** Tugter man en Spotter, henter man sig Haan; revser man en gudløs, høster man Skam; **8** revs ikke en Spotter, at han ikke skal hade dig, revs den vise, saa elsker han dig; **9** giv til den vise, saa bliver han visere,

lær den retfærdige, saa øges hans Viden. **10** HERRENS Frygt er Visdoms Grundlag, at kende den HELLIGE, det er Forstand. — **11** Thi mange bliver ved mig dine Dage, dine Livsaars Tal skal øges. **12** Er du viis, er det til Gavn for dig selv; spotter du, bærer du ene Følgen! **13** Daarskaben, hun slaar sig løs og lokker og kender ikke til Skam; **14** hun sidder ved sit Huses Indgang, troner paa Byens Høje **15** og byder dem ind, der kommer forbi, vandrende ad deres slagne Vej: **16** Hvo som er tankeløs, han komme hid, jeg taler til dem, som er uden Vid: **17** Stjaalen Drik er sød, lønligt Brød er lækkert! **18** Han ved ej, at Skyggerne dvæler der, hendes Gæster er i Dødsrigets Dyb. **(Sheol h7585)**

10 Salomos Ordsprog. Viis Søn glæder sin Fader, taabelig Søn er sin Moders Sorg. **2** Gudløsheds Skatte gavner intet, men Retfærd redder fra Død. **3** HERREN lader ej en retfærdig sulte, men gudløses Attraa støder han fra sig. **4** Doven Haand skaber Fattigdom, flittiges Haand gør rig. **5** En klog Søn samler om Somren, en daarlig sover om Høsten. **6** Velsignelse er for retfærdiges Hoved, paa Uret gemmer gudløses Mund. **7** Den retfærdiges Minde velsignes, gudløses Navn smuldrer hen. **8** Den vise tager mod Paabud, den brovtende Daare styrtes. **9** Hvo lydefrit vandrer, vandrer trygt; men hvo der gaar Krogveje, ham gaar det ilde. **10** Blinker man med Øjet, volder man ondt, den brovtende Daare styrtes. **11** Den retfærdiges Mund er en Livsens Kilde, paa Uret gemmer gudløses Mund. **12** Had vækker Splid, Kærlighed skjuler alle Synder. **13** Paa den kloges Læber finder man Visdom, Stok er til Ryg paa Mand uden Vid. **14** De vise gemmer den indsigt,

de har, Daarens Mund er truende Vaade. **15** Den riges Gods er hans faste Stad, Armod de ringes Vaade. **16** Den retfærdiges Vinding tjener til Liv, den gudløses Indtægt til Synd. **17** At vogte paa Tugt er Vej til Livet, vild farer den, som viser Revselse fra sig. **18** Retfærdige Læber tier om Had, en Taabe er den, der udspreder Rygter. **19** Ved megen Tale undgaas ej Brøde, klog er den, der vogter sin Mund. **20** Den retfærdiges Tunge er udsøgt Sølv, gudløses Hjerte er intet værd. **21** Den retfærdiges Læber nærer mange, Daarerne dør af Mangel paa Vid. **22** HERRENS Velsignelse, den gør rig, Slid og Slæb lægger intet til. **23** For Taaben er Skændselsgerning en Leg, Visdom er Leg for Mand med Indsigt. **24** Hvad en gudløs frygter, kommer over hans Hoved, hvad retfærdige ønsker, bliver dem givet. **25** Naar Storm farer frem, er den gudløse borte, den retfærdige staar paa evig Grund. **26** Som Eddike for Tænder og Røg for Øjne saa er den lade for dem, der sender ham. **27** HERRENS Frygt lægger Dage til, gudløses Aar kortes af. **28** Retfærdige har Glæde i Vente, gudløses Haab vil briste. **29** For lydefri Vandel er HERREN et Værn, men en Rædsel for Udaadsmænd. **30** Den retfærdige rokkes aldrig, ikke skal gudløse bo i Landet. **31** Den retfærdiges Mund bærer Visdoms Frugt, den falske Tunge udryddes. **32** Den retfærdiges Læber søger Yndest, gudløses Mund bærer Falskheds Frugt.

11 Falske Vægtskaale er HERREN en Gru, fuldvægtigt Lod er efter hans Sind. **2** Kommer Hovmod, kommer og Skændsel, men med ydmyge følger der Visdom. **3** Retsindiges Uskyld leder dem trygt, troløses falskhed

lægger dem øde. **4** Ej hjælper Rigdom paa Vredens Dag, men Retfærd redder fra Døden. **5** Den lydefris Retfærd jævner hans Vej, for sin Gudløshed falder den gudløse. **6** Retsindiges Retfærd bringer dem Frelse, troløse fanges i egen Attraa. **7** Ved Døden brister den gudløses Haab, Daarers Forventning brister. **8** Den retfærdige fries af Trængsel, den gudløse kommer i hans Sted. **9** Med sin Mund lægger vanhellig Næsten øde, retfærdige fries ved Kundskab. **10** Ved retfærdiges Lykke jubler en By, der er Fryd ved gudløses Undergang. **11** Ved retsindiges Velsignelse rejser en By sig, den styrtes i Grus ved gudløses Mund. **12** Mand uden Vid ser ned paa sin Næste, hvo, som har Indsigt, tier. **13** Bagtaleren røber, hvad ham er betroet, den paalidelige skjuler Sagen. **14** Uden Styre staar et Folk for Fald, vel staar det til, hvor mange giver Raad. **15** Den gaar det ilde, som borger for andre, tryg er den, der hader Haandslag. **16** Yndefuld Kvinde vinder Manden Ære; hader hun Retsind, volder hun Skændsel. De lade maa savne Gods, flittige vinder sig Rigdom. **17** Kærlig Mand gør vel mod sin Sjæl, den grumme er haard ved sit eget Kød. **18** Den gudløse skaber kun skuffende Vinding, hvo Retfærd saar, faar virkelig Løn. **19** At hige efter Retfærd er Liv, at jage efter ondt er Død. **20** De svigefulde er HERREN en Gru, hans Velbehag ejer, hvo lydefrit vandrer. **21** Visselig undgaar den onde ej Straf, de retfærdiges Æt gaar fri. **22** Som Guldring i Svinetryne er fager Kvinde, der ikke kan skønne. **23** Retfærdiges Ønske bliver kun til Lykke, gudløse har kun Vrede i Vente. **24** En strør om sig og gør dog Fremgang, en anden nægter sig

alt og mangler. **25** Gavmild Sjæl bliver mæt; hvo andre kvæger, kvæges og selv. **26** Hvo Kornet gemmer, ham bander Folket, Velsignelse kommer over den, som sælger. **27** Hvo der jager efter godt, han søger efter Yndest, hvo der higer efter ondt, ham kommer det over. **28** Hvo der stoler paa sin Rigdom, falder, retfærdige grønnes som Løv. **29** Den, der øder sit Hus, høster Vind, Daare bliver Vismands Træl. **30** Retfærds Frugt er et Livets Træ, Vismand indfanger Sjæle. **31** En retfærdig reddes med Nød og næppe, endsige en gudløs, en, der synder.

12 At elske Tugt er at elske Kundskab, at hade Revselse er dumt. **2** Den gode vinder Yndest hos HERREN, den rænkefulde dømmer han skyldig. **3** Ingen staar fast ved Gudløshed, men retfærdiges Rod skal aldrig rokkes. **4** En duelig Kvinde er sin Ægtemands Krone, en daarlig er som Edder i hans Ben. **5** Retfærdiges Tanker er Ret, gudløses Opspind er Svig. **6** Gudløses Ord er paa Lur efter Blod, retsindiges Mund skal bringe dem Frelse. **7** Gudløse styrtes og er ikke mer, retfærdiges Hus staar fast. **8** For sin Klogskab prises en Mand, til Spot bliver den, hvis Vid er vrangt. **9** Hellere overses, naar man holder Træl, end optræde stort, naar man mangler Brød. **10** Den retfærdige føler med sit Kvæg, gudløses Hjerte er grumt. **11** Den mættes med Brød, som dyrker sin Jord, uden Vid er den, der jager efter Tomhed. **12** De ondes Fæstning jævnes med Jorden, de retfærdiges Rod holder Stand. **13** I Læbernes Brøde hildes den onde, den retfærdige undslipper Nøden. **14** Af sin Munds Frugt mættes en Mand med godt, et Menneske faar, som hans Hænder har

øvet. **15** Daarens Færd behager ham selv, den vise hører paa Raad. **16** En Daare giver straks sin Krænkelse Luft, den kloge spottes og lader som intet. **17** Den sanddru fremfører, hvad der er ret, det falske Vidne kommer med Svig. **18** Mangens Snak er som Sværdhug, de vises Tunge læger. **19** Sanddru Læbe bestaar for evigt, Løgnetunge et Øjeblik. **20** De, som smeder ondt, har Svig i Hjertet; de, der stifter Fred, har Glæde. **21** Den retfærdige times der intet ondt, gudløse oplever Vanheld paa Vanheld. **22** Løgnelæber er HERREN en Gru, de ærlige har hans Velbehag. **23** Den kloge dølger sin Kundskab, Taabers Hjerte udraaber Daarskab. **24** De flittiges Haand skal raade, den lade tvinges til Hoveriarbejde. **25** Hjertesorg bøjer til Jorden, et venligt Ord gør glad. **26** Den retfærdige vælger sin Græsgang, gudløses Vej vildleder dem selv. **27** Ladhed opskræmmer intet Vildt, men kosteligt Gods faar den flittige tildelt. **28** Paa Retfærds Sti er der Liv, til Døden fører den onde Vej.

13 Viis Søn elsker tugt, spotter hører ikke paa skænd. **2** Af sin Munds Frugt nyder en Mand kun godt, til Vold staar troløses Hu. **3** Vogter man Munden, bevarer man Sjælen, den aabenmundede falder i Vaade. **4** Den lade attraar uden at faa, men flittiges Sjæl bliver mæt. **5** Den retfærdige hader Løgnetale, den gudløse spreder Skam og Skændsel. **6** Retfærd skærmer, hvo lydefrit vandrer, Synden fælder de gudløse. **7** Mangen lader rig og ejer dog intet, mangen lader fattig og ejer dog meget. **8** Mands Rigdom er Løsepenge for hans Liv, Fattigmand faar ingen Trusel at høre. **9** Retfærdiges Lys bryder frem,

gudløses Lampe gaar ud. **10** Ved Hovmod vækkes kun Splid, hos dem, der lader sig raade, er Visdom. **11** Rigdom, vundet i Hast, smuldrer hen, hvad der samles Haandfuld for Haandfuld, øges. **12** At bie længe gør Hjertet sygt, opfyldt Ønske er et Livets Træ. **13** Den, der lader haant om Ordet, slaas ned, den, der frygter Budet, faar Løn. **14** Vismands Lære er en Livsens Kilde, derved undgaas Dødens Snarer. **15** God Forstand vinder Yndest, troløses Vej er deres Undergang. **16** Hver, som er klog, gaar til Værks med Kundskab, Taaben udfolder Daarskab. **17** Gudløs Budbringer gaar det galt, troværdigt Bud bringer Lægedom. **18** Afvises Tugt, faar man Armod og Skam; agtes paa Revselse, bliver man æret. **19** Opfyldt Ønske er sødt for Sjælen, at vige fra ondt er Taaber en Gru. **20** Omgaas Vismænd, saa bliver du viis, ilde faren er Taabers Ven. **21** Vanheld følger Syndere, Lykken naar de retfærdige. **22** Den gode efterlader Børnebørn Arv, til retfærdige gemmes Synderens Gods. **23** Paa Fattigfolks Nyjord er rigelig Føde, mens mangen rives bort ved Uret. **24** Hvo Riset sparer, hader sin Søn, den, der elsker ham, tugter i Tide. **25** Den retfærdige spiser, til Sulten er stillet, gudløses Bug er tom.

14 Visdom bygger sig Hus, Daarskabs Hænder river det ned. **2** Hvo redeligt vandrer, frygter HERREN, men den, som gaar Krogveje, agter ham ringe. **3** I Daarens Mund er Ris til hans Ryg, for de vise staar Læberne Vagt. **4** Naar der ikke er Okser, er Laden tom, ved Tyrens Kraft bliver Høsten stor. **5** Sanddru Vidne lyver ikke, det falske Vidne farer med Løgn. **6** Spotter søger Visdom, men finder

den ikke, til Kundskab kommer forstandig let. **7** Gaa fra en Mand, som er en Taabe, der mærker du intet til Kundskabs Læber. **8** Den kloge i sin Visdom er klar paa sin Vej, men Taabers Daarskab er Svig. **9** Med Daarer driver Skyldofret Spot, men Velvilje raader iblandt retsindige. **10** Hjertet kender sin egen Kvide, fremmede blander sig ej i dets Glæde. **11** Gudløses Hus lægges øde, retsindiges Telt staar i Blomst. **12** Mangen Vej synes Manden ret, og saa er dens Ende dog Dødens Veje. **13** Selv under Latter kan Hjertet lide, og Glædens Ende er Kummer. **14** Af sine Veje mættes den frafaldne, af sine Gerninger den, som er god. **15** Den tankeløse tror hvert Ord, den kloge overtænker sine Skridt. **16** Den vise ængstes og skyr det onde, Taaben buser sorgløs paa. **17** Den hidsige bærer sig taabeligt ad, man hader rænkefuld Mand. **18** De tankeløse giver Daarskab i Arv, de kloge efterlader sig Kundskab. **19** Onde maa bukke for gode, gudløse staa ved retfærdiges Døre. **20** Fattigmand hades endog af sin Ven, men Rigmands Venner er mange. **21** Den, der foragter sin Næste, synder, lykkelig den, der har Medynk med arme. **22** De, som virker ondt, farer visselig vild; de, som virker godt, finder Naade og Trofasthed. **23** Ved al Slags Møje vindes der noget, Mundsvejr volder kun Tab. **24** De vises Krone er Kløgt, Taabers Krans er Daarskab. **25** Sanddru Vidne frelser Sjæle; den, som farer med Løgn, bedrager. **26** Den stærkes Tillid er HERRENS Frygt, hans Sønner skal have en Tilflugt. **27** HERRENS Frygt er en Livsens Kilde, derved undgaas Dødens Snarer. **28** At Folket er stort, er Kongens Hæder, Brist paa Folk er Fyrstens Fald. **29** Den

sindige er rig paa Indsigt, den heftige driver det vidt i Daarskab. **30** Sagtmodigt Hjerte er Liv for Legemet, Avind er Edder i Benene. **31** At kue den ringe er Haan mod hans Skaber, han æres ved Medynk med fattige. **32** Ved sin Ondskab styrtes den gudløse, ved lydefri Færd er retfærdige trygge. **33** Visdom bor i forstandiges Hjerte, i Taabers Indre kendes den ikke. **34** Retfærdighed løfter et Folk, men Synd er Folkenes Skændsel. **35** En klog Tjener har Kongens Yndest, en vanartet rammer hans Vrede.

15 Mildt svar stiller Vrede, saarende Ord vækker Nag. **2** Vises Tunge drypper af Kundskab, Daarskab strømmer fra Taabers Mund. **3** Alle Vegne er HERRENS Øjne, de udspejder onde og gode. **4** Et Livets Træ er Tungens Mildhed, dens Falskhed giver Hjertesaar. **5** Daare lader haant om sin Faders Tugt, klog er den, som tager Vare paa Revselse. **6** Den retfærdiges Hus har megen Velstand, den gudløses Høst lægges øde. **7** Vises Læber udstrør Kundskab, Taabers Hjerte er ikke ret. **8** Gudløses Offer er HERREN en Gru, retsindiges Bøn har han Velbehag i. **9** Den gudløses Færd er HERREN en Gru, han elsker den, der stræber efter Retfærd. **10** Streng Tugt er for den, der forlader Vejen; den, der hader Revselse, dør. **11** Dødsrige og Afgrund ligger aabne for HERREN, endsige da Menneskebørnenes Hjerter. **(Sheol h7585)** **12** Spotteren ynder ikke at revses, til Vismænd gaar han ikke. **13** Glad Hjerte giver venligt Ansigt, ved Hjertesorg bliver Modet brudt. **14** Den forstandiges Hjerte søger Kundskab, Taabers Mund lægger Vind paa Daarskab. **15** Alle den armes Dage er onde, glad Hjerte er stadigt Gæstebud. **16**

Bedre lidet med HERRENS Frygt end store Skatte med Uro. **17** Bedre en Ret Grønt med Kærlighed end fedet Okse og Had derhos. **18** Vredladen Mand vækker Splid, sindig Mand stiller Trætte. **19** Den lades Vej er spærret af Tjørn, de flittiges Sti er banet. **20** Viis Søn glæder sin Fader, Taabe til Menneske foragter sin Moder. **21** Daarskab er Glæde for Mand uden Vid, Mand med Indsigt gaar lige frem. **22** Er der ikke holdt Raad, saa mislykkes Planer, de lykkes, naar mange raadslaar. **23** Mand er glad, naar hans Mund kan svare, hvor godt er et Ord i rette Tid. **24** Den kloge gaar opad paa Livets Vej for at undgaa Dødsriget nedentil. **(Sheol h7585)** **25** Hovmodiges Hus river HERREN bort, han fastsætter Enkens Skel. **26** Onde Tanker er HERREN en Gru, men hulde Ord er rene. **27** Den øder sit Hus, hvem Vinding er alt; men leve skal den, der hader Gave. **28** Den retfærdiges Hjerte tænker, før det svarer, gudløses Mund lader ondt strømme ud. **29** HERREN er gudløse fjern, men hører retfærdiges Bøn. **30** Milde Øjne fryder Hjertet, godt Bud giver Marv i Benene. **31** Øret, der lytter til Livsens Revselse, vil gerne dvæle iblandt de vise. **32** Hvo Tugt forsmaar, lader haant om sin Sjæl, men Vid fanger den, der lytter til Revselse. **33** HERRENS Frygt er Tugt til Visdom, Ydmyghed først og siden Ære.

16 Hjertets Raad er Menneskets sag. Tungens Svar er fra HERREN. **2** En Mand holder al sin Færd for ren, men HERREN vejer Aander. **3** Vælt dine Gerninger paa HERREN, saa skal dine Planer lykkes. **4** Alt skabte HERREN, hvert til sit, den gudløse ogsaa for Ulykkens Dag. **5** Hver hovmodig er HERREN en Gru, visselig slipper han ikke

for Straf. **6** Ved Mildhed og Troskab sones Brøde, ved HERRENS Frygt undviger man ondt. **7** Naar HERREN har Behag i et Menneskes Veje, gør han endog hans Fjender til Venner. **8** Bedre er lidet med Retfærd end megen Vinding med Uret. **9** Menneskets Hjerte udtænker hans Vej, men HERREN styrer hans Fjed. **10** Der er Gudsdom paa Kongens Læber, ej fejler hans Mund, naar han dømmer. **11** Ret Bismer og Vægtskaal er HERRENS, hans Værk er alle Posens Lodder. **12** Gudløs Færd er Konger en Gru, thi ved Retfærd grundfæstes Tronen. **13** Retfærdige Læber har Kongens Yndest, han elsker den, der taler oprigtigt. **14** Kongens Vrede er Dødens Bud, Vismand evner at mildne den. **15** I Kongens Aasyns Lys er der Liv, som Vaarregnens Sky er hans Yndest. **16** At vinde Visdom er bedre end Guld, at vinde Indsigt mere end Sølv. **17** De retsindiges Vej er at vige fra ondt; den vogter sit Liv, som agter paa sin Vej. **18** Hovmod gaar forud for Fald, Overmod forud for Snublen. **19** Hellere sagtmodig med ydmyge end dele Bytte med stolte. **20** Vel gaar det den, der mærker sig Ordet; lykkelig den, der stoler paa HERREN. **21** Den vise kaldes forstandig, Læbernes Sødme øger Viden. **22** Kløgt er sin Mand en Livsens Kilde, Daarskab er Daarers Tugt. **23** Den vises Hjerte giver Munden Kløgt, paa Læberne lægger det øget Viden. **24** Hulde Ord er som flydende Honning, søde for Sjælen og sunde for Legemet. **25** Mangen Vej synes Manden ret, og saa er dens Ende dog Dødens Veje. **26** En Arbejders Hunger arbejder for ham, thi Mundens Krav driver paa ham. **27** En Nidding graver Ulykkesgrave, det

er, som brændte der Ild paa hans Læber. **28** Rænkefuld Mand sætter Splid; den, der bagtaler, skiller Venner. **29** Voldsmand lokker sin Næste og fører ham en Vej, der ikke er god. **30** Den, der stirrer, har Rænker for; knibes Læberne sammen, har man fuldbyrdet ondt. **31** Graa Haar er en dejlig Krone, den vindes paa Retfærds Vej. **32** Større end Helt er sindig Mand, større at styre sit Sind end at tage en Stad. **33** I Brystfolden rystes Loddet, det falder, som HERREN vil.

17 Bedre en tør Bid Brød med fred end Huset fuldt af Sul med Trætte. **2** Klog Træl bliver Herre over daarlig Søn og faar lod og del mellem Brødre. **3** Digel til Sølv og Ovn til Guld, men den, der prøver Hjerter, er HERREN. **4** Den onde hører paa onde Læber, Løgneren lytter til giftige Tunger. **5** Hvo Fattigmand spotter, haaner hans Skaber, den skadefro slipper ikke for Straf. **6** De gamles Krone er Børnebørn, Sønners Stolthed er Fædre. **7** Ypperlig Tale er ej for en Daare, end mindre da Løgn for den, som er ædel. **8** Som en Troldsten er Gave i Giverens Øjne; hvorhen den end vender sig, gør den sin Virkning. **9** Den, der dølger en Synd, søger Venskab, men den, der ripper op i en Sag, skiller Venner. **10** Bedre virker Skænd paa forstandig end hundrede Slag paa en Taabe. **11** Den onde har kun Genstridighed for, men et skaanselsløst Bud er udsendt imod ham. **12** Man kan møde en Bjørn, hvis Unger er taget, men ikke en Taabe udi hans Daarskab. **13** Den, der gengælder godt med ondt, fra hans Hus skal Vanheld ej vige. **14** At yppe Strid er at aabne for Vand, hold derfor inde, før Strid bryder løs. **15** At frikende skyldig

og dømme uskyldig, begge Dele er HERREN en Gru. **16** Hvad hjælper Penge i Taabens Haand til at købe ham Visdom, naar Viddet mangler? **17** Ven viser Kærlighed naar som helst, Broder fødes til Hjælp i Nød. **18** Mand uden Vid giver Haandslag og gaar i Borgen for Næsten. **19** Ven af Kiv er Ven af Synd; at højne sin Dør er at attraa Fald. **20** Ej finder man Lykke, naar Hjertet er vrangt, man falder i Vaade, naar Tungen er falsk. **21** Den, der avler en Taabe, faar Sorg, Daarens Fader er ikke glad. **22** Glad Hjerte er godt for Legemet, nedslaaet Sind suger Marv af Benene. **23** Den gudløse tager Gave i Løn for at bøje Rettens Gænge. **24** Visdom staar den forstandige for Øje, Taabens Blik er ved Jordens Ende. **25** Taabelig Søn er sin Faders Sorg, Kvide for hende, som fødte ham. **26** At straffe den, der har Ret, er ilde, værre endnu at slaa de ædle. **27** Den, som har Kundskab tøjler sin Tale, Mand med Forstand er koldblodig. **28** Selv Daaren, der tier, gælder for viis, forstandig er den, der lukker sine Læber.

18 Særlingen søger et Paaskud, med Vold og Magt vil han Strid. **2** Taaben ynder ej Indsigt, men kun, at hans Tanker kommer for Lyset. **3** Hvor Gudløshed kommer, kommer og Spot, Skam og Skændsel følges. **4** Ord i Mands Mund er dybe Vande, en rindende Bæk, en Visdomskilde. **5** Det er ilde at give en skyldig Medhold, saa man afviser skyldfris Sag i Retten. **6** Taabens Læber fører til Trætte, hans Mund raaber højt efter Hug, **7** Taabens Mund er hans Vaade, hans Læber en Snare for hans Liv. **8** Bagtalerens Ord er som Lækkerbidskener, de synker dybt i Bugen. **9** Den, der er efterladen i Gerning, er ogsaa

Broder til Ødeland. **10** HERRENS Navn er et stærkt Taarn,
den retfærdige løber derhen og bjærges. **11** Den riges
Gods er hans faste Stad, og tykkes ham en knejsende
Mur. **12** Mands Hovmod gaar forud for Fald, Ydmyghed
forud for Ære. **13** Om nogen svarer, førend han hører,
regnes det ham til Daarskab og Skændsel. **14** Mands Mod
udholder Sygdom, men hvo kan bære en sønderbrudt
Aand? **15** Den forstandiges Hjerte vinder sig Kundskab, de
vises Øre attraar Kundskab. **16** Gaver aabner et Menneske
Vej og fører ham hen til de store. **17** Den, der taler
først i en Trætte har Ret, til den anden kommer og gaar
ham efter. **18** Loddet gør Ende paa Trætter og skiller de
stærkeste ad. **19** Krænket Broder er som en Fæstning,
Trætter som Portslaa for Borg. **20** Mands Bug mættes
af Mundens Frugt, han mættes af Læbernes Grøde. **21**
Død og Liv er i Tungens Vold, hvo der tøjler den, nyder
dens Frugt. **22** Fandt man en Hustru, fandt man Lykken
og modtog Naade fra HERREN. **23** Fattigmand beder og
trygler, Rigmand svarer med haarde Ord. **24** Med mange
Fæller kan Mand gaa til Grunde, men Ven kan overgaa
Broder i Troskab.

19 Bedre Fattigmand med lydefri Færd end en, som
gaar Krogveje, er han end rig. **2** At mangle Kundskab er
ikke godt, men den træder fejl, som har Hastværk. **3** Et
Menneskes Daarskab øder hans Vej, men paa HERREN
vredes hans Hjerte. **4** Gods skaffer mange Venner, den
ringe skiller hans Ven sig fra. **5** Det falske Vidne undgaar
ej Straf; den slipper ikke, som farer med Løgn. **6** Mange
bejler til Stormands Yndest, og alle er Venner med

gavmild Mand. **7** Fattigmands Frænder hader ham alle, end mere skyr hans Venner ham da. Ej frelses den, som jager efter Ord. **8** Den, der vinder Vid, han elsker sin Sjæl, og den, der vogter paa Indsigt, faar Lykke. **9** Det falske Vidne undgaar ej Straf, og den, der farer med Løgn, gaar under. **10** Vellevned sømmer sig ikke for Taabe, end mindre for Træl at herske over Fyrster. **11** Klogskab gør Mennesket sindigt, hans Ære er at overse Brøde. **12** Som Brøl af en Løve er Kongens Vrede, som Dug paa Græs er hans Gunst. **13** Taabelig Søn er sin Faders Ulykke, Kvindekiv er som ustandseligt Tagdryp. **14** Hus og Gods er Arv efter Fædre, en forstandig Hustru er fra HERREN. **15** Dovenskab sænker i Dvale, den lade Sjæl maa sulte. **16** Den vogter sin Sjæl, som vogter paa Budet, men skødesløs Vandel fører til Død. **17** Er man god mod den ringe, laaner man HERREN, han gengælder en, hvad godt man har gjort. **18** Tugt din Søn, imens der er Haab, ellers stiler du efter at slaa ham ihjel. **19** Den, som er hidsig, maa bøde, ved Skaansel gør man det værre. **20** Hør paa Raad og tag ved Lære, saa du til sidst bliver viis. **21** I Mands Hjerte er mange Tanker, men HERRENS Raad er det, der staar fast. **22** Vinding har man af Godhed, hellere fattig end Løgner. **23** HERRENS Frygt er Vej til Liv, man hviler mæt og frygter ej ondt. **24** Den lade rækker til Fadet, men fører ej Haanden til Munden. **25** Faar Spottere Hug, bliver tankeløs klog, ved Revselse faar den forstandige Kundskab. **26** Mishandle Fader og bortjage Moder gør kun en daarlig, vanartet Søn. **27** Hør op, min Søn, med at høre paa Tugt og saa fare vild fra Kundskabsord. **28**

Niddingevidne spotter Retten, gudløses Mund er glubsk efter Uret. **29** Slag er rede til Spottere, Hug til Taabers Ryg.

20 En Spotter er Vinen, stærk Drik slaar sig løs, og ingen, som raver deraf, er viis. **2** Som Løvebrøl er Rædslen, en Konge vækker, at vække hans Vrede er at vove sit Liv. **3** Mands Ære er det at undgaa Trætte, men alle Taaber vil Strid. **4** Om Efteraaret pløjer den lade ikke, han søger i Høst, men finder intet. **5** Raad i Mands Hjerte er dybe Vande, men Mand med Indsigt drager det op. **6** Mangen kaldes en velvillig Mand, men hvem kan finde en trofast Mand? **7** Retfærdig er den, som lydefrit vandrer, hans Sønner faar Lykke efter ham. **8** Kongen, der sidder i Dommersædet, sigter alt ondt med sit Blik. **9** Hvo kan sige: »Jeg rensed mit Hjerte, og jeg er ren for Synd!« **10** To Slags Vægt og to Slags Maal, begge Dele er HERREN en Gru. **11** Selv Drengen kendes paa det, han gør, om han er ren og ret hans Færd. **12** Øret, der hører, og Øjet, der ser, HERREN skabte dem begge. **13** Elsk ikke Søvn, at du ej bliver fattig, luk Øjnene op og bliv mæt. **14** Køberen siger: »Usselt, usselt!« men skryder af Handelen, naar han gaar bort. **15** Har man end Guld og Perler i Mængde, kosteligst Smykke er Kundskabslæber. **16** Tag hans Klæder, han borged for en anden, pant ham for fremmedes Skyld! **17** Sødt smager Løgnens Brød, bagefter fyldes Munden med Grus. **18** Planer, der lægges ved Raadslagning, lykkes; før Krig efter modent Overlæg! **19** Bagtaleren røber, hvad ham er betroet, hav ej med en aabenmundet at gøre! **20** Den, der bander Fader og Moder, i Bælgmørke gaar hans

Lampe ud. **21** Først haster man efter en Arv, men til sidst velsignes den ikke. **22** Sig ikke: »Ondt vil jeg gengælde!« Bi paa HERREN, saa hjælper han dig. **23** To Slags Lodder er HERREN en Gru, det er ikke godt, at Vægten er falsk. **24** Fra HERREN er Mands Fjed, hvor kan et Menneske fatte sin Skæbne! **25** Det er farligt at sige tankeløst: »Helligt!« og først efter Løftet tænke sig om. **26** Viis Konge sigter de gudløse, lader Tærskehjul gaa over dem. **27** Menneskets Aand er en HERRENS Lampe, den ransager alle hans Indres Kamre. **28** Godhed og Troskab vogter Kongen, han støtter sin Trone ved Retfærd. **29** Unges Stolthed er deres Styrke, gamles Smykke er graanet Haar. **30** Blodige Strimer renser den onde og Hug hans Indres Kamre.

21 En Konges Hjerte er Bække i HERRENS Haand, han leder det hen, hvor han vil. **2** En Mand holder al sin Færd for ret, men HERREN vejer Hjerter. **3** At øve Ret og Skel er mere værd for HERREN end Offer. **4** Hovmodige Øjne, et opblæst Hjerte, selv gudløses Nyjord er Synd. **5** Kun Overflod bringer den flittiges Raad, hver, som har Hastværk, faar kun Tab. **6** At skabe sig Rigdom ved Løgnetunge er Jag efter Vind i Dødens Snarer. **7** Gudløses Voldsfærd bortriver dem selv, thi de vægrer sig ved at øve Ret. **8** Skyldtynget Mand gaar Krogveje, den renes Gerning er ligetil. **9** Hellere bo i en Krog paa Taget end fælles Hus med trættekær Kvinde. **10** Den gudløses Sjæl har Lyst til ondt, hans Øjne ynker ikke hans Næste. **11** Maa Spotter bøde, bliver tankeløs klog, har Vismand Fremgang, da vinder han Kundskab. **12** Den Retfærdige har Øje med den gudløses Hus, han styrter gudløse Folk i

Ulykke. **13** Hvo Øret lukker for Smaamands Skrig, skal raabe selv og ikke faa Svar. **14** Lønlig Gave mildner Vrede, Stikpenge i Brystfolden voldsom Harme. **15** Rettens Gænge er den retfærdiges Glæde, men Udaadsmændenes Rædsel. **16** Den, der farer vild fra Kløgtens Vej, skal havne i Skyggers Forsamling. **17** Lyst til Morskab fører i Trang, Lyst til Olie og Vin gør ej rig. **18** Den gudløse bliver Løsepenge for den retfærdige, den troløse kommer i retsindiges Sted. **19** Hellere bo i et Ørkenland end hos en trættekær, arrig Kvinde. **20** I den vises Bolig er kostelig Skat og Olie, en Taabe af et Menneske øder det. **21** Den, der higer efter Retfærd og Godhed vinder sig Liv og Ære. **22** Vismand stormer Heltes By og styrter Værnet, den stolede paa. **23** Den, der vogter sin Mund og sin Tunge, vogter sit Liv for Trængsler. **24** Den opblæste stolte kaldes en Spotter, han handler frækt i Hovmod. **25** Den lades Attraa bliver hans Død, thi hans Hænder vil intet bestille. **26** Ugerningsmand er stadig i Trang, den retfærdige giver uden at spare. **27** Vederstyggeligt er de gudløses Offer, især naar det ofres for Skændselsdaad. **28** Løgnagtigt Vidne gaar under, Mand, som vil høre, kan tale fremdeles. **29** Den gudløse optræder frækt, den retsindige overtænker sin Vej. **30** Visdom er intet, Indsigt er intet, Raad er intet over for HERREN. **31** Hest holdes rede til Stridens Dag, men Sejren er HERRENS Sag.

22 Hellere godt Navn end megen Rigdom, Yndest er bedre end Sølv og Guld. **2** Rig og fattig mødes, HERREN har skabt dem begge. **3** Den kloge ser Faren og søger i Skjul, tankeløse gaar videre og bøder. **4** Lønnen for

Ydmyghed og HERRENS Frygt er Rigdom, Ære og Liv.
5 Paa den svigefuldes Vej er der Torne og Snarer; vil
man vogte sin Sjæl, maa man holde sig fra dem. **6** Væn
Drengen til den Vej, han skal følge, da viger han ikke
derfra, selv gammel. **7** Over Fattigfolk raader den rige,
Laantager bliver Laangivers Træl. **8** Hvo Uret saar, vil
høste Fortræd, hans Vredes Ris skal slaa ham selv. **9**
Den vennesæle velsignes, thi han deler sit Brød med den
ringe. **10** Driv Spotteren ud, saa gaar Trætten med, og
Hiv og Smæden faar Ende. **11** HERREN elsker den rene af
Hjertet; med Ynde paa Læben er man Kongens Ven. **12**
HERRENS Øjne agter paa Kundskab, men han kuldkaster
troløses Ord. **13** Den lade siger: »En Løve paa Gaden! Jeg
kan let blive revet ihjel paa Torvet.« **14** Fremmed Kvindes
Mund er en bundløs Grav, den, HERREN er vred paa,
falder deri. **15** Daarskab er knyttet til Ynglingens Hjerte,
Tugtens Ris skal fjerne den fra ham. **16** Vold mod den
ringe øger hans Eje, Gave til Rigmand gør ham kun fattig.
17 Bøj Øret og hør de vises Ord, vend Hjertet til og kend
deres Liflighed! **18** Vogter du dem i dit Indre, er de alle
rede paa Læben. **19** For at din Lid skal staa til HERREN,
lærer jeg dig i Dag. **20** Alt i Gaar optegned jeg til dig, alt i
Forgaars Raad og Kundskab **21** for at lære dig rammende
Sandhedsord, at du kan svare sandt, naar du spørges. **22**
Røv ej fra den ringe, fordi han er ringe, knus ikke den
arme i Porten: **23** thi HERREN fører deres Sag og raner
deres Ransmænds Liv. **24** Vær ej Ven med den, der let
bliver hidsig, omgaas ikke vredladen Mand, **25** at du ikke
skal lære hans Stier og hente en Snare for din Sjæl. **26**

Hør ikke til dem, der giver Haandslag, dem, som borger for Gæld! **27** Saafremt du ej kan betale, tager man Sengen, du ligger i. **28** Flyt ej ældgamle Skel, dem, dine Fædre satte. **29** Ser du en Mand, som er snar til sin Gerning, da skal han stedes for Konger, ikke for Folk af ringe Stand.

23 Naar du sidder til Bords hos en Stormand, mærk dig da nøje, hvem du har for dig, **2** og sæt dig en Kniv paa Struben, i Fald du er alt for sulten. **3** Attraa ikke hans lækre Retter, thi det er svigefuld Kost. **4** Slid dig ikke op for at vinde dig Rigdom, brug ej din Forstand dertil! **5** Skal dit Blik flyve efter den uden at finde den? Visselig gør den sig Vinger som Ørnen, der flyver mod Himlen. **6** Spis ej den misundeliges Brød, attraa ikke hans lækre Retter; **7** thi han sidder med karrige Tanker; han siger til dig: »Spis og drik!« men hans Hjerte er ikke med dig. **8** Den Bid, du har spist, maa du udspy, du spilder dine fagre Ord. **9** Tal ikke for Taabens Ører, thi din kloge Tale agter han ringe. **10** Flyt ej ældgamle Skel, kom ikke paa faderløses Mark; **11** thi deres Løser er stærk, han fører deres Sag imod dig. **12** Vend dit Hjerte til Tugt, dit Øre til Kundskabs Ord. **13** Spar ej Drengen for Tugt; naar du slaar ham med Riset, undgaar han Døden; **14** du slaar ham vel med Riset, men redder hans Liv fra Dødsriget. **(Sheol h7585)** **15** Min Søn, er dit Hjerte viist, saa glæder mit Hjerte sig ogsaa, **16** og mine Nyrer jubler, naar dine Læber taler, hvad ret er! **17** Dit Hjerte være ikke skinsygt paa Syndere, men stadig ivrigt i HERRENS Frygt; **18** en Fremtid har du visselig da, dit Haab bliver ikke til intet. **19** Hør, min Søn, og bliv viis, lad dit Hjerte gaa den lige

Vej. **20** Hør ikke til dem, der svælger i Vin, eller dem, der fraadser i Kød; **21** thi Dranker og Fraadser forarmes, Søvn giver lasede Klæder. **22** Hør din Fader, som avlede dig, ringeagt ikke din gamle Moder! **23** Køb Sandhed og sælg den ikke, Visdom, Tugt og Forstand. **24** Den retfærdiges Fader jubler; har man avlet en Vismand, glædes man ved ham; **25** din Fader og Moder glæde sig, hun, der fødte dig, juble! **26** Giv mig dit Hjerte, min Søn, og lad dine Øjne synes om mine Veje! **27** Thi en bundløs Grav er Skøgen, den fremmede Kvinde, en snæver Brønd; **28** ja, som en Stimand ligger hun paa Lur og øger de troløses Tal blandt Mennesker. **29** Hvem har Ak, og hvem har Ve, hvem har Kiv, og hvem har Klage? Hvem har Saar uden Grund, hvem har sløve Øjne? **30** De, som sidder sent over Vinen, som kommer for at smage den stærke Drik. **31** Se ikke til Vinen, hvor rød den er, hvorledes den perler i Bægeret; den glider saa glat, **32** men bider til sidst som en Slange og spyr sin Gift som en Øgle; **33** dine Øjne skuer de sælsomste Ting, og bagvendt taler dit Hjerte; **34** du har det, som laa du midt i Havet, som laa du oppe paa en Mastetop. **35** »De slog mig, jeg følte ej Smerte, gav mig Hug, jeg mærked det ikke; naar engang jeg vaagner igen, saa søger jeg atter til Vinen!«

24 Misund ej onde Folk, hav ikke lyst til at være med dem; **2** thi deres Hjerte pønser paa Vold, deres Læbers Ord volder Men. **3** Ved Visdom bygges et Hus, ved Indsigt holdes det oppe, **4** ved Kundskab fyldes Kamrene med alskens kosteligt, herligt Gods. **5** Vismand er større end Kæmpe, kyndig Mand mer end Kraftkarl. **6** Thi Krig skal

du føre efter modent Overlæg, vel staar det til, hvor mange giver Raad. **7** Visdom er Daaren for høj, han aabner ej Munden i Porten. **8** Den, der har ondt i Sinde, kaldes en rænkefuld Mand. **9** Hvad en Daare har for, er Synd, en Spotter er Folk en Gru. **10** Taber du Modet paa Trængslens Dag, da er din Kraft kun ringe. **11** Frels dem, der slæbes til Døden, red dem, der vakler hen for at dræbes. **12** Siger du: »Se, jeg vidste det ikke« — mon ej han, der vejer Hjerter, kan skønne? Han, der tager Vare paa din Sjæl, han ved det, han gengælder Mennesker, hvad de har gjort. **13** Spis Honning, min Søn, det er godt, og Kubens Saft er sød for din Gane; **14** vid, at saa er og Visdom for Sjælen! Naar du finder den, har du en Fremtid, dit Haab bliver ikke til intet. **15** Lur ej paa den retfærdiges Bolig, du gudløse, ødelæg ikke hans Hjem; **16** thi syv Gange falder en retfærdig og staar op, men gudløse styrter i Fordærv. **17** Falder din Fjende, saa glæd dig ikke, snubler han, juble dit Hjerte ikke, **18** at ikke HERREN skal se det med Mishag og vende sin Vrede fra ham. **19** Græm dig ej over Ugerningsmænd, misund ikke de gudløse; **20** thi den onde har ingen Fremtid, gudløses Lampe gaar ud. **21** Frygt HERREN og Kongen, min Søn, indlad dig ikke med Folk, som gør Oprør; **22** thi brat kommer Ulykke fra dem, uventet Fordærv fra begge. **23** Ogsaa følgende Ordsprog er af vise Mænd. Partiskhed i Retten er ilde. **24** Mod den, som kender en skyldig fri, er Folkeslags Banden, Folkefærds Vrede; **25** men dem, der dømmer med Ret, gaar det vel, dem kommer Lykkens Velsignelse over. **26** Et Kys paa Læberne

giver den, som kommer med ærligt Svar. **27** Fuldfør din Gerning udendørs, gør dig færdig ude paa Marken og byg dig siden et Hus! **28** Vidn ikke falsk mod din Næste, vær ikke letsindig med dine Læber; **29** sig ikke: »Jeg gør mod ham, som han gjorde mod mig, jeg gengælder hver hans Gerning.« **30** Jeg kom forbi en lad Mands Mark og et uforstandigt Menneskes Vingaard; **31** se, den var overgroet af Tidsler, ganske skjult af Nælder; Stendiget om den laa nedbrudt. **32** Jeg skued og skrev mig det bag Øre, jeg saa og tog Lære deraf: **33** Lidt Søvn endnu, lidt Blund, lidt Hvile med samlagte Hænder: **34** Som en Stimand kommer da Fattigdom over dig, Trang som en skjoldvæbnet Mand.

25 Følgende er ogsaa Ordsprog af Salomo, som Kong Ezekias af Judas Mænd samlede. **2** Guds Ære er det at skjule en Sag, Kongers Ære at granske en Sag. **3** Himlens Højde og Jordens Dybde og Kongers Hjerte kan ingen granske. **4** Naar Slagger fjernes fra Sølv, saa bliver det hele lutret; **5** naar gudløse fjernes fra Kongen, grundfæstes hans Trone ved Retfærd. **6** Bryst dig ikke for Kongen og stil dig ikke paa de stores Plads; **7** det er bedre, du faar Bud: »Kom herop!« end man flytter dig ned for en Stormands Øjne. Hvad end dine Øjne har set, **8** skrid ikke til Trætte straks; thi hvad vil du siden gøre, naar din Næste gør dig til Skamme? **9** Før Sagen med din Næste til Ende, men røb ej Andenmands Hemmelighed, **10** thi ellers vil den, der hører det, smæde dig og dit onde Rygte aldrig dø hen. **11** Æbler af Guld i Skaale af Sølv er Ord, som tales i rette Tid. **12** En Guldring, et gyldent

Smykke er revsende Vismand for lyttende Øre. **13** Som kølende Sne en Dag i Høst er paalideligt Bud for dem, der sender ham; han kvæger sin Herres Sjæl. **14** Som Skyer og Blæst uden Regn er en Mand, der skryder med skrømtet Gavmildhed. **15** Ved Taalmod overtales en Dommer, mild Tunge sønderbryder Ben. **16** Finder du Honning, saa spis til Behov, at du ikke bliver mæt og igen spyr den ud. **17** Sæt sjældent din Fod i din Næstes Hus, at han ej faar for meget af dig og ledes. **18** Som Stridsøkse, Sværd og hvassen Pil er den, der vidner falsk mod sin Næste. **19** Som ormstukken Tand og vaklende Fod er troløs Mand paa Trængselens Dag. **20** Som at lægge Frakken, naar det er Frost, og hælde surt over Natron, saa er det at synge for mismodig Mand. **21** Sulter din Fjende, saa giv ham at spise, tørster han, giv ham at drikke; **22** da sanker du gloende Kul paa hans Hoved, og HERREN lønner dig for det. **23** Nordenvind fremkalder Regn, bagtalende Tunge vrede Miner. **24** Hellere bo i en Krog paa Taget end fælles Hus med trættekær Kvinde. **25** Hvad koldt Vand er for en vansmægtet Sjæl, er Glædesbud fra et Land i det fjerne. **26** Som grumset Kilde og ødelagt Væld er retfærdig, der vakler i gudløses Paasyn. **27** Ej godt at spise for megen Honning, spar paa hædrende Ord. **28** Som aaben By uden Mur er en Mand, der ikke kan styre sit Sind.

26 Som Sne om Somren og Regn om Høsten saa lidt hører Ære sig til for en Taabe. **2** Som en Spurv i Fart, som en Svale i Flugt saa rammer ej Banden mod sagesløs Mand. **3** Svøbe for Hest, Bidsel for Æsel og Ris for Taabers Ryg. **4** Svar ej Taaben efter hans Daarskab, at ikke du selv

skal blive som han. **5** Svar Taaben efter hans Daarskab, at
han ikke skal tykkes sig viis. **6** Den afhugger Fødderne og
inddrikker Vold, som sender Bud ved en Taabe. **7** Slappe
som den lammes Ben er Ordsprog i Taabers Mund. **8**
Som en, der binder Stenen fast i Slyngen, er den, der
hædrer en Taabe. **9** Som en Tornekæp, der falder den
drukne i Hænde, er Ordsprog i Taabers Mund. **10** Som en
Skytte, der saarer enhver, som kommer, er den, der lejer
en Taabe og en drukken. **11** Som en Hund, der vender
sig om til sit Spy, er en Taabe, der gentager Daarskab.
12 Ser du en Mand, der tykkes sig viis, for en Taabe
er der mere Haab end for ham. **13** Den lade siger: »Et
Rovdyr paa Vejen, en Løve ude paa Torvene!« **14** Døren
drejer sig paa sit Hængsel, den lade paa sit Leje. **15** Den
lade rækker til Fadet, men gider ikke føre Haanden til
Munden. **16** Den lade tykkes sig større Vismand end syv,
der har kloge Svar. **17** Den griber en Hund i Øret, som
blander sig i uvedkommende Strid. **18** Som en vanvittig
Mand, der udslynger Gløder, Pile og Død, **19** er den, der
sviger sin Næste og siger: »Jeg spøger jo kun.« **20** Er
der intet Brænde, gaar Ilden ud, er der ingen Bagtaler,
stilles Trætte. **21** Trækul til Gløder og Brænde til Ild og
trættekær Mand til at optænde Kiv. **22** Bagtalerens Ord er
som Lækkerbidskener, de synker dybt i Legemets Kamre.
23 Som Sølvovertræk paa et Lerkar er ondsindet Hjerte
bag glatte Læber. **24** Avindsmand hykler med Læben,
i sit Indre huser han Svig; **25** gør han Røsten venlig,
tro ham dog ikke, thi i hans Hjerte er syvfold Gru. **26**
Den, der dølger sit Had med Svig, hans Ondskab kommer

frem i Folkets Forsamling. **27** I Graven, man graver, falder man selv, af Stenen, man vælter, rammes man selv. **28** Løgnetunge giver mange Hug, hyklersk Mund volder Fald.

27 Ros dig ikke af Dagen i Morgen, du ved jo ikke, hvad Dag kan bringe. **2** Lad en anden rose dig, ikke din Mund, en fremmed, ikke dine egne Læber. **3** Sten er tung, og Sand vejer til, men tung fremfor begge er Daarers Galde. **4** Vrede er grum, og Harme skummer, men Skinsyge, hvo kan staa for den? **5** Hellere aabenlys Revselse end Kærlighed, der skjules. **6** Vennehaands Hug er ærligt mente, Avindsmands Kys er mange. **7** Den mætte vrager Honning, alt beskt er sødt for den sultne. **8** Som Fugl, der maa fly fra sin Rede, er Mand, der maa fly fra sit Hjem: **9** Olie og Røgelse fryder Sindet, men Sjælen sønderslides af Kummer. **10** Slip ikke din Ven og din Faders Ven, gaa ej til din Broders Hus paa din Ulykkes Dag. Bedre er Nabo ved Haanden end Broder i det fjerne. **11** Vær viis, min Søn, og glæd mit Hjerte, at jeg kan svare den, der smæder mig. **12** Den kloge ser Faren og søger i Skjul, tankeløse gaar videre og bøder, **13** Tag hans Klæder, han borged for en anden, pant ham for fremmedes Skyld! **14** Den, som aarle højlydt velsigner sin Næste, han faar det regnet for Banden. **15** Ustandseligt Tagdryp en Regnvejrsdag og trættekær Kvinde ligner hinanden; **16** den, som vil skjule hende, skjuler Vind, og hans højre griber i Olie. **17** Jern skærpes med Jern, det ene Menneske skærper det andet. **18** Røgter man et Figentræ, spiser man dets Frugt; den, der vogter sin Herre, æres. **19** Som i Vandspejlet Ansigt

møder Ansigt, slaar Menneskehjerte Menneske i Møde. **20** Dødsrige og Afgrund kan ikke mættes, ej heller kan Menneskens Øjne mættes. **(Sheol h7585)** **21** Digel til Sølv og Ovn til Guld, efter sit Ry bedømmes en Mand. **22** Om du knuste en Daare i Morter med Støder midt imellem Gryn, hans Daarskab veg dog ej fra ham. **23** Mærk dig, hvorledes dit Smaakvæg ser ud, hav Omhu for dine Hjorde; **24** thi Velstand varer ej evigt, Rigdom ikke fra Slægt til Slægt; **25** er Sommergræsset svundet, Grønt spiret frem, og sankes Bjergenes Urter, **26** da har du Lam til at give dig Klæder og Bukke til at købe en Mark, **27** Gedemælk til Mad for dig og dit Hus, til Livets Ophold for dine Piger.

28 Den gudløse flyr, skønt ingen er efter ham; tryg som en Løve er den retfærdige. **2** Ved Voldsmands Brøde opstaar Strid, den kvæles af Mand med Forstand. **3** En fattig Tyran, der kuer de ringe, er Regn, der hærger og ej giver Brød. **4** Hvo Loven sviger, roser de gudløse, hvo Loven holder, er paa Krigsfod med dem. **5** Ildesindede fatter ej Ret; alt fatter de, som søger HERREN. **6** Hellere en fattig med lydefri Færd end en, som gaar Krogveje, er han end rig. **7** Forstandig Søn tager Vare paa Loven, men Drankeres Fælle gør sin Fader Skam. **8** Hvo Velstand øger ved Aager og Opgæld, samler til en, som er mild mod de ringe. **9** Den, der vender sit Øre fra Loven, endog hans Bøn er en Gru. **10** Leder man retsindige vild paa onde Veje, falder man selv i sin Grav; men de lydefri arver Lykke. **11** Rigmand tykkes sig viis, forstandig Smaamand gennemskuer ham. **12** Naar retfærdige jubler, er Herligheden stor, vinder gudløse frem, skal man lede

efter Folk. **13** At dølge sin Synd fører ikke til Held, men bekendes og slippes den, finder man Naade. **14** Saligt det Menneske, som altid ængstes, men forhærder man sit Hjerte, falder man i Ulykke. **15** En brølende Løve, en graadig Bjørn er en gudløs, som styrer et ringe Folk. **16** Uforstandig Fyrste øver megen Vold, langt Liv faar den, der hader Rov. **17** Et Menneske, der tynges af Blodskyld, er paa Flugt til sin Grav; man hjælpe ham ikke. **18** Den, som vandrer lydefrit, frelses, men den, som gaar Krogveje, falder i Graven. **19** Den mættes med brød, som dyrker sin Jord, med Fattigdom den, der jager efter Tomhed. **20** Ærlig Mand velsignes rigt, men Jag efter Rigdom undgaar ej Straf. **21** At være partisk er ikke godt, en Mand kan forse sig for en Bid Brød. **22** Misundelig Mand vil i Hast vinde Gods; at Trang kommer over ham, ved han ikke. **23** Den, der revser, faar Tak til sidst fremfor den, hvis Tunge er slesk. **24** Stjæle fra Forældre og nægte, at det er Synd, er at være Fælle med hærgende Mand. **25** Den vindesyge vækker Splid, men den, der stoler paa HERREN, kvæges. **26** Den, der stoler paa sit Vid, er en Taabe, men den, der vandrer i Visdom, reddes. **27** Hvo Fattigmand giver, skal intet fattes, men mangefold bandes, hvo Øjnene lukker. **28** Vinder gudløse frem, kryber Folk i Skjul; naar de omkommer, bliver de retfærdige mange.

29 Hvo Nakken gør stiv, skønt revset tit, han knuses brat uden Lægedom. **2** Er der mange retfærdige, glædes Folket, men raader de gudløse, sukker Folket. **3** Hvo Visdom elsker, glæder sin Fader, hvo Skøger omgaas, bortødsler Gods. **4** Kongen grundfæster Landet med Ret,

en Udsuger lægger det øde. **5** Mand, der smigrer sin Næste, breder et Net for hans Fod. **6** I sin Brøde hildes den onde, den retfærdige jubler af Glæde. **7** Den retfærdige kender de ringes Retssag; den gudløse skønner intet. **8** Spottere ophidser Byen, men Vismænd, de stiller Vrede. **9** Gaar Vismand i Rette med Daare, vredes og ler han, alt preller af. **10** De blodtørstige hader lydefri Mand, de retsindige tager sig af ham. **11** En Taabe slipper al sin Voldsomhed løs, Vismand stiller den omsider. **12** En Fyrste, som lytter til Løgnetale, faar lutter gudløse Tjenere. **13** Fattigmand og Blodsuger mødes, HERREN giver begges Øjne Glans. **14** En Konge, der dømmer de ringe med Ret, hans Trone staar fast evindelig. **15** Ris og Revselse, det giver Visdom, uvorn Dreng gør sin Moder Skam. **16** Bliver mange gudløse, tiltager Synd; retfærdige ser med Fryd deres Fald. **17** Tugt din Søn, saa kvæger han dig og bringer din Sjæl, hvad der smager. **18** Uden Syner forvildes et Folk; salig den, der vogter paa Loven. **19** Med Ord lader Træl sig ikke tugte, han fatter dem vel, men adlyder ikke. **20** Ser du en Mand, der er hastig til Tale, for en Taabe er der snarere Haab end for ham. **21** Forvænner man sin Træl fra ung, vil han til sidst være Herre. **22** Hidsig Mand vækker Strid, vredladen Mand gør megen Synd. **23** Et Menneskes Hovmod ydmyger ham, den ydmyge opnaar Ære. **24** Hæleren hader sit Liv, han hører Forbandelsen, men melder intet. **25** Frygt for Mennesker leder i Snare, men den, der stoler paa HERREN, er bjærget. **26** Mange søger en Fyrstes Gunst;

Mands Ret er dog fra HERREN. **27** Urettens Mand er retfærdiges Gru, hvo redeligt vandrer, gudløses Gru.

30 Massaiten Agur, Jakes Søns Ord. Manden siger: Træt har jeg slidt mig, Gud, træt har jeg slidt mig, Gud, jeg svandt hen; **2** thi jeg er for dum til at regnes for Mand, Mands Vid er ikke i mig; **3** Visdom lærte jeg ej, den Hellige lærte jeg ikke at kende. **4** Hvo opsteg til Himlen og nedsteg igen, hvo samlede Vinden i sine Næver, hvo bandt Vandet i et Klæde, hvo greb fat om den vide Jord? Hvad er hans Navn og hans Søns Navn? Du kender det jo. **5** Al Guds Tale er ren, han er Skjold for dem, der lider paa ham. **6** Læg intet til hans Ord, at han ikke skal stemple dig som Løgner. **7** Tvende Ting har jeg bedet dig om, nægt mig dem ej, før jeg dør: **8** Hold Svig og Løgneord fra mig: giv mig hverken Armod eller Rigdom, men lad mig nyde mit tilmaalte Brød, **9** at jeg ikke skal blive for mæt og fornægte og sige: »Hvo er HERREN?« eller blive for fattig og stjæle og volde min Guds Navn Men. **10** Bagtal ikke en Træl for hans Herre, at han ikke forbander dig, saa du maa bøde. **11** Der findes en Slægt, som forbander sin Fader og ikke velsigner sin Moder, **12** en Slægt, der tykkes sig ren og dog ej har tvættet Snavset af sig, **13** en Slægt med de stolteste Øjne, hvis Blikke er fulde af Hovmod. **14** en Slægt, hvis Tænder er Sværd hvis Kæber er skarpe Knive, saa de æder de arme ud af Landet, de fattige ud af Menneskers Samfund. **15** Blodiglen har to Døtre: Givhid, Givhid! Der er tre, som ikke kan mættes, fire, som aldrig faar nok: **16** Dødsriget og det golde Moderliv, Jorden, som aldrig mættes af Vand, og Ilden, som aldrig faar nok. **(Sheol**

h7585) **17** Den, som haaner sin Fader og spotter sin gamle Moder, hans Øje udhakker Bækkens Ravne, Ørneunger faar det til Æde. **18** Tre Ting undres jeg over, fire fatter jeg ikke: **19** Ørnens Vej paa Himlen, Slangens Vej paa Klipper, Skibets Vej paa Havet, Mandens Vej til den unge Kvinde. **20** Saa er en Ægteskabsbryderskes Færd: Hun spiser og tørrer sig om Munden og siger: »Jeg har ikke gjort noget ondt!« **21** Under tre Ting skælver et Land, fire kan det ikke bære: **22** En Træl, naar han gøres til Konge, en Nidding, naar han spiser sig mæt, **23** en bortstødt Hustru, naar hun bliver gift, en Trælkvinde, naar hun arver sin Frue. **24** Fire paa Jorden er smaa, visere dog end Vismænd: **25** Myrerne, de er et Folk uden Styrke, samler dog Føde om Somren; **26** Klippegrævlinger, et Folk uden Magt, bygger dog Bolig i Klipper; **27** Græshopper, de har ej Konge, drager dog ud i Rad og Række; **28** Firbenet, det kan man gribe med Hænder, er dog i Kongers Paladser. **29** Tre skrider stateligt frem, fire har statelig Gang: **30** Løven, Kongen blandt Dyrene, som ikke viger for nogen; **31** en sadlet Stridshest, en Buk, en Konge midt i sin Hær. **32** Har du handlet som Daare i Overmod, tænker du ondt, da Haand for Mund! Thi Tryk paa Mælk giver Ost, Tryk paa Næsen Blod og Tryk paa Vrede Trætte.

31 Kong Lemuel af Massas Ord; som hans Moder tugtede ham med. **2** Hvad, Lemuel, min Søn, min førstefødte, hvad skal jeg sige dig, hvad, mit Moderlivs Søn, hvad, mine Løfters Søn? **3** Giv ikke din Kraft til Kvinder, din Kærlighed til dem, der ødelægger Konger. **4** Det klæder ej Konger, Lemuel, det klæder ej Konger at drikke Vin

eller Fyrster at kræve stærke Drikke, **5** at de ikke skal drikke og glemme Vedtægt og bøje Retten for alle arme. **6** Giv den segnende stærke Drikke, og giv den mismodige Vin; **7** lad ham drikke og glemme sin Fattigdom, ej mer ihukomme sin Møje. **8** Luk Munden op for den stumme, for alle lidendes Sag; **9** luk Munden op og døm retfærdigt, skaf den arme og fattige Ret! **10** Hvo finder en duelig Hustru? Hendes Værd staar langt over Perlers. **11** Hendes Husbonds Hjerte stoler paa hende, paa Vinding skorter det ikke. **12** Hun gør ham godt og intet ondt alle sine Levedage. **13** Hun sørger for Uld og Hør, hun bruger sine Hænder med Lyst. **14** Hun er som en Købmands Skibe, sin Føde henter hun langvejs fra. **15** Endnu før Dag staar hun op og giver Huset Mad, sine Piger deres tilmaalte Del. **16** Hun tænker paa en Mark og faar den, hun planter en Vingaard, for hvad hun har tjent. **17** Hun bælter sin Hofte med Kraft, lægger Styrke i sine Arme. **18** Hun skønner, hendes Husholdning lykkes, hendes Lampe gaar ikke ud om Natten. **19** Hun rækker sine Hænder mod Rokken, Fingrene tager om Tenen. **20** Hun rækker sin Haand til den arme, rækker Armene ud til den fattige. **21** Af Sne har hun intet at frygte for sit Hus, thi hele hendes Hus er klædt i Skarlagen. **22** Tæpper laver hun sig, hun er klædt i Byssus og Purpur. **23** Hendes Husbond er kendt i Portene, naar han sidder blandt Landets Ældste. **24** Hun væver Linned til Salg og sælger Bælter til Kræmmeren. **25** Klædt i Styrke og Hæder gaar hun Morgendagen i Møde med Smil. **26** Hun aabner Munden med Visdom, med mild Vejledning paa Tungen. **27** Hun vaager over Husets

Gænge og spiser ej Ladheds Brød. **28** Hendes Sønner staar
frem og giver hende Pris, hendes Husbond synger hendes
Lov: **29** »Mange duelige Kvinder findes, men du staar
over dem alle!« **30** Ynde er Svig og Skønhed Skin; en
Kvinde, som frygter HERREN, skal roses. **31** Lad hende faa
sine Hænders Frugt, hendes Gerninger synger hendes
Lov i Portene.

Prædikeren

1 Ord af Prædikeren, Davids Søn, Konge i Jerusalem. **2** Endeløs Tomhed, sagde Prædikeren, endeløs Tomhed, alt er Tomhed! **3** Hvad Vinding har Mennesket af al den Flid, han gør sig under Solen? **4** Slægt gaar, og Slægt kommer, men Jorden staar til evig Tid. **5** Sol staar op, og Sol gaar ned og haster igen til sin Opgangs Sted. **6** Vinden gaar mod Syd og drejer mod Nord, den drejer atter og atter og vender tilbage til samme Kredsløb. **7** Alle Bække løber i Havet, men Havet bliver ikke fuldt; det Sted, til hvilket Bækkene løber, did bliver de ved at løbe. **8** Alting slider sig træt; Mand hører ikke op med at tale, Øjet bliver ikke mæt af at se, Øret ej fuldt af at høre. **9** Det, der kommer, er det, der var, det, der sker, er det, der skete; der er slet intet nyt under Solen. **10** Kommer der noget, om hvilket man siger: »Se, her er da noget nyt!« det har dog for længst været til i Tiderne forud for os. **11** Ej mindes de svundne Slægter, og de ny, som kommer engang, skal ej heller mindes af dem, som kommer senere hen. **12** Jeg, Prædikeren, var Konge over Israel i Jerusalem. **13** Jeg vendte min Hu til at ransage og med Visdom udgranske alt, hvad der sker under Himmelen; det er et ondt Slid, som Gud har givet Menneskens Børn at slide med. **14** Jeg saa alt, hvad der sker under Solen, og se, det er alt sammen Tomhed og Jag efter Vind. **15** Kroget kan ej blive lige, og halvt kan ej blive helt. **16** Jeg tænkte ved mig selv: »Se, jeg har vundet større og rigere Visdom end alle de, der før mig var over Jerusalem, og mit Hjerte har skuet Visdom og Kundskab i Fylde.« **17** Jeg vendte

min Hu til at fatte, hvad der er Visdom og Kundskab, og hvad der er Daarskab og Taabelighed; jeg skønnede, at ogsaa det er Jag efter Vind. **18** Thi megen Visdom megen Græmmelse, øget Kundskab øget Smerte.

2 Jeg sagde ved mig selv: »Vel, jeg vil prøve med Glæde; saa nyd da det gode!« Men se, ogsaa det var Tomhed. **2** Om Latteren sagde jeg: »Daarskab!« og om Glæden: »Hvad gavner den?« **3** Jeg kom paa den Tanke at kvæge mit Legeme med Vin, medens mit Hjerte dog raadede med Visdom, og at slaa mig paa Daarskab, indtil jeg saa, hvad det baader Menneskens Børn at gøre under Himmelen, det Dagetal de lever. **4** Jeg fuldbyrdede store Værker, byggede mig Huse, plantede mig Vingaarde, **5** anlagde mig Haver og Lunde og plantede alle Haande Frugttræer deri, **6** anlagde mig Damme til at vande en Skov i Opvækst; **7** jeg købte Trælle og Trælkvinder, og jeg havde hjemmefødte Trælle; ogsaa Kvæg, Hornkvæg og Smaakvæg, havde jeg i større Maader end nogen af dem, der før mig havde været i Jerusalem; **8** jeg samlede mig ogsaa Sølv og Guld, Skatte fra Konger og Lande; jeg tog mig Sangere og Sangerinder og Menneskens Børns Lyst: Hustru og Hustruer. **9** Og jeg blev stor, større end nogen af dem, der før mig havde været i Jerusalem; desuden blev min Visdom hos mig. **10** Intet, som mine Øjne attraaede, unddrog jeg dem; jeg nægtede ikke mit Hjerte nogen Glæde thi mit Hjerte havde Glæde af al min Flid, og deri laa Lønnen for al min Flid. **11** Men da jeg overskuede alt, hvad mine Hænder havde virket, og den Flid, det havde kostet mig, se, da var det alt sammen

Tomhed og Jag efter Vind, og der er ingen Vinding under Solen. **12** Thi hvad gør det Menneske, som kommer efter Kongen? Det samme, som tilforn er gjort? Jeg gav mig da til at sammenligne Visdom med Daarskab og Taabelighed. **13** Jeg saa, at Visdom har samme Fortrin for Taabelighed som Lys for Mørke: **14** Den vise har Øjne i Hovedet, men Taaben vandrer i Mørke. Men jeg skønnede ogsaa, at en og samme Skæbne rammer begge. **15** Da sagde jeg ved mig selv: »Taabens Skæbne rammer ogsaa mig; hvad har jeg da for, at jeg er blevet overvættes viis?« Og jeg sagde ved mig selv, at ogsaa det er Tomhed; **16** thi den vises Minde er lige saa lidt evigt som Taabens, fordi nu engang alt glemmes i kommende Dage; ak! den vise maa dø saa godt som Taaben. **17** Da blev jeg led ved Livet, thi ilde tyktes mig det, som sker under Solen; thi det er alt sammen Tomhed og Jag efter Vind. **18** Og jeg blev led ved al den Flid, jeg, har gjort mig under Solen, fordi jeg maa efterlade mit Værk til den, som kommer efter mig. **19** Hvo ved, om det bliver en Vismand eller en Taabe? Og dog skal han raade over alt, hvad jeg med Flid og Visdom vandt under Solen. Ogsaa det er Tomhed. **20** Og jeg var ved at fortvivle over al den Flid, jeg har gjort mig under Solen; **21** thi der har et Menneske gjort sig. Flid med Visdom, Kundskab og Dygtighed, og saa maa han overlade sit Eje til et Menneske, som ikke har lagt Flid derpaa. Ogsaa det er Tomhed og et stort Onde. **22** Thi hvad faar et Menneske for al sin Flid og sit Hjertes Higen, som han gør sig Flid med under Solen? **23** Alle hans Dage er jo Lidelse, og hans Slid er Græmmelse; end ikke om

Natten finder hans Hjerte Hvile. Ogsaa det er Tomhed. **24** Intet er bedre for et Menneske end at spise og drikke og give sin Sjæl gode Dage ved sin Flid. Og det skønnede jeg, at ogsaa det kommer fra Guds Haand. **25** Thi hvo kan spise eller drikke uden hans Vilje? **26** Thi det Menneske, som er godt i hans Øjne, giver han Visdom, Kundskab og Glæde; men den, som synder, giver han Slid med at samle og ophobe for saa at give det til en, som er god i Guds Øjne. Ogsaa det er Tomhed og Jag efter Vind.

3 Alt har sin Stund og hver en Ting under Himmelen sin Tid: **2** Tid til at fødes og Tid til at dø, Tid til at plante og Tid til at rydde, **3** Tid til at dræbe og Tid til at læge, Tid til at nedrive og Tid til at opbygge, **4** Tid til at græde og Tid til at le, Tid til at sørge og Tid til at danse, **5** Tid til at kaste Sten, og Tid til at sanke Sten, Tid til at favne og Tid til ikke at favne, **6** Tid til at søge og Tid til at miste, Tid til at gemme og Tid til at bortkaste, **7** Tid til at flænge og Tid til at sy, Tid til at tie og Tid til at tale, **8** Tid til at elske og Tid til at hade, Tid til Krig og Tid til Fred. **9** Hvad Løn for sin Flid har da den, der arbejder? **10** Jeg saa det Slid, som Gud har givet Menneskens Børn at slide med. **11** Alt har han skabt smukt til rette Tid; ogsaa Evigheden har han lagt i deres Hjerte, dog saaledes at Menneskene hverken fatter det første eller det sidste af, hvad Gud har virket. **12** Jeg skønnede, at der ikke gives noget andet Gode for dem end at glæde sig og have det godt, saa længe de lever. **13** Dog ogsaa det at spise og drikke og nyde det gode under al sin Flid er for hvert Menneske en Guds Gave. **14** Jeg skønnede, at alt, hvad Gud virker,

bliver evindelig, uden at noget kan føjes til eller tages fra; og saaledes har Gud gjort det, for at man skal frygte for hans Aasyn. **15** Hvad der sker, var allerede, og hvad der skal ske, har allerede været; Gud leder det svundne op. **16** Fremdeles saa jeg under Solen, at Gudløshed var paa Rettens Sted og Gudløshed paa Retfærds Sted. **17** Jeg sagde ved mig selv: »Den retfærdige og den gudløse dømmer Gud; thi for hver en Ting og hver en Idræt har han fastsat en Tid.« **18** Jeg sagde ved mig selv: »Det er for Menneskenes Skyld, for at Gud kan prøve dem, og for at de selv kan se, at de er Dyr.« **19** Thi Menneskers og Dyrs Skæbne er ens; som den ene dør, dør den anden, og en og samme Aand har de alle; Mennesket har intet forud for Dyrene, thi alt er Tomhed. **20** Alle gaar sammesteds hen, alle blev til af Muld, og alle vender tilbage til Mulden. **21** Hvo ved, om Menneskenes Aand stiger opad, og om Dyrenes Aand farer nedad til Jorden? **22** Saaledes indsaa jeg, at intet er bedre for Mennesket end at glæde sig ved sin Gerning, thi det er hans Del; thi hvo kan bringe ham saa vidt, at han kan se, hvad der kommer efter hans Død?

4 Fremdeles saa jeg al den Undertrykkelse, som sker under Solen; jeg saa de undertryktes Taarer og ingen trøstede dem; de led Vold af deres Undertrykkeres Haand, og ingen trøstede dem. **2** Da priste jeg de døde, som allerede er døde, lykkeligere end de levende, som endnu er i Live; **3** men lykkeligere end begge den, som slet ikke er til, som ikke har set det onde, der sker under Solen. **4** Og jeg saa, at al Flid og alt dygtigt Arbejde udspringer af den enes Misundelse mod den anden. Ogsaa det er

Tomhed og Jag efter Vind. **5** Daaren lægger Hænderne i Skødet og æder sig selv op. **6** Bedre en Haandfuld Hvile end Hænderne fulde af Flid og Jag efter Vind. **7** Og mere Tomhed saa jeg under Solen. **8** Mangen staar alene og har ikke nogen ved sin Side, hverken Søn eller Broder, og dog er der ingen Ende paa al hans Flid og hans Øje bliver ikke mæt af Rigdom. Men, for hvis Skyld gør jeg mig Flid og nægter mig enhver Nydelse? Ogsaa det, er Tomhed og ondt Slid. **9** To er bedre faren end een, thi de faar god Løn for deres Flid; **10** hvis den ene falder, kan den anden rejse sin Fælle op. Men ve den ensomme! Thi falder han, er der ingen til at rejse ham op. **11** Og naar to ligger sammen, bliver de varme; men hvorledes kan den ensomme blive varm? **12** Og naar nogen kan overvælde den ensomme, saa kan to staa sig imod ham; tretvundet Snor brister ikke i Hast. **13** Bedre faren er en fattig Yngling, som er viis, end en gammel Konge, som er en Taabe og ikke mere har Forstand til at lade sig raade. **14** Thi hin gik ud af Fængselet for at blive Konge, skønt han var født i Fattigdom under den andens Regering. **15** Jeg saa alle, som levede og færdedes under Solen, stille sig ved den Ynglings Side, som skulde træde i Kongens Sted; **16** der var ikke Tal paa alle de Mennesker, han stod i Spidsen for; men heller ikke over ham glæder de senere Slægter sig; nej, ogsaa det er Tomhed og Jag efter Vind. Va'r din Fod, naar du gaar til Guds Hus! At komme for at høre er bedre, end at Daarer bringer Slagtoffer, thi de har ikke Forstand til andet end at gøre ondt.

5 Lad ikke din Mund løbe eller dit Hjerte haste med at
udtale et Ord for Guds Aasyn; thi Gud er i Himmelen
og du paa Jorden, derfor skal dine Ord være faa. **2** Thi
meget Slid giver Drømme, og mange Ord giver Daaretale.
3 Naar du giver Gud et Løfte, saa tøv ikke med at holde
det! Thi der er ingen Glæde ved Daarer. Hvad du lover,
skal du holde. **4** Det er bedre, at du ikke lover, end at du
lover uden at holde. **5** Lad ikke din Mund bringe Skyld
over dit Legeme og sig ikke til Guds Sendebud, at det var
af Vanvare! Hvorfor skal Gud vredes over din Tale og
nedbryde dine Hænders Værk? **6** Thi af mange Drømme
og Ord kommer mange Skuffelser; nej, frygt Gud! **7** Naar
du ser den fattige undertrykt og Lov og Ret krænket paa
din Egn, saa undre dig ikke over den Ting; thi paa den
høje vogter en højere, og andre endnu højere vogter paa
dem begge. **8** Dog, en Fordel for et Land er det i alt Fald,
at der er en Konge over dyrket Jord. **9** Den, der elsker
Sølv, mættes aldrig af Sølv, og den, der elsker Rigdom,
mættes aldrig af Vinding. Ogsaa det er Tomhed. **10** Jo
mere Gods, des flere til at fortære det, og hvad Gavn har
Ejeren da deraf, ud over at hans Øjne ser det? **11** Sød er
Arbejderens Søvn, hvad enten han har lidt eller meget at
spise; men den riges Overflod giver ikke ham Lov til at
sove. **12** Der er et slemt Onde, som jeg saa under Solen:
Rigdom gemt hen af sin Ejermand til hans Ulykke; **13**
gaar Rigdommen tabt ved et Uheld, og han har avlet en
Søn, saa bliver der intet til ham. **14** Som han udgik af sin
Moders Liv, skal han atter gaa bort, lige saa nøgen som
han kom, og ved sin Flid vinder han intet, han kan tage

med sig. **15** Ogsaa det er et slemt Onde: ganske som han kom, gaar han bort, og hvad Vinding har han saa af, at han gør sig Flid hen i Vejret? **16** Og dertil kommer et helt Liv i Mørke, Sorg og stor Kvide, Sygdom og Kummer. **17** Se, hvad der efter mit Skøn er godt og smukt, det er at spise og drikke og nyde det gode under al den Flid, man gør sig under Solen, alle de Levedage Gud giver en; thi det er den Del, man har; **18** og hver Gang Gud giver et Menneske Rigdom og Gods og sætter ham i Stand til at nyde det, og tage sin Del og glæde sig under sin Flid, da er det en Guds Gave; **19** thi da tænker han ikke stort paa sine Levedage, idet Gud lader ham være optaget af sit Hjertes Glæde.

6 Der er et Onde, jeg saa under Solen, og som tynger Menneskene haardt: **2** Naar Gud giver en Mand Rigdom og Gods og Ære, saa han intet savner af, hvad han ønsker, og Gud ikke sætter ham i Stand til at nyde det, men en fremmed nyder det, da er dette Tomhed og en slem Lidelse. **3** Om en Mand avler hundrede Børn og lever mange Aar, saa hans Levetid bliver lang, men hans Sjæl ikke mættes af Goder, saa siger jeg dog, at et utidigt Foster er bedre faren end han; **4** thi at det kommer, er Tomhed, og det gaar bort i Mørke, og i Mørke dølges dets Navn; **5** og det har hverken set eller kendt Sol; det faar end ikke en Grav; det hviler bedre end han. **6** Om han saa levede to Gange tusind Aar, men ikke skuede Lykke — mon ikke alle farer sammesteds hen? **7** Al Menneskets Flid tjener hans Mund, og dog stilles hans Sult aldrig. **8** Thi hvad har den vise forud for Taaben, hvad baader

det den arme, der ved at vandre for de levendes Øjne? **9** Bedre at se med sine Øjne end higende Attraa. Ogsaa det er Tomhed og Jag efter Vind. **10** Hvad der bliver til er for længst nævnet ved Navn, og det vides i Forvejen, hvad et Menneske bliver til; det kan ikke gaa i Rette med ham, der er den stærkeste. **11** Thi jo flere Ord der bruges, des større bliver Tomheden, og hvad gavner de Mennesket? **12** Thi hvo ved, hvad der baader et Menneske i Livet, det Tal af tomme Levedage han henlever som en Skygge? Thi hvo kan sige et Menneske, hvad der skal ske under Solen efter hans Død?

7 Godt Navn er bedre end ypperlig Salve, Dødsdag bedre end Fødselsdag; **2** bedre at gaa til et Sørgehus end at gaa til et Gildehus; thi hist er alle Menneskers Ende, og de levende bør tage det til Hjerte. **3** Bedre Græmmelse end Latter, thi er Minerne mørke, har Hjertet det godt. **4** De vises Hjerte er i Sørgehuset. Taabernes Hjerte i Glædeshuset. **5** Bedre at høre paa Vismands Skænd end at høre paa Taabers Sang. **6** Som Tjørnekvistes Knitren under Gryden er Taabers Latter; ogsaa det er Tomhed. **7** Thi uredelig Vinding gør Vismand til Daare, og Stikpenge ødelægger Hjertet. **8** En Sags Udgang er bedre end dens Indgang, Taalmod er bedre end Hovmod. **9** Vær ikke hastig i dit Sind til at græmmes, thi Græmmelse bor i Taabers Bryst. **10** Spørg ikke: »Hvoraf kommer det, at de gamle Dage var bedre end vore?« Thi saaledes spørger du ikke med Visdom. **11** Bedre er Visdom end Arv, en Fordel for dem, som skuer Solen; **12** thi Visdom skygger, som Penge skygger, men Kundskabs Fortrin er dette, at

Visdom holder sin Mand i Live. **13** Se paa Guds Værk!
Hvo kan rette, hvad han har gjort kroget? **14** Vær ved
godt Mod paa den gode Dag og indse paa den onde Dag,
at Gud skabte denne saavel som hin, for at Mennesket
ikke skal finde noget efter sig. **15** Begge Dele saa jeg i
mine tomme Dage: Der er retfærdige, som omkommer i
deres Retfærdighed, og der er gudløse, som lever længe i
deres Ondskab. **16** Vær ikke alt for retfærdig og te dig
ikke overvættes viis; hvorfor vil du ødelægge dig selv? **17**
Vær ikke alt for gudløs og vær ingen Daare; hvorfor vil
du dø i Utide? **18** Det bedste er, at du fastholder det ene
og ikke slipper det andet; thi den, der frygter Gud, vil
undgaa begge Farer. **19** Visdom gør Vismand stærkere
end ti Magthavere i Byen. **20** Thi intet Menneske er saa
retfærdigt paa Jorden, at han kun gør gode Gerninger
og aldrig synder. **21** Giv ikke Agt paa alle de Ord, Folk
siger, at du ikke skal høre din Træl forbande dig; **22**
thi du ved med dig selv, at ogsaa du mange Gange har
forbandet andre. **23** Alt dette ransagede jeg med Visdom;
jeg tænkte: »Jeg vil vorde viis.« Men Visdom holdt sig
langt fra mig; **24** Tingenes Grund er langt borte, saa dyb,
saa dyb; hvem kan finde den? **25** Jeg tog mig for at vende
min Hu til Kundskab og Granskning og til at søge efter
Visdom og sikker Viden og til at kende, at Gudløshed er
Taabelighed, Daarskab Vanvid. **26** Og beskere end Døden
fandt jeg Kvinden, thi hun er et Fangegarn; hendes Hjerte
er et Net og hendes Arme Lænker. Den, som er Gud kær,
undslipper hende, men Synderen bliver hendes Fange. **27**
Se, det fandt jeg ud, sagde Prædikeren, ved at lægge det

ene til det andet for at drage min Slutning. **28** Hvad min Sjæl stadig søgte, men ikke fandt, er dette: Een Mand fandt jeg blandt tusind, men en Kvinde fandt jeg ikke i hele Flokken. **29** Dog se, det fandt jeg, at Gud har skabt Menneskene, som de bør være; men de har saa mange sære Ting for.

8 Hvo er som den vise, og hvo ved at tyde en Ting? Visdom faar et Menneskes Aasyn til at lyse, og Aasynets Haardhed mildnes. **2** Hold en Konges Bud! Men drejer det sig om en Gudsed, saa forhast dig ikke. **3** Gaa bort fra hans Aasyn og bliv ikke staaende, naar Sagen staar slet; thi han kan gøre alt, hvad han vil. **4** Thi en Konges Ord er Magtsprog, og hvo kan sige til ham: »Hvad gør du?« **5** Den, som holder Budet, skal ikke mærke til noget ondt, og Dommens Tid skal den vises Hjerte kende. **6** Thi enhver Ting har sin Tid og sin Dom, men det er et tyngende Onde for Mennesket, **7** at han ikke ved, hvad der vil ske; thi hvo kan sige ham hvorledes Fremtiden bliver? **8** Som intet Menneske er Herre over Vinden, saa han kan spærre den inde, er ingen Herre over Dødens Dag; Krig kan man ikke unddrage sig, og Gudløshed frier ikke sin Mand. **9** Alt dette saa jeg, idet jeg rettede min Tanke paa hver en Idræt, som øves under Solen: Der er Tider, da det ene Menneske hersker over det andet til hans Ulykke. **10** Ligeledes saa jeg gudløse stedes til Hvile, medens de, som gjorde det rette, maatte gaa bort fra det hellige Sted og glemtes i Byen. Ogsaa det er Tomhed. **11** Fordi den onde Gerning ikke i Hast rammes af Dommen faar Menneskenes Hjerte Mod til at gøre det onde, **12**

eftersom Synderen gør det onde fra første Færd og dog lever længe; men ogsaa ved jeg, at det skal gaa dem godt, som frygter Gud, fordi de frygter for hans Aasyn, **13** og at det ikke skal gaa de gudløse godt, og at deres Levetid ikke skal længes som Skyggen, fordi de ikke frygter for Guds Aasyn. **14** Der er en Tomhed, som forekommer paa Jorden: at der findes retfærdige, hvem det gaar, som om de havde gjort de gudløses Gerninger, og gudløse, hvem det gaar som om de havde gjort de retfærdiges Gerninger. Jeg sagde: Ogsaa det er Tomhed. **15** Og jeg priste Glæden, fordi Mennesket ikke har andet Gode under Solen end at spise og drikke og være glad, og at dette ledsager ham under hans Flid i de Levedage, Gud giver ham under Solen. **16** Hver Gang jeg vendte min Hu til at nemme Visdom og granske det Slid, som gaar for sig paa Jorden — thi hverken Dag eller Nat faar man Søvn i Øjnene — **17** da indsaa jeg, at det er saaledes med alt Guds Værk, at Mennesket ikke kan udgrunde det, som sker under Solen; thi trods al den Flid, et Menneske gør sig med at søge, kan han ikke udgrunde det; og selv om den vise mener at kende det, kan han ikke udgrunde det.

9 Ja, alt dette lagde jeg mig paa Sinde, og mit Hjerte indsaa det alt sammen: at de retfærdige og de vise og deres Gerninger er i Guds Haand. Hverken om Kærlighed eller Had kan Menneskene vide noget; alt, hvad der er dem for Øje, er Tomhed. **2** Thi alle faar en og samme Skæbne, retfærdig og gudløs, god og ond, ren og uren, den, som ofrer, og den, som ikke ofrer; det gaar den gode som Synderen, den sværgende som den, der skyr at

sværge. 3 Det er det, der er Fejlen ved alt, hvad der sker
under Solen, at alle faar en og samme Skæbne; derfor er
ogsaa Menneskebørnenes Hjerte fuldt af ondt, og der er
Daarskab i deres Hjerte Livet igennem, og til sidst maa de
ned til de døde. 4 Kun for den, der hører til de levendes
Flok, er der Haab; thi levende Hund er bedre faren end
død Løve. 5 Thi de levende ved dog, at de skal dø, men de
døde ved ingenting, og Løn har de ikke mere i Vente; thi
Mindet om dem slettes ud. 6 Baade deres Kærlighed og
deres Had og deres Misundelse er for længst borte, og de
faar ingen Sinde mere Lod og Del i noget af det, som sker
under Solen. 7 Saa spis da dit Brød med Glæde, drik vel
til Mode din Vin; thi din Id har Gud for længst kendt god.
8 Dine Klæder være altid hvide, lad Olie ikke savnes paa
dit Hoved! 9 Nyd Livet med den Kvinde, du elsker, alle
dine tomme Levedage, som gives dig under Solen; thi det
er din Lod og Del af Livet og af den Flid, du gør dig under
Solen. 10 Gør efter Evne alt, hvad din Haand finder Styrke
til; thi der er hverken Virke eller Tanke eller Kundskab
eller Visdom i Dødsriget, hvor du stævner hen. (Sheol h7585)
11 Og atter saa jeg under Solen, at Hurtigløberen ikke er
Herre over Løbet eller Heltene over Kampen, ej heller de
vise over Brødet, ej heller de kløgtige over Rigdom, ej
heller de kloge over Yndest, men alle er de bundet af Tid
og Tilfælde. 12 Thi et Menneske kender lige saa lidt sin
Tid som Fisk, der fanges i det slemme Garn, eller Fugle,
der hildes i Snaren; ligesom disse fanges Menneskens
Børn i Ulykkens Stund, naar den brat falder over dem. 13
Ogsaa dette Tilfælde af Visdom saa jeg under Solen, og

det gjorde dybt Indtryk paa mig: **14** Der var en lille By med faa Indbyggere, og mod den kom en stor Konge; han omringede den og byggede høje Volde imod den; **15** men der fandtes i Byen en fattig Mand, som var viis, og han frelste den ved sin Visdom. Men ingen mindedes den fattige Mand. **16** Da sagde jeg: »Visdom er bedre end Styrke, men den fattiges Visdom agtes ringe, og hans Ord høres ikke.« **17** Vismænds Ord, der høres i Ro, er bedre end en Herskers Raab iblandt Daarer. **18** Visdom er bedre end Vaaben, men en eneste Synder kan ødelægge meget godt.

10 Døde Fluer gør Salveblanderens Olie stinkende, lidt Daarskab ødelægger Visdommens Værd. **2** Den vise har sin Forstand til højre, Taaben har sin til venstre, **3** Hvor Daaren end færdes, svigter hans Forstand, og han røber for alle, at han er en Daare. **4** Naar en Herskers Vrede rejser sig mod dig, forlad ikke derfor din Plads; thi Sagtmodighed hindrer store Synder. **5** Der er et Onde, jeg saa under Solen; det ser ud som et Misgreb af ham, som har Magten: **6** Daarskab sættes i Højsædet, nederst sidder de rige. **7** Trælle saa jeg højt til Hest og Høvdinger til Fods som Trælle. **8** Den, som graver en Grav, falder selv deri; den, som nedbryder en Mur, ham bider en Slange; **9** den, som bryder Sten, kan saare sig paa dem; den, som kløver Træ, er i Fare. **10** Naar Øksen er sløv og dens Æg ej hvæsses, maa Kraft lægges i; men den dygtiges Fortrin er Visdom. **11** Bider en Slange, før den besværges, har Besværgeren ingen Gavn af sin Kunst. **12** Ord fra Vismands Mund vinder Yndest, en Daares Læber

bringer ham Vaade; **13** hans Tale begynder med Daarskab og ender med den værste Galskab. **14** Taaben bruger mange Ord. Ej ved Mennesket, hvad der skal ske; hvad der efter hans Død skal ske, hvo siger ham det? **15** Daarens Flid gør ham træt, thi end ikke til Bys ved han Vej. **16** Ve dig, du Land, hvis Konge er en Dreng og hvis Fyrster holder Gilde ved Gry. **17** Held dig; du Land, hvis Konge er ædelbaaren, hvis Fyrster holder Gilde til sømmelig Tid som Mænd og ikke som Drankere. **18** Ved Ladhed synker Bjælkelaget; naar Hænderne slappes, drypper det i Huset. **19** Til Morskab holder man Gæstebud, og Vin gør de levende glade; men Penge skaffer alt til Veje. **20** End ikke i din Tanke maa du bande en Konge, end ikke i dit Sovekammer en, som er rig; thi Himlens Fugle kan udsprede Ordet, de vingede røbe, hvad du siger.

11 Kast dit Brød paa Vandet, Thi du faar det igen, gaar end lang Tid hen. **2** Del dit Gods i syv otte Dele, thi du ved ej, hvad ondt der kan ske paa Jorden. **3** Er Skyerne fulde af Regn, saa gyder de den ud over Jorden; og falder et Træ mod Syd eller Nord; saa bliver det liggende der, hvor det falder. **4** Man faar aldrig saaet, naar man kigger efter Vinden, og aldrig høstet, naar man ser efter Skyerne. **5** Som du ikke kender Vindens Vej eller Fostret i Moders Liv, saa kender du ej heller Guds Virke, han, som virker alt. **6** Saa din Sæd ved Gry og lad Haanden ej hvile ved Kvæld; thi du ved ej, om dette eller hint vil lykkes, eller begge Dele er lige gode. **7** Lyset er lifligt, at skue Solen er godt for Øjnene; **8** ja, lever et Menneske mange Aar, skal han glæde sig over dem alle og komme Mørkets

Dage i Hu, thi af dem er der mange i Vente; alt, hvad der kommer, er Tomhed. **9** Glæd dig, Yngling, i din Ungdom, vær vel til Mode i Livets Vaar; gaa, hvor dit Hjerte lyster, og nyd, hvad dit Øje skuer; men vid, at for alle disse Ting skal du kræves til Regnskab af Gud. **10** Slaa Mismod ud af dit Sind, hold Sygdom fjernt fra din Krop; thi Ungdom og Livsgry er Tomhed!

12 Tænk Paa din Skaber i Ungdommens Dage, førend de onde Dage kommer og Aarene nærmer sig, om hvilke du vil sige: »I dem har jeg ikke Behag!« **2** før Sol og Lys og Maane og Stjerner hylles i Mørke og der atter kommer Skyer efter Regn, **3** Tiden, da Husets Vogtere bæver, de stærke Mænd bliver krumme, da Møllepigerne svigter, fordi de er faa, og de bliver mørke, som kigger ved Gluggerne, **4** da begge Gadedørene lukkes, mens Møllen gaar med dæmpet Lyd, da man staar op ved Spurvenes Kvidder og alle Sangens Døtre hvisker, **5** da man ogsaa ængstes for Bakker, og Rædsler lurer paa Vejen, da Mandeltræet blomstrer; Græshoppen slappes og Kapersbærret svigter, nu Mennesket gaar til sin evige Bolig og Sørgetoget gaar gennem Gaden, **6** førend Sølvsnoren brister og Guldskaalen brydes itu, før Krukken slaas i Stykker ved Kilden og det søndrede Hjul falder ned i Brønden **7** og Støvet vender tilbage til Jorden som før og Aanden til Gud, som gav den. **8** Endeløs Tomhed, sagde Prædikeren, alt er Tomhed. **9** Endnu skal siges, at Prædikeren var viis; han gav ogsaa Folket Kundskab; han granskede og ransagede og formede mange Ordsprog. **10** Prædikeren søgte at finde Fyndord og optegnede sanddru

Lære, Sandhedsord. **11** Som Pigkæppe er de vises Ord,
som inddrevne Søm, der sidder tæt; de er givet af en og
samme Hyrde. **12** Endnu skal siges: Min Søn, var dig!
Der er ingen Ende paa, som der skrives Bøger, og megen
Gransken trætter Legemet. **13** Enden paa Sagen, naar
alt er hørt, er: Frygt Gud og hold hans Bud! Thi det bør
hvert Menneske gøre. **14** Thi hver en Gerning bringer
Gud for Retten, naar han dømmer alt, hvad der er skjult,
være sig godt eller ondt.

Højsangen

1 Salomos Højsang. **2** Kys mig, giv mig Kys af din Mund,
thi din Kærlighed er bedre end Vin. **3** Lifligt dufter dine
Salver, dit Navn er en udgydt Salve, derfor har Kvinder
dig kær. **4** Drag mig efter dig, kom, lad os løbe; Kongen
tog mig ind i sine Kamre. Vi vil juble og glæde os i dig,
prise din Kærlighed fremfor Vin. Med Rette har de dig
kær. **5** Jeg er sort, dog yndig, Jerusalems Døtre, som
Kedars Telte, som Salmas Forhæng. **6** Se ej paa mig, fordi
jeg er sortladen, fordi jeg er brændt af Solen. Min Moders
Sønner vrededes paa mig, til Vingaardsvogterske satte de
mig — min egen Vingaard vogted jeg ikke. **7** Sig mig, du,
som min Sjæl har kær, hvor du vogter din Hjord, hvor
du holder Hvil ved Middag. Thi hvi skal jeg gaa som en
Landstryger ved dine Fællers Hjorde? **8** Saafremt du ikke
ved det, du fagreste blandt Kvinder, følg da kun Hjordens
Spor og vogt dine Geder ved Hyrdernes Boliger. **9** Ved
Faraos Forspand ligner jeg dig, min Veninde. **10** Dine
Kinder er yndige med Snorene, din Hals med Kæderne.
11 Vi vil gøre dig Snore af Guld med Stænk af Sølv. **12** Min
Nardus spreder sin Duft, mens Kongen er til Bords; **13**
min Ven er mig en Myrrapose, der ligger ved mit Bryst,
14 min Ven er mig en Koferklase fra En-Gedis Vingaarde.
15 Hvor du er fager, min Veninde, hvor du er fager, dine
Øjne er Duer! **16** Hvor du er fager, min Ven, ja dejlig er
du, vort Leje er grønt, **17** vor Boligs Bjælker er Cedre,
Panelet Cypresser!

2 Jeg er Sarons Rose, Dalenes Lilje. **2** Som en Lilje midt
iblandt Torne er min Veninde blandt Piger. **3** Som et

Æbletræ blandt Skovens Træer er min Ven blandt unge Mænd. I hans Skygge har jeg Lyst til at sidde, hans Frugt er sød for min Gane. **4** Til en Vinhal bragte han mig, hvor Mærket over mig er Kærlighed. **5** Styrk mig med Rosinkager, kvæg mig med Æbler, thi jeg er syg af Kærlighed. **6** Hans venstre er under mit Hoved, hans højre tager mig i Favn. **7** Jeg besværger eder, Jerusalems Døtre, ved Gazeller og Markens Hjorte: Gør ikke Kærligheden Uro, væk den ikke, før den ønsker det selv! **8** Hør! Der er min Ven! Ja se, der kommer han i Løb over Bjergene, i Spring over Højene. **9** Min Ven er som en Gazel, han er som den unge Hjort. Se, nu staar han alt bag vor Mur. Han ser gennem Vinduet, kigger gennem Gitteret. **10** Min Ven stemmer i og siger saa til mig: Staa op, min Veninde, du fagre, kom! **11** Thi nu er Vinteren omme, Regntiden svandt, for hen, **12** Blomster ses i Landet, Sangens Tid er kommet, Turtelduens Kurren høres i vort Land; **13** Figentræets Smaafrugter svulmer, Vinstokken blomstrer, udspreder Duft. Staa op, min Veninde, du fagre, kom, **14** min Due i Fjeldets Kløfter, i Bjergvæggens Skjul! Lad mig skue din Skikkelse, høre din Røst, thi sød er din Røst og din Skikkelse yndig. **15** Fang os de Ræve, de Ræve smaa, som hærger Vinen, vor blomstrende Vin! **16** Min Ven er min, og jeg er hans, som vogter blandt Liljer; **17** til Dagen svales og Skyggerne længes, kom hid, min Ven, og vær som Gazellen, som den unge Hjort paa duftende Bjerge!

3 Paa mit Leje om Natten søgte jeg ham, som min Sjæl har kær, jeg søgte, men fandt ham ikke. **2** »Saa staar jeg op og gaar om i Byen, om Paa dens Gader og Torve

og søger ham, som min Sjæl har kær.« Jeg søgte, men fandt ham ikke. **3** Vægterne, som færdes i Byen, traf mig: »Saa I mon ham, som min Sjæl har kær?« **4** Knap var jeg kommet forbi dem, saa fandt jeg ham, som min Sjæl har kær; jeg greb ham og slap ham ikke, før jeg fik ham ind i min Moders Hus, i hendes Kammer, som fødte mig. **5** Jeg besværger eder, Jerusalems Døtre, ved Gazeller og Markens Hjorte: Gør ikke Kærligheden Uro, væk den ikke, før den ønsker det selv! **6** Hvad er det, som kommer fra Ørkenen i Støtter af Røg, omduftet af Myrra og Røgelse, alskens Vellugt? **7** Se, det er Salomos Bærestol, omgivet af tresindstyve Helte, Israels Helte, **8** alle med Sværd i Haand, oplærte til Krig, hver med sit Sværd ved Lænd mod Nattens Rædsler. **9** Kong Salomo laved sig en Bærekarm af Træ fra Libanon, **10** gjorde dens Støtter af Sølv, dens Arme af Guld; i Midten er Ibenholt indlagt, Sædet er Purpur. **11** Jerusalems Døtre, gaa ud og se paa Kong Salomo, paa Kronen, hans Moder kroned ham med paa hans Brudefærds Dag, hans Hjertens Glædes Dag!

4 Hvor du er fager, min Veninde, hvor er du fager! Dine Øjne er Duer bag sløret, dit Haar som en Gedeflok bølgende ned fra Gilead, **2** dine Tænder som en nyklippet Faareflok, der kommer fra Bad, som alle har Tvillinger, intet er uden Lam; **3** som en Purpursnor er dine Læber, yndig din Mund, din Tinding som et bristet Granatæble bag ved dit Slør; **4** din Hals er som Davids Taarn, der er bygget til Udkig, tusinde Skjolde hænger derpaa, kun Helteskjolde; **5** dit Bryst som to Hjortekalve, Gazelletvillinger, der

græsser blandt Liljer. **6** Til Dagen svales og Skyggerne
længes, vil jeg vandre til Myrrabjerget og Vellugtshøjen.
7 Du er fuldendt fager, min Veninde og uden Lyde. **8** Kom
med mig fra Libanon, Brud, kom med mig fra Libanon,
stig ned fra Amanas Tinde, fra Senirs og Hermons Tinde,
fra Løvers Huler, fra Panteres Bjerge! **9** Du har fanget
mig, min Søster, min Brud, du har fanget mig med et af
dine Blikke, med en af din Halses Kæder. **10** Hvor herlig er
din Kærlighed, min Søster, min Brud, hvor din Kærlighed
er god fremfor Vin, dine Salvers Duft fremfor alskens
Vellugt! **11** Dine Læber drypper af Sødme, min Brud,
under din Tunge er Honning og Mælk; dine Klæders
Duft er som Libanons Duft. **12** Min Søster, min Brud er
en lukket Have, en lukket Kilde, et Væld under Segl.
13 Dine Skud er en Lund af Granattræer med kostelige
Frugter, Kofer, **14** Nardus og Kalmus og Kanel og alle
Slags Vellugtstræer, Myrra og Safran og Aloe og alskens
ypperlig Balsam. **15** Min Haves Væld er en Brønd med
rindende Vand og Strømme fra Libanon. **16** Nordenvind,
vaagn, Søndenvind kom, blæs gennem min Have, saa
dens Vellugt spredes! Min Ven komme ind i sin Have og
nyde dens udsøgte Frugt!

5 Jeg kommer i min Have, min Søster, min Brud, jeg
plukker min Myrra og Balsam, jeg spiser min Honning
og Saft, jeg drikker min Vin og Mælk. Venner, spis og
drik og berus jer i Kærlighed! **2** Jeg sov, men mit Hjerte
vaaged; tys, da banked min Ven: »Luk op for mig, o
Søster, min Veninde, min Due, min rene, thi mit Hoved
er fuldt af Dug, mine Lokker af Nattens Draaber.« **3** Jeg

har taget min Kjortel af, skal jeg atter tage den paa? Jeg
har tvættet mine Fødder, skal jeg atter snavse dem til? **4**
Gennem Gluggen rakte min Ven sin Haand, det brusede
stærkt i mit Indre. **5** Jeg stod op og aabned for min Ven;
mine Hænder drypped af Myrra, mine Fingre af flydende
Myrra, da de rørte ved Laasens Haandtag. **6** Saa lukked jeg
op for min Ven, men min Ven var gaaet sin Vej. Jeg var
ude af mig selv ved hans Ord. Jeg søgte, men fandt ham
ikke, kaldte, han svared mig ikke. **7** Vægterne, som færdes
i Byen, traf mig, de slog og saared mig; Murens Vægtere
rev Kappen af mig. **8** Jeg besværger eder, Jerusalems
Døtre: Saafremt I finder min Ven, hvad skal I da sige til
ham? At jeg er syg af Kærlighed! **9** »Hvad Fortrin har
da din Ven, du fagreste blandt Kvinder? Hvad Fortrin
har da din Ven, at du besværger os saa?« **10** Min Ven
er hvid og rød, herlig blandt Titusinder, **11** hans Hoved
er det fineste Guld, hans Lokker er Ranker, sorte som
Ravne, **12** hans Øjne som Duer ved rindende Bække, badet
i Mælk og siddende ved Strømme, **13** hans Kinder som
Balsambede, Skabe med Vellugt, hans Læber er Liljer, de
drypper af flydende Myrra, **14** hans Hænder er Stænger
af Guld, fyldt med Rubiner, hans Liv en Elfenbensplade,
besat med Safirer, **15** hans Ben er Søjler af Marmor Paa
Sokler af Guld, hans Skikkelse som Libanon, herlig som
Cedre, **16** hans Gane er Sødme, han er idel Ynde. Saadan
er min elskede, saadan min Ven, Jerusalems Døtre.

6 Hvor er din Ven gaaet hen, du fagreste blandt Kvinder?
Hvor har din Ven vendt sig hen? Vi vil søge ham med
dig. **2** Min Ven gik ned i sin Have, til Balsambedene, for

at vogte sin Hjord i Haverne og sanke Liljer. **3** Jeg er min Vens, og min Ven er min, han, som vogter blandt Liljer. **4** Du er fager, min Veninde, som Tirza, yndig som Jerusalem, frygtelig som Hære under Banner. **5** Vend dine Øjne fra mig, de forvirrer mig saa! Dit Haar er som en Gedeflok, bølgende ned fra Gilead, **6** dine Tænder som en Faareflok, der kommer fra Bad, som alle har Tvillinger, intet er uden Lam; **7** din Tinding er et bristet Granatæble bag ved dit Slør. **8** Dronningernes Tal er tresindstyve, Medhustruernes firsindstyve, paa Terner er der ej Tal. **9** Men een er hun, min Due, min rene, hun, sin Moders eneste, hun, sin Moders Kælebarn. Blev hun set af Piger, fik hun Pris, af Dronninger og Medhustruer Hyldest. **10** Hvo er hun, der titter frem som Morgenrøden, fager som Maanen, skær som Solen, frygtelig som Hære under Banner? **11** Jeg gik ned i Nøddehaven for at se, hvor det grønnes i Dale, for at se, om Vintræet skød, om Granattræet nu stod i Blomst. **12** Før jeg vidste af det, satte min Sjæl mig paa mit ædle Folks Vogne. **13** Vend dig, vend dig, Sulamit, vend dig, vend dig, saa vi kan se dig! »Hvad vil I se paa Sulamit, mens Sværddansen trædes?«

7 Hvor skønne er dine Trin i Skoene, du ædelbaarne! Dine Hofters Runding er som Halsbaand, Kunstnerhaands Værk, **2** dit Skød som det runde Bæger, ej savne det Vin, dit Liv som en Hvededynge, hegnet af Liljer; **3** dit Bryst som to Hjortekalve, Gazelletvillinger, **4** din Hals som Elfenbenstaarnet, dine Øjne som Hesjbons Damme ved Bat-Rabbims Port, din Næse som Libanons Taarn, der ser mod Damaskus, **5** Hovedet paa dig som Karmel, dit

Hoveds Lokker som Purpur; en Konge er fanget i Garnet.
6 Hvor er du fager og yndig, du elskede, yndefulde! **7**
Som Palmen, saa er din Vækst, dit Bryst som Klaser. **8** Jeg
tænker: Jeg vil op i Palmen, gribe fat i dens Stilke; dit
Bryst skal være som Vinstokkens Klaser, din Næses Aande
som Æbleduft, **9** din Gane som ædel Vin, der liflig flyder
ind i min Mund, glider over mine Læber og Tænder. **10**
Jeg er min Vens, og til mig staar hans Attraa. **11** Kom min
Ven, vi vil ud paa Landet, blive i Landsbyer Natten over;
12 Vingaarde søger vi aarle, vi ser, om Vinstokken skyder,
om Knopperne aabnes, Granattræet blomstrer. Der giver
jeg dig min Kærlighed. **13** Kærlighedsæblerne dufter, for
vor Dør er al Slags Frugt, ny og gammel tillige; til dig,
min Ven, har jeg gemt dem.

8 Oh, var du min Broder, som died min Moders Bryst! Jeg
kyssed dig derude, naar vi mødtes, og blev ikke agtet
ringe, **2** tog dig ind i min Moders Hus, i min Moders
Kamre, gav dig krydret Vin at drikke, Granatæblers Most.
3 Hans venstre under mit Hoved, hans højre tager mig i
Favn. **4** Jeg besværger eder, Jerusalems Døtre: Gør ikke
Kærligheden Uro, væk den ikke, før den ønsker det selv!
5 Hvem er hun, der kommer fra Ørkenen, støttet til sin
Ven? »Under Æbletræet vækked jeg dig; der nedkom din
Moder med dig, der nedkom hun, som dig fødte.« **6** Læg
mig som en Seglring om dit Hjerte, som et Armbaand om
din Arm! Thi Kærlighed er stærk som Døden, Nidkærhed
haard som Dødsriget; dens Gløder er Brændende Glød,
dens Lue er HERRENS Lue. **(Sheol h7585)** **7** Mange Vande
kan ikke slukke den, Strømme ej skylle den bort. Gav

nogen alt Gods i sit Hus for Kærlighed, hvem vilde agte ham ringe? **8** Vi har en lille Søster, som endnu ej har Bryster; hvad gør vi med vor Søster, den Dag hun faar en Bejler? **9** Er hun en Mur, saa bygger vi en Krone af Sølv derpaa, men er hun en Dør, saa spærrer vi den med Cederplanke. **10** Jeg er en Mur, Mine Bryster Taarne. Da blev jeg i hans Øjne som en, der finder Fred. **11** Salomo havde en Vingaard i Ba'al-Hamon, til Vogtere gav han den Vingaard; hver kunne tjene tusind Sekel Sølv paa dens Frugt. **12** Jeg har for mig selv min Vingaard; de tusinde, Salomo, er dine, to hundrede deres, som vogter dens Frugt. **13** Du, som bor i Haverne, Vennerne lytter, lad mig høre din Røst! **14** Fly, min Ven, og vær som en Gazel, som den unge Hjort paa Balsambjerge!

Esajas

1 Det Syn, Esajas, Amoz's Søn, skuede om Juda og Jerusalem, i de Dage da Uzzija, Jotam, Akaz og Ezekias var Konger i Juda. **2** Hør, I Himle, lyt, du Jord, thi HERREN taler: Børn har jeg opfødt og fostret, men de forbrød sig imod mig. **3** En Okse kender sin Ejer, et Æsel sin Herres Krybbe; men Israel kender intet, mit Folk kan intet fatte. **4** Ve det syndefulde Folk, en brødetynget Slægt, Ugerningsmænds Æt, vanartede Børn! De svigtede HERREN, lod haant om Israels Hellige, vendte ham Ryg. **5** Kan I taale flere Hug, siden I stadig falder fra? Kun Saar er Hovedet, sygt hele Hjertet; **6** fra Fodsaal til Isse er intet helt, kun Flænger, Strimer og friske Saar; de er ej trykket ud, ej heller forbundet og ikke lindret med Olie. **7** Eders Land er øde, eders Byer brændt, fremmede æder eders Jord for eders Øjne — saa øde som ved Sodomas Undergang. **8** Zions Datter er levnet som en Hytte i en Vingaard, et Vagtskur i en Græskarmark, en omringet By. **9** Havde ikke Hærskarers HERRE levnet os en Rest, da var vi som Sodoma, ligned Gomorra. **10** Laan Øre til HERRENS Ord, I Sodomadommere, lyt til vor Guds Aabenbaring, du Gomorrafolk! **11** Hvad skal jeg med alle eders Slagtofre? siger HERREN; jeg er mæt af Væderbrændofre, af Fedekalves Fedt, har ej Lyst til Blod af Okser og Lam og Bukke. **12** Naar I kommer at stedes for mit Aasyn, hvo kræver da af jer, at min Forgaard trampes ned? **13** Bring ej flere tomme Afgrødeofre, vederstyggelig Offerrøg er de mig! Nymaanefest, Sabbat og festligt Stævne — jeg afskyr Uret og festlig Samling.

14 Eders Nymaanefester og Højtider hader min Sjæl, de
er mig en Byrde, jeg er træt af at bære. **15** Breder I
Hænderne ud, skjuler jeg Øjnene for jer. Hvor meget
I saa end beder, jeg hører det ikke. Eders Hænder er
fulde af Blod; **16** tvæt jer, rens jer, bort med de onde
Gerninger fra mine Øjne! Hør op med det onde, **17** lær
det gode, læg Vind paa, hvad Ret er; hjælp fortrykte,
skaf faderløse Ret, før Enkens Sag! **18** Kom, lad os gaa i
Rette med hinanden, siger HERREN. Er eders Synder som
Skarlagen, de skal blive hvide som Sne; er de end røde
som Purpur, de skal dog blive som Uld. **19** Lyder I villigt,
skal I æde Landets Goder; **20** staar I genstridigt imod, skal
I ædes af Sværd. Thi HERRENS Mund har talet. **21** At den
skulde ende som Skøge, den trofaste By, Zion, saa fuld
af Ret, Retfærdigheds Hjem — men nu er der Mordere.
22 Dit Sølv er blevet til Slagger, din Vin er spædet med
Vand. **23** Tøjlesløse er dine Førere, Venner med Tyve;
Gaver elsker de alle, jager efter Stikpenge, skaffer ej
faderløse Ret og tager sig ikke af Enkens Sag. **24** Derfor
lyder det fra Herren, Hærskarers HERRE, Israels Vældige:
»Min Gengælds Ve over Avindsmænd, min Hævn over
Fjender! **25** Jeg vender min Haand imod dig, renser ud
dine Slagger i Ovnen og udskiller alt dit Bly. **26** Jeg giver
dig Dommere som fordum, Raadsherrer som før; saa
kaldes du Retfærdigheds By, den trofaste Stad.« **27** Zion
genløses ved Ret, de omvendte der ved Retfærd. **28** Men
Overtrædere og Syndere knuses til Hobe; hvo HERREN
svigter, forgaar. **29** Thi Skam vil I faa af de Ege, I elsker,
Skuffelse af Lundene, I sætter saa højt; **30** thi I bliver som

en Eg med visnende Løv, som en Lund, hvor der ikke er Vand. **31** Den stærke bliver til Blaar, hans Værk til en Gnist; begge brænder med hinanden, og ingen slukker.

2 Dette er, hvad Esajas, Amoz's Søn, skuede om Jerusalem: **2** Det skal ske i de sidste Dage, at HERRENS Huses Bjerg, grundfæstet paa Bjergenes Top, skal løfte sig op over Højene. Did skal Folkene strømme **3** og talrige Folkeslag vandre: »Kom, lad os drage til HERRENS Bjerg, til Jakobs Guds Hus; han skal lære os sine Veje, saa vi kan gaa paa hans Stier; thi fra Zion udgaar Aabenbaring, fra Jerusalem HERRENS Ord.« **4** Da dømmer han Folk imellem, skifter Ret mellem talrige Folkeslag; deres Sværd skal de smede til Plovjern, deres Spyd til Vingaardsknive; Folk skal ej løfte Sværd mod Folk, ej øve sig i Vaabenfærd mer. **5** Kom, Jakobs Hus, lad os vandre i HERRENS Lys! **6** Thi du forskød dit Folk, Jakobs Hus; de er fulde af Østens Væsen og spaar, som var de Filistre, giver Folk fra Udlandet Haandslag. **7** Deres Land er fuldt af Sølv og Guld, talløse er deres Skatte; deres Land er fuldt af Heste, talløse er deres Vogne; **8** deres Land er fuldt af Afguder, de tilbeder Værk af deres Hænder, Ting, deres Fingre har lavet. **9** Men bøjes skal Mennesket, Manden ydmyges, tilgiv dem ikke! **10** Gaa ind i Klippen, skjul dig i Støvet for HERRENS Rædsel, hans Højheds Herlighed! **11** Sine stolte Øjne skal Mennesket slaa ned, Mændenes Hovmod skal bøjes, og HERREN alene være høj paa hin Dag. **12** Thi en Dag har Hærskarers HERRE mod alt det høje og knejsende, mod alt ophøjet og stolt, **13** med alle Libanons Cedre, de knejsende høje, og alle Basans Ege, **14** mod alle

knejsende Bjerge og alle høje Fjelde, **15** mod alle stolte Taarne og alle stejle Mure, **16** mod alle Tarsisskibe og hver en kostelig Ladning. **17** Da skal Menneskets Stolthed bøjes, Mændenes Hovmod ydmyges, og HERREN alene være høj paa hin Dag. **18** Afguderne skal helt forsvinde. **19** Og man skal gaa ind i Klippehuler og Jordhuller for HERRENS Rædsel, hans Højheds Herlighed naar han staar op for at forfærde Jorden. **20** Paa hin Dag skal Mennesket slænge sine Guder af Sølv og Guld, som han lavede sig for at tilbede dem, hen til Muldvarpe og Flagermus **21** for at gaa ind i Klipperevner og Fjeldkløfter for HERRENS Rædsel, hans Højheds Herlighed, naar han staar op for at forfærde Jorden. **22** Slaa ikke mer eders Lid til Mennesker, i hvis Næse der kun er flygtig Aande, thi hvad er de at regne for?

3 Thi se, Herren, Hærskarers HERRE, fratager Jerusalem og Juda støtte og Stav, hver Støtte af Brød og hver støtte af vand: **2** Helt og Krigsmand, Dommer og Profet, Spaamand og Ældste, **3** Halvhundredfører og Stormand, Raadsherre og Haandværksmester og den, der er kyndig i Trolddom. **4** Jeg giver dem Drenge til Øverster, Drengekaadhed skal herske over dem. **5** I Folket undertrykker den ene den anden, hver sin Næste; Dreng sætter sig op imod Olding, Usling mod Hædersmand. **6** Naar da en Mand tager fat paa en anden i hans Fædrenehus og siger: »Du har en Kappe, du skal være vor Hersker, under dig skal dette faldefærdige Rige staa!« **7** saa svarer han paa hin Dag: »Jeg vil ikke være Saarlæge! Jeg har hverken Brød eller Klæder i Huset, gør ikke mig til Folkets Overhoved!« **8**

Thi Jerusalem snubler, og Juda falder, fordi de med Tunge
og Gerning er mod HERREN i Trods mod hans Herligheds
Øjne. **9** Deres Ansigtsudtryk vidner imod dem; de kundgør
deres Synd som Sodoma, dølger intet. Ve deres Sjæl, de
styrted sig selv i Vaade. **10** Salige de retfærdige, dem gaar
det godt, deres Gerningers Frugt skal de nyde; **11** ve den
gudløse, ham gaar det ilde; han faar, som hans Hænder
har gjort. **12** Mit Folk har en Dreng ved Styret, og over
det hersker Kvinder. Dine Ledere, mit Folk, leder vild, gør
Vejen, du vandrer, vildsom. **13** Til Rettergang er HERREN
traadt frem, han staar og vil dømme sit Folk. **14** HERREN
møder til Doms med de Ældste i sit Folk og dets Fyrster:
»Det er jer, som gnaved Vingaarden af, I har Rov fra den
arme til Huse. **15** Hvor kan I træde paa mit Folk og male
de arme sønder?« saa lyder det fra Herren, Hærskarers
HERRE. **16** HERREN siger: Eftersom Zions Døtre bryster
sig og gaar med knejsende Nakke og kælne Blikke, gaar
med trippende Gang og med raslende Ankelkæder — **17**
gør Herren Issen skaldet paa Zions Døtre og blotter deres
Tindingers Lokker. **18** Paa hin Dag afriver Herren al deres
Pynt: Ankelringe, Pandebaand, Halvmaaner, **19** Perler,
Armbaand, Flor, **20** Hovedsmykker, Ankelkæder, Bælter,
Lugtedaaser, Trylleringe, **21** Fingerringe, Næseringe,
22 Festklæder, Underdragter, Sjaler, Tasker, **23** Spejle,
Lin, Hovedbaand og Slør. **24** For Vellugt kommer der
Stank, i Stedet for Bælte Reb, for Fletninger skaldet
Isse, for Stadsklæder Sæk om Hofte, for Skønhedsmærke
Brændemærke. **25** Dine Mænd skal falde for Sværd, dit

unge Mandskab i Strid. **26** Hendes Porte skal sukke og klage og hun sidde ensom paa Jorden.

4 Syv Kvinder skal paa hin Dag gribe fat i een Mand og sige: »Vi vil æde vort eget Brød og holde os selv med Klæder, blot vi maa bære dit Navn. Tag Vanæren fra os!« **2** Paa hin Dag Bliver HERRENS Spire til Fryd og Ære og Landets Frugt til Stolthed og Smykke for de undslupne i Israel. **3** Den, som er levnet i Zion og blevet tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig, enhver, der er indskrevet til Livet i Jerusalem, **4** naar Herren faar aftvættet Zions Døtres Smuds og bortskyllet Jerusalems Blodskyld fra dets Midte med Doms og Udrensnings Aand. **5** Da skaber Herren over hvert et Sted paa Zions Bjerg og over dets Festforsamlinger en Sky om Dagen og Røg med luende Ildskær om Natten; thi over alt, hvad herligt er, skal der være et Dække **6** og Ly til Skygge mod Hede og til Skærm og Skjul mod Skybrud og Regn.

5 Jeg vil synge en Sang om min Ven, en Kærlighedssang om hans Vingaard: Min Ven, han havde en Vingaard paa en frugtbar Høj. **2** Han grov den, rensed den for Sten og plantede ædle Ranker; han bygged et Vagttaarn deri og huggede ogsaa en Perse. Men den bar vilde Druer, skønt han ventede Høst af ædle. **3** Og nu, Jerusalems Borgere, Judas Mænd, skift Ret mellem mig og min Vingaard! **4** Hvad mer var at gøre ved Vingaarden, hvad lod jeg ugjort? Hvi bar den vilde Druer, skønt jeg ventede Høst af ædle? **5** Saa vil jeg da lade jer vide, hvad jeg vil gøre ved min Vingaard: Nedrive dens Hegn, saa den ædes op, nedbryde dens Mur, saa den trampes ned! **6** Jeg

lægger den øde; den skal ikke beskæres og ikke graves, men gro sammen i Torn og Tidsel; og Skyerne giver jeg Paabud om ikke at sende den Regn. **7** Thi Hærskarers HERRES Vingaard er Israels Hus, og Judas Mænd er hans Yndlingsplantning. Han vented paa Retfærd — se, der kom Letfærd, han vented paa Lov — se, Skrig over Rov! **8** Ve dem, der føjer Hus til Hus, dem, der lægger Mark til Mark, saa der ikke er Plads tilbage, men kun I har Landet i Eje. **9** Det lyder i mine Ører fra Hærskarers HERRE: »For vist skal de mange Huse blive øde, de store og smukke skal ingen bebo; **10** thi paa ti Tønder Vinland skal høstes en Bat, af en Homers Udsæd skal høstes en Efa.« **11** Ve dem, der aarle jager efter Drik og ud paa Natten blusser af Vin! **12** Med Citre og Harper holder de Gilde, med Haandpauker, Fløjter og Vin, men ser ikke HERRENS Gerning, har ej Syn for hans Hænders Værk. **13** Derfor skal mit Folk føres bort, før det ved det, dets Adel blive Hungerens Bytte, dets Hob vansmægte af Tørst. **14** Derfor vokser Dødsrigets Gridskhed, det spiler sit Gab uden Grænse; dets Stormænd styrter derned, dets larmende, lystige Slæng. **(Sheol h7585)** **15** Mennesket bøjes, og Manden ydmyges, de stolte slaar Øjnene ned; **16** men Hærskarers HERRE ophøjes ved Dommen, den hellige Gud bliver helliget ved Retfærd. **17** Og der gaar Faar paa Græs, Geder afgnaver omkomnes Tomter. **18** Ve dem, der trækker Straffen hid med Brødens Skagler og Syndebod hid som med Vognreb, **19** som siger: »Lad ham skynde sig, haste med sit Værk, saa vi faar det at se; lad Israels Helliges Raad dog komme snart, at vi kan kende det!«

20 Ve dem, der kalder ondt for godt og godt for ondt,
gør Mørke til Lys og Lys til Mørke, gør beskt til sødt og
sødt til beskt! **21** Ve dem, der tykkes sig vise og er kloge i
egne Tanker! **22** Ve dem, der er Helte til at drikke Vin
og vældige til at blande stærke Drikke, **23** som for Gave
giver den skyldige Ret og røver den skyldfri Retten, han
har. **24** Derfor, som Ildens Tunge æder Straa og Hø synker
sammen i Luen, saa skal deres Rod blive raadden, deres
Blomst henvejres som Støv; thi om Hærskarers HERRES
Lov lod de haant og ringeagted Israels Helliges Ord. **25**
Saa blusser da HERRENS Vrede mod hans Folk, og han
udrækker Haanden imod det og slaar det, saa Bjergene
skælver og Ligene ligger som Skarn paa Gaden. Men trods
alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Haand er fremdeles
rakt ud. **26** For et Folk i det fjerne løfter han Banner
og fløjter det hid fra Jordens Ende; og se, det kommer
hastigt og let. **27** Ingen iblandt dem er træt eller snubler,
ingen blunder, og ingen sover; Bæltet om Lænden løsnes
ikke, Skoens Rem springer ikke op; **28** hvæssede er dets
Pile, alle dets Buer spændte; som Flint er Hestenes Hove,
dets Vognhjul som Hvirvelvind. **29** Det har et Brøl som
en Løve, brøler som unge Løver, brummende griber det
Byttet, bjærger det, ingen kan fri det. **30** Men paa hin
Dag skal der bryde en Brummen løs imod det, som naar
Havet brummer; og skuer det ud over Jorden, se, da er
der Trængselsmørke, Lyset slukkes af tykke Skyer.

6 I Kong Uzzijas Dødsaar saa jeg Herren sidde paa en
saare høj Trone, og hans Slæb fyldte Helligdommen. **2**
Serafer stod hos ham, hver med seks Vinger; med de to

skjulte de Ansigtet, med de to Fødderne, og med de to fløj de; **3** og de raabte til hverandre: »Hellig, hellig, hellig er Hærskarers HERRE, al Jorden er fuld af hans Herlighed!« **4** Og Dørstolpernes Hængsler rystede ved Raabet, medens Templet fyldtes af Røg. **5** Da sagde jeg: »Ve mig, det er ude med mig, thi jeg er en Mand med urene Læber, og jeg bor i et Folk med urene Læber, og nu har mine Øjne set Kongen, Hærskarers HERRE!« **6** Men en af Seraferne fløj hen til mig; og han havde i Haanden et glødende Kul, som han med en Tang havde taget fra Alteret; **7** det lod han røre min Mund og sagde: »Se, det har rørt dine Læber; din Skyld er borte, din Synd er sonet!« **8** Saa hørte jeg Herren sige: »Hvem skal jeg sende, hvem vil gaa Bud for os?« Og jeg sagde: »Her er jeg, send mig!« **9** Da sagde han: »Gaa hen og sig til dette Folk: Hør kun, dog skal I intet fatte, se kun, dog skal I intet indse! **10** Gør Hjertet sløvt paa dette Folk, gør dets Ører tunge, dets Øjne blinde, saa det ikke kan se med Øjnene, ej heller høre med Ørene, ej heller fatte med Hjertet og omvende sig og læges.« **11** Jeg spurgte: »Hvor længe, Herre?« Og han svarede: »Til Byerne er øde, uden Beboere, og Husene uden et Menneske, og Agerjorden ligger som Ørk!« **12** Og HERREN vil fjerne Menneskene, og Tomhed skal brede sig i Landet; **13** og er der endnu en Tiendedel deri, skal ogsaa den udryddes som en Terebinte eller Eg, af hvilken en Stub bliver tilbage, naar den fældes. Dens Stub er hellig Sæd.

7 Og det skete i de Dage da Akaz, Jotams Søn, Uzzijas Sønnesøn, var Konge i Juda, at Kong Rezin af Syrien og Remaljas Søn, Kong Peka af Israel, drog op for at angribe

Jerusalem, hvad de dog ikke var stærke nok til. **2** Da det meldtes Davids Hus, at Syrerne havde lejret sig i Efraim, skjalv hans og hans Folks Hjerte, som Skovens Træer skælver for Vinden. **3** Saa sagde HERREN til Esajas: »Med din Søn Sjearjasjub skal du gaa Akaz i Møde ved Enden af Øvredammens Vandledning ved Vejen til Blegepladsen **4** og sige til ham: Tag dig i Vare og hold dig i Ro! Frygt ikke og lad ikke dit Hjerte ængste sig for disse to rygende Brandstumper, for Rezins og Syriens og Remaljas Søns fnysende Vrede! **5** Fordi Syrien, Efraim og Remaljas Søn har lagt onde Raad op imod dig og siger: **6** Lad os drage op mod Juda og indjage det Skræk, lad os tilrive os det og gøre Tabeals Søn til Konge der! **7** derfor, saa siger den Herre HERREN: Det skal ikke lykkes; det skal ikke ske! **8** Thi Syriens Hoved er Damaskus, og Damaskus's Hoved er Rezin, og om fem og tresindstyve Aar er Efraim knust og ikke længer et Folk. **9** Og Efraims Hoved er Samaria, og Samarias Hoved er Remaljas Søn. Er I ikke troende, bliver I ikke boende.« **10** Fremdeles sagde HERREN til Akaz: **11** »Kræv dig et Tegn af HERREN din Gud nede i Dødsriget eller oppe i Himmelen!« **(Sheol h7585)** **12** Men Akaz svarede: »Jeg kræver intet, jeg frister ikke HERREN.« **13** Da sagde Esajas: »Hør nu, Davids Hus! Er det eder ikke nok at trætte Mennesker, siden I ogsaa trætter min Gud? **14** Derfor vil Herren selv give eder et Tegn: Se, Jomfruen bliver frugtsommelig og føder en Søn, og hun kalder ham Immanuel. **15** Surmælk og Vildhonning skal være hans Føde, ved den Tid han ved at vrage det onde og vælge det gode; **16** thi før Drengen ved

at vrage det onde og vælge det gode, skal Landet, for
hvis to Konger du gruer, være folketomt. **17** Over dig,
dit Folk og din Faders Hus vil Herren bringe Dage, hvis
Lige ikke har været, siden Efraim rev sig løs fra Juda:
Assyrerkongen!« **18** Paa hin Dag skal HERREN fløjte ad
Fluerne ved Udløbet af Ægyptens Strømme og ad Bierne i
Assyrien; **19** og de skal komme og alle til Hobe kaste sig
over Dalkløfter og Klipperevner, over hvert Tjørnekrat
og hvert Vandingssted. **20** Paa hin Dag afrager Herren
med en hinsides Floden lejet Ragekniv, Assyrerkongen,
baade Hovedhaaret og Kroppens Haar; ja, selv Skægget
skraber den af. **21** Paa hin Dag kan en Mand holde sig en
ung Ko og et Par Faar; **22** og paa Grund af den megen
Mælk, de giver, skal han spise Surmælk; thi Surmælk og
Vildhonning skal enhver, der er tilbage i Landet, spise. **23**
Paa hin Dag skal det ske, at hvert et Sted, hvor der nu er
tusind Vinstokke, tusind Sekel Sølv værd, skal blive til
Torn og Tidsel; **24** med Pil og Bue kommer man der, thi
hele Landet skal blive til Torn og Tidsel; **25** og alle de
Bjerge, der nu dyrkes med Hakke, skal man holde sig fra
af Frygt for Torn og Tidsel. Det bliver Overdrev for Okser
og trædes ned af Faar.

8 Og HERREN sagde til mig: »Tag dig en stor Tavle og
skriv derpaa med Menneskeskrift: Hurtigt-Bytte, Hastigt-
Rov! **2** Og tag mig paalidelige Vidner, Præsten Urija
og Zekarja, Jeberekjahus Søn!« **3** Og jeg nærmede mig
Profetinden, og hun blev frugtsommelig og fødte en Søn.
Saa sagde HERREN til mig: »Kald ham Hurtigt-Bytte,
Hastigt-Rov! **4** Thi før Drengen kan sige Fader og Moder,

skal Rigdommene fra Damaskus og Byttet fra Samaria bringes til Assyrerkongen!« **5** Fremdeles sagde HERREN til mig: **6** Eftersom dette Folk lader haant om Siloas sagte rindende Vande i Angst for Rezin og Remaljas Søn, **7** se, saa lader Herren Flodens Vande, de vældige, store, oversvømme dem, Assyrerkongen og al hans Herlighed; over alle sine Bredder skal den gaa, trænge ud over alle sine Diger, **8** styrte ind i Juda, skylle over, vælte frem og naa til Halsen; og dens udbredte Vinger skal fylde dit Land, saa vidt det naar — Immanuel! **9** I Folkeslag, mærk jer det med Rædsel, lyt til, alle fjerne Lande: Rust jer, I skal ræddes, rust jer, I skal ræddes. **10** Læg Raad op, det skal dog briste, gør Aftale, det slaar dog fejl, thi — Immanuel! **11** Thi saa sagde HERREN til mig, da hans Haand greb mig med Vælde, og han advarede mig mod at vandre paa dette Folks Vej: **12** Kald ikke alt Sammensværgelse, hvad dette Folk kalder Sammensværgelse, frygt ikke, hvad det frygter, og ræddes ikke! **13** Hærskarers HERRE, ham skal I holde hellig, han skal være eders Frygt, han skal være eders Rædsel. **14** Han bliver en Helligdom, en Anstødssten og en Klippe til Fald for begge Israels Huse og en Snare og et Fangegarn for Jerusalems Indbyggere, **15** og mange iblandt dem skal snuble, falde og kvæstes, fanges og hildes. **16** Bind Vidnesbyrdet til og sæt Segl for Læren i mine Disciples Sind! **17** Jeg bier paa HERREN, han, som dølger sit Aasyn for Jakobs Hus, til ham staar mit Haab: **18** Se, jeg og de Børn, HERREN gav mig, er Varsler og Tegn i Israel fra Hærskarers HERRE, som bor paa Zions Bjerg. **19** Og siger de til eder: »Søg Genfærdene

og Aanderne, som hvisker og mumler!« — skal et Folk ikke søge sin Gud, skal man søge de døde for de levende? **20** Nej! Til Læren og Vidnesbyrdet! Saaledes skal visselig de komme til at tale, som nu er uden Morgenrøde. **21** Han skal vanke om i Landet, trykket og hungrig. Og naar han hungrer, skal han blive rasende og bande sin Konge og sin Gud. Vender han sig til det høje, **22** eller skuer han ud over Jorden, se, da er der Trængsel og Mørke, knugende Mulm; i Bælgmørke er han stødt ud.

9 Men engang skal der ikke længer være Mørke i det Land, hvor der nu er Trængsel; i Fortiden bragte han Skændsel over Zebulons og Naftalis Land, Men i Fremtiden bringer han Ære over Vejen langs Søen, Landet hinsides Jordan, Hedningernes Kreds. **2** Det Folk, som vandrer i Mørke, skal skue saa stort et Lys; Lys straaler frem over dem, som bor i Mulmets Land. **3** Du gør Fryden mangfoldig, Glæden stor, de glædes for dit Aasyn, som man glædes i Høst, ret som man jubler, naar Bytte deles. **4** Thi dets tunge Aag og Stokken til dets Ryg, dets Drivers Kæp, har du brudt som paa Midjans Dag; **5** ja, hver en Støvle, der tramper i Striden, og Kappen, der søles i Blod, skal brændes og ende som Luernes Rov. **6** Thi et Barn er født os, en Søn er os givet, paa hans Skulder skal Herredømmet hvile; og hans Navn skal være: Underfuld-Raadgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste. **7** Stort bliver Herredømmet, endeløs Freden over Davids Trone og over hans Rige, at det maa grundes og fæstnes ved Ret og Retfærd fra nu og til evig Tid. Hærskarers HERRES Nidkærhed gør det. **8** Et Ord sender Herren mod

Jakob, i Israel slaar det ned; **9** alt Folket faar det at kende,
Efraim og Samarias Borgere. Thi de siger i Hovmod og
Hjertets Stolthed: **10** »Teglsten faldt, vi bygger med
Kvader, Morbærtræer blev fældet, vi faar Cedre i Stedet!«
11 Da rejser HERREN dets Uvenner mod det og ægger dets
Fjender op, **12** Syrerne forfra, Filisterne bagfra, de æder
Israel med opspilet Gab. Men trods alt har hans Vrede
ej lagt sig, hans Haand er fremdeles rakt ud. **13** Men
til ham, der slaar det, vender Folket ej om, de søger ej
Hærskarers HERRE. **14** Da hugger HERREN Hoved og Hale
af Israel, Palme og Siv paa en eneste Dag. **15** Den ældste
og agtede er Hoved, Løgnprofeten er Hale. **16** De ledende i
dette Folk leder vild, og de, der ledes, opsluges. **17** Derfor
glædes ej Herren ved dets unge Mænd, har ej Medynk
med dets faderløse og Enker. Thi alle er Niddinger og
Ugerningsmænd, og hver en Mund taler Daarskab. Men
trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Haand er
fremdeles rakt ud. **18** Thi Gudløshed brænder som Ild,
fortærer Torn og Tidsel, sætter Ild paa det tætte Krat, saa
det hvirvler op i Røg. **19** Ved Hærskarers HERRES Vrede
staar Landet i Brand, og Folket bliver som Føde for Ilden;
de skaaner ikke hverandre. **20** Man snapper til højre og
hungrer, æder om sig til venstre og mættes dog ej. Hver
æder sin Næstes Kød, **21** Manasse Efraim, Efraim Manasse,
og de overfalder Juda sammen. Men trods alt har hans
Vrede ej lagt sig, hans Haand er fremdeles rakt ud.

10 Ve dem, der giver Ulykkeslove og ivrigt fører Uret
til Bogs **2** for at trænge de ringe fra Retten og røve de
armes Ret i mit Folk, at Enker kan blive deres Bytte

og faderløse kan plyndres. **3** Hvad gør I paa Straffens Dag, naar Undergang kommer fra det fjerne? Til hvem vil I ty om Hjælp, hvor gemmer I da eders Rigdom? **4** Enten maa I knæle blandt Fanger, eller ogsaa falde paa Valen! Men trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Haand er fremdeles rakt ud. **5** Ve Assur, min Harmes Kæp, min Vrede er Stokken i hans Haand. **6** Jeg sender ham mod et vanhelligt Folk, opbyder ham mod min Vredes Folk til at gøre Bytte og røve og trampe det ned som Skarn paa Gaden. **7** Men han, han mener det ej saa, hans Hjerte tænker ej saa. Nej, at ødelægge, det er hans Attraa, at udrydde Folk, ikke faa. **8** Thi han siger: »Er ej mine Høvedsmænd Konger til Hobe? **9** Gik det ej Kalno som Karkemisj, mon ikke Hamat som Arpad, Samaria som Damaskus? **10** Som min Haand fandt hen til Afgudernes Riger, der dog havde flere Gudebilleder end Jerusalem og Samaria — **11** mon jeg da ikke skal handle med Jerusalem og dets Gudebilleder, som jeg handlede med Samaria og dets Afguder?« **12** Men naar Herren fuldbyrder alt sit Værk paa Zions Bjerg og i Jerusalem, vil jeg hjemsøge Assyrerkongens Hjertes Hovmodsfrugt og hans Øjnes trodsige Pral, **13** fordi han siger: »Med min stærke Haand greb jeg ind, med min Visdom, thi jeg er klog. Jeg flyttede Folkeslags Grænser og rev deres Skatte til mig, stødte Folk fra Tronen i Almagt; **14** min Haand fandt til Folkenes Rigdom som hen til en Fuglerede; som man sanker forladte Æg, har jeg sanket den vide Jord, og ingen rørte en Vinge, aabnede Næbbet og peb.« **15** Mon Øksen bryster sig mod den, som hugger, gør Saven

sig til mod den, som saver? Som om Kæppen kan svinge den, der løfter den, Stokken løfte, hvad ikke er Træ! **16** Derfor sender Herren, Hærskarers HERRE, Svindsot i hans Fedme, og under hans Herlighed luer en Lue som luende Ild; **17** Israels Lys bliver til Ild og dets Hellige til en Flamme, og den brænder og fortærer hans Tidsel og Torn paa een Dag; **18** hans Skovs og Frugthaves Herlighed skal den rydde Rub og Stub, og han bliver som en syg, der hentæres. **19** De Træer, som levnes i hans Skov, bliver det let at tælle; et Barn kan skrive dem op. **20** Paa hin Dag skal Israels Rest og det, som undslipper af Jakobs Hus, ikke mere støtte sig til den, der slaar det, men til HERREN, Israels Hellige, i Sandhed. **21** En Rest skal omvende sig, Jakobs Rest, til den vældige Gud. **22** Thi var end dit Folk som Sandet ved Havet, Israel, kun en Rest deraf skal omvende sig. Ødelæggelse er fastslaaet, og med Retfærdighed vælter den frem; **23** thi Ødelæggelse og fastslaaet Raad fuldbyrder Herren, Hærskarers HERRE, over al Jorden. **24** Derfor, saa siger Herren, Hærskarers HERRE: Frygt ikke, mit Folk, som bor i Zion, for Assyrien, naar det slaar dig med Kæppen og løfter sin Stok imod dig som fordum Ægypten! **25** Thi end om en føje Stund er Vreden ovre, og min Harme vender sig til deres Fordærv. **26** Saa svinger Hærskarers HERRE Svøben imod det, som da Midjan blev slaaet ved Orebs Klippe; hans Stok er udrakt imod Havet, og han løfter den som fordum mod Ægypten. **27** Paa hin Dag tager han Byrden af din Skulder og Aaget af din Nakke, ja, Aaget brister for Fedme. **28** Han rykker mod Ajjat, drager uden om Migron, i Mikmas

lader han Trosset blive; **29** de gaar over Passet: »I Geba holder vi Natterast!« Rama ryster, Sauls Gibea flyr. **30** Skrig højt, Gallims Datter! Lyt til, Lajsja! Stem i, Anatot! **31** Madmena flyr, Gebims Folk bjærger deres Gods. **32** Endnu i Dag staar han i Nob; han svinger Haanden mod Zions Datters Bjerg, Jerusalems Høj — **33** Se, Herren, Hærskarers HERRE, afhugger hans Grene med Gru; de knejsende Stammer fældes, de stolte Træer maa segne. **34** Med Jernet gør han lyst i Skovens Tykning, og Libanon falder for den Herlige.

11 Men der skyder en Kvist af Isajs Stub, et Skud gror frem af hans Rod; **2** og HERRENS Aand skal hvile over ham, Visdoms og Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, HERRENS Kundskabs og Frygts Aand. **3** Hans Hu staar til HERRENS Frygt; han dømmer ej efter, hvad Øjnene ser, skønner ej efter, hvad Ørene hører. **4** Han dømmer de ringe med Retfærd, fælder redelig Dom over Landets arme. Voldsmanden slaar han med Mundens Ris, gudløse dræber han med Læbernes Aande. **5** Og Retfærd er Bæltet, han har om sin Lænd, Trofasthed Hofternes Bælte. **6** Og Ulven skal gaa hos Lammet, Panteren hvile hos Kiddet, Kalven og Ungløven græsse sammen, dem driver en lille Dreng. **7** Kvien og Bjørnen bliver Venner, deres Unger ligger Side om Side, og Løven æder Straa som Oksen; **8** den spæde skal lege ved Øglens Hul, den afvante række sin Haand til Giftslangens Rede. **9** Der gøres ej ondt og voldes ej Men i hele mit hellige Bjergland; thi Landet er fuldt af HERRENS Kundskab, som Vandene dækker Havets Bund. **10** Paa hin Dag skal Hedningerne søge til

Isajs Rodskud, der staar som et Banner for Folkeslagene,
og hans Bolig skal være herlig. **11** Paa hin Dag skal
Herren atter udrække sin Haand for at vinde, hvad der
er til Rest af hans Folk, fra Assur og fra Ægypten, fra
Patros, Ætiopien og Elam, fra Sinear, Hamat og Havets
Strande. **12** For Folkene rejser han Banner, samler Israels
bortdrevne Mænd, sanker Judas spredte Kvinder fra
Verdens fire Hjørner. **13** Efraims Skinsyge viger, og Judas
Avind svinder; Efraim er ikke skinsygt paa Juda, og Juda
bærer ej Avind mod Efraim. **14** I Vest slaar de ned paa
Filisternes Skulder, sammen plyndrer de Østens Sønner,
mod Edom og Moab rækker de Haanden, Ammons Sønner
lyder dem. **15** HERREN udtørrer Ægypterhavets Vig og
svinger Haanden mod Floden i sin Aands Vælde; han
kløver den i syv Bække, saa man kan gaa over med Sko; **16**
der bliver en banet Vej for dem af hans Folk, som levnes
fra Assyrien, saaledes som der var for Israel, da det drog
op fra Ægypten.

12 Paa hin Dag skal du sige: Jeg takker dig, HERRE, thi du
vrededes paa mig; men din Vrede svandt, og du trøstede
mig. **2** Se, Gud er min Frelse, jeg er trøstig og uden Frygt;
thi HERREN er min Styrke og min Lovsang, og han blev
mig til Frelse. **3** I skal øse Vand med Glæde af Frelsens
Kilder **4** og sige paa hin Dag: Tak HERREN, paakald hans
Navn, gør hans Gerninger kendt blandt Folkene, kundgør,
at hans Navn er højt! **5** Lovsyng HERREN, thi stort har
han øvet, lad det blive kendt paa den vide Jord! **6** Bryd
ud i Fryderaab, Zions Beboere, thi stor i eders Midte er
Israels Hellige!

13 Et Udsagn om Babel, som Esajas, Amoz's Søn skuede:
2 Rejs Banner paa et nøgent Bjerg, raab ogsaa til dem,
vink, saa de drager igennem Fyrsternes Porte! **3** Jeg har
opbudt min viede Hær til at tjene min Vrede og kaldt
mine Helte hid, de jublende, stolte. **4** Hør i Bjergene Larm
som af talrigt Krigsfolk, hør, hvor det buldrer af Riger,
af samlede Folk! Hærskarers HERRE er ved at mønstre
sin Krigshær. **5** De kommer fra fjerne Egne, fra Himlens
Grænse, HERREN og hans Vredes Værktøj for at hærge al
Jorden. **6** Jamrer, thi HERRENS Dag er nær, den kommer
som Vold fra den Vældige. **7** Derfor slappes hver Haand,
hvert Menneskehjerte smelter, **8** de ræddes, gribes af Veer
og Smerter, vaander sig som fødende Kvinde; de stirrer i
Angst paa hverandre med blussende røde Kinder. **9** Se,
HERRENS Dag kommer, grum, med Harme og brændende
Vrede; Jorden gør den til Ørk og rydder dens Synder
bort. **10** Thi Himlens Stjerner og Billeder udstraaler ej
deres Lys, mørk rinder Solen op, og Maanen skinner ikke.
11 Jeg hjemsøger Jorden for dens Ondskab, de gudløse
for deres Brøde, gør Ende paa frækkes Overmod, bøjer
Voldsmænds Hovmod. **12** En Mand gør jeg sjældnere end
Guld og et Menneske end Ofirs Guld. **13** Derfor bæver
Himlen, og Jorden flytter sig skælvende ved Hærskarers
HERRES Harme paa hans brændende Vredes Dag. **14** Og
som en skræmt Gazel, som Faar, der ej holdes i Flok, skal
hver søge hjem til sit Folk, og hver skal fly til sit Land.
15 Enhver, der indhentes, spiddes, enhver, der gribes,
falder for Sværdet; **16** deres spæde knuses for deres Øjne,
Husene plyndres, Kvinderne skændes. **17** Se, imod dem

rejser jeg Mederne, som agter Sølv for intet og ej regner Guld for noget. **18** Deres Buer fælder de unge, Livsfrugt skaaner de ej, med Børn har deres Øjne ej Medynk. **19** Det gaar med Babel, Rigernes Krone, Kaldæernes stolte Pryd, som dengang Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra. **20** Det skal aldrig i Evighed bebos, ej bebygges fra Slægt til Slægt; der telter Araberen ikke, der lejrer Hyrder sig ej; **21** men Vildkatte lejrer sig der, og Husene fyldes med Ugler; der holder Strudsene til, og Bukketroldene springer; **22** Sjakaler tuder i Borgene, Hyæner i de yppige Slotte. Dets Time stunder nu til, dets Dage bliver ej mange.

14 Thi HERREN forbarmer sig over Jakob og udvælger atter Israel. Han lader dem fæste Bo i deres eget Land, og fremmede skal slutte sig til dem og føjes til Jakobs Hus. **2** Folkeslag skal tage dem og bringe dem hjem igen; og Israels Hus skal i HERRENS Land tage Folkeslagene i Eje som Trælle og Trælkvinder; de skal gøre dem til Fanger, hvis Fanger de var, og herske over deres Bødler. **3** Paa den Dag HERREN giver dig Hvile for din Møje og Uro og for den haarde Trældom, der lagdes paa dig, **4** skal du istemme denne Spottevise om Babels Konge: Hvor er dog Bødlen stille, Tvangshuset tyst! **5** HERREN har brudt de gudløses Stok, Herskernes Kæp, **6** som slog i Vrede Folkeslag, Slag i Slag, og tvang i Harme Folk med skaanselsløs Tvang. **7** Al Jorden har Fred og Ro, bryder ud i Jubel; **8** selv Cypresserne glæder sig over dig, Libanons Cedre: »Siden dit Fald kommer ingen op for at fælde os!« **9** Dødsriget nedentil stormer dig heftigt i Møde, vækker for din Skyld Dødninger, al Jordens store, jager alle

Folkenes Konger op fra Tronen; **(Sheol h7585)** **10** de tager alle til Orde og siger til dig: »Ogsaa du blev kraftløs som vi, du blev vor Lige!« **11** Til Dødsriget sendtes din Højhed, dine Harpers Brus, dit Leje er redt med Raaddenskab, dit Tæppe er Orme. **(Sheol h7585)** **12** Nej, at du faldt fra Himlen, du straalende Morgenstjerne, fældet og kastet til Jorden, du Folkebetvinger! **13** Du, som sagde i Hjertet: »Jeg stormer Himlen, rejser min Trone deroppe over Guds Stjerner, tager Sæde paa Stævnets Bjerg i yderste Nord, **14** stiger op over Skyernes Højder, den Højeste lig« — **15** ja, ned i Dødsriget styrtes du, nederst i Hulen! **(Sheol h7585)** **16** Ser man dig, stirrer man paa dig med undrende Blikke: »Er det ham, som fik Jorden til at bæve, Riger til at skælve, **17** ham, som gjorde Verden til Ørk og jævnede Byer, ikke gav Fangerne fri til at drage mod Hjemmet?« **18** Folkenes Konger hviler med Ære hver i sit Hus, **19** men du er slængt hen uden Grav som et usseligt Foster, dækket af faldne, slagne med Sværd og kastet i Stenbruddets Hul som et nedtraadt Aadsel. **20** I Graven samles du ikke med dine Fædre, fordi du ødte dit Land og dræbte dit Folk. Ugerningsmændenes Afkom skal aldrig nævnes. **21** Bered hans Sønner et Blodbad for Faderens Brøde! De skal ikke staa op og indtage Jorden og fylde Verden med Stæder. **22** Jeg staar op imod dem, lyder det fra Hærskarers HERRE, og udrydder af Babel Navn og Rest, Skud og Spire, lyder det fra HERREN; **23** jeg gør det til Rørdrummers Eje og til side Sumpe; jeg fejer det bort med Undergangens Kost, lyder det fra Hærskarers HERRE. **24** Hærskarers HERRE har svoret saaledes: Visselig, som jeg har tænkt det, saa

skal det ske, og som jeg satte mig for, saa staar det fast:
25 Jeg knuser Assur i mit Land, nedtramper ham paa mine
Bjerge, hans Aag skal vige fra dem, hans Byrde skal vige
fra dets Skuldre. **26** Det er, hvad jeg satte mig for imod al
Jorden, det er den Haand, som er udrakt mod alle Folk.
27 Thi Hærskarers HERRES Raad, hvo kuldkaster det?
Hans udrakte Haand, hvo tvinger vel den tilbage? **28** I
Kong Akaz's Dødsaar kom dette Udsagn: **29** Glæd dig ej,
hele Filisterland, at Kæppen, der slog dig, er brudt! Thi af
Slangerod kommer en Øgle, dens Frugt er en flyvende
Drage. **30** Paa min Vang skal de ringe græsse, de fattige
lejre sig trygt; men jeg dræber dit Afkom ved Sult; hvad
der levnes, slaar jeg ihjel. **31** Hyl, Port, skrig, By, Angst
gribe dig, hele Filisterland! Thi nordenfra kommer Røg, i
Fjendeskaren nøler ingen. **32** Og hvad skal der svares
Folkets Sendebud? At HERREN har grundfæstet Zion, og
de arme i hans Folk søger Tilflugt der.

15 Et Udsagn om Moab. Ak, Ar lægges øde ved Nat,
det er ude med Moab, Kir lægges øde ved Nat, det er
ude med Moab. **2** Dibons Datter gaar op paa Høje for at
græde, oppe paa Nebo og Medeba jamrer Moab; hvert
et Hoved er skaldet, alt Skæg skaaret af, **3** paa Gader
og oppe paa Tage bærer de Sæk, paa Torvene jamrer
de alle, opløst i Graad. **4** Hesjbon og El'ale skriger, det
høres til Jahaz. Derfor skælver Moabs Lænder, dets Sjæl
er i Vaande. **5** Hjertet skriger i Moab, man flygter til
Zoar, til Eglat-Sjelisjija. Ak, grædende stiger de op ad
Luhits Skraaning, undervejs til Horonajim opløfter de
Jammerskrig; **6** Nimrims Vande bliver Ødemarker, thi

Græsset visner, Grønsværet svinder, Grønt er der ikke. **7** Derfor slæber de Godset, de vandt, deres hengemte Ting over Vidjebækken. **8** Ak, Nødraabet omspænder Moabs Land, dets Jamren naar til Eglajim og Be'er-Elim; **9** thi Dimons Vand er fuldt af Blod. Men jeg sender endnu mer over Dimon: en Løve over Moabs undslupne, Landets Rest.

16 Landets Herrer sender en Gave fra Sela gennem Ørkenen til Zions Datters Bjerg. **2** Og ret som flagrende Fugle, som en opskræmt Rede er Moabs Døtre ved Arnons Vadesteder. **3** »Kom med et Raad, gør Ende derpaa, lad din Skygge blive som Natten ved højlys Dag, skjul de bortdrevne, røb ej de flyende! **4** Giv Moabs bortdrevne Tilhold hos dig, vær dem et Skjul for den, som hærger! Er først Voldsmanden borte, Ødelæggelsen omme, Undertrykkeren ude af Landet, **5** skal en Trone rejses med Mildhed, og paa den skal sidde en Dommer med Trofasthed i Davids Telt, ivrig for Ret og øvet i Retfærd.« **6** »Vi har hørt om Moabs Hovmod, det saare store, dets Overmod, Hovmod og Frækhed, dets tomme Snak.« **7** Derfor jamrer Moab over Moab, alle jamrer; Kir-Haresets Rosinkager sukker de sønderknust over. **8** Thi visne er Hesjbons Marker, Sibmas Vinstok, hvis Druer slog Folkenes Herrer til Jorden; den naaede Ja'zer, famled gennem Ørkenen, dens Ranker bredte sig, overskred Havet. **9** Derfor græder jeg Ja'zers Graad over Sibmas Vinstok, væder med min Taare Hesjbon, og El'ale; thi et Vinperserraab slog ned paa din Frugt og din Høst, **10** fra Frugthaver svandt baade Glæde og Jubel; i Vingaarde

jubles der ikke, der lyder ej Raab, i Karrene trampes ej Vin, Vinperserraabet er tystnet. **11** Derfor bæver mit Indre som Citren for Moab, mit Hjerte for Kir-Heres. **12** Og naar Moab viser sig paa Offerhøjen, naar det gør sig Møje og kommer til sin Helligdom for at bede, udretter det intet. **13** Det er Ordet, HERREN fordum talede til Moab. **14** Men nu siger HERREN: Om tre Aar, som Daglejeren regner Aaret, skal Moabs Herlighed vanæres med al den store larmende Hob. Resten bliver lille, ringe og afmægtig.

17 Et Udsagn om Damaskus. Se, Damaskus gaar ud af Byernes Tal og bliver til Sten og Grus; **2** dets Stæder forlades for evigt og bliver Hjordes Eje; de lejrer sig uden at skræmmes. **3** Det er ude med Efraims Værn, Damaskus's Kongedømme, Arams Rest; det gaar dem som Israels Sønners Herlighed, lyder det fra Hærskarers HERRE. **4** Og det skal ske paa hin Dag: Ringe bliver Jakobs Herlighed, Huldet paa hans Krop svinder hen; **5** det skal gaa, som naar Høstkarlen griber om Korn og hans Arm skærer Aksene af, det skal gaa, som naar Aksene samles i Refaims Dal. **6** En Efterslæt levnes deraf, som naar Olietræets Frugt slaas ned, to tre Bær øverst i Kronen, fire fem paa Frugttræets Grene, saa lyder det fra HERREN, Israels Gud. **7** Paa hin Dag skal Menneskene se hen til deres Skaber, og deres Øjne skal skue hen til Israels Hellige; **8** og de skal ikke se hen til Altrene, deres Hænders Værk, eller skue hen til, hvad deres Fingre har lavet, hverken til Asjerastøtterne eller Solstøtterne. **9** Paa hin Dag ligger dine Byer forladt som de Tomter, Hivviter og Amoriter forlod for Israels Børn; og Landet

skal blive en Ørk. **10** Thi du glemte din Frelses Gud, slog din Tilflugtsklippe af Tanke. Derfor planter du yndige Plantninger og sætter fremmede Skud; **11** hver Dag faar du din Plantning i Vækst, hver Morgen dit Skud i Blomst — indtil Høsten paa Sotens, den ulægelige Smertes Dag. **12** Hør Bulder af mange Folkeslag! De buldrer som Havets Bulder. Drøn af Folkefærd! De drøner som vældige Vandes Drøn. **13** Folkefærdene drøner som Drønet af mange Vande. Men truer han ad dem, flygter de bort, vejres hen som Avner paa Bjerge for Vinden, som hvirvlende Løv for Stormen. **14** Ved Aftenstid kommer Rædsel; før Morgen gryr, er de borte. Det er vore Plyndreres Del, det er vore Ransmænds Lod.

18 Hør, Land med de surrende Vinger hinsides Ætiopiens Strømme, **2** du, som sender Bud over Havet i Baade af Siv paa Vandspejlet: Gaa, I hastige Bud, til det ranke, glinsende Folk, til Folket, som frygtes saa vide, Kraftens og Sejrens Folk, hvis Land gennemstrømmes af Floder. **3** Alle I Jorderigs Folk, som bygger paa Jord: Rejses Banner paa Bjerge, saa se, naar der stødes i Horn, saa hør! **4** Thi saa sagde HERREN til mig: »Rolig ser jeg til fra mit Sæde som glødende Luft i Solskin, som Dugsky i Høstens Tid.« **5** Thi før Høst, naar Blomstring er endt, naar Blomst sætter modnende Drue, afskærer han Rankerne med Knive, og Skuddene kapper han bort. **6** De gives alle til Bjergenes Fugle og Jordens Dyr, om Somren Føde for Fugle, om Vintren for al Jordens Dyr. **7** Til hin Tid skal der bringes Hærskarers HERRE Gave fra et rankt og glinsende Folk, et Folk, som frygtes saa vide, Kraftens og Sejrens Folk,

hvis Land gennemstrømmes af Floder, til Stedet, hvor Hærskarers HERRES Navn bor, til Zions Bjerg.

19 Et Udsagn om Ægypten. Se, HERREN farer paa letten Sky og kommer til Ægypten; Ægyptens Guder bæver for ham, Ægyptens Hjerte smelter i Brystet. **2** Jeg hidser Ægypten mod Ægypten, saa de kæmper Broder mod Broder, Ven mod Ven, By mod By, Rige mod Rige. **3** Ægyptens Forstand staar stille, dets Raad gør jeg til intet, saa de søger Guder og Manere, Genfærd og Aander. **4** Jeg giver Ægypten hen i en haardhjertet Herres Haand, en Voldskonge bliver deres Hersker, saa lyder det fra Herren, Hærskarers HERRE. **5** Vandet i Floden svinder, Strømmen bliver sid og tør; **6** Strømmene udspreder Stank, Ægyptens Floder svinder og tørres; Rør og Siv visner hen, **7** alt Græsset ved Nilbredden dør, al Sæd ved Nilen hentørres, svinder og er ikke mere. **8** Fiskerne sukker og sørger, alle, som meder i Nilen; de, som, sætter Garn i Vandet, gribes af Modløshed. **9** Til Skamme er de, som væver Linned, Heglersker og de, som væver Byssus; **10** Spinderne er sønderknust, hver Daglejer sørger bittert. **11** Kun Daarer er Zoans Øverster, Faraos viseste Raadmænd saa dumt et Raad. Hvor kan I sige til Farao: »Jeg er en Ætling af Vismænd, Ætling af Fortidens Konger?« **12** Ja, hvor er nu dine Vismænd? Lad dem dog kundgøre dig og lade dig vide, hvad Hærskarers HERRE har for mod Ægypten! **13** Zoans Fyrster blev Daarer, Fyrster i Nof blev Taaber. Ægypten er bragt til at rave af Stammernes Hjørnesten. **14** I dets Indre har HERREN udgydt Svimmelheds Aand; Ægypten fik de til at rave i al

dets Id, som den drukne raver i sit Spy. **15** For Ægypten
lykkes intet, hverken for Hoved eller Hale, Palme eller Siv.
16 Paa hin Dag skal Ægypten blive som Kvinder; det skal
ængstes og grue for Hærskarers HERRES svungne Haand,
som han svinger imod det. **17** Judas Land bliver Ægypten
en Rædsel; hver Gang nogen minder dem derom, gribes
de af Angst for, hvad Hærskarers HERRE har for imod det.
18 Paa hin Dag skal fem Byer i Ægypten tale Kana'ans
Tungemaal og sværge ved Hærskarers HERRE; en af dem
skal kaldes Ir-Haheres. **19** Paa hin Dag skal HERREN have
et Alter midt i Ægypten og en Stenstøtte ved dets Grænse.
20 Det skal være Tegn og Vidne for Hærskarers HERRE
i Ægypten; naar de raaber til HERREN over dem, som
mishandler dem, vil han sende dem en Frelser; han skal
stride og udfri dem. **21** Da skal HERREN give sig til Kende
for Ægypten, Ægypterne skal lære HERREN at kende paa
hin Dag; de skal bringe Slagtoffer og Afgrødeoffer og
gøre Løfter til HERREN og indfri dem. **22** HERREN skal
slaa Ægypten, slaa og læge; og naar de omvender sig til
HERREN, bønhører han dem og læger dem. **23** Paa hin
Dag skal der gaa en banet Vej fra Ægypten til Assyrien,
og Assyrien skal komme til Ægypten og Ægypten til
Assyrien, og Ægypten skal tjene Herren sammen med
Assyrien. **24** Paa hin Dag skal Israel selvtredje, sammen
med Ægypten og Assyrien, være en Velsignelse midt paa
Jorden, **25** som Hærskarers HERRE velsigner med de Ord:
»Velsignet være Ægypten, mit Folk, og Assyrien, mine
Hænders Værk, og Israel, min Arvelod!«

20 I det Aar Tartan kom til Asdod, dengang Assyrerkongen Sargon sendte ham og han angreb Asdod og indtog det, **2** paa den Tid talede HERREN ved Esajas, Amoz's Søn, saaledes: »Gaa hen og løs Sørgeklædet af dine Lænder og drag Skoene af dine Fødder!« Og han gjorde saaledes og gik nøgen og barfodet. **3** Saa sagde HERREN: »Som min Tjener Esajas i trende Aar har vandret nøgen og barfodet som Tegn og Varsel mod Ægypten og Ætiopien, **4** saaledes skal Assyrerkongen slæbe fangne Ægyptere og bortførte Ætiopere med sig, unge og gamle, nøgne og barfodede, med blottet Bag til Skændsel for Ægypten.« **5** Da skal de forfærdes og blues over Ætiopien, som de saa hen til, og over Ægypten, som var deres Stolthed. **6** Og de, som bor paa denne Strand, skal paa hin Dag sige: »Se, saaledes gik det med den, vi saa hen til, til hvem vi tyede om Hjælp for at frelses fra Assyrerkongen; hvor skal da vi kunne undslippe!«

21 Et Udsagn om Havørkenen. Som hvirvlende Storme, der jager i Sydlandet, kommer det fra Ørkenen, det grufulde Land. **2** Saa svart et Syn blev mig meldt: »Ransmænd raner, Hærmænd hærger! Frem, Elamiter! Til Belejring, Meder! Alle Suk gør jeg Ende paa!« **3** Derfor fyldes mine Lænder af Skælven, jeg gribes af Veer som fødende Kvinde, døv af Svimmelhed, blind af Skræk, **4** mit Hjerte forvirres, Gru falder paa mig; Skumringen, jeg elsker, bliver mig til Angst. **5** Bordet dækkes, Hynder bredes, man spiser og drikker. »Op, I Fyrster, salv eders Skjolde!« **6** Thi saa sagde Herren til mig: »Gaa hen og stil Vægteren ud! Hvad han faar at se, skal han melde. **7**

Og ser han Ryttere, et Par komme ridende, en Rytter paa Æsel, en Rytter paa Kamel, da skal han lytte, ja lytte spændt!« **8** Og han raabte: »Se, o Herre, paa Varden staar jeg bestandig, Dagen lang, og paa min Vagtpost staar jeg trolig **9** Nat efter Nat!« Men se, da kom der ridende Mænd, et Par kom ridende; de raabte: »Faldet, faldet er Babel, han knuste alle dets Guder i Støvet!« **10** Mit knuste, mit tærskede Folk! Hvad jeg, har hørt fra Hærskarers HERRE, fra Israels Gud, det melder jeg eder. **11** Et Udsagn om Duma. Der raabes til mig fra Se'ir: »Vægter, hvordan skrider Natten, Vægter, hvordan skrider Natten?« **12** Vægteren svarer: »Morgen kommer, men ogsaa Nat! Vil I spørge, saa spørg! Kom kun igen!« **13** Et Udsagn: »I Ødemarken«. Søg Nattely i Ødemarkens Krat, I Dedans Karavaner! **14** Bring de tørstige Vand i Møde, I, som bor i Temas Land, mød de flyende med Brød! **15** Thi de er paa Flugt for Sværd, paa Flugt for det dragne Sværd, paa Flugt for den spændte Bue, paa Flugt for Krigens Tynge. **16** Thi saa sagde Herren til mig: »Et Aar endnu, som Daglejeren regner Aaret, og det er ude med al Kedars Herlighed. **17** Resten af Kedars Heltes Buer skal være ringe, saa sandt HERREN, Israels Gud, har talet.«

22 Et Udsagn: »Synernes Dal«. Hvad tænker du paa, siden alle stiger op paa Tagene, **2** du larmende, støjende By, du jublende Stad? Dine slagne er vel ikke sværdslagne, døde i Krig! **3** Alle dine Høvdinger flygted, flyed langt bort, alle dine Helte, væbnet med Buer, blev fanget. **4** Derfor siger jeg: Gaa fra mig, lad mig græde bittert, træng ej paa for at trøste mig over, at mit Folk er lagt øde! **5** Thi

en Dag, da man ræddes, trædes og trænges, har Herren, Hærskarers HERRE, til Rede! I Synernes Dal brødes Mure ned, mod Bjerget hørtes Skrig; **6** Elam løftede Koggeret, Aram satte sig til Hest, Kir tog Skjoldene ud; **7** og de bedste iblandt dine Dale fyldtes med Vogne og Heste, lige til Porten stod de. **8** Han borttog Judas Værn. Paa den Dag saa I hen til Skovhusets Rustkammer, **9** og I saa, hvor mange Revner der var i Davidsbyen. I samlede Nedredammens Vand, **10** gik Jerusalems Huse igennem og rev Husene ned for at gøre Muren stærk. **11** I gravede mellem de to Mure en Fordybning til den gamle Dams Vand. Men til ham, der virked det, skued I ikke, saa ej hen til ham, som beredte det for længst. **12** Paa hin Dag kaldte Herren, Hærskarers HERRE, til Graad og Sorg, til Hovedragning og Sæk. **13** Men se, der er Fryd og Glæde, man slaar Okser ned, slagter Faar, æder Kød og faar Vin at drikke: »Lad os æde og drikke, thi i Morgen dør vi!« **14** Men Hærskarers HERRE aabenbared for mit Øre: »Den Synd, « siger Herren, Hærskarers HERRE, »faar I ikke sonet, førend I dør!« **15** Saa siger Herren, Hærskarers HERRE: Gaa hen og sig til denne Foged, Slotshøvedsmanden Sjebna: **16** Hvad har du her, og hvem har du her, at du her udhugger din Grav, udhugger dig en Grav højt oppe, huler dig en Bolig i Klippen! **17** Se, HERREN slynger dig bort og bøjer dig sammen, du stolte, **18** han knytter dig sammen til et Knytte og kaster dig ud i et vidtstrakt Land! Der skal du dø, der din Æresvogn komme, du Skændsel for din Herres Hus! **19** Jeg støder dig bort fra din Stilling og styrter dig fra din Post. **20** Men

paa hin Dag kalder jeg min Tjener Eljakim, Hilkijas Søn,
21 og iklæder ham din Kjortel, omgjorder ham med dit
Bælte og lægger din Myndighed i hans Haand. Han skal
blive en Fader for Jerusalems Indbyggere og Judas Hus.
22 Jeg lægger Nøglen til Davids Hus paa hans Skulder;
naar han lukker op, skal ingen lukke i, og naar han lukker
i, skal ingen lukke op, **23** Jeg fæster ham som en Nagle
paa et sikkert Sted, og han skal blive til Hæder for sit
Fædrenehus. **24** Men hænger hans Fædrenehus's hele
Vægt sig paa ham, Skud og Vildskud, alle Smaakar, fra
Fadene til alle Krukkerne, **25** saa skal det ske paa den Dag,
lyder det fra Hærskarers HERRE, at Naglen, der var fæstet
paa et sikkert Sted, giver efter, rives ud og falder ned, og
hele Vægten, som hænger derpaa, skal slaas sønder. Thi
HERREN har talet!

23 Et Udsagn om Tyrus. Jamrer, I Tarsisskibe, eders
Fæstning er i Grus! De faar det at vide paa Vejen fra
Kyperns Land. **2** Det er ude med Kystlandets Folk, med
Zidons Købmænd, hvis Sendebud for over Havet, **3**
de mange Vande, hvis Indkomst var Sjihors Sæd, hvis
Vinding Alverdens Varer. **4** Skam faa du, Zidon, thi
Havet siger: »Jeg har ikke haft Veer, jeg fødte ikke,
ej har jeg fostret Ynglinge, opfødt Jomfruer!« **5** Naar
Rygtet naar Ægypten, skælver de ved Rygtet om Tyrus.
6 Drag over til Tarsis og jamrer, I Kystlandets Folk! **7**
Er det eders jublende By fra Urtids Dage, hvis Fødder
førte den viden om som Gæst? **8** Hvo satte sig dette
for mod det kronede Tyrus, hvis Købmænd var Fyrster,
hvis Kræmmere Jordens Adel? **9** Det gjorde Hærskarers

HERRE for at vanære Hovmod, skænde al Stolthed, al Jordens Adel. **10** Græd, I Tarsisskibe, Havn er der ikke mer! **11** Han udrakte Haanden mod Havet, rystede Riger, HERREN samled Folk for at jævne Kana'ans Fæstninger. **12** Han sagde: »Aldrig mer skal du juble, du voldtagne Jomfru, Zidons Datter! Staa op, drag over til Kypern, selv der skal du ej finde Hvile!« **13** Se til Kyprioternes Land! Søfarere grunded det Folk; de rejste dets Vagttaarne, Byer og Borge. Han gjorde det til en Ruinhob. **14** Jamrer, I Tarsisskibe, eders Fæstning er i Grus! **15** Paa hin Dag skal Tyrus gaa ad Glemme i halvfjerdsindstyve Aar, som i een Konges Dage. Men efter halvfjerdsindstyve Aars Forløb skal det gaa med Tyrus som med Skøgen i Visen: **16** »Tag din Citer, gaa rundt i Byen, du glemte Skøge, leg smukt paa Strenge, syng, hvad du kan, saa du kommes i Hu!« **17** Efter halvfjerdsindstyve Aars Forløb vil HERREN se til Tyrus; det skal atter modtage Skøgeløn og bole med Alverdens Riger paa den vide Jord. **18** Men dets Vinding og Skøgeløn skal helliges HERREN; den skal ikke gemmes hen eller lægges op; dem, der bor for HERRENS Aasyn, skal dets Vinding tjene til Føde, Mættelse og prægtige Klæder.

24 Se, HERREN gør Jorden tom og øde og vender op og ned paa dens Overflade, han spreder dens Beboere; **2** det gaar Lægfolk som Præst, Træl som Herre, Trælkvinde som Frue, Køber som Sælger, Laangiver som Laantager, Aagerkarl som Skyldner. **3** Jorden tømmes og plyndres i Bund og Grund, thi HERREN har talet dette Ord. **4** Jorden blegner og segner, Jorderig sygner og segner, Jordens

Højder sygner hen. **5** Vanhellig blev Jorden under dem, som bor der, thi Lovene krænked de, overtraadte Budet, brød den evige Pagt. **6** Derfor fortærer Forbandelse Jorden, og bøde maa de, som bor der. Derfor svides Jordens Beboere bort, kun faa af de dødelige levnes. **7** Druesaften sørger, Vinranken sygner alle de hjertensglade sukker; **8** Haandpaukens Klang er endt, de jublendes Larm hørt op, endt er Citrens Klang. **9** De drikker ej Vin under Sang, besk smager den stærke Drik. **10** Den øde Stad ligger nedbrudt, stængt er hver Boligs Indgang. **11** Man jamrer over Vinen paa Gaden, bort er al Glæde svundet; landflygtig er Landets Fryd. **12** I Byen er Øde tilbage, og Porten er hugget i Splinter. **13** Thi paa Jorden midt iblandt Folkene gaar det, som naar Olietræets Frugt slaas ned, som ved Efterslæt, naar Vinen er høstet: **14** Disse opløfter Røsten, jubler over HERRENS Storhed, raaber fra Vesten: **15** »Derfor skal I ære HERREN i Østen, paa Havets Strande HERRENS, Israels Guds, Navn!« **16** Fra Jordens Grænse hører vi Lovsange: »Hil den retfærdige!« Men jeg siger: Jeg usle, jeg usle, ve mig, Ransmænd raner, Ransmænd raner Ran, **17** Gru og Grav og Garn over dig, som bor paa Jorden! **18** Den, der flygter for Gru, skal falde i Grav, og den, der naar op af Grav, skal fanges i Garn. Thi Sluserne oventil aabnes, og Jordens Grundvolde vakler. **19** Jorden smuldrer og smuldrer, Jorden gynger og gynger, Jorden skælver og skælver; **20** Jorden raver og raver som drukken og svajer som Vogterens Hytte; tungt ligger dens Brøde paa den, den segner og rejser sig ikke. **21** Paa hin Dag hjemsøger HERREN Himlens Hær i Himlen og Jordens

Konger paa Jorden. **22** De slæbes i Fængsel som Fanger,
holdes under Laas og Lukke og straffes lang Tid efter. **23**
Maanen blues og Solen skæmmes, thi Hærskarers HERRE
viser, han er Konge paa Zions Bjerg, i Jerusalem; for hans
Ældstes Øjne er Herlighed.

25 HERRE, min Gud er du; jeg priser dig, lover dit Navn.
Thi du har gjort et Under, Raad fra fordum var tro
og sande. **2** Thi du lagde Byen i Grus, den faste Stad
i Ruiner; de fremmedes Borg er nedbrudt, aldrig mer
skal den bygges. **3** Derfor ærer dig et mægtigt Folk,
frygter dig grumme Hedningers Stad. **4** Thi du blev
de ringes Værn, den fattiges Værn i Nøden, et Ly mod
Skylregn, en Skygge mod Hede; thi som isnende Regn er
Voldsmænds Aande, **5** som Hede i det tørre Land. Du
kuer de fremmedes Larm; som Hede ved Skyens Skygge
saa dæmpes Voldsmænds Sang. **6** Hærskarers HERRE
gør paa dette Bjerg et Gæstebud for alle Folkeslag med
fede Retter og stærk Vin, med fede, marvfulde Retter
og stærk og klaret Vin. **7** Og han borttager paa dette
Bjerg Sløret, som tilslører alle Folkeslag, og Dækket, der
dækker alle Folk. **8** Han opsluger Døden for stedse. Og
den Herre HERREN aftørrer Taaren af hver en Kind og
gør Ende paa sit Folks Skam paa hele Jorden, saa sandt
HERREN har talet. **9** Paa hin Dag skal man sige: Se, her
er vor Gud, som vi biede paa, og som frelste os; her er
HERREN, som vi biede paa. Lad os juble og glæde os over
hans Frelse; **10** thi HERRENS Haand hviler over dette
Bjerg. Men Moab trampes ned, hvor det staar, som Straa i
Møddingpølen; **11** det breder sine Hænder ud deri, som

Svømmeren gør for at svømme, og han ydmyger dets Hovmod trods Hændernes Kunstgreb. **12** Han nedbryder og nedstyrter de stejle Mures Værn; han jævner dem med Jorden, saa de ligger i Støvet.

26 Paa hin Dag skal denne Sang synges i Judas Land: En stærk Stad har vi, til Frelse satte han Mur og Bolværk. **2** Luk Portene op for et retfærdigt Folk, som gemmer paa Troskab, **3** hvis Sind er fast, som vogter paa Fred, thi det stoler paa dig. **4** Stol for evigt paa HERREN, thi HERREN er en evig Klippe. **5** Thi han ydmyger dem, der bor i det høje, den knejsende By, styrter den til Jorden, lægger den i Støvet. **6** De armes Fod, de ringes Trin skal træde den ned. **7** Den retfærdiges Sti er jævn, du jævner den retfærdiges Vej. **8** Ja, vi venter dig, HERRE, paa dine Dommes Sti; til dit Navn og dit Ry staar vor Sjæls Attraa. **9** Min Sjæl attraar dig om Natten, min Aand i mit indre søger dig. Thi naar dine Domme rammer Jorden, lærer de, som bor paa Jorderig, Retfærd. **10** Vises der Naade mod den gudløse, lærer han aldrig Retfærd; i Rettens Land gør han Uret og ser ikke HERRENS Højhed. **11** HERRE, din Haand er løftet, men de ser det ikke; lad dem med Skam se din Nidkærhed for Folket, lad dine Fjenders Ild fortære dem! **12** HERRE, du skaffe os Fred, thi alt, hvad vi har udrettet, gjorde du for os. **13** HERRE vor Gud, andre Herrer end du har hersket over os; men dit Navn alene priser vi. **14** Døde bliver ikke levende, Dødninger staar ikke op; derfor hjemsøgte og tilintetgjorde du dem og udslettede hvert et Minde om dem. **15** Du har mangfoldiggjort Folket, HERRE, du har mangfoldiggjort Folket, du herliggjorde

dig, du udvidede alle Landets Grænser. **16** HERRE, i Nøden
søgte de dig; de udgød stille Bønner, medens din Tugtelse
var over dem. **17** Som den frugtsommelige, der er ved at
føde, vrider og vaander sig i Veer, saaledes fik vi det,
HERRE, fra dig. **18** Vi er svangre og vrider os, som om vi
fødte Vind; Landet frelser vi ikke, og Jordboere fødes ikke
til Verden. **19** Dine døde skal blive levende, mine dødes
Legemer opstaa; de, som hviler i Støvet, skal vaagne
og juble. Thi en Lysets Dug er din Dug, og Jorden giver
Dødninger igen. **20** Mit Folk, gaa ind i dit Kammer og
luk dine Døre bag dig; hold dig skjult en liden Stund, til
Vreden er draget over. **21** Thi HERREN gaar ud fra sin
Bolig for at straffe Jordboernes Brøde; sit Blod bringer
Jorden for Lyset og dølger ej mer sine dræbte.

27 Paa hin Dag hjemsøger HERREN med sit haarde,
vældige, stærke Sværd Livjatan, Den flugtsnare Slange,
Livjatan, den bugtede Slange, og ihjelslaar Dragen i Havet.
2 Paa hin Dag skal man sige: Syng om en liflig Vingaard! **3**
Jeg, HERREN, jeg er dens Vogter, jeg vander den atter og
atter. For at ingen skal hjemsøge den, vogter jeg den Nat
og Dag. **4** Vrede nærer jeg ikke. Fandt jeg kun Torn og
Tidsel, gik jeg løs derpaa i Kamp og satte det alt i Brand
— **5** med mindre man tyr til mit Værn, slutter Fred med
mig, slutter Fred med mig. **6** Paa hin Dag skal Jakob slaa
Rod, Israel skyde og blomstre og fylde Verden med Frugt.
7 Har han vel slaaet det, som de, der slog det, blev slagne,
eller blev det myrdet, som deres Mordere myrdedes? **8**
Ved at støde det bort og sende det bort trættede han
med det; han jog det bort med sin voldsomme Aande paa

Østenstormens Dag. 9 Derfor sones Jakobs Brøde saaledes,
og dette er al Frugten af, at hans Synd tages bort: at
han gør alle Altersten til sønderhuggede Kalksten, at
Asjerastøtterne og Solstøtterne ikke mere rejser sig.
10 Thi den faste Stad ligger ensom, et folketomt Sted,
forladt som en Ørken. Der græsser Ungkvæget, der lejrer
det sig og afgnaver Kvistene. 11 Naar Grenene er tørre,
kommer Kvinderne og bryder dem af for at tænde Baal.
Thi det er et Folk uden Indsigt; derfor kan dets Skaber
ikke forbarme sig, dets Ophav ikke være det naadig.
12 Paa hin Dag slaar HERREN Frugten ned fra Flodens
Strøm til Ægyptens Bæk, og I skal opsankes een for een,
Israels Børn. 13 Paa hin Dag skal der stødes i det store
Horn, og de tabte i Assyrien og de bortdrevne i Ægypten
skal komme og tilbede HERREN paa det hellige Bjerg i
Jerusalem.

28 Ve Efraims berusedes stolte Krans og dets herlige
Smykkes visnende Blomster paa Tindingen af de druknes
fede Dal! 2 Se, Herren har en vældig Kæmpe til Rede; som
Skybrud af Hagl, som hærgende Storm, som Skybrud af
mægtige skyllende Vande slaar han til Jorden med Vælde.
3 Med Fødderne trampes de ned, Efraims berusedes stolte
Krans 4 og dets herlige Smykkes visnende Blomster
paa Tindingen af den fede Dal; det gaar den som en
tidligmoden Figen før Frugthøst: Hvo der faar Øje paa
den, plukker den, og knap er den i Haanden, før han har
slugt den. 5 Paa hin Dag bliver Hærskarers HERRE en
smuk Krans og en herlig Krone for sit Folks Rest 6 og en
Rettens Aand for dem, som sidder til Doms, og Styrke for

dem, der driver Krigen tilbage til Portene. **7** Ogsaa disse raver af Vin, er svimle af Drik, Præst og Profet, de raver af Drik, fra Samling af Vin og svimle af Drik; de raver under Syner, vakler, naar de dømmer. **8** Thi alle Borde er fulde af Spy, Uhumskhed flyder paa hver en Plet. **9** »Hvem vil han belære, hvem tyder han Syner — mon afvante Børn, nys tagne fra Brystet? **10** Kun hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i Vejen her og lidt i Vejen der!« **11** Ja, med lallende Læber, med fremmed Maal vil han tale til dette Folk, **12** han, som dog sagde til dem: »Her er der Hvile, lad den trætte hvile, her er der Ro!« — men de vilde ej høre. **13** Saa bliver for dem da HERRENS Ord: »Hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i Vejen her og lidt i Vejen der!« saa de gaar hen og styrter bagover, sønderslaas, fanges og hildes. **14** Hør derfor HERRENS Ord, I spotske Mænd, I Nidvisens Mestre blandt dette Jerusalems Folk! **15** Fordi I siger: »Vi slutted en Pagt med Døden, Dødsriget gjorde vi Aftale med; naar den susende Svøbe gaar frem, da naar den ej os, thi Løgn har vi gjort til vort Ly, vi har gemt os i Svig; « **(Sheol h7585)** **16** derfor, saa siger den Herre HERREN: Se, jeg lægger i Zion en prøvet Sten, en urokkelig, kostelig Hjørnesten; tror man, haster man ikke. **17** Og jeg gør Ret til Maalesnor, Retfærd til Blylod; Hagl skal slaa Løgnelyet ned, Vand skylle Gemmestedet bort. **18** Eders Pagt med Døden skal brydes, Aftalen med Dødsriget glippe. Naar den susende Svøbe gaar frem, skal den slaa jer til Jorden, **(Sheol h7585)** **19** jer skal den ramme, hver Gang den gaar frem; thi Morgen efter Morgen gaar den frem, ved Dag og ved Nat, idel Angst skal det blive at

faa Syner tydet. **20** Vil man strække sig, er Lejet for kort;
vil man dække sig, er Tæppet for smalt. **21** Thi som paa
Perazims Bjerg vil HERREN staa op, som i Gibeons Dal vil
han vise sin Vrede for at gøre sin Gerning — en underlig
Gerning, og øve sit Værk — et sælsomt Værk. **22** Derfor
hold inde med Spot, at ej eders Baand skal snære; thi
om hele Landets visse Undergang hørte jeg fra Herren,
Hærskarers HERRE. **23** Lyt til og hør min Røst, laan Øre
og hør mit Ord! **24** Bliver Plovmanden ved med at pløje
til Sæd, med at bryde og harve sin Jord? **25** Mon han ikke,
naar den er jævnet, saar Dild og udstrør Kommen, lægger
Hvede, Hirse og Byg paa det udsete Sted og Spelt i Kanten
deraf? **26** Hans Gud vejleder ham, lærer ham det rette. **27**
Thi med Tærskeslæde knuser man ikke Dild, lader ikke
Vognhjul gaa over Kommen; nej, Dilden tærskes med Stok
og Kommen med Kæp. **28** Mon Brødkorn knuses? Nej, det
bliver ingen ved med at tærske; Vognhjul og Heste drives
derover, man knuser det ikke. **29** Ogsaa dette kommer fra
Hærskarers HERRE, underfuld i Raad og stor i Visdom.

29 Ve dig, Ariel, Ariel, Byen, hvor David slog lejr! Lad
Aar blive føjet til Aar, lad Højtid følge paa Højtid, **2** da
bringer jeg Ariel Trængsel, da kommer Sorg og Kvide,
da bliver du mig et Ariel, **3** jeg lejrer mig mod dig som
David; jeg opkaster Volde om dig, og Bolværker rejser
jeg mod dig. **4** Da taler du dybt fra Jorden, dine Ord
er Mumlen fra Støvet; din Røst fra Jorden skal ligne et
Genfærds, dine Ord er Hvisken fra Støvet. **5** Dine Fjenders
Hob skal være som Sandstøv, Voldsmændenes Hob som
flyvende Avner. Brat, i et Nu skal det ske: **6** hjemsøges

skal du af Hærskarers HERRE under Torden og Brag og
vældigt Drøn, Storm og Vindstød og ædende Lue. **7** Som
et natligt Drømmesyn bliver Hoben af alle de Folk, som
angriber Ariel, af alle, der angriber det og dets Fæstning
og trænger det; **8** som naar den sultne drømmer, at
han spiser, men vaagner og føler sig tom, som naar den
tørstige drømmer, at han drikker, men vaagner mat og
vansmægtende, saaledes skal det gaa Hoben af alle de
Folk, der angriber Zions Bjerg. **9** Undres og studs, stir jer
kun blinde, vær drukne uden Vin og rav uden Drik! **10** Thi
HERREN har udgydt over jer en Dvalens Aand, tilbundet
eders Øjne (Profeterne), tilhyllet eders Hoveder (Seerne).
11 Derfor er ethvert Syn blevet eder som Ordene i en
forseglet Bog; giver man den til en, som kan læse, og
siger: »Læs!« saa svarer han: »Jeg kan ikke, den er jo
forseglet; « **12** og giver man den til en, som ikke kan læse,
og siger: »Læs!« saa svarer han: »Jeg kan ikke læse.« **13**
Og Herren sagde: Eftersom dette Folk kun holder sig nær
med sin Mund og ærer mig med sine Læber, mens Hjertet
er fjernt fra mig, og fordi deres Frygt for mig blev tillærte
Menneskebud, **14** se, derfor handler jeg fremdeles sært og
sælsomt med dette Folk; dets Vismænds Visdom forgaar,
de kloges Klogskab glipper. **15** Ve dem, der dølger deres
Raad i det dybe for HERREN, hvis Gerninger sker i Mørke,
som siger: »Hvem ser os, og hvem lægger Mærke til os?«
16 I Daarer, regnes Ler og Pottemager lige, saa Værk kan
sige om Mester: »Han skabte mig ikke!« eller Kunstværk
om Kunstner: »Han fattes Forstand!« **17** Se, end om en
liden Stund skal Libanon blive til Frugthave, Frugthaven

regnes for Skov. **18** Paa hin Dag hører de døve Skriftord,
og friet fra Mulm og Mørke kan blindes Øjne se. **19** De
ydmyge glædes end mere i HERREN, de fattige jubler
i Israels Hellige. **20** Thi Voldsmand er borte, Spotter
forsvundet, bortryddet hver, som er vaagen til ondt, **21**
som med Ord faar et Menneske gjort skyldigt, lægger
Fælde for Dommeren i Porten og kuer en retfærdig ved
Opspind. **22** Derfor, saa siger HERREN, Jakobs Huses Gud,
han, som udløste Abraham: Nu høster Jakob ej Skam,
nu blegner hans Aasyn ikke; **23** thi naar han ser mine
Hænders Værk i sin Midte, da skal han hellige mit Navn,
holde Jakobs Hellige hellig og frygte Israels Gud; **24** de,
hvis Aand for vild, vinder Indsigt, de knurrende tager
mod Lære.

30 Ve de genstridige Børn — saa lyder det fra HERREN —
som fuldbyrder Raad, der ej er fra mig, slutter Forbund,
uden min Aand er med, for at dynge Synd paa Synd, **2**
de, som gaar ned til Ægypten uden at spørge min Mund
for at værne sig ved Faraos Værn, søge Ly i Ægyptens
Skygge! **3** Faraos Værn skal blive jer til Skam og Lyet i
Ægyptens Skygge til Skændsel. **4** Thi er end hans Fyrster
i Zoan, hans Sendebud naaet til Hanes, **5** enhver skal
faa Skam af et Folk, der ikke kan bringe dem Hjælp, ej
være til Gavn eller Hjælp, men kun til Skam og Skændsel.
6 Et Udsagn om Sydlandets Dyr: Gennem Angstens og
Trængselens Land, hvor Løvinde og Løve har hjemme,
Giftsnog og vinget Slange, fører de paa Æslers Ryg deres
Gods, paa Kamelers Pukkel deres Skatte til et Folk, der
ikke kan hjælpe. **7** Ægyptens Hjælp er Vind og Luft.

Derfor kalder jeg det »Rahab, der hytter sig.« **8** Gaa nu hen og skriv det paa en Tavle i deres Paasyn og optegn det i en Bog, at det i kommende Tider kan staa som Vidnesbyrd evindelig. **9** Thi det er et stivsindet Folk, svigefulde Børn, Børn, der ikke vil høre HERRENS Lov, **10** som siger til Seerne: »Se ingen Syner!« til fremsynte: »Skuer os ikke det rette! Tal Smiger til os, skuer os Blændværk, **11** vig bort fra Vejen, bøj af fra Stien, lad os være i Fred for Israels Hellige!« **12** Derfor, saa siger Israels Hellige: Siden I ringeagter dette Ord og stoler paa krumt og kroget og støtter jer til det, **13** derfor skal denne Brøde blive for eder som en truende, voksende Revne i en knejsende Mur, hvis Fald vil indtræffe brat, lige i et Nu; **14** den sønderbrydes som Lerkar; der skaanselsløst knuses; blandt Stumperne finder man ikke et Skaar, hvori man kan hente en Glød fra Baalet eller øse Vand af Brønden. **15** Thi saaledes sagde den Herre HERREN, Israels Hellige: Ved Omvendelse og Stilhed skal I frelses, i Ro og Tillid er eders Styrke. **16** Men I vilde ikke; I sagde: »Nej, vi jager paa Heste« — I skal derfor jages! »Vi rider paa Rapfod« — I skal derfor forfølges af rappe. **17** Tusind skal fly for een, som truer; Flugten skal I tage for fem, som truer, til I kun er en Rest som Stangen paa Bjergets Tinde, som Banneret oppe paa Højen. **18** Derfor længes HERREN efter at vise eder Naade, derfor staar han op for at forbarme sig over eder. Thi Rettens Gud er HERREN; salige alle, der længes efter ham! **19** Ja, du Folk i Zion, du, som bor i Jerusalem, lad ikke Graaden overmande dig! Naadig vil han vise dig Naade, naar du raaber; saa

snart han hører dig, svarer han. **20** Herren skal give eder Trængselsbrød og Fængselsdrik; men saa skal din Vejleder ikke mere dølge sig, dine Øjne skal skue din Vejleder; **21** dine Ører skal høre det Ord bag ved dig: »Her er Vejen, I skal gaa!« hver Gang I er ved at vige til højre eller venstre. **22** Da skal du holde dine Sølvbilleders Overtræk og dine Guldbilleders Klædning for urene; du skal slænge dem bort som Skarn. »Herud!« skal du sige til dem. **23** Da giver han Regn til Sæden, du saar i din Jord; og Brødet, som din Jord bærer, skal være kraftigt og nærende. Paa hin Dag græsser dit Kvæg paa vide Vange; **24** Okserne og Æslerne, der arbejder paa Marken, skal æde saltet Blandfoder, renset med Kasteskovl og Fork. **25** Paa hvert højt Bjerg og hver knejsende Banke skal Kilder vælde frem med rindende Vand paa det store Blodbads Dag, naar Taarne falder. **26** Maanens Lys skal blive som Solens, og Solens Lys skal blive syvfold stærkere, som syv Dages Lys, paa hin Dag da HERREN forbinder sit Folks Brud og læger dets slagne Saar. **27** Se, HERRENS Navn kommer langvejsfra i brændende Vrede, med tunge Skyer; hans Læber skummer af Vrede, fortærende Ild er hans Tunge, **28** hans Aande som en rivende Strøm, der naar til Halsen. Folkene ryster han i Undergangens Sold, lægger Vildelsens Bidsel i Folkeslags Mund. **29** Sang skal der være hos eder som i Natten, naar Højtid gaar ind, en Hjertens Glæde som en Vandring til Fløjte mod HERRENS Bjerg, mod Israels Klippe. **30** HERREN lader høre sin Højheds Røst og viser sin Arm, der slaar ned med fnysende Vrede, ædende Lue, Skybrud, skyllende

Regn og Hagl. **31** For HERRENS Røst bliver Assur ræd,
med Kæppen slaar han; **32** hvert et Slag af Tugtelsens
Stok, som HERREN lader falde paa Assur, er til Paukers og
Citres Klang; med Svingnings Kampe kæmper han mod
det. **33** Thi for længst staar et Alter rede — mon det og er
rejst for Molok? — han gjorde dets Ildfang dybt og bredt,
bragte Ild og Ved i Mængde; HERRENS Aande sætter det i
Brand som en Strøm af Svovl.

31 Ve dem, som gaar ned til Ægypten om Hjælp og slaar
Lid til Heste, som stoler paa Vognenes Mængde, paa
Rytternes store Tal, men ikke ser hen til Israels Hellige, ej
raadspørger HERREN. **2** Men viis er og han, lader Ulykke
komme og gaar ej fra sit Ord. Han staar op mod de ondes
Hus og mod Udaadsmændenes Hjælp. **3** Ægypterne er
Mennesker, ikke Gud, deres Heste er Kød, ikke Aand.
Naar HERREN udrækker Haanden, snubler Hjælperen,
den hjulpne falder, de omkommer alle til Hobe. **4** Thi saa
sagde HERREN til mig: Som en Løve knurrer, en Ungløve
over sit Rov, og ikke, naar Hyrdernes Flok kaldes hid imod
den, skræmmes af Skriget eller viger for Larmen, saa
stiger Hærskarers HERRE ned til Kamp paa Zions Bjerg
og Høj. **5** Som svævende Fugle saa skærmer Hærskarers
HERRE Jerusalem, skærmer og frier, skaaner og redder. **6**
Vend om til ham, hvem Israels Børn faldt fra saa dybt! **7**
Thi paa hin Dag vrager enhver sine Guder af Sølv, sine
Guder af Guld, eders Hænders syndige Værk. **8** Assur
falder for Sværd, men ikke en Mands, et Sværd fortærer
det, ikke et Menneskes. Og han skal fly for Sværdet, til
Hoveriarbejde tvinges hans Stridsmænd; **9** hans Klippe

viger bort af Rædsel, hans Fyrster skræmmes fra Fanen.
Saa lyder det fra HERREN, hvis Ild er i Zion, som har sin
Ovn i Jerusalem.

32 Se, en Konge skal herske med Retfærd, Fyrster styre
med Ret, **2** hver af dem som Læ imod Storm og Ly imod
Regnskyl, som Bække i Ørk, som en vældig Klippes Skygge
i tørstende Land. **3** De seendes Øjne skal ej være blinde,
de hørendes Ører skal lytte; **4** letsindiges Hjerte skal
nemme Kundskab, stammendes Tunge tale flydende,
rent. **5** Daaren skal ikke mer kaldes ædel, højsindet ikke
Skalken. **6** Thi Daaren taler kun Daarskab, hans Hjerte
udtænker Uret for at øve Niddingsværk og prædike
Frafald fra HERREN, lade den sultne være tom og den
tørstige mangle Vand. **7** Skalkens Midler er onde, han
oplægger lumske Raad for at ødelægge arme med Løgn,
skønt Fattigmand godtgør sin Ret. **8** Men den ædle har
ædelt for og staar fast i, hvad ædelt er. **9** Op, hør min Røst,
I sorgløse Kvinder, I trygge Døtre, lyt til min Tale! **10** Om
Aar og Dag skal I trygge skælve, thi med Vinhøst er det
ude, der kommer ej Frugthøst. **11** Bæv, I sorgløse, skælv, I
trygge, klæd jer af og blot jer, bind Sæk om Lænd; **12**
slaa jer for Brystet og klag over yndige Marker, frugtbare
Vinstokke, **13** mit Folks med Tidseltorn dækkede Jord, ja,
hvert Glædens Hus, den jublende By! **14** Thi Paladset er
øde, Bylarmen standset, Ofel med Taarnet en Grushob for
evigt, Vildæslers Fryd, en Græsgang for Hjorde — **15** til
Aand fra det høje udgydes over os. Da bliver Ørkenen til
Frugthave, Frugthaven regnes for Skov. **16** Ret fæster Bo i
Ørkenen, i Frugthaven dvæler Retfærd; **17** Retfærds Frugt

bliver Fred og Rettens Vinding Tryghed for evigt. **18** Da bor mit Folk i Fredens Hjem, i trygge Boliger, sorgfri Pauluner. **19** Skoven styrter helt, Byen bøjes dybt. **20** Salige I, som saar ved alle Vande, lader Okse og Æsel frit løbe om!

33 Ve dig, du Hærværksmand, selv ikke hærget, du Ransmand, skaanet for Ran! Naar dit Hærværk er endt, skal du hærges, naar din Ranen har Ende, skal der ranes fra dig! **2** HERRE, vær os naadig, vi bier paa dig, vær du vor Arm hver Morgen, vor Frelse i Nødens Stund! **3** For Bulderet maa Folkeslag fly; naar du rejser dig, splittes Folkene. **4** Som Græshopper bortriver, bortrives Bytte, man styrter derover som Græshoppesværme. **5** Ophøjet er HERREN, thi han bor i det høje, han fylder Zion med Ret og Retfærd. **6** Trygge Tider skal du have, en Frelsesrigdom er Visdom og Indsigt, HERRENS Frygt er din Skat. **7** Se, deres Helte skriger derude, Fredens Sendebud græder bittert; **8** Vejene er øde, vejfarende borte. Han brød sin Pagt, agted Byer ringe, Mennesker regned han ikke. **9** Landet blegner og sygner, Libanon skæmmes og visner; Saron er som en Ørken, Basan og Karmel uden Løv. **10** Nu staar jeg op, siger HERREN, nu vil jeg rejse mig, nu træde frem! **11** I undfanger Straa og føder Halm, eders Aande er Ild, der fortærer jer selv; **12** til Kalk skal Folkene brændes som afhugget Torn, der brænder i Ild. **13** Hvad jeg gør, skal rygtes til fjerne Folk, nære skal kende min Vælde. **14** Paa Zion skal Syndere bæve, Niddinger gribes af Skælven: »Hvem kan bo ved fortærende Ild, hvem kan bo ved evige Baal?« **15**

Den, der vandrer i Retfærd og taler oprigtigt, ringeagter Vinding, vundet ved Uret, vægrer sig ved at tage mod Gave, tilstopper Øret over for Blodraad og lukker Øjnene over for det onde — **16** højt skal en saadan bo, hans Værn skal Klippeborge være; han faar sit Brød, og Vand er ham sikret. **17** Dine Øjne faar Kongen at se i hans Skønhed, de skuer et vidtstrakt Land. **18** Dit Hjerte skal tænke paa Rædselen: »Hvor er nu han, der talte og vejede, han, der talte Taarnene?« **19** Du ser ej det vilde Folk med dybt, uforstaaeligt Maal, med stammende, ufattelig Tunge. **20** Se paa Zion, vore Højtiders By! Dine Øjne skal skue Jerusalem, et sikkert Lejrsted, et Telt, der ej flytter, hvis Pæle aldrig rykkes op, hvis Snore ej rives over. **21** Nej, der træder HERRENS Bæk for os i Floders og brede Strømmes Sted; der kan ej Aareskib gaa, ej vældigt Langskib sejle. **22** Thi HERREN er vor Dommer, HERREN er vor Hersker, HERREN er vor Konge, han bringer os Frelse. **23** Slapt hænger dit Tovværk, det holder ej Raaen og spænder ej Sejlet. Da uddeles røvet Bytte i Overflod, halte tager Del i Rovet. **24** Ingen Indbygger siger: »Jeg er syg!« Folket der har sin Synd forladt.

34 Kom hid, I Folk, og hør, laan Øre, I Folkefærd! Jorden og dens Fylde høre, Jorderig og al dets Grøde! **2** Thi HERREN er vred paa alle Folkene, harmfuld paa al deres Hær; han slaar dem med Band og giver dem hen til at slagtes; **3** henslængt ligger de dræbte, Stank stiger op fra Ligene, Bjergene flyder af Blodet; **4** al Himlens Hær opløses; som en Bog rulles Himlen sammen, og al dens Hær visner hen som Vinstokkens visnende Blad, som

Figentræets visnende Frugt. **5** Thi paa Himlen kredser HERRENS Sværd, og se, det slaar ned paa Edom, det Folk, han har bandlyst til Dom. **6** HERRENS Sværd er fuldt af Blod, det drypper af Fedt, af Faars og Bukkes Blod, af Fedt fra Vædres Nyrer. Thi HERREN slagter Offer i Bozra, har vældig Slagtning i Edom; **7** Urokser styrter med dem, Ungkvæg sammen med Tyre. Landet svælger i Blod, Jorden drypper af Fedt. **8** Thi en Hævndag har HERREN til Rede, Zions Værge et Gengældsaar. **9** Dets Bække forvandles til Tjære, dets Jord til Svovl, og Landet bliver til Tjære, der brænder ved Nat og ved Dag, **10** det slukkes aldrig; evigt stiger Røgen op, det er øde fra Slægt til Slægt, ingen skal færdes der. **11** Pelikan og Rørdrum arver det, Ugle og Ravn skal bo der. HERREN spænder Tomheds Snor og Ødelæggelses Blylod derover. **12** Der skal Bukketrolde bo, dets ypperste bliver til intet, til Kongevalg kaldes ej der, det er ude med alle dets Fyrster. **13** Dets Paladser gror til i Torn, dets Borge i Tidsel og Nælde, et Tilholdssted for Hyæner og Enemærke for Strudse. **14** Der mødes Sjakal med Vildkat, og Bukketrolde holder Stævne; kun der skal Natteheksen raste og lægge sig der til Ro; **15** der bygger Pilslangen Rede, lægger Æg og samler dem og ruger. Kun der skal Gribbene flokkes, ej savner den ene den anden. **16** Se efter i HERRENS Bog og læs: Ej fattes en eneste af dem, ej savner den ene den anden. Thi HERRENS Mund, den bød, hans Aand har samlet dem sammen; **17** han kastede Loddet for dem, hans Haand udskifted dem Land med Snoren; de tager det evigt i Eje, bor der fra Slægt til Slægt.

35 Ørken og hede skal fryde sig, Ødemark juble og
blomstre; **2** blomstre frodigt som Rosen og juble, ja juble
med Fryd. Libanons Herlighed gives den, Karmels og
Sarons Pragt. HERRENS Herlighed skuer de, vor Guds
Højhed. **3** Styrk de slappe Hænder, lad de vaklende Knæ
blive faste, **4** sig til de ængstede Hjerter: Vær stærke,
vær uden Frygt! Se eders Gud! Han kommer med Hævn,
Gengæld kommer fra Gud; han kommer og frelser eder. **5**
Da aabnes de blindes Øjne, de døves Ører lukkes op; **6** da
springer den halte som Hjort, den stummes Tunge jubler;
thi Vand vælder frem i Ørkenen, Bække i Ødemark; **7** det
glødende Sand bliver Vanddrag, til Kildevæld tørstigt
Land. I Sjakalers Bo holder Hjorde Rast, paa Strudsenes
Enemærker gror Rør og Siv. **8** Der bliver en banet Vej,
den hellige Vej skal den kaldes; ingen uren færdes paa
den, den er Valfartsvej for hans Folk, selv enfoldige farer
ej vild. **9** Paa den er der ingen Løver, Rovdyr træder den
ej, der skal de ikke findes. De genløste vandrer ad den, **10**
HERRENS forløste vender hjem, de drager til Zion med
Jubel, med evig Glæde om Issen; Fryd og Glæde faar de,
Sorg og Suk skal fly.

36 I Kong Ezekias's fjortende Regeringsaar drog
Assyrerkongen Sankerib op mod alle Judas befæstede Byer
og indtog dem. **2** Assyrerkongen sendte saa Rabsjake med
en anselig Styrke fra Lakisj til Kong Ezekias i Jerusalem,
og han gjorde Holdt ved Øvredammens Vandledning, ved
Vejen til Blegepladsen. **3** Da gik Paladsøversten Eljakim,
Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa,
Asafs Søn, ud til ham. **4** Rabsjake sagde til dem: »Sig

til Ezekias: Saaledes siger Storkongen, Assyrerkongen: Hvad er det for en Fortrøstning, du hengiver dig til? **5** Du mener vel, at et blot og bart Ord er det samme som Plan og Styrke i Krig? Og til hvem sætter du egentlig din Lid, siden du gør Oprør imod mig? **6** Se, du sætter din Lid til Ægypten, denne brudte Rørkæp, som river Saar i Haanden paa den, der støtter sig til den! Thi saaledes gaar det alle dem, der sætter deres Lid til Farao, Ægyptens Konge. **7** Men vil du sige til mig: Det er HERREN vor Gud, vi sætter vor Lid til! er det saa ikke ham, hvis Offerhøje og Altre Ezekias skaffede bort, da han sagde til Juda og Jerusalem: Foran dette Alter skal I tilbede! **8** Og nu, indgaa et Væddemaal med min Herre, Assyrerkongen: Jeg giver dig to Gange tusinde Heste, hvis du kan stille Ryttere til dem! **9** Hvorledes vil du afslaa et Angreb af en eneste Statholder, en af min Herres ringeste Tjenere? Og du sætter din Lid til Ægypten, til Vogne og Heste? **10** Mon det desuden er uden HERRENS Vilje, at jeg er draget op mod dette Land for at ødelægge det? Det var HERREN selv, der sagde til mig: Drag op mod dette Land og ødelæg det!« **11** Men Eljakim, Sjebna og Joa sagde til Rabsjake: »Tal dog Aramaisk til dine Trælle, det forstaar vi godt; tal ikke Judæisk til os, medens Folkene paa Muren hører paa det!« **12** Men Rabsjake svarede dem: »Er det til din Herre og dig, min Herre har sendt mig med disse Ord? Er det ikke til de Mænd, der sidder paa Muren hos eder og æder deres eget Skarn og drikker deres eget Vand?« **13** Og Rabsjake traadte hen og raabte med høj Røst paa Judæisk: »Hør Storkongens, Assyrerkongens,

Ord! **14** Saaledes siger Kongen: Lad ikke Ezekias vildlede eder, thi han er ikke i Stand til at frelse eder! **15** Og lad ikke Ezekias forlede eder til at sætte eders Lid til HERREN, naar han siger: HERREN skal sikkert frelse os, og denne By skal ikke overgives i Assyrerkongens Haand! **16** Hør ikke paa Ezekias, thi saaledes siger Assyrerkongen: Vil I slutte Fred med mig og overgive eder til mig, saa skal enhver af eder spise af sin Vinstok og sit Figentræ og drikke af sin Brønd, **17** indtil jeg kommer og tager eder med til et Land, der ligner eders, et Land med Korn og Most, et Land med Brød og Vingaarde. **18** Lad ikke Ezekias forføre eder med at sige: HERREN vil frelse os! Mon nogen af Folkenes Guder har kunnet frelse sit Land af Assyrerkongens Haand? **19** Hvor er Hamats og Arpads Guder, hvor er Sefarvajims Guder, hvor er Landet Samarias Guder? Mon de frelste Samaria af min Haand? **20** Hvor er der blandt alle disse Landes Guder nogen, der har frelst sit Land af min Haand? Mon da HERREN skulde kunne frelse Jerusalem?« **21** Men de tav og svarede ham ikke et Ord, thi Kongens Bud lød paa, at de ikke maatte svare ham. **22** Derpaa gik Paladsøversten Eljakim, Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa, Asafs Søn, med sønderrevne Klæder til Ezekias og meddelte ham, hvad Rabsjake havde sagt.

37 Da Kong Ezekias hørte det, sønderrev han sine Klæder, hyllede sig i Sæk og gik ind i HERRENS Hus. **2** Og han sendte Paladsøversten Eljakim og Statsskriveren Sjebna og Præsternes Ældste, hyllet i Sæk, til Profeten Esajas, Amoz's Søn, **3** for at sige til ham: »Ezekias lader

sige: En Nødens, Tugtelsens og Forsmædelsens Dag er denne Dag, thi Barnet er ved at fødes, men der er ikke Kraft til at bringe det til Verden! **4** Dog vil HERREN din Gud maaske høre, hvad Rabsjake har sagt, han, som er sendt af sin Herre, Assyrerkongen, for at haane den levende Gud, og maaske vil han straffe ham for de Ord, som HERREN din Gud har hørt — gaa derfor i Forbøn for den Rest, der endnu er tilbage!« **5** Da Kong Ezekias's Folk kom til Esajas, **6** sagde han til dem: »Saaledes skal I svare eders Herre: Saa siger HERREN: Frygt ikke for de Ord, du har hørt, som Assyrerkongens Trælle har haanet mig med! **7** Se, jeg vil indgive ham en Aand, og han skal faa en Tidende at høre, saa han vender tilbage til sit Land, og i hans eget Land vil jeg fælde ham med Sværdet!« **8** Rabsjake vendte saa tilbage og traf Assyrerkongen i Færd med at belejre Libna, thi han havde hørt, at Kongen var brudt op fra Lakisj. **9** Saa fik han Underretning om, at Kong Tirhaka af Ætiopien var rykket ud for at angribe ham, og han sendte Sendebud til Ezekias og sagde: **10** »Saaledes skal I sige til Kong Ezekias af Juda: Lad ikke din Gud, som du slaar din Lid til, vildlede dig med at sige, at Jerusalem ikke skal gives i Assyrerkongens Haand! **11** Du har jo dog hørt, hvad Assyrerkongerne har gjort ved alle Lande, hvorledes de har lagt Band paa dem — og du skulde kunne undslippe! **12** De Folk, mine Fædre tilintetgjorde, Gozan, Karan, Rezef og Folkene fra Eden i Telassar, har deres Guder kunnet frelse dem? **13** Hvor er Kongen af Hamat, Kongen af Arpad eller Kongen af La'ir, Sefarvajim, Hena og Ivva?«

14 Da Ezekias havde modtaget Brevet af Sendebudenes Haand og læst det, gik han op i HERRENS Hus og bredte det ud for HERRENS Aasyn. **15** Derpaa bad Ezekias den Bøn for HERRENS Aasyn: **16** »Hærskarers HERRE, Israels Gud, du, som troner over Keruberne, du alene er Gud over alle Jordens Riger; du har gjort Himmelen og Jorden! **17** Bøj nu dit Øre, HERRE, og lyt, aabn dine Øjne, HERRE, og se! Læg Mærke til alle de Ord, Sankerib har sendt hid for at spotte den levende Gud! **18** Det er sandt, HERRE, at Assyrerkongerne har tilintetgjort alle de Folk og deres Lande **19** og kastet deres Guder i Ilden; men de er ikke Guder, kun Menneskehænders Værk af Træ eller Sten; derfor kunde de ødelægge dem. **20** Men frels os nu, HERRE vor Gud, af hans Haand, saa alle Jordens Riger kan kende, at du, HERRE, alene er Gud!« **21** Saa sendte Esajas, Amoz's Søn, Bud til Ezekias og lod sige: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Din Bøn angaaende Assyrerkongen Sankerib har jeg hørt!« **22** Saaledes lyder det Ord, HERREN talede imod ham: Hun haaner, hun spotter dig, Jomfruen, Zions Datter, Jerusalems Datter ryster paa Hovedet ad dig! **23** Hvem har du haanet og smædet, mod hvem har du løftet din Røst? Til Israels Hellige løfted i Hovmod du Blikket! **24** Ved dine Trælle haaned du HERREN og sagde: »Med mine talløse Vogne besteg jeg Bjergenes Højder, Libanons afsides Egne; jeg fælded dets Cedres Højskov, dets ædle Cypresser, trængte frem til dets øverste Raststed, dets Havers Skove. **25** Fremmed Vand grov jeg ud, og jeg drak det, tørskoet skred jeg over Ægyptens Strømme!« **26** Har du ej hørt det? For længst kom det op i min Tanke,

jeg lagde det fordum til Rette, nu lod jeg det ske, og du Gjorde murstærke Byer til øde Stenhobe, **27** mens Folkene grebes i Afmagt af Skræk og Skam, blev som Græsset paa Marken, det spirende Grønne, som Græs paa Tage, som Mark for Østenvinden. **28** Jeg ser, naar du rejser og sætter dig, ved, naar du gaar og kommer. **29** Fordi du raser imod mig, din Trods har naaet mit Øre, lægger jeg Ring i din Næse og Bidsel i Munden og fører dig bort ad Vejen, du kom! **30** Og dette skal være dig Tegnet: I Aar skal man spise, hvad der saaed sig selv, og Aaret derpaa, hvad der skyder af Rode, tredje Aar skal man saa og høste, plante Vin og nyde dens Frugt. **31** Den bjærgede Rest af Judas Hus slaar atter Rødder forneden og bærer sin Frugt foroven; **32** thi fra Jerusalem udgaar en Rest, en Levning fra Zions Bjerg. Hærskarers HERRES Nidkærhed virker dette. **33** Derfor, saa siger HERREN om Assyrerkongen: I Byen her skal han ej komme ind, ej sende en Pil herind, ej nærme sig den med Skjolde eller opkaste Vold imod den; **34** ad Vejen, han kom, skal han gaa igen, i Byen her skal han ej komme ind — saa lyder det fra HERREN. **35** Jeg værner og frelser denne By for min og min Tjener Davids Skyld! **36** Saa gik HERRENS Engel ud og ihjelslog i Assyrernes Lejr 185 000 Mand; og se, næste Morgen tidlig laa de alle døde. **37** Da brød Assyrerkongen Sankerib op, vendte hjem og blev siden i Nineve. **38** Men da han engang tilbad i sin Gud Nisroks Hus, slog hans Sønner Adrammelek og Sar'ezer ham ihjel med deres Sværd, hvorefter de flygtede til Ararats Land; og hans Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted.

38 Ved den Tid blev Ezekias dødssyg. Da kom Profeten Esajas, Amoz's Søn, til ham og sagde: »Saa siger HERREN: Beskik dit Hus, thi du skal dø og ikke leve!« **2** Da vendte han Ansigtet om mod Væggen og bad saaledes til HERREN: **3** »Ak, HERRE, kom dog i Hu, hvorledes jeg har vandret for dit Aasyn i Oprigtighed og med helt Hjerte og gjort, hvad der er godt i dine Øjne!« Og Ezekias græd højt. **4** Da kom HERRENS Ord til Esajas saaledes: **5** »Gaa hen og sig til Ezekias: Saa siger HERREN, din Fader Davids Gud: Jeg har hørt din Bøn, jeg har set dine Taarer! Se, jeg vil lægge femten Aar til dit Liv **6** og udfri dig og denne By af Assyrerkongens Haand og værne om denne By! **7** Og Tegnet fra HERREN paa, at HERREN vil udføre, hvad han har sagt, skal være dig dette: **8** Se, jeg vil lade Skyggen gaa de Streger tilbage, som den har flyttet sig med Solen paa Akaz's Solur, ti Streger!« Da gik Solen de ti Streger, som den havde flyttet sig, tilbage paa Soluret. **9** En Bøn af Kong Ezekias af Juda, da han var syg og kom sig af sin Sygdom: **10** Jeg tænkte: Bort maa jeg gaa i min bedste Alder, hensættes i Dødsrigets Porte mine sidste Aar. **(Sheol h7585)** **11** Jeg tænkte: Ej skuer jeg HERREN i de levendes Land, ser ingen Mennesker mer blandt Skyggerigets Folk; **12** min Bolig er nedbrudt, ført fra mig som Hyrdernes Telt, som en Væver sammenrulled du mit Liv og skar det fra Traaden. Du ofrer mig fra Dag til Nat, **13** jeg skriger til Daggry; som en Løve knuser han alle Benene i mig; du giver mig hen fra Dag til Nat. **14** Jeg klynker som klagende Svale, sukker som Duen, jeg skuer med Taarer mod Himlen: HERRE, jeg trænges, vær mig Borgen! **15**

Hvad skal jeg sige? Han talede til mig, og selv greb han ind. For Bitterhedens Skyld i min Sjæl vil jeg vandre sagtelig alle mine Aar. **16** Herre, man skal bære Bud derom til alle kommende Slægter. Opliv min Aand, helbred mig og gør mig karsk! **17** Se, Bitterhed, Bitterhed blev mig til Fred. Og du skaaned min Sjæl for Undergangens Grav; thi alle mine Synder kasted du bag din Ryg. **18** Thi Dødsriget takker dig ikke, dig lover ej Døden, paa din Miskundhed haaber ej de, der synker i Graven. **(Sheol h7585)** **19** Men den levende, den levende takker dig som jeg i Dag. Om din Trofasthed taler Fædre til deres Børn. **20** HERRE, frels os! Saa vil vi røre Strengene alle vore Levedage ved HERRENS Hus. **21** Da bød Esajas, at man skulde tage en Figenkage og lægge den som Plaster paa det syge Sted, for at han kunde blive rask. **22** Og Ezekias sagde: »Hvad er Tegnet paa, at jeg skal gaa op til HERRENS Hus?«

39 Ved den Tid sendte Bal'adans Søn, Kong Merodak-Bal'adan af Babel, Brev og Gave til Ezekias, da han hørte, at han havde været syg, men var blevet rask. **2** Og Ezekias glædede sig over deres Komme og viste dem Huset, hvor han havde sine Skatte, Sølvet og Guldet, Røgelsestofferne, den fine Olie, hele sit Vaabenoplag og alt, hvad der var i hans Skatkamre; der var ikke den Ting i hans Hus og hele hans Rige, som Ezekias ikke viste dem. **3** Da kom Profeten Esajas til Kong Ezekias og sagde til ham: »Hvad sagde disse Mænd, og hvorfra kom de til dig?« Ezekias svarede: »De kom fra et fjernt Land, fra Babel.« **4** Da spurgte han: »Hvad fik de at se i dit Hus?« Ezekias svarede: »Alt, hvad der er i mit Hus, saa de; der er ikke den Ting i mine

Skatkamre, jeg ikke viste dem.« **5** Da sagde Esajas til Ezekias: »Hør Hærskarers HERRES Ord! **6** Se, Dage skal komme, da alt, hvad der er i dit Hus, og hvad dine Fædre har samlet indtil denne Dag, skal bringes til Babel og intet lades tilbage, siger HERREN. **7** Og af dine Sønner, der nedstammer fra dig, og som du avler, skal nogle tages og gøres til Hofmænd i Babels Konges Palads!« **8** Men Ezekias sagde til Esajas: »det Ord fra HERREN, du har talt, er godt!« Thi han tænkte: »Saa bliver der da Fred og Tryghed, saa længe jeg lever!«

40 Trøst, ja trøst mit Folk, saa siger eders Gud, **2** tal Jerusalem kærligt til og raab kun til det, at nu er dets Strid til Ende, dets Skyld betalt, tvefold Straf har det faaet af HERRENS Haand for alle sine Synder. **3** I Ørkenen raaber en Røst: »Ban HERRENS Vej, jævn i det øde Land en Højvej for vor Gud! **4** Hver Dal skal højnes, hvert Bjerg, hver Høj skal sænkes, bakket Land blive fladt og Fjeldvæg til Slette. **5** Aabenbares skal HERRENS Herlighed, alt Kød til Hobe skal se den. Thi HERRENS Mund har talet.« **6** Der lyder en Røst, som siger: »Raab!« Jeg svarer: »Hvad skal jeg raabe?« »Alt Kød til Hobe er Græs, al dets Ynde som Markens Blomst; **7** Græsset tørres, Blomsten visner, naar HERRENS Aande blæser derpaa; visselig, Folket er Græs, **8** Græsset tørres, Blomsten visner, men vor Guds Ord bliver evindelig.« **9** Stig op paa højen Bjerg, du Zions Glædesbud, løft din Røst med Kraft, du Jerusalems Glædesbud, løft den uden Frygt og sig til Judas Byer: »Se eders Gud!« **10** Se, den Herre HERREN kommer med Vælde, han hersker med sin Arm. Se, hans Løn er med

ham, hans Vinding foran ham, **11** han vogter sin Hjord som en Hyrde, samler den med Armen, bærer Lammene i Favn og leder de diende Faar. **12** Hvo maaler Vandet i sin Haand, afmærker med Fingerspand Himlen, maaler Jordens Støv i Skæppe og vejer Bjerge med Bismer eller i Vægtskaal Høje? **13** Hvo leder HERRENS Aand, raader og lærer ham noget? **14** Hos hvem faar han Raad og Indsigt, hvem lærer ham Rettens Vej, hvem kan give ham Kundskab, hvem kundgør ham indsigts Vej? **15** Se, som Draabe paa Spand er Folkene, at regne som Fnug paa Vægt, som et Gran vejer fjerne Strande. **16** Libanon giver ej Brændsel, dets Dyr ej Brændoffer nok. **17** Alle Folk er som intet for ham, for Luft og Tomhed at regne. **18** Med hvem vil I ligne Gud, hvad stiller I op som hans Lige? **19** Et Billede — det støber en Mester, en Guldsmed lægger Guld derpaa, og Sølvkæder støber en anden. **20** Den, som vil rejse en Afgud, vælger sig Træ, som ej raadner; han søger sig en kyndig Mester til at rejse et Billede, som staar. **21** Ved I, hører I det ikke, er det ikke forkyndt jer for længst? Har I da ikke skønnet det, fra Jordens Grundvold blev lagt? **22** Han troner over Jordens Kreds, som Græshopper er dens Beboere; han udbreder Himlen som en Dug og spænder den ud som et Teltbo. **23** Fyrster gør han til intet, Jordens Dommere til Luft. **24** Knap er de plantet, knap er de saaet, knap har Stiklingen Rod i Jorden, saa aander han paa dem, de visner; som Straa fejer Storm dem bort. **25** Hvem vil I ligne mig med som min Ligemand? siger den Hellige. **26** Løft eders Blik til Himlen og se: Hvo skabte disse? Han mønstrer deres Hær

efter Tal, kalder hver enkelt ved Navn; saa stor er hans Kraft og Vælde, at ikke en eneste mangler. **27** Hvorfor siger du, Jakob, hvi taler du, Israel, saa: »Min Vej er skjult for HERREN, min Ret gled min Gud af Hænde.« **28** Ved du, hørte du ikke, at HERREN er en evig Gud, den vide Jord har han skabt? Han trættes og mattes ikke, hans Indsigt udgrundes ikke; **29** han giver den trætte Kraft, den svage Fylde af Styrke. **30** Ynglinge trættes og mattes, Ungersvende snubler brat, **31** ny Kraft faar de, der bier paa HERREN, de faar nye Svingfjer som Ørnen; de løber uden at mattes, vandrer uden at trættes.

41 Hør mig i Tavshed, I fjerne Strande, lad Folkene hente ny Kraft, komme hid og tage til Orde, lad os sammen gaa frem for Retten! **2** Hvo vakte i Østen ham, hvis Fod gaar fra Sejr til Sejr, hvo giver Folk i hans Vold og gør ham til Kongers Hersker? Han gør deres Sværd til Støv, deres Buer til flagrende Straa, **3** forfølger dem, gaar uskadt frem ad en Vej, hans Fod ej har traadt. **4** Hvo gjorde og virkede det? Han, som længst kaldte Slægterne frem, jeg, HERREN, som er den første og end hos de sidste den samme. **5** Fjerne Strande saa det med Gru, den vide Jord følte Rædsel, de nærmede sig og kom. **6** Den ene hjælper den anden og siger: »Broder, fat Mod!« **7** Mesteren opmuntrer Guldsmeden, Glatteren ham, der hamrer; Lodningen tager han god og sømmer det fast, saa det staar. **8** Men Israel, du min Tjener, Jakob, hvem jeg har udvalgt, — Ætling af Abraham, min Ven — **9** hvem jeg tog fra Jordens Grænser og kaldte fra dens fjerneste Kroge, til hvem jeg sagde: »Du min Tjener, som jeg valgte og ikke

vraged«: **10** Frygt ikke, thi jeg er med dig, vær ej raadvild, thi jeg er din Gud! Med min Retfærds højre styrker, ja hjælper, ja støtter jeg dig. **11** Se, Skam og Skændsel faar alle, som er dig fjendske, til intet bliver de, der trætter med dig, de forgaar. **12** Du søger, men finder ej dem, der kives med dig, til intet, til Luft bliver de, der strides med dig. **13** Thi jeg, som er HERREN din Gud, jeg griber din Haand, siger til dig: Frygt kun ikke, jeg er din Hjælper. **14** Frygt ikke, Jakob, du Orm, Israel, du Kryb! Jeg hjælper dig, lyder det fra HERREN, din Genløser er Israels Hellige. **15** Se, jeg gør dig til Tærskeslæde, en ny med mange Tænder; du skal tærske og knuse Bjerge, og Høje skal du gøre til Avner; **16** du kaster dem, Vinden tager dem, Stormen hvirvler dem bort. Men du skal juble i HERREN, rose dig af Israels Hellige. **17** Forgæves søger de arme og fattige Vand, deres Tunge brænder af Tørst; jeg, HERREN, vil bønhøre dem, dem svigter ej Israels Gud. **18** Fra nøgne Høje sender jeg Floder og Kilder midt i Dale; Ørkenen gør jeg til Vanddrag, det tørre Land til Væld. **19** I Ørkenen giver jeg Cedre, Akacier, Myrter, Oliven; i Ødemark sætter jeg Cypresser tillige med Elm og Gran, **20** at de maa se og kende, mærke sig det og indse, at HERRENS Haand har gjort det, Israels Hellige skabt det. **21** Fremlæg eders Sag, siger HERREN, kom med Bevis! siger Jakobs Konge. **22** De træde nu frem og forkynde os, hvad der herefter skal ske. Sig frem, hvad I har forudsagt, at vi kan granske derover og se, hvad Udfald det fik; eller kundgør os, hvad der kommer! **23** Forkynd, hvad der siden vil ske, at vi kan se, I er Guder! Gør noget, godt eller ondt, saa maaler vi

os med hinanden! **24** Se, I er intet, eders Gerning Luft,
vederstyggelig, hvo eder vælger. **25** Jeg vakte ham fra
Norden, og han kom, jeg kaldte ham fra Solens Opgang.
Han nedtramper Fyrster som Dynd, som en Pottemager
ælter sit Ler. **26** Hvo forkyndte det før, saa vi vidste det,
forud, saa vi sagde: »Han fik Ret!« Nej, ingen har forkyndt
eller sagt det, ingen har hørt eders Ord. **27** Først jeg har
forkyndt det for Zion, sendt Jerusalem Glædesbud. **28** Jeg
ser mig om — der er ingen, ingen af dem ved Raad, saa
de svarer mig paa mit Spørgsmaal. **29** Se, alle er de intet,
deres Værker Luft, deres Billeder Vind og Tomhed.

42 Se min Tjener, ved hvem jeg holder fast, min udvalgte,
hvem jeg har kær! Paa ham har jeg lagt min Aand, han
skal udbrede Ret til Folkene. **2** Han raaber og skriger
ikke, løfter ej Røsten paa Gaden, **3** bryder ej knækket
Rør og slukker ej rygende Tande. Han udbreder Ret
med Troskab, **4** vansmægter, udmattes ikke, før han
faar sat Ret paa Jorden; og fjerne Strande bier paa hans
Lov. **5** Saa siger Gud HERREN, som skabte og udspændte
Himlen, udbredte Jorden med dens Grøde, gav Folkene
paa den Aandedræt og dem, som vandrer der, Aande. **6**
Jeg, HERREN, har kaldet dig i Retfærd og grebet dig fast
om Haand; jeg vogter dig, og jeg gør dig til Folkepagt, til
Hedningelys **7** for at aabne de blinde Øjne og føre de
fangne fra Fængslet, fra Fangehullet Mørkets Gæster. **8**
Jeg er HERREN, saa lyder mit Navn. Jeg giver ej andre min
Ære, ej Gudebilleder min Pris. **9** Hvad jeg forudsagde, se,
det er sket, jeg forkynder nu nye Ting, kundgør dem,
før de spirer frem. **10** Syng HERREN en ny Sang, hans

Pris over Jorden vide; Havet og dets Fylde skal juble, fjerne Strande og de, som bebor dem; **11** Ørkenen og dens Byer stemmer i, de Lejre, hvor Kedar bor; Klippeboerne jubler, raaber fra Bjergenes Tinder; **12** HERREN giver de Ære, forkynder hans Pris paa fjerne Strande. **13** HERREN drager ud som en Helt, han vækker som en Stridsmand sin Kamplyst, han udstøder Krigsskrig, han brøler, æsker sine Fjender til Strid. **14** En Evighed lang har jeg tiet, været tavs og lagt Baand paa mig selv; nu skriger jeg som Kvinde i Barnsnød, stønner og snapper efter Luft. **15** Jeg gør Bjerge og Høje tørre, afsvider alt deres Grønt, gør Strømme til udtørret Land, og Sumpe lægger jeg tørre. **16** Jeg fører blinde ad ukendt Vej, leder dem ad ukendte Stier, gør Mørket foran dem til Lys og Bakkelandet til Slette. Det er de Ting, jeg gør, og dem gaar jeg ikke fra. **17** Vige og dybt beskæmmes skal de, som stoler paa Billeder, som siger til støbte Billeder: »I er vore Guder!« **18** I, som er døve, hør, løft Blikket, I blinde, og se! **19** Hvo er blind, om ikke min Tjener, og døv som Budet, jeg sendte? Hvo er blind som min haandgangne Mand, blind som HERRENS Tjener? **20** Meget saa han, men ænsed det ikke, trods aabne Ører hørte han ej. **21** For sin Retfærds Skyld vilde HERREN løfte Loven til Højhed og Ære. **22** Men Folket er plyndret og hærget; de er alle bundet i Huler, skjult i Fangers Huse, til Ran blev de, ingen redder, til Plyndring, ingen siger: »Slip dem!« **23** Hvem af jer vil lytte til dette, mærke sig og fremtidig høre det: **24** Hvo hengav Jakob til Plyndring, gav Israel hen til Ransmænd? Mon ikke HERREN, mod hvem vi synded, hvis Veje de ej

vilde vandre, hvis Lov de ikke hørte? **25** Han udgød over
det Harme, sin Vrede og Krigens Vælde; den luede om
det, det ænsed det ej, den sved det, det tog sig det ikke til
Hjerte.

43 Men nu, saa siger HERREN, som skabte dig, Jakob,
danned dig, Israel: Frygt ikke, jeg genløser dig, jeg kalder
dig ved Navn, du er min! **2** Naar du gaar gennem Vande, er
jeg med dig, gennem Strømme, de river dig ikke bort; naar
du gaar gennem Ild, skal du ikke svides, Luen brænder
dig ikke. **3** Thi jeg er din Gud, jeg, HERREN, Israels Hellige
din Frelser. Jeg giver Ægypten som Løsesum, Ætiopien
og Seba i dit Sted, **4** fordi du er dyrebar for mig, har
Værd, og jeg elsker dig; jeg giver Mennesker for dig og
Folkefærd for din Sjæl. **5** Frygt ikke, thi jeg er med dig!
Jeg bringer dit Afkom fra Østen, sanker dig sammen fra
Vesten, **6** siger til Norden: »Giv hid!« til Sønden: »Hold
ikke tilbage! Bring mine Sønner fra det fjerne, mine Døtre
fra Jordens Ende, **7** enhver, der er kaldt med mit Navn,
hvem jeg skabte, danned og gjorde til min Ære!« **8** Før
det blinde Folk frem, der har Øjne, de døve, der dog har
Ører! **9** Lad alle Folkene samles, lad Folkefærdene flokkes!
Hvo blandt dem kan forkynde sligt eller paavise Ting,
de har forudsagt? Lad dem føre Vidner og faa Ret, lad
dem høre og sige: »Det er sandt!« **10** Mine Vidner er
I, saa lyder det fra HERREN, min Tjener, hvem jeg har
udvalgt, at I maa kende det, tro mig og indse, at jeg er
den eneste. Før mig blev en Gud ej dannet, og efter mig
kommer der ingen; **11** jeg, jeg alene er HERREN, uden mig
er der ingen Frelser. **12** Jeg har forkyndt det og frelser,

kundgjort det, ej fremmede hos jer; I er mine Vidner, lyder det fra HERREN. Jeg er fra Evighed Gud, **13** den eneste ogsaa i Fremtiden. Ingen frier af min Haand, jeg handler — hvo gør det ugjort? **14** Saa siger HERREN, eders Genløser, Israels Hellige: For eder gør jeg Opbud mod Babel og fjerner deres Fængsels Portslaaer, mens Kaldæerne bindes i Halsjern. **15** Jeg, HERREN, jeg er eders Hellige, Israels Skaber eders Konge. **16** Saa siger HERREN, som lagde en Vej i Havet, en Sti i de stride Vande, **17** førte Vogne og Heste derud, Hær og Kriger tillige; de segned og rejste sig ikke, sluktes, gik ud som en Væge: **18** Kom ikke det svundne i Hu, tænk ikke paa Fortidens Dage! **19** Thi se, nu skaber jeg nyt, alt spirer det, ser I det ikke? Gennem Ørkenen lægger jeg Vej, Floder i det øde Land; **20** de vilde Dyr skal ære mig, Sjakaler tillige med Strudse. Thi Vand vil jeg give i Ørkenen, Floder i det øde Land, for at læske mit udvalgte Folk. **21** Det Folk, jeg har dannet mig, skal synge min Pris. **22** Jakob, du kaldte ej paa mig eller trætted dig, Israel, med mig; **23** du bragte mig ej Brændofferlam, du ærede mig ikke med Slagtofre; jeg plaged dig ikke for Afgrødeoffer, trætted dig ikke for Røgelse; **24** du købte mig ej Kalmus for Sølv eller kvæged mig med Slagtofres Fedt. Nej, du plaged mig med dine Synder, trætted mig med din Brøde. **25** Din Misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen Skyld, kommer ej dine Synder i Hu. **26** Mind mig, lad vor Sag gaa til Doms, regn op, saa du kan faa Ret! **27** Allerede din Stamfader synded, dine Talsmænd forbrød sig imod mig, **28** saa jeg

vanæred hellige Fyrster, gav Jakob hen til Band og Israel hen til Spot.

44 Men hør nu, Jakob, min Tjener, Israel, hvem jeg har udvalgt: **2** Saa siger HERREN, som skabte dig og fra Moders Liv danned dig, din Hjælper: Frygt ikke, min Tjener Jakob, Jesjurun, hvem jeg har udvalgt! **3** Thi jeg udgyder Vand paa det tørstende, Strømme paa det tørre Land, udgyder min Aand paa din Æt, min Velsignelse over dit Afkom; **4** de skal spire som Græs mellem Vande, som Pile ved Bækkenes Løb. **5** En skal sige: »Jeg er HERRENS«, en kalde sig med Jakobs Navn, en skrive i sin Haand: »For HERREN!« og tage sig Israels Navn. **6** Saa siger HERREN, Israels Konge, dets Genløser, Hærskarers HERRE: Jeg er den første og den sidste, uden mig er der ingen Gud. **7** Hvo der er min Lige, træde frem, forkynde og godtgøre for mig: Hvo kundgjorde fra Urtid det kommende? De forkynde os, hvad der skal ske! **8** Ræddes og ængstes ikke! Har ej længst jeg kundgjort og sagt det? I er mine Vidner: Er der Gud uden mig, er der vel anden Klippe? Jeg ved ikke nogen. **9** De, der laver Gudebilleder, er alle intet, og deres kære Guder gavner intet; deres Vidner ser intet og kender intet, at de maa blive til Skamme. **10** Naar nogen laver en Gud og støber et Billede, er det ingen Gavn til; **11** se, alle dets Tilbedere bliver til Skamme; Mestrene er jo kun Mennesker — lad dem samles til Hobe og træde frem, de skal alle som een forfærdes og blive til Skamme. **12** En smeder Jern til en Økse og arbejder ved Kulild, tildanner den med Hamre og gør den færdig med sin stærke Arm; faar han ikke Mad, afkræftes han,

og faar han ikke Vand at drikke, bliver han træt. **13** Saa fælder han Træer, udspænder Maalesnoren, tegner Billedet med Gravstikken, skærer det ud med Kniven og sætter det af med Cirkelen; han laver det efter en Mands Skikkelse, efter menneskelig Skønhed, til at staa i et Hus. **14** Han fældede sig Cedre, tog Elm og Eg og arbejdede af al sin Kraft paa Skovens Træer, som Gud havde plantet og Regnen givet Vækst. **15** Det tjener et Menneske til Brændsel, han tager det og varmer sig derved; han sætter Ild i det og bager Brød — og desuden laver han en Gud deraf og tilbeder den, han gør et Gudebillede deraf og knæler for det. **16** Halvdelen brænder han i Ilden, og over Gløderne steger han Kød; han spiser Stegen og mættes; og han varmer sig derved og siger: »Ah, jeg bliver varm, jeg mærker Ilden« — **17** og af Resten laver han en Gud, et Billede; han knæler for det, kaster sig ned og beder til det og siger: »Frels mig, thi du er min Gud!« **18** De skønner ikke, de fatter ikke, thi deres Øjne er lukket, saa de ikke ser, og deres Hjerter, saa de ikke skønner. **19** De tænker ikke over det, de har ikke Indsigt og Forstand til at sige sig selv: »Halvdelen brændte jeg i Baalet, over Gløderne bagte jeg Brød, stegte Kød og spiste; skulde jeg da af Resten gøre en Vederstyggelighed? Skulde jeg knæle for en Træklods?« **20** Den, som tillægger Aske Værd, ham har et vildfarende Hjerte daaret; han redder ikke sin Sjæl, saa han siger: »Er det ikke en Løgn, jeg har i min højre Haand?« **21** Jakob, kom dette i Hu, Israel, thi du er min Tjener! Jeg skabte dig, du er min Tjener, ej skal du glemmes, Israel; **22** jeg sletted som Taage din

Misgerning og som en Sky dine Synder. Vend om til mig, thi jeg genløser dig! **23** Jubler, I Himle, thi HERREN greb ind, fryd jer, I Jordens Dybder, bryd ud i Jubel, I Bjerge, Skoven og alle dens Træer, thi HERREN genløser Jakob og herliggør sig ved Israel. **24** Saa siger HERREN, din Genløser, som danned dig fra Moders Liv: Jeg er HERREN, som skabte alt, som ene udspændte Himlen, udbredte Jorden, hvo hjalp mig? **25** som tilintetgør Løgnernes Tegn og gør Spaamænd til Daarer, som tvinger de vise tilbage, beskæmmer deres Lærdom, **26** stadfæster sine Tjeneres Ord, fuldbyrder sine Sendebuds Raad. Jeg siger om Jerusalem: »Det skal bebos!« om Judas Byer: »De skal bygges!« Ruinerne rejser jeg atter! **27** Jeg siger til Dybet: »Bliv tørt, dine Floder gør jeg tørre!« **28** Jeg siger om Kyros: »Min Hyrde, som fuldbyrder al min Vilje!« Jeg siger om Jerusalem: »Det skal bygges!« om Templet: »Det skal grundes!«

45 Saa siger HERREN til sin Salvede, til Kyros, hvis højre jeg greb for at nedstyrte Folk for hans Ansigt og løsne Kongernes Gjord, for at aabne Dørene for ham, saa Portene ikke var stængt: **2** Selv gaar jeg frem foran dig, Hindringer jævner jeg ud; jeg sprænger Porte af Kobber og sønderhugger Slaaer af Jern. **3** Jeg giver dig Mulmets Skatte, Rigdomme gemt i Løn, saa du kender, at den, der kaldte dig ved Navn, er mig, er HERREN, Israels Gud. **4** For Jakobs, min Tjeners, Skyld, for min udvalgtes, Israels, Skyld kalder jeg dig ved dit Navn, ved et Æresnavn, skønt du ej kender mig. **5** HERREN er jeg, ellers ingen, uden mig er der ingen Gud; jeg omgjorder dig, endskønt du ej

kender mig, **6** saa de kender fra Solens Opgang til dens Nedgang: der er ingen uden mig. HERREN er jeg, ellers ingen, **7** Lysets Ophav og Mørkets Skaber, Velfærds Kilde og Ulykkes Skaber. Jeg er HERREN, der virker alt. **8** Lad regne, I Himle deroppe, nedsend Retfærd, I Skyer, Jorden aabne sit Skød, saa Frelse maa spire frem og Retfærd vokse tillige. Jeg, HERREN, lader det ske. **9** Ve den, der trættes med sit Ophav, et Skaar kun blandt Skaar af Jord! Siger Ler til Pottemager: »Hvad kan du lave?« hans Værk: »Du har ikke Hænder!« **10** Ve den, der siger til sin Fader: »Hvad kan du avle?« til sin Moder: »Hvad kan du føde?« **11** Saa siger HERREN, Israels Hellige, Fremtidens Ophav: I spørger mig om mine Børn, for mine Hænders Værk vil I raade! **12** Det var mig, som dannede Jorden og skabte Mennesket paa den; mine Hænder udspændte Himlen, jeg opbød al dens Hær; **13** det var mig, som vakte ham i Retfærd, jeg jævner alle hans Veje; han skal bygge min By og give mine bortførte fri — ikke for Løn eller Gave, siger Hærskarers HERRE. **14** Saa siger HERREN: Ægyptens Løn, Ætiopiens Vinding, Sebæernes granvoksne Mænd, de skal komme og tilhøre dig, og dig skal de følge; de skal komme i Lænker og kaste sig ned for dig og bønfalde dig: »Kun hos dig er Gud, der er ingen anden Gud.« **15** Sandelig, du er en Gud, som er skjult, Israels Gud er en Frelser! **16** Skam og Skændsel bliver alle hans Fjender til Del, til Hobe gaar Gudemagerne om med Skændsel. **17** Israel frelses ved HERREN, en evig Frelse, i Evighed bliver I ikke til Skam og Skændsel. **18** Thi saa siger HERREN, Himlens Skaber, han, som er Gud, som dannede Jorden,

frembragte, grundfæsted den, ej skabte den øde, men danned den til at bebos: HERREN er jeg, ellers ingen. **19** Jeg talede ikke i Løndom, i Mørkets Land, sagde ikke til Jakobs Æt: »Søg mig forgæves!« Jeg, HERREN, taler hvad ret er, forkynder, hvad sandt er. **20** Kom samlede hid, træd frem til Hobe, I Folkenes undslupne! Uvidende er de, som bærer et Billede af Træ, de, som beder til en Gud, der ikke kan frelse. **21** Forkynd det, kom frem dermed, lad dem raadslaa sammen: Hvo kundgjorde dette tilforn, forkyndte det forud? Mon ikke jeg, som er HERREN? Uden mig er der ingen Gud, uden mig er der ingen retfærdig, frelsende Gud. **22** Vend dig til mig og bliv frelst, du vide Jord, thi Gud er jeg, ellers ingen; **23** jeg svor ved mig selv, fra min Mund kom Sandhed, mit Ord vender ikke tilbage: Hvert Knæ skal bøjes for mig, hver Tunge sværge mig til. **24** »Kun hos HERREN, « skal man sige, »er Retfærd og Styrke; til ham skal alle hans Avindsmænd komme med Skam.« **25** Ved HERREN naar al Israels Æt til sin Ret og jubler.

46 I Knæ er Bel, og Nebo er bøjet, deres Billeder gives til Dyr og Fæ, de læsses som Byrde paa trætte Dyr. **2** De bøjes, i Knæ er de alle, de kan ikke frelse Byrden, og selv maa de vandre i Fangenskab. **3** Hør mig, du Jakobs Hus, al Resten af Israels Hus, løftet fra Moders Liv, baaret fra Moders Skød. **4** Til Alderdommen er jeg den samme, jeg bærer jer, til Haarene graaner; ret som jeg bar, vil jeg bære, jeg, jeg vil bære og redde. **5** Med hvem vil I jævnstille, ligne mig, hvem vil I gøre til min Lige? **6** De øser Guld af Pung, Sølv faar de vejet paa Vægt, de lejer en

Guldsmed, som gør det til en Gud, de bøjer sig, kaster sig ned; **7** de løfter den paa Skuldren og bærer den, sætter den paa Plads, og den staar, den rører sig ikke af Stedet; raaber de til den, svarer den ikke, den frelser dem ikke i Nød. **8** Kom dette i Hu, lad jer raade, I frafaldne, læg jer det paa Sinde! **9** Kom i Hu, hvad er forudsagt før, thi Gud er jeg, ellers ingen, ja Gud, der er ingen som jeg, **10** der forud forkyndte Enden, tilforn, hvad der ikke var sket, som sagde: »Mit Raad staar fast, jeg fuldbyrder al min Vilje, « **11** som fra Øst kalder Ørnen hid, fra det fjerne mit Raads Fuldbyrder. Jeg taled og lader det ske, udtænkte og fuldbyrder det. **12** Hør paa mig, I modløse, som tror, at Retten er fjern: **13** Jeg bringer min Ret, den er ej fjern, min Frelse tøver ikke; jeg giver Frelse paa Zion, min Herlighed giver jeg Israel.

47 Stig ned, sid i Støvet, du Jomfru, Babels Datter, sid uden Trone paa Jorden, Kaldæernes Datter! Thi ikke mer skal du kaldes den fine, forvænte! **2** Tag fat paa Kværnen, mal Mel, læg Sløret bort, løft Slæbet, blot dine Ben og vad over Strømmen! **3** Din Blusel skal blottes, din Skam skal ses. Hævn tager jeg uden Skaansel, siger vor Genløser, **4** hvis Navn er Hærskarers HERRE, Israels Hellige. **5** Sid tavs og gaa ind i Mørke, Kaldæernes Datter, thi ikke mer skal du kaldes Rigernes Dronning! **6** Jeg vrededes paa mit Folk, vanæred min Arv, gav dem hen i din Haand; du viste dem ingen Medynk, du lagde dit tunge Aag paa Oldingens Nakke. **7** Du sagde: »Jeg bliver evindelig Evigheds Dronning.« Du tog dig det ikke til Hjerte, brød dig ikke om Enden. **8** Saa hør nu, du yppige,

du, som sidder i Tryghed, som siger i Hjertet: »Kun jeg,
og ellers ingen! Aldrig skal jeg sidde Enke, ej kende til
Barnløshed.« **9** Begge Dele skal ramme dig brat samme
Dag, Barnløshed og Enkestand ramme dig i fuldeste Maal,
dine mange Trylleord, din megen Trolddom til Trods, **10**
skønt du tryg i din Ondskab sagde: »ingen ser mig.« Din
Visdom og Viden var det, der ledte dig vild, saa du sagde
i Hjertet: »Kun jeg, og ellers ingen!« **11** Dig rammer et
Onde, du ikke kan købe bort, over dig falder et Vanheld,
du ikke kan sone, Undergang rammer dig brat, naar
mindst du aner det. **12** Kom med din Trolddom og med
dine mange Trylleord, med hvilke du umaged dig fra din
Ungdom, om du kan bøde derpaa og skræmme det bort.
13 Med Raadgiverhoben sled du dig træt, lad dem møde,
lad Himmelgranskerne frelse dig, Stjernekigerne, som
Maaned for Maaned kundgør, hvad dig skal ske! **14** Se, de
er blevet som Straa, de fortæres af Ild, de frelser ikke
deres Liv fra Luens Magt. »Ingen Glød til Varme, ej Baal
at sidde ved!« **15** Sligt faar du af dem, du umaged dig
med, dine Troldmænd fra Ungdommen af; de raver hver
til sin Side, dig frelser ingen.

48 Hør dette, du Jakobs Hus, I, som kaldes med Israels
Navn og er rundet af Judas Kilde, som sværger ved
HERRENS Navn og priser Israels Gud — dog ikke redeligt
og sandt — **2** fra den hellige By har de jo Navn, deres
Støtte er Israels Gud, hvis Navn er Hærskarers HERRE: **3**
Jeg forudsagde det, som er sket, af min Mund gik det ud,
saa det hørtes, brat greb jeg ind, og det indtraf. **4** Thi
stivsindet er du, det ved jeg, din Nakke et Jernbaand, din

Pande af Kobber. **5** Jeg sagde det forud til dig, kundgjorde
det, førend det indtraf, at du ikke skulde sige: »Det gjorde
mit Billede, mit skaarne og støbte bød det.« **6** Du hørte
det, se det nu alt! Og vil I mon ikke staa ved det? Fra
nu af kundgør jeg nyt, skjulte Ting, du ej kender; **7** nu
skabes det, ikke før, før i Dag har I ikke hørt det, at du
ikke skulde sige: »Jeg vidste det.« **8** Hverken har du hørt
eller vidst det, det kom dig ej før for Øre. Thi jeg ved, du
er gennemtroløs, fra Moders Liv hed du »Frafalden«; **9**
for mit Navns Skyld holder jeg Vreden hen, for min Ære
vil jeg skaane, ej udrydde dig. **10** Se, jeg smelted dig —
Sølv blev det ikke — prøved dig i Lidelsens Ovn. **11** For
min egen Skyld griber jeg ind; thi hvor krænkes dog ikke
mit Navn! Jeg giver ej andre min Ære. **12** Hør mig dog
nu, o Jakob, Israel, du, som jeg kaldte: Mig er det, jeg er
den første, ogsaa jeg er den sidste. **13** Min Haand har
grundlagt Jorden, min højre udspændt Himlen; saa saare
jeg kalder paa dem, møder de alle frem. **14** Samler jer
alle og hør: Hvem af dem forkyndte mon dette? Min Ven
fuldbyrder min Vilje paa Babel og Kaldæernes Æt. **15**
Jeg, jeg har talet og kaldt ham, fik ham frem, hans Vej
lod jeg lykkes. **16** Kom hid til mig og hør: Jeg taled ej fra
først i Løndom, jeg var der, saa snart det skete. Og nu har
den Herre HERREN sendt mig med sin Aand. **17** Saa siger
HERREN, din Genløser, Israels Hellige: Jeg er HERREN,
din Gud, som lærer dig, hvad der baader, leder dig ad
Vejen, du skal gaa. **18** Ak, lytted du til mine Bud! Da blev
din Fred som Floden, din Retfærd som Havets Bølger, **19**
da blev dit Afkom som Sandet, din Livsfrugt talløs som

Sandskorn; dit Navn skulde ej slettes ud og ej lægges
øde for mit Aasyn. **20** Gaa ud af Babel, fly fra Kaldæa,
kundgør, forkynd det med jublende Røst, udspred det
lige til Jordens Ende, sig: »HERREN har genløst Jakob, sin
Tjener, **21** lod dem gaa gennem Ørk, de tørstede ikke, lod
Vand vælde frem af Klippen til dem, kløvede Klippen, saa
Vand strømmed ud.« **22** De gudløse har ingen Fred, siger
HERREN.

49 Hør mig, I fjerne Strande, lyt til, I Folk i det fjerne!
HERREN har fra Moders Liv kaldt mig, fra Moders Skød
nævnet mit Navn; **2** til et skarpt Sværd gjorde han min
Mund og skjulte mig i Skyggen af sin Haand, til en sleben
Pil har han gjort mig og gemt mig i sit Kogger, **3** sagt til
mig: »Du er min Tjener, Israel, ved hvem jeg vinder Ære.«
4 Jeg sagde: »Min Møje er spildt, paa Tomhed og Vind
sled jeg mig op — dog er min Ret hos HERREN, min Løn
er hos min Gud.« **5** Og nu siger HERREN, som danned mig
fra Moders Liv til sin Tjener for at hjemføre Jakob til ham
og samle Israel til ham — og i HERRENS Øjne er jeg æret,
min Gud er blevet min Styrke — **6** han siger: »For lidt for
dig som min Tjener at rejse Jakobs Stammer og hjemføre
Israels frelste! Jeg gør dig til Hedningers Lys, at min
Frelse maa naa til Jordens Ende.« **7** Saa siger HERREN,
Israels Genløser, dets Hellige, til den dybt foragtede,
skyet af Folk, Herskernes Træl: Konger skal se det og
rejse sig, Fyrster skal kaste sig ned for HERRENS Skyld,
den trofaste, Israels Hellige, der udvælger dig. **8** Saa siger
HERREN: Jeg hører dig i Naadens Stund, jeg hjælper dig
paa Frelsens Dag, vogter dig og gør dig til Folkepagt for

at rejse Landet igen, udskifte øde Lodder **9** og sige til de bundne: »Gaa ud!« til dem i Mørket: »Kom frem!« Græs skal de finde langs Vejene, Græsgang paa hver nøgen Høj; **10** de hungrer og tørster ikke, dem stikker ej Hede og Sol. Thi deres Forbarmer fører dem, leder dem til Kildevæld; **11** jeg gør alle Bjerge til Vej, og alle Stier skal højnes. **12** Se, nogle kommer langvejsfra, nogle fra Nord og Vest, nogle fra Sinims Land. **13** Jubler, I Himle, fryd dig, du Jord, I Bjerge, bryd ud i Jubel! Thi HERREN trøster sit Folk, forbarmer sig over sine arme. **14** Dog siger Zion: »HERREN har svigtet mig, Herren har glemt mig!« **15** Glemmer en Kvinde sit diende Barn, en Moder, hvad hun bar under Hjerte? Ja, selv om de kunde glemme, jeg glemmer ej dig. **16** Se, i mine Hænder har jeg tegnet dig, dine Mure har jeg altid for Øje. **17** Dine Børn kommer ilende; de, som nedbrød og lagde dig øde, gaar bort. **18** Løft Øjnene, se dig om, de samles, kommer alle til dig. Saa sandt jeg lever, lyder det fra HERREN: Du skal bære dem alle som Smykke, binde dem som Bruden sit Bælte. **19** Thi dine Tomter og Grusdynger, dit hærgede Land — ja, nu er du Beboerne for trang; de, som aad dig, er borte; **20** end skal du høre dem sige, din Barnløsheds Børn: »Her er for trangt, saa flyt dig, at jeg kan sidde!« **21** Da tænker du i dit Hjerte: »Hvo fødte mig dem? Jeg var jo barnløs og gold, landflygtig og bortstødt, hvo fostrede dem? Ene sad jeg tilbage, hvor kommer de fra?« **22** Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg løfter min Haand for Folkene, rejser mit Banner for Folkeslag, og de bringer dine Sønner i Favnen, dine Døtre bæres paa Skulder.

23 Konger bliver Fosterfædre for dig, deres Dronninger
skal være dine Ammer. De kaster sig paa Ansigtet for
dig, slikker dine Fødders Støv. Du skal kende, at jeg er
HERREN; de, som bier paa mig, bliver ikke til Skamme. **24**
Kan Bytte fratages en Helt, kan den stærkes Fanger slippe
bort? **25** Thi saa siger HERREN: Om Fanger end fratages
Helten, slipper Bytte end bort fra den stærke, jeg strider
mod dem, der strider mod dig, og dine Børn vil jeg frelse.
26 Dem, der trænger dig, lader jeg æde deres eget Kød,
deres Blod skal de drikke som Most; alt Kød skal kende, at
jeg, HERREN, er din Frelser, din Genløser Jakobs Vældige.

50 Saa siger HERREN: Hvor er eders Moders
Skilsmissebrev, med hvilket jeg sendte hende bort; eller
hvem var jeg noget skyldig, saa jeg solgte eder til ham?
Nej, for eders Brøde solgtes I, for eders Synd blev eders
Moder sendt bort. **2** Hvi var der da ingen, da jeg kom,
hvi svarede ingen, da jeg kaldte? Er min Haand for kort
til at udfri, har jeg ingen Kraft til at redde? Ved min
Trusel udtørrer jeg Havet, Strømme gør jeg til Ørk, saa
Fiskene raadner af Mangel paa Vand og dør af Tørst; **3** jeg
klæder Himlen i sort og hyller den ind i Sæk. **4** Den Herre
HERREN gav mig Lærlinges Tunge, at jeg skulde vide at
styrke de trætte med Ord; han vækker hver Morgen mit
Øre, han vækker det til at høre, som Lærlinge hører. **5**
Den Herre HERREN aabned mit Øre, og jeg stred ikke
imod, jeg unddrog mig ikke; **6** min Ryg bød jeg frem til
Hug, mit Skæg til at rives, mit Ansigt skjulte jeg ikke for
Haan og Spyt. **7** Mig hjælper den Herre HERREN, saa jeg
ikke beskæmmes; jeg gør derfor mit Ansigt som Sten og

ved, jeg bliver ikke til Skamme. **8** Min Retfærdiggører er nær; lad os mødes, om nogen vil Strid; om nogen vil trætte med mig, saa træde han hid! **9** Se, den Herre HERREN hjælper mig, hvo vil fordømme mig? Se, alle slides op som en Klædning, Møl fortærer dem. **10** Frygter nogen af jer HERREN, han lytte til hans Tjener, enhver, som vandrer i Mørke og uden Lys; han stole paa HERRENS Navn, søge Støtte hos sin Gud! **11** Alle I, som optænder Ild og sætter Pile i Brand, gaa ind i eders brændende Ild, i Pilene, I tændte! Fra min Haand skal det ramme eder, i Kval skal I ligge.

51 Hør mig, I, som jager efter Retfærd, som søger HERREN! Se til Klippen, I huggedes af, til Gruben, af hvilken I brødes, **2** se til eders Fader, Abraham, til Sara, der fødte eder: Da jeg kaldte ham, var han kun een, jeg velsigned ham, gjorde ham til mange. **3** Thi HERREN trøster Zion, trøster alle dets Tomter, han gør dets Ørk som Eden, dets Ødemark som HERRENS Have; der skal findes Fryd og Glæde, Lovsang og Strengespil. **4** I Folkeslag, lyt til mig, I Folkefærd, laan mig Øre! Thi Lov gaar ud fra mig, min Ret som Folkeslags Lys; **5** min Retfærd nærmer sig hastigt, min Frelse oprinder, mine Arme bringer Folkeslag Ret; fjerne Strande bier paa mig og længes efter min Arm. **6** Løft eders Øjne mod Himlen og se paa Jorden hernede! Thi Himlen skal svinde som Røg, Jorden som en opslidt Klædning, dens Beboere skal dø som Myg. Men min Frelse varer evigt, min Retfærd ophører aldrig. **7** Hør mig, I, som kender Retfærd, du Folk med min Lov i dit Hjerte, frygt ej Menneskers Haan,

vær ikke ræd for deres Spot! **8** Som en Klædning skal Møl fortære dem, Orm fortære dem som Uld, men min Retfærd varer evigt, min Frelse fra Slægt til Slægt. **9** Vaagn op, vaagn op, HERRENS Arm, og ifør dig Styrke, vaagn op som i henfarne Dage, i Urtidens Slægter! Mon du ej kløvede Rahab, gennembored Dragen, **10** mon du ej udtørred Havet, Stordybets Vande, gjorde Havets dyb til en Vej, hvor de genløste gik? **11** HERRENS forløste vender hjem, de drager til Zion med Jubel med evig Glæde om Issen; Fryd og Glæde faar de, Sorg og Suk skal fly. **12** Jeg, jeg er eders Trøster, hvem er da du, at du frygter dødelige, jordiske Mennesker, der bliver som Græs, **13** at du glemmer HERREN, din Skaber, der udspændte Himlen og grundfæsted Jorden, at du altid Dagen lang frygter for Undertrykkerens Vrede. Saa snart han vil til at lægge øde, hvor er da Undertrykkerens Vrede? **14** Snart skal den krumsluttede løses og ikke dø og synke i Graven eller mangle Brød, **15** saa sandt jeg er HERREN din Gud, som rører Havet, saa Bølgerne bruser, den, hvis Navn er Hærskarers HERRE. **16** jeg lægger mine Ord i din Mund og gemmer dig under min Haands Skygge for at udspænde Himmelen og grundfæste Jorden og sige til Zion: »Du er mit Folk.« **17** Vaagn op, vaagn op, staa op, Jerusalem, som af HERRENS Haand fik rakt hans Vredes Bæger og tømte den berusende Kalk til sidste Draabe. **18** Af alle de Børn, hun fødte, ledte hende ingen, af alle de Børn, hun fostred, greb ingen hendes Haand. **19** To Ting timedes dig — hvo ynker dig vel? Vold og Vaade, Hunger og Sværd — hvo trøster dig? **20** Ved alle Gadehjørner laa dine Sønner i

Afmagt som i Garn Antiloper, fyldte med HERRENS Vrede, med Trusler fra din Gud. **21** Hør derfor, du arme, drukken, men ikke af Vin: **22** Saa siger din Herre, HERREN, din Gud, der strider for sit Folk: Se, jeg tager den berusende Kalk fra din Haand, aldrig mer skal du drikke min Vredes Bæger; **23** og jeg rækker det til dine Plagere, dem, som bød dig: »Bøj dig, saa vi kan gaa over!« og du gjorde din Ryg til Gulv, til Gade for Vandringsmænd.

52 Vaagn op, vaagn op, ifør dig din Styrke, Zion, tag dit Højtidsskrud paa, Jerusalem, hellige By! Thi uomskaarne, urene Folk skal ej mer komme ind. **2** Ryst Støvet af dig, staa op, tag Sæde, Jerusalem, fri dig for Halslænken, Zions fangne Datter! **3** Thi saa siger HERREN: For intet solgtes I, og uden Sølv skal I løskøbes. **4** Thi saa siger den Herre HERREN: I Begyndelsen drog mit Folk ned til Ægypten for at bo der som fremmed, og siden undertrykte Assyrien det uden Vederlag. **5** Og nu? Hvad har jeg at gøre her? lyder det fra HERREN; mit Folk er jo ranet for intet. De, der hersker over det, brovter, lyder det fra HERREN, og mit Navn vanæres ustandseligt Dagen lang. **6** Derfor skal mit Folk kende mit Navn paa hin Dag, at det er mig, som har talet, ja mig. **7** Hvor liflige er paa Bjergene Glædesbudets Fodtrin, han, som udraaber Fred, bringer gode Tidender, udraaber Frelse, som siger til Zion: »Din Gud har vist, han er Konge.« **8** Hør, dine Vægtere raaber, de jubler til Hobe, thi de ser for deres Øjne HERREN vende hjem til Zion. **9** Bryd ud til Hobe i Jubel, Jerusalems Tomter! Thi HERREN trøster sit Folk, genløser Jerusalem. **10** Han blotter sin hellige Arm for al Folkenes Øjne, den

vide Jord skal skue Frelsen fra vor Gud. **11** Bort, bort, drag ud derfra, rør ej noget urent, bort, tvæt jer, I, som bærer HERRENS Kar! **12** Thi i Hast skal I ej drage ud, I skal ikke flygte; nej, foran eder gaar HERREN, eders Tog slutter Israels Gud. **13** Se, min Tjener faar Fremgang han stiger, løftes og ophøjes saare. **14** Som mange blev maalløse over ham, — saa umenneskelig ussel saa han ud, han ligned ej Menneskenes Børn — **15** skal Folk i Mængde undres, Konger blive stumme over ham; thi hvad ikke var sagt dem, ser de, de skuer, hvad de ikke havde hørt.

53 Hvo troede det, vi hørte, for hvem aabenbaredes HERRENS Arm? **2** Han skød op som en Kvist for hans Aasyn, som et Rodskud af udtørret Jord, uden Skønhed og Pragt til at drage vort Blik, uden Ydre, saa vi syntes om ham, **3** ringeagtet, skyet af Folk, en Smerternes Mand og kendt med Sygdom, en, man skjuler sit Ansigt for, agtet ringe, vi regned ham ikke. **4** Og dog — vore Sygdomme bar han, tog vore Smerter paa sig; vi regnede ham for plaget, slagen, gjort elendig af Gud. **5** Men han blev saaret for vore Overtrædelser, knust for vor Brødes Skyld; os til Fred kom Straf over ham, vi fik Lægedom ved hans Saar. **6** Vi for alle vild som Faar, vi vendte os hver sin Vej, men HERREN lod falde paa ham den Skyld, der laa paa os alle. **7** Han blev knust og bar det stille, han oplod ikke sin Mund som et Lam, der føres hen at slagtes, som et Faar, der er stumt, naar det klippes — han oplod ikke sin Mund. **8** Fra Trængsel og Dom blev han taget, men hvem i hans Samtid tænkte, da han reves fra de levendes Land, at han ramtes for mit Folks Overtrædelse? **9** Hos

gudløse gav man ham Grav og Gravkammer hos den rige, endskønt han ej gjorde Uret, og der ikke var Svig i hans Mund. **10** Det var HERRENS Vilje at slaa ham med Sygdom; naar hans Sjæl havde fuldbragt et Skyldoffer, skulde han se Afkom, leve længe og HERRENS Vilje lykkes ved hans Haand. **11** Fordi hans Sjæl har haft Møje, skal han se det, hvorved han skal mættes. Naar han kendes, skal min retfærdige Tjener retfærdiggøre de mange, han, som bar deres Overtrædelser. **12** Derfor arver han mange, med mægtige deler han Bytte, fordi han udtømte sin Sjæl til Døden og regnedes blandt Overtrædere; dog bar han manges Synd, og for Overtrædere bad han.

54 Jubl, du golde, der ej fødte, jubl og fryd dig, du uden Veer! Thi den forladtes Børn er flere end Hustruens Børn, siger HERREN. **2** Vid Rummet ud i dit Telt, spar ikke, men udspænd din Boligs Tæpper. Du maa gøre dine Teltreb lange og slaa dine Teltpæle fast. **3** Thi du skal brede dig til højre og venstre, dit Afkom tage Folk i Eje og bo i de øde Byer. **4** Frygt ej, du skal ikke beskæmmes, vær ej ræd, du skal ikke skuffes! Thi din Ungdoms Skam skal du glemme, ej mindes din Enkestands Skændsel. **5** Thi din Ægtemand er din Skaber, hans Navn er Hærskarers HERRE, din Genløser er Israels Hellige, han kaldes al Jordens Gud. **6** Som en Hustru, der sidder forladt med Sorg i Sinde, har HERREN kaldt dig. En Ungdomsviv, kan hun forstødes? siger din Gud. **7** Jeg forlod dig et lidet Øjeblik, men favner dig i stor Barmhjertighed; **8** jeg skjulte i skummende Vrede et Øjeblik mit Aasyn for dig, men forbarmer mig med evig Kærlighed, siger din

Genløser, HERREN. **9** Mig er det som Noas Dage: Som jeg svor, at Noas Vande ej mer skulde oversvømme Jorden, saa sværger jeg nu, at jeg aldrig vil vredes og skænde paa dig. **10** Om ogsaa Bjergene viger, om ogsaa Højene rokkes, min Kærlighed viger ej fra dig, min Fredspagt rokkes ikke, saa siger HERREN, din Forbarmer. **11** Du arme, forblæste, utrøstede! Se, jeg bygger dig op med Smaragder, lægger din Grund med Safirer, **12** af Rubiner sætter jeg Tinderne, og Portene gør jeg af Karfunkler, af Ædelsten hele din Ringmur. **13** Alle dine Børn bliver oplært af HERREN, og stor bliver Børnenes Fred; **14** i Retfærd skal du grundfæstes. Vær tryg for Vold, du har intet at frygte, for Rædsler, de kommer dig ikke nær! **15** Angribes du, er det uden min Vilje, falde skal hver, som angriber dig; **16** det er mig, der skaber Smeden, som blæser en Kulild op og tilvirker Vaaben ved sin Kunst, men Ødelæggeren skaber jeg ogsaa. **17** Intet Vaaben, der smedes mod dig, skal du, hver Tunge, der trætter med dig, faar du dømt. Dette er HERRENS Tjeneres Lod, den Retfærd, jeg giver dem, lyder det fra HERREN.

55 Hid, alle, som tørster, her er Vand, kom, I, som ikke har Penge! Køb Korn og spis uden Penge, uden Vederlag Vin og Mælk. **2** Hvi giver I Sølv for, hvad ikke er Brød, eders Dagløn for, hvad ej mætter? Hør mig, saa faar I, hvad godt er, at spise, eders Sjæl skal svælge i Fedt; **3** bøj eders Øre, kom til mig, hør, og eders Sjæl skal leve! Saa slutter jeg med jer en evig Pagt: de trofaste Naadeløfter til David. **4** Se, jeg gjorde ham til Vidne for Folkeslag, til Folkefærds Fyrste og Hersker. **5** Se, paa Folk, du ej

kender, skal du kalde, til dig skal Folk, som ej kender dig,
ile for HERREN din Guds Skyld, Israels Hellige, han gør
dig herlig. **6** Søg HERREN, medens han findes, kald paa
ham, den Stund han er nær! **7** Den gudløse forlade sin
Vej, Urettens Mand sine Tanker og vende sig til HERREN,
at han maa forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund
til at forlade. **8** Thi mine Tanker er ej eders, og eders
Veje ej mine, lyder det fra HERREN; **9** nej, som Himlen
er højere end Jorden, er mine Veje højere end eders og
mine Tanker højere end eders. **10** Thi som Regnen og
Sneen falder fra Himlen og ikke vender tilbage, før den
har kvæget Jorden, gjort den frugtbar og fyldt den med
Spirer, givet Sæd til at saa og Brød til at spise, **11** saa skal
det gaa med mit Ord, det, som gaar ud af min Mund:
det skal ej vende tomt tilbage, men udføre, hvad mig
behager, og fuldbyrde Hvervet, jeg gav det. **12** Ja, med
Glæde skal I drage ud; og i Fred skal I ledes frem; foran
jer raaber Bjerge og Høje med Fryd, alle Markens Træer
skal klappe i Haand; **13** i Stedet for Tjørnekrat vokser
Cypresser, i Stedet for Tidsler Myrter — et Æresminde for
HERREN, et evigt, uudsletteligt Tegn.

56 Saa siger HERREN: Tag vare paa Ret og øv Retfærd!
Thi min Frelses komme er nær, min Ret skal snart
aabenbares. **2** Salig er den, der gør saa, det Menneske,
som fastholder dette: holder Sabbatten hellig og varer
sin Haand fra at øve noget ondt. **3** Ej sige den fremmede,
som slutter sig til HERREN: »HERREN vil skille mig ud fra
sit Folk!« Og Gildingen sige ikke: »Se, jeg er et udgaaet
Træ!« **4** Thi saa siger HERREN: Gildinger, som holder mine

Sabbatter, vælger, hvad jeg har Behag i, og holder fast ved min Pagt, **5** dem vil jeg give i mit Hus, paa mine Mure et Minde, et Navn, der er bedre end Sønner og Døtre; jeg giver dem et evigt Navn, et Navn, der ikke skal slettes. **6** Og de fremmede, som slutter sig til HERREN for at tjene ham og elske hans Navn, for at være hans Tjenere, alle, som helligholder Sabbatten og holder fast ved min Pagt, **7** vil jeg bringe til mit hellige Bjerg og glæde i mit Bedehus; deres Brændofre og deres Slagtofre bliver til Behag paa mit Alter; thi mit Hus skal kaldes et Bedehus for alle Folk. **8** Det lyder fra den Herre HERREN: Naar jeg samler Israels bortstødte, samler jeg andre dertil, til dets egen samlede Flok. **9** Alle I Markens Dyr, kom hid og æd, alle I Dyr i Skoven! **10** Blinde er alle dets Vogtere, intet ved de, alle er stumme Hunde, som ikke kan gø, de ligger og drømmer, de elsker Søvn; **11** graadige er de Hunde, kender ikke til Mæthed. Og saadanne Folk er Hyrder! De skønner intet, de vender sig hver sin Vej, hver søger sin Fordel: **12** »Kom, saa henter jeg Vin, vi drikker af Mosten; som i Dag skal det være i Morgen, ovenud herligt!«

57 Den retfærdige omkom, og ingen tænkte derover, fromme Mænd reves bort, det ænsede ingen; thi bort blev den retfærdige revet for Ondskabens Skyld **2** og gik ind til Fred; paa Gravlejet hviler nu de, som vandrede ret. **3** Men I, kom nu her, I Troldkvindens Børn, I, Horkarls og Skøges Yngel: **4** Hvem er det, I spotter? Hvem vrænger I Mund, hvem rækker I Tunge ad? Er I ej Syndens Børn og Løgnens Yngel? **5** I, som er i Brynde ved Ege, under hvert grønt Træ, I, som slagter Børn i Dale, i Klippernes

Kløfter! **6** Dalenes glatte Sten er din Del og din Lod, du udgyder Drikofre for dem, bringer dem Gaver. Skal jeg være tilfreds med sligt? **7** Paa høje og knejsende Bjerge redte du Leje, ogsaa der steg du op for at slagte dit Offer; **8** bag Døren og Dørens Stolpe satte du dit Tegn; thi du sveg mig og blotted dig, steg op, gjorde lejet bredt, købte Samlejets Elskov af dem, saa deres Skam; **9** du salved dig med Olie for Molok og ødsled med Røgelse, sendte dine Bud til det fjerne, steg ned til Dødsriget, **(Sheol h7585)** **10** du blev træt af den lange Vej, men opgav ej Ævred; du samlede atter din Kraft og gav ikke op. **11** For hvem var du ræd og angst? Thi paa Løgn var du inde, og mig kom du ikke i Hu, brød dig ikke om mig. Jeg er jo stum og blind, mig frygted du ikke. **12** Ja, jeg vil forkynde din Retfærd og dine Gerninger; **13** din Gudeflok hjælper og redder dig ej paa dit Raab; en Storm bortfejer dem alle, et Vindstød tager dem. Men den, der lider paa mig, skal arve Landet og eje mit hellige Bjerg. **14** Og det lyder: »Byg Vej, byg Vej og ban den, ryd Hindringer bort for mit Folk!« **15** Thi saa siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis Navn er »Hellig«: I Højhed og Hellighed bor jeg, hos den knuste, i Aanden bøjede for at kalde de bøjedes Aand og de knustes Hjerte til Live. **16** Thi evigt gaar jeg ikke i Rette, evindelig vredes jeg ej; saa vansmægted Aanden for mit Ansigt, Sjæle, som jeg har skabt. **17** For hans Gridskheds Skyld blev jeg vred, slog ham og skjulte mig i Harme; han fulgte i Frafald sit Hjertes Vej. **18** Jeg saa hans Vej, men nu vil jeg læge og lede ham og give ham Trøst til Bod; **19** hos de sørgende skaber jeg Læbernes Frugt,

Fred, Fred for fjern og nær, siger HERREN, og nu vil jeg
læge ham. **20** Men de gudløse er som det oprørte Hav, der
ikke kan komme til Ro, hvis Bølger opskyller Mudder og
Dynd. **21** De gudløse har ingen Fred, siger min Gud.

58 Raab højt, spar ikke din Strube, løft din Røst som
Basunen, forkynd mit Folk dets Brøde og Jakobs Hus
deres Synder! **2** Mig søger de Dag efter Dag og ønsker at
kende mine Veje, som var de et Folk, der øver Retfærd, ej
svigter, hvad dets Gud fandt ret. De spørger mig om Lov
og Ret, de ønsker, at Gud er dem nær: **3** »Hvi faster vi,
uden du ser os, spæger os, uden du ænser det?« Se, I
driver Handel, naar I faster, og pisker paa Arbejdsflokken.
4 Se, I faster til Strid og Kiv, til Hug med gudløse Næver;
som I faster i Dag, er det ikke, for at eders Røst skal høres
i det høje. **5** Er det Faste efter mit Sind, en Dag, da et
Menneske spæger sig? At hænge med sit Hoved som
Siv, at ligge i Sæk og Aske, kalder du det for Faste, en
Dag, der behager HERREN? **6** Nej, Faste efter mit Sind
er at løse Gudløsheds Lænker, at løsne Aagets Baand,
at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert Aag, **7** at
bryde dit Brød til de sultne, bringe hjemløse Stakler i
Hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe
dine Landsmænd. **8** Som Morgenrøden bryder dit Lys da
frem, da læges hastigt dit Saar, foran dig vandrer din
Retfærd, HERRENS Herlighed slutter Toget. **9** Da svarer
HERREN, naar du kalder; paa dit Raab er hans Svar: »Her
er jeg!« Fjerner du Aaget fra din Midte, holder op at tale
ondt og pege Fingre, **10** rækker du den sultne dit Brød og
mætter en vansmægtende Sjæl, skal dit Lys straale frem

i Mørke, dit Mulm skal blive som Middag; **11** HERREN skal altid lede dig, mætte din Sjæl, hvor der er goldt, og give dig nye Kræfter; du bliver som en vandrig Have, som rindende Væld, hvor Vandet aldrig svigter. **12** Da bygges paa ældgamle Tomter, du rejser længst faldne Mure; da kaldes du »Murbrudsbøder«, »Genskaber af farbare Veje«. **13** Varer du din Fod paa Sabbatten, saa du ej driver Handel paa min Helligdag, kalder du Sabbatten en Fryd, HERRENS Helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig fra Handel og unyttig Snak, **14** da skal du frydes over HERREN; jeg lader dig færdes over Landets Høje og nyde din Fader Jakobs Eje. Thi HERRENS Mund har talet.

59 Se, for kort til at frelse er ej HERRENS Arm, Hans Øre er ikke for sløvt til at høre. **2** Eders Brøde er det, der skiller mellem eder og eders Gud, eders Synder skjuler hans Aasyn for jer, saa han ikke hører. **3** Eders Hænder er jo sølet af Blod, eders Fingre sølet af Brøde; Læberne farer med Løgn, Tungen taler, hvad ondt er. **4** Med Ret stævner ingen til Doms eller fører ærligt sin Sag. Man stoler paa tomt, taler falsk, man undfanger Kval, føder Uret. **5** Slangeæg ruger de ud, og Spindelvæv er, hvad de væver. Man dør, hvis man spiser et Æg, en Øgle kommer frem, hvis det knuses. **6** Deres Spind kan ej bruges til Klæder, ingen hyller sig i, hvad de laver; deres Værk er Ulykkesværk, og i deres Hænder er Vold; **7** deres Fødder haster til ondt, til at udgyde skyldfrit Blod; deres Tanker er Ulykkestanker; hvor de færdes, er Vold og Vaade; **8** de kender ej Fredens Veje, der er ingen Ret i deres Spor; de

gør sig krogede Stier; Fred kender ingen, som træder dem. **9** Derfor er Ret os fjern, og Retfærd naar os ikke; vi bier paa Lys — se, Mørke, paa Dagning, men vandrer i Mulm; **10** vi famler langs Væggen som blinde, famler, som savned vi Øjne, vi snubler ved Middag som i Skumring, er som døde i vor kraftigste Alder; **11** vi brummer alle som Bjørne, kurrer vemodigt som Duer; vi bier forgæves paa Ret, paa Frelse, den er os fjern. **12** Thi du ser, vore Synder er mange, vor Brøde vidner imod os; ja, vi har vore Synder for Øje, vi kender saavel vor Skyld: **13** Vi faldt fra og fornægtede HERREN, veg langt bort fra vor Gud, vor Tale var Vold og Frafald, og vi fremførte Løgne fra Hjertet. **14** Retten trænges tilbage, Retfærd staar i det fjerne, thi Sandhed snubler paa Gaden, Ærlighed har ingen Gænge; **15** Sandhedens Plads staar tom, og skyr man det onde, flaas man. Og HERREN saa til med Harme, fordi der ikke var Ret; **16** han saa, at der ingen var, og det undred ham, at ingen greb ind. Da kom hans Arm ham til Hjælp, hans Retfærd, den stod ham bi; **17** han tog Retfærds Brynje paa, satte Frelsens Hjelm paa sit Hoved, tog Hævnens Kjortel paa og hylled sig i Nidkærheds Kappe. **18** Han gengælder efter Fortjeneste, Vrede mod Uvenner, Gengæld mod Fjender, mod fjerne Strande gør han Gengæld, **19** saa HERRENS Navn frygtes i Vest, hans Herlighed, hvor Sol staar op. Thi han kommer som en indestængt Flom, der drives af HERRENS Aande. **20** En Genløser kommer fra Zion og fjerner Frafald i Jakob, lyder det fra HERREN. **21** Dette er min Pagt med dem, siger HERREN: Min Aand, som er over dig, og mine Ord,

som jeg har lagt i din Mund, skal ikke vige fra din eller dit Afkoms eller dit Afkoms Afkoms Mund, siger HERREN, fra nu og til evig Tid.

60 Gør dig rede, bliv Lys, thi dit Lys er kommet, HERRENS Herlighed er oprundet over dig. **2** Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene, men over dig skal HERREN oprinde, over dig skal hans Herlighed ses. **3** Til dit Lys skal Folkene vandre, og Konger til dit straalende Skær. **4** Løft Øjnene, se dig om, de samles, kommer alle til dig. Dine Sønner kommer fra det fjerne, dine Døtre bæres paa Hofte; **5** da straaler dit Øje af Glæde, dit Hjerte banker og svulmer; thi Havets Skatte bliver dine, til dig kommer Folkenes Rigdom; **6** Kamelernes Vrimmel skjuler dig, Midjans og Efas Foler, de kommer alle fra Saba; Guld og Røgelse bærer de og kundgør HERRENS Pris; **7** alt Kedars Smaakvæg samles til dig, dig tjener Nebajots Vædre, til mit Velbehag ofres de til mig, mit Bedehus herliggøres. **8** Hvem flyver mon der som Skyer, som Duer til Dueslag? **9** Det er Skibe, der kommer med Hast, i Spidsen er Tarsisskibe, for at bringe dine Sønner fra det fjerne; deres Sølv og Guld har de med til HERREN din Guds Navn, Israels Hellige, han gør dig herlig. **10** Udlændinge skal bygge dine Mure, og tjene dig skal deres Konger; thi i Vrede slog jeg dig vel, men i Naade forbarmer Jeg mig over dig. **11** Dine Porte holdes altid aabne, de lukkes hverken Dag eller Nat, at Folkenes Rigdom kan bringes dig med deres Konger som Førere. **12** Thi det Folk og Rige, som ikke tjener dig, skal gaa til Grunde, og Folkene skal lægges øde i Bund og Grund. **13**

Til dig skal Libanons Herlighed komme, baade Cypresser og Elm og Gran, for at smykke min Helligdoms Sted, saa jeg ærer mine Fødders Skammel. **14** Dine Undertrykkeres Sønner kommer bøjet til dig, og alle, som haaned dig, kaster sig ned for din Fod og kalder dig HERRENS By, Israels Helliges Zion. **15** Medens du før var forladt og hadet, saa ingen drog gennem dig, gør jeg dig til evig Højhed, til Glæde fra Slægt til Slægt. **16** Du skal indsuge Folkenes Mælk og die Kongernes Bryst. Du skal kende, at jeg, HERREN, er din Frelser, din Genløser Jakobs Vældige. **17** Guld sætter jeg i Stedet for Kobber og Sølv i Stedet for Jern, Kobber i Stedet for Træ og Jern i Stedet for Sten. Til din Øvrighed sætter jeg Fred, til Hersker over dig Retfærd. **18** Der høres ej mer i dit Land om Uret, om Vold og Ufærd inden dine Grænser; du kalder Frelse dine Mure og Lovsang dine Porte. **19** Ej mer skal Solen være dit Lys eller Maanen Skinne for dig: HERREN skal være dit Lys for evigt, din Gud skal være din Herlighed. **20** Din Sol skal ej mer gaa ned, din Maane skal ej tage af; thi HERREN skal være dit Lys for evigt, dine Sørgedage har Ende. **21** Enhver i dit Folk er retfærdig, evigt ejer de Landet, et Skud, som HERREN har plantet, hans Hænders Værk, til hans Ære. **22** Den mindste bliver en Stamme, den ringeste et talrigt Folk. Jeg er HERREN; naar Tid er inde, vil jeg fremme det i Hast.

61 Den Herre HERRENS Aand er over mig, fordi han salvede mig; han sendte mig med Glædesbud til ydmyge, med Lægedom for sønderbrudte Hjerter, for at udraabe Frihed for Fanger og Udgang for dem, som er bundet, **2**

udraabe et Naadeaar fra HERREN, en Hævnens Dag fra vor Gud, for at trøste alle, som sørger, **3** give dem, som sørger i Zion, Højtidspragt for Sørgedragt, for Sørgeklædning Glædens Olie, Lovsang for modløst Sind. Man kalder dem Retfærds Ege, HERRENS Plantning til hans Ære. **4** De skal bygge paa ældgamle Tomter, rejse Fortidsruiner, genopbygge nedbrudte Byer, der fra Slægt til Slægt laa i Grus. **5** Fremmede skal staa og vogte eders Smaakvæg, Udlændinge slide paa Mark og i Vingaard. **6** Men I skal kaldes HERRENS Præster, vor Guds Tjenere være eders Navn. Af Folkenes Gods skal I leve, deres Herlighed faar I til Eje. **7** Fordi de fik tvefold Skændsel, og Spot og Spyt var deres Lod, faar de tvefold Arv i deres Land, dem tilfalder evig Glæde; **8** thi jeg elsker Ret, jeg, HERREN, jeg hader forbryderisk Rov. Jeg giver dem Løn i Trofasthed og slutter med dem en evig Pagt. **9** Deres Æt skal kendes blandt Folkene, deres Afkom ude blandt Folkeslag; alle, der ser dem, skal kende dem som Slægten, HERREN velsigner. **10** Jeg vil glæde mig højlig i HERREN, min Sjæl skal juble i min Gud; thi han klædte mig i Frelsens Klæder, hylled mig i Retfærds Kappe, som en Brudgom, der binder sit Hovedbind, som Bruden, der fæster sine Smykker. **11** Thi som Spiren gror af Jorden, som Sæd spirer frem i en Have, saa lader den Herre HERREN Retfærd gro og Lovsang for al Folkenes Øjne.

62 For Zions Skyld vil jeg ej tie, for Jerusalems Skyld ej hvile, før dets Ret rinder op som Lys, som en luende Fakkel dets Frelse. **2** Din Ret skal Folkene skue og alle Konger din Ære. Et nyt Navn giver man dig, som HERRENS

Mund skal nævne. **3** Og du bliver en dejlig Krone i HERRENS Haand, et kongeligt Hovedbind i Haanden paa din Gud. **4** Du kaldes ej mer »den forladte«, dit Land »den ensomme«; nej, »Velbehag« kaldes du selv, og dit Land kaldes »Hustru«. Thi HERREN har Velbehag i dig, dit Land skal ægtes. **5** Som Ynglingen ægter en Jomfru, saa din Bygmester dig, som Brudgom glædes ved Brud, saa din Gud ved dig. **6** Jeg sætter Vægtere paa dine Mure, Jerusalem; ingen Sinde Dag eller Nat skal de tie. I, som minder HERREN, und jer ej Ro **7** og lad ham ikke i Ro, før han bygger Jerusalem, før han faar gjort Jerusalem til Pris paa Jorden. **8** HERREN svor ved sin højre, sin vældige Arm: Jeg giver ej mer dine Fjender dit Korn til Føde; Mosten, du sled for, skal Udlandets Sønner ej drikke; **9** nej, de, der høster, skal spise prisende HERREN; de, der sanker, skal drikke i min hellige Forgaard. **10** Drag ud gennem Portene, drag ud, ban Folket Vej, byg Vej, byg Vej, sank alle Stenene af, rejs Banner over Folkeslagene! **11** Se, HERREN lader det høres til Jordens Ende: Sig til Zions Datter: »Se, din Frelse kommer, se, hans Løn er med ham, hans Vinding foran ham!« **12** De skal kaldes: det hellige Folk, HERRENS genløste, og du: den søgte, en By, som ej er forladt.

63 Hvem kommer der fra Edom, i Højrøde Klæder fra Bozra, han i det bølgende Klædebon, stolt i sin vældige Kraft? »Det er mig, som taler i Retfærd, vældig til at frelse!« **2** Hvorfor er dit Klædebon rødt, dine Klæder som en Persetræders? **3** »Jeg traadte Vinpersen ene, af Folkeslagene var ingen med mig; jeg traadte dem i min

Vrede, tramped dem i min Harme; da sprøjted deres Blod paa mine Klæder, jeg tilsøled hele min Klædning. **4** Thi til Hævnens Dag stod min Hu, mit Genløsningsaar var kommet. **5** Jeg spejded, men ingen hjalp til, jeg studsed, men ingen stod mig bi. Da kom min Arm mig til Hjælp, og min Harme, den stod mig bi; **6** jeg søndertraadte Folkeslag i Vrede, i Harme knuste jeg dem, deres Blod lod jeg strømme til Jorden.« **7** Jeg vil synge om HERRENS Naade, kvæde hans Pris, efter alt, hvad HERREN har gjort os, huld imod Israels Hus, gjort os efter sin Miskundhed, sin Naades Fylde. **8** Han sagde: »De er jo mit Folk, de er Børn, som ej sviger.« Og en Frelser blev han for dem **9** i al deres Trængsel; intet Bud, ingen Engel, hans Aasyn frelste dem. I sin Kærlighed og Skaansel genløste han dem, han løfted og bar dem alle Fortidens Dage. **10** Men de stred imod og bedrøved hans hellige Aand; saa blev han deres Fjende, han kæmped imod dem. **11** Da tænkte hans Folk paa gamle Dage, paa Moses: »Hvor er han, som drog sit Smaakvægs Hyrde op af Vandet? Hvor er han, som lagde sin hellige Aand i hans Hjerte, **12** lod vandre sin herlige Arm ved Moses's højre, kløvede Vandet for dem og vandt et evigt Navn, **13** førte dem gennem Dybet som en Hest paa Steppen? **14** Som Kvæg, der gaar ned i Dalen, snubled de ikke. Dem ledte HERRENS Aand. Saaledes ledte du dit Folk for at vinde dig et herligt Navn.« **15** Sku ned fra Himlen, se ud fra din hellige, herlige Bolig! Hvor er din Nidkærhed og Vælde, dit svulmende Hjerte, din Medynk? Hold dig ikke tilbage, **16** du, som dog er vor Fader. Thi Abraham ved ej af os, Israel kendes ej ved os,

men du er vor Fader, HERRE, »vor Genløser« hed du fra Evighed. **17** Hvi leder du os vild fra dine Veje, HERRE, forhærder vort Hjerte mod din Frygt? Vend tilbage for dine Tjeneres, din Arvelods Stammers Skyld! **18** Hvi har gudløse traadt i din Helligdom, vore Fjender nedtrampet dit Tempel? **19** Vi er som dem, du aldrig har styret, over hvem dit Navn ej er nævnt. Gid du sønderrev Himlen og steg ned, saa Bjergene vakled for dit Aasyn!

64 Som Vokset smelter i Ild, saa lad Ild fortære dine Fjender, at dit Navn maa kendes iblandt dem og Folkene bæve for dit Aasyn, **2** naar du gør Undere, vi ikke vented, — du stiger ned, for dit Aasyn vakler Bjergene — **3** og som ingen Sinde er hørt. Intet Øre har hørt, intet Øje har set en Gud uden dig, som hjælper den, der haaber paa ham. **4** Du ser til dem, der øver Retfærd og kommer dine Veje i Hu. Men se, du blev vred, og vi synded, og skyldige blev vi derved. **5** Som urene blev vi til Hobe, som en tilsølet Klædning al vor Retfærd. Vi visnede alle som Løvet, vor Brøde bortvejred os som Vinden. **6** Ingen paakaldte dit Navn, tog sig sammen og holdt sig til dig; thi du skjulte dit Aasyn for os og gav os vor Brøde i Vold. **7** Men du, o HERRE, er dog vor Fader, vi er Leret, og du har dannet os, Værk af din Haand er vi alle. **8** Vredes ej, HERRE, saa saare, kom ej evigt Brøde i Hu, se dog til, vi er alle dit Folk! **9** Dine hellige Byer er Ørk, Zion er blevet en Ørk, Jerusalem ligger i Grus; **10** vort hellige, herlige Tempel, hvor Fædrene priste dig, er blevet Luernes Rov, en Grushob er alt, hvad vi elsked. **11** Ser du roligt HERRE, paa sligt, kan du tie og bøje os saa dybt?

65 Jeg havde Svar til dem, som ej spurgte, var at finde
for dem, som ej søgte; jeg sagde: »Se her, her er jeg!« til
et Folk, der ej paakaldte mig. **2** Jeg udbredte Dagen lang
Hænderne til et genstridigt Folk, der vandrer en Vej, som
er ond, en Vej efter egne Tanker, **3** et Folk, som uden
Ophør krænker mig op i mit Aasyn, som slagter Ofre i
Haver, lader Offerild lue paa Teglsten, **4** som tager Sæde i
Grave og om Natten er paa skjulte Steder, som spiser
Svinekød og har væmmelige Ting i deres Skaale, **5** som
siger: »Bliv mig fra Livet, rør mig ej, jeg gør dig hellig!«
De Folk er som Røg i min Næse, en altid luende Ild; **6** se,
det staar skrevet for mit Aasyn, jeg tier ej, før jeg faar
betalt det, betalt dem i deres Brystfold **7** deres egen og
Fædrenes Brøde, begge med hinanden, siger HERREN,
de, som tændte Offerild paa Bjergene og viste mig Haan
paa Højene; deres Løn vil jeg tilmaale dem, betale dem i
deres Brystfold. **8** Saa siger HERREN: Som man, naar der
findes Saft i Druen, siger: »Læg den ej øde, thi der er
Velsignelse deri!« saa gør jeg for mine Tjeneres Skyld for
ikke at ødelægge alt. **9** Sæd lader jeg gro af Jakob og af
Juda mine Bjerges Arving; dem skal mine udvalgte arve,
der skal mine Tjenere bo; **10** Saron bliver Smaakvægets
Græsgang, i Akors Dal skal Hornkvæget ligge for mit
Folk, som opsøger mig. **11** Men I, som svigter HERREN og
glemmer mit hellige Bjerg, dækker Bord for Lykkeguden,
blander Drikke for Skæbneguden, **12** jeg giver jer Sværdet
i Vold, I skal alle knæle til Slagtning, fordi I ej svared, da
jeg kaldte, ej hørte, endskønt jeg taled, men gjorde, hvad
der vakte mit Mishag, valgte, hvad ej var min Vilje. **13**

Derfor, saa siger den Herre HERREN: Se, mine Tjenere skal spise, men I skal sulte, se, mine Tjenere skal drikke, men I skal tørste, se, mine Tjenere skal glædes, men I skal beskæmmes, **14** se, mine Tjenere skal juble af Hjertens Fryd, men I skal skrige af Hjerteve, jamre af sønderbrudt Aand. **15** Eders Navn skal I efterlade mine udvalgte som Forbandelsesord: »Den Herre HERREN give dig slig en Død!« Men mine Tjenere skal kaldes med et andet Navn. **16** Den, som velsigner sig i Landet, velsigner sig ved den trofaste Gud, og den, der sværger i Landet, sværger ved den trofaste Gud; thi glemt er de fordums Trængsler, skjult for mit Blik. **17** Thi se, jeg skaber nye Himle og en ny Jord, det gamle huskes ej mer, rinder ingen i Hu; **18** men man frydes og jubler evigt over det, jeg skaber, thi se, jeg skaber Jerusalem til Jubel, dets Folk til Fryd; **19** jeg skal juble over Jerusalem og frydes ved mit Folk; der skal ej mer høres Graad, ej heller Skrig. **20** Der skal ikke være Børn, der dør som spæde, eller Olding, som ikke naar sine Dages Tal; thi den yngste, som dør, er hundred Aar, og forbandet er den, som ej naar de hundred. **21** Da bygger de Huse og bor der selv, planter Vin og spiser dens Frugt; **22** de bygger ej, for at andre kan bo, de planter ej, for at andre kan spise; thi mit Folk skal opnaa Træets Alder, mine udvalgte bruge, hvad de virker med Haand; **23** de skal ikke have Møje forgæves, ej avle Børn til brat Død; thi de er HERRENS velsignede Æt og har deres Afkom hos sig. **24** Førend de kalder, svarer jeg; endnu mens de taler, hører jeg. **25** Ulv og Lam skal græsse sammen og Løven æde Straa som Oksen, men Slangen faar Støv til Brød;

der gøres ej ondt og voldes ej Men i hele mit hellige Bjergland, siger HERREN.

66 Saa siger HERREN: Himlen er min Trone og Jorden mine Fødders Skammel. Hvad for et Hus vil I bygge mig, og hvad for et Sted er min Bolig? **2** Alt dette skabte min Haand, saa det fremkom, lyder det fra HERREN. Jeg ser hen til den arme, til den, som har en sønderknust Aand, og den, som bæver for mit Ord. **3** Den, som slagter Okse, er en Manddraber, den, som ofrer Lam, er en Hundemorder, den, som ofrer Afgrøde, frembærer Svineblod, den, som brænder Røgelse, hylder en Afgud. Som de valgte deres egne Veje og ynder deres væmmelige Guder, **4** saa vælger og jeg deres Smerte, bringer over dem, hvad de frygter, fordi de ej svared, da jeg kaldte, ej hørte, endskønt jeg taled, men gjorde, hvad der vakte mit Mishag, valgte, hvad ej var min Vilje. **5** Hør HERRENS Ord, I, som bæver for hans Ord: Saaledes siger eders Brødre, der hader eder og støder eder bort for mit Navns Skyld: »Lad HERREN vise sig i sin Herlighed, saa vi kan se eders Glæde!« Men de skal blive til Skamme! **6** Hør, hvor det drøner fra Byen, drøner fra Templet, hør, hvor HERREN øver Gengæld imod sine Fjender! **7** Før hun er i Barnsnød, føder hun, førend Veer kommer over hende, har hun en Dreng. **8** Hvo hørte vel Mage dertil, hvo saa vel sligt? Kommer et Land til Verden paa en eneste Dag, fødes et Folk paa et Øjeblik? Thi Zion kom i Barnsnød og fødte med det samme sine Børn. **9** Aabner jeg et Moderliv og hindrer det i Fødsel? siger HERREN. Bringer jeg Fødsel og standser den? siger din Gud. **10** Glæd dig, Jerusalem! Der

juble enhver, som har det kær, tag Del i dets Glæde, alle,
som sørger over det, **11** for at I maa die dets husvalende
Barm og mættes, for at I maa drikke af dets fulde Bryst og
kvæges. **12** Thi saa siger HERREN: Se, jeg leder til hende
Fred som en svulmende Flod og Folkenes Rigdom som en
Strøm; hendes spæde skal bæres paa Hofte, og Kærtegn
faar de paa Skød; **13** som en Moder trøster sin Søn,
saaledes trøster jeg eder, i Jerusalem finder I Trøst. **14** I
skal se det med Hjertens Glæde, eders Ledemod skal spire
som Græs. Hos HERRENS Tjenere kendes hans Haand,
men hos hans Fjender Vrede. **15** Thi se, som Ild kommer
HERREN, og hans Vogne er som et Stormvejr, han vil vise
sin Harme i Gløder, sin Trusel i flammende Luer; **16** thi
med Ild og med sit Sværd skal HERREN dømme alt Kød,
og mange er HERRENS slagne. **17** De, som helliger og vier
sig for Lundene, følgende en i deres Midte, de, som æder
Svinekød og Kød af Kryb og Mus, deres Gerninger og
deres Tanker skal forgaa til Hobe, lyder det fra HERREN.
18 Jeg kommer for at samle alle Folk og Tungemaal, og
de skal komme og se min Herlighed. **19** Jeg fuldbyrder
et Under iblandt dem og sender undslupne af dem til
Folkene, Tarsis, Pul, Lud, Mesjek, Rosj, Tubal, Javan, de
fjerne Strande, som ikke har hørt mit Ry eller set min
Herlighed; og de skal forkynde min Herlighed blandt
Folkene. **20** Og de skal bringe alle eders Brødre fra alle
Folk som Gave til HERREN, til Hest, til Vogns, i Bærestol,
paa Muldyr og Kameler til mit hellige Bjerg Jerusalem,
siger HERREN, som naar Israeliterne bringer Offergaver i
rene Kar til HERRENS Hus. **21** Ogsaa af dem vil jeg udtage

Levitpræster, siger HERREN. **22** Thi ligesom de nye Himle
og den ny Jord, som jeg skaber, skal bestaa for mit Aasyn,
lyder det fra HERREN, saaledes skal eders Afkom og Navn
bestaa. **23** Hver Maaned paa Nymaanedagen og hver Uge
paa Sabbatten skal alt Kød komme og tilbede for mit
Aasyn, siger HERREN, **24** og man gaar ud for at se paa
Ligene af de Mænd, der faldt fra mig; thi deres Orm dør
ikke, og deres Ild slukkes ikke; de er alt Kød en Gru.

Jeremias

1 Ord af Jeremias, Hilkijas Søn, en af Præsterne i Anatot i
Benjamins Land, **2** til hvem HERRENS Ord kom i Amons
Søns, Kong Josias af Judas, Dage, i hans Herredømmes
trettende Aar, **3** og fremdeles i Josias's Søns, Kong Jojakim
af Judas, Dage indtil Slutningen af Josias's Søns, Kong
Zedekias af Judas, ellevte Regeringsaar, til Jerusalems
Indbyggere førtes i Landflygtighed i den femte Maaned.
4 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **5** Før jeg danned dig
i Moderskød, kendte jeg dig; før du kom ud af Moderliv,
helliged jeg dig, til Profet for Folkene satte jeg dig. **6**
Men jeg svarede: »Ak, Herre, HERRE, jeg kan jo ikke tale,
thi jeg er ung.« **7** Saa sagde HERREN til mig: »Sig ikke:
Jeg er ung! men gaa, hvorhen jeg end sender dig, og
tal alt, hvad jeg byder dig; **8** frygt ikke for dem, thi jeg
er med dig for at frelse dig, lyder det fra HERREN.« **9**
Og HERREN udrakte sin Haand, rørte ved min Mund og
sagde til mig: »Nu lægger jeg mine Ord i din Mund. **10** Se,
jeg giver dig i Dag Myndighed over Folk og Riger til at
oprykke og nedbryde, til at ødelægge og nedrive, til at
opbygge og plante.« **11** Siden kom HERRENS Ord til mig
saaledes: »Hvad ser du, Jeremias?« Jeg svarede: »Jeg ser
en Mandelgren.« **12** Da sagde HERREN til mig: »Du ser ret,
thi jeg er aarvaagen over mit Ord for at fuldbyrde det.«
13 Og HERRENS Ord kom atter til mig saaledes: »Hvad ser
du?« Jeg svarede: »Jeg ser en sydende Kedel med Fyrsted
mod Nord.« **14** Da sagde HERREN til mig: »Nordfra skal
Ulykke syde ud over alle Landets Indbyggere; **15** thi se, jeg
hidkalder alle Nordens Riger, lyder det fra HERREN, og

man skal komme og rejse hver sin Trone ved Indgangen til Jerusalems Porte mod alle dets Mure trindt omkring og mod alle Judas Byer; **16** og jeg vil afsige Dom over dem for al deres Ondskab, at de forlod mig, tændte Offerild for fremmede Guder og tilbad deres Hænders Værk. **17** Saa omgjord dine Lænder og staa frem og tal til dem, alt hvad jeg byder dig! Vær ikke ræd for dem, at jeg ikke skal gøre dig ræd for dem! **18** Og jeg, se, jeg gør dig i Dag til en fast Stad, til en Jernstøtte og en Kobbermur mod hele Landet, Judas Konger og Fyrster, Præsterne og Almuen; **19** de skal kæmpe imod dig, men ikke kunne magte dig; thi jeg er med dig for at frelse dig, lyder det fra HERREN.«

2 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Gaa hen og raab Jerusalem i Ørene: Saa siger HERREN: Jeg mindes din Kærlighed som ung, din Elskov som Brud, at du fulgte mig i Ørkenen, et Land, hvor der ikke saas; **3** Israel var helliget HERREN, hans Førstegrøde, alle, som aad det, maatte bøde, Ulykke ramte dem, lyder det fra HERREN. **4** Hør HERRENS Ord, Jakobs Hus og alle Slægter i Israels Hus: **5** Saa siger HERREN: Hvad ondt fandt eders Fædre hos mig, siden de gik bort fra mig og holdt sig til Tomhed, til de selv blev tomme? **6** De spurgte ikke: »Hvor er HERREN, som førte os op fra Ægypten og ledte os i Ørkenen, Ødemarkens og Kløfternes Land, Tørkens og Mulmets Land, Landet, hvor ingen færdes eller bor?« **7** Jeg bragte eder til Frugthavens Land, at I kunde nyde dets Frugt og Goder; men da I kom derind, gjorde I mit Land urent og min Arvelod vederstyggelig. **8** Præsterne spurgte ikke: »Hvor er HERREN?« De, der syslede med Loven,

kendte mig ikke, Hyrderne faldt fra mig, og Profeterne profeterede ved Ba'al og holdt sig til Guder, som intet evner. **9** Derfor maa jeg fremdeles gaa i Rette med eder, lyder det fra HERREN, og med eders Sønners Sønner maa jeg gaa i Rette. **10** Drag engang over til Kittæernes Strande og se efter, send Bud til Kedar og spørg jer nøje for; se efter, om sligt er hændet før! **11** Har et Hedningefolk nogen Sinde skiftet Guder? Og saa er de endda ikke Guder. Men mit Folk har skiftet sin Ære bort for det, der intet gavner. **12** Gys derover, I Himle, Skræk og Rædsel gribe eder, lyder det fra HERREN; **13** thi to onde Ting har mit Folk gjort: Mig, en Kilde med levende Vand, har de forladt for at hugge sig Cisterner, sprukne Cisterner, der ikke kan holde Vand. **14** Er Israel da en Træl, en hjemmefødt Træl? Hvorfor er han blevet til Bytte? **15** Løver brøler imod ham med rungende Røst; hans Land har de gjort til en Ørk, hans Byer er brændt, saa ingen bor der. **16** Selv Nofs og Takpankes's Sønner afgnaver din Isse. **17** Mon ikke det times dig, fordi du svigted mig? lyder det fra HERREN din Gud. **18** Hvorfor skal du nu til Ægypten og drikke af Sjihor? Hvorfor skal du nu til Assur og drikke af Floden? **19** Lad din Ulykke gøre dig klog og lær af dit Frafald, kend og se, hvor ondt og bittert det er, at du svigted HERREN din Gud; Frygt for mig findes ikke hos dig, saa lyder det fra Herren, Hærskarers HERRE. **20** Thi længst har du brudt dit Aag og sprængt dine Baand. Du siger: »Ej vil jeg tjene!« Nej, Skøgeleje har du paa hver en Høj, under alle de grønne Træer. **21** Som en Ædelranke planted jeg dig, en fuldgod Stikling; hvor kunde du da blive Vildskud, en

uægte Ranke? **22** Om du end tor dig med Lud og ødsler
med Sæbe, jeg ser dog din Brødes Snavs, saa lyder det
fra HERREN. **23** Hvor kan du sige: »Ej er jeg uren, til
Ba'alerne holdt jeg mig ikke!« Se paa din Færd i Dalen,
kend, hvad du gjorde, en let Kamelhoppe, løbende hid og
did, **24** et Vildæsel, kendt med Steppen! Den snapper i
Brynde efter Luft, hvo tæmmer dens Brunst? At søge den
trætter ingen, den findes i sin Maaned. **25** Spar dog din
Fod for Slid, din Strube for Tørst! Dog siger du: »Nej, lad
mig være! Jeg elsker de fremmede, dem vil jeg holde mig
til.« **26** Som Tyven faar Skam, naar han gribes, saa Israels
Hus, de, deres Konger og Fyrster, Præster og Profeter, **27**
som siger til Træ: »Min Fader!« til Sten: »Du har født
mig.« Thi Ryggen og ikke Ansigtet vender de til mig, men
siger i Ulykkestid: »Staa op og frels os!« **28** Hvor er de da,
dine Guder, dem, du har gjort dig? Lad dem staa op! Kan
de frelse dig i Ulykkestiden? Thi som dine Byers Tal er
dine Guders, Juda. **29** Hvorfor tvistes I med mig? I har alle
forbrudt jer imod mig, lyder det fra HERREN. **30** Forgæves
slog jeg eders Børn, de tog ikke ved Lære, som hærgende
Løve fortærede Sværdet Profeterne. **31** Du onde Slægt,
saa mærk jer dog HERRENS Ord! Har jeg været en Ørk
for Israel, et bælgmørkt Land? Hvorfor mon mit Folk da
siger: »Vi gaar, hvor vi vil, og kommer ej mer til dig.« **32**
Glemmer en Jomfru sit Smykke, en Brud sit Bælte? Og
mig har mit Folk dog glemt i talløse Dage. **33** Hvor snildt
du dog gaar til Værks for at søge dig Elskov! Du vænned
dig derfor ogsaa til ondt i din Færd. **34** Endog findes Blod
paa dine Hænder af fattige, skyldfri Sjæle, Blod, jeg ej

fandt hos en Tyv, men paa alle disse. 35 Og du siger: »Jeg er frikendt, hans Vrede har vendt sig fra mig.« Se, med dig gaar jeg i Rette, da du siger: »Jeg har ikke syndet.« 36 Hvor let det dog falder for dig at skifte din Vej! Du skal ogsaa faa Skam af Ægypten, som du fik det af Assur; 37 ogsaa derfra skal du gaa med Hænder paa Hoved, thi HERREN har forkastet dine Støtter, de baader dig intet.

3 Naar en Mand forstøder sin Hustru, og hun gaar fra ham og ægter en anden, kan hun saa gaa tilbage til ham? Er slig en Kvinde ej sunket til Bunds i Vanære? Og du, som boled med mange Elskere, vil tilbage til mig! saa lyder det fra HERREN. 2 Se til de nøgne Høje: Hvor mon du ej lod dig skænde? Ved Vejene vogted du paa dem som Araber i Ørk. Du vanæred Landet baade ved din Utugt og Ondskab, 3 en Snare blev dine mange Elskere for dig. En Horkvindes Pande har du, trodser al Skam. 4 Raabte du ikke nylig til mig: »Min Fader! Du er min Ungdoms Ven. 5 Vil han evigt gemme paa Vrede, bære Nag for stedse?« Se, saaledes taler du, men øver det onde til Gavns. 6 HERREN sagde til mig i Kong Josias's Dage: Saa du, hvad den troløse Kvinde Israel gjorde? Hun gik op paa ethvert højt Bjerg og hen under ethvert grønt Træ og bolede. 7 Jeg tænkte, at hun efter at have gjort alt det vilde vende om til mig; men hun vendte ikke om. Det saa hendes svigefulde Søster Juda; 8 hun saa, at jeg forstødte den troløse Kvinde Israel for al hendes Hors Skyld, og at jeg gav hende Skilsmissebrev; den svigefulde Søster Juda frygtede dog ikke, men gik ogsaa hen og bolede. 9 Ved sin letsindige Bolen vanærede hun

Landet og horede med Sten og Træ. **10** Og alligevel vendte den svigefulde Søster Juda ikke om til mig af hele sit Hjerte, men kun paa Skrømt, lyder det fra HERREN. **11** Og HERREN sagde til mig: Det troløse Israels Sag staar bedre end det svigefulde Judas. **12** Gaa hen og udraab disse Ord mod Nord: Omvend dig, troløse Israel, lyder det fra HERREN; jeg vil ikke vredes paa eder, thi naadig er jeg, lyder det fra HERREN; jeg gemmer ej evigt paa Vrede; **13** men vedgaa din Uret, at du forbrød dig mod HERREN din Gud; for de fremmedes Skyld løb du hid og did under hvert grønt Træ og hørte ikke min Røst, saa lyder det fra HERREN. **14** Vend om, I frafaldne Sønner, lyder det fra HERREN; thi jeg er eders Herre; jeg tager eder, een fra en By og en fra en Slægt og bringer eder til Zion, **15** og jeg giver eder Hyrder efter mit Sind, og de skal vogte eder med Indsigt og Kløgt. **16** Og naar I bliver mangfoldige og frugtbare i Landet i hine Dage, lyder det fra HERREN, skal de ikke mere tale om HERRENS Pagts Ark, og Tanken om den skal ikke mere opkomme i noget Hjerte; de skal ikke mere komme den i Hu eller savne den, og en ny skal ikke laves. **17** Paa hin Tid skal man kalde Jerusalem HERRENS Trone, og der, til HERRENS Navn i Jerusalem, skal alle Folk strømme sammen, og de skal ikke mere følge deres onde Hjertes Stivsind. **18** I hine Dage skal Judas Hus vandre til Israels Hus, og samlet skal de drage fra Nordens Land til det Land, jeg gav deres Fædre i Eje. **19** Og jeg, jeg sagde til dig: »Blandt Sønnerne sætter jeg dig, jeg giver dig et yndigt Land, Folkenes herligste Arvelod.« Jeg sagde: »Kald mig din Fader, vend dig ej fra

mig!« **20** Men som en Kvinde sviger sin Ven, saa sveg du
mig, Israels Hus, saa lyder det fra HERREN. **21** Hør, der
lyder Graad paa de nøgne Høje, Tryglen af Israels Børn,
fordi de vandrede Krogveje, glemte HERREN deres Gud.
22 Vend om, I frafaldne Sønner, jeg læger eders Frafald.
Se, vi kommer til dig, thi du er HERREN vor Gud. **23**
Visselig, Blændværk var Højene, Bjergenes Larm; visselig,
hos HERREN vor Gud er Israels Frelse. **24** Skændselen aad
fra vor Ungdom vore Fædres Gods, deres Smaakvæg og
Hornkvæg, Sønner og Døtre. **25** Vi lægger os ned i vor
Skændsel, vor Skam er vort Tæppe, thi mod HERREN vor
Gud har vi syndet, vi og vore Fædre fra Ungdommen af
til i Dag; vi hørte ikke paa HERREN vor Guds Røst.

4 Omvender du dig, Israel, lyder det fra HERREN, saa
vend dig til mig; hvis du fjerner dine væmmelige Guder,
skal du ikke fly for mit Aasyn. **2** Sværger du: »Saa sandt
HERREN lever, « redeligt, ærligt og sandt, skal Folkeslag
velsigne sig ved ham og rose sig af ham. **3** Thi saa siger
HERREN til Judas Mænd og Jerusalems Borgere: Bryd
eder Nyjord og saa dog ikke blandt Torne! **4** Omskær jer
for HERREN og fjern eders Hjertes Forhud, Judas Mænd
og Jerusalems Borgere, at min Vrede ikke slaar ud som
Ild og brænder uslukket for eders onde Gerningers Skyld.
5 Forkynd i Juda og Jerusalem, kundgør og tal, lad Hornet
gjalde i Landet, raab, hvad I kan, og sig: Flok jer sammen!
Vi gaar ind i de faste Stæder! **6** Rejs Banner hen imod
Zion, fly uden Standsning! Thi Ulykke sender jeg fra
Nord, et vældigt Sammenbrud. **7** En Løve steg op fra sit
Krat, en Folkehærger brød op, gik bort fra sin Hjemstavn

for at gøre dit Land til en Ørk; dine Byer skal hærges, saa ingen bor der. **8** Derfor skal I klæde jer i Sæk og klage og jamre, thi ej vender HERRENS glødende Vrede sig fra os. **9** Paa hin Dag, lyder det fra HERREN, skal Kongen og Fyrsterne tabe Modet, Præsterne stivne af Skræk og Profeterne slaas af Rædsel; **10** og de skal sige: »Ak, Herre, HERRE! Sandelig, du førte dette Folk og Jerusalem bag Lyset, da du sagde: I skal have Fred! Nu har Sværdet naaet Sjælen.« **11** Paa hin Tid skal der siges til dette Folk og Jerusalem: Et glødende Vejr fra Ørkenens nøgne Høje trækker op mod mit Folks Datter, ej til Kastning og Rensning af Korn, **12** et Vejr for vældigt dertil kommer mod mig. Derfor vil jeg ogsaa nu tale Domsord imod dem. **13** Se, det kommer som Skyer, dets Vogne som Stormvejr, dets Heste er hurtigere end Ørne; ve, vi lægges øde! **14** Rens dit Hjerte for ondt, Jerusalem, at du maa frelses! Hvor længe skal dit Indre huse de syndige Tanker? **15** Thi hør, en Raaber fra Dan, et Ulykkesbud fra Efraims Bjerge: **16** Kundgør Folkene: Se! Lad det høres i Jerusalem! Belejrere kommer fra et Land i det fjerne, de opløfter Røsten mod Byerne i Juda. **17** Som Markens Vogtere stiller de sig rundt omkring det, thi genstridigt var det imod mig, lyder det fra HERREN. **18** Det kan du takke din Færd, dine Gerninger for; det skyldes din Ondskab; hvor bittert! Det gælder Livet. **19** Mit indre, mit Indre! Jeg skælver! Mit Hjertes Vægge! Mit Hjerte vaander sig i mig, ej kan jeg tie. Thi Hornets Klang maa jeg høre, Skrig fra Kampen; **20** der meldes om Fald paa Fald, thi alt Landet er hærget. Mine Telte hærges brat, i et Nu mine

Forhæng. **21** Hvor længe skal jeg skue Banneret, høre Hornet? **22** Thi mit Folk er taabeligt, kender ej mig, de er dumme Sønner og uden Indsigt; de er vise til at gøre det onde, men Taaber til det gode. **23** Jeg saa paa Jorden, og se, den var øde og tom, paa Himlen, dens Lys var borte; **24** Bjergene saa jeg, og se, de skjalv, og alle Højene bæved; **25** jeg saa, og se, der var menneskетomt, og alle Himlens Fugle var fløjet; **26** jeg saa, og se, Frugthaven var Ørken, alle dens Byer lagt øde for HERREN, for hans glødende Vrede. **27** Thi saa siger HERREN: Al Jorden bliver Ørk, men helt ødelægger jeg ikke. **28** Derfor sørger Jorden, og Himlen deroppe er sort; thi jeg talede og angrer det ikke, tænkte og gaar ikke fra det. **29** For Larmen af Ryttere og Bueskytter flyr alt Landet, de tyr ind i Krat, stiger op paa Klipper; hver By er forladt, og ikke et Menneske bor der. **30** Og du, hvad vil du mon gøre? Om end du klæder dig i Skarlagen, smykker dig med Guld og gør Øjnene store med Sminke — det er spildt, du gør dig smuk. Elskerne agter dig ringe, dit Liv vil de have. **31** Thi jeg hører Raab som ved Barnsnød, Skrig som ved Førstefødsel. Hør, hvor Zions Datter stønner med udrakte Hænder: »Ve mig, min Sjæl bukker under for dem, som myrder.«

5 Løb om i Jerusalems Gader, mærk jer, hvad I ser, og søg paa dets Torve, om I kan finde nogen, om der er en, som øver Ret, lægger Vind paa Sandhed, saa jeg kan tilgive dem. **2** Siger de: »Saa sandt HERREN lever«, sværger de falsk. **3** HERRE, dine Øjne ser jo efter Sandhed. Du slog dem, de ømmed sig ikke; du lagde dem øde, de vilde ej tage ved Lære, gjorde Ansigtet haardere end Flint, vilde

ej vende om. **4** Da tænkte jeg: »Det er kun Smaafolk,
Daarer er de, thi de kender ej HERRENS Vej, deres Guds
Ret; **5** jeg vil vende mig til de store og tale med dem,
de kender da HERRENS Vej, deres Guds Ret!« Men alle
havde sønderbrudt Aaget, sprængt deres Baand. **6** Derfor
skal en Løve fra Skoven slaa dem, en Ulv fra Ødemarken
hærge dem, en Panter lure ved Byerne; enhver, som gaar
derfra, rives sønder; thi talrige er deres Synder, mange
deres Frafald. **7** Hvor kan jeg vel tilgive dig? Dine Sønner
forlod mig og svor ved Guder, som ikke er Guder. Naar jeg
mætted dem, horede de, slog sig ned i Skøgens Hus; **8** de
blev fede, gejle Hingste, de vrinsker hver efter Næstens
Hustru. **9** Skal jeg ikke hjemsøge sligt? saa lyder det
fra HERREN, skal ikke min Sjæl tage Hævn over sligt et
Folk? **10** Stig op paa dets Mure, læg øde, men ikke helt!
Ryk Rankerne op, thi HERREN tilhører de ikke. **11** Thi
svigefulde er de imod mig, Israels Hus og Judas Hus, saa
lyder det fra HERREN. **12** De fornægter HERREN og siger:
»Det betyder intet! Ulykke kommer ej over os, vi skal
ikke se Sværd og Hunger; **13** Profeterne bliver til Vind,
Guds Ord er ej i dem; gid Ordet maa ramme dem selv!«
14 Derfor, saa siger HERREN, Hærskarers Gud: Fordi I
siger dette Ord, se, derfor gør jeg mine Ord i din Mund
til Ild og dette Folk til Brænde, som Ild skal fortære. **15**
Se, jeg bringer over eder et Folk fra det fjerne, Israels
Hus, saa lyder det fra HERREN, et Folk, som er stærkt, et
Folk fra Fortids Dage, et Folk, hvis Maal du ej kender,
hvis Tale du ikke fatter; **16** som en aaben Grav er dets
Kogger, de er alle Kæmper; **17** det skal æde dit Korn og

dit Brød, det skal æde dine Sønner og Døtre, det skal æde dit Smaakvæg og Hornkvæg, det skal æde din Vinstok og dit Figentræ; med Sværd skal de lægge dine Fæstninger øde, dem, som du stoler paa. **18** Men selv i de Dage, lyder det fra HERREN, vil jeg ikke udslette eder. **19** Og naar de siger: »Hvorfor har HERREN vor Gud gjort os alt det?« sig saa til dem: »Som I forlod mig og tjente fremmede Guder i eders Land, saaledes skal I tjene fremmede i et Land, der ikke er eders.« **20** Forkynd dette i Jakobs Hus og kundgør det i Juda: **21** Hør dette, du taabelige Folk, som er uden Forstand, som har Øjne, men ikke ser, og Ører, men ikke hører: **22** Vil I ikke frygte mig, lyder det fra HERREN, eller bæve for mit Aasyn? Jeg, som gjorde Sandet til Havets Grænse, et evigt Skel, som det ikke kan overskride; selv om det bruser, evner det intet; om end dets Bølger larmer, kan de ikke overskride det. **23** Dette Folk har et trodsigt og genstridigt Hjerte, de faldt fra og gik bort. **24** De siger ikke i deres Hjerte: »Lad os frygte HERREN vor Gud, som giver os Regn, Tidligregn og Sildigregn, til rette Tid og sikrer os Ugerne, da der skal høstes.« **25** Eders Misgerninger bragte dem i Ulave, eders Synder unddrog eder det gode. **26** Thi der findes gudløse i mit Folk; de ligger paa Lur, som Fuglefængere dukker de sig; de sætter Fælder, de fanger Mennesker. **27** Som et Bur er fuldt af Fugle, saaledes er deres Huse fulde af Svig; derfor blev de store og rige. **28** De er tykke og fede; og saa strømmer de over med onde Ord; de hævder ikke den faderløses Ret, at det maatte gaa dem vel, og hjælper ikke de fattige til deres Ret. **29** Skulde jeg ikke hjemsøge

sligt? lyder det fra HERREN; skulde min Sjæl da ikke tage
Hævn over sligt et Folk? **30** Gyselige, grufulde Ting gaar i
Svang i Landet; **31** Profeterne profeterer Løgn, Præsterne
skraber til sig, og mit Folk vil have det saa. Men hvad vil I
gøre, naar Enden kommer?

6 Fly, I Benjamins Sønner, bort fra Jerusalem og stød i
Hornet i Tekoa, hejs Mærket over Bet-Kerem! Thi Ulykke
truer fra Nord, et vældigt Sammenbrud. **2** Jeg tilintetgør
Zions Datter, den yndige, forvænte — **3** til hende kommer
der Hyrder med deres Hjorde; de opslaar Telte i Ring om
hende, afgræsser hver sit Stykke. **4** Helliger Angrebet paa
hende! Op! Vi rykker frem ved Middag! Ve os, thi Dagen
hælder, thi Aftenskyggerne længes. **5** Op! Vi rykker frem
ved Nat og lægger hendes Borge øde. **6** Thi saa siger
Hærskarers HERRE: Fæld Træer og opkast en Vold imod
Jerusalem! Ve Løgnens By med lutter Voldsfærd i sin
Midte! **7** Som Brønden sit Vand holder Byen sin Ondskab
frisk; der høres om Voldsfærd og Hærværk, Saar og Slag
har jeg altid for Øje. **8** Jerusalem, tag ved Lære, at min
Sjæl ej vender sig fra dig, at jeg ikke skal gøre dig til Ørk,
til folketomt Land. **9** Saa siger Hærskarers HERRE: Hold
Efterhøst paa Israels Rest, som det sker paa en Vinstok,
ræk som en Vingaardsmand atter din Haand til dens
Ranker! **10** »For hvem skal jeg tale og vidne, saa de hører
derpaa? Se, de har uomskaarne Ører, kan ej lytte til; se,
HERRENS Ord er til Spot og huer dem ikke. **11** Jeg er fuld
af HERRENS Vrede og træt af at tæmme den.« Gyd den
ud over Barnet paa Gaden, over hele de unges Flok; baade
Mand og Kvinde skal fanges, gammel og Olding tillige; **12**

deres Huse, Marker og Kvinder skal alle tilfalde andre; thi jeg udrækker Haanden mod Landets Folk, saa lyder det fra HERREN. **13** Thi fra smaa til store søger hver eneste Vinding, de farer alle med Løgn fra Profet til Præst. **14** De læger mit Folks Brøst som den simpleste Sag, idet de siger: »Fred, Fred!« skønt der ikke er Fred. **15** De skal faa Skam, thi de har gjort vederstyggelige Ting, og dog blues de ikke, dog kender de ikke til Skam. Derfor skal de falde paa Valen; paa Hjemsøgelsens Dag skal de snuble, siger HERREN. **16** Saa siger HERREN: Staa ved Vejene og se efter, spørg efter de gamle Stier, hvor Vejen er til alt godt, og gaa paa den; saa finder I Hvile for eders Sjæle. Men de svarede: »Det vil vi ikke.« **17** Og jeg satte Vægtere over dem: »Hør Hornets Klang!« Men de svarede: »Det vil vi ikke.« **18** Hør derfor, I Folk, og vidn imod dem! **19** Hør, du Jord! Se, jeg sender Ulykke over dette Folk, Frugten af deres Frafald, thi de lyttede ikke til mine Ord og lod haant om min Lov. **20** Hvad skal jeg med Røgelsen, der kommer fra Saba, med den dejlige Kalmus fra det fjerne Land? Eders Brændofre er ej til Behag, eders Slagtofre huer mig ikke. **21** Derfor, saa siger HERREN: Se, jeg sætter Anstød for dette Folk, og de skal støde an derimod, baade Fædre og Sønner; baade Nabo og Genbo skal omkomme. **22** Saa siger HERREN: Se, et Folkeslag kommer fra Nordens Land, et vældigt Folk bryder op fra det yderste af Jorden. **23** De fører Bue og Spyd, er skaanselsløst grumme; deres Røst er som Havets Brusen, de rider paa Heste, rustet som Stridsmand mod dig, du Zions Datter. **24** Vi hørte Rygtet derom, vore Hænder blev slappe, Rædsel greb os,

Skælven som fødende Kvinde. **25** Gaa ikke ud paa Marken og følg ej Vejen, thi Fjenden bærer Sværd, trindt om er Rædsel. **26** Klæd dig i Sæk, mit Folks Datter, vælt dig i Støvet, hold Sorg som over den enbaarne, bitter Klage! Thi Hærværksmanden skal brat komme over os. **27** Til Metalprøver, Guldprøver, gjorde jeg dig i mit Folk til at kende og prøve deres Færd. **28** De faldt alle genstridige fra, de gaar og bagtaler, er kun Kobber og Jern, alle handler de slet. **29** Bælgen blæser, af Ilden kommer kun Bly. Al Smelten er spildt, de onde udskilles ej. **30** Giv dem Navn af vraget Sølv, thi dem har HERREN vraget.

7 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN: **2** Staa hen i Porten til HERRENS Hus og udraab dette Ord: Hør HERRENS Ord, hele Juda, I, som gaar ind gennem disse Porte for at tilbede HERREN! **3** Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Bedrer eders Veje og eders Gerninger, saa vil jeg lade eder bo paa dette Sted. **4** Stol ikke paa den Løgnetale: Her er HERRENS Tempel, HERRENS Tempel, HERRENS Tempel! **5** Men bedrer eders Veje og eders Gerninger! Dersom I virkelig øver Ret Mand og Mand imellem, **6** ikke undertrykker den fremmede, den faderløse og Enken, ej heller udgyder uskyldigt Blod paa dette Sted, ej heller til egen Skade holder eder til fremmede Guder, **7** saa vil jeg til evige Tider lade eder bo paa dette Sted i det Land, jeg gav eders Fædre. **8** Se, I stoler paa Løgnetale, som intet baader. **9** Stjæle, slaa ihjel, hore, sværge falsk, tænde Offerild for Ba'al, holde eder til fremmede Guder, som I ikke kender til — **10** og saa kommer I og staar for mit Aasyn i dette Hus,

som mit Navn nævnes over, og siger: »Vi er frelst!« —
for at gøre alle disse Vederstyggeligheder. **11** Holder I
dette Hus, som mit Navn nævnes over, for en Røverkule?
Men se, ogsaa jeg har Øjne, lyder det fra HERREN. **12**
Gaa dog hen til mit hellige Sted i Silo, hvor jeg først
stedfæstede mit Navn, og se, hvad jeg gjorde ved det for
mit Folk Israels Ondskabs Skyld. **13** Og nu, fordi I øver
alle disse Gerninger, lyder det fra HERREN, og fordi I ikke
vilde høre, naar jeg aarle og silde talede til eder, eller
svare, naar jeg kaldte paa eder, **14** derfor vil jeg gøre med
Huset, som mit Navn nævnes over, og som I stoler paa, og
med Stedet, jeg gav eder og eders Fædre, ligesom jeg
gjorde med Silo; **15** og jeg vil støde eder bort fra mit
Aasyn, som jeg stødte alle eders Brødre bort, al Efraims
Æt. **16** Men du maa ikke gaa i Forbøn for dette Folk eller
frembære klage og Bøn eller trænge ind paa mig for dem,
thi jeg hører dig ikke. **17** Ser du ikke, hvad de har for i
Judas Byer og paa Jerusalems Gader? **18** Børnene sanker
Brænde, Fædrene tænder Ild, og Kvinderne ælter Dejg for
at bage Offerkager til Himmelens Dronning og udgyde
Drikofre for fremmede Guder og krænke mig. **19** Mon
det er mig, de krænker, lyder det fra HERREN, mon ikke
sig selv til deres Ansigters Skam? **20** Derfor, saa siger
den Herre HERREN: Se, min Vrede og Harme udgyder sig
over dette Sted, over Folk og Fæ, over Markens Træer
og Jordens Frugt, og den skal brænde uden at slukkes.
21 Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Læg eders
Brændofre til eders Slagtofre og æd Kød! **22** Thi dengang
jeg førte eders Fædre ud af Ægypten, talede jeg ikke til

dem eller bød dem noget om Brændoffer og Slagtoffer;
23 men dette bød jeg dem: »I skal høre min Røst, saa vil
jeg være eders Gud, og I skal være mit Folk; og I skal
gaa paa alle de Veje, jeg byder eder, at det maa gaa eder
vel.« **24** Men de hørte ikke og laante ikke Øre; de fulgte
deres onde Hjertes Stivsind og gik tilbage, ikke fremad.
25 Fra den Dag eders Fædre drog ud af Ægypten, og til
i Dag har jeg Dag efter Dag, aarle og silde sendt eder
alle mine Tjenere Profeterne; **26** men de hørte ikke og
laante ikke Øre; de gjorde Nakken stiv og øvede mere
ondt end deres Fædre. **27** Naar du siger dem alle disse
Ord, hører de dig ikke, og kalder du paa dem, svarer
de dig ikke. **28** Sig saa til dem: Det er det Folk, som ej
hørte HERREN deres Guds Røst, det, som ej tog ved Lære;
Sandhed er svundet, udryddet af deres Mund. **29** Afklip
dit Haar, kast det bort og klag paa de nøgne Høje! Thi
HERREN har forkastet og bortstødt den Slægt, han var
vred paa. **30** Thi Judas Sønner har gjort, hvad der er ondt
i mine Øjne, lyder det fra HERREN; de har opstillet deres
væmmelige Guder i Huset, som mit Navn nævnes over,
for at gøre det urent; **31** de har bygget Tofets Offerhøje i
Hinnoms Søns Dal for at brænde deres Sønner og Døtre i
Ilden, hvad jeg ikke har paabudt, og hvad aldrig var i
min Tanke. **32** Se, derfor skal Dage komme, lyder det fra
HERREN, da man ikke mere skal sige Tofet og Hinnoms
Søns Dal, men Morddalen, og man skal jorde de døde i
Tofet, fordi Pladsen ikke slaar til. **33** Og dette Folks Lig
skal blive Himmelens Fugle og Jordens Dyr til Æde, og
ingen skal skræmme dem bort. **34** Og i Judas Byer og

paa Jerusalems Gader gør jeg Ende paa Fryderaab og Glædesraab, Brudgoms Røst og Bruds Røst, thi Landet skal lægges øde.

8 Til hin Tid, lyder det fra HERREN, skal man tage Judas Kongers Ben, dets Fyrsters Ben, Præsternes, Profeternes og Jerusalems Indbyggeres Ben ud af deres Grave **2** og sprede dem for Sol og Maane og al Himmelens Hær, som de elskede og dyrkede, holdt sig til, raadspurgte og tilbad; de skal ikke samles og jordes, men blive til Gødning paa Marken. **3** Og Døden skal foretrækkes for Livet af hele den Rest, der er tilbage af denne onde Slægt paa alle de Steder, jeg driver dem hen, lyder det fra Hærskarers HERRE. **4** Og du skal sige til dem: Saa siger HERREN: Mon man falder og ej staar op, gaar tilbage og ej vender om? **5** Hvi falder da dette Folk i Jerusalem fra i evigt Frafald? De fastholder Svig, vil ikke vende om igen. **6** Jeg lytter, hører nøje efter: de taler ej Sandhed, ingen angrer sin Ondskab og siger: »Hvad gjorde jeg!« Hver styrter frem i sit Løb, som Hest stormer frem i Strid. **7** Selv Storken oppe i Luften kender sin Tid, Turtelduen, Svalen og Tranen holder den Tid, de skal komme; men mit Folk, de kender ej HERRENS Ret. **8** Hvor kan I sige: »Vi er vise, og hos os er HERRENS Lov!« Nej, de skriftkloges Løgnegriffel virked i Løgnens Tjeneste. **9** De vise skal blive til Skamme, ræddes og fanges. Se, HERRENS Ord har de vraget, hvad Visdom har de? **10** Derfor giver jeg andre deres Kvinder, nye Herrer deres Marker. Thi fra smaa til store søger hver eneste Vinding, de farer alle med Løgn fra Profet til Præst. **11** De læger mit Folks Datters

Brøst som den simpleste Sag, idet de siger: »Fred, Fred!«
skønt der ikke er Fred. **12** De skal faa Skam, thi de har
gjort vederstyggelige Ting, og dog blues de ikke, dog
kender de ikke til Skam. Derfor skal de falde paa Valen;
paa Hjemsøgelsens Dag skal de snuble, siger HERREN. **13**
Jeg vil bjærge deres Høst, saa lyder det fra HERREN, men
Vinstokken er uden Druer, Figentræet uden Figner, og
Løvet er vissent. **14** Hvorfor sidder vi stille? Flok jer dog
sammen, lad os gaa til de faste Stæder og tilintetgøres
der! Thi HERREN vor Gud tilintetgør os, Gift er vor Drik,
thi vi synded mod HERREN. **15** Man haaber paa Fred,
men det bliver ej godt, paa Lægedoms Tid, men se, der er
Rædsel. **16** Hans Hestes Fnysen høres fra Dan, ved Lyden
af hans Hingstes Vrinsken skælver alt Landet. De kommer
og opæder Landet og dets Fylde, Byen og dens Borgere.
17 Thi se, jeg sender imod jer Slanger, Basilisker, som ikke
lader sig besværge, bide jer skal de, lyder det fra HERREN.
18 Min Kvide er ikke til at læge, mit Hjerte er sygt. **19** Hør
mit Folks Datters Skrig viden om fra Landet! Er HERREN
da ikke i Zion, har det ingen Konge? Hvi krænked I mig
med eders Billeder, fremmed Tomhed? **20** Kornhøst er
omme, Frugthøst endt, og vi er ej frelst! **21** Ved mit Folks
Datters Sammenbrud er jeg brudt sammen, jeg sørger,
grebet af Rædsel. **22** Er der ikke Balsam i Gilead, ingen
Læge der? Hvorfor heles da ikke mit Folks Datters Saar?

9 Ak, var mit Hoved Vand, mine Øjne en Taarekilde! Saa
græd jeg Dag og Nat over mit Folks Datters slagne. **2** Ak,
fandt jeg i Ørkenen et Herberg for Vandringsmænd. Saa
drog jeg bort fra mit Folk og gik fra dem. Thi Horkarle er

de alle, en svigefuld Bande; **3** de spænder deres Tunges Bue. Løgn, ikke Sandhed raader i Landet; thi de gaar fra Ondskab til Ondskab og kender ej mig, saa lyder det fra HERREN. **4** Vogt eder hver for sin Næste, tro ingen Broder, thi hver Broder er fuld af List, hver sværter sin Næste. **5** De fører hverandre bag Lyset, taler ikke Sandhed; de øver Tungen i Løgn, skejer ud, vil ej vende om, **6** Voldsdaad Slag i Slag og Svig paa Svig; de nægter at kendes ved mig, saa lyder det fra HERREN. **7** Derfor, saa siger Hærskarers HERRE: Se, jeg smelter og prøver dem, ja, hvad maa jeg dog gøre for mit Folks Datters Skyld! **8** Deres Tunge er en mordersk Pil, deres Munds Ord Svig; med Næsten taler de Fred, men i Hjertet bærer de Svig. **9** Skal jeg ikke hjemsøge dem for sligt, saa lyder det fra HERREN, skal ikke min Sjæl tage Hævn over sligt et Folk? **10** Over Bjergene bryder jeg ud i Graad og Klage, over Ørkenens Græsgang i Klagesang. Thi de er afsvedet, mennesketomme, der høres ej Lyd af Kvæg; Himlens Fugle og Dyrene flygtede bort. **11** Jerusalem gør jeg til Stenhob, Sjakalers Bolig, og Judas Byer til Ørk, hvor ingen bor. **12** Hvem er viis nok til at fatte dette, og til hvem har HERRENS Mund talet, saa han kan sige det: Hvorfor er Landet lagt øde, afsvedet som en Ørken, mennesketomt? **13** Og HERREN sagde: Fordi de forlod min Lov, som jeg forelagde dem, og ikke hørte min Røst eller vandrede efter den, **14** men fulgte deres Hjertes Stivsind og Ba'alerne, som deres Fædre lærte dem at kende, **15** derfor, saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, jeg giver dette Folk Malurt at spise og Gift at drikke; **16** jeg

spreder dem blandt Folk, som hverken de eller deres Fædre før kendte til, og sender Sværdet efter dem, til jeg faar gjort Ende paa dem. **17** Saa siger Hærskarers HERRE, mærk jer det vel! Kald Klagekvinder hid, lad dem komme, hent kyndige Kvinder, lad dem komme, **18** lad dem haste og istemme Klage over os! Vore Øjne skal rinde med Graad, vore Øjenlaag strømme med Vand. **19** Thi Klageraab høres fra Zion: »Hvor er vi dog hærgede, beskæmmede dybt, fordi vi maa bort fra Landet, thi de brød vore Boliger ned.« **20** Ja, hør, I Kvinder, mit Ord, eders Øre fange Ord fra min Mund, og lær eders døtre Klage, hverandre Klagesang: **21** »Døden steg op i vore Vinduer, kom i Paladserne, udrydded Barnet paa Gaden, de unge paa Torvene.« **22** Sig: saa lyder det fra HERREN: De døde Legemer faldt som Gødning paa Marken, som Skaaret efter Høstmanden; ingen binder op. **23** Saa siger HERREN: Den vise rose sig ikke af sin Visdom, den stærke ikke af sin Styrke, den rige ikke af sin Rigdom; **24** men den, som vil rose sig, skal rose sig af, at han har Forstand til at kende mig, at jeg, HERREN, øver Miskundhed, Ret og Retfærdighed paa Jorden; thi i saadanne har jeg Behag, lyder det fra HERREN. **25** Se, Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da jeg hjemsøger alle de omskaarne, som har Forhud: **26** Ægypten, Juda, Edom, Ammoniterne, Moab og alle Ørkenboere med rundklippet Haar; thi Hedningerne er alle uomskaarne, men alt Israels Hus har uomskaaret Hjerte.

10 Hør det Ord, HERREN taler til eder, Israels Hus! **2** Saa siger HERREN: Væn eder ikke til Hedningernes Færd og

frygt ikke Himmelens Tegn, fordi Hedningerne frygter dem. **3** Thi Folkenes Rædsel er Tomhed; thi det er Træ, fældet i Skoven, et Værk, som Haandværkerhænder tilhugger med Økse; **4** han smykker det med Sølv og Guld og fæster det med Søm og Hammer, saa det ikke vakler. **5** De er som et Fugleskræmsel i Agurkhaven og kan ikke tale; de maa bæres, da de ikke kan gaa. Frygt dem ikke, thi de gør intet ondt, saa lidt som de evner at gøre noget godt. **6** (Din Lige findes ikke, HERRE; stor er du og stort dit Navn i Vælde. **7** Hvo skulde ikke frygte dig, du Folkenes Konge! Thi saadant tilkommer dig; thi blandt alle Folks Vismænd og i alle deres Riger findes ikke din Lige. **8** Alle sammen er de dumme og Taaber; Afgudernes Lærdom, den er Træ.) **9** Hamret Sølv, indført fra Tarsis, og Guld fra Ofir, et Værk af en Haandværker og Guldsmedens Hænder! De er klædt i violet og rødt Purpur; et Værk af kunstsnilde Folk er de alle. **10** Men HERREN er Gud i Sandhed, han er en levende Gud og en evig Konge; for hans Vrede skælver Jorden, og Folkene udholder ikke hans Harme. **11** Saaledes skal I sige til dem: Guder, der ikke har skabt Himmel og Jord, skal forsvinde fra Jorden og under Himmelen. **12** Han skabte Jorden i sin Vælde, grundfæstede Jorderig i sin Visdom, og i sin Indsigt udspændte han Himmelen. **13** Naar han løfter sin Røst, bruser Vandene i Himmelen, og han lader Skyer stige op fra Jordens Ende, faar Lynene til at give Regn og sender Stormen ud af sine Forraadskamre. **14** Dumt er hvert Menneske, uden Indsigt; hver Guldsmed faar Skam af sit Billede; thi hvad han støber, er Løgn, og der er ikke

Aand deri; **15** Tomhed er de, et daarende Værk; naar deres Hjemsøgelses Tid kommer, er det ude med dem. **16** Jakobs Arvelod er ikke som de; thi han har skabt alt, og Israel er hans Arvelods Stamme; Hærskarers HERRE er hans Navn. **17** Tag din Bylt op fra Jorden, du, som sidder belejret! **18** Thi saa siger HERREN: Se, denne Gang slynger jeg Landets Indbyggere bort og bringer dem i Trængsel, for at de kan bøde. **19** »Ve mig for min Brøst, mit Saar er svart! Men jeg siger: «Det er min Smerte, den vil jeg bære.» **20** Mit Telt er hærget og alle mine Teltreb sprængt, mine Børn gaar fra mig, de er borte; mit Telt spænder ingen ud mer eller opsætter Tæpperne. **21** Thi dumme er Hyrderne, HERREN søger de ikke, duer derfor til intet, og hele deres Hjord er spredt.« **22** Der lyder en Tidende, se, den kommer med vældigt Drøn fra Nordens Land og gør Judas Byer til Ørk, til Sjakalers Bo. **23** Jeg ved, HERRE, at et Menneskes Vej ikke staar til ham selv, og at det ikke staar til en Mand at vandre og styre sine Fjed. **24** Tugt os, HERRE, men med Maade, ikke i Vrede, for ikke at gøre os færre! **25** Udøs din Vrede paa Folk, som ikke kender dig, paa Slægter, som ikke paakalder dit Navn; thi de har opædt Jakob, tilintetgjort det og lagt dets Bolig øde.

11 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN: **2** Hør denne Pagts Ord og tal til Judas Mænd og Jerusalems Borgere **3** og sig: Saa siger HERREN, Israels Gud: Forbandet være den, der ikke hører denne Pagts Ord, **4** som jeg bød eders Fædre holde, dengang jeg førte dem ud af Ægypten, af Jernovnen, idet jeg sagde: »Hør min Røst og gør alt,

hvad jeg paalægger eder, saa skal I være mit Folk, og jeg vil være eders Gud **5** og holde den Ed, jeg tilsvor eders Fædre om at give dem et Land, der flyder med Mælk og Honning, som det nu er sket!« Og jeg svarede: »Amen, HERRE!« **6** Og HERREN sagde til mig: Udraab alle disse Ord i Judas Byer og paa Jerusalems Gader: Hør denne Pagts Ord og hold dem! **7** Thi jeg besvor eders Fædre, dengang jeg førte dem ud af Ægypten, ja til den Dag i Dag, aarle og silde: »Hør min Røst!« **8** Men de hørte ikke og bøjede ikke deres Øre, men fulgte alle deres onde Hjertes Stivsind. Derfor bragte jeg over dem alle denne Pagts Ord, som jeg havde paalagt dem at holde, men som de ikke holdt. **9** Og HERREN sagde til mig: Der er fundet en Sammensværgelse blandt Judas Mænd og Jerusalems Borgere; **10** de er vendt tilbage til deres Forfædres Misgerninger, de, som vægrede sig ved at høre mine Ord og holdt sig til fremmede Guder og dyrkede dem; Israels Hus og Judas Hus har brudt den Pagt, jeg sluttede med deres Fædre. **11** Derfor, saa siger HERREN: Se, jeg sender en Ulykke over dem, som de ikke kan slippe fra; og naar de da raaber til mig, vil jeg ikke høre dem. **12** Da skal Judas Byer og Jerusalems Borgere gaa hen og raabe til de Guder, de tænder Offerild for; men de kan ikke frelse dem i Nødens Stund. **13** Thi mange som dine Byer er dine Guder, Juda, og mange som Gaderne i Jerusalem er Altrene, I har rejst for Skændselen, Altrene til at tænde Offerild for Ba'al. **14** Men du maa ikke gaa i Forbøn for dette Folk eller frembære Klage og Bøn for det; thi jeg hører ikke, naar de raaber til mig i Nødens

Stund. **15** Hvad vil min elskede i mit Hus, hun, som øved
Svig? Kan Fedt og helligt Kød borttage din Ondskab, eller
kan du reddes ved sligt? **16** »Et grønt Oliventræ, skønt
at skue«, saa kaldte HERREN dit Navn. Under voldsom
Buldren og Bragen afsved Ilden dets Løv og brændte dets
Grene. **17** Hærskarers HERRE, som plantede dig, truer dig
med Ulykke til Straf for det onde, Israels Hus og Judas
Hus gjorde for at krænke mig, idet de tændte Offerild for
Ba'al. **18** HERREN lod mig det vide, derfor ved jeg det;
da lod du mig se deres Gerninger. **19** Og jeg var som et
taalsomt Lam, der føres til Slagtning. Jeg vidste ej af,
at de tænkte paa Ænker imod mig: »Lad os ødelægge
Træet i Blomst, udrydde ham af de levendes Land, saa
hans Navn ej ihukommes mer.« **20** Hærskarers HERRE,
retfærdige Dommer, som prøver Nyrer og Hjerte, lad mig
skue din Hævn paa dem, thi paa dig har jeg væltet min
Sag. **21** Derfor, saa siger HERREN om Mændene i Anatot,
som staar mig efter Livet og siger: »Du maa ikke profetere
i HERRENS Navn; ellers skal du dø for vor Haand« — **22**
derfor, saa siger Hærskarers HERRE: Se, jeg, vil hjemsøge
dem; deres unge Mænd skal dø for Sværd, deres Sønner
og Døtre af Hunger; **23** der skal ikke levnes dem nogen
Rest, thi jeg sender Ulykke over Mændene i Anatot, naar
Aaret, de skal hjemsøges, kommer.

12 Herre, Retten er din, naar jeg trætter med dig, og
dog maa jeg tale med dig om Ret. Hvi følger Lykken de
gudløses Vej, hvi er alle troløse trygge? **2** Du planter
dem, og de slaar rod, de trives og bærer Frugt. De har dig
i Munden, men ikke i Hjertet. **3** Du, HERRE, du kender

mig, ser mig og prøver mit Hjertelag mod dig. Riv dem bort som Faar til Slagtning, vi dem til Blodbadets Dag! **4** (Hvor længe skal Landet sørge, al Markens Urter visne? For Indbyggernes Ondskabs Skyld omkommer Dyr og Fugle; thi man siger: »Han skuer ikke, hvorledes det vil gaa os.«) **5** »Naar Fodgængere løber dig træt, hvor kan du da kappes med Heste? Og er du ej tryg i et fredeligt Land, hvad vil du saa gøre i Jordans Stolthed? **6** Thi selv dine Brødre og din Faders Hus er troløse imod dig, selv de skriger af fuld Hals efter dig; tro dem ikke, naar de giver dig gode Ord!« **7** Mit Hus har jeg opgivet, bortstødt min Arvelod, givet min elskede hen i hendes Fjenders Haand. **8** Min Arvelod blev for mig som en Løve i Skoven, den løftede Røsten imod mig, derfor maa jeg hade den. **9** Er min Arvelod blevet mig en spraglet Fugl, omgivet af Fugle? Lad alle de vilde Dyr samles, hent dem hid for at æde! **10** Hyrder i Mængde ødelægger min Vingaard, nedtramper min Arvelod, min yndige Arvelod gør de til øde Ørk; **11** de lægger den øde, den sørger øde for mit Aasyn. Hele Landet er ødelagt, thi ingen brød sig om det. **12** Over alle Ørkenens nøgne Høje kom Hærværksmænd. Thi HERREN har et Sværd; det fortærer alt fra den ene Ende af Landet til den anden; intet Kød har Fred. **13** De saaede Hvede og høstede Torne, sled til ingen Gavn og blev til Skamme med deres Afgrøde for HERRENS glødende Vredes Skyld. **14** Saa siger HERREN om alle mine onde Naboer, der rører den Arvelod, jeg gav mit Folk Israel i Eje: Se, jeg rykker dem op af deres Land, og Judas Hus rykker jeg op midt iblandt dem. **15** Men

siden, naar jeg har rykket dem op, forbarmer jeg mig atter over dem og bringer dem hjem, hver til sin Arvelod og hver til sit Land. **16** Hvis de da lærer mit Folks Veje, saa de sværger ved mit Navn: »Saa sandt HERREN lever!« ligesom de lærte mit Folk at sværge ved Ba'al, skal de opbygges iblandt mit Folk. **17** Men hører de ikke, rykker jeg et saadant Folk helt op og tilintetgør det, lyder det fra HERREN.

13 Saaledes sagde HERREN til mig: »Gaa hen og køb dig et linned Bælte og bind det om din Lænd, lad det ikke komme i Vand!« **2** Og jeg købte Bæltet efter HERRENS Ord og bandt det om min Lænd. **3** Saa kom HERRENS Ord atter til mig saaledes: **4** »Tag Bæltet, du købte og har om Lænden, og gaa til Frat og gem det der i en Klipperevne!« **5** Og jeg gik hen og gemte det ved Frat, som HERREN bød. **6** Men lang Tid efter sagde HERREN til mig: »Gaa til Frat og hent Bæltet, jeg bød dig gemme der!« **7** Og jeg gik til Frat og gravede Bæltet op, hvor jeg havde gemt det: og se, Bæltet var ødelagt og duede ikke til noget. **8** Og HERRENS Ord kom til mig saaledes: **9** Saa siger HERREN: Saaledes vil jeg ødelægge Judas og Jerusalems store Herlighed. **10** Dette onde Folk, som vægrer sig ved at høre mine Ord og vandrer i deres Hjertes Stivsind og holder sig til andre Guder og dyrker og tilbeder dem, skal blive som dette Bælte, der ikke duer til noget. **11** Thi som Bæltet slutter sig tæt til en Mands Lænd, saaledes har jeg sluttet hele Israels Hus og hele Judas Hus tæt til mig, lyder det fra HERREN, for at de skulde være mit Folk og blive mig til Navnkundighed, Pris og Ære; men de hørte ikke. **12**

Og du skal sige til dette Folk: Saa siger HERREN, Israels Gud: Enhver Vindunk fyldes med Vin! Og siger de til dig: »Skulde vi ikke vide, at enhver Vindunk fyldes med Vin?« **13** saa svar dem: Saa siger HERREN: Se, jeg vil fylde alle dette Lands Indbyggere, Kongerne, der sidder paa Davids Trone, Præsterne, Profeterne og alle Jerusalems Borgere, saa de bliver drukne; **14** og jeg knuser dem mod hinanden, baade Fædre og Sønner, lyder det fra HERREN; uden Skaansel, Medynk og Barmhjertighed ødelægger jeg dem. **15** Hør og lyt uden Hovmod, thi HERREN taler. **16** Lad HERREN eders Gud faa Ære, før det mørkner, før I støder eders Fødder paa Skumringsbjerge, saa I maa bie paa Lys, men han gør det til Mulm, han gør det til Mørke. **17** Men dersom I ikke hører, da græder min Sjæl i Løn for Hovmodets Skyld, den fælder saa bitre Taarer; mit Øje rinder med Graad, thi HERRENS Hjord føres bort. **18** Sig til Kongen og til Herskerinden: »Tag lavere Sæde, thi af eders Hoved faldt den dejlige Krone.« **19** Sydlandets Byer er lukkede, ingen lukker op, hele Juda er bortført til sidste Mand. **20** Løft dine Øjne og se dem komme fra Nord! Hvor er den Hjord, du fik, dine dejlige Faar? **21** Hvad vil du sige, naar du faar dem til Herrer, hvem du lærte at komme til dig som Venner? Vil ikke Veer da gribe dig som Kvinde i Barnsnød? **22** Og siger du i dit Hjerte: »Hvi hændtes mig dette?« For din svare Skyld blev dit Slæb løftet op, dine Hæle skændet. **23** Hvis en Neger kunde skifte sin Hud, en Panter sine Striber, saa kunde og I gøre godt, I Mestre i ondt! **24** Jeg spreder dem som Straa, der flyver for Ørkenens Vind; **25** det er din

Lod, din tilmaalte Del fra mig, saa lyder det fra HERREN,
fordi du lod mig gaa ad Glemme og stoled paa Løgn. **26** Ja,
dit Slæb slaar jeg over dit Ansigt, din Skam skal ses, **27**
dit Ægteskabsbrud og din Vrinsken, din skamløse Utugt;
paa Højene og ude paa Marken saa jeg dine væmmelige
Guder. Ve dig, Jerusalem, du bliver ej ren — hvor længe
endnu?

14 HERRENS Ord, som kom til Jeremias om tørken. **2**
Juda sørger, dets Porte vansmægter sørgeklædt i Støvet,
Jerusalems Skrig stiger op, **3** og dets Stormænd sender
deres Drenge efter Vand, de kommer til Brønde, men
finder ej Vand, vender hjem med tomme Spande, med
Skam og Skændsel og tilhyllet Hoved. **4** Over Jorden,
som revner af Angst, da Regn ej falder i Landet, er
Bønderne beskæmmede, tilhyller Hovedet. **5** Selv Hinden
paa Marken forlader sin nyfødte Kalv, thi Græs er der
ikke. **6** Paa nøgne Høje staar Vildæsler og snapper efter
Luft som Sjakaler, deres Øjne vansmægter, thi Grønt er
der ikke. **7** Vidner vore Synder imod os, HERRE, grib saa
for dit Navns Skyld ind! Thi mange Gange faldt vi fra,
mod dig har vi syndet. **8** Du Israels Haab og Frelser i
Nødens Stund! Hvorfor er du som fremmed i Landet, som
en Vandringsmand, der kun søger Nattely? **9** Hvorfor
er du som en raadvild Mand, som en Helt, der ikke kan
frelse? Du er dog i vor Midte, HERRE, dit Navn er nævnet
over os, saa lad os ej fare! **10** Saa siger HERREN til dette
Folk: De elsker at flakke omkring og sparer ej Fødderne,
men ejer ikke HERRENS Behag. Han ihukommer nu deres
Brøde, hjemsøger deres Synder. **11** Og HERREN sagde til

mig: »Bed ikke om Lykke for dette Folk! **12** Naar de faster,
hører jeg ikke deres Klage, og naar de ofrer Brændoffer og
Afgrødeoffer, har jeg ikke Behag i dem; nej, med Sværd,
Hunger og Pest vil jeg gøre Ende paa dem!« **13** Da sagde
jeg: »Ak, Herre, HERRE! Profeterne siger jo til dem: I skal
ikke se Sværd, og Hungersnød skal ikke komme over eder,
thi tryg Fred giver jeg eder paa dette Sted.« **14** HERREN
svarede: »Profeterne profeterer Løgn i mit Navn; jeg har
ikke sendt dem eller givet dem noget Bud eller talet
til dem. Løgnesyner og falsk Spaadom og deres Hjertes
Bedrag er det, de profeterer for eder! **15** Derfor, saa siger
HERREN til Profeterne, der profeterer i mit Navn, skønt
jeg ikke har sendt dem, og som siger, at der ikke skal
komme Sværd eller Hunger i dette Land: Disse Profeter
skal omkomme ved Sværd og Hunger; **16** og Folket, de
profeterer for, skal slænges hen paa Jerusalems Gader for
Hunger og Sværd, og ingen skal jorde dem, hverken dem
eller deres Hustruer, Sønner eller Døtre. Jeg udøser deres
Ondskab over dem.« **17** Og du skal sige dette Ord til dem:
Mine Øjne skal rinde med Graad ved Nat og ved Dag og
aldrig høre op; thi mit Folks jomfruelige Datter ligger
lemlæstet haardt, Saaret er saare svart. **18** Hvis jeg gaar
ud paa Marken, se — sværdslagne Mænd, og kommer jeg
ind i Byen, se — Hungerens Kvaler! Thi baade Profet og
Præst drager bort til et Land, de ej kender. **19** Har du
ganske vraget Juda, væmmes din Sjæl ved Zion? Hvorfor
har du slaaet os, saa ingen kan læge? Man haaber paa
Fred, men det bliver ej godt, paa Lægedoms Tid, men
se, der er Rædsel. **20** Vi kender vor Gudløshed, HERRE,

vore Fædres Brøde, thi vi synded mod dig. **21** Bortstød os ikke for dit Navns Skyld, vanær ej din Herligheds Trone, kom i Hu og bryd ej din Pagt med os! **22** Kan blandt Hedningeguderne nogen sende Regn, giver Himlen Nedbør af sig selv? Er det ikke dig, o HERRE vor Gud? Saa bier vi paa dig, thi du skabte alt dette.

15 Da sagde HERREN til mig: Om saa Moses og Samuel stod for mit Aasyn, vilde mit Hjerte ikke vende sig til dem. Jag dette Folk bort fra mit Aasyn! **2** Og naar de spørger dig: »Hvor skal vi gaa hen?« saa svar dem: Saa siger HERREN: Hvo Dødens er, til Død, hvo Sværdets er, til Sværd, hvo Hungerens er, til Hunger, hvo Fangenskabets er, til Fangenskab! **3** Jeg sætter fire Magter over dem, lyder det fra HERREN: Sværdet til at slaa ihjel, Hundene til at slæbe bort, Himmelens Fugle og Jordens Dyr til at æde og ødelægge. **4** Jeg gør dem til Rædsel for alle Jordens Riger for Ezekias's Søns, Kong Manasse af Judas, Skyld, for alt, hvad han gjorde i Jerusalem. **5** Hvo føler, Jerusalem, for dig, hvo ynker dig vel, hvo bøjer af fra Vejen og spørger til dig? **6** Du vragede mig, saa lyder det fra HERREN, du veg bort. Jeg udrækker Haanden, udsletter dig, træt af at ynkes. **7** Med Kasteskovl kaster jeg dem i Landets Porte, mit Folk gør jeg barnløst og til intet; de vendte ej om. **8** Flere end Havets Sandskorn bliver deres Enker. Jeg sender over Ynglingens Moder ved Middag en Hærger, brat lader jeg Angst og Rædsel falde paa hende. **9** Syvsønnemoder vansmægter, opgiver Aanden, hendes Sol gaar alt ned ved Dag, hun beskæmmes og blues. De overblevne giver jeg til Sværdet for Fjendernes Øjne,

lyder det fra HERREN. **10** Ve mig, min Moder, at du fødte mig, en Tvistens og kivens Mand for Alverden! Jeg gav eller modtog ej Laan, og de bander mig alle. **11** HERREN sagde: Sandelig, jeg løser dig, at det maa gaa dig vel. Sandelig, jeg lader Fjenden bønfalde dig i Ulykkens og Trængselens Tid. **12** Sønderbryder man Jern, Jern fra Norden, og Kobber? **13** Din Rigdom og dine Skatte giver jeg hen til Rov, ikke for Betaling, men til Straf for alle dine Synder i alle dine Landemærker; **14** jeg lader dig trælle for dine Fjender i et Land, du ikke kender, thi Ild luer op i min Vrede; den brænder mod eder. **15** Du kender det, HERRE, kom mig i Hu, tag dig af mig; hævn mig paa dem, som forfølger mig, vær ikke langmodig, saa jeg rives bort! Vid, at for din Skyld bærer jeg Haan **16** fra dem, der lader haant om dit Ord; ryd dem ud! Men mig blev dit Ord til Fryd og til Hjertens Glæde; thi dit Navn er nævnet over mig, HERRE, Hærskarers Gud. **17** Ikke sad jeg og jubled i glades Lag; grebet af din Haand sad jeg ene, thi du fyldte mig med Harme. **18** Hvorfor er min Smerte evig, ulægeligt mit Saar? Det vil ikke læges. Du blev mig som en skuffende Bæk, som Vand, der sviger. **19** Derfor saa siger HERREN: Omvender du dig, vil jeg omvende dig, saa du staar for mit Aasyn; giver du det ædle, ej det uædle, Vækst, skal du være som min Mund. De skal vende om til dig, du ikke til dem. **20** Jeg gør dig for dette Folk til en Kobbermur, ingen kan storme; de skal kæmpe mod dig, men ikke faa Overhaand over dig, thi jeg er med dig for at frelse og redde dig, lyder det fra HERREN. **21** Jeg redder dig af ondes Vold og frier dig af Voldsmænds Haand.

16 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Du skal ikke
tage dig en Hustru og ikke have Sønner eller Døtre paa
dette Sted. **3** Thi saa siger HERREN om de Sønner og
Døtre, der fødes paa dette Sted, og om Mødrene, som
føder dem, og Fædrene, som avler dem i dette Land: **4** En
smertefuld Død skal de dø; der skal ikke holdes Dødeklage
over dem, og de skal ikke jordes; til Gødning paa Marken
skal de blive. De skal omkomme ved Sværd og Hunger;
deres Lig skal være Himmelens Fugle og Jordens Dyr til
Æde. **5** Thi saa siger HERREN: Kom ikke i Sorgens Hus,
gaa ikke til Klage, vis dem ikke Medynk, thi jeg tager min
Fred fra dette Folk, lyder det fra HERREN, baade Naade
og Barmhjertighed; **6** og store og smaa skal dø i dette
Land og ikke jordes. De skal ikke holde Dødeklage eller
ridse Huden eller klippe sig for deres Skyld, **7** bryde Brød
til en, der har Sorg, til Trøst for den døde, eller kvæge
ham med Trøstebæger for Fader og Moder. **8** Og kom ikke
i et Gildehus for at sidde iblandt dem og spise og drikke;
9 thi saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, for
eders Øjne og i eders Dage gør jeg paa dette Sted Ende
paa Fryderaab og Glædesraab, Brudgoms Røst og Bruds
Røst. **10** Naar du forkynder dette Folk alle disse Ord, og
de siger til dig: »Hvorfor udtaler HERREN al den store
Ulykke over os, og hvad er det for en Brøde og Synd, vi
har gjort mod HERREN vor Gud?« **11** svar dem saa: Fordi
eders Fædre forlod mig, lyder det fra HERREN, og holdt
sig til andre Guder og dyrkede og tilbad dem; mig forlod
de og holdt ikke min Lov; **12** og I bærer eder værre ad end
eders Fædre, thi se, I vandrer hver efter sit onde Hjertes

Stivsind uden at høre mig; **13** derfor slænger jeg eder bort fra dette Land til et Land, I ikke kender, saa lidt som eders Fædre, og der skal I dyrke andre Guder baade Dag og Nat; thi jeg vil ikke give eder Naade. **14** Se, derfor skal Dage komme, lyder det fra HERREN, da det ikke mere hedder: »Saa sandt HERREN lever, der førte Israeliterne op fra Ægypten!« **15** men: »Saa sandt HERREN lever, der førte Israeliterne op fra Nordens Land og alle de Lande, til hvilke han havde stødt dem bort!« Og jeg fører dem hjem til deres Land, som jeg gav deres Fædre. **16** Se, jeg sender Bud efter Fiskere i Mængde, lyder det fra HERREN, og de skal fiske dem; og siden sender jeg Bud efter Jægere i Mængde, og de skal jage dem fra hvert Bjerg, hver Høj og Klippernes Kløfter. **17** Thi mine Øjne er rettet paa alle deres Veje; de er ikke skjult for mig, og deres Brøde er ikke dulgt for mine Øjne. **18** Og først giver jeg dem tvefold Gengæld for deres Brøde og Synd, fordi de vanhelligede mit Land med deres væmmelige Guders Aadsler og fyldte min Arvelod med deres Vederstyggeligheder. **19** Herre, min Styrke, mit Værn, min Tilflugt i Nødens Stund! Til dig skal Folkeslag komme fra den vide Jord og sige: »Vore Fædre arved kun Løgn, Afguder, ingen af dem hjælper. **20** Kan et Menneske lave sig Guder? De er dog ikke Guder!« **21** Se, derfor lader jeg dem mærke, denne Gang lader jeg dem mærke min Haand og min Styrke; og de skal kende, at mit Navn er HERREN.

17 Optegnet er Judas Synd med Griffel af Jern, med Diamantspids ristet i deres Hjertes Tavle og paa deres Altres Horn, **2** naar Sønnerne kommer deres Altre og

Asjerer i Hu, paa alle grønne Træer, paa de høje Steder, **3** paa Bjergene paa Marken. Din Rigdom, alle dine Skatte giver jeg hen til Rov til Løn for din Synd, saa langt dine Grænser naar. **4** Din Haand maa slippe din Arvelod, den, jeg gav dig. Jeg lader dig trælle for Fjender i et ukendt Land, thi Ild luer op i min Vrede, den brænder evigt. **5** Saa siger HERREN: Forbandet være den Mand, som stoler paa Mennesker, og som holder Kød for sin Arm, hvis Hjerte viger fra HERREN. **6** Han bliver som Ødemarkens Ene og faar ej Lykke at se; han bor i glødende Ørk, i Saltland, hvor ingen fæster Bo. **7** Velsignet være den Mand, som stoler paa HERREN, og hvis Tillid HERREN er. **8** Han bliver som et Træ, der er plantet ved Vand og strækker sine Rødder til Bækken, ej ængstes, naar Heden kommer, hvis Løv er frodiggrønt, som ej ængstes i Tørkens Aar eller ophører med at bære Frugt. **9** Hjertet er svigefuldt fremfor alt, det er sygt, hvo kender det? **10** Jeg, HERREN, jeg ransager Hjerte og prøver Nyrer for at gengælde hver hans Færd, hans Gerningers Frugt. **11** Som en Agerhøne paa Æg, den ikke har lagt, er den, der vinder Rigdom med Uret; han maa slippe den i Dagenes Hælvt og slaar ved sin Død som en Daare. **12** En Herlighedstrone, en urgammel Høj er vor Helligdoms Sted. **13** HERRE, du Israels Haab, enhver, der forlader dig, faar Skam; de, der falder fra dig, skal udryddes af Landet, thi HERREN, Kilden med levende Vand, forlod de. **14** Læg mig, HERRE, saa jeg læges, frels du mig, saa jeg frelses, thi du er min Ros. **15** Se, de andre siger til mig: »Hvor er HERRENS Ord? Lad det komme!« **16** Jeg vægred mig ej ved at være Hyrde i dit Spor, begæred

ej heller Ulykkens Dag, du ved det; hvad der udgik fra mine Læber, er for dit Aasyn. **17** Bliv ikke en Rædsel for mig, du min Tilflugt paa Ulykkens Dag. **18** Lad Forfølgerne beskæmmes, lad ej mig beskæmmes, lad dem forfærdes, lad ej mig forfærdes; send over dem Ulykkens Dag, knus dem og gentag Slaget! **19** Saaledes sagde HERREN til mig: Gaa hen og stil dig i Folkets Sønners Port, ad hvilken Judas Konger gaar ind og ud, og i alle Jerusalems Porte **20** og sig til dem: Hør HERRENS Ord, I Judas Konger og hele Juda og alle Jerusalems Borgere, som gaar ind ad disse Porte! **21** Saa siger HERREN: Vogt eder for eders Sjæles Skyld, at I ikke bærer Byrder ind gennem Jerusalems Porte paa Sabbatsdagen! **22** Bring ingen Byrde ud af eders Huse paa Sabbatsdagen og gør intet Arbejde, men hold Sabbatsdagen hellig, som jeg bød eders Fædre. **23** De hørte ikke og bøjede ikke deres Øre, men gjorde Nakken stiv for ikke at høre eller tage ved Lære. **24** Men hvis I hører mig, lyder det fra HERREN, saa I ikke bringer nogen Byrde ind gennem denne Bys Porte paa Sabbatsdagen, men holder den hellig og ikke gør noget Arbejde paa den, **25** saa skal Konger og Fyrster, som sidder paa Davids Trone, drage ind ad denne Bys Porte med Vogne og Heste, de og deres Fyrster, Judas Mænd og Jerusalems Borgere, og denne By skal staa til evig Tid. **26** Og fra Judas Byer, fra Jerusalems Omegn, fra Benjamins Land, fra Lavlandet, Bjergene og Sydlandet skal man komme og bringe Brændoffer, Slagtoffer, Afgrødeoffer og Røgelse og Takoffer til HERRENS Hus. **27** Men hvis I ikke hører mit Ord om at holde Sabbatsdagen hellig og om ikke

at bære nogen Byrde ind gennem Jerusalems Porte paa Sabbatsdagen, saa sætter jeg Ild paa dets Porte, og den skal fortære Jerusalems Paladser uden at slukkes.

18 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN: **2** »Gaa ned til Pottemagerens Hus! Der skal du faa mine Ord at høre.« **3** Saa gik jeg ned til Pottemagerens Hus, og se, han var i Arbejde ved Drejeskiven. **4** Og naar et Kar, han arbejdede paa, mislykkedes, som det kan gaa med Leret i Pottemagerens Haand, begyndte han igen og lavede det om til et andet, som han nu vilde have det gjort. **5** Da kom HERRENS Ord til mig: **6** Skulde jeg ikke kunne gøre med eder, Israels Hus, som denne Pottemager? lyder det fra HERREN. Se, som Leret i Pottemagerens Haand er I i min Haand, Israels Hus. **7** Snart truer jeg et Folk og et Rige med at rykke det op, nedbryde og ødelægge det; **8** men naar det Folk, jeg har truet, omvender sig fra sin Ondskab, angrer jeg det onde, jeg tænkte at gøre det. **9** Og snart lover jeg et Folk og et Rige at opbygge og plante det; **10** men gør det saa, hvad der er ondt i mine Øjne, idet det ikke hører min Røst, angrer jeg det gode, jeg havde lovet at gøre det. **11** Og sig nu til Judas Mænd og Jerusalems Borgere: Saa siger HERREN: Se, jeg skaber eder en Ulykke og udtænker et Raad imod eder; vend derfor om, hver fra sin onde Vej, og bedrer eders Veje og eders Gerninger. **12** Men de svarer: »Nej! Vi vil følge vore egne Tanker og gøre hver efter sit onde Hjertes Stivsind.« **13** Derfor, saa siger HERREN: Spørg dog rundt blandt Folkene: Hvo hørte mon sligt? Grufulde Ting har hun øvet, Israels Jomfru. **14** Forlader Libanons Sne

den Almægtiges Klippe, eller udtørres Bjergenes kølige, rislende Vande, **15** siden mit Folk har glemt mig og ofrer til Løgn? De snubler paa deres Veje, de ældgamle Spor, og vandrer ad Stier, en Vej, der ikke er højnet, **16** for at gøre deres Land til Gru, til evig Spot; hver farende Mand skal grue og ryste paa Hovedet. **17** Som en Østenstorm splitter jeg dem for Fjendens Ansigt, jeg viser dem Ryg, ej Aasyn paa Vanheldets Dag. **18** De sagde: »Kom, vi spinder Rænker imod Jeremias! Thi ej glipper Loven for Præsten, ej Raadet for den vise, ej Ordet for Profeten. Kom, lad os slaa ham med Tungen og lure paa alle hans Ord!« **19** Lyt, o Herre, til mig og hør min Modparts Ord! **20** Skal godt gengældes med ondt? De grov jo min Sjæl en Grav. Kom i Hu, at jeg stod for dit Aasyn for at tale til Bedste for dem og vende din Vrede fra dem! **21** Giv derfor deres Sønner til Hunger, styrt dem i Sværdets Vold; Barnløshed og Enkestand ramme deres Kvinder, deres Mænd vorde slagne af Døden, deres ungdom sværdslagne i Krig; **22** lad der høres et Skrig fra Husene, naar du lader en Mordbande brat komme over dem. Thi de grov en Grav for at fange mig og lagde Snarer for min Fod. **23** Ja du, o HERRE, du kender alle deres Dødsraad imod mig. Tilgiv ikke deres Brøde, slet ikke deres Synd for dit Aasyn, lad dem komme til Fald for dit Aasyn, faa med dig at gøre i din Vredes Stund!

19 Saaledes sagde HERREN: Gaa hen og køb dig et Krus hos Pottemageren, tag nogle af Folkets og Præsternes Ældste med **2** og gaa ud i Hinnoms Søns Dal ved Indgangen til Potteskaarporten og udraab der de Ord, jeg taler til

dig! **3** Du skal sige: Hør HERRENS Ord, Judas Konger og
Jerusalems Borgere: Saa siger Hærskarers HERRE, Israels
Gud: Se, jeg sender over dette Sted en Ulykke, saa det
skal ringe for Ørene paa enhver, der hører derom, **4** fordi
de forlod mig og gjorde dette Sted fremmed og tændte
Offerild der for andre Guder, som hverken de eller deres
Fædre før kendte til, og Judas Konger fyldte dette Sted
med skyldfries Blod, **5** og de byggede Ba'alshøjene for at
brænde deres Børn i Ild som Brændofre til Ba'al, hvad
jeg ikke havde paabudt eller talt om, og hvad aldrig var
opkommet i min Tanke. **6** Se, derfor skal Dage komme,
lyder det fra HERREN, da dette Sted ikke mere skal hedde
Tofet og Hinnoms Søns Dal, men Morddalen. **7** Jeg gør
Juda og Jerusalem raadvilde paa dette Sted og lader dem
falde for Sværdet for deres Fjenders Øjne og for deres
Haand, som staar dem efter Livet, og jeg giver Himmelens
Fugle og Jordens Dyr deres Lig til Føde. **8** Jeg gør denne
By til Gru og Spot; alle, der kommer forbi, skal grue og
spotte over alle dens Saar. **9** Jeg lader dem æde deres
Sønners og Døtres Kød, den ene skal æde den andens Kød
under Belejringen og den Trængsel, deres Fjender og de,
der staar dem efter Livet, volder dem. **10** Knus saa Kruset
i de Mænds Paasyn, der følger med dig, **11** og sig til dem:
Saa siger Hærskarers HERRE: Jeg vil knuse dette Folk og
denne By, som man knuser et Lerkar, saa det ikke kan
heles igen. De døde skal jordes i Tofet, fordi Pladsen til
at jorde paa ikke slaar til. **12** Saaledes vil jeg gøre med
dette Sted og dets Indbyggere, lyder det fra HERREN,
idet jeg gør denne By til et Tofet: **13** Jerusalems og Judas

Kongers Huse skal blive urene som Tofets Sted, alle de Huse, paa hvis Tage de tændte Offerild for al Himmelens Hær og udgød Drikofre for andre Guder. **14** Derpaa gik Jeremias fra Tofet, hvorhen HERREN havde sendt ham for at profetere, og stod frem i Forgaarden til HERRENS Hus og sagde til alt Folket: **15** Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, over denne By og alle Byerne, der hører til den, sender jeg al den Ulykke, jeg har truet den med, fordi de gjorde Nakken stiv og ikke hørte mine Ord.

20 Da Præsten Pasjhur, Immers Søn, der var Overopsynsmand i HERRENS Hus, hørte Jeremias profetere saaledes, **2** slog han ham og lod ham lægge i Blokken i den øvre Benjaminsport i HERRENS Hus. **3** Men da Pasjhur Dagen efter slap Jeremias ud af Blokken, sagde Jeremias til ham: HERREN kalder dig ikke Pasjhur, men: Trindt-om-er-Rædsel. **4** Thi saa siger HERREN: Se, jeg gør dig til Rædsel for dig selv og for alle dine Venner; de skal falde for deres Fjenders Sværd, og dine Øjne skal se det. Og hele Juda giver jeg i Babels Konges Haand; han skal føre dem til Babel og hugge dem ned med Sværdet. **5** Og jeg giver alt denne Bys Gods og al dens Velstand og alle dens kostelige Ting og alle Judas Kongers Skatte i deres Fjenders Haand; de skal rane dem og tage dem og føre dem til Babel. **6** Og du Pasjhur og alle, der bor i dit Hus, skal gaa i Fangenskab. Du skal komme til Babel; der skal du dø, og der skal du jordes sammen med alle dine Venner, for hvem du har profeteret Løgn. **7** Du overtalte mig, HERRE, og jeg lod mig overtale, du tvang mig med Magt. Dagen lang er jeg til Latter, mig haaner

enhver. **8** Thi saa tit jeg taler, maa jeg skrige, raabe:
»Vold og Overfald!« Thi HERRENS Ord er mig Dagen
lang til Skændsel og Spot. **9** Men tænkte jeg: »Ej vil jeg
mindes ham, ej tale mer i hans Navn, « da blev det som
brændende Ild i mit indre, som Brand i mine Ben; jeg
er træt, jeg kan ikke mere, jeg evner det ej; **10** thi jeg
hører mange hviske, trindt om er Rædsel: »Angiv ham!«
og: »Vi vil angive ham!« Alle mine Venner lurer paa et
Fejltrin af mig: »Maaske gaar han i Fælden, saa vi faar
ham i vor Magt, og da kan vi hævne os paa ham!« **11** Men
HERREN er med mig som en vældig Helt; derfor skal de,
som forfølger mig, snuble i Afmagt, højlig beskæmmes,
thi Heldet svigter dem, faa Skændsel, der aldrig glemmes.
12 Du Hærskarers HERRE, som prøver den retfærdige,
gennemskuer Nyrer og Hjerte, lad mig skue din Hævn
paa dem, thi paa dig har jeg væltet min Sag. **13** Syng for
HERREN, lovpris HERREN! Thi han redder den fattiges
Sjæl af de ondes Haand. **14** Forbandet være den Dag,
paa hvilken jeg fødtes; den Dag, min Moder fødte mig,
skal ikke velsignes. **15** Forbandet den Mand, som bragte
min Fader det Bud: »Et Barn, en Dreng er født dig!« og
glæded ham saare. **16** Det gaa den Mand som Byerne,
HERREN omstyrted uden Medynk; han høre Skrig ved
Gry, Kampraab ved Middagstide. **17** At han ej lod mig dø i
Moders Liv, saa min Moder var blevet min Grav og hendes
Moderliv evigt svangert! **18** Hvi kom jeg af Moders Liv,
naar jeg kun skulde opleve Møje og Harm, mine Dage
svinde i Skam!

21 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN, da
Kong Zedekias sendte Pasjhur, Malkijas Søn, og Præsten
Zefanja, Ma'asejas Søn, til ham og lod sige: **2** »Raadspørg
HERREN for os, thi Kong Nebukadrezar af Babel angriber
os; maaske vil HERREN handle med os efter alle sine
Undergerninger, saa Nebukadrezar drager bort fra os.«
3 Jeremias svarede dem: »Sig til Zedekias: **4** Saa siger
HERREN, Israels Gud: Se, Vaabnene i eders Haand, med
hvilke I uden for Muren kæmper mod Babels Konge og
Kaldæerne, der belejrer eder, dem driver jeg tilbage og
samler dem midt i denne By; **5** og jeg vil selv kæmpe
mod eder med udrakt Haand og stærk Arm, i Vrede og
Harme og stor Fortørnelse; **6** og jeg slaar denne Bys
Indbyggere, ja baade Folk og Fæ, med voldsom Pest,
saa de dør. **7** Og siden, lyder det fra HERREN, giver jeg
Kong Zedekias af Juda og hans Tjenere og Folket, der
levnes i denne By af Pesten, Sværdet og Hungeren, i Kong
Nebukadrezar af Babels og i deres Fjenders Haand, og i
deres Haand, som staar dem efter Livet; de skal hugge
dem ned med Sværdet, og jeg vil ikke ynkes over dem
eller vise Skaansel eller Barmhjertighed!« **8** Og sig til
dette Folk: »Saa siger HERREN: Se, jeg forelægger eder
Livets Vej og Dødens Vej. **9** Den, som bliver i denne
By, skal dø ved Sværd, Hunger og Pest; men den, som
gaar ud og overgiver sig til Kaldæerne, der belejrer eder,
skal leve og vinde sit Liv som Bytte, **10** Thi jeg retter
mit Aasyn mod denne By til Ulykke og ikke til Lykke,
lyder det fra HERREN; i Babels Konges Haand skal den
gives, og han skal opbrænde den med Ild.« **11** Og sig til

Judas Konges Hus: Hør HERRENS Ord, **12** Davids Hus! Saa siger HERREN: Hold aarle retfærdig Dom, fri den, som er plyndret, af Voldsmandens Haand, at ikke min Vrede slaar ud som Ild og brænder, saa ingen kan slukke, for eders onde Gerningers Skyld. **13** Se, jeg kommer over dig, du By i Dalen, du Slettens Klippe, lyder det fra HERREN, I, som siger: »Hvo falder over os, hvo trænger ind i vore Boliger?« **14** Efter eders Gerningers Frugt hjemsøger jeg jer, lyder det fra HERREN; jeg sætter Ild paa dens Skov, den fortærer alt deromkring.

22 Saa siger HERREN: Gaa ned til Judas Konges Palads og tal dette Ord **2** og sig: Hør HERRENS Ord, Judas Konge, som sidder paa Davids Trone, du, dine Tjenere og dit Folk, som gaar ind ad disse Porte! **3** Saa siger HERREN: Øv Ret og Retfærd, fri den, som er plyndret, af Voldsmandens Haand, undertryk ikke den fremmede, den faderløse og Enken, øv ikke Vold og udgyd ikke uskyldigt Blod paa dette Sted. **4** Thi dersom I efterkommer dette Krav, skal Konger, der sidder paa Davids Trone, drage ind ad Portene til dette Hus med Vogne og Heste, de, deres Tjenere og Folk. **5** Men hører I ikke disse Ord, saa sværger jeg ved mig selv, lyder det fra HERREN, at dette Hus skal lægges øde. **6** Thi saa siger HERREN om Judas Konges Palads: Et Gilead var du for mig, en Libanons Tinde; visselig, jeg gør dig til Ørk, til folketomme Byer; **7** Hærværksmænd helliger jeg mod dig, hver med sit Værktøj, de skal fælde dine udvalgte Cedre og kaste dem i Ilden. **8** Mange Folkeslag skal drage forbi denne By og spørge hverandre: »Hvorfor handlede HERREN saaledes

med denne store By?« **9** Og man skal svare: »Fordi de forlod HERREN deres Guds Pagt og tilbad og dyrkede andre Guder.« **10** Græd ej over den døde, beklag ham ikke! Græd over ham, der drog bort, thi han vender ej hjem, sit Fødeland genser han ikke. **11** Thi saa siger HERREN om Josias's Søn, Kong Sjallum af Juda, der blev Konge i sin Fader Josias's Sted: Han, som gik bort fra dette Sted, skal ikke vende hjem igen: **12** men paa det Sted, til hvilket de førte ham i Landflygtighed, skal han dø, og han skal ikke gense dette Land. **13** Ve ham, der bygger Hus uden Retfærd, Sale uden Ret, lader Landsmand trælle for intet, ej giver ham Løn, **14** som siger: »Jeg bygger mig et rummeligt Hus med luftige Sale, « som hugger sig Vinduer ud, klæder Væg med Cedertræ og maler det rødt. **15** Er du Konge, fordi du brammer med Cedertræ? Din Fader, mon ikke han spiste og drak og øvede Ret og Retfærd? Da gik det ham vel; **16** han hjalp arm og fattig til sin Ret; da gik det ham vel. Er dette ikke at kende mig? lyder det fra HERREN. **17** Men dit Øje og Hjerte higer kun efter Vinding, efter at udgyde skyldfries Blod, øve Undertrykkelse og Vold. **18** Derfor, saa siger HERREN om Josias's Søn, Kong Jojakim af Juda: Over ham skal ej klages: »Ve min Broder, ve min Søster!« eller grædes: »Ve min Herre, ve hans Herlighed!« **19** Et Æsels Jordefærd faar han, slæbes ud, slænges hen uden for Jerusalems Porte. **20** Stig op paa Libanon og skrig, løft Røsten i Basan, skrig fra Abarim, thi knuste er alle dine kære. **21** Jeg taled dig til i din Tryghed, du nægted at høre; at overhøre min Røst var din Skik fra din Ungdom. **22** For alle dine Hyrder

skal Storm være Hyrde, i Fangenskab gaar dine kære; da faar du Skam og Skændsel for al din Ondskab. **23** Du, som bor paa Libanon og bygger i Cedrene, hvor stønner du, naar Smerter kommer over dig, Veer som en fødendes! **24** Saa sandt jeg lever, lyder det fra HERREN: Om ogsaa Konja, Kong Jojakim af Judas Søn, var en Seglring paa min højre Haand, jeg rev ham bort. **25** Jeg giver dig i deres Haand, som staar dig efter Livet, i deres Haand, for hvem du ræddes, og i Kong Nebukadrezar af Babels og Kaldæernes Haand. **26** Jeg slynger dig og din Moder, som fødte dig, bort til et andet Land, hvor I ikke fødtes, og der skal I dø; **27** men til det Land, deres Sjæle længes tilbage til, skal de ikke vende hjem. **28** Er denne Konja da et usselt, sønderslaaet Kar, et Redskab, ingen bryder sig om? Hvorfor skal han og hans Afkom slynges og kastes til et Land, de ikke kender? **29** Land, Land, Land, hør HERRENS Ord: **30** Saa siger HERREN: Optegn denne Mand som barnløs, som en Mand, der ingen Lykke har i sit Liv; thi det skal ikke lykkes nogen af hans Afkom at sætte sig paa Davids Trone og atter herske over Juda.

23 Ve Hyrderne, der ødelægger og adsplitter de Faar, jeg græsser, lyder det fra HERREN. **2** Derfor, saa siger HERREN, Israels Gud, til de Hyrder, som vogter mit Folk: Da I har adsplittet og spredt mine Faar og ikke taget eder af dem, vil jeg nu tage mig af eder for eders onde Gerningers Skyld, lyder det fra HERREN. **3** Men dem, der er tilovers af mine Faar, vil jeg sanke sammen fra alle de Lande, til hvilke jeg har bortstødt dem, og føre dem tilbage til deres Græsgange, og de skal blive frugtbare

og mangfoldige. **4** Da vil jeg sætte Hyrder over dem,
og de skal vogte dem; og de skal ikke mere frygte eller
ræddes og ingen skal savnes, lyder det fra HERREN. **5** Se,
Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da jeg opvækker
David en retfærdig Spire, og han skal herske som Konge
og handle viselig og øve Ret og Retfærd i Landet. **6** I hans
Dage skal Juda frelses og Israel bo trygt. Og det Navn, man
skal give ham er: HERREN vor Retfærdighed. **7** Se, derfor
skal Dage komme, lyder det fra HERREN, da det ikke mere
hedder: »Saa sandt HERREN lever, der førte Israeliterne
op fra Ægypten!« **8** men: »Saa sandt HERREN lever, der
førte og bragte Israels Hus's Afkom op fra Nordens Land
og fra alle de Lande, til hvilke han havde bortstødt dem!«
Og de skal bo i deres Land. **9** Om Profeterne. Mit Hjerte
er knust i Brystet, hvert Ledemod er slapt, jeg er som en
drukken, en Mand, overvældet af Vin, for HERRENS Skyld,
for hans hellige Ords Skyld. **10** Thi Landet er fuldt af
Horkarle, og under Forbandelse sørger Landet, Ørkenens
Græsgange visner. Man haster til det, som er ondt, og er
stærk i Uret. **11** Thi baade Profet og Præst er vanhellig,
selv i mit Hus har jeg mødt deres Ondskab, lyder det fra
HERREN. **12** Derfor bliver deres Vej dem som slibrige
Stier, i Mørke stødes de ud og snubler deri. Thi Ulykke
sender jeg over dem, Hjemsøgelsens Aar, saa lyder det fra
HERREN. **13** Hos Samarias Profeter saa jeg slemme Ting;
ved Ba'al profetered de og vildledte Israel, mit Folk. **14**
Hos Jerusalems Profeter saa jeg grufulde Ting: de horer
og vandrer i Løgn, de styrker de ondes Hænder, saa de
ikke vender om enhver fra sin Ondskab. Som Sodoma

er de mig alle, dets Folk som Gomorra. **15** Derfor, saa siger Hærskarers HERRE om Profeterne: Se, jeg giver dem Malurt at spise og Giftvand at drikke; thi fra Jerusalems Profeter udgaar Vanhelligelse over hele Landet. **16** Saa siger Hærskarers HERRE: Hør ikke Profeternes Ord, naar de profeterer for eder; de daarer eder kun. Deres eget Hjertes Syn fremfører de, ikke Ord fra HERRENS Mund. **17** De siger til dem, der ringeagter HERRENS Ord: »Det skal gaa eder vel!« og til enhver, som vandrer i sit Hjertes Stivsind: »Der skal ikke ske eder noget ondt!« **18** Thi hvem stod i HERRENS fortrolige Raad, saa han saa og hørte hans Ord, hvem lyttede til hans Ord og hørte det? **19** Se, HERRENS Stormvejr, Vreden, er brudt frem, et hvirvlende Stormvejr; det hvirvler over de gudløses Hoved. **20** HERRENS Vrede lægger sig ikke, før han har udført og fuldbyrdet sit Hjertes Tanker; i de sidste Dage skal I forstaa det. **21** Jeg har ej sendt Profeterne, alligevel løber de, jeg talede ikke til dem, og dog profeterer de. **22** Hvis de staar i mit fortrolige Raad og hører mine Ord, saa lad dem vende mit Folk fra deres onde Vej og deres Gerningers Ondskab. **23** Er jeg kun en Gud i det nære, saa lyder det fra HERREN, og ikke en Gud i det fjerne? **24** Kan nogen krybe i Skjul, saa jeg ikke ser ham? lyder det fra HERREN. Er det ikke mig, der fylder Himmel og Jord? lyder det fra HERREN. **25** Jeg har hørt, hvad Profeterne, der profeterer Løgn i mit Navn, siger: »Jeg har drømt, jeg har drømt!« **26** Hvor længe skal det vare? Har Profeterne, som profeterer Løgn og deres Hjertes Svig, mon i Sinde **27** og higer de efter at faa mit Folk til at glemme mit Navn

ved de Drømme, de meddeler hverandre, ligesom deres Fædre glemte mit Navn over Ba'al? **28** Den Profet, som har en Drøm, meddele sin Drøm, men den, hos hvem mit Ord er, tale mit Ord i Sandhed! Hvad har Straa med Kærne at gøre? lyder det fra HERREN. **29** Er ikke mit Ord som Ild, lyder det fra HERREN, og som en Hammer, der knuser Fjelde? **30** Se, derfor kommer jeg over Profeterne, lyder det fra HERREN, de, som stjæler mine Ord fra hverandre. **31** Se, jeg kommer over Profeterne, lyder det fra HERREN, de, som taler af sig selv og dog siger: »Saa lyder det fra HERREN.« **32** Se, jeg kommer over Profeterne, som profeterer og udspreder Løgnedrømme, lyder det fra HERREN, og vildleder mit Folk med deres Løgne og Pralen, og jeg har ikke sendt dem eller givet dem nogen Befaling; de bringer ikke dette Folk nogen Hjælp, lyder det fra HERREN. **33** Naar dette Folk eller en Profet eller Præst spørger dig: »Hvad er HERRENS Byrde?« skal du svare: »Byrden er I, men jeg kaster eder af, « lyder det fra HERREN. **34** Og Profeten, Præsten og Folket, som siger »HERRENS Byrde«, den Mand og hans Hus vil jeg hjemsøge. **35** Saaledes skal I sige til hverandre, Mand til Mand: »Hvad svarede HERREN?« og: »Hvad talede HERREN?« **36** Men om HERRENS Byrde maa I ikke mere tale, thi Byrden for enhver skal være hans eget Ord. Og I laver om paa den levende Guds, Hærskarers HERRES, vor Guds, Ord. **37** Saaledes skal du sige til Profeten: »Hvad svarede HERREN?« og: »Hvad talede HERREN?« **38** Og dersom I siger: »HERRENS Byrde« — derfor, saa siger HERREN: Fordi I siger dette Ord: »HERRENS Byrde«,

skønt jeg sendte eder det Bud: »I maa ikke sige HERRENS Byrde!« **39** se, derfor vil jeg løfte eder op og kaste eder og den By, jeg gav eder og eders Fædre, bort fra mit Aasyn **40** og paalægge eder evig Skændsel og Spot, som aldrig glemmes.

24 HERREN lod mig skue et Syn, og se, der var to Kurve Figener, som stod foran HERRENS Tempel; det var, efter at Kong Nebukadrezar af Babel havde bortført Jojakims Søn, Kong Jekonja af Juda, og Judas Fyrster, Kunsthaandværkerne og Smedene fra Jerusalem til Babel. **2** Den ene Kurv indeholdt saare gode Figener, saa gode som tidligmodne, den anden saare slette Figener, saa slette, at de ikke kunde spises. **3** Og HERREN sagde til mig: »Hvad ser du, Jeremias?« Jeg svarede: »Figener! De gode er saare gode og de slette saare slette, saa slette, at de ikke kan spises.« **4** Da kom HERRENS Ord til mig saaledes: **5** Saa siger HERREN, Israels Gud: Som man ser paa disse gode Figener, vil jeg se paa de bortførte Judæere, som jeg drev bort fra dette Sted til Kaldæernes Land. **6** Jeg vil fæste mine Øjne paa dem med Velbehag og føre dem hjem til dette Land. Jeg vil opbygge og ikke nedbryde dem, plante og ikke oprykke dem. **7** Jeg giver dem Hjerte til at kende mig, at jeg er HERREN; de skal være mit Folk, og jeg vil være deres Gud, naar de omvender sig til mig af hele deres Hjerte. **8** Men som man gør med de slette Figener, for slette til at spises, vil jeg, saa siger HERREN, gøre med Kong Zedekias af Juda og hans Fyrster og Resten af Jerusalem, dem, der er levnet i dette Land, og dem, der bor i Ægypten; **9** jeg gør dem til Rædsel for

alle Jordens Riger, til Spot og Mundheld, til Haan og til et Forbandelsens Tegn paa alle de Steder, hvorhen jeg bortstøder dem; **10** jeg sender Sværd, Hunger og Pest imod dem, indtil de er udryddet af det Land, jeg gav dem og deres Fædre.

25 Det Ord, som kom til Jeremias om alt Judas Folk i Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, fjerde Aar, det er Kong Nebukadrezar af Babels første Aar, **2** og som Profeten Jeremias talte til alt Judas Folk og alle Jerusalems Borgere: **3** Fra Amons Søns, Kong Josias af Judas, trettende Aar til den Dag i Dag, i fulde tre og tyve Aar er HERRENS Ord kommet til mig, og jeg talte til eder aarle og silde, men I hørte ikke; **4** og HERREN sendte aarle og silde alle sine Tjenere Profeterne til eder, men I hørte ikke; I bøjede ikke eders Øre til at høre, **5** naar han sagde: »Omvend eder, hver fra sin onde Vej og sine onde Gerninger, at I fra Evighed til Evighed maa bo i det Land, jeg gav eder og eders Fædre; **6** og hold eder ikke til andre Guder, saa I dyrker og tilbeder dem, og krænk mig ikke med eders Hænders Værker til eders Ulykke.« **7** Nej, I hørte mig ikke, lyder det fra HERREN, og saa krænkede I mig med eders Hænders Værker til eders Ulykke. **8** Derfor, saa siger Hærskarers HERRE: Fordi I ikke vilde høre mine Ord, **9** vil jeg sende Bud efter alle Nordens Stammer, lyder det fra HERREN, og til Kong Nebukadrezar af Babel, min Tjener, og lade dem komme over dette Land og dets Indbyggere og over alle Folkene heromkring, og jeg vil ødelægge dem og gøre dem til Rædsel, Latter og Spot for evigt. **10** Jeg fjerner fra dem Fryderaab og

Glædesraab, Brudgoms Røst og Bruds Røst, Kværnens Lyd og Lampens Skin, **11** og hele dette Land skal blive til Ørk og Øde, og disse Folkeslag skal trælle for Babels Konge i halvfjerdsindstyve Aar. **12** Men naar der er gaaet halvfjerdsindstyve Aar, hjemsøger jeg Babels Konge og Folket der for deres Misgerning, lyder det fra HERREN, ogsaa Kaldæernes Land hjemsøger jeg og gør det til evige Ørkener, **13** og jeg opfylder paa dette Land alle mine Ord, som jeg har talet imod det, alt, hvad der er skrevet i denne Bog, alt, hvad Jeremias har profeteret mod alle Folkene. **14** Thi ogsaa dem skal mange Folk og vældige Konger gøre til Trælle, og jeg gengælder dem deres Gerning og deres Hænders Værk. **15** Thi saaledes sagde HERREN, Israels Gud, til mig: »Tag dette Bæger med min Vredes Vin af min Haand og giv alle de Folk, jeg sender dig til, at drikke deraf; **16** de skal drikke og rave og rase for Sværdet, jeg sender iblandt dem!« **17** Og jeg tog Bægeret af HERRENS Haand og gav alle de Folk, han sendte mig til, at drikke deraf: **18** Jerusalem og Judas Byer og dets Konger og Fyrster, for at gøre dem til Ørk og Øde, til Spot og til et Forbandelsens Tegn, som det er paa denne Dag; **19** Farao, Ægypterkongen, med alle hans Tjenere og Fyrster og alt hans Folk, **20** alt Blandingsfolket og alle Konger i Uz og Filisterland, Askalon, Gaza og Ekron og Asdods Rest; **21** Edom, Moab og Ammoniterne; **22** alle Tyrus's og Zidons Konger og den fjerne strands Konger hinsides Havet; **23** Dedan, Tema og Buz og alle dem med rundklippet Haar; **24** alle Arabernes Konger og alle Blandingsfolkets Konger, som bor i Ørkenen; **25**

alle Zimris Konger, alle Elams Konger og alle Mediens Konger; **26** alle Nordens Konger, nær og fjern, den ene efter den anden, alle Riger paa Jordens Overflade; og Kongen af Sjesjak skal drikke efter dem. **27** Og du skal sige til dem: Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Drik, bliv drukne og spy, fald og rejs eder ikke mere for Sværdet, jeg sender iblandt eder! **28** Og hvis de vægrer sig ved at tage Bægeret af din Haand og drikke, skal du sige til dem: Saa siger Hærskarers HERRE: Drikke skal I! **29** Thi se, med den By, mit Navn er nævnet over, begynder jeg at handle ilde, og saa skulde I gaa fri! Nej, I gaar ikke fri; thi jeg kalder Sværdet hid mod alle dem, som bor paa Jorden, lyder det fra Hærskarers HERRE. **30** Og du skal profetere alle disse Ord for dem og sige: HERREN brøler fra det høje, løfter sin Røst fra sin hellige Bolig; han brøler over sin Græsgang, istemmer Vinperserraabet over alle, som bor paa Jorden. **31** Drønet naar til Jordens Ende, thi HERREN gaar i Rette med Folkene; over alt Kød holder han Dom, de gudløse giver han til Sværdet, lyder det fra HERREN. **32** Thi saa siger Hærskarers HERRE: Se, Ulykken gaar fra det ene Folk til det andet, et vældigt Vejr bryder løs fra Jordens Rand. **33** HERRENS slagne skal paa den Dag ligge fra Jordens ene Ende til den anden; der skal ikke holdes Klage over dem, og de skal ikke sankes og jordes; de skal blive til Gødning paa Marken. **34** Jamrer, I Hyrder, og skrig, I Hjordens ypperste, vælt jer i Støvet! Thi Tiden, I skal slagtes, er kommet, som en kostelig Skaal skal I splintres. **35** Hyrderne finder ej Tilflugt, ej Hjordens ypperste Redning. **36** Hør, hvor

Hyrderne skriger, hvor Hjordens ypperste jamrer! Thi
HERREN hærger deres Græsgange, **37** og Fredens Vange
lægges øde for HERRENS glødende Vrede; **38** Løven gaar
bort fra sin Tykning, thi deres Land er lagt øde for det
hærgende Sværd, for HERRENS glødende Vrede.

26 I Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, første
Regeringstid kom dette Ord fra HERREN: **2** Saa siger
HERREN: Staa frem i Forgaarden til HERRENS Hus og tal
til hele Juda, som kommer for at tilbede i HERRENS Hus,
alle de Ord, jeg har paalagt dig at tale til dem; udelad
ikke et Ord! **3** Maaske hører de og omvender sig, hver
fra sin onde Vej, saa jeg kan angre det onde, jeg har i
Sinde at gøre dem for deres onde Gerningers Skyld. **4**
Sig til dem: Saa siger HERREN: Hvis I ikke hører mig og
følger den Lov, jeg har forelagt eder, **5** saa I hører mine
Tjenere Profeternes Ord, som jeg aarle og silde sendte
eder, skønt I ikke vilde høre, **6** saa gør jeg med dette
Hus som med Silo og giver alle Jordens Folk denne By
at forbande ved. **7** Præsterne, Profeterne og alt Folket
hørte nu Jeremias tale disse Ord i HERRENS Hus; **8** og da
Jeremias havde sagt alt, hvad HERREN havde paalagt ham
at sige til alt Folket, greb Præsterne og Profeterne og alt
Folket ham og sagde: »Du skal dø! **9** Hvor tør du profetere
i HERRENS Navn og sige: Det skal gaa dette Hus som
Silo, og denne By skal ødelægges, saa ingen bor der!«
Og alt Folket stimlede sammen om Jeremias i HERRENS
Hus. **10** Da Judas Fyrster hørte det, gik de fra Kongens
Palads op til HERRENS Hus og tog Sæde ved Indgangen til
HERRENS nye Port. **11** Saa sagde Præsterne og Profeterne

til Fyrsterne og alt Folket: »Denne Mand har gjort halsløs Gerning, thi han har profeteret mod denne By, som I selv hørte.« **12** Men Jeremias sagde til Fyrsterne og alt Folket: »HERREN sendte mig for at profetere mod dette Hus og denne By alle de Ord, I hørte. **13** Bedrer dog eders Veje og eders Gerninger og hør paa HERREN eders Guds Røst, at HERREN maa angre det onde, han har talet imod eder. **14** Men se, jeg er i eders Haand; gør med mig, hvad der er godt og billigt i eders Øjne! **15** Dog skal I vide, at hvis I dræber mig, saa bringer I uskyldigt Blod over eder og denne By og dens Indbyggere; thi sandelig sendte HERREN mig for at tale alle disse Ord til eder.« **16** Da sagde Fyrsterne og alt Folket til Præsterne og Profeterne: »Denne Mand har ikke gjort halsløs Gerning, men talt til os i HERREN vor Guds Navn.« **17** Og nogle af Landets Ældste traadte frem og sagde til hele Folkets Forsamling: **18** »Mika fra Moresjet profeterede paa Kong Ezekias af Judas Tid og sagde til alt Judas Folk: Saa siger Hærskarers HERRE: Zion skal pløjes som en Mark, Jerusalem blive til Grushobe, Tempelbjerget til Krathøj. **19** Mon Kong Ezekias af Juda og hele Juda dræbte ham? Frygtede de ikke HERREN og bad ham om Naade, saa HERREN angrede det onde, han havde truet dem med? Vi er ved at bringe stor Ulykke over vore Sjæle.« **20** Der var ogsaa en anden Mand, som profeterede i HERRENS Navn, Urija, Sjemajas Søn, fra Kirjat-Jearim; og han profeterede mod denne By og dette Land med de samme Ord som Jeremias. **21** Da Kong Jojakim og alle hans Krigsfolk og alle Fyrsterne hørte hans Ord, stod han ham efter Livet; og da Urija

hørte det, blev han bange og flygtede og kom til Ægypten.
22 Men Kong Jojakim sendte Folk til Ægypten; han sendte
Elnatan, Akbors Søn, og nogle andre til Ægypten, **23** og
de bragte Urija hjem fra Ægypten og førte ham til Kong
Jojakim, som lod ham hugge ned med Sværdet og hans
Lig kaste hen, hvor Smaafolk havde deres Grave. **24** Men
Ahikam, Sjafans Søn, holdt Haanden over Jeremias, saa
han ikke blev overgivet i Folkets Haand og dræbt.

27 I Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, første
Regeringstid kom dette Ord til Jeremias fra HERREN: **2**
Saaledes sagde HERREN til mig: Gør dig Reb og Aagstænger
og læg dem paa din Hals **3** og send Edoms, Moabs,
Ammoniternes, Tyrus's og Zidons Konger Bud ved deres
Sendemænd, som er kommet til Kong Zedekias af Juda i
Jerusalem; **4** byd dem at sige til deres Herrer: Saa siger
Hærskarers HERRE, Israels Gud: Sig til eders Herrer: **5**
Jeg skabte Jorden og Menneskene og Kvæget paa Jorden
ved min vældige Styrke og min udrakte Haand, og jeg
giver den, til hvem jeg finder for godt. **6** Og nu giver
jeg alle disse Lande i min Tjener Kong Nebukadnezar
af Babels Haand, selv Markens Vildt giver jeg hen til
at trælle for ham. **7** Alle Folk skal trælle for ham, hans
Søn og Sønnesøn, indtil ogsaa hans Lands Time slaar og
mange Folkeslag og store Konger gør ham til deres Træl.
8 Og det Folk og det Rige, som ikke vil trælle for ham,
Kong Nebukadnezar af Babel, og bøje Hals under Babels
Konges Aag, det vil jeg hjemsøge med Sværd, Hunger og
Pest, lyder det fra HERREN, til det er tilintetgjort ved
hans Haand. **9** I skal ikke høre paa eders Profeter og

Spaamænd, eders Drømmere, Sandsigere og Troldmænd, som siger til eder: »I skal ikke komme til at trælle for Babels Konge; « **10** thi det er Løgn, de profeterer for eder for at faa eder bort fra eders Jord, idet jeg da driver eder bort og I gaar til Grunde. **11** Men det Folk, der bøjer Hals under Babels Konges Aag og træller for ham, vil jeg lade blive paa sin Jord, lyder det fra HERREN, saa det kan dyrke den og bo der. **12** Og til Kong Zedekias af Juda talte jeg i Overensstemmelse med alle disse Ord: Bøj Hals under Babels Konges Aag og træl for ham og hans Folk, saa skal I leve. **13** Hvorfor vil du og dit Folk dø ved Sværd, Hunger og Pest, saaledes som HERREN truede det Folk, der ikke vil trælle for Babels Konge? **14** Hør ikke paa Profeternes Ord, naar de siger til eder: »I skal ikke komme til at trælle for Babels Konge«; thi Løgn profeterer de eder. **15** Jeg har ikke sendt dem, lyder det fra HERREN, og de profeterer Løgn i mit Navn, for at jeg skal bortstøde eder, saa I gaar til Grunde sammen med Profeterne, der profeterer for eder. **16** Og til Præsterne og alt dette Folk talte jeg saaledes: Saa siger HERREN: Hør ikke paa eders Profeters Ord, naar de profeterer for eder og siger: »Se, HERRENS Hus's Kar skal nu snart føres hjem fra Babel.« Thi Løgn profeterer de eder. **17** Hør dem ikke, men træl for Babels Konge, saa skal I leve. Hvorfor skal denne By lægges øde? **18** Er de Profeter og har HERRENS Ord, saa lad dem gaa i Forbøn hos Hærskarers HERRE, at de Kar, der er tilbage i HERRENS Hus og Judas Konges Palads, ikke ogsaa skal komme til Babel. **19** Thi saa siger Hærskarers HERRE om Søjlerne, Havet og Stellene og om

de sidste Kar, der er tilbage i denne By, **20** dem, som Kong Nebukadnezar af Babel ikke tog med, da han bortførte Jojakims Søn, Kong Jekonja af Juda, fra Jerusalem til Babel med alle de ypperste i Juda og Jerusalem, **21** ja, saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud, om de Kar, der er tilbage i HERRENS Hus og Judas Konges Palads og i Jerusalem: **22** De skal føres til Babel, og der skal de blive, til den Dag jeg tager mig af dem og fører dem op og bringer dem tilbage hertil, lyder det fra HERREN.

28 Kong Zedekias af Judas fjerde Regeringsaar i den femte Maaned sagde Profeten Hananja, Azzurs Søn, fra Gibeon til mig i HERRENS Hus i Præsternes og alt Folkets Nærværelse: **2** »Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Jeg har sønderbrudt Babels Konges Aag. **3** Om to Aar fører jeg tilbage hertil alle HERRENS Hus's Kar, som Kong Nebukadnezar af Babel tog herfra og førte til Babel; **4** og Jojakims Søn, Kong Jekonja af Juda, og alle de landflygtige fra Juda, som kom til Babel, fører jeg tilbage hertil, lyder det fra HERREN; thi jeg sønderbryder Babels Konges Aag.« **5** Profeten Jeremias svarede Profeten Hananja i Nærværelse af Præsterne og alt Folket, som stod i HERRENS Hus, **6** saaledes: »Amen! Maatte HERREN gøre saaledes og stadfæste, hvad du har profeteret, og føre HERRENS Hus's Kar og alle de landflygtige fra Babel tilbage hertil! **7** Men hør dog dette Ord, som jeg vil tale til dig og alt Folket: **8** De Profeter, som levede før mig og dig fra Fortids Dage, profeterede mod mange Lande og mægtige Riger om Krig, Hunger og Pest; **9** men naar en Profet profeterer om Fred, kendes

den Profet, HERREN virkelig har sendt, paa, at hans Ord gaar i Opfyldelse.« **10** Saa rev Profeten Hananja Aagstængerne af Profeten Jeremias's Hals og sønderbrød dem; **11** og Hananja sagde i alt Folkets Nærværelse: »Saa siger HERREN: Saaledes sønderbryder jeg om to Aar Kong Nebukadnezar af Babels Aag og tager det fra alle Folkenes Hals.« Men Profeten Jeremias gik sin Vej. **12** Men efter at Profeten Hananja havde sønderbrudt Aagstængerne og revet dem af Profeten Jeremias's Hals, kom HERRENS Ord til Jeremias saaledes: **13** »Gaa hen og sig til Hananja: Saa siger HERREN: Du har sønderbrudt Aagstænger af Træ, men jeg vil lave Aagstænger af Jern i Stedet. **14** Thi saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Et Jernaag lægger jeg paa alle disse Folks Hals, at de maa trælle for Kong Nebukadnezar af Babel; de skal trælle for ham, selv Markens Vildt har jeg givet ham.« **15** Saa sagde Profeten Jeremias til Profeten Hananja: »Hør, Hananja! HERREN har ikke sendt dig, og du har faaet dette Folk til at slaa Lid til Løgn. **16** Derfor, saa siger HERREN: Se, jeg slænger dig bort fra Jordens Flade; du skal dø i Aar, thi du har prædiket Frafald fra HERREN.« **17** Og Profeten Hananja døde samme Aar i den syvende Maaned.

29 Følgende er Indholdet af det Brev, Profeten Jeremias sendte fra Jerusalem til de Ældste, som var tilbage blandt de bortførte, og til Præsterne og Profeterne og alt Folket, som Nebukadnezar havde ført fra Jerusalem til Babel, **2** efter at Kong Jekonja, Herskerinden, Hofmændene, Judas og Jerusalems Fyrster, Kunsthaandværkerne og Smedene havde forladt Jerusalem, **3** ved El'asa, Sjafans Søn, og

Gemarja, Hilkijas Søn, som Kong Zedekias af Juda sendte til Babel, til Kong Nebukadnezar af Babel. **4** Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud, til alle de landflygtige, som jeg førte fra Jerusalem til Babel: **5** Byg Huse og bo deri, plant Haver og spis deres Frugt, **6** tag eder Hustruer og avl Sønner og Døtre, tag Hustruer til eders Sønner og bortgift eders Døtre, at de kan føde Sønner og Døtre, bliv mange der og ikke færre; **7** og lad det Lands Vel, til hvilket jeg har ført eder, ligge eder paa Sinde, og bed for det til HERREN; thi naar det gaar det godt, gaar det ogsaa eder godt. **8** Thi saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Lad ikke de Profeter, som er iblandt eder, eller eders Spaamænd bilde eder noget ind, og lyt ikke til de Drømme, I drømmer; **9** thi Løgn profeterer de eder i mit Navn; jeg har ikke sendt dem, lyder det fra HERREN. **10** Thi saa siger HERREN: Naar halvfjerdsindstyve Aar er gaaet for Babel, vil jeg se til eder og paa eder opfylde min Forjættelse om at føre eder tilbage hertil. **11** Thi jeg ved, hvilke Tanker jeg tænker om eder, lyder det fra HERREN, Tanker om Fred og ikke om Ulykke, at jeg maa give eder Fremtid og Haab. **12** Kalder I paa mig, vil jeg svare eder; beder I til mig, vil jeg høre eder; **13** leder I efter mig, skal I finde mig; saafremt I søger mig af hele eders Hjerte, **14** vil jeg lade mig finde af eder, lyder det fra HERREN, og vende eders Skæbne og sanke eder sammen fra alle de Folkeslag og alle de Steder, jeg har bortstødt eder til, lyder det fra HERREN, og føre eder tilbage til det Sted, fra hvilket jeg førte eder bort. **15** Men naar I siger: »HERREN har opvakt os Profeter i Babel«

— **16** Thi saa siger HERREN om Kongen, der sidder paa
Davids Trone, og om alt Folket, der bor i denne By, eders
Brødre, som ikke drog i Landflygtighed med eder, **17** saa
siger Hærskarers HERRE: Se, jeg sender Sværd, Hunger
og Pest over dem og gør dem som de usle Figener, der er
for daarlige at spise; **18** jeg forfølger dem med Sværd,
Hunger og Pest og gør dem til Rædsel for alle Jordens
Riger, til Forbandelsesord, til Gru, Spot og Spe blandt alle
de Folk, jeg bortstøder dem til, **19** til Straf fordi de ikke
hørte mine Ord, lyder det fra HERREN, naar jeg aarle
og silde sendte mine Tjenere Profeterne til dem, men
de vilde ikke høre, lyder det fra HERREN. **20** Men hør
dog HERRENS Ord, alle I landflygtige, som jeg sendte fra
Jerusalem til Babel! — **21** Saa siger Hærskarers HERRE,
Israels Gud, om A'ab, Kolajas Søn, og Zidkija, Ma'asejas
Søn, som profeterer eder Løgn i mit Navn: Se, jeg giver
dem i Kong Nebukadrezar af Babels Haand, og han skal
lade dem hugge ned for eders Øjne, **22** og de skal bruges
af alle de landflygtige fra Juda i Babel til at forbande
ved, idet man skal sige: »HERREN gøre med dig som med
Zidkija og A'ab, hvem Babels Konge lod stege i Ild!« **23**
Thi de øvede Daarskab i Israel og bedrev Hor med deres
Landsmænds Kvinder og talte i mit Navn løgnagtige Ord,
som jeg ikke havde budt dem at tale; jeg ved det og kan
vidne det, lyder det fra HERREN. **24** Til Nehelamiten
Sjemaja skal du sige: **25** Saa siger Hærskarers HERRE,
Israels Gud: Fordi du i dit eget Navn har sendt alt Folket
i Jerusalem og Præsten Zefanja, Ma'asejas Søn, og alle
Præsterne et saalydende Brev: **26** »HERREN har gjort dig

til Præst i Præsten Jojadas Sted til i HERRENS Hus at have Opsyn med alle gale og Folk i profetisk Henrykkelse, hvilke du skal lægge i Blok og Halsjern. **27** Hvorfor skrider du da ikke ind mod Jeremias fra Anatot, der profeterer hos eder? **28** Nu har han kunnet sende Bud til os i Babel og ladet sige: Det trækker i Langdrag! Byg Huse og bo deri, plant Haver og spis deres Frugt!« — **29** Dette Brev læste Præsten Zefanja for Profeten Jeremias. **30** Da kom HERRENS Ord til Jeremias saaledes: **31** Send Bud til alle de landflygtige og sig: Saa siger HERREN om Nehelamiten Sjemaja: Fordi Sjemaja har profeteret for eder, uden at jeg har sendt ham, og faar eder til at slaa Lid til Løgn, **32** derfor, saa siger HERREN: Se, jeg hjemsøger Nehelamiten Sjemaja og hans Efterkommere; han skal ingen have, der bor iblandt eder og oplever den Lykke, jeg giver eder, lyder det fra HERREN, fordi han har prædiket Frafald fra HERREN.

30 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN: **2** Saa siger HERREN, Israels Gud: Skriv alle de Ord, jeg har talet til dig, op i en Bog. **3** Thi se, Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da jeg vender mit Folk Israels og Judas Skæbne, siger HERREN, og fører dem hjem til det Land, jeg gav deres Fædre, og de skal tage det i Eje. **4** Dette er de Ord, HERREN talede til Israel og Juda. **5** Saa siger HERREN: Vi hørte et Udbrud af Skræk, af Rædsel og Ufred; **6** spørg og se dog til, om en Mand kan føde! Hvi ser jeg da alle Mænd med Haand paa Hofte som Kvinde i Barnsnød og alle Aasyn blegne? **7** Thi stor er denne Dag, den er uden Lige, en Trængselstid for Jakob, men fra den skal han

frelses. **8** Paa hin Dag, lyder det fra Hærskarers HERRE,
vil jeg sønderbryde deres Aag og tage det af deres Hals
og sprænge deres Baand, og de skal ikke mere trælle for
fremmede. **9** De skal tjene HERREN deres Gud og David,
deres Konge, som jeg vil oprejse dem. **10** Frygt derfor
ikke, min Tjener Jakob, lyder det fra HERREN, og vær
ikke bange, Israel; thi se, jeg frelser dig fra det fjerne
og dit Afkom fra deres Fangenskabs Land; og Jakob skal
vende hjem og bo roligt og trygt, og ingen skal forfærde
ham. **11** Thi jeg er med dig, lyder det fra HERREN, for
at frelse dig; thi jeg vil tilintetgøre alle de Folk, blandt
hvilke jeg har spredt dig, men dig vil jeg ikke tilintetgøre;
jeg vil tugte dig med Maade, ikke lade dig helt ustraffet.
12 Thi saa siger HERREN: Ulægeligt er dit Brud, dit Saar
er svart. **13** Ingen fører din Sag. For din Byld er ingen
Lægedom, for dig ingen Helse. **14** Alle dine Venner har
glemt dig, søger dig ikke, thi med Fjendeslag slog jeg
dig, med skaanselsløs Straf, fordi din Brøde var stor, dine
Synder mange. **15** Hvi skriger du over dit Brud, er dit
Saar ulægeligt? Fordi din Brøde var stor, dine Synder
mange, gjorde jeg dette imod dig. **16** Derfor skal alle,
som fortærer dig, fortæres, alle dine Fjender, alle skal de
vandre i Fangenskab; de, der plyndrer dig, skal plyndres,
til Ran gør jeg alle dine Ransmænd. **17** Thi jeg heler dig,
læger dine Saar, saa lyder det fra HERREN; du kaldtes jo,
Zion, »den bortstødte, som ingen søger.« **18** Saa siger
HERREN: Se, jeg vender Jakobs Skæbne, forbarmer mig
over hans Boliger, Byen skal bygges paa sin Høj, Paladset
staa, hvor det stod. **19** Fra dem skal Lovsang lyde og

legendes Raab; de bliver ej færre, jeg gør dem mange; de bliver ej ringe, jeg giver dem Hæder. **20** Hans Sønner skal blive som fordum, hans Menighed staa fast for mit Aasyn. Jeg hjemsøger alle, som trykker ham. **21** Hans Fyrste stammer fra ham selv, hans Hersker gaar frem af hans Midte. Jeg lader ham komme mig nær, han skal nærme sig mig; thi hvem ellers sætter Livet i Vove ved at nærme sig mig? lyder det fra HERREN. **22** I skal være mit Folk, og jeg vil være eders Gud. **23** Se, HERRENS Stormvejr, Vreden er brudt løs, et hvirvlende Stormvejr; det hvirvler hen over de gudløses Hoved. **24** HERRENS glødende Vrede lægger sig ikke, før han har udført og fuldbyrdet sit Hjertes Tanker; i de sidste Dage skal I forstaa det.

31 Til hin Tid, lyder det fra HERREN, vil jeg være alle Israels Slægters Gud, og de skal være mit Folk. **2** Saa siger HERREN: Folket, der undslap Sværdet, fandt Naade i Ørkenen, Israel vandred til sin Hvile, **3** i det fjerne aabenbarede HERREN sig for det. Jeg elsked dig med evig Kærlighed, drog dig derfor i Naade. **4** Jeg bygger dig atter, du skal bygges, Israels Jomfru, igen skal du smykkes med Haandpauke, gaa med i de legendes Dans. **5** Vin skal du atter plante paa Samarias Bjerge, plante skal du og høste. **6** Thi en Dag skal Vogterne raabe paa Efraims Bjerge: »Kom, lad os drage til Zion, til HERREN vor Gud!« **7** Thi saa siger HERREN: Fryd jer over Jakob med Glæde, jubl over det første blandt Folkene, kundgør med Lovsang og sig: »HERREN har frelst sit Folk, Israels Rest.« **8** Se, jeg bringer dem hid fra Nordens Land, samler dem fra Jordens Afkroge; iblandt dem er blinde og

lamme, frugtsommelige sammen med fødende, i en stor Forsamling vender de hjem. **9** Se, de kommer med Graad; mens de ydmygt beder, leder jeg dem; jeg fører dem hen til Vandløb ad en jævn Vej, hvor de ej snubler; thi jeg er Israel en Fader, min førstefødte er Efraim. **10** Hør HERRENS Ord, I Folk, forkynd paa fjerne Strande: Han, som spredte Israel, samler det, vogter det som Hyrden sin Hjord; **11** thi HERREN har udfriet Jakob, genløst det af den stærkeres Haand. **12** De kommer til Zions Bjerg og jubler over HERRENS Fylde, over Korn og Most og Olie og over Lam og Kalve. Deres Sjæl er som en vandrig Have, de skal aldrig vansmægte mer. **13** Da fryder sig Jomfru i Dans, Yngling og Olding tilsammen. Jeg vender deres Kummer til Fryd, giver Trøst og Glæde efter Sorgen. **14** Jeg kvæger Præsterne med Fedt, mit Folk skal mættes med min Fylde, lyder det fra HERREN. **15** Saa siger HERREN: En Klagerøst høres i Rama, bitter Graad, Rakel begræder sine Børn, vil ikke trøstes over sine Børn, fordi de er borte. **16** Saa siger HERREN: Din Røst skal du holde fra Graad, dine Øjne fra Taarer, thi der er Løn for din Møje, lyder det fra HERREN; fra Fjendeland vender de hjem; **17** og der er Haab for din Fremtid, lyder det fra HERREN, Børn vender hjem til deres Land. **18** Jeg hører grant, hvor Efraim klager: »Du tugted mig, og jeg blev tugtet som en utæmmet Kalv; omvend mig, saa bliver jeg omvendt, thi du er HERREN min Gud. **19** Thi nu jeg er omvendt, angrer jeg; nu jeg har besindet mig, slaar jeg mig paa Hofte; jeg er skamfuld og beskæmmet, thi jeg bærer min Ungdoms Skændsel.« **20** Er Efraim min dyrebare Søn,

mit Yndlingsbarn? thi saa tit jeg taler om ham, maa jeg mindes ham kærligt, derfor bruser mit indre, jeg ynkes over ham, lyder det fra HERREN. **21** Rejs dig Vejvisersten, sæt Mærkesten op, ret din Tanke paa Højvejen, Vejen, du gik, vend hjem, du Israels Jomfru, til disse dine Byer! **22** Hvor længe vil du dog tøve, du frafaldne Datter? Thi HERREN skaber nyt i Landet: Kvinde værner om Mand. **23** Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: End skal de i Judas Land og Byer sige dette Ord, naar jeg vender deres Skæbne: »HERREN velsigne dig, du Retfærds Bolig, du hellige Bjerg!« **24** Og deri skal Juda bo og alle dets Byer til Hobe, Agerdyrkerne og de omvankende Hyrder. **25** Thi jeg kvæger den trætte Sjæl og mætter hver vansmægtende Sjæl. — **26** (Herved vaagnede jeg og saa mig om, og Søvnen havde været mig sød.) **27** Se, Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da jeg tilsaar Israels Hus og Judas Hus med Sæd af Mennesker og Kvæg. **28** Og som jeg har været aarvaagen over dem for at oprykke, nedbryde, omstyrte, ødelægge og gøre ilde, saaledes vil jeg være aarvaagen over dem for at bygge og plante, lyder det fra HERREN. **29** I hine Dage skal man ikke mere sige: Fædre aad sure Druer, og Børnenes Tænder blev ømme. **30** Nej, enhver skal dø for sin egen Brøde; enhver, der æder sure Druer, faar selv ømme Tænder. **31** Se, Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da jeg slutter en ny Pagt med Israels Hus og Judas Hus, **32** ikke som den Pagt jeg sluttede med deres Fædre, dengang jeg tog dem ved Haanden for at føre dem ud af Ægypten, hvilken Pagt de brød, saa jeg væmmedes ved dem, lyder det fra HERREN;

33 nej, dette er den Pagt, jeg efter hine Dage slutter med
Israels Hus, lyder det fra HERREN: Jeg giver min Lov
i deres Indre og skriver den paa deres Hjerter, og jeg
vil være deres Gud, og de skal være mit Folk. **34** Ven
skal ikke mere lære sin Ven eller Broder sin Broder og
sige: »Kend HERREN!« Thi de skal alle kende mig fra den
mindste til den største, lyder det fra HERREN; thi jeg
tilgiver deres Brøde og kommer ikke mer deres Synd i
Hu. **35** Saa siger HERREN, han, som satte Solen til at lyse
om Dagen og Maanen og Stjernerne til at lyse om Natten,
han, som oprører Havet, saa Bølgerne bruser, han, hvis
Navn er Hærskarers HERRE: **36** Naar disse Ordninger
viger fra mit Aasyn, lyder det fra HERREN, saa skal ogsaa
Israels Æt for alle Tider ophøre at være et Folk for mit
Aasyn. **37** Saa siger HERREN: Naar Himmelen oventil kan
udmaales og Jordens Grundvolde nedentil udgranskes,
saa vil jeg ogsaa forkaste Israels Æt for alt, hvad de har
gjort, lyder det fra HERREN. **38** Se, Dage skal komme,
lyder det fra HERREN, da Byen skal opbygges for HERREN
fra Hanan'eltaarnet til Hjørneporten; **39** og videre skal
Maalesnoren gaa lige ud til Garebs Høj og saa svinge mod
Goa; **40** og hele Dalen, Ligene og Asken, og alle Markerne
ned til Kedrons Bæk, til Hesteportens Hjørne mod Øst
skal være HERREN helliget; det skal aldrig mere oprykkes
eller nedbrydes.

32 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN i Kong
Zedekias af Judas tiende Aar, det er Nebukadrezars
attende. **2** Dengang belejrede Babels Konges Hær
Jerusalem, og Profeten Jeremias sad fængslet i

Vagtforgaarden i Judas Konges Palads, **3** hvor Kong Zedekias af Juda havde ladet ham fængsle med de Ord: »Hvor tør du profetere og sige: Saa siger HERREN: Se, jeg giver denne By i Babels Konges Haand, og han skal indtage den; **4** og Kong Zedekias af Juda skal ikke undslippe Kaldæernes Haand, men overgives i Babels Konges Haand, og han skal tale med ham Mund til Mund og se ham Øje i Øje; **5** og han skal føre Zedekias til Babel, og der skal han blive, til jeg ser til ham, lyder det fra HERREN; naar I kæmper med Kaldæerne, faar I ikke Lykke!« **6** Og Jeremias sagde: HERRENS Ord kom til mig saaledes: **7** Se, Hanam'el, din Farbroder Sjallums Søn, kommer til dig og siger: »Køb min Mark i Anatot, thi du har Indløsningsret.« **8** Saa kom Hanam'el, min Farbroders Søn, til mig i Vagtforgaarden, som HERREN havde sagt, og sagde til mig: »Køb min Mark i Anatot i Benjamins Land, thi du har Arveretten, og Indløsningsretten er din; køb dig den!« Da forstod jeg, at det var HERRENS Ord. **9** Og jeg købte Marken i Anatot af Hanam'el, min Farbroders Søn, og tilvejede ham Pengene, sytten Sekel Sølv; **10** og jeg skrev Skøde og forseglede det, tilkaldte Vidner og afvejede Pengene paa Vægtskaal. **11** Saa tog jeg Skødet, baade det forseglede og det aabne, **12** og overgav Skødet til Baruk, Masejas Søn Nerijas Søn, i Nærværelse af Hanam'el, min Farbroders Søn, og Vidnerne, som havde underskrevet Skødet, og alle de Judæere, som var til Stede i Vagtforgaarden; **13** og i deres Nærværelse bød jeg Baruk: **14** »Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Tag disse Skøder, baade det forseglede og det aabne, og

læg dem i en Lerkrukke, for at de kan holde sig i lange Tider. **15** Thi saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: End skal der købes Huse, Marker og Vingaarde i dette Land!« **16** Efter at have overgivet Skødet til Baruk, Nerijas Søn, bad jeg saaledes til HERREN: **17** Ak, Herre, HERRE, du har jo skabt Himmelen og Jorden ved din vældige Styrke og din udstrakte Arm, intet er dig for underfuldt, **18** du, som øver Miskundhed mod Tusinder og gengælder Fædres Misgerning paa deres Sønner efter dem; du store, vældige Gud, hvis Navn er Hærskarers HERRE, **19** rig paa Raad og stor i Daad, hvis Øjne er aabne over alle Menneskebørnenes Veje, for at du kan give enhver efter hans Vej og hans Gerningers Frugt; **20** du, som gjorde Tegn og Undere i Ægypten og gør det den Dag i Dag baade i Israel og blandt andre Mennesker og skabte dig det Navn, du har i Dag, **21** du, som førte dit Folk Israel ud af Ægypten med Tegn og Undere, med stærk Haand og udstrakt Arm og stor Rædsel **22** og gav dem dette Land, som du havde svoret deres Fædre at ville give dem, et Land, der flyder med Mælk og Honning; **23** og de kom og tog det i Eje; men de hørte ikke din Røst og adlød ikke din Lov; de gjorde intet af, hvad du havde paalagt dem; saa lod du al denne Ulykke ramme dem. **24** Se, Stormvoldene har naaet Byen, saa den er ved at blive indtaget, og med Sværd, Hunger og Pest er Byen givet i de angribende Kaldæeres Haand; hvad du talede, er sket, og du ser det selv. **25** Og skønt Byen er givet i Kaldæernes Haand, siger du til mig, Herre, HERRE: »Køb dig Marken for Penge og tag Vidner derpaa!« **26** Da kom HERRENS

Ord til Jeremias saaledes: **27** Se, jeg er HERREN, alt Køds Gud; skulde noget være mig for underfuldt? **28** Derfor, saa siger HERREN: Se, jeg giver denne By i Kaldæernes og Kong Nebukadrezar af Babels Haand, og han skal indtage den; **29** og Kaldæerne, der angriber denne By, skal komme og sætte Ild paa den og afbrænde Husene, paa hvis Tage man tændte Offerild for Ba'al og udgød Drikofre for andre Guder for at krænke mig. **30** Thi fra deres Ungdom af har Israeliterne og Judæerne kun gjort, hvad der var ondt i mine Øjne; thi Israeliterne gør ikke andet end krænke mig ved deres Hænders Værk, lyder det fra HERREN. **31** Ja, en Kilde til Vrede og Harme har denne By været mig, lige fra den Dag de byggede den og til i Dag, saa at jeg maa fjerne den fra mit Aasyn **32** for alt det ondes Skyld, som Israeliterne og Judæerne gjorde for at krænke mig, de, deres Konger, Fyrster, Præster og Profeter, Judas Mænd og Jerusalems Borgere. **33** De vendte Ryggen og ikke Ansigtet til mig, og skønt jeg advarede dem aarle og silde, vilde de ikke høre eller tage ved Lære. **34** De opstillede deres væmmelige Guder i det Hus, mit Navn nævnes over, for at gøre det urent; **35** og de byggede Ba'als Offerhøje i Hinnoms Søns Dal for at ofre deres Sønner og Døtre til Molok, hvad jeg ikke havde budt dem, og hvad aldrig var i min Tanke, at man skulde gøre saa vederstyggelig en Ting for derved at lokke Juda til Synd. **36** Men nu, saa siger HERREN, Israels Gud, om denne By, som I siger er givet i Babels Konges Haand med Sværd, Hunger og Pest: **37** Se, jeg vil samle dem fra alle de Lande, som jeg har bortstødt dem til i min Vrede og Harme og i

stor Fortørnelse, og føre dem hjem til dette Sted og lade dem bo trygt. **38** De skal være mit Folk, og jeg vil være deres Gud; **39** og jeg vil give dem eet Hjerte og een Vej, saa de frygter mig alle Dage, at det maa gaa dem og deres Sønner efter dem vel. **40** Jeg slutter en evig Pagt med dem, at jeg ikke vil drage mig tilbage fra dem, men gøre vel imod dem; og min Frygt lægger jeg i deres Hjerter, saa de ikke viger fra mig. **41** Jeg vil glæde mig over dem og gøre vel imod dem; og jeg planter dem i dette Land i Trofasthed af hele mit Hjerte og hele min Sjæl. **42** Thi saa siger HERREN: Som jeg bragte al denne store Ulykke over dette Folk, saaledes vil jeg bringe over dem alt det gode, jeg taler til dem om. **43** End skal der købes Marker i det Land, som I siger er en Ørken uden Mennesker og Kvæg og givet i Kaldæernes Haand; **44** man skal købe Marker for Penge og skrive Skøder og forsegle dem og tilkalde Vidner i Benjamins Land, i Jerusalems Omegn, i Judas Byer, i Bjerglandets, Lavlandets og Sydlandets Byer; thi jeg vender deres Skæbne, lyder det fra HERREN.

33 HERRENS Ord kom anden Gang til Jeremias, medens han endnu sad fængslet i Vagtforgaarden, saaledes: **2** Saa siger HERREN, som skabte Jorden og dannede den, idet han grundfæstede den, han, hvis Navn er HERREN: **3** Kald paa mig, saa vil jeg svare dig og kundgøre dig store og lønlige Ting, du ikke kender. **4** Thi saa siger HERREN, Israels Gud, om denne Bys Huse og om Judas Kongers Huse, som nedbrødes for at bruges til Volde og Mur, **5** da man gav sig til at stride imod Kaldæerne, og som fyldtes med Ligene af de Mennesker, jeg slog i

min Vrede og Harme, og for hvem jeg skjulte mit Aasyn for al deres Ondskabs Skyld: **6** Se, jeg vil lade Byens Saar heles og læges, og jeg helbreder dem og oplader for dem en Rigdom af Fred og Sandhed. **7** Jeg vender Judas og Israels Skæbne og opbygger dem som tilforn. **8** Jeg renser dem for al deres Brøde, med hvilken de syndede imod mig, og tilgiver alle deres Misgerninger, med hvilke de syndede og forbrød sig imod mig. **9** Byen skal blive til Glæde, til Pris og Ære blandt alle Jordens Folk; og naar de hører om alt det gode, jeg gør den, skal de frygte og bæve over alt det gode og al den Lykke, jeg lader den times. **10** Saa siger HERREN: Paa dette Sted, som I siger er ødelagt, uden Mennesker og Kvæg, i Judas Byer og paa Jerusalems Gader, der er lagt øde, uden Mennesker og Kvæg, **11** skal atter høres Fryderaab og Glædesraab, Brudgoms Røst og Bruds Røst, Raab af Folk, som siger: »Tak Hærskarers HERRE; thi HERREN er god, og hans Miskundhed varer evindelig!« og som bringer Takoffer til HERRENS Hus; thi jeg vender Landets Skæbne, saa det bliver som tilforn, siger HERREN. **12** Saa siger Hærskarers HERRE: Paa dette ødelagte Sted, som er uden Mennesker og Kvæg, og i alle dets Byer skal der atter være Græsgange, hvor Hyrder lader deres Hjorde ligge; **13** i Bjerglandets, Lavlandets og Sydlandets Byer, i Benjamins Land, i Jerusalems Omegn og i Judas Byer skal Smaakvæget atter gaa forbi under Tællerens Haand, siger HERREN. **14** Se, Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da jeg opfylder den Forjættelse, jeg udtalte om Israels og Judas Hus. **15** I hine Dage og til hin Tid lader jeg en

Retfærds Spire fremspire for David, og han skal øve Ret og Retfærd i Landet. **16** I hine Dage skal Juda frelses og Jerusalem bo trygt, og man skal kalde det: HERREN vor Retfærdighed. **17** Thi saa siger HERREN: David skal ikke fattes en Mand til at sidde paa Israels Hus's Trone. **18** Og Levitpræsterne skal aldrig fattes en Mand til at staa for mit Aasyn og frembære Brændoffer, brænde Afgrødeoffer og ofre Slagtoffer. **19** Og HERRENS Ord kom til Jeremias saaledes: **20** Saa siger HERREN: Hvis min Pagt med Dagen og Natten brydes, saa det ikke bliver Dag og Nat, naar Tid er inde, **21** da skal ogsaa min Pagt med min Tjener David brydes, saa han ikke har nogen Søn til at sidde som Konge paa sin Trone, og med Levitpræsterne, som tjener mig. **22** Som Himmelens Hær ikke kan tælles og Havets Sand ikke maales, saaledes vil jeg mangfoldiggøre min Tjener Davids Afkom og Leviterne, som tjener mig. **23** Og HERRENS Ord kom til Jeremias saaledes: **24** Har du ikke lagt Mærke til, hvorledes dette Folk siger: »De to Slægter, HERREN udvalgte, har han forkastet!« Og de smæder mit Folk, fordi det i deres Øjne ikke mer er et Folk. **25** Saa siger HERREN: Hvis jeg ikke har fastsat min Pagt med Dag og Nat, givet Love for Himmel og Jord, **26** saa vil jeg ogsaa forkaste Jakobs Afkom og min Tjener David og ikke af hans Afkom tage Herskere over Abrahams, Isaks og Jakobs Afkom; thi jeg vender deres Skæbne og forbarmer mig over dem.

34 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN, da Kong Nebukadnezar af Babel og hele hans Hær og alle Riger paa Jorden, der stod under hans Herredømme, og alle

Folkeslag angreb Jerusalem og alle dets Byer; det lød: **2** Saa siger HERREN, Israels Gud: Gaa hen og sig til Kong Zedekias af Juda: Saa siger HERREN: Se, jeg giver denne By i Babels Konges Haand, og han skal afbrænde den. **3** Og du skal ikke undslippe hans Haand, men gribes og overgives i hans Haand og se Babels Konge Øje til Øje, og han skal tale med dig Mund til Mund, og du skal komme til Babel. **4** Hør dog HERRENS Ord, Kong Zedekias af Juda: Saa siger HERREN om dig: Du skal ikke falde for Sværdet, **5** men dø i Fred, og ligesom man brændte til Ære for dine Fædre, Kongerne før dig, saaledes skal man brænde til Ære for dig og klage over dig: »Ve, Herre!« saa sandt jeg har talet, lyder det fra HERREN. **6** Og Profeten Jeremias talte alle disse Ord til Kong Zedekias af Juda i Jerusalem, **7** medens Babels Konges Hær angreb Jerusalem og begge de Byer i Juda, der var tilbage, Lakisj og Azeka; thi disse faste Stæder var tilbage af Judas Byer. **8** Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN, efter at Kong Zedekias havde sluttet en Pagt med alt Folket i Jerusalem og udraabt Frigivelse, **9** saaledes at enhver skulde lade sin Træl og Trælkvinde gaa bort i Frihed, saafremt de var Hebræere, og ikke mere lade en judæisk Broder trælle. **10** Og alle Fyrsterne og alt Folket, som havde indgaaet Pagten om, at enhver skulde lade sin Træl og Trælkvinde gaa bort i Frihed og ikke mere lade dem trælle, adlød; de adlød og lod dem gaa. **11** Men siden skiftede de Sind og tog Trællene og Trælkvinderne, som de havde ladet gaa bort i Frihed, tilbage og tvang dem til at være Trælle og Trælkvinder. **12** Da kom HERRENS Ord til Jeremias

saaledes: **13** Saa siger HERREN, Israels Gud: Jeg sluttede
en Pagt med eders Fædre, dengang jeg førte dem ud af
Ægypten, af Trællehuset, idet jeg sagde: **14** »Naar der
er gaaet syv Aar, skal enhver af eder lade sin hebraiske
Landsmand, som har solgt sig til dig og tjent dig i seks
Aar, gaa bort; du skal lade ham gaa af din Tjeneste i
Frihed!« Men eders Fædre hørte mig ikke og laante mig
ikke Øre. **15** Nys omvendte I eder og gjorde, hvad der er
ret i mine Øjne, idet I udraabte Frigivelse, hver for sin
Broder, og I sluttede en Pagt for mit Aasyn i det Hus,
mit Navn er nævnet over, **16** men siden skiftede I Sind
og vanhelligede mit Navn, idet enhver af eder tog sin
Træl eller Trælkvinde tilbage, som I havde ladet gaa
bort i Frihed, om de ønskede det, og tvang dem til at
være eders Trælle og Trælkvinder. **17** Derfor, saa siger
HERREN: Da I ikke hørte mig og udraabte Frigivelse, hver
for sin Broder og hver for sin Næste, vil jeg nu udraabe
Frigivelse for eder, lyder det fra HERREN, saa I hjemfalder
til Sværd, Pest og Hunger, og jeg vil gøre eder til Rædsel
for alle Jordens Riger. **18** Og jeg giver de Mænd, som
har overtraadt min Pagt og ikke holdt den Pagts Ord,
som de sluttede for mit Aasyn, da de slagtede Kalven og
skar den i to Stykker, mellem hvilke de gik, **19** Judas og
Jerusalems Fyrster, Hofmændene og Præsterne og hele
Landets Befolkning, som gik mellem Stykkerne af Kalven
— **20** dem giver jeg i deres Fjenders Haand og i deres
Haand, som staar dem efter Livet, og deres Lig skal blive
Himmelens Fugle og Jordens Dyr til Æde. **21** Og Kong
Zedekias af Juda og hans Fyrster giver jeg i deres Fjenders

Haand og i deres Haand, som staar dem efter Livet. Og Babels Konges Hær, som drog bort fra eder, **22** se, den byder jeg, lyder det fra HERREN, at vende tilbage til denne By, og de skal angribe den og indtage og afbrænde den; og Judas Byer lægger jeg øde, saa ingen bor der!

35 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN i Josias's Søn Kong Jojakim af Judas Dage: **2** »Gaa hen til Rekabiternes Hus og tal dem til, bring dem til et af Kamrene i HERRENS Hus og giv dem Vin at drikke!« **3** Saa hentede jeg Ja'azanja, en Søn af Jirmeja, Habazzinjas Søn, og hans Brødre og alle hans Sønner og hele Rekabiternes Hus **4** og bragte dem til HERRENS Hus, til den Guds Mand Hanans, Jigdaljahus Søns, Sønners Kammer ved Siden af Fyrsternes Kammer oven over Dørvogteren Ma'asejas, Sjallums Søns, Kammer. **5** Og jeg satte Krukker, som var fulde af Vin, og Bægre for dem og sagde: »Drik!« **6** Men de svarede: »Vi drikker ikke Vin, thi vor Fader Jonadab, Rekabs Søn, gav os det Bud: I og eders Børn maa aldrig drikke Vin, **7** ej heller bygge Huse eller saa Korn eller plante eller eje Vingaarde, men I skal bo i Telte hele eders Liv, for at I maa leve længe i det Land, I bor i som fremmede. **8** Og vi har adlydt vor Fader Jonadab, Rekabs Søn, i alt, hvad han bød os, idet baade vi, vore Kvinder, Sønner og Døtre hele vort Liv afholder os fra at drikke Vin, **9** bygge Huse at bo i og eje Vingaarde, Marker eller Sæd, **10** men bor i Telte; vi har adlydt og nøje gjort, som vor Fader Jonadab bød os. **11** Men da Kong Nebukadrezar af Babel faldt ind i Landet, sagde vi: Kom, lad os ty til Jerusalem for Kaldæernes og Aramæernes

Hære! Og vi slog os ned i Jerusalem.« **12** Da kom HERRENS Ord til mig saaledes: **13** Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Gaa hen og sig til Judas Mænd og Jerusalems Borgere: Vil I ikke tage ved Lære og høre mine Ord? lyder det fra HERREN. **14** Jonadabs, Rekabs Søns, Bud er blevet overholdt; thi han forbød sine Sønner at drikke Vin, og de har ikke drukket Vin til den Dag i Dag, men adlydt deres Faders Bud; men jeg har talet til eder aarle og silde, uden at I vilde høre mig. **15** Jeg sendte alle mine Tjenere Profeterne til eder aarle og silde, for at de skulde sige: »Omvend eder hver fra sin onde Vej, gør gode Gerninger og hold eder ikke til andre Guder, saa I dyrker dem; saa skal I bo i det Land, jeg gav eder og eders Fædre.« Men I bøjede ikke eders Øre og hørte mig ikke. **16** Fordi Jonadabs, Rekabs Søns, Sønner overholdt deres Faders Bud, medens dette Folk ikke vilde høre mig, **17** derfor, saa siger HERREN, Hærskarers Gud, Israels Gud: Se, jeg bringer over Juda og Jerusalems Borgere al den Ulykke, jeg har truet dem med, fordi de ikke hørte, da jeg talede, og ikke svarede, da jeg kaldte ad dem. **18** Men til Rekabiternes Hus sagde Jeremias: Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Fordi I har adlydt eders Fader Jonadabs Bud og overholdt alle hans Bud og gjort alt, hvad han bød eder, **19** derfor, saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Ingen Sinde skal Jonadab, Rekabs Søn, fattes en Mand til at staa for mit Aasyn.

36 I Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, fjerde Regeringsaar kom dette Ord til Jeremias fra HERREN: **2** »Tag dig en Bogrulle og skriv deri alle de Ord, jeg har

talet til dig om Jerusalem og Juda og om alle Folkene,
fra den Dag jeg først talede til dig, fra Josias's Dage og
til den Dag i Dag. **3** Maaske vil Judas Hus mærke sig
al den Ulykke, jeg har i Sinde at gøre dem, for at de
maa omvende sig hver fra sin onde Vej, saa jeg kan
tilgive deres Brøde og Synd.« **4** Saa tilkaldte Jeremias
Baruk, Nerijas Søn, og Baruk optegnede i Bogrullen efter
Jeremias's Mund alle de Ord, HERREN havde talet til ham.
5 Derpaa sagde Jeremias til Baruk: »Jeg er hindret i at gaa
ind i HERRENS Hus; **6** men gaa du ind og læs HERRENS
Ord op af Bogrullen, som du skrev efter min Mund, for
Folket i HERRENS Hus paa en Fastedag; ogsaa for alle
Judæere, der kommer ind fra deres Byer, skal du læse
dem. **7** Maaske naar deres klage HERRENS Aasyn, maaske
omvender de sig hver fra sin onde Vej; thi stor er Vreden
og Harmen, som HERREN har udtalt mod dette Folk.«
8 Og Baruk, Nerijas Søn, gjorde ganske som Profeten
Jeremias paalagde ham, og oplæste HERRENS Ord af
Bogen i HERRENS Hus. **9** I Josias's Søns, Kong Jojakim af
Judas, femte Regeringsaar i den niende Maaned udraabte
alt Folket i Jerusalem og alt Folket, der fra Judas Byer kom
ind til Jerusalem, en Faste for HERREN. **10** Da oplæste
Baruk for alt Folket Jeremias's Ord af Bogen i HERRENS
Hus, i Gemarjahus, Statsskriveren Sjafans Søns, Kammer i
den øvre Forgaard ved Indgangen til HERRENS Hus's nye
Port. **11** Da nu Mika, en Søn af Sjafans Søn Gemarjahu,
havde hørt HERRENS Ord oplæse af Bogen, **12** gik han ned
i Kongens Hus til Statsskriverens Kammer, hvor han traf
alle Fyrsterne siddende, Statsskriveren Elisjama, Delaja

Sjemajas Søn, Elnatan Akbors Søn, Gemarjahu Sjafans Søn, Zidkija Hananjas Søn og alle de andre Fyrster; **13** og Mika meldte dem alt, hvad han havde hørt, da Baruk læste Bogen op for Folket. **14** Da sendte alle Fyrsterne Jehudi, en Søn af Netanja, en Søn af Sjelemja, en Søn af Kusji, til Baruk og lod sige: »Tag Bogrullen, du læste op for Folket, og kom her ned!« Saa tog Baruk, Nerijas Søn, Bogrullen og kom til dem. **15** De sagde til ham: »Sæt dig og læs den for os!« Og Baruk læste for dem. **16** Men da de havde hørt alle disse Ord, saa de rædselsslagne paa hverandre og sagde: »Alt det maa vi sige Kongen.« **17** Og de spurgte Baruk: »Sig os, hvorledes du kom til at optegne alle disse Ord!« **18** Baruk svarede: »Jeremias foresagde mig alle Ordene, og jeg optegnede dem i Bogen med Blæk.« **19** Saa sagde Fyrsterne til Baruk: »Gaa hen og gem eder, du og Jeremias, og lad ingen vide, hvor I er!« **20** Efter saa at have lagt Bogrullen til Side i Statsskriveren Elisjamas Kammer kom de til Kongen i hans Stue og sagde ham alt. **21** Saa sendte Kongen Jehudi hen at hente Bogrullen i Statsskriveren Elisjamas Kammer; og Jehudi læste den op for Kongen og alle Fyrsterne, der stod om Kongen. **22** Kongen sad i Vinterhuset med et brændende Kulbækken foran sig; **23** og hver Gang Jehudi havde læst tre fire Spalter, skar Kongen dem af med Statsskriverens Pennekniv og kastede dem paa Ilden i Bækkenet, indtil hele Bogrullen var fortæret af Ilden i Bækkenet. **24** Og hverken Kongen eller nogen af hans Folk blev rædselsslagen eller sønderrev deres Klæder, da de hørte alle disse Ord; **25** men skønt Elnatan, Delaja og

Gemarjahu bad Kongen ikke brænde Bogrullen, hørte
han dem ikke. **26** Derpaa bød Kongen Kongesønnen
Jerame'el, Seraja Azriels Søn og Sjelemja Abde'els Søn at
gribe Skriveren Baruk og Profeten Jeremias; men HERREN
skjulte dem. **27** Men da Kongen havde brændt Bogrullen
med de Ord, Baruk havde optegnet efter Jeremias's Mund,
kom HERRENS Ord til Jeremias saaledes: **28** »Tag dig en
anden Bogrulle og optegn i den alle de Ord, som stod i den
første Bogrulle, den, Kong Jojakim af Juda brændte. **29** Og
til Kong Jojakim af Juda skal du sige: Saa siger HERREN:
Du brændte denne Bogrulle og sagde: Hvorfor skrev du i
den: Babels Konge skal komme og ødelægge dette Land og
udrydde baade Folk og Fæ? **30** Derfor, saa siger HERREN
om Kong Jojakim af Juda: Han skal ikke have nogen Mand
til at sidde paa Davids Trone, og hans Lig skal slænges
hen og gives Dagens Hede og Nattens Kulde i Vold; **31**
jeg vil hjemsøge ham, hans Afkom og hans Tjenere for
deres Brøde og bringe over dem og Jerusalems Borgere
og Judas Mænd al den Ulykke, jeg har udtalt over dem,
uden at de vilde høre.« **32** Saa tog Jeremias en anden
Bogrulle og gav den til Skriveren Baruk, Nerijas Søn; og
han optegnede i den efter Jeremias's Mund alle Ordene
fra den Bog, Kong Jojakim af Juda havde brændt. Og flere
lignende Ord lagdes til.

37 Zedekias, Josias's Søn, blev Konge i Konjas, Jojakims
Søns, Sted, idet Kong Nebukadrezar af Babel satte ham
til Konge i Judas Land. **2** Men han og hans Mænd og
Landets Befolkning hørte ikke paa de Ord, HERREN talede
ved Profeten Jeremias. **3** Kong Zedekias sendte Jukal,

Sjelemjas Søn, og Præsten Zefanja, Ma'asejas Søn, til Profeten Jeremias og lod sige: »Gaa i Forbøn for os hos HERREN vor Gud!« **4** Dengang gik Jeremias frit ud og ind blandt Folket, thi man havde endnu ikke kastet ham i Fængsel. **5** Faraos Hær var rykket ud fra Ægypten; og da Kaldæerne, som belejrede Jerusalem, fik Nys herom, var de brudt op fra Jerusalem. **6** Da kom HERRENS Ord til Profeten Jeremias saaledes: **7** Saa siger HERREN, Israels Gud: Saaledes skal du sige til Judas Konge, som har sendt Bud til dig for at raadspørge mig: Se, Faraos Hær, som er rykket ud for at hjælpe eder, skal vende hjem til Ægypten; **8** og Kaldæerne skal vende tilbage og angribe denne By, indtage og afbrænde den. **9** Saa siger HERREN: Nar ikke eder selv ved at sige: »Kaldæerne drager bort fra os for Alvor!« Thi de drager ikke bort. **10** Ja, om I saa slog hele Kaldæernes Hær, der angriber eder, saa der kun blev nogle saarede tilbage, hver i sit Telt, saa skulde de staa op og afbrænde denne By. **11** Da Kaldæernes Hær var brudt op fra Jerusalem for Faraos Hær, **12** gik Jeremias ud af Jerusalem for at drage til Benjamins Land og faa en Arvelod iblandt Befolkningen. **13** Men da han kom til Benjaminsporten, var der en Vagthavende ved Navn Jir'ija, en Søn af Hananjas Søn Sjelemja, og han greb Profeten Jeremias og sagde: »Du vil løbe over til Kaldæerne.« **14** Jeremias svarede: »Det er Løgn; jeg vil ikke løbe over til Kaldæerne.« Jir'ija vilde dog ikke høre ham, men greb ham og bragte ham til Fyrsterne; **15** og Fyrsterne vrededes paa Jeremias, slog ham og lod ham bringe til Statsskriveren Jonatans Hus; thi det

havde de gjort til Fængsel. **16** Saaledes kom Jeremias i Fangehuset i Kælderen; og der sad han en Tid lang. **17** Men Kong Zedekias sendte Bud og lod ham hente; og Kongen spurgte ham i al Hemmelighed i sit Palads: »Er der et Ord fra HERREN?« Jeremias svarede: »Ja, der er: Du skal overgives i Babels Konges Haand.« **18** Derpaa sagde Jeremias til Kong Zedekias: »Hvad Synd har jeg gjort imod dig, dine Mænd og dette Folk, siden I har kastet mig i Fængsel? **19** Og hvor er nu eders Profeter, som profeterede for eder, at Babels Konge ikke skulde komme over eder og dette Land? **20** Saa hør da, Herre Konge! Lad min Bøn naa dig og lad mig ikke bringe tilbage til Statsskriveren Jonatans Hus, at jeg ikke skal dø der!« **21** Da bød Kong Zedekias, at man skulde holde Jeremias i Varetægt i Vagtforgaarden; og der gaves ham daglig et Stykke Brød fra Bagerens Gade, indtil Brødet slap op i Byen. Saaledes sad nu Jeremias i Vagtforgaarden.

38 Men da Sjefatja Mattans Søn, Gedalja Pasjhurs Søn, Jukal Sjelemjas Søn og Pasjhur Malkijas Søn hørte Jeremias tale til alt Folket saaledes: **2** »Saa siger HERREN: Den, der bliver i denne By, skal dø ved Sværd, Hunger og Pest, men den, som overgiver sig til Kaldæerne, skal leve og vinde sit Liv som Bytte; **3** thi saa siger HERREN: Denne By skal gives i Babels Konges Hærs Haand, og han skal indtage den« — **4** da sagde Fyrsterne til Kongen: »Denne Mand maa dø, thi han tager Modet fra Krigsmændene, som er tilbage i denne By, og fra alt Folket ved at tale saaledes til dem; thi denne Mand tænker ikke paa dette Folks Vel, men paa dets Ulykke.« **5** Kong Zedekias svarede:

»Se, han er i eders Haand.« Thi Kongen evnede intet over for dem. **6** Saa tog de Jeremias og kastede ham i Kongesønnen Malkijas Cisterne i Vagtforgaarden, idet de hejsede ham ned med Reb. Der var ikke Vand i Cisternen, men Dynd, og Jeremias sank i Dyndet. **7** Imidlertid hørte Ætioperen Ebed-Melek, en Hofmand i Kongens Palads, at Jeremias var kastet i Cisternen; og da Kongen var i Benjaminsporten, **8** gik Ebed-Melek fra Paladset og talte saaledes til Kongen: **9** »Herre Konge, ilde har de gjort ved at lade denne Mand dø af Hunger, fordi der ikke er mere Brød i Byen!« **10** Saa bød Kongen Ætioperen Ebed-Melek: »Tag tredive Mænd med herfra og drag Profeten Jeremias op af Cisternen, før han dør!« **11** Ebed-Melek tog Mændene med og gik til Kælderen under Skatkammeret i Kongens Palads, hvor han hentede nogle Klude af slidte og iturevne klæder; dem hejsede han med Reb ned til Jeremias i Cisternen, **12** idet han sagde: »Læg Kludene om Rebet!« Det gjorde Jeremias, **13** og de drog ham op af Cisternen med Rebet. Saaledes kom Jeremias atter til at sidde i Vagtforgaarden. **14** Kong Zedekias sendte Bud og lod Profeten Jeremias hente til sig i Livvagtens Indgang til HERRENS Hus. Og Kongen sagde til ham: »Jeg vil spørge dig om noget, dølg intet for mig!« **15** Jeremias svarede Zedekias: »Hvis jeg siger dig det, vil du da ikke lade mig dræbe? Og selv om jeg raader dig, vil du dog ikke høre mig.« **16** Da tilsvor Kong Zedekias i al Hemmelighed Jeremias: »Saa sandt HERREN lever, som har skabt vor Sjæl, jeg vil ikke lade dig dræbe eller give dig i disse Mænds Haand, som staar dig efter Livet.«

17 Saa sagde Jeremias til Zedekias: »Saa siger HERREN, Hærskarers Gud, Israels Gud: Hvis du overgiver dig til Babels Konges Fyrster, skal du redde dit Liv; denne By skal ikke afbrændes, og du og dit Hus skal blive i Live; **18** men overgiver du dig ikke til dem, skal Byen gives i Kaldæernes Haand, og de skal afbrænde den, og du skal ikke undslippe deres Haand.« **19** Men Kong Zedekias sagde til Jeremias: »Jeg er ræd for de Judæere, der er løbet over til Kaldæerne, at Kaldæerne skal overgive mig i deres Haand, og at de skal drive Spot med mig.« **20** Saa sagde Jeremias: »Det gør de ikke! Adlyd kun HERRENS Ord, som jeg taler til dig, saa skal det gaa dig vel, og du skal blive i Live. **21** Men vægrer du dig ved at overgive dig, saa hør nu, hvad HERREN har ladet mig skue: **22** Se, alle Kvinder, der er tilbage i Judas Konges Palads, førtes ud til Babels Konges Fyrster, medens de sang: Dig forledte og tvang dine gode Venner, de ledte din Fod i en Sump og trak sig tilbage. **23** Alle dine Hustruer og Børn skal føres ud til Kaldæerne, og du skal ikke undslippe deres Haand, men gribes af Babels Konges Haand, og denne By skal afbrændes!« **24** Saa sagde Zedekias til Jeremias: »Ingen maa vide noget om denne Samtale, ellers er du dødsens; **25** og hvis Fyrsterne skulde faa Nys om, at jeg har talt med dig, og komme til dig og sige: Sig os, hvad du sagde til Kongen; dølg ikke noget for os, ellers dræber vi dig; sig os ogsaa, hvad Kongen sagde til dig! **26** sig saa til dem: Jeg fremførte en ydmyg Bøn for Kongen om ikke at lade mig føre tilbage til Jonatans Hus for at dø der.« **27** Og alle Fyrsterne kom til Jeremias og spurgte ham; og han

svarede dem nøje, som Kongen havde paabudt. Saa lod de ham i Fred, eftersom Sagen ikke var blevet kendt. **28** Saaledes sad Jeremias i Vagtforgaarden, lige til den Dag Jerusalem blev indtaget.

39 Efter at Jerusalem var indtaget — i Kong Zedekias af Judas niende Regeringsaar i den tiende Maaned, kom Kong Nebukadrezar af Babel med hele sin Hær til Jerusalem og belejrede det; **2** i Zedekias's ellevte Aar paa den niende Dag i den fjerde Maaned blev Byen stormet — **3** da kom alle Babels Konges Fyrster og satte sig i Midterporten: Overhofmanden Nebusjazban, Magernes Øverste Nergal-Sar'ezer og alle Babels Konges andre Fyrster. **4** Da Kong Zedekias af Juda og alle hans Krigsmænd saa dem, flygtede de om Natten fra Byen ad Vejen til Kongens Have gennem Porten mellem de to Mure og tog Vejen ad Araba til. **5** Men Kaldæernes Hær satte efter dem og indhentede Zedekias paa Jerikos Lavslette; og de tog ham med og bragte ham op til Kong Nebukadnezar af Babel i Ribla i Hamats Land; og han fældede hans Dom. **6** Babels Konge lod i Ribla Zedekias's Sønner dræbe i hans Paasyn; ogsaa alle de ypperste i Juda lod Babels Konge dræbe; **7** derpaa lod han Øjnene stikke ud paa Zedekias og lod ham lægge i Kobberlænker for at føre ham til Babel. **8** Kaldæerne satte Ild paa Kongens Palads og Folkets Huse og nedbrød Jerusalems Mure. **9** Resten af Folket, der var levnet i Byen, Overløberne, der var løbet over til ham, og Resten af Haandværkerne førte Livvagtsøversten Nebuzar'adan som Fanger til Babel, **10** og kun nogle af den fattigste Befolkning, der intet

ejede, lod Livvagtsøversten Nebuzar'adan blive tilbage i Judas Land, idet han samtidig gav dem Vingaarde og Agre. **11** Men om Jeremias bød Kong Nebukadrezar af Babel Livvagtsøversten Nebuzar'adan: **12** »Tag ham og hav Øje med ham og gør ham ingen Men; gør med ham, som han selv ønsker!« **13** Saa sendte Livvagtsøversten Nebuzar'adan, Overhofmanden Nebusjazban og Magernes Øverste Nergal-Sar'ezer og alle Babels Konges andre Stormænd **14** Bud og lod Jeremias hente i Vagtforgaarden og overgav ham til Gedalja, en Søn af Sjafans Søn Ahikam, for at han skulde føre ham til hans Hjem; og han boede iblandt Folket. **15** Medens Jeremias sad fængslet i Vagtforgaarden, kom HERRENS Ord til ham saaledes: **16** Gaa hen og sig til Ætioperen Ebed-Melek: Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, jeg lader mine Ord gaa i Opfyldelse paa denne By til Ulykke og ikke til Lykke, og du skal have dem i Tankerne paa hin Dag. **17** Men paa hin Dag redder jeg dig, lyder det fra HERREN, og du skal ikke gives i de Mænds Haand, for hvem du frygter; **18** thi jeg vil frelse dig, saa du ikke falder for Sværdet, og du skal vinde dit Liv som Bytte, fordi du stolede paa mig, lyder det fra HERREN.

40 Det Ord, som kom fra HERREN til Jeremias, efter at Livvagtsøversten Nebuzar'adan havde løsladt ham i Rama; han lod ham hente, medens han var bundet med Lænker iblandt alle Fangerne fra Jerusalem og Juda, der førtes til Babel. **2** Livvagtsøversten lod Jeremias hente og sagde til ham: »HERREN din Gud har udtalt denne Ulykke over dette Sted, **3** og HERREN lod det ske og gjorde, hvad

han havde sagt, fordi I syndede mod HERREN og ikke adlød hans Røst; derfor timedes dette eder. **4** Se, nu tager jeg i Dag Lænkerne af dine Hænder. Hvis det tykkes dig godt at drage med mig til Babel, saa drag med, og jeg vil have Øje med dig; men tykkes det dig ilde, saa lad være! Se, hele Landet staar dig aabent; gaa, hvor det tykkes dig godt og ret!« **5** Og da han tøvede med at vende tilbage, tilføjede han: »Saa vend tilbage til Gedalja, Sjafans Søn Ahikams Søn, som Babels Konge har sat over Judas Land, og bosæt dig hos ham iblandt Folket, eller gaa, hvor som helst det tykkes dig ret!« Og Livvagtsøversten gav ham Rejsetæring og Gave og lod ham gaa. **6** Jeremias gik da til Gedalja, Ahikams Søn, i Mizpa og bosatte sig hos ham iblandt Folket, der var levnet i Landet. **7** Da alle Hærførerne, som var ude i aabent Land, og deres Mænd hørte, at Babels Konge havde sat Gedalja, Ahikams Søn, over Landet og over Mænd, Kvinder og Børn og dem af den fattige Befolkning i Landet, som ikke var ført til Babel, **8** kom de til Gedalja i Mizpa: Jisjmael Netanjas Søn, Johanan Kareas Søn, Seraja Tanhumets Søn, Netofatiten Efajs Sønner og Jezanja Ma'akatitens Søn, med deres Mænd. **9** Og Gedalja, Sjafans Søn Ahikams Søn, tilsvor dem og deres Mænd saaledes: »Frygt ikke for at staa under Kaldæerne; bosæt eder i Landet og underkast eder Babels Konge, saa skal det gaa eder vel. **10** Se, selv bliver jeg i Mizpa for at tage mod Kaldæerne, naar de kommer til os; men I skal samle Vin, Frugt og Olie i eders Kar og bo i de Byer, I tager i Eje!« **11** Og da ogsaa alle de Judæere, der var i Moab, hos Ammoniterne, i Edom og alle de

andre Lande, hørte, at Babels Konge havde levnet Juda en Rest og sat Gedalja, Sjafans Søn Ahikams Søn, over dem, **12** vendte de alle tilbage fra alle de Steder, som de var fordrevet til, og kom til Judas Land til Gedalja i Mizpa; og de indsamlede Vin og Frugt i store Maader. **13** Men Johanan, Kareas Søn, og alle de andre Hærførere, som havde været ude i aabent Land, kom til Gedalja i Mizpa **14** og sagde: »Mon du ved, at Ba'alis, Ammoniternes Konge, har sendt Jisjmael, Netanjas Søn, for at myrde dig?« Men Gedalja, Ahikams Søn, troede dem ikke. **15** Da sagde Johanan, Kareas Søn, i al Hemmelighed til Gedalja I Mizpa: »Lad mig gaa hen og myrde Jisjmael, Netanjas Søn; ingen skal faa det at vide. Hvorfor skal han myrde dig, saa at hele Juda, som har samlet sig om dig, splittes, og Judas Rest gaar til Grunde?« **16** Men Gedalja, Ahikams Søn, svarede Johanan, Kareas Søn: »Det maa du ikke gøre, thi du lyver om Jisjmael!«

41 Men i den syvende Maaned kom Jisjmael, Elisjamas Søn Netanjas Søn, en Mand af kongelig Æt, der hørte til Kongens Stormænd, fulgt af ti Mænd til Gedalja, Ahikams Søn, i Mizpa; og de holdt Maaltid sammen der i Mizpa. **2** Jisjmael, Netanjas Søn, og de ti Mænd, der fulgte ham, stod da op og huggede Gedalja, Sjafans Søn Ahikams Søn, ned med Sværdet og dræbte saaledes den Mand, Babels Konge havde sat over Landet; **3** ogsaa alle de Judæere, som var hos ham i Mizpa, og alle de Kaldæere, som fandtes der, alle Krigerne huggede Jisjmael ned. **4** Dagen efter Gedaljas Mord, endnu før nogen kendte dertil, **5** kom firsindstyve Mænd fra Sikem, Silo og Samaria

med afklippet Skæg, sønderrevne Klæder og Flænger i Huden; de havde Afgrødeoffer og Røgelse med til at ofre i HERRENS Hus. **6** Jisjmael, Netanjas Søn, gik dem i Møde fra Mizpa og græd hele Vejen, og da han traf dem, sagde han: »Kom med til Gedalja, Ahikams Søn!« **7** Men da de var kommet ind i Byen, huggede Jisjmael og hans Mænd dem ned og kastede dem i Cisternen. **8** Men der var ti Mænd iblandt dem, som sagde til Jisjmael: »Dræb os ikke, thi vi har skjulte Forraad paa Marken, Hvede, Byg, Olie og Honning.« Saa lod han dem være og dræbte dem ikke med de andre. **9** Cisternen, hvori Jisjmael kastede Ligene af alle dem, han havde hugget ned, var den store Cisterne, Kong Asa havde bygget i Kampen mod Kong Ba'sja af Israel; den fyldte Jisjmael, Netanjas Søn, med dræbte. **10** Derpaa bortførte Jisjmael som Fanger hele Resten af Folket i Mizpa, Kongedøtrene og hele Folket, der var ladt tilbage i Mizpa, og over hvem Livvagtsøversten Nebuzar'adan havde sat Gedalja, Ahikams Søn; dem bortførte Jisjmael, Netanjas Søn, som Fanger og gav sig paa Vej til Ammoniterne. **11** Men da Johanan, Kareas Søn, og alle de Hærførere, som var hos ham, hørte om al den Ulykke, Jisjmael, Netanjas Søn, havde gjort, **12** tog de alle deres Mænd og drog imod ham, og de traf ham ved den store Dam i Gibeon; **13** og da alt Folket, der var hos Jisjmael, saa Johanan, Kareas Søn, og alle Hærførerne, der var med ham, blev de glade; **14** og alt Folket, som Jisjmael havde ført fanget fra Mizpa, vendte om og gik over til Johanan, Kareas Søn. **15** Men Jisjmael, Netanjas Søn, slap fra Johanan med otte Mand

og drog til Ammoniterne. **16** Johanan, Kareas Søn, og alle Hærførerne, der var med ham, tog derpaa hele Resten af Folket, som Jisjmael, Netanjas Søn, efter at have myrdet Gedalja, Ahikams Søn, havde ført bort fra Mizpa, de Mænd, Krigere, Kvinder, Børn og Hofmænd, som han bragte tilbage fra Gibeon, **17** og de drog hen og slog sig ned i Gidrot-Kimham i Betlehems Nabolag for at drage til Ægypten **18** af Frygt for Kaldæerne; thi de frygtede dem, fordi Jisjmael, Netanjas Søn, havde dræbt Gedalja, Ahikams Søn, som Babels Konge havde sat over Landet.

42 Saa kom alle Hærførerne og Johanan, Kareas Søn, og Azarja, Ma'asejas Søn, med alt Folket, store og smaa, **2** og sagde til Profeten Jeremias: »Maatte vor Bøn naa dit Øre, saa du beder til HERREN din Gud for hele denne Rest, thi som du ser os her, er vi kun faa tilbage af mange. **3** Maatte HERREN din Gud kundgøre os, hvilken Vej vi skal gaa, og hvad vi skal gøre!« **4** Profeten Jeremias svarede: »Godt! Jeg vil bede til HERREN eders Gud, som I ønsker; og alt hvad HERREN svarer, vil jeg kundgøre eder uden at forholde eder et Ord.« **5** De sagde da til Jeremias: »HERREN skal være et sandt og troværdigt Vidne imod os, hvis vi ikke retter os efter hvert Ord, HERREN din Gud sender os ved dig. **6** Det være godt eller ondt, vi vil adlyde HERREN vor Guds Røst, til hvem vi sender dig, at det maa gaa os vel, naar vi adlyder HERREN vor Guds Røst.« **7** Ti Dage efter kom HERRENS Ord til Jeremias. **8** Saa sammenkaldte han Johanan, Kareas Søn, alle Hærførerne, der var med ham, og alt Folket, store og smaa, **9** og sagde: Saa siger HERREN, Israels Gud, til hvem I sendte mig, for

at eders Bøn maatte naa ind for hans Aasyn: **10** Hvis I
bliver her i Landet, vil jeg bygge eder og ikke nedbryde
eder, plante eder og ikke rykke eder op, thi jeg angrer det
onde, jeg har gjort eder. **11** Frygt ikke for Babels Konge,
saaledes som I gør, frygt ikke for ham, lyder det fra
HERREN, thi jeg er med eder for at frelse og redde eder af
hans Haand. **12** Jeg vil lade eder finde Barmhjertighed, og
han skal forbarme sig over eder og lade eder bo i eders
Land. **13** Hvis I derimod ikke hører HERREN eders Guds
Røst, idet I siger, at I ikke vil bo her i Landet, **14** men
drage til Ægypten og bo der for ikke mere at se Krig
eller høre Hornets Klang eller hungre efter Brød, **15** saa
hør nu HERRENS Ord, Judas Rest. Saa siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: Hvis I virkelig har i Sinde at drage til
Ægypten og drager derned for at bo der som fremmede,
16 saa skal Sværdet, som I frygter, naa eder der i Ægypten,
og Hungeren, som I ængstes for, skal følge efter eder
til Ægypten, og I skal omkomme der; **17** alle de Mænd,
som har i Sinde at drage til Ægypten for at bo der som
fremmede, skal dø ved Sværd, Hunger og Pest, og ingen
af dem skal blive tilovers og undslippe fra den Ulykke,
jeg sender over dem. **18** Thi saa siger Hærskarers HERRE,
Israels Gud: Som min Vrede og Harme udgød sig over
Jerusalems Indbyggere, saaledes skal min Harme udgyde
sig over eder, naar I drager til Ægypten, og I skal blive et
Edens, Rædselens, Forbandelsens og Spottens Tegn og
ikke mere faa dette Sted at se. **19** Dette er HERRENS Ord
til eder, Judas Rest: Drag ikke til Ægypten! I skal vide, at
jeg i Dag har advaret eder. **20** Thi I nedkalder ondt over

eder selv, naar I sender mig til HERREN eders Gud og siger: »Bed for os til HERREN vor Gud! Hvad HERREN vor Gud siger, skal du nøje kundgøre os, saa vil vi gøre det, « **21** og I saa alligevel ikke adlyder HERREN eders Guds Røst og gør alt, hvad han sendte eder Bud om. **22** Saa vid da nu, at I skal omkomme ved Sværd, Hunger og Pest paa det Sted, hvor I agter at gaa hen for at bo der som fremmede.

43 Men da Jeremias var til ende med at forkynde alle de Ord, med hvilke HERREN deres Gud havde sendt ham til dem, alle de nævnte Ord, **2** sagde Azarja, Ma'asejas Søn, og Johanan, Kareas Søn, og alle de andre overmodige Mænd til Jeremias: »Du lyver! HERREN vor Gud har ikke sendt dig for at sige, at vi ikke skal drage til Ægypten for at bo der som fremmede; **3** nej, Baruk, Nerijas Søn, har ophidset dig imod os, for at vi skal gives i Kaldæernes Haand, saa de dræber os eller fører os bort til Babel.« **4** Og Johanan, Kareas Søn, alle Hærførerne og alt Folket adlød ikke HERRENS Røst om at blive i Judas Land; **5** men Johanan, Kareas Søn, og alle Hærførerne tog hele Judas Rest, som var vendt tilbage for at bo i Judas Land, **6** Mænd, Kvinder og Børn, Kongedøtrene og enhver, som Livvagtsøversten Nebuzar'adan havde ladet blive hos Gedalja, Sjafans Søn Ahikams Søn, ogsaa Profeten Jeremias og Baruk, Nerijas Søn, **7** og drog til Ægypten; thi de adlød ikke HERRENS Røst. Og de kom til Takpankes. **8** Men HERRENS Ord kom til Jeremias i Takpankes saaledes: **9** Tag dig nogle store Sten og grav dem ned i Teglstensgulvets Underlag ved Indgangen til Faraos Hus i Takpankes i

de judæiske Mænds Paasyn **10** og sig til dem: Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Jeg lader min Tjener Kong Nebukadrezar af Babel hente, og han skal rejse sin Trone oven over de Sten, du gravede ned, og brede sit Trontæppe derover. **11** Han skal komme og slaa Ægypten; dem, der hører Døden til, skal han overgive til Død, dem, der hører Fangenskabet til, til Fangenskab og dem, der hører Sværdet til, til Sværd. **12** Han skal sætte Ild paa Ægyptens Gudehuse og afbrænde dem og bortføre Guderne som Fanger, og han skal svøbe Ægypten om sig som en Hyrde sin Kappe; derpaa skal han drage bort derfra i Fred. **13** Han skal nedbryde Stenstøtterne i Bet-Sjemesj og afbrænde Ægyptens Gudehuse.

44 Det Ord, som kom til Jeremias om alle de Judæere, der boede i Ægypten, i Migdol, Takpankes, Nof og Patros: **2** Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: I saa selv al den Ulykke, jeg bragte over Jerusalem og alle Judas Byer; se, de ligger nu øde hen, og ingen bor i dem; **3** det er Straf for det onde, de gjorde, idet de krænkede mig ved at gaa hen og tænde Offerild for og dyrke andre Guder, som hverken de eller deres Fædre før kendte til. **4** Jeg sendte aarle og silde alle mine Tjenere Profeterne til dem, for at de skulde sige: »Gør dog ikke disse vederstyggelige Ting, som jeg hader!« **5** Men de hørte ikke og bøjede ikke deres Øre dertil, saa de omvendte sig fra deres Ondskab og hørte op med at tænde Offerild for andre Guder. **6** Derfor udgød min Vrede og Harme sig og luede op i Judas Byer og Jerusalems Gader, saa de blev til Ødemark og Ørk, som de er den Dag i Dag. **7** Og nu, saa siger HERREN,

Hærskarers Gud, Israels Gud: Hvorfor nedkalder I stor Ulykke over eder selv og udrydder Mænd og Kvinder, Børn og diende af Juda, saa I ikke levner eder nogen Rest, **8** idet I krænker mig med eders Hænders Værker og tænder Offerild for andre Guder i Ægypten, hvor I kom hen for at bo som fremmede? Følgen bliver, at I udrydder eder selv og bliver et Forbandelsens og Spottens Tegn blandt alle Jordens Folk. **9** Har I glemt de onde Gerninger, eders Fædre og Judas Konger og Fyrster og eders Kvinder gjorde i Judas Land og paa Jerusalems Gader? **10** Hidtil har de ikke ydmyget sig; de frygter ikke og vandrer ikke efter min Lov og mine Bud, som jeg forelagde eder og eders Fædre. **11** Derfor, saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, jeg har ondt i Sinde imod eder; jeg vil udrydde hele Juda. **12** Og jeg tager Judas Rest, dem, som fik i Sinde at drage til Ægypten og bo der som fremmede; de skal alle omkomme i Ægypten; de skal falde for Sværd og Hunger og omkomme, store og smaa; for Sværd og Hunger skal de dø og blive et Edens, Rædselens, Forbandelsens og Spottens Tegn. **13** Og jeg hjemsøger dem, der bor i Ægypten, som jeg hjemsøgte Jerusalem, med Sværd, Hunger og Pest. **14** Og af Judas Rest, dem, der kom til Ægypten for at bo der som fremmede, skal ingen reddes eller undslippe, saa han kan vende hjem til Judas Land, hvor de længes efter at bo igen; nej, ingen skal vende hjem undtagen enkelte, som reddes. **15** Men alle Mændene, der vel vidste, at deres Kvinder tændte Offerild for andre Guder, og alle Kvinderne, som stod der i en stor Klynge, og alt Folket, som boede i Ægypten, i

Patros, svarede Jeremias: **16** »Det Ord, du har talt til os i HERRENS Navn, vil vi ikke høre; **17** nej, vi vil opfylde hvert Løfte; som er udgaaet af vor Mund, og tænde Offerild for Himmelens Dronning og udgyde Drikofre for hende, som vi og vore Fædre, vore Konger og Fyrster gjorde det i Judas Byer og paa Jerusalems Gader. Dengang havde vi Brød nok og var lykkelige og kendte ikke til Ulykke; **18** men fra den Stund vi hørte op med at tænde Offerild for Himmelens Dronning og udgyde Drikofre for hende, led vi Mangel paa alt og omkom ved Sværd og Hunger. **19** Og naar vi tænder Offerild for Himmelens Dronning og udgyder Drikofre for hende, mon det saa er uden vore Mænds Vidende, at vi bager hende Offerkager, som afbilder hende, og udgyder Drikofre for hende?« **20** Jeremias sagde til alt Folket, Mændene, Kvinderne og alt Folket, som havde svaret ham saaledes: **21** »Mon ikke den Offerild, som I, eders Fædre, eders Konger og Fyrster og Landets Befolkning tændte i Judas Byer og paa Jerusalems Gader, randt HERREN i Hu og kom ham i Tanke? **22** HERREN kunde ikke mere holde det ud for eders onde Gerninger og de vederstyggelige Ting, I gjorde; derfor blev eders Land til Ørk, til et Rædselens og Forbandelsens Tegn, som det er den Dag i Dag. **23** Fordi I tændte Offerild og syndede mod HERREN og ikke adlød HERRENS Røst eller fulgte hans Lov, Vedtægter og Vidnesbyrd, derfor ramtes I af denne Ulykke, som varer ved den Dag i Dag.« **24** Og Jeremias sagde til alt Folket og alle Kvinderne: »Hør HERRENS Ord, hele Juda i Ægypten! **25** Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: I og eders Kvinder lover

med eders Mund og opfylder det med eders Hænder! I siger: Vi vil opfylde de Løfter, vi har aflagt, og tænde Offerild for Himmelens Dronning og udgyde Drikofre for hende. Saa hold da eders Løfter og indfri dem! **26** Men hør da ogsaa HERRENS Ord, alle I Judæere, som bor i Ægypten: Se, jeg sværger ved mit store Navn, siger HERREN: Ikke skal mere nogensteds i Ægypten mit Navn nævnes i nogen judæisk Mands Mund, saa han siger: Saa sandt den Herre HERREN lever! **27** Se, jeg er aarvaagen over dem til Ulykke og ikke til Lykke, og hver judæisk Mand i Ægypten skal omkomme ved Sværd og Hunger, indtil de er udryddet. **28** Kun de, der undslipper Sværdet, skal vende hjem fra Ægypten til Judas Land, et ringe Tal; og hele Judas Rest, der er kommet til Ægypten for at bo der som fremmede, skal kende, hvis Ord der staar fast, mit eller deres. **29** Og dette, lyder det fra HERREN, skal være eder et Tegn paa, at jeg hjemsøger eder paa dette Sted, for at I skal kende, at mine Ord opfyldes paa eder til eders Ulykke: **30** Saa siger HERREN: Se, jeg giver Ægypterkongen Farao Hofra i hans Fjenders Haand og i deres Haand, som staar ham efter Livet, ligesom jeg gav Kong Zedekias af Juda i hans Fjende, Kong Nebukadrezar af Babels Haand, som stod ham efter Livet.«

45 Det Ord, som Profeten Jeremias talte til Baruk, Nerijas Søn, da han optegnede alle disse Ord i en Bog efter Jeremias's Mund i Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, fjerde Regeringsaar: **2** Saa siger HERREN, Israels Gud, om dig, Baruk: **3** Fordi Baruk siger: Ve mig, thi Kummer har HERREN føjet til min Smerte, jeg er træt af at sukke og

finder ej Hvile! 4 skal du sige til ham: Saa siger HERREN:
Se, hvad jeg har bygget, nedbryder jeg; hvad jeg har
plantet, rykker jeg op; det gælder al Jorden — 5 og
du søger store Ting for dig selv! Gør det ikke! Thi se,
jeg sender Ulykke over alt Kød, lyder det fra HERREN.
Men dig giver jeg dit Liv som Bytte, alle Vegne hvor du
kommer.

46 HERRENS Ord, som kom til Profeten Jeremias om
Folkene. 2 Til Ægypten, om Ægypterkongen Farao Nekos
Hær, som stod ved Floden Eufrat i Karkemisj, og som
Kong Nebukadrezar af Babel slog i Josias's Søns, Kong
Jojakim af Judas, fjerde Regeringsaar. 3 Gør Skjold og
Værge rede, kom hid til Strid! 4 Spænd Hestene for,
sid op paa Gangerne, stil eder op med Hjelmene paa,
gør Spydene blanke, tag Brynjerne paa! 5 Hvorfor er
de rædselsslagne, veget tilbage, deres Helte knust, paa
vild Flugt uden at vende sig? Trindt om er Rædsel, lyder
det fra HERREN: 6 De rapfodede undflyr ikke, og Helten
redder sig ikke. Mod Nord ved Eufrats Flod falder de og
styrter. 7 Hvem stiger der som Nilen, hvis Vande svulmer
som Strømme? 8 Det er Ægypten, der stiger som Nilen,
og Vandene svulmer som Strømme. Det tænkte: »Jeg
vil stige op og oversvømme Jorden, ødelægge dem, som
bor derpaa.« 9 Stejl, I Heste, tag vanvittig Fart, I Vogne,
lad Heltene rykke frem, Kusj, Put, som bærer Skjold,
og Luderne, som spænder Bue. 10 Dette er Herrens,
Hærskarers HERRES Dag, en Hævnens Dag til Hævn over
hans Fjender. Sværdet æder sig mæt og svælger i deres
Blod; thi Herren, Hærskarers HERRE har Offerslagtning

i Nordens Land ved Eufrats Flod. **11** Drag op til Gilead og hent Balsam, du Jomfru, Ægyptens Datter! Forgæves bruger du Lægemidler i Mængde; der er ingen Lægedom for dig. **12** Folkene hører dit Raab, dit Skrig opfylder Jorden; thi Helt snubler over Helt, sammen styrter de begge, **13** Det Ord, HERREN talede til Profeten Jeremias, om at Kong Nebukadrezar af Babel skulle komme og slaa Ægypten. **14** Forkynd det i Ægypten, kundgør det i Migdol, kundgør det i Nof og Takpankes! Sig: Stil dig op og gør dig rede, thi Sværdet fortærer trindt om dig. **15** Hvorfor flyede Apis, din Tyr? Den holdt ikke Stand, fordi HERREN jog den bort. **16** Din brogede Folkesværm falder og styrter; de siger til hverandre: »Kom, lad os vende hjem til vort Folk og vort Fædreland for det hærgende Sværd!« **17** Kald Farao, Ægyptens Konge: Bulderet, som lader den belejlige Tid gaa forbi. **18** Saa sandt jeg lever, siger Kongen, hvis Navn er Hærskarers HERRE: Som Tabor mellem Bjergene, som Karmel ved Havet kommer han. **19** Skaf dig Rejsetøj, du, som bor der, Ægyptens Datter! Thi Nof skal ødelægges og afbrændes, saa ingen bor der. **20** En smuk Kvie er Ægypten, men en Bremse fra Nord falder over det. **21** Selv dets Lejesvende, der er som Fedekalve, vender sig alle til Flugt; de holder ikke Stand, thi deres Ulykkes Dag er kommet over dem, deres Hjemsøgelses Tid. **22** Dets Røst er som den hvislende Slanges; thi med Hærmagt farer de frem, og med Økser kommer de over det som Brændehuggere. **23** De fælder dets Skov, lyder det fra HERREN, fordi den ikke er til at trænge igennem. Thi de er talrigere end Græshopper,

ikke til at tælle. **24** Til Skamme bliver Ægyptens Datter;
hun gives i Nordfolkets Haand. **25** Saa siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: Se, jeg hjemsøger Amon i No og
Farao og Ægypten med dets Guder og Konger, Farao og
dem, der stoler paa ham; **26** og jeg giver dem i deres
Haand, som staar dem efter Livet, i Kong Nebukadrezar
af Babels og hans Tjeneres Haand; men siden skal Landet
bebos som i fordums Tid, lyder det fra HERREN. **27** Frygt
derfor ikke, min Tjener Jakob, vær ikke bange, Israel; thi
se, jeg frelser dig fra det fjerne og dit Afkom fra deres
Fangenskabs Land; og Jakob skal vende hjem og bo roligt
og trygt, og ingen skal skræmme ham. **28** Frygt ikke, min
Tjener Jakob, lyder det fra HERREN, thi jeg er med dig;
thi jeg vil tilintetgøre alle de Folk, blandt hvilke jeg har
adsplittet dig; kun dig vil jeg ikke tilintetgøre; jeg vil
tugte dig med Maade, ikke lade dig helt ustraffet.

47 HERRENS Ord, som kom til Profeten Jeremias om
Filisterne, før Farao slog Gaza. **2** Saa siger HERREN: Se,
Vande stiger fra Nord, de bliver en Strøm, der svømmer
over, de oversvømmer Landet og dets Fylde, Byerne
og dem, som bor der. Menneskene skriger og jamrer,
alle, som bor i Landet. **3** For Lyden af hans Hingstes
Hovslag, hans Vognes Drøn, hans raslende Hjul faar
Fædre ej set efter Børn, thi Hænderne er slappe, **4** nu
Dagen er kommet at ødelægge alle Filistre, at udrydde
hver Hjælper, som levnes Tyrus og Zidon; thi HERREN
ødelægger Filisterne, Resten af Kaftors Ø. **5** Skaldet er
Gaza blevet, Askalon tilintetgjort. Du Rest af Anakiter,
hvor længe vil du saare dig? **6** Ve, HERRENS Sværd,

hvornaar vil du falde til Ro? Far i din Skede, hvil og vær stille! 7 Hvorledes faar det Ro, naar HERREN opbød det mod Askalon og Havets Strand og stævned det did?

48 Om Moab. Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Ve over Nebo, thi det er lagt øde, blevet til Skamme; indtaget er Kirjatajim, med Skam er Borgen brudt ned. 2 Der er ingen Lægedom mer for Moab, intet Fryderaab i Hesjbon; de oplægger onde Raad imod det: »Kom, lad os udrydde det af Folkenes Tal!« Ogsaa du, Madmen, skal omkomme, Sværdet skal forfølge dig. 3 Hør Skriget fra Horonajim, frygteligt Brag og Sammenbrud! 4 Moab er brudt sammen; lad Skriget lyde til Zoar. 5 Ak, grædende stiger de op ad Luhits Skraaning; ak, paa Vejen til Horonajim hører de Jammerskrig. 6 Fly, red eders Liv, og I skal blive som en Enebærbusk i Ørkenen. 7 Ja, fordi du stolede paa dine Borge og Skatte, skal ogsaa du fanges. Kemosj skal vandre i Landflygtighed, hans Præster og Fyrster til Hobe. 8 Hærværksmænd skal komme over hver By, ingen By skal reddes; Dalen skal ødelægges og Højsletten hærges, som HERREN har sagt. 9 Giv Moab Vinger, at det kan flyve bort; dets Byer skal blive en Ørken, saa ingen bor der. 10 Forbandet være den, der er lad til at gøre HERRENS Værk, forbandet den, som holder sit Sværd fra Blod. 11 Moab var tryg fra sin Ungdom, laa roligt paa sin Bærme; det hældtes ikke fra Fad til Fad og vandrede ikke i Landflygtighed; derfor holdt det sin Smag, og dets Duft tabte sig ikke. 12 Se, derfor skal Dage komme, lyder det fra HERREN, da jeg sender Vintappere, som skal tappe det og tømme dets Fade og

knuse dets Dunke. **13** Da skal Moab faa Skam af Kemosj,
som Israels Hus havde Skam af Betel, som de stolede paa.
14 Hvor kan I sige: »Helte er vi og djærve Folk til Krig?«
15 Moab skal hærges med sine Byer og dets ypperste
Ynglinge stige ned til at slagtes, lyder det fra Kongen,
hvis Navn er Hærskarers HERRE. **16** Moabs Undergang
er nær, dets Ulykke kommer saare hastigt. **17** Ynk det,
alle dets Naboer og alle, som kender dets Navn; sig: Hvor
knækkedes dog den stærke Stav, det herlige Spir! **18** Stig
ned fra Æressædet, sæt dig i Skarnet, du, som bor der,
Dibons Datter! Thi han, der hærger Moab, drager op imod
dig, nedbryder dine Fæstninger. **19** Staa hen paa Vejen
og se dig om, du, som bor i Aroer, spørg Flygtningene
og de undslupne Kvinder, sig: »Hvad er der sket?« **20**
Moab er blevet til Skamme, ja knust. Jamrer og skrig,
meld ved Arnon, at Moab er hærget, **21** at Dommen er
kommet over Højslettelandet, over Holon, Jaza, Mefa'at,
22 Dibon, Nebo, Bet-Diblatajim, **23** Kirjatajim, Bet-Gamul,
Bet-Meon, **24** Kerijot, Bozra og alle Byer i Moabs Land
fjernt og nær. **25** Afhugget er Moabs Horn, og dets Arm
er brudt, lyder det fra HERREN. **26** Gør det drukkent!
Thi det hovmodede sig mod HERREN; og Moab skal falde
omkuld i sit eget Spy, ogsaa det skal blive til Latter. **27**
Var ikke Israel til Latter for dig? Blev det maaske grebet
blandt Tyve, siden du bliver saa ivrig, hver Gang du taler
derom? **28** Røm fra Byerne og fæst Bo paa Klippen, Moabs
Indbyggere, vær som Duen, der bygger Rede hist ved
Afgrundens Rand. **29** Vi har hørt om Moabs Hovmod, det
saare store, dets Stolthed, Overmod og Hovmod, dets

opblæste Hjerte. **30** Jeg kender, lyder det fra HERREN,
dets Frækhed, dets tomme Snak, dets tomme Gerninger.
31 Derfor maa jeg jamre over Moab, skrige over hele
Moab, over Mændene i Kir-Heres maa jeg sukke. **32** Ja'zers
Graad græder jeg over dig, Sibmas Vinstok; dine Skud
overskred Havet, naaede til Ja'zer; paa din Frugt og din
Høst slog Hærværksmanden ned. **33** Glæde og Jubel er
svundet fra Frugthaven og Moabs Land. Jeg lader Vinen
svinde fra Persekarrene, ingen træder Vin. **34** Hesjbon og
El'ale skriger, det høres til Jahaz; Horonajim og Eglat-
Sjelisjija skriger; ak, Nimrims Vande bliver Ødemarker. **35**
Jeg udrydder af Moab den, der stiger op paa Offerhøjen
og tænder Offerild for dets Guder, lyder det fra HERREN.
36 Derfor klager mit Hjerte som Fløjter over Moab, og
mit Hjerte klager som Fløjter over Kir-Heres's Mænd.
Godset, de vandt, gaar derfor til Spilde. **37** Thi hvert
Hoved er skaldet, hvert Skæg revet af; i alle Hænder er
der Rifter, over alle Lænder Sæk. **38** Alt er Klage paa alle
Moabs Tage og Torve; thi jeg sønderbryder Moab som
et usselt Kar, lyder det fra HERREN. **39** Hvor er Moab
forfærdet! Hvor vender det Ryg med Skam! Ja, Moab er
blevet til Latter og Rædsel for alle sine Naboer. **40** Thi
saa siger HERREN: Se, som en Ørn med udbredte Vinger
svæver han over Moab. **41** Kerijot er taget og Borgene
faldet. Moabs Heltes Hjerte bliver paa hin Dag som en
nødstedt Kvindes Hjerte. **42** Moab er ødelagt og ikke mer
et Folk, fordi det hovmodede sig mod HERREN. **43** Gru
og Grav og Garn kommer over dig, du, som bor i Moab,
lyder det fra HERREN; **44** den, der flygter for Gru, falder

i Grav, den, der naar op af Grav, fanges i Garn. Thi jeg bringer over Moab deres Hjemsøgelses Aar, lyder det fra HERREN. **45** I Ly af Hesjbon staar Flygtninge uden Kraft. Thi Ild farer ud fra Hesjbon, Ildslue fra Sihons Stad; den fortærer Moabs Tinding og de larmende Mænds Isse. **46** Ve dig, Moab, det er ude med dig, Kemosj's Folk. Thi dine Sønner slæbes i Fangenskab, dine Døtre ligesaa. **47** Men jeg vender Moabs Skæbne i de sidste Dage, lyder det fra HERREN. Saa vidt Moabs Dom.

49 Om Ammoniterne. Saa siger HERREN: Har Israel ingen Sønner, eller har det ingen Arving? Hvorfor har Milkom taget Gad i Eje og hans Folk bosat sig i dets Byer? **2** Se, derfor skal Dage komme, lyder det fra HERREN, da jeg lader Krigsskrig lyde mod Rabba i Ammon, og det skal blive en Grusdynge, og dets Døtre skal gaa op i Luer. Da arver Israel sine Arvinger, siger HERREN. **3** Klag, Hesjbon, thi Aj er ødelagt; skrig, I Rabbas Døtre, klæd jer i Sæk og klag, gaa rundt i Foldene! Thi Milkom vandrer i Landflygtighed, hans Præster og Fyrster til Hobe. **4** Hvorfor gør du dig til af dine Dale, du frafaldne Datter, som stoler paa dine Skatte og siger: »Hvem kan komme til mig?« **5** Se, jeg lader Rædsel komme over dig fra alle Kanter, lyder det fra Hærskarers HERRE. I skal drives bort i hver sin Retning, og ingen samler de flygtende. **6** Men siden vender jeg Ammoniternes Skæbne, lyder det fra HERREN. **7** Om Edom. Saa siger Hærskarers HERRE: Er der ikke mer Visdom i Teman, svigter de kloges Raad, er deres Visdom raadden? **8** Fly, søg Ly i det dybe, I, som bor i Dedan! Thi Esaus Ulykke sender jeg over ham, Straffens

Tid. **9** Gæstes du af Vinhøstmænd, levner de ej Efterslæt,
af Tyve om Natten, ødelægger de, hvad de lyster. **10**
Thi selv blotter jeg Esau, hans Skjulesteder røber jeg; at
gemme sig evner han ikke. Han er ødelagt ved Brødres og
Naboers Arm, han er borte. **11** Lad mig om dine faderløse,
jeg holder dem i Live, dine Enker kan stole paa mig. **12** Thi
saa siger HERREN: Se, de, hvem det ikke tilkom at tømme
Bægeret, maa tømme det, og du skulde gaa fri? Du gaar
ikke fri, men kommer til at tømme det. **13** Thi jeg sværger
ved mig selv, lyder det fra HERREN: til Rædsel og Spot, til
Ørk og til et Forbandelsens Tegn skal Bozra blive, og alle
dets Byer skal blive til evige Tomter. **14** Fra HERREN har
jeg hørt en Tidende: Et Bud skal sendes ud blandt Folkene:
Samler eder! Drag ud imod det og rejs jer til Strid! **15** Se,
ringe har jeg gjort dig iblandt Folkene, foragtet blandt
Mennesker. **16** Rædsel over dig! Dit Hjertes Overmod
bedrog dig. Du, som bor i Klippekløft og klynger dig til
Fjeldtop: Bygger du Rede højt som Ørnen, jeg styrter dig
ned, saa lyder det fra HERREN. **17** Edom skal blive til
Rædsel; alle, der kommer forbi, skal slaas af Rædsel og
spotte over alle dets Saar. **18** Som det gik, da Sodoma og
Gomorra og Nabobyerne omstyrtedes, siger HERREN, skal
intet Menneske bo der, intet Menneskebarn dvæle der. **19**
Som en Løve, der fra Jordans Stolthed skrider op til den
stedsegrønne Græsgang, saaledes vil jeg i et Nu drive
dem bort derfra. Thi hvem er den udvalgte, jeg vil sætte
over dem? Thi hvem er min Lige, og hvem kræver mig til
Regnskab? Hvem er den Hyrde, der staar sig mod mig?
20 Hør derfor det Raad, HERREN har for mod Edom, og

de Tanker, han har mod Temans Indbyggere: Visselig skal Hjordens ringeste slæbes bort, visselig skal deres Græsgang forfærdes over dem. **21** Ved Braget af deres Fald skal Jorden skælve; Skriget kan høres til det røde Hav. **22** Se, som en Ørn med udbredte Vinger svæver han over Bozra; og Edoms Heltes Hjerte bliver paa hin Dag som en nødstedt Kvindes Hjerte. **23** Om Damaskus. Til Skamme er Hamat og Arpad, thi de hører ond Tidende; de er ude af sig selv, i Uro som Havet, der ikke kan falde til Ro. **24** Damaskus er modfaldent, vender sig til Flugt, Angst falder over det, Vaande og Veer griber det som en fødende Kvinde. **25** Ve det! Forladt er den lovpriste By, Glædens Stad. **26** Derfor falder dets Ynglinge paa dets Torve, alle Krigsfolkene omkommer paa hin Dag, lyder det fra Hærskarers HERRE. **27** Jeg sætter Ild paa Damaskus's Mur, og den skal fortære Benhadads Borge. **28** Om Kedar og Hazors Riger, som Kong Nebukadrezar af Babel slog. Saa siger HERREN: Kom og drag op mod Kedar, ødelæg Østens Sønner! **29** Man skal tage deres Telte og Hjorde, deres Telttæpper, alle deres Kar, bortføre Kamelerne fra dem og raabe til dem: »Trindt om er Rædsel!« **30** Fly i Hast, søg Ly i det dybe, Hazors Borgere, lyder det fra HERREN. Thi Kong Nebukadrezar af Babel har oplagt et Raad imod eder og undfanget en Tanke imod eder. **31** Kom, drag op mod et roligt Folk, der bor i Tryghed, lyder det fra HERREN, uden Porte og Slaaer; de bor for sig selv. **32** Deres Kameler gøres til Bytte, deres mange Hjorde til Rov. Jeg spreder dem, der har rundklippet Haar, for alle Vinde, og fra alle Kanter

bringer jeg Undergang over dem, lyder det fra HERREN.
33 Hazor bliver Sjakalers Bo, en Ørken til evig Tid; der
skal ej bo et Menneske, ej dvæle et Menneskebarn. **34**
HERRENS Ord, som kom til Profeten Jeremias om Elam
i Kong Zedekias af Judas første Regeringstid: **35** Saa
siger Hærskarers HERRE: Jeg knækker Elams Bue, det
ypperste af deres Kraft; **36** og jeg bringer over Elam de
fire Vinde fra de fire Verdenshjørner og spreder dem
for alle disse Vinde; der skal ikke være et Folk, som de
bortdrevne Elamiter ikke kommer hen til. **37** Jeg knuser
dem foran deres Fjender og dem, der staar dem efter
Livet, og jeg sender Ulykke over dem, min glødende
Vrede, lyder det fra HERREN. Jeg sender Sværdet efter
dem, til jeg faar dem udslettet. **38** Jeg rejser min Trone i
Elam og tilintetgør der baade Konge og Fyrster, lyder det
fra HERREN. **39** Men i de sidste Dage vender jeg Elams
Skæbne, lyder det fra HERREN.

50 Det Ord, HERREN talede mod Babel, mod Kaldæernes
Land, ved Profeten Jeremias. **2** Forkynd det blandt
Folkene, kundgør det, rejs et Banner, kundgør det, dølg
det ikke, sig: Babel er indtaget, Bel gjort til Skamme,
Merodak knust, til Skamme er dets Afguder blevet, knust
dets Afgudsbilleder. **3** Thi et Folk fra Nord drager op
imod det og gør dets Land til en Ørken, saa ingen bor
der; baade Mennesker og Dyr er flygtet. **4** I hine Dage
og til hin Tid, lyder det fra HERREN, skal Israeliterne,
sammen med Judæerne, komme; de skal vandre under
Graad og søge HERREN deres Gud; **5** de skal spørge om Vej
til Zion, did er deres Ansigter vendt; de skal komme og

klynge sig til HERREN i en evig Pagt, der aldrig glemmes.
6 En Flok bortkomne Faar var mit Folk, deres Hyrder
havde ført dem vild, paa Afveje i Bjergene; de flakkede
fra Bjerg til Høj, glemte deres Hvilested. **7** Enhver, som
traf paa dem, fortærede dem; deres Fjender sagde: »Vi er
sagesløse!« Det skete, fordi de syndede mod HERREN,
Retfærdsgræsgangen og deres Fædres Haab, HERREN. **8**
Fly ud af Babel, drag bort fra Kaldæernes Land, bliv som
Bukke foran en Hjord! **9** Thi se, jeg vækker fra Nordens
Land en Sværm af vældige Folk og fører dem frem mod
Babel, og de skal ruste sig imod det; fra den Kant skal det
indtages; dens Pile er som den sejrsæle Helts, der ikke
vender tomhændet hjem. **10** Kaldæa gøres til Bytte; alle,
som gør det til Bytte, mættes, lyder det fra HERREN. **11**
Glæd eder kun og jubl, I, som plyndrede min Arvelod,
spring som Kalve i Engen, vrinsk som Hingste — **12** eders
Moder skal dybt beskæmmes; hun, som bar eder, skal
blive til Skamme. Se, det ringeste af Folkene, en Ørken,
tørt Land og Ødemark! **13** For HERRENS Vredes Skyld skal
det ligge ubeboet hen og overalt være en Ørken; alle, som
kommer forbi Babel, skal slaas af Rædsel og spotte over
alle dets Saar. **14** Rust eder mod Babel paa alle Kanter,
alle, som spænder Bue; skyd paa det, spar ikke paa Pile,
thi mod HERREN har det syndet. **15** Jubl over det fra alle
Kanter: »Det har udrakt sin Haand, dets Støttemure er
faldet, dets Volde nedbrudt.« Thi det er HERRENS Hævn.
Hævn eder paa det, gør med det, som det selv har gjort!
16 Udryd af Babel den, der saar, og den, der svinger Le i
Høstens Tid! For det hærgende Sværd vender enhver

hjem til sit Folk, enhver flyr til sit Land. **17** En adsplittet Hjord er Israel, Løver har spredt det. Først fortærede Assyrerkongen det, og nu sidst har Kong Nebukadrezar af Babel gnavet dets Knogler. **18** Derfor, saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, jeg hjemsøger Babels Konge og hans Land, som jeg hjemsøgte Assyrerkongen; **19** og jeg fører Israel tilbage til dets Græsgang; det skal græsse paa Karmel og Basan og mættes i Efraims Bjerge og Gilead. **20** I hine Dage og til hin Tid, lyder det fra HERREN, skal man søge efter Israels Brøde, og den er der ikke, efter Judas Synder, og de findes ikke; thi jeg tilgiver dem, jeg lader blive til Rest, **21** Drag op mod Meratajims Land, drag op imod det og mod dem, som bor i Pekod, læg øde, læg Band paa dem, saa lyder det fra HERREN, gør nøje, som jeg har budt dig! **22** Krigslarm lyder i Landet, alt bryder sammen. **23** Hvor er dog al Jordens Hammer knækket og brudt, hvor er dog Babel blevet til Rædsel blandt Folkene! **24** Jeg lagde dig Snarer, du fangedes, Babel, og mærked det ej; du grebes, og fast blev du holdt, thi du kæmped mod HERREN. **25** HERREN lukked op for sit Forraad og fremtog sin Vredes Værktøj. Thi et Værk har Herren, Hærskarers HERRE, for i Kaldæernes Land. **26** Træng derind fra Ende til anden, luk op for dets Lader, dyng det op som Neg og læg Band derpaa, lad intet levnes. **27** ødelæg alle dets Okser, før dem ned til Slagtning! Ve dem, deres Dag er kommet, Hjemsøgelsens Tid. **28** Hør, hvor de flyr og redder sig fra Babels Land for at melde i Zion om Hævnen fra HERREN vor Gud, Hævn for hans Helligdom. **29** Kald Skytterne sammen mod Babel, enhver,

som spænder Bue, slaa Ring omkring det, lad ingen faa Lov at slippe; gengæld det efter dets Gerning; efter alt, hvad det gjorde, skal I gøre imod det; thi Frækhed viste det mod HERREN, Israels Hellige. **30** Derfor falder dets Ynglinge paa dets Torve, alle Krigsfolkene omkommer paa hin Dag, lyder det fra HERREN. **31** Se, jeg kommer over dig, »Frækhed«, lyder det fra Herren, Hærskarers HERRE, thi hin Dag er kommet, Hjemsøgelsens Tid. **32** Da falder »Frækhed« og styrter, og ingen rejser det. Jeg sætter Ild paa dets Byer, og den fortærer alt deromkring. **33** Saa siger Hærskarers HERRE: Baade med Israeliterne og Judæerne er der handlet ilde; alle de, der bortførte dem, holder fast paa dem, vægrer sig ved at give dem fri. **34** Deres Genløser er stærk, Hærskarers HERRE er hans Navn; han vil føre deres Strid og give Jorden Ro og Babels Indbyggere Uro. **35** Sværd over Kaldæerne, lyder det fra HERREN, og over Babels Indbyggere, over dets Fyrster og Vismænd! **36** Sværd over Sandsigerne, saa de bliver Taaber! Sværd over dets Helte, saa de taber Modet! **37** Sværd over dets Heste og Vogne og over alt det blandede Slæng i dets Midte, saa de bliver til Kvinder! Sværd over dets Skatte, saa de plyndres! **38** Tørke over dets Vande, saa de tørres ud! Thi det er et Land for Gudebilleder, og de gør sig til af dem, de frygter. **39** Derfor skal Ørkendyr bo der sammen med Sjakaler, ogsaa Strudse skal bo der; aldrig mer skal det bebos, men være ubeboet fra Slægt til Slægt. **40** Som det gik, da Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra og Nabobyerne, lyder det fra HERREN, skal intet Menneske bo der, intet Menneskebarn dvæle der. **41** Se,

der kommer et Folk fra Nord, et vældigt Folk og mange Konger bryder op fra det yderste af Jorden. **42** De fører Bue og Spyd, er grumme uden Barmhjertighed, deres Røst er som Havets Brusen, de rider paa Heste, rustet som en Mand til Strid mod dig, Babels Datter! **43** Babels Konge hørte Rygtet derom, og hans Hænder blev slappe, Rædsel greb ham, Skælven som den fødende Kvindes. **44** Som en Løve, der fra Jordans Stolthed skrider op til den stedsegrønne Græsgang, saaledes vil jeg i et Nu drive dem bort derfra. Thi hvem er den udvalgte, jeg vil sætte over dem? Thi hvem er min Lige, og hvem kræver mig til Regnskab? Hvem er den Hyrde, der staar sig mod mig? **45** Hør derfor det Raad, HERREN har for mod Babel, og de Tanker, han har tænkt mod Kaldæernes Land: Visselig skal Hjordens ringeste slæbes bort, visselig skal deres Græsgang forfærdes over dem. **46** Ved Raabet: »Babel er indtaget!« skal Jorden skælve, og deres Skrig skal høres blandt Folkene.

51 Saa siger HERREN: Jeg opvækker en Ødelæggelsens Aand mod Babel og dem, som bor i »mine Modstanderes Hjerte«. **2** Og jeg sender til Babel Kastere, de skal kaste det og tømme dets Land, thi fra alle Kanter er de over det paa Ulykkens Dag. **3** Ingen skal spænde sin Bue eller rejse sig i Brynje. Spar ikke dets Ynglinge, læg Band paa hele dets Hær! **4** Dræbte Mænd skal falde i Kaldæernes Land og gennemborede i Gaderne; **5** thi Israel og Juda er ikke forladt af deres Gud, Hærskarers HERRE, men deres Land var fuldt af Skyld mod Israels Hellige. **6** Fly ud af Babel, enhver redde sit Liv, at I ikke skal omkomme for

dets Brøde! Thi det er Hævnens Tid for HERREN, han
øver Gengæld imod det. **7** Et gyldent Bæger var Babel i
HERRENS Haand, det gjorde al Jorden drukken; Folkene
drak af Vinen, derfor blev Folkene galne. **8** Babel faldt i
et Nu, det knustes; jamrer over det! Hent Balsam hid til
dets Saar, om det muligt kan læges! **9** Vi vilde læge Babel,
men det lod sig ikke læge. Gaa fra det og lad os drage
hver til sit Land, thi dets Straffedom naar til Himmelen,
løfter sig til Skyerne. **10** HERREN har bragt vor Ret for
Lyset; kom, lad os kundgøre HERREN vor Guds Værk i
Zion! **11** Hvæs Pilene, gør Skjoldene blanke! HERREN
har vakt Mederkongens Aand, thi hans Hu staar til at
ødelægge Babel; thi det er HERRENS Hævn, Hævn for
hans Tempel. **12** Løft Banner mod Babels Mure, forstærk
Vagten, sæt Vagtposter ud, læg Baghold! Thi HERREN
har et Raad for og gør, hvad han har talet mod Babels
Indbyggere. **13** Du, som bor ved de mange Vande, rig paa
Skatte, din Ende er kommet, den Alen, hvor man skærer
dig af. **14** Hærskarers HERRE har svoret ved sig selv: Jeg
vil fylde dig med Mennesker som Græshopper, og de skal
istemme Vinperserraabet over dig. **15** Han skabte Jorden
i sin Vælde, grundfæstede Jorderig i sin Visdom, og i sin
indsigt udspændte han Himmelen. **16** Naar han løfter sin
Røst, bruser Vandene i Himmelen, og han lader Skyer
stige op fra Jordens Ende; han faar Lynene til at give
Regn og sender Stormen ud af sine Forraadskamre. **17**
Dumt er hvert Menneske, uden Indsigt, hver Guldsmed
faar Skam af sit Billede; thi Løgn er hans Støbning, der er
ingen Aand i dem; **18** Tomhed er de, et daarende Værk;

naar deres Hjemsøgelses Tid kommer, er det ude med dem. **19** Jakobs Arvelod er ikke som de; thi han, der har skabt alt, er dets Arvelod; Hærskarers HERRE er hans Navn. **20** Du var mig en Stridshammer, et Vaaben; med dig knuste jeg Folk, med dig ødelagde jeg Riger; **21** med dig knuste jeg Hest og Rytter, med dig knuste jeg Vogn og Vognstyrer, **22** med dig knuste jeg Mand og Kvinde med dig knuste jeg gammel og ung, med dig knuste jeg Yngling og Jomfru, **23** med dig knuste jeg Hyrde og Hjord, med dig knuste jeg Agerdyrker og Oksespand, med dig knuste jeg Statholder og Landshøvding. **24** Men jeg vil gengælde Babel og alle Kaldæas Indbyggere alt det onde, de gjorde mod Zion for eders Øjne, lyder det fra HERREN. **25** Se, jeg kommer over dig, du ødelæggende Bjerg, lyder det fra HERREN, du, som ødelægger hele Jorden; jeg udrækker Haanden imod dig og vælter dig ned fra Klipperne og gør dig til et afsvedet Bjerg; **26** man skal ikke fra dig hente Sten til Tinder eller Grundvolde, thi du skal blive en evig Ørken, lyder det fra HERREN. **27** Løft Banner paa Jorden, stød i Horn blandt Folkene, vi Folkene til Kamp imod det, opbyd Ararats, Minnis og Asjkenaz's Riger imod det, indsæt en Tipsar, lad Hestene fare frem som lodne Græshopper; **28** vi Folkene til Strid imod det, Mederkongen, hans Statholdere og alle hans Landshøvdinger og hele det Land, han raader over! **29** Jorden skal skælve og vride sig, thi HERRENS Tanker mod Babel fuldbyrdes, at gøre Babels Land til en Ørken, hvor ingen bor. **30** Babels Helte opgiver Kampen, de sidder stille i Borgene, deres Kraft ebber ud, de er blevet

til Kvinder; dets Boliger afbrændes, dets Portstænger knækkes. **31** Løber iler Løber i Møde, og Bud iler Bud i Møde for at melde Babels Konge, at hans By er indtaget fra Ende til anden, **32** Overgangsstederne taget, Borgene brændt og Krigsfolkene rædselsslagne. **33** Thi saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Babels Datter er som en Tærskeplads, naar den stampes — endnu en liden Stund, saa kommer Høstens Tid for den. **34** Kong Nebukadrezar af Babel har fortæret mig, oprevet mig, sat mig til Side som et tomt Kar. Som en Drage har han slugt mig, fyldt sin Vom med mine Lækkerbidskener og drevet mig bort. **35** Den Vold, jeg led, og min Overlast komme over Babel, siger de, som bor i Zion, mit Blod over Kaldæas Indbyggere, siger Jerusalem. **36** Derfor, saa siger HERREN: Se, jeg fører din Sag og giver dig Hævn, jeg lægger dets Hav tørt og udtørrer dets Kilde. **37** Babel skal blive en Grushob, Sjakalers Bolig, til Rædsel og Spot, saa ingen bor der. **38** De brøler alle som Løver, knurrer som Løveunger i deres Vildskab. **39** Jeg holder et Drikkelag for dem og gør dem drukne, saa de døves og falder i evig Søvn uden at vaagne, lyder det fra HERREN. **40** Jeg fører dem ned til at slagtes som Faar, som Vædre sammen med Bukke. **41** Hvor Sjesjak blev fanget og grebet, al Jordens Stolthed, hvor Babel dog blev til Rædsel imellem Folkene! **42** Havet steg over Babel, af dets Bølgers Brus blev det skjult. **43** Dets Byer er blevet en Ørken, øde Land og Ødemark; intet Menneske bor i dem, intet Menneskebarn færdes i dem. **44** Jeg hjemsøger Bel i Babel, river ud af hans Mund, hvad han slugte, til ham skal ej Folkeslag strømme mer.

Ogsaa Babels Mur er faldet. **45** Drag ud deraf, mit Folk, enhver redde sit Liv for HERRENS glødende Harme. **46** Lad ikke eders Hjerter blive modfaldne og frygt ikke ved de Tidender, der høres paa Jorden, naar der i det ene Aar kommer een Tidende og i det næste en anden, naar der er Voldsfærd paa Jorden og Hersker følger paa Hersker. **47** Se, derfor skal Dage komme, da jeg hjemsøger Babels Gudebilleder, og alt dets Land bliver til Skamme, og alle deri skal falde paa Valen. **48** Jubl over Babel, Himmel og Jord med alt, hvad i dem er, thi fra Nord kommer Hærværksmænd over det, lyder det fra HERREN. **49** Ogsaa Babel skal falde for de dræbte af Israels Skyld, ligesom dræbte paa hele Jorden faldt for Babel. **50** I, som undslap Sværdet, drag bort, stands ikke, kom HERREN i Hu i det fjerne, lad Jerusalem komme frem i eders Tanker! **51** Vi blev til Skamme, thi Smædeord maatte vi høre; Blusel lagde sig over vore Ansigter, thi fremmede overfaldt HERRENS Hus's Helligdomme. **52** Se, derfor skal Dage komme, lyder det fra HERREN, da jeg hjemsøger dets Gudebilleder, og saarede skal stønne i hele dets Land. **53** Selv om Babel stiger op til Himmelen, og selv om det gør sin Borg utilgængelig i det høje, fra mig skal der komme Hærværksmænd over det, lyder det fra HERREN. **54** Der lyder Skrig fra Babel, et vældigt Sammenbrud fra Kaldæernes Land. **55** Thi HERREN hærger Babel og gør Ende paa den vældige Larm der; deres Bølger bruser som mange Vande, deres Brag lyder højt. **56** Thi en Hærværksmand kommer over Babel, og dets Helte skal fanges, deres Buer knækkes; thi en Gengældelsens Gud er

HERREN, han giver fuld Løn. **57** Jeg gør dets Fyrster og Vismænd, dets Statholdere, Landshøvdinger og Helte drukne, og de skal falde i evig Søvn uden at vaagne, lyder det fra Kongen, hvis Navn er Hærskarers HERRE. **58** Saa siger Hærskarers HERRE: Babels brede Mur skal nedbrydes til Grunden og dets høje Porte opbrændes. Folkeslagenes Møje er spildt, og Folkefærdene slider sig trætte for Ilden. **59** Det Ord, som Profeten Jeremias sendte med Seraja, en Søn af Masejas Søn Nerija, da han rejste til Babel med Kong Zedekias af Juda i hans fjerde Regeringsaar; Seraja sørgede for Nattely til Kongen, naar han var paa Rejse. **60** Jeremias optegnede al den Ulykke, som skulde komme over Babel, i en og samme Bog, alle disse Ord, der er skrevet mod Babel; **61** og Jeremias sagde til Seraja: »Naar du kommer til Babel og ser Lejlighed dertil, skal du oplæse alle disse Ord **62** og sige: HERRE, du truede selv dette Sted med Udryddelse, saa der ikke bliver nogen, som bor der, hverken Folk eller Fæ, men det skal blive en evig Ørken. **63** Og naar du er til Ende med at oplæse denne Bog, skal du binde en Sten til den, kaste den i Eufrat **64** og sige: Saaledes skal Babel gaa til Bunds og ikke mere komme op for al den Ulykke, jeg sender over det!« Til Ordene »slider sig trætte for Ilden« gaar Jeremias's Ord.

52 Zedekias var een og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede elleve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Hamital og var en Datter af Jirmeja fra Libna. **2** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ganske som Jojakim. **3** Thi for HERRENS Vredes

Skyld kom dette over Jerusalem og Juda, og til sidst
stødte han dem bort fra sit Aasyn. Og Zedekias faldt fra
Babels Konge. **4** I hans niende Regeringsaar paa den
tiende Dag i den tiende Maaned drog Kong Nebukadrezar
af Babel da med hele sin Hær mod Jerusalem, og de
belejrede det og byggede Belejringstaarne imod det rundt
omkring; **5** og Belejringen varede til Kong Zedekias's
ellevte Regeringsaar. **6** Paa den niende Dag i den fjerde
Maaned blev Hungersnøden haard i Byen, og Folket fra
Landet havde ikke Brød. Da blev Byens Mur gennembrudt.
7 Alle Krigsfolkene flygtede om Natten ud af Byen gennem
Porten mellem de to Mure ved Kongens Have, medens
Kaldæerne holdt Byen omringet, og de tog Vejen ad
Arabalavningen til. **8** Men Kaldæernes Hær satte efter
Kongen og indhentede ham paa Jerikosletten, efter at
hele hans Hær var blevet splittet til alle Sider. **9** Saa greb
de Kongen og bragte ham op til Ribla i Hamats Land
til Babels Konge, der fældede Dommen over ham. **10**
Hans Sønner lod han henrette i hans Paasyn, ligeledes
lod han alle Judas Øverster henrette i Ribla; **11** og paa
Zedekias selv lod Babels Konge Øjnene stikke ud; derpaa
lod han ham lægge i Kobberlænker, og saaledes førte
han ham til Babel; og han lod ham kaste i Fængsel, hvor
han blev til sin Dødedag. **12** Paa den tiende Dag i den
femte Maaned, det var Babels Konge Nebukadrezars
nittende Regeringsaar, kom Nebuzar'adan, Øversten
for Livvagten, Babels Konges Tjener, til Jerusalem. **13**
Han satte Ild paa HERRENS Hus og Kongens Palads og
alle Husene i Jerusalem; paa alle Stormændenes Huse

satte han Ild; **14** og Murene om Jerusalem nedbrød hele Kaldæernes Hær, som Øversten for Livvagten havde med sig. **15** De sidste Folk, som var tilbage i Byen, og Overløberne, der var gaaet over til Babels Konge, og de sidste Haandværkere førte Nebuzar'adan, Øversten for Livvagten, bort. **16** Men nogle af de fattigste af Folket fra Landet lod Nebuzar'adan, Øversten for Livvagten, blive tilbage som Vingaardsmænd og Agerdyrkere, **17** Kobbersøjlerne i HERRENS Hus, Stellene og Kobberhavet i HERRENS Hus slog Kaldæerne i Stykker og førte Kobberet til Babel. **18** Karrene, Skovlene, Knivene og Kanderne og alle Kobbersagerne, som brugtes ved Tjenesten, røvede de; **19** ogsaa Fadene, Panderne, Skaalene, Karrene, Lysestagerne, Kanderne og Offerskaalene, der helt var af Guld eller Sølv, røvede Øversten for Livvagten. **20** De to Søjler, Havet med de tolv Kobberokser under og Stellene, som Salomo havde ladet lave til HERRENS Hus — Kobberet i alle disse Ting var ikke til at veje. **21** Atten Alen høj var hver Søjle, og en Snor paa tolv Alen kunde naa om den, og den var hul, og Kobberet var fire Fingre tykt. **22** Og der var et Søjlehoved af Kobber oven paa den, fem Alen højt, og rundt om Søjlehovedet var der Fletværk og Granatæbler, alt af Kobber; og paa samme Maade var det med den anden Søjle. **23** Og der var seks og halvfemsindstyve Granatæbler, som hang frit; der var i alt hundrede Granatæbler rundt om Fletværket. **24** Øversten for Livvagten tog Ypperstepræsten Seraja, Andenpræsten Zefanja og de tre Dørvogtere; **25** og fra Byen tog han en Hofmand, der havde Opsyn med Krigsfolket, og syv

Mænd, der hørte til Kongens nærmeste Omgivelser, og som endnu fandtes i Byen, desuden Hærførerens Skriver, der udskrev Folket fra Landet til Krigstjeneste, og dertil tresindstyve Mænd af Folket fra Landet, der fandtes i Byen — **26** dem tog Øversten for Livvagten Nebuzar'adan og førte til Babels Konge i Ribla; **27** og Babels Konge lod dem dræbe i Ribla i Hamats Land. Saa førtes Juda i Landflygtighed fra sit Land. **28** Følgende er Tallet paa de Folk, Nebukadrezar bortførte i Fangenskab: I hans syvende Aar 3023 Judæere, **29** i Nebukadrezars attende Aar 832 fra Jerusalem; **30** i Nebukadrezars tre og tyvende Aar bortførte Nebuzar'adan, Øversten for Livvagten, 745 af Judæerne; tilsammen 4600. **31** I det syv og tredivte Aar efter Kong Jojakin af Judas Bortførelse paa den fem og tyvende Dag i den tolvte Maaned tog Babels Konge Evil-Merodak, der i det Aar kom paa Tronen, Kong Jojakin af Juda til Naade og førte ham ud af Fængselet. **32** Han talte ham venligt til og gav ham Sæde oven for de Konger, som var hos ham i Babel. **33** Jojakin aflagde sin Fangedragt og spiste daglig hos ham, saa længe han levede. **34** Han fik sit daglige Underhold af Babels Konge, hver Dag hvad han behøvede for den Dag, indtil sin Dødedag, saa længe han levede.

Klagesangene

1 Hvor sidder hun ene, den By, saa folkerig før — mægtig
blandt Folkene før, men nu som en Enke! Fyrstinden
blandt Lande er nu sat til at trælle. **2** Hun græder og
græder om Natten med Taarer paa Kind; ingen af alle
hendes Elskere bringer hende Trøst, alle Vennerne sveg
og blev hendes Fjender. **3** Af Trang og tyngende Trældom
udvandred Juda; blandt Folkene sidder hun nu og finder
ej Ro, alle Forfølgerne naaede hende midt i Trængslerne.
4 Vejene til Zion sørger, uden Højtidsgæster, alle hendes
Porte er øde, Præsterne sukker, hendes Jomfruer knuges
af Kvide, hun selv er i Vaande. **5** Hendes Avindsmænd
er Herrer, hendes Fjender trygge, thi Kvide fik hun af
HERREN for Mængden af Synder, hendes Børn drog bort
som Fanger for Fjendens Aasyn. **6** Og bort fra Zions
Datter drog al hendes Pragt; som Hjorte, der ej finder
Græsning, blev hendes Fyrster, de vandrede kraftløse
bort for Forfølgernes Aasyn. **7** Jerusalem mindes den
Tid, hun blev arm og husvild, (alle sine kostelige Ting
fra fordums Dage), i Fjendehaand faldt hendes Folk, og
ingen hjalp, Fjender saa til og lo, fordi hun gik under.
8 Jerusalem syndede svart, blev derfor til Afsky; hun
foragtes af alle sine Beundrere, de saa hendes Blusel,
derfor sukker hun dybt og vender sig bort. **9** Hendes
Urenhed pletter hendes Slæb, hun betænkte ej Enden;
hun sank forfærdende dybt, og ingen trøster. Se min
Elendighed, HERRE, thi Fjenden hoverer. **10** Avindsmænd
bredte deres Haand over alle hendes Skatte, ja, ind i sin
Helligdom saa hun Hedninger komme, hvem du havde

nægtet Adgang til din Forsamling. **11** Alt hendes Folk maatte sukke, søgende Brød; de gav deres Skatte for Mad for at friste Livet. HERRE, se til og giv Agt paa, hvorledes jeg haanes! **12** Alle, som vandrer forbi, giv Agt og se, om det gives en Smerte som den, der er tilføjet mig, hvem HERREN voldte Harm paa sin glødende Vredes Dag. **13** Fra det høje sendte han Ild, der for ned i mine Ben; han spændte et Net for min Fod, han drev mig tilbage, han gjorde mig øde, syg baade Dag og Nat. **14** Der vogtedes paa mine Synder, i hans Haand blev de flettet, de kom som et Aag om min Hals, han brød min Kraft; Herren gav mig dem i Vold, som er mig for stærke. **15** Herren forkasted de væ̀ldige udi min Midte, han indbød til Fest paa mig for at knuse mine unge, traadte Persen til Dom over Jomfruen, Judas Datter. **16** Derover græder mit Øje, det strømmer med Taarer, thi langt har jeg til en Trøster, som kvæger min Sjæl; mine Børn er fortabt, thi Fjenden er blevet for stærk. **17** Zion udrækker Hænderne, ingen trøster; mod Jakob opbød HERREN hans Fjender omkring ham; imellem dem er Jerusalem blevet til Afsky. **18** HERREN, han er retfærdig, jeg modstod hans Mund. Hør dog, alle I Folkeslag, se min Smerte! Mine Jomfruer og unge Mænd drog bort som Fanger. **19** Mine Elskere kaldte jeg ad — de svigtede mig; mine Præster og Ældste opgav Aanden i Byen, thi Føde søgte de efter, men intet fandt de. **20** Se, HERRE, hvor jeg er i Vaande, mit Indre i Glød, mit Hjerte er knust i mit Bryst, thi jeg var genstridig; ude mejede Sværdet og inde Døden. **21** Hør, hvor jeg sukker, ingen bringer mig Trøst. De hørte min Ulykke, glæded sig, da

du greb ind. Lad komme den Dag, du loved, dem gaa det som mig! **22** Læg al deres Ondskab for dig og gør med dem, som du gjorde med mig til Straf for al min Synd! Thi mange er mine Suk, mit Hjerte er sygt.

2 Hvor har dog Herren i Vrede lagt Mulm over Zion, slængt Israels Herlighed ned fra Himmel til Jord og glemt sine Fødders Skammel paa sin Vredes Dag. **2** Herren har skaanselsløst opslugt hver Bolig i Jakob, han nedbrød i Vrede Judas Datters Borge, slog dem til Jorden, skændede Rige og Fyrster, **3** afhugged i glødende Vrede hvert Horn i Israel; sin højre drog han tilbage for Fjendens Aasyn og brændte i Jakob som en Lue, der aad overalt. **4** Paa Fjendevis spændte han Buen, stod som en Uven; han dræbte al Øjnenes Lyst i Zions Datters Telt, udgød sin Vrede som Ild. **5** Herren har vist sig som Fjende, opslugt Israel, opslugt alle Paladser, lagt Borgene øde, ophobet Jammer paa Jammer i Judas Datter. **6** Han nedrev sin Hytte, lagde sit Feststed øde, HERREN lod Fest og Sabbat gaa ad Glemme i Zion, bortstødte i heftig Vrede Konge og Præst. **7** Herren forkasted sit Alter, brød med sin Helligdom, hengav i Fjendens Haand dets Paladsers Mure; man skreg i HERRENS Hus som paa Festens Dag. **8** HERREN fik i Sinde at ødelægge Zions Datters Mur, han udspændte Snoren, holdt ikke sin Haand fra Fordærv, lod Vold og Mur faa Sorg, de vansmægted sammen. **9** I Jorden sank hendes Porte, Slaaerne brød han. Blandt Folkene bor uden Lov hendes Konge og Fyrster, og ikke fanger Profeterne Syn fra HERREN. **10** Zions Datters Ældste sidder paa Jorden i Tavshed; paa Hovedet kaster de Støv,

de er klædt i Sæk; Jerusalems Jomfruer sænker mod Jord deres Hoved. **11** Mine Øjne hensvinder i Graad, mit Indre gløder, mit Hjerte er knust, fordi mit Folk er brudt sammen; thi Børn og spæde forsmægter paa Byens Torve; **12** hver spørger sin Moder: »Hvor er der Korn og Vin?« forsmægter paa Byens Torve som en, der er saaret, idet de udaander Sjælen ved Moderens Bryst. **13** Med hvad skal jeg stille dig lige, Jerusalems Datter, hvormed skal jeg ligne og trøste dig, Zions Jomfru? Thi dit Sammenbrud er stort som Havet, hvo læger dig vel? **14** Profeternes Syner om dig var Tomhed og Løgn, de afsløred ikke din Skyld for at vende din Skæbne, Synerne gav dig kun tomme, vildende Udsagn. **15** Over dig slog de Hænderne sammen, de, hvis Vej faldt forbi, de haanfløjted, rysted paa Hoved ad Jerusalems Datter: »Er det da Byen, man kaldte den fuldendt skønne, al Jordens Glæde?« **16** De opspærred Munden imod dig, alle dine Fjender, haanfløjted, skar Tænder og sagde: »Vi opslugte hende; ja, det er Dagen, vi vented, vi fik den at se.« **17** HERREN har gjort, som han tænkte, fuldbyrdet det Ord, han sendte i fordums Dage, brudt ned uden Skaansel, ladet Fjender glæde sig over dig, rejst Uvenners Horn. **18** Raab højt til HERREN, du Jomfru, Zions Datter, lad Taarerne strømme som Bække ved Dag og ved Nat, und dig ej Ro, lad ikke dit Øje faa Hvile! **19** Staa op og klag dig om Natten, naar Vagterne skifter, udøs dit Hjerte som Vand for Herrens Aasyn, løft dine Hænder til ham for Børnenes Liv, som forsmægter af Hunger ved alle Gadernes Hjørner. **20** HERRE, se til og agt paa, mod hvem du har gjort det. Skal Kvinder da æde

den Livsfrugt, de kælede for, myrdes i Herrens Helligdom
Præst og Profet? **21** I Gaderne ligger paa Jorden unge
og gamle, mine Jomfruer og mine Ynglinge faldt for
Sværdet; paa din Vredesdag slog du ihjel, hugged ned
uden Skaansel. **22** Du bød mine Rædsler til Fest fra alle
Sider. Paa HERRENS Vredes Dag undslap og frelstes ingen;
min Fjende tilintetgjorde dem, jeg plejed og fostred.

3 Jeg er den, der saa nød ved hans vredes ris, **2** mig
har han ført og ledt i det tykkeste Mulm, **3** ja, Haanden
vender han mod mig Dagen lang. **4** Mit Kød og min Hud
har han opslidt, brudt mine Ben, **5** han mured mig inde,
omgav mig med Galde og Møje, **6** lod mig bo i Mørke
som de, der for længst er døde. **7** Han har spærret mig
inde og lagt mig i tunge Lænker. **8** Om jeg end raaber og
skriger, min Bøn er stængt ude. **9** Han spærred mine Veje
med Kvader, gjorde Stierne krøge. **10** Han blev mig en
lurende Bjørn, en Løve i Baghold; **11** han ledte mig vild,
rev mig sønder og lagde mig øde; **12** han spændte sin Bue;
lod mig være Skive for Pilen. **13** Han sendte sit Koggers
Sønner i Nyrerne paa mig; **14** hvert Folk lo mig ud og
smæded mig Dagen lang, **15** med bittert mætted han mig,
gav mig Malurt at drikke. **16** Mine Tænder lod han bide i
Flint, han traadte mig i Støvet; **17** han skilte min Sjæl fra
Freden, jeg glemte Lykken **18** og sagde: »Min Livskraft,
mit Haab til HERREN er ude.« **19** At mindes min Vaande
og Flakken er Malurt og Galde; **20** min Sjæl, den mindes
det grant, den grubler betynget. **21** Det lægger jeg mig
paa Sinde, derfor vil jeg haabe: **22** HERRENS Miskundhed
er ikke til Ende, ikke brugt op, **23** hans Naade er ny hver

Morgen, hans Trofasthed stor. **24** Min Del er HERREN,
(siger min Sjæl,) derfor haaber jeg paa ham. **25** Dem, der
bier paa HERREN, er han god, den Sjæl, der ham søger; **26**
det er godt at haabe i Stilhed paa HERRENS Frelse, **27**
godt for en Mand, at han bærer Aag i sin Ungdom. **28**
Han sidde ensom og tavs, naar han lægger det paa ham;
29 han trykke sin Mund mod Støvet, maaske er der Haab,
30 række Kind til den, der slaar ham, mættes med Haan.
31 Thi Herren bortstøder ikke for evigt, **32** har han voldt
Kvide, saa ynkes han, stor er hans Naade; **33** ej af Hjertet
plager og piner han Menneskens Børn. **34** Naar Landets
Fanger til Hobe trædes under Fod, **35** naar Mandens Ret
for den Højestes Aasyn bøjes, **36** naar en Mand lider
Uret i sin Sag — mon Herren ej ser det? **37** Hvo taler
vel, saa det sker, om ej Herren byder? **38** Kommer ikke
baade ondt og godt fra den Højestes Mund? **39** Over hvad
skal den levende sukke? Hver over sin Synd! **40** Lad os
ransage, granske vore Veje og vende os til HERREN, **41**
løfte Hænder og Hjerte til Gud i Himlen; **42** vi syndede
og stod imod, du tilgav ikke, **43** men hylled dig i Vrede,
forfulgte os, dræbte uden Skaansel, **44** hylled dig i Skyer,
saa Bønnen ej naaede frem; **45** til Skarn og til Udskud
har du gjort os midt iblandt Folkene. **46** De opspærred
Munden imod os, alle vore Fjender. **47** Vor Lod blev Gru
og Grav og Sammenbruds Øde; **48** Vandstrømme græder
mit Øje, mit Folk brød sammen. **49** Hvileløst strømmer
mit Øje, det kender ej Ro, **50** før HERREN skuer ned fra
Himlen, før han ser til. **51** Synet af Byens Døtre piner
min Sjæl. **52** Jeg joges som en Fugl af Fjender, hvis Had

var grundløst, **53** de spærred mig inde i en Grube, de stenede mig; **54** Vand strømmed over mit Hoved, jeg tænkte: »Fortabt!« **55** Dit Navn paakaldte jeg, HERRE, fra Grubens Dyb; **56** du hørte min Røst: »O, gør dig ej døv for mit Skrig!« **57** Nær var du, den Dag jeg kaldte, du sagde: »Frygt ikke!« **58** Du førte min Sag, o HERRE, genløste mit Liv; **59** HERRE, du ser, jeg lider Uret, skaf mig min Ret! **60** Al deres Hævnlyst ser du, alle deres Rænker, **61** du hører deres Smædeord, HERRE, deres Rænker imod mig, **62** mine Fjenders Tale og Tanker imod mig bestandig. **63** Se dem, naar de sidder eller staar, deres Nidvise er jeg. **64** Dem vil du gengælde, HERRE, deres Hænders Gerning, **65** gør deres Hjerte forhærdet — din Forbandelse over dem! — **66** forfølg dem i Vrede, udryd dem under din Himmel.

4 Hvor Guldet blev sort, og skæmmet det ædle metal, de hellige Stene slængt hen paa Gadernes Hjørner! **2** Zions de dyre Sønner, der opvejed Guld, kun regnet for Lerkar, Pottemagerhænders Værk! **3** Selv Sjakaler byder Brystet til, giver Ungerne Die, men mit Folks Datter blev grum som Ørkenens Strudse. **4** Den spædes Tunge hang fast ved Ganen af Tørst, Børnene tigged om Brød, og ingen gav dem. **5** Folk, som levede lækkert, omkom paa Gaden; Folk, som var baaret paa Purpur, favnede Skarnet. **6** Mit Folks Datters Brøde var større end Synden i Sodom, som brat blev styrtet, saa Hænder ej rørtes derinde. **7** Hendes Fyrster var renere end Sne, mer hvide end Mælk, deres Legeme rødere end Koral, som Safir deres Aarer; **8** mer sorte end Sod ser de ud, kan ej kendes paa Gaden, Huden hænger ved Knoglerne, tør som Træ. **9** Sværdets Ofre var

bedre farne end Sultens, som svandt hen, dødsramte, af Mangel paa Markens Grøde. **10** Blide Kvinders Hænder kogte deres Børn; da mit Folks Datter brød sammen, blev de dem til Føde. **11** HERREN køled sin Vrede, udøste sin Harmglød, han tændte i Zion en Ild, dets Grundvolde aad den. **12** Ej troede Jordens Konger, ja ingen i Verden, at Uven og Fjende skulde staa i Jerusalems Porte. **13** Det var for Profeternes Synd, for Præsternes Brøde, som i dets Midte udgød retfærdiges Blod. **14** De vanked som blinde paa Gaderne, tilsølet af Blod, rørte med Klæderne Ting, som ikke maa røres. **15** »Var jer! En uren!« raabte man; »Var jer dog for dem!« Naar de flyr og vanker, raaber man: »Bliv ikke her!« **16** HERREN spredte dem selv, han saa dem ej mer, Præster regned man ej eller ynked Profeter. **17** End smægted vort Blik efter Hjælp, men kun for at skuffes, paa Varden spejded vi efter det Folk, der ej hjælper. **18** De lured paa vort Fjed, fra Torvene holdt vi os borte; Enden var nær, vore Dage var omme, ja, Enden var kommet. **19** Mer snare end Himlens Ørne var de, som jog os, paa Bjergene satte de efter os, lured i Ørkenen, **20** vor Livsaande, HERRENS Salvede, blev fanget i deres Grave, han, i hvis Skygge vi tænkte at leve blandt Folkene. **21** Glæd dig og fryd dig, Edom, som bor i Uz! Ogsaa dig skal Bægeret naa, du skal blotte dig drukken. **22** Din Skyld er til Ende, Zion, du forvises ej mer; han hjemsøger, Edom, din Skyld, afslører dine Synder.

5 HERRE, kom vor Skæbne i Hu, sku ned og se vor Skændsel! **2** Vor Arvelod tilfaldt fremmede, Udlændinge fik vore Huse. **3** Forældreløse, faderløse er vi, som Enker

er vore Mødre. **4** Vort Drikkevand maa vi købe, betale
maa vi vort Brænde. **5** Aaget trykker vor Nakke, vi trættes
og finder ej Hvile. **6** Ægypten rakte vi Haand, Assur, for
at mættes med Brød. **7** Vore Fædre, som synded, er borte,
og vi maa bære deres Skyld. **8** Over os raader Trælle,
ingen frier os fra dem. **9** Med Livsfare henter vi vort
Brød, udsatte for Ørkenens Sværd. **10** Vor Hud er sværtet
som en Ovn af Hungerens svidende Lue. **11** De skændede
Kvinder i Zion, Jomfruer i Judas Byer. **12** Fyrster greb de
og hængte, tog intet Hensyn til gamle. **13** Ynglinge sattes
til Kværnen, under Brændeknippet segnede Drenge. **14**
De gamle forsvandt fra Porten, de unge fra Strengenes
Leg. **15** Vort Hjertes Glæde er borte, vor Dans er vendt
til Sorg. **16** Kronen faldt af vort Hoved, ve os, at vi har
syndet! **17** Vort Hjerte blev derfor sygt, derfor vort Øje
mørkt: **18** For Zions Bjerg, som er øde, Ræve tumler sig
der. **19** Du, HERRE, troner for evigt, fra Slægt til Slægt
staar din Trone. **20** Hvi glemmer du os bestandig og
svigter os alle Dage? **21** Omvend os, HERRE, til dig, saa
vender vi om, giv os nye Dage, som fordum! **22** Eller har
du helt stødt os bort, er din Vrede mod os uden Ende?

Ezekiel

1 I det tredivte Aar paa den femte Dag i den fjerde
Maaned da jeg var blandt de Landflygtige ved Floden
Kebar, skete det, at Himmelen aabnede sig, og jeg skuede
Syner fra Gud. **2** Den femte Dag i Maaneden — det var
det femte Aar efter at Kong Jojakin var bortført — **3** kom
HERRENS Ord til Præsten Ezekiel, Buzis Søn, i Kaldæernes
Land ved Floden Kebar, og HERRENS Haand kom over
ham der. **4** Jeg skuede og se, et Stormvejr kom fra Nord,
og en vældig Sky fulgte med, omgivet af Straaleglans og
hvirvlende Ild, i hvis Midte det glimtede som funklende
Malm. **5** Midt i Ilden var der noget ligesom fire levende
Væsener, og de saa saaledes ud: De havde et Menneskes
Skikkelse; **6** men de havde hver fire Ansigter og fire
Vinger; **7** deres Ben var lige og deres Fodsaaler som
en Kalvs; de skinnede som funklende Kobber, og deres
Vingeslag var hurtigt; **8** der var Menneskehænder under
Vingerne paa alle fire Sider. **9** De fire levende Væseners
Ansigter vendte sig ikke, naar de gik, men de gik alle
lige ud. **10** Ansigterne saa saaledes ud: De havde alle
fire et Menneskeansigt fortil, et Løveansigt til højre, et
Okseansigt til venstre og et Ørneansigt bagtil; **11** Vingerne
var paa dem alle fire udbredt opad, saaledes at to og to
rørte hinanden, og to skjulte deres Legemer. **12** De gik
alle lige ud; hvor Aanden vilde have dem hen gik de; de
vendte sig ikke, naar de gik. **13** Midt imellem de levende
Væsener var der noget som glødende Kul at se til, som
Blus, der for hid og did imellem dem, og Ilden udsendte
Straaleglans, og Lyn for ud derfra. **14** Og Væsenerne løb

frem og tilbage, som Lynglimt at se til. **15** Videre skuede jeg, og se, der var et Hjul paa Jorden ved Siden af hvert af de fire levende Væsener; **16** og Hjulene var at se til som funklende Krysolit; de saa alle fire ens ud, og de var lavet saaledes, at der i hvert Hjul var et andet Hjul; **17** de kunde derfor gaa til alle fire Sider; de vendte sig ikke, naar de gik. **18** Videre skuede jeg, og se, der var Fælge paa dem, og Fælgene var paa dem alle fire rundt om fulde af Øjne. **19** Og naar de levende Væsener gik, gik ogsaa Hjulene ved Siden af, og naar Væsenerne løftede sig fra Jorden, løftede ogsaa Hjulene sig; **20** hvor Aanden vilde have dem hen, gik Hjulene, og de løftede sig samtidig, thi det levende Væsens Aand var i Hjulene; **21** naar Væsenerne gik, gik ogsaa de; naar de standsede, standsede ogsaa de, og naar de løftede sig fra Jorden, løftede ogsaa Hjulene sig samtidig, thi det levende Væsens Aand var i Hjulene. **22** Oven over Væsenernes Hoveder var der noget ligesom en Himmelhvælving, funklende som Krystal, udspændt oven over deres Hoveder; **23** og under Hvælvingen var deres Vinger udspændt, den ene mod den anden; hvert af dem havde desuden to, som skjulte deres Legemer. **24** Og naar de gik, lød Vingesuset for mig som mange Vandes Brus, som den Almægtiges Røst; det buldrede som en Hær. **25** Det drønede oven over Hvælvingen over deres Hoveder; men naar de stod, sænkede de Vingerne. **26** Men oven over Hvælvingen over deres Hoveder var der noget som Safir at se til, noget ligesom en Trone, og paa den, ovenover, var der noget ligesom et Menneske at se til. **27** Og jeg skuede noget som funklende Malm fra det,

der saa ud som hans Hofter, og opefter; og fra det, der saa ud som hans Hofter, og nedefter skuede jeg noget som Ild at se til; og Straaleglans omgav ham. **28** Som Regnbuen, der viser sig i Skyen paa en Regnvejrsdag, var Straaleglansen om ham at se til. Saaledes saa HERRENS Herlighedsaabenbarelse ud. Da jeg skuede det, faldt jeg paa mit Ansigt. Og jeg hørte en Røst, som talede.

2 Han sagde til mig: »Menneskesøn staa op paa dine Fødder saa jeg kan tale med dig!« **2** Og som han talede til mig, kom Aanden i mig og rejste mig paa mine Fødder, og jeg hørte ham tale til mig. **3** Han sagde: »Menneskesøn! Jeg sender dig til Israeliterne, de genstridige, der har sat sig op imod mig; de og deres Fædre har forbrudt sig imod mig til den Dag i Dag. **4** Og Sønnerne har stive Ansigter og haarde Hjerter; jeg sender dig til dem, og du skal sige: Saa siger den Herre HERREN! **5** Hvad enten de hører eller ej — thi de er en genstridig Slægt — skal de kende, at en Profet er kommet iblandt dem. **6** Men du, Menneskesøn frygt ikke for dem og vær ikke ræd for deres Ord, naar du færdes mellem Nælder og Tidsler og bor blandt Skorpioner; frygt ikke for deres Ord og vær ikke ræd for deres Ansigter, thi de er en genstridig Slægt. **7** Du skal tale mine Ord til dem, hvad enten de hører eller ej, thi de er en genstridig Slægt. **8** Og du, Menneskesøn, hør, hvad jeg taler til dig! Vær ikke genstridig som den genstridige Slægt, men luk din Mund op og slug, hvad jeg her giver dig!« **9** Og jeg skuede, og se, en Haand var udrakt imod mig, og i den laa en Bogrulle; **10** og han rullede den op for mig, og der var skrevet paa den baade

for og bag; og hvad der stod skrevet, var Klage, Suk og Ve.

3 Saa sagde han til mig: »Menneskesøn, slug hvad du her har for dig, slug denne Bogrulle og gaa saa hen og tal til Israels Hus!« **2** Saa aabnede jeg Munden, og han lod mig sluge Bogrullen **3** og sagde til mig: »Menneskesøn! Lad din Bug fortære den Bogrulle, jeg her giver dig, og fyld dine Indvolde dermed!« Og jeg slugte den, og den var sød som Honning i min Mund. **4** Saa sagde han til mig: »Menneskesøn, gaa til Israels Hus og tal mine Ord til dem! **5** Thi du sendes til Israels Folk, ikke til et Folk med dybt Maal og tungt Mæle, **6** ikke til mange Haande Folkeslag med dybt Maal og tungt Mæle, hvis Tale du ikke fatter, hvis jeg sendte dig til dem, vilde de høre dig. **7** Men Israels Hus vil ikke høre dig, thi de vil ikke høre mig; thi hele Israels Hus har haarde Pander og stive Hjerter. **8** Se, jeg gør dit Ansigt haardt som deres Ansigter og din Pande haard som deres Pander; **9** som Diamant, haardere end Flint gør jeg din Pande. Frygt ikke for dem og vær ikke ræd for deres Ansigter, thi de er en genstridig Slægt!« **10** Videre sagde han til mig: »Menneskesøn, alle mine Ord, som jeg taler til dig, skal du optage i dit Hjerte og høre med dine Ører; **11** og gaa saa hen til dine landflygtige Landsmænd og tal til dem og sig: Saa siger den Herre HERREN! — hvad enten de saa hører eller ej!« **12** Saa løftede Aanden mig, og jeg hørte bag mig Larmen af et vældigt Jordskælv, da HERRENS Herlighed hævede sig fra sit Sted, **13** og Suset af de levende Væseners Vinger, der rørte hverandre, og samtidig Lyden af Hjulene og

Larmen af Jordskælvet. **14** Og Aanden løftede mig og førte mig bort, og jeg vandrede bitter og gram i Hu, idet HERRENS Haand var over mig med Vælde. **15** Saa kom jeg til de landflygtige i Tel-Abib, de, som boede ved Floden Kebar, og der sad jeg syv Dage iblandt dem og stirrede hen for mig. **16** Syv Dage senere kom HERRENS Ord til mig saaledes: **17** Menneskesøn! Jeg sætter dig til Vægter for Israels Hus; hører du et Ord af min Mund, skal du advare dem fra mig. **18** Naar jeg siger til den gudløse: »Du skal visselig dø!« og du ikke advarer ham eller for at bevare hans Liv taler til ham om at omvende sig fra sin gudløse Vej, saa skal samme gudløse dø for sin Misgerning, men hans Blod vil jeg kræve af din Haand. **19** Advarer du derimod den gudløse, og han ikke omvender sig fra sin Gudløshed og sin Vej, saa skal samme gudløse dø for sin Misgerning, men du har reddet din Sjæl. **20** Og naar en retfærdig vender sig fra sin Retfærdighed og gør Uret, og jeg lægger Anstød for ham, saa han dør, og du ikke har advaret ham, saa dør han for sin Synd, og den Retfærdighed, han har øvet, skal ikke tilregnes ham, men hans Blod vil jeg kræve af din Haand. **21** Har du derimod advaret den retfærdige mod at synde, og han ikke synder, saa skal samme retfærdige leve, fordi han lod sig advare, og du har reddet din Sjæl. **22** Siden kom HERRENS Haand over mig der, og han sagde til mig: »Staa op og gaa ud i Dalen, der vil jeg tale med dig!« **23** Saa stod jeg op og gik ud i Dalen, og se, der stod HERRENS Herlighed, som jeg havde set den ved Floden Kebar. Da faldt jeg paa mit Ansigt. **24** Men Aanden kom i mig og rejste mig paa mine

Fødder. Saa talede han til mig og sagde: Gaa hjem og luk dig inde i dit Hus! **25** Og du, Menneskesøn, se, man skal lægge Baand paa dig og binde dig, saa du ikke kan gaa ud iblandt dem; **26** og din Tunge lader jeg hænge ved Ganen, saa du bliver stum og ikke kan være dem en Revser; thi de er en genstridig Slægt. **27** Men naar jeg taler til dig, vil jeg aabne din Mund, og du skal sige til dem: Saa siger den Herre HERREN! Saa faar den, der vil høre, høre, og den, der ikke vil, faar lade være; thi de er en genstridig Slægt.

4 Du Menneskesøn tag dig en Teglsten, læg den for dig og indrids i den et Billede af en By, Jerusalem; **2** og kast en Vold op omkring den, byg Belejringstaarne, opkast Stormvold, lad Hære lejre sig imod den og rejs Stormbukke mod den fra alle Sider; **3** tag dig saa en Jernpande og sæt den som en Jernvæg op mellem dig og Byen og ret dit Ansigt imod den. Saaledes skal den være omringet, og du skal trænge den. Det skal være Israels Hus et Tegn. **4** Og læg du dig paa din venstre Side og tag, Israels Hus's Misgerning paa dig; alle de Dage du ligger saaledes, skal du bære deres Misgerning. **5** Deres Misgernings Aar gør jeg til lige saa mange Dage for dig, 190 Dage; saa længe skal du bære Israels Hus's Misgerning. **6** Og naar de er til Ende, læg dig saa paa din højre Side og bær Judas Hus's Misgerning 40 Dage; for hvert Aar giver jeg dig en Dag. **7** Og du skal rette dit Ansigt og din blottede Arm mod det omringede Jerusalem og profetere imod det. **8** Og se, jeg lægger Baand paa dig, saa du ikke kan vende dig fra den ene Side til den anden, før din Belejrings Dage er til Ende. **9** Og tag du dig

Hvede, Byg, Bønner, Linser, Hirse og Spelt, kom det i et og samme Kar og lav dig Brød deraf; alle de Dage du ligger paa Siden, 190 Dage, skal det være din Mad; **10** og Maden, du faar, skal være efter Vægt, tyve Sekel daglig; du skal spise den een Gang daglig. **11** Og Vand skal du drikke efter Maal, en Sjettedel Hin; du skal drikke een Gang daglig. **12** Og som Bygkager skal du spise det og bage det ved Menneskeskarn i deres Paasyn. **13** Og du skal sige: »Saa sige HERREN: Saaledes skal Israeliterne have urent Brød til Føde blandt de Folk, jeg bortstøder dem til!« **14** Men jeg sagde: »Ak, Herre, HERRE, jeg har endnu aldrig været uren; noget selvdødt eller sønderrevet har jeg fra Barnsben aldrig spist, og urent Kød kom aldrig i min Mund!« **15** Da svarede han: »Vel, jeg tillader dig at tage Oksegødning i Stedet for Menneskeskarn og bage dit Brød derved.« **16** Videre sagde han til mig: Menneskesøn! Se, jeg bryder Brødets Støttestav i Jerusalem; Brød skal de spise efter Vægt og i Angst, og Vand skal de drikke efter Maal og i Rædsel, **17** for at de maa mangle Brød og Vand og alle som een være slagne af Rædsel og hensmægte i deres Misgerning.

5 Og du, Menneskesøn, tag dig et skarpt Sværd, brug det som Ragekniv og lad det gaa over dit Hoved og dit Skæg; tag dig saa en Vægtskaal og del Haaret. **2** En Tredjedel skal du brænde i et Baal midt i Byen, naar Belejringens Dage er omme; en Tredjedel skal du tage og slaa den med Sværdet rundt om Byen; og en Tredjedel skal du sprede for Vinden; saa drager jeg Sværdet bag dem. **3** Derefter skal du tage lidt deraf og svøbe det ind i din Kappeflig; **4**

og deraf skal du atter tage noget og kaste det midt ind i Ilden og brænde det. Og du skal sige til hele Israels Hus: **5** Saa siger den Herre HERREN: Dette er Jerusalem; jeg satte det midt iblandt Folkene, omgivet af lande. **6** Men det var gudløst og genstridigt mod mine Lovbud mere end Folkene og mod mine Vedtægter mere end Landene rundt om; thi de lod haant om mine Lovbud og vandrede ikke efter mine Vedtægter. **7** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Fordi I var mere genstridige end Folkene rundt om og ikke vandrede efter mine Vedtægter eller holdt mine Lovbud, men gjorde efter de omboende Folks Lovbud, **8** derfor, saa siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over dig og holder Dom i din Midte for Folkenes Øjne. **9** For alle dine Vederstyggeligheders Skyld vil jeg gøre med dig, hvad jeg aldrig har gjort og aldrig vil gøre Mage til. **10** Derfor skal Fædre æde deres Børn i din Midte og Børn deres Fædre; jeg holder Dom over dig, og alle, som er til Rest i dig, spreder jeg for alle Vinde. **11** Derfor, saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Sandelig, fordi du gjorde min Helligdom uren med alle dine væmmelige Guder og Vederstyggeligheder, vil jeg ogsaa støde dig fra mig uden Medynk eller Skaansel. **12** En Tredjedel af dig skal dø af Pest og omkomme af Hunger i din Midte, en Tredjedel skal falde for Sværdet rundt om dig, og en Tredjedel spreder jeg for alle Vinde og drager Sværdet bag dem. **13** Min Vrede skal udtømme sig, og jeg vil køle min Harme paa dem og tage Hævn, saa de skal kende at jeg, HERREN, har talet i min Nidkærhed, naar jeg udtømmer min Vrede

over dem. **14** Jeg gør dig til en Grushob og til Spot blandt Folkene rundt om, for Øjnene af enhver, som drager forbi. **15** Du skal blive til Spot og Haan, til Advarsel og Rædsel for Folkene rundt om, naar jeg holder Dom over dig i Vrede og Harme og harm fuld Revselse. Jeg, HERREN, har talet! **16** Naar jeg sender Hungerens onde Pile mod eder, og de, som jeg sender for at ødelægge eder, volder Ødelæggelse, og jeg lader Hungeren tage til, da sønderbryder jeg Brødets Støttestav for eder **17** og sender Hunger over eder og Rovdyr, som skal affolke dig; Pest og Blodsudgydelse skal hjemsøge dig, og jeg bringer Sværd over dig. Jeg, HERREN, har talet.

6 Og HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Israels Bjerge, profeter imod dem **3** og sig: Israels Bjerge, hør den Herre HERRENS Ord! Saa siger den Herre HERREN til Bjergene og Højene, til Kløfterne og Dalene: Se, jeg sender Sværd over eder og tilintetgør eders Offerhøje. **4** Eders Altre skal ødelægges, eders Solstøtter sønderbrydes, og eders dræbte lader jeg segne foran eders Afgudsbilleder; **5** jeg kaster Israeliternes Lig hen for deres Afgudsbilleder og strør eders Ben rundt om eders Altre. **6** Overalt hvor I bor, skal Byerne lægges øde og Offerhøjene gaa til Grunde, for at eders Altre kan lægges øde og gaa til Grunde, eders Afgudsbilleder sønderbrydes og udryddes, eders Solstøtter hugges om og eders Værker tilintetgøres. **7** Mandefald skal ske iblandt eder, og I skal kende, at jeg er HERREN. **8** Men en Rest lader jeg blive tilbage, idet nogle af eder undslipper fra Sværdet blandt Folkene, naar I spredes i Landene, **9** og de

undslupne skal komme mig i Hu blandt Folkene, hvor de er Fanger; jeg sønderbryder deres bolerske Hjerter, som faldt fra mig, og deres bolerske Øjne, som hang ved deres Afgudsbilleder; og de skal væmmes ved sig selv over alt det onde, de har gjort, over alle deres Vederstyggeligheder. **10** Og de skal kende, at jeg er HERREN; det var ikke tomme Ord, naar jeg talede om at gøre den Ulykke paa dem. **11** Saa siger den Herre HERREN: Slaa Hænderne sammen, stamp med Foden og raab Ve over alle Israels Hus's grimme Vederstyggeligheder! De skal falde for Sværd, Hunger og Pest. **12** Den, som er langt borte, skal dø af Pest; den, som er nær, skal falde for Sværd; og den, som levnes og reddes, skal dø af Hunger; saaledes udtømmer jeg min Vrede over dem. **13** De skal kende, at jeg er HERREN, naar deres dræbte ligger midt iblandt deres Afgudsbilleder rundt om deres Altre paa hver høj Bakke, paa alle Bjergenes Tinder, under hvert grønt Træ og hver løvrig Eg, der, hvor de opsendte liflig Duft til deres Afgudsbilleder. **14** Jeg udrækker Haanden imod dem og gør Landet øde og tomt lige fra Ørkenen til Ribla, overalt hvor de bor; og de skal kende, at jeg er HERREN.

7 Og HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Du, Menneskesøn, sig: Saa siger den Herre HERREN til Israels Land: Enden kommer, Enden kommer over Landet vidt og bredt! **3** Nu kommer Enden over dig, og jeg sender min Vrede imod dig og dømmer dig efter dine Veje og gengælder dig alle dine Vederstyggeligheder. **4** Jeg viser dig ingen Medynk eller Skaansel, men gengælder dig dine

Veje, og dine Vederstyggeligheder skal blive i din Midte;
og du skal kende, at jeg er HERREN. **5** Saa siger den Herre
HERREN: Ulykke følger paa Ulykke; se, det kommer! **6**
Enden kommer, Enden kommer; den er vaagnet og tager
Sigte paa dig; se, det kommer! **7** Turen kommer til dig,
som bor i Landet; Tiden er inde, Dagen er nær, en Dag
med Rædsel og ikke med Frydeskrig paa Bjergene. **8** Nu
udøser jeg snart min Harme over dig og udtømmer min
Vrede paa dig, dømmer dig efter dine Veje og gengælder
dig alle dine Vederstyggeligheder. **9** Jeg viser dig ingen
Medynk eller Skaansel, men gengælder dig dine Veje,
og dine Vederstyggeligheder skal blive i din Midte; og
I skal kende, at jeg, HERREN, er den, som slaar. **10** Se,
Dagen! Se, det kommer; Turen kommer til dig! Riset
blomstrer, Overmodet grønnes. **11** Vold rejser sig til et
Ris over Gudløshed; der bliver intet tilbage af dem, intet
af deres larmende Hob, intet af deres Gods, og der er
ingen Herlighed iblandt dem. **12** Tiden er inde, Dagen er
nær; Køberen skal ikke glæde sig og Sælgeren ikke sørge,
thi Vrede kommer over al den larmende Hob derinde. **13**
Thi Sælgeren skal ikke vende tilbage til det solgte, om
han end bliver i Live; thi Synet om al den larmende Hob
derinde tages ikke tilbage, og ingen skal styrke sit Liv ved
sin Misgerning. **14** Man støder i Hornet og gør alt rede,
men ingen drager i krig; thi min Vrede kommer over
al den larmende Hob derinde. **15** Sværd ude og Pest og
Hunger inde! De, der er i Marken, omkommer for Sværd,
og dem, der er i Byen, fortærer Hunger og Pest. **16** Og selv
om nogle af dem undslipper og naar op i Bjergene som

Kløfternes Duer, skal de alle dø, hver for sin Misgerning.
17 Alle Hænder er slappe, alle Knæ flyder som Vand. **18** De
klæder sig i Sæk, og Rædsel omhyller dem; alle Ansigter
er skamfulde, alle Hoveder skaldede. **19** Deres Sølv kaster
de ud paa Gaden, deres Guld regnes for Snavs; deres Sølv
og Guld kan ikke redde dem paa HERRENS Vredes Dag; de
kan ikke stille deres Hunger eller fylde deres Bug dermed,
thi det var dem Aarsag til Skyld. **20** I dets straalende
Pragt satte de deres Stolthed, og deres vederstyggelige
Billeder, deres væmmelige Guder, lavede de deraf: derfor
gør jeg det til Snavs for dem. **21** Jeg giver det som Bytte i
de fremmedes Haand og som Rov til de mest gudløse paa
Jorden, og de skal vanhellige det. **22** Jeg vender mit Aasyn
fra dem og man skal vanhellige mit Klenodie, Ransmænd
skal trænge ind og vanhellige det. **23** Gør Lænkerne rede!
Thi Landet er fuldt af Blodskyld og Byen af Vold. **24** Jeg
henter de værste af Folkene, og de skal tage Husene i
Eje; jeg gør Ende paa de mægtiges Stolthed, og deres
Helligdomme skal vanhelliges. **25** Der opstaar Angst; man
søger Redning, men finder den ikke. **26** Uheld følger
paa Uheld, Rygte paa Rygte; man skal tigge Profeten om
et Syn, Præsten kommer til kort med Vejledning og de
Ældste med Raad. **27** Kongen sørger, Fyrsten hyller sig i
Rædsel, og Landboernes Hænder lammes af Forfærdelse.
Jeg gør med dem efter deres Færd og dømmer dem, som
de fortjener; og de skal kende, at jeg er HERREN.

8 I det sjette Aar paa den femte Dag i den sjette Maaned
da jeg sad i mit Hus og Judas Ældste sad hos mig, faldt
den Herre HERRENS Haand paa mig. **2** Og jeg skuede,

og se, der var noget ligesom en Mand; fra hans Hofter og nedefter var der Ild, og fra Hofterne og opefter saa det ud som straalende Lys, som funklende Malm. **3** Han rakte noget som en Haand ud og greb mig ved en Lok af mit Hovedhaar, og Aanden løftede mig op mellem Himmel og Jord og førte mig i Guds Syner til Jerusalem, til Indgangen til den indre Forgaards Nordport, hvor Nidkærhedsbilledet, som vakte Nidkærhed, stod. **4** Og se, der var Israels Guds Herlighed; at se til var den, som jeg saa den i Dalen. **5** Og han sagde til mig: »Menneskesøn, løft dit Blik mod Nord!« Jeg løftede mit Blik mod Nord, og se, norden for Alterporten stod Nidkærhedsbilledet, ved Indgangen. **6** Og han sagde til mig: »Menneskesøn, ser du, hvad de gør? Store er de Vederstyggeligheder, Israels Hus øver her, saa jeg maa vige langt bort fra min Helligdom. Men du skal faa endnu større Vederstyggeligheder at se!« **7** Saa førte han mig hen til Indgangen til Forgaarden. **8** Og han sagde til mig: »Menneskesøn, bryd igennem Væggen!« Og da jeg brød igennem Væggen, saa jeg en Indgang. **9** Og han sagde til mig: »Gaa ind og se, hvilke grimme Vederstyggeligheder de øver der!« **10** Og da jeg kom derind og skuede, se, da var alskens væmmelige Billeder af Kryb og Kvæg og alle Israels Hus's Afgudsbilleder indridset rundt om paa Væggen. **11** Og halvfjerdsindstyve af Israels Hus's Ældste med Ja'azanja, Sjafans Søn, i deres Midte stod foran dem, hver med sit Røgelsekar i Haanden, medens Røgelseskyens Duft steg op. **12** Da sagde han til mig: »Ser du, Menneskesøn, hvad Israels Hus's Ældste øver i Mørke hver i sine Billedkamre?

Thi de siger: HERREN ser intet, HERREN har forladt Landet!« **13** Og han sagde til mig: »Du skal faa endnu større Vederstyggeligheder at se, som de øver!« **14** Saa førte han mig hen til Indgangen til HERRENS Hus's Nordport, og se, der sad Kvinder og græd over Tammuz. **15** Og han sagde til mig: »Ser du det, Menneskesøn? Men du skal faa endnu større Vederstyggeligheder at se!« **16** Saa førte han mig hen til HERRENS Hus's indre Forgaard, og se, ved Indgangen til HERRENS Helligdom mellem Forhallen og Alteret var der omtrent fem og tyve Mænd; med Ryggen mod HERRENS Helligdom og Ansigtet mod Øst tilbad de Solen. **17** Og han sagde til mig: »Ser du det, Menneskesøn? Har Judas Hus ikke nok i at øve de Vederstyggeligheder her, siden de fylder Landet med Vold og krænker mig endnu mere? Se, hvor de sender Stank op i Næsen paa mig! **18** Men derfor vil ogsaa jeg handle med dem i Vrede; jeg viser dem ingen Medynk eller Skaansel, og selv om de højlydt raaber mig ind i Øret, vil jeg ikke høre dem.«

9 Saa hørte jeg ham raabe med vældig Røst: »Byens Hjemsøgelse nærmer sig, og hver har sit Mordvaaben i Haanden!« **2** Og se, seks Mænd kom fra den øvre Nordport, hver med sin Stridshammer i Haanden, og een iblandt dem bar linned Klædebon og havde et Skrivetøj ved sin Lænd; og de kom og stillede sig ved Siden af Kobberalteret. **3** Men Israels Guds Herlighed havde hævet sig fra Keruberne, som den hvilede paa, og flyttet sig hen til Templets Tærskel; og han raabte til Manden i det linnede Klædebon og med Skrivetøjet ved Lænden, **4** og

HERREN sagde til ham: »Gaa midt igennem Byen, igennem Jerusalem, og sæt et Mærke paa de Mænds Pander, der sukker og jamrer over alle de Vederstyggeligheder, som øves i dets Midte!« **5** Og til de andre hørte jeg ham sige: »Gaa efter ham ud gennem Byen og hug ned! Vis ingen Medynk eller Skaansel! **6** Oldinge og Ynglinge, Jomfruer, Børn og Kvinder skal I hugge ned og udrydde; men ingen af dem, der bærer Mærket, maa I røre! Begynd ved min Helligdom!« Saa begyndte de med de Ældste, som stod foran Templet, **7** Og han sagde til dem: »Gør Templet urent, fyld Forgaardene med dræbte og drag saa ud!« Og de drog ud og huggede ned i Byen. **8** Men medens de huggede ned og jeg var ene tilbage, faldt jeg paa mit Ansigt og raabte: »Ak, Herre, HERRE vil du da tilintetgøre alt, hvad der er levnet af Israel, ved at udøse din Vrede over Jerusalem?« **9** Han svarede: »Israels og Judas Hus's Brøde er saare, saare stor, thi Landet er fuldt af Blodskyld og Byen af Retsbrud; thi de siger, at HERREN har forladt Byen, og at HERREN intet ser. **10** Derfor viser jeg heller ingen Medynk eller Skaansel, men gengælder dem deres Færd.« **11** Og se, Manden i det linnede Klædebon og med Skrivetøjet ved Lænden kom tilbage og meldte: »Jeg har gjort, som du bød.«

10 Og jeg skuede og se, over Hvælvingen over Kerubernes Hoveder var der noget som Safir; noget ligesom en Trone viste sig over dem. **2** Saa sagde han til Manden i det linnede Klædebon: »Gaa ind mellem Hjulene under Keruberne og tag Hænderne fulde af glødende Kul fra Rummet mellem Keruberne og strø det ud over Byen!«

Og jeg saa ham gaa derhen. **3** Keruberne stod sønden for
Templet, da Manden gik derhen, og Skyen fyldte den
indre Forgaard. **4** Og HERRENS Herlighed hævede sig
fra Keruberne og flyttede sig hen til Templets Tærskel;
da fyldtes Templet af Skyen, og Forgaarden fyldtes af
HERRENS Herligheds Glans. **5** Og Suset af Kerubernes
Vinger hørtes helt ud i den ydre Forgaard som Gud den
Almægtiges Røst, naar han taler. **6** Saa bød han Manden
i det linnede Klædebon: »Tag Ild fra Rummet mellem
Hjulene, inde mellem Keruberne!« Og Manden stillede
sig hen ved Siden af det ene Hjul **7** og rakte Haanden ind
i Ilden, som brændte mellem Keruberne, og kom ud med
noget deraf. **8** Under Kerubernes Vinger saas noget, der
lignede en Menneskehaand; **9** og jeg skuede, og se, der
var fire Hjul ved Siden af Keruberne, eet ved hver Kerub,
og Hjulene var som funklende Krysolit at se til. **10** De saa
alle fire ens ud, og det var, som om der i hvert Hjul var et
andet Hjul, **11** De kunde gaa til alle fire Sider de vendte sig
ikke, naar de gik. Thi de gik i den Retning, den forreste
vendte, og de vendte sig ikke, naar de gik. **12** Hele deres
Legeme, Ryg, Hænder og Vinger og ligeledes Hjulene var
fulde af Øjne rundt om; saaledes var det med alle fire
Hjul. **13** Og jeg hørte, at Hjulene kaldtes Galgal. **14** Hver af
dem havde fire Ansigter; det ene var et Kerubansigt, det
andet et Menneskeansigt, det tredje et Løveansigt og det
fjerde et Ørneansigt. **15** Og Keruberne hævede sig i Vejret.
Det var det samme levende Væsen, jeg saa ved Floden
Kebar. **16** Naar Keruberne gik, gik ogsaa Hjulene ved
Siden af, og naar Keruberne løftede Vingerne for at hæve

sig fra Jorden, vendte Hjulene sig ikke fra dem; **17** naar de standsede, standsede ogsaa de; og naar de hævede sig, hævede de sig med, thi Væsenets Aand var i dem. **18** Saa forlod HERRENS Herlighed Templets Tærskel og stillede sig over Keruberne. **19** Og jeg saa, hvorledes Keruberne løftede Vingerne og hævede sig fra Jorden, da de gik, og Hjulene med dem; og de standsede ved Indgangen til HERRENS Hus's Østport, og Israels Guds Herlighed var oven over dem. **20** Det var det samme levende Væsen, jeg saa under Israels Gud ved Floden Kebar; og jeg skønnede, at det var Keruber. **21** Hver af dem havde fire Ansigter og fire Vinger og noget ligesom Menneskehænder under Vingerne. **22** Og deres Ansigter var ligesom de Ansigter, jeg saa ved Floden Kebar. De gik alle lige ud.

11 Saa løftede Aanden mig og bragte mig til HERRENS Hus's Østport, den der vender mod Øst. Og se, ved Indgangen til Porten var der fem og tyve Mænd, og jeg saa iblandt dem Ja'azanja, Azzurs Søn, og Pelatja, Benajas Søn, Folkets Fyrster. **2** Og han sagde til mig: »Menneskesøn! Det er de Mænd, som pønser paa Uret og lægger onde Raad op i denne By, **3** idet de siger: «Er Husene ikke nys bygget? Byen er Gryden, vi Kødet!» **4** Profetér derfor imod dem, profetér, Menneskesøn!« **5** Saa faldt HERRENS Aand paa mig, og han sagde til mig: Sig: Saa siger HERREN: Saaledes taler I, Israels Hus; jeg kender godt, hvad der stiger op i eders Aand. **6** Mange har I dræbt i denne By; I har fyldt dens Gader med dræbte. **7** Derfor, saa siger den Herre HERREN: De, som I dræbte og henslængte i dens Midte, de er Kødet, og Byen er

Gryden; men eder vil jeg føre ud af den. **8** I frygter for
Sværd, og Sværd vil jeg bringe over eder, lyder det fra
den Herre HERREN. **9** Jeg vil føre eder ud af den og
give eder i fremmedes Haand, og jeg vil holde Dom over
eder. **10** For Sværd skal I falde; ved Israels Grænse vil
jeg dømme eder. Og I skal kende, at jeg er HERREN. **11**
Byen skal ikke være eder en Gryde, og I skal ikke være
Kødet deri; ved Israels Grænse vil jeg dømme eder. **12**
Og I skal kende, at jeg er HERREN, hvis Vedtægter I ikke
fulgte, og hvis Lovbud I ikke levede efter, hvorimod I
levede efter eders Nabofolks Lovbud. — **13** Men medens
jeg profeterede saaledes, døde Pelatja, Benajas Søn. Da
faldt jeg paa mit Ansigt og raabte med høj Røst: »Ak,
Herre, HERRE, vil du da helt udrydde Israels Rest?« **14**
Saa kom HERRENS Ord til mig saaledes: **15** Menneskesøn!
Dine Brødre, dine Medfanger og alt Israels Hus, alle de,
om hvem Jerusalems Indbyggere siger: »De er langt borte
fra HERREN, os er Landet givet i Eje!« — **16** derfor skal
du sige: Saa siger den Herre HERREN: Ja, jeg har ført
dem langt bort blandt Folkene og spredt dem i Landene,
og kun i ringe Maade var jeg dem en Helligdom i de
Lande, hvor de kom hen. **17** Men derfor skal du sige:
Saa siger den Herre HERREN: Jeg vil samle eder sammen
fra Folkeslagene og sanke eder op i Landene, hvor I
er spredt, og give eder Israels Jord. **18** Derhen skal de
komme og fjerne alle dets væmmelige Guder og alle
dets Vederstyggeligheder; **19** jeg giver dem et nyt Hjerte
og indgiver dem en ny Aand; jeg tager Stenhjertet ud
af deres Legeme og giver dem et Kødhjerte, **20** for at

de maa følge mine Vedtægter og holde mine Lovbud og gøre efter dem. Saa skal de være mit Folk, og jeg vil være deres Gud. **21** Men hines Hjerter holder sig til deres væmmelige Guder og deres Vederstyggeligheder; dem gengælder jeg deres Færd, lyder det fra den Herre HERREN. **22** Saa løftede Keruberne Vingerne og samtidig Hjulene; og Israels Guds Herlighed var oven over dem. **23** Og HERRENS Herlighed steg op fra Byen og stillede sig paa Bjerget østen for. **24** Derpaa løftede Aanden mig og bragte mig ved Guds Aand i Synet til de landflygtige i Kaldæa; og Synet, som jeg havde skuet, steg op og svandt bort. **25** Saa kundgjorde jeg de landflygtige alle de Ord, HERREN havde aabenbaret mig.

12 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn! Du bor midt i den genstridige Slægt, som har Øjne at se med, men ikke ser, og Ører at høre med, men ikke hører, thi de er en genstridig Slægt. **3** Men du, Menneskesøn, udrust dig ved højlys Dag i deres Paasyn som en, der drager i Landflygtighed, og drag saa i deres Paasyn fra Stedet, hvor du bor, til et andet Sted! Maaske de saa faar Øjnene op; thi de er en genstridig Slægt. **4** Bær ved højlys Dag i deres Paasyn dine Sager udenfor, som om du skal i Landflygtighed, men selv skal du drage bort om Aftenen i deres Paasyn som en, der drager i Landflygtighed. **5** Slaa i deres Paasyn Hul i Væggen og drag ud derigennem; **6** tag Sagerne paa Skulderen og drag ud i Bælgmørke med tilhyllet Ansigt uden at se Landet; thi jeg gør dig til et Tegn for Israels Hus! **7** Og jeg gjorde, som der bødes mig: Jeg bar ved højlys Dag mine Sager udenfor, som om jeg

skulde i Landflygtighed, og om Aftenen slog jeg med Haanden Hul i Væggen, og i Bælgmørke drog jeg ud; jeg tog det paa Skulderen i deres Paasyn. **8** Næste Morgen kom HERRENS Ord til mig saaledes: **9** Menneskesøn! Har Israels Hus, den genstridige Slægt, ikke spurgt dig: »Hvad gør du der?« **10** Sig til dem: Saa siger den Herre HERREN: Saaledes skal det være med Fyrsten, denne Byrde i Jerusalem, og hele Israels Hus derinde. **11** Sig: Jeg er eder et Tegn; som jeg har gjort, skal der gøres med dem: I Landflygtighed og Fangenskab skal de drage. **12** Og Fyrsten i deres Midte skal tage sine Sager paa Skulderen, og i Bælgmørke skal han drage ud, han skal slaa Hul i Væggen for at drage ud derigennem, og han skal tilhylle sit Ansigt for ikke at se Landet. **13** Men jeg breder mit Net over ham, og han skal fanges i mit Garn; og jeg bringer ham til Babel i Kaldæernes Land, som han dog ikke skal se; og der skal han dø. **14** Og alle hans Omgivelser, hans Hjælpere og alle hans Hærskarer vil jeg udstrø for alle Vinde og drage Sværdet bag dem. **15** Da skal de kende, at jeg er HERREN, naar jeg spreder dem: blandt Folkene og udstrør dem i Landene. **16** Kun nogle faa af dem levner jeg fra Sværd, Hunger og Pest, for at de kan fortælle om alle deres Vederstyggeligheder blandt de Folk, de kommer til; og de skal kende, at jeg er HERREN. **17** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **18** Menneskesøn, spis Brød i Angst og drik Vand i Frygt og Bæven; **19** og sig til Landets Folk: Saa siger den Herre HERREN om Jerusalems Indbyggere i Israels Land: Brød skal de spise med Bæven, og Vand skal de drikke med Rædsel, for at deres Land og alt deri maa

ligge øde til Straf for alle dets Indbyggeres Voldsfærd; **20** og Byerne, der nu er beboet, skal ligge øde, og Landet skal blive til Ørk; og I skal kende, at jeg er HERREN. **21** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **22** Menneskesøn! Hvad er det for et Mundheld, I har om Israels Land: »Det trækker i Langdrag, og alle Syner slaar fejl!« **23** Sig derfor til dem: Saa siger den Herre HERREN: Jeg vil bringe dette Mundheld til at forstumme, saa de ikke mere bruger det i Israel. Sig tværtimod til dem: »Tiden er nær, og alle Syner træffer ind!« **24** Thi der skal ikke mere være noget Løgnesyn eller nogen falsk Spaadom i Israels Hus, **25** men jeg, HERREN taler, hvad jeg vil, og det skal ske. Det skal ikke længer trække i Langdrag; men i eders Dage, du genstridige Slægt, vil jeg tale et Ord og fuldbyrde det, lyder det fra den Herre HERREN. **26** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **27** Menneskesøn! Se, Israels Hus siger: »Synet, han skuer, gælder sene Dage, og han profeterer om fjerne Tider!« **28** Sig derfor til dem: Saa siger den Herre HERREN: Intet af mine Ord skal lade vente paa sig mere; hvad jeg taler, skal ske, lyder det fra den Herre HERREN.

13 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, profetér mod Israels Profeter, profetér og sig til dem, som profeterer efter deres eget Hjertes Tilskyndelse: Hør HERRENS Ord! **3** Saa siger den Herre HERREN: Ve Profeterne, de Daarer, som følger deres egen Aand uden at have skuet noget! **4** Dine Profeter, Israel, er som Sjakaler i Ruiner. **5** De stillede sig ikke i Murbruddet og byggede ikke en Mur om Israels Hus, saa det kunde staa

sig i Striden paa HERRENS Dag. **6** De skuede Tomhed og spaaede Løgn, idet de sagde: »Saa lyder det fra HERREN!« uden at HERREN havde sendt dem, og dog ventede de Ordet stadfæstet, **7** Var det ikke tomme Syner, I skuede, og Løgnespaadomme, I fremsatte? Og I siger: »Saa lyder det fra HERREN!« uden at jeg har talet. **8** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Fordi I forkynder Tomhed og skuer Løgn, se, derfor kommer jeg over eder, lyder det fra den Herre HERREN. **9** Jeg udrækker min Haand mod Profeterne, der skuer Tomhed og spaar Løgn; i mit Folks Samfund skal de ikke være, de skal ikke optages i Israels Hus's Mandtalsbog og ikke komme til Israels Land; og I skal kende, at jeg er den Herre HERREN. **10** Fordi, ja fordi de vildleder mit Folk ved af forkynde Fred, hvor ingen Fred er, og naar det bygger en Væg, stryger den over med Kalk, **11** saa sig til dem, der stryger over med kalk: Skylregn skal komme, Isstykker skal falde og Stormvejr bryde løs, **12** og naar saa Væggen styrter sammen, vil man da ikke spørge eder: »Hvor er Kalken, I strøg paa?« **13** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Og jeg lader et Stormvejr bryde løs i min Harme, og Skylregn skal komme i min Vrede og Isstykker i min Harme til Undergang; **14** og Væggen, som I strøg over med Kalk, river jeg ned og lader den styrte til Jorden, saa dens Grundvold blottes, og ved dens Fald skal I gaa til Grunde derinde; og I skal kende, at jeg er HERREN. **15** Jeg vil udtømme min Vrede over Væggen og dem, der strøg den over med Kalk, saa man skal sige til eder: »Hvor er Væggen, og hvor er de, som strøg den over, **16** Israels Profeter, som profeterede om Jerusalem

og skuede Fredssyner for det, hvor ingen Fred var« —
lyder det fra den Herre HERREN. **17** Og du, Menneskesøn,
vend dit Ansigt mod dit Folks Døtre, som profeterer efter
deres eget Hjertes Tilskyndelse; profeter imod dem **18** og
sig: Saa siger den Herre HERREN: Ve dem, der syr Bind til
alle Haandled og laver Slør til alle Hoveder efter hver
Legemshøjde for at fange Sjæle! Dræber I Sjæle, der hører
til mit Folk, og holder Sjæle i Live af Egennytte? **19** I,
som vanhelliger mig for mit Folk for nogle Haandfulde
Bygkorn og nogle Bidder Brød og saaledes dræber Sjæle,
der ikke skulde dø, og holder Sjæle i Live, som ikke skulde
leve, idet I lyver for mit Folk, som gerne hører paa Løgn!
20 Derfor, saa siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer
over eders Bind, med hvilke I fanger Sjæle, og river dem
af eders Arme, og de Sjæle, I fanger, lader jeg slippe fri
som Fugle; **21** og jeg sønderriver eders Slør og frier mit
Folk af eders Haand, saa de ikke mere er Bytte i eders
Haand; og I skal kende, at jeg er HERREN. **22** Fordi I ved
Svig volder den retfærdiges Hjerte Smerte, skønt jeg ikke
vilde volde ham Smerte, og styrker den gudløses Hænder,
saa han ikke omvender sig fra sin onde Vej, at jeg kan
holde ham i Live, **23** derfor skal I ikke mere skue Tomhed
eller drive eders Spaadomskunst; jeg frier mit Folk af
eders Haand; og I skal kende, at jeg er HERREN.

14 Nogle af Israels ældste kom til mig og satte sig
lige over for mig. **2** Saa kom HERRENS Ord til mig
saaledes; **3** Menneskesøn! Disse Mænd har lukket deres
Afgudsbilleder ind i deres Hjerte og stillet det, der blev
dem Aarsag til Skyld, for deres Ansigt — skulde jeg

lade mig raadspørge af dem? **4** Tal derfor med dem og
sig: Saa siger den Herre HERREN: Hver den af Israels
Hus, som lukker sine Afgudsbilleder ind i sit Hjerte og
sættet det, der blev dem Aarsag til Skyld, for sit Ansigt
og saa kommer til Profeten, ham vil jeg, HERREN, selv
svare trods hans mange Afgudsbilleder **5** for at gribe
Israels Hus i Hjertet, fordi de faldt fra mig med alle deres
Afgudsbilleder. **6** Sig derfor til Israels Hus: Saa siger
den Herre HERREN: Vend om, vend eder bort fra eders
Afgudsbilleder og vend eders Ansigt bort fra alle eders
Vederstyggeligheder! **7** Thi hver den af Israels Hus og
af de fremmede, der bor i Israel, som skiller sig fra mig
og lukker sine Afgudsbilleder ind i sit Hjerte og sætter
det, der blev ham Aarsag til Skyld, for sit Ansigt og saa
kommer til Profeten, for at denne skal raadspørge mig
for ham, ham vil jeg, HERREN, selv svare; **8** jeg retter mit
Aasyn mod den Mand og gør ham til Tegn og Mundheld
og udrydder ham af mit Folk; og I skal kende, at jeg er
HERREN. **9** Men lader Profeten sig lokke til at sige et
Ord, saa er det mig, HERREN, der har lokket ham, og jeg
udrækker min Haand imod ham og udrydder ham af mit
Folk Israel. **10** De skal begge bære deres Skyld, Spørgeren
og Profeten skal være lige skyldige, **11** for at Israels Hus
ikke mere skal fare vild fra mig og blive urent ved alle sine
Overtrædelser; da skal de være mit Folk, og jeg vil være
deres Gud, lyder det fra den Herre HERREN. **12** HERRENS
Ord kom til mig saaledes: **13** Menneskesøn! Naar et Land
troløst synder imod mig, og jeg udrækker min Haand
imod det og bryder Brødets Støttestav for det og sender

Hungersnød over det og udrydder Folk og Fæ, **14** og disse tre Mænd var i dets Midte: Noa, Daniel og Job, saa skulde kun de tre redde deres Liv ved deres Retfærdighed, lyder det fra den Herre HERREN. **15** Eller lader jeg Rovdyr fare igennem Landet og gøre det folketomt, saa det bliver øde og ingen tør gaa derigennem for de vilde Dyr, **16** og disse tre Mænd var i dets Midte — saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: De skulde ikke redde deres Sønner eller Døtre; de selv alene skulde reddes, men Landet maatte blive øde. **17** Eller lader jeg Sværdet komme over dette Land og siger: »Sværdet skal fare igennem Landet!« og udrydder Folk og Fæ deraf, **18** og disse tre Mænd var i dets Midte — saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: De skulde ikke redde deres Sønner eller Døtre; de selv alene skulde reddes. **19** Eller sender jeg Pest over dette Land og udgyder min Harme over det med Blod og udrydder Folk og Fæ deraf, **20** og Noa, Daniel og Job var i dets Midte — saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: De skulde ikke redde Søn eller Datter; de selv alene skulde redde deres Liv ved deres Retfærdighed. **21** Men saa siger den Herre HERREN: Og dog, naar jeg sender mine fire grumme Straffedomme, Sværd, Hunger, Rovdyr og Pest, over Jerusalem for at udrydde Folk og Fæ deraf, **22** se, da skal der levnes en Flok undslupne, som fører Sønner og Døtre ud derfra; se, de skal drage hid til eder, og I skal se deres Færd og Gerninger; da skal I trøste eder over den Ulykke, jeg har bragt over Jerusalem, alt det, jeg har bragt over det. **23** De skal være eder en Trøst, naar I ser deres Færd og Gerninger, og I skal skønne, at

jeg ikke uden Grund gjorde alt, hvad jeg lod det times, lyder det fra den Herre HERREN.

15 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn! Hvad har Vinstokken forud for alle andre Træer, Ranken, som staar iblandt Skovens Træer? **3** Tager man Gavntræ deraf? Eller tager man deraf en Knag til at hænge alskens Redskaber paa? **4** Naar den saa oven i købet har været givet Ilden til Føde, saa at Ilden har fortæret begge dens Ender, og Midten er svedet, duer den saa til noget? **5** Se, da den endnu var uskadt, brugtes den ikke til noget, endsige at den skulde kunne bruges til noget nu, da Ilden har fortæret den og den er svedet. **6** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Som det gaar Vinstokken blandt Skovens Træer, hvilke jeg giver Ilden til Føde, saaledes giver jeg Jerusalems Indbyggere hen; **7** jeg vender mit Aasyn imod dem; af Ilden slap de ud, men Ild skal dog fortære dem; og I skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg vender mit Aasyn imod dem. **8** Og jeg gør Landet øde, fordi de var troløse, lyder det fra den Herre HERREN.

16 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, forehold Jerusalem dets Vederstyggeligheder **3** og sig: Saa siger den Herre HERREN til Jerusalem: Dit Udspring og din Oprindelse var i Kana'anæernes Land; din Fader var Amorit, din Moder Hetiterinde. **4** Og ved din Fødsel gik det saaledes til: Da du fødtes, blev din Navlestreng ikke skaaret over, ej heller blev du tvættet ren med Vand eller gnedet med Salt eller lagt i Svøb. **5** Ingen saa paa dig med saa megen Medynk, at han af Medlidenhed gjorde nogen af disse Ting for dig, men du henslængtes paa Marken,

den Dag du fødtes; saaledes væmmedes man ved din Sjæl.
6 Men jeg kom forbi, og da jeg saa dig sprælle i Blod,
sagde jeg til dig, som du laa der i Blodet: »Du skal leve **7**
og vokse som en Urt paa Marken!« Og du voksede, blev
stor og traadte ind i din Skønheds Fylde; dine Bryster
blev faste, og dit Haar voksede; men du var nøgen og bar.
8 Saa kom jeg forbi og saa dig, og se, din Tid var inde,
din Elskovstid; og jeg bredte min Kappeflig over dig og
tilhyllede din Blusel; saa tilsvor jeg dig Troskab og indgik
Pagt med dig, lyder det fra den Herre HERREN, og du blev
min. **9** Saa tvættede jeg dig med Vand, skyllede Blodet af
dig og salvede dig med Olie; **10** jeg klædte dig i broget
vævede Klæder, gav dig Sko af Tahasjskind paa, bandt
Byssusklæde om dit Hoved og hyllede dig i Silke; **11** jeg
smykkede dig, lagde Spange om dine Arme og Kæde om
din Hals, **12** fæstede en Ring i din Næse, kugler i dine
Ører og en herlig Krone paa dit Hoved; **13** du smykkedes
med Guld og Sølv, din Klædning var Byssus, Silke og
broget vævede Klæder; fint Hvedemel, Honning og Olie
var din Mad, og du blev saare dejlig og drev det til at
blive Dronning. **14** Dit Ry kom ud blandt Folkene for din
Dejligheds Skyld; thi den var fuldendt ved de Smykker,
jeg udstyrede dig med, lyder det fra den Herre HERREN.
15 Men du stolede paa din Dejlighed og bolede i Kraft af
dit Ry; du udøste din bolerske Attraa over enhver, som
kom forbi; du blev hans. **16** Af dine Klæder tog du og
gjorde dig spraglede Offerhøje og bolede paa dem **17**
Du tog dine Smykker af mit Guld og Sølv, som jeg havde
givet dig, og gjorde dig Mandsbilleder og bolede med

dem. **18** Du tog dine broget vævede Klæder og hyllede dem deri, og min Olie og Røgelse satte du for dem. **19** Brødet, som jeg havde givet dig — fint Hvedemel, Olie og Honning gav jeg dig at spise — satte du for dem til en liflig Duft, lyder det fra den Herre HERREN. **20** Og du tog dine Sønner og Døtre, som du havde født mig, og slagtede dem til Føde for dem. Var det ikke nok med din Bolen, **21** siden du slagtede mine Sønner og gav dem hen, idet du indviede dem til dem? **22** Og under alle dine Vederstyggeligheder og din Bolen kom du ikke din Ungdoms Dage i Hu, da du var nøgen og bar og laa og sprællede i Blod. **23** Og efter al denne din Ondskab — ve dig, ve! lyder det fra den Herre HERREN — **24** byggede du dig en Alterfod og gjorde dig en Offerhøj paa alle Torve. **25** Ved hvert Gadehjørne byggede du dig en Offerhøj og vanærede din Dejlighed; du spredte Benene for enhver, som kom forbi, og drev din Bolen vidt. **26** Du bolede med Ægypterne, dine sværlemmede Naboer, og drev din Bolen vidt og krænkede mig. **27** Men se, jeg udrakte min Haand imod dig og unddrog dig, hvad der tilkom dig, og jeg gav dig dine Fjender Filisterindernes Gridskhed i Vold, de, som skammede sig over din utugtige Færd. **28** Siden bolede du med Assyrerne, umættelig som du var; du bolede med dem, men blev endda ikke mæt. **29** Saa udstrakte du din Bolen til Kræmmerlandet, Kaldæernes Land, men blev endda ikke mæt. **30** Hvor vansmægtede dog dit Hjerte, lyder det fra den Herre HERREN, da du gjorde alt dette, som kun en arg Skøge kan gøre, **31** da du byggede dig en Alterfod ved hvert Gadehjørne og

gjorde dig en Offerhøj paa hvert Torv. Men du lignede ikke Skøgen i at samle Skøgeløn; **32** hvilken Horkvinde, der tager fremmede i sin Mands Sted! — **33** ellers giver man Skøgen en Gave, men du gav alle dine Elskere Gaver og købte dem til at komme til dig rundt om fra og bole med dig. **34** Hos dig var det modsat af, hvad Tilfældet ellers er med Kvinder; ingen løb efter dig for at bole, men du gav Skøgeløn og fik selv ingen; det var det modsatte. **35** Derfor, du Skøge, hør HERRENS Ord! **36** Saa siger den Herre HERREN: Fordi din Skam ødtes bort og din Blusel blottedes for dine Elskere ved din Boler, derfor og for alle dine vederstyggelige Afgudsbilleders Skyld og for dine Sønners Blods Skyld, som du gav dem, **37** se, derfor vil jeg samle alle dine Elskere, hvem du var til Glæde, baade alle dem, du elskede, og alle dem, du hadede; jeg vil samle dem imod dig trindt om fra og blotte din Blusel for dem, saa de ser den helt. **38** Jeg vil dømme dig efter Horkvinders og Morderskers Ret og lade Vrede og Nidkærhed ramme dig. **39** Jeg giver dig i deres Haand, og de skal nedbryde din Alterfod, ødelægge dine Offerhøje, rive Klæderne af dig, tage dine Smykker og lade dig staa nøgen og bar. **40** De skal sammenkalde en Forsamling imod dig, stene dig og med deres Sværd hugge dig sønder og sammen; **41** de skal sætte Ild paa dine Huse og fuldbyrde Dommen over dig i mange Kvinders Paasyn. Jeg gør Ende paa din Bolen, og du skal ikke mere komme til at give Skøgeløn. **42** Jeg stiller min Vrede paa dig, til min Nidkærhed viger fra dig, saa jeg faar Ro og ikke mere er krænket. **43** Fordi du ikke kom dine Ungdoms Dage i

Hu, men vakte min Vrede ved alt dette, se, derfor vil jeg
gøre Gengæld og lade din Færd komme over dit Hoved,
lyder det fra den Herre HERREN. Du skal ikke vedblive at
føje Skændsel til alle dine Vederstyggeligheder. **44** Se,
enhver, som ynder Ordsprog, skal bruge det Ordsprog
om dig: »Som Moder saa Datter!« **45** Du er din Moders
Datter, hun lededes ved sin Mand og sine Børn; og du
er dine Søstres Søster, de lededes ved deres Mænd og
Børn. Eders Moder var Hetiterinde, eders Fader Amorit.
46 Din store Søster var Samaria og hendes Døtre norden
for dig, og din lille Søster sønden for dig var Sodoma og
hendes Døtre. **47** Paa deres Veje vandrede du ikke, og
Vederstyggeligheder som deres øvede du ikke; kun en
liden Stund, saa handlede du endnu værre end de paa alle
dine Veje. **48** Saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre
HERRE, din Søster Sodoma og hendes Døtre handlede ikke
som du og dine Døtre! **49** Se, din Søster Sodomas Brøde var
Overmod; Brød i Overflod og sorgløs Tryghed blev hende
og hendes Døtre til Del, men de rakte ikke den arme og
fattige en hjælpende Haand; **50** de blev hovmodige og
øvede Vederstyggelighed for mine Øjne; derfor stødte jeg
dem bort, saa snart jeg saa det. **51** Heller ikke Samaria
syndede halvt saa meget som du! Du har øvet flere
Vederstyggeligheder end de og retfærdiggjort dine Søstre
ved alle de Vederstyggeligheder, du øvede. **52** Saa bær da
ogsaa du din Skændsel, du, som har skaffet dine Søstre
Oprejsning; da dine Synder er vederstyggeligere end
deres, staar de retfærdigere end du; saa skam da ogsaa du
dig og bær din Skændsel, fordi du har retfærdiggjort dine

Søstre. **53** Og jeg vil vende deres Skæbne, Sodomas og hendes Døtres og Samarias og hendes Døtres, og jeg vil vende din Skæbne midt iblandt dem, **54** for at du kan bære din Skændsel og blues ved alt, hvad du har gjort, idet du derved skaffede dem en Trøst. **55** Dine Søstre Sodoma og hendes Døtre og Samaria og hendes Døtre skal blive, hvad de fordum var, og du og dine Døtre, hvad I fordum var. **56** Din Søster Sodomas Navn tog du ikke i din Mund i dit Overmods Dage, **57** da din Blusel endnu ikke var blottet som nu, du Spot for Edoms Kvinder, og alle Kvinder deromkring og for Filisternes Kvinder, som haanede dig fra alle Sider! **58** Du maa bære din Skændsel og dine Vederstyggeligheder, lyder det fra HERREN. **59** Ja, saa siger den Herre HERREN: Jeg gør med dig, som du har gjort, du, som lod haant om Eden og brød Pagten. **60** Men jeg vil ihukomme min Pagt med dig i din Ungdoms Dage og oprette en evig Pagt med dig. **61** Og du skal komme dine Veje i Hu og blues, naar jeg tager dine Søstre, baade dem, der er større, og dem, der er mindre end du, og giver dig dem til Døtre, men ikke fordi du var tro i Pagten. **62** Jeg opretter min Pagt med dig, og du skal kende, at jeg er HERREN, **63** for at du skal komme det i Hu med Skam og ikke mere kunne aabne din Mund, fordi du blues, naar jeg tilgiver dig alt, hvad du har gjort, lyder det fra den Herre HERREN.

17 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, fremsæt en Gaade og tal i Lignelse til Israels Slægt; **3** sig: Saa siger den Herre HERREN: Den store Ørn med vældigt Vingefang, lange Vinger, tæt Fjederham og brogede

Farver kom til Libanon og tog Cederens Top; **4** Spidsen af dens Skud brød den af, bragte den til et Kræmmerland og satte den i en Handelsby. **5** Saa tog den en Plante der i Landet og plantede den i en Sædemark ved rigeligt Vand ..., **6** for at den skulde vokse og blive en yppig, lavstammet Vinstok, hvis Ranker skulde vende sig til den, og hvis Rødder skulde blive under den. Og den blev en Vinstok, som skød Grene og bredte sine Kviste. **7** Men der var en anden stor Ørn med vældigt Vingefang og rig Fjederham; og se, Vinstokken bøjede sine Rødder imod den og strakte sine Ranker hen til den, for at den skulde give den mere Vand end Bedet, den stod i. **8** Paa en frugtbar Mark ved rigeligt Vand var den plantet for at skyde Grene, bære Frugt og blive en herlig Vinstok. **9** Sig derfor: Saa siger den Herre HERREN: Mon det lykkes den? Mon den første Ørn ikke rykker dens Rødder op og afriver dens Frugt, saa alle de friske Skud tørres hen? Der skal jo ingen kraftig Arm eller mange Folk til at rive den løs fra Roden. **10** Se, den er plantet, men mon det lykkes den? Mon den ikke, saa snart Østenvinden naar den, hentørres i Bedet, den voksede i? **11** Og HERRENS Ord kom til mig saaledes: **12** Sig til den genstridige Slægt: Ved I ikke, hvad dette betyder? Sig: Babels Konge kom til Jerusalem, tog Kongen og Fyrsterne og førte dem med hjem til Babel. **13** Derpaa tog han en Ætling af Kongehuset og sluttede Pagt med ham og lod ham aflægge Ed. Landets Stormænd tog han dog med, **14** for at Riget skulde holdes nede og ikke hovmode sig, men holde hans Pagt, at den maatte staa fast. **15** Men han faldt fra og sendte sine Bud til Ægypten,

for at de skulde give ham Heste og Folk i Mængde. Mon det lykkes ham? Mon den, der bærer sig saaledes ad, slipper godt derfra? Skal den, der bryder en Pagt, slippe fra det? **16** Saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Hvor den Konge bor, som gjorde ham til Konge, hvis Ed han lod haant om, og hvis Pagt han brød, der hos ham i Babel skal han dø. **17** Og Farao skal ikke hjælpe ham i Krigen med en stor Hær eller en talrig Skare, naar der opkastes Stormvold og bygges Belejringstaarne til Undergang for mange Mennesker. **18** Thi han lod haant om Eden og brød Pagten trods givet Haandslag; alt dette gjorde han; han skal ikke undslippe! **19** Sig derfor: Saa siger den Herre HERREN: Saa sandt jeg lever: Min Ed, som han lod haant om, og min Pagt, som han brød, vil jeg visselig lade komme over hans Hoved! **20** Jeg breder mit Net over ham, saa han fanges i mit Garn, og jeg bringer ham til Babel for der at gaa i Rette med ham for den Troløshed, han viste mig. **21** Alle hans udvalgte Folk i alle hans Hære skal falde for Sværd, og de, der er til Rest, spredes for alle Vinde; og I skal kende, at jeg, HERREN, har talet. **22** Saa siger den Herre HERREN: Saa tager jeg selv en Gren af Cederens Top, af dens Skuds Spidser bryder jeg en tynd Kvist og planter den paa et højt, knejsende Bjerg. **23** Paa Israels høje Bjerg vil jeg plante den, og den skal skyde Grene og bære Løv og blive en herlig Ceder. Under den skal alle vingede Fugle bygge, i dens Grenes Skygge skal de bo. **24** Og alle Markens Træer skal kende, at jeg, HERREN, nedbøjer det høje Træ

og ophøjer det lave, udtørrer det friske Træ og lader det tørre blomstre. Jeg, HERREN, har talt og grebet ind.

18 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Hvor tør I bruge det Mundheld i Israels Land: Fædre aad sure Druer, og Børnenes Tænder blev ømme. **3** Saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Ingen skal mere bruge dette Mundheld i Israel. **4** Se, alle Sjæle er mine; baade Faderens Sjæl og Sønnens Sjæl er mine; den Sjæl der synder skal dø. **5** Naar en Mand er retfærdig og gør Ret og Skel, **6** ikke spiser paa Bjergene eller løfter sit Blik til Israels Hus's Afgudsbilleder eller skænder sin Næstes Hustru eller nærmer sig en Kvinde, saa længe hun er uren, **7** eller volder noget Menneske Men, men giver sit Haandpant tilbage, ikke raner, men giver den sultne sit Brød og klæder den nøgne, **8** ikke laaner ud mod Aager eller tager Opgæld, men holder sin Haand fra Uret, fælder redelig Dom Mand og Mand imellem, **9** vandrer efter mine Anordninger og tager Vare paa at udføre mine Lovbud, han er retfærdig, han skal visselig leve, lyder det fra den Herre HERREN. **10** Men avler han en Voldsmand til Søn, som udøser Blod og gør en eneste af disse Ting — **11** medens han selv ikke gjorde nogen af disse Ting — spiser paa Bjergene, skænder sin Næstes Hustru, **12** volder de arme og fattige Men, raner, ikke giver Haandpant tilbage, men løfter sit Blik til Afgudsbillederne, gør, hvad vederstyggeligt er, **13** laaner ud mod Aager og tager Opgæld, saa skal han ingenlunde leve; han har øvet alle disse Vederstyggeligheder, han skal visselig lide Døden, hans Blod skal komme over ham.

14 Men sæt, at Sønnen avler en Søn, som ser alle de Synder, Faderen gjorde, og at han bliver angst og ikke bærer sig saaledes ad, **15** ikke spiser paa Bjergene eller løfter sit Blik til Israels Hus's Afgudsbilleder eller skænder sin Næstes Hustru **16** eller volder noget Menneske Men eller tager Haandpant eller raner, men giver den sultne sit Brød og klæder den nøgne, **17** holder sin Haand fra Uret, ikke tager Aager eller Opgæld, men holder mine Lovbud og vandrer efter mine Anordninger, saa skal han ikke dø for sin Faders Misgerning, men visselig leve. **18** Hans Fader derimod døde for sin Misgerning, fordi han øvede Vold, ranede og gjorde i sit Folk hvad ikke var godt. **19** Og I siger: »Hvorfor skulde Sønnen ikke bære Faderens Misgerning?« Nej, thi Sønnen gjorde Ret og Skel, holdt alle mine Lovbud og levede efter dem. Visselig skal han leve. **20** Den Sjæl, der synder, den skal dø; Søn skal ikke bære Faders Misgerning, ej heller Fader Søns. Over den retfærdige skal hans Retfærdighed komme, over den gudløse hans Gudløshed. **21** Men naar den gudløse omvender sig fra alle de Synder, han har gjort, og holder alle mine Anordninger og gør Ret og Skel, da skal han visselig leve og ikke dø. **22** Ingen af alle de Overtrædelser, han har øvet, skal tilregnes ham; i Kraft af den Retfærdighed, han øver, skal han leve. **23** Mon jeg har Lyst til den gudløses Død, lyder det fra den Herre HERREN, mon ikke til, at han omvender sig fra sin Vej, saa han maa leve? **24** Men naar den retfærdige vender sig fra sin Retfærdighed og gør Uret, lignende Vederstyggeligheder, som den gudløse øver, saa skal

ingen af de retfærdige Gerninger, han har gjort tilregnes ham; for den Troløshed, han øvede, og den Synd, han gjorde, skal han dø. **25** Og I siger: »HERRENS Vej er ikke ret!« Hør dog, Israels Hus! Er det min Vej, der ikke er ret? Er det ikke snarere eders Vej, der ikke er ret? **26** Naar den retfærdige vender sig fra sin Retfærdighed og gør Uret, skal han dø; for den Uret, han gør, skal han dø. **27** Men naar en gudløs vender sig fra den Gudløshed, han har øvet, og gør Ret og Skel, skal han holde sin Sjæl i Live. **28** Han vendte sig fra alle de Overtrædelser, han havde øvet; han skal visselig leve og ikke dø. **29** Og Israels Hus siger: »HERRENS Vej er ikke ret!« Er det min Vej, Israels Hus, der ikke er ret? Er det ikke snarere eders Vej, der ikke er ret? **30** Derfor dømmer jeg enhver af eder efter hans Veje, Israels Hus, lyder det fra den Herre HERREN. Vend om og omvend eder fra alle eders Overtrædelser, at de ikke skal blive eder Aarsag til Skyld. **31** Gør eder fri for alle de Overtrædelser, I har øvet imod mig, og skab eder et nyt Hjerte og en ny Aand; thi hvorfor vil I dø, Israels Hus? **32** Thi jeg har ikke Lyst til nogens Død, lyder det fra den Herre HERREN. Omvend eder derfor, saa skal I leve!

19 Du, Menneskesøn, istem en Klagesang over Israels Fyrster og sig: **2** Hvor var dog din Moder en Løvinde midt iblandt Løver! Hun hviled blandt unge Løver opfostred Unger. **3** En Unge voksede til, en Ungløve blev den; den lærte at røve Rov, Mennesker aad den. **4** Da opbød man Folkene mod den, i Grav blev den fanget, de slæbte den bort med Kroge til Ægyptens Land. **5** Da hun saa, at den var ført bort, at Haabet var bristet, tog hun en anden

Unge og gjorde til Løve. **6** Den gik imellem Løvinder, en
Ungløve blev den, den lærte at røve Rov, Mennesker aad
den. **7** Den overfaldt Vædre paa Græs, var Hjordenes
Rædsel Landet og dets Fylde stivned af Angst for dens
Brøl. **8** Og Folkene lagde Snarer rundt omkring den, over
den bredte de Nettet, i Grav blev den fanget. **9** De trak
den med Kroge i Bur og førte den til Babels Konge, hen
til Borgen, at dens Røst ej mer skulde høres paa Israels
Bjerge. **10** Din Moder var en Vinstok i Vingaarden, plantet
ved Vand, frugtbar og rig paa Grene ved rigelig Væde. **11**
En af dens Grene blev til et Herskerspir dens knejsende
Vækst skød op imellem Løvet, let at se i sin Højde, med
mange Ranker. **12** Men, i Vrede blev Vinstokken oprykt,
slænget til Jorden, Østenstorm tørred dens Frugt, den
reves af, dens stolte Gren blev vissen, Ild aad den op. **13**
Nu er den plantet i Ørkenen, et tørt og tørstigt Land. **14**
Ild for ud af dens Gren, fortæred dens Ranker og Frugt:
en stolt Gren findes ej paa den til Herskerspir. Dette er en
Klagesang, og en Klagesang blev det.

20 I det syvende Aar paa den tiende Dag i den femte
Maaned kom nogle af Israels Ældste for at raadspørge
HERREN, og de satte sig lige over for mig. **2** Saa kom
HERRENS Ord til mig saaledes: **3** Menneskesøn, tal til
Israels Ældste og sig: Saa siger den Herre HERREN:
Kommer I for at raadspørge mig? Saa sandt jeg lever:
Jeg lader mig ikke raadspørge af eder, lyder det fra
den Herre HERREN. **4** Vil du dømme dem, vil du
dømme, Menneskesøn? Saa forehold dem deres Fædres
Vederstyggeligheder **5** og sig til dem: Saa siger den Herre

HERREN: Dengang jeg udvalgte Israel, løftede jeg min Haand til Ed for Jakobs Hus's Afkom og gav mig til Kende for dem i Ægypten; jeg løftede min Haand for dem og svor: Jeg er HERREN eders Gud. **6** Dengang løftede jeg min Haand og tilsvor dem, at jeg vilde føre dem ud af Ægypten til Landet, jeg havde givet dem, et Land, der flyder med Mælk og Honning, det dejligste af alle Lande. **7** Og jeg sagde til dem: Enhver skal bortkaste sine væmmelige Guder, som hans Øjne hænger ved; og I maa ikke gøre eder urene ved Ægyptens Afgudsbilleder. Jeg, HERREN, er eders Gud! **8** Men de var genstridige imod mig og vilde ikke høre mig; de bortkastede ikke deres væmmelige Guder, som deres Øjne hang ved, og lod ikke Ægyptens Afgudsbilleder fare. Saa tænkte jeg paa at udøse min Vrede over dem og køle min Harme paa dem midt i Ægypten. **9** For mit Navns Skyld greb jeg dog ind, at det ikke skulde vanæres for de Folks Øjne, blandt hvilke de levede, og i hvis Paasyn jeg havde aabenbaret mig for dem, idet jeg førte dem ud af Ægypten. **10** Saa førte jeg dem ud af Ægypten og bragte dem ud i Ørkenen; **11** og jeg gav dem mine Anordninger og kundgjorde dem mine Lovbud; det Menneske, som gør efter dem, skal leve ved dem. **12** Ogsaa mine Sabbater gav jeg dem, for at de skulde være et Tegn mellem mig og dem, at det skal kendes, at jeg, HERREN, er den, som helliger dem. **13** Men Israels Hus var genstridigt imod mig i Ørkenen; de vandrede ikke efter mine Anordninger, men lod haant om mine Lovbud — det Menneske, som gør efter dem, skal leve ved dem — og mine Sabbater vanhelligede de

grovelig. Saa tænkte jeg paa at udøse min Vrede over dem i Ørkenen og tilintetgøre dem. **14** For mit Navns Skyld greb jeg dog ind, at det ikke skulde vanæres for de Folks Øjne, i hvis Paasyn jeg havde ført dem ud. **15** Og jeg løftede min Haand for dem i Ørkenen og svor, at jeg ikke vilde føre dem ind i det Land, jeg havde givet dem, et Land, der flyder med Mælk og Honning, det dejligste af alle Lande, **16** fordi de lod haant om mine Lovbud og ikke vandrede efter mine Anordninger, men vanhelligede mine Sabbater; thi deres Hjerte holdt sig til deres Afgudsbilleder. **17** Jeg havde Medlidenhed med dem, saa jeg ikke tilintetgjorde dem; jeg gjorde ikke Ende paa dem i Ørkenen. **18** Saa sagde jeg til deres Sønner i Ørkenen: Følg ikke eders Fædres Anordninger, hold ikke deres Lovbud og gør eder ikke urene med deres Afgudsbilleder. **19** Jeg, HERREN, er eders Gud! Følg mine Anordninger og tag Vare paa at holde mine Lovbud; **20** hold mine Sabbater hellige, saa de bliver et Tegn mellem mig og eder, at det maa kendes, at jeg, HERREN, er eders Gud. **21** Men ogsaa Sønnerne var genstridige imod mig; de fulgte ikke mine Anordninger og tog ikke Vare paa at holde mine Lovbud — det Menneske, som gør efter dem, skal leve ved dem — og vanhelligede mine Sabbater. Saa tænkte jeg paa at udøse min Harme over dem og køle min Vrede paa dem i Ørkenen. **22** Dog holdt jeg min Haand tilbage, og jeg greb ind for mit Navns Skyld, at det ikke skulde vanæres for de Folks Øjne, i hvis Paasyn jeg havde ført dem ud. **23** Jeg løftede min Haand for dem i Ørkenen og svor, at jeg vilde sprede dem blandt Folkene og udstrø

dem i Landene, **24** fordi de ikke holdt mine Lovbud,
men lod haant om mine Anordninger og vanhelligede
mine Sabbater, og deres Øjne hang ved deres Fædres
Afgudsbilleder. **25** Derfor gav jeg dem Anordninger, som
ikke er gode, og Lovbud ved hvilke de ikke vandt Liv; **26**
jeg gjorde dem urene ved deres Gaver, idet de lod alt hvad
der aabner Moders Liv, gaa igennem Ilden; thi jeg vilde
have dem til at stivne af Rædsel, at de maatte kende, at
jeg er HERREN. **27** Derfor, Menneskesøn, tal til Israels
Hus og sig til dem: Saa siger den Herre HERREN: Eders
Fædre haanede mig ydermere ved at være troløse imod
mig. **28** Jeg bragte dem til det Land jeg med løftet Haand
havde svoret at give dem; men hver Gang de saa en høj
Bakke eller et løvrigt Træ ofrede de der deres Slagtofre
og bragte deres krænkende Offergave; der beredte de
deres liflige Duft og udgød deres Drikofre. **29** Da sagde
jeg til dem: »Hvad er det for en Offerhøj, I gaar hen
til?« Og derfor bærer den endnu den Dag i Dag Navnet
Offerhøj. **30** Sig derfor til Israels Hus: Saa siger den Herre
HERREN: Gør I eder ikke urene paa eders Fædres Vis og
boler med deres væmmelige Guder? **31** Ja, naar I bringer
eders Gaver, naar I lader eders Sønner gaa igennem Ilden,
gør I eder den Dag i Dag urene til Ære for alle eders
Afgudsbilleder — og saa skulde jeg lade mig raadspørge
af eder, Israels Hus? Saa sandt jeg lever, lyder det fra den
Herre HERREN: Jeg lader mig ikke raadspørge af eder! **32**
Hvad der er kommet op i eders Sind, skal visselig ikke ske;
I siger: »Vi vil være som Folkene, som Slægterne i andre
Lande og dyrke Træ og Sten!« **33** Saa sandt jeg lever,

lyder det fra den Herre HERREN: Med stærk Haand og udstrakt Arm og udøst Vrede vil jeg vise, at jeg er eders Konge. **34** Med stærk Haand og udstrakt Arm og udøst Vrede vil jeg føre eder bort fra Folkeslagene og samle eder fra de Lande, hvor I er spredt, **35** og bringe eder til Folkeslagenes Ørken, og der vil jeg gaa i Rette med eder Ansigt til Ansigt. **36** Som jeg gik i Rette med eders Fædre i Ægyptens Ørken, vil jeg gaa i Rette med eder, lyder det fra den Herre HERREN. **37** Jeg vil lade eder gaa under Staven og føre eder fuldtalligt frem. **38** Jeg vil fraskille dem, der var genstridige og faldt fra mig; jeg fører dem ud af deres Udlændigheds Land, men til Israels Land skal de ikke komme; og I skal kende, at jeg er HERREN. **39** Men I, Israels Hus! Saa siger den Herre HERREN: Gaa hen og dyrk hver sit Afgudsbillede, men siden skal I visselig høre min Røst og ikke mere vanhellige mit hellige Navn med eders Offergaver og Afgudsbilleder. **40** Thi paa mit hellige Bjerg, paa Israels høje Bjerg, lyder det fra den Herre HERREN, der skal hele Israels Hus i Landet tjene mig; der vil jeg vise dem mit Velbehag, og der vil jeg spørge efter eders Offerydelser og Førstegrødegaver, alt, hvad I vil hellige. **41** Ved den liflige Duft vil jeg vise eder mit Velbehag, naar jeg fører eder ud fra Folkeslagene og samler eder fra alle de Lande, hvor I er spredt, og jeg vil paa eder vise mig som den Hellige for Folkenes Øjne. **42** Og I skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg fører eder til Israels Jord, det Land, jeg med løftet Haand svor at give eders Fædre. **43** Der skal I ihukomme eders Veje og alle de Gerninger, I gjorde eder urene med, saa I ledes ved

eder selv for alt det onde, I øvede. **44** Og I skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg gør saaledes med eder for mit Navns Skyld, ikke efter eders onde Veje og skændige Gerninger, Israels Hus, lyder det fra den Herre HERREN. **45** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **46** Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Sønden og lad din Tale strømme sønderpaa og profeter mod Sydlandets Skov! **47** Sig til Sydlandets Skov: Hør HERRENS Ord! Saa siger den Herre HERREN: Jeg sætter Ild paa dig, og den skal fortære alle Træer i dig, baade friske og tørre; den luende Ild skal ikke slukkes, og alle Ansigter skal svides fra Syd til Nord. **48** Og alt Kød skal se, at jeg, HERREN, har tændt den; den skal ikke slukkes! **49** Da sagde jeg: »Ak, Herre, HERRE, de siger om mig, at jeg altid taler i Lignelser!«

21 Da kom HERRENS Ord til mig saaledes: **2** Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Jerusalem, lad din Tale strømme mod Helligdommen og profeter mod Israels Land! **3** Sig til Israels Land: Saa siger HERREN: Se, jeg kommer over dig og drager mit Sværd af Skeden for at udrydde baade retfærdige og gudløse af dig. **4** Fordi jeg vil udrydde baade retfærdige og gudløse af dig, derfor skal mit Sværd fare af Skeden mod alt Kød fra Syd til Nord. **5** Og alt Kød skal kende, at jeg, HERREN, har draget mit Sværd at Skeden; det skal ikke vende tilbage! **6** Men du, Menneskesøn, støn, støn for deres Øjne, som om dine Lænder skulde briste, i bitter Smerte! **7** Og naar de spørger: »Hvorfor stønner du?« saa svar: »Over en Tidende; thi naar den kommer, skal hvert Hjerte smelte, alle Hænder synke, hver Aand sløves og alle Knæ flyde som Vand. Se, den kommer,

den fuldbyrdes, lyder det fra den Herre HERREN.« **8** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **9** Menneskesøn, profeter og sig: Saa siger HERREN: **10** Et Sværd, et Sværd er hvæsset og slebet blankt, hvæsset med Slagtning for Øje, blankt til at udsende Lyn.... **11** Jeg gav en Slagter det, at han skal tage det fat; det er hvæsset og slebet for at gives en Drabsmand i Hænde, **12** Raab og vaand dig, Menneskesøn! Thi det kommet over mit Folk, over alle Israels Fyrster; sammen med mit Folk er de givet til Sværdet. Derfor slaa dig paa Hoften! **13** ..... lyder det fra den Herre HERREN. **14** Og du, Menneskesøn, profetér og slaa Hænderne sammen, gør Sværdet som to, ja, gør det som tre! Det er et dræbende Sværd, den store Hednings Sværd; indjag dem Rædsel dermed, **15** at deres Hjerter maa ængstes og mange maa falde ved alle Porte. Jeg sætter dig til at slagte, du Sværd, som er gjort til at lyne, hvæsset til Slagtning. **16** Indjag Rædsel baade til højre og venstre, hvor din Od rettes hen! **17** Ogsaa jeg vil slaa Hænderne sammen og køle min Vrede. Jeg, HERREN, har talet! **18** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **19** Du, Menneskesøn, afsæt dig to Veje, ad hvilke Babels Konges Sværd skal komme, saaledes at begge udgaar fra et og samme Land; og opstil en Vejviser der, hvor de to Byveje skilles, **20** saa at Sværdet baade kan komme til Rabba i Ammoniternes Land og til Juda og Jerusalem midt i Juda. **21** Thi Babels Konge staar paa Vejskellet, hvor de to Veje skilles, for at tage Varsler; han ryster Pilene, raadspørger Husguderne, ransager Leveren. **22** I sin højre holder han Loddet »Jerusalem«, at han skal

aabne Munden til Skrig og løfte Røsten til Krigsraab, rejse Stormbukke mod Portene, opkaste Stormvold og bygge Belejringstaarne. **23** Ederne, svorne ved Gud, regnede de lige med falsk Spaadom, men han bringer deres Brøde i Minde, for at de skal fanges. **24** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Fordi I bringer eders Brøde i Minde, idet eders Overtrædelser aabenbares, saa eders Synder bliver synlige i alt, hvad I gør, fordi I bringer eder i Minde ved dem, skal I fanges. **25** Og du, gudløse Hedning, Israels Fyrste, hvis Time slaar, naar din Misgerning er fuldmoden, **26** saa siger den Herre HERREN: Bort med Hovedbindet, ned med kronen! Som det var, er det ikke mere! Op med det lave, ned med det høje! **27** Grushobe, Grushobe, Grushobe gør jeg det til. Ve det! Saaledes skal det være, til han kommer, som har Retten til det; ham vil jeg give det. **28** Du, Menneskesøn, profeter saaledes: Saa siger den Herre HERREN om Ammoniterne og deres Haan! Og sig: Et Sværd, et Sværd er draget til at slagte hvæsset til at udsende Lyn, **29** medens man skuer dig Tomhed og spaar dig Løgn, for at det skal lægges paa de gudløse Hedningers Hals, hvis Time slaar, naar deres Misgerning er fuldmoden. **30** Vend tilbage til din Borg! Paa det Sted, hvor du skabtes, i det Land, du stammer fra, vil jeg dømme dig. **31** Jeg vil udøse min Vrede over dig, blæse min Harmes Ild op imod dig og give dig i grumme Menneskers Haand, som er Mestre i at tilintetgøre. **32** Du skal blive Ildens Føde, dit Blod skal flyde i dit Land; du skal ikke kommes i Hu, thi jeg, HERREN, har talet.

22 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Du
Menneskesøn! Vil du dømme Blodbyen? Saa forehold den
alle dens Vederstyggeligheder **3** og sig: Saa siger den
Herre HERREN: Ve Byen, der udøser Blod i sin Midte, for
at dens Time skal komme, og laver sig Afgudsbilleder
for at gøre sig uren. **4** Ved dine egne Folks Blod, som
du har udgydt, har du paadraget dig Skyld, og ved de
Afgudsbilleder du har lavet, er du blevet uren; du har
bragt din Time nær og hidført dine Aars Frist. Derfor gør
jeg dig til Haan for Folkene og til Spot for alle Lande; **5**
fra nær og fjern skal man spotte dig, du, hvis Navn er
skændet, og som er fuld af Larm. **6** Se, Israels Fyrster
optræder hver og een egenmægtigt i dig og udøser Blod.
7 Fader og Moder ringeagtes, den fremmede undertrykkes
i dig, den faderløse og Enken lider Uret. **8** Mine hellige
Ting agter du ringe og vanhelliger mine Sabbater. **9**
Du har Æreskændere i din Midte, som bagtaler, saa der
udøses Blod, og Folk, som spiser paa Bjergene. Utugt
gaar i Svang i din Midte; **10** i dig blottes Faderens Skam,
og Kvinder krænkes i deres Urenheds Tid. **11** Man øver
Vederstyggelighed mod sin Næstes Hustru, man gør
sin Sønnekone uren ved Utugt, man skænder i dig sin
kødelige Søster. **12** I dig tager man Gave for at udøse
Blod; du tager Aager og Opgæld, voldelig øver du Svig
mod din Næste; og mig glemmer du, lyder det fra den
Herre HERREN. **13** Men se, jeg slaar Hænderne sammen
over den uredelige Vinding, du har skaffet dig, og over
det Blod, der er udøst i dig. **14** Kan dit Hjerte holde Stand,
kan dine Hænder være faste i de Dage, da jeg tager fat

paa dig? Jeg, HERREN, har talet, og jeg fuldbyrder det. **15** Jeg vil sprede dig blandt Folkene og udstrø dig i Landene og tage din Urenhed fra dig; **16** jeg vil lade mig vanære ved dig for Folkenes Øjne; og du skal kende, at jeg er HERREN. **17** Og HERRENS Ord kom til mig saaledes: **18** Menneskesøn! Israels Hus er blevet mig til Slagger; de er alle blevet Kobber, Tin, Jern og Bly i Smelteovnen; Sølvslagger er de blevet. **19** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Fordi I alle er blevet til Slagger, derfor vil jeg samle eder i Jerusalem; **20** som man samler Sølv, Kobber, Jern, Bly og Tin i en Smelteovn og blæser til Ilden for at smelte det, saaledes vil jeg i min Vrede og Harme samle eder og kaste eder ind og smelte eder; **21** jeg vil samle eder og blæse min Vredes Ild op imod eder, saa I smeltes deri. **22** Som Sølv smeltes i Smelteovnen, skal I smeltes deri; og I skal kende, at jeg, HERREN, har udøst min Vrede over eder. **23** Og HERRENS Ord kom til mig saaledes: **24** Menneskesøn, sig til Landet: Du er et Land, der ikke faar Regn og Byger paa Vredens Dag, **25** hvis Fyrster er som brølende Løver paa Rov; de tilintetgør Sjæle, tilriver sig Gods og Guld, gør mange til Enker deri. **26** Præsterne øver Vold mod min Lov, vanhelliger mine hellige Ting og gør ikke Skel mellem det, der er helligt, og det, der ikke er helligt, lærer ikke Forskel mellem rent og urent og lukker Øjnene for mine Sabbater, saa jeg er blevet vanhelliget iblandt dem. **27** Fyrsterne er som Ulve paa Rov: de er ivrige efter at udøse Blod og tilintetgøre Menneskeliv for at skaffe sig Vinding. **28** Profeterne stryger over med Kalk, idet de skuer Tomhed

og varsler Løgn og siger: »Saa siger den Herre HERREN!«
uden at HERREN har talet. **29** Det menige Folk øver Vold
og gaar paa Rov, den arme og fattige gør de Uret, og
den fremmede undertrykker de imod Lov og Ret. **30** Jeg
søgte iblandt dem efter en, der vilde bygge en Mur og
stille sig i Gabet for mit Aasyn til Værn for Landet, at jeg
ikke skulde ødelægge det; men jeg fandt ingen. **31** Derfor
udøser jeg min Vrede over dem, med min Harmes Ild
tilintetgør jeg dem; deres Færd lader jeg komme over
deres Hoved, lyder det fra den Herre HERREN.

23 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn!
Der var to Kvinder, Døtre af en og samme Moder. **3** De
bolede i deres Ungdom i Ægypten: der krammedes deres
Bryster, der krænkede man deres Jomfrubarm. **4** Den
ældste hed Ohola, hendes Søster Oholiba. Og de blev mine
og fødte Sønner og Døtre. Ohola er Samaria, Oholiba
Jerusalem. **5** Men i Stedet for at holde sig til mig bolede
Ohola og var i Brynde for sine Elskere, Assurs Sønner,
der nærmede sig hende **6** klædt i Purpur, Statholdere
og Landshøvdinger, alle sammen smukke unge Mænd,
Ryttere højt til Hest; **7** og hun gav dem sin bolerske Elskov,
alle Assurs ypperste Sønner, og alle Vegne, hvor hun kom
i Brynde, gjorde hun sig uren ved deres Afgudsbilleder.
8 Men sin Bolen med Ægypterne opgav hun ikke, thi
de hade ligget hos hende i hendes Ungdom; de havde
skændet hendes Jomfrubarm og udøst deres bolerske
Attraa over hende. **9** Derfor gav jeg hende i hendes
Elskeres, Assurs Sønners, Haand, for hvem hun var i
Brynde; **10** og de blottede hendes Blusel, tog hendes

Sønner og Døtre og dræbte hende selv med Sværd, saa hun fik Vanry blandt Kvinder; saaledes fuldbyrdede de Dommen over hende. **11** Det saa hendes Søster Oholiba, og dog kom hun i endnu værre Brynde og bolede endnu værre end Søsteren. **12** Hun kom i Brynde for Assurs Sønner, Statholdere og Landshøvdinger, der nærmede sig hende herligt klædt, Ryttere højt til Hest, alle sammen smukke unge Mænd. **13** Og jeg saa, at hun blev uren; begge fulgte samme Vej. **14** Men hun drev sin Bolen videre endnu; thi da hun saa Mænd afbildede paa Muren, Billeder af Kaldæere, malet med rødt, **15** med Bælte om Lænd og nedhængende Hovedbind, alle at se til som Høvedsmænd, en Afbildning af Babels Sønner, hvis Hjemstavn Kaldæa er, **16** saa kom hun i Brynde for dem, saa snart hun fik Øje paa dem, og hun sendte Bud til dem i Kaldæa: **17** Og Babels Sønner gik ind til hende, laa hos hende i Elskov og gjorde hende uren ved deres Bolen; og hun blev uren ved dem, til hun følte Lede ved dem. **18** Da hun havde aabenbaret sin bolerske Attraa og blottet sin Blusel, følte jeg Lede ved hende, som jeg var blevet led ved hendes Søster. **19** Men hun drev sin Bolen videre endnu, idet hun kom sin Ungdoms Dage i Hu, da hun havde bolet i Ægypten, **20** og hun kom i Brynde ved dets Bolere, der havde Kød som Æsler og var gejle som Hingste; **21** og hun optog sin Ungdoms Skændsel, dengang Ægypterne krænkede hendes Jomfrubarm og krammede hendes unge Bryster, **22** Derfor, Oholiba, saa siger den Herre HERREN: Jeg hidser dine Elskere paa dig, dem, du følte Lede ved, og fører dem mod dig fra alle Kanter, **23**

Babels Sønner og alle Kaldæerne, Pekod, Sjoa og Koa og
med dem alle Assurs Sønner, alle sammen smukke unge
Mænd, Statholdere og Landshøvdinger, Høvedsmænd
og navnkundige Mænd, alle højt til Hest; **24** og de skal
komme imod dig med en Vrimmel af Vogne og Hjul og en
Hærskare af Folkeslag; store og smaa Skjolde og Hjelme
skal de rette imod dig fra alle Kanter. Jeg overlader dem
Dommen, og de skal dømme dig efter deres Ret. **25** Jeg
retter min Nidkærhed imod dig, og de skal handle med
dig i Vrede; din Næse og dine Ører skal de skære af, dit
Afkom skal falde for Sværdet; de skal tage dine Sønner og
Døtre, og dit Afkom skal fortæres af Ild; **26** de skal rive
Klæderne af dig og tage alle dine Smykker; **27** jeg gør
Ende paa din Skændsel og din Bolen, som du hengav dig
til i Ægypten, og du skal ikke mere løfte dit Blik til dem
eller komme Ægypten i Hu. **28** Thi saa siger den Herre
HERREN: Se, jeg giver dig i deres Haand, som du hader og
ledes ved; **29** de skal handle med dig i Had og tage alt
dit Gods og efterlade dig nøgen og bar, saa din bolerske
Blusel blottes. **30** Det kan du takke din Skændsel og din
Bolen for, thi du bolede med Folkene og gjorde dig uren
med deres Afgudsbilleder. **31** Du vandrede i din Søsters
Spor; derfor giver jeg dig hendes Bæger i Haanden. **32** Saa
siger den Herre HERREN: Du skal drikke af din Søsters
Bæger, som er baade dybt og bredt; du skal blive til
Latter og Spot; Bægeret rummer meget; **33** det er fuldt
af Beruselse og Stønnen, et Bæger med Gru og Rædsel
er din Søster Samarias Bæger. **34** Du skal drikke det ud
til sidste Draabe, gnave dets Skaar og sønderrive dine

Bryster, saa sandt jeg har talet, lyder det fra den Herre HERREN. **35** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Fordi du glemte mig og kastede mig bag din Ryg, skal du bære Følgen af din Skændsel og Bolen. **36** Og HERREN sagde til mig: Menneskesøn! Vil du dømme Ohola og Oholiba, saa forehold dem deres Vederstyggeligheder, **37** at de horede og har Blod paa Hænderne; de horede med deres Afgudsbilleder, og til Føde for dem lod de Børnene, de fødte mig, gaa igennem Ilden. **38** Fremdeles har de gjort mig dette: De har gjort min Helligdom uren og vanhelliget mine Sabbater; **39** endog samme Dag de havde slagtet deres Børn til Afgudsbillederne, kom de til min Helligdom og vanhelligede den. Sandelig, saaledes gjorde de i mit Hus. **40** Ja, for Mænd, som kom langvejs fra, straks der var sendt dem Bud, badede du dig, sminkede du dine Øjne og tog dine Smykker paa; **41** og du satte dig paa et prægtigt Leje, og foran det dækkedes et Bord, paa hvilket du satte min Røgelse og min Olie. **42** Og det ligefrem larmede hos Søstrene; saa mange Mænd kom der fra Ørkenen; og de lagde Spange om deres Arme og satte en herlig Krone paa deres Hoved. **43** Saa sagde jeg: Saaledes har de horet, paa Skøgevis har de bolet. **44** Man gik ind til dem som til en Skøge; saaledes gik man ind til Ohola og Oholiba og øvede Skændsel. **45** Uvildige Mænd skal dømme dem efter Ægteskabsbryderskers og Morderskers Ret; thi de horede og har Blod paa Hænderne. **46** Thi saa siger den Herre HERREN: En Forsamling skal sammenkaldes imod dem, og de skal gives hen til at mishandles og udplyndres; **47** Forsamlingen skal stene dem og hugge dem sønder og

sammen med Sværd; deres Sønner og Døtre skal man dræbe, og deres Huse skal man brænde. **48** Jeg gør Ende paa Skændselen i Landet, og alle Kvinder skal lade sig advare derved og ikke efterligne eders Skændsel. **49** Man skal lade eders Skændsel komme over eder, og I skal bære Følgen af de Synder, I gjorde med eders Afgudsbilleder; og I skal kende, at jeg er den Herre HERREN.

24 HERRENS Ord kom i det niende Aar paa den tiende Dag i den tiende Maaned til mig saaledes: **2** Menneskesøn, opskriv dig Navnet paa denne Dag, Dagen i Dag, thi netop i Dag har Babels Konge kastet sig over Jerusalem. **3** Og tal i Lignelse til den genstridige Slægt og sig: Saa siger den Herre HERREN: Sæt Kedelen over, sæt den over; kom ogsaa Vand deri; **4** læg Kødstykker i, alle Haande gode Stykker, Kølle og Bov, fyld den med udsøgte Knogler; **5** tag af Hjordens bedste Dyr og læg en Stabel Brænde under den; kog Stykkerne, saa ogsaa Knoglerne koges ud! **6** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Ve Blodbyen, den rustne Kedel, hvis Rust ikke er gaaet af. Stykke efter Stykke giver den fra sig; der kastes ikke Lod om dem; **7** thi Blodet er endnu midt i Byen; den hældte det paa den nøgne Klippe og udgød det ikke paa Jorden for at dække det med Muld. **8** For at fremkalde Vrede, for at tage Hævn hældte jeg Blodet paa den nøgne Klippe uden at dække det. **9** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Ve Blodbyen! Nu vil ogsaa jeg gøre brændestabelen stor; **10** hent brænde i Mængde, lad Ilden lue og Kødet blive mørt, hæld Suppen ud og lad Benene brændes **11** og sæt Kedelen tom paa de glødende Kul, for at den kan blive saa

hed, at Kobberet gløder og Urenheden smelter; Rusten skal svinde! **12** Møje har den kostet, men den megen Rust gik ikke af. I Ilden med Rusten! **13** Fordi du er uren af Utugt, fordi du ikke kom af med din Urenhed, skønt jeg rensede dig, skal du ikke blive ren igen, før jeg har kølet min Harme paa dig. **14** Jeg, HERREN, har talet, og det kommer! Jeg griber ind og opgiver det ikke, jeg skaaner ikke og angre ej heller; efter dine Veje og dine Gerninger vil jeg dømme dig, lyder det fra den Herre HERREN. **15** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **16** Menneskesøn! Se, jeg tager dine Øjnes Lyst fra dig ved en brat Død; men du skal ikke klage eller græde; du skal ikke fælde Taarer; **17** suk i Stilhed og hold ikke Døde klage, bind Huen paa og tag Sko paa Fødderne, tilhyl ikke dit Skæg og spis ikke Sørgebrød! **18** Tal saa om Morgenen til Folket! — Saa døde min Hustru om Aftenen, og næste Morgen gjorde jeg, som mig var paalagt. **19** Og da Folket sagde til mig: »Vil du ikke lade os vide, hvad det, du der gør, skal sige os?« **20** svarede jeg: »HERRENS Ord kom til mig saaledes: **21** Sig til Israels Hus: Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg vil vanhellige min Helligdom, eders Hovmods Stolthed, eders Øjnes Lyst, eders Sjæles Længsel; og de Sønner og Døtre, I lod tilbage, skal falde for Sværdet! **22** Og I skal gøre, som jeg nu gør: I skal ikke tilhylle eders Skæg eller spise Sørgebrød; **23** eders Huer skal blive paa Hovederne og eders Sko paa Fødderne; I skal ikke klage eller græde, men svinde hen i eders Synder og sukke for hverandre. **24** Ezekiel skal være eder et Tegn; naar det sker, skal I gøre, som han gør; og I skal kende, at jeg er den Herre

HERREN, « **25** Og du, Menneskesøn! Paa den Dag jeg tager deres Værn, deres herlige Fryd, deres Øjnes Lyst og deres Sjæles Længsel, deres Sønner og Døtre fra dem, **26** paa den Dag skal en Flygtning komme til dig og melde det for dine Ører; **27** paa den Dag skal din Mund aabnes, naar Flygtningen kommer, og du skal tale og ikke mere være stum; du skal være dem et Tegn; og de skal kende, at jeg er HERREN.

25 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, vend dit Ansigt imod Ammoniterne, profeter imod dem **3** og sig til dem: Hør den Herre HERRENS Ord: Saa siger den Herre HERREN: Fordi du raabte »Ha, ha!« over min Helligdom, da den vanhelligedes, og over Israels Land, da det lagdes øde, og over Judas Hus, da de vandrede i Landflygtighed, **4** se, derfor giver jeg dig i Eje til Østens Sønner; de skal opslaa deres Teltlejre og indrette deres Boliger i dig; de skal spise din Frugt og drikke din Mælk. **5** Jeg gør Rabba til Græsgang for Kameler og Ammons Byer til Lejrsted for Smaakvæg; og I skal kende, at jeg er HERREN. **6** Thi saa siger den Herre HERREN: Fordi du klappede i Hænderne og stampede med Fødderne og med dyb Ringeagt godtede dig af Hjertet over Israels Land, **7** se, derfor udrækker jeg Haanden imod dig og gør dig til Rov for Folkene; jeg udrydder dig af Folkeslagene, udsletter dig af Landene og tilintetgør dig; og du skal kende, at jeg er HERREN. **8** Saa siger den Herre HERREN: Fordi Moab siger: »Se, det er med Judas Hus som med alle de andre Folk!« **9** se, derfor lægger jeg Moabs Skrænter aabne, saa Byerne gaar tabt fra dets ene Ende til den anden,

Landets Pryd, Bet-Jesjimot, Ba'al-Meon og Kirjatajim. **10** Østens Sønner giver jeg det i Eje, for at det ikke mere skal ihukommes blandt Folkene. **11** Jeg holder Dom over Moab; og de skal kende, at jeg er HERREN. **12** Saa siger den Herre HERREN: Fordi Edom optraadte hævngerrigt mod Judas Hus og paadrog sig svar Skyld ved at hævne sig paa dem, **13** derfor, saa siger den Herre HERREN: Jeg udrækker Haanden mod Edom og udrydder Folk og Fæ deraf og gør det øde; fra Teman til Dedan skal de falde for Sværdet. **14** Jeg fuldbyrder min Hævn paa Edom ved mit Folk Israels Haand, og de skal handle med Edom efter min Vrede og Harme, og Edom skal kende min Hævn, lyder det fra den Herre HERREN. **15** Saa siger den Herre HERREN: Fordi Filisterne optraadte hævngerrigt og med Foragt i Hjertet tog Hævn og hærgede i endeløst Had, **16** derfor, saa siger den Herre HERREN: Se, jeg udrækker Haanden mod Filisterne og udrydder Kreterne, og jeg tilintetgør, hvad der er levnet ved Havets Strand. **17** Jeg tager vældig Hævn over dem og revser dem i Vrede; og de skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg fuldbyrder min Hævn paa dem.

26 I det ellevte Aar paa den første Dag i ... Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes: **2** Menneskesøn! Fordi Tyrus siger om Jerusalem: »Ha, ha! Folkeslagenes Port er knust; den staar mig aaben; den var rig, men er nu øde!« **3** derfor, saa siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over dig, Tyrus, og fører mange Folk imod dig, som naar Havet rejser sine Bølger. **4** De skal ødelægge Tyrus's Mure og nedbryde Taarnene. Jeg fejer Muldet bort og

gør Tyrus til nøgen Klippe; **5** en Tørreplads for Net skal
det være ude i Havet, saa sandt jeg har talet, lyder det
fra den Herre HERREN; og det skal blive et Bytte for
Folkene. **6** Dets Døtre paa Land skal hugges ned med
Sværd; og de skal kende, at jeg er HERREN. **7** Thi saa
siger den Herre HERREN: Se, nordenfra fører jeg mod
Tyrus Kong Nebukadrezar af Babel, Kongernes Konge,
med Heste, Vogne og Ryttere og en vældig Hærskare.
8 Dine Døtre paa Land skal han hugge ned med Sværd;
han skal bygge Belejringstaarne, opkaste Stormvold og
rejse Skjoldtag imod dig; **9** sin Murbrækkers Stød skal
han rette imod dine Mure og nedbryde dine Taarne med
sine Sværd. **10** Hans Heste skal myldre, saa Støvet, de
rejser, skjuler dig; Ryttere, Hjul og Vogne skal larme, saa
dine Mure ryster, naar han drager igennem dine Porte,
som naar man trænger ind i en stormet By. **11** Med sine
Hestes Hove skal han nedtrampe alle dine Gader; dit Folk
skal han hugge ned med Sværdet og styrte dine stolte
Støtter til Jorden. **12** De skal rane din Rigdom og gøre
dine Handelsvarer til Bytte; de skal nedbryde dine Mure
og nedrive dine herlige Huse: Sten, Tømmer og Ler skal
de kaste i Vandet. **13** Jeg gør Ende paa dine brusende
Sange, og dine Citres Klang skal ikke mere høres. **14** Jeg
gør dig til nøgen Klippe, en Tørreplads for Net skal du
være. Aldrig mere skal du bygges, saa sandt jeg, HERREN,
har talet, lyder det fra den Herre HERREN. **15** Saa siger
den Herre HERREN til Tyrus: For sandt, ved dit drønende
Fald, ved de saaredes Stønnen, naar Sværd hugger løs i
din Midte, skal Strandene skælve. **16** Ned fra sin Trone

stiger hver Fyrste ved Havet, Kapperne lægger de bort, aflægger de brogede Klæder og klæder sig i Sorg; de sidder paa Jorden og skælver uafbrudt, slagne af Rædsel over dig. **17** De synger en Klagesang om dig og siger til dig: Ak, du gik under, forsvandt fra Havet, du fejrede By, du, som var vældig paa Havet, du og dine Borgere, du, der jog Rædsel i alle, som boede der! **18** Nu gribes Strandene af Skælven, den Dag du falder, og Havets Øer forfærdes over din Udgang! **19** Thi saa siger den Herre HERREN: Naar jeg gør dig til en øde By og lige med affolkede Byer, naar jeg fører Verdensdybet over dig, og de vældige Vande skjuler dig, **20** saa støder jeg dig ned iblandt dem, der steg ned i Dybet, blandt Fortidens Folk, og lader dig ligge i Underverdenen som ældgamle Ruiner blandt dem, der steg ned i Dybet, for at du aldrig mere skal bebos eller rejse dig i de levendes Land; **21** jeg giver dig hen til brat Undergang, og det skal være ude med dig; selv om der søges efter dig, skal du aldrig i Evighed findes, lyder det fra den Herre HERREN.

27 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Du, Menneskesøn, istem en Klagesang over Tyrus **3** og sig til Tyrus, som ligger ved Adgangen til Havet og driver Handel med Folkeslagene paa de mange fjerne Strande: Saa siger den Herre HERREN: Tyrus, du siger: »Fuldendt i Skønhed er jeg!« **4** De bygged dig midt i Havet, fuldendte din Skønhed. **5** De tømred af Senircypresser hver Planke i dig, fra Libanon hented de Cedre at lave din Mast, **6** af Basans højeste Ege skar de dig Aarer, de lagde dit Dæk af Fyr fra Kittæernes Strande; **7** dit Sejl var ægyptisk

Byssus i broget Væv, dit Tag var Purpur i blaat og rødt
fra Elisjas Strande. **8** Zidons og Arvads Folk var Rorkarle
for dig, om Bord var de kyndigste i Zarepta, de var dine
Styrmænd, **9** de ældste og kyndigste i Gebal, de bøded
din Læk. Alle Havets Skibe med Søfolk var hos dig for
at omsætte dine Varer. **10** Folk fra Persien, Lydien og
Put var i din Hær som Krigsfolk, de ophængte Skjolde og
Hjelme i dig; de gav dig Glans. **11** Arvaditerne og deres
Hær stod rundt paa dine Mure, Gammaditerne paa dine
Taarne; de ophængte deres Skjolde rundt paa dine Mure,
de fuldendte din Skønhed. **12** Tarsis var din Handelsven,
fordi du havde alskens Gods i Mængde; Sølv, Jern, Tin og
Bly gav de dig for dine Varer. **13** Javan, Tubal og Mesjek
drev Handel med dig; Trælle og Kobberkar gav de dig i
Bytte. **14** Togarmas Hus gav dig Køreheste, Rideheste
og Muldyr for dine Varer. **15** Rodosboerne drev Handel
med dig, mange fjerne Strande var dine Handelsvenner;
Elfenben og Ibenholt bragte de dig som Vederlag. **16** Edom
var din Handelsven, fordi du havde Varer i Mængde;
Karfunkler, Purpur, brogede Tøjer, fint Linned, Koraller
og Rubiner gav de dig for dine Varer. **17** Juda og Israels
Land drev Handel med dig; Hvede fra Minnit, Bagværk,
Honning, Olie og Mastiksbalsam gav de dig i Bytte. **18**
Damaskus var din Handelsven fordi du havde alskens
Gods i Mængde; de kom med Vin fra Helbon og Uld fra
Zahar. **19** Vedan og Javan gav Sager fra Uzal for dine
Varer; smeddet Jern, Kassia og Kalmus fik du i Bytte.
20 Dedan drev Handel med dig med Sadeldækkener til
Ridning. **21** Araberne og alle Kedars Fyrster var dine

Handelsvenner; med Lam, Vædre og Bukke handlede de med dig. **22** Sabas og Ramas Handelsfolk drev Handel med dig; den allerfineste Balsam, alle Slags Ædelsten og Guld gav de dig for dine Varer. **23** Karan, Kanne og Eden, Assyrerne og hele Medien drev Handel med dig; **24** de handlede med dig med smukke Klæder, Purpurkapper, brogede Tøjer, farvede Tæpper, tvundet og fastsnoet Reb paa dine Markeder; **25** Tarsisskibene tjente dig ved din Omsætning. Du fyldtes, blev saare tung midt ude i Havet. **26** I rum Sø fik de dig ud, dine roende Mænd; da knuste en Østenstorm dig midt ude paa Havet; **27** dit Gods, dine Varer, din Vinding, dine Søfolk og Styrmænd, de, der bøded din Læk, dine Handelsfolk, alt dit Krigsfolk, som var om Bord, alt Mandskab i din Midte styrter i Havets dyb, den Dag du falder. **28** Markerne skælver ved dine Styrmænds Skrig. **29** Alle, der sidder ved Aarer, gaar da fra Borde, Søfolk og alle Styrmænd gaar da i Land; **30** de løfter Røsten over dig, klager bittert; paa Hovedet kaster de Jord og vælter sig i Støvet, **31** klipper sig skaldet for dig, klæder sig i Sæk, begræder dig, bitre i Hu, med Sjælekvide, **32** istemmer jamrende Klage over dig, klager: Ak, hvor Tyrus er øde midt i Havet! **33** Naar din Vinding kom ind fra Havet, mætted du mange Folkeslag; med dit meget Gods og dine Varer gjorde du Jordens Konger rige. **34** Nu led du Skibbrud paa Havet, paa Vandets Dyb, dine Varer og alt dit Mandskab gik under med dig. **35** Over dig gyser alle, som bor paa de fjerne Strande, deres Konger er slagne af Angst, deres Ansigt blegner. **36** Deres

Kræmmere haanfløjter ad dig, til Rædsel blev du, er borte for evigt.

28 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, sig til Tyrus's Fyrste: Saa siger den Herre HERREN: Fordi dit Hjerte hovmoder sig og du siger: »Jeg er en Gud, paa et Gudesæde sidder jeg midt ude i Havet!« skønt du er et Menneske og ingen Gud, og fordi du føler dig i Hjertet som en Gud; **3** se, du er visere end Daniel, ingen Vismand maaler sig med dig; **4** ved din Visdom og indsigt vandt du dig Rigdom og samlede dig Guld og Sølv i dine Skatkamre; **5** ved dit store Handelssnilde øgede du din Rigdom, saa dit Hjerte hovmodede sig over den — **6** derfor, saa siger den Herre HERREN: Fordi du i dit Hjerte føler dig som en Gud, **7** se, derfor bringer jeg fremmede over dig, de grummeste Folk, og de skal drage deres Sværd mod din skønne Visdom og vanhellige din Glans. **8** De skal styrte dig i Graven, og du skal dø de ihjelslagnes Død i Havets Dyb. **9** Mon du da Ansigt til Ansigt med dem, der dræber dig, vil sige: »Jeg er en Gud!« du, som i deres Haand, der slaar dig ihjel, er et Menneske og ikke en Gud. **10** De uomskaarnes Død skal du dø for fremmedes Haand, saa sandt jeg har talet, lyder det fra den Herre HERREN. **11** Og HERRENS Ord kom til mig saaledes: **12** Menneskesøn, istem en Klagesang over Kongen af Tyrus og sig til ham: Saa siger den Herre HERREN: Du var Indsigtens Segl, fuld af Visdom og fuldkommen i Skønhed. **13** I Eden, Guds Have, var du; alle Slags Ædelsten var din Klædning, Karneol, Topas, Jaspis, Krysolit, Sjoham, Onyks, Safir, Rubin, Smaragd og Guld var paa dig i indfattet og indlagt Arbejde; det var til

Rede, den Dag du skabtes. **14** Du var en salvet, skærmende Kerub; jeg gjorde dig dertil; paa det hellige Gudebjerg var du; du vandrede imellem Guds Sønner. **15** Fuldkommen var du i din Færd, fra den Dag du skabtes, indtil der fandtes Brøde hos dig. **16** Ved din megen Handel fyldte du dit Indre med Uret og forbrød dig; da vanhelligede jeg dig og viste dig bort fra Gudebjerget og tilintetgjorde dig, skærmende Kerub, saa du ikke blev mellem Guds Sønner. **17** Dit Hjerte hovmodede sig over din Skønhed, du satte din Visdom til paa Grund af din Glans. Jeg, slængte dig til Jorden og overgav dig til Konger, at de skulde nyde Skuet af dig. **18** Med dine mange Misgerninger, ved din uredelige Handel vanhelligede du dine Helligdomme. Da lod jeg Ild bryde løs i din Midte, og den fortærede dig; jeg gjorde dig til Støv paa Jorden for alle, som saa dig. **19** Alle blandt Folkeslagene, der kendte dig, stivnede af Skræk over dig; du blev en Rædsel, og borte er du for evigt. **20** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **21** Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Zidon og profeter imod det **22** og sig: Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over dig, Zidon, og herliggør mig paa dig; og du skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg holder Dom over dig og viser min Hellighed paa dig. **23** Jeg sender Pest over dig og Blod i dine Gader; ihjelslagne Mænd skal segne i din Midte for Sværd, der er rettet imod dig fra alle Sider; og du skal kende, at jeg er HERREN. **24** Fremtidig skal der ikke være nogen Tidsel til at saare eller Torn til at stikke Israels Hus blandt alle dets Naboer, som nu haaner dem; og de skal kende, at jeg er den Herre HERREN. **25** Saa siger

den Herre HERREN: Naar jeg samler Israels Slægt fra de Folkeslag, de er spredt iblandt, vil jeg hellige mig paa dem for Folkenes Øjne, og de skal bo i deres Land, som jeg gav min Tjener Jakob; **26** de skal bo trygt deri, bygge Huse og plante Vingaarde, ja bo trygt, medens jeg holder Dom over alle dem, der haaner dem fra alle Sider; og de skal kende, at jeg er HERREN deres Gud.

29 I det tiende Aar, paa den tolvte Dag i den tiende Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes: **2** Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Farao, Ægyptens Konge, og profeter mod ham og hele Ægypten. **3** Tal og sig: Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over dig, Farao, Ægyptens Konge, du store drage, som ligger midt i dine Strømme, som siger: »Nilen er min, jeg skabte den selv!« **4** Jeg sætter Kroge i Kæberne paa dig og lader dine Strømmes Fisk hænge ved dine Skæl og drager dig op af dine Strømme med alle deres Fisk, som hænger ved dine Skæl. **5** Jeg slænger dig hen i Ørkenen med alle dine Strømmes Fisk; paa aaben Mark skal du falde, ej samles op eller jordes; til Jordens Dyr og Himlens Fugle giver jeg dig som Føde. **6** Og kende skal hver en Ægypter, at jeg er HERREN. Fordi du har været en Rørkæp for Israels Hus — **7** du splintredes, naar de greb om dig, og flænged dem hele Haanden; du brast, naar de støtted sig til dig, fik hver en Lænd til at vakle — **8** derfor, saa siger den Herre HERREN: Se, jeg bringer Sværd over dig og udrydder Folk og Fæ af dig; **9** Ægypten skal blive til Ørk og Øde; og de skal kende, at jeg er HERREN, fordi du sagde: »Nilen er min, jeg skabte den selv!« **10** Se, derfor kommer jeg

over dig og dine Strømme og gør Ægypten til Øde og Ørk fra Migdol til Syene og Ætiopiens Grænse. **11** Hverken Mennesker eller Dyr skal sætte deres Fod der, ingen skal færdes der, og det skal ligge hen uden Indbyggere i fyrretyve Aar. **12** Jeg gør Ægypten til en Ørk blandt øde Lande, og Byerne skal ligge øde hen blandt tilintetgjorte Byer i fyrretyve Aar; og jeg spreder Ægypterne blandt Folkene og udstrør dem i Landene. **13** Thi saa siger den Herre HERREN: Efter fyrretyve Aars Forløb vil jeg sanke Ægypterne sammen fra de Folkeslag, de er spredt iblandt, **14** og vende Ægyptens Skæbne og føre dem tilbage til Patros, det Land, de stammer fra, og der skal de blive et lille Rige. **15** Det skal blive mindre end de andre Riger og ikke mere svinge sig op over Folkene; jeg gør dem faa i Tal, for at de ikke mere skal raade over Folkene. **16** Og fremtidig skal de ikke være Israels Hus's Tillid og saaledes minde mig om dets Misgerning, naar det slutter sig til dem; og de skal kende, at jeg er den Herre HERREN. **17** I det syv og tyvende Aar paa den første Dag i den første Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes: **18** Menneskesøn! Kong Nebukadrezar af Babel har ladet sin Hær udføre et stort Arbejde mod Tyrus; hvert Hoved er skaldet, hver Skulder flaaet, og hverken han eller Hæren fik Løn af Tyrus for det Arbejde, han udførte imod det. **19** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Se, jeg giver Kong Nebukadrezar af Babel Ægypten; han skal bortføre dets Rigdom, tage Bytte og røve Rov der; og det skal være hans Hærs Løn; **20** som Vederlag for hans Arbejde giver jeg ham Ægypten, fordi de sled for mig, lyder det fra den

Herre HERREN. **21** Paa den Dag lader jeg et Horn vokse frem for Israels Hus, og dig giver jeg at aabne din Mund iblandt dem; og de skal kende, at jeg er HERREN.

30 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, profeter og sig: Saa siger den Herre HERREN: Jamrer: Ak, hvilken Dag! **3** Thi nær er Dagen, ja nær er HERRENS Dag; det bliver en Mulmets Dag, Hedningernes Tid. **4** Et Sværd kommer over Ægypten, og Ætiopien gribes af Skælven, naar de slagne segner i Ægypten, naar dets Rigdom bortføres og dets Grundvolde nedbrydes. **5** Ætioperne, Put og Lud og alt Blandingsfolket, Kub og min Pagts Sønner skal falde for Sværdet med dem. **6** Saa siger HERREN: Alle, som støtter Ægypten, skal falde og dets stolte Herlighed synke sammen; fra Migdol til Syene skal de falde for Sværdet, lyder det fra den Herre HERREN. **7** Det skal lægges øde blandt øde Lande, og Byerne skal ligge hen blandt tilintetgjorte Byer; **8** og de skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg sætter Ild paa Ægypten og alle dets Hjælpere knuses. **9** Paa hin Dag skal der udgaa Sendebud fra mig paa Skibe for at indjage det sorgløse Ætiopien Rædsel, og de skal gribes af Skælven over Ægyptens Dag; thi se, den kommer. **10** Saa siger den Herre HERREN: Jeg gør Ende paa Ægyptens Herlighed ved Kong Nebukadrezar af Babel. **11** Han og hans Folk med ham, de grummeste blandt Folkene, skal hentes for at ødelægge Landet; de skal drage deres Sværd mod Ægypten og fylde Landet med slagne. **12** Jeg tørlægger Strømmene, sælger Landet til onde Folk, og ved fremmede ødelægger jeg det med alt, hvad der

er deri. Jeg, HERREN, har talet. **13** Saa siger den Herre HERREN: Jeg tilintetgør Afgudsbillederne og udrydder Høvdingerne af Nof og Fyrsterne af Ægypten; de skal ikke findes mere; og jeg indjager Ægypten Rædsel. **14** Jeg lægger Patros øde, sætter Ild paa Zoan og holder Dom over No. **15** Jeg udøser min Vrede over Sin, Ægyptens Bolværk, og udrydder Nos larmende Hob. **16** Jeg sætter Ild paa Ægypten, Syene skal skælve af Angst, der skal brydes Hul paa No, og dets Mure skal nedrives. **17** De unge Mænd i On og Pibeset skal falde for Sværdet og Kvinderne vandre i Fangenskab. **18** I Takpankes sortner Dagen, naar jeg der sønderbryder Ægyptens Herskerstav, og dets stolte Herlighed faar Ende der. Selv skal det skjules af Skyer og dets Smaabyer vandre i Fangenskab. **19** Jeg holder Dom over Ægypten; og de skal kende, at jeg er HERREN. **20** I det ellevte Aar paa den syvende Dag i den første Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes: **21** Menneskesøn! Ægypterkongen Faraos Arm har jeg brudt; og se den skal ikke forbindes, ikke læges ved at der lægges Bind om den, saa den kunde faa Kræfter til atter at gribe Sværdet. **22** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over Farao, Ægyptens Konge, og bryder hans Arme, baade den hele og den brudte, og lader Sværdet falde af hans Haand. **23** Jeg spreder Ægypterne blandt Folkene og udstrør dem i Landene. **24** Men jeg styrker Babels Konges Arme og lægger mit Sværd i hans Haand; og jeg bryder Faraos Arme, og han skal stønne for ham paa saaredes Vis. **25** Jeg styrker Babels Konges Arme, men Faraos skal synke; og de skal

kende, at jeg er HERREN, naar jeg lægger mit Sværd i Babels Konges Haand og han svinger det imod Ægypten. **26** Og jeg spreder Ægypterne blandt Folkene og udstrør dem i Landene; og de skal kende, at jeg er HERREN.

31 I det ellevte Aar paa den første Dag i den tredje Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes: **2** Menneskesøn, sig til Farao, Ægyptens Konge, og til hans larmende Hob: Ved hvem kan du lignes i Storhed? **3** Se, du er en Libanonceder med smukke Grene og skyggefuld Krone, høj af Vækst, hvis Top rager op i Skyerne; **4** Vand gav den Vækst, Verdensdybet Højde; sine Strømme lod det flyde rundt om dens Sted og sendte sine Vandløb til hele dens Mark. **5** Derfor blev den større af Vækst end hvert Træ paa Marken; mange blev dens Kviste og Grenene lange af megen Væde. **6** Alle Himlens Fugle bygged i dens Grene, under dens Kviste fødte hvert Markens Dyr, i dens Skygge boede al Verdens Folk. **7** Den blev stor og dejlig med lange Grene, den stod jo med Roden ved rigeligt Vand. **8** Guds Haves Cedre var ikke dens Lige, ingen Cypres havde Mage til Grene, ingen Platan havde Kviste som den; intet Træ i Guds Have maalte sig med den i Skønhed. **9** Jeg gjorde den skøn med dens mange Kviste, saa alle Edens Træer i Guds Have misundte den. **10** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Fordi den blev høj af Vækst og løftede sin Krone op i Skyerne og Hjertet hovmodede sig over dens Højde, **11** derfor overgiver jeg den til en, som er vældig blandt Folkene; han skal gøre med den efter dens Gudløshed og tilintetgøre den. **12** Fremmede, de grummeste blandt

Folkene hugger den om og kaster den hen; paa Bjerge og i alle Dale falder dens Kviste; dens Grene ligger knækket i alle Landets Kløfter, og alle Jordens Folkeslag gaar bort fra dens Skygge og lader den ligge. **13** Paa den faldne Stamme slaar alle Himmelens Fugle sig ned, og paa Grenene lejrer alle Markens Dyr sig, **14** for at ingen Træer ved Vande skal hovmode sig over deres Vækst og løfte deres Krone op i Skyerne og gøre sig til af deres Højde, ingen Træer, som smager Vand; thi alle er hjemfaldne til Døden og maa til Underverdenen, midt iblandt Menneskens Børn, blandt dem, der steg ned i Graven. **15** Saa siger den Herre HERREN: Den Dag den farer ned i Dødsriget, lukker jeg Verdensdybet for den og holder dets Strømme tilbage, saa de mange Vande standses; jeg lader Libanon sørge over den, og alle Markens Træer vansmægter over den. **(Sheol h7585)** **16** Ved Drønet af dens Fald bringer jeg Folkene til at bæve, naar jeg styrter den ned i Dødsriget til dem, der steg ned i Graven; og nede i Underverdenen trøster alle Edens Træer sig, de ypperste og bedste paa Libanon, alle, som smager Vand. **(Sheol h7585)** **17** Ogsaa de farer med den ned i Dødsriget til de sværdslagne, da de som dens Hjælpere har siddet i dens Skygge blandt Folkene. **(Sheol h7585)** **18** Hvem var din Lige i Herlighed og Størrelse blandt Edens Træer? Og dog styrtes du med Edens Træer ned i Underverdenen; midt iblandt uomskaarne skal du ligge hos de sværdslagne. Dette er Farao og al hans larmende Hob, lyder det fra den Herre HERREN.

32 I det tolvte Aar paa den første Dag i den tolvte Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes: **2** Menneskesøn,

istem en Klagesang over Farao, Ægyptens Konge, og sig til ham: Du Folkenes Løve, det er ude med dig! Du var som en Drage i Havet med prustende Næse, med Fødderne plumred du Vandet, oproded dets Strømme. **3** Saa siger den Herre HERREN: Jeg breder mit Garn over dig ved en Sværm af mange Folk, de skal drage dig op i mit Net. **4** Jeg kaster dig paa Land og slænger dig hen paa Marken, lader alle Himlens Fugle slaa sig ned paa dig og al Jordens Dyr blive mætte ved dig. **5** Jeg lægger dit Kød paa Bjergene, fylder Dalene op med dit Aadsel, **6** vander med dit Udflaad Jorden lige til Bjergene, Kløfterne skal fyldes af dit Blod. **7** Jeg skjuler Himlen, naar du slukkes, klæder dens Stjerner i Sorg, jeg skjuler Solen i Skyer, og Maanen skinner ej mer. **8** Alle Himmellys klæder jeg i Sorg for dig, hyller dit Land i Mørke, lyder det fra den Herre HERREN. **9** Jeg volder mange Folkeslags Hjerter Kvide, naar jeg bringer dine Fanger til Folkene, til Lande du ikke kender; **10** jeg lader mange Folkeslag stivne af Rædsel over dig, og deres Konger skal gyse over dig, naar jeg svinger mit Sværd for deres Ansigter; de skal ængstes uafbrudt, hver for sit Liv, den Dag du falder. **11** Thi saa siger den Herre HERREN: Babels Konges Sværd skal komme over dig. **12** Jeg styrter din Hob ved Heltes Sværd, de grummeste af alle Folkene; de hærger Ægyptens Pragt, og al dets Hob lægges øde. **13** Jeg udrydder alt dets Kvæg ved de mange Vande, Menneskefod skal ej plumre dem mer, ej Dyreklov rode dem op; **14** saa lader jeg Vandene klares og Strømmene flyde som Olie — lyder det fra den Herre HERREN — **15** naar jeg gør Ægypten til Ørk, saa

Landet og dets Fylde er øde, naar jeg nedhugger alle, som bor der, saa de kender, at jeg er HERREN. **16** Dette er en Klagesang, som du skal kvæde; Folkenes Kvinder skal kvæde den; over Ægypten og al dets larmende Hob skal de kvæde den, lyder det fra den Herre HERREN. **17** I det tolvte Aar paa den femtende Dag i … Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes: **18** Menneskesøn, klag over Ægyptens larmende Hob; syng Klagesang over den, du og Folkenes Kvinder! Far ned i Underverdenen blandt dem, der steg ned i Dybet! **19** Er du lifligere end nogen anden? Stig ned og lig blandt de uomskaarne! **20** Midt iblandt sværdslagne skal han segne, og al hans larmende Hob skal ligge hos ham. **21** Heltenes Førere skal tale til ham midt i Dødsriget: »Er du mægtigere end nogen anden? Stig ned og lig blandt de uomskaarne!« **(Sheol h7585)** **22** Der er Assur og hele hans Flok rundt om hans Grav; alle er de dræbt, faldet for Sværd; **23** han fik sin Grav i en Krog af Dybet, og hans Flok ligger rundt om hans Grav; alle er de dræbt, faldet for Sværd, de, som spredte Rædsel i de levendes Land. **24** Der er Elam med al sin larmende Hob rundt om sin Grav; alle er de dræbt, faldet før Sværd, og de for uomskaarne ned i Underverdenen, de, som spredte Rædsel i de levendes Land; nu bærer de deres Skændsel blandt dem, der steg ned i Dybet. **25** Iblandt dræbte fik han et Leje med al sin larmende Hob rundt om sin Grav; alle er de uomskaarne, sværdslagne; thi Rædsel for dem bredte sig i de levendes Land; nu bærer de deres Skændsel blandt dem, der steg ned i Dybet; de lagdes blandt dræbte. **26** Der er Mesjek

og Tubal med al deres larmende Hob rundt om deres Grave; alle er de uomskaarne, sværdslagne; thi de spredte Rædsel i de levendes Land; **27** de kom ikke til at ligge hos Heltene, Fortidens Kæmper, som for til Dødsriget i deres Rustninger, hvis Sværd blev lagt under deres Hoveder, og hvis Skjolde dækkede deres Knogler; thi Rædsel for Heltene raadede i de levendes Land. **(Sheol h7585)** **28** Ogsaa du skal ligge knust imellem de uomskaarne, blandt de sværdslagne. **29** Der er Edom med sine Konger og alle sine Fyrster, som fik deres Grave hos de sværdslagne; hos de uomskaarne ligger de, hos dem, der steg ned i Dybet. **30** Der er Nordens Herskere alle sammen og alle Zidoniere, som for ned til de dræbte, beskæmmede trods den Rædsel, de spredte ved deres Heltekraft; de ligger uomskaarne blandt de sværdslagne, de bærer deres Skændsel blandt dem, der steg ned i Dybet. **31** Dem ser Farao og trøster sig over al sin larmende Hob, lyder det fra HERREN. **32** Thi han spredte Rædsel i de levendes Land, men nu ligger han imellem uomskaarne, blandt de sværdslagne, Farao med al sin larmende Hob, lyder det fra den Herre HERREN.

33 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, tal til dine Landsmænd og sig: Naar jeg fører Sværdet over et Land, og Folket i Landet tager en af sin Midte og gør ham til deres Vægter, **3** og han ser Sværdet komme over Landet og støder i Hornet og advarer Folket, **4** men den, der hører Hornets Klang, ikke lader sig advare, og Sværdet kommer og river ham bort, da kommer hans Blod over hans Hoved. **5** Han hørte Hornets Klang uden

at lade sig advare, hans Blod kommer over hans Hoved;
men den, som har advaret, har reddet sin Sjæl. **6** Men
naar Vægteren ser Sværdet komme og ikke støder i
Hornet, saa at Folket ikke advares, og Sværdet kommer
og over en af dem bort, saa rives han vel bort for sin
Misgerning, men hans Blod vil jeg kræve af Vægterens
Haand. **7** Men dig, Menneskesøn, har jeg sat til Vægter
for Israels Hus; hører du et Ord af min Mund, skal du
advare dem fra mig. **8** Naar jeg siger til den gudløse: »Du
skal visselig dø!« og du ikke taler for at advare ham mod
hans Vej, saa skal den gudløse vel dø for sin Misgerning,
men hans Blod vil jeg kræve af din Haand. **9** Advarer
du derimod den gudløse mod hans Vej, for at han skal
omvende sig fra den, og han ikke omvender sig, saa skal
han dø for sin Misgerning, men du har reddet din Sjæl.
10 Og du, Menneskesøn, sig til Israels Hus: I siger: »Vore
Overtrædelser og Synder tynger os, og vi svinder hen
i dem, hvor kan vi da leve?« **11** Sig til dem: Saa sandt
jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Jeg har ikke
Lyst til den gudløses Død, men til at han omvender sig
fra sin Vej, at han maa leve! Vend om, vend om fra
eders onde Veje Hvorfor vil I dø, Israels Hus? **12** Men du,
Menneskesøn, sig til dine Landsmænd: Den retfærdiges
Retfærdighed skal ikke redde ham, den Dag han synder,
og den gudløses Gudløshed skal ikke fælde ham, den Dag
han omvender sig fra sin Gudløshed, og en retfærdig
skal ikke blive i Live ved sin Retfærdighed, den Dag han
gør Synd. **13** Naar jeg siger til den retfærdige: »Du skal
visselig leve!« og han stoler paa sin Retfærdighed og

øver Uret, saa skal intet af hans Retfærdighed tilregnes ham, men han skal dø for den Uret, han øver. **14** Og naar jeg siger til den gudløse: »Du skal visselig dø!« og han omvender sig fra sin Synd og gør Ret og Skel, **15** idet han giver Pant tilbage, godtgør, hvad han har ranet, og følger Livets Bud uden at øve Uret, saa skal han leve og ikke dø; **16** ingen af de Synder, han har gjort, skal tilregnes ham; han har gjort Ret og Skel, visselig skal han leve. **17** Og saa siger dine Landsmænd: »Herrens Vej er ikke ret!« Men det er deres Vej, som ikke er ret. **18** Naar den retfærdige vender sig fra sin Retfærdighed og øver Uret, skal han dø; **19** og naar den gudløse omvender sig fra sin Gudløshed og gør Ret og Skel, skal han leve! **20** Og dog siger I: »Herrens Vej er ikke ret!« Jeg vil dømme eder hver især efter eders Veje, Israels Hus. **21** I vor Landflygtigheds ellevte Aar paa den femte Dag i den tiende Maaned kom en Flygtning fra Jerusalem til mig med det Bud: »Byen er indtaget!« **22** Men HERRENS Haand var kommet over mig, om Aftenen før Flygtningen kom, og han aabnede min Mund, før han kom til mig om Morgenen; saa aabnedes min Mund, og jeg var ikke mere stum. **23** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **24** Menneskesøn! De, der bor i Ruinerne i Israels Land, siger: »Abraham var kun een og fik dog Landet i eje; vi er mange, og os er Landet givet i Eje!« **25** Sig derfor til dem: Saa siger den Herre HERREN: I spiser Kød med Blod i, løfter eders Blik til eders Afgudsbilleder og udgyder Blod, og saa vil I have Landet i Eje! **26** I støtter eder til eders Sværd, I øver Vederstyggelighed, I gør hverandres Hustruer urene, og

saa vil I have Landet i Eje! **27** Saaledes skal du sige til dem: Saa siger den Herre HERREN: Saa sandt jeg lever: De i Ruinerne skal falde for Sværdet; dem i aabent Land giver jeg de vilde Dyr til Æde, og de i Klippeborgene og Hulerne skal dø af Pest. **28** Jeg, gør Landet til Ørk og Ødemark, dets stolte Herlighed faar Ende, og Israels Bjerge skal ligge øde, saa ingen færdes der; **29** og de, skal kende, at Jeg er HERREN, naar jeg gør Landet til Ørk og Ødemark for alle de Vederstyggeligheder, de har øvet. **30** Og du, Menneskesøn, se, dine Landsmænd taler om dig langs Murene og i Husdørene, den ene til den anden, hver til sin Broder, og siger: »Kom og hør, hvad det er for et Ord, der udgaar fra HERREN!« **31** Og de kommer til dig, som var der Opløb, og sætter sig lige over for dig for at høre dine Ord. Men de gør ikke derefter; thi der er Løgn i deres Mund, og deres Hjerte higer efter Vinding. **32** Og se, du er dem som en, der synger en Elskovssang med liflig Røst og er dygtig til at spille; de hører dine Ord, men gør ikke derefter. **33** Men naar det kommer — og se, det kommer — skal de kende, at en Profet har været iblandt dem.

34 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, profeter mod Israels Hyrder, profeter og sig til dem: Saa siger den Herre HERREN: Ve Israels Hyrder, som røgtede sig selv! Skal Hyrderne ikke røgte Hjorden? **3** I fortærede Mælken, med Ulden klædte I eder, de fede Dyr slagtede I, men Hjorden røgtede I ikke; **4** de svage Dyr styrkede I ikke, de syge lægte I ikke, de saarede forbandt I ikke, de adsplittede bragte I ikke tilbage, de vildfarende opsøgte I

ikke, men I styrede dem med Haardhed og Grumhed. **5** Derfor spredtes de, eftersom der ingen Hyrde var, og blev til Æde for alle Markens vilde Dyr; ja, de spredtes. **6** Min Hjord flakkede om paa alle Bjerge og paa hver en høj Banke, og over hele Jorden spredtes min Hjord, og ingen spurgte eller ledte efter dem. **7** Derfor, I Hyrder, hør HERRENS Ord! **8** Saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Fordi min Hjord blev til Rov, fordi min Hjord blev til Æde for alle Markens vilde Dyr, eftersom der ingen Hyrde var, og Hyrderne ikke spurgte efter min Hjord, og fordi Hyrderne røgtede sig selv og ikke min Hjord, **9** derfor, I Hyrder, hør HERRENS Ord! **10** Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg, kommer over Hyrderne og kræver min Hjord af deres Haand, og jeg sætter dem fra at vogte min Hjord; Hyrderne skal ikke mere kunne røgte sig selv; jeg redder min Hjord af deres Gab, saa den ikke skal tjene dem til Æde. **11** Thi saa siger den Herre HERREN: Se, jeg vil selv spørge efter min Hjord og tage mig af den. **12** Som en Hyrde tager sig af sin Hjord paa Stormvejrets Dag, saaledes tager jeg mig af min Hjord og redder den fra de Steder, hvorhen de spredtes paa Skyernes og Mulmets Dag; **13** jeg fører dem bort fra Folkeslagene, samler dem fra Landene og bringer dem til deres Land, og jeg, røgter dem paa Israels Bjerge, i Kløfterne og paa alle Landets beboede Steder. **14** Paa gode Græsgange vil jeg vogte dem, og paa Israels Bjerghøjder skal deres Græsmarker være; der skal de lejre sig paa gode Græsmarker, og i fede Græsgange skal de græsse paa Israels Bjerge. **15** Jeg vil selv røgte min Hjord og

selv lade dem lejre sig, lyder det fra den Herre HERREN.
16 De vildfarende Dyr vil jeg opsøge, de adsplittede vil
jeg bringe tilbage, de saarede vil jeg forbinde de svage
vil jeg styrke, og de fede og kraftige vil jeg vogte; jeg
vil røgte dem, som det er ret. **17** Og I, min Hjord! Saa
siger den Herre HERREN: Se, jeg vil skifte. Ret mellem
Faar og Faar, mellem Vædre og Bukke. **18** Er det eder
ikke nok at græsse paa den bedste Græsgang, siden I
nedtramper, hvad der er levnet af eders Græsgange?
Er det eder ikke nok at drikke det klare Vand, siden I
med eders Fødder plumrer, hvad der er levnet? **19** Min
Hjord maa græsse, hvad I har nedtrampet, og drikke,
hvad I har plumret med eders Fødder! **20** Derfor, saa
siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer for at skifte Ret
mellem de fede og de magre Faar. **21** Fordi I med Side og
Skulder skubbede alle de svage Dyr bort og stangede dem
med eders Horn, til I fik dem drevet ud, **22** derfor vil jeg
hjælpe min Hjord, saa den ikke mere skal blive til Rov, og
skifte Ret mellem Faar og Faar. **23** Jeg sætter een Hyrde
over dem, min Tjener David, og han skal vogte dem; han
skal vogte dem, og han skal være deres Hyrde. **24** Og jeg,
HERREN, vil være deres Gud, og min Tjener David skal
være Fyrste iblandt dem, saa sandt jeg, HERREN, har
talet. **25** Jeg vil slutte en Fredspagt med dem og udrydde
de vilde Dyr at Landet, saa de trygt kan bo i Ørkenen og
sove i Skovene. **26** Og jeg gør dem og Landet rundt om
min Høj til Velsignelse, og jeg sender Regn i rette Tid,
mine Byger skal blive til Velsignelse. **27** Markens Træer
skal give deres Frugt og Landet sin Afgrøde; trygt skal de

bo paa deres Jord, og de skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg bryder Stængerne paa deres Aag og frelser dem af deres Haand, som gjorde dem til Trælle. **28** Ikke mere skal de blive til Rov for Folkene, og Landets vilde Dyr skal ikke æde dem; trygt skal de bo, uden at nogen skræmmer dem. **29** Jeg lader en Fredens Plantning vokse op for dem, og ingen skal rives bort af Hunger i Landet, og de skal ikke mere bære Folkenes Haan. **30** De skal kende, at jeg, HERREN deres Gud, er med dem, og at de er mit Folk, Israels Hus, lyder det fra den Herre HERREN. **31** I er min Hjord, I er den Hjord, jeg røgter, og jeg er eders Gud, lyder det fra den Herre HERREN.

35 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Se'irs Bjergland og profeter imod det **3** og sig til det: Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over dig, Se'irs Bjergland, og løfter min Haand imod dig; jeg gør dig til Ørk og Ødemark, **4** dine Byer lægger jeg i Grus. Du selv skal blive til Ørk og kende, at jeg er HERREN. **5** Fordi du nærede evigt Had og i Nødens Stund overgav Israeliterne til Sværdet, da deres Misgerning var fuldmoden, **6** derfor, saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Jeg gør dig til Blod, og Blod skal forfølge dig; sandelig, du forbrød dig ved Blod, og Blod skal forfølge dig. **7** Jeg gør Se'irs Bjergland til Ørk og Ødemark og udrydder deraf enhver, som kommer og gaar; **8** jeg fylder dets Bjerge med dræbte; paa dine Høje og i dine Dale og Kløfter skal de sværdslagne falde. **9** Jeg gør dig til Ørk for evigt, dine Byer skal ikke bebos; og du skal kende, at jeg er HERREN. **10** Fordi du sagde:

»De tvende Folk og de tvende Lande skal tilhøre mig, jeg vil tage dem i Eje!« skønt HERREN var der, **11** derfor, saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Jeg vil gøre med dig efter den Vrede og det Nid, du hadefuldt udviste imod dem, og jeg vil give mig til Hende for dig, naar jeg dømmer dig; **12** og du skal kende, at jeg er HERREN. Jeg har hørt al den Spot, du udslyngede mod Israels Bjerge: »De er ødelagt, os er de givet til Føde!« **13** Du gjorde dig stor imod mig med din Mund og overfusede mig med Ord; jeg hørte det. **14** Saa siger den Herre HERREN: Som det var din Glæde, at mit Land blev Ørk, saaledes vil jeg gøre med dig; **15** som det var din Glæde, at Israels Hus's Arvelod blev Ørk, saaledes vil jeg gøre med dig. Ørk skal du blive, Se'irs Bjergland og hele Edom med; og de skal kende, at jeg er HERREN.

36 Men du, Menneskesøn, profetér om Israels Bjerge og sig: Israels Bjerge, hør HERRENS Ord. **2** Saa siger den Herre HERREN: Fordi Fjenden sagde om eder: »Ha! Ørkener for stedse! De er blevet vor Ejendom!« **3** derfor skal du profetere og sige: Saa siger den Herre HERREN: Fordi man har higet og snappet efter eder fra alle Sider, for at I skulde tilfalde Resten af Folkene som Ejendom, og fordi I er kommet i Folkemunde, **4** derfor, Israels Bjerge, hør HERRENS Ord: Saa siger den Herre HERREN til Bjergene, Højene, Kløfterne og Dalene, til de øde Tomter og de forladte Byer, som er blevet til Rov og til Spot for Resten af Folkene rundt om, **5** derfor, saa siger den Herre HERREN: Sandelig, i brændende Nidkærhed vil jeg tale mod Resten af Folkene og mod hele Edom, som med al

Hjertets Glæde og Sjælens Ringeagt udsaa sig mit Land til Ejendom for at drive Indbyggerne bort og gøre det til Rov. **6** Profeter derfor om Israels Land og sig til Bjergene, Højene, Kløfterne og Dalene: Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg taler i Nidkærhed og Harme, fordi I bærer Folkenes Haan. **7** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Jeg løfter min Haand og sværger: Sandelig, Folkene rundt om eder skal selv bære deres Haan. **8** Og I, Israels Bjerge, skal skyde Grene og bære Frugt for mit Folk Israel, thi de skal snart komme hjem. **9** Thi se, jeg kommer og vender mig til eder, og I skal dyrkes og tilsaas; **10** jeg gør Mennesker, alt Israels Hus, mangfoldige paa eder, Byerne skal bebos og Ruinerne genopbygges; **11** jeg gør Mennesker og Dyr mangfoldige paa eder, ja de skal blive mangfoldige og frugtbare; jeg lader eder bebos som i fordums Tider og gør det bedre for eder end i Fortiden; og I skal kende, at jeg er HERREN. **12** Jeg lader Mennesker, mit Folk Israel, færdes paa eder; de skal tage dig i Eje, og du skal være deres Arvelod og ikke mere gøre dem barnløse. **13** Saa siger den Herre HERREN: Fordi de siger til dig: »Du er en Menneskeæder, som gør dit Folk barnløst!« **14** derfor skal du ikke mere æde Mennesker eller gøre dit Folk barnløst, lyder det fra den Herre HERREN. **15** Og jeg lader dig ikke mere høre Folkenes Haan, og du skal ikke mere bære Folkeslagenes Spot eller gøre dit Folk barnløst, lyder det fra den Herre HERREN. **16** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **17** Menneskesøn! Da Israels Slægt boede i deres Land, gjorde de det urent ved deres Færd og Gerninger; som en Kvindes renhed var deres Færd for mit Aasyn. **18**

Saa udøste jeg min Vrede over dem for det Blods Skyld,
de udgød i Landet, og fordi de gjorde det urent med deres
Afgudsbilleder. **19** Jeg spredte dem blandt Folkene, og de
strøedes ud i Landene; efter deres Færd og Gerninger
dømte jeg dem. **20** Saaledes kom de til Folkene: hvor de
kom hen, vanærede de mit hellige Navn, idet man sagde
om dem: »De der er HERRENS Folk, og dog maatte de ud
af hans Land!« **21** Da ynkedes jeg over mit hellige Navn,
som Israels Hus vanærede blandt de Folk, de kom til. **22**
Sig derfor til Israels Hus: Saa siger den Herre HERREN: Det
er ikke for eders Skyld, jeg griber ind, Israels Hus, men
for mit hellige Navns Skyld, som I har vanæret blandt
de Folk, I kom til. **23** Jeg vil hellige mit store Navn, som
vanæres blandt Folkene, idet I har vanæret det iblandt
dem; og Folkene skal kende, at jeg er HERREN, lyder det
fra den Herre HERREN, naar jeg helliger mig paa eder for
deres Øjne. **24** Jeg vil hente eder fra Folkene, samle eder
fra alle Lande og bringe eder til eders Land. **25** Da stænker
jeg rent Vand paa eder, saa I bliver rene; jeg renser eder
for al eders Urenhed og alle eders Afgudsbilleder. **26**
Jeg giver eder et nyt Hjerte, og en ny Aand giver jeg i
eders Indre; Stenhjertet tager jeg ud af eders Kød og
giver eder et Kødhjerte. **27** Jeg giver min Aand i eders
Indre og virker, at I følger mine Vedtægter og tager Vare
paa at holde mine Lovbud, **28** I skal bo i det Land, jeg gav
eders Fædre, og I skal være mit Folk, og jeg vil være eders
Gud. **29** Jeg frelser eder fra al eders Urenhed; jeg kalder
Kornet frem og mangfoldiggør det og sender ikke mere
Hungersnød over eder. **30** Jeg mangfoldiggør Træernes

Frugter og Markens Afgrøde, for at I ikke mere skal tage en Hungersnøds Skændsel paa eder blandt Folkene. **31** Da skal I ihukomme eders onde Veje og eders Gerninger, som ikke var gode, og ledes ved eder selv over eders Misgerninger og Vederstyggeligheder. **32** Ikke for eders Skyld griber jeg ind, lyder det fra den Herre HERREN, det være eder kundgjort! Skam jer og blues over eders Veje, Israels Hus! **33** Saa siger den Herre HERREN: Den Dag jeg renser eder for alle eders Misgerninger, lader jeg Byerne bebos, og Ruinerne skal genopbygges; **34** det ødelagte Land skal dyrkes, i Stedet for at det har været en Ødemark for alles Øjne, som kom forbi. **35** Da skal man sige: »Dette Land, som var ødelagt, er blevet som Edens Have, og Byerne, som var omstyrtet, ødelagt og nedrevet, er befæstet og beboet.« **36** Og Folkene, der er tilbage rundt om eder, skal kende, at jeg, HERREN, har opbygget de nedrevne Byer og tilplantet det ødelagte Land; jeg, HERREN, har talet, og jeg fuldbyrder det. **37** Saa siger den Herre HERREN: Ogsaa dette vil jeg gøre for Israels Hus paa deres Bøn: Jeg vil gøre dem mangfoldige som en Hjord af Mennesker; **38** som en Hjord af Offerdyr, som Jerusalems Faarehjorde paa dets Højtider skal de omstyrtede Byer blive fulde af Menneskehjorde; og de skal kende, at jeg er HERREN.

37 HERRENS Haand kom over mig, og han førte mig i Aanden ud og satte mig midt i Dalen. Den var fuld af Ben; **2** og han førte mig rundt omkring dem, og se, de laa i store Mængder ud over Dalen, og se, de var aldeles tørre. **3** Derpaa sagde han til mig: »Menneskesøn! kan disse Ben

blive levende?« Jeg svarede: »Herre, HERRE, du ved det!«
4 Saa sagde han til mig: Profetér over disse Ben og sig
til dem: I tørre Ben, hør HERRENS Ord! **5** Saa siger den
Herre HERREN til disse Ben: Se, jeg bringer Aand i eder,
saa I bliver levende. **6** Jeg lægger Sener om eder, lader
Kød vokse frem paa eder, overtrækker eder med Hud og
indgiver eder Aand, saa I bliver levende; og I skal kende,
at jeg er HERREN. **7** Saa profeterede jeg, som mig var
paalagt, og der hørtes en Lyd, da jeg profeterede, og se,
der hørtes Raslen, og Benene nærmede sig hverandre.
8 Og jeg skuede, og se, der kom Sener paa dem, Kød
voksede frem, og de blev overtrukket med Hud, men der
var ingen Aand i dem. **9** Saa sagde han til mig: Profetér
og tal til Aanden, profetér, du Menneskesøn, og sig til
dem: Saa siger den Herre HERREN: Aand, kom fra de fire
Verdenshjørner og blæs paa disse dræbte, at de maa blive
levende! **10** Da profeterede jeg, som han bød mig, og
Aanden kom i dem, og de blev levende og rejste sig paa
deres Fødder, en saare, saare stor Hær. **11** Derpaa sagde
han til mig: Menneskesøn! Disse Ben er alt Israels Hus.
Se, de siger: »Vore Ben er tørre, vort Haab er svundet,
det er ude med os!« **12** Profetér derfor og sig til dem:
Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg aabner eders Grave
og fører eder ud af dem, mit Folk, og bringer eder til
Israels Land; **13** og I skal kende, at jeg er HERREN, naar
jeg aabner eders Grave og fører eder ud af dem, mit Folk.
14 Jeg indgiver eder min Aand, saa I bliver levende, og
jeg bosætter eder i eders Land; og I skal kende, at jeg er
HERREN; jeg har talet, og jeg fuldbyrder det, lyder det fra

HERREN. **15** HERRENS Ord kom til mig saaledes: **16** Du, Menneskesøn, tag dig et Stykke Træ og skriv derpaa: Juda og hans Medbrødre blandt Israeliterne! Tag saa et andet Stykke Træ og skriv derpaa: Josef — Efraims Træ — og hans Medbrødre, alt Israels Hus! **17** Føj dem saa sammen til eet Stykke, saa de bliver eet i din Haand. **18** Og naar saa dine Landsmænd siger til dig: »Vil du ikke sige os, hvad du mener dermed?« **19** sig saa til dem: Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg tager Josefs Træ, som var i Efraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, og føjer dem til Judas Træ og gør dem til eet Stykke og de skal blive eet i Judas Haand. **20** Og Træstykkerne, du skrev paa, skal være i din Haand, saa de kan se dem. **21** Tal saa til dem: Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg henter Israeliterne fra Folkene, til hvilke de vandrede hen, og samler dem alle Vegne fra og bringer dem til deres Land. **22** Jeg gør dem til eet Folk i Landet paa Israels Bjerge; og de skal alle have en og samme Konge og ikke mere være to Folk eller delt i to Riger. **23** De skal ikke mere gøre sig urene ved deres Afgudsbilleder og væmmelige Guder eller alle deres Overtrædelser, og jeg vil frelse dem fra alt deres Frafald, hvormed de forsyndede sig, og rense dem, og de skal være mit Folk, og jeg vil være deres Gud. **24** Min Tjener David skal være Konge over dem, og alle skal de have en og samme Hyrde. De skal følge mine Lovbud og holde mine Vedtægter og gøre efter dem. **25** De skal bo i det Land, jeg gav min Tjener Jakob, der hvor deres Fædre boede; de skal bo der til evig Tid, de, deres Børn og Børnebørn; og min Tjener David skal være deres Fyrste

evindelig. **26** Jeg slutter en Fredspagt med dem, en evig
Pagt skal det være; og jeg gør dem mangfoldige og sætter
min Helligdom i deres Midte evindelig; **27** min Bolig skal
være over dem; jeg vil være deres Gud, og de skal være
mit Folk. **28** Og Folkene skal kende, at jeg er HERREN,
som helliger Israel, naar min Helligdom bliver i deres
Midte evindelig.

38 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn,
vend dit Ansigt mod Gog i Magogs Land, Fyrsten over
Rosj, Mesjek og Tubal, og profeter imod ham **3** og sig:
Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over dig,
Gog, Fyrste over Rosj, Mesjek og Tubal. **4** Jeg vender dig
og sætter Kroge i dine Kæber og trækker dig frem med
hele din Hær, Heste og Ryttere, alle i smukke Klæder, en
vældig Skare med store og smaa Skjolde, alle med Sværd
i Haand. **5** Persere, Ætiopere og Putæere er med dem,
alle med Skjold og Hjelm, **6** Gomer med alle dets Hobe,
Togarmas Hus fra det yderste Nord med alle dets Hobe,
mange Folkeslag er med. **7** Rust dig og hold dig rede med
hele din Skare, som er samlet om dig, og vær mig rede
til Tjeneste. **8** Lang Tid herefter skal der komme Bud
efter dig; ved Aarenes Fjende skal du overfalde et Land,
som atter er unddraget Sværdet, et Folk, som fra mange
Folkeslag er sanket sammen paa Israels Bjerge, der stadig
laa øde hen, et Folk, som er ført bort fra Folkeslagene
og nu bor trygt til Hobe. **9** Du skal trække op som et
Uvejr og komme som en Sky og oversvømme Landet,
du og alle dine Hobe og de mange Folkeslag, som følger
dig. **10** Saa siger den Herre HERREN: Paa hin Dag skal

en Tanke stige op i dit Hjerte, og du skal oplægge onde Raad **11** og sige: »Jeg vil drage op imod et aabent Land og overfalde fredelige Folk, som bor trygt, som alle bor uden Mure og hverken har Portstænger eller Porte, **12** for at gøre Bytte og røve Rov, lægge Haand paa genopbyggede Ruiner og paa et Folk, der er indsamlet fra Folkene og vinder sig Fæ og Gods, og som bor paa Jordens Navle.« **13** Sabæerne og Dedaniterne, Tarsis's Købmænd og alle dets Handelsfolk skal sige til dig: »Kommer du for at gøre Bytte, har du samlet din Skare for at røve Rov, for at bortføre Sølv og Guld, rane Fæ og Gods og gøre et vældigt Bytte?« **14** Profetér derfor, Menneskesøn, og sig til Gog: Saa siger den Herre HERREN: Ja, paa hin Dag skal du bryde op, medens mit Folk Israel bor trygt, **15** og komme fra din Hjemstavn yderst i Nord, du og de mange Folkeslag, der følger dig, alle til Hest, en stor Skare, en vældig Hær; **16** som en Sky skal du drage op mod mit Folk Israel og oversvømme Landet. I de sidste Dage skal det ske; jeg fører dig imod mit Land; og Folkene skal kende mig, naar jeg for deres Øjne helliger mig paa dig, Gog. **17** Saa siger den Herre HERREN: Er det dig, jeg talede om i gamle Dage ved mine Tjenere, Israels Profeter, som profeterede i hine Tider, at jeg vilde bringe dig over dem? **18** Men paa hin Dag, naar Gog overfalder Israels Land, lyder det fra den Herre HERREN, vil jeg give min Vrede Luft. **19** I Nidkærhed, i glødende Vrede udtaler jeg det: Sandelig, paa hin Dag skal et vældigt Jordskælv komme over Israels Land; **20** for mit Aasyn skal Havets Fisk, Himmelens Fugle, Markens vilde Dyr

og alt Kryb paa Jorden og alle Mennesker paa Jordens Flade skælve, Bjergene skal styrte, Klippevæggene falde og hver Mur synke til Jord. **21** Jeg nedkalder alle Rædsler over ham, lyder det fra den Herre HERREN; den enes Sværd skal rettes mod den anden; **22** jeg gaar i Rette med ham med Pest og Blod, med Regnskyl og Haglsten; Ild og Svovl lader jeg regne over ham, hans Hobe og de mange Folkeslag, som følger ham. **23** Jeg viser mig stor og hellig og giver mig til Kende for de mange Folks Øjne; og de skal kende, at jeg er HERREN.

39 Du, Menneskesøn, Profetér mod Gog og sig: Saa siger den Herre HERREN. Se, Jeg kommer over dig, Gog, Fyrste over Rosj, Mesjek og Tubal! **2** Jeg vender dig, leder dig og fører dig op fra det yderste Nord og bringer dig til Israels Bjerge. **3** Saa slaar jeg Buen ud af din venstre Haand og lader Pilene falde ud af din højre. **4** Paa Israels Bjerge skal du falde, du og alle dine Hobe og Folkeslagene, der følger dig; jeg giver dig til Føde for alle Haande Rovfugle og Markens vilde Dyr. **5** I aaben Mark skal du falde, saa sandt jeg har talet, lyder det fra den Herre HERREN. **6** Og jeg sætter Ild paa Magog og paa de fjerne Strandes trygge Indbyggere; og de skal kende, at jeg er HERREN. **7** Mit hellige Navn kundgør jeg midt i mit Folk Israel, og jeg vil ikke mere vanhellige mit hellige Navn; og Folkene skal kende, at jeg er HERREN, den Hellige i Israel. **8** Se, det kommer, det skal ske, lyder det fra den Herre HERREN; det er Dagen, jeg har talet om. **9** Saa skal Indbyggerne i Israels Byer gaa ud og gøre Ild paa og tænde op med Rustninger, smaa og store Skjolde, Buer, Pile, Haandstave og Spyd; og

de skal bruge det til at gøre Ild med i syv Aar. **10** De skal
ikke hente Træ i Marken eller hugge Brænde i Skovene,
men gøre Ild paa med Rustningerne. De skal plyndre dem,
de plyndredes af, og hærge dem, de hærgedes af, lyder
det fra den Herre HERREN. **11** Og paa hin Dag giver jeg
Gog et Gravsted i Israel, Vandringsmændenes Dal østen
for Havet, og den skal spærre Vejen for Vandringsmænd;
der skal de jorde Gog og hele hans larmende Hob og kalde
Stedet: Gogs larmende Hobs Dal. **12** Israels Hus skal have
hele syv Maaneder til at jorde dem og saaledes rense
Landet. **13** Alt Folket i Landet skal jorde dem, og det skal
tjene til deres Ros, paa den Dag jeg herliggør mig, lyder
det fra den Herre HERREN. **14** Man skal udvælge fast
Mandskab til at drage Landet rundt og søge efter dem,
der er blevet tilbage ud over Landet, for at rense det;
naar syv Maaneder er gaaet, skal de skride til at søge;
15 og naar de vandrer Landet rundt og en faar Øje paa
Menneskeknogler, skal han sætte et Mærke derved, for at
Graverne kan jorde dem i Gogs larmende Hobs Dal; **16**
ogsaa skal en By have Navnet Hamona. Saaledes skal de
rense Landet. **17** Og du, Menneskesøn! Saa siger den Herre
HERREN: Sig til alle Fugle og alle Markens vilde Dyr: Saml
eder og kom hid, kom sammen alle Vegne fra til mit
Slagtoffer, som jeg slagter for eder, et vældigt Slagtoffer
paa Israels Bjerge; I skal æde Kød og drikke Blod! **18** Kød
af Helte skal I æde, Blod af Jordens Fyrster skal I drikke,
Vædre, Faar, Bukke og Tyre, alle fedet i Basan. **19** I skal
æde eder mætte i Fedt og drikke eder drukne i Blod af mit
Slagtoffer, som jeg slagter for eder. **20** I skal mætte eder

ved mit Bord med Køreheste og Rytterheste, Helte og alle Haande Krigsfolk, lyder det fra den Herre HERREN. **21** Jeg aabenbarer min Herlighed blandt Folkene, og alle Folkene skal skue den Dom, jeg fuldbyrder, og min Haand, som jeg lægger paa dem. **22** Israels Hus skal kende, at jeg, HERREN, er deres Gud fra hin Dag og fremdeles; **23** og Folkene skal kende, at Israels Hus vandrede i Landflygtighed for deres Misgerningers Skyld, fordi de var troløse imod mig, saa jeg skjulte mit Aasyn for dem og gav dem i deres Fjenders Haand, hvorfor de alle faldt for Sværdet. **24** Efter deres Urenhed og deres Overtrædelser handlede jeg med dem og skjulte mit Aasyn for dem. **25** Derfor, saa siger den Herre HERREN; Nu vil jeg vende Jakobs Skæbne, forbarme mig over alt Israels Hus og være nidkær for mit hellige Navn; **26** og de skal glemme deres Skændsel og al den Troløshed, de viste mig, naar de bor trygt i deres Land, uden at nogen skræmmer, **27** naar jeg fører dem tilbage fra Folkeslagene, samler dem fra deres Fjenders Lande og helliger mig paa dem for mange Folks Øjne. **28** Og de skal kende, at jeg er HERREN deres Gud, naar jeg efter at have ført dem i Landflygtighed blandt Folkene samler dem i deres Land uden at lade nogen af dem blive tilbage derude **29** og ikke mere skjuler mit Aasyn for dem, da jeg har udgydt min Aand over Israels Hus, lyder det fra den Herre HERREN.

40 I det fem og tyvende Aar efter at vi var ført i Landflygtighed, ved Nytaarstide, paa den tiende Dag i Maaneden i det fjortende Aar efter Byens indtagelse, netop paa den Dag kom HERRENS Haand over mig, og

han førte mig **2** i Guds Syner til Israels Land og satte mig paa et saare højt Bjerg, og paa det var der bygget noget som en By mod Syd; **3** og da han havde ført mig derhen, se, da var der en Mand som Kobber at se til med en Hørgarnssnor og en Maalestang i Haanden, og han stod ved Porten. **4** Manden sagde til mig: »Menneskesøn, se med dine Øjne, hør med dine Ører og læg vel Mærke til alt, hvad jeg viser dig; thi du er ført hid, for at jeg skal vise dig det. Kundgør Israels Hus alt, hvad du ser!« **5** Og se, der var en Mur uden om Templet til alle Sider. Manden holdt i Haanden en Maalestang, som var seks Alen lang, en Alen en Haandsbred længere end sædvanlig, og han maalte Muren; den var eet Maal bred og eet Maal høj. **6** Saa gik han op ad syv Trappetrin ind i den Port, hvis Forside vendte mod Øst; og han maalte Portens Tærskel til eet Maal i Bredden, **7** hvert af Portens Siderum ligeledes til eet Maal i Længden og eet i Bredden, Murpillerne mellem Siderummene til fem Alen og Tærskelen ved Portens Forhal paa den Side, **8** der vendte indad i Porten, til eet Maal. **9** Og han maalte Portens Forhal til otte Alen og dens Murpiller til to; Portens Forhal laa paa indersiden. **10** Portens Siderum, tre paa hver Side, laa over for hverandre; de var lige store alle tre; ogsaa Murpillerne paa begge Sider var lige store. **11** Saa maalte han Portindgangens Bredde til ti Alen og Portgangens til tretten. **12** Foran Siderummene var der paa begge Sider afspærrede Pladser paa een Alen, og selve Siderummene paa begge Sider var seks Alen. **13** Saa maalte han Porten fra Indervæggen i et Siderum til

Indervæggen i Siderummet lige overfor til en Bredde af fem og tyve Alen, Dør over for Dør. **14** Saa maalte han Forhallen til tyve Alen; og Forgaarden omgav Portens Forhal. **15** Fra Portens Forside udad til Portforhallens Forside indad var der halvtredsindstyve Alen. **16** Porten havde paa begge Sider Gittervinduer, som udvidede sig indad i Siderummene og deres Murpiller; ligeledes havde Forhallen paa alle Sider Vinduer, som udvidede sig indad. Paa Murpillerne til begge Sider var der Palmer. **17** Derpaa førte han mig ind i den ydre Forgaard. Og se, der var Kamre, og Forgaarden rundt var der et stenlagt Stykke; der var tredive Kamre paa Stenlægningen. **18** Det stenlagte Stykke stødte op til Portenes Sidemure, lige saa bredt som Portene var lange; det var den nedre Stenlægning. **19** Han maalte Forgaardens Bredde fra den nedre Ports indre Forside til den indre Ports ydre Forside til hundrede Alen. Og han førte mig mod Nord, **20** og se, der var en Port, som vendte mod Nord, i den ydre Forgaard, og han maalte dens Længde og Bredde. **21** Den havde tre Siderum til hver Side, og Murpillerne og Forhallen havde samme Maal som i den første Port; den var halvtredsindstyve Alen lang og fem og tyve Alen bred. **22** Vinduer, Forhal og Palmer havde samme Maal som i den Port, hvis Forside vendte mod Øst; ad syv Trin steg man op dertil, og Forhallen laa inderst inde. **23** En Port til den indre Forgaard laa over for Nordporten, ligesom Forholdet var ved Østporten; og han maalte fra Port til Port hundrede Alen. **24** Saa førte han mig mod Syd og se, der var ogsaa en Port mod Syd, og han maalte

dens Murpiller og Forhal; de havde samme Maal som de andre. **25** Porten og dens Forhal havde Vinduer af samme Slags som de andre. Den var halvtredsindstyve Alen lang og fem og tyve Alen bred; **26** syv Trin førte op til den; Forhallen laa inderst inde, og der var Palmer paa Murpillerne til begge Sider. **27** Endelig var der en Port til den indre Forgaard over for Sydporten: han maalte hundrede Alen fra Port til Port. **28** Derpaa førte han mig til den indre Forgaard gennem Sydporten, og den maalte han; den havde samme Størrelse som de andre, **29** og dens Siderum, Murpiller og Forhal havde samme Størrelse som de andre; Porten og dens Forhal havde Vinduer rundt om. Den var halvtredsindstyve Alen lang og fem og tyve Alen bred. **30** (Der var Forhaller rundt om, fem og tyve Alen lange og fem Alen brede). **31** Forhallen vendte ud mod den ydre Forgaard med Palmer paa Murpillerne, og otte Trin dannede dens Opgang. **32** Saa førte han mig til Østporten og maalte denne Port; den havde samme Størrelse som de andre, **33** og Siderum, Murpiller og Forgaard havde samme Størrelse som de andre; Porten og dens Forhal havde Vinduer rundt om. Den var halvtredsindstyve Alen lang og fem og tyve Alen bred. **34** Forhallen vendte ud mod den ydre Forgaard med Palmer paa Murpillerne til begge Sider, og otte Trin dannede dens Opgang. **35** Saa førte han mig til Nordporten og maalte den; den havde samme Størrelse som de andre, **36** ligeledes Siderum, Murpiller og Forhal; Porten og dens Forhal havde Vinduer rundt om. Den var halvtredsindstyve Alen lang og fem og tyve Alen bred. **37** Forhallen vendte ud mod den ydre

Forgaard med Palmer paa Murpillerne til begge Sider,
og otte Trin dannede dens Opgang. **38** Derpaa vendte
han sig til det Indre, idet han førte mig til Østporten;
der skyllede man Brændofferet. **39** Og i Portens Forhal
stod to Borde paa den ene Side og to paa den anden til at
slagte Brændofferet, Syndofferet og Skyldofferet paa. **40**
Ogsaa ved det ydre Hjørne, mod Nord naar man steg op i
Portindgangen, stod to Borde og ved Portforhallens andet
Hjørne andre to, **41** fire Borde paa hver Side ved Portens
Hjørner, i alt otte. Paa dem slagtede man Slagtofferet.
42 Og til Brændofferet stod der tre Kvaderstensborde,
halvanden Alen lange, halvanden Alen brede og en Alen
høje; paa dem lagde man de Redskaber, med hvilke man
slagtede Brændofferet og Slagtofferet. **43** De havde hele
Vejen rundt en Rand paa en Haandsbred, der vendte
indad; og oven over Bordene var der Tage til Værn mod
Regn og Sol. Derpaa førte han mig atter **44** til den indre
Forgaard, og se, der var to Kamre, et ved Nordportens
Hjørne med Forsiden mod Syd og et andet ved Sydportens
Hjørne med Forsiden mod Nord. **45** Og han sagde til mig:
»Kammeret her, hvis Forside vender mod Syd, er for
Præsterne, der tager Vare paa, hvad der er at varetage i
Templet, **46** og Kammeret der, hvis Forside vender mod
Nord, er for Præsterne, der tager Vare paa, hvad der
er at varetage ved Alteret. Det er Zadoks Sønner, som
alene af Levis Sønner maa nærme sig HERREN for at tjene
ham.« **47** Saa maalte han Forgaarden; den var hundrede
Alen lang og hundrede Alen bred i Firkant; og Alteret
stod foran Templet. **48** Derpaa førte han mig til Templets

Forhal og maalte Forhallens Piller; de var fem Alen brede paa begge Sider; Porten var fjorten Alen bred og dens Sidevægge tre Alen paa begge Sider, **49** og Forhallen var tyve Alen lang og tolv Alen bred. Ad ti Trin steg man op til den; og der stod Søjler op ad Pillerne, een paa hver Side.

41 Derpaa førte han mig til det Hellige og maalte Pillerne, de var seks Alen brede paa begge Sider; **2** Indgangen var ti Alen bred, dens Sidevægge fem Alen til begge Sider; og han maalte dets Længde til fyrretyve Alen og Bredden til tyve. **3** Derpaa gik han ind i Inderhallen og maalte Indgangens Piller; de var to Alen, og Indgangen var seks Alen bred og Sidevæggene syv Alen brede til begge Sider. **4** Og han maalte dets Længde til tyve Alen og Bredden til tyve ud for Tempelrummet. Og han sagde til mig: »Dette er det Allerhelligste.« **5** Derpaa maalte han Templets Mur; den var seks Alen bred; og Tilbygningen var fire Alen bred Templet rundt. **6** Tilbygningen laa Rum ved Rum, tre Rum oven paa hverandre tredive Gange, og der var Fremspring, saa Bjælkerne ikke greb ind i Templets Mur. **7** Saaledes var Tilbygningens Rum bredere og bredere opad, efter som Tempelmuren var trukket tilbage opad, Templet rundt. Fra det nederste Stokværk steg man op til det mellemste, og derfra op til det øverste. **8** Og jeg saa ved Templet en ophøjet brolagt Plads hele Vejen rundt. Tilbygningens Grundmure var et fuldt Maal høje, seks Alen til Kanten. **9** Tilbygningens Ydermur var fem Alen bred. Der var en aaben Plads langs Templets Tilbygning. **10** En afspærret Plads, tyve Alen bred, omgav

Templet paa alle Sider. **11** Tilbygningens Døre førte ud til den aabne Plads, en Dør mod Nord og en anden mod Syd; og den aabne Plads var fem Alen bred paa alle Sider. **12** Den Bygning, som laa ved den afspærrede Plads imod Vest, var halvfjerdsindstyve Alen bred, dens Mur var fem Alen tyk til alle Sider, og den var halvfemsindstyve Alen lang. **13** Han maalte Templet; det var hundrede Alen langt; den afspærrede Plads tillige med Bagbygningen og dens Mure var hundrede Alen lang, **14** og Templets Forside tillige med den afspærrede Plads mod Øst var hundrede Alen bred. **15** Og han maalte Længden af Bagbygningen langs den afspærrede Plads, som laa bag den; den var hundrede Alen. Det Hellige, Inderhallen og den ydre Forhal **16** var træklædt. Vinduer, som udvidede sig indad, gav Lys rundt om i alle tre Rum, og Væggene derinde var klædt med Træ rundt om fra Gulv til Vinduer, **17** og fra Indgangens Sidevægge til det indre Rum var der Væggen rundt **18** udskaaret Arbejde, Keruber og Palmer, en Palme mellem to Keruber; Keruberne havde to Ansigter; **19** Menneskeansigtet vendte mod Palmen paa den ene Side og Løveansigtet mod Palmen paa den anden Side; saaledes var der gjort hele Templet rundt. **20** Fra Gulv til Vinduer var der fremstillet Keruber og Palmer paa det Helliges Væg. **21** Ved Indgangen til det Hellige var der firkantede Dørstolper. Foran Helligdommen var der noget, der saa ud som **22** et Træalter, tre Alen højt, to Alen langt og to Alen bredt; det havde Hjørner, og dets Fodstykke og Vægge var af Træ. Og han sagde til mig: »Dette er Bordet, som staar for HERRENS Aasyn.« **23** Det Hellige

havde to Dørfløje; **24** ligeledes havde Helligdommen to Dørfløje; hver Fløj var to bevægelige Dørflader, to paa hver Fløj. **25** Og paa dem var der fremstillet Keruber og Palmer ligesom paa Væggene. Der var et Trætag uden for Forhallen. **26** Der var gitrede Vinduer og Palmer paa Forhallens Sidevægge til begge Sider .....

42 Derpaa førte han mig ud i den indre Forgaard i nordlig Retning, og han førte mig til Kamrene, som laa ud imod den afspærrede Plads og Bagbygningen, nogle paa den ene Side, andre paa den anden. **2** Længden var hundrede Alen og Bredden halvtredsindstyve. **3** Over for Portene, som hørte til den indre Forgaard, og over for Stenbroen, som hørte til den ydre Forgaard, var der Gang over for Gang i tre Stokværk. **4** Foran Kamrene var der en Forgang, ti Alen bred og hundrede Alen lang, og deres Døre vendte mod Nord. **5** De øvre Kamre var de snævreste, thi Gangen tog noget af deres Plads, saa at de var mindre end de nederste og mellemste. **6** Thi de havde tre Stokværk og ingen Søjler svarende til den ydre Forgaards; derfor var de øverste snævrere end de nederste og mellemste. **7** Der løb en Mur udenfor langs Kamrene i Retning af den ydre Forgaard; foran Kamrene var dens Længde halvtredsindstyve Alen; **8** thi Kamrene, som laa ved den ydre Forgaard, havde en samlet Længde af halvtredsindstyve Alen, og de laa over for hine, i alt hundrede Alen. **9** Neden for disse Kamre var Indgangen paa Østsiden, naar man gik ind i dem fra den ydre Forgaard, **10** ved Begyndelsen af den ydre Mur. Derpaa førte han mig mod Syd; og der var ogsaa Kamre

ud imod den afspærrede Plads og Bagbygningen **11** med en Gang foran; de saa ud som Kamrene mod Nord; havde samme Længde og Bredde, og alle Udgange var her som hist, ligesom de var indrettet paa samme Maade. **12** Men deres Døre vendte mod Syd ..... **13** Og han sagde til mig: »Kamrene mod Nord og Syd, som ligger ud mod den afspærrede Plads, er de hellige Kamre, hvor Præsterne, der nærmer sig HERREN, skal spise det højhellige; der skal de gemme det højhellige, Afgrødeofrene, Syndofrene og Skyldofrene, thi Stedet er helligt; **14** og naar Præsterne træder ind — de maa ikke fra Helligdommen træde ud i den ydre Forgaard — skal de der nedlægge deres Klæder, som de gør Tjeneste i, da de er hellige, og iføre sig andre Klæder; da først maa de nærme sig det, der hører Folket til.« **15** Da han var til Ende med at udmaale Templets Indre, førte han mig hen til den Port, hvis Forside vendte mod Øst, og maalte til alle Sider; **16** han maalte med Maalestangen Østsiden; den var efter Maalestangen 500 Alen; saa vendte han sig og **17** maalte med Maalestangen Nordsiden til 500 Alen; **18** saa vendte han sig og maalte med Maalestangen Sydsiden til 500 Alen; **19** og han vendte sig og maalte med Maalestangen Vestsiden til 500 Alen. **20** Til alle fire Sider maalte han Pladsen; og der var en Mur rundt om, 500 Alen lang og 500 Alen bred, til at sætte Skel mellem det, som er helligt, og det, som ikke er helligt.

43 Derpaa førte han mig hen til Østporten. **2** Og se Israels Guds Herlighed kom østerfra, og det lød som mange Vandes Brus, og Jorden lyste af hans Herlighed.

3 Synet var som det, jeg havde set, da han kom for at ødelægge Byen, og Vognen saa ud som den, jeg havde set ved Floden Kebar. Da faldt jeg paa mit Ansigt. **4** Og HERRENS Herlighed drog ind i Templet gennem den Port, hvis Forside vendte mod Øst. **5** Men Aanden løftede mig op og bragte mig ind i den indre Forgaard, og se, HERRENS Herlighed fyldte Templet. **6** Og jeg hørte en tale til mig ud fra Templet, medens Manden stod ved Siden af mig, **7** og han sagde: Menneskesøn! Her er min Trones og mine Fodsaalers Sted, hvor jeg vil bo midt iblandt Israeliterne til evig Tid. Israels Hus skal ikke mere vanhellige mit hellige Navn, hverken de eller deres Konger, med deres Bolen eller deres Kongers Lig, **8** de, som satte deres Tærskel lige ved min og deres Dørstolper lige ved mine, kun med en Mur imellem mig og dem, og vanhelligede mit hellige Navn ved de Vederstyggeligheder, de øvede, saa jeg maatte tilintetgøre dem i min Vrede. **9** Nu skal de fri mig for deres Bolen og deres Kongers Lig, saa jeg kan bo iblandt dem til evig Tid. **10** Men du, Menneskesøn, giv Israels Hus en Beskrivelse af Templet, dets Udseende og Form, at de maa skamme sig over deres Misgerninger. **11** Og dersom de skammer sig over alt, hvad de har gjort, saa kundgør dem Templets Omrids og Indretning, dets Udgange og Indgange, et helt Billede deraf; ligeledes alle Vedtægter og Love derom; og skriv det op for deres Øjne, at de maa mærke sig Billedet i sin Helhed og alle Vedtægterne og holde dem. **12** Dette er Loven om Templet: Paa Bjergets Tinde skal alt dets Omraade til alle Sider være højhelligt; se, det er Loven

om Templet. **13** Følgende er Alterets Maal i Alen, en Alen en Haandsbred længere end sædvanlig: Foden var en Alen høj og en Alen bred, Kantlisten Randen rundt et Spand høj. Om Alterets Højde gælder følgende: **14** Fra Foden underneden op til det nederste Fremspring to Alen med en Alens Bredde; og fra det lille Fremspring til det store fire Alen med en Alens Bredde. **15** Ildstedet var fire Alen højt, og fra Ildstedet ragede fire Horn i Vejret. **16** Ildstedet var tolv Alen langt og tolv Alen bredt, saa det dannede en ligesidet Firkant. **17** Det store Fremspring var fjorten Alen langt og fjorten Alen bredt paa alle fire Sider; det lille Fremspring seksten Alen langt og seksten Alen bredt paa alle fire Sider; Kantlisten rundt om en halv Alen bred og Foden en Alen bred rundt om. Trappen var paa Østsiden. **18** Og han sagde til mig: Menneskesøn! Saa siger den Herre HERREN: Følgende er Vedtægterne om Alteret, paa den Dag det bygges til at ofre Brændofre og sprænge Blod paa: **19** Saa lyder det fra den Herre HERREN: Levitpræsterne, som nedstammer fra Zadok og maa nærme sig mig for at gøre Tjeneste for mig, skal du give en ung Tyr til Syndoffer; **20** og du skal tage noget af dens Blod og stryge det paa Alterets fire Horn, paa Fremspringets fire Hjørner og paa Kantlisten rundt om og saaledes rense det for Synd og fuldbyrde Soningen for det. **21** Og du skal tage Syndoffertyren og brænde den ved Tempelvagten uden for Helligdommen. **22** Næste Dag skal du bringe en lydefri Gedebuk som Syndoffer, og de skal rense Alteret for Synd, ligesom de rensede det med Tyren. **23** Og naar du er til Ende med at rense

det for Synd, skal du bringe en lydefri ung Tyr og en lydefri Væder af Smaakvæget; **24** du skal bringe dem for HERRENS Aasyn, og Præsterne skal strø Salt paa dem og ofre dem som Brændoffer for HERREN. **25** Syv Dage skal du daglig ofre en Syndofferbuk, og man skal ofre en ung Tyr og en Væder af Smaakvæget, lydefri Dyr; **26** i syv Dage skal man fuldbyrde Soningen for Alteret og rense det og indvie det. **27** Saaledes skal man bære sig ad i disse Dage. Og paa den ottende Dag og siden hen skal Præsterne ofre eders Brændofre og Takofre paa Alteret; og jeg vil have Behag i eder, lyder det fra den Herre HERREN.

44 Derpaa førte han mig tilbage ad Helligdommens ydre Østport til, og den var lukket. **2** Og HERREN sagde til mig: Denne Port skal være lukket og maa ikke aabnes! Ingen maa gaa ind derigennem, thi igennem den drog HERREN, Israels Gud, ind; derfor skal den være lukket. **3** Kun Fyrsten maa sidde i den og holde Maaltid for HERRENS Aasyn; men han skal gaa ind igennem Portforhallens Dør og samme Vej ud. **4** Derpaa førte han mig i Retning af Nordporten til Pladsen foran Templet, og jeg skuede, og se, HERRENS Herlighed fyldte HERRENS Hus, og jeg faldt paa mit Ansigt. **5** Da sagde HERREN til mig: Menneskesøn, mærk dig og se med dine Øjne og hør med dine Ører alt, hvad jeg taler til dig med Hensyn til alle Vedtægter og Love om HERRENS Hus, og læg vel Mærke til, hvad der gælder om Adgang til Templet gennem en hvilken som helst af Helligdommens Udgange. **6** Og sig til Israels Hus, den genstridige Slægt: Saa siger den Herre HERREN: Lad

det nu være nok med alle eders Vederstyggeligheder, Israels Hus, **7** at I lod fremmede med uomskaarne Hjerter og uomskaaret Kød komme ind i min Helligdom, for at de skulde være der og vanhellige mit Hus, naar I frembar min Mad, Fedt og Blod og saaledes brød min Pagt ved alle eders Vederstyggeligheder. **8** I tog ikke Vare paa, hvad der var at varetage ved mine hellige Ting, men overlod de fremmede at tage Vare paa, hvad der var at varetage i min Helligdom. **9** Derfor, saa siger den Herre HERREN: Ingen fremmed med uomskaaret Hjerte og uomskaaret Kød maa komme i min Helligdom, ikke een af de fremmede, som lever blandt Israels Børn. **10** Men de Leviter, som fjernede sig fra mig, da Israel for vild, idet de for vild fra mig og holdt sig til deres Afgudsbilleder, de skal bære deres Misgerning. **11** De skal i min Helligdom gøre Vagttjeneste ved Tempelportene og udføre Arbejdet i Templet, idet de skal slagte Brændofrene og Slagtofrene for Folket og staa dem til Tjeneste og gaa dem til Haande. **12** Fordi de gik dem til Haande over for deres Afgudsbilleder og saaledes blev Aarsag til Skyld for Israels Hus, derfor løfter jeg min Haand imod dem, lyder det fra den Herre HERREN, paa at de skal bære deres Misgerning. **13** De maa ikke nærme sig mig for at gøre Præstetjeneste for mig, ej heller maa de nærme sig nogen af mine hellige Ting, det højhellige, men de skal bære deres Skændsel og de Vederstyggeligheder, de øvede. **14** Jeg sætter dem til at tage Vare paa, hvad der er at varetage i Templet ved alt Arbejde der, ved alt, hvad der er at gøre derinde. **15** Men Levitpræsterne, Zadoks Efterkommere, som tog

Vare paa, hvad der var at varetage i min Helligdom, dengang Israeliterne for vild fra mig, skal nærme sig mig for at gaa mig til Haande og være mig til Tjeneste og ofre mig Fedt og Blod, lyder det fra den Herre HERREN. **16** De skal gaa ind i min Helligdom og nærme sig mit Bord for at gaa mig til Haande og tage Vare paa, hvad jeg vil have varetaget. **17** Og naar de gaar ind ad den indre Forgaards Port, skal de være iført Linnedklæder; de maa ikke have Uld paa Kroppen, naar de gør Tjeneste i den indre Forgaards Porte eller længere inde. **18** De skal bære Linnedhuer paa Hovedet og Linnedbenklæder om Lænderne; de maa ikke omgjorde sig med noget, som fremkalder Sved. **19** Og naar de gaar ud i den ydre Forgaard til Folket, skal de afføre sig de Klæder, i hvilke de gør Tjeneste, gemme dem i Helligdommens Kamre og iføre sig andre Klæder, at de ikke skal gøre Folket helligt med deres Klæder. **20** Hovedet maa de ikke rage, dog heller ikke lade Haaret vokse frit, men de skal klippe deres Haar. **21** Vin maa ingen Præst drikke, naar han gaar ind i den indre Forgaard. **22** Enke eller fraskilt maa de ikke tage til Ægte, men kun Jomfruer af Israels Hus; dog maa de ægte Enken efter en Præst. **23** De skal lære mit Folk at skelne mellem det, som er helligt, og det, som ikke er helligt, og undervise dem i Forskellen mellem rent og urent. **24** Ved Retstrætter skal de optræde som Dommere; efter mine Lovbud skal de dømme. De skal overholde mine Love og Vedtægter paa alle mine Højtidsdage og helligholde mine Sabbater. **25** Et Lig maa de ikke komme nær, at de ikke skal blive urene derved; kun ved Fader,

Moder, Søn, Datter, Broder eller ugift Søster maa de gøre sig urene; **26** og efter at være blevet uren skal han tælle syv Dage frem, saa er han atter ren; **27** den Dag han atter gaar ind i Helligdommen, i den indre Forgaard, for at gøre Tjeneste i Helligdommen, skal han frembære et Syndoffer, lyder det fra den Herre HERREN. **28** De skal ingen Arvelod have; jeg er deres Arvelod. Og Ejendom i Israel maa I ikke give dem; jeg er deres Ejendom. **29** Afgrødeofferet, Syndofferet og Skyldofferet skal de spise, og alt, hvad der er lagt Band paa i Israel, skal tilfalde dem. **30** Det bedste af al Førstegrøde af enhver Art, alle Offerydelser af enhver Art, alt, hvad I maatte yde, skal tilfalde Præsterne, og Førstegrøden af eders Grovmel skal I give Præsten for at nedkalde Velsignelse over eders Huse. **31** Intet Aadsel og intet, som er sønderrevet, være sig Fugl eller firføddet Dyr, maa Præsterne spise.

45 Naar I udskifter Landet ved Lodkastning, skal I yde HERREN en Offerydelse, en hellig Del af Landet, 25 000 Alen lang og 20 000 Alen bred; hellig skal den være i hele sin Udstrækning. **2** Deraf skal til Helligdommen fratages et firkantet Stykke paa 500 Alen til alle Sider, omgivet af en aaben Plads paa 50 Alen. **3** Af denne Strækning skal du afmaale et Stykke paa 25 000 Alens Længde og 10 000 Alens Bredde; der skal Helligdommen, den højhellige, ligge. **4** Det er en hellig Gave af Landet og skal tilfalde Præsterne, som gør Tjeneste i Helligdommen, dem, som træder frem for at gøre Tjeneste for HERREN; og det skal give dem Plads til Boliger og Græsgang. **5** Et Stykke paa 25 000 Alens Længde og 10 000 Alens Bredde skal

som Grundejendom tilfalde Leviterne, som gør Tjeneste i Templet, til Byer at bo i. **6** Byens Grundejendom skal I give en Bredde af 5000 Alen og en Længde af 25 000 Alen, samme Længde som den hellige Offerydelse; den skal tilhøre hele Israels Hus. **7** Og Fyrsten skal paa begge Sider af den hellige Offerydelse og Byens Grundejendom have et Omraade langs den hellige Offerydelse og Byens Grundejendom baade paa Vestsiden og Østsiden af samme Længde som en af Stammelodderne fra Landets Vestgrænse til Østgrænsen; **8** det skal tilhøre ham som Grundejendom i Israel, for at mine Fyrster ikke fremtidig skal undertrykke mit Folk; men det øvrige Land skal gives Israels Hus, Stamme for Stamme. **9** Saa siger den Herre HERREN: Lad det nu være nok, I Israels Fyrster! Afskaf Vold og Undertrykkelse, gør Ret og Skel og hør op med eders Overgreb mod mit Folk, lyder det fra den Herre HERREN. **10** Vægt, som vejer rigtigt, Efa og Bat, som holder Maal, skal I have. **11** Efa og Bat skal have ens Maal, saa at en Bat holder en Tiendedel Homer, og en Efa ligeledes en Tiendedel Homer; efter en Homer skal Maalet fastslaas. **12** En Sekel skal holde tyve Gera; fem Sekel skal være fem, ti Sekel ti, og til halvtredsindstyve Sekel skal I regne en Mine. **13** Dette er den Offerydelse, I skal yde: En Sjettedel Efa af hver Homer Hvede og en Sjettedel Efa af hver Homer Byg. **14** Den fastsatte Ydelse af Olien: En Tiendedel Bat af hver Kor, ti Bat udgør jo en Kor; **15** et Lam fra Smaakvæget af hver 200 som Offerydelse fra alle Israels Slægter til Afgrødeofre, Brændofre og Takofre for at skaffe eder Soning, lyder det fra den Herre

HERREN. **16** Alt Folket i Landet skal give Fyrsten i Israel denne Offerydelse. **17** Men Fyrsten skal det paahvile at udrede Brændofrene, Afgrødeofrene og Drikofrene paa Højtiderne, Nymaanefesterne og Sabbaterne, alle Israels Hus's Fester; han skal sørge for Syndofrene, Afgrødeofrene, Brændofrene og Takofrene for at skaffe Israels Hus Soning. **18** Saa siger den Herre HERREN: Paa den første Dag i den første Maaned skal I tage en lydefri ung Tyr og rense Helligdommen for Synd. **19** Præsten skal tage noget af Syndofferets Blod og stryge det paa Templets Dørstolper, Alterfremspringets fire Hjørner og Dørstolperne til den indre Forgaards Port. **20** Det samme skal han gøre paa den første Dag i den syvende Maaned for deres Skyld, som har fejlet af Vanvare eller Uvidenhed, og saaledes skaffe Templet Soning. **21** Paa den fjortende Dag i den første Maaned skal I fejre Paaskefesten: syv Dage skal I spise usyret Brød; **22** og Fyrsten skal paa den Dag for sig selv og for alt Folket i Landet ofre en Tyr som Syndoffer; **23** paa de syv Festdage skal han som Brændoffer for HERREN ofre syv Tyre og syv Vædre, lydefri Dyr, paa hver af de syv Dage, og ligeledes daglig som Syndoffer en Gedebuk; **24** og som Afgrødeoffer skal han ofre en Efa med Tyren og ligeledes een med Væderen, desuden en Hin Olie med Efaen. **25** Paa den femtende Dag i den syvende Maaned skal han paa Festen ofre lige saa meget som Syndoffer, Brændoffer, Afgrødeoffer og lige saa megen Olie; det skal han gøre syv Dage.

46 Saa siger den Herre HERREN: Den indre Forgaards Østport skal være lukket de seks Hverdage, men

paa Sabbatsdagen skal den aabnes, ligeledes paa Nymaanedagen: **2** og Fyrsten skal udefra gaa ind gennem Portens Forhal og stille sig ved Portens Dørstolpe. Præsterne skal ofre hans Brændoffer og Takofre, og han skal tilbede paa Portens Tærskel og saa gaa ud igen; og Porten skal staa aaben til Aften. **3** Men Folket i Landet skal paa Sabbaterne og Nymaanedagene tilbede for HERRENS Aasyn ved denne Ports Indgang. **4** Det Brændoffer, Fyrsten bringer HERREN paa Sabbatsdagen, skal udgøre seks lydefri Lam og en lydefri Væder, **5** dertil et Afgrødeoffer paa en Efa med Væderen og et Afgrødeoffer efter Behag med Lammene, desuden en Hin Olie med hver Efa. **6** Paa Nymaanedagen skal det udgøre en ung, lydefri Tyr, seks Lam og en Væder, lydefri Dyr; **7** med Tyren skal han ofre et Afgrødeoffer paa en Efa, med Væderen ligeledes en Efa og med Lammene efter Behag desuden en Hin Olie med hver Efa. **8** Naar Fyrsten gaar ind, skal han komme gennem Portens Forhal, og samme Vej skal han gaa ud; **9** men naar Folket i Landet kommer for HERRENS Aasyn paa Festerne, skal den, der kommer ind gennem Nordporten for at tilbede, gaa ud gennem Sydporten, og den, der kommer ind gennem Sydporten, gaa ud gennem Nordporten; han maa ikke vende tilbage gennem den Port, han kom ind ad, men skal gaa ud paa den modsatte Side. **10** Fyrsten skal være iblandt dem; naar de gaar ind, skal han ogsaa gaa ind, og naar de gaar ud, skal han ogsaa gaa ud. **11** Paa Festerne og Højtiderne skal Afgrødeofferet være en Efa med hver Tyr og ligeledes en Efa med hvem Væder, men med

Lammene efter Behag; desuden en Hin Olie med hver Efa.
12 Naar Fyrsten ofrer et frivilligt Offer, et Brændoffer
eller Takofre som frivilligt Offer til HERREN, skal man
aabne Østporten for ham, og han skal ofre sit Brændoffer
eller sine Takofre, som han gør paa Sabbatsdagen; og
naar han er gaaet ud, skal man lukke Porten efter ham.
13 Et aargammelt, lydefrit Lam skal han daglig ofre som
Brændoffer for HERREN; hver Morgen skal han ofre det;
14 og dertil skal han hver Morgen som Afgrødeoffer ofre
en Sjettedel Efa og til at fugte Melet desuden en Tredjedel
Hin Olie; det er et Afgrødeoffer for HERREN, en evigt
gældende Ordning. **15** Saaledes skal de hver Morgen ofre
Lammet, Afgrødeofferet og Olien som dagligt Brændoffer.
16 Saa siger den Herre HERREN: Naar Fyrsten giver en af
sine Sønner en Gave af sin Arvelod, skal den tilhøre hans
Sønner; den skal være deres arvelige Grundejendom; **17**
men giver han en af sine Tjenere en Gave af sin Arvelod,
skal den kun tilhøre ham til Frigivningsaaret; saa skal den
vende tilbage til Fyrsten. Kun hans Sønner skal varigt eje
en saadan Arvelod. **18** Og Fyrsten maa ikke tage noget
af Folkets Arvelod, idet han med Vold trænger dem ud
af deres Grundejendom; af sin egen Grundejendom skal
han give sine Sønner Arvelod, at ingen i mit Folk skal
jages bort fra sin Grundejendom. **19** Derpaa førte han
mig ind gennem Indgangen ved Siden af Porten til de
hellige Kamre, som var indrettet til Præsterne og vendte
mod Nord, og se, der var et Rum i den inderste Krog
mod Vest. **20** Han sagde til mig: »Her er det Rum, hvor
Præsterne skal koge Syndofferet og Skyldofferet og bage

Afgrødeofferet for ikke at tvinges til at bringe det ud i den ydre Forgaard og saaledes hellige Folket.« **21** Saa bragte han mig ud i den ydre Forgaard og førte mig rundt til Forgaardens fire Hjørner, og se, i hvert Hjørne var der et Gaardsrum; **22** i Forgaardens fire Hjørner var der smaa Gaardsrum, fyrretyve Alen lange og tredive Alen brede, alle fire lige store; **23** der var Mure rundt om dem alle fire, og der var indrettet Køkkener rundt om langs Murene. **24** Og han sagde til mig: »Her er Køkkenerne, hvor de, der gør Tjeneste i Templet, skal koge Folkets Slagtofre.«

47 Derpaa førte han mig tilbage til Tempelets Indgang, og se, Vand sprang ud under Tempelets Tærskel i østlig Retning, thi Templets Forside vendte mod Øst; og Vandet løb ned under Templets Sydside sønden for Alteret. **2** Saa førte han mig ud gennem Nordporten og rundt udenom til den ydre Østport, og se, Vand rislede frem fra Sydsiden. **3** Derpaa gik Manden ud mod Øst med en Maalesnor i Haanden, og da han havde maalt 1000 Alen, lod han mig gaa gennem Vandet, Vand til Anklerne. **4** Da han atter havde maalt 1000 Alen, lod han mig paa ny gaa gennem Vandet, Vand til Knæene; og da han atter havde maalt 1000 Alen, lod han mig paa ny gaa gennem Vandet, som der naaede til Hoften. **5** Da han atter havde maalt 1000 Alen, var det en Strøm, som jeg ikke kunde vade over, thi Vandet gik saa højt, at man maatte svømme over; det var en Strøm, man ikke kunde vade over, **6** Da sagde han til mig: »Har du set det, Menneskesøn?« Og han førte mig tilbage langs Strømmens Bred. **7** Da jeg

kom tilbage, se, da var der ved Strømmens Bred en stor
Mængde Træer paa begge Sider; **8** og han sagde til mig:
»Dette Vand løber ud i Østerkredsen og ned i Araba, og
naar det falder ud i Havet, Salthavet, bliver Vandet der
sundt; **9** alle de levende Væsener, hvoraf det vrimler, skal
leve, overalt hvor Strømmen kommer hen, og der skal
være en stor Mængde Fisk; thi naar dette Vand kommer
derhen, bliver Havvandet sundt, og alt skal leve, hvor
Strømmen kommer hen. **10** Fiskere skal staa ved det fra
En-Gedi til En-Eglajim; et Sted til at udspænde Fiskegarn
skal det være; dets Fisk skal være som det store Havs
Fisk, saare mange. **11** Men dets Sumpe og Vandhuller skal
ikke blive sunde; af dem skal udvindes Salt. **12** Paa begge
Flodens Bredder skal der vokse alle Haande Frugttræer,
hvis Blade ikke falder af, og hvis Frugter aldrig faar
Ende; hver Maaned bærer de nye Frugter; thi dens Vand
udspringer i Helligdommen. Frugterne skal tjene til Føde
og Bladene til Lægedom.« **13** Saa siger den Herre HERREN:
Dette er den Grænse, inden for hvilken I skal udskifte
Landet imellem eder efter Israels tolv Stammer; Josef
skal have to Lodder. **14** I skal alle uden Undtagelse tage
det Land i Eje, som jeg med løftet Haand svor at give
eders Fædre; det skal nu tilfalde eder som Arvelod. **15**
Saaledes skal Landets Nordgrænse være: Fra det store
Hav i Retning af Hetlon til det Sted, hvor Vejen gaar til
Zedad, **16** Hamat, Berota, Sibrajim, mellem Damaskus's og
Hamats Omraader, Hazar-Enon ved Haurans Grænse. **17**
Grænsen gaar fra det store Hav til Hazar-Enon, saaledes
at Damaskus's Omraade ligger norden for ved Siden af

Hamat. Det er Nordgrænsen. **18** Østgrænsen: Fra Hazar-Enon mellem Hauran og Damaskus danner Jordan Grænse mellem Gilead og Israels Land til Havet i Øst, hen til Tamar. Det er Østgrænsen. **19** Sydgrænsen: Fra Tamar over Meribas Vand ved Kadesj til Bækken, ud til det store Hav. Det er Sydgrænsen. **20** Vestgrænsen: Det store Hav danner Grænse til tværs over for det Sted, hvor Vejen gaar til Hamat. Det er Vestgrænsen. **21** Dette Land skal I udskifte iblandt eder efter Israels Stammer; **22** I skal ved Lodkastning udskifte det som Arvelod mellem eder og de fremmede, som bor iblandt eder og der har avlet Sønner og Døtre; de skal være eder som ind fødte Israeliter og kaste Lod med eder om Arvelod blandt Israels Stammer. **23** I den Stamme, hvor den fremmede bor, skal I give ham hans Arvelod, lyder det fra den Herre HERREN.

48 Følgende er Navnene paa Stammerne: Yderst i Nord fra Havet i Retning af Hetlon til det Sted, hvor Vejen gaar til Hamat, og videre til Hazar-Enon, med Damaskus's Omraade mod Nord ved Siden af Hamat, fra Østsiden til Vestsiden: Dan, een Stammelod; **2** langs Dans Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Aser, een Stammelod; **3** langs Asers Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Naftali, een Stammelod; **4** langs Naftalis Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Manasse, een Stammelod; **5** langs Manasses Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Efraim, een Stammelod; **6** langs Efraims Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Ruben, een Stammelod; **7** langs Rubens Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Juda, een Stammelod. **8** Langs Judas Omraade fra Østsiden til Vestsiden skal

Offerydelsen, som I yder, være 25 000 Alen bred og lige saa lang som hver Stammelod fra Østsiden til Vestsiden; og Helligdommen skal ligge i Midten. **9** Offerydelsen, som I skal yde HERREN, skal være 25 000 Alen lang og 20 800 Alen bred; **10** og den hellige Offerydelse skal tilhøre følgende: Præsterne skal have et Stykke, som mod Nord er 25 000 Alen langt, mod Vest 10 000 Alen bredt, mod Øst 10 000 Alen bredt og mod Syd 25 000 Alen langt; og HERRENS Helligdom skal ligge i Midten. **11** De helligede Præster, Zadoks Efterkommere, som tog Vare paa, hvad jeg vilde have varetaget, og ikke som Leviterne for vild, da Israeliterne gjorde det, **12** skal det tilhøre som en Offerydelse af Landets Offerydelse, et højhelligt Omraade langs Leviternes. **13** Og Leviterne skal have et lige saa stort Omraade som Præsterne, 25 000 Alen langt og 10 000 Alen bredt; den samlede Længde bliver saaledes 25 000 Alen, Bredden 20 000. **14** De maa ikke sælge eller bortbytte noget deraf eller overdrage denne Førstegrøde af Landet til andre, thi den er helliget HERREN. **15** Det Stykke paa 5000 Alens Bredde, som er tilovers af Offerydelsens Bredde langs de 25 000 Alen, skal være uindviet Land og tilfalde Byen til Boliger og Græsgang, og Byen skal ligge i Midten; **16** dens Maal skal være følgende: Nordsiden 4500 Alen, Sydsiden 4500, Østsiden 4500 og Vestsiden 4500. **17** Byens Græsgang skal være 250 Alen mod Nord, 250 mod Syd, 250 mod Øst og 250 mod Vest. **18** Af det Stykke, som endnu er tilovers langs med den hellige Offerydelse, 10 000 Alen mod Øst og 10 000 mod Vest, skal Afgrøden tjene Byens Indbyggere til Mad. **19** Byens Befolkning skal

sammensættes saaledes, at Folk fra alle Israels Stammer bor der: **20** I alt skal I som Offerydelse yde en Firkant paa 25 000 Alen, den hellige Offerydelse foruden Byens Grundejendom. **21** Men Resten skal tilfalde Fyrsten; hvad der ligger paa begge Sider af den hellige Offerydelse og Byens Grundejendom, østen for de 25 000 Alen hen til Østgrænsen og vesten for de 25 000 Alen hen til Vestgrænsen, langs Stammelodderne, skal tilhøre Fyrsten; den hellige Offerydelse, Templets Helligdom i Midten **22** og Leviternes og Byens Grundejendom skal ligge midt imellem de Stykker, som tilfalder Fyrsten mellem Judas og Benjamins Omraade. **23** Saa følger de sidste Stammer: Fra Østsiden til Vestsiden Benjamin, een Stammelod; **24** langs Benjamins Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Simeon, een Stammelod; **25** langs Simeons Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Issakar, een Stammelod; **26** langs Issakars Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Zebulon, een Stammelod; **27** langs Zebulons Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Gad, een Stammelod; **28** og langs Gads Omraade paa Sydsiden skal Grænsen gaa fra Tamar over Meribas Vand ved Kadesj til Bækken ud til det store Hav. **29** Det er det Land, I ved Lodkastning skal udskifte som Arvelod til Israels Stammer, og det er deres Stammelodder, lyder det fra den Herre HERREN. **30** Følgende er Byens Udgange; Byens Porte skal opkaldes efter Israels Stammer: **31** Paa Nordsiden, der maaler 4500 Alen, er der tre Porte, den første Rubens, den anden Judas og den tredje Levis; **32** paa Østsiden, der maaler 4500 Alen, er der tre Porte, den første Josefs, den anden Benjamins og den tredje Dans;

33 paa Sydsiden, der maaler 4500 Alen, er der tre Porte,
den første Simeons, den anden Issakars og den tredje
Zebulons; **34** paa Vestsiden, der maaler 4500 Alen, er der
tre Porte, den første Gads, den anden Asers og den tredje
Naftalis. **35** Omkredsen er 18 000 Alen. Og Byens Navn
skal herefter være: HERREN er der.

Daniel

1 I Kong Jojakim af Judas tredje Regeringsaar drog Kong
Nebukadnezar af Babel til Jerusalem og belejrede det. **2**
Og Herren gav Kong Jojakim af Juda og en Del af Guds
Hus's Kar i hans Haand, og han førte dem til Sinears
Land; men Karrene bragte han til sin Guds Skatkammer.
3 Kongen bød derpaa sin Overhofmester Asjpenaz at tage
nogle Israeliter, dels af kongelig Slægt, dels af adelig
Byrd, **4** unge Mænd uden mindste Lyde og med et
smukt Ydre, vel bevandrede i al Visdom, kundskabsrige
og lærenemme, egnede til at gøre Tjeneste i Kongens
Palads, og lære dem Kaldæernes Skrift og Tungemaal **5**
og opdrage dem i tre Aar, for at de saa kunde træde i
Kongens Tjeneste; og Kongen tildelte dem deres daglige
Kost af sin egen Mad og af den Vin, han selv drak. **6**
Iblandt dem var Judæerne Daniel, Hananja, Misjael og
Azarja; **7** og Overhofmesteren gav dem andre Navne, idet
han kaldte Daniel Beltsazzar, Hananja Sjadrak, Misjael
Mesjak og Azarja Abed-Nego. **8** Men Daniel satte sig for,
at han ikke vilde gøre sig uren med Kongens Mad eller
den Vin, Kongen drak; derfor bad han Overhofmesteren
om at blive fri for at gøre sig uren dermed. **9** Og Gud lod
Daniel finde Yndest og Velvilje hos Overhofmesteren;
10 men Overhofmesteren sagde til ham: »Jeg frygter
for, at min Herre Kongen, som har tildelt eder Mad og
Drikke, skal finde, at I ser ringere ud end de andre unge
Mænd paa eders Alder, og at I saaledes skal bringe Skyld
over mit Hoved hos Kongen.« **11** Saa sagde Daniel til
den Opsynsmand, som Overhofmesteren havde sat over

Daniel, Hananja, Misjael og Azarja: **12** »Prøv engang dine Trælle i ti Dage og lad os faa Grøntsager at spise og Vand at drikke! **13** Sammenlign saa vort Udseende med de unge Mænds, som spiser Kongens Mad; saa kan du gøre med dine Trælle, efter hvad du ser.« **14** Han føjede dem da heri og prøvede det med dem i ti Dage. **15** Og da de ti Dage var omme, saa de bedre ud og var ved bedre Huld end alle de unge Mænd, som spiste Kongens Mad. **16** Saa lod Opsynsmanden deres Mad og Vinen, de skulde drikke, bringe bort og gav dem Grøntsager i Stedet. **17** Disse fire unge Mænd gav Gud Kundskab og Indsigt i al Skrift og Visdom; Daniel forstod sig ogsaa paa alle Haande Syner og Drømme. **18** Og da den Tid, Kongen havde fastsat for deres Fremstilling, kom, førte Overhofmesteren dem frem for Nebukadnezar. **19** Da saa Kongen talte med dem, fandtes der iblandt dem alle ingen, som kunde maale sig med Daniel, Hananja, Misjael og Azarja, og de traadte derfor i Kongens Tjeneste. **20** Og naar som helst Kongen spurgte dem om noget, der krævede Visdom og Indsigt, fandt han dem ti Gange dygtigere end alle Drømmetydere og Manere i hele sit Rige. **21** Og Daniel blev ... til Kong Kyros's første Aar.

2 I sit andet Regeringsaar drømte Nebukadnezar, og hans Sind blev uroligt, saa han ikke kunde sove. **2** Saa lod Kongen Drømmetyderne, Manerne, Sandsigerne og Kaldæerne kalde, for at de skulde sige ham, hvad han havde drømt. Og de kom og traadte frem for Kongen. **3** Da sagde Kongen til dem: »Jeg har haft en Drøm, og mit Sind falder ikke til Ro, før jeg faar at vide, hvad den betyder.«

4 Kaldæerne svarede Kongen (paa Aramaisk): »Kongen
leve evindelig! Sig dine Trælle Drømmen, saa skal vi tyde
den.« **5** Men Kongen svarede Kaldæerne: »Mit Ord staar
fast! Hvis I ikke baade kundgør mig Drømmen og tyder
den, skal I hugges sønder og sammen og eders Huse
gøres til Skarndynger; **6** men gengiver I mig Drømmen
og tyder den, faar I Skænk og Gave og stor Ære af mig.
Gengiv mig, derfor Drømmen og tyd den!« **7** De svarede
atter: »Kongen sige sine Trælle Drømmen, saa skal vi
tyde den.« **8** Kongen svarede: »Nu ved jeg for vist, at I
kun søger at vinde Tid, fordi I ser, mit Ord staar fast, **9**
saa eders Dom kun kan blive een, hvis I ikke kundgør
mig Drømmen, og at I derfor er blevet enige om at lyve
for mig og føre mig bag Lyset, til der kommer andre
Tider. Sig mig derfor Drømmen, saa jeg kan vide, at I
ogsaa kan tyde mig den.« **10** Kaldæerne svarede Kongen:
»Der findes ikke et Menneske paa Jorden, som kan sige,
hvad Kongen ønsker at vide; aldrig har jo heller nogen
Konge, hvor stor og mægtig han end var, krævet sligt
af nogen Drømmetyder, Maner eller Kaldæer; **11** hvad
Kongen kræver, er umuligt, og der er ingen, som kan
sige Kongen det, undtagen Guderne, og de bor ikke hos
de dødelige.« **12** Herover blev Kongen vred og saare
harmfuld, og han bød, at alle Babels Vismænd skulde
henrettes. **13** Da nu Befalingen var udgaaet, og man
skulde til at slaa Vismændene ihjel, ledte man ogsaa
efter Daniel og hans Venner for at slaa dem ihjel. **14** Da
henvendte Daniel sig med kloge og vel overvejede Ord
til Arjok, Øversten for Kongens Livvagt, som var draget

ud for at slaa Babels Vismænd ihjel. **15** Han tog til Orde og spurgte Arjok, Kongens Høvedsmand: »Hvorfor er saa skarp en Befaling udgaaet fra Kongen?« Og da Arjok havde sat ham ind i Sagen, **16** gik Daniel ind til Kongen og bad ham give sig en Frist, saa skulde han tyde Kongen Drømmen. **17** Saa gik Daniel hjem og satte sine Venner Hananja, Misjael og Azarja ind i Sagen, **18** og han paalagde dem at bede Himmelens Gud om Barmhjertighed, saa han aabenbarede Hemmeligheden, for at ikke Daniel og hans Venner skulde blive henrettet med Babels andre Vismænd. **19** Da blev Hemmeligheden aabenbaret Daniel i et Nattesyn; og Daniel priste Himmelens Gud, **20** tog til Orde og sagde: »Lovet være Guds Navn fra Evighed og til Evighed, thi ham tilhører Visdom og Styrke! **21** Han lader Tider og Stunder skifte, afsætter og indsætter Konger, giver de vise deres Visdom og de indsigtsfulde deres Viden; **22** han aabenbarer det dybe og lønlige; han ved, hvad Mørket gemmer, og Lyset bor hos ham. **23** Dig, mine Fædres Gud, takker og priser jeg, fordi du gav mig Visdom og Styrke, og nu har du kundgjort mig, hvad vi bad dig om; thi hvad Kongen vil vide, har du kundgjort os!« **24** Derfor gik Daniel til Arjok, hvem Kongen havde paalagt at henrette Babels Vismænd, og sagde til ham: »Henret ikke Babels Vismænd, men før mig frem for Kongen, saa vil jeg tyde ham Drømmen!« **25** Saa førte Arjok i Hast Daniel frem for Kongen og sagde til ham: »Jeg har blandt de bortførte Judæere fundet en Mand, som vil tyde Kongen Drømmen!« **26** Kongen tog til Orde og spurgte Daniel, som havde faaet

Navnet Beltsazzar: »Er du i Stand til at kundgøre mig den Drøm, jeg har haft, og tyde den?« **27** Daniel svarede Kongen: »Den Hemmelighed, Kongen ønsker at vide, kan Vismænd, Manere, Drømmetydere og Stjernetydere ikke sige Kongen; **28** men der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer Hemmeligheder, og han har kundgjort Kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste Dage: **29** Du tænkte, o Konge, paa dit Leje over, hvad der skal ske i Fremtiden, og han, som aabenbarer Hemmeligheder, kundgjorde dig, hvad der skal ske. **30** Og mig er denne Hemmelighed aabenbaret, ikke ved nogen Visdom, som jeg har forud for alle andre levende Væsener, men for at Drømmen kan blive tydet Kongen, saa du kan kende dit Hjertes Tanker. **31** Du saa, o Konge, for dig en vældig Billedstøtte; denne Billedstøtte var stor og dens Glans overmaade stærk; den stod foran dig, og dens Udseende var forfærdeligt. **32** Billedstøttens Hoved var af fint Guld, Bryst og Arme af Sølv, Bug og Lænder af Kobber, **33** Benene af Jern og Fødderne halvt af Jern og halvt af Ler. **34** Saaledes skuede du, indtil en Sten reves løs, dog ikke ved Menneskehænder, og ramte Billedstøttens Jern— og Lerfødder og knuste dem; **35** og paa een Gang knustes Jern, Ler, Kobber, Sølv og Guld og blev som Avner fra Somrens Tærskepladser, og Vinden bar det sporløst bort; men Stenen, som ramte Billedstøtten, blev til et stort Bjerg, der fyldte hele Jorden. **36** Saaledes var Drømmen, og nu vil vi tyde Kongen den: **37** Du, o Konge, Kongernes Konge, hvem Himmelens Gud gav Kongedømme, Magt, Styrke og Ære, **38** i hvis Haand han gav Menneskene, saa

vide de bor, Markens Dyr og Himmelens Fugle, saa han gjorde dig til Hersker over dem alle, — du er Hovedet, som var af Guld. **39** Men efter dig skal der komme et andet Rige, ringere end dit, og derpaa atter et tredje Rige, som er af Kobber, og hvis Herredømme skal strække sig over hele Jorden. **40** Siden skal der komme et fjerde Rige, stærkt som Jern; thi Jern knuser og søndrer alt; og som Jern sønderslaar, skal det knuse og sønderslaa alle hine Riger. **41** Men naar du saa Fødderne og Tæerne halvt af Pottemagerler og halvt af Jern, betyder det, at det skal være et Rige uden Sammenhold; dog skal det have noget af Jernets Fasthed, thi du saa jo, at Jern var blandet med Ler. **42** Og at Tæerne var halvt af Jern og halvt af Ler, betyder, at Riget delvis skal være stærkt, delvis svagt. **43** Og naar du saa, at Jernet var blandet med Ler, betyder det, at de skal indgaa Ægteskaber med hverandre, men dog ikke indbyrdes holde sammen, saa lidt som Jern kan blandes med Ler. **44** Men i hine Kongers Dage vil Himmelens Gud oprette et Rige, som aldrig i Evighed skal forgaa, og Herredømmet skal ikke gaa over til noget andet Folk; det skal knuse og tilintetgøre alle hine Riger, men selv staa i al Evighed; **45** thi du saa jo, at en Sten reves løs fra Klippen, dog ikke ved Menneskehænder, og knuste Jern, Ler, Kobber, Sølv og Guld. En stor Gud har kundgjort Kongen, hvad der skal ske herefter; og Drømmen er sand og Tydningen troværdig.« **46** Saa faldt Kong Nebukadnezar paa sit Ansigt og bøjede sig for Daniel, og han bød, at man skulde bringe ham Ofre og Røgelse. **47** Og Kongen tog til Orde og sagde til Daniel:

»I Sandhed, eders Gud er Gudernes Gud og Kongernes Herre, og han kan aabenbare Hemmeligheder, siden du har kunnet aabenbare denne Hemmelighed.« **48** Derpaa ophøjede Kongen Daniel og gav ham mange store Gaver, og han satte ham til Herre over hele Landsdelen Babel og til Overherre over alle Babels Vismænd. **49** Men paa Daniels Bøn overdrog Kongen Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego at styre Landsdelen Babel, medens Daniel selv blev i Kongens Gaard.

3 Kong Nebukadnezar lod lave en Billedstøtte af Guld, tresindstyve Alen høj og seks Alen bred, og han opstillede den paa Dalsletten Dura i Landsdelen Babel. **2** Saa sendte Kong Nebukadnezar Bud for at sammenkalde Satraper, Landshøvdinger, Statholdere, Overdommere, Skatmestre, lovkyndige, Dommere og alle andre Embedsmænd i Landsdelen, at de skulde komme til Stede, naar Billedstøtten, som Kong Nebukadnezar havde ladet opstille, blev indviet. **3** Da samledes Satraperne, Landshøvdingerne, Statholderne, Overdommerne, Skatmestrene, de lovkyndige, Dommerne og alle andre Embedsmænd i Landsdelen til Indvielsen af Billedstøtten, som Kong Nebukadnezar havde ladet opstille, og de stillede sig foran den. **4** Saa raabte en Herold med høj Røst: »Det tilkendegives eder, I Folk, Stammer og Tungemaal: **5** Naar I hører Horn, Fløjter, Citre, Harper, Hakkebrætter, Sækkepiber og alle Haande andre Instrumenter klinge, skal I falde ned og tilbede Guldbilledstøtten, som Kong Nebukadnezar har ladet opstille. **6** Og den, som ikke falder ned og tilbeder, skal

øjeblikkelig kastes i den gloende Ovn.« **7** Saa snart alt
Folket nu hørte Horn, Fløjter, Citre, Harper, Hakkebrætter
og alle Haande andre Instrumenter klinge, faldt de
derfor ned — alle Folk, Stammer og Tungemaal — og
tilbad Guldbilledstøtten, som Kong Nebukadnezar havde
ladet opstille. **8** Men ved samme Lejlighed traadte nogle
kaldæiske Mænd frem og førte Klage mod Jøderne. **9** De
tog til Orde og sagde til Kong Nebukadnezar: »Kongen
leve evindelig! **10** Du, o Konge, har paabudt, at enhver,
naar han hører Horn, Fløjter, Citre, Harper, Hakkebrætter,
Sækkepiber og alle Haande andre Instrumenter klinge,
skal falde ned og tilbede Guldbilledstøtten, **11** og at den,
som ikke gør det, skal kastes i den gloende Ovn. **12** Men
nu er her nogle jødiske Mænd, som du har overdraget
at styre Landsdelen Babel, Sjadrak, Mesjak og Abed-
Nego; disse Mænd ænser ikke dit Paabud, o Konge; de
dyrker ikke din Gud og tilbeder ikke Guldbilledstøtten,
som du har ladet opstille.« **13** Da lod Nebukadnezar i
Vrede og Harme Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego hente;
og da Mændene var ført frem for Kongen, **14** sagde
Nebukadnezar til dem: »Er det oplagt Raad, Sjadrak,
Mesjak og Abed-Nego, at I ikke dyrker min Gud eller
tilbeder Guldbilledstøtten, som jeg har ladet opstille? **15**
Nu vel, hvis I er rede til, naar I hører Horn, Fløjter, Citre,
Harper, Hakkebrætter, Sækkepiber og alle Haande andre
Instrumenter klinge, at falde ned og tilbede Billedstøtten,
som jeg har ladet lave, saa er alt godt; men gør I det ikke,
skal I paa Stedet kastes i den gloende Ovn. Og hvilken Gud
er der, som da kan fri eder af mine Hænder?« **16** Sjadrak,

Mesjak og Abed-Nego svarede Kong Nebukadnezar: »Det
har vi ikke nødig at svare dig paa! **17** Sker det, saa kan
vor Gud, som vi dyrker, fri os af den gloende Ovn, og
han vil fri os af din Haand, o Konge; **18** men hvis ikke,
saa maa du vide, o Konge, at din Gud dyrker vi dog ikke,
og Guldbilledstøtten, som du har ladet opstille, tilbeder
vi ikke!« **19** Da opfyldtes Nebukadnezar af Harme, og
hans Ansigtsudtryk ændredes over for Sjadrak, Mesjak og
Abed-Nego; han tog til Orde og sagde, at Ovnen skulde
gøres syv Gange hedere end ellers, **20** og bød nogle
haandfaste Mænd i sin Hær binde Sjadrak, Mesjak og
Abed-Nego og kaste dem i den gloende Ovn. **21** Saa
blev Mændene bundet i deres Kapper, Underklæder,
Huer og andre Klædningsstykker og kastet i den gloende
Ovn. **22** Og eftersom Kongens Bud var skarpt og Ovnen
ophedet til Overmaal, brændte Luen de Mænd ihjel, som
bragte Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego op paa Ovnen, **23**
medens de tre Mænd, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego,
bundne faldt ned i den gloende Ovn. **24** Da sloges Kong
Nebukadnezar af Rædsel og stod hastigt op; og han tog
til Orde og spurgte sine Raadsherrer: »Var det ikke tre
Mænd, vi kastede bundne i Ilden?« De svarede Kongen:
»Jo, det var, Konge!« **25** Han sagde da videre: »Men jeg
ser fire Mænd gaa frit om i Ilden, og de har ingen Skade
taget; og den fjerde ser ud som en Gudesøn.« **26** Derpaa
traadte Nebukadnezar hen til den gloende Ovns Dør og
raabte: »Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, I, den højeste
Guds Tjenere, kom ud!« Da gik Sjadrak, Mesjak og Abed-
Nego ud af Ilden. **27** Og Satraperne, Landshøvdingerne,

Statholderne og Kongens Raadsherrer samlede sig og saa, at Ilden ikke havde haft nogen Magt over hine Mænds Legemer, at deres Hovedhaar ikke var svedet, at deres Kapper var uskadte, og at der ikke var Brandlugt ved dem.
28 Saa sagde Nebukadnezar: »Lovet være Sjadraks, Mesjaks og Abed-Negos Gud, der sendte sin Engel og friede sine Tjenere, som i Tillid til ham overtraadte Kongens Bud og hengav deres Legemer for at undgaa at dyrke eller tilbede nogen anden Gud end deres egen! **29** Hermed paabyder jeg, at den, der i noget Folk, nogen Stamme og noget Tungemaal siger noget ondt om Sjadraks, Mesjaks og Abed-Negos Gud, skal hugges sønder og sammen, og hans Hus skal gøres til en Skarndynge; thi der gives ingen anden Gud, som saaledes kan frelse.« **30** Og Kongen gengav Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego deres Stillinger i Landsdelen Babel.

4 Kong Nebukadnezar til alle Folk, Stammer og Tungemaal, som bor paa hele Jorden: Fred være med eder i rigt Maal! **2** De Tegn og Undere, den højeste Gud har øvet imod mig, finder jeg for godt at kundgøre. **3** Hvor store er dog hans Tegn, hvor vældige dog hans Undere! Hans Rige er et evigt Rige, hans Herredømme fra Slægt til Slægt. **4** Jeg, Nebukadnezar, levede tryg i mit Slot og livsglad i mit Palads. **5** Men da skuede jeg et Drømmesyn, og det slog mig med Rædsel, og Tankebilleder paa mit Leje og mit Hoveds Syner forfærdede mig. **6** Derfor paabød jeg, at alle Babels Vismænd skulde føres frem for mig, for at de skulde tyde mig Drømmen. **7** Saa kom Drømmetyderne, Manerne, Kaldæerne og Stjernetyderne ind, og jeg sagde

dem Drømmen, men de kunde ikke tyde mig den. **8** Men
til sidst traadte Daniel, som har faaet Navnet Beltsazzar
efter min Guds Navn, og i hvem hellige Guders Aand er,
frem for mig, og jeg sagde ham Drømmen: **9** Beltsazzar,
du Øverste for Drømmetyderne, i hvem jeg ved, at hellige
Guders Aand er, og hvem ingen Hemmelighed er for svar!
Hør, hvad jeg saa i Drømme, og tyd mig det! **10** Dette
var mit Hoveds Syner paa mit Leje: Jeg skuede, og se, et
Træ stod midt paa Jorden, og det var saare højt. **11** Træet
voksede og blev vældigt, dets Top naaede Himmelen,
og det saas til Jordens Ende; **12** dets Løv var fagert, dets
Frugter mange, saa der var Føde til alle derpaa; under det
fandt Markens Dyr Skygge, i dets Grene boede Himmelens
Fugle, og alt Kød fik Næring deraf. **13** Og videre skuede
jeg i mit Hoveds Syner paa mit Leje, og se, en Vægter,
en Hellig, kom ned fra Himmelen. **14** Han raabte med
høj Røst: »Fæld Træet, hug Grenene af, afriv Løvet og
spred Frugterne; Dyrene skal fly fra deres Bo derunder
og Fuglene fra dets Grene! **15** Dog skal I lade Stubben
med Rødderne blive i Jorden, men bundet med en Kæde
af Jern og Kobber i Markens Græs; af Himmelens Dug
skal han vædes, og som Dyrene skal han æde Markens
Urter; **16** hans Menneskehjerte skal fratages ham og et
Dyrehjerte gives ham, og syv Tider skal gaa hen over
ham. **17** Saaledes er det fastsat ved Vægternes Raad, og
ved de Helliges Bud er Sagen afgjort, for at de levende
maa sande, at den Højeste er Herre over Menneskenes
Rige og kan give det, til hvem han vil, og ophøje den
ringeste blandt Menneskene til Hersker over det!« **18**

Det var dette Drømmesyn, som jeg, Kong Nebukadnezar, skuede, og du, Beltsazzar, tyd mig det! Thi ingen af mit Riges Vismænd kan tyde mig det; du derimod evner det, thi i dig bor hellige Guders Aand. **19** Saa stod Daniel, som havde faaet Navnet Beltsazzar, en Stund rædselslagen, og hans Tanker forfærdede ham. Men Kongen tog til Orde og sagde: »Beltsazzar, lad ikke Drømmen og dens Udtydning forfærde dig!« Men Beltsazzar svarede: »Herre, maatte Drømmen gælde dine Fjender og dens Udtydning dine Avindsmænd! **20** Det Træ, du saa, og som voksede og blev vældigt, saa Toppen naaede Himmelen og det saas over hele Jorden, **21** hvis Løv var fagert, og hvis Frugter var mange, det, som alle fik Næring af, under hvilket Markens Dyr fandt Bo, og i hvis Grene Himmelens Fugle byggede Rede, **22** det er dig selv, o Konge, som er blevet stor og mægtig, hvis Storhed er vokset, saa den naar Himmelen, og hvis Herredømme rækker til Jordens Ende. **23** Og naar Kongen saa, at en Vægter, en Hellig, steg ned fra Himmelen og bød: Fæld Træet og ødelæg det! Dog skal I lade Stubben med Rødderne blive i Jorden, men bundet med en Kæde af Jern og Kobber i Markens Græs; af Himmelens Dug skal han vædes, og med Markens Dyr skal han dele Lod, indtil syv Tider er gaaet hen over ham — **24** saa betyder det, o Konge, og det er den Højestes Raad, som er udgaaet over min Herre Kongen: **25** Du skal udstødes af Menneskenes Samfund og bo blandt Markens Dyr; Urter skal du have til Føde som Kvæget, og af Himmelens Dug skal du vædes; og syv Tider skal gaa hen over dig, til du skønner, at den Højeste er Herre

over Menneskenes Rige og kan give det, til hvem han vil.
26 Men naar der blev givet Paabud om at levne Træets
Stub med Rødderne, saa betyder det, at dit Rige atter
skal blive dit, saa snart du skønner, at Himmelen har
Magten. **27** Derfor, o Konge, lad mit Raad være dig til
Behag. Gør Ende paa dine Synder med Retfærd og paa
dine Misgerninger med Barmhjertighed mod de fattige,
om din Lykke maaske kunde vare!« **28** Alt dette ramte
nu Kong Nebukadnezar. **29** Tolv Maaneder senere, da
Kongen vandrede paa Taget af det kongelige Palads i
Babel, **30** udbrød han: »Er dette ikke det store Babel, som
jeg byggede til Kongesæde ved min vældige Magt, min
Herlighed til Ære?« **31** Men før Kongen endnu havde
talt ud, lød en Røst fra Himmelen: »Det gives dig til
Kende, Kong Nebukadnezar, at dit Kongedømme er taget
fra dig! **32** Af Menneskenes Samfund skal du udstødes
og bo blandt Markens Dyr; Urter skal du have til Føde
som Kvæget; og syv Tider skal gaa hen over dig, til du
skønner, at den Højeste er Herre over Menneskenes Rige
og kan give det, til hvem han vil!« **33** I samme Stund
fuldbyrdedes Ordet paa Nebukadnezar; han blev udstødt
af Menneskenes Samfund og aad Græs som Kvæget, og
hans Legeme vædedes af Himmelens Dug, til hans Haar
blev langt som Ørnefjer og hans Negle som Fuglekløer. **34**
Men da Tiden var omme, løftede jeg, Nebukadnezar, mine
Øjne til Himmelen og fik min Forstand igen, og jeg priste
den Højeste og lovede og ærede ham, som lever evindelig,
hvis Herredømme er evigt, og hvis Rige staar fra Slægt til
Slægt. **35** Alle, som bor paa Jorden, er for intet at regne;

han handler efter sit Tykke med Himmelens Hær og med dem, som bor paa Jorden, og ingen kan holde hans Haand tilbage og sige til ham: »Hvad gør du?« **36** I samme Stund fik jeg min Forstand igen; jeg fik ogsaa min Herlighed og Glans igen, mit Rige til Ære; mine Raadsherrer og Stormænd søgte mig, jeg blev genindsat i mit Rige, og endnu større Magt blev mig givet. **37** Nu lover, ophøjer og ærer jeg, Nebukadnezar, Himmelens Konge: Alle hans Gerninger er Sandhed, hans Veje Retfærd, og han kan ydmyge dem, som vandrer i Hovmod.

5 Kong Belsazzar gjorde et stort Gæstebud for sine tusinde Stormænd og drak Vin med dem. **2** Og paavirket af Vinen lod han de Guldkar og Sølvkar hente, som hans Fader Nebukadnezar havde ført bort fra Helligdommen i Jerusalem, for at Kongen og hans Stormænd, hans Hustruer og Medhustruer kunde drikke af dem. **3** Man hentede da Guld— og Sølvkarrene, som var ført bort fra Helligdommen, Guds Hus i Jerusalem, og Kongen og hans Stormænd, hans Hustruer og Medhustruer drak af dem; **4** og medens de drak Vin, priste de deres Guder af Guld, Sølv, Kobber, Jern, Træ og Sten. **5** Men i samme Stund viste der sig Fingre af en Menneskehaand, som skrev paa Væggens Kalk i Kongens Palads over for Lysestagen, og Kongen saa Haanden, som skrev. **6** Da skiftede Kongen Farve, hans Tanker forfærdede ham, hans Hofters Ledemod slappedes, og hans Knæ slog imod hinanden. **7** Og Kongen raabte med høj Røst, at man skulde føre Manerne, Kaldæerne og Stjernetyderne ind; og Kongen tog til Orde og sagde til Babels Vismænd:

»Enhver, som kan læse denne Skrift og tyde mig den,
skal klædes i Purpur, Guldkæden skal hænges om hans
Hals, og han skal være den tredje mægtigste i Riget.« **8**
Saa kom alle Babels Vismænd til Stede, men de evnede
hverken at læse Skriften eller tyde den for Kongen. **9**
Da blev Kong Belsazzar højlig forfærdet, og han skiftede
Farve; ogsaa hans Stormænd stod rædselslagne. **10** Ved
Kongens og hans Stormænds Raab kom Dronningen ind i
Gildesalen, og hun tog til Orde og sagde: »Kongen leve
evindelig! Lad ikke dine Tanker forfærde dig og skift ikke
Farve! **11** I dit Rige findes en Mand, i hvem hellige Guders
Aand er, og som i din Faders Dage fandtes at sidde inde
med Viden, Indsigt og en Visdom som selve Guderne,
saa din Fader Nebukadnezar satte ham til Øverste for
Drømmetyderne, Manerne, Kaldæerne og Stjernetyderne,
12 eftersom en ypperlig Aand, Kundskab og Indsigt til at
udtyde Drømme, raade Gaader og løse Knuder fandtes
hos denne Daniel, hvem Kongen gav Navnet Beltsazzar.
Lad derfor Daniel kalde, at han kan tyde det!« **13** Saa
førtes Daniel ind for Kongen. Og Kongen tog til Orde og
sagde til ham: »Er du Daniel, en af de fangne Judæere,
som min Fader Kongen bortførte fra Juda? **14** Jeg har
hørt om dig, at Guders Aand er i dig, og at du er fundet
at sidde inde med Viden, Kløgt og ypperlig Visdom. **15**
Nu har Vismændene og Manerne været ført ind for mig
for at læse denne Skrift og tyde mig den; men de evner
ikke at tyde mig dette. **16** Men jeg har hørt om dig, at du
kan tyde Drømme og løse Knuder. Nu vel! Hvis du kan
læse Skriften og tyde mig den, skal du klædes i Purpur,

Guldkæden skal hænges om din Hals, og du skal være den tredje mægtigste i Riget.« **17** Saa svarede Daniel Kongen: »Spar dine Gaver og giv en anden dine Foræringer! Men Skriften vil jeg læse og tyde for Kongen. **18** Den højeste Gud, o Konge, gav din Fader Nebukadnezar Kongedømme, Magt, Herlighed og Ære; **19** og for den Storheds Skyld, som han havde givet ham, frygtede og bævede alle Folk, Stammer og Tungemaal for ham; han dræbte, hvem han vilde, og lod leve, hvem han vilde; han ophøjede, hvem han vilde, og nedbøjede, hvem han vilde. **20** Men da hans Hjerte blev hovmodigt og hans Aand stolt og overmodig, stødtes han fra Kongetronen, og hans Herlighed fratoges ham. **21** Af Menneskenes Samfund blev han udstødt, og hans Hjerte blev som et Dyrs; han boede hos Vildæslerne, han maatte æde Græs som Kvæget, og af Himmelens Dug vædedes hans Legeme, til han skønnede, at den højeste Gud er Herre over Menneskenes Rige og kan ophøje, hvem han vil, til Hersker derover. **22** Men du, Belsazzar, hans Søn, har ikke ydmyget dit Hjerte, skønt du vidste alt dette; **23** du har hovmodet dig mod Himmelens Herre! Hans Hus's Kar har man hentet til dig, og du og dine Stormænd, dine Hustruer og Medhustruer drak Vin af dem; og du priste dine Guder af Sølv, Guld, Kobber, Jern, Træ og Sten, som hverken kan se eller høre eller fatte; men den Gud, som holder din Livsaande i sin Haand og raader over alle dine Veje, ham ærede du ikke. **24** Derfor er denne Haand udsendt fra ham og Skriften der optegnet. **25** Og saaledes lyder Skriften: Mené, mené, tekél ufarsín! **26** Og Ordene skal tydes saaledes: Mené

betyder: Gud har talt dit Riges Dage og gjort Ende derpaa.
27 Tekél betyder: Du er vejet paa Vægten og fundet for
let. **28** Perés betyder: Dit Rige er delt og givet til Medien
og Persien.« **29** Saa blev Daniel paa Belsazzars Bud klædt
i Purpur, Guldkæden hængtes om hans Hals, og man
udraabte, at han skulde være den tredje mægtigste i
Riget. **30** Men samme Nat blev Belsazzar, Kaldæernes
Konge, dræbt,

6 og Mederen Darius overtog Riget i en Alder af to og
tresindstyve Aar. **2** Darius fandt for godt at lægge Riget
under 120 Satraper, fordelt over hele Riget; **3** og over
dem satte han tre Rigsraader, af hvilke Daniel var den
ene, for at Satraperne skulde aflægge Regnskab for dem,
saa Kongen intet Tab led. **4** Da nu Daniel udmærkede sig
fremfor de andre Rigsraader og Satraperne, eftersom der
var en ypperlig Aand i ham, og Kongen derfor tænkte
paa at sætte ham over hele Riget, **5** søgte Rigsraaderne
og Satraperne at finde en eller anden Brøde i hans
Embedsførelse; men de kunde ikke finde nogen Brøde
eller Brist, da han var tro og der ingen Efterladenhed
eller Brist var at finde hos ham. **6** Saa sagde disse Mænd:
»Vi finder ingen Sag mod denne Daniel, medmindre
vi kan finde noget i hans Gudsdyrkelse.« **7** Derfor
stormede disse Rigsraader og Satraper til Kongen og
talte saaledes til ham: »Kong Darius leve evindelig!
8 Alle Rigsraaderne, Landshøvdingerne, Satraperne,
Raadsherrerne og Statholderne er enedes om, at et
Kongebud bør udstedes og et Forbud udgaa om, at enhver,
som i tredive Dage beder en Bøn til nogen anden end dig,

o Konge, det være sig til en Gud eller et Menneske, skal kastes i Løvekulen. **9** Derfor skal du, o Konge, udstede Forbudet og lade en Skrivelse udgaa, som efter Medernes og Persernes uryggelige Lov ikke kan tages tilbage.« **10** Derfor lod Kong Darius en Skrivelse udgaa med dette Forbud. **11** Men saa snart Daniel fik at vide, at Skrivelsen var udgaaet, gik han ind i sit Hus; i dets Stue paa Taget havde han aabne Vinduer i Retning mod Jerusalem, og han faldt paa Knæ tre Gange om Dagen og bad og priste sin Gud, ganske som han tilforn havde gjort. **12** Da stormede hine Mænd ind og fandt Daniel i Færd med at bede og bønfalde sin Gud. **13** Saa gik de til Kongen og bragte det kongelige Forbud paa Tale, idet de spurgte: »Har du ikke udstedt et Forbud om, at enhver, som i tredive Dage beder til nogen anden end dig, o Konge, det være sig til en Gud eller et Menneske, skal kastes i Løvekulen?« Kongen svarede: »Sagen staar fast efter Medernes og Persernes uryggelige Lov.« **14** Saa svarede de Kongen: »Daniel, en af de bortførte Judæere, ænser hverken dig, o Konge, eller Forbudet, du udstedte, men beder sin Bøn tre Gange om Dagen!« **15** Da Kongen hørte dette, blev han saare nedslaaet og overvejede, hvorledes han kunde redde Daniel, og lige til Solens Nedgang søgte han at finde en Udvej til at hjælpe ham. **16** Men saa stormede hine Mænd til Kongen og sagde: »Vid, o Konge, at det er medisk og persisk Ret, at intet Forbud og ingen Lov, som Kongen udsteder, kan tages tilbage!« **17** Da blev Daniel paa Kongens Bud hentet og kastet i Løvekulen; men Kongen sagde til Daniel: »Din Gud,

som du vedblivende dyrker, redde dig!« **18** Saa blev der
hentet en Sten og lagt over Kulens Aabning; og Kongen
forseglede den med sin egen og sine Stormænds Seglring,
at der ingen Ændring skulde ske i Daniels Sag. **19** Derpaa
gik Kongen til sit Palads, hvor han fastede hele Natten.
Han lod ingen Kvinder komme ind til sig, og Søvnen veg
fra ham. **20** Ved Daggry, da det lysnede, stod han op og
skyndte sig hen til Løvekulen. **21** Og da han nærmede
sig den, raabte han klagende til Daniel. Kongen tog til
Orde og sagde til Daniel: »Daniel, du den levende Guds
Tjener! Mon din Gud, som du vedblivende dyrker, kunde
redde dig fra Løverne?« **22** Da svarede Daniel Kongen:
»Kongen leve evindelig! **23** Min Gud sendte sin Engel og
lukkede Løvernes Gab, saa de ikke har gjort mig nogen
Men, fordi jeg er fundet skyldfri for hans Aasyn og heller
ikke har forbrudt mig imod dig, o Konge!« **24** Og Kongen
blev saare glad og lod Daniel drage op af Kulen; og da det
var sket, viste det sig, at han ikke havde lidt nogen som
helst Men, eftersom han havde troet paa sin Gud. **25** Men
hine Mænd, som havde bagtalt Daniel, blev paa Kongens
Bud hentet og kastet i Løvekulen tillige med deres Børn
og Hustruer, og næppe havde de naaet Kulens Bund, før
Løverne kastede sig over dem og knuste alle Ben i dem.
26 Derpaa skrev Kong Darius til alle Folk, Stammer og
Tungemaal paa hele Jorden: »Fred være med eder i rigt
Maal! **27** Hermed byder jeg, at man, saa vidt mit Rige
strækker sig, skal frygte og bæve for Daniels Gud. Thi han
er den levende Gud og bliver i Evighed; hans Rige kan
ikke forgaa, og hans Herredømme er uden Ende. **28** Det er

ham, der redder og udfrier, og han gør Tegn og Undere i Himmelen og paa Jorden, han, som reddede Daniel af Løvernes Vold!« Og Daniel vedblev at have Lykken med sig under Darius's og Perseren Kyros's Regering.

7 I Kong Belsazzar af Babels første Regeringsaar havde Daniel et Drømmesyn, og Syner gik igennem hans Hoved paa hans Leje; og siden nedskrev han Drømmen og gengav Hovedindholdet. **2** Daniel tog til Orde og sagde: Jeg skuede i mit Syn om Natten, og se, Himmelens fire Vinde oprørte det store Hav, **3** og fire store Dyr steg op af Havet, det ene forskelligt fra det andet. **4** Det første saa ud som en Løve og havde Ørnevinger; og jeg skuede, indtil Vingerne reves af, og det rejstes op fra Jorden og stilledes paa to Ben som et Menneske og fik et Menneskehjerte. **5** Og se, et andet Dyr, det næste i Rækken, saa ud som en Bjørn; det rejstes op paa den ene Side og havde tre Ribben i Gabet mellem Tænderne, og der blev sagt til det: »Kom, æd meget Kød!« **6** Saa skuede jeg videre, og se, endnu et Dyr; det saa ud som en Panter og havde fire Fuglevinger paa Ryggen og fire Hoveder, og Magt blev det givet. **7** Og videre skuede jeg i Nattesynerne, og se, der var et fjerde Dyr, frygteligt, skrækkeligt og umaadelig stærkt; det havde store Jerntænder, aad og knuste, og hvad der levnedes, trampede det ned med Fødderne. Det var forskelligt fra alle de tidligere Dyr og havde ti Horn. **8** Jeg lagde nøje Mærke til Hornene, og se, et andet Horn, som var lille, skød frem imellem dem, og tre af de tidligere Horn oprykkedes for at skaffe det Plads; og se, dette Horn havde Øjne som et Menneske

og en Mund, der talte store Ord. **9** Jeg skuede videre:
Med eet blev Troner sat frem, en gammel af Dage tog
Sæde; hans Klædning var hvid som Sne, hans Hovedhaar
rent som Uld; hans Trone var luende Ild, dens Hjul var
flammende Ild. **10** En Strøm af Ild flød ud og strømmede
frem derfra. Tusinde Tusinder tjente ham, og titusind
Titusinder stod ham til Rede. Derpaa sattes Retten, og
Bøgerne lukkedes op. **11** Jeg skuede, og ved Lyden af de
store Ord, som Hornet talte ..... Jeg skuede, indtil Dyret
blev dræbt og dets Krop tilintetgjort, og det blev kastet i
Ilden og brændt. **12** Ogsaa de andre Dyr fratog man deres
Magt, og deres Levetid fastsattes til Tid og Stund. **13** Jeg
skuede videre i Nattesynerne: Og se, med Himlens Skyer
kom en, der saa ud som en Menneskesøn. Han kom hen
til den gamle af Dage og førtes frem for ham; **14** og Magt
og Ære og Herredom gaves ham, og alle Folk, Stammer og
Tungemaal skal tjene ham; hans Magt er en evig Magt,
aldrig gaar den til Grunde, hans Rige kan ikke forgaa. **15**
Jeg, Daniel, blev saare urolig til Sinds ved alt dette, og
mit Hoveds Syner forfærdede mig. **16** Saa traadte jeg hen
til en af de omstaaende og bad ham om sikker Oplysning
om alt dette, og han svarede og tydede mig det: **17** »Disse
fire store Dyr betyder, at fire Konger skal fremstaa af
Jorden; **18** men siden skal den Højestes hellige modtage
Riget og have det i Eje i Evigheders Evighed.« **19** Saa
bad jeg om sikker Oplysning om det fjerde Dyr, som var
forskelligt fra alle de andre, overmaade frygteligt, med
Jerntænder og Kobberkløer, og som aad og knuste og
med sine Fødder nedtrampede, hvad der levnedes, **20** og

om de ti Horn paa dets Hoved og det andet, som skød frem, for hvilket de tre faldt af, det Horn, som havde Øjne og en Mund, der talte store Ord, og som var større at se til end de andre. **21** Jeg havde skuet, hvorledes dette Horn førte Krig mod de hellige og overvandt dem, **22** indtil den gamle af Dage kom og Retten blev givet den Højestes hellige og Tiden kom, da de hellige tog Riget i Eje. **23** Hans Svar lød: »Det fjerde Dyr betyder, at et fjerde Rige skal fremstaa paa Jorden, som skal være forskelligt fra alle de andre Riger; det skal opsluge hele Jorden og søndertræde og knuse den. **24** Og de ti Horn betyder, at der af dette Rige skal fremstaa ti Konger, og efter dem skal der komme en anden, som skal være forskellig fra de tidligere; og han skal fælde tre Konger **25** og tale mod den Højeste og mishandle den Højestes hellige; han skal sætte sig for at ændre Tider og Lov, og de skal gives i hans Haand en Tid og to Tider og en halv Tid. **26** Men saa sættes Retten, og hans Herredømme fratages ham og tilintetgøres og ødelægges for evigt. **27** Men Riget og Herredømmet og Storheden, som tilhørte alle Rigerne under Himmelen, skal gives den Højestes helliges Folk; dets Rige er et evigt Rige, og alle Magter skal tjene og lyde det.« **28** Her ender Fremstillingen. Jeg, Daniel, blev saare forfærdet over mine Tanker, og mit Ansigt skiftede Farve; men jeg gemte Sagen i mit Hjerte.

8 I Kong Belsazzars tredje Regeringsaar viste der sig et Syn for mig, Daniel; det kom efter det, som tidligere havde vist sig for mig. **2** Jeg skuede i Synet, og det var mig, som om jeg var i Borgen Susan i Landskabet Elam;

og jeg saa mig i Synet staaende ved Floden Ulaj. **3** Da
løftede jeg mine Øjne og skuede, og se, en Væder stod
ved Floden; den havde to store Horn, det ene større end
det andet, og det største skød op sidst. **4** Jeg saa Væderen
stange mod Vest, Nord og Syd; intet Dyr kunde modstaa
den, ingen kunde redde af dens Vold, og den gjorde, hvad
den vilde, og blev mægtig. **5** Videre saa jeg nøje til, og se,
en Gedebuk kom fra Vest farende hen over hele Jorden,
men uden at røre den; og Bukken havde et anseligt Horn
i Panden. **6** Den kom hen til den tvehornede Væder,
som jeg havde set staa ved Floden, og løb imod den
med ubændig Kraft; **7** og jeg saa, hvorledes den, da den
naaede Væderen, rasende stormede imod den, stødte
til den og sønderbrød begge dens Horn; og Væderen
havde ikke Kraft til at modstaa den, men Bukken kastede
den til Jorden og trampede paa den, og ingen reddede
Væderen af dens Vold. **8** Derpaa blev Gedebukken saare
mægtig; men som den var allermægtigst, brødes det store
Horn af, og i Stedet voksede fire andre frem mod alle
fire Verdenshjørner. **9** Men fra det ene af dem skød et
andet og lille Horn op, og det voksede umaadeligt mod
Syd og Øst og mod det herlige Land; **10** og det voksede
helt op til Himmelens Hær, styrtede nogle af Hæren og
af Stjernerne til Jorden og trampede paa dem. **11** Og
det hovmodede sig mod Hærens Øverste; hans daglige
Offer blev ophævet, og hans Helligdoms Sted kastedes til
Jorden. **12** Og paa Alteret for det daglige Offer lagdes en
Misgerning; Sandheden kastedes til Jorden, og Hornet
havde Lykke med, hvad det gjorde. **13** Da hørte jeg en

hellig tale, og en anden hellig spurgte den talende: »Hvor lang Tid gælder Synet om, at det daglige Offer ophæves, Ødelæggelsens Misgerning opstilles, og Helligdommen og Hæren nedtrampes?« **14** Han svarede: »2300 Aftener og Morgener; saa skal Helligdommen komme til sin Ret igen!« **15** Medens jeg, Daniel, nu saa Synet og søgte at forstaa det, se, da stod der for mig en som en Mand at se til, **16** og jeg hørte en menneskelig Røst raabe over Ulaj: »Gabriel, udlæg ham Synet!« **17** Saa kom han hen, hvor jeg stod, og ved hans Komme blev jeg overvældet af Rædsel og faldt paa mit Ansigt. Og han sagde til mig: »Se nøje til, Menneskesøn, thi Synet gælder Endens Tid!« **18** Medens han talede med mig, laa jeg bedøvet med Ansigtet mod Jorden; men han rørte ved mig og fik mig paa Benene **19** og sagde: »Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske i Vredens sidste Tid; thi Synet gælder Endens bestemte Tid. **20** Den tvehornede Væder, du saa, er Kongerne af Medien og Persien, **21** den laadne Buk er Kongen af Grækenland, og det store Horn i dens Pande er den første Konge. **22** At det brødes af, og at fire andre voksede frem i Stedet, betyder, at fire Riger skal fremstaa af hans Folk, dog uden hans Kraft. **23** Men i deres Herredømmes sidste Tid, naar Overtrædelserne har gjort Maalet fuldt, skal en fræk og rænkefuld Konge fremstaa. **24** Hans Magt skal blive stor, dog ikke som hins; han skal tale utrolige Ting og have Lykke med, hvad han gør, og gennemføre sine Raad og ødelægge mægtige Mænd. **25** Mod de hellige skal hans Tanke rettes; hans svigefulde Raad skal lykkes ham, og han skal sætte sig

store Ting for og styrte mange i Ulykke i deres Tryghed. Mod Fyrsternes Fyrste skal han rejse sig, men saa skal han knuses, dog ikke ved Menneskehaand. **26** Synet om Aftenerne og Morgenerne, hvorom der var Tale, er Sandhed. Men du skal lukke for Synet; thi det gælder en fjern Fremtid.« **27** Men jeg, Daniel, laa syg en Tid lang; saa stod jeg op og udførte min Gerning i Kongens Tjeneste. Jeg var rædselslagen over Synet og forstod det ikke.

9 I Darius's, Ahasverus's Søns, første Regeringsaar, han, som var af medisk Byrd og var blevet Konge over Kaldæernes Rige, **2** i hans første Regeringsaar lagde jeg, Daniel, i Skrifterne Mærke til det Aaremaal, i hvilket Jerusalem efter HERRENS Ord til Profeten Jeremias skulde ligge i Grus, halvfjerdsindstyve Aar. **3** Jeg vendte mit Ansigt til Gud Herren for at fremføre Bøn og Begæring under Faste i Sæk og Aske. **4** Og jeg bad til HERREN min Gud, bekendte og sagde: »Ak, Herre, du store, forfærdelige Gud, som holder fast ved Pagten og Miskundheden mod dem, der elsker dig og holder dine Bud! **5** Vi har syndet og handlet ilde, været gudløse og genstridige; vi veg fra dine Bud og Vedtægter **6** og hørte ikke paa dine Tjenere Profeterne, som talte i dit Navn til vore Konger, Fyrster og Fædre og til alt Folket i Landet. **7** Du staar med Retten, Herre, vi med vort Ansigts Blusel, som det nu viser sig, vi Judas Mænd, Jerusalems Borgere, ja alt Israel fjernt og nær i alle Lande, hvor du drev dem hen for deres Troløshed imod dig. **8** Herre, vi staar med vort Ansigts Blusel, vore Konger, Fyrster og Fædre, fordi vi syndede imod dig. **9** Men hos Herren vor Gud er

Barmhjertighed og Tilgivelse, thi vi stod ham imod **10** og adlød ikke HERREN vor Guds Røst, saa vi fulgte hans Love, som han forelagde os ved sine Tjenere Profeterne. **11** Nej, hele Israel overtraadte din Lov og faldt fra, ulydige mod din Røst; saa udøste den svorne Forbandelse, som staar skrevet i Guds Tjener Moses's Lov, sig over os, thi vi syndede imod ham; **12** og han fuldbyrdede de Ord, han havde talet imod os og de Herskere, som herskede over os, saa han bragte en Ulykke over os saa stor, at der ingensteds under Himmelen er sket Mage til den Ulykke, som ramte Jerusalem. **13** Som skrevet staar i Mose Lov, kom hele denne Ulykke over os; og vi stemte ikke HERREN vor Gud til Mildhed ved at vende om fra vore Misgerninger og vinde Indsigt i din Sandhed. **14** Derfor var HERREN aarvaagen over Ulykken og bragte den over os; thi HERREN vor Gud er retfærdig mod alle Skabninger, som han har skabt, og vi adlød ikke hans Røst. **15** Og nu, Herre vor Gud, du, som med stærk Haand førte dit Folk ud af Ægypten og vandt dig et Navn, som er det samme den Dag i Dag: Vi syndede og var gudløse! **16** Herre, lad dog efter alle dine Retfærdshandlinger din Vrede og Harme vende sig fra din By Jerusalem, dit hellige Bjerg; thi ved vore Synder og vore Fædres Misgerninger er Jerusalem og dit Folk blevet til Spot for alle vore Naboer. **17** Saa lyt da nu, vor Gud, til din Tjeners Bøn og Begæring og lad dit Ansigt lyse over din ødelagte Helligdom for din egen Skyld, o Herre! **18** Bøj dit Øre, min Gud, og hør, oplad dine Øjne og se Ødelæggelsen, som er overgaaet os, og Byen, dit Navn er nævnet over;

thi ikke i Tillid til vore Retfærdshandlinger fremfører vi vor Begæring for dit Aasyn, men i Tillid til din store Barmhjertighed. **19** Herre, hør! Herre, tilgiv! Herre, laan Øre og grib uden Tøven ind for din egen Skyld, min Gud; thi dit Navn er nævnet over din By og dit Folk!« **20** Medens jeg endnu talte saaledes, bad og bekendte min og mit Folk Israels Synd og for HERREN min Guds Aasyn fremførte min Forbøn for min Guds hellige Bjerg, **21** medens jeg endnu bad, kom Manden Gabriel, som jeg tidligere havde set i Synet, hastigt flyvende nær hen til mig ved Aftenofferets Tid; **22** og da han var kommet, talede han saaledes til mig: »Daniel, jeg er nu kommet for at give dig Indsigt. **23** Straks du begyndte at bede, udgik et Ord, og jeg er kommet for at kundgøre dig det; thi du er højt elsket; saa mærk dig Ordet og agt paa Aabenbaringen! **24** Halvfjerdsindstyve Uger er fastsat over dit Folk og din hellige By, indtil Overtrædelsen er fuldendt, Syndens Maal fuldt, Misgerningen sonet, evig Retfærdighed hidført, Syn og Profet beseglet og en højhellig Helligdom salvet. **25** Og du skal vide og forstaa: Fra den Tid Ordet om Jerusalems Genrejsning og Opbyggelse udgik, indtil en Salvet, en Fyrste, kommer, er der syv Uger; og i to og tresindstyve Uger skal det genrejses og opbygges med Torve og Gader under Tidernes Trængsel. **26** Men efter de to og tresindstyve Uger skal en Salvet bortryddes uden Dom, og Byen og Helligdommen skal ødelægges tillige med en Fyrste. Og Enden kommer med Oversvømmelse, og indtil Enden skal der være Krig, den fastsatte Ødelæggelse. **27** Og

pagten skal ophæves for de mange i een Uge, og i Ugens sidste Halvdel skal Slagtoffer og Afgrødeoffer ophøre, og Ødelæggelsens Vederstyggelighed skal sættes paa det hellige Sted, indtil den fastsatte Undergang udøser sig over Ødelæggeren.«

10 I Perserkongen Kyros tredje Regeringsaar modtog Daniel, som havde faaet Navnet Beltsazzar, en Aabenbaring; og Ordet er Sandhed og varsler om stor Trængsel. Og han mærkede sig Ordet og agtede paa Synet.
2 Paa den Tid holdt jeg, Daniel, Sorg i hele tre Uger. **3** Lækre Spiser nød jeg ikke, Kød og Vin kom ikke i min Mund, og jeg salvede mig ikke, før hele tre Uger var gaaet. **4** Men paa den fire og tyvende Dag i den første Maaned var jeg ved Bredden af den store Flod, det er Hiddekel. **5** Og jeg løftede Øjnene og skuede, og se, der var en Mand, som var iført linnede Klæder og havde et Bælte af fint Ofirguld om Hofterne. **6** Hans Legeme var som Krysolit, hans Ansigt straalede som Lynet, hans Øjne var som Ildsluer, hans Arme og Ben som blankt Kobber og hans Røst som en larmende Hob. **7** Jeg, Daniel, var den eneste, der saa Synet; de Mænd, som var hos mig, saa det ikke; men stor Rædsel faldt over dem, og de flygtede og gemte sig, **8** saa jeg blev ene tilbage. Da jeg saa dette vældige Syn, blev der ikke Kraft tilbage i mig, og mit Ansigt skiftede Farve og blev ligblegt, og jeg havde ingen Kræfter mere. **9** Da hørte jeg ham tale, og som jeg hørte det, faldt jeg bedøvet om med Ansigtet imod Jorden. **10** Og se, en Haand rørte ved mig og fik mig skælvende op paa mine Knæ og Hænder. **11** Og han sagde til mig:

»Daniel, du højt elskede Mand, mærk dig de Ord, jeg taler
til dig, og rejs dig op, thi nu er jeg sendt til dig!« Og da
han talede saaledes til mig, rejste jeg mig skælvende.
12 Saa sagde han til mig: »Frygt ikke, Daniel, thi straks
den første Dag du gav dit Hjerte hen til at søge indsigt
og ydmyge dig for din Guds Aasyn, blev dine Ord hørt,
og jeg er kommet for dine Ords Skyld. **13** Perserrigets
Fyrste stod mig imod i een og tyve Dage, men se, da kom
Mikael, en af de ypperste Fyrster, mig til Hjælp; ham lod
jeg blive der hos Perserkongernes Fyrste; **14** og nu er jeg
kommet for at lade dig vide, hvad der skal times dit Folk i
de sidste Dage; thi atter er der en Aabenbaring om de
Dage.« **15** Medens han talede saaledes til mig, bøjede jeg
maalløs Ansigtet mod Jorden. **16** Og se, noget, der saa ud
som en Menneskehaand, rørte ved mine Læber, og jeg
aabnede min Mund og talte saaledes til ham, som stod
for mig: »Herre, ved Synet overvældedes jeg af Smerter
og har ikke flere Kræfter. **17** Og hvor kan jeg, min Herres
ringe Træl, tale til dig, høje Herre? Af Rædsel har jeg
mistet min Kraft, og der er ikke Vejr tilbage i mig!« **18**
Saa rørte atter en som et Menneske at se til ved mig
og styrkede mig; **19** og han sagde: »Frygt ikke, du højt
elskede Mand! Fred være med dig, vær trøstig og ved
godt Mod!« Og som han talede med mig, følte jeg mig
styrket og sagde: »Tal, Herre, thi du har styrket mig!«
20 Da sagde han: »Ved du, hvorfor jeg kom til dig? Jeg
maa nu straks vende tilbage for at kæmpe med Persiens
Fyrste, og saa snart jeg er færdig dermed, se, da kommer

Grækenlands Fyrste. **21** Og ikke een hjælper mig imod dem undtagen Mikael, eders Fyrste,

11 der staar som Hjælp og Støtte for mig. Dog vil jeg nu kundgøre dig, hvad der staar skrevet i Sandhedens Bog; **2** ja, nu vil jeg kundgøre dig, hvad sandt er. Se, endnu skal der fremstaa tre Konger i Persien, og den fjerde skal komme til større Rigdom end nogen af de andre; og naar han er blevet mægtig ved sin Rigdom, skal han opbyde alt imod det græske Rige. **3** Men da fremstaar en Heltekonge, og han skal raade med Vælde og gøre, hvad han vil. **4** Men bedst som han staar, skal hans Rige sprænges og deles efter de fire Verdenshjørner, og det skal ikke tilfalde hans Efterkommere eller blive saa mægtigt, som da han raadede, men hans Rige skal ødelægges og gaa over til andre end Efterkommerne. **5** Siden bliver Sydens Konge mægtig, men en af hans Fyrster bliver stærkere end han og faar Magten; og hans Magt skal blive stor. **6** Men nogle Aar senere slutter de Forbund, og Sydens Konges Datter drager ind til Nordens Konge for at tilvejebringe Fred; men Armens Kraft holder ikke Stand, hans Arm holder ikke ud, men hun gives i Døden tillige med sit Følge, sin Søn og sin Ægtemand. **7** I de Tider skyder der i hans Sted et Skud frem af hendes Rødder; og han drager mod Nordens Konges Hær og trænger ind i hans Fæstning, fuldbyrder sin Vilje paa dem og bliver mægtig, **8** endog deres Guder med deres støbte Billeder og deres kostbare Kar, Sølv og Guld, fører han med som Bytte til Ægypten; siden skal han en Tid lang lade Nordens Konge i Ro. **9** Men denne falder ind

i Sydens Konges Rige; dog maa han vende hjem til sit Land. **10** Men hans Søn ruster sig og samler store Hære i Mængde, drager frem imod ham og oversvømmer og overskyller Landet. Og han kommer igen og trænger frem til hans Fæstning. **11** Men Sydens Konge bliver rasende og rykker ud til Kamp imod Nordens Konge; han stiller en stor Hær paa Benene, men den gives i Sydens Konges Haand. **12** Naar Hæren er oprevet, bliver hans Hjerte stolt; han strækker Titusinder til Jorden, men hævder ikke sin Magt. **13** Nordens Konge stiller paa ny en Hær paa Benene, større end den forrige, og nogle Aar senere drager han imod ham med en stor Hær og et vældigt Tros. **14** Og i de Tider er der mange, som gør Oprør imod Sydens Konge, og Voldsmændene i dit Folk rejser sig, for at Aabenbaringen kan gaa i Opfyldelse, men selv falder de. **15** Nordens Konge rykker frem, opkaster Volde og indtager en Fæstning; og Sydens Arme skal ikke holde ud; hans Hær flygter og har ikke Modstandskraft. **16** Den, som rykker imod ham, gør, hvad han vil, og ingen staar sig imod ham; han sætter sig fast i det herlige Land og bringer Ødelæggelse med sig. **17** Han oplægger Raad om at komme med hele sit Riges Styrke, men slutter Fred med ham og giver ham sin Datter til Ægte til Landets Ulykke; men det bliver ikke til noget og lykkes ikke for ham. **18** Saa vender han sig mod Kystlandene og indtager mange, men en Hærfører gør Ende paa hans Haan; syv Fold gengælder han ham hans Haan. **19** Derpaa vender han sig mod sit eget Lands Fæstninger, men han snubler, falder og forsvinder. **20** I hans Sted træder en, som sender

en Skatteopkræver gennem Rigets Herlighed, men paa nogle Dage knuses han, dog uden Harm, ej heller i Strid. **21** I hans Sted træder en Usling. Kongedømmets Herlighed overdrages ham ikke, men han kommer, før nogen aner Uraad, og tilriver sig Kongedømmet ved Rænker. **22** Hære bortskylles helt foran ham, ogsaa en Pagtsfyrste knuses. **23** Saa snart man har sluttet Forbund med ham, øver han Svig; han drager frem og bliver stærk ved en Haandfuld Folk. **24** Uventet falder han ind i de frugtbareste Egne og gør, hvad hans Fædre eller Fædres Fædre ikke gjorde; Ran, Bytte og Gods strør han ud til sine Folk, og mod Fæstninger oplægger han Raad, dog kun til en Tid. **25** Han opbyder sin Kraft og sit Mod mod Sydens Konge og drager ud med en stor Hær; og Sydens Konge rykker ud til Strid med en overmaade stor og stærk Hær, men kan ikke staa sig, da der smedes Rænker imod ham; **26** hans Bordfæller bryder hans Magt, hans Hær skylles bort, og mange dræbes og falder. **27** Begge Konger har ondt i Sinde og sidder til Bords sammen og lyver; men det lykkes ikke, thi Enden tøver endnu til den fastsatte Tid. **28** Da han er paa Hjemvejen til sit Land med store Forraad, oplægger hans Hjerte Raad mod den hellige Pagt, og han fuldfører det og vender hjem til sit Land. **29** Til den fastsatte Tid drager han atter mod Syd, men det gaar ikke anden Gang som første; **30** kittæiske Skibe drager imod ham, og han lader sig skræmme og vender om; hans Vrede blusser op mod den hellige Pagt, og han giver den frit Løb. Saa vender han hjem og mærker sig dem, som falder fra den hellige Pagt. **31** Og hans Hære skal staa der

og vanhellige Helligdommen, den faste Borg, afskaffe det daglige Offer og rejse Ødelæggelsens Vederstyggelighed. **32** Dem, der overtræder Pagten, lokker han ved Smiger til Frafald; men de Folk, som kender deres Gud, staar fast og viser det i Gerning. **33** De kloge i Folket skal bringe mange til Indsigt, men en Tid lang bukker de under for Ild og Sværd, Fangenskab og Plyndring. **34** Medens de bukker under, faar de en ringe Hjælp, og mange slutter sig til dem paa Skrømt. **35** Af de kloge maa nogle bukke under, for at der kan renses ud iblandt dem, saa de sigtes og renses til Endens Tid; thi endnu tøver den til den bestemte Tid. **36** Og Kongen gør, hvad han vil, ophøjer og hovmoder sig mod enhver Gud; mod Gudernes Gud taler han utrolige Ting, og han har Lykken med sig, indtil Vreden er omme; thi hvad der er besluttet, det sker. **37** Sine Fædres Guder ænser han ikke; ej heller ænser han Kvindernes Yndlingsgud eller nogen anden Gud, men hovmoder sig mod dem alle. **38** I Stedet ærer han Fæstningernes Gud; en Gud, hans Fædre ikke kendte, ærer han med Guld, Sølv, Ædelsten og Klenodier. **39** I de faste Borge lægger han den fremmede Guds Folk; dem, der vedkender sig ham, overøser han med Ære og giver dem Magt over mange, og han uddeler Land til Løn. **40** Men ved Endens Tid skal Sydens Konge prøve Kræfter med ham, og Nordens Konge stormer imod ham med Vogne, Ryttere og Skibe i Mængde og falder ind i Landene, oversvømmer og overskyller dem. **41** Han falder ind i det herlige Land, og Titusinder falder; men følgende skal reddes af hans Haand: Edom, Moab og en Levning

Ammoniter. **42** Han udrækker sin Haand mod Landene,
og Ægypten undslipper ikke. **43** Han bliver Herre over
Guld— og Sølvskattene og alle Ægyptens Klenodier; der
er Libyere og Ætiopere i hans Følge. **44** Men Rygter fra
Øst og Nord forfærder ham, og han drager bort i stor
Harme for at tilintetgøre mange og lægge Band paa dem.
45 Han opslaar sine Paladstelte mellem Havet og det
hellige, herlige Bjerg. Men han gaar sin Bane i Møde, og
ingen kommer ham til Hjælp.

12 Til den Tid skal Mikael staa frem, den store Fyrste,
som værner dit Folks Sønner, og en Trængselstid kommer,
som hidtil ikke har haft sin Mage, saa længe der var
Folkeslag til. Men paa den Tid skal dit Folk frelses, alle,
der er optegnet i Bogen. **2** Og mange af dem, der sover
under Mulde, skal vaagne, nogle til evigt Liv, andre til
Skam, til evig Afsky. **3** De forstandige skal straale som
Himmelhvælvingens Glans, og de, der førte de mange til
Retfærdighed, skal lyse som Stjerner evigt og altid. **4**
Men du, Daniel, sæt Lukke for Ordene og Segl for Bogen
til Endens Tid! Mange skal granske i den, og Kundskaben
skal blive stor.« **5** Og jeg, Daniel, skuede, og se, der stod
to andre hver paa sin Side af Floden. **6** Og den ene
spurgte Manden, som bar de linnede Klæder og svævede
over Flodens Vande: »Hvor længe varer det, før disse
sælsomme Ting er til Ende?« **7** Saa hørte jeg Manden i de
linnede Klæder, ham, som svævede over Flodens Vande,
sværge ved ham, som lever evindelig, idet han løftede
begge Hænder mod Himmelen: »Een Tid, to Tider og en
halv Tid! Naar hans Magt, som knuser det hellige Folk, er

til Ende, skal alle disse Ting fuldbyrdes.« **8** Og jeg hørte
det, men fattede det ikke; saa spurgte jeg: »Herre, hvad
er det sidste af disse Ting?« **9** Og han svarede: »Gaa bort,
Daniel, thi for Ordene er der sat Lukke og Segl til Endens
Tid. **10** Mange skal sigtes, renses og lutres, men de gudløse
handler gudløst, og ingen af de gudløse skal forstaa, men
det skal de forstandige. **11** Fra den Tid det daglige Offer
ophæves og Ødelæggelsens Vederstyggelighed rejses,
skal der gaa 1290 Dage. **12** Salig er den, der holder ud og
oplever 1335 Dage. **13** Men gaa du Enden i Møde, læg dig
til Hvile og staa op til din Lod ved Dagenes Ende!«

Hoseas

1 HERRENS Ord kom til Hoseas, Be'eris Søn, i de Dage
da Uzzija, Jotam, Akaz og Ezekias var Konger i Juda,
og Jeroboam, Joas's Søn, var Konge i Israel. **2** Dengang
HERREN først talede ved Hoseas, sagde han til ham:
»Gaa hen og tag dig en Horkvinde og Horebørn; thi
utro mod HERREN bedriver Landet Hor.« **3** Saa gik han
hen og ægtede Gomer, Diblajims Datter, og hun blev
frugtsommelig og fødte ham en Søn. **4** Og HERREN
sagde til ham: »Kald ham Jizre'el; thi om en liden
Stund hjemsøger jeg Jizre'els Blodskyld paa Jehus Hus
og gør Ende paa Israels Hus's Rige. **5** Paa hin Dag
sønderbryder jeg Israels Bue i Jizre'els Dal.« **6** Atter blev
hun frugtsommelig og fødte en Datter. Og HERREN sagde
til ham: »Kald hende Naadeløs; thi jeg vil ikke længer
være Israels Hus naadig og tilgive dem. **7** Men Judas Hus
vil jeg være naadig og frelse ved HERREN deres Gud; dog
frelser jeg dem ikke ved Bue, Sværd eller Stridsvaaben,
ved Heste eller Ryttere.« **8** Saa vænnede hun Naadeløs
fra og blev atter frugtsommelig og fødte en Søn. **9** Og
HERREN sagde: »Kald ham Ikke-mit-Folk; thi I er ikke mit
Folk, og jeg er ikke eders Gud.« **10** Men Israeliternes Tal
skal blive som Sandet ved Havet, der ikke kan maales eller
tælles. Og i Stedet for »I er ikke mit Folk« skal de kaldes
»den levende Guds Børn«. **11** Judæerne og Israeliterne
skal slaa sig sammen og sætte en og samme Høvding over
sig og drage op af Landet; thi stor er Jizre'els Dag.

2 Kald eders Broder Mit-Folk og eders Søster Naaderig. **2**
Gaa i rette med eders Moder, gaa i rette, thi hun er ikke

min Hustru, og jeg er ej hendes Mand. For Hormærket fri
hun sit Ansigt, for Bolemærket sit Bryst. **3** Jeg klæder
hende ellers nøgen, stiller hende frem, som hun fødtes;
jeg reder hende til som en Ørk, som et Tørkeland gør
jeg hende, lader hende tørste ihjel. **4** Jeg ynkes ej over
hendes Børn, fordi de er Horebørn; **5** thi Horkvinde var
deres Moder, skamløs var hun, som bar dem. Thi hun
sagde: »Mine Elskere holder jeg mig til, som giver mig
mit Brød og mit Vand, min Uld og min Hør, min Olie og
Vin.« **6** Se, derfor spærrer jeg med Tjørn hendes Vej,
foran hende murer jeg en Mur, saa hun ikke kan finde
sine Stier. **7** Efter Elskerne kan hun saa løbe, hun naar
dem alligevel ikke; hun søger dem uden at finde, og da
skal hun sige: »Jeg gaar paa ny til min første Mand; da
havde jeg det bedre end nu.« **8** Ja hun, hun skønner ikke,
at det var mig, som gav hende Korn og Most og Olie, gav
hende rigeligt Sølv og Guld, som de gjorde til Ba'aler. **9**
Derfor tager jeg atter mit Korn, naar Tiden er til det, min
Most, naar Timen er inde, borttager min Uld og min Hør,
som hun skjuler sin Nøgenhed med. **10** Jeg blotter nu
hendes Skam lige for Elskernes Øjne, af min Haand frier
ingen hende ud. **11** Jeg gør Ende paa al hendes Glæde,
Fester, Nymaaner, Sabbater, hver en Højtid, hun har. **12**
Jeg ødelægger hendes Vinstok og Figentræ, om hvilke
hun sagde: »Her er min Skøgeløn, den, mine Elskere gav
mig.« Jeg skaber dem om til Krat, af Markens Dyr skal de
ædes. **13** Jeg hjemsøger hende for Ba'alernes Fester, paa
hvilke hun bragte dem Ofre, smykket med Ring og Kæde.
Sine Elskere holdt hun sig til, mig glemte hun, lyder det

fra HERREN. **14** Se, derfor vil jeg lokke og føre hende ud i
Ørkenen og tale hende kærligt til. **15** Saa giver jeg hende
hendes Vingaarde der og Akors Dal til en Haabets Dør.
Der skal hun synge som i Ungdommens Dage, som da hun
drog op fra Ægyptens Land. **16** Paa hin Dag, lyder det fra
HERREN, skal hun paakalde sin Ægtemand, og ikke mere
Ba'alerne. **17** Ba'alsnavnene fjerner jeg fra hendes Mund,
ej mer skal Navnene huskes. **18** Paa hin Dag slutter jeg en
Pagt for dem med Markens Dyr og Himmelens Fugle og
Jordens Kryb; Bue, Sværd og Stridsvaaben sønderbryder
jeg i Landet, og jeg lader dem bo trygt. **19** Jeg trolover
mig med dig for evigt, jeg trolover mig med dig med
Retfærd og Ret, med Miskundhed og Barmhjertighed;
20 jeg trolover mig med dig i Troskab, og du skal kende
HERREN. **21** Da skal det ske paa hin Dag, at jeg bønhører,
lyder det fra HERREN, ja, at jeg bønhører Himlen, at
den saa bønhører Jorden, **22** og Jorden bønhører Kornet,
Mosten og Olien, og de bønhører Jizre'el. **23** Jeg saar
hende ud i Landet, mod Naadeløs er jeg naadig og siger
til Ikke-mit-Folk: »Mit Folk er du!« og han skal sige: »Min
Gud!«

3 Og HERREN sagde til mig: »Gaa atter hen og elsk en
Kvinde, som har Elskere og boler, ligesom HERREN elsker
Israeliterne, endskønt de vender sig til fremmede Guder
og elsker Rosinkager.« **2** Saa købte jeg mig hende for
femten Sekel Sølv og en Homer og en Letek Byg. **3** Og jeg
sagde til hende: »I lang Tid skal du vente paa mig; du maa
ikke bedrive Hor eller tilhøre nogen Mand; heller ikke jeg
vil komme til dig.« **4** Thi i lang Tid skal Israeliterne vente

uden Konge og Fyrste, uden Slagtoffer og Stenstøtte, uden Efod og Husgud. **5** Siden skal Israeliterne omvende sig og søge HERREN deres Gud og David, deres Konge, og bævende komme til HERREN og hans Velsignelse i de sidste Dage.

4 Hør, Israeliter, HERRENS Ord, thi HERREN gaar i rette med Landets Folk. Thi ej er der Troskab, ej Godhed, ej kender man Gud i Landet. **2** Man sværger og lyver, myrder og stjæler, horer, gør Indbrud, og Blodskyld følger paa Blodskyld. **3** Derfor sørger Landet, og alt, hvad der bor der, sygner, Markens Dyr og Himlens Fugle; selv Havets Fisk svinder bort. **4** Dog skænde man ej, dog revse man ej, naar mit Folk kun er som dets Præster. **5** Du skal styrte ved Dag, og med dig Profeten ved Nat.... **6** Mit Folk skal gaa til Grunde, fordi det er uden Kundskab. Da du har vraget Kundskab, vrager jeg dig som Præst; du glemte din Guds Aabenbaring, saa glemmer og jeg dine Sønner. **7** Jo fler, des mere de synded, ombytted deres Ære med Skændsel; **8** mit Folks Synd lever de af, dets Brøde hungrer de efter. **9** Men Præst skal det gaa som Folk; jeg hjemsøger ham for hans Færd, hans Id gengælder jeg ham. **10** De skal spise, men ikke mættes, hore, men ej blive fler; thi de har sveget HERREN og holder fast ved Hor. **11** Vin og Most tager Forstanden. **12** Mit Folk raadspørger sit Træ, og Svaret giver dets Stok; thi Horeaand ledte dem vild, de boler sig bort fra deres Gud. **13** De ofrer paa Bjergenes Tinder, paa Højene brænder de Ofre under en Eg, en Poppel, en Terebinte, thi Skyggen er god. Saa horer jo og eders Døtre, saa

boler jo og eders Kvinder; **14** jeg straffer ej Døtrenes Hor, ej Kvinderne for deres Bolen; thi selv gaar de bort med Horer, ofrer sammen med Skøger; og det uvise Folk drages ned. **15** Men selv om du, Israel, horer, maa Juda ej gøre sig skyldigt. Gaa ikke over til Gilgal, drag ikke op til Bet-Aven, sværg ikke: »Saa sandt HERREN lever!« **16** Thi som en uvan Ko er Israel uvan, skal HERREN saa lade dem græsse i Frihed som Lam? **17** Efraim er bundet til Afgudsbilleder; lad ham fare! **18** Deres Drikken er skejet ud. Hor har de bedrevet; højt har deres Skjolde elsket Skændsel. **19** Et Vejr har omspændt dem med sine Vinger, og de skal blive til Skamme for deres Ofre.

5 Hører dette, I Præster, lyt til du Israels Hus, laan Øre, du Kongehus, thi eder gælder Dommen. Thi I blev en Snare for Mizpa, et Garn bredt ud over Tabor, **2** en dyb Faldgrube i Sjittim; men jeg er en Lænke for alle. **3** Efraim kender jeg, ej skjult er Israel for mig; thi du har bolet, Efraim, uren er Israel blevet. **4** Deres Gerninger tillader ikke, at de vender sig til deres Gud; thi Horeaand har de i sig, HERREN kender de ej. **5** Mod Israel vidner dets Hovmod; Efraim styrter for sin Brøde, med dem skal og Juda styrte. **6** Da gaar de med Smaakvæg og Hornkvæg hen for at søge HERREN; men ham skal de ikke finde, thi bort fra dem vil han vige. **7** Troløse var de mod HERREN, thi uægte Børn har de født; nu vil han opsluge dem, Plovmand sammen med Mark. **8** Lad Hornet gjalde i Gibea, Trompeten i Rama, opløft Raab i Bet-Aven, Benjamin, var dig! **9** Til Ørk skal Efraim blive paa Straffens Dag. Jeg kundgør om Israels Stammer, hvad

sikkert skal ske. **10** Som Folk, der flytter Skel, blev Judas
Fyrster, over dem vil jeg øse min Harme som Vand. **11**
Efraim er undertrykt, Retten knust; frivilligt løb han
efter Fjenden. **12** Jeg er som Møl for Efraim, Edder for
Judas Hus. **13** Da Efraim mærked sin Sygdom og Juda
mærked sin Byld, gik Efraim hen til Assur, Storkongen
sendte han Bud. Men han kan ej give jer Helse, han læger
ej eders Byld. **14** Thi jeg er som en Løve for Efraim, en
Løveunge for Judas Hus; jeg, jeg river sønder og gaar,
slæber bort, og ingen redder. **15** Jeg gaar til mit sted igen,
indtil de bøder for Skylden og søger frem for mit Aasyn,
søger mig i deres Trængsel.

6 »Kom, vi vil tilbage til HERREN! Han sønderrev, han vil
og læge, han slog os, vil ogsaa forbinde. **2** Om to Dage gør
han os levende, rejser os op den tredje; da lever vi for
hans Aasyn. **3** Saa lad os da kende, jage efter at kende
HERREN! Som Morgenrøden er hans Opgang vis. Da
kommer han til os som Regn, som Vaarregn, der væder
Jorden.« **4** Hvor kan jeg hjælpe dig, Efraim, hvor kan jeg
hjælpe dig, Juda? Eders Kærlighed er Morgentaage, Dug,
som aarle svinder! **5** Thi hugged jeg løs ved Profeter,
dræbte med Ord af min Mund, min Ret straaler frem som
Lys: **6** Ej Slagtoffer — Kærlighed vil jeg, ej Brændofre —
Kendskab til Gud! **7** De bryder Pagten i Adam, er mig utro
der; **8** Gilead er Udaadsmænds By, den er sølet i Blod.
9 Som en Stimandsflok er Præsternes Flok, de myrder
paa Vejen til Sikem, gør Niddingsværk. **10** Grufulde Ting
har jeg set i Israels Hus, der har Efraim bolet, Israel blev

uren. **11** Juda, ogsaa for dig er der fastsat en Høst, naar
jeg vender mit Folks Skæbne, naar jeg læger Israel.

7 Afsløret er Efraims Brøde, Samarias ondskab, thi Svig
er, hvad de har for, og Tyve gør Indbrud, Ransmænd
røver paa Gaden. **2** De tænker ej paa, at jeg husker al
deres Ondskab. Nu staar deres Gerninger om dem, de er
for mit Aasyn. **3** Med ondt i Sinde glæder de Kongen,
under sleske Lader Fyrster. **4** Horkarle er de alle. De
ligner en gloende Ovn, som en Bager standser med at
ilde, fra Æltning til Dejgen er syret. **5** De gør paa Kongens
Dag Fyrsterne syge af Rus. Spottere giver han Haanden,
6 thi lumskelig nærmed de sig. Hjertet er som en Ovn;
deres Vrede sover om Natten, men brænder i Lue ved
Gry. **7** Som Ovnen gløder de alle, deres Herskere æder
de op; alle deres Konger falder, ej en af dem paakalder
mig. **8** Efraim er iblandt Folkene, aflægs er han; Efraim er
som en Kage, der ikke er vendt. **9** Fremmede tæred hans
Kraft, han mærker det ej; hans Haar er ogsaa graanet,
han mærker det ej. **10** Mod Israel vidner dets Hovmod; de
vendte ej om til HERREN deres Gud og søgte ham ikke
trods alt. **11** Efraim er som en Due, tankeløs, dum; de
kalder Ægypten til Hjælp og vandrer til Assur. **12** Men
medens de vandrer, kaster jeg Nettet over dem, bringer
dem ned som Himlens Fugle og revser dem for deres
Ondskab. **13** Ve dem, fordi de veg fra mig, Død over dem
for deres Frafald! Og jeg skulde genløse dem, endskønt de
lyver imod mig! **14** De raaber ej til mig af Hjertet, naar
de jamrer paa Lejet, saarer sig for Korn og Most og er
genstridige mod mig. **15** Jeg gav deres Arme Styrke, men

ondt har de for imod mig. **16** De vender sig, dog ej opad,
de er som en slappet Bue. Deres Fyrster skal falde for
Sværd ved deres Tunges Frækhed. Det spottes de for i
Ægypten.

8 Sæt Hornet for din Mund, som en Ørn over HERRENS
Hus! — fordi de brød min Pagt og overtraadte min Lov. **2**
De raaber til mig: »Min Gud! Vi, Israel, kender dig.« **3**
Israel vragede Lykken, lad saa Fjenden forfølge dem. **4** De
kaarer sig Drot uden mig, uden mit Vidende Fyrster. Af
deres Sølv og Guld lavede de sig Gudebilleder til egen
Undergang. **5** Modbydelig er din Kalv, Samaria; min
Vrede luer imod dem — hvor længe? De kan ikke slippe
for Straf. **6** Thi den er et Værk af Israel, en Haandværker
lavede den; den er ikke Gud. Nej, til Splinter skal Samarias
Kalv blive. **7** Thi Vind har de saaet, og Storm skal de
høste, Sæd uden Spire, der ej giver Mel; og gav den, slugte
fremmede Melet. **8** Israel er opslugt, blandt Folkene
regnes det nu for et Kar uden Værd. **9** Thi de er draget til
Assur som et enligt strejfende Vildæsel. Efraim tinged
med Elskovsgaver. **10** Selv om de tinger blandt Folkene,
samler jeg dem nu; snart salver de ikke mere Konge og
Fyrster. **11** Thi saa mange Altre Efraim har bygget, de
er blevet ham Altre til Synd; **12** jeg skriver ham mange
Love, han regner dem ikke. **13** Slagtofre elsker de —
slagter, elsker Kød — og æder; HERREN behager de ej.
Han mindes nu deres Skyld og straffer deres Synder. De
skal tilbage til Ægypten. **14** Israel glemte sin Skaber og
byggede Helligdomme, og Juda byggede mange faste

Stæder; derfor sender jeg Ild imod hans Byer, og den skal fortære hans Borge.

9 Israel, glæd dig ikke med Folkenes Jubel, ved Hor veg du bort fra din Gud, paa hver en Tærskeplads elsker du Skøgens Løn. **2** Tærskeplads og Perse skal ej kendes ved dem, og Mosten slaar fejl for dem. **3** Ej skal de blive i HERRENS Land; til Ægypten skal Efraim tilbage, spise uren Føde i Assur. **4** Ej skal de udgyde Vin for HERREN, ej heller gøre Slagtoffer rede. Som Sørgebrød er deres Brød, det gør hver, som spiser det, uren; thi Hungeren kræver alt Brødet, i HERRENS Hus kommer intet. **5** Hvad gør I paa Højtidsdagen, paa HERRENS Festdag? **6** Slipper de bort fra Vold, skal Ægypten sanke dem op og Memfis jorde dem; deres kostbare Sølvtøj skal Tidsler arve, Nælder skal bo i deres Telte. **7** Hjemsøgelsens Dage kommer, Gengældelsens Dage, det skal Israel mærke. »Afsindig er Profeten, forrykt den af Aanden grebne« — fordi din Brøde er stor og Fjendskabet stort! **8** I sin Guds Hus lurer Efraim paa Profeten; der er Snarer paa alle hans Veje, man gør Faldgruben dyb. **9** Det er som i Gibeas Dage, han mindes deres Skyld og straffer deres Synder. **10** Som Druer i Ørkenen fandt jeg Israel, som tidligmodne Figner paa Træet saa jeg eders Fædre. De kom til Ba'al-Peor, til Skændselen viede de sig, som Efraims Elskere blev de en væmmelig Hob. **11** Deres Herlighed flyver som Fugle, Fødsel, Svangerskab, Undfangelse — forbi! **12** Ja, selv om de opfostrer Sønner, jeg lader dem dø ud uden Børn. Ja, ve ogsaa dem, naar jeg viger fra dem! **13** Efraim saa jeg som en Mand, der gør Jagt paa sine Børn; thi Efraim selv

fører Sønnerne ud til Bøddelen. **14** Giv dem, HERRE — ja hvad skal du give? Du give dem barnløst Skød og golde Bryster! **15** I Gilgal er al deres Ondskab, der fik jeg Had til dem; for deres onde Gerninger driver jeg dem ud af mit Hus; jeg elsker dem ikke mer, genstridige er alle deres Fyrster. **16** Efraim er ramt, dets Rod er vissen, de bærer slet ingen Frugt; og faar de end Børn, jeg dræber den dyre Livsfrugt. **17** Deres Gud vil forkaste dem, fordi de ej adlød ham; hjemløse bliver de blandt Folkene.

10 En frodig Vinstok var Israel, som bar sin Frugt, jo flere Frugter, des flere Altre; som Landet gik frem, des skønnere Støtter. **2** Deres Hjerte var glat, saa lad dem da bøde! Han skal slaa Altrene ned, lægge Støtterne øde. **3** De siger jo nu: »Vi har ingen Konge; thi HERREN frygter vi ej; en Konge, hvad gavner han os?« **4** Med Ord slaar de om sig, gør Mened og indgaar Forbund, saa Ret bliver Gifturt, der gror langs Markens Furer. **5** For Bet-Avens Kalv skal Samarias Borgere ængstes, ja, over den skal dens Folk og dens Præster sørge, jamre over deres Skat, thi den bortføres fra dem; **6** som Gave til Storkongen føres og den til Assur. Efraim høster kun Skændsel, Israel Skam af sin Afgud. **7** Samarias Konge slettes som Skum paa Vandets Flade. **8** Øde er Afgudshøjene, Israels Synd, og paa deres Altre skal Torn og Tidsel gro. De siger til Bjergene: »Skjul os!« til Højene: »Fald ned over os!« **9** Du syndede, Israel, helt fra Gibeas Dage. Der i Gibea sagde man: »Krig skal ej naa os!« Men jeg kom over de Niddinger, revsede dem; **10** Stammerne samled sig mod dem til Tugt for tvefold Brøde. **11** En tilvænnet Kvie var

Efraim, tærskede villigt, Aaget lagde jeg selv paa dens skønne Hals; for Ploven spændte jeg Efraim, Juda for Harven. **12** Saa eders Sæd i Retfærd, høst i Fromhed; bryd eder Kundskabs Nyjord og søg saa HERREN, til Retfærds Frugt bliver eder til Del. **13** I pløjede Gudløshed, høstede Uret, fortærede Løgnens Frugt. Fordi du slaar Lid til dine Vogne og mange Helte, **14** skal Kampgny staa i dine Byer og alle dine Borge. De skal ødelægges, som da Sjalman ødelagde Bet-Arbel paa Stridens Dag. Moder skal knuses hos Børn. **15** Det voldte Betel eder. For din Ondskabs Skyld skal Israels Konge ved Morgengry gøres til intet.

11 Jeg fik Israel kær i hans Ungdom, fra Ægypten kaldte jeg min Søn. **2** Jo mer jeg kaldte dem, des mere fjerned de sig fra mig; de ofrer til Ba'alerne, tænder for Billederne Offerild. **3** Jeg lærte dog Efraim at gaa og tog ham paa Armen; de vidste ej, det var mig, der lægte dem. **4** Jeg drog dem med Menneskesnore, med Kærligheds Reb; jeg var dem som den, der løfter et Aag over Kæben, jeg bøjed mig ned til ham og rakte ham Føde. **5** Han skal til Ægypten igen, have Assur til Konge, thi omvende sig vil de ikke. **6** Sværdet skal rase i hans Byer, fortære hans Slaaer og hærge i hans Fæstninger. **7** Mit Folk, det hælder til Frafald fra mig, og raaber man til det: »Op, op!« — staar ingen op. **8** Hvor kan jeg ofre dig, Efraim, lade dig, Israel, fare, ofre dig ligesom Adma, gøre dig som Zebojim? Mit Hjerte vender sig i mig, al min Medynk er vakt. **9** Jeg fuldbyrder ikke min Harmglød, gør ej Efraim til intet igen. Thi Gud er jeg, ikke et Menneske, hellig udi din Midte, med Vredesglød kommer jeg ikke. **10** HERREN

skal de holde sig til, han brøler som Løven, ja brøler, og bævende kommer Sønner fra Havet, **11** bævende som Fugle fra Ægypten, som Duer fra Assurs Land; jeg fører dem hjem til deres Huse, lyder det fra HERREN.

12 Efraim omgiver mig med Løgn, Israels Hus med svig, Juda kender ej Gud, med Skøger slaar han sig sammen. **2** Efraims Hu staar til Vind, efter Østenstorm jager han stadig, af Løgn og Svig er han fuld; med Assur slutter de Pagt, til Ægypten bringer de Olie. **3** HERREN gaar i Rette med Juda og hjemsøger Jakob, gengælder ham efter hans Veje og efter hans Id. **4** I Moders Liv overlisted han sin Broder, han stred med Gud i sin Manddom, **5** ja stred med en Engel og sejred, han bad ham med Graad om Naade; i Betel traf han ham og talte med ham der, **6** HERREN, Hærskarers Gud, HERREN er hans Navn: **7** »Drag du nu hjem med din Gud, tag Vare paa Kærlighed og Ret og bi bestandig paa din Gud!« **8** I Kana'ans Haand er falske Lodder, han elsker Svig. **9** Efraim siger: »Jeg vandt dog Rigdom og Gods!« Al hans Vinding soner ej Brøden, han øved. **10** Men jeg, som er HERREN din Gud, fra du var i Ægypten, lader dig bo i Telt igen som i svundne Dage. **11** Jeg har talet til Profeterne og givet mange Syner, ved Profeterne talet i Lignelser. **12** Gilead er Løgn og Tomhed, i Gilgal ofrer de Tyre; som Stendynger langs med Markfurer er deres Altre. **13** Jakob flyede til Arams Slette, og Israel trællede for en Kvindes Skyld, og for en Kvindes Skyld vogtede han Kvæg. **14** Ved en Profet førte HERREN Israel op fra Ægypten, og det vogtedes ved en

Profet. Efraim vakte bitter Vrede, han bærer Blodskyld;
med Skændsel dænges han til, hans Herre gør Gengæld.

13 Naar Efraim talte, skjalv man, i Israel var han Fyrste,
han forbrød sig med Ba'al og døde. **2** Nu bliver de ved
at synde og laver sig støbte Guder, dannet som Billeder
af Sølv, Arbejderes Værk til Hobe; de siger: »Til dem
skal I ofre!« Mennesker kysser Kalve! **3** Derfor: som
Morgentaage, som Duggen, der aarle svinder, som Avner,
der blæses fra Lo, som Røg fra Røghul skal de blive. **4** Og
jeg er HERREN din Gud, fra du var i Ægyptens Land; du
kender ej Gud uden mig, uden mig er der ingen Frelser; **5**
jeg var din Vogter i Ørken, den svidende Tørkes Land.
6 Som de græssede, aad de sig mætte, ja mætte, men
Hjertet blev stolt; derfor glemte de mig. **7** Saa blev jeg
for dem som en Løve, en lurende Panter ved Vejen, **8** jeg
falder over dem som Bjørnen, hvis Unger man tog. Jeg
sønderriver dem Brystet, Hunde skal æde deraf, Markens
Dyr flaa dem sønder. **9** Naar Ulykken kommer, Israel,
hvor mon du da finder Hjælp? **10** Hvor er da din Konge
til Frelse for dig i alle dine Byer, Herskerne, om hvem
du siger: »Giv mig dog Konge og Fyrster!« **11** Jeg giver
dig Konge i Vrede og fjerner ham atter i Harme. **12**
Tilbundet er Efraims Brøde, hans Synd gemt hen. **13**
Hans Fødselsstunds Veer er der, men sært er Barnet,
som ej kommer frem i Tide, saa Fødselen faar Ende. **14**
Dem skal jeg fri fra Dødsriget, løse fra Døden! Nej, Død,
hvor er din Pest, Dødsrige, hvor er din Sot? Til Mildhed
kender jeg ej, thi et sært Barn er han. **(Sheol h7585)** **15** En
Østenstorm, Herrens Aande, bruser frem fra Ørken, løfter

sig, tørrer hans Væld, gør hans Kilde tør, den tager hans Skatkammer med alle dets Skatte.

14 Samaria skal bøde, thi det stod sin Gud imod. For Sværd skal de falde, Børnene knuses, frugtsommelige Kvinders Liv rives op. **2** Israel, vend om til HERREN din Gud, thi du faldt ved din Brøde. **3** Tag Angersord med og vend jer atter til HERREN; sig til ham: »Tilgiv al vor Brøde, vær naadig! Vi betaler med Læbernes Frugt. **4** Vi vil ej søge Hjælp hos Assur, ej ride paa Stridshest, vi kalder ej mer vore Hænders Værk vor Gud; hos dig finder faderløs Medynk.« **5** Jeg læger deres Frafald, elsker dem frivilligt, min Vrede har vendt sig fra dem. **6** Jeg vil være Israel som Dug, han skal blomstre som Liljen, Rod skal han slaa som en Poppel **7** og bugne af Skud, som et Olietræ staa i Pragt, som Libanon dufte. **8** Atter skal de bo i min Skygge, Korn skal de avle, skyde som en Vinstok med Ry som Libanons Vin. **9** Hvad skal Efraim mere med Afguder? Jeg hører ham, ser ned til ham. Jeg er som en grøn Cypres, du faar din Frugt fra mig. Hvem er saa viis, at han fatter det, saa klog, at han ved det? Thi rette er HERRENS Veje; retfærdige vandrer paa dem, men Syndere snubler paa dem.

Joel

1 HERRENS Ord, som kom til Joel, Petuels Søn. **2** Hør
dette, I Ældste, laan Øre, alle, som bor i Landet! Er sligt
mon sket i eders eller eders Fædres Dage? **3** I skal fortælle
det til eders Børn, og de igen til deres, og deres til
næste Slægt. **4** Græshoppen aad, hvad Gnaveren levned,
Springeren aad, hvad Græshoppen levned, Æderen aad,
hvad Springeren levned. **5** Vaagn op, I drukne, og græd;
enhver, som drikker Vin, skal jamre over Most, der gik
tabt for eders Mund. **6** Thi et Folk drog op mod mit Land,
vældigt og uden Tal; dets Tænder er Løvetænder, det har
Kindtænder som en Løvinde. **7** Det lagde min Vinstok
øde, knækked mit Figentræ, afbarked og hærgede det;
dets Grene stritter hvide. **8** Klag som sørgeklædt Jomfru
over sin Ungdoms Brudgom! **9** Afgrødeoffer og Drikoffer
gik tabt for HERRENS Hus; Præsterne, HERRENS Tjenere
sørger. **10** Marken er ødelagt, Jorden sørger; thi Kornet er
ødelagt, Mosten slog fejl og Olien hentørres. **11** Bønder
skuffes og Vingaardsmænd jamrer baade over Hveden og
Byggen; thi Markens Høst gik tabt; **12** fejl slog Vinstokken,
Figentræet tørres; Granatæble-, Palme— og Æbletræ,
hvert Markens Træ tørres hen. Ja, med Skam veg Glæde
fra Menneskens Børn. **13** Sørg, I Præster, i Sæk, I Alterets
Tjenere, jamrer! Gaa ind og bær Sæk i Nat, I, som tjener
min Gud! Thi Afgrødeoffer og Drikoffer unddrages eders
Guds Hus. **14** Helliger en Faste, udraab festlig Samling, I
Ældste, kald alle, som bor i Landet, sammen til HERREN
eders Guds Hus og raab saa til HERREN! **15** Ak, hvilken
Dag! Thi nær er HERRENS Dag, den kommer som Vold fra

den Vældige. **16** Saa vi ej Føden gaa tabt, vor Guds Hus tømt for Glæde og Jubel? **17** Sæden skrumper ind i den klumpede Jord; Lader er nedbrudt, Forraadshuse jævnet, thi Kornet er vissent. **18** Hvor Kvæget dog stønner! Oksernes Hjorde er skræmte, fordi de ikke har Græs; selv Smaakvægets Hjorde lider. **19** Jeg raaber til dig, o HERRE; thi Ild har fortæret Ørkenens Græsning, og Luen afsved hvert Markens Træ; **20** til dig skriger selv Markens Dyr, thi Bækkenes Lejer er tørre, og Ild har fortæret Ørkenens Græsning.

2 Stød i Horn paa Zion, blæs Alarm paa mit hellige Bjerg! Alle i Landet skal bæve, thi HERRENS Dag, den kommer; **2** ja, nær er Mulms og Mørkes Dag, Skyers og Taages Dag. Et stort, et vældigt Folk er bredt som Gry over Bjerge. Dets Lige har aldrig været, skal aldrig komme herefter til fjerneste Slægters Aar. **3** Foran det æder Ild, og bag det flammer Lue; foran det er Landet som Eden og bag det en øde Ørk; fra det slipper ingen bort. **4** At se til er de som Heste, som Hingste farer de frem; **5** det lyder som raslende Vogne, naar de hopper paa Bjergenes Tinder, som knitrende Lue, der æder Straa, som en vældig Hær, der er rustet til Strid. **6** Folkeslag skælver for dem, alle Ansigter blusser. **7** Som Helte haster de frem, som Stridsmænd stormer de Mure; enhver gaar lige ud, de bøjer ej af fra Vejen. **8** De trænger ikke hverandre, hver følger sin egen Sti. Trods Vaabenmagt styrter de frem uden at lade sig standse, de kaster sig over Byen, **9** stormer Muren i Løb; i Husene trænger de ind, gennem Vinduer kommer de som Tyve. **10** Foran dem

skælver Jorden, Himlen bæver; Sol og Maane sortner, Stjernerne mister deres Glans. **11** Foran sin Stridsmagt løfter HERREN sin Røst, thi saare stor er hans Hær, ja, hans Ords Fuldbyrder er vældig; thi stor er HERRENS Dag og saare frygtelig; hvem holder den ud? **12** Selv nu, saa lyder det fra HERREN, vend om til mig af ganske Hjerte, med Faste og Graad og Klage! **13** Sønderriv Hjerterne, ej eders Klæder, vend om til HERREN eders Gud! Thi naadig og barmhjertig er han, langmodig og rig paa Miskundhed, han angrer det onde. **14** Maaske slaar han om og angrer og levner Velsignelse efter sig, Afgrødeoffer og Drikoffer til HERREN eders Gud. **15** Stød i Horn paa Zion, helliger Faste, udraab festlig Samling, **16** kald Folket sammen, helliger et Stævne, lad de gamle samles, kald Børnene sammen, ogsaa dem, som dier Bryst; lad Brudgom gaa ud af sit Kammer, Brud af sit Telt! **17** Imellem Forhal og Alter skal Præsterne, HERRENS Tjenere, græde og sige: »HERRE, spar dog dit Folk! Overgiv ej din Arv til Skændsel, til Hedningers Spot! Hvi skal man sige blandt Folkene: Hvor er deres Gud?« **18** Og HERREN blev nidkær for sit Land og fik Medynk med sit Folk. **19** Og HERREN svarede sit Folk: Se, jeg sender eder Korn, Most og Olie, saa I kan mættes deraf; og jeg vil ikke længer gøre eder til Skændsel iblandt Hedningerne. **20** Fjenden fra Nord driver jeg langt bort fra eder og støder ham ud i et tørt og øde Land, hans Fortrop ud i Havet i Øst og hans Bagtrop i Havet i Vest, og han skal udsprede Stank og ilde Lugt; thi han udførte store Ting. **21** Frygt ikke, Jord, fryd dig, vær glad! Thi HERREN har udført store Ting. **22** Frygt ikke, I Markens

Dyr! Thi Ørkenens Græsmarker grønnes, og Træerne bærer Frugt; Figentræ og Vinstok giver alt, hvad de kan.
23 Og I, Zions Sønner, fryd eder, vær glade i HERREN eders Gud! Thi han giver eder Føde til Frelse, idet han sender eder Regn, Tidligregn og Sildigregn, som før. **24** Tærskepladserne skal fyldes med Korn, Persekummerne løbe over med Most og Olie. **25** Og jeg godtgør eder de Aar, da Græshoppen, Springeren, Æderen og Gnaveren hærgede, min store Hær, som jeg sendte imod eder. **26** I skal spise og mættes og love HERREN eders Guds Navn, fordi han handler underfuldt med eder; og mit Folk skal i Evighed ikke blive til Skamme. **27** Og I skal kende, at jeg er i Israels Midte, og at jeg, og ingen anden, er HERREN eders Gud; og mit Folk skal i Evighed ikke blive til Skamme. **28** Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kød, eders Sønner og eders Døtre skal profetere, eders gamle skal drømme Drømme og eders unge skue Syner; **29** ogsaa over Trælle og Trælkvinder vil jeg udgyde min Aand i de Dage. **30** Og jeg lader ske Tegn paa Himmelen og paa Jorden, Blod, Ild og Røgstøtter.
31 Solen skal vendes til Mørke og Maanen til Blod, før HERRENS store og frygtelige Dag kommer. **32** Men enhver, som paakalder HERRENS Navn, skal frelses; thi paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal der være Frelse, som HERREN har sagt; og til de undslupne skal hver den høre, som HERREN kalder.

3 Thi se, i de Dage og paa den Tid, naar jeg vender Judas og Jerusalems Skæbne, **2** samler jeg alle Hedningefolk og fører dem ned i Josafats Dal. Der vil jeg holde Rettergang

med dem om mit Folk og min Arvelod Israel, som de spredte blandt Folkene; og de delte mit Land, **3** kastede Lod om mit Folk, gav en Dreng for en Skøge og solgte en Pige for Vin, som de drak. **4** Og desuden, hvad vil I mig, Tyrus og Zidon og alle Filisterlands Kredse? Er der noget, I vil gengælde mig, eller vil I gøre mig noget? Hastigt og brat lader jeg Gengældelse komme over eders Hoved, **5** I, som tog mit Sølv og Guld, bortførte mine kostbareste Ting til eders Borge **6** og solgte Judæerne og Jerusalems Borgere til Grækerne, for at de skulde føres langt bort fra deres Hjem. **7** Se, jeg vækker dem op fra det Sted, I solgte dem til, og lader Gengældelse komme over eders Hoved. **8** Jeg sælger eders Sønner og Døtre til Judæerne, og de skal sælge dem til Sabæerne, Folket i det fjerne Land, saa sandt HERREN har talet. **9** Raab det ud blandt Folkene, helliger en Krig, væk Heltene op! Lad alle vaabenføre Mænd komme og drage op! **10** Smed eders Plovjern om til Sværd, eders Vingaardsknive til Spyd! Svæklingen skal sige: »Jeg er en Helt!« **11** Skynd eder og kom, alle Hedningefolk viden om, og saml eder! Før dine Helte derned, HERRE! **12** Hedningefolkene skal vækkes op og drage til Josafats Dal; thi der vil jeg sidde til Doms over alle Hedningefolk viden om. **13** Sving Seglen, thi Høsten er moden; kom og stamp, thi Persekummen er fuld! Persekarrene løber over, thi stor er Folkenes Ondskab. **14** Skarer paa Skarer i Opgørets Dal! Thi nær er HERRENS Dag i Opgørets Dal. **15** Sol og Maane sortner, og Stjernerne mister deres Glans. **16** HERREN brøler fra Zion, fra Jerusalem løfter han sin Røst; Himmelen og

Jorden skælver. Men HERREN er Ly for sit Folk og Værn
for Israels Børn. **17** Og I skal kende, at jeg er HERREN
eders Gud, som bor paa Zion, mit hellige Bjerg. Jerusalem
skal blive en Helligdom, og fremmede skal ikke mere
drage derigennem. **18** Paa hin Dag skal Bjergene dryppe
af Most og Højene flyde med Mælk; alle Judas Bække
skal strømme med Vand, og en Kilde skal vælde frem fra
HERRENS Hus og vande Akaciedalen. **19** Ægypten skal
blive øde, Edom en øde Ørk for deres Vold mod Judæerne,
i hvis Land de udgød uskyldigt Blod. **20** Og Juda skal være
beboet evindelig, Jerusalem fra Slægt til Slægt. **21** Jeg
hævner deres Blod, som jeg endnu ikke har hævnet; og
HERREN bor paa Zion.

Amos

1 De Ord, som Amos, der hørte til faarehyrderne fra Tekoa, skuede om Israel, i de Dage da Uzzija var Konge i Juda, og Jeroboam, Joas's Søn, i Israel, to Aar før Jordskælvet. **2** Han sagde: HERREN brøler fra Zion, fra Jerusalem løfter han sin Røst; Hyrdernes Græsmarker sørger, vissen er Karmels Top. **3** Saa siger HERREN: For tre Overtrædelser af Damaskus, ja fire, jeg gaar ikke fra det: de tærskede Gilead med Tærskeslæder af Jern — **4** saa sender jeg Ild mod Hazaels Hus, den skal æde Benhadads Borge; **5** jeg knuser Damaskus's Portslaa, udrydder Bik'at-Avens Borgere og den, som bærer Scepter i Bet-Eden; Aramæerne skal føres til Kir, siger HERREN. **6** Saa siger HERREN: For tre Overtrædelser af Gaza, ja fire, jeg gaar ikke fra det: de bortførte hele Byer og solgte dem til Edom — **7** saa sender jeg Ild mod Gazas Mur, den skal æde dets Borge; **8** jeg udrydder Asdods Borgere og den, som bærer Scepter i Askalon; jeg vender min Haand imod Ekron, og den sidste Filister forgaar, siger den Herre HERREN. **9** Saa siger HERREN: For tre Overtrædelser af Tyrus, ja fire, jeg gaar ikke fra det: de solgte hele bortførte Byer til Edom uden at ænse Broderpagt — **10** saa sender jeg Ild mod Tyrus's Mur, den skal æde dets Borge. **11** Saa siger HERREN: For tre Overtrædelser af Edom, ja fire, jeg gaar ikke fra det: med Sværd forfulgte han sin Broder og kvalte sin Medynk, holdt altid fast ved sin Vrede og gemte stadig paa Harme — **12** saa sender jeg Ild mod Teman, den skal æde Bozras Borge. **13** Saa siger HERREN: For Ammoniternes tre Overtrædelser, ja fire, jeg gaar

ikke fra det: de oprev Livet paa Gileads svangre Kvinder for at vinde sig mere Land — **14** saa sætter jeg Ild paa Rabbas Mur, den skal æde dets Borge under Krigsskrig paa Stridens Dag, under Uvejr paa Stormens Dag. **15** Landflygtig skal Kongen blive, han og alle hans Fyrster, siger HERREN.

2 Saa siger HERREN: for tre Overtrædelser af Moab, ja fire, jeg gaar ikke fra det: de brændte Edoms Konges Ben til Kalk — **2** saa sender jeg Ild mod Moab, den skal æde Kerijots Borge; og Moab skal dø under Kampgny, Krigsskrig og Hornets Klang. **3** Af hans Midte udrydder jeg Hersker og dræber alle hans Fyrster, siger HERREN. **4** Saa siger HERREN: For tre Overtrædelser af Juda, ja fire, jeg gaar ikke fra det: de ringeagted HERRENS Lov og holdt ej hans Bud, ledet vild af deres Løgneguder, til hvilke deres Fædre holdt sig — **5** saa sender jeg Ild mod Juda, den skal æde Jerusalems Borge. **6** Saa siger HERREN: For tre Overtrædelser af Israel, ja fire, jeg gaar ikke fra det: de sælger retfærdig for Sølv og Fattigmand for et Par Sko, **7** træder ringes Hoved i Støvet og trænger sagtmodige fra Vejen. Søn og Fader gaar sammen til Skøgen og søler saaledes mit hellige Navn. **8** Paa pantede Kapper strækker de sig ved hvert et Alter, og i deres Guds Hus drikker de Vin, der er givet i Bøde. **9** Og dog var det mig, som udrydded Amoriterne foran eder, høje som Cedertræer, stærke som Egetræer, udrydded deres Frugt foroven som og deres Rødder forneden. **10** Det var mig, som førte jer op fra Ægypten og lod eder vandre i Ørken i fyrretyve Aar, saa I tog Amoriternes Land. **11** Jeg tog blandt eders

Sønner Profeter, Nasiræere blandt eders unge. Er det ej sandt, Israeliter? lyder det fra HERREN. **12** Men I gav Nasiræerne Vin, og Profeterne bød I ej at profetere. **13** Se, jeg lader Grunden vakle under jer, ligesom Vognen vakler, naar den er fuld af Neg. **14** Den hurtige kan ikke undfly, den stærke ej bruge sin Kraft; ej redder Helten sit Liv, **15** ej holder Bueskytten Stand; ej undslipper rapfodet Mand, ej bjærger nogen Rytter sit Liv; **16** den kækkeste Mand iblandt Helte skal den Dag vaabenløs fly, saa lyder det fra HERREN.

3 Hør dette Ord, som HERREN taler imod eder, Israeliter, imod hele den Slægt, jeg førte op fra Ægypten: **2** Kun eder kendes jeg ved blandt alle Jordens Slægter; derfor vil jeg paa eder hjemsøge al eders Brøde. **3** Vandrer vel to i Følge, naar det ikke er aftalt? **4** Brøler en Løve i Krattet, hvis den ikke har Bytte? Løfter en Ungløve Røsten, uden den har Fangst? **5** Falder en Fugl til Jorden, hvis den ikke er ramt? Klapper en Fælde vel sammen, uden noget er fanget? **6** Mon der stødes i Horn i en By, uden Folk farer sammen? Mon Ulykke sker i en By, uden HERREN staar bag? **7** Nej! Den Herre HERREN gør intet uden at have aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne. **8** Løven brøler, hvo frygter da ej? Den Herre HERREN taler, hvo profeterer da ej? **9** Lad det høres over Asdods Borge og dem i Ægyptens Land! Sig: »Kom sammen paa Samarias Bjerg og se den vilde Tummel derinde, det haarde Tryk i dets Midte!« **10** De ved ej at gøre det rette, lyder det fra HERREN, de, som opdynger Uret og Vold i deres Borge. **11** Derfor, saa siger

den Herre HERREN: Fjender skal fare gennem Landet, dit Værn skal tages fra dig, og udplyndres skal dine Borge. **12** Saa siger HERREN: Som en Hyrde redder af Løvens Gab to Skinneben eller en Ørelap, saaledes skal Israels Børn, som bor i Samaria, reddes med Lejets Bolster og Bænkens Hynde. **13** Hør og vidn imod Jakobs Hus, lyder det fra den Herre HERREN, Hærskarers Gud: **14** Den Dag jeg hjemsøger Israels Overtrædelser, hjemsøger jeg Betels Altre; Alterets Horn skal afhugges, styrte til Jorden. **15** Baade Vinter— og Sommerhus knuser jeg da; Elfenbenshusene ødes, de mange Huse gaar tabt, saa lyder det fra HERREN.

4 Hør dette Ord, I basankøer, I, som bor paa Samarias Bjerg og kuer de ringe, knuser de fattige og byder eders Herrer: »Giv hid, at vi kan drikke!« **2** Den Herre HERREN svor ved sin Hellighed: Se, over eder skal Dage komme, da I drages op med Hager, de sidste af jer med Kroge, **3** og slæbes gennem Murbrud een for een og slænges paa Mødding, lyder det fra HERREN. **4** Kom til Betel og synd, til Gilgal og synd end mer, bring Slagtofre næste Morgen, Tiender Tredjedagen, **5** brænd syret Brød til Takoffer, byd højlydt til Frivilligofre! I elsker jo sligt, Israeliter, lyder det fra den Herre HERREN. **6** Og dog gav jeg eder tomme Munde i alle eders Byer og Brødmangel i alle eders Hjemsteder; men I omvendte eder ikke til mig, lyder det fra HERREN. **7** Dog forholdt jeg eder Regnen, da der endnu var tre Maaneder til Høst; paa een By lod jeg det regne og ikke paa en anden; een Mark fik Regn, og en anden fik ikke og tørrede hen; **8** to tre Byer kom vankende

hen til en anden for at faa Vand at drikke og fik ikke Tørsten slukket; men I omvendte eder ikke til mig, lyder det fra HERREN. **9** Jeg slog eder med Kornbrand og Rust og udtørrede eders Haver og Vingaarde, og Græshopper aad eders Figentræer og Oliventræer; men I omvendte eder ikke til mig, lyder det fra HERREN. **10** Jeg sendte Pest iblandt eder som i Ægypten; jeg vog eders unge Mænd med Sværdet, og samtidig gjordes eders Heste til Bytte; jeg lod Stank fra eders Lejr stige op i eders Næse; men I omvendte eder ikke til mig, lyder det fra HERREN. **11** Jeg omstyrtede Byer iblandt eder, som da Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra, og I blev som en Brand, der er reddet fra Baalet; men I omvendte eder ikke til mig, lyder det fra HERREN. **12** Derfor vil jeg handle saaledes med dig, Israel. Fordi jeg vil handle saaledes med dig, saa gør dig rede til at møde din Gud, Israel! **13** Thi se: Bjergenes Skaber og Stormens Ophav, han, som kundgør et Menneske dets Tanker, som frembringer Gry og Mørke og vandrer paa Jordens Høje, HERREN, Hærskarers Gud er hans Navn.

5 Hør dette Ord, en Klagesang, som jeg istemmer over eder, Israels Hus: **2** Hun er faldet og rejser sig ikke, Israels Jomfru, henstrakt paa sin Jord, og ingen rejser hende op. **3** Thi saa siger den Herre HERREN: Den By, som gaar i Leding med tusind, faar hundred tilbage, og den som gaar i Leding med hundred, faar ti tilbage i Israels Hus. **4** Thi saa siger HERREN til Israels Hus: Søg mig, saa skal I leve! **5** Søg ikke til Betel, gaa ikke til Gilgal, drag ikke til Be'ersjeba! Thi Gilgal skal blive landflygtig, og Betel

skal blive til intet. **6** Søg HERREN, saa skal I leve, at ikke en Lue slaar ud, en ædende Ild mod Josefs Hus, og Betel har ingen, som slukker. **7** Ve dem, som gør Ret til Malurt og kaster Retfærd i Støvet! **8** Syvstjernens og Orions Skaber, han, som vender Mulm til Morgen og gør Dag til Nattemørke, som kalder ad Havets Vande og gyder dem ud over Jorden, HERREN er hans Navn! **9** Han lader Ødelæggelse bryde ind over Borge, Ødelæggelse komme over Fæstninger. **10** De hader Rettens Talsmand i Porten og afskyr den, som taler sandt. **11** Derfor, da I træder paa den ringe og tager Afgift af hans Korn, skal I vel bygge Kvaderstenshuse, men ikke bo deri; I skal vel plante yndige Vingaarde, men Vinen skal I ikke drikke. **12** Jeg ved, eders Overtrædelser er mange og uden Tal eders Synder, I Rettens Fjender, som tager mod Bøde og bortviser fattige i Porten. **13** Derfor tier den kloge i denne Tid, thi det er onde Tider. **14** Søg det gode, ej det onde, for at I maa leve, og HERREN, Hærskarers Gud, maa være med eder, som I siger, han er. **15** Had det onde og elsk det gode, hold Retten i Hævd i Porten! Maaske vil da HERREN, Hærskarers Gud, være naadig mod Josefs Rest. **16** Derfor, saa siger HERREN, Herren, Hærskarers Gud: Paa alle Torve skal klages, i alle Gader raabes: »Ve! Ve!« Bonden kalder til Sorg, til Ligklage Klagemænd; **17** i hver en Vingaard skal klages, naar jeg drager igennem din Midte, siger HERREN. **18** Ve eder, som længes efter HERRENS Dag! Hvad vil I med HERRENS Dag? Mørke er den, ej Lys. **19** Da gaar det, som naar en Mand flyr for en Løve og møder en Bjørn og, naar han tyr ind i Huset og

støtter sin Haand til Væggen, bides af en Slange. **20** Ja, HERRENS Dag er Mørke, ej Lys, Bælgmørke uden Solskin. **21** Jeg hader, forsmaar eders Fester, er led ved eders festlige Samlinger, **22** om ogsaa I bringer mig Brændofre. Eders Afgrødeofre behager mig ej, eders Fedekvægs-Takofre ser jeg ej til. **23** Spar mig dog for eders larmende Sang, eders Harpeklang hører jeg ikke. **24** Nej, Ret skal vælde frem som Vand og Retfærd som svulmende Bæk. **25** Bragte I mig Slagtoffer og Afgrødeoffer de fyrretyve Ørkenaar, Israels Hus? **26** Saa skal I da bære Sakkut, eders Konge, og Kevan, eders Gudestjerne, Billeder, som I har lavet eder. **27** I Landflygtighed jager jeg eder hinsides Damaskus, siger HERREN; Hærskarers Gud er hans Navn.

6 Ve Zions sorgløse Mænd og de trygge paa Samarias Bjerg, I ædle blandt Førstegrødefolket, hvem Israels Hus søger til; **2** (drag over til Kalne og se, derfra over til det store Hamat og ned til Filisternes Gat: Er de bedre end disse Riger, deres Omraade større end eders?) **3** I, som afviser Ulykkesdagen og bringer Urettens Sæde nær. **4** De ligger paa Elfenbenslejer, henslængt paa deres Bænke; af Hjorden æder de Lam og Kalve fra Fedesti; **5** de kvidrer til Harpeklang og opfinder Strengeleg som David; **6** de drikker Vinen af Kander og salver sig med ypperste Olie, men sørger ej over Josefs Skade. **7** Derfor skal de nu føres bort forrest i landflygtiges Flok. Dagdrivernes Skraal faar Ende, lyder det fra HERREN, Hærskarers Gud. **8** Den Herre HERREN svor ved sig selv: Afsky har jeg for Jakobs Hovmod, hans Borge vækker mit Had; jeg prisgiver Byen og dens fylde. **9** Og er der end hele ti Mænd i eet Hus —

de skal dog dø. **10** Og levnes der een, saa trækkes han frem af sin Slægtning og den, som røger, naar Ligene hentes af Huse. Og han siger til ham inderst i Huset: »Er der flere hos dig?« Hin svarer: »Ingen!« Da siger han: »Tys!« Thi HERRENS Navn tør de ikke nævne. **11** Thi HERREN, se, han byder og slaar det store Hus i Stykker, det lille Hus i Splinter. **12** Løber mon Heste paa Klipper, pløjes mon Havet med Okser? Men I vender Retten til Gift og Retfærds Frugt til Malurt; **13** I glæder jer over Lodebar og siger: »Mon ikke det var ved vor Styrke, vi tog Karnajim? **14** Thi se, jeg rejser et Folk imod eder, Israels Hus, lyder det fra HERREN, Hærskarers Gud; Trængsel bringer det eder fra Egnen ved Hamat til Arababækken.

7 Saaledes lod den Herre HERREN mig skue: Se, Græshopper kom til Syne, da Efterslætten var ved at gro frem — Efterslætten efter Kongens Høst. **2** Og da de var ved helt at afæde Jordens Urter, sagde jeg: »Herre, HERRE, tilgiv dog! Hvorledes skal Jakob staa det igennem, saa lille han er?« **3** Og HERREN angrede. »Det skal ej ske!« sagde HERREN. **4** Saaledes lod den Herre HERREN mig skue: Se, den Herre HERREN kaldte Ild frem til Straf, og den fortærede det store Verdensdyb; men da den vilde til at fortære Agerlandet, **5** sagde jeg: »Herre, HERRE, hold inde! Hvorledes skal Jakob staa det igennem, saa lille han er?« **6** Og HERREN angrede. »Ej heller det skal ske!« sagde den Herre HERREN. **7** Saaledes lod han mig skue: Se, Herren stod paa en Mur med et Blylod i Haanden. **8** Og HERREN sagde til mig: »Hvad ser du, Amos?« Jeg svarede: »Et Blylod!« Da sagde Herren: »Se, jeg sænker

Loddet i mit Folk Israel; jeg vil ikke spare det længer. **9** Isaks Høje bliver øde, Israels Helligdomme styrtes, med Sværd staar jeg op mod Jeroboams Hus.« **10** Men Amazja, Betels Præst, sendte Bud til Kong Jeroboam af Israel og lod sige: »Amos stifter en Sammensværgelse imod dig midt i Israels Hus; Landet kan ikke bære alle hans Ord. **11** Thi saaledes siger Amos: For Sværdet skal Jeroboam dø, og Israel skal bortføres fra sin Jord.« **12** Og Amazja sagde til Amos: »Seer, gaa din Vej og se at komme til Judas Land! Der kan du tjene dit Brød og profetere. **13** Men i Betel maa du ikke profetere længer, thi det er Kongens Helligdom og Rigets Tempel.« **14** Amos svarede Amazja: »Jeg er hverken Profet eller Profetlærling: jeg er Faarehyrde og avler Morbærfigen; **15** men HERREN tog mig fra Hjorden og sagde til mig: Gaa hen og profetér for mit Folk Israel! **16** Saa hør nu HERRENS Ord! Du siger: Du maa ikke profetere mod Israel, ej prædike mod Israels Hus! **17** Derfor, saa siger HERREN: Din Hustru bliver Skøge i Byen, dine Sønner og Døtre skal falde for Sværd; din Jord skal udskiftes med Snor, og selv skal du dø paa uren Jord. Og bort fra sin Jord skal Israel føres.«

8 Saaledes lod HERREN mig skue: Se, der var en Kurv Sommerfrugt. **2** Og han sagde: »Hvad ser du, Amos?« Jeg svarede: »En Kurv Sommerfrugt!« Da sagde HERREN til mig: »Enden er kommet for mit Folk Israel; jeg vil ikke længer bære over med det.« **3** Paladsets Sangerinder skal jamre paa denne Dag, saa lyder det fra den Herre HERREN, Dynger af Lig er henkastet alle Vegne. **4** Hør, I, som knuser de fattige, gør det af med de arme i Landet

5 og siger: »Hvornaar er Nymaanen omme, saa vi kan
faa solgt noget Korn, Sabbaten, saa vi kan aabne vort
Kornsalg, gøre Efaen lille og Sekelen stor og med Svig
gøre Vægten falsk **6** for at købe den ringe for Sølv, den
fattige for et Par Sko og faa Affaldskornet solgt?« **7**
HERREN svor ved Jakobs Stolthed: Aldrig glemmer jeg
een af deres Gerninger! **8** Maa Jorden ej skælve derover
og enhver, som bor paa den, sørge? Den stiger overalt
som Nilen og synker som Ægyptens Flod. **9** Paa hin Dag
lader jeg det ske, saa lyder det fra den Herre HERREN,
at Solen gaar ned ved Middag, og Jorden bliver mørk
ved højlys Dag. **10** Jeg vender eders Fester til Sorg og
alle eders Sange til klage, lægger Sæk om alle Lænder,
gør hvert et Hoved skaldet, bringer Sorg som over en
enbaaren, en bitter Dag til sidst. **11** Se, Dage skal komme,
lyder det fra den Herre HERREN, da jeg sender Hunger i
Landet, ikke Hunger efter Brød, ikke Tørst efter Vand,
men efter at høre HERRENS Ord. **12** Da vanker de fra
Hav til Hav, flakker fra Nord til Øst for at søge HERRENS
Ord, men finder det ej. **13** Den Dag vansmægter af Tørst
de fagre Jomfruer og unge Mænd, **14** som sværger ved
Samarias Synd, som siger: »Ved din Gud, o Dan!« »Ved
din Skytsgud, o Be'ersjeba!« de skal falde, ej mere staa
op.

9 Herren saa jeg; han stod ved alteret og sagde: Til
Søjlehovedet slaar jeg, saa Dørens Tærskel ryster. Jeg
rammer dem alle i Hovedet, de sidste dræber jeg med
Sværd; ingen af dem skal undfly, ingen af dem skal reddes.
2 Bryder de ind i Dødsriget, min Haand skal hente dem

der; stiger de op til Himlen, jeg styrter dem ned derfra;
(Sheol h7585) **3** skjuler de sig paa Karmels Top, jeg finder
og henter dem der; gemmer de sig for mig paa Havsens
Bund, jeg byder Slangen bide dem der; **4** vandrer de som
Fanger for deres Fjender, jeg byder Sværdet dræbe dem
der. Jeg fæster mit Øje paa dem til Ulykke, ikke til Lykke.
5 Herren, Hærskarers HERRE, som rører ved Jorden, saa
den skælver, saa alle, som bor paa den, sørger, saa den
stiger overalt som Nilen og synker som Ægyptens Flod, **6**
han, som bygged sin Højsal i Himlen, som fæstned sit
Hvælv paa Jorden, kalder ad Havets Vande og gyder dem
ud over Jorden, HERREN er hans Navn. **7** Er I mig ej som
Ætiopiens Børn, Israeliter, lyder det fra HERREN; har
jeg ikke ført Israel op fra Ægyptens Land, Filisterne fra
Kaftor, Aram fra Kir? **8** Se, den Herre HERRENS Øjne
er vendt mod det syndige Rige, og jeg udsletter det af
Jorden. Dog vil jeg ikke helt udslette Jakobs Hus, lyder
det fra HERREN; **9** thi se, jeg byder, at Israels Hus skal
sigtes blandt alle Folkene, som man sigter med Sold,
uden at et Korn falder til Jorden. **10** For Sværdet skal alle
Syndere i mit Folk dø, de, som siger: »Os naar Ulykken
ikke; den kommer ikke over os.« **11** Paa hin Dag rejser
jeg Davids faldne Hytte; jeg tætter dens Revner, opfører,
hvad der sank i Grus, og bygger den som i gamle Dage,
12 saa de tager Edoms Rest i Eje og alle de Folk, over
hvilke mit Navn er nævnt, lyder det fra HERREN, som
fuldbyrder dette. **13** Se, Dage skal komme, lyder det fra
HERREN, da Plovmand følger Høstmand i Hælene og
Drueperser Sædemand, da Bjergene drypper med Most

og alle Høje flyder. **14** Da vender jeg mit Folk Israels
Skæbne, og de skal bygge de ødelagte Byer og bo deri, de
skal plante Vingaarde og drikke Vinen, anlægge Haver og
spise Frugten. **15** Jeg planter dem i deres Jord, og de skal
aldrig mere rykkes op af deres Jord, som jeg gav dem,
siger HERREN din Gud.

Obadias

1 Obadias's Syn. Saa siger den Herre HERREN til Edom:
Fra HERREN har jeg hørt en Tidende: Et Bud er sendt ud
blandt Folkene: Rejs jer til Kamp imod det! **2** Se, ringe
har jeg gjort dig blandt Folkene, saare foragtet er du. **3**
Dit Hjertes Hovmod bedrog dig, du, som bor i Klippekløft,
som troner i det høje og siger i Hjertet: »Hvo kan styrte
mig til Jorden?« **4** Bygger du end højt som Ørnen, er end
din Rede blandt Stjerner, jeg styrter dig ned derfra, saa
lyder det fra HERREN. **5** Du skulde vel ikke have Tyve
til Gæster, natlige Voldsmænd? Hvor er du lagt øde; de
stjæler jo alt, hvad de lyster! Du skulde vel ikke have
Høstmænd i Vingaarden? Efterslæt levner de ikke! **6**
Hvor blev dog Esau ransaget, hans Skatte opsporet! **7** Alle
dine Forbundsfæller jog dig lige til Grænsen, dine gode
Venner sveg dig, tog Magten fra dig; for at skræmme dig
lagde de Fælder under din Fod. **8** Visselig vil jeg paa hin
Dag, lyder det fra HERREN, udrydde de vise af Edom og
Klogskab af Esaus Bjerge. **9** Da skal dine Helte lammes af
Rædsel, o Teman, og hver en Mand ryddes ud af Esaus
Bjerge. **10** For Drab og Vold mod din Broder Jakob skal du
skjules af Skam; udryddes skal du for evigt, **11** fordi du saa
til, da fremmede raned hans Gods og Udlændinge kom i
hans Porte; da de lodded Jerusalem bort, var og du som
en af dem. **12** At nyde din Broders Dag, hans Vanhelds
Dag, og glæde dig over Judæerne paa Undergangens
Dag! At opspærre Munden paa Trængselens Dag, **13**
komme i mit Folks Port paa Ulykkens Dag, være med
til at nyde dets Kval paa Ulykkens Dag, gribe efter dets

Gods paa Ulykkens Dag! **14** At staa ved Dalenes Munding
og dræbe de undslupne, prisgive dem, som slap bort,
paa Trængselens Dag! **15** Thi nær er HERRENS Dag over
alle Folkene; som du har gjort, skal der gøres med dig,
Gengæld kommer over dit Hoved. **16** Thi som I drak paa
mit hellige Bjerg, skal alle Folkene drikke uden Ophør;
de skal drikke og rave og blive, som om de aldrig havde
været til. **17** Men paa Zions Bjerg skal der være Frelse,
og det skal være en Helligdom, og Jakobs Hus skal tage
sine Ejendomme i Eje. **18** Jakobs Hus skal blive en Ild og
Josefs Hus en Lue, men Esaus Hus skal blive Straa, og de
skal sætte Ild derpaa og fortære det, og ingen af Esaus
Hus skal undslippe, saa sandt HERREN har talet. **19** De
skal tage Sydlandet i Eje sammen med Esaus Bjerge og
Lavlandet sammen med Filisterne; de skal tage Efraims
Mark i Eje sammen med Samarias Mark og Ammoniterne
sammen med Gilead. **20** Og de landflygtige i Hala og
Habor skal tage Kana'anæernes Land i Eje indtil Zarepta,
og de landflygtige fra Jerusalem, som er i Sefarad, skal
tage Sydlandets Byer i Eje. **21** Da drager Redningsmænd
fra Zions Bjerg op for at holde Dom over Esaus Bjerge. Og
saa skal Riget være HERRENS.

Jonas

1 HERRENS Ord kom til Jonas, Amittajs Søn, saaledes: **2** »Staa op og gaa til Nineve, den store Stad, udraab over den, at deres Ondskab er kommet op for mit Aasyn.« **3** Men Jonas stod op for at fly fra HERRENS Aasyn til Tarsis. Han drog ned til Jafo, og da han fandt et Skib, som skulde til Tarsis, betalte han, hvad Rejsen kostede, og gik om Bord for at sejle med til Tarsis bort fra HERRENS Aasyn. **4** Men HERREN lod et stærkt Vejr fare hen over Havet, og en stærk Storm rejste sig paa Havet, saa Skibet var ved at gaa under. **5** Sømændene blev rædde og raabte hver til sin Gud, og de kastede alle Sager i Skibet over Bord for at lette det. Men Jonas var gaaet ned i det underste Skibsrum og laa i dyb Søvn dernede. **6** Skibsføreren gik da ned til ham og sagde: »Hvor kan du sove? Staa op og raab til din Gud! Maaske vil Gud komme os i Hu, saa vi ikke omkommer.« **7** Saa sagde de til hverandre: »Kom, lad os kaste Lod for at faa at vide, hvem der er Skyld i, at denne Ulykke er tilstødt os!« Og de kastede Lod, og Loddet ramte Jonas. **8** Da sagde de til ham: »Sig os, hvem der er Skyld i, at denne Ulykke er tilstødt os! Hvad er du, og hvor kommer du fra? Hvilket Land er du fra, og hvilket Folk hører du til?« **9** Han svarede: »Jeg er Hebræer, og jeg frygter HERREN, Himmelens Gud, som har skabt Havet og det tørre Land.« **10** Saa grebes Mændene af stor Rædsel og sagde til ham: »Hvad har du gjort!« Thi de fik at vide, at han flyede fra HERRENS Aasyn; det sagde han dem. **11** Og de spurgte ham: »Hvad skal vi gøre med dig, saa vi faar Havet til at lægge sig? Thi det rejser sig mere og

mere.« **12** Han svarede: »Tag og kast mig i Havet! Saa faar
I det til at lægge sig; thi jeg ved, at jeg er Skyld i, at dette
stærke Vejr er over eder.« **13** Mændene søgte nu at ro
tilbage til Land, men kunde ikke, da Havet rejste sig mere
og mere imod dem. **14** Saa raabte de til HERREN: »Ak,
HERRE! Lad os ikke omkomme for denne Mands Sjæls
Skyld og lad ikke uskyldigt Blod komme over os; thi det
er jo dig, HERRE, der har gjort, som du vilde.« **15** Derpaa
tog de Jonas og kastede ham i Havet, og straks lagde det
sig. **16** Og Mændene grebes af stor Rædsel for HERREN,
bragte ham et Slagtoffer og aflagde Løfter.

2 Men HERREN bød en stor Fisk sluge Jonas; og Jonas var
i Fiskens Bug tre Dage og tre Nætter. **2** Da bad Jonas i
Fiskens Bug til HERREN sin Gud **(Sheol h7585)** **3** og sagde:
Jeg raabte i Nøden til HERREN, og han svarede mig; jeg
skreg fra Dødsrigets Skød, og du hørte min Røst. **4** Du
kasted mig i Dybet midt i Havet, Strømmen omgav mig;
alle dine Brændinger og Bølger skyllede over mig. **5**
Jeg tænkte: »Bort er jeg stødt fra dine Øjne, aldrig mer
skal jeg skue dit hellige Tempel.« **6** Vandene trued min
Sjæl, Dybet omgav mig, Tang var viklet om mit Hoved;
til Bjergenes Rødder **7** steg jeg ned, til Jordens Slaaer,
de evige Grundvolde; da drog du mit Liv op af Graven,
HERRE min Gud. **8** Da min Sjæl vansmægtede i mig, kom
jeg HERREN i Hu, og min Bøn steg op til dig i dit hellige
Tempel. **9** De, der dyrker det tomme Gøgl, lader Gudsfrygt
fare; **10** men jeg vil bringe dig Ofre med Lovsangs Toner
og indfri de Løfter, jeg gav. Hos HERREN er Frelse. Saa

talede HERREN til Fisken, og den spyede Jonas ud paa det tørre Land.

3 Men HERRENS Ord kom for anden Gang til Jonas saaledes: **2** »Staa op og gaa til Nineve, den store Stad, og udraab over den, hvad jeg tilsiger dig!« **3** Saa stod Jonas op og gik til Nineve efter HERRENS Ord. Men Nineve var selv for Gud en stor By, tre Dagsrejser stor. **4** Da nu Jonas var gaaet den første Dagsrejse ind i Byen, raabte han: »Om fyrretyve Dage skal Nineve styrtes i Grus!« **5** Da troede Folkene i Nineve paa Gud, og de udraabte en Faste og klædte sig i Sæk, baade store og smaa; **6** og da Sagen kom Nineves Konge for Øre, stod han op fra sin Trone, tog Kappen af, klædte sig i Sæk og satte sig i Støvet, **7** og han lod udraabe i Nineve: »Kongen og hans Stormænd gør vitterligt: Hverken Folk eller Fæ, Hornkvæg eller Smaakvæg, maa nyde noget, græsse eller drikke Vand; **8** men Folk og Fæ skal klædes i Sæk og opløfte et vældigt Skrig til Gud og omvende sig, hver fra sin onde Vej og den Uret, som hænger ved deres Hænder. **9** Maaske vil Gud da angre og holde sin glødende Vrede tilbage, saa vi ikke omkommer.« **10** Da Gud saa, hvad de gjorde, hvorledes de omvendte sig fra deres onde Vej, angrede han den Ulykke, han havde truet med at føre over dem, og gjorde ikke Alvor deraf.

4 Men det tog Jonas saare fortrydeligt op, og han blev vred. **2** Saa bad han til HERREN og sagde: »Ak, HERRE! Var det ikke det, jeg tænkte, da jeg endnu var hjemme i mit Land? Derfor vilde jeg ogsaa før fly til Tarsis; jeg vidste jo, at du er en naadig og barmhjertig Gud, langmodig og

rig paa Miskundhed, og at du angrer det onde. **3** Saa tag
nu, HERRE, mit Liv; thi jeg vil hellere dø end leve.« **4** Men
HERREN sagde: »Er det med Rette, du er vred?« **5** Saa
gik Jonas ud og slog sig ned østen for Byen; der byggede
han sig en Løvhytte og satte sig i Skygge under den for
at se, hvorledes det gik Byen. **6** Da bød Gud HERREN
en Olieplante skyde op over Jonas og skygge over hans
Hoved for at tage hans Mismod, og Jonas glædede sig
højligen over den. **7** Men ved Morgengry næste Dag bød
Gud en Orm stikke Olieplanten, saa den visnede; **8** og
da Solen stod op, rejste Gud en glødende Østenstorm,
og Solen stak Jonas i Hovedet, saa han vansmægtede og
ønskede sig Døden, idet han tænkte: »Jeg vil hellere dø
end leve.« **9** Men Gud sagde til Jonas: »Er det med Rette,
du er vred for Olieplantens Skyld?« Han svarede: »Ja, med
Rette er jeg saa vred, at jeg kunde tage min Død derover.«
10 Da sagde HERREN: »Du ynkes over Olieplanten, som
du ingen Møje har haft med eller opelsket, som blev til
paa een Nat og gik ud paa een Nat. **11** Og jeg skulde ikke
ynkes over Nineve, den store Stad med mer end tolv
Gange 10 000 Mennesker, som ikke kan skelne højre fra
venstre, og meget Kvæg.«

Mikas

1 HERRENS Ord, som, i de Dage da Jotam, Akaz og Ezekias var Konger i Juda, kom til Mika fra Moresjet, og som han skuede om Samaria og Jerusalem. **2** Alle I Folkeslag, hør, lyt til, du Jord, med din Fylde, at den Herre HERREN kan staa som Vidne blandt eder, Herren fra sit hellige Tempel. **3** Thi se, fra sit Sted gaar HERREN ud, stiger ned, skrider frem over Jordens Høje; **4** under ham smelter Bjerge, og Dale slaar dybe Revner, som Voks, der smelter i Ilden, som Vand, gydt ned ad en Skrænt — **5** alt dette for Jakobs Brøde, for Israels Huses Synder. Hvem voldte Jakobs Brøde? Mon ikke Samaria? Hvem voldte Judas Synd? Mon ikke Jerusalem? **6** Samaria gør jeg til Grushob, dets Mark til Vingaardsjord; jeg styrter dets Sten i Dalen, dets Grundvolde bringer jeg for Lyset. **7** Dets Billeder sønderslaas alle, dets Skøgeløn brændes i Ild; jeg tilintetgør alle dets Afguder; thi af Skøgeløn er de samlet, til Skøgeløn bliver de atter. **8** Derfor vil jeg klage og jamre, gaa nøgen med bare Fødder, istemme Klage som Sjakaler, jamrende Skrig som Strudse: **9** Ulægeligt er HERRENS Slag, thi det naar til Juda, til mit Folks Port rækker det hen, til Jerusalem. **10** Forkynd det ikke i Gat, græd ikke i Bokim! Vælt jer i Støvet i Bet-Leafra! **11** Der stødes i Horn for eder, Sjafirs Borgere; ej gaar Za'anans Borgere ud af deres By. Bet-Ezels Lod bliver Klage, Hug og Ve; **12** og hvor kan Marots Indbyggere haabe paa Lykke? Thi Ulykke kom ned fra HERREN til Jerusalems Porte. **13** Spænd Hestene for Vognen, I, som bor i Lakisj! Syndens Begyndelse var du for Zions Datter;

ja, Israels Overtrædelser fandtes i dig. **14** Giv derfor
Moresjet-Gat en Skilsmissegave! En svigtende Bæk er
Akzibs Huse for Israels Konger. **15** End sender jeg eder en
Ransmand, Maresjas Borgere! Til Adullam skal Israels
Herlighed komme. **16** Klip dig skaldet over dine elskede
Børn, bredskaldet som en Grib; thi de bortføres fra dig.

2 Ve dem, der paa Lejet udtænker Uret og Udaad, og
sætter det i Værk, naar det dages, da det staar i deres
Magt. **2** De attraar Marker og raner dem, Huse og tager
dem, undertrykker Mand og Hus, Ejendom og Ejer. **3**
Derfor, saa siger HERREN: Se, jeg optænker Ulykke mod
denne Slægt, fra hvilken I ikke skal kunne fri eders Hals
eller gaa med oprejst Hoved; thi en ond Tid er det. **4** Paa
denne Dag skal der bruges et Mundheld om jer og klages:
»Sket som talt! Vi er helt lagt øde; mit Folk faar sin Lod
skiftet ud, ingen giver den tilbage; vor Mark skiftes ud
til dem, som fører os bort.« **5** Derfor har du ingen til at
udspænde Snoren over en Lod i HERRENS Forsamling. **6**
»Præk ikke!« saa præker de, »man præker ikke om sligt;
faar hans Smæden ej Ende?« Hvad siger du, Jakobs Hus?
7 »Er HERREN da hastig til Vrede, handler han saa? Er
hans Ord ej milde mod den, som vandrer ret?« **8** Men I
er fjendske imod, paa Nakken af mit Folk; Kappen over
Kjortelen river I af dem, som vandrer trygt og afskyr
Strid. **9** Mit Folks Kvinder driver I ud af det Hjem, de
holdt af, I tager for evigt min Ære fra deres Børn: **10** »Op,
ryk ud! Thi her kan I ikke bo for den Urenheds Skyld, som
volder svar Fordærv.« **11** I Fald der kom en Mand med
Tomhed og Svig og Løgn: »Jeg vil præke for dig om Vin og

Drik!« det var en Præker for dette Folk. **12** Jeg vil samle
dig, hele Jakob, opsanke Israels Rest, faa dem sammen
som Faar i Fold, som en Hjord i Græsgangens Midte; af
Mennesker bliver der en Summen. **13** En Vejbryder gaar
foran dem; de bryder gennem Porten og gaar ud. Foran
dem skrider deres Konge og HERREN i Spidsen for dem.

3 Da sagde jeg: Hør dog, I Jakobs Høvdinger, I Dommere
af Israels Hus! Kan Kendskab til Ret ej ventes af eder, **2** I,
som hader det gode og elsker det onde, I, som flaar Huden
af Folk og Kødet af deres Ben, **3** æder mit Folks Kød og
flænger dem Huden af Kroppen, sønderbryder deres Ben
og breder dem som Kød i en Gryde, som Suppekød i en
Kedel? **4** Engang skal de raabe til HERREN, han lader dem
uden Svar; da skjuler han sit Aasyn for dem, fordi deres
Gerninger er onde. **5** Saa siger HERREN om Profeterne,
de, som vildleder mit Folk, de, som raaber om Fred, naar
kun de faar noget at tygge, men ypper Krig med den,
der intet giver dem i Munden: **6** Derfor skal I opleve Nat
uden Syner, Mørke, som ej bringer Spaadom; Solen skal
gaa ned for Profeterne, Dagen skal sortne for dem. **7** Til
Skamme skal Seeren blive, blues skal de, som spaar; alle
skal tilhylle Skægget, thi Svar er der ikke fra Gud. **8** Jeg
derimod er ved HERRENS Aand fuld af Styrke, af Ret og af
Kraft til at forkynde Jakob dets Brøde, Israel, hvad det har
syndet. **9** Hør det, I Jakobs Huses Høvdinger, I Dommere
af Israels Hus, I, som afskyr Ret og gør alt, som er lige,
kroget, **10** som bygger Zion med Blod og Jerusalem med
Uret. **11** Dets Høvdinger dømmer for Gave, dets Præster
kender Ret for Løn; dets Profeter spaar for Sølv og støtter

sig dog til HERREN: »Er HERREN ej i vor Midte? Over os kommer intet ondt.« **12** For eders Skyld skal derfor Zion pløjes som en Mark, Jerusalem blive til Grushobe, Tempelbjerget til Krathøj.

4 Og det skal ske i de sidste Dage, at HERRENS Huses Bjerg, grundfæstet paa Bjergenes Top, skal løfte sig op over Højene. Did skal Folkeslag strømme **2** og talrige Folk komme vandrende: »Kom, lad os drage til HERRENS Bjerg, til Jakobs Guds Hus; os skal han lære sine Veje, saa vi kan gaa paa hans Stier; thi fra Zion udgaar Aabenbaring, fra Jerusalem HERRENS Ord.« **3** Da dømmer han mange Folkeslag imellem, skifter Ret mellem talrige, fjerne Folk; deres Sværd skal de smede til Plovjern, deres Spyd til Vingaardsknive; Folk skal ej løfte Sværd mod Folk, ej øve sig i Vaabenfærd mer. **4** Da sidder hver under sin Vinstok og sit Figentræ, og ingen skræmmer dem, saa sandt Hærskarers HERRES Mund har talet. **5** Thi alle Folkeslag vandrer hvert i sin Guds Navn, men vi vil vandre i HERREN vor Guds Navn for evigt og altid. **6** Paa hin Dag, lyder det fra HERREN, samler jeg det, der halter, sanker det spredte sammen og det, jeg har hjemsøgt med ondt. **7** Det haltende gør jeg til en Rest, det svage til et kraftigt Folk; og HERREN er Konge over dem paa Zions Bjerg fra nu og til evig Tid. **8** Men du, o Hyrdetaarn, Zions Datters Høj, til dig skal det komme, det forrige Herredømme tilfalde dig, Jerusalems Datters Rige. **9** Hvi skriger du dog saa højt? Er Kongen ikke i dig? Er da din Raadgiver borte, nu du grebes af Fødselsveer? **10** Vrid dig og vaand dig som i Barnsnød, Zions Datter! Thi nu skal du ud af Byen

og bo paa Marken, og du skal komme til Babel; der skal du frelses, der vil HERREN genløse dig af dine Fjenders Haand. **11** Nu er de samlet imod dig, de mange Folk, som siger: »Vanæres skal det; vort Øje skal se med Skadefryd paa Zion.« **12** Men de, de kender ikke det mindste til HERRENS Tanker, de fatter ikke hans Raad, at han samled dem som Neg paa Lo. **13** Op og tærsk, du Zions Datter! Thi jeg giver dig Horn af Jern, jeg giver dig Klove af Kobber. Du skal knuse de mange Folk, lægge Band paa Byttet for HERREN, paa Godset for al Jordens Herre. Riv nu Saar i din Hud! De har opkastet en Vold imod os; med Stokken slaar de Israels Hersker paa Kinden.

5 Og du, du Betlehem-Efrata, liden til at være blandt Judas Tusinder! Af dig skal udgaa mig een til at være Hersker i Israel. Hans Udspring er fra fordum, fra Evigheds Dage. **2** Derfor giver han dem hen, saa længe til hun, som skal føde, føder, og Resten af hans Brødre vender hjem til Israeliterne. **3** Han skal staa og vogte i HERRENS Kraft, i HERREN sin Guds høje Navn. De skal bo trygt, thi nu skal hans Storhed naa Jordens Grænser. **4** Og han skal være Fred. Naar Assur trænger ind i vort Land, og naar han træder ind i vore Borge, stiller vi syv Hyrder imod ham og otte fyrstelige Mænd, **5** som skal vogte Assurs Land med Sværd og Nimrods Land med Klinge. Og han skal fri os fra Assur, naar han trænger ind i vort Land, træder ind paa vore Enemærker. **6** Da bliver Jakobs Rest i de mange Folkeslags Midte som Dug, der kommer fra HERREN, som Regnens Draaber paa Græs, der ikke venter paa nogen eller bier paa Menneskens Børn. **7** Da bliver Jakobs

Rest blandt Folkene i de mange Folkeslags Midte som en Løve blandt Skovens Dyr, en Ungløve blandt Faarehjorde, der nedtramper, naar den gaar frem, og sønderriver redningsløst. **8** Din Haand skal være over dine Uvenner, alle dine Fjender ryddes bort. **9** Paa hin Dag, lyder det fra HERREN, udrydder jeg Hestene af dig, dine Stridsvogne gør jeg til intet, **10** rydder Byerne bort i dit Land, river alle dine Fæstninger ned, **11** rydder Trolddommen bort af din Haand, Tegntydere faar du ej mer; **12** jeg rydder dine Billeder bort, Stenstøtterne bort af din Midte og du skal ikke mer tilbede dine Hænders Værk. **13** Jeg udrydder dine Asjerer og lægger dine Afguder øde; **14** i Vrede og Harme tager jeg Hævn over Folk, som ikke vil høre.

6 Hør, hvad HERREN taler: Kom, fremfør din Trætte for Bjergene, lad Højene høre din Røst! **2** I Bjerge, hør HERRENS Trætte, lyt til, I Jordens Grundvolde! Thi HERREN har Trætte med sit Folk, med Israel gaar han i Rette: **3** Hvad har jeg gjort dig, mit Folk, med hvad har jeg plaget dig? Svar! **4** Jeg førte dig jo op fra Ægypten og udløste dig af Trællehuset, og jeg sendte for dit Ansigt Moses, Aron og Mirjam. **5** Mit Folk, kom i Hu, hvad Kong Balak af Moab havde i Sinde, og hvad Bileam, Beors Søn, svarede ham, fra Sjittim til Gilgal, for at du kan kende HERRENS Retfærdsgerninger. **6** »Med hvad skal jeg møde HERREN, bøje mig for Højhedens Gud? Skal jeg møde ham med Brændofre, møde med aargamle Kalve? **7** Har HERREN Behag i Tusinder af Vædre, Titusinder af Oliestrømme? Skal jeg give min førstefødte for min Synd, mit Livs Frugt som Bod for min Sjæl?« **8** Det er sagt dig, o

Menneske, hvad der er godt, og hvad HERREN kræver af dig: hvad andet end at øve Ret, gerne vise Kærlighed og vandre ydmygt med din Gud. **9** Hør, HERREN raaber til Byen (at frygte dit Navn er Visdom): Hør, Stamme og Byens Menighed! **10** Skal jeg taale Skattene i den gudløses Hus og den magre, forbandede Efa, **11** tilgive Gudløsheds Vægt og Pungen med falske Lodder? **12** Dens Rigmænd er fulde af Vold, dens Borgeres Tale er Løgn, og Tungen er falsk i deres Mund. **13** Derfor tog jeg til at slaa dig, ødelægge dig for dine Synder. **14** Du skal spise, men ikke mættes, lige tomt skal dit Indre være; hvad du hengemmer, skal du ej bjærge, og hvad du bjærger, giver jeg Sværdet; **15** du skal saa, men ikke høste, perse Oliven, men ikke salve dig, perse Most, men ej drikke Vin. **16** Du fulgte Omris Skikke, al Akabs Huses Færd; I vandrede efter deres Raad, saa jeg maa gøre dig til Ørk og Byens Borgere til Spot; Folkenes Haan skal I bære.

7 Ve mig! Det gaar mig som ved Frugthøst, ved Vinhøstens Efterslæt: Ikke en Drue at spise, ej en Figen, min Sjæl har Lyst til! **2** De fromme er svundet af Landet, ikke et Menneske er sanddru. De lurer alle paa Blod og jager hverandre med Net. **3** Deres Hænder er flinke til ondt, Fyrsten kræver, Dommeren er villig for Betaling; Stormanden nævner, hvad han begærer; og derefter snor de det sammen. **4** Den bedste er som en Tornebusk, den ærlige værre end en Tjørnehæk. Dine Vægteres Dag, din Hjemsøgelse kommer, af Rædsel rammes de nu. **5** Tro ikke eders Næste, stol ikke paa en Ven, vogt Mundens Døre for hende, du favner! **6** Thi Søn agter Fader ringe, Datter

staar Moder imod, Svigerdatter Svigermoder, en Mand har sine Husfolk til Fjender. **7** Men jeg vil spejde efter HERREN, jeg bier paa min Frelses Gud; min Gud vil høre mig. **8** Glæd dig ej over mig, min Fjende! Thi jeg faldt, men staar op; om end jeg sidder i Mørke, er HERREN mit Lys. **9** Jeg vil bære HERRENS Vrede — jeg synded jo mod ham — indtil han strider for mig og skaffer mig Ret; han fører mig ud i Lys, jeg skal skue hans Retfærd. **10** Min Fjende skal se derpaa og fyldes med Skam, han, som spørger mig: »Hvor er HERREN din Gud?« Mine Øjne skal med Skadefryd se ham, naar han trampes ned som Skarn paa Gaden. **11** En Dag skal dine Mure bygges, en Dag skal Grænsen vides ud, **12** en Dag skal man komme til dig lige fra Assur til Ægypten, lige fra Ægypten til Floden, fra Hav til Hav, fra Bjerg til Bjerg. **13** Men Jorden og de, som bor derpaa, lægges øde til Løn for deres Værk. **14** Vogt med din Stav dit Folk, din Ejendoms Hjord, som bor for sig selv i Skoven, i Frugthavens Midte; lad dem græsse i Basan og Gilead som i gamle Dage! **15** Giv os Undere at skue, som da du drog ud af Ægypten; **16** lad Folkene se det og blues ved al deres Vælde, lægge Haand paa Mund, lad Ørene døves paa dem! **17** Lad dem slikke Støv som Slangen, som Jordens Kryb, rædde komme frem af deres Borge til HERREN vor Gud og ængstes og frygte for dig! **18** Hvo er en Gud som du, der tilgiver Brøde, bærer over med Synd hos din Ejendoms Rest, ej evigt gemmer paa Vrede, men gerne er naadig? **19** Han vil atter forbarme sig over os, træde vor Brøde under Fod, du vil kaste alle vore Synder

i Havets Dyb! **20** Du vil vise Jakob Trofasthed, Abraham
Naade, som du svor vore Fædre til i fordums Dage.

Nahum

1 Et Udsagn om Nineve. En Bog om Elkosjiten Nahums
Syn. **2** En nidkær Gud, en Hævner er HERREN, en Hævner
er HERREN og fuld af Vrede, en Hævner er HERREN mod
Uvenner, han gemmer paa Vrede mod Fjender. **3** HERREN
er langmodig, hans Kraft er stor, HERREN lader intet
ustraffet. I Uvejr og Storm er hans Vej, Skyer er hans
Fødders Støv. **4** Han truer og udtørrer Havet, gør alle
Strømme tørre; Basan og Karmel vansmægter, Libanons
Skud visner hen. **5** Bjergene skælver for ham, Højene
staar og svajer; Jorden krummer sig for ham, Jorderig
og alle, som bor der. **6** Hvem kan staa for hans Vrede,
hvo holder Stand mod hans Harmglød? Hans Harme
strømmer som Ild, og Fjeldene styrter for ham. **7** HERREN
er god, et Værn paa Trængselens Dag; han kender dem,
som lider paa ham, **8** og fører dem gennem Skybrud.
Sine Avindsmænd gør han til intet, støder Fjenderne
ud i Mørke. **9** Hvad pønser I paa mod HERREN? Han
tilintetgør i Bund og Grund; ej kommer der to Gange Nød.
10 Er de end som sammenflettet Tjørn og gennemdrukne
af Vin, skal de dog fortæres som fuldført Straa. **11** Fra dig
er der en draget ud med ondt i Sinde mod Herren, med
Niddingeraad. **12** Saa siger HERREN: Er de end fuldtallige
og aldrig saa mange, skal de dog omhugges og forsvinde.
Har jeg end ydmyget dig, gør jeg det ikke mere. **13** Nu
sønderbryder jeg det Aag, han lagde paa dig, og sprænger
dine Baand. **14** Om dig lyder HERRENS Bud: Dit Navn skal
ikke ihukommes mere. Af din Guds Hus udrydder jeg det
skaarne og støbte Billede, og jeg skænder din Grav.

2 Se, Glædesbudet, som kundgør Fred, skrider frem over Bjergene. Fejr dine Fester, Juda, indfri dine Løfter! Thi aldrig skal Niddingen mer drage gennem dig; han er udryddet helt og holdent. **2** Hærgeren drager imod dig, hold Vagt med Omhu, hold Udkig, omgjord din Lænd, saml al din Kraft! **3** Thi HERREN genrejser Jakobs og Israels Højhed; dem har jo Hærværksmænd hærget og ødt deres Ranker. **4** Hans Heltes Skjolde er røde, hans Stridsmænd skarlagenklædt, hans Vogne funkler af Staal, den Dag han ruster og Spydene svinges. **5** Igennem Gaderne raser Vognene frem, hen over Torvene farer de i susende Fart; de ser ud som Fakler, farer frem og tilbage som Lyn. **6** Hans Helte kaldes frem, de snubler i Farten, de styrter frem imod Muren, Skjoldtaget er rejst. **7** Flodportene bliver aabnet, Kongsgaarden vakler. **8** Herskerinden føres bort i Landflygtighed med sine Terner; de sukker som kurrende Duer, slaar sig for Brystet. **9** Nineve er som en Dam, hvis Vand flyder bort. »Stands dog, stands dog!« raabes der, men ingen vender om. **10** Ran Sølv, ran Guld! Der er Liggendefæ uden Ende, alskens kostbare Ting i store Maader. **11** Tomt og tømt og udtømt, ængstede Hjerter, rystende Knæ og Skælven i alle Lænder! Og alle Ansigter blegner. **12** Hvor er nu Løvernes Bo, Ungløvernes Hule, hvor Løven trak sig tilbage, hvor Ungløven ej kunde skræmmes? **13** Den røved til Ungernes Tarv og myrded til Løvinderne, fyldte sine Hier med Bytte, sit Bo med Rov. Se, jeg kommer over dig, lyder det fra Hærskarers HERRE, dit Lejrsted lader jeg gaa op i Røg. Dine Ungløver

skal Sværdet fortære; jeg rydder din Røverfærd bort fra Jorden. Dine Sendebuds Røst skal aldrig høres mer.

3 Ve Byen, der drypper af Blod, hvor der kun tales Løgn, saa fuld af Ran, med Rov uden Ende! **2** Hør Smæld og raslende Vogne, jagende Heste, **3** Stridsvognenes vilde Dans og stejlende Heste! Sværdblink og lynende Spyd, faldne i Mængde, Masser af døde, endeløse Dynger af Lig, man snubler over Lig! **4** For Skøgens vidt drevne Utugt, den fagre, udlært i Trolddom, som besnærede Folk ved Utugt, Stammer ved Trolddom, **5** kommer jeg over dig, lyder det fra Hærskarers HERRE; dit Slæb slaar jeg op i Ansigtet paa dig, lader Folkeslag se din Blusel, Riger din Skam, **6** dænger dig til med Skarn og vanærer dig, ja sætter dig i Gabestok. **7** Enhver, som faar dig at se, skal fly fra dig og sige: »Nineve er ødelagt, hvem vil ynke det, hvor skal jeg hente en til at give det Trøst?« **8** Mon du er bedre end No-Amon, der laa ved Strømme, omgivet af Vand som Bolværk, med Vand til Mur? **9** Dets Styrke var Ætiopere og Ægyptere uden Tal; Put og Libyer kom det til Hjælp. **10** Dog førtes det bort, i Fangenskab maatte det vandre, paa alle Gadehjørner knustes ogsaa dets spæde; og om dets ædle kastedes Lod, alle dets Stormænd lagdes i Lænker. **11** Ogsaa du skal drikke og synke i Afmagt, ogsaa du skal søge i Ly for Fjenden. **12** Alle dine Fæstninger er Figener og tidligmoden Frugt; naar de rystes, falder de den spisende i Munden. **13** Se, Folket i dig er som Kvinder, vidaabne for Fjenden er Portene ind til dit Land, Ild fortæred dine Slaaer. **14** Øs Vand til Brug, naar du omringes, styrk dine Fæstninger,

træd Dynd, stamp Ler, tag fat paa Teglstensformen. **15** Ild skal fortære dig paa Stedet. Sværd udrydde dig, fortære dig som Springere. Er du end talrig som Springere, talrig som Græshopper, **16** er end dine Købmænd flere end Himlens Stjerner — Græshoppen kaster sin Vingeskal og flyver! **17** Dine Fogeder er som Græshopper, dine Tipsarer som Græshoppesværme; de lejrer sig i Hegn, naar Dagen er sval; men naar Solen staar op, er de borte, man ved ej hvor. **18** Hvor sov dine Hyrder fast, du Assurs Konge! Dine Helte blunded; dit Folk er spredt paa Bjergene, ingen samler dem. **19** Ulægeligt er dit Brud, dit Saar er til Døden. Alle, som hører om dig, klapper i Haand; thi hvem fik ikke din Ondskab stadig at føle?

Habakkuk

1 Det Udsagn, Profeten Habakkuk skuede. **2** Hvor længe
skal jeg klage, HERRE, uden du hører, skrige til dig over
Vold, uden du frelser? **3** Hvi lader du mig skue Uret, være
Vidne til Kvide? Ødelæggelse og Vold har jeg for Øje,
der opstod Kiv, og Strid kom op. **4** Derfor ligger Loven
lammet, og Ret kommer aldrig frem. Thi naar gudløse
trænger retfærdige, fremkommer krøget Ret. **5** Se eder
om blandt Folkene til Skræk og Rædsel for eder! Thi en
Gerning gør han i eders Dage, som I ej vilde tro, om det
fortaltes. **6** Thi se, han vækker Kaldæerne, det grumme
og raske Folk, som drager viden om Lande for at indtage
andres Bo. **7** Forfærdeligt, frygteligt er det, Ødelæggelse
udgaar derfra. **8** Dets Heste er rappere end Pantere, mer
viltre end Ulve ved Kvæld; dets Rytterheste kommer i
Spring, flyvende langvejs fra. Som Ørnen i Fart efter Føde
9 er de alle paa Vej efter Vold. De higede stadig mod Øst
og samlede Fanger som Sand. **10** Med Kongerne drev det
Spot, Fyrsterne lo det kun ad. Det lo ad hver en Fæstning,
opdynged en Vold og tog den. **11** Saa suste det videre
som Stormen og gjorde sin Kraft til sin Gud. **12** Er du ikke
fra fordum HERREN, min hellige Gud? — Vi skal ej dø —
HERRE, har du sat ham til Dommer, givet ham Fuldmagt
til Straf? **13** Dit rene Blik afskyr ondt, du taaler ej Synet af
Kvide; hvi ser du da tavs paa Ransmænd, at gudløs sluger
sin Overmand i Retfærd? **14** Med Mennesker gør du som
med Havets Fisk, som med Kryb, der er uden Hersker: **15**
Han fisker dem alle med Krog, slæber dem bort i sit Vod
og samler dem i sit Garn; derfor er han jublende glad; **16**

han ofrer derfor til sit Vod, tænder Offerild for sit Garn.
Ved dem blev hans Del jo fed og kraftig blev hans Føde.
17 Skal han altid tømme sit Vod og slaa Folk ihjel uden
Skaansel?

2 Op paa min Varde vil jeg stige, staa hen paa mit
Vagtsted og spejde, og se, hvad han taler i mig, hvad Svar
han har paa min Klage. 2 Og HERREN gav mig til Svar
de Ord: »Skriv Synet op og rist det ind i Tavler, at det
kan læses let; 3 thi Synet staar ved Magt, træffer ind til
Tide, usvigeligt iler det mod Maalet; tøver det, bi saa paa
det, thi det kommer; det udebliver ikke.« 4 Se, opblæst,
uredelig er Sjælen i ham, men den retfærdige skal leve
ved sin Tro. 5 Han er derhos den frækkeste Røver, en
hoven, frastødende Mand, der som Dødsriget opspiler
Gabet, som Døden uden at mættes, skraber alle Folkene
til sig, sanker alle Folkeslag til sig. (Sheol h7585) 6 Visselig
skal de alle istemme en Haansang, en Smædevise fuld af
Hentydninger til ham og sige: Ve ham, der dynger andres
Gods op — hvor længe? — og læsser Pantegods paa sig!
7 Thi brat staar dine Skyldherrer op; de, som vil rykke
dig, vaagner; da bliver du dem til Bytte. 8 Fordi du har
plyndret mange Folk, skal du plyndres af al Folkeslagenes
Rest for Menneskeblods Skyld, for Vold mod Landet, mod
Byen og alle, som bor der. 9 Ve ham, som søger ublu
Vinding til sit Hus for at bygge sin Rede højt og redde sig
fra Ulykkens Haand. 10 Dit Hus faar Skam af dit Raad.
Du nedtraadte mange Folkeslag, men satte din Sjæl i
Vove. 11 Thi Stenen raaber fra Væggen, fra Træværket
svarer Bjælken. 12 Ve ham, som bygger By med Blod og

rejser en Stad med Uret, **13** (er dette ikke fra Hærskarers HERRE?) saa Folkeslag slider for Ilden, og Folkefærds Møje er spildt. **14** Thi Jorden skal fyldes af Kundskab om HERRENS Herlighed, som Vandene dækker Havets Bund. **15** Ve ham, som lader Venner drikke en Rus af Fade og Skaale for at faa deres Blusel at se. **16** Du mætted dig med Skam for Ære. Drik selv, vis din Forhud frem! Nu kommer Bægeret fra HERRENS højre til dig og Skændsel til din Ære. **17** Thi du tynges af Vold mod Libanon, knuses for Misbrug af Dyr, for Menneskeblods Skyld, for Vold mod Landet, mod Byen og alle, som bor der. **18** Hvad gavner det skaarne Billed, at en Billedskærer skærer det ud, det støbte Billed, hvis Spaadom er falsk, at en Billedskærer stoler derpaa, saa han laver stumme Guder? **19** Ve den, som siger til Træ: »Vaagn op!« til Sten uden Mæle: »Staa op!« Den skulde kunne spaa! Se, den er klædt i Guld og Sølv, men af Aand har den intet i sig. **20** Men HERREN er i sin Helligdom; stille for ham, al Jorden!

3 En Bøn af Profeten Habakkuk. Al-sjigjonot. **2** HERRE, jeg har hørt dit Ry, jeg har skuet din Gerning, HERRE. Fuldbyrd det i Aarenes Løb, aabenbar dig i Aarenes Løb, kom Barmhjertighed i Hu under Vreden! **3** Gud drager frem fra Teman, den Hellige fra Parans Bjerge. (Sela) Hans Højhed skjuler Himlen, hans Herlighed fylder Jorden. **4** Under ham er Glans som Ild, fra hans Side udgaar Straaler; der er hans Vælde i Skjul. **5** Foran ham vandrer Pest, og efter ham følger Sot. **6** Hans Fjed faar Jorden til at skælve, hans Blik faar Folk til at bæve. De ældgamle Bjerge brister, de evige Høje synker, ad evige Stier gaar

han. **7** Kusjans Telte bæver, Telttæpperne i Midjans Land.
8 Er HERREN da vred paa Strømmene, gælder din Vrede
Strømmene, gælder din Harme Havet, siden du farer
frem paa dine Heste og dine Vogne drøner. **9** Din Bue
kom blottet til Syne, din Buestreng mætter du med Pile.
(Sela) Du kløver Jorden i Strømme, **10** Bjergene ser dig
og skælver. Skyerne nedsender Regnskyl, og Afgrunden
løfter sin Røst. **11** Solen glemmer at staa op, Maanen
bliver i sit Bo; de flygter for Skinnet af dine Pile, for
Glansen af dit lynende Spyd. **12** I Harme skrider du hen
over Jorden, du nedtramper Folk i Vrede. **13** Du drager
ud til Frelse for dit Folk, ud for at frelse din Salvede.
Du knuser den gudløses Hustag, blotter Grunden til
Klippen. (Sela) **14** Med dit Spyd gennemborer du hans
Hoved, hans Høvdinger splittes. **15** Du tramper hans
Heste i Havet, i de mange Vandes Dynd. **16** Jeg hørte
det; da bæved min Krop, ved Braget skjalv mine Læber;
Edder for i mine Ben, og under mig vakled mine Skridt.
Jeg bier paa Trængselens Dag over Folket, som volder
os Krig. **17** Thi Figentræet blomstrer ikke, Vinstokken
giver intet, Olietræets Afgrøde svigter, Markerne giver
ej Føde. Faarene svandt af Folden, i Staldene findes ej
Okser. **18** Men jeg vil frydes i HERREN, juble i min Frelses
Gud. **19** Den Herre HERREN er min Styrke, han gør mine
Fødder som Hindens og lader mig gaa paa mine Høje. Til
Sangmesteren. Med Strengespil.

Zefanias

1 HERRENS Ord, som kom til Zefanias, en Søn af Kusji, en
Søn af Gedalja, en Søn af Amarja, en Søn af Ezekias, i
de Dage da Josias, Amons Søn, var Konge i Juda. **2** Jeg
bortriver, bortriver alt fra Jorden, lyder det fra HERREN;
3 jeg bortriver Folk og Fæ, jeg bortriver Himlens Fugle
og Havets Fisk. Gudløse bringer jeg til Fald, og Syndere
rydder jeg bort fra Jorden, lyder det fra HERREN. **4**
Jeg udrækker Haanden mod Juda og alle Jerusalems
Borgere. Jeg fjerner den sidste Ba'al fra dette Sted og
Afgudspræsternes Navn med Præsterne **5** og dem, som
paa Tagene tilbeder Himlens Hær, og dem, som tilbeder
HERREN og sværger til ham, men ogsaa sværger ved
Milkom, **6** og dem, som veg bort fra HERREN, ej søger, ej
raadspørger HERREN. **7** Stille for den Herre HERREN! Thi
hans Dag er nær; thi HERREN har et Offer rede, han har
helliget de budne. **8** Og paa HERRENS Offerdag skal det
ske: Da vil jeg hjemsøge Fyrsterne og Kongens Sønner
og alle dem, som er klædt i udenlandsk Dragt. **9** Den
Dag hjemsøger jeg alle, som hopper over Tærsklen, som
fylder deres Herres Hus med Vold og Svig. **10** Den Dag
skal det ske, saa lyder det fra HERREN: Hør Skrig fra
Fiskeporten og Jamren fra den nye Bydel, fra Højene et
vældigt Brag! **11** Beboerne i Morteren jamrer, thi slettet
er alt Kræmmerfolket, udryddet enhver, som vejer Sølv.
12 Til den Tid skal det ske: Jeg ransager Jerusalem med
Lygter og hjemsøger Mændene der, som ligger i Ro paa
deres Bærme, som siger i deres Hjerte: »HERREN gør
hverken godt eller ondt.« **13** Deres Gods skal gøres til

Bytte, deres Huse skal ødelægges. De skal vel bygge Huse, men ej bo deri, vel plante Vingaarde, men Vinen skal de ikke drikke. **14** Nær er HERRENS Dag, den store, den er nær og kommer hastigt. Hør, HERRENS Dag, den bitre! Da udstøder Helten Skrig. **15** Den Dag er en Vredens Dag, en Trængselens og Nødens Dag, en Ødelæggelsens og Ødets Dag, en Mørkets og Mulmets Dag, en Skyernes og Taagens Dag, **16** en Hornets og Krigsskrigets Dag imod de faste Stæder og imod de knejsende Tinder. **17** Over Menneskene bringer jeg Trængsel; som blinde vanker de om, fordi de synded mod HERREN. Deres Blod øses ud som Støv, deres Livssaft ligesom Skarn. **18** Hverken deres Sølv eller Guld evner at frelse dem paa HERRENS Vredes Dag, naar hele Jorden fortæres af hans Nidkærheds Ild; thi Undergang, ja brat Tilintetgørelse bringer jeg over alle, som bor paa Jorden.

2 Saml jer, saml jer, I Folk, som ej kender Skam, **2** før I endnu er blevet som flyvende Avner, før HERRENS glødende Harme kommer over eder, før HERRENS Vredes Dag kommer over eder. **3** Søg HERREN, alle I ydmyge i Landet, som holder hans Bud, søg Retfærd, søg Ydmyghed! Maaske kan I skjule jer paa HERRENS Vredes Dag. **4** Thi Gaza skal ligge forladt og Askalon øde, Asdod drives bort ved Middag, Ekron udryddes. **5** Ve dem, som bor ved Stranden, Kreternes Folk; HERRENS Ord over dig, Kana'an, Filisternes Land! Jeg gør dig til intet, saa ingen bor der. **6** Du skal blive til Græsmark for Hyrder, til Folde for Smaakvæg. **7** Og Stranden skal tilfalde Resten af Judas Hus; de skal græsse derpaa. Lejr skal de slaa ved

Kvæld i Askalons Huse. Thi HERREN deres Gud ser til dem og vender deres Skæbne. **8** Jeg hørte Moabs Spot, Ammoniternes haanende Ord, med hvilke de spotted mit Folk, hovmoded sig over deres Land. **9** Derfor, saa sandt jeg lever, lyder det fra Hærskarers HERRE, Israels Gud: Moab skal blive som Sodoma, Ammoniterne som Gomorra, Jord for Nælder, et Salthul, Ørken til evig Tid. Resten af mit Folk skal plyndre dem; hvad der levnes af mit Folk skal eje dem. **10** Dette skal times dem for deres Hovmod, fordi de haanede Hærskarers HERRES Folk og gjorde sig store over for det. **11** Frygtelig er HERREN for dem; thi han udrydder alle Jordens Guder, og alle Hedningernes fjerne Strande skal tilbede ham, hver paa sit Sted. **12** Ogsaa I Ætiopere skal falde for HERRENS Sværd, **13** og han udrækker Haanden mod Nord og tilintetgør Assur, Nineve gør han til Ødemark, tørt som en Ørk; **14** Hjorde skal lejre sig deri, hvert Slettens Dyr; paa dets Søjlehoveder sover Pelikan og Rørdrum, i Vinduet skriger Uglen, Ravnen paa Tærsklen. **15** Det er den jublende By, som laa saa trygt, som sagde i sit Hjerte: »Jeg og ellers ingen.« Hvor er den dog blevet øde, et Raststed for Dyr! Enhver, som kommer forbi den, haaner med Fløjt og Haand.

3 Ve den genstridige, urene, grumme By! **2** Den hører ej HERRENS Røst, tager ikke mod Tugt. Paa HERREN stoler den ej, holder sig ej til Gud. **3** Fyrsterne i dens Midte er brølende Løver, dens Dommere som Ulve ved Kvæld, der ej levner til Morgen; **4** Skrydere er dens Profeter, troløse Mænd, dens Præster vanærer det hellige, øver

Vold mod Loven. **5** HERREN er retfærdig i dens Midte,
gør ikke Uret; hver Morgen gør han Ret, ej svigte Lyset,
til Uret kender han ikke. **6** I Stridslarm udrydded jeg
Folk, deres Tinder er øde, deres Gader lagde jeg øde, saa
ingen gaar der, deres Byer er hærget, mennesketomme,
ingen bor der. **7** Jeg tænkte: »Den maa dog frygte mig,
tage mod Tugt; intet af alt, hvad jeg bød, vil gaa den ad
Glemme.« Men des tidligere var de i Gang med al deres
Ondskab. **8** Bi derfor paa mig, saa lyder det fra HERREN,
paa Dagen, jeg fremstaar som Vidne! Thi min Ret er at
sanke Folkene, samle Rigerne og udøse over dem min
Vrede, al min Harmglød; thi af min Nidkærheds Ild skal al
Jorden fortæres. **9** Thi da vil jeg give Folkene rene Læber,
saa de alle paakalder HERREN og tjener ham endrægtigt.
10 Fra Landet hinsides Floden bringer de mig Bukke, fra
Patros kommer de med Afgrødeoffer til mig. **11** Hin Dag
skal du ikke beskæmmes i al din Tid, med hvilken du
synded mod mig; thi da vil jeg fjerne fra dig de jublende
stolte, du skal ikke hovmode dig mer paa mit hellige
Bjerg. **12** Jeg levner i din Midte et Folk, som er ydmygt og
ringe, og Israels Rest skal lide paa HERRENS Navn. **13**
Uret øver de ikke og taler ej Løgn, der findes ej i deres
Mund en svigefuld Tunge; thi de skal græsse og raste
uden at skræmmes. **14** Jubl, du Zions Datter, Israel, raab
højt, glæd dig og fryd dig af hele dit Hjerte, Jerusalems
Datter! **15** HERREN har slettet din Dom, bortdrevet dine
Fjender. I din Midte er Israels Konge, HERREN, ej mere
skuer du ondt. **16** Paa hin Dag skal der siges til Jerusalem:
Frygt ikke, Zion, lad ikke Hænderne synke! **17** I dig er

HERREN din Gud, en Helt, som frelser. Han glæder sig over dig med Fryd, han tier i sin Kærlighed, han fryder sig over dig med Jubel som paa Festens Dag; **18** den Tid er omme, da du bærer paa Skam over ham. **19** Se, paa hin Tid gør jeg Ende paa alle, som kuede dig, og jeg frelser, hvad der halter, og sanker det spredte og giver dem Ære og Ry paa hele Jorden. **20** Paa hin Tid bringer jeg eder hjem, og paa hin Tid samler jeg eder; thi jeg giver eder Ry og Ære blandt alle Jordens Folkeslag, naar jeg vender eders Skæbne for eders Øjne, siger HERREN.

Haggaj

1 I Kong Darius's andet Regeringsaar paa den første Dag
i den sjette Maaned kom HERRENS Ord ved Profeten
Haggaj saaledes: Sig til Judas Statholder Zerubbabel,
Sjealtiels Søn, og til Ypperstepræsten Josua, Jozadaks
Søn: **2** Saa siger Hærskarers HERRE: Dette Folk siger:
»Endnu er det ikke Tid at bygge HERRENS Hus.« **3** Og
HERRENS Ord kom ved Profeten Haggaj saaledes: **4** Er
det da Tid for eder at bo i Huse med træklædte Vægge,
naar dette Hus ligger øde? **5** Derfor, saa siger Hærskarers
HERRE: Læg Mærke til, hvorledes det gaar eder! **6** I saar
meget, men bringer lidet i Hus; I spiser, men mættes
ikke; I drikker, men faar ikke Tørsten slukket; I klæder
eder paa, men bliver ikke varme; og Daglejerens Løn gaar
i en hullet Pung. **7** Saa siger Hærskarers HERRE: Læg
Mærke til, hvorledes det gaar eder! **8** Gaa op i Bjergene,
hent Tømmer og byg Templet, saa jeg kan have Glæde
deraf og blive æret, siger HERREN. **9** I venter rig Høst,
men det bliver kun til lidt; og naar I bringer det i Hus,
blæser jeg derpaa. Hvorfor? lyder det fra Hærskarers
HERRE. Fordi mit Hus ligger øde, medens enhver af eder
har travlt med sit eget Hus. **10** Derfor holder Himmelen
sin Dug og Jorden sin Afgrøde tilbage; **11** og jeg har
kaldt Tørke hid over Land og Bjerge, over Korn, Most
og Olie, over alt, hvad Jorden frembringer, over Folk
og Fæ, over alt, hvad Hænder virker. **12** Og Zerubbabel,
Sjaltiels Søn, og Ypperstepræsten Josua, Jozadaks Søn,
og hele Resten af Folket adlød HERREN deres Guds Røst
og Profeten Haggajs Ord, eftersom HERREN havde sendt

ham til dem, og Folket frygtede HERREN. **13** Da sagde Haggaj, HERRENS Sendebud, i HERRENS Ærinde til Folket: Jeg er med eder, lyder det fra HERREN. **14** Og HERREN vakte Aanden i Judas Statholder Zerubbabel, Sjaltiels Søn, og i Ypperstepræsten Josua, Jozadaks Søn, og i hele Resten af Folket, saa de kom og tog fat paa Arbejdet med deres Guds, Hærskarers HERRES, Hus **15** paa den fire og tyvende Dag i den sjette Maaned i Kong Darius's andet Regeringsaar.

2 Paa den een og tyvende Dag i den syvende Maaned kom HERRENS Ord ved Profeten Haggaj saaledes: **2** Sig til Judas Statholder Zerubbabel, Sjaltiels Søn, til Ypperstepræsten Josua, Jozadaks Søn, og til Resten af Folket saaledes: **3** Er der nogen tilbage iblandt eder af dem, der har set dette Hus i dets fordums Herlighed? Hvorledes tykkes det eder da nu? Er det ikke som intet i eders Øjne? **4** Dog vær kun trøstig, Zerubbabel, lyder det fra HERREN, vær kun trøstig, du Ypperstepræst Josua, Jozadaks Søn, vær kun trøstigt, alt Folket i Landet, lyder det fra HERREN. Arbejd kun, thi jeg er med eder, lyder det fra Hærskarers HERRE, **5** og min Aand bliver iblandt eder med den Pagt, jeg sluttede med eder, da I drog bort fra Ægypten; frygt ikke! **6** Thi saa siger Hærskarers HERRE: Endnu en Gang om en liden Stund vil jeg ryste Himmel og Jord, Hav og tørt Land, **7** og jeg vil ryste alle Folkene, og da skal alle Folkenes Skatte komme hid, og jeg fylder dette Hus med Herlighed, siger Hærskarers HERRE. **8** Mit er Sølvet, og mit er Guldet, lyder det fra Hærskarers HERRE. **9** Dette Hus's kommende Herlighed bliver større end den

tidligere, siger Hærskarers HERRE, og paa dette Sted vil jeg give Fred, lyder det fra Hærskarers HERRE. **10** Paa den fire og tyvende Dag i den niende Maaned i Darius's andet Regeringsaar kom HERRENS Ord ved Profeten Haggaj saaledes: **11** Saa siger Hærskarers HERRE: Bed Præsterne om Svar paa følgende Spørgsmaal: **12** »Dersom en Mand bærer helligt Kød i sin Kappeflig og med Fligen rører ved Brød eller noget, som er kogt, eller ved Vin eller Olie eller nogen Slags Mad, bliver disse Ting saa hellige?« Præsterne svarede nej. **13** Haggaj spurgte da: »Hvis en, som er blevet uren ved Lig, rører ved nogen af disse Ting, bliver den saa uren?« Præsterne svarede ja. **14** Saa tog Haggaj til Orde og sagde: Saaledes er det i mine Øjne med disse Mennesker, saaledes med dette Folk, lyder det fra HERREN, og saaledes med alt deres Hænders Værk og med, hvad de ofrer der: det er urent. **15** Men læg nu Mærke til, hvorledes det gaar fra i Dag! Før Sten lagdes paa Sten i HERRENS Hus, **16** hvorledes gik det eder da? Naar man kom til en Dynge Korn paa tyve Maal, var der ti; og kom man til en Vinperse for at øse halvtredsindstyve Maal af Kummen, var der tyve. **17** Jeg slog eder med Kornbrand, Rust og Hagl ved alt eders Arbejde, men I omvendte eder ikke til mig, lyder det fra HERREN. **18** Læg Mærke til, hvorledes det gaar fra i Dag, fra den fire og tyvende Dag i den niende Maaned, fra den Dag Grunden lagdes til HERRENS Hus, læg Mærke dertil! **19** Er Sæden endnu i Laderne, staar Vinstokken, Figentræet, Granatæbletræet og Oliventræet endnu uden Frugt? Fra i Dag velsigner jeg. **20** Og HERRENS Ord kom for anden

Gang til Haggaj paa den fire og tyvende Dag i Maaneden saaledes: **21** Sig til Judas Statholder Zerubbabel: Jeg ryster Himmelen og Jorden **22** og omstyrter Kongernes Troner, tilintetgør Hedningerigernes Styrke og vælter Stridsvognene med deres Førere, og Heste og Ryttere skal styrte, og den ene skal falde for den andens Sværd. **23** Paa hin Dag, lyder det fra Hærskarers HERRE, tager jeg dig, min Tjener Zerubbabel, Sjealtiels Søn, lyder det fra HERREN, og gør dig til en Seglring; thi dig har jeg udvalgt, lyder det fra Hærskarers HERRE.

Zakarias

1 I den ottende Maaned i Darius's andet Regeringsaar
kom HERRENS Ord til Profeten Zakarias, en Søn af
Berekja, en Søn af Iddo, saaledes: **2** HERREN var fuld
af Harme imod eders Fædre. **3** Men sig til dem: Saa
siger Hærskarers HERRE: Vend om til mig, lyder det fra
Hærskarers HERRE, saa vil jeg vende om til eder, siger
Hærskarers HERRE. **4** Vær ikke som eders Fædre, til hvem
de tidligere Profeter talte saaledes: Saa siger Hærskarers
HERRE: Vend om fra eders onde Veje og onde Gerninger!
Men de hørte ikke og ænsede mig ikke, lyder det fra
HERREN. **5** Eders Fædre, hvor er de? Og Profeterne, lever
de evigt? **6** Men mine Ord og Bud, som jeg overgav mine
Tjenere Profeterne, naaede de ikke eders Fædre, saa
de maatte vende om og sige: »Som Hærskarers HERRE
havde sat sig for at gøre imod os for vore Vejes og
Gerningers Skyld, saaledes gjorde han.« **7** Paa den fire
og tyvende Dag i den ellevte Maaned, det er Sjebat
Maaned, i Darius's andet Regeringsaar kom HERRENS
Ord til Profeten Zakarias, en Søn af Berekja, en Søn af
Iddo, saaledes: **8** Jeg skuede i Nat, og se, en Mand paa en
rød Hest holdt mellem Bjergene ved den dybe Kløft, og
bag ham var der røde, mørke, hvide og brogede Heste. **9**
Jeg spurgte: »Hvad betyder de, Herre?« Og Engelen, som
talte med mig, sagde: »Jeg vil vise dig, hvad de betyder.«
10 Saa tog Manden, som holdt mellem Bjergene, til Orde
og sagde: »Det er dem, HERREN udsender, for at de skal
drage Jorden rundt.« **11** Og de tog til Orde og sagde til
HERRENS Engel, som stod mellem Bjergene: »Vi drog

Jorden rundt, og se, hele Jorden er rolig og stille.« **12** HERRENS Engel tog da til Orde og sagde: »Hærskarers HERRE! Hvor længe varer det, før du forbarmer dig over Jerusalem og Judas Byer, som du nu har været vred paa i halvfjerdsindstyve Aar?« **13** Og til Svar gav HERREN Engelen, som talte med mig, gode og trøstende Ord. **14** Engelen, som talte med mig, sagde saa til mig: Tal og sig: Saa siger Hærskarers HERRE: Jeg er fuld af Nidkærhed for Jerusalem og Zion **15** og af Harme mod de trygge Hedninger, fordi de hjalp til at gøre Ulykken stor, da min Vrede kun var lille. **16** Derfor, saa siger HERREN: Jeg vender mig til Jerusalem og forbarmer mig over det; mit Hus skal opbygges der, lyder det fra Hærskarers HERRE, og der skal udspændes Maalesnor over Jerusalem. **17** Tal videre: Saa siger Hærskarers HERRE: Mine Byer skal atter strømme med Velsignelse, og HERREN vil atter trøste Zion og udvælge Jerusalem. **18** Derpaa løftede jeg mine Øjne og skuede, og se, der var fire Horn. **19** Jeg spurgte Engelen, som talte med mig: »Hvad betyder de?« Han svarede: »Det er de Horn, som har spredt Juda, Israel og Jerusalem.« **20** Saa lod HERREN mig se fire Smede. **21** Jeg spurgte: »Hvad kommer de for?« Og han svarede: »Hine er de Horn, som spredte Juda, saa det ikke kunde løfte sit Hoved; og nu kommer disse for at hvæsse Økser til at slaa Hornene til Jorden paa de Hedninger, som løftede deres Horn mod Judas Land for at sprede det.«

2 Derpaa løftede jeg mine Øjne og skuede, og se, der var en Mand med en Maalesnor i Haanden. **2** Jeg spurgte: »Hvor skal du hen?« Han svarede: »Hen at maale

Jerusalem og se, hvor bredt og langt det er.« **3** Og se,
Engelen, som talte med mig, traadte frem, og en anden
Engel traadte frem over for ham, **4** og han sagde til ham:
»Løb hen og sig til den unge Mand der: Som aabent Land
skal Jerusalem ligge, saa mange Mennesker og Dyr skal
der være i det. **5** Jeg vil selv, lyder det fra HERREN, være
en Ildmur omkring det og herliggøre mig i det. **6** Op,
op, fly bort fra Nordlandet, lyder det fra HERREN, thi
fra Himmelens fire Vinde samler jeg eder, lyder det fra
HERREN. **7** Op, red jer til Zion, I, som bor hos Babels
Datter! **8** Thi saa siger Hærskarers HERRE, hvis Herlighed
sendte mig til Folkene, der hærger eder: Den, som rører
eder, rører min Øjesten. **9** Thi se, jeg svinger min Haand
imod dem, og de skal blive til Bytte for dem, som nu er
deres Trælle; og I skal kende, at Hærskarers HERRE har
sendt mig. **10** Jubl og glæd dig, Zions Datter! Thi se, jeg
kommer og fæster Bo i din Midte, lyder det fra HERREN.«
11 Og mange Folk skal paa hin Dag slutte sig til HERREN
og være hans Folk og bo i din Midte, og du skal kende, at
Hærskarers HERRE har sendt mig til dig. **12** Og HERREN
tager Juda til Arvelod paa den hellige Jord og udvælger
atter Jerusalem. **13** Stille, alt Kød, for HERREN, thi han
har rejst sig fra sin hellige Bolig.

3 Derpaa lod han mig se Ypperstepræsten Josua, og han
stod foran HERRENS Engel, medens Satan stod ved hans
højre Side for at føre Klage imod ham. **2** Men HERREN
sagde til Satan: »HERREN true dig, Satan, HERREN true
dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en Brand,
som er reddet ud af Ilden?« **3** Josua havde snavsede

Klæder paa og stod foran Engelen; **4** men denne tog til Orde og sagde til dem, som stod ham til Tjeneste: »Tag de snavsede Klæder af ham!« Og til ham sagde han: »Se, jeg har taget din Skyld fra dig, og du skal have Højtidsklæder paa.« **5** Og han sagde: »Sæt et rent Hovedbind paa hans Hoved!« Og de satte et rent Hovedbind paa hans Hoved og gav ham rene Klæder paa. Saa traadte HERRENS Engel frem, **6** og HERRENS Engel vidnede for Josua og sagde: **7** Saa siger Hærskarers HERRE: Hvis du vandrer paa mine Veje og holder mine Forskrifter, skal du baade Raade i mit Hus og vogte mine Forgaarde, og jeg giver dig Gang og Sæde blandt dem, som staar her. **8** Hør, du Ypperstepræst Josua, du og dine Embedsbrødre, som sidder for dit Ansigt: de er Varselmænd! Thi se, jeg lader min Tjener Zemak komme. **9** Thi se, den Sten, jeg lægger hen for Josua — paa den ene Sten er syv Øjne — se, jeg rister selv dens Indskrift, lyder det fra Hærskarers HERRE, og paa een Dag udsletter jeg dette Lands Skyld. **10** Paa hin Dag, lyder det fra Hærskarers HERRE, skal I byde hverandre til Gæst under Vinstok og Figentræ.

4 Engelen, som talte med mig, vakte mig saa atter, som man vækker et Menneske af hans Søvn, **2** og spurgte mig: »Hvad skuer du?« Jeg svarede: »Jeg skuer, og se, der er en Lysestage, helt og holdent af Guld, og et Oliekar ovenpaa og syv Lamper og syv Rør til Lamperne, **3** desuden to Olietræer ved Siden af den, et til højre, et andet til venstre for Oliekarret.« **4** Og jeg spurgte Engelen, som talte med mig: »Hvad betyder disse Ting, Herre?« **5** Han svarede: »Ved du ikke, hvad de betyder?« Jeg sagde: »Nej, Herre!«

6 Da svarede han og sagde til mig: Dette er HERRENS Ord
til Zerubbabel: Ikke ved Magt og ikke ved Styrke, men
ved min Aand, siger Hærskarers HERRE. **7** Hvem er du,
du store Bjerg? For Zerubbabel skal du blive Slette! Han
skal hente Topstenen, medens der raabes: »Naade, Naade
være med den!« **8** Og HERRENS Ord kom til mig saaledes:
9 Zerubbabels Hænder har lagt Grunden til dette Hus,
hans Hænder skal ogsaa fuldende det; og du skal kende,
at Hærskarers HERRE har sendt mig til eder. **10** Thi den,
der lod haant om de ringe Begyndelsers Dag, skal glæde
sig, naar han ser Blystenen i Zerubbabels Haand. Hine
syv er HERRENS Øjne, som søger ud over hele Jorden. **11**
Derpaa spurgte jeg ham: »Hvad betyder de to Olietræer
der til højre og venstre for Lysestagen?« **12** Og videre
spurgte jeg: »Hvad betyder de to Oliegrene ved Siden af
de to Guldrør, som leder den gyldne Olie ned derfra?« **13**
Han svarede: »Ved du ikke, hvad de betyder?« Jeg sagde:
»Nej, Herre!« **14** Saa sagde han: »Det er de to med Olie
salvede, som staar for al Jordens Herre.«

5 Derpaa løftede jeg mine Øjne og skuede, og se, der var
en flyvende Bogrulle. **2** Og han spurgte mig: »Hvad ser
du?« Jeg svarede: »Jeg ser en flyvende Bogrulle, som er
tyve Alen lang og ti Alen bred.« **3** Da sagde han til mig:
»Det er Forbandelsen, som udgaar over hele Landet; thi
alle, som stjæler, er nu længe nok gaaet fri, og alle, som
sværger, er nu længe nok gaaet fri. **4** Jeg lader den udgaa,
lyder det fra Hærskarers HERRE, for at den skal komme
i Tyvens Hus og dens Hus, som sværger falsk ved mit
Navn, og sætte sig fast i deres Huse og tilintetgøre dem

med Tømmer og Sten.« **5** Derpaa traadte Engelen, som
talte med mig, frem og sagde til mig: »Løft dine Øjne og
se, hvad det er, som kommer der!« **6** Jeg spurgte: »Hvad
er det?« Og han svarede: »Det er Efaen, som kommer.«
Og han vedblev: »Det er deres Brøde i hele Landet.« **7** Og
se, et Blylaag løftedes, og se, i Efaen sad en Kvinde. **8** Og
han sagde: »Det er Gudløsheden!« Saa stødte han hende
ned i Efaen og slog Blylaaget i over Aabningen. **9** Og
jeg løftede mine Øjne og skuede, og se, to Kvinder kom
baaret af Vinden, og deres Vinger var som Storkevinger;
og de løftede Efaen op mellem Himmel og Jord. **10** Saa
spurgte jeg Engelen, som talte med mig: »Hvor bærer de
Efaen hen?« **11** Han svarede: »Hen at bygge hende et Hus
i Sinears Land, og naar det er rejst, sætter de hende der,
hvor hendes Sted er.«

6 Atter løftede jeg mine Øjne og skuede, og se, fire Vogne
kom frem mellem de to Bjerge, og Bjergene var af Kobber.
2 For den første Vogn var der røde Heste, for den anden
sorte, **3** for den tredje hvide og for den fjerde brogede. **4**
Jeg spurgte Engelen, som talte med mig: »Hvad betyder
disse, Herre?« **5** Og Engelen svarede: »Det er Himmelens
fire Vinde, som drager ud efter at have fremstillet sig for
al Jordens Herre. **6** Vognen med de sorte Heste for drager
ud til Nordlandet, de hvide til Østlandet og de brogede til
Sydlandet; **7** de røde drager mod Vest.« Og de var ivrige
efter at komme af Sted for at drage ud over Jorden. Da
sagde han: »Af Sted; drag ud over Jorden!« Og de drog ud
over Jorden. **8** Saa kaldte han paa mig og talte saaledes til
mig: »Se, de, som drager ud til Nordlandet, lader min

Aand dale ned over Nordens Land.« **9** HERRENS Ord kom
til mig saaledes: **10** Tag imod Gaver fra de landflygtige,
fra Heldaj, Tobija og Jedaja; endnu i Dag skal du gaa indtil
Josjija, Zefanjas Søn, som er kommet fra Babel, **11** og
modtage Sølv og Guld. Lad saa lave en Krone og sæt den
paa Josuas Hoved **12** med de Ord: »Saa siger Hærskarers
HERRE: Se, der kommer en Mand, hvis Navn er Zemak;
under ham skal det spire, og han skal bygge HERRENS
Helligdom. **13** Han skal bygge HERRENS Helligdom, og
han skal vinde Højhed og sidde som Hersker paa sin
Trone; og han skal være Præst ved hans højre Side, og
der skal være fuld Enighed mellem de to. **14** Men Kronen
skal blive i HERRENS Helligdom til Minde om Heldaj,
Tobija, Jedaja og Hen, Zefanjas Søn. **15** Langvejsfra skal
man komme og bygge paa HERRENS Helligdom; og I skal
kende, at Hærskarers HERRE har sendt mig til eder. Og
dersom I adlyder HERREN eders Gud — — —

7 I Kong Darius's fjerde Regeringsaar kom HERRENS Ord
til Zakarias paa den fjerde Dag i den niende Maaned,
Kislev. **2** Da sendte Betel-Sar'ezer og Regem-Melek og
hans Mænd Bud for at bede HERREN om Naade **3**
og spørge Præsterne ved Hærskarers HERRES Hus og
Profeterne: »Skal jeg græde og spæge mig i den femte
Maaned, som jeg nu har gjort i saa mange Aar?« **4** Da
kom Hærskarers HERRES Ord til mig saaledes: **5** Sig til alt
Folket i Landet og til Præsterne: Naar I har fastet og klaget
i den femte og syvende Maaned i halvfjerdsindstyve Aar,
var det da mig, I fastede for? **6** Og naar I spiser og drikker,
er det da ikke eder, som spiser og drikker? **7** Kender I

ikke de Ord, HERREN forkyndte ved de tidligere Profeter, dengang Jerusalem og dets Byer trindt om var beboet og havde Fred, og Sydlandet og Lavlandet var beboet? **8** Og HERRENS Ord kom til Zakarias saaledes: **9** Saa siger Hærskarers HERRE: Fæld redelig Dom, vis Miskundhed og Barmhjertighed mod hverandre, **10** undertryk ikke Enker og faderløse, fremmede og nødlidende og tænk ikke i eders Hjerter ondt mod hverandre! **11** Men de vilde ikke høre; de var stivnakkede og gjorde deres Ører døve **12** og deres Hjerter haarde som Diamant for ikke at høre Loven og de Ord, Hærskarers HERRE sendte gennem sin Aand ved de tidligere Profeter. Derfor kom der stor Vrede fra Hærskarers HERRE. **13** Ligesom de ikke hørte, naar han kaldte, saaledes vil jeg, sagde Hærskarers HERRE, ikke høre, naar de kalder; **14** og jeg blæste dem bort blandt alle de Folk, de ikke kendte, og Landet blev øde efter dem, saa ingen drog ud eller hjem; og de gjorde det yndige Land til en Ørk.

8 Hærskarers HERRES Ord kom saaledes: **2** Saa siger Hærskarers HERRE: Jeg er fuld af Nidkærhed for Zion, ja i stor Vrede er jeg nidkær for det. **3** Saa siger HERREN: Jeg vender tilbage til Zion og fæster Bo i Jerusalem; Jerusalem skal kaldes den trofaste By, og Hærskarers HERRES Bjerg det hellige Bjerg. **4** Saa siger Hærskarers HERRE: Atter skal gamle Mænd og Kvinder sidde paa Jerusalems Torve, alle med Stav i Haand for deres Ældes Skyld, **5** og Byens Torve skal vrimle af legende Drenge og Piger. **6** Saa siger Hærskarers HERRE: Fordi det i disse Dage synes det tiloversblevne af dette Folk umuligt,

skulde det saa ogsaa synes mig umuligt, lyder det fra Hærskarers HERRE. **7** Saa siger Hærskarers HERRE: Se, jeg frelser mit Folk fra Østerleden og Vesterleden **8** og fører dem hjem, og de skal bo i Jerusalem og være mit Folk, og jeg vil være deres Gud i Trofasthed og Retfærd. **9** Saa siger Hærskarers HERRE: Fat Mod, I, som i denne Tid hører disse Ord af Profeternes Mund, fra den Dag Grunden lagdes til Hærskarers HERRES Hus, Helligdommen, som skulde bygges. **10** Thi før disse Dage gav hverken Menneskers eller Kvægs Arbejde Udbytte; de, som drog ud og ind, havde ikke Fred for Fjenden, og jeg slap alle Mennesker løs paa hverandre. **11** Men nu er jeg ikke mod det tiloversblevne af dette Folk som i fordums Dage, lyder det fra Hærskarers HERRE; **12** jeg udsaar Fred, Vinstokken skal give sin Frugt, Jorden sin Afgrøde og Himmelen sin Dug, og jeg giver det tiloversblevne af dette Folk det alt sammen i Eje. **13** Og som I, baade Judas og Israels Hus, har været et Forbandelsens Tegn blandt Folkene, saaledes skal I, naar jeg har frelst eder, blive et Velsignelsens. Frygt ikke, fat Mod! **14** Thi saa siger Hærskarers HERRE: Som jeg, da eders Fædre vakte min Vrede, satte mig for at handle ilde med eder og ikke angrede det, siger Hærskarers HERRE, **15** saaledes har jeg nu i disse Dage omvendt sat mig for at gøre vel mod Jerusalem og Judas Hus. Frygt ikke! **16** Men hvad I skal gøre, er dette: Tal Sandhed hver med sin Næste, fæld i eders Porte Domme, der hviler paa Sandhed og fører til Fred, **17** tænk ikke i eders Hjerter ondt mod hverandre og elsk ikke falske Eder! Thi alt sligt hader jeg, lyder det

fra HERREN. **18** Og Hærskarers HERRES Ord kom til mig saaledes: **19** Saa siger Hærskarers HERRE: Fasten i den fjerde, femte, syvende og tiende Maaned skal blive Judas Hus til Fryd og Glæde og gode Højtidsdage. Elsk Sandhed og Fred! **20** Saa siger Hærskarers HERRE: Endnu skal det ske, at Folkeslag og mange Byers Indbyggere skal komme, **21** og den ene Bys Indbyggere skal gaa til den andens og sige: »Lad os vandre hen og bede HERREN om Naade og søge Hærskarers HERRE; ogsaa jeg vil med.« **22** Og mange Folkeslag og talrige Folk skal komme og søge Hærskarers HERRE i Jerusalem for at bede HERREN om Naade. **23** Saa siger Hærskarers HERRE: I hine Dage skal ti Mænd af alle Folks Tungemaal gribe fat i en Jødes Kappeflig og sige: »Vi vil gaa med eder; thi vi har hørt, at Gud er med eder.«

9 Et Udsagn: HERRENS Ord er over Hadraks Land, i Damaskus slaar det sig ned — thi Aram forbrød sig mod HERREN — det er over alle, som hader Israel, **2** ogsaa over Hamat, som grænser dertil, Tyrus og Zidon, thi det er saare viist. **3** Tyrus bygged sig en Fæstning og ophobed Sølv som Støv og Guld som Gadeskarn. **4** Se, HERREN vil tage det i Eje og styrte dets Bolværk i Havet, det selv skal fortæres af Ild. **5** Askalon ser det og frygter, Gaza og Ekron skælver voldsomt, thi Haabet brast. Gaza mister sin Konge, i Askalon skal ingen bo, **6** i Asdod skal Udskud bo. Jeg gør Ende paa Filisterens Hovmod, **7** tager Blodet ud af hans Mund og Væmmelsen bort fra hans Tænder. Ogsaa han bliver reddet for vor Gud, han bliver som en Slægt i Juda, Ekron som en Jebusit. **8** Som en

Vagt lejrer jeg mig for mit Hus mod dem, som kommer og gaar; aldrig mer skal en Voldsmand gaa igennem deres Land, thi nu har jeg set det med mine egne Øjne. **9** Fryd dig saare, Zions Datter, raab med Glæde, Jerusalems Datter! Se, din Konge kommer til dig. Retfærdig og sejrrig er han, ydmyg, ridende paa et Æsel, paa en Asenindes Føl. **10** Han udrydder Vognene af Efraim, Hestene af Jerusalem, Stridsbuerne ryddes til Side. Hans Ord stifter Fred mellem Folkene, han hersker fra Hav til Hav, fra Floden til Jordens Ende. **11** For Pagtblodets Skyld vil jeg ogsaa slippe dine Fanger ud, ja ud af den vandløse Brønd. **12** Hjem til Borgen, I Fanger med Haab! Ogsaa i Dag forkyndes: Jeg giver dig tvefold Bod! **13** Thi jeg spænder mig Juda som Bue, lægger Efraim paa som Pil og vækker dine Sønner, Zion, imod dine Sønner, Javan. Jeg gør dig som Heltens Sværd. **14** Over dem viser sig HERREN, hans Pil farer ud som et Lyn. Den Herre HERREN støder i Horn, skrider frem i Søndenstorm; **15** dem værner Hærskarers HERRE. De opæder, nedtramper Slyngekasterne, drikker deres Blod som Vin og fyldes som Offerskaalen, som Alterets Hjørner. **16** HERREN deres Gud skal paa denne Dag frelse dem som sit Folks Hjord; thi de er Kronesten, der funkler over hans Land. **17** Hvor det er dejligt, hvor skønt! Thi Korn giver blomstrende Ungersvende, Most giver blomstrende Møer.

10 HERREN skal I bede om Regn ved Tidlig— og Sildigregnstide; HERREN skaber Uvejr; Regnskyl giver han dem, hver Mand Urter paa Marken. **2** Men Husgudens Tale er Svig, Sandsigeres Syner er Blændværk; de kommer

med tomme Drømme, hul er Trøsten, de giver; derfor vandrer de om som en Hjord, lider Nød, thi de har ingen Hyrde. **3** Mod Hyrderne blusser min Vrede, Bukkene vil jeg hjemsøge; thi Hærskarers HERRE ser til sin Hjord. Han ser til Judas Hus; han gør dem til en Ganger, sin stolte Ganger i Strid. **4** Fra ham kommer Hjørne og Teltpæl, fra ham kommer Krigens Bue, fra ham kommer hver en Hersker. **5** De bliver til Hobe som Helte, der i Striden tramper i Gadens Dynd; de kæmper, thi HERREN er med dem. Rytterne bliver til Skamme; **6** jeg styrker Judas Hus og frelser Josefs Hus. Jeg ynkes og fører dem hjem, som havde jeg aldrig forstødt dem; thi jeg er HERREN deres Gud og bønhører dem. **7** Efraim bliver som en Helt, deres Hjerte glædes som af Vin, deres Sønner glædes ved Synet. Deres Hjerte frydes i HERREN; **8** jeg fløjter ad dem og samler dem; thi jeg udløser dem, og de bliver mange som fordum. **9** Blandt Folkeslag strøede jeg dem ud, men de kommer mig i Hu i det fjerne og opfostrer Børn til Hjemfærd. **10** Jeg fører dem hjem fra Ægypten, fra Assur samler jeg dem og bringer dem til Gilead og Libanon, som ikke skal være dem nok. **11** De gaar gennem Trængselshavet, han slaar dets Bølger ned. Alle Nilstrømme tørkner, Assurs Stolthed styrtes, Ægyptens Herskerspir viger. **12** Jeg gør dem stærke i HERREN, de vandrer i hans Navn, saa lyder det fra HERREN.

11 Libanon, luk Dørene op, saa Ild kan fortære dine Cedre! **2** Klag, Cypres, thi Cedren er faldet, de ædle Træer lagt øde! Klag, I Basans Ege, thi Fredskoven ligger fældet! **3** Hør, hvor Hyrderne klager, thi deres Græsgang

er hærget; hør, hvor Løverne brøler, thi Jordans Tykning er hærget. **4** Saaledes sagde HERREN min Gud: Røgt Slagtefaarene, **5** hvis Køber slagter dem uden at føle Skyld, og hvis Sælger siger: »HERREN være lovet, jeg blev rig.« Og deres Hyrder sparer dem ikke. **6** (Thi jeg vil ikke længer spare Landets Indbyggere, lyder det fra HERREN; men se, jeg lader hvert Menneske falde i sin Hyrdes og sin Konges Haand; og de skal ødelægge Landet, og jeg vil ingen redde af deres Haand). **7** Saa røgtede jeg Slagtefaarene for Faareprangerne og tog mig to Stave; den ene kaldte jeg »Liflighed«, den anden »Baand«; og jeg røgtede Faarene. **8** (Og jeg ryddede de tre Hyrder af Vejen i een Maaned). Saa tabte jeg Taalmodigheden med dem, og de blev ogsaa kede af mig. **9** Og jeg sagde: »Jeg vil ikke røgte eder; lad dø, hvad dø skal, lad bortkomme, hvad bortkomme skal, og lad de andre æde hverandres Kød!« **10** Saa tog jeg Staven, som hed »Liflighed«, og sønderbrød den for at bryde den Overenskomst, jeg havde sluttet (med alle Folkeslag; **11** og den blev brudt samme Dag, og Faareprangerne, som holdt Øje med mig, kendte, at det var HERRENS Ord). **12** Og jeg sagde til dem: »Om I synes, saa giv mig min Løn; hvis ikke, saa lad være!« Saa afvejede de min Løn, tredive Sekel Sølv. **13** Men HERREN sagde til mig: »Kast den til Pottemageren, den dejlige Pris, de har vurderet mig til!« Og jeg tog de tredive Sekel Sølv og kastede dem til Pottemageren i HERRENS Hus. **14** Saa sønderbrød jeg den anden Hyrdestav »Baand« for at bryde Broderskabet imellem Juda og Jerusalem. **15** Siden sagde HERREN til mig: Udstyr dig atter som en Hyrde, en

Daare af en Hyrde! **16** (Thi se, jeg lader en Hyrde fremstaa
i Landet). Han tager sig ikke af det bortkomne, leder ikke
efter det vildfarne, læger ikke det brudte og har ikke
Omhu for det sunde, men spiser Kødet af de fede Dyr og
river Klovene af dem. **17** Ve, min Daare af en Hyrde, som
svigter Faarene! Et Sværd imod hans Arm og hans højre
Øje! Hans Arm skal vorde vissen, hans højre Øje blindes.

12 Et Udsagn; HERRENS Ord om Israel. Det lyder fra
HERREN, som udspændte Himmelen, grundfæstede Jorden
og dannede Menneskets Aand i dets Indre: **2** Se, jeg gør
Jerusalem til et berusende Bæger for alle Folkeslag trindt
om; ogsaa Juda skal være med til at belejre Jerusalem.
3 Paa hin Dag gør jeg Jerusalem til Løftesten for alle
Folkeslag — enhver, som løfter den, skal rive sig paa
den! Og alle Jordens Folk skal samle sig imod det. **4**
Paa hin Dag, lyder det fra HERREN, slaar jeg alle Heste
med Angst og Rytterne med Vanvid; Judas Hus aabner
jeg Øjnene paa, men alle Folkeslagene slaar jeg med
Blindhed. **5** Og Judas Stammer skal tænke: »Jerusalems
Indbyggere er stærke i Hærskarers HERRE, deres Gud.« **6**
Paa hin Dag gør jeg Judas Stammer til en Ildgryde mellem
Brændestykker, et brændende Blus mellem Neg, og de
skal æde til højre og venstre alle Folkeslag trindt om,
og Jerusalem bliver roligt paa sit Sted, i Jerusalem. **7**
Saa giver HERREN først Judas Telte Sejr, for at Davids
Hus og Jerusalems Indbyggere ikke skal vinde større Ry
end Juda. **8** Paa hin Dag værner HERREN om Jerusalems
Indbyggere, og den skrøbeligste iblandt dem skal paa
hin Dag blive som David, men Davids Hus som Gud, som

HERRENS Engel foran dem. **9** Paa hin Dag vil jeg søge at
tilintetgøre alle de Folk, som kommer imod Jerusalem.
10 Og saa udgyder jeg over Davids Hus og Jerusalems
Indbyggere Naadens og Bønnens Aand, saa de ser hen
til ham, de har gennemstunget, og sørger over ham,
som man sørger over en enbaaren Søn, og holder Klage
over ham, som man holder Klage over den førstefødte.
11 Paa hin Dag skal Sorgen blive stor i Jerusalem som
Sorgen over Hadadrimmon i Megiddos Dal. **12** Landet
skal sørge, hver Slægt for sig, Davids Hus's Slægt for sig
og deres Kvinder for sig, Natans Hus's Slægt for sig og
deres Kvinder for sig, **13** Levis Hus's Slægt for sig og
deres Kvinder for sig, Sjim'iternes Slægt for sig og deres
Kvinder for sig, **14** alle de tiloversblevne Slægter hver for
sig og deres Kvinder for sig.

13 Paa hin Dag skal en Kilde vælde frem for Davids Hus
og Jerusalems Indbyggere mod Synd og Urenhed. **2** Og
paa hin Dag, lyder det fra Hærskarers HERRE, udrydder
jeg Afgudernes Navne af Landet, saa de ikke mer skal
ihukommes; ogsaa Profeterne og Urenhedens Aand driver
jeg ud af Landet. **3** Naar nogen da atter profeterer, skal
hans egne Forældre, hans Fader og Moder, sige til ham:
»Du har forbrudt dit Liv, thi du har talt Løgn i HERRENS
Navn.« Og hans egne Forældre, hans Fader og Moder, skal
gennembore ham, naar han profeterer. **4** Paa hin Dag
skal hver en Profet skamme sig over sine Syner, naar han
profeterer, og han skal ikke klæde sig i laadden Kappe for
at føre Folk bag Lyset, **5** men sige: »Jeg er ingen Profet;
jeg er Bonde og har dyrket Jord fra min Ungdom.« **6** Og

spørger man ham: »Hvad er det for Saar paa dit Bryst?«
skal han sige: »Dem fik jeg i mine Boleres Hus.« **7** Frem,
Sværd, imod min Hyrde, mod Manden, som staar mig
nær, saa lyder det fra Hærskarers HERRE. Hyrden vil jeg
slaa, saa Faarehjorden spredes; mod Drengene løfter jeg
Haanden. **8** Og i hele Landet lyder det fra HERREN, skal to
Tredjedele udryddes og udaande, men een Tredjedel skal
levnes. **9** Og denne Tredjedel fører jeg i Ild og renser den,
som man renser Sølv, prøver den, som man prøver Guld.
Den skal paakalde mit Navn, og jeg svarer; jeg siger: »Den
er mit Folk.« Og den skal sige: »HERREN er min Gud.«

14 Se, en Dag kommer, HERRENS Dag, da dit Bytte skal
deles i dig. **2** Da samler jeg alle Folkene til Angreb paa
Jerusalem; Byen indtages, Husene plyndres, Kvinderne
skændes, og Halvdelen af Byens Indbyggere vandrer i
Landflygtighed; men Resten af Folket skal ikke udryddes
af Byen. **3** Og HERREN drager ud og strider mod disse
Folk, som han fordum stred paa Kampens Dag. **4** Paa
hin Dag staar hans Fødder paa Oliebjerget østen for
Jerusalem, og Oliebjerget skal revne midt over fra Øst til
Vest og danne en vældig Dal, idet Bjergets ene Halvdel
viger mod Nord, den anden mod Syd. **5** I skal flygte til
mine Bjerges Dal, thi Bjergdalen naar til Azal. I skal fly,
som I flyede for Jordskælvet i Kong Uzzija af Judas Dage.
Og HERREN min Gud kommer og alle de Hellige med
ham. **6** Paa hin Dag skal der ikke være Hede eller Kulde
og Frost. **7** Det skal være een eneste Dag — HERREN
kender den — ikke Dag og Nat; det skal være lyst ved
Aftentide. **8** Paa hin Dag skal rindende Vand vælde frem

fra Jerusalem; det halve løber ud i Havet mod Øst, det halve i Havet mod Vest, og det baade Sommer og Vinter. **9** Og HERREN skal være Konge over hele Jorden. Paa hin Dag skal HERREN være een og hans Navn eet. **10** Og hele Landet bliver en Slette fra Geba til Rimmon i Sydlandet; men Jerusalem skal ligge højt paa sit gamle Sted. Fra Benjaminsporten til den gamle Ports Sted, til Hjørneporten, og fra Hanan'eltaarnet til de kongelige Vinperser skal det være beboet. **11** Der skal ikke mere lægges Band derpaa, og Jerusalem skal ligge trygt. **12** Men dette skal være den Plage, HERREN lader ramme alle de Folkeslag, som drager i Leding mod Jerusalem: han lader Kødet raadne paa dem i levende Live, Øjnene raadner i deres Øjenhuler og Tungen i deres Mund. **13** Paa hin Dag skal en vældig HERRENS Rædsel opstaa iblandt dem, saa de griber fat i og løfter Haand mod hverandre. **14** Ogsaa Juda skal stride i Jerusalem. Og alle Folkenes Rigdom skal samles trindt om fra, Guld, Sølv og Klæder i saare store Maader. **15** Og samme Plage skal ramme Heste, Muldyr, Kameler, Æsler og alt Kvæg i Lejrene der. **16** Men alle de, der bliver tilbage af alle Folkene, som kommer imod Jerusalem, skal Aar efter Aar drage derop for at tilbede Kongen, Hærskarers HERRE, og fejre Løvhyttefest. **17** Og dersom nogen af Jordens Slægter ikke drager op til Jerusalem for at tilbede Kongen, Hærskarers HERRE, skal der ikke falde Regn hos dem. **18** Og dersom Ægyptens Slægt ikke drager derop og kommer derhen, saa skal de rammes af den Plage, HERREN lader ramme Folkene. **19** Det er Straffen over Ægypterne og alle de

Folk, som ikke drager op for at fejre Løvhyttefest. **20** Paa hin Dag skal der staa paa Hestenes Bjælder »Helliget HERREN«. Og Gryderne i HERRENS Hus skal være som Offerskaalene for Alteret; **21** hver Gryde i Jerusalem og Juda skal være helliget Hærskarers HERRE, saa alle de ofrende kan komme og tage af dem og koge deri. Og paa hin Dag skal der ikke mere være nogen Kana'anæer i Hærskarers HERRES Hus.

Malakias

1 Et Udsagn; HERRENS Ord til Israel ved Malakias. **2** Jeg
elsker eder, siger HERREN; men I spørger: »Hvori har du
vist, at du elsker os?« Er Esau ikke Jakobs Broder, lyder
det fra HERREN, og dog elsker jeg Jakob **3** og hader Esau.
Jeg har gjort hans Bjerge til Ørk og hans Arvelod til Øde.
4 Naar Edom siger: »Vi er ødelagt, men vi bygger atter
paa Tomterne«, saa siger Hærskarers HERRE: De bygger,
men jeg river ned! De skal kaldes Gudløsheds Land og
det Folk, HERREN i al Evighed vredes paa. **5** I skal se det
med egne Øjne og sige: »HERRENS Vælde naar ud over
Israels Grænser.« **6** En Søn ærer sin Fader, en Træl frygter
sin Herre. Men er jeg Fader, hvor er da min Ære, og er
jeg Herre, hvor er da Frygten for mig? siger Hærskarers
HERRE til eder, I Præster, som ringeagter mit Navn. I
spørger: »Hvorved har vi ringeagtet dit Navn?« **7** Ved at
bringe urent Brød paa mit Alter! I spørger: »Hvorved
har vi gjort det urent?« Ved at sige: »HERRENS Bord er
lidet værd.« **8** Naar I bringer blinde Dyr som Offer, er
der saa ikke noget ondt deri? Naar I bringer halte og
syge Dyr, er der saa ikke noget ondt deri? Bring dem
engang til din Statholder! Mon han vil synes derom og
tage vel imod dig? siger Hærskarers HERRE. **9** Og saa vil I
stemme Gud til Mildhed dermed, at han maa være os
naadig! Fra eders Haand kommer slige Ting! Mon han vil
tage vel imod eder, siger Hærskarers HERRE. **10** Vilde
dog en af eder lukke Dørene, saa I ikke til ingen Gavn
skulde gøre Ild paa mit Alter! Jeg bryder mig ikke om
eder, siger Hærskarers HERRE, og ønsker ikke Offergaver

af eders Haand. **11** Thi fra Stedet, hvor Solen staar op,
til Stedet, hvor den gaar ned, er mit Navn stort iblandt
Folkene, og alle Vegne bringes der mit Navn Røgoffer og
rene Offergaver; thi mit Navn er stort iblandt Folkene,
siger Hærskarers HERRE. **12** Men I vanhelliger det ved
at sige: »Herrens Bord er urent, og ussel Frugt er hans
Mad.« **13** Og I siger: »Hvilket Slid!« og blæser derad,
siger Hærskarers HERRE; I bringer noget røvet, ja halte
og syge Dyr; det er Offergaven, I bringer! Skulde jeg
ønske at modtage den af eders Haand? siger HERREN.
14 Forbandet være den Bedrager, som i sin Hjord har
et Handyr og lover mig det, men ofrer Herren et Dyr,
som ikke dur! Thi en stor Konge er jeg, siger Hærskarers
HERRE, og mit Navn er frygtet blandt Folkene.

2 Og nu udgaar følgende Paabud til eder, I Præster: **2**
Hvis I ikke adlyder og lægger eder paa Sinde at holde
mit Navn i Ære, siger Hærskarers HERRE, saa sender
jeg Forbandelse over eder og vender eders Velsignelse
til Forbandelse, ja til Forbandelse, fordi I ikke lægger
eder det paa Sinde. **3** Se, jeg afhugger Armen paa eder
og kaster Skarn i Ansigtet paa eder, Skarnet fra eders
Højtider, og eders Ofre oven i Købet; **4** og I skal kende, at
jeg har sendt eder dette Paabud, fordi jeg har en Pagt med
Levi, siger Hærskarers HERRE. **5** Min Pagt med ham var, at
jeg skulde give ham Liv og Fred, og han skulde frygte mig
og bæve for mit Navn; **6** Sandheds Lære var i hans Mund,
Svig fandtes ikke paa hans Læber; i Fred og Sanddruhed
vandrede han med mig, og mange holdt han fra Brøde. **7**
Thi Præstens Læber vogter paa Kundskab, og Vejledning

søger man af hans Mund; thi han er Hærskarers HERRES Sendebud. **8** Men I veg bort fra Vejen; mange har I bragt til Fald ved eders Vejledning, Levis Pagt har I ødelagt, siger Hærskarers HERRE. **9** Derfor har jeg ogsaa gjort eder ringeagtede og oversete af alt Folket, fordi I ikke tager Vare paa mine Veje eller bryder eder om Loven. **10** Har vi ikke alle en og samme Fader, er det ikke en og samme Gud, som har skabt os? Hvorfor er vi da troløse mod hverandre, saa vi vanhelliger vore Fædres Pagt? **11** Juda er troløst, og Vederstyggelighed øves i Israel og Jerusalem; thi Juda vanhelliger den Helligdom, HERREN elsker, og tager en fremmed Guds Datter til Ægte. **12** HERREN unddrage den Mand, som gør sligt, en til at vaage og svare i Jakobs Telte og en til at frembære Offergave for Hærskarers HERRE! **13** Og for det andet gør I dette: I hyller HERRENS Alter i Taarer, Graad og Klage, saa han ikke mere vender sig til Offergaven eller med Glæde modtager Gaver af eders Haand. **14** Og I spørger: »Hvorfor?« Fordi HERREN var Vidne mellem dig og din Ungdomshustru, mod hvem du har været troløs, skønt hun hører til dit Folk og deler din Tro. **15** Saaledes gør ingen, saa længe der er Aand i ham. Hvorledes har det sig med ham? Han ønsker Afkom for Gud. Saa tag Vare paa eders Aand, og ingen være troløs imod sin Ungdomshustru! **16** Thi jeg hader Skilsmisse, siger HERREN, Israels Gud, og at man hyller sin Klædning i Uret, siger Hærskarers HERRE. Saa tag eder i Vare for eders Aands Skyld og vær ikke troløse! **17** I trætter HERREN med eders Ord. Og I spørger: »Hvorved trætter vi?« Ved at sige: »Enhver som gør ondt,

er god i HERRENS Øjne; i dem har han Behag; hvor er ellers Dommens Gud?«

3 Se, jeg sender min Engel, og han skal bane Vej for mit Aasyn; og til sit Tempel kommer i et Nu den Herre, I søger, og Pagtens Engel, som I længes efter; se, han kommer, siger Hærskarers HERRE. **2** Men hvo kan udholde den Dag, han kommer, og hvo kan staa, naar han kommer til Syne? Han er jo som Metalsmelterens Ild og Tvætternes Lud. **3** Han sidder og smelter og renser Sølv; han renser Levis Sønner, lutrer dem som Guld og Sølv, saa de kan frembære Offergave for HERREN i Retfærdighed, **4** at Judas og Jerusalems Offergave maa være HERREN liflig som i fordums Dage, i henrundne Aar. **5** Jeg nærmer mig eder til Dom og vidner i Hast mod Troldmændene, Ægteskabsbryderne, Menederne og dem, som undertrykker Daglejere, Enker og faderløse, gør fremmede Uret og ikke frygter mig, siger Hærskarers HERRE. **6** Thi jeg, HERREN, er ikke blevet en anden, men I har ikke ophørt at være Jakobsønner. **7** Siden eders Fædres Dage er I afveget fra mine Bud og har ikke holdt dem. Vend om til mig, saa vil jeg vende om til eder, siger Hærskarers HERRE. Og I spørger: »Hvorledes skal vi vende os?« **8** Skal et Menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: »Hvorved har vi bedraget dig?« Med Tienden og Offerydelsen! **9** I trues med Forbandelse og bedrager dog mig, ja alt Folket gør det! **10** Bring hele Tienden til Forraadshuset, saa der kan være Mad i mit Hus; sæt mig paa Prøve dermed, siger Hærskarers HERRE, om jeg da ikke aabner eder Himmelens Sluser og udøser

Velsignelse over eder i Overmaal. **11** Jeg vil for eders Skyld skræmme Æderne, saa at de ikke ødelægger eder Landets Afgrøde, og Vinstokken paa Marken skal ikke slaa eder fejl, siger Hærskarers HERRE. **12** Og alle Folkene skal love eder, fordi I har et yndigt Land, siger Hærskarers HERRE. **13** I taler stærke Ord imod mig, siger HERREN. Og I spørger: »Hvad taler vi imod dig?« **14** I siger: »Det er ørkesløst at tjene Gud; hvad vinder vi ved at opfylde hans Krav og gaa sørgeklædte for Hærskarers HERRES Aasyn? **15** Nej, vi maa love de frække! De øver Gudløshed og kommer til Vejrs; de frister Gud og slipper godt derfra.« **16** Da talte de, som frygter HERREN, med hverandre. Og HERREN lyttede og hørte efter, og en Bog blev skrevet for hans Aasyn, for at de kunde ihukommes, som frygter HERREN og slaar Lid til hans Navn. **17** Den Dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit Eje, siger Hærskarers HERRE, og jeg vil handle nænsomt med dem, som en Fader handler nænsomt med sin Søn, der tjener ham. **18** Da skal I atter kende Forskel paa retfærdig og gudløs, paa den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham.

4 Thi se, Dagen kommer, luende som en Ovn; og alle de frække og alle, som øver Gudløshed, skal blive som Straa, og Dagen, som kommer, skal lade dem gaa op i Luer, siger Hærskarers HERRE, saa der ikke levnes Rod eller Gren af dem. **2** Men for eder, som frygter mit Navn, skal Retfærds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger, og I skal gaa ud og boltre eder som Kalve, der kommer fra Stalden, **3** og trampe de gudløse ned; thi de skal blive til Støv under eders Fodsaaler, den Dag jeg griber ind, siger Hærskarers

HERRE. **4** Kom min Tjener Moses's Lov i Hu, hvem jeg
paalagde Vedtægter og Lovbud om alt Israel paa Horeb. **5**
Se, jeg sender eder Profeten Elias, før HERRENS store
og frygtelige Dag kommer. **6** Han skal vende Fædrenes
Hjerte til Sønnerne og Sønnernes til Fædrene, at jeg ikke
skal komme og slaa Landet med Band.

NYE TESTAMENTE

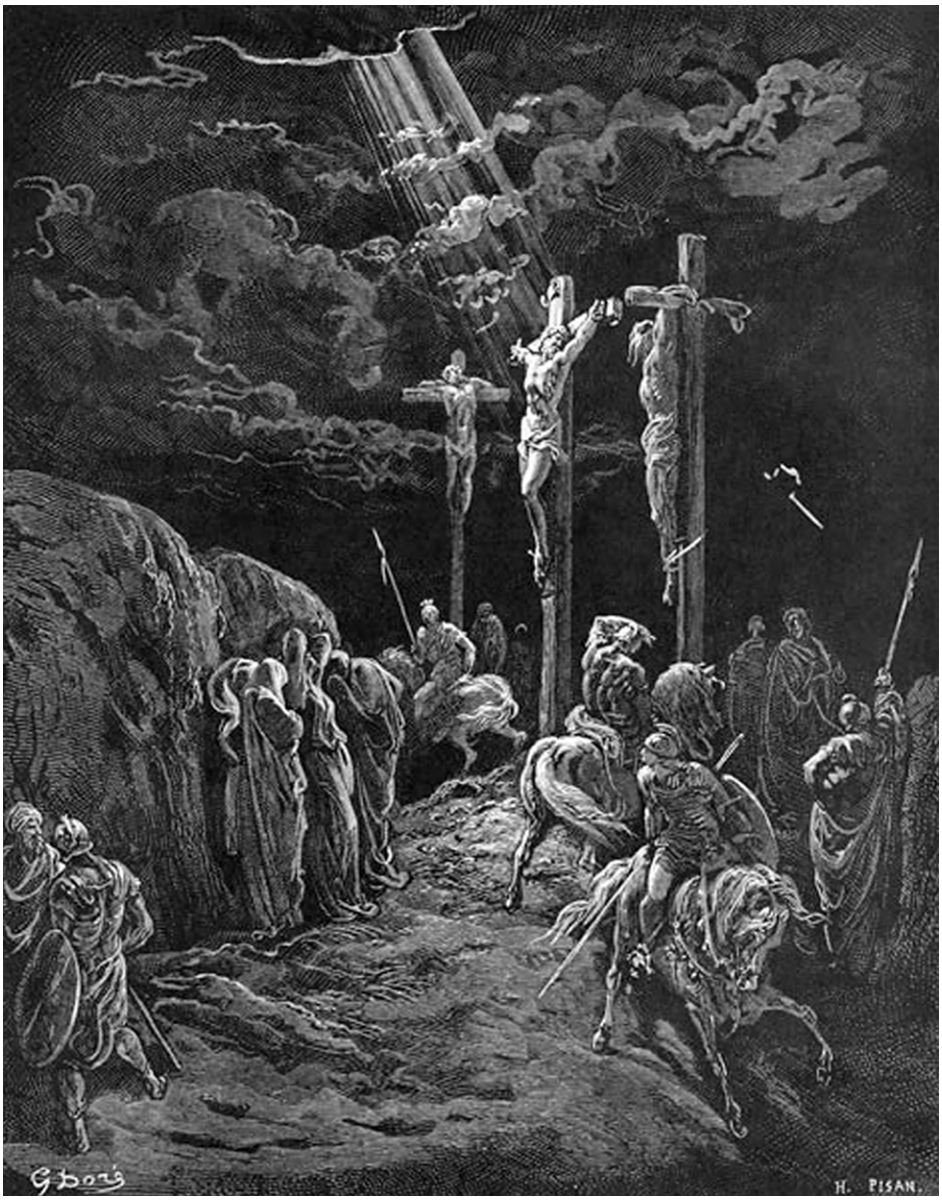

Men Jesus sagde: „Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre."
Men de delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning.
Lukas 23:34

Matthæus

1 Jesu Kristi, Davids Søns, Abrahams Søns, Slægtebog.
2 Abraham avlede Isak; og Isak avlede Jakob; og Jakob
avlede Juda og hans Brødre; **3** og Juda avlede Fares og
Zara med Thamar; og Fares avlede Esrom; og Esrom
avlede Aram; **4** og Aram avlede Aminadab; og Aminadab
avlede Nasson; og Nasson avlede Salmon; **5** og Salmon
avlede Boas med Rakab; og Boas avlede Obed med Ruth;
og Obed avlede Isaj; **6** og Isaj avlede Kong David; og David
avlede Salomon med Urias's Hustru; **7** og Salomon avlede
Roboam; og Roboam avlede Abia; og Abia avlede Asa; **8**
og Asa avlede Josafat; og Josafat avlede Joram; og Joram
avlede Ozias; **9** og Ozias avlede Joatham; og Joatham
avlede Akas; og Akas avlede Ezekias; **10** og Ezekias avlede
Manasse; og Manasse avlede Amon; og Amon avlede
Josias; **11** og Josias avlede Jekonias og hans Brødre paa
den Tid, da Bortførelsen til Babylon fandt Sted. **12** Men
efter Bortførelsen til Babylon avlede Jekonias Salathiel;
og Salathiel avlede Zorobabel; **13** og Zorobabel avlede
Abiud; og Abiud avlede Eliakim; og Eliakim avlede Azor;
14 og Azor avlede Sadok; og Sadok avlede Akim; og Akim
avlede Eliud; **15** og Eliud avlede Eleazar; og Eleazar avlede
Matthan; og Matthan avlede Jakob; **16** og Jakob avlede
Josef, Marias Mand; af hende blev Jesus født, som kaldes
Kristus. **17** Altsaa ere alle Slægtledene fra Abraham indtil
David fjorten Slægtled, og fra David indtil Bortførelsen til
Babylon fjorten Slægtled, og fra Bortførelsen til Babylon
indtil Kristus fjorten Slægtled. **18** Men med Jesu Kristi
Fødsel gik det saaledes til. Da Maria, hans Moder, var

trolovet med Josef, fandtes hun, førend de kom sammen, at være frugtsommelig af den Helligaand. **19** Men da Josef, hendes Mand, var retfærdig og ikke vilde beskæmme hende offentligt, besluttede han hemmeligt at skille sig fra hende. **20** Men idet han tænkte derpaa, se, da viste en Herrens Engel sig for ham i en Drøm og sagde: „Josef, Davids Søn! frygt ikke for at tage din Hustru Maria til dig; thi det, som er avlet i hende, er af den Helligaand. **21** Og hun skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus; thi han skal frelse sit Folk fra deres Synder." **22** Men dette er alt sammen sket, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten, som siger: **23** „Se, Jomfruen skal blive frugtsommelig og føde en Søn, og man skal kalde hans Navn Immanuel", hvilket er udlagt: Gud med os. **24** Men da Josef vaagnede op af Søvnen, gjorde han, som Herrens Engel havde befalet ham, og han tog sin Hustru til sig. **25** Og han kendte hende ikke, førend hun havde født sin Søn, den førstefødte, og han kaldte hans Navn Jesus.

2 Men da Jesus var født i Bethlehem i Judæa, i Kong Herodes's Dage, se, da kom der vise fra Østerland til Jerusalem og sagde: **2** „Hvor er den Jødernes Konge, som er født? thi vi have set hans Stjerne i Østen og ere komne for at tilbede ham." **3** Men da Kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med ham; **4** og han forsamlede alle Folkets Ypperstepræster og skriftkloge og adspurgte dem, hvor Kristus skulde fødes. **5** Og de sagde til ham: „I Bethlehem i Judæa; thi saaledes er der skrevet ved Profeten: **6** Og du, Bethlehem i Judas Land, er

ingenlunde den mindste iblandt Judas Fyrster; thi af dig skal der udgaa en Fyrste, som skal vogte mit Folk Israel.“ **7** Da kaldte Herodes hemmeligt de vise og fik af dem nøje Besked om Tiden, da Stjernen havde ladet sig til Syne. **8** Og han sendte dem til Bethlehem og sagde: „Gaar hen og forhører eder nøje om Barnet; men naar I have fundet det, da forkynder mig det, for at ogsaa jeg kan komme og tilbede det.“ **9** Men da de havde hørt Kongen, droge de bort; og se, Stjernen, som de havde set i Østen, gik foran dem, indtil den kom og stod oven over, hvor Barnet var. **10** Men da de saa Stjernen, bleve de saare meget glade. **11** Og de gik ind i Huset og saa Barnet med dets Moder Maria og faldt ned og tilbade det og oplode deres Gemmer og ofrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrra. **12** Og da de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, droge de ad en anden Vej tilbage til deres Land. **13** Men da de vare dragne bort, se, da viser en Herrens Engel sig i en Drøm for Josef og siger: „Staa op, og tag Barnet og dets Moder med dig og fly til Ægypten og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter Barnet for at dræbe det.“ **14** Og han stod op og tog Barnet og dets Moder med sig om Natten og drog bort til Ægypten. **15** Og han var der indtil Herodes's Død, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten, der siger: „Fra Ægypten kaldte jeg min Søn.“ **16** Da Herodes nu saa, at han var bleven skuffet af de vise, blev han saare vred og sendte Folk hen og lod alle Drengebørn ihjelslaa, som vare i Bethlehem og i hele dens Omegn, fra to Aar og derunder, efter den

Tid, som han havde faaet Besked om af de vise. **17** Da blev det opfyldt, som er talt ved Profeten Jeremias, som siger: **18** „En Røst blev hørt i Rama, Graad og megen Jamren; Rakel græd over sine Børn og vilde ikke lade sig trøste, thi de ere ikke mere." **19** Men da Herodes var død, se, da viser en Herrens Engel sig i en Drøm for Josef i Ægypten og siger: **20** „Staa op, og tag Barnet og dets Moder med dig, og drag til Israels Land; thi de ere døde, som efterstræbte Barnets Liv." **21** Og han stod op og tog Barnet og dets Moder med sig og kom til Israels Land. **22** Men da han hørte, at Arkelaus var Konge over Judæa i sin Fader Herodes's Sted, frygtede han for at komme derhen; og han blev advaret af Gud i en Drøm og drog bort til Galilæas Egne. **23** Og han kom og tog Bolig i en By, som kaldes Nazareth, for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeterne, at han skulde kaldes Nazaræer.

3 Men i de Dage fremstaar Johannes Døberen og prædiker i Judæas Ørken og siger: **2** „Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." **3** Thi han er den, om hvem der er talt ved Profeten Esajas, som siger: „Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne!" **4** Men han, Johannes, havde sit Klædebon af Kamelhaar og et Læderbælte om sin Lænd; og hans Føde var Græshopper og vild Honning. **5** Da drog Jerusalem ud til ham og hele Judæa og hele Omegnen om Jordan. **6** Og de bleve døbte af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder. **7** Men da han saa mange af Farisæerne og Saddukæerne komme til hans Daab, sagde han til dem: „I Øgleunger! hvem har lært eder at fly

fra den kommende Vrede? **8** Bærer da Frugt, som er
Omvendelsen værdig, **9** og mener ikke at kunne sige ved
eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at
Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene. **10** Men
Øksen ligger allerede ved Roden af Træerne; saa bliver da
hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet
i Ilden. **11** Jeg døber eder med Vand til Omvendelse, men
den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, han,
hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe eder
med den Helligaand og Ild. **12** Hans Kasteskovl er i hans
Haand, og han skal gennemrense sin Lo og samle sin
Hvede i Laden; men Avnerne skal han opbrænde med
uslukkelig Ild." **13** Da kommer Jesus fra Galilæa til Jordan
til Johannes for at døbes af ham. **14** Men Johannes vilde
formene ham det og sagde: „Jeg trænger til at døbes af
dig, og du kommer til mig!" **15** Men Jesus svarede og
sagde til ham: „Tilsted det nu; thi saaledes sømmer det
sig for os at fuldkomme al Retfærdighed." Da tilsteder
han ham det. **16** Men da Jesus var bleven døbt, steg han
straks op af Vandet, og se, Himlene aabnedes for ham,
og han saa Guds Aand dale ned som en Due og komme
over ham. **17** Og se, der kom en Røst fra Himlene, som
sagde: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har
Velbehag."

4 Da blev Jesus af Aanden ført op i Ørkenen for at fristes
af Djævelen. **2** Og da han havde fastet fyrretyve Dage
og fyrretyve Nætter, blev han omsider hungrig. **3** Og
Fristeren gik til ham og sagde: „Er du Guds Søn, da sig,
at disse Stene skulle blive Brød." **4** Men han svarede

og sagde: „Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar igennem Guds Mund." **5** Da tager Djævelen ham med sig til den hellige Stad og stiller ham paa Helligdommens Tinde og siger til ham: **6** „Er du Guds Søn, da kast dig herned; thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig paa Hænder, for at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten." **7** Jesus sagde til ham: „Der er atter skrevet: Du maa ikke friste Herren din Gud." **8** Atter tager Djævelen ham med sig op paa et saare højt Bjerg og viser ham alle Verdens Riger og deres Herlighed; og han sagde til ham: **9** „Alt dette vil jeg give dig, dersom du vil falde ned og tilbede mig." **10** Da siger Jesus til ham: „Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene." **11** Da forlader Djævelen ham, og se, Engle kom til ham og tjente ham. **12** Men da Jesus hørte, at Johannes var kastet i Fængsel, drog han bort til Galilæa. **13** Og han forlod Nazareth og kom og tog Bolig i Kapernaum, som ligger ved Søen, i Sebulons og Nafthalis Egne, **14** for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, som siger: **15** „Sebulons Land og Nafthalis Land langs Søen, Landet hinsides Jordan, Hedningernes Galilæa, **16** det Folk, som sad i Mørke, har set et stort Lys, og for dem, som sad i Dødens Land og Skygge, for dem er der opgaaet et Lys." **17** Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: „Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." **18** Men da han vandrede ved Galilæas Sø, saa han to Brødre, Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, i Færd med

at kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere. **19** Og han siger til dem: „Følger efter mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiskere.“ **20** Og de forlode straks Garnene og fulgte ham. **21** Og da han derfra gik videre, saa han to andre Brødre, Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, i Skibet med deres Fader Zebedæus, i Færd med at bøde deres Garn, og han kaldte paa dem. **22** Og de forlode straks Skibet og deres Fader og fulgte ham. **23** Og Jesus gik omkring i hele Galilæa, idet han lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed iblandt Folket. **24** Og hans Ry kom ud over hele Syrien; og de bragte til ham alle dem, som lede af mange Haande Sygdomme og vare plagede af Lidelser, baade besatte og maanesyge og værkbrudne; og han helbredte dem. **25** Og store Skarer fulgte ham fra Galilæa og Dekapolis og Jerusalem og Judæa og fra Landet hinsides Jordan.

5 Men da han saa Skarerne, steg han op paa Bjerget; og da han havde sat sig, gik hans Disciple hen til ham, **2** og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde: **3** „Salige ere de fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres. **4** Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales. **5** Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden. **6** Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes. **7** Salige ere de barmhjertige, thi dem skal vises Barmhjertighed. **8** Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud. **9** Salige ere de, som stifte Fred, thi de skulle kaldes Guds Børn. **10** Salige ere de, som ere forfulgte for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres. **11**

Salige ere I, naar man haaner og forfølger eder og lyver eder alle Haande ondt paa for min Skyld. **12** Glæder og fryder eder, thi eders Løn skal være stor i Himlene; thi saaledes have de forfulgt Profeterne, som vare før eder. **13** I ere Jordens Salt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og nedtrædes af Menneskene. **14** I ere Verdens Lys; en Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules. **15** Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under Skæppen, men paa Lysestagen; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset. **16** Lader saaledes eders Lys skinne for Menneskene, at de maa se eders gode Gerninger og ære eders Fader, som er i Himlene. **17** Mener ikke, at jeg er kommen for at nedbryde Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme. **18** Thi sandelig, siger jeg eder, indtil Himmelen og Jorden forgaar, skal end ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgaa af Loven, indtil det er sket alt sammen. **19** Derfor, den, som bryder et af de mindste af disse Bud og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den mindste i Himmeriges Rige; men den, som gør dem og lærer dem, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige. **20** Thi jeg siger eder: Uden eders Retfærdighed overgaar de skriftkloges og Farisæernes, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. **21** I have hørt, at der er sagt til de gamle: Du maa ikke slaa ihjel, men den, som slaar ihjel, skal være skyldig for Dommen. **22** Men jeg siger eder, at hver den, som bliver vred paa sin Broder uden Aarsag, skal være skyldig for Dommen; og den, som siger til sin Broder: Raka! skal

være skyldig for Raadet; og den, som siger: Du Daare! skal være skyldig til Helvedes Ild. (Geenna g1067) **23** Derfor, naar du ofrer din Gave paa Alteret og der kommer i Hu, at din Broder har noget imod dig, **24** saa lad din Gave blive der foran Alteret, og gaa hen, forlig dig først med din Broder, og kom da og offer din Gave! **25** Vær velvillig mod din Modpart uden Tøven, medens du er med ham paa Vejen, for at Modparten ikke skal overgive dig til Dommeren, og Dommeren til Tjeneren, og du skal kastes i Fængsel. **26** Sandelig, siger jeg dig, du skal ingenlunde komme ud derfra, førend du faar betalt den sidste Hvid. **27** I have hørt, at der er sagt: Du maa ikke bedrive Hor. **28** Men jeg siger eder, at hver den, som ser paa en Kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte. **29** Men dersom dit højre Øje forarger dig, saa riv det ud, og kast det fra dig; thi det er bedre for dig, at eet af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme bliver kastet i Helvede. (Geenna g1067) **30** Og om din højre Haand forarger dig, saa hug den af og kast den fra dig; thi det er bedre for dig, at eet af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme kommer i Helvede. (Geenna g1067) **31** Og der er sagt: Den, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende et Skilsmissebrev. **32** Men jeg siger eder, at enhver, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, gør, at hun bedriver Hor, og den, som tager en fraskilt Kvinde til Ægte, bedriver Hor. **33** I have fremdeles hørt, at der er sagt til de gamle: Du maa ikke gøre nogen falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder. **34** Men jeg siger eder, at I maa aldeles ikke sværge, hverken ved Himmelen, thi den

er Guds Trone, **35** ej heller ved Jorden, thi den er hans Fodskammel, ej heller ved Jerusalem, thi det er den store Konges Stad. **36** Du maa heller ikke sværge ved dit Hoved, thi du kan ikke gøre et eneste Haar hvidt eller sort. **37** Men eders Tale skal være ja, ja, nej, nej; hvad der er ud over dette, er af det onde. **38** I have hørt, at der er sagt: Øje for Øje, og Tand for Tand. **39** Men jeg siger eder, at I maa ikke sætte eder imod det onde; men dersom nogen giver dig et Slag paa din højre Kind, da vend ham ogsaa den anden til! **40** Og dersom nogen vil gaa i Rette med dig og tage din Kjortel, lad ham da ogsaa faa Kappen! **41** Og dersom nogen tvinger dig til at gaa een Mil, da gaa to med ham! **42** Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil laane af dig. **43** I have hørt, at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fjende. **44** Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner dem, som forbande eder, gører dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder, **45** for at I maa vorde eders Faders Børn, han, som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgaa over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. **46** Thi dersom I elske dem, som elske eder, hvad Løn have I da? Gøre ikke ogsaa Tolderne det samme? **47** Og dersom I hilse eders Brødre alene, hvad stort gøre I da? Gøre ikke ogsaa Hedningerne det samme? **48** Værer da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.

6 Vogter eder, at I ikke øve eders Retfærdighed for Menneskene for at beskues af dem: ellers have I ikke Løn hos eders Fader, som er i Himlene. **2** Derfor, naar du giver

Almisse, maa du ikke lade blæse i Basun foran dig, som Hyklerne gøre i Synagogerne og paa Gaderne, for at de kunne blive ærede af Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres Løn. **3** Men naar du giver Almisse, da lad din venstre Haand ikke vide, hvad din højre gør, **4** for at din Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig. **5** Og naar I bede, skulle I ikke være som Hyklerne; thi de staa gerne i Synagogerne og paa Gadehjørnerne og bede, for at de kunne vise sig for Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres Løn. **6** Men du, naar du beder, da gaa ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig. **7** Men naar I bede, maa I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de skulle blive bønhørte for deres mange Ord. **8** Ligner derfor ikke dem; thi eders Fader ved, hvad I trænge til, førend I bede ham. **9** Derfor skulle I bede saaledes: Vor Fader, du, som er i Himlene! Helliget vorde dit Navn; **10** komme dit Rige; ske din Villie, som i Himmelen saaledes ogsaa paa Jorden; **11** giv os i Dag vort daglige Brød; **12** og forlad os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere; **13** og led os ikke i Fristelse; men fri os fra det onde; [thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed! Amen.] **14** Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, vil eders himmelske Fader ogsaa forlade eder; **15** men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser. **16** Og naar I faste, da ser ikke bedrøvede ud som Hyklerne; thi de gøre

deres Ansigter ukendelige, for at de kunne vise sig for Menneskene som fastende; sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres Løn. **17** Men du, naar du faster, da salv dit Hoved, og to dit Ansigt, **18** for at du ikke skal vise dig for Menneskene som fastende, men for din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig. **19** Samler eder ikke Skatte paa Jorden, hvor Møl og Rust fortære, og hvor Tyve bryde ind og stjæle; **20** men samler eder Skatte i Himmelen, hvor hverken Møl eller Rust fortærer, og hvor Tyve ikke bryde ind og stjæle. **21** Thi hvor din Skat er, der vil ogsaa dit Hjerte være. **22** Øjet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Øje er sundt, bliver hele dit Legeme lyst; **23** men dersom dit Øje er daarligt, bliver hele dit Legeme mørkt. Dersom nu det Lys, der er i dig, er Mørke, hvor stort bliver da ikke Mørket! **24** Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kunne ikke tjene Gud og Mammon. **25** Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for eders Liv, hvad I skulle spise, eller hvad I skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I skulle iføre eder. Er ikke Livet mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne? **26** Ser paa Himmelens Fugle; de saa ikke og høste ikke og sanke ikke i Lader, og eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke meget mere værd end de? **27** Og hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge een Alen til sin Vækst? **28** Og hvorfor bekymre I eder for Klæder? Betragter Lillierne paa Marken, hvorledes de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; **29** men jeg

siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem. **30** Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som staar i Dag og i Morgen kastes i Ovnen, skulde han da ikke meget mere klæde eder, I lidettroende? **31** Derfor maa I ikke bekymre eder og sige: Hvad skulle vi spise? eller: Hvad skulle vi drikke? eller: Hvormed skulle vi klæde os? **32** — efter alt dette søge jo Hedningerne —. Thi eders himmelske Fader ved, at I have alle disse Ting nødig. **33** Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle disse Ting gives eder i Tilgift. **34** Bekymrer eder derfor ikke for den Dag i Morgen; thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sig selv. Hver Dag har nok i sin Plage.

7 Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, **2** og med hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder. **3** Men hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders Øje, men Bjælken i dit eget Øje bliver du ikke var? **4** Eller hvorledes kan du sige til din Broder: Lad mig drage Skæven ud af dit Øje; og se, Bjælken er i dit eget Øje. **5** Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se klart til at tage Skæven ud af din Broders Øje. **6** Giver ikke Hunde det hellige, kaster ikke heller eders Perler for Svin, for at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder og vende sig og sønderrive eder. **7** Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I finde; banker paa, saa skal der lukkes op for eder. **8** Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op. **9** Eller hvilket Menneske er der iblandt

eder, som, naar hans Søn beder ham om Brød, vil give ham en Sten? **10** Eller naar han beder ham om en Fisk, mon han da vil give ham en Slange? **11** Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som bede ham! **12** Altsaa, alt hvad I ville, at Menneskene skulle gøre imod eder, det skulle ogsaa I gøre imod dem; thi dette er Loven og Profeterne. **13** Gaar ind ad den snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fortabelsen, og de ere mange, som gaa ind ad den; **14** thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den. **15** Men vogter eder for de falske Profeter, som komme til eder i Faareklæder, men indvortes ere glubende Ulve. **16** Af deres Frugter skulle I kende dem. Sanker man vel Vindruer af Torne eller Figener af Tidsler? **17** Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men det raadne Træ bærer slette Frugter. **18** Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, og et raaddent Træ kan ikke bære gode Frugter. **19** Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugges og kastes i Ilden. **20** Altsaa skulle I kende dem af deres Frugter. **21** Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders Villie, som er i Himlene. **22** Mange skulle sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre! have vi ikke profeteret ved dit Navn, og have vi ikke uddrevet onde Aander ved dit Navn, og have vi ikke gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn? **23** Og da vil jeg bekende for dem: Jeg kendte eder aldrig; viger bort fra mig, I, som øve Uret! **24** Derfor,

hver den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa Klippen, **25** og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa Klippen. **26** Og hver den, som hører disse mine Ord og ikke gør efter dem, skal lignes ved en Daare, som byggede sit Hus paa Sandet, **27** og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og stødte imod dette Hus, og det faldt, og dets Fald var stort." **28** Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Ord, vare Skarerne slagne af Forundring over hans Lære; **29** thi han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke som deres skriftkloge.

8 Men da han var gaaet ned af Bjerget, fulgte store Skarer ham. **2** Og se, en spedalsk kom, faldt ned for ham og sagde: „Herre! om du vil, saa kan du rense mig." **3** Og han udrakte Haanden, rørte ved ham og sagde: „Jeg vil; bliv ren!" Og straks blev han renset for sin Spedalskhed. **4** Og Jesus siger til ham: „Se til, at du ikke siger det til nogen; men gaa hen, fremstil dig selv for Præsten, og offer den Gave, som Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem." **5** Men da han gik ind i Kapernaum, traadte en Høvedsmand hen til ham, bad ham og sagde: **6** „Herre! min Dreng ligger hjemme værkbruden og pines svarlig." **7** Jesus siger til ham: „Jeg vil komme og helbrede ham." **8** Og Høvedsmanden svarede og sagde: „Herre! jeg er ikke værdig til, at du skal gaa ind under mit Tag; men sig det blot med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet. **9** Jeg er jo selv et Menneske, som staar under Øvrighed og har

Stridsmænd under mig; og siger jeg til den ene: Gaa! saa gaar han; og til den anden: Kom! saa kommer han; og til min Tjener: Gør dette! saa gør han det.“ **10** Men da Jesus hørte det, forundrede han sig og sagde til dem, som fulgte ham: „Sandelig, siger jeg eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro. **11** Men jeg siger eder, at mange skulle komme fra Øster og Vester og sidde til Bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige. **12** Men Rigets Børn skulle kastes ud i Mørket udenfor; der skal der være Graad og Tænders Gnidsel.“ **13** Og Jesus sagde til Høvedsmanden: „Gaa bort, dig ske, som du troede!“ Og Drengen blev helbredet i den samme Time. **14** Og Jesus kom ind i Peters Hus og saa, at hans Svigermoder laa og havde Feber. **15** Og han rørte ved hendes Haand, og Feberen forlod hende, og hun stod op og vartede ham op. **16** Men da det var blevet Aften, førte de mange besatte til ham, og han uddrev Aanderne med et Ord og helbredte alle de syge; **17** for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, der siger: „Han tog vore Skrøbeligheder og bar vore Sygdomme.“ **18** Men da Jesus saa store Skarer omkring sig, befalede han at fare over til hin Side. **19** Og der kom een, en skriftklog, og sagde til ham: „Mester! jeg vil følge dig, hvor du end gaar hen.“ **20** Og Jesus siger til ham: „Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.“ **21** Men en anden af Disciplene sagde til ham: „Herre! tilsted mig først at gaa hen og begrave min Fader.“ **22** Men Jesus siger til ham: „Følg mig, og lad de døde begrave deres døde!“ **23** Og da han

gik om Bord i Skibet, fulgte hans Disciple ham. **24** Og se,
det blev en stærk Storm paa Søen, saa at Skibet skjultes
af Bølgerne; men han sov. **25** Og de gik hen til ham,
vækkede ham og sagde: „Herre, frels os! vi forgaa.“ **26** Og
han siger til dem: „Hvorfor ere I bange, I lidettroende?“
Da stod han op og truede Vindene og Søen, og det blev
ganske blikstille. **27** Men Menneskene forundrede sig og
sagde: „Hvem er dog denne, siden baade Vindene og
Søen ere ham lydige?“ **28** Og da han kom over til hin
Side til Gadarenernes Land, mødte ham to besatte, som
kom ud fra Gravene, og de vare saare vilde, saa at ingen
kunde komme forbi ad den Vej. **29** Og se, de raabte og
sagde: „Hvad have vi med dig at gøre, du Guds Søn? Er du
kommen hid før Tiden for at pine os?“ **30** Men der var
langt fra dem en stor Hjord Svin, som græssede. **31** Og de
onde Aander bade ham og sagde: „Dersom du uddriver
os, da send os i Svinehjorden!“ **32** Og han sagde til dem:
„Gaar!“ Men de fore ud og fore i Svinene; og se, hele
Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og døde
i Vandet. **33** Men Hyrderne flyede og gik hen i Byen og
fortalte det alt sammen, og hvorledes det var gaaet til
med de besatte. **34** Og se, hele Byen gik ud for at møde
Jesus; og da de saa ham, bade de ham om, at han vilde
gaa bort fra deres Egn.

9 Og han gik om Bord i et Skib og for over og kom til sin
egen By. **2** Og se, de bare til ham en værkbruden, som
laa paa en Seng; og da Jesus saa deres Tro, sagde han
til den værkbrudne: „Søn! vær frimodig, dine Synder
forlades dig.“ **3** Og se, nogle af de skriftkloge sagde ved

sig selv: „Denne taler bespotteligt.“ **4** Og da Jesus saa deres Tanker, sagde han: „Hvorfor tænke I ondt i eders Hjerter? **5** Thi hvilket er lettest at sige: Dine Synder forlades dig, eller at sige: Staa op og gaa? **6** Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder, “ da siger han til den værkbrudne: „Staa op, og tag din Seng, og gaa til dit Hus!“ **7** Og han stod op og gik bort til sit Hus. **8** Men da Skarerne saa det, frygtede de og priste Gud, som havde givet Menneskene en saadan Magt. **9** Og da Jesus gik videre derfra, saa han en Mand, som hed Matthæus, sidde ved Toldboden; og han siger til ham: „Følg mig!“ Og han stod op og fulgte ham. **10** Og det skete, da han sad til Bords i Huset, se, da kom der mange Toldere og Syndere og sade til Bords med Jesus og hans Disciple. **11** Og da Farisæerne saa det, sagde de til hans Disciple: „Hvorfor spiser eders Mester med Toldere og Syndere?“ **12** Men da Jesus hørte det, sagde han: „De raske trænge ikke til Læge, men de syge. **13** Men gaar hen og lærer, hvad det vil sige: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til Offer; thi jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere.“ **14** Da komme Johannes's Disciple til ham og sige: „Hvorfor faste vi og Farisæerne meget, men dine Disciple faste ikke?“ **15** Og Jesus sagde til dem: „Kunne Brudesvendene sørge, saa længe Brudgommen er hos dem? Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, og da skulle de faste. **16** Men ingen sætter en Lap af uvalket Klæde paa et gammelt Klædebon; thi Lappen river Klædebonnet itu, og der bliver et værre Hul. **17** Man

kommer heller ikke ung Vin paa gamle Læderflasker, ellers sprænges Læderflaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne ødelægges; men man kommer ung Vin paa nye Læderflasker, saa blive begge Dele bevarede." **18** Medens han talte dette til dem, se, da kom der en Forstander og faldt ned for ham og sagde: „Min Datter er lige nu død; men kom og læg din Haand paa hende, saa bliver hun levende." **19** Og Jesus stod op og fulgte ham med sine Disciple. **20** Og se, en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv Aar, traadte hen bagfra og rørte ved Fligen af hans Klædebon; **21** thi hun sagde ved sig selv: „Dersom jeg blot rører ved hans Klædebon, bliver jeg frelst." **22** Men Jesus vendte sig om, og da han saa hende, sagde han: „Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig." Og Kvinden blev frelst fra den samme Time. **23** Og da Jesus kom til Forstanderens Hus og saa Fløjtespillerne og Hoben, som larmede, sagde han: **24** „Gaar bort, thi Pigen er ikke død, men hun sover." Og de lo ad ham. **25** Men da Hoben var dreven ud, gik han ind og tog hende ved Haanden; og Pigen stod op. **26** Og Rygtet herom kom ud i hele den Egn. **27** Og da Jesus gik bort derfra, fulgte der ham to blinde, som raabte og sagde: „Forbarm dig over os, du Davids Søn!" **28** Men da han kom ind i Huset, gik de blinde til ham; og Jesus siger til dem: „Tro I, at jeg kan gøre dette?" De sige til ham: „Ja, Herre!" **29** Da rørte han ved deres Øjne og sagde: „Det ske eder efter eders Tro!" **30** Og deres Øjne bleve aabnede. Og Jesus bød dem strengt og sagde: „Ser til, lad ingen faa det at vide." **31** Men de gik ud og udbredte Rygtet om ham i

hele den Egn. **32** Men da disse gik ud, se, da førte de til ham et stumt Menneske, som var besat. **33** Og da den onde Aand var uddreven, talte den stumme. Og Skarerne forundrede sig og sagde: „Aldrig er saadant set i Israel.“ **34** Men Farisæerne sagde: „Ved de onde Aanders Fyrste uddriver han de onde Aander.“ **35** Og Jesus gik omkring i alle Byerne og Landsbyerne, lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed. **36** Men da han saa Skarerne, ynkedes han inderligt over dem; thi de vare vanrøgtede og forkomne som Faar, der ikke have Hyrde. **37** Da siger han til sine Disciple: „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa; **38** beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst.“

10 Og han kaldte sine tolv Disciple til sig og gav dem Magt over urene Aander, til at uddrive dem og at helbrede enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed. **2** Og disse ere de tolv Apostles Navne: Først Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, **3** Filip og Bartholomæus, Thomas og Tolderen Matthæus, Jakob, Alfæus's Søn, og Lebbæus med Tilnavn Thaddæus, **4** Simon Kananæeren og Judas Iskariot, han, som forraadte ham. **5** Disse tolv udsendte Jesus, bød dem og sagde: „Gaar ikke hen paa Hedningers Vej, og gaar ikke ind i Samaritaners By! **6** Men gaar hellere hen til de fortabte Faar af Israels Hus! **7** Men paa eders Vandring skulle I prædike og sige: Himmeriges Rige er kommet nær. **8** Helbreder syge, opvækker døde, renser spedalske, uddriver onde Aander! I have modtaget det for

intet, giver det for intet! **9** Skaffer eder ikke Guld, ej heller Sølv, ej heller Kobber i eders Bælter; **10** ej Taske til at rejse med, ej heller to Kjortler, ej heller Sko, ej heller Stav; thi Arbejderen er sin Føde værd. **11** Men hvor I komme ind i en By eller Landsby, der skulle I spørge, hvem i den der er det værd, og der skulle I blive, indtil I drage bort. **12** Men naar I gaa ind i Huset, da hilser det; **13** og dersom Huset er det værd, da komme eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vende eders Fred tilbage til eder! **14** Og dersom nogen ikke modtager eder og ej hører eders Ord, da gaar ud af det Hus eller den By og ryster Støvet af eders Fødder! **15** Sandelig, siger jeg eder, det skal gaa Sodomas og Gomorras Land taaleligere paa Dommens Dag end den By. **16** Se, jeg sender eder som Faar midt iblandt Ulve; vorder derfor snilde som Slanger og enfoldige som Duer! **17** Vogter eder for Menneskene; thi de skulle overgive eder til Raadsforsamlinger og hudstryge eder i deres Synagoger. **18** Og I skulle føres for Landshøvdinger og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd. **19** Men naar de overgive eder, da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale; thi det skal gives eder i den samme Time, hvad I skulle tale. **20** Thi I ere ikke de, som tale; men det er eders Faders Aand, som taler i eder. **21** Men Broder skal overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op imod Forældre og slaa dem ihjel. **22** Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst. **23** Men naar de forfølge eder i een By, da flyr til en anden; thi sandelig, siger jeg eder,

I skulle ikke komme til Ende med Israels Byer, førend Menneskesønnen kommer. **24** En Discipel er ikke over sin Mester, ej heller en Tjener over sin Herre. **25** Det er Discipelen nok, at han bliver som sin Mester, og Tjeneren som sin Herre. Have de kaldet Husbonden Beelzebul, hvor meget mere da hans Husfolk? **26** Frygter altsaa ikke for dem; thi intet er skjult, som jo skal aabenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. **27** Taler i Lyset, hvad jeg siger eder i Mørket; og prædiker paa Tagene, hvad der siges eder i Øret! **28** Og frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men ikke kunne slaa Sjælen ihjel; men frygter hellere for ham, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede. **(Geenna g1067)** **29** Sælges ikke to Spurve for en Penning? Og ikke een af dem falder til Jorden uden eders Faders Villie. **30** Men paa eder ere endog alle Hovedhaar talte. **31** Frygter derfor ikke; I ere mere værd end mange Spurve. **32** Altsaa, enhver som vedkender sig mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg vedkende mig for min Fader, som er i Himlene. **33** Men den, som fornægter mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg fornægte for min Fader, som er i Himlene. **34** Mener ikke, at jeg er kommen for at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sværd. **35** Thi jeg er kommen for at volde Splid imellem en Mand og hans Fader og imellem en Datter og hendes Moder og imellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder, **36** og en Mands Husfolk skulle være hans Fjender. **37** Den, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig

ikke værd; **38** og den, som ikke tager sit Kors og følger
efter mig, er mig ikke værd. **39** Den, som bjærger sit Liv,
skal miste det; og den, som mister sit Liv for min Skyld,
skal bjærge det. **40** Den, som modtager eder, modtager
mig; og den, som modtager mig, modtager ham, som
udsendte mig. **41** Den, som modtager en Profet, fordi
han er en Profet, skal faa en Profets Løn; og den, som
modtager en retfærdig, fordi han er en retfærdig, skal
faa en retfærdigs Løn. **42** Og den, som giver en af disse
smaa ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er
en Discipel, sandelig, siger jeg eder, han skal ingenlunde
miste sin Løn."

11 Og det skete, da Jesus var færdig med at give sine
tolv Disciple Befaling, gik han videre derfra for at lære
og prædike i deres Byer. **2** Men da Johannes hørte i
Fængselet om Kristi Gerninger, sendte han Bud med sine
Disciple og lod ham sige: **3** „Er du den, som kommer,
eller skulle vi vente en anden?" **4** Og Jesus svarede og
sagde til dem: „Gaar hen, og forkynder Johannes de Ting,
som I høre og se: **5** blinde se, og lamme gaa, spedalske
renses, og døve høre, og døde staa op, og Evangeliet
forkyndes for fattige; **6** og salig er den, som ikke forarges
paa mig." **7** Men da disse gik bort, begyndte Jesus at sige
til Skarerne om Johannes: „Hvad gik I ud i Ørkenen at
skue? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden? **8** Eller
hvad gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se,
de, som bære bløde Klæder, ere i Kongernes Huse. **9** Eller
hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog
mere end en Profet. **10** Thi han er den, om hvem der

er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig. **11** Sandelig, siger jeg eder, iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større fremstaaet end Johannes Døberen; men den mindste i Himmeriges Rige er større end han. **12** Men fra Johannes Døberens Dage indtil nu tages Himmeriges Rige med Vold, og Voldsmænd rive det til sig. **13** Thi alle Profeterne og Loven have profeteret indtil Johannes. **14** Og dersom I ville tage imod det: Han er Elias, som skal komme. **15** Den, som har Øren at høre med, han høre! **16** Men hvem skal jeg ligne denne Slægt ved? Den ligner Børn, som sidde paa Torvene og raabe til de andre og sige: **17** Vi blæste paa Fløjte for eder, og I dansede ikke; vi sang Klagesange, og I jamrede ikke. **18** Thi Johannes kom, som hverken spiste eller drak, og de sige: Han er besat. **19** Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og de sige: Se, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og Synderes Ven! Dog, Visdommen er retfærdiggjort ved sine Børn." **20** Da begyndte han at skamme de Byer ud, i hvilke hans fleste kraftige Gerninger vare gjorte, fordi de ikke havde omvendt sig: **21** „Ve dig, Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus og Sidon, da havde de for længe siden omvendt sig i Sæk og Aske. **22** Men jeg siger eder: Det skal gaa Tyrus og Sidon taaleligere paa Dommens Dag end eder. **23** Og du, Kapernaum! som er bleven ophøjet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil Dødsriget; thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i dig, vare skete i Sodoma, da var den bleven staaende indtil

denne Dag. **(Hadēs g86)** **24** Men jeg siger eder: Det skal gaa Sodomas Land taaleligere paa Dommens Dag end dig." **25** Paa den Tid udbrød Jesus og sagde: „Jeg priser dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og aabenbaret det for umyndige. **26** Ja, Fader! thi saaledes skete det, som var velbehageligt for dig. **27** Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sønnen, og den, for hvem Sønnen vil aabenbare ham. **28** Kommer hid til mig alle, som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile. **29** Tager mit Aag paa eder, og lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle. **30** Thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let."

12 Paa den Tid vandrede Jesus paa Sabbaten igennem en Sædemark; men hans Disciple bleve hungrige og begyndte at plukke Aks og at spise. **2** Men da Farisæerne saa det, sagde de til ham: „Se, dine Disciple gøre, hvad det ikke er tilladt at gøre paa en Sabbat." **3** Men han sagde til dem: „Have I ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig og de, som vare med ham? **4** hvorledes han gik ind i Guds Hus og spiste Skuebrødene, som det ikke var ham tilladt at spise, ej heller dem, som vare med ham, men alene Præsterne? **5** Eller have I ikke læst i Loven, at paa Sabbaterne vanhellige Præsterne Sabbaten i Helligdommen og ere dog uden Skyld? **6** Men jeg siger eder, at her er det, som er større end Helligdommen. **7** Men dersom I havde vidst, hvad det Ord betyder: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til

Offer, da havde I ikke fordømt dem, som ere uden Skyld.
8 Thi Menneskesønnen er Herre over Sabbaten.“ **9** Og
han gik videre derfra og kom ind i deres Synagoge. **10** Og
se, der var en Mand, som havde en vissen Haand; og de
spurgte ham ad og sagde: „Er det tilladt at helbrede paa
Sabbaten?“ for at de kunde anklage ham. **11** Men han
sagde til dem: „Hvilket Menneske er der iblandt eder, som
har kun eet Faar, og ikke tager fat paa det og drager det
op, dersom det paa Sabbaten falder i en Grav? **12** Hvor
meget er nu ikke et Menneske mere end et Faar? Altsaa
er det tilladt at gøre vel paa Sabbaten.“ **13** Da siger han
til Manden: „Ræk din Haand ud!“ og han rakte den ud, og
den blev igen sund som den anden. **14** Men Farisæerne
gik ud og lagde Raad op imod ham, hvorledes de kunde
slaa ham ihjel. **15** Men da Jesus mærkede det, drog han
bort derfra; og mange fulgte ham, og han helbredte dem
alle. **16** Og han bød dem strengt, at de ikke maatte gøre
ham kendt; **17** for at det skulde opfyldes, som er talt ved
Profeten Esajas, som siger: **18** „Se, min Tjener, som jeg
har udvalgt, min elskede, i hvem min Sjæl har Velbehag;
jeg vil give min Aand over ham, og han skal forkynde
Hedningerne Ret. **19** Han skal ikke kives og ikke raabe,
og ingen skal høre hans Røst paa Gaderne. **20** Han skal
ikke sønderbryde det knækkede Rør og ikke udslukke
den rygende Tande, indtil han faar ført Retten frem til
Sejr. **21** Og paa hans Navn skulle Hedninger haabe.“ **22**
Da blev en besat, som var blind og stum, ført til ham;
og han helbredte ham, saa at den stumme talte og saa.
23 Og alle Skarerne forfærdedes og sagde: „Mon denne

skulde være Davids Søn?" **24** Men da Farisæerne hørte det, sagde de: „Denne uddriver ikke de onde Aander uden ved Beelzebul, de onde Aanders Fyrste." **25** Men saasom han kendte deres Tanker, sagde han til dem: „Hvert Rige, som er kommet i Splid med sig selv, lægges øde; og hver By eller Hus, som er kommet i Splid med sig selv, kan ikke bestaa. **26** Og hvis Satan uddriver Satan, saa er han kommen i Splid med sig selv; hvorledes skal da hans Rige bestaa? **27** Og dersom jeg uddriver de onde Aander ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Sønner dem? Derfor skulle de være eders Dommere. **28** Men dersom jeg uddriver de onde Aander ved Guds Aand, da er jo Guds Rige kommet til eder. **29** Eller hvorledes kan nogen gaa ind i den stærkes Hus og røve hans Ejendele, uden han først binder den stærke? Da kan han plyndre hans Hus. **30** Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, adspreder. **31** Derfor siger jeg eder: Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, men Bespottelsen imod Aanden skal ikke forlades. **32** Og den, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham skal det forlades; men den, som taler imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden eller i den kommende. **(aiōn g165)** **33** Lader enten Træet være godt og dets Frugt god; eller lader Træet være raaddent, og dets Frugt raadden; thi Træet kendes paa Frugten. **34** I Øgleunger! hvorledes kunne I tale godt, naar I ere onde? Thi af Hjertets Overflødighed taler Munden. **35** Et godt Menneske fremtager gode Ting af sit gode Forraad; og et ondt Menneske fremtager onde Ting af sit onde

Forraad. **36** Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de tale. **37** Thi af dine Ord skal du retfærdiggøres, og af dine Ord skal du fordømmes." **38** Da svarede nogle af de skriftkloge og Farisæerne ham og sagde: „Mester! vi ønske at se et Tegn af dig." **39** Men han svarede og sagde til dem: „En ond og utro Slægt forlanger Tegn, men der skal intet Tegn gives den uden Profeten Jonas's Tegn. **40** Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Havdyrets Bug, saaledes skal Menneskesønnen være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skød. **41** Mænd fra Ninive skulle opstaa ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og se, her er mere end Jonas. **42** Sydens Dronning skal oprejses ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere end Salomon. **43** Men naar den urene Aand er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem vandløse Steder, søger Hvile og finder den ikke. **44** Da siger den: Jeg vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af; og naar den kommer, finder den det ledigt, fejet og prydet. **45** Saa gaar den hen og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end den selv, og naar de ere komne derind, bo de der; og det sidste bliver værre med dette Menneske end det første. Saaledes skal det ogsaa gaa denne onde Slægt." **46** Medens han endnu talte til Skarerne, se, da stode hans Moder og hans Brødre udenfor og begærede at tale med ham. **47** Da sagde en til ham: „Se, din Moder og dine Brødre staa udenfor og

begære at tale med dig." **48** Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: „Hvem er min Moder? og hvem ere mine Brødre?" **49** Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: „Se, her er min Moder og mine Brødre! **50** Thi enhver, der gør min Faders Villie, som er i Himlene, han er min Broder og Søster og Moder."

13 Paa hin Dag gik Jesus ud af Huset og satte sig ved Søen. **2** Og store Skarer samlede sig om ham, saa han gik om Bord i et Skib og satte sig; og hele Skaren stod paa Strandbredden. **3** Og han talte meget til dem i Lignelser og sagde: „Se, en Sædemand gik ud at saa. **4** Og idet han saaede, faldt noget ved Vejen; og Fuglene kom og aade det op. **5** Og noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord. **6** Men da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. **7** Og noget faldt iblandt Torne; og Tornene voksede op og kvalte det. **8** Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, noget hundrede, noget tresindstyve, noget tredive Fold. **9** Den, som har Øren, han høre!" **10** Og Disciplene gik hen og sagde til ham: „Hvorfor taler du til dem i Lignelser?" **11** Men han svarede og sagde til dem: „Fordi det er eder givet at kende Himmeriges Riges Hemmeligheder; men dem er det ikke givet. **12** Thi den, som har, ham skal der gives, og han skal faa Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. **13** Derfor taler jeg til dem i Lignelser, fordi de skønt seende dog ikke se, og hørende dog ikke høre og forstaa ikke heller. **14** Og paa dem opfyldes Esajas Profeti, som siger: Med

eders Øren skulle I høre og dog ikke forstaa og se med eders Øjne og dog ikke se. **15** Thi dette Folks Hjerte er blevet sløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at de ikke skulle se med Øjnene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde helbrede dem. **16** Men salige ere eders Øjne, fordi de se, og eders Øren, fordi de høre. **17** Thi sandelig, siger jeg eder, mange Profeter og retfærdige attraaede at se, hvad I se, og saa det ikke; og at høre, hvad I høre, og hørte det ikke. **18** Saa hører nu I Lignelsen om Sædemanden! **19** Naar nogen hører Rigets Ord og ikke forstaar det, da kommer den Onde og river det bort, som er saaet i hans Hjerte; denne er det, som blev saaet ved Vejen. **20** Men det, som blev saaet paa Stengrund, er den, som hører Ordet og straks modtager det med Glæde. **21** Men han har ikke Rod i sig og holder kun ud til en Tid; men naar der kommer Trængsel eller Forfølgelse for Ordets Skyld, forarges han straks. **22** Men det, som blev saaet iblandt Torne, er den, som hører Ordet, og Verdens Bekymring og Rigdommens Forførelse kvæler Ordet, og det bliver uden Frugt. **(aiōn g165)** **23** Men det, som blev saaet i god Jord, er den, som hører Ordet og forstaar det, og som saa bærer Frugt, en hundrede, en tresindstyve, en tredive Fold." **24** En anden Lignelse fremsatte han for dem og sagde: „Himmeriges Rige lignes ved et Menneske, som saaede god Sæd i sin Mark. **25** Men medens Folkene sov, kom hans Fjende og saaede Ugræs iblandt Hveden og gik bort. **26** Men da Sæden spirede frem og bar Frugt, da kom ogsaa Ugræsset til Syne. **27** Og Husbondens Tjenere

kom til ham og sagde: Herre, saaede du ikke god Sæd i din Mark? Hvor har den da faaet Ugræsset fra? **28** Men han sagde til dem: Det har et fjendsk Menneske gjort. Da sige Tjenerne til ham: Vil du da, at vi skulle gaa hen og sanke det sammen? **29** Men han siger: Nej, for at I ikke, naar I sanke Ugræsset sammen, skulle rykke Hveden op tillige med det. **30** Lader dem begge vokse tilsammen indtil Høsten; og i Høstens Tid vil jeg sige til Høstfolkene: Sanker først Ugræsset sammen og binder det i Knipper for at brænde det, men samler Hveden i min Lade!" **31** En anden Lignelse fremsatte han for dem og sagde: „Himmeriges Rige ligner et Sennepskorn, som en Mand tog og saaede i sin Mark. **32** Dette er vel mindre end alt andet Frø; men naar det er vokset op, er det større end Urterne og bliver et Træ, saa at Himmelens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene." **33** En anden Lignelse talede han til dem: „Himmeriges Rige ligner en Surdejg, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Maal Mel, indtil det blev syret alt sammen." **34** Alt dette talte Jesus til Skarerne i Lignelser, og uden Lignelse talte han intet til dem, **35** for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten, der siger: „Jeg vil oplade min Mund i Lignelser; jeg vil udsige det, som har været skjult fra Verdens Grundlæggelse." **36** Da forlod han Skarerne og gik ind i Huset; og hans Disciple kom til ham og sagde: „Forklar os Lignelsen om Ugræsset paa Marken!" **37** Men han svarede og sagde: „Den, som saar den gode Sæd, er Menneskesønnen, **38** og Marken er Verden, og den gode Sæd er Rigets Børn, men Ugræsset er den Ondes Børn, **39** og Fjenden, som

saaede det, er Djævelen; og Høsten er Verdens Ende; og Høstfolkene ere Engle. **(aiōn g165)** **40** Ligesom nu Ugræsset sankes sammen og opbrændes med Ild, saaledes skal det ske ved Verdens Ende. **(aiōn g165)** **41** Menneskesønnen skal udsende sine Engle, og de skulle sanke ud af hans Rige alle Forargelserne og dem, som gøre Uret; **42** og de skulle kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. **43** Da skulle de retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Den, som har Øren, han høre! **44** Himmeriges Rige ligner en Skat, som er skjult i en Mark, og en Mand fandt og skjulte den, og af Glæde over den gaar han hen og sælger alt, hvad han har, og køber den Mark. **45** Atter ligner Himmeriges Rige en Købmand, som søgte efter skønne Perler; **46** og da han fandt een meget kostbar Perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den. **47** Atter ligner Himmeriges Rige et Vod, som blev kastet i Havet og samlede Fisk af alle Slags. **48** Og da det var blevet fuldt, drog man det op paa Strandbredden og satte sig og sankede de gode sammen i Kar, men kastede de raadne ud. **49** Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende. Englene skulle gaa ud og skille de onde fra de retfærdige **(aiōn g165)** **50** og kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. **51** Have I forstaaet alt dette?" De sige til ham: „Ja." **52** Men han sagde til dem: „Derfor er hver skriftklog, som er oplært for Himmeriges Rige, ligesom en Husbond, der tager nyt og gammelt frem af sit Forraad." **53** Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Lignelser, drog han bort derfra. **54** Og han kom til sin Fædreneby og

lærte dem i deres Synagoge, saa at de bleve slagne af
Forundring og sagde: „Hvorfra har han denne Visdom og
de kraftige Gerninger? **55** Er denne ikke Tømmermandens
Søn? Hedder ikke hans Moder Maria og hans Brødre
Jakob og Josef og Simon og Judas? **56** Og hans Søstre, ere
de ikke alle hos os? Hvorfra har han da alt dette?" **57** Og
de forargedes paa ham. Men Jesus sagde til dem: „En
Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og i sit
Hus." **58** Og han gjorde ikke mange kraftige Gerninger
der for deres Vantros Skyld.

14 Paa den Tid hørte Fjerdingsfyrsten Herodes Rygtet
om Jesus. **2** Og han sagde til sine Tjenere: „Det er
Johannes Døberen; han er oprejst fra de døde, derfor
virke Kræfterne i ham." **3** Thi Herodes havde grebet
Johannes og bundet ham og sat ham i Fængsel for sin
Broder Filips Hustru, Herodias's Skyld. **4** Johannes sagde
nemlig til ham: „Det er dig ikke tilladt at have hende."
5 Og han vilde gerne slaa ham ihjel, men frygtede for
Mængden, thi de holdt ham for en Profet. **6** Men da
Herodes's Fødselsdag kom, dansede Herodias's Datter for
dem; og hun behagede Herodes. **7** Derfor lovede han med
en Ed at give hende, hvad som helst hun begærede. **8** Og
tilskyndet af sin Moder siger hun: „Giv mig Johannes
Døberens Hoved hid paa et Fad!" **9** Og Kongen blev
bedrøvet; men for sine Eders og for Gæsternes Skyld
befalede han, at det skulde gives hende. **10** Og han sendte
Bud og lod Johannes halshugge i Fængselet. **11** Og hans
Hoved blev bragt paa et Fad og givet Pigen, og hun bragte
det til sin Moder. **12** Da kom hans Disciple og toge Liget

og begravede ham, og de kom og forkyndte Jesus det. **13** Og da Jesus hørte det, drog han bort derfra i et Skib til et øde Sted afsides; og da Skarerne hørte det, fulgte de ham til Fods fra Byerne. **14** Og da han kom i Land, saa han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem og helbredte deres syge. **15** Men da det blev Aften, kom Disciplene til ham og sagde: „Stedet er øde, og Tiden er allerede forløben; lad Skarerne gaa bort, for at de kunne gaa hen i Landsbyerne og købe sig Mad." **16** Men Jesus sagde til dem: „De have ikke nødig at gaa bort; giver I dem at spise!" **17** Men de sige til ham: „Vi have ikke her uden fem Brød og to Fisk." **18** Men han sagde: „Henter mig dem hid!" **19** Og han bød Skarerne at sætte sig ned i Græsset og tog de fem Brød og de to Fisk, saa op til Himmelen og velsignede; og han brød Brødene og gav Disciplene dem, og Disciplene gave dem til Skarerne. **20** Og de spiste alle og bleve mætte; og de opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, tolv Kurve fulde. **21** Men de, som spiste, vare omtrent fem Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn. **22** Og straks nødte han sine Disciple til at gaa om Bord i Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, medens han lod Skarerne gaa bort. **23** Og da han havde ladet Skarerne gaa bort, gik han op paa Bjerget afsides for at bede. Og da det blev silde, var han der alene. **24** Men Skibet var allerede midt paa Søen og led Nød af Bølgerne; thi Vinden var imod. **25** Men i den fjerde Nattevagt kom han til dem, vandrende paa Søen. **26** Og da Disciplene saa ham vandre paa Søen, bleve de forfærdede og sagde: „Det er et Spøgelse; " og

de skrege af Frygt. **27** Men straks talte Jesus til dem og sagde: „Værer frimodige; det er mig, frygter ikke!“ **28** Men Peter svarede ham og sagde: „Herre! dersom det er dig, da byd mig at komme til dig paa Vandet!“ **29** Men han sagde: „Kom!“ Og Peter traadte ned fra Skibet og vandrede paa Vandet for at komme til Jesus. **30** Men da han saa det stærke Vejr, blev han bange; og da han begyndte at synke, raabte han og sagde: „Herre, frels mig!“ **31** Og straks udrakte Jesus Haanden og greb ham, og han siger til ham: „Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?“ **32** Og da de stege op i Skibet, lagde Vinden sig. **33** Men de, som vare i Skibet, faldt ned for ham og sagde: „Du er sandelig Guds Søn.“ **34** Og da de vare farne over, landede de i Genezareth. **35** Og da Folkene paa det Sted kendte ham, sendte de Bud til hele Egnen der omkring og bragte alle de syge til ham. **36** Og de bade ham, at de blot maatte røre ved Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte derved, bleve helbredede.

15 Da kommer der fra Jerusalem Farisæere og skriftkloge til Jesus og sige: **2** „Hvorfor overtræde dine Disciple de gamles Overlevering? thi de to ikke deres Hænder, naar de holde Maaltid.“ **3** Men han svarede og sagde til dem: „Hvorfor overtræde ogsaa I Guds Bud for eders Overleverings Skyld? **4** Thi Gud har paabudt og sagt: „Ær din Fader og din Moder; “ og: „Den, som bander Fader eller Moder, skal visselig dø.“ **5** Men I sige: „Den, som siger til sin Fader eller sin Moder: „Det, hvormed du skulde være hjulpet af mig, skal være en Tempelgave, “ han skal ingenlunde ære sin Fader eller sin Moder.“

6 Og I have ophævet Guds Lov for eders Overleverings
Skyld. **7** I Hyklere! Rettelig profeterede Esajas om eder,
da han sagde: **8** „Dette Folk ærer mig med Læberne;
men deres Hjerte er langt borte fra mig. **9** Men de
dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme, som ere
Menneskers Bud." **10** Og han kaldte Folkeskaren til sig
og sagde til dem: „Hører og forstaar! **11** Ikke det, som
gaar ind i Munden, gør Mennesket urent, men det, som
gaar ud af Munden, dette gør Mennesket urent." **12**
Da kom hans Disciple hen og sagde til ham: „Ved du,
at Farisæerne bleve forargede, da de hørte den Tale?"
13 Men han svarede og sagde: „Enhver Plantning, som
min himmelske Fader ikke har plantet, skal oprykkes
med Rode. **14** Lader dem fare, det er blinde Vejledere
for blinde; men naar en blind leder en blind, falde de
begge i Graven." **15** Men Peter svarede og sagde til ham:
„Forklar os Lignelsen!" **16** Og han sagde: „Ere ogsaa I
endnu saa uforstandige? **17** Forstaa I endnu ikke, at alt,
hvad der gaar ind i Munden, gaar i Bugen og føres ud ad
den naturlige Vej? **18** Men det, som gaar ud af Munden,
kommer ud fra Hjertet, og det gør Mennesket urent. **19**
Thi ud fra Hjertet kommer der onde Tanker, Mord, Hor,
Utugt, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Forhaanelser. **20** Det
er disse Ting, som gøre Mennesket urent; men at spise
med utoede Hænder gør ikke Mennesket urent." **21** Og
Jesus gik bort derfra og drog til Tyrus's og Sidons Egne.
22 Og se, en kananæisk Kvinde kom fra disse Egne, raabte
og sagde: „Herre, Davids Søn! forbarm dig over mig! min
Datter plages ilde af en ond Aand." **23** Men han svarede

hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til, bade ham og sagde: „Skil dig af med hende, thi hun raaber efter os.“ **24** Men han svarede og sagde: „Jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Hus.“ **25** Men hun kom og kastede sig ned for ham og sagde: „Herre, hjælp mig!“ **26** Men han svarede og sagde: „Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa Hunde.“ **27** Men hun sagde: „Jo, Herre! de smaa Hunde æde jo dog ogsaa af de Smuler, som falde fra deres Herrers Bord.“ **28** Da svarede Jesus og sagde til hende: „O Kvinde, din Tro er stor, dig ske, som du vil!“ Og hendes Datter blev helbredet fra samme Time. **29** Og Jesus gik bort derfra og kom hen til Galilæas Sø, og han gik op paa Bjerget og satte sig der. **30** Og store Skarer kom til ham og havde lamme, blinde, stumme, Krøblinger og mange andre med sig; og de lagde dem for hans Fødder, og han helbredte dem, **31** saa at Skaren undrede sig, da de saa, at stumme talte, Krøblinger bleve raske, lamme gik, og blinde saa; og de priste Israels Gud. **32** Men Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: „Jeg ynkes inderligt over Skaren; thi de have allerede tøvet hos mig tre Dage og have intet at spise; og lade dem gaa fastende bort vil jeg ikke, for at de ikke skulle vansmægte paa Vejen.“ **33** Og hans Disciple sige til ham: „Hvorfra skulle vi faa saa mange Brød i en Ørken, at vi kunne mætte saa mange Mennesker?“ **34** Og Jesus siger til dem: „Hvor mange Brød have I?“ Men de sagde: „Syv og nogle faa Smaafisk.“ **35** Og han bød Skaren at sætte sig ned paa Jorden **36** og tog de syv Brød og Fiskene, takkede, brød dem og gav Disciplene dem, og

Disciplene gave dem til Skarerne. **37** Og de spiste alle og bleve mætte; og de opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, syv Kurve fulde. **38** Men de, som spiste, vare fire Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn. **39** Og da han havde ladet Skarerne gaa bort, gik han om Bord i Skibet og kom til Magadans Egne.

16 Og Farisæerne og Saddukæerne kom hen og fristede ham og begærede, at han vilde vise dem et Tegn fra Himmelen. **2** Men han svarede og sagde til dem: „Om Aftenen sige I: Det bliver en skøn Dag, thi Himmelen er rød; **3** og om Morgenen: Det bliver Storm i Dag, thi Himmelen er rød og mørk. Om Himmelens Udseende vide I at dømme, men om Tidernes Tegn kunne I det ikke. **4** En ond og utro Slægt forlanger Tegn; men der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn.“ Og han forlod dem og gik bort. **5** Og da hans Disciple kom over til hin Side, havde de glemt at tage Brød med. **6** Og Jesus sagde til dem: „Ser til, og tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes Surdejg!“ **7** Men de tænkte ved sig selv og sagde: „Det er, fordi vi ikke toge Brød med.“ **8** Men da Jesus mærkede dette, sagde han: „I lidettroende! hvorfor tænke I ved eder selv paa, at I ikke have taget Brød med? **9** Forstaa I ikke endnu? Komme I heller ikke i Hu de fem Brød til de fem Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op? **10** Ikke heller de syv Brød til de fire Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op? **11** Hvorledes forstaa I da ikke, at det ej var om Brød, jeg sagde det til eder? Men tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes Surdejg.“ **12** Da forstode de, at han havde ikke sagt, at de skulde

tage sig i Vare for Surdejgen i Brød, men for Farisæernes og Saddukæernes Lære. **13** Men da Jesus var kommen til Egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine Disciple og sagde: „Hvem sige Folk, at Menneskesønnen er?“ **14** Men de sagde: „Nogle sige Johannes Døberen; andre Elias; andre Jeremias eller en af Profeterne.“ **15** Han siger til dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?“ **16** Da svarede Simon Peter og sagde: „Du er Kristus, den levende Guds Søn.“ **17** Og Jesus svarede og sagde til ham: „Salig er du, Simon Jonas's Søn! thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene. **18** Saa siger jeg ogsaa dig, at du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulle ikke faa Overhaand over den. **(Hadēs g86)** **19** Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene.“ **20** Da bød han sine Disciple, at de maatte ikke sige til nogen, at han var Kristus. **21** Fra den Tid begyndte Jesus at give sine Disciple til Kende, at han skulde gaa til Jerusalem og lide meget af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslaas og oprejses paa den tredje Dag. **22** Og Peter tog ham til Side, begyndte at sætte ham i Rette og sagde: „Gud bevare dig, Herre; dette skal ingenlunde ske dig!“ **23** Men han vendte sig og sagde til Peter: „Vig bag mig, Satan! du er mig en Forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er.“ **24** Da sagde Jesus til sine Disciple: „Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig! **25** Thi den, som vil frelse sit Liv,

skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det. **26** Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men maa bøde med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? **27** Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale enhver efter hans Gerning. **28** Sandelig, siger jeg eder, der er nogle af dem, som staa her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Menneskesønnen komme i sit Rige."

17 Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og hans Broder Johannes med sig og fører dem afsides op paa et højt Bjerg. **2** Og han blev forvandlet for deres Øjne, og hans Aasyn skinnede som Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lyset. **3** Og se, Moses og Elias viste sig for dem og samtalede med ham. **4** Da tog Peter til Orde og sagde til Jesus: „Herre! det er godt, at vi ere her; vil du, da lader os gøre tre Hytter her, dig en og Moses en og Elias en." **5** Medens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende Sky dem; og se, der kom fra Skyen en Røst, som sagde: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag; hører ham!" **6** Og da Disciplene hørte det, faldt de paa deres Ansigt og frygtede saare. **7** Og Jesus traadte hen og rørte ved dem og sagde: „Staar op, og frygter ikke!" **8** Men da de opløftede deres Øjne, saa de ingen uden Jesus alene. **9** Og da de gik ned fra Bjerget, bød Jesus dem og sagde: „Taler ikke til nogen om dette Syn, førend Menneskesønnen er oprejst fra de døde." **10** Og hans Disciple spurgte ham og sagde: „Hvad er det da, de skriftkloge sige, at Elias bør først komme?" **11** Og han

svarede og sagde: „Vel kommer Elias og skal genoprette alting. **12** Men jeg siger eder, at Elias er allerede kommen, og de erkendte ham ikke, men gjorde med ham alt, hvad de vilde; saaledes skal ogsaa Menneskesønnen lide ondt af dem.“ **13** Da forstode Disciplene, at han havde talt til dem om Johannes Døberen. **14** Og da de kom til Folkeskaren, kom en Mand til ham og faldt paa Knæ for ham og sagde: **15** „Herre! forbarm dig over min Søn, thi han er maanesyg og lidende; thi han falder ofte i Ild og ofte i Vand; **16** og jeg bragte ham til dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham.“ **17** Og Jesus svarede og sagde: „O du vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg taale eder? Bringer mig ham hid!“ **18** Og Jesus talte ham haardt til, og den onde Aand for ud af ham, og Drengen blev helbredet fra samme Time. **19** Da gik Disciplene til Jesus afsides og sagde: „Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?“ **20** Og han siger til dem: „For eders Vantros Skyld; thi sandelig, siger jeg eder, dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og intet skal være eder umuligt. **21** Men denne Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste.“ **22** Og medens de vandrede sammen i Galilæa, sagde Jesus til dem: „Menneskesønnen skal overgives i Menneskers Hænder; **23** og de skulle slaa ham ihjel, og paa den tredje Dag skal han oprejses.“ Og de bleve saare bedrøvede. **24** Men da de kom til Kapernaum, kom de, som opkrævede Tempelskatten, til Peter og sagde: „Betaler eders Mester ikke Skatten?“ **25** Han sagde: „Jo.“ Og da han kom ind i

Huset, kom Jesus ham i Forkøbet og sagde: „Hvad tykkes dig, Simon? Af hvem tage Jordens Konger Told eller Skat, af deres egne Sønner eller af de fremmede?“ **26** Og da han sagde: „Af de fremmede, “ sagde Jesus til ham: „Saa ere jo Sønnerne frie. **27** Men for at vi ikke skulle forarge dem, saa gaa hen til Søen, kast en Krog ud, og tag den første Fisk, som kommer op; og naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater; tag denne, og giv dem den for mig og dig!“

18 I den samme Stund kom Disciplene hen til Jesus og sagde: „Hvem er da den største i Himmeriges Rige?“ **2** Og han kaldte et lille Barn til sig og stillede det midt iblandt dem **3** og sagde: „Sandelig, siger jeg eder, uden I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. **4** Derfor, den, som fornedrer sig selv som dette Barn, han er den største i Himmeriges Rige. **5** Og den, som modtager et eneste saadant Barn for mit Navns Skyld, modtager mig. **6** Men den, som forarger een af disse smaa, som tro paa mig, ham var det bedre, at der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb. **7** Ve Verden for Forargelserne! Thi vel er det nødvendigt, at Forargelserne komme; dog, ve det Menneske, ved hvem Forargelsen kommer! **8** Men dersom din Haand eller din Fod forarger dig, da hug den af, og kast den fra dig! Det er bedre for dig at gaa lam eller som en Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og to Fødder og blive kastet i den evige Ild. **(aiōnios g166)** **9** Og dersom dit Øje forarger dig, da riv det ud, og kast det fra dig! Det er bedre for dig at gaa enøjet

ind til Livet end at have to Øjne og blive kastet i Helvedes Ild. **(Geenna g1067)** **10** Ser til, at I ikke foragte en eneste af disse smaa; thi jeg siger eder: Deres Engle i Himlene se altid min Faders Ansigt, som er i Himlene. **11** [Thi Menneskesønnen er kommen for at frelse det fortabte.] **12** Hvad tykkes eder? Om et Menneske har hundrede Faar, og eet af dem farer vild, forlader han da ikke de ni og halvfemsindstyve og gaar ud i Bjergene og leder efter det vildfarende? **13** Og hænder det sig, at han finder det, sandelig, siger jeg eder, han glæder sig mere over det end over de ni og halvfemsindstyve, som ikke ere farne vild. **14** Saaledes er det ikke eders himmelske Faders Villie, at en eneste af disse smaa skal fortabes. **15** Men om din Broder synder imod dig, da gaa hen og revs ham mellem dig og ham alene; hører han dig, da har du vundet din Broder. **16** Men hører han dig ikke, da tag endnu en eller to med dig, for at „hver Sag maa staa fast efter to eller tre Vidners Mund.“ **17** Men er han dem overhørig, da sig det til Menigheden; men er han ogsaa Menigheden overhørig, da skal han være for dig ligesom en Hedning og en Tolder. **18** Sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen; og hvad som helst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen. **19** Atter siger jeg eder, at dersom to af eder blive enige paa Jorden om hvilken som helst Sag, hvorom de ville bede, da skal det blive dem til Del fra min Fader, som er i Himlene. **20** Thi hvor to eller tre ere forsamlede om mit Navn, der er jeg midt iblandt dem.“ **21** Da traadte Peter frem og sagde til ham: „Herre! hvor ofte skal jeg

tilgive min Broder, naar han synder imod mig? mon indtil syv Gange?" **22** Jesus siger til ham: „Jeg siger dig: ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange. **23** Derfor lignes Himmeriges Rige ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere. **24** Men da han begyndte at holde Regnskab, blev en, som var ti Tusinde Talenter skyldig, ført frem for ham. **25** Og da han intet havde at betale med, bød hans Herre, at han og hans Hustru og Børn og alt det, han havde, skulde sælges, og Gælden betales. **26** Da faldt Tjeneren ned for ham, bønfaldt ham og sagde: Herre, vær langmodig med mig, saa vil jeg betale dig det alt sammen. **27** Da ynkedes samme Tjeners Herre inderligt over ham og lod ham løs og eftergav ham Gælden. **28** Men den samme Tjener gik ud og traf en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarer skyldig; og han greb fat paa ham og var ved at kvæle ham og sagde: Betal, hvad du er skyldig! **29** Da faldt hans Medtjener ned for ham og bad ham og sagde: Vær langmodig med mig, saa vil jeg betale dig. **30** Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i Fængsel, indtil han betalte, hvad han var skyldig. **31** Da nu hans Medtjenere saa det, som skete, bleve de saare bedrøvede og kom og forklarede for deres Herre alt, hvad der var sket. **32** Da kalder hans Herre ham for sig og siger til ham: Du onde Tjener! al den Gæld eftergav jeg dig, fordi du bad mig. **33** Burde ikke ogsaa du forbarme dig over din Medtjener, ligesom jeg har forbarmet mig over dig. **34** Og hans Herre blev vred og overgav ham til Bødlerne, indtil han kunde faa betalt alt det, han var ham skyldig. **35**

Saaledes skal ogsaa min himmelske Fader gøre mod eder, om I ikke af Hjertet tilgive, enhver sin Broder."

19 Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas Egne, hinsides Jordan. **2** Og store Skarer fulgte ham, og han helbredte dem der. **3** Og Farisæerne kom til ham, fristede ham og sagde: „Er det tilladt at skille sig fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?" **4** Men han svarede og sagde: „Have I ikke læst, at Skaberen fra Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde **5** og sagde: „Derfor skal en Mand forlade sin Fader og sin Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle blive til eet Kød?" **6** Saaledes ere de ikke længer to, men eet Kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille." **7** De sige til ham: „Hvorfor bød da Moses at give et Skilsmissebrev og skille sig fra hende?" **8** Han siger til dem: „Moses tilstedte eder at skille eder fra eders Hustruer for eders Hjerters Haardheds Skyld; men fra Begyndelsen har det ikke været saaledes. **9** Men jeg siger eder, at den, som skiller sig fra sin Hustru, naar det ikke er for Hors Skyld, og tager en anden til Ægte, han bedriver Hor; og den, som tager en fraskilt Hustru til Ægte, han bedriver Hor." **10** Hans Disciple sige til ham: „Staar Mandens Sag med Hustruen saaledes, da er det ikke godt at gifte sig." **11** Men han sagde til dem: „Ikke alle rumme dette Ord, men de, hvem det er givet: **12** Thi der er Gildinger, som ere fødte saaledes fra Moders Liv; og der er Gildinger, som ere gildede af Mennesker; og der er Gildinger, som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld. Den, som kan

rumme det, han rumme det!" **13** Da blev der baaret smaa Børn til ham, for at han skulde lægge Hænderne paa dem og bede; men Disciplene truede dem. **14** Da sagde Jesus: „Lader de smaa Børn komme, og formener dem ikke at komme til mig; thi Himmeriges Rige hører saadanne til." **15** Og han lagde Hænderne paa dem, og han drog derfra. **16** Og se, en kom til ham og sagde: „Mester! hvad godt skal jeg gøre, for at jeg kan faa et evigt Liv?" **(aiōnios g166)** **17** Men han sagde til ham: „Hvorfor spørger du mig om det gode? Een er den gode. Men vil du indgaa til Livet, da hold Budene!" **18** Han siger til ham: „Hvilke?" Men Jesus sagde: „Dette: Du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; **19** ær din Fader og din Moder, og: Du skal elske din Næste som dig selv." **20** Den unge Mand siger til ham: „Det har jeg holdt alt sammen; hvad fattes mig endnu?" **21** Jesus sagde til ham: „Vil du være fuldkommen, da gaa bort, sælg, hvad du ejer, og giv det til fattige, saa skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig!" **22** Men da den unge Mand hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods. **23** Men Jesus sagde til sine Disciple: „Sandelig siger jeg eder: En rig kommer vanskeligt ind i Himmeriges Rige. **24** Atter siger jeg eder: Det er lettere for en Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en rig at gaa ind i Guds Rige." **25** Men da Disciplene hørte dette, forfærdedes de saare og sagde: „Hvem kan da blive frelst?" **26** Men Jesus saa paa dem og sagde: „For Mennesker er dette umuligt, men for Gud ere alle Ting mulige." **27** Da svarede

Peter og sagde til ham: „Se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig; hvad skulle da vi have?“ **28** Men Jesus sagde til dem: „Sandelig siger jeg eder, at i Igenfødelsen, naar Menneskesønnen sidder paa sin Herligheds Trone, skulle ogsaa I, som have fulgt mig, sidde paa tolv Troner og dømme Israels tolv Stammer. **29** Og hver, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Marker for mit Navns Skyld, skal faa det mange Fold igen og arve et evigt Liv. **(aiōnios g166)** **30** Men mange af de første skulle blive de sidste, og af de sidste de første.

20 Thi Himmeriges Rige ligner en Husbonde, som gik ud tidligt om Morgenen for at leje Arbejdere til sin Vingaard. **2** Og da han var bleven enig med Arbejderne om en Denar om Dagen, sendte han dem til sin Vingaard. **3** Og han gik ud ved den tredje Time og saa andre staa ledige paa Torvet, **4** og han sagde til dem: Gaar ogsaa I hen i Vingaarden, og jeg vil give eder, hvad som ret er. Og de gik derhen. **5** Han gik atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde ligesaa. **6** Og ved den ellevte Time gik han ud og fandt andre staaende der, og han siger til dem: Hvorfor staa I her ledige hele Dagen? **7** De sige til ham: Fordi ingen lejede os. Han siger til dem: Gaar ogsaa I hen i Vingaarden! **8** Men da det var blevet Aften, siger Vingaardens Herre til sin Foged: Kald paa Arbejderne, og betal dem deres Løn, idet du begynder med de sidste og ender med de første! **9** Og de, som vare lejede ved den ellevte Time, kom og fik hver en Denar. **10** Men da de første kom, mente de, at de skulde faa mere;

og ogsaa de fik hver en Denar. **11** Men da de fik den, knurrede de imod Husbonden og sagde: **12** Disse sidste have kun arbejdet een Time, og du har gjort dem lige med os, som have baaret Dagens Byrde og Hede. **13** Men han svarede og sagde til en af dem: Ven! jeg gør dig ikke Uret; er du ikke bleven enig med mig om en Denar? **14** Tag dit og gaa! Men jeg vil give denne sidste ligesom dig. **15** Eller har jeg ikke Lov at gøre med mit, hvad jeg vil? Eller er dit Øje ondt, fordi jeg er god? **16** Saaledes skulle de sidste blive de første, og de første de sidste; thi mange ere kaldede, men faa ere udvalgte." **17** Og da Jesus drog op til Jerusalem, tog han de tolv Disciple til Side og sagde til dem paa Vejen: **18** „Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge; og de skulle dømme ham til Døden **19** og overgive ham til Hedningerne til at spottes og hudstryges og korsfæstes; og paa den tredje Dag skal han opstaa." **20** Da gik Zebedæus's Sønners Moder til ham med sine Sønner og faldt ned for ham og vilde bede ham om noget. **21** Men han sagde til hende: „Hvad vil du?" Hun siger til ham: „Sig, at disse mine to Sønner skulle i dit Rige sidde den ene ved din højre, den anden ved din venstre Side." **22** Men Jesus svarede og sagde: „I vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg skal drikke?" De sige til ham: „Det kunne vi." **23** Han siger til dem: „Min Kalk skulle I vel drikke; men det at sidde ved min højre og ved min venstre Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til dem, hvem det er beredt af min Fader." **24** Og da de ti hørte dette, bleve de vrede

paa de to Brødre. **25** Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: „I vide, at Folkenes Fyrster herske over dem, og de store bruge Myndighed over dem. **26** Saaledes skal det ikke være iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt eder, han skal være eders Tjener; **27** og den, som vil være den ypperste iblandt eder, han skal være eders Træl. **28** Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange." **29** Og da de gik ud af Jeriko, fulgte en stor Folkeskare ham. **30** Og se, to blinde sade ved Vejen, og da de hørte, at Jesus gik forbi, raabte de og sagde: „Herre, forbarm dig over os, du Davids Søn!" **31** Men Skaren truede dem, at de skulde tie; men de raabte endnu stærkere og sagde: „Herre, forbarm dig over os, du Davids Søn!" **32** Og Jesus stod stille og kaldte paa dem og sagde: „Hvad ville I, at jeg skal gøre for eder?" **33** De sige til ham: „Herre! at vore Øjne maatte oplades." **34** Og Jesus ynkedes inderligt og rørte ved deres Øjne. Og straks bleve de seende, og de fulgte ham.

21 Og da de nærmede sig Jerusalem og kom til Bethfage ved Oliebjerget, da udsendte Jesus to Disciple og sagde til dem: **2** „Gaar hen i den Landsby, som ligger lige for eder; og straks skulle I finde en Aseninde bunden og et Føl hos hende; løser dem og fører dem til mig! **3** Og dersom nogen siger noget til eder, da siger, at Herren har Brug for dem, saa skal han straks sende dem." **4** Men dette er sket, for at det skulde opfyldes, der er talt ved Profeten, som siger: **5** „Siger til Zions Datter: Se, din Konge kommer til dig, sagtmodig og ridende paa et Asen og paa et Trældyrs

Føl." **6** Men Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus befalede dem; **7** og de hentede Aseninden og Føllet og lagde deres Klæder paa dem, og han satte sig derpaa. **8** Men de fleste af Folkeskaren bredte deres Klæder paa Vejen, andre huggede Grene af Træerne og strøede dem paa Vejen. **9** Men Skarerne, som gik foran ham og fulgte efter, raabte og sagde: „Hosanna Davids Søn! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn! Hosanna i det højeste!" **10** Og da han drog ind i Jerusalem, kom hele Staden i Bevægelse og sagde: „Hvem er denne?" **11** Men Skarerne sagde: „Det er Profeten Jesus fra Nazareth i Galilæa." **12** Og Jesus gik ind i Guds Helligdom og uddrev alle dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole. **13** Og han siger til dem: „Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes et Bedehus; men I gøre det til en Røverkule." **14** Og der kom blinde og lamme til ham i Helligdommen, og han helbredte dem. **15** Men da Ypperstepræsterne og de skriftkloge saa de Undergerninger, som han gjorde, og Børnene, som raabte i Helligdommen og sagde: „Hosanna Davids Søn!" bleve de vrede og sagde til ham: **16** „Hører du, hvad disse sige?" Men Jesus siger til dem: „Ja! have I aldrig læst: Af umyndiges og diendes Mund har du beredt dig Lovsang?" **17** Og han forlod dem og gik uden for Staden til Bethania og overnattede der. **18** Men da han om Morgenen igen gik ind til Staden, blev han hungrig. **19** Og han saa et Figentræ ved Vejen og gik hen til det, og han fandt intet derpaa uden Blade alene. Og han siger til det: „Aldrig i Evighed skal der vokse Frugt mere paa dig!" Og

Figentræet visnede straks. **(aiōn g165)** **20** Og da Disciplene saa det, forundrede de sig og sagde: „Hvorledes kunde Figentræet straks visne?“ **21** Men Jesus svarede og sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder, dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke alene kunne gøre det med Figentræet, men dersom I endog sige til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet, da skal det ske. **22** Og alt, hvad I begære i Bønnen troende, det skulle I faa.“ **23** Og da han kom ind i Helligdommen, kom Ypperstepræsterne og Folkets Ældste hen til ham, medens han lærte, og de sagde: „Af hvad Magt gør du disse Ting, og hvem har givet dig denne Magt?“ **24** Men Jesus svarede og sagde til dem: „Ogsaa jeg vil spørge eder om een Ting, og dersom I sige mig det, vil ogsaa jeg sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting. **25** Johannes's Daab, hvorfra var den? Fra Himmelen eller fra Mennesker?“ Men de tænkte ved sig selv og sagde: „Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige til os: Hvorfor troede I ham da ikke? **26** Men sige vi: Fra Mennesker, frygte vi for Mængden; thi de holde alle Johannes for en Profet.“ **27** Og de svarede Jesus og sagde: „Det vide vi ikke.“ Da sagde ogsaa han til dem: „Saa siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting. **28** Men hvad tykkes eder? En Mand havde to Børn; og han gik til den første og sagde: Barn! gaa hen, arbejd i Dag i min Vingaard! **29** Men han svarede og sagde: Nej, jeg vil ikke; men bagefter fortrød han det og gik derhen. **30** Og han gik til den anden og sagde ligesaa. Men han svarede og sagde: Ja, Herre! og gik ikke derhen. **31** Hvem af de to gjorde Faderens Villie?“ De sige: „Den

første." Jesus siger til dem: „Sandelig siger jeg eder, at Toldere og Skøger gaa forud for eder ind i Guds Rige. **32** Thi Johannes kom til eder paa Retfærdigheds Vej, og I troede ham ikke, men Toldere og Skøger troede ham; men endskønt I saa det, fortrøde I det alligevel ikke bagefter, saa I troede ham. **33** Hører en anden Lignelse: Der var en Husbonde, som plantede en Vingaard og satte et Gærde omkring den og gravede en Perse i den og byggede et Taarn; og han lejede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands. **34** Men da Frugttiden nærmede sig, sendte han sine Tjenere til Vingaardsmændene for at faa dens Frugter. **35** Og Vingaardsmændene grebe hans Tjenere, og en sloge de, en dræbte de, og en stenede de. **36** Atter sendte han andre Tjenere hen, flere end de første; og de gjorde ligesaa med dem. **37** Men til sidst sendte han sin Søn til dem og sagde: De ville undse sig for min Søn. **38** Men da Vingaardsmændene saa Sønnen, sagde de til hverandre: Det er Arvingen; kommer, lader os slaa ham ihjel og faa hans Arv! **39** Og de grebe ham og kastede ham ud af Vingaarden og sloge ham ihjel. **40** Naar da Vingaardens Herre kommer, hvad vil han saa gøre med disse Vingaardsmænd?" **41** De sige til ham: „Ilde vil han ødelægge de onde og leje sin Vingaard ud til andre Vingaardsmænd, som ville give ham Frugterne i deres Tid." **42** Jesus siger til dem: „Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten; fra Herren er dette kommet, og det er underligt for vore Øjne. **43** Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder og gives til et

Folk, som bærer dets Frugter. 44 Og den, som falder paa denne Sten, skal slaa sig sønder; men hvem den falder paa, ham skal den knuse.“ 45 Og da Ypperstepræsterne og Farisæerne hørte hans Lignelser, forstode de, at han talte om dem. 46 Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Skarerne; thi de holdt ham for en Profet.

22 Og Jesus tog til Orde og talte atter i Lignelser til dem og sagde: 2 „Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde Bryllup for sin Søn. 3 Og han udsendte sine Tjenere for at kalde de budne til Brylluppet; og de vilde ikke komme. 4 Han udsendte atter andre Tjenere og sagde: Siger til de budne: Se, jeg har beredt mit Maaltid, mine Okser og Fedekvæget er slagtet, og alting er rede; kommer til Brylluppet! 5 Men de brøde sig ikke derom og gik hen, den ene paa sin Mark, den anden til sit Købmandsskab; 6 og de øvrige grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjelsloge dem. 7 Men Kongen blev vred og sendte sine Hære ud og slog disse Manddrabere ihjel og satte Ild paa deres Stad. 8 Da siger han til sine Tjenere: Brylluppet er beredt, men de budne vare det ikke værd. 9 Gaar derfor ud paa Skillevejene og byder til Brylluppet saa mange, som I finde! 10 Og de Tjenere gik ud paa Vejene og samlede alle dem, de fandt, baade onde og gode; og Bryllupshuset blev fuldt af Gæster. 11 Da nu Kongen gik ind for at se Gæsterne, saa han der et Menneske, som ikke var iført Bryllupsklædning. 12 Og han siger til ham: Ven! hvorledes er du kommen herind og har ingen Bryllupsklædning paa? Men han tav. 13 Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder Fødder og Hænder paa ham, og kaster ham ud i

Mørket udenfor; der skal der være Graad og Tænders Gnidsel. **14** Thi mange ere kaldede, men faa ere udvalgte." **15** Da gik Farisæerne hen og holdt Raad om, hvorledes de kunde fange ham i Ord. **16** Og de sende deres Disciple til ham tillige med Herodianerne og sige: „Mester! vi vide, at du er sanddru og lærer Guds Vej i Sandhed og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke paa Menneskers Person. **17** Sig os derfor: Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat, eller ej?" **18** Men da Jesus mærkede deres Ondskab, sagde han: „I Hyklere, hvorfor friste I mig? **19** Viser mig Skattens Mønt!" Og de bragte ham en Denar. **20** Og han siger til dem: „Hvis Billede og Overskrift er dette?" **21** De sige til ham: „Kejserens." Da siger han til dem: „Saa giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er!" **22** Og da de hørte det, undrede de sig, og de forlode ham og gik bort. **23** Samme Dag kom der Saddukæere til ham, hvilke sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og sagde: **24** „Mester! Moses har sagt: Naar nogen dør og ikke har Børn, skal hans Broder for Svogerskabets Skyld tage hans Hustru til Ægte og oprejse sin Broder Afkom. **25** Men nu var der hos os syv Brødre; og den første giftede sig og døde; og efterdi han ikke havde Afkom, efterlod han sin Hustru til sin Broder. **26** Ligesaa ogsaa den anden og den tredje, indtil den syvende; **27** men sidst af alle døde Hustruen. **28** Hvem af disse syv skal nu have hende til Hustru i Opstandelsen? thi de have alle haft hende." **29** Men Jesus svarede og sagde til dem: „I fare vild, idet I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft. **30** Thi i Opstandelsen tage de hverken

til Ægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds Engle i Himmelen. **31** Men hvad de dødes Opstandelse angaar, have I da ikke læst, hvad der er talt til eder af Gud, naar han siger: **32** „Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud.“ Han er ikke dødes, men levendes Gud.“ **33** Og da Skarerne hørte dette, bleve de slagne af Forundring over hans Lære. **34** Men da Farisæerne hørte, at han havde stoppet Munden paa Saddukæerne, forsamlede de sig. **35** Og en af dem, en lovkyndig, spurgte og fristede ham og sagde: **36** „Mester, hvilket er det store Bud i Loven?“ **37** Men han sagde til ham: „Du skal elske Herren din Gud med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele dit Sind. **38** Dette er det store og første Bud. **39** Men et andet er dette ligt: Du skal elske din Næste som dig selv. **40** Af disse to Bud afhænger hele Loven og Profeterne.“ **41** Men da Farisæerne vare forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde: **42** „Hvad tykkes eder om Kristus? Hvis Søn er han?“ De sige til ham: „Davids.“ **43** Han siger til dem: „Hvorledes kan da David i Aanden kalde ham Herre, idet han siger: **44** Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg faar lagt dine Fjender under dine Fødder. **45** Naar nu David kalder ham Herre, hvorledes er han da hans Søn?“ **46** Og ingen kunde svare ham et Ord, og ingen vovede mere at rette Spørgsmaal til ham efter den Dag.

23 Da talte Jesus til Skarerne og til sine Disciple og sagde: **2** „Paa Mose Stol sidde de skriftkloge og Farisæerne. **3** Gører og holder derfor alt, hvad de sige eder; men gører ikke efter deres Gerninger; thi de sige det vel, men gøre

det ikke. **4** Men de binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge dem paa Menneskenes Skuldre; men selv ville de ikke bevæge dem med en Finger. **5** Men de gøre alle deres Gerninger for at beskues af Menneskene; thi de gøre deres Bederemme brede og Kvasterne paa deres Klæder store. **6** Og de ville gerne sidde øverst til Bords ved Maaltiderne og paa de fornemste Pladser i Synagogerne **7** og lade sig hilse paa Torvene og kaldes Rabbi af Menneskene. **8** Men I skulle ikke lade eder kalde Rabbi; thi een er eders Mester, men I ere alle Brødre. **9** Og I skulle ikke kalde nogen paa Jorden eders Fader; thi een er eders Fader, han, som er i Himlene. **10** Ej heller skulle I lade eder kalde Vejledere; thi een er eders Vejleder, Kristus. **11** Men den største iblandt eder skal være eders Tjener. **12** Men den, som ophøjer sig selv, skal fornedres, og den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes. **13** Men ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaa ikke derind, og dem, som ville gaa ind, tillade I det ikke. **14** [Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I opæde Enkers Huse og bede paa Skrømt længe; derfor skulle I faa des haardere Dom.] **15** Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I drage om til Vands og til Lands for at vinde en eneste Tilhænger; og naar han er bleven det, gøre I ham til et Helvedes Barn, dobbelt saa slemt, som I selv ere. **(Geenna g1067)** **16** Ve eder, I blinde Vejledere! I, som sige: Den, som sværger ved Templet, det er intet; men den, som sværger ved Guldet i Templet, han er forpligtet. **17** I Daarer og blinde! hvilket er da størst?

Guldet eller Templet, som helliger Guldet? **18** Fremdeles:
Den, som sværger ved Alteret, det er intet; men den, som
sværger ved Gaven derpaa, han er forpligtet. **19** I Daarer
og blinde! hvilket er da størst? Gaven eller Alteret, som
helliger Gaven? **20** Derfor, den, som sværger ved Alteret,
sværger ved det og ved alt det, som er derpaa. **21** Og den,
som sværger ved Templet, sværger ved det og ved ham,
som bor deri. **22** Og den, som sværger ved Himmelen,
sværger ved Guds Trone og ved ham, som sidder paa
den. **23** Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere!
thi I give Tiende af Mynte og Dild og Kommen og have
forsømt de Ting i Loven, der have større Vægt, Retten
og Barmhjertigheden og Troskaben. Disse Ting burde
man gøre og ikke forsømme hine. **24** I blinde Vejledere, I,
som si Myggen af, men nedsluge Kamelen! **25** Ve eder,
I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I rense det
udvendige af Bægeret og Fadet, men indvendigt ere de
fulde af Rov og Umættelighed. **26** Du blinde Farisæer! rens
først det indvendige af Bægeret og Fadet, for at ogsaa det
udvendige af dem kan blive rent. **27** Ve eder, I skriftkloge
og Farisæere, I Hyklere! thi I ere ligesom kalkede Grave,
der jo synes dejlige udvendigt, men indvendigt ere fulde
af døde Ben og al Urenhed. **28** Saaledes synes ogsaa I vel
udvortes retfærdige for Menneskene; men indvortes ere I
fulde af Hykleri og Lovløshed. **29** Ve eder, I skriftkloge
og Farisæere, I Hyklere! thi I bygge Profeternes Grave
og pryde de retfærdiges Gravsteder og sige: **30** Havde
vi været til i vore Fædres Dage, da havde vi ikke været
delagtige med dem i Profeternes Blod. **31** Altsaa give I

eder selv det Vidnesbyrd, at I ere Sønner af dem, som have ihjelslaaet Profeterne. **32** Saa gører da ogsaa I eders Fædres Maal fuldt! **33** I Slanger! I Øgleunger! hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom? **(Geenna g1067)** **34** Derfor se, jeg sender til eder Profeter og vise og skriftkloge; nogle af dem skulle I slaa ihjel og korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i eders Synagoger og forfølge fra Stad til Stad, **35** for at alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sakarias's, Barakias's Søns, Blod, hvem I sloge ihjel imellem Templet og Alteret. **36** Sandelig, siger jeg eder, alt dette skal komme over denne Slægt. **37** Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke. **38** Se, eders Hus lades eder øde! **39** Thi jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig fra nu af, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn!"

24 Og Jesus gik ud, bort fra Helligdommen, og hans Disciple kom til ham for at vise ham Helligdommens Bygninger. **2** Men han svarede og sagde til dem: „Se I ikke alt dette? Sandelig, siger jeg eder, her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes." **3** Men da han sad paa Oliebjerget, kom hans Disciple til ham afsides og sagde: „Sig os, naar skal dette ske? Og hvad er Tegnet paa din Tilkommelse og Verdens Ende?" **(aiōn g165)** **4** Og Jesus svarede og sagde til dem: „Ser til, at ingen forfører eder! **5** Thi mange skulle paa mit Navn komme og sige: Jeg er

Kristus; og de skulle forføre mange. **6** Men I skulle faa at høre om Krige og Krigsrygter. Ser til, lader eder ikke forskrække; thi det maa ske; men Enden er ikke endda. **7** Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Hungersnød og Jordskælv her og der. **8** Men alt dette er Veernes Begyndelse. **9** Da skulle de overgive eder til Trængsel og slaa eder ihjel, og I skulle hades af alle Folkeslagene for mit Navns Skyld. **10** Og da skulle mange forarges og forraade hverandre og hade hverandre. **11** Og mange falske Profeter skulle fremstaa og forføre mange. **12** Og fordi Lovløsheden bliver mangfoldig, vil Kærligheden blive kold hos de fleste. **13** Men den, som holder ud indtil Enden, han skal frelses. **14** Og dette Rigets Evangelium skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene; og da skal Enden komme. **15** Naar I da se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, hvorom der er talt ved Profeten Daniel, staa paa hellig Grund, (den, som læser det, han give Agt!) **16** da skulle de, som ere i Judæa, fly ud paa Bjergene; **17** den, som er paa Taget, stige ikke ned for at hente, hvad der er i hans Hus; **18** og den, som er paa Marken, vende ikke tilbage for at hente sine Klæder! **19** Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage! **20** Og beder om, at eders Flugt ikke skal ske om Vinteren, ej heller paa en Sabbat; **21** thi der skal da være en Trængsel saa stor, som der ikke har været fra Verdens Begyndelse indtil nu og heller ikke skal komme. **22** Og dersom disse Dage ikke bleve afkortede, da blev intet Kød frelst; men for de udvalgtes Skyld skulle disse Dage afkortes. **23** Dersom nogen da

siger til eder: Se, her er Kristus, eller der! da skulle I ikke tro det. **24** Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstaa og gøre store Tegn og Undergerninger, saa at ogsaa de udvalgte skulde blive forførte, om det var muligt. **25** Se, jeg har sagt eder det forud. **26** Derfor, om de sige til eder: Se, han er i Ørkenen, da gaar ikke derud; se, han er i Kamrene, da tror det ikke! **27** Thi ligesom Lynet udgaar fra Østen og lyser indtil Vesten, saaledes skal Menneskesønnens Tilkommelse være. **28** Hvor Aadselet er, der ville Ørnene samle sig. **29** Men straks efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes og Maanen ikke give sit Skin og Stjernerne falde ned fra Himmelen, og Himmelens Kræfter skulle rystes. **30** Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig paa Himmelen; og da skulle alle Jordens Stammer jamre sig, og de skulle se Menneskesønnen komme paa Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed. **31** Og han skal udsende sine Engle med stærktlydende Basun, og de skulle samle hans udvalgte fra de fire Vinde, fra den ene Ende af Himmelen til den anden. **32** Men lærer Lignelsen af Figentræet: Naar dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er nær. **33** Saaledes skulle ogsaa I, naar I se alt dette, skønne, at han er nær for Døren. **34** Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal ingenlunde forgaa, førend alle disse Ting ere skete. **35** Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa. **36** Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Himmelens Engle, heller ikke Sønnen, men kun Faderen alene. **37** Og ligesom Noas Dage vare, saaledes

skal Menneskesønnens Tilkommelse være. **38** Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aade og drak, toge til Ægte og bortgiftede, indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken, **39** og ikke agtede det, førend Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal ogsaa Menneskesønnens Tilkommelse være. **40** Da skulle to Mænd være paa Marken; den ene tages med, og den anden lades tilbage. **41** To Kvinder skulle male paa Kværnen; den ene tages med, og den anden lades tilbage. **42** Vaager derfor, thi I vide ikke, paa hvilken Dag eders Herre kommer. **43** Men dette skulle I vide, at dersom Husbonden vidste, i hvilken Nattevagt Tyven vilde komme, da vaagede han og tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus. **44** Derfor vorder ogsaa I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke mene. **45** Hvem er saa den tro og forstandige Tjener, som hans Herre har sat over sit Tyende til at give dem deres Mad i rette Tid? **46** Salig er den Tjener, hvem hans Herre, naar han kommer, finder handlende saaledes. **47** Sandelig siger jeg eder, han skal sætte ham over alt, hvad han ejer. **48** Men dersom den onde Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver, **49** og saa begynder at slaa sine Medtjenere og spiser og drikker med Drankerne, **50** da skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved, **51** og hugge ham sønder og give ham hans Lod sammen med Hyklerne; der skal der være Graad og Tænders Gnidsel.

25 Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som toge deres Lamper og gik Brudgommen i Møde. **2** Men fem af dem vare Daarer, og fem kloge. **3** Daarerne toge

nemlig deres Lamper, men toge ikke Olie med sig. **4** Men de kloge toge Olie i deres Kar tillige med deres Lamper. **5** Og da Brudgommen tøvede, slumrede de alle ind og sov. **6** Men ved Midnat lød der et Raab: Se, Brudgommen kommer, gaar ham i Møde! **7** Da vaagnede alle Jomfruerne og gjorde deres Lamper i Stand. **8** Men Daarerne sagde til de kloge: Giver os af eders Olie; thi vore Lamper slukkes. **9** Men de kloge svarede og sagde: Der vilde vist ikke blive nok til os og til eder; gaar hellere hen til Købmændene og køber til eder selv! **10** Men medens de gik bort for at købe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gik ind med ham til Brylluppet; og Døren blev lukket. **11** Men senere komme ogsaa de andre Jomfruer og sige: Herre, Herre, luk op for os! **12** Men han svarede og sagde: Sandelig, siger jeg eder, jeg kender eder ikke. **13** Vaager derfor, thi I vide ikke Dagen, ej heller Timen. **14** Thi det er ligesom en Mand, der drog udenlands og kaldte paa sine Tjenere og overgav dem sin Ejendom; **15** og en gav han fem Talenter, en anden to, og en tredje en, hver efter hans Evne; og straks derefter drog han udenlands. **16** Men den, som havde faaet de fem Talenter, gik hen og købslog med dem og vandt andre fem Talenter. **17** Ligesaa vandt ogsaa den, som havde faaet de to Talenter, andre to. **18** Men den, som havde faaet den ene, gik bort og gravede i Jorden og skjulte sin Herres Penge. **19** Men lang Tid derefter kommer disse Tjeneres Herre og holder Regnskab med dem. **20** Og den, som havde faaet de fem Talenter, kom frem og bragte andre fem Talenter og sagde: Herre! du overgav mig fem Talenter; se, jeg har vundet fem andre

Talenter. **21** Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gaa ind til din Herres Glæde! **22** Da kom ogsaa han frem, som havde faaet de to Talenter, og sagde: Herre! du overgav mig to Talenter; se, jeg har vundet to andre Talenter. **23** Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gaa ind til din Herres Glæde! **24** Men ogsaa han, som havde faaet den ene Talent, kom frem og sagde: Herre! jeg kendte dig, at du er en haard Mand, som høster, hvor du ikke saaede, og samler, hvor du ikke spredte; **25** og jeg frygtede og gik hen og skjulte din Talent i Jorden; se, her har du, hvad dit er. **26** Men hans Herre svarede og sagde til ham: Du onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke saaede, og samler, hvor jeg ikke spredte; **27** derfor burde du have overgivet Vekselererne mine Penge; og naar jeg kom, da havde jeg faaet mit igen med Rente. **28** Tager derfor den Talent fra ham, og giver den til ham, som har de ti Talenter. **29** Thi enhver, som har, ham skal der gives, og han skal faa Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. **30** Og kaster den unyttige Tjener ud i Mørket udenfor; der skal der være Graad og Tænders Gnidsel. **31** Men naar Menneskesønnen kommer i sin Herlighed og alle Englene med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Trone. **32** Og alle Folkeslagene skulle samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom Hyrden skiller Faarene fra Bukkene. **33** Og han skal stille Faarene ved sin højre Side og Bukkene ved den venstre. **34** Da skal

Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer hid, I
min Faders velsignede! arver det Rige, som har været
eder beredt fra Verdens Grundlæggelse. **35** Thi jeg var
hungrig, og I gave mig at spise; jeg var tørstig, og I gave
mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig hjem til
eder; **36** jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I
besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig. **37** Da
skulle de retfærdige svare ham og sige: Herre! naar saa vi
dig hungrig og gave dig Mad, eller tørstig og gave dig at
drikke? **38** Naar saa vi dig fremmed og toge dig hjem til
os, eller nøgen og klædte dig? **39** Naar saa vi dig syg eller
i Fængsel og kom til dig? **40** Og Kongen skal svare og sige
til dem: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I have gjort imod
een af disse mine mindste Brødre, have I gjort imod mig.
41 Da skal han ogsaa sige til dem ved den venstre Side:
Gaar bort fra mig, I forbandede! til den evige Ild, som er
beredt Djævelen og hans Engle. **(aiōnios g166)** **42** Thi jeg var
hungrig, og I gave mig ikke at spise; jeg var tørstig, og I
gave mig ikke at drikke; **43** jeg var fremmed, og I toge
mig ikke hjem til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig
ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke. **44**
Da skulle ogsaa de svare og sige: Herre! naar saa vi dig
hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg
eller i Fængsel og tjente dig ikke? **45** Da skal han svare
dem og sige: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I ikke have
gjort imod een af disse mindste, have I heller ikke gjort
imod mig. **46** Og disse skulle gaa bort til evig Straf, men
de retfærdige til evigt Liv." **(aiōnios g166)**

26 Og det skete, da Jesus havde fuldendt alle disse Ord,
sagde han til sine Disciple: **2** „I vide, at om to Dage er det
Paaske; saa forraades Menneskesønnen til at korsfæstes."
3 Da forsamledes Ypperstepræsterne og Folkets Ældste
i Ypperstepræstens Gaard; han hed Kajfas. **4** Og de
raadsloge om at gribe Jesus med List og ihjelslaa ham. **5**
Men de sagde: „Ikke paa Højtiden, for at der ikke skal
blive Oprør iblandt Folket." **6** Men da Jesus var kommen
til Bethania, i Simon den spedalskes Hus, **7** kom der en
Kvinde til ham, som havde en Alabastkrukke med saare
kostbar Salve, og hun udgød den paa hans Hoved, medens
han sad til Bords. **8** Men da Disciplene saa det, bleve de
vrede og sagde: „Hvortil denne Spilde? **9** Dette kunde jo
være solgt til en høj Pris og være givet til fattige." **10** Men
da Jesus mærkede det, sagde han til dem: „Hvorfor volde
I Kvinden Fortrædeligheder? Hun har jo gjort en god
Gerning imod mig. **11** Thi de fattige have I altid hos eder;
men mig have I ikke altid. **12** Thi da hun udgød denne
Salve over mit Legeme, gjorde hun det for at berede mig
til at begraves. **13** Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst i
hele Verden dette Evangelium bliver prædiket, skal ogsaa
det, som hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse."
14 Da gik en af de tolv, han, som hed Judas Iskariot, hen
til Ypperstepræsterne **15** og sagde: „Hvad ville I give
mig, saa skal jeg forraade ham til eder?" Men de betalte
ham tredive Sølvpenge. **16** Og fra den Stund søgte han
Lejlighed til at forraade ham. **17** Men paa den første
Dag af de usyrede Brøds Højtid kom Disciplene til Jesus
og sagde: „Hvor vil du, at vi skulle træffe Forberedelse

for dig til at spise Paaskelammet?" **18** Men han sagde: „Gaar ind i Staden til den og den Mand, og siger til ham: Mesteren siger: Min Time er nær; hos dig holder jeg Paaske med mine Disciple." **19** Og Disciplene gjorde, som Jesus befalede dem, og beredte Paaskelammet. **20** Men da det var blevet Aften, sad han til Bords med de tolv. **21** Og medens de spiste, sagde han: „Sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forraade mig." **22** Og de bleve saare bedrøvede og begyndte hver især at sige til ham: „Det er dog vel ikke mig, Herre?" **23** Men han svarede og sagde: „Den, som dyppede Haanden tillige med mig i Fadet, han vil forraade mig. **24** Menneskesønnen gaar vel bort, som der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forraadt! Det var godt for det Menneske, om han ikke var født." **25** Men Judas, som forraadte ham, svarede og sagde: „Det er dog vel ikke mig, Rabbi?" Han siger til ham: „Du har sagt det." **26** Men medens de spiste, tog Jesus Brød, og han velsignede og brød det og gav Disciplene det og sagde: „Tager, æder; dette er mit Legeme." **27** Og han tog en Kalk og takkede, gav dem den og sagde: „Drikker alle deraf; **28** thi dette er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for mange til Syndernes Forladelse. **29** Men jeg siger eder, fra nu af skal jeg ingenlunde drikke af denne Vintræets Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny med eder i min Faders Rige." **30** Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget. **31** Da siger Jesus til dem: „I skulle alle forarges paa mig i denne Nat; thi der er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Hjordens Faar skulle adspredes.

32 Men efter at jeg er bleven oprejst, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa." **33** Men Peter svarede og sagde til ham: „Om end alle ville forarges paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges." **34** Jesus sagde til ham: „Sandelig, siger jeg dig, i denne Nat, førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange." **35** Peter siger til ham: „Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Ligesaa sagde ogsaa alle Disciplene. **36** Da kommer Jesus med dem til en Gaard, som kaldes Gethsemane, og han siger til Disciplene: „Sætter eder her, medens jeg gaar derhen og beder." **37** Og han tog Peter og Zebedæus's to Sønner med sig, og han begyndte at bedrøves og svarlig at ængstes. **38** Da siger han til dem: „Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager med mig!" **39** Og han gik lidt frem, faldt paa sit Ansigt, bad og sagde: „Min Fader! er det muligt, da gaa denne Kalk mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil." **40** Og han kommer til Disciplene og finder dem sovende, og han siger til Peter: „Saa kunde I da ikke vaage een Time med mig! **41** Vaager og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse! Aanden er vel redebon, men Kødet er skrøbeligt." **42** Han gik atter anden Gang hen, bad og sagde: „Min Fader! hvis denne Kalk ikke kan gaa mig forbi, uden jeg drikker den, da ske din Villie!" **43** Og han kom og fandt dem atter sovende, thi deres Øjne vare betyngede. **44** Og han forlod dem og gik atter hen og bad tredje Gang og sagde atter det samme Ord. **45** Da kommer han til Disciplene og siger til dem: „Sove I fremdeles og hvile eder? Se, Timen er nær, og Menneskesønnen forraades i Synderes Hænder.

46 Staar op, lader os gaa; se, han, som forraader mig, er
nær." **47** Og medens han endnu talte, se, da kom Judas,
en af de tolv, og med ham en stor Skare, med Sværd og
Knipler, fra Ypperstepræsterne og Folkets Ældste. **48** Men
han, som forraadte ham, havde givet dem et Tegn og
sagt: „Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham!" **49**
Og han traadte straks hen til Jesus og sagde: „Hil være
dig, Rabbi!" og kyssede ham. **50** Men Jesus sagde til ham:
„Ven, hvorfor kommer du her?" Da traadte de til og
lagde Haand paa Jesus og grebe ham. **51** Og se, en af
dem, som vare med Jesus, rakte Haanden ud og drog
sit Sværd og slog Ypperstepræstens Tjener og huggede
hans Øre af. **52** Da siger Jesus til ham: „Stik dit Sværd
igen paa dets Sted; thi alle de, som tage Sværd, skulle
omkomme ved Sværd. **53** Eller mener du, at jeg ikke
kan bede min Fader, saa han nu tilskikker mig mere end
tolv Legioner Engle? **54** Hvorledes skulde da Skrifterne
opfyldes, at det bør gaa saaledes til?" **55** I den samme
Time sagde Jesus til Skarerne: „I ere gaaede ud ligesom
imod en Røver med Sværd og Knipler for at fange mig.
Daglig sad jeg i Helligdommen og lærte, og I grebe mig
ikke. **56** Men det er alt sammen sket, for at Profeternes
Skrifter skulde opfyldes." Da forlode alle Disciplene ham
og flyede. **57** Men de, som havde grebet Jesus, førte ham
hen til Ypperstepræsten Kajfas, hvor de skriftkloge og
de Ældste vare forsamlede. **58** Men Peter fulgte ham
i Frastand indtil Ypperstepræstens Gaard, og han gik
indenfor og satte sig hos Svendene for at se, hvad Udgang
det vilde faa. **59** Men Ypperstepræsterne og hele Raadet

søgte falsk Vidnesbyrd imod Jesus, for at de kunde aflive
ham. **60** Og de fandt intet, endskønt der traadte mange
falske Vidner frem. Men til sidst traadte to frem og sagde:
61 „Denne har sagt: Jeg kan nedbryde Guds Tempel og
bygge det op i tre Dage." **62** Og Ypperstepræsten stod op
og sagde til ham: „Svarer du intet paa, hvad disse vidne
imod dig?" **63** Men Jesus tav. Og Ypperstepræsten tog
til Orde og sagde til ham: „Jeg besværger dig ved den
levende Gud, at du siger os, om du er Kristus, Guds Søn."
64 Jesus siger til ham: „Du har sagt det; dog jeg siger eder:
Fra nu af skulle I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens
højre Haand og komme paa Himmelens Skyer." **65** Da
sønderrev Ypperstepræsten sine Klæder og sagde: „Han
har talt bespotteligt; hvad have vi længere Vidner nødig?
se, nu have I hørt Bespottelsen. **66** Hvad tykkes eder?" Og
de svarede og sagde: „Han er skyldig til Døden." **67** Da
spyttede de ham i Ansigtet og gave ham Næveslag; andre
sloge ham paa Kinden **68** og sagde: „Profetér os, Kristus,
hvem var det, der slog dig?" **69** Men Peter sad udenfor i
Gaarden; og en Pige kom hen til ham og sagde: „Ogsaa du
var med Jesus Galilæeren." **70** Men han nægtede det i
alles Paahør og sagde: „Jeg forstaar ikke, hvad du siger."
71 Men da han gik ud i Portrummet, saa en anden Pige
ham; og hun siger til dem, som vare der: „Denne var med
Jesus af Nazareth." **72** Og han nægtede det atter med en
Ed: „Jeg kender ikke det Menneske." **73** Men lidt efter
kom de, som stode der, hen og sagde til Peter: „Sandelig,
ogsaa du er en af dem, dit Maal røber dig jo ogsaa." **74** Da
begyndte han at forbande sig og sværge: „Jeg kender ikke

det Menneske." Og straks galede Hanen. **75** Og Peter kom Jesu Ord i Hu, at han havde sagt: „Førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange." Og han gik udenfor og græd bitterligt.

27 Men da det var blevet Morgen, holdt alle Ypperstepræsterne og Folkets Ældste Raad imod Jesus for at aflive ham. **2** Og de bandt ham og førte ham bort og overgave ham til Landshøvdingen Pontius Pilatus. **3** Da nu Judas, som forraadte ham, saa, at han var bleven domfældt, fortrød han det og bragte de tredive Sølvpenge tilbage til Ypperstepræsterne og de Ældste og sagde: **4** „Jeg har syndet, idet jeg forraadte uskyldigt Blod." Men de sagde: „Hvad kommer det os ved? se du dertil." **5** Og han kastede Sølvpengene ind i Templet, veg bort og gik hen og hængte sig. **6** Men Ypperstepræsterne toge Sølvpengene og sagde: „Det er ikke tilladt at lægge dem til Tempelskatten; thi det er Blodpenge." **7** Men efter at have holdt Raad købte de Pottemagermarken derfor til Gravsted for de fremmede. **8** Derfor blev den Mark kaldt Blodmarken indtil den Dag i Dag. **9** Da opfyldtes det, som er talt ved Profeten Jeremias, som siger: „Og de toge de tredive Sølvpenge, Prisen for den vurderede, hvem de vurderede for Israels Børn, **10** og de gave dem for Pottemagermarken, som Herren befalede mig." **11** Men Jesus blev stillet for Landshøvdingen, og Landshøvdingen spurgte ham og sagde: „Er du Jødernes Konge?" Men Jesus sagde til ham: „Du siger det." **12** Og da han blev anklaget af Ypperstepræsterne og de Ældste, svarede han intet. **13** Da siger Pilatus til ham: „Hører du ikke, hvor

meget de vidne imod dig?" **14** Og han svarede ham end ikke paa et eneste Ord, saa at Landshøvdingen undrede sig saare. **15** Men paa Højtiden plejede Landshøvdingen at løslade Mængden een Fange, hvilken de vilde. **16** Og de havde dengang en berygtet Fange, som hed Barabbas. **17** Da de vare forsamlede, sagde Pilatus derfor til dem: „Hvem ville I, at jeg skal løslade eder: Barabbas eller Jesus, som kaldes Kristus?" **18** Thi han vidste, at det var af Avind, de havde overgivet ham. **19** Men medens han sad paa Dommersædet, sendte hans Hustru Bud til ham og sagde: „Befat dig ikke med denne retfærdige; thi jeg har lidt meget i Dag i en Drøm for hans Skyld." **20** Men Ypperstepræsterne og de Ældste overtalte Skarerne til, at de skulde begære Barabbas, men ihjelslaa Jesus. **21** Og Landshøvdingen svarede og sagde til dem: „Hvilken af de to ville I, at jeg skal løslade eder?" Men de sagde: „Barabbas." **22** Pilatus siger til dem: „Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus?" De sige alle: „Lad ham blive korsfæstet!" **23** Men Landshøvdingen sagde: „Hvad ondt har han da gjort?" Men de raabte end mere og sagde: „Lad ham blive korsfæstet!" **24** Men da Pilatus saa, at han intet udrettede, men at der blev større Larm, tog han Vand og toede sine Hænder i Mængdens Paasyn og sagde: „Jeg er uskyldig i denne retfærdiges Blod; ser I dertil!" **25** Og hele Folket svarede og sagde: „Hans Blod komme over os og over vore Børn!" **26** Da løslod han dem Barabbas; men Jesus lod han hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes. **27** Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus med sig ind i Borgen og samlede hele

Vagtafdelingen omkring ham. **28** Og de afklædte ham og kastede en Skarlagens Kappe om ham. **29** Og de flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved og gave ham et Rør i hans højre Haand; og de faldt paa Knæ for ham og spottede ham og sagde: „Hil være dig, du Jødernes Konge!“ **30** Og de spyttede paa ham og toge Røret og sloge ham paa Hovedet. **31** Og da de havde spottet ham, toge de Kappen af ham og iførte ham hans egne Klæder og førte ham hen for at korsfæste ham. **32** Men medens de gik derud, traf de en Mand fra Kyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors. **33** Og da de kom til et Sted, som kaldes Golgatha, det er udlagt: „Hovedskalsted“, **34** gave de ham Eddike at drikke blandet med Galde; og da han smagte det, vilde han ikke drikke. **35** Men da de havde korsfæstet ham, delte de hans Klæder imellem sig ved Lodkastning, [for at det skulde opfyldes, som er sagt af Profeten: „De delte mine Klæder imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon.“] **36** Og de sade der og holdt Vagt over ham. **37** Og oven over hans Hoved satte de Beskyldningen imod ham skreven saaledes: „Dette er Jesus, Jødernes Konge.“ **38** Da bliver der korsfæstet to Røvere sammen med ham, en ved den højre og en ved den venstre Side. **39** Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede paa deres Hoveder og sagde: **40** „Du, som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig ned af Korset!“ **41** Ligesaa spottede Ypperstepræsterne tillige med de skriftkloge og de Ældste og sagde: **42** „Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse; er

han Israels Konge, saa lad ham nu stige ned af Korset, saa ville vi tro paa ham. **43** Han har sat sin Lid til Gud; han fri ham nu, om han har Behag i ham; thi han har sagt: Jeg er Guds Søn." **44** Og paa samme Maade haanede ogsaa Røverne ham, som vare korsfæstede med ham. **45** Men fra den sjette Time blev der Mørke over hele Landet indtil den niende Time. **46** Og ved den niende Time raabte Jesus med høj Røst og sagde: „Eli! Eli! Lama Sabaktani?" det er: „Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?" **47** Men nogle af dem, som stode der og hørte det, sagde: „Han kalder paa Elias." **48** Og straks løb en af dem hen og tog en Svamp og fyldte den med Eddike og stak den paa et Rør og gav ham at drikke. **49** Men de andre sagde: „Holdt! lader os se, om Elias kommer for at frelse ham." **50** Men Jesus raabte atter med høj Røst og opgav Aanden. **51** Og se, Forhænget i Templet splittedes i to Stykker, fra øverst til nederst; og Jorden skjalv, og Klipperne revnede, **52** og Gravene aabnedes; og mange af de hensovede helliges Legemer bleve oprejste, **53** og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og viste sig for mange. **54** Men da Høvedsmanden og de, som tillige med ham holdt Vagt over Jesus, saa Jordskælvet, og hvad der skete, frygtede de saare og sagde: „Sandelig, denne var Guds Søn." **55** Men der var mange Kvinder der, som saa til i Frastand, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa og tjent ham. **56** Iblandt dem vare Maria Magdalene og Maria, Jakobs og Josefs Moder, og Zebedæus's Sønners Moder. **57** Men da det var blevet Aften, kom en rig Mand fra Arimathæa, ved Navn

Josef, som ogsaa selv var bleven Jesu Discipel. **58** Han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme. Da befalede Pilatus, at det skulde udleveres. **59** Og Josef tog Legemet og svøbte det i et rent fint Linklæde **60** og lagde det i sin nye Grav, som han havde ladet hugge i Klippen, og væltede en stor Sten for Indgangen til Graven og gik bort. **61** Men Maria Magdalene og den anden Maria vare der, og de sade lige over for Graven. **62** Men den næste Dag, som var Dagen efter Beredelsesdagen, forsamlede Ypperstepræsterne og Farisæerne sig hos Pilatus **63** og sagde: „Herre! vi ere komne i Hu, at denne Forfører sagde, medens han endnu levede: Tre Dage efter bliver jeg oprejst. **64** Befal derfor, at Graven skal sikkert bevogtes indtil den tredje Dag, for at ikke hans Disciple skulle komme og stjæle ham og sige til Folket: Han er oprejst fra de døde; og da vil den sidste Forførelse blive værre end den første." **65** Pilatus sagde til dem: „Der have I en Vagt; gaar hen og bevogter den sikkert, som I bedst vide!" **66** Og de gik hen og bevogtede Graven sikkert med Vagten efter at have sat Segl for Stenen.

28 Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første Dag i Ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til Graven. **2** Og se, der skete et stort Jordskælv; thi en Herrens Engel for ned fra Himmelen og traadte til og væltede Stenen bort og satte sig paa den. **3** Men hans Udseende var ligesom et Lyn og hans Klædebon hvidt som Sne. **4** Men de, som holdt Vagt, skælvede af Frygt for ham og bleve som døde. **5** Men Engelen tog til Orde og sagde til Kvinderne: „I skulle ikke frygte! thi jeg ved, at I

lede efter Jesus den korsfæstede. **6** Han er ikke her; thi
han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid, ser
Stedet, hvor Herren laa! **7** Og gaar hastigt hen og siger
hans Disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han
gaar forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham. Se, jeg
har sagt eder det." **8** Og de gik hastigt bort fra Graven
med Frygt og stor Glæde og løb hen for at forkynde hans
Disciple det. **9** Men medens de gik for at forkynde hans
Disciple det, se, da mødte Jesus dem og sagde: „Hil være
eder!" Men de traadte til og omfavnede hans Fødder og
tilbade ham. **10** Da siger Jesus til dem: „Frygter ikke!
gaar hen og forkynder mine Brødre, at de skulle gaa bort
til Galilæa, og der skulle de se mig." **11** Men medens
de gik derhen, se, da kom nogle af Vagten ind i Staden
og meldte Ypperstepræsterne alt det, som var sket. **12**
Og de samledes med de Ældste og holdt Raad og gave
Stridsmændene rigelige Penge **13** og sagde: „Siger: Hans
Disciple kom om Natten og stjal ham, medens vi sov.
14 Og dersom Landshøvdingen faar det at høre, ville vi
stille ham tilfreds og holde eder angerløse." **15** Men de
toge Pengene og gjorde, som det var lært dem. Og dette
Ord blev udspredt iblandt Jøderne indtil den Dag i Dag.
16 Men de elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg,
hvor Jesus havde sat dem Stævne. **17** Og da de saa ham,
tilbade de ham; men nogle tvivlede. **18** Og Jesus traadte
frem, talte til dem og sagde: „Mig er given al Magt i
Himmelen og paa Jorden. **19** Gaar derfor hen og gører
alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til
Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, **20** og idet

I lære dem at holde alt det, som jeg har befalet eder. Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende.‟ **(aiōn g165)**

Markus

1 Jesu Kristi, Guds Søns, Evangeliums Begyndelse er
saaledes, **2** som der er skrevet hos Profeten Esajas: „Se,
jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din
Vej. **3** Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder
Herrens Vej, gører hans Stier jævne!" **4** Johannes kom,
han, som døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelses-
Daab til Syndernes Forladelse. **5** Og hele Judæas Land og
alle i Jerusalem gik ud og bleve døbte af ham i Floden
Jordan, idet de bekendte deres Synder. **6** Og Johannes
var klædt i Kamelhaar og havde et Læderbælte om sin
Lænd og spiste Græshopper og vild Honning. **7** Og han
prædikede og sagde: „Efter mig kommer den, som er
stærkere end jeg, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at
bøje mig ned og løse. **8** Jeg har døbt eder med Vand,
men han skal døbe eder med den Helligaand." **9** Og det
skete i de Dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa og
blev døbt af Johannes i Jordan. **10** Og straks da han steg
op af Vandet, saa han Himlene skilles ad og Aanden
ligesom en Due dale ned over ham; **11** og der kom en
Røst fra Himlene: „Du er min Søn, den elskede, i dig
har jeg Velbehag." **12** Og straks driver Aanden ham ud
i Ørkenen. **13** Og han var i Ørkenen fyrretyve Dage,
medens han fristedes af Satan, og han var blandt Dyrene;
og Englene tjente ham. **14** Men efter at Johannes var
kastet i Fængsel, kom Jesus til Galilæa og prædikede
Guds Evangelium **15** og sagde: „Tiden er fuldkommet, og
Guds Rige er kommet nær; omvender eder og tror paa
Evangeliet!" **16** Og medens han gik langs Galilæas Sø,

saa han Simon og Simons Broder Andreas i Færd med at kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere. **17** Og Jesus sagde til dem: „Følger efter mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiskere.“ **18** Og de forlode straks Garnene og fulgte ham. **19** Og da han gik lidt videre frem, saa han Jakob, Zebedæus's Søn, og hans Broder Johannes, som ogsaa vare i Færd med at bøde deres Garn i Skibet; **20** og han kaldte straks paa dem, og de forlode deres Fader Zebedæus i Skibet med Lejesvendene og gik efter ham. **21** Og de gaa ind i Kapernaum. Og straks paa Sabbaten gik han ind i Synagogen og lærte, **22** og de bleve slagne af Forundring over hans Lære; thi han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke som de skriftkloge. **23** Og der var i deres Synagoge et Menneske med en uren Aand, og han raabte højt **24** og sagde: „Hvad have vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os; jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige.“ **25** Og Jesus truede ham og sagde: „Ti, og far ud af ham!“ **26** Og den urene Aand sled i ham og raabte med høj Røst og for ud af ham. **27** Og de bleve alle forfærdede, saa at de spurgte hverandre og sagde: „Hvad er dette? en ny Lære med Myndighed; ogsaa over de urene Aander byder han, og de lyde ham.“ **28** Og Rygtet om ham kom straks ud alle Vegne i hele det omliggende Land i Galilæa. **29** Og straks, da de vare gaaede ud af Synagogen, kom de ind i Simons og Andreas's Hus med Jakob og Johannes. **30** Men Simons Svigermoder laa og havde Feber, og straks tale de til ham om hende; **31** og han gik hen til hende, tog hende ved Haanden og rejste hende op, og Feberen

forlod hende, og hun vartede dem op. **32** Men da det var blevet Aften, og Solen var gaaet ned, førte de til ham alle de syge og de besatte, **33** og hele Byen var forsamlet foran Døren. **34** Og han helbredte mange, som lede af mange Haande Sygdomme, og han uddrev mange onde Aander; og han tillod ikke de onde Aander at tale, fordi de kendte ham. **35** Og om Morgenen længe før Dag stod han op og gik ud og gik hen til et øde Sted, og der bad han. **36** Og Simon og de, som vare med ham, skyndte sig efter ham. **37** Og de fandt ham, og de sige til ham: „Alle lede efter dig.“ **38** Og han siger til dem: „Lader os gaa andetsteds hen til de nærmeste Smaabyer, for at jeg kan prædike ogsaa der; thi dertil er jeg udgaaet.“ **39** Og han kom og prædikede i deres Synagoger i hele Galilæa og uddrev de onde Aander. **40** Og en spedalsk kommer til ham, beder ham og falder paa Knæ for ham og siger til ham: „Om du vil, saa kan du rense mig.“ **41** Og han ynkedes inderligt og udrakte Haanden og rørte ved ham og siger til ham: „Jeg vil; bliv ren!“ **42** Og straks forlod Spedalskheden ham, og han blev renset. **43** Og han drev ham straks bort, idet han bød ham strengt, **44** og sagde til ham: „Se til, at du ikke siger noget til nogen herom; men gaa hen, fremstil dig selv for Præsten, og offer for din Renselse det, som Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem!“ **45** Men da han kom ud, begyndte han at fortælle meget og udsprede Rygtet derom, saa at han ikke mere kunde gaa aabenlyst ind i en By; men han var udenfor paa øde Steder, og de kom til ham alle Vegne fra.

2 Og da han nogle Dage derefter atter gik ind i Kapernaum,
spurgtes det, at han var hjemme. **2** Og der samledes
mange, saa at der ikke mere var Plads, end ikke foran
Døren; og han talte Ordet til dem. **3** Og de komme og
bringe til ham en værkbruden, der blev baaren af fire. **4**
Og da de ikke kunde komme nær til ham for Folkeskaren,
toge de Taget af, hvor han var; og da de havde brudt Hul,
firede de Sengen ned, hvorpaa den værkbrudne laa. **5** Og
da Jesus saa deres Tro, siger han til den værkbrudne:
„Søn! dine Synder ere forladte." **6** Men nogle af de
skriftkloge sade der og tænkte i deres Hjerter: **7** „Hvorfor
taler denne saaledes? Han taler bespotteligt. Hvem kan
forlade Synder uden een, nemlig Gud?" **8** Og Jesus kendte
straks i sin Aand, at de tænkte saaledes ved sig selv, og
sagde til dem: „Hvorfor tænke I dette i eders Hjerter? **9**
Hvilket er lettest, at sige til den værkbrudne: Dine Synder
ere forladte, eller at sige: Staa op, og tag din Seng, og
gaa? **10** Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen
har Magt paa Jorden til at forlade Synder, " siger han
til den værkbrudne: **11** „Jeg siger dig: Staa op, tag din
Seng, og gaa til dit Hus!" **12** Og han stod op og tog
straks Sengen og gik ud for alles Øjne, saa de alle bleve
forfærdede og priste Gud og sagde: „Aldrig have vi set
noget saadant." **13** Og han gik atter ud langs Søen, og
hele Skaren kom til ham, og han lærte dem. **14** Og da han
gik forbi, saa han Levi, Alfæus's Søn sidde ved Toldboden,
og han siger til ham: „Følg mig!" Og han stod op og fulgte
ham. **15** Og det skete, at han sad til Bords i hans Hus, og
mange Toldere og Syndere sade til Bords med Jesus og

hans Disciple; thi de vare mange. Og der fulgte ogsaa
16 nogle skriftkloge af Farisæerne med ham, og da de
saa, at han spiste med Toldere og Syndere, sagde de til
hans Disciple: „Han spiser og drikker med Toldere og
Syndere!“ **17** Og da Jesus hørte det, siger han til dem:
„De raske trænge ikke til Læge, men de syge. Jeg er ikke
kommen for at kalde retfærdige, men Syndere.“ **18** Og
Johannes's Disciple og Farisæerne fastede, og de komme
og sige til ham: „Hvorfor faste Johannes's Disciple og
Farisæernes Disciple, men dine Disciple faste ikke?“ **19**
Og Jesus sagde til dem: „Kunne Brudesvendene faste,
medens Brudgommen er hos dem? Saa længe de have
Brudgommen hos sig, kunne de ikke faste. **20** Men der
skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem,
da skulle de faste paa den Dag. **21** Ingen syr en Lap af
uvalket Klæde paa et gammelt Klædebon; ellers river den
nye Lap paa det gamle Klædebon dette itu, og der bliver
et værre Hul. **22** Og ingen kommer ung Vin paa gamle
Læderflasker; ellers sprænger Vinen Læderflaskerne, og
Vinen ødelægges saavel som Læderflaskerne; men kom
ung Vin paa nye Læderflasker!“ **23** Og det skete, at han
vandrede paa Sabbaten igennem en Sædemark, og hans
Disciple begyndte, imedens de gik, at plukke Aks. **24**
Og Farisæerne sagde til ham: „Se, hvorfor gøre de paa
Sabbaten, hvad der ikke er tilladt?“ **25** Og han siger til
dem: „Have I aldrig læst, hvad David gjorde, da han kom i
Nød og blev hungrig, han selv og de, som vare med ham?
26 Hvorledes han gik ind i Guds Hus, da Abiathar var
Ypperstepræst, og spiste Skuebrødene, som det ikke er

nogen tilladt at spise uden Præsterne, og gav ogsaa dem, som vare med ham?" **27** Og han sagde til dem: „Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, og ikke Mennesket for Sabbatens Skyld. **28** Derfor er Menneskesønnen Herre ogsaa over Sabbaten."

3 Og han gik atter ind i en Synagoge, og der var der en Mand, som havde en vissen Haand. **2** Og de toge Vare paa ham, om han vilde helbrede ham paa Sabbaten, for at de kunde anklage ham. **3** Og han siger til Manden, som havde den visne Haand: „Træd frem her i Midten!" **4** Og han siger til dem: „Er det tilladt at gøre godt paa Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at slaa ihjel?" Men de tav. **5** Og han saa omkring paa dem med Vrede, bedrøvet over deres Hjertes Forhærdelse, og siger til Manden: „Ræk din Haand ud!" og han rakte den ud, og hans Haand blev sund igen. **6** Og Farisæerne gik straks ud og holdt Raad med Herodianerne imod ham, hvorledes de kunde slaa ham ihjel. **7** Og Jesus drog med sine Disciple bort til Søen, og en stor Mængde fulgte med fra Galilæa; og fra Judæa **8** og fra Jerusalem og fra Idumæa og Landet hinsides Jordan og fra Egnen om Tyrus og Sidon kom de til ham i stor Mængde, da de hørte, hvor store Gerninger han gjorde. **9** Og han sagde til sine Disciple, at en Baad skulde være til Rede til ham for Skarens Skyld, for at de ikke skulde trænge ham. **10** Thi han helbredte mange, saa at alle, som havde Plager, styrtede ind paa ham for at røre ved ham. **11** Og naar de urene Aander saa ham, faldt de ned for ham og raabte og sagde: „Du er Guds Søn." **12** Og han truede dem meget, at de ikke maatte gøre

ham kendt. **13** Og han stiger op paa Bjerget og hidkalder, hvem han selv vilde; og de gik hen til ham. **14** Og han beskikkede tolv, til at de skulde være hos ham, og til at han kunde udsende dem til at prædike **15** og at have Magt til at uddrive de onde Aander. **16** Og han beskikkede de tolv, og han tillagde Simon Navnet Peter; **17** fremdeles Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, Jakobs Broder, og han tillagde dem Navnet Boanerges, det er Tordensønner; **18** og Andreas og Filip og Bartholomæus og Matthæus og Thomas og Jakob, Alfæus's Søn, og Thaddæus og Simon Kananæeren **19** og Judas Iskariot, han, som forraadte ham. **20** Og han kommer hjem, og der samles atter en Skare, saa at de end ikke kunne faa Mad. **21** Og da hans nærmeste hørte det, gik de ud for at drage ham til sig; thi de sagde: „Han er ude af sig selv." **22** Og de skriftkloge, som vare komne ned fra Jerusalem, sagde: „Han har Beelzebul, og ved de onde Aanders Fyrste uddriver han de onde Aander." **23** Og han kaldte dem til sig og sagde til dem i Lignelser: „Hvorledes kan Satan uddrive Satan? **24** Og dersom et Rige er kommet i Splid med sig selv, kan samme Rige ikke bestaa. **25** Og dersom et Hus er kommet i Splid med sig selv, vil samme Hus ikke kunne bestaa. **26** Og dersom Satan har sat sig op imod sig selv og er kommen i Splid med sig selv, kan han ikke bestaa, men det er ude med ham. **27** Men ingen kan gaa ind i den stærkes Hus og røve hans Ejendele, uden han først binder den stærke, og da kan han plyndre hans Hus. **28** Sandelig, siger jeg eder, alle Ting skulle forlades Menneskenes Børn, Synder og Bespottelser, hvor store Bespottelser de

end tale; **29** men den, som taler bespotteligt imod den Helligaand, har evindeligt ingen Forladelse, men skal være skyldig i en evig Synd." **(aiōn g165, aiōnios g166)** **30** De sagde nemlig: „Han har en uren Aand." **31** Og hans Moder og hans Brødre komme, og de stode udenfor og sendte Bud ind til ham og lode ham kalde. **32** Og en Skare sad omkring ham, og de sige til ham: „Se, din Moder og dine Brødre og dine Søstre ere udenfor og spørge efter dig." **33** Og han svarer dem og siger: „Hvem er min Moder og mine Brødre?" **34** Og han saa omkring paa dem, som sade rundt om ham, og sagde: „Se, her er min Moder og mine Brødre! **35** Thi den, som gør Guds Villie, det er min Broder og Søster og Moder."

4 Og han begyndte atter at lære ved Søen. Og en meget stor Skare samles om ham, saa at han maatte gaa om Bord og sætte sig i et Skib paa Søen; og hele Skaren var paa Land ved Søen. **2** Og han lærte dem meget i Lignelser og sagde til dem i sin Undervisning: **3** „Hører til: Se, en Sædemand gik ud at saa. **4** Og det skete, idet han saaede, at noget faldt ved Vejen, og Fuglene kom og aade det op. **5** Og noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord. **6** Og da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. **7** Og noget faldt iblandt Torne, og Tornene voksede op og kvalte det, og det bar ikke Frugt. **8** Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, som skød frem og voksede, og det bar tredive og tresindstyve og hundrede Fold." **9** Og han sagde: „Den, som har Øren at høre med, han høre!"

10 Og da han blev ene, spurgte de, som vare om ham, tillige med de tolv ham om Lignelserne. **11** Og han sagde til dem: „Eder er Guds Riges Hemmelighed givet; men dem, som ere udenfor, meddeles alt ved Lignelser, **12** for at de, skønt seende, skulle se og ikke indse og, skønt hørende, skulle høre og ikke forstaa, for at de ikke skulle omvende sig og faa Forladelse.“ **13** Og han siger til dem: „Fatte I ikke denne Lignelse? Hvorledes ville I da forstaa alle de andre Lignelser? **14** Sædemanden saar Ordet. **15** Men de ved Vejen, det er dem, hvor Ordet bliver saaet, og naar de høre det, kommer straks Satan og borttager Ordet, som er saaet i dem. **16** Og ligeledes de, som blive saaede paa Stengrunden, det er dem, som, naar de høre Ordet, straks modtage det med Glæde; **17** og de have ikke Rod i sig, men holde kun ud til en Tid; derefter, naar der kommer Trængsel eller Forfølgelse for Ordets Skyld, forarges de straks. **18** Og andre ere de, som blive saaede blandt Torne; det er dem, som have hørt Ordet, **19** og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Forførelse og Begæringerne efter de andre Ting komme ind og kvæle Ordet, saa det bliver uden Frugt. **(aiōn g165)** **20** Og de, der bleve saaede i god Jord, det er dem, som høre Ordet og modtage det og bære Frugt, tredive og tresindstyve og hundrede Fold.“ **21** Og han sagde til dem: „Mon Lyset kommer ind for at sættes under Skæppen eller under Bænken? Mon ikke for at sættes paa Lysestagen? **22** Thi ikke er noget skjult uden for at aabenbares; ej heller er det blevet lønligt uden for at komme for Lyset. **23** Dersom nogen har Øren at høre med, han høre!“ **24** Og han sagde

til dem: „Agter paa, hvad I høre! Med hvad Maal I maale,
skal der tilmaales eder, og der skal gives eder end mere.
25 Thi den, som har, ham skal der gives; og den, som ikke
har, fra ham skal endog det tages, som han har.“ **26** Og
han sagde: „Med Guds Rige er det saaledes, som naar en
Mand har lagt Sæden i Jorden **27** og sover og staar op
Nat og Dag, og Sæden spirer og bliver høj, han ved ej
selv hvorledes. **28** Af sig selv bærer Jorden Frugt, først
Straa, derefter Aks, derefter fuld Kerne i Akset; **29** men
naar Frugten er tjenlig, sender han straks Seglen ud; thi
Høsten er for Haanden.“ **30** Og han sagde: „Hvormed
skulle vi ligne Guds Rige, eller under hvilken Lignelse
skulle vi fremstille det? **31** Det er som et Sennepskorn,
som, naar det saas i Jorden, er mindre end alt andet Frø
paa Jorden, **32** og naar det er saaet, vokser det op og
bliver større end alle Urterne og skyder store Grene, saa
at Himmelens Fugle kunne bygge Rede i dets Skygge.“
33 Og i mange saadanne Lignelser talte han Ordet til
dem, efter som de kunde fatte det. **34** Men uden Lignelse
talte han ikke til dem; men i Enrum udlagde han det alt
sammen for sine Disciple. **35** Og paa den Dag, da det var
blevet Aften, siger han til dem: „Lader os fare over til hin
Side!“ **36** Og de forlade Folkeskaren og tage ham med,
som han sad i Skibet; men der var ogsaa andre Skibe med
ham. **37** Og der kommer en stærk Stormvind, og Bølgerne
sloge ind i Skibet, saa at Skibet allerede var ved at fyldes.
38 Og han var i Bagstavnen og sov paa en Hovedpude,
og de vække ham og sige til ham: „Mester! bryder du
dig ikke om, at vi forgaa?“ **39** Og han stod op og truede

Vinden og sagde til Søen: „Ti, vær stille!“ og Vinden lagde sig, og det blev ganske blikstille. **40** Og han sagde til dem: „Hvorfor ere I saa bange? Hvorfor have I ikke Tro?“ **41** Og de frygtede saare og sagde til hverandre: „Hvem er dog denne, siden baade Vinden og Søen ere ham lydige?“

5 Og de kom over til hin Side af Søen til Gerasenernes Land. **2** Og da han traadte ud af Skibet, kom der ham straks i Møde ud fra Gravene en Mand med en uren Aand. **3** Han havde sin Bolig i Gravene, og ingen kunde længer binde ham, end ikke med Lænker. **4** Thi han havde ofte været bunden med Bøjer og Lænker, og Lænkerne vare sprængte af ham og Bøjerne sønderslidte, og ingen kunde tæmme ham. **5** Og han var altid Nat og Dag i Gravene og paa Bjergene, skreg og slog sig selv med Stene. **6** Men da han saa Jesus langt borte, løb han hen og kastede sig ned for ham **7** og raabte med høj Røst og sagde: „Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds Søn? Jeg besværger dig ved Gud, at du ikke piner mig.“ **8** Thi han sagde til ham: „Far ud af Manden, du urene Aand!“ **9** Og han spurgte ham: „Hvad er dit Navn?“ Og han siger til ham: „Legion er mit Navn; thi vi ere mange.“ **10** Og han bad ham meget om ikke at drive dem ud af Landet. **11** Men der var der ved Bjerget en stor Hjord Svin, som græssede; **12** og de bade ham og sagde: „Send os i Svinene, saa vi maa fare i dem.“ **13** Og han tilstedte dem det. Og de urene Aander fore ud og fore i Svinene; og Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen, omtrent to Tusinde, og de druknede i Søen. **14** Og deres Hyrder flyede og forkyndte det i Byen og paa Landet; og de kom

for at se, hvad det var, som var sket. **15** Og de komme til Jesus og se den besatte, ham, som havde haft Legionen, sidde paaklædt og ved Samling, og de frygtede. **16** Men de, som havde set det, fortalte dem, hvorledes det var gaaet den besatte, og om Svinene. **17** Og de begyndte at bede ham om, at han vilde gaa bort fra deres Egn. **18** Og da han gik om Bord i Skibet, bad den, som havde været besat, ham om, at han maatte være hos ham. **19** Og han tilstedte ham det ikke, men siger til ham: „Gaa til dit Hus, til dine egne, og forkynd dem, hvor store Ting Herren har gjort imod dig, og at han har forbarmet sig over dig." **20** Og han gik bort og begyndte at kundgøre i Dekapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham; og alle undrede sig. **21** Og da Jesus igen i Skibet var faren over til hin Side, samledes der en stor Skare om ham, og han var ved Søen. **22** Og der kommer en af Synagogeforstanderne ved Navn Jairus, og da han ser ham, falder han ned for hans Fødder. **23** Og han beder ham meget og siger: „Min lille Datter er paa sit yderste; o! at du vilde komme og lægge Hænderne paa hende, for at hun maa frelses og leve!" **24** Og han gik bort med ham, og en stor Skare fulgte ham, og de trængte ham. **25** Og der var en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv Aar, **26** og hun havde døjet meget af mange Læger og havde tilsat alt, hvad hun ejede, og hun var ikke bleven hjulpen, men tværtimod, det var blevet værre med hende. **27** Da hun havde hørt om Jesus, kom hun bagfra i Skaren og rørte ved hans Klædebon. **28** Thi hun sagde: „Dersom jeg rører blot ved hans Klæder, bliver jeg frelst." **29** Og straks tørredes

hendes Blods Kilde, og hun mærkede i sit Legeme, at hun var bleven helbredet fra sin Plage. **30** Og straks da Jesus mærkede paa sig selv, at den Kraft var udgaaet fra ham, vendte han sig om i Skaren og sagde: „Hvem rørte ved mine Klæder?" **31** Og hans Disciple sagde til ham: „Du ser, at Skaren trænger dig, og du siger: Hvem rørte ved mig?" **32** Og han saa sig om for at se hende, som havde gjort dette. **33** Men da Kvinden vidste, hvad der var sket hende, kom hun frygtende og bævende og faldt ned for ham og sagde ham hele Sandheden. **34** Men han sagde til hende: „Datter! din Tro har frelst dig; gaa bort med Fred, og vær helbredet fra din Plage!" **35** Endnu medens han talte, komme nogle fra Synagogeforstanderens Hus og sige: „Din Datter er død, hvorfor umager du Mesteren længere?" **36** Men Jesus hørte det Ord, som blev sagt, og han siger til Synagogeforstanderen: „Frygt ikke, tro blot!" **37** Og han tilstedte ingen at følge med sig uden Peter og Jakob og Johannes, Jakobs Broder. **38** Og de komme ind i Synagogeforstanderens Hus, og han ser en larmende Hob, der græd og hylede meget. **39** Og han gaar ind og siger til dem: „Hvorfor larme og græde I? Barnet er ikke død, men det sover." **40** Og de lo ad ham; men han drev dem alle ud, og han tager Barnets Fader og Moder og sine Ledsagere med sig og gaar ind, hvor Barnet var. **41** Og han tager Barnet ved Haanden og siger til hende: „Talitha kumi!" hvilket er udlagt: „Pige, jeg siger dig, staa op!" **42** Og straks stod Pigen op og gik omkring; thi hun var tolv Aar gammel. Og de bleve straks overmaade forfærdede. **43** Og han bød dem meget, at ingen maatte

faa dette at vide; og han sagde, at de skulde give hende noget at spise.

6 Og han gik bort derfra. Og han kommer til sin Fædreneby, og hans Disciple følge ham. **2** Og da det blev Sabbat, begyndte han at lære i Synagogen, og de mange, som hørte ham, bleve slagne af Forundring og sagde: „Hvorfra har han dog dette, og hvad er det for en Visdom, som er given ham, og hvilke kraftige Gerninger der dog sker ved hans Hænder! **3** Er denne ikke Tømmermanden, Marias Søn og Jakobs og Joses's og Judas's og Simons Broder? Og ere ikke hans Søstre her hos os?" Og de forargedes paa ham. **4** Og Jesus sagde til dem: „En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og iblandt sine Slægtninge og i sit Hus." **5** Og han kunde ikke gøre nogen kraftig Gerning der; kun lagde han Hænderne paa nogle faa syge og helbredte dem. **6** Og han forundrede sig over deres Vantro. Og han gik om i Landsbyerne der omkring og lærte. **7** Og han hidkalder de tolv, og han begyndte at udsende dem, to og to, og gav dem Magt over de urene Aander. **8** Og han bød dem, at de skulde intet tage med paa Vejen uden en Stav alene, ikke Brød, ikke Taske, ikke Kobber i Bæltet, **9** men have Sko paa og: „Ifører eder ikke to Kjortler!" **10** Og han sagde til dem: „Hvor I komme ind i et Hus, der skulle I blive, indtil I drage bort fra Stedet. **11** Og hvor man ikke vil modtage eder og ikke vil høre eder, der skulle I gaa bort fra og afryste Støvet under eders Fødder til Vidnesbyrd imod dem." **12** Og de gik ud og prædikede, at man skulde omvende sig. **13** Og de dreve onde Aander ud og salvede mange syge med Olie

og helbredte dem. **14** Og Kong Herodes hørte det (thi hans Navn var blevet bekendt), og han sagde: „Johannes Døberen er oprejst fra de døde, og derfor virke Kræfterne i ham." **15** Andre sagde: „Det er Elias; " men andre sagde: „Det er en Profet ligesom en af Profeterne." **16** Men da Herodes hørte det, sagde han: „Johannes, som jeg har ladet halshugge, han er oprejst." **17** Thi Herodes havde selv sendt Bud og ladet Johannes gribe og kaste i Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's Skyld; thi han havde taget hende til Ægte. **18** Johannes sagde nemlig til Herodes: „Det er dig ikke tilladt at have din Broders Hustru." **19** Men Herodias bar Nag til ham og vilde gerne slaa ham ihjel, og hun kunde det ikke. **20** Thi Herodes frygtede for Johannes, fordi han vidste, at han var en retfærdig og hellig Mand, og han holdt sin Haand over ham; og naar han hørte ham, var han tvivlraadig om mange Ting, og han hørte ham gerne. **21** Og da der kom en belejlig Dag, da Herodes paa sin Fødselsdag gjorde et Gæstebud for sine Stormænd og Krigsøversterne og de ypperste i Galilæa, **22** og da selve Herodias's Datter kom ind og dansede, behagede hun Herodes og Gæsterne. Og Kongen sagde til Pigen: „Bed mig, om hvad som helst du vil, saa vil jeg give dig det." **23** Og han svor hende til og sagde: „Hvad som helst du beder om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen af mit Rige." **24** Og hun gik ud og sagde til sin Moder: „Hvad skal jeg bede om?" Men hun sagde: „Om Johannes Døberens Hoved." **25** Og hun gik straks skyndsomt ind til Kongen, bad og sagde: „Jeg vil, at du straks giver mig Johannes Døberens Hoved paa et Fad."

26 Og om end Kongen blev meget bedrøvet, vilde han dog for Edernes og Gæsternes Skyld ikke afvise hende. **27** Og Kongen sendte straks en af Vagten og befalede at bringe hans Hoved. **28** Og denne gik hen og halshuggede ham i Fængselet; og han bragte hans Hoved paa et Fad og gav det til Pigen, og Pigen gav det til sin Moder. **29** Og da hans Disciple hørte det, kom de og toge hans Lig og lagde det i en Grav. **30** Og Apostlene samle sig om Jesus, og de forkyndte ham alt, hvad de havde gjort, og hvad de havde lært. **31** Og han siger til dem: „Kommer nu I med afsides til et øde Sted og hviler eder lidt; " thi der var mange, som gik til og fra, og de havde ikke engang Ro til at spise. **32** Og de droge bort i Skibet til et øde Sted afsides. **33** Og man saa dem drage bort, og mange kendte dem, og til Fods strømmede de sammen derhen fra alle Byerne og kom før end de. **34** Og da han gik i Land, saa han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem; thi de vare som Faar, der ikke have Hyrde; og han begyndte at lære dem meget. **35** Og da Tiden allerede var fremrykket, kom hans Disciple til ham og sagde: „Stedet er øde, og Tiden er allerede fremrykket. **36** Lad dem gaa bort, for at de kunne gaa hen i de omliggende Gaarde og Landsbyer og købe sig noget at spise." **37** Men han svarede og sagde til dem: „Giver I dem at spise!" Og de sige til ham: „Skulle vi gaa hen og købe Brød for to Hundrede Denarer og give dem at spise?" **38** Men han siger til dem: „Hvor mange Brød have I? Gaar hen og ser efter!" Og da de havde faaet det at vide, sige de: „Fem, og to Fisk." **39** Og han bød dem at lade dem alle sætte

sig ned i smaa Flokke i det grønne Græs. **40** Og de satte sig ned, Hob ved Hob, somme paa hundrede og somme paa halvtredsindstyve. **41** Og han tog de fem Brød og de to Fisk, saa op til Himmelen og velsignede; og han brød Brødene og gav sine Disciple dem at lægge for dem, og han delte de to Fisk til dem alle. **42** Og de spiste alle og bleve mætte. **43** Og de optoge tolv Kurve fulde af Stykker, ogsaa af Fiskene. **44** Og de, som spiste Brødene, vare fem Tusinde Mænd. **45** Og straks nødte han sine Disciple til at gaa om Bord i Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, til Bethsajda, medens han selv lod Skaren gaa bort. **46** Og da han havde taget Afsked med dem, gik han op paa Bjerget for at bede. **47** Og da det var blevet silde, var Skibet midt paa Søen og han alene paa Landjorden. **48** Og da han saa, at de havde deres Nød med at ro (thi Vinden var dem imod), kommer han ved den fjerde Nattevagt til dem vandrende paa Søen. Og han vilde gaa dem forbi. **49** Men da de saa ham vandre paa Søen, mente de, at det var et Spøgelse, og de skrege. **50** Thi de saa ham alle og bleve forfærdede. Men han talte straks med dem og sagde til dem: „Værer frimodige, det er mig, frygter ikke!“ **51** Og han steg op i Skibet til dem, og Vinden lagde sig, og de forfærdedes over al Maade ved sig selv. **52** Thi de havde ikke faaet Forstand af det, som var sket med Brødene; men deres Hjerte var forhærdet. **53** Og da de vare farne over til Landet, kom de til Genezareth og lagde til der. **54** Og da de traadte ud af Skibet, kendte man ham straks. **55** Og de løb om i hele den Egn og begyndte at bringe de syge paa deres Senge omkring, hvor de hørte, at han var.

56 Og hvor som helst han gik ind i Landsbyer eller Byer
eller Gaarde, lagde de de syge paa Torvene og bade ham
om, at de maatte røre blot ved Fligen af hans Klædebon;
og alle de, som rørte ved ham, bleve helbredede.

7 Og Farisæerne og nogle af de skriftkloge, som vare
komne fra Jerusalem, samle sig om ham. 2 Og da de saa
nogle af hans Disciple holde Maaltid med vanhellige, det
er utoede, Hænder 3 (thi Farisæerne og alle Jøderne spise
ikke uden at to Hænderne omhyggeligt, idet de fastholde
de gamles Overlevering; 4 og naar de komme fra Torvet,
spise de ikke uden først at tvætte sig; og der er mange
andre Ting, som de have vedtaget at holde, Tvætninger
af Bægere og Krus og Kobberkar og Bænke), 5 saa spurgte
Farisæerne og de skriftkloge ham ad: „Hvorfor vandre
dine Disciple ikke efter de gamles Overlevering, men
holde Maaltid med vanhellige Hænder?" 6 Men han
sagde til dem: „Rettelig profeterede Esajas om eder, I
Hyklere! som der er skrevet: „Dette Folk ærer mig med
Læberne, men deres Hjerte er langt borte fra mig. 7
Men de dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme,
som ere Menneskers Bud." 8 I forlade Guds Bud og
holde Menneskers Overlevering." 9 Og han sagde til dem:
„Smukt ophæve I Guds Bud, for at I kunne holde eders
Overlevering. 10 Thi Moses har sagt: „Ær din Fader og
din Moder"; og: „Den, som bander Fader eller Moder, skal
visselig dø." 11 Men I sige: Naar en Mand siger til sin
Fader eller sin Moder: „Det, hvormed du skulde være
hjulpen af mig, skal være Korban (det er: Tempelgave),
" 12 da tilstede I ham ikke mere at gøre noget for sin

Fader eller Moder, **13** idet I ophæve Guds Ord ved eders Overlevering, som I have overleveret; og mange lignende Ting gøre I." **14** Og han kaldte atter Folkeskaren til sig og sagde til dem: „Hører mig alle, og forstaar! **15** Der er intet uden for Mennesket, som, naar det gaar ind i ham, kan gøre ham uren; men hvad der gaar ud af Mennesket, det er det, som gør Mennesket urent. **16** [Dersom nogen har Øren at høre med, han høre!"] **17** Og da han var gaaet ind i Huset og var borte fra Skaren, spurgte hans Disciple ham om Lignelsen. **18** Og han siger til dem: „Ere ogsaa I saa uforstandige? Forstaa I ikke, at intet, som udenfra gaar ind i Mennesket, kan gøre ham uren? **19** Thi det gaar ikke ind i hans Hjerte, men i hans Bug og gaar ud ad den naturlige Vej, og saaledes renses al Maden." **20** Men han sagde: „Det, som gaar ud af Mennesket, dette gør Mennesket urent. **21** Thi indvortes fra, fra Menneskenes Hjerte, udgaa de onde Tanker, Utugt, Tyveri, Mord, **22** Hor, Havesyge, Ondskab, Svig, Uterlighed, et ondt Øje, Forhaanelse, Hovmod, Fremfusenhed; **23** alle disse onde Ting udgaa indvortesfra og gøre Mennesket urent." **24** Og han stod op og gik bort derfra til Tyrus's og Sidons Egne. Og han gik ind i et Hus og vilde ikke, at nogen skulde vide det. Og han kunde dog ikke være skjult; **25** men en Kvinde, hvis lille Datter havde en uren Aand, havde hørt om ham og kom straks ind og faldt ned for hans Fødder; **26** (men Kvinden var græsk, af Herkomst en Syrofønikerinde,) og hun bad ham om, at han vilde uddrive den onde Aand af hendes Datter. **27** Og han sagde til hende: „Lad først Børnene mættes; thi det er ikke

smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa Hunde." **28** Men hun svarede og siger til ham: „Jo, Herre! ogsaa de smaa Hunde æde under Bordet af Børnenes Smuler." **29** Og han sagde til hende: „For dette Ords Skyld gaa bort; den onde Aand er udfaren af din Datter." **30** Og hun gik bort til sit Hus og fandt Barnet liggende paa Sengen og den onde Aand udfaren. **31** Og da han gik bort igen fra Tyrus's Egne, kom han over Sidon midt igennem Dekapolis's Egne til Galilæas Sø. **32** Og de bringe ham en døv, som ogsaa vanskeligt kunde tale, og bede ham om, at han vilde lægge Haanden paa ham. **33** Og han tog ham afsides fra Skaren og lagde sine Fingre i hans Øren og spyttede og rørte ved hans Tunge **34** og saa op til Himmelen, sukkede og sagde til ham: „Effata!" det er: lad dig op! **35** Og hans Øren aabnedes, og straks løstes hans Tunges Baand, og han talte ret. **36** Og han bød dem, at de ikke maatte sige det til nogen; men jo mere han bød dem, desto mere kundgjorde de det. **37** Og de bleve over al Maade slagne af Forundring og sagde: „Han har gjort alle Ting vel; baade gør han, at de døve høre, og at maalløse tale."

8 I de Dage, da der atter var en stor Skare, og de intet havde at spise, kaldte han sine Disciple til sig og siger til dem: **2** „Jeg ynkes inderligt over Skaren; thi de have allerede tøvet hos mig i tre Dage og have intet at spise. **3** Og dersom jeg lader dem gaa fastende hjem, ville de vansmægte paa Vejen, og nogle af dem ere komne langvejsfra." **4** Og hans Disciple svarede ham: „Hvorfra skal nogen kunne mætte disse med Brød her i en Ørken?"

5 Og han spurgte dem: „Hvor mange Brød have I?" Og de sagde: „Syv." **6** Og han byder Skaren at sætte sig ned paa Jorden; og han tog de syv Brød, takkede, brød dem og gav sine Disciple dem, at de skulde lægge dem for; og de lagde dem for Skaren. **7** Og de havde nogle faa Smaafisk; og han velsignede dem og sagde, at ogsaa disse skulde lægges for. **8** Og de spiste og bleve mætte; og de opsamlede af tiloversblevne Stykker syv Kurve. **9** Men de vare omtrent fire Tusinde; og han lod dem gaa bort. **10** Og straks gik han om Bord i Skibet med sine Disciple og kom til Dalmanuthas Egne. **11** Og Farisæerne gik ud og begyndte at strides med ham og forlangte af ham et Tegn fra Himmelen for at friste ham. **12** Og han sukkede dybt i sin Aand og siger: „Hvorfor forlanger denne Slægt et Tegn? Sandelig, siger jeg eder, der skal ikke gives denne Slægt noget Tegn!" **13** Og han forlod dem og gik atter om Bord og for over til hin Side. **14** Og de havde glemt at tage Brød med og havde kun eet Brød med sig i Skibet. **15** Og han bød dem og sagde: „Ser til, tager eder i Vare for Farisæernes Surdejg og Herodes's Surdejg!" **16** Og de tænkte med hverandre: „Det er, fordi vi ikke have Brød." **17** Og da han mærkede dette, siger han til dem: „Hvorfor tænke I paa, at I ikke have Brød? Skønne I ikke endnu, og forstaa I ikke? Er eders Hjerte forhærdet? **18** Have I Øjne og se ikke? Og have I Øren og høre ikke? Og komme I ikke i Hu? **19** Da jeg brød de fem Brød til de fem Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker toge I da op?" De sige til ham: „Tolv." **20** „Og da jeg brød de syv til de fire Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker toge I

da op?" Og de sige til ham: „Syv." **21** Og han sagde til dem: „Hvorledes forstaa I da ikke?" **22** Og de komme til Bethsajda. Og man fører en blind til ham og beder ham om, at han vil røre ved ham. **23** Og han tog den blinde ved Haanden og førte ham uden for Landsbyen og spyttede paa hans Øjne og lagde Hænderne paa ham og spurgte ham, om han saa noget. **24** Og han saa op og sagde: „Jeg ser Menneskene; thi jeg ser noget ligesom Træer gaa omkring." **25** Derefter lagde han atter Hænderne paa hans Øjne, og han blev klarsynet og var helbredet og kunde se alle Ting tydeligt. **26** Og han sendte ham hjem og sagde: „Du maa ikke gaa ind i Landsbyen, [ej heller sige det til nogen i Landsbyen."] **27** Og Jesus og hans Disciple gik ud til Landsbyerne ved Kæsarea Filippi; og paa Vejen spurgte han sine Disciple og sagde til dem: „Hvem sige Menneskene, at jeg er?" **28** Og de sagde til ham: „Johannes Døberen; og andre: Elias; men andre: En af Profeterne." **29** Og han spurgte dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?" Peter svarede og siger til ham: „Du er Kristus." **30** Og han bød dem strengt, at de ikke maatte sige nogen dette om ham. **31** Og han begyndte at lære dem, at Menneskesønnen skulde lide meget og forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslaas og opstaa efter tre Dage. **32** Og han talte dette frit ud. Og Peter tog ham til Side og begyndte at sætte ham i Rette. **33** Men han vendte sig og saa paa sine Disciple og irettesatte Peter og siger: „Vig bag mig, Satan! thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er." **34** Og han kaldte Skaren tillige med sine Disciple til

sig og sagde til dem: „Den, som vil følge efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig! **35** Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det. **36** Thi hvad gavner det et Menneske at vinde den hele Verden og at bøde med sin Sjæl? **37** Thi hvad kunde et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? **38** Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord i denne utro og syndige Slægt, ved ham skal ogsaa Menneskesønnen skamme sig, naar han kommer i sin Faders Herlighed med de hellige Engle."

9 Og han sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder, der er nogle af dem, som staa her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Guds Rige være kommet med Kraft." **2** Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig og fører dem alene afsides op paa et højt Bjerg, og han blev forvandlet for deres Øjne. **3** Og hans Klæder bleve skinnende, meget hvide, saa at ingen Blegemand paa Jorden kan gøre Klæder saa hvide. **4** Og Elias tillige med Moses viste sig for dem, og de samtalede med Jesus. **5** Og Peter tog til Orde og siger til Jesus: „Rabbi! det er godt, at vi ere her, og lader os gøre tre Hytter, dig en og Moses en og Elias en." **6** Thi han vidste ikke, hvad han skulde sige; thi de vare blevne helt forfærdede. **7** Og der kom en Sky, som overskyggede dem; og en Røst kom fra Skyen: „Denne er min Søn, den elskede, hører ham!" **8** Og pludseligt, da de saa sig om, saa de ingen mere uden Jesus alene hos dem. **9** Og da de gik ned fra Bjerget, bød han dem, at de ikke maatte fortælle

nogen, hvad de havde set, førend Menneskesønnen var opstanden fra de døde. **10** Og de fastholdt dette Ord hos sig selv og spurgte hverandre, hvad det er at opstaa fra de døde. **11** Og de spurgte ham og sagde: „De skriftkloge sige jo, at Elias bør først komme?" **12** Men han sagde til dem: „Elias kommer først og genopretter alting; og hvorledes er der skrevet om Menneskesønnen? At han skal lide meget og foragtes. **13** Men jeg siger eder, at baade er Elias kommen, og de gjorde ved ham alt, hvad de vilde, efter som der er skrevet om ham." **14** Og da de kom til Disciplene, saa de en stor Skare omkring dem og skriftkloge, som tvistedes med dem. **15** Og straks studsede hele Skaren, da de saa ham, og de løb hen og hilsede ham. **16** Og han spurgte dem: „Hvorom tvistes I med dem?" **17** Og en af Skaren svarede ham: „Mester! jeg har bragt min Søn til dig; han har en maalløs Aand. **18** Og hvor som helst den griber ham, slider den i ham, og han fraader og skærer Tænder, og han visner hen; og jeg har sagt til dine Disciple, at de skulde uddrive den, og de kunde ikke." **19** Men han svarede dem og sagde: „O du vantro Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg taale eder? Bringer ham til mig!" **20** Og de ledte ham frem til ham; og da han saa ham, sled Aanden straks i ham, og han faldt om paa Jorden og væltede sig og fraadede. **21** Og han spurgte hans Fader: „Hvor længe er det siden, at dette er kommet over ham?" Men han sagde: „Fra Barndommen af; **22** og den har ofte kastet ham baade i Ild og i Vand for at ødelægge ham; men om du formaar noget, da forbarm dig over os, og hjælp os!"

23 Men Jesus sagde til ham: „Om du formaar! Alle Ting ere
mulige for den, som tror.“ **24** Straks raabte Barnets Fader
og sagde med Taarer: „Jeg tror, hjælp min Vantro!“ **25**
Men da Jesus saa, at Skaren stimlede sammen, truede han
den urene Aand og sagde til den: „Du maalløse og døve
Aand! jeg byder dig, far ud af ham, og far ikke mere ind i
ham!“ **26** Da skreg og sled den meget i ham og for ud,
og han blev ligesom død, saa at de fleste sagde: „Han er
død.“ **27** Men Jesus tog ham ved Haanden og rejste ham
op; og han stod op. **28** Og da han var kommen ind i et
Hus, spurgte hans Disciple ham i Enrum: „Hvorfor kunde
vi ikke uddrive den?“ **29** Og han sagde til dem: „Denne
Slags kan ikke fare ud ved noget, uden ved Bøn og Faste.“
30 Og da de gik ud derfra, vandrede de igennem Galilæa;
og han vilde ikke, at nogen skulde vide det. **31** Thi han
lærte sine Disciple og sagde til dem: „Menneskesønnen
overgives i Menneskers Hænder, og de skulle slaa ham
ihjel; og naar han er ihjelslaaet, skal han opstaa tre Dage
efter.“ **32** Men de forstode ikke det Ord og frygtede for at
spørge ham. **33** Og de kom til Kapernaum, og da han var
kommen ind i Huset, spurgte han dem: „Hvad var det, I
overvejede med hverandre paa Vejen?“ **34** Men de tav;
thi de havde talt med hverandre paa Vejen om, hvem der
var den største. **35** Og han satte sig og kaldte paa de tolv
og siger til dem: „Dersom nogen vil være den første, han
skal være den sidste af alle og alles Tjener.“ **36** Og han
tog et lille Barn og stillede det midt iblandt dem og tog
det i Favn og sagde til dem: **37** „Den, som modtager eet af
disse smaa Børn for mit Navns Skyld, modtager mig; og

den, som modtager mig, modtager ikke mig, men den, som udsendte mig.“ **38** Johannes sagde til ham: „Mester! vi saa en, som ikke følger os, uddrive onde Aander i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi han ikke følger os.“ **39** Men Jesus sagde: „Forbyder ham det ikke; thi der er ingen, som gør en kraftig Gerning i mit Navn og snart efter kan tale ilde om mig. **40** Thi den, som ikke er imod os, er for os. **41** Thi den, som giver eder et Bæger Vand at drikke i mit Navn, fordi I høre Kristus til, sandelig, siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn. **42** Og den, som forarger en af disse smaa, som tro, for ham var det bedre, at der laa en Møllesten om hans Hals, og han var kastet i Havet. **43** Og dersom din Haand forarger dig, saa hug den af; det er bedre for dig at gaa som en Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og fare til Helvede til den uudslukkelige Ild, **(Geenna g1067)** **44** [hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.] **45** Og dersom din Fod forarger dig, saa hug den af; det er bedre for dig at gaa lam ind til Livet end at have to Fødder og blive kastet i Helvede, **(Geenna g1067)** **46** [hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.] **47** Og dersom dit Øje forarger dig, saa riv det ud; det er bedre for dig at gaa enøjet ind i Guds Rige end at have to Øjne og blive kastet i Helvede, **(Geenna g1067)** **48** hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes. **49** Thi enhver skal saltes med Ild, og alt Offer skal saltes med Salt. **50** Saltet er godt; men dersom Saltet bliver saltløst, hvormed ville I da give det sin Kraft igen? Haver Salt i eder selv, og holder Fred med hverandre!“

10 Og han bryder op derfra og kommer til Judæas Egne
og Landet hinsides Jordan, og atter samler der sig Skarer
om ham; og han lærte dem atter, som han plejede. **2** Og
Farisæerne kom hen og spurgte ham for at friste ham:
„Er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru?“ **3**
Men han svarede og sagde til dem: „Hvad har Moses
budt eder?“ **4** Men de sagde: „Moses tilstedte at skrive
et Skilsmissebrev og skille sig fra hende.“ **5** Og Jesus
sagde til dem: „For eders Hjerters Haardheds Skyld skrev
han eder dette Bud. **6** Men fra Skabningens Begyndelse
skabte Gud dem som Mand og Kvinde. **7** Derfor skal en
Mand forlade sin Fader og Moder, [og holde fast ved sin
Hustru;] **8** og de to skulle blive til eet Kød. Saaledes ere
de ikke længer to, men eet Kød. **9** Derfor, hvad Gud har
sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille.“ **10** Og i
Huset spurgte Disciplene ham atter om dette. **11** Og han
siger til dem: „Den, som skiller sig fra sin Hustru og tager
en anden til Ægte, han bedriver Hor imod hende. **12** Og
dersom hun efter at have skilt sig fra sin Mand ægter en
anden, bedriver hun Hor.“ **13** Og de bare smaa Børn til
ham, for at han skulde røre ved dem; men Disciplene
truede dem, som bare dem frem. **14** Men da Jesus saa det,
blev han vred og sagde til dem: „Lader de smaa Børn
komme til mig; formener dem det ikke, thi Guds Rige
hører saadanne til. **15** Sandelig, siger jeg eder, den, som
ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal
ingenlunde komme ind i det.“ **16** Og han tog dem i Favn
og lagde Hænderne paa dem og velsignede dem. **17** Og da
han gik ud paa Vejen, løb en hen og faldt paa Knæ for

ham og spurgte ham: „Gode Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?“ (aiōnios g166) **18** Men Jesus sagde til ham: „Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god, uden een, nemlig Gud. **19** Du kender Budene: Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; du maa ikke besvige; ær din Fader og din Moder.“ **20** Men han sagde til ham: „Mester! det har jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af.“ **21** Men Jesus saa paa ham og fattede Kærlighed til ham og sagde til ham: „Een Ting fattes dig; gaa bort, sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige, saa skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig!“ **22** Men han blev ilde til Mode over den Tale og gik bedrøvet bort; thi han havde meget Gods. **23** Og Jesus saa sig omkring og siger til sine Disciple: „Hvor vanskeligt komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige!“ **24** Men Disciplene bleve forfærdede over hans Ord. Men Jesus tog atter til Orde og siger til dem: „Børn, hvor vanskeligt er det, at [de, som forlade sig paa Rigdom, kunne] komme ind i Guds Rige! **25** Det er lettere for en Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en rig at gaa ind i Guds Rige.“ **26** Men de forfærdedes overmaade og sagde til hverandre: „Hvem kan da blive frelst?“ **27** Jesus saa paa dem og siger: „For Mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle Ting ere mulige for Gud.“ **28** Peter tog til Orde og sagde til ham: „Se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig.“ **29** Jesus sagde: „Sandelig, siger jeg eder, der er ingen, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Moder eller Fader eller Børn eller Marker for min og for Evangeliets

Skyld, **30** uden at han jo skal faa hundrede Fold igen, nu i denne Tid Huse og Brødre og Søstre og Mødre og Børn og Marker tillige med Forfølgelser, og i den kommende Verden et evigt Liv. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **31** Men mange af de første skulle blive de sidste, og af de sidste de første."
32 Men de vare paa Vejen op til Jerusalem, og Jesus gik foran dem, og de vare forfærdede, og de, som fulgte med, vare bange. Og han tog atter de tolv til sig og begyndte at sige dem, hvad der skulde times ham: **33** „Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de skulle dømme ham til Døden og overgive ham til Hedningerne; **34** og de skulle spotte ham og spytte paa ham og hudstryge ham og ihjelslaa ham, og tre Dage efter skal han opstaa." **35** Og Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, gaa hen til ham og sige: „Mester! vi ønske, at du vil gøre for os det, vi ville bede dig om." **36** Og han sagde til dem: „Hvad ønske I, at jeg skal gøre for eder?" **37** Men de sagde til ham: „Giv os, at vi maa sidde, den ene ved din højre Side og den anden ved din venstre Side i din Herlighed." **38** Men Jesus sagde til dem: „I vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg drikker, eller døbes med den Daab, som jeg døbes med?" **39** Men de sagde til ham: „Det kunne vi." Men Jesus sagde til dem: „Den Kalk, som jeg drikker, skulle I drikke, og den Daab, som jeg døbes med, skulle I døbes med; **40** men det at sidde ved min højre eller ved min venstre Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til dem, hvem det er beredt." **41** Og da de ti hørte det, begyndte de at blive vrede paa Jakob

og Johannes. **42** Og Jesus kaldte dem til sig og siger til dem: „I vide, at de, der gælde for Folkenes Fyrster, herske over dem, og de store iblandt dem bruge Myndighed over dem. **43** Men saaledes er det ikke iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt eder, skal være eders Tjener; **44** og den, som vil blive den første af eder, skal være alles Tjener; **45** thi ogsaa Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange." **46** Og de komme til Jeriko; og da han gik ud af Jeriko tillige med sine Disciple og en stor Skare, sad Timæus's Søn, Bartimæus, en blind Tigger, ved Vejen. **47** Og da han hørte, at det var Jesus af Nazareth, begyndte han at raabe og sige: „Du Davids Søn, Jesus, forbarm dig over mig!" **48** Og mange truede ham, for at han skulde tie; men han raabte meget stærkere: „Du Davids Søn, forbarm dig over mig!" **49** Og Jesus stod stille og sagde: „Kalder paa ham!" Og de kalde paa den blinde og sige til ham: „Vær frimodig, staa op! han kalder paa dig." **50** Men han kastede sin Overkjortel af sig, sprang op og kom til Jesus. **51** Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: „Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?" Men den blinde sagde til ham: „Rabbuni, at jeg kan blive seende!" **52** Og Jesus sagde til ham: „Gaa bort, din Tro har frelst dig." Og straks blev han seende, og han fulgte ham paa Vejen.

11 Og da de nærme sig til Jerusalem, til Bethfage og Bethania ved Oliebjerget, udsender han to af sine Disciple og siger til dem: **2** „Gaar hen til den Landsby, som ligger lige for eder, og straks, naar I komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket der endnu aldrig har

siddet noget Menneske; løser det og fører det hid! **3** Og dersom nogen siger til eder: Hvorfor gøre I dette? da siger: Herren har Brug for det, og han sender det straks herhen igen." **4** Og de gik hen og fandt Føllet bundet ved Døren udenfor ved Gyden, og de løse det. **5** Og nogle af dem, som stode der, sagde til dem: „Hvad gøre I, at I løse Føllet?" **6** Men de sagde til dem, ligesom Jesus havde sagt, og de tilstedte dem det. **7** Og de føre Føllet til Jesus og lægge deres Klæder paa det, og han satte sig paa det. **8** Og mange bredte deres Klæder paa Vejen, andre Kviste, som de afskare paa Markerne. **9** Og de, som gik foran, og de, som fulgte efter, raabte: „Hosanna! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn! **10** Velsignet være vor Fader Davids Rige, som kommer, Hosanna i det højeste!" **11** Og han gik ind i Jerusalem, i Helligdommen, og da han havde beset alt, gik han, da det allerede var Aftenstid, ud til Bethania med de tolv. **12** Og den følgende Dag, da de gik ud fra Bethania, blev han hungrig. **13** Og da han saa et Figentræ langt borte, som havde Blade, gik han derhen, om han maaske kunde finde noget derpaa, og da han kom til det, fandt han intet uden Blade; thi det var ikke Figentid. **14** Og han tog til Orde og sagde til det: „Aldrig i Evighed skal nogen mere spise Frugt af dig!" Og hans Disciple hørte det. **(aiōn g165)** **15** Og de komme til Jerusalem; og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole. **16** Og han tilstedte ikke, at nogen bar nogen Ting igennem Helligdommen. **17** Og han lærte og sagde til

dem: „Er der ikke skrevet, at mit Hus skal kaldes et Bedehus for alle Folkeslagene? Men I have gjort det til en Røverkule.“ **18** Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge hørte det, og de søgte, hvorledes de kunde slaa ham ihjel; thi de frygtede for ham, eftersom hele Skaren blev slagen af Forundring over hans Lære. **19** Og da det blev Aften, gik han uden for Staden. **20** Og da de om Morgenen gik forbi, saa de, at Figentræet var visnet fra Roden af. **21** Og Peter kom det i Hu og siger til ham: „Rabbi! se Figentræet, som du forbandede, er visnet.“ **22** Og Jesus svarede og siger til dem: „Haver Tro til Gud! **23** Sandelig, siger jeg eder, den, som siger til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet, og ikke tvivler i sit Hjerte, men tror, at det sker, som han siger, ham skal det ske. **24** Derfor siger jeg eder: Alt, hvad I bede om og begære, tror, at I have faaet det, saa skal det ske eder. **25** Og naar I staa og bede, da forlader, dersom I have noget imod nogen, for at ogsaa eders Fader, som er i Himlene, maa forlade eder eders Overtrædelser. **26** [Men dersom I ikke forlade, skal eders Fader, som er i Himlene, ej heller forlade eders Overtrædelser]. **27** Og de komme atter til Jerusalem; og medens han gik omkring i Helligdommen, komme Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste hen til ham. **28** Og de sagde til ham: „Af hvad Magt gør du disse Ting? eller hvem har givet dig denne Magt til at gøre disse Ting?“ **29** Men Jesus sagde til dem: „Jeg vil spørge eder om een Ting, og svarer mig derpaa, saa vil jeg sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting. **30** Johannes's Daab, var den fra Himmelen eller fra Mennesker? Svarer mig!“ **31** Og de

tænkte ved sig selv og sagde: „Sige vi: Fra Himmelen, da
vil han sige, hvorfor troede I ham da ikke? **32** Men sige
vi: Fra Mennesker“ — saa frygtede de for Folket; thi alle
holdt for, at Johannes virkelig var en Profet. **33** Og de
svare og sige til Jesus: „Vi vide det ikke.“ Og Jesus siger
til dem: „Saa siger jeg eder ikke heller, af hvad Magt jeg
gør disse Ting.“

12 Og han begyndte at tale til dem i Lignelser: „En
Mand plantede en Vingaard og satte et Gærde derom og
gravede en Perse og byggede et Taarn, og han lejede den
ud til Vingaardsmænd og drog udenlands. **2** Og da Tiden
kom, sendte han en Tjener til Vingaardsmændene, for
at han af Vingaardsmændene kunde faa af Vingaardens
Frugter. **3** Og de grebe ham og sloge ham og sendte ham
tomhændet bort. **4** Og han sendte atter en anden Tjener
til dem; og ham sloge de i Hovedet og vanærede. **5** Og han
sendte en anden; og ham sloge de ihjel; og mange andre;
nogle sloge de, og andre dræbte de. **6** Endnu een havde
han, en elsket Søn; ham sendte han til sidst til dem, idet
han sagde: „De ville undse sig for min Søn.“ **7** Men hine
Vingaardsmænd sagde til hverandre: „Det er Arvingen;
kommer, lader os slaa ham ihjel, saa bliver Arven vor.“ **8**
Og de grebe ham og sloge ham ihjel og kastede ham ud
af Vingaarden. **9** Hvad vil da Vingaardens Herre gøre?
Han vil komme og ødelægge Vingaardsmændene og give
Vingaarden til andre. **10** Have I ikke ogsaa læst dette
Skriftord: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede,
den er bleven til en Hovedhjørnesten? **11** Fra Herren er
dette kommet, og det er underligt for vore Øjne.“ **12** Og

de søgte at gribe ham, men de frygtede for Mængden; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem; og de forlode ham og gik bort. **13** Og de sende nogle til ham af Farisæerne og af Herodianerne, for at de skulde fange ham i Ord. **14** Og de kom og sagde til ham: „Mester! vi vide, at du er sanddru og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke paa Menneskers Person, men lærer Guds Vej i Sandhed. Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej? Skulle vi give eller ikke give?" **15** Men da han saa deres Hykleri, sagde han til dem: „Hvorfor friste I mig? Bringer mig en Denar, for at jeg kan se den." **16** Men de bragte den. Og han siger til dem: „Hvis Billede og Overskrift er dette?" Men de sagde til ham: „Kejserens." **17** Og Jesus sagde til dem: „Giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er." Og de undrede sig over ham. **18** Og der kommer Saddukæere til ham, hvilke jo sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og sagde: **19** „Mester! Moses har foreskrevet os, at naar nogens Broder dør og efterlader en Hustru og ikke efterlader noget Barn, da skal hans Broder tage hans Hustru og oprejse sin Broder Afkom. **20** Der var syv Brødre; og den første tog en Hustru, og da han døde, efterlod han ikke Afkom. **21** Og den anden tog hende og døde uden at efterlade Afkom, og den tredje ligesaa. **22** Og alle syv, de efterlode ikke Afkom. Sidst af dem alle døde ogsaa Hustruen. **23** I Opstandelsen, naar de opstaa, hvem af dem skal saa have hende til Hustru? Thi de have alle syv haft hende til Hustru." **24** Jesus sagde til dem: „Er det ikke derfor, I fare vild, fordi I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds

Kraft? **25** Thi naar de opstaa fra de døde, da tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere som Engle i Himlene. **26** Men hvad de døde angaar, at de oprejses, have I da ikke læst i Mose Bog i Stedet om Tornebusken, hvorledes Gud talede til ham og sagde: Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud? **27** Han er ikke dødes, men levendes Gud; I fare meget vild." **28** Og en af de skriftkloge, som havde hørt deres Ordskifte og set, at han svarede dem godt, kom til ham og spurgte ham: „Hvilket Bud er det første af alle?" **29** Jesus svarede: „Det første er: Hør Israel! Herren, vor Gud, Herren er een; **30** og du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele dit Sind og af hele din Styrke. **31** Et andet er dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Større end disse er intet andet Bud." **32** Og den skriftkloge sagde til ham: „Rigtigt, Mester, og med Sandhed har du sagt, at han er een, og der er ingen anden foruden ham. **33** Og at elske ham af hele sit Hjerte og af hele sin Forstand og af hele sin Styrke og at elske sin Næste som sig selv, det er mere end alle Brændofrene og Slagtofrene." **34** Og da Jesus saa, at han svarede forstandigt, sagde han til ham: „Du er ikke langt fra Guds Rige." Og ingen vovede mere at rette Spørgsmaal til ham. **35** Og da Jesus lærte i Helligdommen, tog han til Orde og sagde: „Hvorledes sige de skriftkloge, at Kristus er Davids Søn? **36** David selv sagde ved den Helligaand: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder. **37** David selv kalder ham Herre; hvorledes er han da hans Søn?" Og

den store Skare hørte ham gerne. **38** Og han sagde i sin Undervisning: „Tager eder i Vare for de skriftkloge, som gerne ville gaa i lange Klæder og lade sig hilse paa Torvene **39** og gerne ville have de fornemste Pladser i Synagogerne og sidde øverst til Bords ved Maaltiderne; **40** de, som opæde Enkers Huse og paa Skrømt bede længe, disse skulle faa des haardere Dom.“ **41** Og han satte sig lige over for Tempelblokken og saa, hvorledes Mængden lagde Penge i Blokken, og mange rige lagde meget deri. **42** Og der kom en fattig Enke og lagde to Skærve i, hvilket er en Hvid. **43** Og han kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder, denne fattige Enke har lagt mere deri end alle de, som lagde i Tempelblokken. **44** Thi de lagde alle af deres Overflod; men hun lagde af sin Fattigdom alt det, hun havde, sin hele Ejendom.“

13 Og da han gik ud af Helligdommen, siger en af hans Disciple til ham: „Mester, se, hvilke Stene og hvilke Bygninger!“ **2** Og Jesus sagde til ham: „Ser du disse store Bygninger? der skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes.“ **3** Og da han sad paa Oliebjerget, lige over for Helligdommen, spurgte Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham afsides: **4** „Sig os, naar skal dette ske, og hvilket er Tegnet, naar alt dette skal til at fuldbyrdes?“ **5** Men Jesus begyndte at sige til dem: „Ser til, at ingen forfører eder! **6** Mange skulle paa mit Navn komme og sige: Det er mig; og de skulle forføre mange. **7** Men naar I høre om Krige og Krigsrygter, da lader eder ikke forskrække, thi det maa ske; men Enden er ikke endda. **8** Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige

mod Rige, og der skal være Jordskælv her og der, og der skal være Hungersnød og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse. **9** Men I, tager Vare paa eder selv; de skulle overgive eder til Raadsforsamlinger og til Synagoger; I skulle piskes og stilles for Landshøvdinger og Konger for min Skyld, dem til et Vidnesbyrd. **10** Og Evangeliet bør først prædikes for alle Folkeslagene. **11** Og naar de føre eder hen og overgive eder, da bekymrer eder ikke forud for, hvad I skulle tale; men hvad der bliver givet eder i den samme Time, det skulle I tale; thi I ere ikke de, som tale, men den Helligaand. **12** Og Broder skal overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn; og Børn skulle staa op mod Forældre og slaa dem ihjel. **13** Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst. **14** Men naar I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed staa, hvor den ikke bør, (den, som læser det, han give Agt!) da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; **15** men den, som er paa Taget, stige ikke ned eller gaa ind for at hente noget fra sit Hus; **16** og den, som er paa Marken, vende ikke tilbage for at hente sine Klæder! **17** Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage! **18** Men beder om, at det ikke skal ske om Vinteren; **19** thi i de Dage skal der være en saadan Trængsel, som der ikke har været fra Skabningens Begyndelse, da Gud skabte den, indtil nu, og som der heller ikke skal komme. **20** Og dersom Herren ikke afkortede de Dage, da blev intet Kød frelst; men for de udvalgtes Skyld, som han har udvalgt, har han afkortet de Dage. **21** Og dersom nogen da siger til

eder: Se, her er Kristus, eller se der! da tror det ikke. **22** Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstaa og gøre Tegn og Undergerninger for at forføre, om det var muligt, de udvalgte. **23** Men I, vogter eder; jeg har sagt eder alt forud." **24** Men i de Dage, efter den Trængsel, skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, **25** og Stjernerne skulle falde ned fra Himmelen, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle rystes. **26** Og da skulle de se Menneskesønnen komme i Skyerne med megen Kraft og Herlighed. **27** Og da skal han udsende sine Engle og samle sine udvalgte fra de fire Vinde, fra Jordens Ende indtil Himmelens Ende. **28** Men lærer Lignelsen af Figentræet: Naar dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er nær. **29** Saaledes skulle ogsaa I, naar I se disse Ting, skønne, at han er nær for Døren. **30** Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal ingenlunde forgaa, førend alle disse Ting ere skete. **31** Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa. **32** Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Englene i Himmelen, heller ikke Sønnen, men alene Faderen. **33** Ser til, vaager og beder; thi I vide ikke, naar Tiden er der. **34** Ligesom en Mand, der drog udenlands, forlod sit Hus og gav sine Tjenere Fuldmagt, hver sin Gerning, og bød Dørvogteren, at han skulde vaage, — **35** vaager derfor; thi I vide ikke, naar Husets Herre kommer, enten om Aftenen eller ved Midnat eller ved Hanegal eller om Morgenen; **36** for at han ikke, naar han kommer pludseligt, skal finde eder sovende! **37** Men hvad jeg siger eder, det siger jeg alle: Vaager!"

14 Men to Dage derefter var det Paaske og de usyrede
Brøds Højtid. Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge
søgte, hvorledes de med List kunde gribe og ihjelslaa
ham. **2** Thi de sagde: „Ikke paa Højtiden, for at der
ikke skal blive Oprør iblandt Folket." **3** Og da han var i
Bethania, i Simon den spedalskes Hus, kom der, medens
han sad til Bords, en Kvinde, som havde en Alabastkrukke
med ægte, saare kostbar Nardussalve; og hun sønderbrød
Alabastkrukken og udgød den paa hans Hoved. **4** Men
der var nogle, som bleve vrede hos sig selv og sagde:
„Hvortil er denne Spilde af Salven sket? **5** Denne Salve
kunde jo være solgt for mere end tre Hundrede Denarer
og være given til de fattige." Og de overfusede hende.
6 Men Jesus sagde: „Lader hende være, hvorfor volde I
hende Fortrædeligheder? Hun har gjort en god Gerning
imod mig. **7** De fattige have I jo altid hos eder, og naar I
ville, kunne I gøre vel imod dem; men mig have I ikke
altid. **8** Hun gjorde, hvad hun kunde; hun salvede forud
mit Legeme til Begravelsen. **9** Sandelig, siger jeg eder,
hvor som helst i hele Verden Evangeliet bliver prædiket,
skal ogsaa det, som hun har gjort, omtales til hendes
Ihukommelse." **10** Og Judas Iskariot, en af de tolv, gik
hen til Ypperstepræsterne for at forraade ham til dem.
11 Men da de hørte det, bleve de glade og de lovede at
give ham Penge; og han søgte, hvorledes han kunde faa
Lejlighed til at forraade ham. **12** Og paa de usyrede Brøds
første Dag, da man slagtede Paaskelammet, sige hans
Disciple til ham: „Hvor vil du, at vi skulle gaa hen og
træffe Forberedelse til, at du kan spise Paaskelammet?"

13 Og han sender to af sine Disciple og siger til dem:
„Gaar ind i Staden, saa skal der møde eder en Mand,
som bærer en Vandkrukke; følger ham; **14** og hvor han
gaar ind, der skulle I sige til Husbonden: Mesteren siger:
Hvor er mit Herberge, hvor jeg kan spise Paaskelammet
med mine Disciple? **15** Og han skal vise eder en stor Sal,
opdækket og rede; og der skulle I berede det for os." **16**
Og hans Disciple gik bort og kom ind i Staden og fandt
det, saaledes som han havde sagt dem; og de beredte
Paaskelammet. **17** Og da det var blevet Aften, kommer
han med de tolv. **18** Og medens de sade til Bords og spiste,
sagde Jesus: „Sandelig siger jeg eder, en af eder, som
spiser med mig, vil forraade mig." **19** De begyndte at
bedrøves og at sige til ham, en efter en: „Det er dog vel
ikke mig?" **20** Men han sagde til dem: „En af de tolv, den,
som dypper med mig i Fadet. **21** Thi Menneskesønnen
gaar vel bort, som der er skrevet om ham; men ve det
Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forraadt!
Det var godt for det Menneske, om han ikke var født." **22**
Og medens de spiste, tog han Brød, velsignede og brød
det og gav dem det og sagde: „Tager det; dette er mit
Legeme." **23** Og han tog en Kalk, takkede og gav dem den;
og de drak alle deraf. **24** Og han sagde til dem: „Dette
er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for mange. **25**
Sandelig, siger jeg eder, at jeg skal ingen Sinde mere
drikke af Vintræets Frugt indtil den Dag, da jeg skal
drikke den ny i Guds Rige." **26** Og da de havde sunget
Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget. **27** Og Jesus siger til
dem: „I skulle alle forarges; thi der er skrevet: Jeg vil slaa

Hyrden, og Faarene skulle adspredes. **28** Men efter at jeg
er bleven oprejst, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa." **29**
Men Peter sagde til ham: „Dersom de endog alle forarges,
vil jeg dog ikke forarges." **30** Og Jesus siger til ham:
„Sandelig siger jeg dig, i Dag, i denne Nat, førend Hanen
galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." **31** Men
han sagde end yderligere: „Om jeg end skulde dø med
dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Men ligesaa sagde
de ogsaa alle. **32** Og de komme til en Gaard, hvis Navn var
Gethsemane; og han siger til sine Disciple: „Sætter eder
her, imedens jeg beder." **33** Og han tager Peter og Jakob
og Johannes med sig, og han begyndte at forfærdes og
svarlig at ængstes. **34** Og han siger til dem: „Min Sjæl er
dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager!" **35** Og
han gik lidt frem, kastede sig ned paa Jorden og bad om,
at den Time maatte gaa ham forbi, om det var muligt.
36 Og han sagde: „Abba Fader! alting er dig muligt; tag
denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du
vil." **37** Og han kommer og finder dem sovende og siger til
Peter: „Simon, sover du? Kunde du ikke vaage een Time?
38 Vaager og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse;
Aanden er vel redebon, men Kødet er skrøbeligt." **39** Og
han gik atter hen og bad og sagde det samme Ord. **40**
Og han vendte tilbage og fandt dem atter sovende; thi
deres Øjne vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de
skulde svare ham. **41** Og han kommer tredje Gang og
siger til dem: „Sove I fremdeles og hvile eder? Det er
nok; Timen er kommen; se, Menneskesønnen forraades i
Synderes Hænder. **42** Staar op, lader os gaa; se, han, som

forraader mig, er nær." **43** Og straks, medens han endnu talte, kommer Judas, en af de tolv, og med ham en stor Skare med Sværd og Knipler fra Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste. **44** Men han, som forraadte ham, havde givet dem et aftalt Tegn og sagt: „Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham, og fører ham sikkert bort!" **45** Og da han kom, traadte han straks hen til ham og siger: „Rabbi! Rabbi!" og han kyssede ham. **46** Men de lagde Haand paa ham og grebe ham. **47** Men en af dem, som stode hos, drog Sværdet, slog Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans Øre. **48** Og Jesus svarede og sagde til dem: „I ere gaaede ud som imod en Røver, med Sværd og med Knipler for at fange mig. **49** Daglig var jeg hos eder i Helligdommen og lærte, og I grebe mig ikke; men dette sker, for at Skrifterne skulle opfyldes." **50** Og de forlode ham alle og flyede. **51** Og en enkelt, et ungt Menneske, som havde et Linklæde over det blotte Legeme, fulgte med ham; og de gribe ham; **52** men han slap Linklædet og flygtede nøgen. **53** Og de førte Jesus hen til Ypperstepræsten; og alle Ypperstepræsterne og de Ældste og de skriftkloge komme sammen hos ham. **54** Og Peter fulgte ham i Frastand til ind i Ypperstepræstens Gaard, og han sad hos Svendene og varmede sig ved Ilden. **55** Men Ypperstepræsterne og hele Raadet søgte Vidnesbyrd imod Jesus, for at de kunde aflive ham; og de fandt intet. **56** Thi mange sagde falsk Vidnesbyrd imod ham, men Vidnesbyrdene stemmede ikke overens. **57** Og nogle stode op og vidnede falsk imod ham og sagde: **58** „Vi have hørt ham sige: Jeg vil nedbryde dette Tempel, som er

gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder." **59** Og end ikke saaledes stemmede deres Vidnesbyrd overens. **60** Og Ypperstepræsten stod op midt iblandt dem og spurgte Jesus og sagde: „Svarer du slet intet paa, hvad disse vidne imod dig?" **61** Men han tav og svarede intet. Atter spurgte Ypperstepræsten ham og siger til ham: „Er du Kristus, den Højlovedes Søn?" **62** Men Jesus sagde: „Jeg er det; og I skulle se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre Haand og komme med Himmelens Skyer." **63** Men Ypperstepræsten sønderrev sine Klæder og sagde: „Hvad have vi længere Vidner nødig? **64** I have hørt Gudsbespottelsen; hvad tykkes eder?" Men de fældede alle den Dom over ham, at han var skyldig til Døden. **65** Og nogle begyndte at spytte paa ham og tilhylle hans Ansigt og give ham Næveslag og sige til ham: „Profetér!" og Svendene modtoge ham med Slag paa Kinden. **66** Og medens Peter var nedenfor i Gaarden, kommer en af Ypperstepræstens Piger, **67** og da hun ser Peter varme sig, ser hun paa ham og siger: „Ogsaa du var med Nazaræeren, med Jesus." **68** Men han nægtede og sagde: „Jeg hverken ved eller forstaar, hvad du siger; " og han gik ud i Forgaarden, og Hanen galede. **69** Og Pigen saa ham og begyndte atter at sige til dem, som stode hos: „Denne er en af dem." **70** Men han nægtede det atter. Og lidt derefter sagde atter de, som stode hos, til Peter: „Sandelig du er en af dem; du er jo ogsaa en Galilæer." **71** Men han begyndte at forbande sig og sværge: „Jeg kender ikke dette Menneske, om hvem I tale." **72** Og straks galede Hanen anden Gang. Og

Peter kom det Ord i Hu, som Jesus sagde til ham: „Førend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange.“ Og han brast i Graad.

15 Og straks om Morgenen, da Ypperstepræsterne havde holdt Raad med de Ældste og de skriftkloge, hele Raadet, bandt de Jesus og førte ham bort og overgave ham til Pilatus. **2** Og Pilatus spurgte ham: „Er du Jødernes Konge?“ Og han svarede og sagde til ham: „Du siger det.“ **3** Og Ypperstepræsterne anklagede ham meget. **4** Men Pilatus spurgte ham atter og sagde: „Svarer du slet intet? Se, hvor meget de anklage dig for!“ **5** Men Jesus svarede ikke mere noget, saa at Pilatus undrede sig. **6** Men paa Højtiden plejede han at løslade dem een Fange, hvilken de forlangte. **7** Men der var en, som hed Barabbas, der var fangen tillige med de Oprørere, som under Oprøret havde begaaet Mord. **8** Og Mængden gik op og begyndte at bede om, at han vilde gøre for dem, som han plejede. **9** Men Pilatus svarede dem og sagde: „Ville I, at jeg skal løslade eder Jødernes Konge?“ **10** Thi han skønnede, at det var af Avind, at Ypperstepræsterne havde overgivet ham. **11** Men Ypperstepræsterne ophidsede Mængden til at bede om, at han hellere skulde løslade dem Barabbas. **12** Men Pilatus svarede atter og sagde til dem: „Hvad ville I da, jeg skal gøre med ham, som I kalde Jødernes Konge?“ **13** Men de raabte atter: „Korsfæst ham!“ **14** Men Pilatus sagde til dem: „Hvad ondt har han da gjort?“ Men de raabte højlydt: „Korsfæst ham!“ **15** Og da Pilatus vilde gøre Mængden tilpas, løslod han dem Barabbas; og Jesus lod han hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes. **16**

Men Stridsmændene førte ham ind i Gaarden, det vil sige Borgen, og de sammenkalde hele Vagtafdelingen. **17** Og de iføre ham en Purpurkappe og flette en Tornekrone og sætte den paa ham. **18** Og de begyndte at hilse ham: „Hil være dig, du Jødernes Konge!" **19** Og de sloge ham paa Hovedet med et Rør og spyttede paa ham og faldt paa Knæ og tilbade ham. **20** Og da de havde spottet ham, toge de Purpurkappen af ham og iførte ham hans egne Klæder. Og de føre ham ud for at korsfæste ham. **21** Og de tvinge en, som gik forbi, Simon fra Kyrene, som kom fra Marken, Aleksanders og Rufus's Fader, til at bære hans Kors. **22** Og de føre ham til det Sted Golgatha, det er udlagt: „Hovedskalsted". **23** Og de gave ham Vin at drikke med Myrra i; men han tog det ikke. **24** Og de korsfæste ham, og de dele hans Klæder ved at kaste Lod om dem, hvad enhver skulde tage. **25** Men det var den tredje Time, da de korsfæstede ham. **26** Og Overskriften med Beskyldningen imod ham var paaskreven saaledes: „Jødernes Konge." **27** Og de korsfæste to Røvere sammen med ham, en ved hans højre og en ved hans venstre Side. **28** [Og Skriften blev opfyldt, som siger: „Og han blev regnet iblandt Overtrædere."] **29** Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede paa deres Hoveder og sagde: „Tvi dig! du som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage; **30** frels dig selv ved at stige ned af Korset!" **31** Ligesaa spottede ogsaa Ypperstepræsterne indbyrdes tillige med de skriftkloge og sagde: „Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. **32** Kristus, Israels Konge — lad ham nu stige ned af Korset, for at vi kunne

se det og tro!" Ogsaa de, som vare korsfæstede med ham, haanede ham. **33** Og da den sjette Time var kommen, blev der Mørke over hele Landet indtil den niende Time. **34** Og ved den niende Time raabte Jesus med høj Røst og sagde: „Eloï! Eloï! Lama Sabaktani?" det er udlagt: „Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?" **35** Og nogle af dem, som stode hos, sagde, da de hørte det: „Se, han kalder paa Elias." **36** Men en løb hen og fyldte en Svamp med Eddike og stak den paa et Rør og gav ham at drikke og sagde: „Holdt! lader os se, om Elias kommer for at tage ham ned." **37** Men Jesus raabte med høj Røst og udaandede. **38** Og Forhænget i Templet splittedes i to fra øverst til nederst. **39** Men da Høvedsmanden, som stod hos, lige over for ham, saa, at han udaandede paa denne Vis, sagde han: „Sandelig, dette Menneske var Guds Søn." **40** Men der var ogsaa Kvinder, som saa til i Frastand, iblandt hvilke ogsaa vare Maria Magdalene og Maria, Jakob den Lilles og Joses's Moder, og Salome, **41** hvilke ogsaa fulgte ham og tjente ham, da han var i Galilæa, og mange andre Kvinder, som vare gaaede op til Jerusalem med ham. **42** Og da det allerede var blevet Aften, (thi det var Beredelsesdag, det er Forsabbat,) **43** kom Josef fra Arimathæa, en anset Raadsherre, som ogsaa selv forventede Guds Rige; han tog Mod til sig og gik ind til Pilatus og bad om Jesu Legeme. **44** Men Pilatus forundrede sig over, at han allerede skulde være død, **45** og han hidkaldte Høvedsmanden og spurgte ham, om han allerede nogen Tid havde været død; og da han fik det at vide af Høvedsmanden, skænkede han Josef Liget. **46** Og

denne købte et fint Linklæde, tog ham ned, svøbte ham i Linklædet og lagde ham i en Grav, som var udhugget i en Klippe, og han væltede en Sten for Indgangen til Graven. **47** Men Maria Magdalene og Maria, Joses's Moder, saa, hvor han blev lagt.

16 Og da Sabbaten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs Moder, og Salome vellugtende Salver for at komme og salve ham. **2** Og meget aarle paa den første Dag i Ugen komme de til Graven, da Solen var staaet op. **3** Og de sagde til hverandre: „Hvem skal vælte os Stenen fra Indgangen til Graven?" **4** Og da de saa op, bleve de var, at Stenen var væltet fra; (thi den var meget stor). **5** Og da de kom ind i Graven, saa de en Yngling sidde ved den højre Side, iført et hvidt Klædebon, og de forfærdedes. **6** Men han siger til dem: „Forfærdes ikke! I lede efter Jesus af Nazareth, den korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her, se, der er Stedet, hvor de lagde ham. **7** Men gaar bort, siger til hans Disciple og til Peter, at han gaar forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham, som han har sagt eder." **8** Og de gik ud og flyede fra Graven; thi Skælven og Forfærdelse betog dem; og de sagde ikke noget til nogen; thi de frygtede. **9 (note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** [Men da han var opstanden aarle den første Dag i Ugen, aabenbaredes han først for Maria Magdalene, af hvem han havde uddrevet syv onde Aander. **10** Hun gik hen og forkyndte det for dem, der havde været med ham, og som sørgede og græd. **11** Og da disse hørte, at han levede og var set af hende, troede de det ikke. **12** Men derefter

aabenbaredes han for to af dem paa Vejen i en anden Skikkelse, medens de gik ud paa Landet. **13** Og disse gik hen og forkyndte de andre det. Ikke heller dem troede de. **14** Siden aabenbaredes han for de elleve selv, medens de sade til Bords, og han bebrejdede dem deres Vantro og Hjerters Haardhed, fordi de ikke havde troet dem, som havde set ham opstanden. **15** Og han sagde til dem: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! **16** Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt. **17** Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive onde Aander; de skulle tale med nye Tunger; **18** de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Gift, skal det ikke skade dem; paa syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“ **19** Saa blev Herren, efter at han havde talt med dem, optagen til Himmelen og satte sig ved Guds højre Haand. **20** Men de gik ud og prædikede alle Vegne, idet Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn.]

Lukas

1 Efterdi mange have taget sig for at forfatte en Beretning
om de Ting, som ere fuldbyrdede iblandt os, **2** saaledes
som de, der fra Begyndelsen bleve Øjenvidner og Ordets
Tjenere, have overleveret os: **3** saa har ogsaa jeg besluttet,
efter nøje at have gennemgaaet alt forfra, at nedskrive
det for dig i Orden, mægtigste Theofilus! **4** for at du
kan erkende Paalideligheden af de Ting, hvorom du er
bleven mundtligt undervist. **5** I de Dage, da Herodes
var Konge i Judæa, var der en Præst af Abias Skifte, ved
Navn Sakarias; og han havde en Hustru af Arons Døtre,
og hendes Navn var Elisabeth. **6** Men de vare begge
retfærdige for Gud og vandrede udadlelige i alle Herrens
Bud og Forskrifter. **7** Og de havde intet Barn, efterdi
Elisabeth var ufrugtbar, og de vare begge fremrykkede i
Alder. **8** Men det skete, medens han efter sit Skiftes Orden
gjorde Præstetjeneste for Gud, **9** tilfaldt det ham efter
Præstetjenestens Sædvane at gaa ind i Herrens Tempel og
bringe Røgelseofferet. **10** Og hele Folkets Mængde holdt
Bøn udenfor i Røgelseofferets Time. **11** Men en Herrens
Engel viste sig for ham, staaende ved den højre Side af
Røgelsealteret. **12** Og da Sakarias saa ham, forfærdedes
han, og Frygt faldt over ham. **13** Men Engelen sagde til
ham: „Frygt ikke, Sakarias! thi din Bøn er hørt, og din
Hustru Elisabeth skal føde dig en Søn, og du skal kalde
hans Navn Johannes. **14** Og han skal blive dig til Glæde og
Fryd, og mange skulle glædes over hans Fødsel; **15** thi han
skal være stor for Herren. Og Vin og stærk Drik skal han
ej drikke, og han skal fyldes med den Helligaand alt fra

Moders Liv, **16** og mange af Israels Børn skal han omvende til Herren deres Gud. **17** Og han skal gaa foran for ham i Elias's Aand og Kraft for at vende Fædres Hjerter til Børn og genstridige til retfærdiges Sind for at berede Herren et velskikket Folk." **18** Og Sakarias sagde til Engelen: „Hvorpaa skal jeg kende dette? thi jeg er gammel, og min Hustru er fremrykket i Alder." **19** Og Engelen svarede og sagde til ham: „Jeg er Gabriel, som staar for Guds Aasyn, og jeg er udsendt for at tale til dig og for at forkynde dig dette Glædesbudskab. **20** Og se, du skal blive stum og ikke kunne tale indtil den Dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine Ord, som dog skulle fuldbyrdes i deres Tid." **21** Og Folket biede efter Sakarias, og de undrede sig over, at han tøvede i Templet. **22** Og da han kom ud, kunde han ikke tale til dem, og de forstode, at han havde set et Syn i Templet; og han gjorde Tegn til dem og forblev stum. **23** Og det skete, da hans Tjenestes Dage vare fuldendte, gik han hjem til sit Hus. **24** Men efter disse Dage blev hans Hustru Elisabeth frugtsommelig, og hun skjulte sig fem Maaneder og sagde: **25** „Saaledes har Herren gjort imod mig i de Dage, da han saa til mig for at borttage min Skam iblandt Mennesker." **26** Men i den sjette Maaned blev Engelen Gabriel sendt fra Gud til en By i Galilæa, som hedder Nazareth, **27** til en Jomfru, som var trolovet med en Mand ved Navn Josef, af Davids Hus; og Jomfruens Navn var Maria. **28** Og Engelen kom ind til hende og sagde: „Hil være dig, du benaadede, Herren er med dig, du velsignede iblandt Kvinder!" **29** Men hun blev forfærdet over den Tale, og hun tænkte,

hvad dette skulde være for en Hilsen. **30** Og Engelen sagde til hende: „Frygt ikke, Maria! thi du har fundet Naade hos Gud. **31** Og se, du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus. **32** Han skal være stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders Trone. **33** Og han skal være Konge over Jakobs Hus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongedømme." **(aiōn g165)** **34** Men Maria sagde til Engelen: „Hvorledes skal dette gaa til, efterdi jeg ikke ved af nogen Mand?" **35** Og Engelen svarede og sagde til hende: „Den Helligaand skal komme over dig, og den Højestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal ogsaa det hellige, som fødes, kaldes Guds Søn. **36** Og se, Elisabeth din Frænke, ogsaa hun har undfanget en Søn i sin Alderdom, og denne Maaned er den sjette for hende, som kaldes ufrugtbar. **37** Thi intet vil være umuligt for Gud." **38** Men Maria sagde: „Se, jeg er Herrens Tjenerinde; mig ske efter dit Ord!" Og Engelen skiltes fra hende. **39** Men Maria stod op i de samme Dage og drog skyndsomt til Bjergegnen til en By i Juda. **40** Og hun kom ind i Sakarias's Hus og hilste Elisabeth. **41** Og det skete, da Elisabeth hørte Marias Hilsen, sprang Fosteret i hendes Liv. Og Elisabeth blev fyldt med den Helligaand **42** og raabte med høj Røst og sagde: „Velsignet er du iblandt Kvinder! og velsignet er dit Livs Frugt! **43** Og hvorledes times dette mig, at min Herres Moder kommer til mig? **44** Thi se, da din Hilsens Røst naaede mine Øren, sprang Fosteret i mit Liv med Fryd. **45** Og salig er hun, som troede; thi det skal fuldkommes, hvad der er sagt

hende af Herren." **46** Og Maria sagde: „Min Sjæl ophøjer Herren; **47** og min Aand fryder sig over Gud, min Frelser; **48** thi han har set til sin Tjenerindes Ringhed. Thi se, nu herefter skulle alle Slægter prise mig salig, **49** fordi den mægtige har gjort store Ting imod mig. Og hans Navn er helligt; **50** og hans Barmhjertighed varer fra Slægt til Slægt over dem, som frygte ham. **51** Han har øvet Vælde med sin Arm; han har adspredt dem, som ere hovmodige i deres Hjertes Tanke. **52** Han har nedstødt mægtige fra Troner og ophøjet ringe. **53** Hungrige har han mættet med gode Gaver, og rige har han sendt tomhændede bort. **54** Han har taget sig af sin Tjener Israel for at ihukomme Barmhjertighed **55** imod Abraham og hans Sæd til evig Tid, saaledes som han talte til vore Fædre." **(aiōn g165)** **56** Og Maria blev hos hende omtrent tre Maaneder, og hun drog til sit Hjem igen. **57** Men for Elisabeth fuldkommedes Tiden til, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn. **58** Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren havde gjort sin Barmhjertighed stor imod hende, og de glædede sig med hende. **59** Og det skete paa den ottende Dag, da kom de for at omskære Barnet; og de vilde kalde det Sakarias efter Faderens Navn. **60** Og hans Moder svarede og sagde: „Nej, han skal kaldes Johannes." **61** Og de sagde til hende: „Der er ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn." **62** Men de gjorde Tegn til hans Fader om, hvad han vilde, det skulde kaldes. **63** Og han forlangte en Tavle og skrev disse Ord: „Johannes er hans Navn." Og de undrede sig alle. **64** Men straks oplodes hans Mund og hans Tunge, og han talte og priste Gud. **65**

Og der kom en Frygt over alle, som boede omkring dem,
og alt dette rygtedes over hele Judæas Bjergegn. **66** Og
alle, som hørte det, lagde sig det paa Hjerte og sagde:
„Hvad mon der skal blive af dette Barn?“ Thi Herrens
Haand var med ham. **67** Og Sakarias, hans Fader, blev
fyldt med den Helligaand, og han profeterede og sagde:
68 „Lovet være Herren, Israels Gud! thi han har besøgt
og forløst sit Folk **69** og har oprejst os et Frelsens Horn
i sin Tjener Davids Hus, **70** saaledes som han talte ved
sine hellige Profeters Mund fra fordums Tid, **(aiōn g165)**
71 en Frelse fra vore Fjender og fra alle deres Haand,
som hade os, **72** for at gøre Barmhjertighed imod vore
Fædre og ihukomme sin hellige Pagt, **73** den Ed, som han
svor vor Fader Abraham, at han vilde give os, **74** at vi,
friede fra vore Fjenders Haand, skulde tjene ham uden
Frygt, **75** i Hellighed og Retfærdighed for hans Aasyn,
alle vore Dage. **76** Men ogsaa du, Barnlille! skal kaldes
den Højestes Profet; thi du skal gaa foran for Herrens
Aasyn for at berede hans Veje, **77** for at give hans Folk
Erkendelse af Frelse ved deres Synders Forladelse, **78** for
vor Guds inderlige Barmhjertigheds Skyld, ved hvilken
Lyset fra det høje har besøgt os **79** for at skinne for dem,
som sidde i Mørke og i Dødens Skygge, for at lede vore
Fødder ind paa Fredens Vej.“ **80** Men Barnet voksede og
blev styrket i Aanden; og han var i Ørknerne indtil den
Dag, da han traadte frem for Israel.

2 Men det skete i de Dage, at en Befaling udgik fra Kejser
Augustus, at al Verden skulde skrives i Mandtal. **2** (Denne
første Indskrivning skete, da Kvirinius var Landshøvding

i Syrien.) **3** Og alle gik for at lade sig indskrive, hver til sin By. **4** Og ogsaa Josef gik op fra Galilæa, fra Byen Nazareth til Judæa til Davids By, som kaldes Bethlehem, fordi han var af Davids Hus og Slægt, **5** for at lade sig indskrive tillige med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig. **6** Men det skete, medens de vare der, blev Tiden fuldkommet til, at hun skulde føde. **7** Og hun fødte sin Søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en Krybbe; thi der var ikke Rum for dem i Herberget. **8** Og der var Hyrder i den samme Egn, som laa ude paa Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord. **9** Og se, en Herrens Engel stod for dem, og Herrens Herlighed skinnede om dem, og de frygtede saare. **10** Og Engelen sagde til dem: „Frygter ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal være for hele Folket. **11** Thi eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids By. **12** Og dette skulle I have til Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe." **13** Og straks var der med Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde: **14** „Ære være Gud i det højeste! og Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag!" **15** Og det skete, da Englene vare farne fra dem til Himmelen, sagde Hyrderne til hverandre: „Lader os dog gaa til Bethlehem og se dette, som er sket, hvilket Herren har kundgjort os." **16** Og de skyndte sig og kom og fandt baade Maria og Josef, og Barnet liggende i Krybben. **17** Men da de saa det, kundgjorde de, hvad der var talt til dem om dette Barn. **18** Og alle de, som hørte det, undrede sig over det, der blev talt til dem af Hyrderne. **19** Men Maria

gemte alle disse Ord og overvejede dem i sit Hjerte. **20** Og Hyrderne vendte tilbage, idet de priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set, saaledes som der var talt til dem. **21** Og da otte Dage vare fuldkommede, saa han skulde omskæres, da blev hans Navn kaldt Jesus, som det var kaldt af Engelen, før han blev undfangen i Moders Liv. **22** Og da deres Renselsesdage efter Mose Lov vare fuldkommede, bragte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren, **23** som der er skrevet i Herrens Lov, at alt Mandkøn, som aabner Moders Liv, skal kaldes helligt for Herren, **24** og for at bringe Offer efter det, som er sagt i Herrens Lov, et Par Turtelduer eller to unge Duer. **25** Og se, der var en Mand i Jerusalem ved Navn Simeon, og denne Mand var retfærdig og gudfrygtig og forventede Israels Trøst, og den Helligaand var over ham. **26** Og det var varslet ham af den Helligaand, at han ikke skulde se Døden, førend han havde set Herrens Salvede. **27** Og han kom af Aandens Drift til Helligdommen; og idet Forældrene bragte Barnet Jesus ind for at gøre med ham efter Lovens Skik, **28** da tog han det paa sine Arme og priste Gud og sagde: **29** „Herre! nu lader du din Tjener fare i Fred, efter dit Ord. **30** Thi mine Øjne have set din Frelse, **31** som du beredte for alle Folkeslagenes Aasyn, **32** et Lys til at oplyse Hedningerne og en Herlighed for dit Folk Israel." **33** Og hans Fader og hans Moder undrede sig over de Ting, som bleve sagte om ham. **34** Og Simeon velsignede dem og sagde til hans Moder Maria: „Se, denne er sat mange i Israel til Fald og Oprejsning og til et Tegn, som imodsiges, **35** (ja, ogsaa din egen Sjæl

skal et Sværd gennemtrænge!) for at mange Hjerters Tanker skulle aabenbares." **36** Og der var en Profetinde Anna, Fanuels Datter, af Asers Stamme; hun var meget fremrykket i Alder, havde levet syv Aar med sin Mand efter sin Jomfrustand **37** og var nu en Enke ved fire og firsindstyve Aar, og hun veg ikke fra Helligdommen, tjenende Gud med Faste og Bønner Nat og Dag. **38** Og hun traadte til i den samme Stund og priste Gud og talte om ham til alle, som forventede Jerusalems Forløsning. **39** Og da de havde fuldbyrdet alle Ting efter Herrens Lov, vendte de tilbage til Galilæa til deres egen By Nazareth. **40** Men Barnet voksede og blev stærkt og blev fuldt af Visdom; og Guds Naade var over det. **41** Og hans Forældre droge hvert Aar op til Jerusalem paa Paaskehøjtiden. **42** Og da han var bleven tolv Aar gammel, og de gik op efter Højtidens Sædvane **43** og havde tilendebragt de Dage, blev Barnet Jesus i Jerusalem, medens de droge hjem, og hans Forældre mærkede det ikke. **44** Men da de mente, at han var i Rejseføl get, kom de en Dags Rejse frem, og de ledte efter ham iblandt deres Slægtninge og Kyndinge. **45** Og da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem og ledte efter ham. **46** Og det skete efter tre Dage, da fandt de ham i Helligdommen, hvor han sad midt iblandt Lærerne og baade hørte paa dem og adspurgte dem. **47** Men alle, som hørte ham, undrede sig saare over hans Forstand og Svar. **48** Og da de saa ham, bleve de forfærdede; og hans Moder sagde til ham: „Barn! hvorfor gjorde du saaledes imod os? Se, din Fader og jeg have ledt efter dig med Smerte." **49** Og han sagde til dem:

„Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders Gerning?“ **50** Og de forstode ikke det Ord, som han talte til dem. **51** Og han drog ned med dem og kom til Nazareth og var dem lydig. Og hans Moder gemte alle de Ord i sit Hjerte. **52** Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder og Yndest hos Gud og Mennesker.

3 Men i Kejser Tiberius's femtende Regeringsaar, da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, og hans Broder Filip var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trakonitis's Land og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene, **2** medens Annas og Kajfas vare Ypperstepræster, kom Guds Ord til Johannes, Sakarias's Søn, i Ørkenen. **3** Og han gik ud i hele Omegnen om Jordan og prædikede Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse, **4** som der er skrevet i Profeten Esajas's Talers Bog: „Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne; **5** hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og Høj skal nedtrykkes, og det krumme skal gøres lige, og de ujævne Veje skulle gøres jævne; **6** og alt Kød skal se Guds Frelse.“ **7** Han sagde altsaa til de Skarer, som gik ud for at døbes af ham: „I Øgleunger! hvem har lært eder at fly fra den kommende Vrede? **8** Bærer da Frugter, som ere Omvendelsen værdige, og begynder ikke at sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene. **9** Men Øksen ligger ogsaa allerede ved Roden af Træerne; saa bliver da hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden.“ **10** Og Skarerne spurgte ham og sagde: „Hvad skulle vi da gøre?“ **11** Men

han svarede og sagde til dem: „Den, som har to Kjortler, dele med den, som ingen har; og den, som har Mad, gøre ligesaa!" **12** Men ogsaa Toldere kom for at døbes, og de sagde til ham: „Mester! hvad skulle vi gøre?" **13** Men han sagde til dem: „Kræver intet ud over, hvad eder er forordnet." **14** Men ogsaa Krigsfolk spurgte ham og sagde: „Hvad skulle vi da gøre?" Og han sagde til dem: „Øver ikke Vold imod nogen, bruger ikke Underfundighed imod nogen, og lader eder nøje med eders Sold!" **15** Men da Folket var i Forventning, og alle tænkte i deres Hjerter om Johannes, om ikke han skulde være Kristus, **16** da svarede Johannes og sagde til alle: „Jeg døber eder med Vand; men den kommer, som er stærkere end jeg, og hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse; han skal døbe eder med den Helligaand og Ild. **17** Hans Kasteskovl er i hans Haand, for at han skal gennemrense sin Lo og sanke Hveden i sin Lade, men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild." **18** Ligesaa formanede han ogsaa Folket om mange andre Ting og forkyndte dem Evangeliet. **19** Men da Fjerdingsfyrsten Herodes blev revset af ham for hans Broders Hustru, Herodias's Skyld og for alt det onde, som Herodes gjorde, **20** saa føjede han til alt det øvrige ogsaa dette, at han kastede Johannes i Fængsel. **21** Men medens hele Folket blev døbt, skete det, da ogsaa Jesus var bleven døbt og bad, at Himmelen aabnedes, **22** og at den Helligaand dalede ned over ham i legemlig Skikkelse som en Due, og at en Røst lød fra Himmelen: „Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg Velbehag." **23** Og Jesus selv var omtrent tredive Aar, da han begyndte, og han var,

som man holdt for, en Søn af Josef, Elis Søn, **24** Matthats Søn, Levis Søn, Melkis Søn, Jannajs Søn, Josefs Søn, **25** Mattathias's Søn, Amos's Søn, Naums Søn, Eslis Søn, Naggajs Søn, **26** Maaths Søn, Mattathias's Søn, Semeis Søn, Josefs Søn, Judas Søn, **27** Joanans Søn, Resas Søn, Zorobabels Søn, Salathiels Søn, Neris Søn, **28** Melkis Søn, Addis Søn, Kosams Søn, Elmadams Søn, Ers Søn, **29** Jesu Søn, Eliezers Søn, Jorims Søn, Matthats Søn, Levis Søn, **30** Simeons Søn, Judas Søn, Josefs Søn, Jonams Søn, Eliakims Søn, **31** Meleas Søn, Mennas Søn, Mattathas Søn, Nathans Søn, Davids Søn, **32** Isajs Søn, Obeds Søn, Boos's Søn, Salmons Søn, Nassons Søn, **33** Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn, Fares's Søn, Judas Søn, **34** Jakobs Søn, Isaks Søn, Abrahams Søn, Tharas Søn, Nakors Søn, **35** Seruks Søn, Ragaus Søn, Faleks Søn, Ebers Søn, Salas Søn, **36** Kajnans Søn, Arfaksads Søn, Sems Søn, Noas Søn, Lameks Søn, **37** Methusalas Søn, Enoks Søn, Jareds Søn, Maleleels Søn, Kajnans Søn, **38** Enos's Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.

4 Men Jesus vendte tilbage fra Jordan fuld af den Helligaand og blev ført af Aanden i Ørkenen **2** i fyrretyve Dage, medens han blev fristet af Djævelen. Og han spiste intet i de Dage; og da de havde Ende, blev han hungrig. **3** Og Djævelen sagde til ham: „Dersom du er Guds Søn, da sig til denne Sten, at den skal blive Brød." **4** Og Jesus svarede ham: „Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene." **5** Og han førte ham op og viste ham alle Verdens Riger i et Øjeblik. **6** Og Djævelen sagde til ham: „Dig vil jeg give hele denne Magt og deres Herlighed;

thi den er mig overgiven, og jeg giver den, til hvem jeg vil. 7 Dersom du altsaa vil tilbede mig, skal den helt tilhøre dig." 8 Og Jesus svarede ham og sagde: „Der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene." 9 Og han førte ham til Jerusalem og stillede ham paa Helligdommens Tinde og sagde til ham: „Dersom du er Guds Søn, da kast dig ned herfra; 10 thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, at de skulle bevare dig, 11 og at de skulle bære dig paa Hænderne, for at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten." 12 Og Jesus svarede og sagde til ham: „Der er sagt: Du maa ikke friste Herren din Gud." 13 Og da Djævelen havde endt al Fristelse, veg han fra ham til en Tid. 14 Og Jesus vendte i Aandens Kraft tilbage til Galilæa, og Rygtet om ham kom ud i hele det omliggende Land. 15 Og selv lærte han i deres Synagoger og blev prist af alle. 16 Og han kom til Nazareth, hvor han var opfødt, og gik efter sin Sædvane paa Sabbatsdagen ind i Synagogen og stod op for at forelæse. 17 Og man gav ham Profeten Esajas's Bog, og da han slog Bogen op, fandt han det Sted, hvor der stod skrevet: 18 „Herrens Aand er over mig, fordi han salvede mig til at forkynde Evangelium for fattige; han har sendt mig for at forkynde fangne, at de skulle lades løs, og blinde, at de skulle faa deres Syn, for at sætte plagede i Frihed, 19 for at forkynde et Herrens Naadeaar." 20 Og han lukkede Bogen sammen og gav Tjeneren den igen og satte sig; og alles Øjne i Synagogen stirrede paa ham. 21 Men han begyndte at sige til dem: „I Dag er dette Skriftord gaaet i Opfyldelse for eders Øren."

22 Og de berømmede ham alle og undrede sig over de livsalige Ord, som udgik af hans Mund, og de sagde: „Er dette ikke Josefs Søn?“ **23** Og han sagde til dem: „I ville sikkerlig sige mig dette Ordsprog: Læge! læg dig selv; gør ogsaa her i din Fædreneby saa store Ting, som vi have hørt ere skete i Kapernaum.“ **24** Men han sagde: „Sandelig, siger jeg eder, at ingen Profet er anerkendt i sit Fædreland. **25** Men jeg siger eder i Sandhed: Der var mange Enker i Israel i Elias's Dage, da Himmelen var lukket i tre Aar og seks Maaneder, den Gang der var en stor Hunger i hele Landet; **26** og til ingen af dem blev Elias sendt uden til Sarepta ved Sidon til en Enke. **27** Og der var mange spedalske i Israel paa Profeten Elisas Tid, og ingen af dem blev renset, uden Syreren Naman.“ **28** Og alle, som vare i Synagogen, bleve fulde af Harme, da de hørte dette. **29** Og de stode op og stødte ham ud af Byen og førte ham hen til Skrænten af det Bjerg, paa hvilket deres By var bygget, for at styrte ham ned. **30** Men han gik igennem, midt imellem dem, og drog bort. **31** Og han kom ned til Kapernaum, en By i Galilæa, og lærte dem paa Sabbaterne. **32** Og de bleve slagne af Forundring over hans Lære, thi hans Tale var med Myndighed. **33** Og i Synagogen var der et Menneske, som havde en uren ond Aand, og han raabte med høj Røst: **34** „Ak! hvad have vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os? Jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige.“ **35** Og Jesus truede ham og sagde: „Ti, og far ud af ham!“ Og den onde Aand kastede ham ind imellem dem og for ud af ham uden at have gjort ham nogen

Skade. **36** Og der kom en Rædsel over alle; og de talte med hverandre og sagde: „Hvad er dog dette for et Ord; thi han byder over de urene Aander med Myndighed og Kraft, og de fare ud?“ **37** Og Rygtet om ham udbredtes alle Vegne i det omliggende Land. **38** Men han stod op og gik fra Synagogen ind i Simons Hus; og Simons Svigermoder plagedes af en stærk Feber; og de bade ham for hende. **39** Og han stillede sig hen over hende og truede Feberen, og den forlod hende. Men hun stod straks op og vartede dem op. **40** Men da Solen gik ned, førte alle de, som havde syge med alle Haande Svagheder, dem til ham; og han lagde Hænderne paa hver enkelt af dem og helbredte dem. **41** Ogsaa onde Aander fore ud af mange, raabte og sagde: „Du er Guds Søn; “ og han truede dem og tillod dem ikke at tale, fordi de vidste, at han var Kristus. **42** Men da det var blevet Dag, gik han ud og drog til et øde Sted; og Skarerne ledte efter ham; og de kom hen til ham, og de holdt paa ham, for at han ikke skulde gaa fra dem. **43** Men han sagde til dem: „Ogsaa for de andre Byer bør jeg forkynde Evangeliet om Guds Rige; thi dertil blev jeg udsendt.“ **44** Og han prædikede i Galilæas Synagoger.

5 Men det skete, da Folkeskaren trængte sig sammen om ham og hørte Guds Ord, og han stod ved Genezareths Sø, **2** da saa han to Skibe staa ved Søen; men Fiskerne vare gaaede fra dem og toede Garnene. **3** Og han gik om Bord i et af Skibene, som var Simons, og bad ham at lægge lidt fra Land; og han satte sig og lærte Skarerne fra Skibet. **4** Men da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: „Far ud paa Dybet, og kaster eders Garn ud til en Dræt!“

5 Og Simon svarede og sagde til ham: „Mester! vi have arbejdet hele Natten og fik intet; men paa dit Ord vil jeg kaste Garnene ud." **6** Og da de gjorde det, fangede de en stor Mængde Fisk, og deres Garn sønderreves. **7** Og de vinkede ad deres Stalbrødre i det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe dem; og de kom, og de fyldte begge Skibene, saa at de vare nær ved at synke. **8** Men da Simon Peter saa det, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: „Gaa bort fra mig, thi jeg er en syndig Mand, Herre!" **9** Thi en Rædsel var paakommen ham og alle dem, som vare med ham, over den Fiskedræt, som de havde faaet; **10** ligeledes ogsaa Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, som vare Simons Stalbrødre. Og Jesus sagde til Simon: „Frygt ikke, fra nu af skal du fange Mennesker." **11** Og de lagde Skibene til Land og forlode alle Ting og fulgte ham. **12** Og det skete, medens han var i en af Byerne, se, da var der en Mand fuld af Spedalskhed; og da han saa Jesus, faldt han paa sit Ansigt, bad ham og sagde: „Herre! om du vil, kan du rense mig." **13** Og han udrakte Haanden og rørte ved ham og sagde: „Jeg vil; bliv ren!" Og straks forlod Spedalskheden ham. **14** Og han bød ham, at han skulde ikke sige det til nogen, men „gaa bort, og fremstil dig for Præsten, og offer for din Renselse, saaledes som Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem!" **15** Men Rygtet om ham udbredte sig end mere, og store Skarer kom sammen for at høre og for at helbredes for deres Sygdomme. **16** Men han gik bort til Ørkenerne og bad. **17** Og det skete en af de Dage, at han lærte, og der sad Farisæere og Lovlærere, som vare komne fra enhver Landsby i Galilæa

og Judæa og fra Jerusalem; og Herrens Kraft var hos ham til at helbrede. **18** Og se, nogle Mænd bare paa en Seng en Mand, som var værkbruden, og de søgte at bære ham ind og lægge ham foran ham. **19** Og da de ikke fandt nogen Vej til at bære ham ind for Skarens Skyld, stege de op oven paa Taget og firede ham tillige med Sengen ned imellem Tagstenene midt iblandt dem foran Jesus. **20** Og da han saa deres Tro, sagde han: „Menneske! dine Synder ere dig forladte." **21** Og de skriftkloge og Farisæerne begyndte at tænke saaledes ved sig selv: „Hvem er denne, som taler Gudsbespottelser? Hvem kan forlade Synder, uden Gud alene?" **22** Men da Jesus kendte deres Tanker, svarede han og sagde til dem: „Hvad tænke I paa i eders Hjerter? **23** Hvilket er lettest at sige: Dine Synder ere dig forladte? eller at sige: Staa op og gaa? **24** Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder, " saa sagde han til den værkbrudne: „Jeg siger dig, staa op, og tag din Seng, og gaa til dit Hus!" **25** Og han stod straks op for deres Øjne og tog det, som han laa paa, og gik hen til sit Hus og priste Gud. **26** Og Forfærdelse betog alle, og de priste Gud; og de bleve fulde af Frygt og sagde: „Vi have i Dag set utrolige Ting." **27** Og derefter gik han ud og saa en Tolder ved Navn Levi sidde ved Toldboden, og han sagde til ham: „Følg mig!" **28** Og han forlod alle Ting og stod op og fulgte ham. **29** Og Levi gjorde et stort Gæstebud for ham i sit Hus; og der var en stor Skare af Toldere og andre, som sade til Bords med dem. **30** Og Farisæerne og deres skriftkloge knurrede imod hans Disciple og sagde: „Hvorfor spise og drikke I

med Toldere og Syndere?" **31** Og Jesus svarede og sagde til dem: „De raske trænge ikke til Læge, men de syge. **32** Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere til Omvendelse." **33** Men de sagde til ham: „Johannes's Disciple faste ofte og holde Bønner og Farisæernes ligesaa; men dine spise og drikke?" **34** Men Jesus sagde til dem: „Kunne I vel faa Brudesvendene til at faste, saa længe Brudgommen er hos dem? **35** Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem; da skulle de faste i de Dage." **36** Men han sagde ogsaa en Lignelse til dem: „Ingen river en Lap af et nyt Klædebon og sætter den paa et gammelt Klædebon; ellers river han baade det nye sønder, og Lappen fra det nye vil ikke passe til det gamle. **37** Og ingen kommer ung Vin paa gamle Læderflasker; ellers sprænger den unge Vin Læderflaskerne, og den spildes, og Læderflaskerne ødelægges. **38** Men man skal komme ung Vin paa nye Læderflasker, saa blive de begge bevarede. **39** Og ingen, som har drukket den gamle, vil have den unge; thi han siger: Den gamle er god."

6 Men det skete paa den næstførste Sabbat, at han vandrede igennem en Sædemark, og hans Disciple plukkede Aks og gned dem med Hænderne og spiste. **2** Men nogle af Farisæerne sagde: „Hvorfor gøre I, hvad det ikke er tilladt at gøre paa Sabbaten?" **3** Og Jesus svarede og sagde til dem: „Have I da ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig, han og de, som vare med ham? **4** hvorledes han gik ind i Guds Hus og tog Skuebrødene og spiste og gav ogsaa dem, som vare med ham, skønt det ikke er nogen tilladt at spise dem uden Præsterne alene."

5 Og han sagde til dem: „Menneskesønnen er Herre ogsaa over Sabbaten.“ **6** Men det skete paa en anden Sabbat, at han kom ind i Synagogen og lærte. Og der var der en Mand, hvis højre Haand var vissen. **7** Men de skriftkloge og Farisæerne toge Vare paa ham, om han vilde helbrede paa Sabbaten, for at de kunde finde noget at anklage ham for. **8** Men han vidste deres Tanker; og han sagde til Manden, som havde den visne Haand: „Rejs dig og staa frem her i Midten!“ Og han rejste sig og stod frem. **9** Men Jesus sagde til dem: „Jeg spørger eder, om det er tilladt at gøre godt paa Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at ødelægge det?“ **10** Og han saa omkring paa dem alle og sagde til ham: „Ræk din Haand ud!“ Og han gjorde det; da blev hans Haand sund igen som den anden. **11** Men de bleve fulde af Raseri og talte med hverandre om, hvad de skulde gøre ved Jesus. **12** Men det skete i disse Dage, at han gik ud paa et Bjerg for at bede; og han tilbragte Natten i Bøn til Gud. **13** Og da det blev Dag, hidkaldte han sine Disciple og udvalgte tolv af dem, hvilke han ogsaa kaldte Apostle: **14** Simon, hvem han ogsaa kaldte Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob og Johannes og Filip og Bartholomæus **15** og Matthæus og Thomas, Jakob, Alfæus's Søn, og Simon, som kaldes Zelotes, **16** Judas, Jakobs Søn, og Judas Iskariot, som blev Forræder. **17** Og han gik ned med dem og stod paa et jævnt Sted, og der var en Skare af hans Disciple og en stor Mængde af Folket fra hele Judæa og Jerusalem og Kysten ved Tyrus og Sidon, **18** som vare komne for at høre ham og helbredes for deres Sygdomme. Og de

plagede bleve helbredte fra urene Aander; **19** og hele Skaren søgte at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham og helbredte alle. **20** Og han opløftede sine Øjne paa sine Disciple og sagde: „Salige ere I fattige, thi eders er Guds Rige. **21** Salige ere I, som nu hungre, thi I skulle mættes. Salige ere I, som nu græde, thi I skulle le. **22** Salige ere I, naar Menneskene hade eder, og naar de udstøde eder og haane eder og forkaste eders Navn som ondt for Menneskesønnens Skyld. **23** Glæder eder paa den Dag, og jubler; thi se, eders Løn er stor i Himmelen. Thi paa samme Maade gjorde deres Fædre ved Profeterne. **24** Men ve eder, I rige, thi I have allerede faaet eders Trøst. **25** Ve eder, I, som nu ere mætte, thi I skulle hungre. Ve eder, I, som nu le, thi I skulle sørge og græde. **26** Ve eder, naar alle Mennesker tale godt om eder; thi paa samme Maade gjorde deres Fædre ved de falske Profeter. **27** Men jeg siger eder, I, som høre: Elsker eders Fjender, gører dem godt, som hade eder; **28** velsigner dem, som forbande eder, og beder for dem, som krænke eder. **29** Den, som slaar dig paa den ene Kind, byd ham ogsaa den anden til; og den, som tager Kappen fra dig, formen ham heller ikke Kjortelen! **30** Giv enhver, som beder dig; og af den, som tager, hvad dit er, kræve du det ikke igen! **31** Og som I ville, at Menneskene skulle gøre imod eder, ligesaa skulle ogsaa I gøre imod dem! **32** Og dersom I elske dem, som elske eder, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere elske dem, som dem elske. **33** Og dersom I gøre vel imod dem, der gøre vel imod eder, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere gøre det samme. **34** Og dersom I laane

dem, af hvem I haabe at faa igen, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere laane Syndere for at faa lige igen. **35** Men elsker eders Fjender, og gører vel, og laaner uden at vente noget derfor, saa skal eders Løn være stor, og I skulle være den Højestes Børn; thi han er god imod de utaknemmelige og onde. **36** Vorder barmhjertige, ligesom eders Fader er barmhjertig. **37** Og dømmer ikke, saa skulle I ikke dømmes; fordømmer ikke, saa skulle I ikke fordømmes; forlader, saa skal der forlades eder; **38** giver, saa skal der gives eder. Et godt, knuget, rystet, topfuldt Maal skulle de give i eders Skød; thi med hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder igen." **39** Men han sagde dem ogsaa en Lignelse: „Mon en blind kan lede en blind? Ville de ikke begge falde i Graven? **40** En Discipel er ikke over sin Mester; men enhver, som er fuldt færdig, skal være som sin Mester. **41** Men hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders Øje; men Bjælken, som er i dit eget Øje, bliver du ikke var? **42** Eller hvorledes kan du sige til din Broder: Broder! lad mig drage Skæven ud, som er i dit Øje, du, som ikke ser Bjælken i dit eget Øje? Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se klart til at drage Skæven ud, som er i din Broders Øje. **43** Thi der er intet godt Træ, som bærer raadden Frugt, og intet raaddent Træ, som bærer god Frugt. **44** Thi hvert Træ kendes paa sin egen Frugt; thi man sanker ikke Figener af Torne, ikke heller plukker man Vindruer af en Tornebusk. **45** Et godt Menneske fremfører det gode af sit Hjertes gode Forraad, og et ondt Menneske fremfører det onde af sit onde Forraad; thi af Hjertets Overflødighed taler hans

Mund. **46** Men hvorfor kalde I mig Herre, Herre! og gøre
ikke, hvad jeg siger? **47** Hver den, som kommer til mig og
hører mine Ord og gør efter dem, hvem han er lig, skal
jeg vise eder. **48** Han er lig et Menneske, der byggede
et Hus og gravede i Dybden og lagde Grundvolden paa
Klippen; men da en Oversvømmelse kom, styrtede Floden
imod det Hus, og den kunde ikke ryste det; thi det var
bygget godt. **49** Men den, som hører og ikke gør derefter,
han er lig et Menneske, der byggede et Hus paa Jorden,
uden Grundvold; og Floden styrtede imod det, og det
faldt straks sammen, og dette Huses Fald blev stort."

7 Men da han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets
Paahør, gik han ind i Kapernaum. **2** Men en Høvedsmands
Tjener, som denne holdt meget af, var syg og nær ved at
dø. **3** Men da han hørte om Jesus, sendte han nogle af
Jødernes Ældste til ham og bad ham om, at han vilde
komme og helbrede hans Tjener. **4** Men da de kom til
Jesus, bade de ham indtrængende og sagde: „Han er vel
værd, at du gør dette for ham; **5** thi han elsker vort Folk,
og han har bygget Synagogen for os." **6** Og Jesus gik
med dem. Men da han allerede ikke var langt fra Huset,
sendte Høvedsmanden nogle Venner og lod ham sige:
„Herre! umag dig ikke; thi jeg er ikke værdig til, at du
skal gaa ind under mit Tag. **7** Derfor agtede jeg heller
ikke mig selv værdig til at komme til dig; men sig det
med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet. **8** Jeg er
jo selv et Menneske, som staar under Øvrighed og har
Stridsmænd under mig; og siger jeg til den ene: Gaa! saa
gaar han; og til den anden: Kom! saa kommer han; og til

min Tjener: Gør dette! saa gør han det." **9** Men da Jesus hørte dette, forundrede han sig over ham; og han vendte sig om og sagde til Skaren, som fulgte ham: „Jeg siger eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro." **10** Og da de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt de den syge Tjener sund. **11** Og det skete Dagen derefter, at han gik til en By, som hed Nain, og der gik mange af hans Disciple og en stor Skare med ham. **12** Men da han nærmede sig Byens Port, se, da blev en død baaren ud, som var sin Moders enbaarne Søn, og hun var Enke; og en stor Skare fra Byen gik med hende. **13** Og da Herren saa hende, ynkedes han inderligt over hende og sagde til hende: „Græd ikke!" **14** Og han traadte til og rørte ved Baaren; men de, som bare, stode stille, og han sagde: „Du unge Mand, jeg siger dig, staa op!" **15** Og den døde rejste sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans Moder. **16** Men Frygt betog alle, og de priste Gud og sagde: „Der er en stor Profet oprejst iblandt os, og Gud har besøgt sit Folk." **17** Og denne Tale om ham kom ud i hele Judæa og i hele det omliggende Land. **18** Og Johannes's Disciple fortalte ham om alt dette. Og Johannes kaldte to af sine Disciple til sig **19** og sendte dem til Herren og lod sige: „Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?" **20** Og da Mændene kom til ham, sagde de: „Johannes Døberen har sendt os til dig og lader sige: Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?" **21** I den samme Time helbredte han mange for Sygdomme og Plager og onde Aander og skænkede mange blinde Synet. **22** Og han svarede og sagde til dem:

„Gaar hen, og forkynder Johannes de Ting, som I have set og hørt: Blinde se, lamme gaa, spedalske renses, døve høre, døde staa op, Evangeliet forkyndes for fattige; **23** og salig er den, som ikke forarges paa mig.“ **24** Men da Johannes's Sendebud vare gaaede bort, begyndte han at sige til Skarerne om Johannes: „Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden? **25** Eller hvad gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som leve i prægtige Klæder og i Vellevned, ere i Kongsgaardene. **26** Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en Profet! **27** Han er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig. **28** Jeg siger eder: Iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større Profet end Johannes; men den mindste i Guds Rige er større end han. **29** Og hele Folket, som hørte ham, endog Tolderne, gav Gud Ret, idet de bleve døbte med Johannes's Daab. **30** Men Farisæerne og de lovkyndige have foragtet Guds Raad med dem selv, idet de ikke bleve døbte af ham. **31** Ved hvem skal jeg da ligne denne Slægts Mennesker? og hvem ligne de? **32** De ligne Børn, som sidde paa Torvet og raabe til hverandre og sige: Vi blæste paa Fløjte for eder, og I dansede ikke, vi sang Klagesange for eder, og I græd ikke. **33** Thi Johannes Døberen kom, som hverken spiste Brød eller drak Vin, og I sige: Han er besat. **34** Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og I sige: Se, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og Synderes Ven! **35** Dog Visdommen er retfærdiggjort ved alle sine Børn.“ **36** Men en af Farisæerne bad ham om, at

han vilde spise med ham; og han gik ind i Farisæerens Hus og satte sig til Bords. **37** Og se, der var en Kvinde, som var en Synderinde i Byen; da hun fik at vide, at han sad til Bords i Farisæerens Hus, kom hun med en Alabastkrukke med Salve; **38** og hun stillede sig bag ved ham, ved hans Fødder og græd og begyndte at væde hans Fødder med sine Taarer og aftørrede dem med sit Hovedhaar og kyssede hans Fødder og salvede dem med Salven. **39** Men da Farisæeren, som havde indbudt ham, saa det, sagde han ved sig selv: „Dersom denne var en Profet, vidste han, hvem og hvordan en Kvinde denne er, som rører ved ham, at hun er en Synderinde." **40** Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: „Simon! jeg har noget at sige dig." Men han siger: „Mester, sig frem!" **41** „En Mand, som udlaante Penge, havde to Skyldnere; den ene var fem Hundrede Denarer skyldig, men den anden halvtredsindstyve. **42** Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem det begge. Hvem af dem vil nu elske ham mest?" **43** Simon svarede og sagde: „Jeg holder for, den, hvem han eftergav mest?" Men han sagde til ham: „Du dømte ret." **44** Og han vendte sig imod Kvinden og sagde til Simon: „Ser du denne Kvinde? Jeg kom ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder; men hun vædede mine Fødder med sine Taarer og aftørrede dem med sit Haar. **45** Du gav mig intet Kys; men hun ophørte ikke med at kysse mine Fødder, fra jeg kom herind. **46** Du salvede ikke mit Hoved med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve. **47** Derfor siger jeg dig: Hendes mange Synder ere hende forladte, eftersom hun elskede meget;

men den, hvem lidet forlades, elsker lidet." **48** Men han sagde til hende: „Dine Synder ere forladte!" **49** Og de, som sade til Bords med ham, begyndte at sige ved sig selv: „Hvem er denne, som endog forlader Synder?" **50** Men han sagde til Kvinden: „Din Tro har frelst dig, gaa bort med Fred!"

8 Og det skete i Tiden derefter, at han rejste igennem Byer og Landsbyer og prædikede og forkyndte Evangeliet om Guds Rige, og med ham de tolv **2** og nogle Kvinder, som vare helbredede fra onde Aander og Sygdomme, nemlig: Maria, der kaldes Magdalene, af hvem syv onde Aander vare udfarne; **3** og Johanna, Herodes's Husfoged Kuzas Hustru, og Susanna og mange andre, som tjente dem med, hvad de ejede. **4** Men da en stor Skare kom sammen, og de droge til ham fra de forskellige Byer, sagde han ved en Lignelse: **5** „En Sædemand gik ud at saa sin Sæd; og idet han saaede, faldt noget ved Vejen og blev nedtraadt, og Himmelens Fugle aade det op. **6** Og noget faldt paa Klippen; og da det voksede op, visnede det, fordi det ikke havde Væde. **7** Og noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voksede op med og kvalte det. **8** Og noget faldt i den gode Jord, og det voksede op og bar hundrede Fold Frugt." Da han sagde dette, raabte han: „Den, som har Øren at høre med, han høre!" **9** Men hans Disciple spurgte ham, hvad denne Lignelse skulde betyde? **10** Og han sagde: „Eder er det givet at kende Guds Riges Hemmeligheder, men de andre i Lignelser, for at de, skønt seende, ikke skulle se, og, skønt hørende, ikke skulle forstaa. **11** Men dette er Lignelsen: Sæden er

Guds Ord. **12** Men de ved Vejen ere de, som høre det;
derefter kommer Djævelen og tager Ordet bort af deres
Hjerte, for at de ikke skulle tro og blive frelste. **13** Men de
paa Klippen ere de, som modtage Ordet med Glæde, naar
de høre det, og disse have ikke Rod; de tro til en Tid og
falde fra i Fristelsens Tid. **14** Men det, som faldt iblandt
Torne, det er dem, som have hørt og saa gaa hen og
kvæles under Livets Bekymringer og Rigdom og Nydelser
og ikke bære moden Frugt. **15** Men det i den gode Jord,
det er dem, som, naar de have hørt Ordet, beholde det i
et smukt og godt Hjerte og bære Frugt i Udholdenhed. **16**
Men ingen, som tænder et Lys, skjuler det med et Kar
eller sætter det under en Bænk; men han sætter det
paa en Lysestage, for at de, som komme ind, kunne se
Lyset. **17** Thi der er ikke noget skjult, som jo skal blive
aabenbart; og ikke noget lønligt, som jo skal blive kendt
og komme for Lyset. **18** Ser derfor til, hvorledes I høre;
thi den, som har, ham skal der gives; og den, som ikke
har, fra ham skal endog det tages, han synes at have." **19**
Men hans Moder og Brødre kom til ham og kunde ikke
naa frem til ham for Skaren. **20** Og det blev ham meddelt:
„Din Moder og dine Brødre staa udenfor og begære at se
dig." **21** Men han svarede og sagde til dem: „Min Moder
og mine Brødre ere disse, som høre Guds Ord og gøre
efter det." **22** Og det skete en af de Dage, at han gik om
Bord i et Skib tillige med sine Disciple, og han sagde til
dem: „Lader os fare over til hin Side af Søen; " og de
sejlede ud. **23** Men medens de sejlede, faldt han i Søvn; og
en Stormvind for ned over Søen, og Skibet blev fuldt af

Vand, og de vare i Fare. **24** Da traadte de hen og vækkede ham og sagde: „Mester, Mester! vi forgaa.“ Men han stod op og truede Vinden og Vandets Bølger; og de lagde sig, og det blev blikstille. **25** Og han sagde til dem: „Hvor er eders Tro?“ Men de frygtede og undrede sig og sagde til hverandre: „Hvem er dog denne, siden han byder baade over Vindene og Vandet, og de ere ham lydige?“ **26** Og de sejlede ind til Gadarenernes Land, som ligger lige over for Galilæa. **27** Men da han traadte ud paa Landjorden, mødte der ham en Mand fra Byen, som i lang Tid havde været besat af onde Aander og ikke havde haft Klæder paa og ikke opholdt sig i Hus, men i Gravene. **28** Men da han saa Jesus, raabte han og faldt ned for ham og sagde med høj Røst: „Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds Søn? jeg beder dig om, at du ikke vil pine mig.“ **29** Thi han bød den urene Aand at fare ud af Manden; thi i lange Tider havde den revet ham med sig, og han blev bunden med Lænker og Bøjer og bevogtet, og han sønderrev, hvad man bandt ham med, og dreves af den onde Aand ud i Ørkenerne. **30** Men Jesus spurgte ham og sagde: „Hvad er dit Navn?“ Men han sagde: „Legion“; thi mange onde Aander vare farne i ham. **31** Og de bade ham om, at han ikke vilde byde dem at fare ned i Afgrunden; **(Abyssos g12)** **32** men der var sammesteds en stor Hjord Svin, som græssede paa Bjerget; og de bade ham om, at han vilde tilstede dem at fare i dem; og han tilstedte dem det. **33** Men de onde Aander fore ud af Manden og fore i Svinene, og Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og druknede. **34** Men da Hyrderne saa det,

som var sket, flyede de og forkyndte det i Byen og paa Landet. **35** Da gik de ud for at se det, som var sket, og de kom til Jesus og fandt Manden, af hvem de onde Aander vare udfarne, siddende ved Jesu Fødder, paaklædt og ved Samling; og de frygtede. **36** Og de, som havde set det, fortalte dem, hvorledes den besatte var bleven frelst. **37** Og hele Mængden fra Gadarenernes Omegn bad ham om, at han vilde gaa bort fra dem; thi de vare betagne af stor Frygt. Men han gik om Bord i et Skib og vendte tilbage igen. **38** Men Manden, af hvem de onde Aander vare udfarne, bad ham om, at han maatte være hos ham; men han lod ham fare og sagde: **39** „Vend tilbage til dit Hus, og fortæl, hvor store Ting Gud har gjort imod dig.“ Og han gik bort og kundgjorde over hele Byen, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham. **40** Men det skete, da Jesus kom tilbage, tog Skaren imod ham; thi de ventede alle paa ham. **41** Og se, der kom en Mand, som hed Jairus, og han var Forstander for Synagogen; og han faldt ned for Jesu Fødder og bad ham komme ind i hans Hus; **42** thi han havde en enbaaren Datter, omtrent tolv Aar gammel, og hun droges med Døden. Men idet han gik, trængte Skarerne sig sammen om ham. **43** Og en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv Aar og havde kostet al sin Formue paa Læger og ikke kunde blive helbredet af nogen, **44** hun gik til bagfra og rørte ved Fligen af hans Klædebon, og straks standsedes hendes Blodflod. **45** Og Jesus sagde: „Hvem var det, som rørte ved mig?“ Men da alle nægtede det, sagde Peter og de, som vare med ham: „Mester! Skarerne trykke og trænge dig,

og du siger: Hvem var det, som rørte ved mig?" **46** Men Jesus sagde: „Der rørte nogen ved mig; thi jeg mærkede, at der udgik en Kraft fra mig." **47** Men da Kvinden saa, at det ikke var skjult, kom hun bævende og faldt ned for ham og fortalte i alt Folkets Paahør, af hvad Aarsag hun havde rørt ved ham, og hvorledes hun straks var bleven helbredet. **48** Men han sagde til hende: „Datter! din Tro har frelst dig; gaa bort med Fred!" **49** Medens han endnu talte, kommer der en fra Synagogeforstanderens Hus og siger til ham: „Din Datter er død; umag ikke Mesteren!" **50** Men da Jesus hørte det, svarede han ham: „Frygt ikke; tro blot; saa skal hun blive frelst." **51** Men da han kom til Huset, tillod han ingen at gaa ind med sig uden Peter og Johannes og Jakob og Pigens Fader og Moder. **52** Og de græd alle og holdt Veklage over hende; men han sagde: „Græder ikke; hun er ikke død, men sover." **53** Og de lo ad ham; thi de vidste, at hun var død. **54** Men han greb hendes Haand og raabte og sagde: „Pige, staa op!" **55** Og hendes Aand vendte tilbage, og hun stod straks op; og han befalede, at de skulde give hende noget at spise. **56** Og hendes Forældre bleve forfærdede; men han bød dem, at de ikke maatte sige nogen det, som var sket.

9 Men han sammenkaldte de tolv og gav dem Magt og Myndighed over alle de onde Aander og til at helbrede Sygdomme. **2** Og han sendte dem ud for at prædike Guds Rige og helbrede de syge. **3** Og han sagde til dem: „Tager intet med paa Vejen, hverken Stav eller Taske eller Brød eller Penge, ej heller skal nogen have to Kjortler. **4** Og hvor I komme ind i et Hus, der skulle I

blive og derfra drage bort. **5** Og hvor som helst de ikke
modtage eder, fra den By skulle I gaa ud og endog ryste
Støvet af eders Fødder til Vidnesbyrd imod dem." **6**
Men de gik ud og droge fra Landsby til Landsby, idet de
forkyndte Evangeliet og helbredte alle Vegne. **7** Men
Fjerdingsfyrsten Herodes hørte alt det, som skete; og
han var tvivlraadig, fordi nogle sagde, at Johannes var
oprejst fra de døde; **8** men nogle, at Elias havde vist sig;
men andre, at en af de gamle Profeter var opstanden. **9**
Men Herodes sagde: „Johannes har jeg ladet halshugge;
men hvem er denne, om hvem jeg hører saadanne Ting?"
Og han søgte at faa ham at se. **10** Og Apostlene kom
tilbage og fortalte ham, hvor store Ting de havde gjort.
Og han tog dem med sig og drog bort afsides til en By,
som kaldes Bethsajda. **11** Men da Skarerne fik det at vide,
fulgte de efter ham; og han tog imod dem og talte til
dem om Guds Rige og helbredte dem, som trængte til
Lægedom. **12** Men Dagen begyndte at hælde. Og de tolv
kom hen og sagde til ham: „Lad Skaren gaa bort, for at
de kunne gaa herfra til de omliggende Landsbyer og
Gaarde og faa Herberge og finde Føde; thi her ere vi paa
et øde Sted." **13** Men han sagde til dem: „Giver I dem at
spise!" Men de sagde: „Vi have ikke mere end fem Brød
og to Fisk, med mindre vi skulle gaa bort og købe Mad til
hele denne Mængde." **14** De vare nemlig omtrent fem
Tusinde Mænd. Men han sagde til sine Disciple: „Lader
dem sætte sig ned i Hobe, halvtredsindstyve i hver." **15**
Og de gjorde saa og lode dem alle sætte sig ned. **16** Men
han tog de fem Brød og de to Fisk, saa op til Himmelen

og velsignede dem, og han brød dem og gav sine Disciple dem at lægge dem for Skaren. **17** Og de spiste og bleve alle mætte; og det, som de fik tilovers af Stykker, blev opsamlet, tolv Kurve. **18** Og det skete, medens han bad, vare hans Disciple alene hos ham; og han spurgte dem og sagde: „Hvem sige Skarerne, at jeg er?" **19** Men de svarede og sagde: „Johannes Døberen; men andre: Elias; men andre: En af de gamle Profeter er opstanden." **20** Og han sagde til dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?" Og Peter svarede og sagde: „Guds Kristus." **21** Men han bød dem strengt ikke at sige dette til nogen, **22** idet han sagde: „Menneskesønnen skal lide meget og forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslaas og oprejses paa den tredje Dag." **23** Men han sagde til alle: „Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op daglig og følge mig; **24** thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Skyld, han skal frelse det. **25** Thi hvad gavner det et Menneske, om han har vundet den hele Verden, men mistet sig selv eller bødet med sig selv? **26** Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord, ved ham skal Menneskesønnen skamme sig, naar han kommer i sin og Faderens og de hellige Engles Herlighed. **27** Men sandelig, siger jeg eder: Der er nogle af dem, som staa her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Guds Rige." **28** Men det skete omtrent otte Dage efter denne Tale, at han tog Peter og Johannes og Jakob med sig og gik op paa Bjerget for at bede. **29** Og det skete, medens han bad, da blev hans Ansigts Udseende anderledes, og

hans Klædebon blev hvidt og straalende. **30** Og se, to Mænd talte med ham, og det var Moses og Elias, **31** som bleve sete i Herlighed og talte om hans Udgang, som han skulde fuldbyrde i Jerusalem. **32** Men Peter og de, som vare med ham, vare betyngede af Søvn; men da de vaagnede op, saa de hans Herlighed og de to Mænd, som stode hos ham. **33** Og det skete, da disse skiltes fra ham, sagde Peter til Jesus: „Mester! det er godt, at vi ere her; og lader os gøre tre Hytter, en til dig og en til Moses og en til Elias; " men han vidste ikke, hvad han sagde. **34** Men idet han sagde dette, kom en Sky og overskyggede dem; men de frygtede, da de kom ind i Skyen. **35** Og der kom fra Skyen en Røst, som sagde: „Denne er min Søn, den udvalgte, hører ham!" **36** Og da Røsten kom, blev Jesus funden alene. Og de tav og forkyndte i de Dage ingen noget af det, de havde set. **37** Men det skete Dagen derefter, da de kom ned fra Bjerget, at der mødte ham en stor Skare. **38** Og se, en Mand af Skaren raabte og sagde: „Mester! jeg beder dig, se til min Søn; thi han er min enbaarne. **39** Og se, en Aand griber ham, og pludseligt skriger han, og den slider i ham, saa at han fraader, og med Nød viger den fra ham, idet den mishandler ham; **40** og jeg bad dine Disciple om at uddrive den; og de kunde ikke." **41** Men Jesus svarede og sagde: „O du vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder og taale eder? Bring din Søn hid!" **42** Men endnu medens han gik derhen, rev og sled den onde Aand i ham. Men Jesus truede den urene Aand og helbredte Drengen og gav hans Fader ham tilbage. **43** Men de bleve alle slagne

af Forundring over Guds Majestæt. Men da alle undrede sig over alt det, han gjorde, sagde han til sine Disciple: **44** „Gemmer i eders Øren disse Ord: Menneskesønnen skal overgives i Menneskers Hænder.“ **45** Men de forstode ikke dette Ord, og det var skjult for dem, saa de ikke begrebe det, og de frygtede for at spørge ham om dette Ord. **46** Men der opstod den Tanke hos dem, hvem der vel var den største af dem. **47** Men da Jesus saa deres Hjertes Tanke, tog han et Barn og stillede det hos sig. **48** Og han sagde til dem: „Den, som modtager dette Barn for mit Navns Skyld, modtager mig; og den, som modtager mig, modtager den, som udsendte mig; thi den, som er den mindste iblandt eder alle, han er stor.“ **49** Men Johannes tog til Orde og sagde: „Mester! vi saa en uddrive onde Aander i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi han ikke følger med os.“ **50** Men Jesus sagde til ham: „Forbyder ham det ikke; thi den, som ikke er imod eder, er for eder.“ **51** Men det skete, da hans Optagelses Dage vare ved at fuldkommes, da fæstede han sit Ansigt paa at drage til Jerusalem. **52** Og han sendte Sendebud forud for sig; og de gik og kom ind i en Samaritanerlandsby for at berede ham Herberge. **53** Og de modtoge ham ikke, fordi han var paa Vejen til Jerusalem. **54** Men da hans Disciple, Jakob og Johannes, saa det, sagde de: „Herre! vil du, at vi skulle byde Ild fare ned fra Himmelen og fortære dem, ligesom ogsaa Elias gjorde?“ **55** Men han vendte sig og irettesatte dem. **56** Og de gik til en anden Landsby. **57** Og medens de vandrede paa Vejen, sagde en til ham: „Jeg vil følge dig, hvor du end gaar hen.“ **58** Og Jesus sagde til

ham: „Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.“ **59** Men han sagde til en anden: „Følg mig!“ Men denne sagde: „Herre! tilsted mig først at gaa hen at begrave min Fader.“ **60** Men han sagde til ham: „Lad de døde begrave deres døde; men gaa du hen og forkynd Guds Rige!“ **61** Men ogsaa en anden sagde: „Herre! jeg vil følge dig; men tilsted mig først at tage Afsked med dem, som ere i mit Hus.“ **62** Men Jesus sagde til ham: „Ingen, som lægger sin Haand paa Ploven og ser tilbage, er vel skikket for Guds Rige.“

10 Men derefter udvalgte Herren ogsaa halvfjerdsindstyve andre og sendte dem ud to og to forud for sig, til hver By og hvert Sted, hvorhen han selv vilde komme. **2** Og han sagde til dem: „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa; beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst. **3** Gaar ud! Se, jeg sender eder som Lam midt iblandt Ulve. **4** Bærer ikke Pung, ikke Taske, ej heller Sko; og hilser ingen paa Vejen! **5** Men hvor I komme ind i et Hus, siger der først: Fred være med dette Hus! **6** Og er der sammesteds et Fredens Barn, skal eders Fred hvile paa ham; men hvis ikke, da skal den vende tilbage til eder igen. **7** Men bliver i det samme Hus, spiser og drikker, hvad de have; thi Arbejderen er sin Løn værd. I maa ikke flytte fra Hus til Hus. **8** Og hvor I komme ind i en By, og de modtage eder, spiser der, hvad der sættes for eder; **9** og helbreder de syge, som ere der, og siger dem: Guds Rige er kommet nær til eder. **10** Men hvor I komme ind i en By, og de ikke

modtage eder, der skulle I gaa ud paa dens Gader og sige:
11 Endog det Støv, som hænger ved vore Fødder fra eders
By, tørre vi af til eder; dog dette skulle I vide, at Guds
Rige er kommet nær. **12** Men jeg siger eder, det skal gaa
Sodoma taaleligere paa hin Dag end den By. **13** Ve dig,
Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom de kraftige
Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus og
Sidon, da havde de for længe siden omvendt sig,
siddende i Sæk og Aske. **14** Men det skal gaa Tyrus og
Sidon taaleligere ved Dommen end eder. **15** Og du,
Kapernaum, som er bleven ophøjet indtil Himmelen, du
skal nedstødes indtil Dødsriget. **(Hadēs g86)** **16** Den, som
hører eder, hører mig, og den, som foragter eder,
foragter mig; men den, som foragter mig, foragter den,
som udsendte mig." **17** Men de halvfjerdsindstyve vendte
tilbage med Glæde og sagde: „Herre! ogsaa de onde
Aander ere os lydige i dit Navn." **18** Men han sagde til
dem: „Jeg saa Satan falde ned fra Himmelen som et Lyn.
19 Se, jeg har givet eder Myndighed til at træde paa
Slanger og Skorpioner og over hele Fjendens Magt, og
slet intet skal skade eder. **20** Dog, glæder eder ikke
derover, at Aanderne ere eder lydige; men glæder eder
over, at eders Navne ere indskrevne i Himlene." **21** I den
samme Stund frydede Jesus sig i den Helligaand og
sagde: „Jeg priser dig, Fader, Himmelens og Jordens
Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og
aabenbaret det for umyndige. Ja, Fader! thi saaledes
skete det, som var velbehageligt for dig. **22** Alle Ting ere
mig overgivne af min Fader; og ingen kender, hvem

Sønnen er, uden Faderen, og hvem Faderen er, uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil aabenbare ham." **23** Og han vendte sig til Disciplene og sagde særligt til dem: „Salige ere de Øjne, som se det, I se. **24** Thi jeg siger eder, at mange Profeter og Konger have villet se det, I se, og have ikke set det, og høre det, I høre, og have ikke hørt det." **25** Og se, en lovkyndig stod op og fristede ham og sagde: „Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?" **(aiōnios g166)** **26** Men han sagde til ham: „Hvad er der skrevet i Loven, hvorledes læser du?" **27** Men han svarede og sagde til ham: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele din Styrke og med hele dit Sind, og din Næste som dig selv." **28** Men han sagde til ham: „Du svarede ret; gør dette, saa skal du leve." **29** Men han vilde gøre sig selv retfærdig og sagde til Jesus: „Hvem er da min Næste?" **30** Men Jesus svarede og sagde: „Et Menneske gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt iblandt Røvere, som baade klædte ham af og sloge ham og gik bort og lode ham ligge halvdød. **31** Men ved en Hændelse gik en Præst den samme Vej ned, og da han saa ham, gik han forbi. **32** Ligesaa ogsaa en Levit; da han kom til Stedet, gik han hen og saa ham og gik forbi. **33** Men en Samaritan, som var paa Rejse, kom til ham, og da han saa ham, ynkedes han inderligt. **34** Og han gik hen til ham, forbandt hans Saar og gød Olie og Vin deri, løftede ham op paa sit eget Dyr og førte ham til et Herberge og plejede ham. **35** Og den næste Dag tog han to Denarer frem og gav Værten dem og sagde: Plej ham! og hvad mere du lægger ud, vil

jeg betale dig, naar jeg kommer igen. **36** Hvilken af disse
tre tykkes dig nu at have været hans Næste, der var
falden iblandt Røverne?" **37** Men han sagde: „Han, som
øvede Barmhjertighed imod ham." Og Jesus sagde til
ham: „Gaa bort, og gør du ligesaa!" **38** Men det skete,
medens de vare paa Vandring, gik han ind i en Landsby;
og en Kvinde ved Navn Martha modtog ham i sit Hus. **39**
Og hun havde en Søster, som hed Maria, og hun satte sig
ved Herrens Fødder og hørte paa hans Tale. **40** Men
Martha havde travlt med megen Opvartning; og hun kom
hen og sagde: „Herre! bryder du dig ikke om, at min
Søster har ladet mig opvarte ene? Sig hende dog, at hun
skal hjælpe mig." **41** Men Herren svarede og sagde til
hende: „Martha! Martha! du gør dig Bekymring og Uro
med mange Ting; **42** men eet er fornødent. Maria har
valgt den gode Del, som ikke skal tages fra hende."

11 Og det skete, da han var paa et Sted og bad, at en af
hans Disciple sagde til ham, da han holdt op: „Herre! lær
os at bede, som ogsaa Johannes lærte sine Disciple." **2** Da
sagde han til dem: „Naar I bede, da siger: Fader, helliget
vorde dit Navn; komme dit Rige; **3** giv os hver Dag vort
daglige Brød; **4** og forlad os vore Synder, thi ogsaa vi
forlade hver, som er os skyldig; og led os ikke i Fristelse!"
5 Og han sagde til dem: „Om nogen af eder har en Ven og
gaar til ham ved Midnat og siger til ham: Kære! laan mig
tre Brød, **6** efterdi en Ven af mig er kommen til mig fra
Rejsen, og jeg har intet at sætte for ham; **7** og hin saa
svarer derinde fra og siger: Vold mig ikke Besvær; Døren
er allerede lukket, og mine Børn ere med mig i Seng;

jeg kan ikke staa op og give dig det: **8** da, siger jeg eder,
om han end ikke staar op og giver ham det, fordi han er
hans Ven, saa staar han dog op for hans Paatrængenheds
Skyld og giver ham alt, hvad han trænger til. **9** Og jeg
siger eder: Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I
finde; banker paa, saa skal der lukkes op for eder. **10** Thi
hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han
finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes
op. **11** Men hvilken Fader iblandt eder vil give sin Søn en
Sten, naar han beder om Brød, eller naar han beder om
en Fisk, mon han da i Stedet for en Fisk vil give ham en
Slange? **12** Eller naar han beder om et Æg, mon han da
vil give ham en Skorpion? **13** Dersom da I, som ere onde,
vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal
da Faderen fra Himmelen give den Helligaand til dem,
som bede ham!" **14** Og han uddrev en ond Aand, og den
var stum; men det skete, da den onde Aand var udfaren,
talte den stumme, og Skarerne forundrede sig. **15** Men
nogle af dem sagde: „Ved Beelzebul, de onde Aanders
Fyrste, uddriver han de onde Aander." **16** Men andre
fristede ham og forlangte af ham et Tegn fra Himmelen.
17 Men da han kendte deres Tanker, sagde han til dem:
„Hvert Rige, som er kommet i Splid med sig selv, lægges
øde, og Hus falder over Hus. **18** Men hvis ogsaa Satan er
kommen i Splid med sig selv, hvorledes skal hans Rige da
bestaa? Thi I sige, at jeg uddriver de onde Aander ved
Beelzebul. **19** Men dersom jeg uddriver de onde Aander
ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Sønner dem?
Derfor skulle de være eders Dommere. **20** Men dersom

jeg uddriver de onde Aander ved Guds Finger, da er jo Guds Rige kommet til eder. **21** Naar den stærke bevæbnet vogter sin Gaard, bliver det, han ejer, i Fred. **22** Men naar en stærkere end han er kommen over ham og har overvundet ham, da tager han hans fulde Rustning, som han forlod sig paa, og uddeler hans Bytte. **23** Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, adspreder. **24** Naar den urene Aand er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem vandløse Steder og søger Hvile; og naar den ikke finder den, siger den: Jeg vil vende tilbage til mit Hus, som jeg gik ud af. **25** Og naar den kommer, finder den det fejet og prydet. **26** Da gaar den bort og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end den selv, og naar de ere komne derind, bo de der; og det sidste bliver værre med dette Menneske end det første." **27** Men det skete, medens han sagde disse Ting, da opløftede en Kvinde af Skaren sin Røst og sagde til ham: „Saligt er det Liv, som bar dig, og de Bryster, som du diede." **28** Men han sagde: „Ja, salige ere de, som høre Guds Ord og bevare det." **29** Men da Skarerne strømmede til, begyndte han at sige: „Denne Slægt er en ond Slægt; et Tegn forlanger den, og der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn. **30** Thi ligesom Jonas blev et Tegn for Niniviterne, saaledes skal ogsaa Menneskesønnen være det for denne Slægt. **31** Sydens Dronning skal oprejses ved Dommen sammen med Mændene af denne Slægt og fordømme dem; thi hun kom fra Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere end Salomon. **32** Mænd fra Ninive skulle opstaa ved Dommen

sammen med denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og se, her er mere end Jonas. **33** Ingen tænder et Lys og sætter det i Skjul, ikke heller under Skæppen, men paa Lysestagen, for at de, som komme ind, kunne se dets Skin. **34** Dit Øje er Legemets Lys; naar dit Øje er sundt, er ogsaa hele dit Legeme lyst, men dersom det er daarligt, er ogsaa dit Legeme mørkt. **35** Se derfor til, at det Lys, der er i dig, ikke er Mørke. **36** Dersom da hele dit Legeme er lyst, saa at ingen Del deraf er mørk, vil det være helt lyst, som naar Lyset bestraaler dig med sin Glans." **37** Men idet han talte, beder en Farisæer ham om, at han vilde spise Middagsmaaltid hos ham, og han gik ind og satte sig til Bords. **38** Men Farisæeren forundrede sig, da han saa, at han ikke toede sig først før Maaltidet. **39** Men Herren sagde til ham: „I Farisæere rense nu det udvendige af Bægeret og Fadet; men eders Indre er fuldt af Rov og Ondskab. **40** I Daarer! han, som gjorde det ydre, gjorde han ikke ogsaa det indre? **41** Men giver det, som er indeni, til Almisse; se, saa ere alle Ting eder rene. **42** Men ve eder, I Farisæere! thi I give Tiende af Mynte og Rude og alle Haande Urter og forbigaa Retten og Kærligheden til Gud; disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine. **43** Ve eder, I Farisæere! thi I elske den fornemste Plads i Synagogerne og Hilsenerne paa Torvene. **44** Ve eder, thi I ere som de ukendelige Grave, og Menneskene, som gaa over dem, vide det ikke." **45** Men en af de lovkyndige svarede og siger til ham: „Mester! idet du siger dette, forhaaner du ogsaa os." **46** Men han sagde: „Ve ogsaa

eder, I lovkyndige! thi I lægge Menneskene Byrder paa, vanskelige at bære, og selv røre I ikke Byrderne med een af eders Fingre. **47** Ve eder! thi I bygge Profeternes Grave, og eders Fædre sloge dem ihjel. **48** Altsaa ere I Vidner og samtykke i eders Fædres Gerninger; thi de sloge dem ihjel, og I bygge. **49** Derfor har ogsaa Guds Visdom sagt: Jeg vil sende Profeter og Apostle til dem, og nogle af dem skulle de slaa ihjel og forfølge, **50** for at alle Profeternes Blod, som er udøst fra Verdens Grundlæggelse, skal kræves af denne Slægt, **51** fra Abels Blod indtil Sakarias's Blod, som blev dræbt imellem Alteret og Templet; ja, jeg siger eder: Det skal kræves af denne Slægt. **52** Ve eder, I lovkyndige! thi I have taget Kundskabens Nøgle; selv ere I ikke gaaede ind, og dem, som vilde gaa ind, have I forhindret." **53** Og da han var gaaet ud derfra, begyndte de skriftkloge og Farisæerne at trænge stærkt ind paa ham og at lokke Ord af hans Mund om flere Ting; **54** thi de lurede paa ham for at opfange noget af hans Mund, for at de kunde anklage ham.

12 Da imidlertid mange Tusinde Mennesker havde samlet sig, saa at de traadte paa hverandre, begyndte han at sige til sine Disciple: „Tager eder først og fremmest i Vare for Farisæernes Surdejg, som er Hykleri. **2** Men intet er skjult, som jo skal aabenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. **3** Derfor, alt hvad I have sagt i Mørket, skal høres i Lyset; og hvad I have talt i Øret i Kamrene, skal blive prædiket paa Tagene. **4** Men jeg siger til eder, mine Venner! frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel og derefter ikke formaa at gøre mere. **5** Men jeg vil

vise eder, for hvem I skulle frygte: Frygter for ham, som har Magt til, efter at have slaaet ihjel, at kaste i Helvede; ja, jeg siger eder: Frygter for ham! **(Geenna g1067)** **6** Sælges ikke fem Spurve for to Penninge? og ikke een af dem er glemt hos Gud. **7** Ja, endog Haarene paa eders Hoved ere alle talte; frygter ikke, I ere mere værd end mange Spurve. **8** Men jeg siger eder: Enhver, som vedkender sig mig for Menneskene, ham vil ogsaa Menneskesønnen vedkende sig for Guds Engle. **9** Og den, som har fornægtet mig for Menneskene, skal fornægtes for Guds Engle. **10** Og enhver, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham skal det forlades; men den, som har talt bespotteligt imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades. **11** Men naar de føre eder frem for Synagogerne og Øvrighederne og Myndighederne, da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvormed I skulle forsvare eder, eller hvad I skulle sige. **12** Thi den Helligaand skal lære eder i den samme Time, hvad I bør sige." **13** Men en af Skaren sagde til ham: „Mester! sig til min Broder, at han skal dele Arven med mig." **14** Men han sagde til ham: „Menneske! hvem har sat mig til Dommer eller Deler over eder?" **15** Og han sagde til dem: „Ser til og vogter eder for al Havesyge; thi ingens Liv beror paa, hvad han ejer, selv om han har Overflod." **16** Og han sagde en Lignelse til dem: „Der var en rig Mand, hvis Mark havde baaret godt. **17** Og han tænkte ved sig selv og sagde: Hvad skal jeg gøre? thi jeg har ikke Rum, hvori jeg kan samle min Afgrøde. **18** Og han sagde: Dette vil jeg gøre, jeg vil nedbryde mine Lader og bygge dem større, og jeg vil samle deri al min Afgrøde

og mit Gods; **19** og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! du har mange gode Ting liggende for mange Aar; slaa dig til Ro, spis, drik, vær lystig! **20** Men Gud sagde til ham: Du Daare! i denne Nat kræves din Sjæl af dig; men hvem skal det høre til, som du har beredt? **21** Saaledes er det med den, som samler sig Skatte og ikke er rig i Gud." **22** Men han sagde til sine Disciple: „Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for Livet, hvad I skulle spise; ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføre eder. **23** Livet er mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne. **24** Giver Agt paa Ravnene, at de hverken saa eller høste, og de have ikke Forraadskammer eller Lade, og Gud føder dem; hvor langt mere værd end Fuglene ere dog I? **25** Og hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge en Alen til sin Vækst? **26** Formaa I altsaa ikke engang det mindste, hvorfor bekymre I eder da for det øvrige? **27** Giver Agt paa Lillierne, hvorledes de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; men jeg siger eder: End ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem. **28** Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som i Dag staar og i Morgen kastes i Ovnen, hvor meget mere eder, I lidettroende! **29** Og I, spørger ikke efter, hvad I skulle spise, og hvad I skulle drikke; og værer ikke ængstelige! **30** Thi efter alt dette søge Hedningerne i Verden; men eders Fader ved, at I have disse Ting nødig. **31** Men søger hans Rige, saa skulle disse Ting gives eder i Tilgift. **32** Frygt ikke, du lille Hjord! thi det var eders Fader velbehageligt at give eder Riget. **33** Sælger, hvad I eje, og giver Almisse! Gører eder Punge, som ikke ældes, en Skat i Himlene, som

ikke slipper op, der hvor ingen Tyv kommer nær, og intet
Møl ødelægger. **34** Thi hvor eders Skat er, der vil ogsaa
eders Hjerte være. **35** Eders Lænder være omgjordede, og
eders Lys brændende! **36** Og værer I ligesom Mennesker,
der vente paa deres Herre, naar han vil bryde op fra
Brylluppet, for at de straks, naar han kommer og banker
paa, kunne lukke op for ham. **37** Salige ere de Tjenere,
som Herren finder vaagne, naar han kommer. Sandelig,
siger jeg eder, at han skal binde op om sig og sætte dem
til Bords og gaa om og varte dem op. **38** Og dersom han
kommer i den anden Nattevagt og kommer i den tredje
Nattevagt og finder det saaledes, da ere disse Tjenere
salige. **39** Men dette skulle I vide, at dersom Husbonden
vidste, i hvilken Time Tyven vilde komme, da vaagede
han og tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus. **40**
Vorder ogsaa I rede; thi Menneskesønnen kommer i den
Time, som I ikke mene." **41** Men Peter sagde til ham:
„Herre! siger du denne Lignelse til os eller ogsaa til alle?"
42 Og Herren sagde: „Hvem er vel den tro og forstandige
Husholder, som Herren vil sætte over sit Tyende til at
give dem den bestemte Kost i rette Tid? **43** Salig er
den Tjener, hvem hans Herre, naar han kommer, finder
handlende saaledes. **44** Sandelig, siger jeg eder, han skal
sætte ham over alt, hvad han ejer. **45** Men dersom hin
Tjener siger i sit Hjerte: „Min Herre tøver med at komme"
og saa begynder at slaa Karlene og Pigerne og at spise
og drikke og beruse sig, **46** da skal den Tjeners Herre
komme paa den Dag, han ikke venter, og i den Time, han
ikke ved, og hugge ham sønder og give ham hans Lod

sammen med de utro. **47** Men den Tjener, som har kendt sin Herres Villie og ikke har truffet Forberedelser eller handlet efter hans Villie, skal have mange Hug; **48** men den, som ikke har kendt den og har gjort, hvad der er Hug værd, skal have faa Hug. Enhver, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget; og hvem meget er betroet, af ham skal man forlange mere. **49** Ild er jeg kommen at kaste paa Jorden, og hvor vilde jeg, at den var optændt allerede! **50** Men en Daab har jeg at døbes med, og hvor ængstes jeg, indtil den er fuldbyrdet! **51** Mene I, at jeg er kommen for at give Fred paa Jorden? Nej, siger jeg eder, men Splid. **52** Thi fra nu af skulle fem i eet Hus være i Splid indbyrdes, tre imod to, og to imod tre. **53** De skulle være i Splid, Fader med Søn og Søn med Fader, Moder med Datter og Datter med Moder, Svigermoder med sin Svigerdatter og Svigerdatter med sin Svigermoder." **54** Men han sagde ogsaa til Skarerne: „Naar I se en Sky komme op i Vester, sige I straks: Der kommer Regn, og det sker saaledes. **55** Og naar I se en Søndenvind blæse, sige I: Der kommer Hede; og det sker. **56** I Hyklere! Jordens og Himmelens Udseende vide I at skønne om; men hvorfor have I da intet Skøn om den nærværende Tid? **57** Og hvorfor dømme I ikke ogsaa fra eder selv, hvad der er det rette? **58** Thi medens du gaar hen med din Modpart til Øvrigheden, da gør dig Flid paa Vejen for at blive forligt med ham, for at han ikke skal trække dig for Dommeren, og Dommeren skal overgive dig til Slutteren, og Slutteren skal kaste dig i Fængsel.

59 Jeg siger dig: Du skal ingenlunde komme ud derfra,
førend du faar betalt endog den sidste Skærv."

13 Men paa den samme Tid var der nogle til Stede,
som fortalte ham om de Galilæere, hvis Blod Pilatus
havde blandet med deres Ofre. **2** Og han svarede og
sagde til dem: „Mene I, at disse Galilæere vare Syndere
fremfor alle Galilæere, fordi de have lidt dette? **3** Nej,
siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I
alle omkomme ligesaa. **4** Eller hine atten, som Taarnet
i Siloam faldt ned over og ihjelslog, mene I, at de vare
skyldige fremfor alle Mennesker, som bo i Jerusalem? **5**
Nej, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder,
skulle I alle omkomme ligesaa." **6** Men han sagde denne
Lignelse: „En havde et Figentræ, som var plantet i hans
Vingaard; og han kom og ledte efter Frugt derpaa og
fandt ingen. **7** Men han sagde til Vingaardsmanden: Se, i
tre Aar er jeg nu kommen og har ledt efter Frugt paa
dette Figentræ og ingen fundet; hug det om; hvorfor skal
det tilmed gøre Jorden unyttig? **8** Men han svarede og
sagde til ham: Herre! lad det staa endnu dette Aar, indtil
jeg faar gravet om det og gødet det; **9** maaske vil det bære
Frugt i Fremtiden; men hvis ikke, da hug det om!" **10** Men
han lærte i en af Synagogerne paa Sabbaten. **11** Og se, der
var en Kvinde, som havde haft en Svagheds Aand i atten
Aar, og hun var sammenbøjet og kunde aldeles ikke rette
sig op. **12** Men da Jesus saa hende, kaldte han paa hende
og sagde til hende: „Kvinde! du er løst fra din Svaghed."
13 Og han lagde Hænderne paa hende; og straks rettede
hun sig op og priste Gud. **14** Men Synagogeforstanderen,

som var vred, fordi Jesus helbredte paa Sabbaten, tog til Orde og sagde til Folkeskaren: „Der er seks Dage, paa hvilke man bør arbejde; kommer derfor paa dem og lader eder helbrede, og ikke paa Sabbatsdagen!“ **15** Men Herren svarede ham og sagde: „I Hyklere! løser ikke enhver iblandt eder sin Okse eller sit Asen fra Krybben paa Sabbaten og fører dem til Vands? **16** Men denne, som er en Abrahams Datter, hvem Satan har bundet, se, i atten Aar, burde hun ikke løses fra dette Baand paa Sabbatsdagen?“ **17** Og da han sagde dette, bleve alle hans Modstandere beskæmmede; og hele Skaren glædede sig over alle de herlige Gerninger, som gjordes af ham. **18** Han sagde da: „Hvad ligner Guds Rige, og hvormed skal jeg ligne det? **19** Det ligner et Sennepskorn, som et Menneske tog og lagde i sin Have; og det voksede og blev til et Træ, og Himmelens Fugle byggede Rede i dets Grene.“ **20** Og atter sagde han: „Hvormed skal jeg ligne Guds Rige? **21** Det ligner en Surdejg, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Maal Mel, indtil det blev syret alt sammen.“ **22** Og han gik igennem Byer og Landsbyer og lærte og tog Vejen til Jerusalem. **23** Men en sagde til ham: „Herre! mon de ere faa, som blive frelste?“ Da sagde han til dem: **24** „Kæmper for at komme ind igennem den snævre Port; thi mange, siger jeg eder, skulle søge at komme ind og ikke formaa det. **25** Fra den Stund Husbonden er staaet op og har lukket Døren, og I begynde at staa udenfor og banke paa Døren og sige: Herre, luk op for os! da vil han svare og sige til eder: Jeg kender eder ikke, hvorfra I ere; **26** da skulle I begynde at sige: Vi spiste og drak for dine

Øjne, og du lærte paa vore Gader, **27** og han skal sige: Jeg siger eder, jeg kender eder ikke, hvorfra I ere; viger bort fra mig, alle I, som øve Uret! **28** Der skal der være Graad og Tænders Gnidsel, naar I maa se Abraham og Isak og Jakob og alle Profeterne i Guds Rige, men eder selv blive kastede udenfor. **29** Og de skulle komme fra Øster og Vester og fra Norden og Sønden og sidde til Bords i Guds Rige. **30** Og se, der er sidste, som skulle være iblandt de første, og der er første, som skulle være iblandt de sidste." **31** I den samme Stund kom nogle Farisæere og sagde til ham: „Gaa bort, og drag herfra; thi Herodes vil slaa dig ihjel." **32** Og han sagde til dem: „Gaar hen og siger til denne Ræv: Se, jeg uddriver onde Aander og fuldfører Helbredelser i Dag og i Morgen, og paa den tredje Dag fuldendes jeg. **33** Dog bør jeg vandre i Dag og i Morgen og den Dag derefter; thi det sømmer sig ikke, at en Profet dræbes uden for Jerusalem. **34** Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig! hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke. **35** Se, eders Hus overlades til eder selv. Men jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig, førend den Tid kommer, da I sige: Velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn!"

14 Og det skete, da han kom ind i en af de øverste Farisæeres Hus paa en Sabbat for at holde Maaltid, at de toge Vare paa ham. **2** Og se, der stod en vattersottig Mand foran ham. **3** Og Jesus tog til Orde og sagde til de lovkyndige og Farisæerne: „Er det tilladt at helbrede paa Sabbaten eller ej?" **4** Men de tav. Og han tog paa ham og

helbredte ham og lod ham fare. **5** Og han tog til Orde og sagde til dem: „Hvem er der iblandt eder, som ikke straks, naar hans Søn eller Okse falder i en Brønd, drager dem op paa Sabbatsdagen?" **6** Og de kunde ikke give Svar derpaa. **7** Men han sagde en Lignelse til de budne, da han gav Agt paa, hvorledes de udvalgte sig de øverste Pladser ved Bordet, og sagde til dem: **8** „Naar du bliver buden af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst til Bords, for at ikke en fornemmere end du maatte være buden af ham, **9** og han, som indbød dig og ham, maatte komme og sige til dig: Giv denne Plads, og du da med Skam komme til at sidde nederst. **10** Men naar du bliver buden, da gaa hen og sæt dig nederst, for at, naar han kommer, som har indbudt dig, han da maa sige til dig: Ven! sæt dig højere op; da skal du have Ære for alle dem, som sidde til Bords med dig. **11** Thi enhver, som ophøjer sig selv, skal fornedres; og den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes." **12** Men han sagde ogsaa til ham, som havde indbudt ham: „Naar du gør Middags- eller Aftensmaaltid, da byd ikke dine Venner, ej heller dine Brødre, ej heller dine Frænder, ej heller rige Naboer, for at ikke ogsaa de skulle indbyde dig igen, og du faa Vederlag. **13** Men naar du gør et Gæstebud, da indbyd fattige, vanføre, lamme, blinde! **14** Saa skal du være salig; thi de have intet at gengælde dig med; men det skal gengældes dig i de retfærdiges Opstandelse." **15** Men da en af dem, som sade med til Bords, hørte dette, sagde han til ham: „Salig er den, som holder Maaltid i Guds Rige." **16** Men han sagde til ham: „Der var en Mand, som gjorde en stor

Nadvere og indbød mange. **17** Og han udsendte sin Tjener paa Nadverens Time for at sige til de budne: Kommer! thi nu er det beredt. **18** Og de begyndte alle som een at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en Mark og har nødig at gaa ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt! **19** Og en anden sagde: Jeg har købt fem Par Okser og gaar hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt! **20** Og en anden sagde: Jeg har taget mig en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg ikke komme. **21** Og Tjeneren kom og meldte sin Herre dette; da blev Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gaa hurtig ud paa Byens Stræder og Gader, og før de fattige og vanføre og lamme og blinde herind! **22** Og Tjeneren sagde: Herre! det er sket, som du befalede, og der er endnu Rum. **23** Og Herren sagde til Tjeneren: Gaa ud paa Vejene og ved Gærderne og nød dem til at gaa ind, for at mit Hus kan blive fuldt. **24** Thi jeg siger eder, at ingen af hine Mænd, som vare budne, skal smage min Nadvere." **25** Men store Skarer gik med ham, og han vendte sig og sagde til dem: **26** „Dersom nogen kommer til mig og ikke hader sin Fader og Moder og Hustru og Børn og Brødre og Søstre, ja endog sit eget Liv, kan han ikke være min Discipel. **27** Den, som ikke bærer sit Kors og følger efter mig, kan ikke være min Discipel. **28** Thi hvem iblandt eder, som vil bygge et Taarn, sætter sig ikke først hen og beregner Omkostningen, om han har nok til at fuldføre det, **29** for at ikke, naar han faar lagt Grunden og ej kan fuldende det, alle, som se det, skulle begynde at spotte ham og sige: **30** Dette Menneske begyndte at bygge og kunde ikke

fuldende det. **31** Eller hvilken Konge, som drager ud for at gaa i Kamp imod en anden Konge, sætter sig ikke først hen og raadslaar, om han er mægtig til med ti Tusinde at møde den, som kommer imod ham med tyve Tusinde? **32** Men hvis ikke, sender han, medens den anden endnu er langt borte, Sendebud hen og underhandler om Fred. **33** Saaledes kan da ingen af eder, som ikke forsager alt det, han ejer, være min Discipel. **34** Saltet er altsaa godt; men dersom ogsaa Saltet mister sin Kraft, hvorved skal det da faa den igen? **35** Det er ikke tjenligt hverken til Jord eller til Gødning; man kaster det ud. Den, som har Øren at høre med, han høre!"

15 Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham for at høre ham. **2** Og baade Farisæerne og de skriftkloge knurrede og sagde: „Denne tager imod Syndere og spiser med dem." **3** Men han talte denne Lignelse til dem og sagde: **4** „Hvilket Menneske af eder, som har hundrede Faar og har mistet eet af dem, forlader ikke de ni og halvfemsindstyve i Ørkenen og gaar ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? **5** Og naar han har fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde. **6** Og naar han kommer hjem, sammenkalder han sine Venner og Naboer og siger til dem: Glæder eder med mig; thi jeg har fundet mit Faar, som jeg havde mistet. **7** Jeg siger eder: Saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve retfærdige, som ikke trænge til Omvendelse. **8** Eller hvilken Kvinde, som har ti Drakmer og taber een Drakme, tænder ikke Lys og fejer Huset og

søger med Flid, indtil hun finder den? **9** Og naar hun
har fundet den, sammenkalder hun sine Veninder og
Naboersker og siger: Glæder eder med mig; thi jeg har
fundet den Drakme, som jeg havde tabt. **10** Saaledes,
siger jeg eder, bliver der Glæde hos Guds Engle over
een Synder, som omvender sig." **11** Men han sagde: „En
Mand havde to Sønner. **12** Og den yngste af dem sagde til
Faderen: Fader! giv mig den Del af Formuen, som tilfalder
mig. Og han skiftede Godset imellem dem. **13** Og ikke
mange Dage derefter samlede den yngste Søn alt sit og
drog udenlands til et fjernt Land og ødte der sin Formue i
et ryggesløst Levned. **14** Men da han havde sat alt til,
blev der en svær Hungersnød i det samme Land; og han
begyndte at lide Mangel. **15** Og han gik hen og holdt sig
til en af Borgerne der i Landet, og denne sendte ham ud
paa sine Marker for at vogte Svin. **16** Og han attraaede
at fylde sin Bug med de Bønner, som Svinene aade; og
ingen gav ham noget. **17** Men han gik i sig selv og sagde:
Hvor mange Daglejere hos min Fader have ikke Brød i
Overflødighed? men jeg omkommer her af Hunger. **18** Jeg
vil staa op og gaa til min Fader og sige til ham: Fader! jeg
har syndet imod Himmelen og over for dig, **19** jeg er ikke
længer værd at kaldes din Søn, gør mig som en af dine
Daglejere! **20** Og han stod op og kom til sin Fader. Men
da han endnu var langt borte, saa hans Fader ham og
ynkedes inderligt, og han løb til og faldt ham om Halsen
og kyssede ham. **21** Men Sønnen sagde til ham: Fader! jeg
har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke
længer værd at kaldes din Søn. **22** Men Faderen sagde til

sine Tjenere: Henter det bedste Klædebon frem, og ifører ham det, og giver ham en Ring paa hans Haand og Sko paa Fødderne; **23** og henter Fedekalven og slagter den, og lader os spise og være lystige! **24** Thi denne min Søn var død og er bleven levende igen, han var fortabt og er funden. Og de begyndte at være lystige! **25** Men hans ældste Søn var paa Marken, og da han kom og nærmede sig Huset, hørte han Musik og Dans. **26** Og han kaldte en af Karlene til sig og spurgte, hvad dette var? **27** Men han sagde til ham: Din Broder er kommen, og din Fader har slagtet Fedekalven, fordi han har faaet ham sund igen. **28** Men han blev vred og vilde ikke gaa ind. Men hans Fader gik ud og bad ham. **29** Men han svarede og sagde til Faderen: Se, saa mange Aar har jeg tjent dig, og aldrig har jeg overtraadt noget af dine Bud, og du har aldrig givet mig et Kid, for at jeg kunde være lystig med mine Venner. **30** Men da denne din Søn kom, som har fortæret dit Gods med Skøger, slagtede du Fedekalven til ham. **31** Men han sagde til ham: Barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit. **32** Men man burde være lystig og glæde sig, fordi denne din Broder var død og er bleven levende og var fortabt og er funden."

16 Men han sagde ogsaa til Disciplene: „Der var en rig Mand, som havde en Husholder, og denne blev angiven for ham som en, der ødte hans Ejendom. **2** Og han lod ham kalde og sagde til ham: Hvad er dette, jeg hører om dig? Aflæg Regnskabet for din Husholdning; thi du kan ikke længer være Husholder. **3** Men Husholderen sagde ved sig selv: Hvad skal jeg gøre, efterdi min Herre

tager Husholdningen fra mig? Jeg formaar ikke at grave, jeg skammer mig ved at tigge. **4** Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre, for at de skulle modtage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat fra Husholdningen. **5** Og han kaldte hver enkelt af sin Herres Skyldnere til sig og sagde til den første: Hvor meget er du min Herre skyldig? **6** Men han sagde: Hundrede Fade Olie. Og han sagde til ham: Tag dit Skyldbrev, og sæt dig hurtig ned og skriv halvtredsindstyve! **7** Derefter sagde han til en anden: Men du, hvor meget er du skyldig? Men han sagde: Hundrede Maal Hvede. Han siger til ham: Tag dit Skyldbrev og skriv firsindstyve! **8** Og Herren roste den uretfærdige Husholder, fordi han havde handlet klogelig; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn imod deres egen Slægt. **(aiōn g165)** **9** Og jeg siger eder: Gører eder Venner ved Uretfærdighedens Mammon, for at de, naar det er forbi med den, maa modtage eder i de evige Boliger. **(aiōnios g166)** **10** Den, som er tro i det mindste, er ogsaa tro i meget, og den, som er uretfærdig i det mindste, er ogsaa uretfærdig i meget. **11** Dersom I da ikke have været tro i den uretfærdige Mammon, hvem vil da betro eder den sande? **12** Og dersom I ikke have været tro i det, som andre eje, hvem vil da give eder noget selv at eje? **13** Ingen Tjener kan tjene to Herrer; thi han vil enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og ringeagte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon." **14** Men alt dette hørte Farisæerne, som vare pengegerrige, og de spottede ham. **15** Og han sagde til dem: „I ere de, som gøre eder

selv retfærdige for Menneskene; men Gud kender eders Hjerter; thi det, som er højt iblandt Mennesker, er en Vederstyggelighed for Gud. **16** Loven og Profeterne vare indtil Johannes; fra den Tid forkyndes Evangeliet om Guds Rige, og enhver trænger derind med Vold. **17** Men det er lettere, at Himmelen og Jorden forgaa, end at en Tøddel af Loven bortfalder. **18** Hver, som skiller sig fra sin Hustru og tager en anden til Ægte, bedriver Hor; og hver, som tager til Ægte en Kvinde, der er skilt fra sin Mand, bedriver Hor. **19** Men der var en rig Mand, og han klædte sig i Purpur og kostbart Linned og levede hver Dag i Fryd og Herlighed. **20** Men en fattig, ved Navn Lazarus, var lagt ved hans Port, fuld af Saar. **21** Og han attraaede at mættes af det, som faldt fra den riges Bord; men ogsaa Hundene kom og slikkede hans Saar. **22** Men det skete, at den fattige døde, og at han blev henbaaren af Englene i Abrahams Skød; men den rige døde ogsaa og blev begraven. **23** Og da han slog sine Øjne op i Dødsriget, hvor han var i Pine, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans Skød. **(Hadēs g86)** **24** Og han raabte og sagde: Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, for at han kan dyppe det yderste af sin Finger i Vand og læske min Tunge; thi jeg pines svarlig i denne Lue. **25** Men Abraham sagde: Barn! kom i Hu, at du har faaet dit gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det onde; men nu trøstes han her, og du pines. **26** Og foruden alt dette er der fæstet et stort Svælg imellem os og eder, for at de, som ville fare herfra over til eder, ikke skulle kunne det, og de ikke heller skulle fare derfra over til os. **27** Men han

sagde: Saa beder jeg dig, Fader! at du vil sende ham til
min Faders Hus — **28** thi jeg har fem Brødre — for at han
kan vidne for dem, for at ikke ogsaa de skulle komme i
dette Pinested. **29** Men Abraham siger til ham: De have
Moses og Profeterne, lad dem høre dem! **30** Men han
sagde: Nej, Fader Abraham! men dersom nogen fra de
døde kommer til dem, ville de omvende sig. **31** Men han
sagde til ham: Høre de ikke Moses og Profeterne, da lade
de sig heller ikke overbevise, om nogen opstaar fra de
døde."

17 Men han sagde til sine Disciple: „Det er umuligt, at
Forargelser ikke skulde komme; men ve den, ved hvem
de komme! **2** Det er bedre for ham, om en Møllesten
er lagt om hans Hals, og han er kastet i Havet, end at
han skulde forarge een af disse smaa. **3** Vogter paa eder
selv! Dersom din Broder synder, da irettesæt ham; og
dersom han angrer, da tilgiv ham! **4** Og dersom han syv
Gange om Dagen synder imod dig og syv Gange vender
tilbage til dig og siger: Jeg angrer det, da skal du tilgive
ham." **5** Og Apostlene sagde til Herren: „Giv os mere
Tro!" **6** Men Herren sagde: „Dersom I havde Tro som et
Sennepskorn, da kunde I sige til dette Morbærfigentræ:
Ryk dig op med Rode, og plant dig i Havet, og det skulde
adlyde eder. **7** Men hvem af eder, som har en Tjener,
der pløjer eller vogter, siger til ham, naar han kommer
hjem fra Marken: Gaa straks hen og sæt dig til Bords?
8 Vil han ikke tværtimod sige til ham: Tilbered, hvad
jeg skal have til Nadvere, og bind op om dig, og vart
mig op, medens jeg spiser og drikker; og derefter maa

du spise og drikke? **9** Mon han takker Tjeneren, fordi
han gjorde det, som var befalet? Jeg mener det ikke. **10**
Saaledes skulle ogsaa I, naar I have gjort alle de Ting,
som ere eder befalede, sige: Vi ere unyttige Tjenere; kun
hvad vi vare skyldige at gøre, have vi gjort." **11** Og det
skete, medens han var paa Vej til Jerusalem, at han drog
midt imellem Samaria og Galilæa. **12** Og da han gik ind
i en Landsby, mødte der ham ti spedalske Mænd, som
stode langt borte, **13** og de opløftede Røsten og sagde:
„Jesus, Mester, forbarm dig over os!" **14** Og da han saa
dem, sagde han til dem: „Gaar hen og fremstiller eder for
Præsterne!" Og det skete, medens de gik bort, bleve de
rensede. **15** Men en af dem vendte tilbage, da han saa, at
han var helbredet, og priste Gud med høj Røst. **16** Og han
faldt paa sit Ansigt for hans Fødder og takkede ham; og
denne var en Samaritan. **17** Men Jesus svarede og sagde:
„Bleve ikke de ti rensede? hvor ere de ni? **18** Fandtes
der ingen, som vendte tilbage for at give Gud Ære, uden
denne fremmede?" **19** Og han sagde til ham: „Staa op, gaa
bort; din Tro har frelst dig!" **20** Men da han blev spurgt af
Farisæerne om, naar Guds Rige kommer, svarede han dem
og sagde: „Guds Rige kommer ikke saaledes, at man kan
vise derpaa. **21** Ikke heller vil man sige: Se her, eller: Se
der er det; thi se, Guds Rige er inden i eder." **22** Men han
sagde til Disciplene: „Der skal komme Dage, da I skulle
attraa at se en af Menneskesønnens Dage, og I skulle
ikke se den. **23** Og siger man til eder: Se der, eller: Se
her er han, saa gaar ikke derhen, og løber ikke derefter!
24 Thi ligesom Lynet, naar det lyner fra den ene Side

af Himmelen, skinner til den anden Side af Himmelen, saaledes skal Menneskesønnen være paa sin Dag. **25** Men først bør han lide meget og forkastes af denne Slægt. **26** Og som det skete i Noas Dage, saaledes skal det ogsaa være i Menneskesønnens Dage: **27** De spiste, drak, toge til Ægte, bleve bortgiftede indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken, og Syndfloden kom og ødelagde alle. **28** Ligeledes, som det skete i Loths Dage: De spiste, drak, købte, solgte, plantede, byggede; **29** men paa den Dag, da Loth gik ud af Sodoma, regnede Ild og Svovl ned fra Himmelen og ødelagde dem alle: **30** paa samme Maade skal det være paa den Dag, da Menneskesønnen aabenbares. **31** Paa den Dag skal den, som er paa Taget og har sine Ejendele i Huset, ikke stige ned for at hente dem; og ligesaa skal den, som er paa Marken, ikke vende tilbage igen! **32** Kommer Loths Hustru i Hu! **33** Den, som søger at bjærge sit Liv, skal miste det; og den, som mister det, skal beholde Livet. **34** Jeg siger eder: I den Nat skulle to Mænd være paa eet Leje; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage. **35** To Kvinder skulle male paa samme Kværn; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage. **36** [To Mænd skulle være paa Marken; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage."] **37** Og de svare og sige til ham: „Hvor, Herre?" Men han sagde til dem: „Hvor Aadselet er, der ville ogsaa Ørnene samle sig."

18 Men han talte til dem en Lignelse om, at de burde altid bede og ikke blive trætte, **2** og sagde: „Der var i en By en Dommer, som ikke frygtede Gud og ikke undsaa sig for noget Menneske. **3** Og der var en Enke i den By, og hun

kom til ham og sagde: Skaf mig Ret over min Modpart! **4** Og længe vilde han ikke. Men derefter sagde han ved sig selv: Om jeg end ikke frygter Gud, ej heller undser mig for noget Menneske, **5** saa vil jeg dog, efterdi denne Enke volder mig Besvær, skaffe hende Ret, for at hun ikke uophørligt skal komme og plage mig." **6** Men Herren sagde: „Hører, hvad den uretfærdige Dommer siger! **7** Skulde da Gud ikke skaffe sine udvalgte Ret, de, som raabe til ham Dag og Nat? og er han ikke langmodig, naar det gælder dem? **8** Jeg siger eder, han skal skaffe dem Ret i Hast. Men mon Menneskesønnen, naar han kommer, vil finde Troen paa Jorden?" **9** Men han sagde ogsaa til nogle, som stolede paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede de andre, denne Lignelse: **10** „Der gik to Mænd op til Helligdommen for at bede; den ene var en Farisæer, og den anden en Tolder. **11** Farisæeren stod og bad ved sig selv saaledes: Gud! Jeg takker dig, fordi jeg ikke er som de andre Mennesker, Røvere, uretfærdige, Horkarle, eller ogsaa som denne Tolder. **12** Jeg faster to Gange om Ugen, jeg giver Tiende af al min Indtægt. **13** Men Tolderen stod langt borte og vilde end ikke opløfte Øjnene til Himmelen, men slog sig for sit Bryst og sagde: Gud, vær mig Synder naadig! **14** Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor den anden; thi enhver, som ophøjer sig selv, skal fornedres; men den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes." **15** Men de bare ogsaa de smaa Børn til ham, for at han skulde røre ved dem; men da Disciplene saa det, truede de dem. **16** Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: „Lader de smaa Børn

komme til mig, og formener dem det ikke; thi Guds Rige hører saadanne til. **17** Sandelig, siger jeg eder, den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det." **18** Og en af de Øverste spurgte ham og sagde: „Gode Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?" **(aiōnios g166)** **19** Men Jesus sagde til ham: „Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god uden een, nemlig Gud. **20** Du kender Budene: Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; ær din Fader og din Moder." **21** Men han sagde: „Det har jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af." **22** Men da Jesus hørte det, sagde han til ham: „Endnu een Ting fattes dig: Sælg alt, hvad du har, og uddel det til fattige, saa skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig!" **23** Men da han hørte dette, blev han dybt bedrøvet; thi han var saare rig. **24** Men da Jesus saa, at han blev dybt bedrøvet, sagde han: „Hvor vanskeligt komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige! **25** thi det er lettere for en Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en rig at gaa ind i Guds Rige." **26** Men de, som hørte det, sagde: „Hvem kan da blive frelst?" **27** Men han sagde: „Hvad der er umuligt for Mennesker, det er muligt for Gud." **28** Men Peter sagde: „Se, vi have forladt vort eget og fulgt dig." **29** Men han sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder, der er ingen, som har forladt Hus eller Forældre eller Brødre eller Hustru eller Børn for Guds Riges Skyld, **30** uden at han skal faa det mange Fold igen i denne Tid og i den kommende Verden et evigt Liv." **(aiōn g165, aiōnios g166)**

31 Men han tog de tolv til sig og sagde til dem: „Se, vi
drage op til Jerusalem, og alle de Ting, som ere skrevne
ved Profeterne, skulle fuldbyrdes paa Menneskesønnen.
32 Thi han skal overgives til Hedningerne og spottes,
forhaanes og bespyttes, **33** og de skulle hudstryge og
ihjelslaa ham; og paa den tredje Dag skal han opstaa."
34 Og de fattede intet deraf, og dette Ord var skjult for
dem, og de forstode ikke det, som blev sagt. **35** Men det
skete, da han nærmede sig til Jeriko, sad der en blind ved
Vejen og tiggede. **36** Og da han hørte en Skare gaa forbi,
spurgte han, hvad dette var. **37** Men de fortalte ham, at
Jesus af Nazareth kom forbi. **38** Og han raabte og sagde:
„Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!" **39** Og de,
som gik foran, truede ham, for at han skulde tie; men
han raabte meget stærkere: „Du Davids Søn, forbarm dig
over mig!" **40** Og Jesus stod stille og bød, at han skulde
føres til ham; men da han kom nær til ham, spurgte han
ham og sagde: **41** „Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?"
Men han sagde: „Herre! at jeg maa blive seende." **42** Og
Jesus sagde til ham: „Bliv seende! din Tro har frelst dig."
43 Og straks blev han seende, og han fulgte ham og priste
Gud; og hele Folket lovpriste Gud, da de saa det.

19 Og han kom ind i Jeriko og drog derigennem. **2** Og se,
der var en Mand, som hed Zakæus; han var Overtolder,
og han var rig. **3** Og han søgte at faa at se, hvem der var
Jesus, og kunde ikke for Skaren, fordi han var lille af
Vækst. **4** Og han løb forud og steg op i et Morbærfigentræ,
for at han kunde se ham; thi han skulde komme frem
ad den Vej. **5** Og da Jesus kom til Stedet, saa han op og

blev ham var og sagde til ham: „Zakæus! skynd dig og stig ned; thi jeg skal i Dag blive i dit Hus." **6** Og han skyndte sig og steg ned og tog imod ham med Glæde. **7** Og da de saa det, knurrede de alle og sagde: „Han er gaaet ind for at tage Herberge hos en syndig Mand." **8** Men Zakæus stod frem og sagde til Herren: „Se, Herre! Halvdelen af min Ejendom giver jeg de fattige; og dersom jeg har besveget nogen for noget, da giver jeg det fire Fold igen." **9** Men Jesus sagde til ham: „I Dag er der blevet dette Hus Frelse til Del, efterdi ogsaa han er en Abrahams Søn; **10** thi Menneskesønnen er kommen for at søge og frelse det fortabte." **11** Men medens de hørte paa dette, fortsatte han og sagde en Lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og de mente, at Guds Rige skulde straks komme til Syne. **12** Han sagde da: „En højbaaren Mand drog til et fjernt Land for at faa Kongemagt og vende tilbage igen. **13** Men han kaldte ti af sine Tjenere og gav dem ti Pund og sagde til dem: Købslaar dermed, indtil jeg kommer. **14** Men hans Medborgere hadede ham og skikkede Sendebud efter ham og lod sige: Vi ville ikke, at denne skal være Konge over os. **15** Og det skete, da han kom igen, efter at han havde faaet Kongemagten, sagde han, at disse Tjenere, hvem han havde givet Pengene, skulde kaldes for ham, for at han kunde faa at vide, hvad hver havde vundet. **16** Og den første traadte frem og sagde: Herre! dit Pund har erhvervet ti Pund til. **17** Og han sagde til ham: Vel, du gode Tjener! efterdi du har været tro i det mindste, skal du have Magt over ti Byer. **18** Og den anden kom og sagde: Herre! dit Pund har

indbragt fem Pund. **19** Men han sagde ogsaa til denne:
Og du skal være over fem Byer. **20** Og en anden kom
og sagde: Herre! se, her er dit Pund, som jeg har haft
liggende i et Tørklæde. **21** Thi jeg frygtede for dig, efterdi
du er en streng Mand; du tager, hvad du ikke lagde, og
høster, hvad du ikke saaede. **22** Han siger til ham: Efter
din egen Mund dømmer jeg dig, du onde Tjener! Du
vidste, at jeg er en streng Mand, som tager, hvad jeg
ikke lagde, og høster, hvad jeg ikke saaede; **23** hvorfor
gav du da ikke mine Penge til Vekselbordet, saa jeg ved
min Hjemkomst kunde have krævet dem med Rente? **24**
Og han sagde til dem, som stode hos: Tager Pundet fra
ham, og giver det til ham, som har de ti Pund. **25** Og de
sagde til ham: Herre! han har ti Pund. **26** Jeg siger eder,
at enhver, som har, ham skal der gives; men den, som
ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. **27**
Men fører disse mine Fjender hid, som ikke vilde, at jeg
skulde være Konge over dem, og hugger dem ned for
mine Øjne!" **28** Og da han havde sagt dette, gik han foran
og drog op til Jerusalem. **29** Og det skete, da han nærmede
sig til Bethfage og Bethania ved det Bjerg, som kaldes
Oliebjerget, udsendte han to af sine Disciple og sagde: **30**
„Gaar hen til den Landsby, som ligger lige for eder. Naar I
komme derind, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket
der endnu aldrig har siddet noget Menneske; og løser
det, og fører det hid! **31** Og dersom nogen spørger eder:
Hvorfor løse I det? da skulle I sige saaledes: Herren har
Brug for det." **32** Men de udsendte gik hen og fandt det,
ligesom han havde sagt dem. **33** Men da de løste Føllet,

sagde dets Herrer til dem: „Hvorfor løse I Føllet?“ **34** Og de sagde: „Herren har Brug for det.“ **35** Og de førte det til Jesus, og de lagde deres Klæder paa Føllet og lod Jesus sætte sig derpaa. **36** Og da han drog frem, bredte de deres Klæder under ham paa Vejen. **37** Men da han nu nærmede sig til Nedgangen fra Oliebjerget, begyndte hele Disciplenes Mængde med Glæde at prise Gud med høj Røst for alle de kraftige Gerninger, som de havde set, og de sagde: **38** „Velsignet være Kongen, som kommer, i Herrens Navn! Fred i Himmelen, og Ære i det højeste!“ **39** Og nogle af Farisæerne i Skaren sagde til ham: „Mester! irettesæt dine Disciple!“ **40** Og han svarede og sagde til dem: „Jeg siger eder, at hvis disse tie, skulle Stenene raabe.“ **41** Og da han kom nær til og saa Staden, græd han over den og sagde: **42** „Vidste dog ogsaa du, ja, selv paa denne din Dag, hvad der tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øjne. **43** Thi der skal komme Dage over dig, da dine Fjender skulle kaste en Vold op omkring dig og omringe dig og trænge dig alle Vegne fra; **44** og de skulle lægge dig helt øde og dine Børn i dig og ikke lade Sten paa Sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din Besøgelses Tid.“ **45** Og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive dem, som solgte, **46** og sagde til dem: „Der er skrevet: Og mit Hus er et Bedehus; men I have gjort det til en Røverkule.“ **47** Og han lærte daglig i Helligdommen; men Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de første i Folket søgte at slaa ham ihjel. **48** Og de fandt ikke, hvad de skulde gøre; thi hele Folket hang ved ham og hørte ham.

20 Og det skete paa en af de Dage, medens han lærte Folket i Helligdommen og forkyndte Evangeliet, da traadte Ypperstepræsterne og de skriftkloge tillige med de Ældste hen til ham. **2** Og de talte til ham og sagde: „Sig os, af hvad Magt gør du disse Ting, eller hvem er det, som har givet dig denne Magt?" **3** Men han svarede og sagde til dem: „Ogsaa jeg vil spørge eder om en Ting, siger mig det: **4** Johannes's Daab, var den fra Himmelen eller fra Mennesker?" **5** Men de overvejede med hverandre og sagde: „Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige: Hvorfor troede I ham ikke? **6** Men sige vi: Fra Mennesker, da vil hele Folket stene os; thi det er overbevist om, at Johannes var en Profet." **7** Og de svarede, at de vidste ikke, hvorfra. **8** Og Jesus sagde til dem: „Saa siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting." **9** Men han begyndte at sige denne Lignelse til Folket: „En Mand plantede en Vingaard og lejede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands for lange Tider. **10** Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til Vingaardsmændene, for at de skulde give ham af Vingaardens Frugt; men Vingaardsmændene sloge ham og sendte ham tomhændet bort. **11** Og han sendte fremdeles en anden Tjener; men de sloge ogsaa ham og forhaanede ham og sendte ham tomhændet bort. **12** Og han sendte fremdeles en tredje; men ogsaa ham saarede de og kastede ham ud. **13** Men Vingaardens Herre sagde: Hvad skal jeg gøre? Jeg vil sende min Søn, den elskede; de ville dog vel undse sig for ham. **14** Men da Vingaardsmændene saa ham, raadsloge de indbyrdes og sagde: Det er Arvingen; lader os slaa ham ihjel, for

at Arven kan blive vor. **15** Og de kastede ham ud af Vingaarden og sloge ham ihjel. Hvad vil nu Vingaardens Herre gøre ved dem? **16** Han vil komme og ødelægge disse Vingaardsmænd og give Vingaarden til andre." Men da de hørte det, sagde de: „Det ske aldrig!" **17** Men han saa paa dem og sagde: „Hvad er da dette, som er skrevet: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten? **18** Hver, som falder paa denne Sten, skal slaa sig sønder; men hvem den falder paa, ham skal den knuse." **19** Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte at lægge Haand paa ham i den samme Time, men de frygtede for Folket; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem. **20** Og de toge Vare paa ham og udsendte Lurere, der anstillede sig, som om de vare retfærdige, for at fange ham i Ord, saa de kunde overgive ham til Øvrigheden og Landshøvdingens Magt. **21** Og de spurgte ham og sagde: „Mester! vi vide, at du taler og lærer rettelig og ikke ser paa Personer, men lærer Guds Vej i Sandhed. **22** Er det os tilladt at give Kejseren Skat eller ej?" **23** Men da han mærkede deres Træskhed, sagde han til dem: „Hvorfor friste I mig? **24** Viser mig en Denar; hvis Billede og Overskrift bærer den?" Men de svarede og sagde: „Kejserens." **25** Men han sagde til dem: „Saa giver da Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er." **26** Og de kunde ikke fange ham i Ord i Folkets Paahør, og de forundrede sig over hans Svar og tav. **27** Men nogle af Saddukæerne, som nægte, at der er Opstandelse, kom til ham og spurgte ham og sagde: **28** „Mester! Moses har foreskrevet os: Dersom en har en

Broder, som er gift, og denne dør barnløs, da skal hans
Broder tage Hustruen og oprejse sin Broder Afkom. **29**
Nu var der syv Brødre; og den første tog en Hustru og
døde barnløs. **30** Ligesaa den anden. **31** Og den tredje
tog hende, og saaledes ogsaa alle syv; de døde uden at
efterlade Børn. **32** Men til sidst døde ogsaa Hustruen. **33**
Hvem af dem faar hende saa til Hustru i Opstandelsen?
thi de have alle syv haft hende til Hustru." **34** Og Jesus
sagde til dem: „Denne Verdens Børn tage til Ægte og
bortgiftes; **(aiōn g165)** **35** men de, som agtes værdige til
at faa Del i hin Verden og i Opstandelsen fra de døde,
tage hverken til Ægte eller bortgiftes. **(aiōn g165)** **36** Thi de
kunne ikke mere dø; thi de ere Engle lige og ere Guds
Børn, idet de ere Opstandelsens Børn. **37** Men at de døde
oprejses, har ogsaa Moses givet til Kende i Stedet om
Tornebusken, naar han kalder Herren: Abrahams Gud og
Isaks Gud og Jakobs Gud. **38** Men han er ikke dødes, men
levendes Gud; thi for ham leve de alle." **39** Men nogle af
de skriftkloge svarede og sagde: „Mester! du talte vel." **40**
Og de turde ikke mere spørge ham om noget. **41** Men han
sagde til dem: „Hvorledes siger man, at Kristus er Davids
Søn? **42** David selv siger jo i Psalmernes Bog: Herren
sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, **43**
indtil jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine
Fødder. **44** Altsaa kalder David ham en Herre, hvorledes
er han da hans Søn?" **45** Men i hele Folkets Paahør sagde
han til Disciplene: **46** „Vogter eder for de skriftkloge,
som gerne ville gaa i lange Klæder og holde af at lade
sig hilse paa Torvene og at have de fornemste Pladser i

Synagogerne og at sidde øverst til Bords ved Maaltiderne,
47 de, som opæde Enkers Huse og paa Skrømt bede længe;
disse skulle faa des haardere Dom."

21 Men idet han saa op, fik han Øje paa de rige, som
lagde deres Gaver i Tempelblokken. **2** Men han saa en
fattig Enke, som lagde to Skærve deri. **3** Og han sagde:
„Sandelig, siger jeg eder, at denne fattige Enke lagde
mere i end de alle. **4** Thi alle disse lagde af deres Overflod
hen til Gaverne; men hun lagde af sin Fattigdom al sin
Ejendom, som hun havde." **5** Og da nogle sagde om
Helligdommen, at den var prydet med smukke Stene
og Tempelgaver, sagde han: **6** „Disse Ting, som I se —
der skal komme Dage, da der ikke lades Sten paa Sten,
som jo skal nedbrydes." **7** Men de spurgte ham og sagde:
„Mester! naar skal dette da ske? og hvad er Tegnet paa,
naar dette skal ske?" **8** Men han sagde: „Ser til, at I ikke
blive forførte; thi mange skulle paa mit Navn komme og
sige: Det er mig, og: Tiden er kommen nær. Gaar ikke
efter dem! **9** Men naar I høre om Krige og Oprør, da
forskrækkes ikke; thi dette maa først ske, men Enden er
der ikke straks." **10** Da sagde han til dem: „Folk skal rejse
sig imod Folk, og Rige imod Rige. **11** Og store Jordskælv
skal der være her og der og Hungersnød og Pest, og der
skal ske frygtelige Ting og store Tegn fra Himmelen. **12**
Men forud for alt dette skulle de lægge Haand paa eder og
forfølge eder og overgive eder til Synagoger og Fængsler,
og I skulle føres frem for Konger og Landshøvdinger
for mit Navns Skyld. **13** Det skal falde ud for eder til
Vidnesbyrd. **14** Lægger det da paa Hjerte, at I ikke forud

skulle overtænke, hvorledes I skulle forsvare eder. **15** Thi jeg vil give eder Mund og Visdom, som alle eders Modstandere ikke skulle kunne modstaa eller modsige. **16** Men I skulle endog forraades af Forældre og Brødre og Frænder og Venner, og de skulle slaa nogle af eder ihjel. **17** Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld. **18** Og ikke et Haar paa eders Hoved skal gaa tabt. **19** Ved eders Udholdenhed skulle I vinde eders Sjæle. **20** Men naar I se Jerusalem omringet af Krigshære, da forstaar, at dens Ødelæggelse er kommen nær. **21** Da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; og de, som ere midt i Staden, skulle vige bort derfra; og de, som ere paa Landet, skulle ikke gaa ind i den. **22** Thi disse ere Hævnens Dage, da alt, hvad skrevet er, skal opfyldes. **23** Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage; thi der skal være stor Nød paa Jorden og Vrede over dette Folk. **24** Og de skulle falde for Sværdets Od og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes. **25** Og der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse over Havets og Bølgernes Brusen, **26** medens Mennesker forsmægte af Frygt og Forventning om de Ting, som komme over Jorderige; thi Himmelens Kræfter skulle rystes. **27** Og da skulle de se Menneskesønnen komme i Sky med Kraft og megen Herlighed. **28** Men naar disse Ting begynde at ske, da ser op og opløfter eders Hoveder, efterdi eders Forløsning stunder til." **29** Og han sagde dem en Lignelse: „Ser Figentræet og alle Træerne; **30** naar de alt springe

ud, da se I og skønne af eder selv, at Sommeren nu er nær. **31** Saaledes skulle ogsaa I, naar I se disse Ting ske, skønne, at Guds Rige er nær. **32** Sandelig, siger jeg eder, at denne Slægt skal ingenlunde forgaa, førend det er sket alt sammen. **33** Himmelen og Jorden skulle forgaa; men mine Ord skulle ingenlunde forgaa. **34** Men vogter eder, at eders Hjerter ikke nogen Tid besværes af Svir og Drukkenskab og timelige Bekymringer, saa hin Dag kommer pludseligt over eder som en Snare. **35** Thi komme skal den over alle dem, der bo paa hele Jordens Flade. **36** Og vaager og beder til enhver Tid, for at I maa blive i Stand til at undfly alle disse Ting, som skulle ske, og bestaa for Menneskesønnen." **37** Men han lærte om Dagene i Helligdommen, men om Nætterne gik han ud og overnattede paa det Bjerg, som kaldes Oliebjerget. **38** Og hele Folket kom aarle til ham i Helligdommen for at høre ham.

22 Men de usyrede Brøds Højtid, som kaldes Paaske, nærmede sig. **2** Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de kunde slaa ham ihjel; thi de frygtede for Folket. **3** Men Satan gik ind i Judas, som kaldes Iskariot og var en af de tolv. **4** Og han gik hen og talte med Ypperstepræsterne og Høvedsmændene om, hvorledes han vilde forraade ham til dem. **5** Og de bleve glade og lovede at give ham Penge. **6** Og han tilsagde det; og han søgte Lejlighed til at forraade ham til dem uden Opløb. **7** Men de usyrede Brøds Dag kom, paa hvilken man skulde slagte Paaskelammet. **8** Og han udsendte Peter og Johannes og sagde: „Gaar hen og bereder os

Paaskelammet, at vi kunne spise det." **9** Men de sagde til ham: „Hvor vil du, at vi skulle berede det?" **10** Men han sagde til dem: „Se, naar I ere komne ind i Staden, skal der møde eder en Mand, som bærer en Vandkrukke; følger ham til Huset, hvor han gaar ind, **11** og I skulle sige til Husbonden i Huset: Mesteren siger: Hvor er det Herberge, hvor jeg kan spise Paaskelammet med mine Disciple? **12** Og han skal vise eder en stor Sal opdækket; der skulle I berede det." **13** Og de gik hen og fandt det saaledes, som han havde sagt dem; og de beredte Paaskelammet. **14** Og da Timen kom, satte han sig til Bords, og Apostlene med ham. **15** Og han sagde til dem: „Jeg har hjerteligt længtes efter at spise dette Paaskelam med eder, førend jeg lider. **16** Thi jeg siger eder, at jeg skal ingen Sinde mere spise det, førend det bliver fuldkommet i Guds Rige." **17** Og han tog en Kalk, takkede og sagde: „Tager dette, og deler det imellem eder! **18** Thi jeg siger eder, at fra nu af skal jeg ikke drikke af Vintræets Frugt, førend Guds Rige kommer." **19** Og han tog Brød, takkede og brød det og gav dem det og sagde: „Dette er mit Legeme, det, som gives for eder; gører dette til min Ihukommelse!" **20** Ligesaa tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod, det, som udgydes for eder. **21** Men se, hans Haand, som forraader mig, er her paa Bordet hos mig. **22** Thi Menneskesønnen gaar bort, som det er beskikket; dog ve det Menneske, ved hvem han bliver forraadt!" **23** Og de begyndte at spørge hverandre indbyrdes om, hvem af dem det dog kunde være, som skulde gøre dette. **24** Men der opstod ogsaa en

Trætte iblandt dem om, hvem af dem der maatte synes at være den største. **25** Men han sagde til dem: „Folkenes Konger herske over dem, og de, som bruge Myndighed over dem, kaldes deres Velgørere. **26** I derimod ikke saaledes; men den ældste iblandt eder blive som den yngste, og Føreren som den, der tjener. **27** Thi hvem er størst: den, som sidder til Bords? eller den, som tjener? Mon ikke den, som sidder til Bords? Men jeg er iblandt eder som den, der tjener. **28** Men I ere de, som have holdt ud med mig i mine Fristelser. **29** Og ligesom min Fader har tildelt mig Kongedømme, tildeler jeg eder **30** at skulle spise og drikke ved mit Bord i mit Rige og sidde paa Troner og dømme Israels tolv Stammer." **31** Men Herren sagde: „Simon, Simon! se, Satan begærede eder for at sigte eder som Hvede. **32** Men jeg bad for dig, at din Tro ikke skal svigte; og naar du engang omvender dig, da styrk dine Brødre!" **33** Men han sagde til ham: „Herre! jeg er rede til at gaa med dig baade i Fængsel og i Døden." **34** Men han sagde: „Peter! jeg siger dig: Hanen skal ikke gale i Dag, førend du tre Gange har nægtet, at du kender mig." **35** Og han sagde til dem: „Da jeg udsendte eder uden Pung og Taske og Sko, manglede I da noget?" Og de sagde: „Intet." **36** Men han sagde til dem: „Men nu, den, som har en Pung, tage den med, ligesaa ogsaa en Taske; og den, som ikke har noget Sværd, sælge sin Kappe og købe et! **37** Thi jeg siger eder: Det, som er skrevet, bør opfyldes paa mig, dette: „Og han blev regnet iblandt Overtrædere; " thi ogsaa med mig har det en Ende." **38** Men de sagde: „Herre! se, her ere to Sværd." Men han

sagde til dem: „Det er nok.“ **39** Og han gik ud og gik efter
sin Sædvane til Oliebjerget; men ogsaa Disciplene fulgte
ham. **40** Men da han kom til Stedet, sagde han til dem:
„Beder om ikke at falde i Fristelse.“ **41** Og han rev sig løs
fra dem, saa meget som et Stenkast, og faldt paa Knæ,
bad og sagde: **42** „Fader, vilde du dog tage denne Kalk fra
mig! dog ske ikke min Villie, men din!“ **43** Men en Engel
fra Himmelen viste sig for ham og styrkede ham. **44** Og
da han var i Dødsangest, bad han heftigere; men hans
Sved blev som Blodsdraaber, der faldt ned paa Jorden.
45 Og da han stod op fra Bønnen og kom til Disciplene,
fandt han dem sovende af Bedrøvelse. **46** Og han sagde til
dem: „Hvorfor sove I? Staar op og beder, for at I ikke
skulle falde i Fristelse.“ **47** Medens han endnu talte, se,
da kom der en Skare; og han, som hed Judas, en af de
tolv, gik foran dem og nærmede sig til Jesus for at kysse
ham. **48** Men Jesus sagde til ham: „Judas! forraader du
Menneskesønnen med et Kys?“ **49** Men da de, som vare
omkring ham, saa, hvad der vilde ske, sagde de: „Herre!
skulle vi slaa til med Sværd?“ **50** Og en af dem slog
Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans højre Øre.
51 Men Jesus tog til Orde og sagde: „Lad dem gøre ogsaa
dette!“ Og han rørte ved hans Øre og lægte ham. **52** Men
Jesus sagde til Ypperstepræsterne og Høvedsmændene
for Helligdommen og de Ældste, som vare komne til
ham: „I ere gaaede ud som imod en Røver med Sværd og
Knipler. **53** Da jeg var daglig hos eder i Helligdommen,
udrakte I ikke Hænderne imod mig; men dette er eders
Time og Mørkets Magt.“ **54** Og de grebe ham og førte

ham bort og bragte ham ind i Ypperstepræstens Hus;
men Peter fulgte efter i Frastand. **55** Og de tændte en Ild
midt i Gaarden og satte sig sammen, og Peter sad midt
iblandt dem. **56** Men en Pige saa ham sidde i Lysskæret
og stirrede paa ham og sagde: „Ogsaa denne var med
ham.“ **57** Men han fornægtede ham og sagde: „Jeg kender
ham ikke, Kvinde!“ **58** Og lidt derefter saa en anden ham
og sagde: „Ogsaa du er en af dem.“ Men Peter sagde:
„Menneske! det er jeg ikke.“ **59** Og omtrent en Time
derefter forsikrede en anden det og sagde: „I Sandhed,
ogsaa denne var med ham; han er jo ogsaa en Galilæer.“
60 Men Peter sagde: „Menneske! jeg forstaar ikke, hvad
du siger.“ Og straks, medens han endnu talte, galede
Hanen. **61** Og Herren vendte sig og saa paa Peter; og Peter
kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han havde sagt til ham:
„Førend Hanen galer i Dag, skal du fornægte mig tre
Gange.“ **62** Og han gik udenfor og græd bitterligt. **63** Og de
Mænd, som holdt Jesus, spottede ham og sloge ham; **64** og
de kastede et Klæde over ham og spurgte ham og sagde:
„Profetér! hvem var det, som slog dig?“ **65** Og mange
andre Ting sagde de spottende til ham. **66** Og da det blev
Dag, samlede Folkets Ældste sig og Ypperstepræsterne og
de skriftkloge, og de førte ham hen for deres Raad **67**
og sagde: „Er du Kristus, da sig os det!“ Men han sagde
til dem: „Siger jeg eder det, tro I det ikke. **68** Og om jeg
spørger, svare I mig ikke, ej heller løslade I mig. **69** Men
fra nu af skal Menneskesønnen sidde ved Guds Krafts
højre Haand.“ **70** Men de sagde alle: „Er du da Guds Søn?“
Og han sagde til dem: „I sige det; jeg er det.“ **71** Men de

sagde: „Hvad have vi længere Vidnesbyrd nødig? vi have jo selv hørt det af hans Mund!"

23 Og hele Mængden stod op og førte ham for Pilatus. **2** Og de begyndte at anklage ham og sagde: „Vi have fundet, at denne vildleder vort Folk og forbyder at give Kejseren Skat og siger om sig selv, at han er Kristus, en Konge." **3** Men Pilatus spurgte ham og sagde: „Er du Jødernes Konge?" Og han svarede og sagde til ham: „Du siger det." **4** Men Pilatus sagde til Ypperstepræsterne og til Skarerne: „Jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske." **5** Men de bleve ivrigere og sagde: „Han oprører Folket, idet han lærer over hele Judæa fra Galilæa af, hvor han begyndte, og lige hertil." **6** Men da Pilatus hørte om Galilæa, spurgte han, om Manden var en Galilæer. **7** Og da han fik at vide, at han var fra Herodes's Omraade, sendte han ham til Herodes, som ogsaa selv var i Jerusalem i disse Dage. **8** Men da Herodes saa Jesus, blev han meget glad; thi han havde i lang Tid gerne villet se ham, fordi han hørte om ham, og han haabede at se et Tegn blive gjort af ham. **9** Og han gjorde ham mange Spørgsmaal; men han svarede ham intet. **10** Men Ypperstepræsterne og de skriftkloge stode og anklagede ham heftigt. **11** Men da Herodes med sine Krigsfolk havde haanet og spottet ham, kastede han et prægtigt Klædebon om ham og sendte ham til Pilatus igen. **12** Paa den Dag bleve Herodes og Pilatus Venner med hinanden; thi de vare før i Fjendskab med hinanden. **13** Men Pilatus sammenkaldte Ypperstepræsterne og Raadsherrerne og Folket **14** og sagde til dem: „I have ført dette Menneske til mig som

en, der forfører Folket til Frafald; og se, jeg har forhørt ham i eders Paahør og har ingen Skyld fundet hos dette Menneske i det, som I anklage ham for, **15** og Herodes ikke heller, thi han sendte ham tilbage til os; og se, han har intet gjort, som han er skyldig at dø for. **16** Derfor vil jeg revse ham og lade ham løs." **17** [Men han var nødt til at løslade dem een paa Højtiden.] **18** Men de raabte alle sammen og sagde: „Bort med ham, men løslad os Barabbas!" **19** Denne var kastet i Fængsel for et Oprør, som var sket i Staden, og for Mord. **20** Og atter talte Pilatus til dem, da han gerne vilde løslade Jesus. **21** Men de raabte til ham og sagde: „Korsfæst, korsfæst ham!" **22** Men han sagde tredje Gang til dem: „Hvad ondt har da denne gjort? Jeg har ingen Dødsskyld fundet hos ham; derfor vil jeg revse ham og lade ham løs." **23** Men de trængte paa med stærke Raab og forlangte, at han skulde korsfæstes; og deres Raab fik Overhaand. **24** Og Pilatus dømte, at deres Forlangende skulde opfyldes; **25** og han løslod den, de forlangte, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mord; men Jesus overgav han til deres Villie. **26** Og da de førte ham bort, toge de fat paa en vis Simon fra Kyrene, som kom fra Marken, og lagde Korset paa ham, for at han skulde bære det bag efter Jesus. **27** Men der fulgte ham en stor Hob af Folket, og af Kvinder, som jamrede og græd over ham. **28** Men Jesus vendte sig om til dem og sagde: „I Jerusalems Døtre! græder ikke over mig, men græder over eder selv og over eders Børn! **29** Thi se, der kommer Dage, da man skal sige: Salige ere de ufrugtbare og de Liv, som ikke fødte, og de Bryster,

som ikke gave Die. **30** Da skulle de begynde at sige til Bjergene: Falder over os! og til Højene: Skjuler os! **31** Thi gør man dette ved det grønne Træ, hvad vil da ske med det tørre?" **32** Men der blev ogsaa to andre Misdædere førte ud for at henrettes med ham. **33** Og da de vare komne til det Sted, som kaldes „Hovedskal", korsfæstede de ham der, og Misdæderne, den ene ved hans højre, og den anden ved hans venstre Side. **34** Men Jesus sagde: „Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre." Men de delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning. **35** Og Folket stod og saa til; men ogsaa Raadsherrerne spottede ham og sagde: „Andre har han frelst, lad ham frelse sig selv, dersom han er Guds Kristus, den udvalgte." **36** Men ogsaa Stridsmændene spottede ham, idet de traadte til, rakte ham Eddike og sagde: **37** „Dersom du er Jødernes Konge, da frels dig selv!" **38** Men der var ogsaa sat en Overskrift over ham [skreven paa Græsk og Latin og Hebraisk]: „Denne er Jødernes Konge." **39** Men en af de ophængte Misdædere spottede ham og sagde: „Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!" **40** Men den anden svarede og irettesatte ham og sagde: „Frygter heller ikke du Gud, da du er under den samme Dom? **41** Og vi ere det med Rette; thi vi faa igen, hvad vore Gerninger have forskyldt; men denne gjorde intet uskikkeligt." **42** Og han sagde: „Jesus! kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige!" **43** Og han sagde til ham: „Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiset." **44** Og det var nu ved den sjette Time, og der blev Mørke over hele Landet indtil den niende Time, **45** idet Solen

formørkedes; og Forhænget i Templet splittedes midt over. **46** Og Jesus raabte med høj Røst og sagde: „Fader! i dine Hænder befaler jeg min Aand; " og da han havde sagt det, udaandede han. **47** Men da Høvedsmanden saa det, som skete, gav han Gud Æren og sagde: „I Sandhed, dette Menneske var retfærdigt." **48** Og alle Skarerne, som vare komne sammen til dette Skue, sloge sig for Brystet, da de saa, hvad der skete, og vendte tilbage. **49** Men alle hans Kyndinge stode langt borte, ligesaa de Kvinder, som fulgte med ham fra Galilæa, og saa dette. **50** Og se, en Mand ved Navn Josef, som var Raadsherre, en god og retfærdig Mand, **51** han havde ikke samtykket i deres Raad og Gerning, han var fra Arimathæa, en jødisk By, og han forventede Guds Rige; **52** han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme. **53** Og han tog det ned og svøbte det i et fint Linklæde, og han lagde ham i en Grav, som var hugget i en Klippe, hvor endnu ingen nogen Sinde var lagt. **54** Og det var Beredelsesdag, og Sabbaten stundede til. **55** Men Kvinderne, som vare komne med ham fra Galilæa, fulgte efter og saa Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt. **56** Og de vendte tilbage og beredte vellugtende Urter og Salver; og Sabbaten over holdt de sig stille efter Budet.

24 Men paa den første Dag i Ugen meget aarle kom de til Graven og bragte de vellugtende Urter, som de havde beredt. **2** Og de fandt Stenen bortvæltet fra Graven. **3** Men da de gik derind, fandt de ikke den Herres Jesu Legeme. **4** Og det skete, da de vare tvivlraadige om dette, se, da stode to Mænd for dem i straalende Klædebon. **5**

Men da de bleve forfærdede og bøjede deres Ansigter imod Jorden, sagde de til dem: „Hvorfor lede I efter den levende iblandt de døde? **6** Han er ikke her, men han er opstanden; kommer i Hu, hvorledes han talte til eder, medens han endnu var i Galilæa, og sagde, **7** at Menneskesønnen burde overgives i syndige Menneskers Hænder og korsfæstes og opstaa paa den tredje Dag.“ **8** Og de kom hans Ord i Hu. **9** Og de vendte tilbage fra Graven og kundgjorde alle disse Ting for de elleve og for alle de andre. **10** Men det var Maria Magdalene og Johanna og Maria, Jakobs Moder, og de øvrige Kvinder med dem; de sagde Apostlene disse Ting. **11** Og disse Ord kom dem for som løs Tale; og de troede dem ikke. **12** Men Peter stod op og løb til Graven; og da han kiggede derind, ser han Linklæderne alene liggende der, og han gik hjem i Undren over det, som var sket. **13** Og se, to af dem vandrede paa den samme Dag til en Landsby, som laa tresindstyve Stadier fra Jerusalem, dens Navn var Emmaus. **14** Og de talte med hinanden om alle disse Ting, som vare skete. **15** Og det skete, medens de samtalede og spurgte hinanden indbyrdes, da kom Jesus selv nær og vandrede med dem. **16** Men deres Øjne holdtes til, saa de ikke kendte ham. **17** Men han sagde til dem: „Hvad er dette for Ord, som I skifte med hinanden paa Vejen?“ Og de standsede bedrøvede. **18** Men en af dem, som hed Kleofas, svarede og sagde til ham: „Er du alene fremmed i Jerusalem og ved ikke, hvad der er sket der i disse Dage?“ **19** Og han sagde til dem: „Hvilket?“ Men de sagde til ham: „Det med Jesus af Nazareth, som var en Profet, mægtig i

Gerning og Ord for Gud og alt Folket; **20** og hvorledes
Ypperstepræsterne og vore Raadsherrer have overgivet
ham til Dødsdom og korsfæstet ham. **21** Men vi haabede,
at han var den, som skulde forløse Israel. Men med alt
dette er det i Dag den tredje Dag, siden dette skete. **22**
Men ogsaa nogle af vore Kvinder have forfærdet os, idet
de kom aarle til Graven, **23** og da de ikke fandt hans
Legeme, kom de og sagde, at de havde ogsaa set et Syn af
Engle, der sagde, at han lever. **24** Og nogle af vore gik
hen til Graven, og de fandt det saaledes, som Kvinderne
havde sagt; men ham saa de ikke." **25** Og han sagde til
dem: „O I uforstandige og senhjertede til at tro paa alt
det, som Profeterne have talt! **26** Burde ikke Kristus lide
dette og indgaa til sin Herlighed?" **27** Og han begyndte
fra Moses og fra alle Profeterne og udlagde dem i alle
Skrifterne det, som handlede om ham. **28** Og de nærmede
sig til Landsbyen, som de gik til; og han lod, som han
vilde gaa videre. **29** Og de nødte ham meget og sagde:
„Bliv hos os; thi det er mod Aften, og Dagen hælder."
Og han gik ind for at blive hos dem. **30** Og det skete, da
han havde sat sig med dem til Bords, tog han Brødet,
velsignede og brød det og gav dem det. **31** Da bleve deres
Øjne aabnede, og de kendte ham; og han blev usynlig for
dem. **32** Og de sagde til hinanden: „Brændte ikke vort
Hjerte i os, medens han talte til os paa Vejen og oplod
os Skrifterne?" **33** Og de stode op i den samme Time og
vendte tilbage til Jerusalem og fandt forsamlede de elleve
og dem, som vare med dem, hvilke sagde: **34** „Herren er
virkelig opstanden og set af Simon." **35** Og de fortalte,

hvad der var sket paa Vejen, og hvorledes han blev kendt af dem, idet han brød Brødet. **36** Men medens de talte dette, stod han selv midt iblandt dem; og han siger til dem: „Fred være med eder!“ **37** Da forskrækkedes de og betoges af Frygt og mente, at de saa en Aand. **38** Og han sagde til dem: „Hvorfor ere I forfærdede? og hvorfor opstiger der Tvivl i eders Hjerter? **39** Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har.“ **40** Og da han havde sagt dette, viste han dem sine Hænder og sine Fødder. **41** Men da de af Glæde herover endnu ikke kunde tro og undrede sig, sagde han til dem: „Have I her noget at spise?“ **42** Og de gave ham et Stykke af en stegt Fisk. **43** Og han tog det og spiste det for deres Øjne. **44** Men han sagde til dem: „Dette er mine Ord, som jeg talte til eder, medens jeg endnu var hos eder, at de Ting bør alle sammen opfyldes, som ere skrevne om mig i Mose Lov og Profeterne og Psalmerne.“ **45** Da oplod han deres Forstand til at forstaa Skrifterne. **46** Og han sagde til dem: „Saaledes er der skrevet, at Kristus skulde lide og opstaa fra de døde paa den tredje Dag, **47** og at der i hans Navn skal prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslagene og begyndes fra Jerusalem. **48** I ere Vidner om disse Ting. **49** Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men I skulle blive i Staden, indtil I blive iførte Kraft fra det høje.“ **50** Men han førte dem ud til hen imod Bethania, og han opløftede sine Hænder og velsignede dem. **51** Og det skete, idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og

opløftedes til Himmelen. **52** Og efter at have tilbedet ham
vendte de tilbage til Jerusalem med stor Glæde. **53** Og de
vare stedse i Helligdommen og priste Gud.

Johannes

1 I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og
Ordet var Gud. **2** Dette var i Begyndelsen hos Gud. **3** Alle
Ting ere blevne til ved det, og uden det blev end ikke
een Ting til af det, som er. **4** I det var Liv, og Livet var
Menneskenes Lys. **5** Og Lyset skinner i Mørket, og Mørket
begreb det ikke. **6** Der kom et Menneske, udsendt fra Gud,
hans Navn var Johannes. **7** Denne kom til et Vidnesbyrd,
for at han skulde vidne om Lyset, for at alle skulde tro
ved ham. **8** Han var ikke Lyset, men han skulde vidne
om Lyset. **9** Det sande Lys, der oplyser hvert Menneske,
var ved at komme til Verden. **10** Han var i Verden, og
Verden er bleven til ved ham, og Verden kendte ham
ikke. **11** Han kom til sit eget, og hans egne toge ikke
imod ham. **12** Men saa mange, som toge imod ham, dem
gav han Magt til at vorde Guds Børn, dem, som tro paa
hans Navn; **13** hvilke ikke bleve fødte af Blod, ej heller af
Køds Villie, ej heller af Mands Villie, men af Gud. **14** Og
Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os, og vi saa hans
Herlighed, en Herlighed, som en enbaaren Søn har den
fra sin Fader, fuld af Naade og Sandhed. **15** Johannes
vidner om ham og raaber og siger: „Ham var det, om
hvem jeg sagde: Den, som kommer efter mig, er kommen
foran mig; thi han var før mig.“ **16** Thi af hans Fylde
have vi alle modtaget, og det Naade over Naade. **17** Thi
Loven blev given ved Moses; Naaden og Sandheden er
kommen ved Jesus Kristus. **18** Ingen har nogen Sinde set
Gud; den enbaarne Søn, som er i Faderens Skød, han har
kundgjort ham. **19** Og dette er Johannes's Vidnesbyrd,

da Jøderne sendte Præster og Leviter ud fra Jerusalem, for at de skulde spørge ham: „Hvem er du?“ **20** Og han bekendte og nægtede ikke, og han bekendte: „Jeg er ikke Kristus.“ **21** Og de spurgte ham: „Hvad da? Er du Elias?“ Han siger: „Det er jeg ikke.“ „Er du Profeten?“ Og han svarede: „Nej.“ **22** Da sagde de til ham: „Hvem er du? For at vi kunne give dem Svar, som have udsendt os; hvad siger du om dig selv?“ **23** Han sagde: „Jeg er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Jævner Herrens Vej, som Profeten Esajas har sagt.“ **24** Og de vare udsendte fra Farisæerne, **25** og de spurgte ham og sagde til ham: „Hvorfor døber du da, dersom du ikke er Kristus, ej heller Elias, ej heller Profeten?“ **26** Johannes svarede dem og sagde: „Jeg døber med Vand; midt iblandt eder staar den, I ikke kende, **27** han, som kommer efter mig, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse.“ **28** Dette skete i Bethania hinsides Jordan, hvor Johannes døbte. **29** Den næste Dag ser han Jesus komme til sig, og han siger: „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd! **30** Han er den, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer en Mand, som er kommen foran mig; thi han var før mig. **31** Og jeg kendte ham ikke; men for at han skulde aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen og døber med Vand.“ **32** Og Johannes vidnede og sagde: „Jeg har set Aanden dale ned som en Due fra Himmelen, og den blev over ham. **33** Og jeg kendte ham ikke; men den, som sendte mig for at døbe med Vand, han sagde til mig: Den, som du ser Aanden dale ned over og blive over, han er den, som døber med den Helligaand. **34** Og jeg har set det og har vidnet, at denne er Guds Søn.“ **35** Den

næste Dag stod Johannes der atter og to af hans Disciple.
36 Og idet han saa paa Jesus, som gik der, siger han: „Se
det Guds Lam!" **37** Og de to Disciple hørte ham tale, og de
fulgte Jesus. **38** Men Jesus vendte sig om, og da han saa
dem følge sig, siger han til dem: **39** „Hvad søge I efter?"
Men de sagde til ham: „Rabbi! (hvilket udlagt betyder
Mester) hvor opholder du dig?" **40** Han siger til dem:
„Kommer og ser!" De kom da og saa, hvor han opholdt
sig, og de bleve hos ham den Dag; det var ved den tiende
Time. **41** Den ene af de to, som havde hørt Johannes's Ord
og havde fulgt ham, var Andreas, Simon Peters Broder.
42 Denne finder først sin egen Broder Simon og siger
til ham: „Vi have fundet Messias" (hvilket er udlagt:
Kristus). **43** Og han førte ham til Jesus. Jesus saa paa ham
og sagde: „Du er Simon, Johannes's Søn; du skal hedde
Kefas" (det er udlagt: Petrus). **44** Den næste Dag vilde
han drage derfra til Galilæa; og han finder Filip. Og Jesus
siger til ham: „Følg mig!" **45** Men Filip var fra Bethsajda,
fra Andreas's og Peters By. **46** Filip finder Nathanael og
siger til ham: „Vi have fundet ham, hvem Moses i Loven
og ligesaa Profeterne have skrevet om, Jesus, Josefs Søn,
fra Nazareth." **47** Og Nathanael sagde til ham: „Kan noget
godt være fra Nazareth?" Filip siger til ham: „Kom og
se!" **48** Jesus saa Nathanael komme til sig, og han siger
om ham: „Se, det er sandelig en Israelit, i hvem der ikke
er Svig." **49** Nathanael siger til ham: „Hvorfra kender
du mig?" Jesus svarede og sagde til ham: „Førend Filip
kaldte dig, saa jeg dig, medens du var under Figentræet."
50 Nathanael svarede ham: „Rabbi! du er Guds Søn, du er

Israels Konge." **51** Jesus svarede og sagde til ham: „Tror du, fordi jeg sagde dig, at jeg saa dig under Figentræet? Du skal se større Ting end disse." Og han siger til ham: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle fra nu af se Himmelen aabnet og Guds Engle stige op og stige ned over Menneskesønnen."

2 Og paa den tredje Dag var der et Bryllup i Kana i Galilæa; og Jesu Moder var der. **2** Men ogsaa Jesus og hans Disciple bleve budne til Brylluppet. **3** Og da Vinen slap op, siger Jesu Moder til ham: „De have ikke Vin." **4** Jesus siger til hende: „Kvinde! hvad vil du mig? min Time er endnu ikke kommen." **5** Hans Moder siger til Tjenerne: „Hvad som han siger eder, det skulle I gøre." **6** Men der var der efter Jødernes Renselsesskik fremsat seks Vandkar af Sten, som rummede hvert to eller tre Spande. **7** Jesus siger til dem: „Fylder Vandkarrene med Vand; " og de fyldte dem indtil det øverste. **8** Og han siger til dem: „Øser nu og bærer til Køgemesteren; " og de bare det til ham. **9** Men da Køgemesteren smagte Vandet, som var blevet Vin, og ikke vidste, hvorfra det kom (men Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det), kalder Køgemesteren paa Brudgommen og siger til ham: **10** „Hvert Menneske sætter først den gode Vin frem, og naar de ere blevne drukne, da den ringere; du har gemt den gode Vin indtil nu." **11** Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa, og han aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede paa ham. **12** Derefter drog han ned til Kapernaum, han og hans Moder og hans Brødre og hans Disciple, og de bleve der ikke mange

Dage. **13** Og Jødernes Paaske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem. **14** Og han fandt siddende i Helligdommen dem, som solgte Okser og Faar og Duer, og Vekselererne. **15** Og han gjorde en Svøbe af Reb og drev dem alle ud af Helligdommen, baade Faarene og Okserne, og han spredte Vekselerernes Smaapenge og væltede Bordene. **16** Og han sagde til dem, som solgte Duer: „Tager dette bort herfra; gører ikke min Faders Hus til en Købmandsbod!" **17** Hans Disciple kom i Hu, at der er skrevet: „Nidkærheden for dit Hus vil fortære mig." **18** Da svarede Jøderne og sagde til ham: „Hvad viser du os for et Tegn, efterdi du gør dette?" **19** Jesus svarede og sagde til dem: „Nedbryder dette Tempel, og i tre Dage vil jeg oprejse det." **20** Da sagde Jøderne: „I seks og fyrretyve Aar er der bygget paa dette Tempel, og du vil oprejse det i tre Dage?" **21** Men han talte om sit Legemes Tempel. **22** Da han saa var oprejst fra de døde, kom hans Disciple i Hu, at han havde sagt dette; og de troede Skriften og det Ord, som Jesus havde sagt. **23** Men da han var i Jerusalem i Paasken paa Højtiden, troede mange paa hans Navn, da de saa hans Tegn, som han gjorde. **24** Men Jesus selv betroede sig ikke til dem, fordi han kendte alle, **25** og fordi han ikke havde nødig, at nogen skulde vidne om Mennesket; thi han vidste selv, hvad der var i Mennesket.

3 Men der var en Mand af Farisæerne, han hed Nikodemus, en Raadsherre iblandt Jøderne. **2** Denne kom til ham om Natten og sagde til ham: „Rabbi! vi vide, at du er en Lærer kommen fra Gud; thi ingen kan gøre disse Tegn, som du gør, uden Gud er med ham." **3** Jesus svarede

og sagde til ham: „Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige.“ **4** Nikodemus siger til ham: „Hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes?“ **5** Jesus svarede: „Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige. **6** Hvad der er født af Kødet, er Kød; og hvad der er født af Aanden, er Aand. **7** Forundre dig ikke over, at jeg sagde til dig: I maa fødes paany. **8** Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens Susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; saaledes er det med hver den, som er født af Aanden.“ **9** Nikodemus svarede og sagde til ham: „Hvorledes kan dette ske?“ **10** Jesus svarede og sagde til ham: „Er du Israels Lærer og forstaar ikke dette? **11** Sandelig, sandelig, siger jeg dig, vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have set; og I modtage ikke vort Vidnesbyrd. **12** Naar jeg siger eder de jordiske Ting, og I ikke tro, hvorledes skulle I da tro, naar jeg siger eder de himmelske? **13** Og ingen er faren op til Himmelen, uden han, som for ned fra Himmelen, Menneskesønnen, som er i Himmelen. **14** Og ligesom Moses ophøjede Slangen i Ørkenen, saaledes bør Menneskesønnen ophøjes, **15** for at hver den, som tror, skal have et evigt Liv i ham. **(aiōnios g166)** **16** Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. **(aiōnios g166)** **17** Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved

ham. **18** Den, som tror paa ham, dømmes ikke; men den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn. **19** Og dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi deres Gerninger vare onde. **20** Thi hver den, som øver ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, for at hans Gerninger ikke skulle revses. **21** Men den, som gør Sandheden, kommer til Lyset, for at hans Gerninger maa blive aabenbare; thi de ere gjorte i Gud." **22** Derefter kom Jesus og hans Disciple ud i Judæas Land, og han opholdt sig der med dem og døbte. **23** Men ogsaa Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand der; og man kom derhen og lod sig døbe. **24** Thi Johannes var endnu ikke kastet i Fængsel. **25** Da opkom der en Strid imellem Johannes's Disciple og en Jøde om Renselse. **26** Og de kom til Johannes og sagde til ham: „Rabbi! han, som var hos dig hinsides Jordan, han, hvem du gav Vidnesbyrd, se, han døber, og alle komme til ham." **27** Johannes svarede og sagde: „Et Menneske kan slet intet tage, uden det er ham givet fra Himmelen. **28** I ere selv mine Vidner paa, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt foran ham. **29** Den, som har Bruden, er Brudgom; men Brudgommens Ven, som staar og hører paa ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst. Saa er da denne min Glæde bleven fuldkommen. **30** Han bør vokse, men jeg forringes. **31** Den, som kommer ovenfra, er over alle; den, som er af Jorden, er af Jorden og taler af Jorden; den, som kommer fra Himmelen, er over alle. **32** Og det, som han har set og hørt, vidner

han; og ingen modtager hans Vidnesbyrd. **33** Den, som har modtaget hans Vidnesbyrd, har beseglet, at Gud er sanddru. **34** Thi han, hvem Gud udsendte, taler Guds Ord; Gud giver nemlig ikke Aanden efter Maal. **35** Faderen elsker Sønnen og har givet alle Ting i hans Haand. **36** Den, som tror paa Sønnen, har et evigt Liv; men den, som ikke vil tro Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham." **(aiōnios g166)**

4 Da Herren nu erfarede, at Farisæerne havde hørt, at Jesus vandt flere Disciple og døbte flere end Johannes **2** (skønt Jesus ikke døbte selv, men hans Disciple): **3** da forlod han Judæa og drog atter bort til Galilæa. **4** Men han maatte rejse igennem Samaria. **5** Han kommer da til en By i Samaria, som kaldes Sykar, nær ved det Stykke Land, som Jakob gav sin Søn Josef. **6** Og der var Jakobs Brønd. Jesus satte sig da, træt af Rejsen, ned ved Brønden; det var ved den sjette Time. **7** En samaritansk Kvinde kommer for at drage Vand op. Jesus siger til hende: „Giv mig noget at drikke!" **8** Hans Disciple vare nemlig gaaede bort til Byen for at købe Mad. **9** Da siger den samaritanske Kvinde til ham: „Hvorledes kan dog du, som er en Jøde, bede mig, som er en samaritansk Kvinde, om noget at drikke?" Thi Jøder holde ikke Samkvem med Samaritaner. **10** Jesus svarede og sagde til hende: „Dersom du kendte Guds Gave, og hvem det er, som siger til dig: Giv mig noget at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende Vand." **11** Kvinden siger til ham: „Herre! du har jo intet at drage op med, og Brønden er dyb; hvorfra har du da det levende Vand? **12** Mon du er større

end vor Fader Jakob, som har givet os Brønden, og han har selv drukket deraf og hans Børn og hans Kvæg?" **13** Jesus svarede og sagde til hende: „Hver den, som drikker af dette Vand, skal tørste igen. **14** Men den, som drikker af det Vand, som jeg giver ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg giver ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som fremvælder til et evigt Liv." **(aiōn g165, aiōnios g166)** **15** Kvinden siger til ham: „Herre! giv mig dette Vand, for at jeg ikke skal tørste og ikke komme hid for at drage op." **16** Jesus siger til hende: „Gaa bort, kald paa din Mand, og kom hid!" **17** Kvinden svarede og sagde: „Jeg har ingen Mand." Jesus siger til hende: „Med Rette sagde du: Jeg har ingen Mand. **18** Thi du har haft fem Mænd; og han, som du nu har, er ikke din Mand. Det har du sagt sandt." **19** Kvinden siger til ham: „Herre! jeg ser, at du er en Profet. **20** Vore Fædre have tilbedet paa dette Bjerg, og I sige, at i Jerusalem er Stedet, hvor man bør tilbede." **21** Jesus siger til hende: „Tro mig, Kvinde, at den Time kommer, da det hverken skal være paa dette Bjerg eller i Jerusalem, at I tilbede Faderen. **22** I tilbede det, I ikke kende; vi tilbede det, vi kende; thi Frelsen kommer fra Jøderne. **23** Men den Time kommer, ja, den er nu, da de sande Tilbedere skulle tilbede Faderen i Aand og Sandhed; thi det er saadanne Tilbedere, Faderen vil have. **24** Gud er Aand, og de, som tilbede ham, bør tilbede i Aand og Sandhed." **25** Kvinden siger til ham: „Jeg ved, at Messias kommer (hvilket betyder Kristus); naar han kommer, skal han kundgøre os alle Ting." **26** Jesus siger til hende: „Det er mig, jeg, som taler med dig." **27** Og i

det samme kom hans Disciple, og de undrede sig over, at han talte med en Kvinde; dog sagde ingen: „Hvad søger du?“ eller: „Hvorfor taler du med hende?“ **28** Da lod Kvinden sin Vandkrukke staa og gik bort til Byen og siger til Menneskene der: **29** „Kommer og ser en Mand, som har sagt mig alt det, jeg har gjort; mon han skulde være Kristus?“ **30** De gik ud af Byen og kom gaaende til ham. **31** Imidlertid bade Disciplene ham og sagde: „Rabbi, spis!“ **32** Men han sagde til dem: „Jeg har Mad at spise, som I ikke kende.“ **33** Da sagde Disciplene til hverandre: „Mon nogen har bragt ham noget at spise?“ **34** Jesus siger til dem: „Min Mad er, at jeg gør hans Villie, som udsendte mig, og fuldbyrder hans Gerning. **35** Sige I ikke: Der er endnu fire Maaneder, saa kommer Høsten? Se, jeg siger eder, opløfter eders Øjne og ser Markerne; de ere allerede hvide til Høsten. **36** Den, som høster, faar Løn og samler Frugt til et evigt Liv, saa at de kunne glæde sig tilsammen, baade den, som saar, og den, som høster. **(aiōnios g166)** **37** Thi her er det Ord sandt: En saar, og en anden høster. **38** Jeg har udsendt eder at høste det, som I ikke have arbejdet paa; andre have arbejdet, og I ere gaaede ind i deres Arbejde.“ **39** Men mange af Samaritanerne fra den By troede paa ham paa Grund af Kvindens Ord, da hun vidnede: „Han har sagt mig alt det, jeg har gjort.“ **40** Da nu Samaritanerne kom til ham, bade de ham om at blive hos dem; og han blev der to Dage. **41** Og mange flere troede for hans Ords Skyld. **42** Og til Kvinden sagde de: „Vi tro nu ikke længer for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt, og vi vide, at denne er sandelig Verdens Frelser.“ **43**

Men efter de to Dage gik han derfra til Galilæa. **44** Thi Jesus vidnede selv, at en Profet ikke bliver æret i sit eget Fædreland. **45** Da han nu kom til Galilæa, toge Galilæerne imod ham, fordi de havde set alt det, som han gjorde i Jerusalem paa Højtiden; thi ogsaa de vare komne til Højtiden. **46** Han kom da atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort Vandet til Vin. Og der var en kongelig Embedsmand, hvis Søn laa syg i Kapernaum. **47** Da denne hørte, at Jesus var kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad om, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn; thi han var Døden nær. **48** Da sagde Jesus til ham: „Dersom I ikke se Tegn og Undergerninger, ville I ikke tro." **49** Embedsmanden siger til ham: „Herre! kom, før mit Barn dør." **50** Jesus siger til ham: „Gaa bort, din Søn lever." Og Manden troede det Ord, som Jesus sagde til ham, og gik bort. **51** Men allerede medens han var paa Hjemvejen, mødte hans Tjenere ham og meldte, at hans Barn levede. **52** Da udspurgte han dem om den Time, i hvilken det var blevet bedre med ham; og de sagde til ham: „I Gaar ved den syvende Time forlod Feberen ham." **53** Da skønnede Faderen, at det var sket i den Time, da Jesus sagde til ham: „Din Søn lever; " og han troede selv og hele hans Hus. **54** Dette var det andet Tegn, som Jesus gjorde, da han var kommen fra Judæa til Galilæa.

5 Derefter var det Jødernes Højtid, og Jesus gik op til Jerusalem. **2** Men der er i Jerusalem ved Faareporten en Dam, som paa Hebraisk kaldes Bethesda, og den har fem Søjlegange. **3** I dem laa der en Mængde syge, blinde, lamme, visne, [som ventede paa, at Vandet skulde røres. **4**

Thi paa visse Tider for en Engel ned i Dammen og oprørte Vandet. Den, som da, efter at Vandet var blevet oprørt, steg først ned, blev rask, hvilken Sygdom han end led af.] **5** Men der var en Mand, som havde været syg i otte og tredive Aar. **6** Da Jesus saa ham ligge der og vidste, at han allerede havde ligget i lang Tid, sagde han til ham: „Vil du blive rask?" **7** Den syge svarede ham: „Herre! jeg har ingen, som kan bringe mig ned i Dammen, naar Vandet bliver oprørt; men naar jeg kommer, stiger en anden ned før mig." **8** Jesus siger til ham: „Staa op, tag din Seng og gaa!" **9** Og straks blev Manden rask, og han tog sin Seng og gik. Men det var Sabbat paa den Dag; **10** derfor sagde Jøderne til ham, som var bleven helbredet: „Det er Sabbat; og det er dig ikke tilladt at bære Sengen." **11** Han svarede dem: „Den, som gjorde mig rask, han sagde til mig: Tag din Seng og gaa!" **12** Da spurgte de ham: „Hvem er det Menneske, som sagde til dig: Tag din Seng og gaa?" **13** Men han, som var bleven helbredet, vidste ikke, hvem det var; thi Jesus havde unddraget sig, da der var mange Mennesker paa Stedet. **14** Derefter finder Jesus ham i Helligdommen, og han sagde til ham: „Se, du er bleven rask; synd ikke mere, for at ikke noget værre skal times dig!" **15** Manden gik bort og sagde til Jøderne, at det var Jesus, som havde gjort ham rask. **16** Og derfor forfulgte Jøderne Jesus, fordi han havde gjort dette paa en Sabbat. **17** Men Jesus svarede dem: „Min Fader arbejder indtil nu; ogsaa jeg arbejder." **18** Derfor tragtede da Jøderne end mere efter at slaa ham ihjel, fordi han ikke alene brød Sabbaten, men ogsaa kaldte Gud sin egen Fader og

gjorde sig selv Gud lig. **19** Saa svarede Jesus og sagde til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, uden hvad han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det gør ogsaa Sønnen ligesaa. **20** Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gør, og han skal vise ham større Gerninger end disse, for at I skulle undre eder. **21** Thi ligesom Faderen oprejser de døde og gør levende, saaledes gør ogsaa Sønnen levende, hvem han vil. **22** Thi heller ikke dømmer Faderen nogen, men har givet Sønnen hele Dommen, **23** for at alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen. Den, som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som udsendte ham. **24** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som hører mit Ord og tror den, som sendte mig, har et evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er gaaet over fra Døden til Livet. **(aiōnios g166)** **25** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den Time kommer, ja den er nu, da de døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre den, skulle leve. **26** Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv, saaledes har han ogsaa givet Sønnen at have Liv i sig selv. **27** Og han har givet ham Magt til at holde Dom, efterdi han er Menneskesøn. **28** Undrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, **29** og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse. **30** Jeg kan slet intet gøre af mig selv; saaledes som jeg hører, dømmer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Villie, men hans Villie, som sendte mig. **31** Dersom jeg vidner om mig

selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt. **32** Det er en anden, som vidner om mig, og jeg ved, at det Vidnesbyrd er sandt, som han vidner om mig. **33** I have sendt Bud til Johannes, og han har vidnet for Sandheden. **34** Dog, jeg henter ikke Vidnesbyrdet fra et Menneske; men dette siger jeg, for at I skulle frelses. **35** Han var det brændende og skinnende Lys, og I have til en Tid villet fryde eder ved hans Lys. **36** Men det Vidnesbyrd, som jeg har, er større end Johannes's; thi de Gerninger, som Faderen har givet mig at fuldbyrde, selve de Gerninger, som jeg gør, vidne om mig, at Faderen har udsendt mig. **37** Og Faderen, som sendte mig, han har vidnet om mig. I have aldrig hverken hørt hans Røst eller set hans Skikkelse, **38** og hans Ord have I ikke blivende i eder; thi den, som han udsendte, ham tro I ikke. **39** I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have evigt Liv; og det er dem, som vidne om mig. **(aiōnios g166)** **40** Og I ville ikke komme til mig, for at I kunne have Liv. **41** Jeg tager ikke Ære af Mennesker; **42** men jeg kender eder, at I have ikke Guds Kærlighed i eder. **43** Jeg er kommen i min Faders Navn, og I modtage mig ikke; dersom en anden kommer i sit eget Navn, ham ville I modtage. **44** Hvorledes kunne I tro, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, som er fra den eneste Gud, søge I ikke? **45** Tænker ikke, at jeg vil anklage eder for Faderen; der er en, som anklager eder, Moses, til hvem I have sat eders Haab. **46** Thi dersom I troede Moses, troede I mig; thi han har skrevet om mig. **47** Men tro I ikke hans Skrifter, hvorledes skulle I da tro mine Ord?"

6 Derefter drog Jesus over til hin Side af Galilæas Sø,
Tiberias-Søen. **2** Og en stor Skare fulgte ham, fordi de
saa de Tegn, som han gjorde paa de syge. **3** Men Jesus
gik op paa Bjerget og satte sig der med sine Disciple. **4**
Men Paasken, Jødernes Højtid, var nær. **5** Da Jesus nu
opløftede sine Øjne og saa, at en stor Skare kom til ham,
sagde han til Filip: „Hvor skulle vi købe Brød, for at disse
kunne faa noget at spise?" **6** Men dette sagde han for at
prøve ham; thi han vidste selv, hvad han vilde gøre. **7**
Filip svarede ham: „Brød for to Hundrede Denarer er
ikke nok for dem, til at hver kan faa noget lidet." **8** En af
hans Disciple, Andreas, Simon Peters Broder, siger til
ham: **9** „Her er en lille Dreng, som har fem Bygbrød og to
Smaafisk; men hvad er dette til saa mange?" **10** Jesus
sagde: „Lader Folkene sætte sig ned; " og der var meget
Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned, omtrent fem
Tusinde i Tallet. **11** Saa tog Jesus Brødene og takkede og
uddelte dem til dem, som havde sat sig ned; ligeledes
ogsaa af Smaafiskene saa meget, de vilde. **12** Men da de
vare blevne mætte, siger han til sine Disciple: „Samler
de tiloversblevne Stykker sammen, for at intet skal gaa
til Spilde." **13** Da samlede de og fyldte tolv Kurve med
Stykker, som bleve tilovers af de fem Bygbrød fra dem,
som havde faaet Mad. **14** Da nu Folkene saa det Tegn, som
han havde gjort, sagde de: „Denne er i Sandhed Profeten,
som kommer til Verden." **15** Da Jesus nu skønnede, at de
vilde komme og tage ham med Magt for at gøre ham til
Konge, gik han atter op paa Bjerget, ganske alene. **16**
Men da det var blevet Aften, gik hans Disciple ned til

Søen. **17** Og de gik om Bord i et Skib og vilde sætte over til hin Side af Søen til Kapernaum. Og det var allerede blevet mørkt, og Jesus var endnu ikke kommen til dem. **18** Og Søen rejste sig, da der blæste en stærk Vind. **19** Da de nu havde roet omtrent fem og tyve eller tredive Stadier, se de Jesus vandre paa Søen og komme nær til Skibet, og de forfærdedes. **20** Men han siger til dem: „Det er mig; frygter ikke!" **21** Da vilde de tage ham op i Skibet; og straks kom Skibet til Landet, som de sejlede til. **22** Den næste Dag saa Skaren, som stod paa hin Side af Søen, at der ikke havde været mere end eet Skib der, og at Jesus ikke var gaaet om Bord med sine Disciple, men at hans Disciple vare dragne bort alene, **23** (men der var kommet Skibe fra Tiberias nær til det Sted, hvor de spiste Brødet, efter at Herren havde gjort Taksigelse): **24** da Skaren nu saa, at Jesus ikke var der, ej heller hans Disciple, gik de om Bord i Skibene og kom til Kapernaum for at søge efter Jesus. **25** Og da de fandt ham paa hin Side af Søen, sagde de til ham: „Rabbi! naar er du kommen hid?" **26** Jesus svarede dem og sagde: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I søge mig, ikke fordi I saa Tegn, men fordi I spiste af Brødene og bleve mætte. **27** Arbejder ikke for den Mad, som er forgængelig, men for den Mad, som varer til et evigt Liv, hvilken Menneskesønnen vil give eder; thi ham har Faderen, Gud selv, beseglet." **(aiōnios g166)** **28** Da sagde de til ham: „Hvad skulle vi gøre, for at vi kunne arbejde paa Guds Gerninger?" **29** Jesus svarede og sagde til dem: „Dette er Guds Gerning, at I tro paa den, som han udsendte." **30** Da sagde de til ham: „Hvad gør du

da for et Tegn, for at vi kunne se det og tro dig? Hvad Arbejde gør du? **31** Vore Fædre aade Manna i Ørkenen, som der er skrevet: Han gav dem Brød fra Himmelen at æde." **32** Da sagde Jesus til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, ikke Moses har givet eder Brødet fra Himmelen, men min Fader giver eder det sande Brød fra Himmelen. **33** Thi Guds Brød er det, som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv." **34** Da sagde de til ham: „Herre! giv os altid dette Brød!" **35** Jesus sagde til dem: „Jeg er Livets Brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungre; og den, som tror paa mig, skal aldrig tørste. **36** Men jeg har sagt eder, at I have set mig og dog ikke tro. **37** Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde kaste ud. **38** Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min Villie, men hans Villie, som sendte mig. **39** Men dette er hans Villie, som sendte mig, at jeg skal intet miste af alt det, som han har givet mig, men jeg skal oprejse det paa den yderste Dag. **40** Thi dette er min Faders Villie, at hver den, som ser Sønnen og tror paa ham, skal have et evigt Liv, og jeg skal oprejse ham paa den yderste Dag." **(aiōnios g166)** **41** Da knurrede Jøderne over ham, fordi han sagde: „Jeg er det Brød, som kom ned fra Himmelen, " **42** og de sagde: „Er dette ikke Jesus, Josefs Søn, hvis Fader og Moder vi kende? Hvorledes kan han da sige: Jeg er kommen ned fra Himmelen?" **43** Jesus svarede og sagde til dem: „Knurrer ikke indbyrdes! **44** Ingen kan komme til mig, uden Faderen, som sendte mig, drager ham; og jeg skal oprejse ham paa den yderste Dag. **45** Der er skrevet

hos Profeterne: „Og de skulle alle være oplærte af Gud.“ Hver den, som har hørt af Faderen og lært, kommer til mig. **46** Ikke at nogen har set Faderen, kun den, som er fra Gud, han har set Faderen. **47** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som tror paa mig, har et evigt Liv. **(aiōnios g166)** **48** Jeg er Livets Brød. **49** Eders Fædre aade Manna i Ørkenen og døde. **50** Dette er det Brød, som kommer ned fra Himmelen, at man skal æde af det og ikke dø. **51** Jeg er det levende Brød, som kom ned fra Himmelen; om nogen æder af dette Brød, han skal leve til evig Tid; og det Brød, som jeg vil give, er mit Kød, hvilket jeg vil give for Verdens Liv.“ **(aiōn g165)** **52** Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde: „Hvorledes kan han give os sit Kød at æde?“ **53** Jesus sagde da til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom I ikke æde Menneskesønnens Kød og drikke hans Blod, have I ikke Liv i eder. **54** Den, som æder mit Kød og drikker mit Blod, har et evigt Liv, og jeg skal oprejse ham paa den yderste Dag. **(aiōnios g166)** **55** Thi mit Kød er sand Mad, og mit Blod er sand Drikke. **56** Den, som æder mit Kød og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham. **57** Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg lever i Kraft af Faderen, ligesaa skal ogsaa den, som æder mig, leve i Kraft af mig. **58** Dette er det Brød, som er kommet ned fra Himmelen; ikke som eders Fædre aade og døde. Den, som æder dette Brød, skal leve evindelig.“ **(aiōn g165)** **59** Dette sagde han, da han lærte i en Synagoge i Kapernaum. **60** Da sagde mange af hans Disciple, som havde hørt ham: „Dette er en haard Tale; hvem kan høre den?“ **61** Men da Jesus vidste hos sig

selv, at hans Disciple knurrede derover, sagde han til dem: „Forarger dette eder? **62** Hvad om I da faa at se, at Menneskesønnen farer op, hvor han var før? **63** Det er Aanden, som levendegør, Kødet gavner intet; de Ord, som jeg har talt til eder, ere Aand og ere Liv. **64** Men der er nogle af eder, som ikke tro." Thi Jesus vidste fra Begyndelsen, hvem det var, der ikke troede, og hvem den var, der skulde forraade ham. **65** Og han sagde: „Derfor har jeg sagt eder, at ingen kan komme til mig, uden det er givet ham af Faderen." **66** Fra den Tid traadte mange af hans Disciple tilbage og vandrede ikke mere med ham. **67** Jesus sagde da til de tolv: „Mon ogsaa I ville gaa bort?" **68** Simon Peter svarede ham: „Herre! til hvem skulle vi gaa hen? Du har det evige Livs Ord; **(aiōnios g166)** **69** og vi have troet og erkendt, at du er Guds Hellige." **70** Jesus svarede dem: „Har jeg ikke udvalgt mig eder tolv, og en af eder er en Djævel?" **71** Men han talte om Judas, Simon Iskariots Søn; thi det var ham, som siden skulde forraade ham, skønt han var en af de tolv.

7 Derefter vandrede Jesus omkring i Galilæa; thi han vilde ikke vandre i Judæa, fordi Jøderne søgte at slaa ham ihjel. **2** Men Jødernes Højtid, Løvsalsfesten, var nær. **3** Da sagde hans Brødre til ham: „Drag bort herfra og gaa til Judæa, for at ogsaa dine Disciple kunne se dine Gerninger, som du gør. **4** Thi ingen gør noget i Løndom, naar han selv ønsker at være aabenbar; dersom du gør dette, da vis dig for Verden!" **5** Thi heller ikke hans Brødre troede paa ham. **6** Da siger Jesus til dem: „Min Tid er endnu ikke kommen; men eders Tid er stedse for Haanden. **7** Verden

kan ikke hade eder; men mig hader den, fordi jeg vidner om den, at dens Gerninger ere onde. **8** Drager I op til Højtiden; jeg drager endnu ikke op til denne Højtid, thi min Tid er endnu ikke fuldkommet." **9** Da han havde sagt dette til dem, blev han i Galilæa. **10** Men da hans Brødre vare dragne op til Højtiden, da drog han ogsaa selv op, ikke aabenlyst, men lønligt. **11** Da ledte Jøderne efter ham paa Højtiden og sagde: „Hvor er han?" **12** Og der blev mumlet meget om ham iblandt Skarerne; nogle sagde: „Han er en god Mand; " men andre sagde: „Nej, han forfører Mængden." **13** Dog talte ingen frit om ham af Frygt for Jøderne. **14** Men da det allerede var midt i Højtiden, gik Jesus op i Helligdommen og lærte. **15** Jøderne undrede sig nu og sagde: „Hvorledes kan denne have Lærdom, da han ikke er oplært?" **16** Da svarede Jesus dem og sagde: „Min Lære er ikke min, men hans, som sendte mig. **17** Dersom nogen vil gøre hans Villie, skal han erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv. **18** Den, som taler af sig selv, søger sin egen Ære; men den, som søger hans Ære, der sendte ham, han er sanddru, og der er ikke Uret i ham. **19** Har ikke Moses givet eder Loven? Og ingen af eder holder Loven. Hvorfor søge I at slaa mig ihjel?" **20** Mængden svarede: „Du er besat; hvem søger at slaa dig ihjel?" **21** Jesus svarede og sagde til dem: „Een Gerning gjorde jeg, og I undre eder alle derover. **22** Moses har givet eder Omskærelsen, (ikke at den er fra Moses, men fra Fædrene) og I omskære et Menneske paa en Sabbat. **23** Dersom et Menneske faar Omskærelse paa en Sabbat, for at Mose Lov ikke skal

brydes, ere I da vrede paa mig, fordi jeg har gjort et helt Menneske rask paa en Sabbat? **24** Dømmer ikke efter Skinnet, men dømmer en retfærdig Dom!" **25** Da sagde nogle af dem fra Jerusalem: „Er det ikke ham, som de søge at slaa ihjel? **26** Og se, han taler frit, og de sige intet til ham; mon Raadsherrerne virkelig skulde have erkendt, at han er Kristus? **27** Dog — vi vide, hvorfra denne er; men naar Kristus kommer, kender ingen, hvorfra han er." **28** Derfor raabte Jesus, idet han lærte i Helligdommen, og sagde: „Baade kende I mig og vide, hvorfra jeg er! Og af mig selv er jeg ikke kommen, men han, som sendte mig, er sand, han, hvem I ikke kende. **29** Jeg kender ham; thi jeg er fra ham, og han har udsendt mig." **30** De søgte da at gribe ham; og ingen lagde Haand paa ham, thi hans Time var endnu ikke kommen. **31** Men mange af Folket troede paa ham, og de sagde: „Naar Kristus kommer, mon han da skal gøre flere Tegn, end denne har gjort?" **32** Farisæerne hørte, at Mængden mumlede dette om ham; og Ypperstepræsterne og Farisæerne sendte Tjenere ud for at gribe ham. **33** Da sagde Jesus: „Endnu en liden Tid er jeg hos eder, saa gaar jeg bort til den, som sendte mig. **34** I skulle lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme." **35** Da sagde Jøderne til hverandre: „Hvor vil han gaa hen, siden vi ikke skulle finde ham? Mon han vil gaa til dem, som ere adspredte iblandt Grækerne, og lære Grækerne? **36** Hvad er det for et Ord, han siger: I skulle lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme?" **37** Men paa den sidste, den store Højtidsdag stod Jesus og raabte

og sagde: „Om nogen tørster, han komme til mig og drikke! **38** Den, som tror paa mig, af hans Liv skal der, som Skriften har sagt, flyde levende Vandstrømme.“ **39** Men dette sagde han om den Aand, som de, der troede paa ham, skulde faa; thi den Helligaand var der ikke endnu, fordi Jesus endnu ikke var herliggjort. **40** Nogle af Mængden, som hørte disse Ord, sagde nu: „Dette er sandelig Profeten.“ **41** Andre sagde: „Dette er Kristus; “ men andre sagde: „Mon da Kristus kommer fra Galilæa? **42** Har ikke Skriften sagt, at Kristus kommer af Davids Sæd og fra Bethlehem, den Landsby, hvor David var?“ **43** Saaledes blev der Splid iblandt Mængden om ham. **44** Men nogle af dem vilde gribe ham; dog lagde ingen Haand paa ham. **45** Tjenerne kom nu til Ypperstepræsterne og Farisæerne, og disse sagde til dem: „Hvorfor have I ikke ført ham herhen?“ **46** Tjenerne svarede: „Aldrig har noget Menneske talt saaledes som dette Menneske.“ **47** Da svarede Farisæerne dem: „Ere ogsaa I forførte? **48** Mon nogen af Raadsherrerne har troet paa ham, eller nogen af Farisæerne? **49** Men denne Hob, som ikke kender Loven, er forbandet.“ **50** Nikodemus, han, som var kommen til ham om Natten og var en af dem, sagde til dem: **51** „Mon vor Lov dømmer et Menneske, uden at man først forhører ham og faar at vide, hvad han gør?“ **52** De svarede og sagde til ham: „Er ogsaa du fra Galilæa? Ransag og se, at der ikke fremstaar nogen Profet fra Galilæa.“ **53** [Og de gik hver til sit Hus.]

8 [Men Jesus gik til Oliebjerget. **2** Og aarle om Morgenen kom han igen i Helligdommen, og hele Folket kom til

ham; og han satte sig og lærte dem. **3** Men de skriftkloge og Farisæerne føre en Kvinde til ham, greben i Hor, og stille hende frem i Midten. **4** Og de sige til ham: „Mester! denne Kvinde er greben i Hor paa fersk Gerning. **5** Men Moses bød os i Loven, at saadanne skulle stenes; hvad siger nu du?" **6** Men dette sagde de for at friste ham, for at de kunde have noget at anklage ham for. Men Jesus bøjede sig ned og skrev med Fingeren paa Jorden. **7** Men da de bleve ved at spørge ham, rettede han sig op og sagde til dem: „Den iblandt eder, som er uden Synd, kaste først Stenen paa hende!" **8** Og han bøjede sig atter ned og skrev paa Jorden. **9** Men da de hørte det, gik de bort, den ene efter den anden, fra de ældste til de yngste, og Jesus blev alene tilbage med Kvinden, som stod der i Midten. **10** Men da Jesus rettede sig op og ingen saa uden Kvinden, sagde han til hende: „Kvinde! hvor ere de henne? Var der ingen, som fordømte dig?" **11** Men hun sagde: „Herre! ingen." Da sagde Jesus: „Heller ikke jeg fordømmer dig; gaa bort, og synd ikke mere!"] **12** Jesus talte da atter til dem og sagde: „Jeg er Verdens Lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livets Lys." **13** Da sagde Farisæerne til ham: „Du vidner om dig selv; dit Vidnesbyrd er ikke sandt." **14** Jesus svarede og sagde til dem: „Om jeg end vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd sandt; thi jeg ved, hvorfra jeg kom, og hvor jeg gaar hen; men I vide ikke, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg gaar hen. **15** I dømme efter Kødet; jeg dømmer ingen. **16** Men om jeg ogsaa dømmer, er min Dom sand; thi det er ikke mig alene, men mig og

Faderen, han, som sendte mig. **17** Men ogsaa i eders Lov
er der skrevet, at to Menneskers Vidnesbyrd er sandt.
18 Jeg er den, der vidner om mig selv, og Faderen, som
sendte mig, vidner om mig." **19** Derfor sagde de til ham:
„Hvor er din Fader?" Jesus svarede: „I kende hverken mig
eller min Fader; dersom I kendte mig, kendte I ogsaa min
Fader." **20** Disse Ord talte Jesus ved Tempelblokken, da
han lærte i Helligdommen; og ingen greb ham, fordi hans
Time endnu ikke var kommen. **21** Da sagde han atter
til dem: „Jeg gaar bort, og I skulle lede efter mig, og I
skulle dø i eders Synd; hvor jeg gaar hen, kunne I ikke
komme." **22** Da sagde Jøderne: „Mon han vil slaa sig selv
ihjel, siden han siger: Hvor jeg gaar hen, kunne I ikke
komme?" **23** Og han sagde til dem: „I ere nedenfra, jeg
er ovenfra; I ere af denne Verden, jeg er ikke af denne
Verden. **24** Derfor har jeg sagt eder, at I skulle dø i eders
Synder; thi dersom I ikke tro, at det er mig, skulle I dø i
eders Synder." **25** De sagde da til ham: „Hvem er du?"
Og Jesus sagde til dem: „Just det, som jeg siger eder. **26**
Jeg har meget at tale og dømme om eder; men den, som
sendte mig, er sanddru, og hvad jeg har hørt af ham, det
taler jeg til Verden." **27** De forstode ikke, at han talte
til dem om Faderen. **28** Da sagde Jesus til dem: „Naar I
faa ophøjet Menneskesønnen, da skulle I kende, at det
er mig, og at jeg gør intet af mig selv; men som min
Fader har lært mig, saaledes taler jeg. **29** Og han, som
sendte mig, er med mig; han har ikke ladet mig alene,
fordi jeg gør altid det, som er ham til Behag." **30** Da han
talte dette, troede mange paa ham. **31** Jesus sagde da til

de Jøder, som vare komne til Tro paa ham: „Dersom I
blive i mit Ord, ere I sandelig mine Disciple, **32** og I skulle
erkende Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder." **33**
De svarede ham: „Vi ere Abrahams Sæd og have aldrig
været nogens Trælle; hvorledes siger du da: I skulle vorde
frie?" **34** Jesus svarede dem: „Sandelig, sandelig, siger
jeg eder, hver den, som gør Synden, er Syndens Træl.
35 Men Trællen bliver ikke i Huset til evig Tid, Sønnen
bliver der til evig Tid. **(aiōn g165)** **36** Dersom da Sønnen
faar frigjort eder, skulle I være virkelig frie. **37** Jeg ved, at
I ere Abrahams Sæd; men I søge at slaa mig ihjel, fordi
min Tale ikke finder Rum hos eder. **38** Jeg taler det, som
jeg har set hos min Fader; saa gøre ogsaa I det, som I
have hørt af eders Fader." **39** De svarede og sagde til ham:
„Vor Fader er Abraham." Jesus sagde til dem: „Dersom I
vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gerninger. **40**
Men nu søge I at slaa mig ihjel, et Menneske, der har
sagt eder Sandheden, som jeg har hørt af Gud; dette
gjorde Abraham ikke. **41** I gøre eders Faders Gerninger."
De sagde da til ham: „Vi ere ikke avlede i Hor; vi have
een Fader, Gud." **42** Jesus sagde til dem: „Dersom Gud
var eders Fader, da elskede I mig; thi jeg er udgaaet og
kommen fra Gud; thi jeg er heller ikke kommen af mig
selv, men han har udsendt mig. **43** Hvorfor forstaa I ikke
min Tale? fordi I ikke kunne høre mit Ord. **44** I ere af
den Fader Djævelen, og eders Faders Begæringer ville
I gøre. Han var en Manddraber fra Begyndelsen af, og
han staar ikke i Sandheden; thi Sandhed er ikke i ham.
Naar han taler Løgn, taler han af sit eget; thi han er en

Løgner og Løgnens Fader. **45** Men mig tro I ikke, fordi jeg siger Sandheden. **46** Hvem af eder kan overbevise mig om nogen Synd? Siger jeg Sandhed, hvorfor tro I mig da ikke? **47** Den, som er af Gud, hører Guds Ord; derfor høre I ikke, fordi I ere ikke af Gud." **48** Jøderne svarede og sagde til ham: „Sige vi ikke med Rette, at du er en Samaritan og er besat?" **49** Jesus svarede: „Jeg er ikke besat, men jeg ærer min Fader, og I vanære mig. **50** Men jeg søger ikke min Ære; der er den, som søger den og dømmer. **51** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom nogen holder mit Ord, skal han i al Evighed ikke se Døden." **(aiōn g165)** **52** Jøderne sagde til ham: „Nu vide vi, at du er besat; Abraham døde og Profeterne, og du siger: Dersom nogen holder mit Ord, han skal i al Evighed ikke smage Døden. **(aiōn g165)** **53** Mon du er større end vor Fader Abraham, som jo døde? ogsaa Profeterne døde; hvem gør du dig selv til?" **54** Jesus svarede: „Dersom jeg ærer mig selv, er min Ære intet; det er min Fader, som ærer mig, han, om hvem I sige, at han er eders Gud. **55** Og I have ikke kendt ham, men jeg kender ham. Og dersom jeg siger: „Jeg kender ham ikke, " da bliver jeg en Løgner ligesom I; men jeg kender ham og holder hans Ord. **56** Abraham, eders Fader, frydede sig til at se min Dag, og han saa den og glædede sig." **57** Da sagde Jøderne til ham: „Du er endnu ikke halvtredsindstyve Aar gammel, og du har set Abraham?" **58** Jesus sagde til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, førend Abraham blev til, har jeg været." **59** Saa toge de Stene for at kaste paa ham; men Jesus skjulte sig og gik ud af Helligdommen.

9 Og da han gik forbi, saa han et Menneske, som var
blindt fra Fødselen. **2** Og hans Disciple spurgte ham
og sagde: „Rabbi, hvem har syndet, denne eller hans
Forældre, saa han skulde fødes blind?" **3** Jesus svarede:
„Hverken han eller hans Forældre have syndet; men det
er sket, for at Guds Gerninger skulle aabenbares paa ham.
4 Jeg maa gøre hans Gerninger, som sendte mig, saa længe
det er Dag; der kommer en Nat, da ingen kan arbejde. **5**
Medens jeg er i Verden, er jeg Verdens Lys." **6** Da han
havde sagt dette, spyttede han paa Jorden og gjorde
Dynd af Spyttet og smurte Dyndet paa hans Øjne. **7** Og
han sagde til ham: „Gaa hen, to dig i Dammen Siloam"
(hvilket er udlagt: udsendt). Da gik han bort og toede
sig, og han kom seende tilbage. **8** Da sagde Naboerne
og de, som før vare vante til at se ham som Tigger:
„Er det ikke ham, som sad og tiggede?" **9** Nogle sagde:
„Det er ham; " men andre sagde: „Nej, han ligner ham."
Han selv sagde: „Det er mig." **10** Da sagde de til ham:
„Hvorledes bleve dine Øjne aabnede?" **11** Han svarede:
„En Mand, som kaldes Jesus, gjorde Dynd og smurte det
paa mine Øjne og sagde til mig: Gaa hen til Siloam og to
dig! Da jeg saa gik hen og toede mig, blev jeg seende."
12 Da sagde de til ham: „Hvor er han?" Han siger: „Det
ved jeg ikke." **13** De føre ham, som før var blind, til
Farisæerne. **14** Men det var Sabbat den Dag, da Jesus
gjorde Dyndet og aabnede hans Øjne. **15** Atter spurgte nu
ogsaa Farisæerne ham, hvorledes han var bleven seende.
Men han sagde til dem: „Han lagde Dynd paa mine Øjne,
og jeg toede mig, og nu ser jeg." **16** Nogle af Farisæerne

sagde da: „Dette Menneske er ikke fra Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten.“ Andre sagde: „Hvorledes kan et syndigt Menneske gøre saadanne Tegn?“ Og der var Splid imellem dem. **17** De sige da atter til den blinde: „Hvad siger du om ham, efterdi han aabnede dine Øjne?“ Men han sagde: „Han er en Profet.“ **18** Saa troede Jøderne ikke om ham, at han havde været blind og var bleven seende, førend de fik kaldt paa Forældrene til ham, som havde faaet sit Syn. **19** Og de spurgte dem og sagde: „Er denne eders Søn, om hvem I sige, at han var født blind? Hvorledes er han da nu seende?“ **20** Hans Forældre svarede dem og sagde: „Vi vide, at denne er vor Søn, og at han var født blind. **21** Men hvorledes han nu er bleven seende, vide vi ikke, og hvem der har aabnet hans Øjne, vide vi ikke heller; spørger ham; han er gammel nok; han maa selv tale for sig.“ **22** Dette sagde hans Forældre, fordi de frygtede for Jøderne; thi Jøderne vare allerede komne overens om, at dersom nogen bekendte ham som Kristus, skulde han udelukkes af Synagogen. **23** Derfor sagde hans Forældre: „Han er gammel nok, spørger ham selv!“ **24** Da hidkaldte de anden Gang Manden, som havde været blind, og sagde til ham: „Giv Gud Æren; vi vide, at dette Menneske er en Synder.“ **25** Da svarede han: „Om han er en Synder, ved jeg ikke; een Ting ved jeg, at jeg, som var blind, nu ser.“ **26** De sagde da til ham igen: „Hvad gjorde han ved dig? Hvorledes aabnede han dine Øjne?“ **27** Han svarede dem: „Jeg har allerede sagt eder det, og I hørte ikke efter. Hvorfor ville I høre det igen? Ville ogsaa I blive hans Disciple?“ **28** Da udskældte de ham og sagde: „Du er

hans Discipel; men vi ere Mose Disciple. **29** Vi vide, at Gud
har talt til Moses; men om denne vide vi ikke, hvorfra
han er." **30** Manden svarede og sagde til dem: „Det er
dog underligt, at I ikke vide, hvorfra han er, og han har
aabnet mine Øjne. **31** Vi vide, at Syndere bønhører Gud
ikke; men dersom nogen er gudfrygtig og gør hans Villie,
ham hører han. **32** Aldrig er det hørt, at nogen har aabnet
Øjnene paa en blindfødt. **(aiōn g165)** **33** Var denne ikke fra
Gud, da kunde han intet gøre." **34** De svarede og sagde til
ham: „Du er hel og holden født i Synder, og du vil lære
os?" Og de stødte ham ud. **35** Jesus hørte, at de havde
udstødt ham; og da han traf ham, sagde han til ham:
„Tror du paa Guds Søn?" **36** Han svarede og sagde: „Hvem
er han, Herre? for at jeg kan tro paa ham." **37** Jesus sagde
til ham: „Baade har du set ham, og den, som taler med
dig, ham er det." **38** Men han sagde: „Jeg tror, Herre!" og
han kastede sig ned for ham. **39** Og Jesus sagde: „Til Dom
er jeg kommen til denne Verden, for at de, som ikke se,
skulle blive seende, og de, som se, skulle blive blinde." **40**
Nogle af Farisæerne, som vare hos ham, hørte dette, og
de sagde til ham: „Mon ogsaa vi ere blinde?" **41** Jesus
sagde til dem: „Vare I blinde, da havde I ikke Synd; men
nu sige I: Vi se; eders Synd forbliver."

10 „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som ikke gaar
ind i Faarefolden gennem Døren, men stiger andensteds
over, han er en Tyv og en Røver. **2** Men den, som gaar ind
igennem Døren, er Faarenes Hyrde. **3** For ham lukker
Dørvogteren op, og Faarene høre hans Røst; og han kalder
sine egne Faar ved Navn og fører dem ud. **4** Og naar han

har ført alle sine egne Faar ud, gaar han foran dem; og Faarene følge ham, fordi de kende hans Røst. **5** Men en fremmed ville de ikke følge, men de ville fly fra ham, fordi de ikke kende de fremmedes Røst." **6** Denne Lignelse sagde Jesus til dem; men de forstode ikke, hvad det var, som han talte til dem. **7** Jesus sagde da atter til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, jeg er Faarenes Dør. **8** Alle de, som ere komne før mig, ere Tyve og Røvere; men Faarene hørte dem ikke. **9** Jeg er Døren; dersom nogen gaar ind igennem mig, han skal frelses; og han skal gaa ind og gaa ud og finde Føde. **10** Tyven kommer ikke uden for at stjæle og slagte og ødelægge; jeg er kommen, for at de skulle have Liv og have Overflod. **11** Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene. **12** Men Lejesvenden, som ikke er Hyrde, hvem Faarene ikke høre til, ser Ulven komme og forlader Faarene og flyr, og Ulven røver dem og adspreder dem, **13** fordi han er en Lejesvend og ikke bryder sig om Faarene. **14** Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine, og mine kende mig, **15** ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene. **16** Og jeg har andre Faar, som ikke høre til denne Fold; ogsaa dem bør jeg føre, og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hjord, een Hyrde. **17** Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at tage det igen. **18** Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igen. Dette Bud modtog jeg af min Fader." **19** Der blev atter Splid iblandt Jøderne for disse Ords Skyld. **20** Og mange af dem

sagde: „Han er besat og raser, hvorfor høre I ham?“ **21** Andre sagde: „Dette er ikke Ord af en besat; mon en ond Aand kan aabne blindes Øjne?“ **22** Men Tempelvielsens Fest indtraf i Jerusalem. Det var Vinter; **23** og Jesus gik omkring i Helligdommen, i Salomons Søjlegang. **24** Da omringede Jøderne ham og sagde til ham: „Hvor længe holder du vor Sjæl i Uvished? Dersom du er Kristus, da sig os det rent ud!“ **25** Jesus svarede dem: „Jeg har sagt eder det, og I tro ikke. De Gerninger, som jeg gør i min Faders Navn, de vidne om mig; **26** men I tro ikke, fordi I ikke ere af mine Faar. **27** Mine Faar høre min Røst, og jeg kender dem, og de følge mig, **28** og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle i al Evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem ud af min Haand. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **29** Min Fader, som har givet mig dem, er større end alle; og ingen kan rive noget af min Faders Haand. **30** Jeg og Faderen, vi ere eet.“ **31** Da toge Jøderne atter Stene op for at stene ham. **32** Jesus svarede dem: „Mange gode Gerninger har jeg vist eder fra min Fader; for hvilken af disse Gerninger stene I mig?“ **33** Jøderne svarede ham: „For en god Gerning stene vi dig ikke, men for Gudsbespottelse, og fordi du, som er et Menneske, gør dig selv til Gud.“ **34** Jesus svarede dem: „Er der ikke skrevet i eders Lov: Jeg har sagt: I ere Guder? **35** Naar den nu har kaldt dem Guder, til hvem Guds Ord kom (og Skriften kan ikke rokkes), **36** sige I da til den, hvem Faderen har helliget og sendt til Verden: Du taler bespotteligt, fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn? **37** Dersom jeg ikke gør min Faders Gerninger, saa tror mig ikke! **38** Men dersom jeg gør dem, saa tror Gerningerne, om I

end ikke ville tro mig, for at I kunne indse og erkende, at Faderen er i mig, og jeg i Faderen." **39** De søgte da atter at gribe ham; og han undslap af deres Haand. **40** Og han drog atter bort hinsides Jordan til det Sted, hvor Johannes først døbte, og han blev der. **41** Og mange kom til ham, og de sagde: „Johannes gjorde vel intet Tegn; men alt, hvad Johannes sagde om denne, var sandt." **42** Og mange troede paa ham der.

11 Men der laa en Mand syg, Lazarus fra Bethania, den Landsby, hvor Maria og hendes Søster Martha boede. **2** Men Maria var den, som salvede Herren med Salve og tørrede hans Fødder med sit Haar; hendes Broder Lazarus var syg. **3** Da sendte Søstrene Bud til ham og lod sige: „Herre! se, den, du elsker, er syg." **4** Men da Jesus hørte dette, sagde han: „Denne Sygdom er ikke til Døden, men for Guds Herligheds Skyld, for at Guds Søn skal herliggøres ved den." **5** Men Jesus elskede Martha og hendes Søster og Lazarus. **6** Da han nu hørte, at han var syg, blev han dog to Dage paa det Sted, hvor han var. **7** Derefter siger han saa til Disciplene: „Lader os gaa til Judæa igen!" **8** Disciplene sige til ham: „Rabbi! nylig søgte Jøderne at stene dig, og du drager atter derhen?" **9** Jesus svarede: „Har Dagen ikke tolv Timer? Vandrer nogen om Dagen, da støder han ikke an; thi han ser denne Verdens Lys. **10** Men vandrer nogen om Natten, da støder han an; thi Lyset er ikke i ham." **11** Dette sagde han, og derefter siger han til dem: „Lazarus, vor Ven, er sovet ind; men jeg gaar hen for at vække ham af Søvne." **12** Da sagde Disciplene til ham: „Herre!

sover han, da bliver han helbredet." **13** Men Jesus havde talt om hans Død; de derimod mente, at han talte om Søvnens Hvile. **14** Derfor sagde da Jesus dem rent ud: „Lazarus er død! **15** Og for eders Skyld er jeg glad over, at jeg ikke var der, for at I skulle tro; men lader os gaa til ham!" **16** Da sagde Thomas (hvilket betyder Tvilling), til sine Meddisciple: „Lader os ogsaa gaa, for at vi kunne dø med ham!" **17** Da Jesus nu kom, fandt han, at han havde ligget i Graven allerede fire Dage. **18** Men Bethania var nær ved Jerusalem, omtrent femten Stadier derfra. **19** Og mange af Jøderne vare komne til Martha og Maria for at trøste dem over deres Broder. **20** Da Martha nu hørte, at Jesus kom, gik hun ham i Møde; men Maria blev siddende i Huset. **21** Da sagde Martha til Jesus: „Herre! havde du været her, da var min Broder ikke død. **22** Men ogsaa nu ved jeg, at hvad som helst du beder Gud om, vil Gud give dig." **23** Jesus siger til hende: „Din Broder skal opstaa." **24** Martha siger til ham: „Jeg ved, at han skal opstaa i Opstandelsen paa den yderste Dag." **25** Jesus sagde til hende: „Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som tror paa mig, skal leve, om han end dør. **26** Og hver den, som lever og tror paa mig, skal i al Evighed ikke dø. Tror du dette?" **(aiōn g165)** **27** Hun siger til ham: „Ja, Herre! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til Verden." **28** Og da hun havde sagt dette, gik hun bort og kaldte hemmeligt sin Søster Maria og sagde: „Mesteren er her og kalder ad dig." **29** Da hun hørte det, rejste hun sig hastigt og gik til ham. **30** Men Jesus var endnu ikke kommen til Landsbyen, men var paa det Sted, hvor

Martha havde mødt ham. **31** Da nu Jøderne, som vare
hos hende i Huset og trøstede hende, saa, at Maria stod
hastigt op og gik ud, fulgte de hende, idet de mente,
at hun gik ud til Graven for at græde der. **32** Da Maria
nu kom derhen, hvor Jesus var, og saa ham, faldt hun
ned for hans Fødder og sagde til ham: „Herre! havde du
været her, da var min Broder ikke død." **33** Da nu Jesus
saa hende græde og saa Jøderne, som vare komne med
hende, græde, harmedes han i Aanden og blev heftigt
bevæget i sit Indre; og han sagde: **34** „Hvor have I lagt
ham?" De sige til ham: „Herre! kom og se!" **35** Jesus græd.
36 Da sagde Jøderne: „Se, hvor han elskede ham!" **37** Men
nogle af dem sagde: „Kunde ikke han, som aabnede den
blindes Øjne, have gjort, at ogsaa denne ikke var død?" **38**
Da harmes Jesus atter i sit Indre og gaar hen til Graven.
Men det var en Hule, og en Sten laa for den. **39** Jesus
siger: „Tager Stenen bort!" Martha, den dødes Søster,
siger til ham: „Herre! han stinker allerede; thi han har
ligget der fire Dage." **40** Jesus siger til hende: „Sagde jeg
ikke, at dersom du tror, skal du se Guds Herlighed?" **41**
Da toge de Stenen bort. Men Jesus opløftede sine Øjne og
sagde: „Fader! jeg takker dig, fordi du har hørt mig. **42** Jeg
vidste vel, at du altid hører mig; men for Skarens Skyld,
som staar omkring, sagde jeg det, for at de skulle tro,
at du har udsendt mig." **43** Og da han havde sagt dette,
raabte han med høj Røst: „Lazarus, kom herud!" **44** Og
den døde kom ud, bunden med Jordeklæder om Fødder
og Hænder, og et Tørklæde var bundet om hans Ansigt.
Jesus siger til dem: „Løser ham, og lader ham gaa!" **45**

Mange af de Jøder, som vare komne til Maria og havde
set, hvad han havde gjort, troede nu paa ham; **46** men
nogle af dem gik hen til Farisæerne og sagde dem, hvad
Jesus havde gjort. **47** Ypperstepræsterne og Farisæerne
sammenkaldte da et Møde af Raadet og sagde: „Hvad
gøre vi? thi dette Menneske gør mange Tegn. **48** Dersom
vi lade ham saaledes blive ved, ville alle tro paa ham, og
Romerne ville komme og tage baade vort Land og Folk."
49 Men en af dem, Kajfas, som var Ypperstepræst i det
Aar, sagde til dem: **50** „I vide intet; ej heller betænke I, at
det er os gavnligt, at eet Menneske dør for Folket, og
at ikke det hele Folk skal gaa til Grunde." **51** Men dette
sagde han ikke af sig selv; men da han var Ypperstepræst
i det Aar, profeterede han, at Jesus skulde dø for Folket;
52 og ikke for Folket alene, men for at han ogsaa kunde
samle Guds adspredte Børn sammen til eet. **53** Fra den
Dag af raadsloge de derfor om at ihjelslaa ham. **54** Derfor
vandrede Jesus ikke mere frit om iblandt Jøderne, men
gik bort derfra ud paa Landet, nær ved Ørkenen, til en By,
som kaldes Efraim; og han blev der med sine Disciple. **55**
Men Jødernes Paaske var nær; og mange fra Landet gik
op til Jerusalem før Paasken for at rense sig. **56** Da ledte
de efter Jesus og sagde mellem hverandre, da de stode i
Helligdommen: „Hvad mene I? Mon han ikke kommer til
Højtiden?" **57** Men Ypperstepræsterne og Farisæerne
havde givet Befaling om, at dersom nogen vidste, hvor
han var, skulde han give det til Kende, for at de kunde
gribe ham.

12 Seks Dage før Paaske kom Jesus nu til Bethania, hvor
Lazarus boede, han, som Jesus havde oprejst fra de døde.
2 Der gjorde de da et Aftensmaaltid for ham, og Martha
vartede op; men Lazarus var en af dem, som sade til
Bords med ham. **3** Da tog Maria et Pund af ægte, saare
kostbar Nardussalve og salvede Jesu Fødder og tørrede
hans Fødder med sit Haar; og Huset blev fuldt af Salvens
Duft. **4** Da siger en af hans Disciple, Judas, Simons Søn,
Iskariot, han, som siden forraadte ham: **5** „Hvorfor blev
denne Salve ikke solgt for tre Hundrede Denarer og given
til fattige?" **6** Men dette sagde han, ikke fordi han brød
sig om de fattige, men fordi han var en Tyv og havde
Pungen og bar, hvad der blev lagt deri. **7** Da sagde Jesus:
„Lad hende med Fred, hun har jo bevaret den til min
Begravelsesdag! **8** De fattige have I jo altid hos eder; men
mig have I ikke altid." **9** En stor Skare af Jøderne fik nu at
vide, at han var der; og de kom ikke for Jesu Skyld alene,
men ogsaa for at se Lazarus, hvem han havde oprejst fra
de døde. **10** Men Ypperstepræsterne raadsloge om ogsaa
at slaa Lazarus ihjel; **11** thi for hans Skyld gik mange af
Jøderne hen og troede paa Jesus. **12** Den følgende Dag, da
den store Skare, som var kommen til Højtiden, hørte, at
Jesus kom til Jerusalem, **13** toge de Palmegrene og gik ud
imod ham og raabte: „Hosanna! velsignet være den, som
kommer, i Herrens Navn, Israels Konge!" **14** Men Jesus
fandt et ungt Æsel og satte sig derpaa, som der er skrevet:
15 „Frygt ikke, Zions Datter! se, din Konge kommer,
siddende paa en Asenindes Føl." **16** Dette forstode hans
Disciple ikke først; men da Jesus var herliggjort, da kom

de i Hu, at dette var skrevet om ham, og at de havde gjort dette for ham. **17** Skaren, som var med ham, vidnede nu, at han havde kaldt Lazarus frem fra Graven og oprejst ham fra de døde. **18** Det var ogsaa derfor, at Skaren gik ham i Møde, fordi de havde hørt, at han havde gjort dette Tegn. **19** Da sagde Farisæerne til hverandre: „I se, at I udrette ikke noget; se, Alverden gaar efter ham." **20** Men der var nogle Grækere af dem, som plejede at gaa op for at tilbede paa Højtiden. **21** Disse gik nu til Filip, som var fra Bethsajda i Galilæa, og bade ham og sagde: „Herre! vi ønske at se Jesus." **22** Filip kommer og siger det til Andreas, Andreas og Filip komme og sige det til Jesus. **23** Men Jesus svarede dem og sagde: „Timen er kommen, til at Menneskesønnen skal herliggøres. **24** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hvis ikke Hvedekornet falder i Jorden og dør, bliver det ene; men dersom det dør, bærer det megen Frugt. **25** Den, som elsker sit Liv, skal miste det; og den, som hader sit Liv i denne Verden, skal bevare det til et evigt Liv. **(aiōnios g166)** **26** Om nogen tjener mig, han følge mig, og hvor jeg er, der skal ogsaa min Tjener være; om nogen tjener mig, ham skal Faderen ære. **27** Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne Time? Dog, derfor er jeg kommen til denne Time. **28** Fader, herliggør dit Navn!" Da kom der en Røst fra Himmelen: „Baade har jeg herliggjort det, og vil jeg atter herliggøre det." **29** Da sagde Skaren, som stod og hørte det, at det havde tordnet; andre sagde: „En Engel har talt til ham." **30** Jesus svarede og sagde: „Ikke for min Skyld er denne Røst kommen, men for eders Skyld. **31** Nu

gaar der Dom over denne Verden, nu skal denne Verdens Fyrste kastes ud, **32** og jeg skal, naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til mig." **33** Men dette sagde han for at betegne, hvilken Død han skulde dø. **34** Skaren svarede ham: „Vi have hørt af Loven, at Kristus bliver evindelig, og hvorledes siger da du, at Menneskesønnen bør ophøjes? Hvem er denne Menneskesøn?" **(aiōn g165)** **35** Da sagde Jesus til dem: „Endnu en liden Tid er Lyset hos eder. Vandrer, medens I have Lyset, for at Mørke ikke skal overfalde eder! Og den, som vandrer i Mørket, ved ikke, hvor han gaar hen. **36** Medens I have Lyset, tror paa Lyset, for at I kunne blive Lysets Børn!" Dette talte Jesus, og han gik bort og blev skjult for dem. **37** Men endskønt han havde gjort saa mange Tegn for deres Øjne, troede de dog ikke paa ham, **38** for at Profeten Esajas's Ord skulde opfyldes, som han har sagt: „Herre! hvem troede det, han hørte af os, og for hvem blev Herrens Arm aabenbaret?" **39** Derfor kunde de ikke tro, fordi Esajas har atter sagt: **40** „Han har blindet deres Øjne og forhærdet deres Hjerte, for at de ikke skulle se med Øjnene og forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde helbrede dem." **41** Dette sagde Esajas, fordi han saa hans Herlighed og talte om ham. **42** Alligevel var der dog mange, endogsaa af Raadsherrerne, som troede paa ham; men for Farisæernes Skyld bekendte de det ikke, for at de ikke skulde blive udelukkede af Synagogen; **43** thi de elskede Menneskenes Ære mere end Guds Ære. **44** Men Jesus raabte og sagde: „Den, som tror paa mig, tror ikke paa mig, men paa ham, som sendte mig, **45** og den, som

ser mig, ser den, som sendte mig. **46** Jeg er kommen som et Lys til Verden, for at hver den, som tror paa mig, ikke skal blive i Mørket. **47** Og om nogen hører mine Ord og ikke vogter paa dem, ham dømmer ikke jeg; thi jeg er ikke kommen for at dømme Verden, men for at frelse Verden. **48** Den, som foragter mig og ikke modtager mine Ord, har den, som dømmer ham; det Ord, som jeg har talt, det skal dømme ham paa den yderste Dag. **49** Thi jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som sendte mig, han har givet mig Befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale. **50** Og jeg ved, at hans Befaling er evigt Liv. Altsaa, hvad jeg taler, taler jeg saaledes, som Faderen har sagt mig." **(aiōnios g166)**

13 Men før Paaskehøjtiden, da Jesus vidste, at hans Time var kommen, til at han skulde gaa bort fra denne Verden til Faderen, da, ligesom han havde elsket sine egne, som vare i Verden, saa elskede han dem indtil Enden. **2** Og medens der holdtes Aftensmaaltid, da Djævelen allerede havde indskudt i Judas's, Simons Søns, Iskariots Hjerte, at han skulde forraade ham; **3** da Jesus vidste, at Faderen havde givet ham alle Ting i Hænde, og at han var udgaaet fra Gud og gik hen til Gud: **4** saa rejser han sig fra Maaltidet og lægger sine Klæder fra sig, og han tog et Linklæde og bandt det om sig. **5** Derefter hælder han Vand i Vadskefadet og begyndte at to Disciplenes Fødder og at tørre dem med Linklædet, som han var ombunden med. **6** Han kommer da til Simon Peter; og denne siger til ham: „Herre! tor du mine Fødder?" **7** Jesus svarede og sagde til ham: „Hvad jeg gør, ved du ikke nu, men du skal

forstaa det siden efter." **8** Peter siger til ham: „Du skal i al Evighed ikke to mine Fødder." Jesus svarede ham: „Dersom jeg ikke tor dig, har du ikke Lod sammen med mig." **(aiōn g165)** **9** Simon Peter siger til ham: „Herre! ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Hovedet." **10** Jesus siger til ham: „Den, som er tvættet, har ikke nødig at to andet end Fødderne, men er ren over det hele; og I ere rene, men ikke alle." **11** Thi han kendte den, som forraadte ham; derfor sagde han: „I ere ikke alle rene." **12** Da han nu havde toet deres Fødder og havde taget sine Klæder og atter sat sig til Bords, sagde han til dem: „Vide I, hvad jeg har gjort ved eder? **13** I kalde mig Mester og Herre, og I tale ret, thi jeg er det. **14** Naar da jeg, Herren og Mesteren, har toet eders Fødder, saa ere ogsaa I skyldige at to hverandres Fødder. **15** Thi jeg har givet eder et Eksempel, for at, ligesom jeg gjorde ved eder, skulle ogsaa I gøre. **16** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, en Tjener er ikke større end sin Herre, ikke heller et Sendebud større end den, som har sendt ham. **17** Naar I vide dette, ere I salige, om I gøre det. **18** Jeg taler ikke om eder alle; jeg ved, hvilke jeg har udvalgt; men Skriften maatte opfyldes: Den, som æder Brødet med mig, har opløftet sin Hæl imod mig. **19** Fra nu af siger jeg eder det, førend det sker, for at I, naar det er sket, skulle tro, at det er mig. **20** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som modtager, hvem jeg sender, modtager mig; men den, som modtager mig, modtager ham, som har sendt mig." **21** Da Jesus havde sagt dette, blev han heftigt bevæget i Aanden og vidnede og sagde: „Sandelig,

sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forraade mig." **22** Da saa Disciplene paa hverandre, tvivlraadige om, hvem han talte om. **23** Men der var en iblandt hans Disciple, som sad til Bords ved Jesu Side, han, hvem Jesus elskede. **24** Til denne nikker da Simon Peter og siger til ham: „Sig, hvem det er, han taler om?" **25** Men denne bøjer sig op til Jesu Bryst og siger til ham: „Herre! hvem er det?" **26** Jesus svarer: „Det er den, hvem jeg giver det Stykke Brød, som jeg dypper." Saa dypper han Stykket og tager og giver det til Judas, Simons Søn, Iskariot. **27** Og efter at han havde faaet Stykket, da gik Satan ind i ham. Saa siger Jesus til ham: „Hvad du gør, gør det snart!" **28** Men ingen af dem, som sade til Bords, forstod, hvorfor han sagde ham dette. **29** Thi nogle mente, efterdi Judas havde Pungen, at Jesus sagde til ham: „Køb, hvad vi have nødig til Højtiden; " eller at han skulde give noget til de fattige. **30** Da han nu havde faaet Stykket, gik han straks ud. Men det var Nat. **31** Da han nu var gaaet ud, siger Jesus: „Nu er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham. **32** Dersom Gud er herliggjort i ham, skal Gud ogsaa herliggøre ham i sig, og han skal snart herliggøre ham. **33** Børnlille! endnu en liden Stund er jeg hos eder. I skulle lede efter mig, og ligesom jeg sagde til Jøderne: „Hvor jeg gaar hen, kunne I ikke komme, " siger jeg nu ogsaa til eder. **34** Jeg giver eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre, at ligesom jeg elskede eder, skulle ogsaa I elske hverandre. **35** Derpaa skulle alle kende, at I ere mine Disciple, om I have indbyrdes Kærlighed." **36** Simon Peter siger til ham: „Herre! hvor gaar du hen?" Jesus

svarede ham: „Hvor jeg gaar hen, kan du ikke nu følge
mig, men siden skal du følge mig.“ **37** Peter siger til ham:
„Herre! hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte
mit Liv til for dig.“ **38** Jesus svarer: „Vil du sætte dit Liv
til for mig? Sandelig, sandelig, siger jeg dig, Hanen skal
ikke gale, førend du har fornægtet mig tre Gange.“

14 „Eders Hjerte forfærdes ikke! Tror paa Gud, og tror
paa mig! **2** I min Faders Hus er der mange Boliger. Dersom
det ikke var saa, havde jeg sagt eder det; thi jeg gaar bort
for at berede eder Sted. **3** Og naar jeg er gaaet bort og
har beredt eder Sted, kommer jeg igen og tager eder til
mig, for at, hvor jeg er, der skulle ogsaa I være. **4** Og hvor
jeg gaar hen, derhen vide I Vejen.“ **5** Thomas siger til
ham: „Herre! vi vide ikke, hvor du gaar hen; og hvorledes
kunne vi vide Vejen?“ **6** Jesus siger til ham: „Jeg er Vejen
og Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen
uden ved mig. **7** Havde I kendt mig, da havde I ogsaa
kendt min Fader; og fra nu af kende I ham og have set
ham.“ **8** Filip siger til ham: „Herre! vis os Faderen, og det
er os nok.“ **9** Jesus siger til ham: „Saa lang en Tid har jeg
været hos eder, og du kender mig ikke, Filip? Den, som
har set mig, har set Faderen; hvorledes kan du da sige:
Vis os Faderen? **10** Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og
Faderen er i mig? De Ord, som jeg siger til eder, taler
jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han
gør sine Gerninger. **11** Tror mig, at jeg er i Faderen, og
Faderen er i mig; men ville I ikke, saa tror mig dog for
selve Gerningernes Skyld! **12** Sandelig, sandelig, siger jeg
eder, den, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør,

skal ogsaa han gøre, og han skal gøre større Gerninger end disse; thi jeg gaar til Faderen, **13** og hvad som helst I bede om i mit Navn, det vil jeg gøre, for at Faderen maa herliggøres ved Sønnen. **14** Dersom I bede om noget i mit Navn, vil jeg gøre det. **15** Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger! **16** Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand til at være hos eder evindelig, **(aiōn g165)** **17** den Sandhedens Aand, som Verden ikke kan modtage, thi den ser den ikke og kender den ikke; men I kende den, thi den bliver hos eder og skal være i eder. **18** Jeg vil ikke efterlade eder faderløse; jeg kommer til eder. **19** Endnu en liden Stund, og Verden ser mig ikke mere, men I se mig; thi jeg lever, og I skulle leve. **20** Paa den Dag skulle I erkende, at jeg er i min Fader, og I i mig, og jeg i eder. **21** Den, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; men den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham." **22** Judas (ikke Iskariot) siger til ham: „Herre! hvor kommer det, at du vil aabenbare dig for os og ikke for Verden?" **23** Jesus svarede og sagde til ham: „Om nogen elsker mig, vil han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham. **24** Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som sendte mig. **25** Dette har jeg talt til eder, medens jeg blev hos eder. **26** Men Talsmanden, den Helligaand, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder. **27** Fred efterlader jeg eder,

min Fred giver jeg eder; jeg giver eder ikke, som Verden
giver. Eders Hjerte forfærdes ikke og forsage ikke! **28** I
have hørt, at jeg sagde til eder: Jeg gaar bort og kommer
til eder igen. Dersom I elskede mig, da glædede I eder
over, at jeg gaar til Faderen; thi Faderen er større end jeg.
29 Og nu har jeg sagt eder det, før det sker, for at I skulle
tro, naar det er sket. **30** Jeg skal herefter ikke tale meget
med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og han har
slet intet i mig; **31** men for at Verden skal kende, at jeg
elsker Faderen og gør saaledes, som Faderen har befalet
mig: saa staar nu op, lader os gaa herfra!"

15 „Jeg er det sande Vintræ, og min Fader er
Vingaardsmanden. **2** Hver Gren paa mig, som ikke bærer
Frugt, den borttager han, og hver den, som bærer Frugt,
renser han, for at den skal bære mere Frugt. **3** I ere
allerede rene paa Grund af det Ord, som jeg har talt til
eder. **4** Bliver i mig, da bliver ogsaa jeg i eder. Ligesom
Grenen ikke kan bære Frugt af sig selv, uden den bliver
paa Vintræet, saaledes kunne I ikke heller, uden I blive i
mig. **5** Jeg er Vintræet, I ere Grenene. Den, som bliver i
mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig
kunne I slet intet gøre. **6** Om nogen ikke bliver i mig, han
bliver udkastet som en Gren og visner; man sanker dem
og kaster dem i Ilden, og de brændes. **7** Dersom I blive i
mig, og mine Ord blive i eder, da beder, om hvad som
helst I ville, og det skal blive eder til Del. **8** Derved er
min Fader herliggjort, at I bære megen Frugt, og I skulle
blive mine Disciple. **9** Ligesom Faderen har elsket mig,
saa har ogsaa jeg elsket eder; bliver i min Kærlighed!

10 Dersom I holde mine Befalinger, skulle I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed. **11** Dette har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen. **12** Dette er min Befaling, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder. **13** Større Kærlighed har ingen end denne, at han sætter sit Liv til for sine Venner. **14** I ere mine Venner, dersom I gøre, hvad jeg befaler eder. **15** Jeg kalder eder ikke længere Tjenere; thi Tjeneren ved ikke, hvad hans Herre gør; men eder har jeg kaldt Venner; thi alt det, som jeg har hørt af min Fader, har jeg kundgjort eder. **16** I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder til, at I skulle gaa hen og bære Frugt, og eders Frugt skal blive ved, for at Faderen skal give eder, hvad som helst I bede ham om i mit Navn. **17** Dette befaler jeg eder, at I skulle elske hverandre. **18** Naar Verden hader eder, da vider, at den har hadet mig før end eder. **19** Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit eget; men fordi I ikke ere af Verden, men jeg har valgt eder ud af Verden, derfor hader Verden eder. **20** Kommer det Ord i Hu, som jeg har sagt eder: En Tjener er ikke større end sin Herre. Have de forfulgt mig, ville de ogsaa forfølge eder; have de holdt mit Ord, ville de ogsaa holde eders. **21** Men alt dette ville de gøre imod eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kende den, som sendte mig. **22** Dersom jeg ikke var kommen og havde talt til dem, havde de ikke Synd; men nu have de ingen Undskyldning for deres Synd. **23** Den, som hader mig, hader ogsaa min Fader. **24** Havde jeg ikke gjort de

Gerninger iblandt dem, som ingen anden har gjort, havde de ikke Synd; men nu have de set dem og dog hadet baade mig og min Fader. **25** Dog, det Ord, som er skrevet i deres Lov, maa opfyldes: De hadede mig uforskyldt. **26** Men naar Talsmanden kommer, som jeg skal sende eder fra Faderen, Sandhedens Aand, som udgaar fra Faderen, da skal han vidne om mig. **27** Men ogsaa I skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen."

16 „Dette har jeg talt til eder, for at I ikke skulle forarges. **2** De skulle udelukke eder af Synagogerne, ja, den Tid skal komme, at hver den, som slaar eder ihjel, skal mene, at han viser Gud en Dyrkelse. **3** Og dette skulle de gøre, fordi de hverken kende Faderen eller mig. **4** Men dette har jeg talt til eder, for at I, naar Timen kommer, skulle komme i Hu, at jeg har sagt eder det; men dette sagde jeg eder ikke fra Begyndelsen, fordi jeg var hos eder. **5** Men nu gaar jeg hen til ham, som sendte mig, og ingen af eder spørger mig: Hvor gaar du hen? **6** Men fordi jeg har talt dette til eder, har Bedrøvelsen opfyldt eders Hjerte. **7** Men jeg siger eder Sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg gaar bort, thi gaar jeg ikke bort, kommer Talsmanden ikke til eder; men gaar jeg bort, saa vil jeg sende ham til eder. **8** Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom. **9** Om Synd, fordi de ikke tro paa mig; **10** men om Retfærdighed, fordi jeg gaar til min Fader, og I se mig ikke længere; **11** men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt. **12** Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu. **13** Men naar han, Sandhedens Aand, kommer, skal han

vejlede eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han forkynde eder. **14** Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder. **15** Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder. **16** Om en liden Stund skulle I ikke se mig længer, og atter om en liden Stund skulle I se mig.“ **17** Da sagde nogle af hans Disciple til hverandre: „Hvad er dette, som han siger os: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I se mig, og: Jeg gaar hen til Faderen?“ **18** De sagde altsaa: „Hvad er dette, han siger: Om en liden Stund? Vi forstaa ikke, hvad han taler.“ **19** Jesus vidste, at de vilde spørge ham, og han sagde til dem: „I spørge hverandre om dette, at jeg sagde: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I se mig. **20** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle græde og jamre, men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal blive til Glæde. **21** Naar Kvinden føder, har hun Bedrøvelse, fordi hendes Time er kommen; men naar hun har født Barnet, kommer hun ikke mere sin Trængsel i Hu af Glæde over, at et Menneske er født til Verden. **22** Ogsaa I have da vel nu Bedrøvelse, men jeg skal se eder igen, og eders Hjerte skal glædes, og ingen tager eders Glæde fra eder. **23** Og paa den Dag skulle I ikke spørge mig om noget. Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I bede Faderen om, skal han give eder i mit Navn. **24** Hidindtil have I ikke bedet om noget i mit Navn; beder, og I skulle faa, for at eders

Glæde maa blive fuldkommen. **25** Dette har jeg talt til eder i Lignelser; der kommer en Time, da jeg ikke mere skal tale til eder i Lignelser, men frit ud forkynde eder om Faderen. **26** Paa den Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger ikke til eder, at jeg vil bede Faderen for eder; **27** thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket mig og troet, at jeg er udgaaet fra Gud. **28** Jeg udgik fra Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader Verden igen og gaar til Faderen." **29** Hans Disciple sige til ham: „Se, nu taler du frit ud og siger ingen Lignelse. **30** Nu vide vi, at du ved alle Ting og ikke har nødig, at nogen spørger dig; desaarsag tro vi, at du er udgaaet fra Gud." **31** Jesus svarede dem: „Nu tro I! **32** Se, den Time kommer, og den er kommen, da I skulle adspredes hver til sit og lade mig alene; dog, jeg er ikke alene, thi Faderen er med mig. **33** Dette har jeg talt til eder, for at I skulle have Fred i mig. I Verden have I Trængsel; men værer frimodige, jeg har overvundet Verden."

17 Dette talte Jesus; og han opløftede sine Øjne til Himmelen og sagde: „Fader! Timen er kommen; herliggør din Søn, for at Sønnen maa herliggøre dig, **2** ligesom du har givet ham Magt over alt Kød, for at han skal give alle dem, som du har givet ham, evigt Liv. **(aiōnios g166)** **3** Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus. **(aiōnios g166)** **4** Jeg har herliggjort dig paa Jorden ved at fuldbyrde den Gerning, som du har givet mig at gøre. **5** Og Fader! herliggør du mig nu hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var. **6** Jeg

har aabenbaret dit Navn for de Mennesker, som du har
givet mig ud af Verden; de vare dine, og du gav mig dem,
og de have holdt dit Ord. **7** Nu vide de, at alt det, som
du har givet mig, er fra dig. **8** Thi de Ord, som du har
givet mig, har jeg givet dem; og de have modtaget dem
og erkendt i Sandhed, at jeg udgik fra dig, og de have
troet, at du har udsendt mig. **9** Jeg beder for dem; jeg
beder ikke for Verden, men for dem, som du har givet
mig; thi de ere dine. **10** Og alt mit er dit, og dit er mit; og
jeg er herliggjort i dem. **11** Og jeg er ikke mere i Verden,
men disse ere i Verden, og jeg kommer til dig. Hellige
Fader! bevar dem i dit Navn, hvilket du har givet mig, for
at de maa være eet ligesom vi. **12** Da jeg var hos dem,
bevarede jeg dem i dit Navn, hvilket du har givet mig,
og jeg vogtede dem, og ingen af dem blev fortabt, uden
Fortabelsens Søn, for at Skriften skulde opfyldes. **13** Men
nu kommer jeg til dig, og dette taler jeg i Verden, for at
de maa have min Glæde fuldkommet i sig. **14** Jeg har givet
dem dit Ord; og Verden har hadet dem, fordi de ikke ere
af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden. **15** Jeg beder ikke
om, at du vil tage dem ud af Verden, men at du vil bevare
dem fra det onde. **16** De ere ikke af Verden, ligesom jeg
ikke er af Verden. **17** Hellige dem i Sandheden; dit Ord er
Sandhed. **18** Ligesom du har udsendt mig til Verden, saa
har ogsaa jeg udsendt dem til Verden. **19** Og jeg helliger
mig selv for dem, for at ogsaa de skulle være helligede i
Sandheden. **20** Men jeg beder ikke alene for disse, men
ogsaa for dem, som ved deres Ord tro paa mig, **21** at de
maa alle være eet; ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at

ogsaa de skulle være eet i os, for at Verden maa tro, at du har udsendt mig. **22** Og den Herlighed, som du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skulle være eet, ligesom vi ere eet, **23** jeg i dem og du i mig, for at de maa være fuldkommede til eet, for at Verden maa erkende, at du har udsendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig. **24** Fader! jeg vil, at, hvor jeg er, skulle ogsaa de, som du har givet mig, være hos mig, for at de maa skue min Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig før Verdens Grundlæggelse. **25** Retfærdige Fader! — og Verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og disse have kendt, at du har udsendt mig. **26** Og jeg har kundgjort dem dit Navn og vil kundgøre dem det, for at den Kærlighed, hvormed du har elsket mig, skal være i dem, og jeg i dem."

18 Da Jesus havde sagt dette, gik han ud med sine Disciple over Kedrons Bæk, hvor der var en Have, i hvilken han gik ind med sine Disciple. **2** Men ogsaa Judas, som forraadte ham, kendte Stedet; thi Jesus samledes ofte der med sine Disciple. **3** Saa tager Judas Vagtafdelingen og Svende fra Ypperstepræsterne og Farisæerne og kommer derhen med Fakler og Lamper og Vaaben. **4** Da nu Jesus vidste alt, hvad der skulde komme over ham, gik han frem og sagde til dem: „Hvem lede I efter?" **5** De svarede ham: „Jesus af Nazareth." Jesus siger til dem: „Det er mig." Men ogsaa Judas, som forraadte ham, stod hos dem. **6** Som han da sagde til dem: „Det er mig, " vege de tilbage og faldt til Jorden. **7** Han spurgte dem nu atter: „Hvem lede I efter?" Men de sagde: „Jesus af Nazareth." **8** Jesus svarede: „Jeg

har sagt eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, saa lader disse gaa!" **9** for at det Ord skulde opfyldes, som han havde sagt: „Jeg mistede ingen af dem, som du har givet mig." **10** Simon Peter, som havde et Sværd, drog det nu og slog Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans højre Øre. Men Tjeneren hed Malkus. **11** Da sagde Jesus til Peter: „Stik dit Sværd i Skeden! Skal jeg ikke drikke den Kalk, som min Fader har givet mig?" **12** Vagtafdelingen og Krigsøversten og Jødernes Svende grebe da Jesus og bandt ham. **13** Og de førte ham først til Annas; thi han var Svigerfader til Kajfas, som var Ypperstepræst i det Aar. **14** Men det var Kajfas, som havde givet Jøderne det Raad, at det var gavnligt, at eet Menneske døde for Folket. **15** Men Simon Peter og en anden Discipel fulgte Jesus, og den Discipel var kendt med Ypperstepræsten, og han gik ind med Jesus i Ypperstepræstens Gaard. **16** Men Peter stod udenfor ved Døren. Da gik den anden Discipel, som var kendt med Ypperstepræsten, ud og sagde det til Dørvogtersken og førte Peter ind. **17** Pigen, som var Dørvogterske, siger da til Peter: „Er ogsaa du af dette Menneskes Disciple?" Han siger: „Nej, jeg er ikke." **18** Men Tjenerne og Svendene stode og havde gjort en Kulild (thi det var koldt) og varmede sig; men ogsaa Peter stod hos dem og varmede sig. **19** Ypperstepræsten spurgte nu Jesus om hans Disciple og om hans Lære. **20** Jesus svarede ham: „Jeg har talt frit ud til Verden; jeg har altid lært i Synagoger og i Helligdommen, der, hvor alle Jøderne komme sammen, og i Løndom har jeg intet talt. **21** Hvorfor spørger du mig? Spørg dem,

som have hørt, hvad jeg talte til dem; se, de vide, hvad jeg har sagt." **22** Men som han sagde dette, gav en af Svendene, som stod hos, Jesus et Slag i Ansigtet og sagde: „Svarer du Ypperstepræsten saaledes?" **23** Jesus svarede ham: „Har jeg talt ilde, da bevis, at det er ondt; men har jeg talt ret, hvorfor slaar du mig da?" **24** Annas sendte ham nu bunden til Ypperstepræsten Kajfas. **25** Men Simon Peter stod og varmede sig. Da sagde de til ham: „Er ogsaa du af hans Disciple?" Han nægtede det og sagde: „Nej, jeg er ikke." **26** En af Ypperstepræstens Tjenere, som var en Frænde af ham, hvis Øre Peter havde afhugget, siger: „Saa jeg dig ikke i Haven med ham?" **27** Da nægtede Peter det atter, og straks galede Hanen. **28** De føre nu Jesus fra Kajfas til Landshøvdingens Borg; men det var aarle. Og de gik ikke ind i Borgen, for at de ikke skulde besmittes, men kunde spise Paaske. **29** Pilatus gik da ud til dem, og han siger: „Hvad Klagemaal føre I mod dette Menneske?" **30** De svarede og sagde til ham: „Var han ikke en Ugerningsmand, da havde vi ikke overgivet ham til dig." **31** Da sagde Pilatus til dem: „Tager I ham og dømmer ham efter eders Lov!" Da sagde Jøderne til ham: „Det er os ikke tilladt at aflive nogen; " **32** for at Jesu Ord skulde opfyldes, det, som han sagde, da han gav til Kende, hvilken Død han skulde dø. **33** Da gik Pilatus igen ind i Borgen og kaldte paa Jesus og sagde til ham: „Er du Jødernes Konge?" **34** Jesus svarede: „Siger du dette af dig selv, eller have andre sagt dig det om mig?" **35** Pilatus svarede: „Mon jeg er en Jøde? dit Folk og Ypperstepræsterne have overgivet dig

til mig; hvad har du gjort?" **36** Jesus svarede: „Mit Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne Verden, havde mine Tjenere stridt for, at jeg ikke var bleven overgiven til Jøderne; men nu er mit Rige ikke deraf." **37** Da sagde Pilatus til ham: „Du er altsaa dog en Konge?" Jesus svarede: „Du siger det, jeg er en Konge. Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst." **38** Pilatus siger til ham: „Hvad er Sandhed?" Og da han havde sagt dette, gik han igen ud til Jøderne, og han siger til dem: „Jeg finder ingen Skyld hos ham. **39** Men I have den Skik, at jeg løslader eder en om Paasken; ville I da, at jeg skal løslade eder Jødernes Konge?" **40** Da raabte de alle igen og sagde: „Ikke ham, men Barabbas; " og Barabbas var en Røver.

19 Nu tog da Pilatus Jesus og lod ham hudstryge. **2** Og Stridsmændene flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved og kastede en Purpurkappe om ham, og de gik hen til ham og sagde: **3** „Hil være dig, du Jødernes Konge!" og de sloge ham i Ansigtet. **4** Og Pilatus gik atter ud, og han siger til dem: „Se, jeg fører ham ud til eder, for at I skulle vide, at jeg finder ingen Skyld hos ham." **5** Da gik Jesus ud med Tornekronen og Purpurkappen paa. Og han siger til dem: „Se, hvilket Menneske!" **6** Da nu Ypperstepræsterne og Svendene saa ham, raabte de og sagde: „Korsfæst! korsfæst!" Pilatus siger til dem: „Tager I ham og korsfæster ham; thi jeg finder ikke Skyld hos ham." **7** Jøderne svarede ham: „Vi have en Lov, og efter denne Lov er han skyldig at dø, fordi han har gjort sig

selv til Guds Søn." **8** Da Pilatus nu hørte dette Ord, blev
han endnu mere bange. **9** Og han gik ind igen i Borgen
og siger til Jesus: „Hvorfra er du?" Men Jesus gav ham
intet Svar. **10** Pilatus siger da til ham: „Taler du ikke til
mig? Ved du ikke, at jeg har Magt til at løslade dig, og
at jeg har Magt til at korsfæste dig?" **11** Jesus svarede:
„Du havde aldeles ingen Magt over mig, dersom den
ikke var given dig ovenfra; derfor har den, som overgav
mig til dig, større Synd." **12** Derefter forsøgte Pilatus at
løslade ham. Men Jøderne raabte og sagde: „Dersom du
løslader denne, er du ikke Kejserens Ven. Hver den, som
gør sig selv til Konge, sætter sig op imod Kejseren." **13** Da
Pilatus hørte disse Ord, førte han Jesus ud og satte sig
paa Dommersædet, paa det Sted, som kaldes Stenlagt,
men paa Hebraisk Gabbatha; **14** men det var Beredelsens
Dag i Paasken, ved den sjette Time. Og han siger til
Jøderne: „Se, eders Konge!" **15** De raabte nu: „Bort, bort
med ham! korsfæst ham!" Pilatus siger til dem: „Skal jeg
korsfæste eders Konge?" Ypperstepræsterne svarede:
„Vi have ingen Konge uden Kejseren." **16** Saa overgav
han ham da til dem til at korsfæstes. De toge nu Jesus;
17 og han bar selv sit Kors og gik ud til det saakaldte
„Hovedskalsted", som hedder paa Hebraisk Golgatha, **18**
hvor de korsfæstede ham og to andre med ham, en paa
hver Side, men Jesus midt imellem. **19** Men Pilatus havde
ogsaa skrevet en Overskrift og sat den paa Korset. Men
der var skrevet: „Jesus af Nazareth, Jødernes Konge."
20 Denne Overskrift læste da mange af Jøderne; thi det
Sted, hvor Jesus blev korsfæstet, var nær ved Staden;

og den var skreven paa Hebraisk, Latin og Græsk. **21** Da sagde Jødernes Ypperstepræster til Pilatus: „Skriv ikke: Jødernes Konge, men: Han sagde: Jeg er Jødernes Konge.“ **22** Pilatus svarede: „Hvad jeg skrev, det skrev jeg.“ **23** Da nu Stridsmændene havde korsfæstet Jesus, toge de hans Klæder og gjorde fire Dele, een Del for hver Stridsmand, og ligeledes Kjortelen; men Kjortelen var usyet, vævet fra øverst helt igennem. **24** Da sagde de til hverandre: „Lader os ikke sønderskære den, men kaste Lod om den, hvis den skal være; “ for at Skriften skulde opfyldes, som siger: „De delte mine Klæder imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon.“ Dette gjorde da Stridsmændene. **25** Men ved Jesu Kors stod hans Moder og hans Moders Søster, Maria, Klopas's Hustru, og Maria Magdalene. **26** Da Jesus nu saa sin Moder og den Discipel, han elskede, staa hos, siger han til sin Moder: „Kvinde! se, det er din Søn.“ **27** Derefter siger han til Discipelen: „Se, det er din Moder.“ Og fra den Time tog Discipelen hende hjem til sit. **28** Derefter, da Jesus vidste, at alting nu var fuldbragt, for at Skriften skulde opfyldes, siger han: „Jeg tørster.“ **29** Der stod et Kar fuldt af Eddike; de satte da en Svamp fuld af Eddike paa en Isopstængel og holdt den til hans Mund. **30** Da nu Jesus havde taget Eddiken, sagde han: „Det er fuldbragt; “ og han bøjede Hovedet og opgav Aanden. **31** Da det nu var Beredelsesdag, bade Jøderne Pilatus om, at Benene maatte blive knuste og Legemerne nedtagne, for at de ikke skulde blive paa Korset Sabbaten over; thi denne Sabbatsdag var stor. **32** Da kom Stridsmændene og knuste Benene paa den første og paa den anden, som

vare korsfæstede med ham. **33** Men da de kom til Jesus og saa, at han allerede var død, knuste de ikke hans Ben. **34** Men en af Stridsmændene stak ham i Siden med et Spyd, og straks flød der Blod og Vand ud. **35** Og den, der har set det, har vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt, og han ved, at han siger sandt, for at ogsaa I skulle tro. **36** Thi disse Ting skete, for at Skriften skulde opfyldes: „Intet Ben skal sønderbrydes derpaa." **37** Og atter et andet Skriftord siger: „De skulle se hen til ham, hvem de have gennemstunget." **38** Men Josef fra Arimathæa, som var en Jesu Discipel, dog lønligt, af Frygt for Jøderne, bad derefter Pilatus om, at han maatte tage Jesu Legeme, og Pilatus tillod det. Da kom han og tog Jesu Legeme. **39** Men ogsaa Nikodemus, som første Gang var kommen til Jesus om Natten, kom og bragte en Blanding af Myrra og Aloe, omtrent hundrede Pund. **40** De toge da Jesu Legeme og bandt det i Linklæder med de vellugtende Urter, som Jødernes Skik er at fly Lig til Jorde. **41** Men der var paa det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Have, og i Haven en ny Grav, hvori endnu aldrig nogen var lagt. **42** Der lagde de da Jesus, for Jødernes Beredelsesdags Skyld, efterdi Graven var nær.

20 Men paa den første Dag i Ugen kommer Maria Magdalene aarle, medens det endnu er mørkt, til Graven og ser Stenen borttagen fra Graven. **2** Da løber hun og kommer til Simon Peter og til den anden Discipel, ham, hvem Jesus elskede, og siger til dem: „De have borttaget Herren af Graven, og vi vide ikke, hvor de have lagt ham." **3** Da gik Peter og den anden Discipel ud, og de

kom til Graven. **4** Men de to løb sammen, og den anden Discipel løb foran, hurtigere end Peter, og kom først til Graven. **5** Og da han kiggede ind, ser han Linklæderne ligge der, men gik dog ikke ind. **6** Da kommer Simon Peter, som fulgte ham, og han gik ind i Graven og saa Linklæderne ligge der **7** og Tørklædet, som han havde haft paa sit Hoved, ikke liggende ved Linklæderne, men sammenrullet paa et Sted for sig selv. **8** Nu gik da ogsaa den anden Discipel, som var kommen først til Graven, ind, og han saa og troede. **9** Thi de forstode endnu ikke Skriften, at han skulde opstaa fra de døde. **10** Da gik Disciplene atter bort til deres Hjem. **11** Men Maria stod udenfor ved Graven og græd. Som hun nu græd, kiggede hun ind i Graven, **12** og hun ser to Engle sidde i hvide Klæder, en ved Hovedet og en ved Fødderne, hvor Jesu Legeme havde ligget. **13** Og de sige til hende: „Kvinde! hvorfor græder du?" Hun siger til dem: „Fordi de have taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de have lagt ham." **14** Da hun havde sagt dette, vendte hun sig om, og hun ser Jesus staa der, og hun vidste ikke, at det var Jesus. **15** Jesus siger til hende: „Kvinde! hvorfor græder du? hvem leder du efter?" Hun mente, det var Havemanden, og siger til ham: „Herre! dersom du har baaret ham bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage ham." **16** Jesus siger til hende: „Maria!" Hun vender sig om og siger til ham paa Hebraisk: „Rabbuni!" hvilket betyder Mester. **17** Jesus siger til hende: „Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders

Fader og til min Gud og eders Gud." **18** Maria Magdalene kommer og forkynder Disciplene: „Jeg har set Herren, " og at han havde sagt hende dette. **19** Da det nu var Aften paa den samme Dag, den første Dag i Ugen, og Dørene der, hvor Disciplene opholdt sig, vare lukkede af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem, og han siger til dem: „Fred være med eder!" **20** Og som han sagde dette, viste han dem sine Hænder og sin Side. Saa bleve Disciplene glade, da de saa Herren. **21** Jesus sagde da atter til dem: „Fred være med eder! Ligesom Faderen har udsendt mig, saaledes sender ogsaa jeg eder." **22** Og da han havde sagt dette, aandede han paa dem, og han siger til dem: „Modtager den Helligaand! **23** Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladte, og hvem I nægte Forladelse, dem er den nægtet." **24** Men Thomas, hvilket betyder Tvilling, en af de tolv, var ikke hos dem, da Jesus kom. **25** De andre Disciple sagde da til ham: „Vi have set Herren." Men han sagde til dem: „Uden jeg faar set Naglegabet i hans Hænder og stikker min Finger i Naglegabet og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro." **26** Og otte Dage efter vare hans Disciple atter inde, og Thomas med dem. Jesus kommer, da Dørene vare lukkede, og han stod midt iblandt dem og sagde: „Fred være med eder!" **27** Derefter siger han til Thomas: „Ræk din Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende!" **28** Thomas svarede og sagde til ham: „Min Herre og min Gud!" **29** Jesus siger til ham: „Fordi du har set mig, har du troet; salige ere de, som ikke have set og

dog troet." — **30** Desuden gjorde Jesus mange andre Tegn
for sine Disciples Aasyn, som ikke ere skrevne i denne
Bog. **31** Men dette er skrevet, for at I skulle tro, at Jesus
er Kristus, Guds Søn, og for at I, naar I tro, skulle have
Livet i hans Navn.

21 Siden aabenbarede Jesus sig atter for Disciplene ved
Tiberias-Søen; men han aabenbarede sig saaledes. **2**
Simon Peter og Thomas, hvilket betyder Tvilling, og
Nathanael fra Kana i Galilæa og Zebedæus's Sønner og to
andre af hans Disciple vare sammen. **3** Simon Peter siger
til dem: „Jeg gaar ud at fiske." De sige til ham: „Ogsaa
vi gaa med dig." De gik ud og gik om Bord i Skibet, og
den Nat fangede de intet. **4** Men da det nu blev Morgen,
stod Jesus ved Søbredden; dog vidste Disciplene ikke,
at det var Jesus. **5** Jesus siger da til dem: „Børnlille!
have I noget at spise?" De svarede ham: „Nej." **6** Men
han sagde til dem: „Kaster Garnet ud paa højre Side af
Skibet, saa skulle I finde." Da kastede de det ud, og de
formaaede ikke mere at drage det for Fiskenes Mængde.
7 Den Discipel, som Jesus elskede, siger da til Peter: „Det
er Herren." Da Simon Peter nu hørte, at det var Herren,
bandt han sin Fiskerkjortel om sig (thi han var nøgen),
og kastede sig i Søen. **8** Men de andre Disciple kom med
Skibet, thi de vare ikke langt fra Land, kun omtrent
to Hundrede Alen, og de slæbte efter sig Garnet med
Fiskene. **9** Da de nu kom i Land, se de der en Kulild
og Fisk ligge derpaa og Brød. **10** Jesus siger til dem:
„Bringer hid af de Fisk, som I nu fangede." **11** Simon
Peter steg op og trak Garnet paa Land, fuldt af store

Fisk, et Hundrede og tre og halvtredsindstyve, og skønt de vare saa mange, sønderreves Garnet ikke. **12** Jesus siger til dem: „Kommer og holder Maaltid!“ Men ingen af Disciplene vovede at spørge ham: „Hvem er du?“ thi de vidste, at det var Herren. **13** Jesus kommer og tager Brødet og giver dem det, ligeledes ogsaa Fiskene. **14** Dette var allerede den tredje Gang, at Jesus aabenbarede sig for sine Disciple, efter at han var oprejst fra de døde. **15** Da de nu havde holdt Maaltid, siger Jesus til Simon Peter: „Simon, Johannes's Søn, elsker du mig mere end disse?“ Han siger til ham: „Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.“ Han siger til ham: „Vogt mine Lam!“ **16** Han siger atter anden Gang til ham: „Simon, Johannes's Søn, elsker du mig?“ Han siger til ham: „Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.“ Han siger til ham: „Vær Hyrde for mine Faar!“ **17** Han siger tredje Gang til ham: „Simon, Johannes's Søn, har du mig kær?“ Peter blev bedrøvet, fordi han tredje Gang sagde til ham: „Har du mig kær?“ Og han sagde til ham: „Herre! du kender alle Ting, du ved, at jeg har dig kær.“ Jesus siger til ham: „Vogt mine Faar! **18** Sandelig, sandelig, siger jeg dig, da du var yngre, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du vilde; men naar du bliver gammel, skal du udrække dine Hænder, og en anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil.“ **19** Men dette sagde han for at betegne, med hvilken Død han skulde herliggøre Gud. Og da han havde sagt dette, siger han til ham: „Følg mig!“ **20** Peter vendte sig og saa den Discipel følge, som Jesus elskede, og som ogsaa laa op til hans Bryst ved Nadveren og sagde:

„Herre! hvem er den, som forraader dig?“ **21** Da nu Peter saa ham, siger han til Jesus: „Herre! men hvorledes skal det gaa denne?“ **22** Jesus siger til ham: „Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer det dig? Følg du mig!“ **23** Saa kom da dette Ord ud iblandt Brødrene: „Denne Discipel dør ikke; “ og Jesus havde dog ikke sagt til ham, at han ikke skulde dø, men: „Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer det dig?“ **24** Dette er den Discipel, som vidner om disse Ting og har skrevet dette; og vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt. **25** Men der er ogsaa mange andre Ting, som Jesus har gjort, og dersom de skulde skrives enkeltvis, mener jeg, at ikke hele Verden kunde rumme de Bøger, som da bleve skrevne.

Apostelenes gerninger

1 Den første Bog skrev jeg, o Theofilus! om alt det, som
Jesus begyndte baade at gøre og lære, **2** indtil den Dag,
da han blev optagen, efter at han havde givet Apostlene,
som han havde udvalgt, Befaling ved den Helligaand; **3**
for hvem han ogsaa, efter at han havde lidt, fremstillede
sig levende ved mange Beviser, idet han viste sig for
dem i fyrretyve Dage og talte om de Ting, der høre til
Guds Rige. **4** Og medens han var sammen med dem,
bød han dem, at de ikke maatte vige fra Jerusalem, men
skulde oppebie Faderens Forjættelse, „hvorom, " sagde
han, „I have hørt af mig. **5** Thi Johannes døbte med
Vand; men I skulle døbes med den Helligaand om ikke
mange Dage." **6** Som de nu vare forsamlede, spurgte
de ham og sagde: „Herre! opretter du paa denne Tid
Riget igen for Israel?" **7** Men han sagde til dem: „Det
tilkommer ikke eder at kende Tider eller Timer, hvilke
Faderen har fastsat i sin egen Magt. **8** Men I skulle faa
Kraft, naar den Helligaand kommer over eder; og I skulle
være mine Vidner baade i Jerusalem og i hele Judæa
og Samaria og indtil Jordens Ende." **9** Og da han havde
sagt dette, blev han optagen, medens de saa derpaa,
og en Sky tog ham bort fra deres Øjne. **10** Og som de
stirrede op imod Himmelen, medens han for bort, se,
da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, **11** og de
sagde: „I galilæiske Mænd, hvorfor staa I og se op imod
Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til
Himmelen, skal komme igen paa samme Maade, som I
have set ham fare til Himmelen." **12** Da vendte de tilbage

til Jerusalem fra det Bjerg, som kaldes Oliebjerget og er nær ved Jerusalem, en Sabbatsvej derfra. **13** Og da de kom derind, gik de op paa den Sal, hvor de plejede at opholde sig, Peter og Johannes og Jakob og Andreas, Filip og Thomas, Bartholomæus og Matthæus, Jakob Alfæus's Søn og Simon Zelotes, og Judas, Jakobs Søn. **14** Alle disse vare endrægtigt vedholdende i Bønnen tillige med nogle Kvinder og Maria, Jesu Moder, og med hans Brødre. **15** Og i disse Dage stod Peter op midt iblandt Brødrene og sagde, (og der var en Skare samlet paa omtrent hundrede og tyve Personer): **16** „I Mænd, Brødre! det Skriftens Ord burde opfyldes, som den Helligaand forud havde talt ved Davids Mund om Judas, der blev Vejleder for dem, som grebe Jesus; **17** thi han var regnet iblandt os og havde faaet denne Tjenestes Lod. **18** Han erhvervede sig nu en Ager for sin Uretfærdigheds Løn, og han styrtede ned og brast itu, og alle hans Indvolde væltede ud, **19** hvilket ogsaa er blevet vitterligt for alle dem, som bo i Jerusalem, saa at den Ager kaldes paa deres eget Maal Hakeldama, det er Blodager. **20** Thi der er skrevet i Psalmernes Bog: „Hans Bolig blive øde, og der være ingen, som bor i den, " og: „Lad en anden faa hans Tilsynsgerning." **21** Derfor bør en af de Mænd, som vare sammen med os i hele den Tid, da den Herre Jesus gik ind og gik ud hos os, **22** lige fra Johannes's Daab indtil den Dag, da han blev optagen fra os, blive Vidne sammen med os om hans Opstandelse." **23** Og de fremstillede to, Josef, som kaldtes Barsabbas med Tilnavn Justus, og Matthias. **24** Og de bade og sagde: „Du Herre! som kender alles Hjerter, vis os den

ene, som du har udvalgt af disse to **25** til at faa denne Tjenestes og Apostelgernings Plads, som Judas forlod for at gaa hen til sit eget Sted." **26** Og de kastede Lod imellem dem, og Loddet faldt paa Matthias, og han blev regnet sammen med de elleve Apostle.

2 Og da Pinsefestens Dag kom, vare de alle endrægtigt forsamlede. **2** Og der kom pludseligt fra Himmelen en Lyd som af et fremfarende vældigt Vejr og fyldte hele Huset, hvor de sade. **3** Og der viste sig for dem Tunger som af Ild, der fordelte sig og satte sig paa hver enkelt af dem. **4** Og de bleve alle fyldte med den Helligaand, og de begyndte at tale i andre Tungemaal, efter hvad Aanden gav dem at udsige. **5** Men der var Jøder, bosiddende i Jerusalem, gudfrygtige Mænd af alle Folkeslag under Himmelen. **6** Da denne Lyd kom, strømmede Mængden sammen og blev forvirret; thi hver enkelt hørte dem tale paa hans eget Maal. **7** Og de forbavsedes alle og undrede sig og sagde: „Se, ere ikke alle disse, som tale, Galilæere? **8** Hvor kunne vi da høre dem tale, hver paa vort eget Maal, hvori vi ere fødte, **9** Parthere og Medere og Elamiter, og vi, som høre hjemme i Mesopotamien, Judæa og Kappadokien, Pontus og Asien, **10** i Frygien og Pamfylien, Ægypten og Libyens Egne ved Kyrene, og vi her boende Romere, **11** Jøder og Proselyter, Kretere og Arabere, vi høre dem tale om Guds store Gerninger i vore Tungemaal?" **12** Og de forbavsedes alle og vare tvivlraadige og sagde den ene til den anden: „Hvad kan dette være?" **13** Men andre sagde spottende: „De ere fulde af sød Vin." **14** Da stod Peter frem med de elleve og

opløftede sin Røst og talte til dem: „I jødiske Mænd og alle I, som bo i Jerusalem! dette være eder vitterligt, og laaner Øre til mine Ord! **15** Thi disse ere ikke drukne, som I mene; det er jo den tredje Time paa Dagen; **16** men dette er, hvad der er sagt ved Profeten Joel: **17** „Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kød; og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere, og de unge iblandt eder skulle se Syner, og de gamle iblandt eder skulle have Drømme. **18** Ja, endog over mine Trælle og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle profetere. **19** Og jeg vil lade ske Undere paa Himmelen oventil og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og rygende Damp. **20** Solen skal forvandles til Mørke og Maanen til Blod, førend Herrens store og herlige Dag kommer. **21** Og det skal ske, enhver, som paakalder Herrens Navn, skal frelses.“ — **22** I israelitiske Mænd! hører disse Ord: Jesus af Nazareth, en Mand, som fra Gud var godtgjort for eder ved kraftige Gerninger og Undere og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt iblandt eder, som I jo selv vide, **23** ham, som efter Guds bestemte Raadslutning og Forudviden var bleven forraadt, ham have I ved lovløses Haand korsfæstet og ihjelslaaet. **24** Men Gud oprejste ham, idet han gjorde Ende paa Dødens Veer, eftersom det ikke var muligt, at han kunde fastholdes af den. **25** Thi David siger med Henblik paa ham: „Jeg havde altid Herren for mine Øjne; thi han er ved min højre Haand, for at jeg ikke skal rokkes. **26** Derfor glædede mit Hjerte sig, og min Tunge jublede, ja, ogsaa mit Kød skal bo i

Haab; **27** thi du skal ikke lade min Sjæl tilbage i Dødsriget,
ikke heller tilstede din hellige at se Forraadnelse. **(Hadēs**
g86) **28** Du har kundgjort mig Livets Veje; du skal fylde
mig med Glæde for dit Aasyn.‟ **29** I Mænd, Brødre! Jeg
kan sige med Frimodighed til eder om Patriarken David,
at han er baade død og begraven, og hans Grav er hos os
indtil denne Dag. **30** Da han nu var en Profet og vidste, at
Gud med Ed havde tilsvoret ham, at af hans Lænds Frugt
skulde en sidde paa hans Trone, **31** talte han, forudseende,
om Kristi Opstandelse, at hverken blev han ladt tilbage i
Dødsriget, ej heller saa hans Kød Forraadnelse. **(Hadēs g86)**
32 Denne Jesus oprejste Gud, hvorom vi alle ere Vidner.
33 Efter at nu han ved Guds højre Haand er ophøjet og af
Faderen har faaet den Helligaands Forjættelse, har han
udgydt denne, hvilket I baade se og høre. **34** Thi David
for ikke op til Himmelen; men han siger selv: „Herren
sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, **35**
indtil jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine
Fødder.‟ **36** Derfor skal hele Israels Hus vide for vist, at
denne Jesus, hvem I korsfæstede, har Gud gjort baade til
Herre og til Kristus.‟ **37** Men da de hørte dette, stak det
dem i Hjertet, og de sagde til Peter og de øvrige Apostle:
„I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gøre?‟ **38** Men Peter
sagde til dem: „Omvender eder, og hver af eder lade sig
døbe paa Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse;
og I skulle faa den Helligaands Gave. **39** Thi for eder er
Forjættelsen og for eders Børn og for alle dem, som ere
langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil tilkalde.‟
40 Ogsaa med mange andre Ord vidnede han for dem og

formanede dem, idet han sagde: „Lader eder frelse fra denne vanartede Slægt!“ **41** De, som nu toge imod hans Ord, bleve døbte; og der føjedes samme Dag omtrent tre Tusinde Sjæle til. **42** Og de holdt fast ved Apostlenes Lære og Samfundet, Brødets Brydelse og Bønnerne. **43** Men der kom Frygt over enhver Sjæl, og der skete mange Undere og Tegn ved Apostlene. **44** Og alle de troende holdt sig sammen og havde alle Ting fælles. **45** Og de solgte deres Ejendom og Gods og delte det ud iblandt alle, efter hvad enhver havde Trang til. **46** Og idet de hver Dag vedholdende og endrægtigt kom i Helligdommen og brød Brødet hjemme, fik de deres Føde med Fryd og i Hjertets Enfold, **47** idet de lovede Gud og havde Yndest hos hele Folket. Men Herren føjede daglig til dem nogle, som lode sig frelse.

3 Men Peter og Johannes gik op i Helligdommen ved Bedetimen, den niende Time. **2** Og en Mand, som var lam fra Moders Liv af, blev baaren frem; ham satte de daglig ved den Dør til Helligdommen, som kaldtes den skønne, for at han kunde bede dem, som gik ind i Helligdommen, om Almisse. **3** Da han saa Peter og Johannes, idet de vilde gaa ind i Helligdommen, bad han om at faa en Almisse. **4** Da saa Peter tillige med Johannes fast paa ham og sagde: „Se paa os!“ **5** Og han gav Agt paa dem, efterdi han ventede at faa noget af dem. **6** Men Peter sagde: „Sølv og Guld ejer jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig: I Jesu Kristi Nazaræerens Navn staa op og gaa!“ **7** Og han greb ham ved den højre Haand og rejste ham op. **8** Men straks bleve hans Ben og Ankler stærke, og

han sprang op og stod og gik omkring og gik med dem ind i Helligdommen, hvor han gik omkring og sprang og lovede Gud. **9** Og hele Folket saa ham gaa omkring og love Gud. **10** Og de kendte ham som den, der havde siddet ved den skønne Port til Helligdommen for at faa Almisse; og de bleve fulde af Rædsel og Forfærdelse over det, som var timedes ham. **11** Medens han nu holdt fast ved Peter og Johannes, løb alt Folket rædselsslaget sammen om dem i den Søjlegang, som kaldes Salomons. **12** Men da Peter saa det, talte han til Folket: „I israelitiske Mænd! Hvorfor undre I eder over dette? eller hvorfor stirre I paa os, som om vi af egen Magt eller Gudfrygtighed havde gjort, at han kan gaa? **13** Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, vore Fædres Gud, har herliggjort sin Tjener Jesus, hvem I prisgave og fornægtede for Pilatus, da han dømte, at han skulde løslades. **14** Men I fornægtede den hellige og retfærdige og bade om, at en Morder maatte skænkes eder. **15** Men Livets Fyrste sloge I ihjel, hvem Gud oprejste fra de døde, hvorom vi ere Vidner. **16** Og i Troen paa hans Navn har hans Navn styrket denne, hvem I se og kende, og Troen, som virkedes ved ham, har givet denne hans Førlighed i Paasyn af eder alle. **17** Og nu, Brødre! jeg ved, at I handlede i Uvidenhed, ligesom ogsaa eders Raadsherrer. **18** Men Gud har saaledes fuldbyrdet, hvad han forud forkyndte ved alle Profeternes Mund, at hans Salvede skulde lide. **19** Derfor fatter et andet Sind og vender om, for at eders Synder maa blive udslettede, for at Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, **20** og han maa sende den for eder bestemte

Kristus, Jesus, **21** hvem Himmelen skal modtage indtil alle Tings Genoprettelses Tider, hvorom Gud har talt ved sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage. **(aiōn g165)** **22** Moses sagde: „En Profet skal Herren eders Gud oprejse eder af eders Brødre ligesom mig; ham skulle I høre i alt, hvad han end vil tale til eder. **23** Men det skal ske, hver Sjæl, som ikke hører den Profet, skal udryddes af Folket.“ **24** Men ogsaa alle Profeterne, fra Samuel af og derefter, saa mange som talte, have ogsaa forkyndt disse Dage. **25** I ere Profeternes Sønner og Sønner af den Pagt, som Gud sluttede med vore Fædre, da han sagde til Abraham: „Og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes.“ **26** For eder først har Gud oprejst sin Tjener og sendt ham for at velsigne eder, naar enhver af eder vender om fra sin Ondskab.“

4 Men medens de talte til Folket, kom Præsterne og Høvedsmanden for Helligdommen og Saddukæerne over dem, **2** da de harmedes over, at de lærte Folket og i Jesus forkyndte Opstandelsen fra de døde. **3** Og de lagde Haand paa dem og satte dem i Forvaring til den følgende Dag; thi det var allerede Aften. **4** Men mange af dem, som havde hørt Ordet, troede, og Tallet paa Mændene blev omtrent fem Tusinde. **5** Men det skete Dagen derefter, at deres Raadsherrer og Ældste og skriftkloge forsamlede sig i Jerusalem, **6** ligesaa Ypperstepræsten Annas og Kajfas og Johannes og Alexander og alle, som vare af ypperstepræstelig Slægt. **7** Og de stillede dem midt iblandt sig og spurgte: „Af hvad Magt eller i hvilket Navn have I gjort dette?“ **8** Da sagde Peter, fyldt med den Helligaand,

til dem: „I Folkets Raadsherrer og Ældste! **9** Naar vi i Dag
forhøres angaaende en Velgerning imod en vanfør Mand,
om hvorved han er bleven helbredet, **10** da skal det være
eder alle og hele Israels Folk vitterligt, at ved Jesu Kristi
Nazaræerens Navn, hvem I have korsfæstet, hvem Gud
har oprejst fra de døde, ved dette Navn er det, at denne
staar rask her for eders Øjne. **11** Han er den Sten, som
blev agtet for intet af eder, I Bygningsmænd, men som er
bleven til en Hovedhjørnesten. **12** Og der er ikke Frelse i
nogen anden; thi der er ikke noget andet Navn under
Himmelen, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle
blive frelste." **13** Men da de saa Peters og Johannes's
Frimodighed og kunde mærke, at de vare ulærde Mænd
og Lægfolk, forundrede de sig, og de kendte dem, at de
havde været med Jesus. **14** Og da de saa Manden, som var
helbredet, staa hos dem, havde de intet at sige derimod.
15 Men de bøde dem at træde ud fra Raadet og raadførte
sig med hverandre og sagde: **16** „Hvad skulle vi gøre med
disse Mennesker? thi at et vitterligt Tegn er sket ved dem,
det er aabenbart for alle dem, som bo i Jerusalem, og vi
kunne ikke nægte det. **17** Men for at det ikke skal komme
videre ud iblandt Folket, da lader os true dem til ikke
mere at tale til noget Menneske i dette Navn." **18** Og de
kaldte dem ind og forbøde dem aldeles at tale eller lære i
Jesu Navn. **19** Men Peter og Johannes svarede og sagde til
dem: „Dømmer selv, om det er ret for Gud at lyde eder
mere end Gud. **20** Thi vi kunne ikke lade være at tale om
det, som vi have set og hørt." **21** Men de truede dem end
mere og løslode dem, da de ikke kunde udfinde, hvorledes

de skulde straffe dem, for Folkets Skyld; thi alle priste Gud for det, som var sket. **22** Thi den Mand, paa hvem dette Helbredelsestegn var sket, var mere end fyrretyve Aar gammel. **23** Da de nu vare løsladte, kom de til deres egne og fortalte dem alt, hvad Ypperstepræsterne og de Ældste havde sagt til dem. **24** Men da de hørte dette, opløftede de endrægtigt Røsten til Gud og sagde: „Herre, du, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og alle Ting, som ere i dem, **25** du, som har sagt ved din Tjener Davids Mund: „Hvorfor fnyste Hedninger, og Folkeslag oplagde forfængelige Raad? **26** Jordens Konger rejste sig, og Fyrsterne samlede sig til Hobe imod Herren og imod hans Salvede." **27** Ja, de have i Sandhed forsamlet sig i denne Stad imod din hellige Tjener Jesus, hvem du har salvet, baade Herodes og Pontius Pilatus tillige med Hedningerne og Israels Folkestammer **28** for at gøre det, som din Haand og dit Raad forud havde bestemt skulde ske. **29** Og nu, Herre! se til deres Trusler, og giv dine Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed, **30** idet du udrækker din Haand til Helbredelse, og der sker Tegn og Undere ved din hellige Tjeners Jesu Navn." **31** Og da de havde bedet, rystedes Stedet, hvor de vare forsamlede; og de bleve alle fyldte med den Helligaand, og de talte Guds Ord med Frimodighed. **32** Men de troendes Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl; og end ikke een kaldte noget af det, han ejede, sit eget; men de havde alle Ting fælles. **33** Og med stor Kraft aflagde Apostlene Vidnesbyrdet om den Herres Jesu Opstandelse, og der var stor Naade over dem alle. **34** Thi der var end ikke nogen trængende

iblandt dem; thi alle de, som vare Ejere af Jordstykker eller Huse, solgte dem og bragte Salgssummerne **35** og lagde dem for Apostlenes Fødder; men der blev uddelt til enhver, efter hvad han havde Trang til. **36** Og Josef, som af Apostlene fik Tilnavnet Barnabas, (det er udlagt: Trøstens Søn), en Levit, født paa Kypern, **37** som ejede en Jordlod, solgte den og bragte Pengene og lagde dem for Apostlenes Fødder.

5 Men en Mand, ved Navn Ananias, tillige med Safira, hans Hustru, solgte en Ejendom **2** og stak med sin Hustrus Vidende noget af Værdien til Side og bragte en Del deraf og lagde den for Apostlenes Fødder. **3** Men Peter sagde: „Ananias! hvorfor har Satan fyldt dit Hjerte, saa du har løjet imod den Helligaand og stukket noget til Side af Summen for Jordstykket? **4** Var det ikke dit, saa længe du ejede det, og stod ikke det, som det blev solgt for, til din Raadighed? Hvorfor har du dog sat dig denne Gerning for i dit Hjerte? Du har ikke løjet for Mennesker, men for Gud." **5** Men da Ananias hørte disse Ord, faldt han om og udaandede. Og der kom stor Frygt over alle, som hørte det. **6** Men de unge Mænd stode op og lagde ham til Rette og bare ham ud og begravede ham. **7** Men det skete omtrent tre Timer derefter, da kom hans Hustru ind uden at vide, hvad der var sket. **8** Da sagde Peter til hende: „Sig mig, om I solgte Jordstykket til den Pris?" Og hun sagde: „Ja, til den Pris." **9** Men Peter sagde til hende: „Hvorfor ere I dog blevne enige om at friste Herrens Aand? Se, deres Fødder, som have begravet din Mand, ere for Døren, og de skulle bære dig ud." **10** Men hun

faldt straks om for hans Fødder og udaandede. Men da de unge Mænd kom ind, fandt de hende død, og de bare hende ud og begravede hende hos hendes Mand. **11** Og stor Frygt kom over hele Menigheden og over alle, som hørte dette. **12** Men ved Apostlenes Hænder skete der mange Tegn og Undere iblandt Folket; og de vare alle endrægtigt sammen i Salomons Søjlegang. **13** Men af de andre turde ingen holde sig til dem; dog priste Folket dem højt, **14** og der føjedes stedse flere troende til Herren, Skarer baade af Mænd og Kvinder, **15** saa at de endogsaa bare de syge ud paa Gaderne og lagde dem paa Senge og Løjbænke, for at naar Peter kom, endog blot hans Skygge kunde overskygge nogen af dem. **16** Ja, selv fra Byerne i Jerusalems Omegn strømmede Mængden sammen og bragte syge og saadanne, som vare plagede af urene Aander, og de bleve alle helbredede. **17** Men Ypperstepræsten stod op samt alle de, som holdt med ham, nemlig Saddukæernes Parti, og de bleve fulde af Nidkærhed. **18** Og de lagde Haand paa Apostlene og satte dem i offentlig Forvaring. **19** Men en Herrens Engel aabnede Fængselets Døre om Natten og førte dem ud og sagde: **20** „Gaar hen og træder frem og taler i Helligdommen alle disse Livets Ord for Folket!“ **21** Men da de havde hørt dette, gik de ved Daggry ind i Helligdommen og lærte. Men Ypperstepræsten og de, som holdt med ham, kom og sammenkaldte Raadet og alle Israels Børns Ældste og sendte Bud til Fængselet, at de skulde føres frem. **22** Men da Tjenerne kom derhen, fandt de dem ikke i Fængselet; og de kom tilbage og meldte det

og sagde: **23** „Fængselet fandt vi tillukket helt forsvarligt,
og Vogterne staaende ved Dørene; men da vi lukkede op,
fandt vi ingen derinde." **24** Men da Høvedsmanden for
Helligdommen og Ypperstepræsterne hørte disse Ord,
bleve de tvivlraadige om dem, hvad dette skulde blive til.
25 Men der kom en og meldte dem: „Se, de Mænd, som I
satte i Fængselet, staa i Helligdommen og lære Folket."
26 Da gik Høvedsmanden hen med Tjenerne og hentede
dem, dog ikke med Magt; thi de frygtede for Folket, at de
skulde blive stenede. **27** Men da de havde hentet dem,
stillede de dem for Raadet; og Ypperstepræsten spurgte
dem og sagde: **28** „Vi bøde eder alvorligt, at I ikke maatte
lære i dette Navn, og se, I have fyldt Jerusalem med eders
Lære, og I ville bringe dette Menneskes Blod over os!"
29 Men Peter og Apostlene svarede og sagde: „Man bør
adlyde Gud mere end Mennesker. **30** Vore Fædres Gud
oprejste Jesus, hvem I hængte paa et Træ og sloge ihjel.
31 Ham har Gud ved sin højre Haand ophøjet til en Fyrste
og Frelser for at give Israel Omvendelse og Syndernes
Forladelse. **32** Og vi ere hans Vidner om disse Ting,
ligesom ogsaa den Helligaand, som Gud har givet dem,
der adlyde ham." **33** Men da de hørte dette, skar det dem
i Hjertet, og de raadsloge om at slaa dem ihjel. **34** Men
der rejste sig i Raadet en Farisæer ved Navn Gamaliel,
en Lovlærer, højt agtet af hele Folket, og han bød, at
de skulde lade Mændene træde lidt udenfor. **35** Og han
sagde til dem: „I israelitiske Mænd! ser eder vel for, hvad
I gøre med disse Mennesker. **36** Thi for nogen Tid siden
fremstod Theudas, som udgav sig selv for at være noget,

og et Antal af omtrent fire Hundrede Mænd sluttede sig til ham; han blev slaaet ihjel, og alle de, som adløde ham, adsplittedes og bleve til intet. **37** Efter ham fremstod Judas Galilæeren i Skatteindskrivningens Dage og fik en Flok Mennesker til at følge sig. Ogsaa han omkom, og alle de, som adløde ham, bleve adspredte. **38** Og nu siger jeg eder: Holder eder fra disse Mennesker, og lader dem fare; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af Mennesker, bliver det til intet; **39** men er det af Gud, kunne I ikke gøre dem til intet. Lader eder dog ikke findes som de, der endog ville stride imod Gud!" **40** Og de adløde ham; og de kaldte Apostlene frem og lode dem piske og forbøde dem at tale i Jesu Navn og løslode dem. **41** Saa gik de da glade bort fra Raadets Aasyn, fordi de vare blevne agtede værdige til at vanæres for hans Navns Skyld. **42** Og de holdt ikke op med hver Dag at lære i Helligdommen og i Husene og at forkynde Evangeliet om Kristus Jesus.

6 Men da i de Dage Disciplenes Antal forøgedes, begyndte Hellenisterne at knurre imod Hebræerne, fordi deres Enker bleve tilsidesatte ved den daglige Uddeling. **2** Da sammenkaldte de tolv Disciplenes Skare og sagde: „Det huer os ikke at forlade Guds Ord for at tjene ved Bordene. **3** Udser derfor, Brødre! iblandt eder syv Mænd, som have godt Vidnesbyrd og ere fulde af Aand og Visdom; dem ville vi saa indsætte til denne Gerning. **4** Men vi ville holde trolig ved i Bønnen og Ordets Tjeneste." **5** Og denne Tale behagede hele Mængden; og de udvalgte Stefanus, en Mand fuld af Tro og den Helligaand, og Filip og Prokorus og Nikanor og Timon og Parmenas

og Nikolaus, en Proselyt fra Antiokia; **6** dem stillede de frem for Apostlene; og disse bade og lagde Hænderne paa dem. **7** Og Guds Ord havde Fremgang, og Disciplenes Tal forøgedes meget i Jerusalem; og en stor Mængde af Præsterne adløde Troen. **8** Men Stefanus, fuld af Naade og Kraft, gjorde Undere og store Tegn iblandt Folket. **9** Da stod der nogle frem af den Synagoge, som kaldes de frigivnes og Kyrenæernes og Aleksandrinernes, og nogle af dem fra Kilikien og Asien, og de tvistedes med Stefanus. **10** Og de kunde ikke modstaa den Visdom og den Aand, som han talte af. **11** Da fik de hemmeligt nogle Mænd til at sige: „Vi have hørt ham tale bespottelige Ord imod Moses og imod Gud." **12** Og de ophidsede Folket og de Ældste og de skriftkloge, og de overfaldt ham og slæbte ham med sig og førte ham for Raadet; **13** og de fremstillede falske Vidner, som sagde: „Dette Menneske holder ikke op med at tale Ord imod dette hellige Sted og imod Loven. **14** Thi vi have hørt ham sige, at denne Jesus af Nazareth skal nedbryde dette Sted og forandre de Skikke, som Moses har overgivet os." **15** Og alle de, som sade i Raadet, stirrede paa ham, og de saa hans Ansigt som en Engels Ansigt.

7 Men Ypperstepræsten sagde: „Forholder dette sig saaledes?" **2** Men han sagde: „I Mænd, Brødre og Fædre, hører til! Herlighedens Gud viste sig for vor Fader Abraham, da han var i Mesopotamien, førend han tog Bolig i Karan. **3** Og han sagde til ham: „Gaa ud af dit Land og fra din Slægt, og kom til det Land, som jeg vil vise dig." **4** Da gik han ud fra Kaldæernes Land og tog Bolig

i Karan; og efter hans Faders Død lod Gud ham flytte derfra hen i dette Land, hvor I nu bo. **5** Og han gav ham ikke Ejendom deri, end ikke en Fodsbred; dog forjættede han ham at give ham det til Eje og hans Sæd efter ham, endskønt han intet Barn havde. **6** Men Gud talte saaledes: „Hans Sæd skal være Udlændinge i et fremmed Land, og man skal gøre dem til Trælle og handle ilde med dem i fire Hundrede Aar. **7** Og det Folk, for hvilket de skulle trælle, vil jeg dømme, sagde Gud; og derefter skulle de drage ud og tjene mig paa dette Sted." **8** Og han gav ham Omskærelsens Pagt. Og saa avlede han Isak og omskar ham den ottende Dag, og Isak avlede Jakob, og Jakob de tolv Patriarker. **9** Og Patriarkerne bare Avind imod Josef og solgte ham til Ægypten; og Gud var med ham, **10** og han udfriede ham af alle hans Trængsler og gav ham Naade og Visdom for Farao, Kongen i Ægypten, som satte ham til Øverste over Ægypten og over hele sit Hus. **11** Men der kom Hungersnød over hele Ægypten og Kanaan og en stor Trængsel, og vore Fædre fandt ikke Føde. **12** Men da Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten, sendte han vore Fædre ud første Gang. **13** Og anden Gang blev Josef genkendt af sine Brødre, og Josefs Herkomst blev aabenbar for Farao. **14** Men Josef sendte Bud og lod sin Fader Jakob og al sin Slægt kalde til sig, fem og halvfjerdsindstyve Sjæle. **15** Og Jakob drog ned til Ægypten. Og han og vore Fædre døde, **16** og de bleve flyttede til Sikem og lagte i den Grav, som Abraham havde købt for en Sum Penge af Hemors Sønner i Sikem. **17** Som nu Tiden nærmede sig for den Forjættelse, Gud

havde tilsagt Abraham, voksede Folket og formeredes i Ægypten, **18** indtil der fremstod en anden Konge, som ikke kendte Josef. **19** Han viste Træskhed imod vor Slægt og handlede ilde med vore Fædre, saa de maatte sætte deres smaa Børn ud, for at de ikke skulde holdes i Live. **20** Paa den Tid blev Moses født, og han var dejlig for Gud; han blev opfostret i tre Maaneder i sin Faders Hus. **21** Men da han var sat ud, tog Faraos Datter ham op og opfostrede ham til sin Søn. **22** Og Moses blev oplært i al Ægypternes Visdom; og han var mægtig i sine Ord og Gerninger. **23** Men da han blev fyrretyve Aar gammel, fik han i Sinde at besøge sine Brødre, Israels Børn. **24** Og da han saa en lide Uret, forsvarede han ham og hævnede den mishandlede, idet han slog Ægypteren ihjel. **25** Men han mente, at hans Brødre forstode, at Gud gav dem Frelse ved hans Haand; men de forstode det ikke. **26** Og den næste Dag viste han sig iblandt dem under en Strid og vilde forlige dem til at holde Fred, sigende: „I Mænd! I ere Brødre, hvorfor gøre I hinanden Uret?" **27** Men den, som gjorde sin Næste Uret, stødte ham fra sig og sagde: „Hvem har sat dig til Hersker og Dommer over os? **28** Vil du slaa mig ihjel, ligesom du i Gaar slog Ægypteren ihjel?" **29** Da flygtede Moses for denne Tales Skyld og boede som fremmed i Midians Land, hvor han avlede to Sønner. **30** Og efter fyrretyve Aars Forløb viste en Engel sig for ham i Sinai Bjergs Ørken i en Tornebusk, der stod i lys Lue. **31** Men da Moses saa det, undrede han sig over Synet, og da han gik hen for at betragte det, lød Herrens Røst til ham: **32** „Jeg er dine Fædres Gud, Abrahams og

Isaks og Jakobs Gud." Da bævede Moses og turde ikke se derhen. **33** Men Herren sagde til ham: „Løs Skoene af dine Fødder; thi det Sted, som du staar paa, er hellig Jord. **34** Jeg har grant set mit Folks Mishandling i Ægypten og hørt deres Suk, og jeg er stegen ned for at udfri dem; og nu kom, lad mig sende dig til Ægypten!" **35** Denne Moses, hvem de fornægtede, idet de sagde: „Hvem har sat dig til Hersker og Dommer, " ham har Gud sendt til at være baade Hersker og Befrier ved den Engels Haand, som viste sig for ham i Tornebusken. **36** Ham var det, som førte dem ud, idet han gjorde Undere og Tegn i Ægyptens Land og i det røde Hav og i Ørkenen i fyrretyve Aar. **37** Han er den Moses, som sagde til Israels Børn: „En Profet skal Gud oprejse eder af eders Brødre ligesom mig." **38** Han er den, som i Menigheden i Ørkenen færdedes med Engelen, der talte til ham paa Sinai Bjerg, og med vore Fædre; den, som modtog levende Ord at give os; **39** hvem vore Fædre ikke vilde adlyde, men de stødte ham fra sig og vendte sig med deres Hjerter til Ægypten, idet de sagde til Aron: **40** „Gør os Guder, som kunne gaa foran os; thi vi vide ikke, hvad der er sket med denne Moses, som førte os ud af Ægyptens Land." **41** Og de gjorde en Kalv i de Dage og bragte Offer til Gudebilledet og frydede sig ved deres Hænders Gerninger. **42** Men Gud vendte sig fra dem og gav dem hen til at tjene Himmelens Hær, som der er skrevet i Profeternes Bog: „Have I vel, Israels Hus! bragt mig Slagtofre og andre Ofre i fyrretyve Aar i Ørkenen? **43** Og I bare Moloks Telt og Guden Remfans Stjerne, de Billeder, som I havde gjort for at tilbede dem; og jeg

vil flytte eder bort hinsides Babylon.‟ **44** Vore Fædre i Ørkenen havde Vidnesbyrdets Tabernakel, saaledes som han, der talte til Moses, havde befalet at gøre det efter det Forbillede, som han havde set. **45** Dette toge ogsaa vore Fædre i Arv og bragte det under Josva ind i Landet, som Hedningerne besade, hvilke Gud fordrev fra vore Fædres Aasyn — indtil Davids Dage, **46** som fandt Naade for Gud og bad om at maatte finde en Bolig for Jakobs Gud. **47** Men Salomon byggede ham et Hus. **48** Dog, den Højeste bor ikke i Huse gjorte med Hænder, som Profeten siger: **49** „Himmelen er min Trone, og Jorden mine Fødders Skammel, hvad Hus ville I bygge mig? siger Herren, eller hvilket er min Hviles Sted? **50** Har ikke min Haand gjort alt dette?‟ **51** I haarde Halse og uomskaarne paa Hjerter og Øren! I staa altid den Helligaand imod; som eders Fædre, saaledes ogsaa I. **52** Hvem af Profeterne er der, som eders Fædre ikke have forfulgt? og de ihjelsloge dem, som forud forkyndte om den retfærdiges Komme, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne, **53** I, som modtoge Loven under Engles Besørgelse og have ikke holdt den!‟ **54** Men da de hørte dette, skar det dem i deres Hjerter, og de bede Tænderne sammen imod ham. **55** Men som han var fuld af den Helligaand, stirrede han op imod Himmelen og saa Guds Herlighed og Jesus staaende ved Guds højre Haand. **56** Og han sagde: „Se, jeg ser Himlene aabnede og Menneskesønnen staaende ved Guds højre Haand.‟ **57** Men de raabte med høj Røst og holdt for deres Øren og stormede endrægtigt ind paa ham. **58** Og de stødte ham ud uden for Staden og stenede ham.

Og Vidnerne lagde deres Klæder af ved en ung Mands Fødder, som hed Saulus. **59** Og de stenede Stefanus, som bad og sagde: „Herre Jesus, tag imod min Aand!“ **60** Men han faldt paa Knæ og raabte med høj Røst: „Herre, tilregn dem ikke denne Synd!“ Og som han sagde dette, sov han hen.

8 Men Saulus fandt Behag i hans Mord. Og paa den Dag udbrød der en stor Forfølgelse imod Menigheden i Jerusalem, og de adspredtes alle over Judæas og Samarias Egne, undtagen Apostlene. **2** Men gudfrygtige Mænd begravede Stefanus og holdt en stor Veklage over ham. **3** Men Saulus plagede Menigheden og gik ind i Husene og trak baade Mænd og Kvinder frem og lod dem sætte i Fængsel. **4** Imidlertid gik de, som bleve adspredte, omkring og forkyndte Evangeliets Ord. **5** Da kom Filip til Byen Samaria og prædikede Kristus for dem. **6** Og Skarerne gave endrægtigt Agt paa det, som blev sagt af Filip, idet de hørte og saa de Tegn, som han gjorde. **7** Thi der var mange, som havde urene Aander, og af hvem disse fore ud, raabende med høj Røst; og mange værkbrudne og lamme bleve helbredede. **8** Og der blev en stor Glæde i denne By. **9** Men en Mand, ved Navn Simon, var i Forvejen i Byen og drev Trolddom og satte Samarias Folk i Forbavselse, idet han udgav sig selv for at være noget stort. **10** Paa ham gave alle Agt, smaa og store, og sagde: „Det er ham, som man kalder Guds store Kraft.“ **11** Men de gave Agt paa ham, fordi han i lang Tid havde sat dem i Forbavselse ved sine Trolddomskunster. **12** Men da de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om

Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder. **13** Men Simon troede ogsaa selv, og efter at være døbt holdt han sig nær til Filip; og da han saa Tegn og store kraftige Gerninger ske, forbavsedes han højligt. **14** Men da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem, **15** og da disse vare komne derned, bade de for dem om, at de maatte faa den Helligaand; **16** thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem, men de vare blot døbte til den Herres Jesu Navn. **17** Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand. **18** Men da Simon saa, at den Helligaand blev given ved Apostlenes Haandspaalæggelse, bragte han dem Penge og sagde: **19** „Giver ogsaa mig denne Magt, at, hvem jeg lægger Hænderne paa, han maa faa den Helligaand." **20** Men Peter sagde til ham: „Gid dit Sølv maa gaa til Grunde tillige med dig, fordi du mente at kunne erhverve Guds Gave for Penge. **21** Du har ikke Del eller Lod i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud. **22** Omvend dig derfor fra denne din Ondskab og bed Herren, om dog dit Hjertes Paafund maatte forlades dig. **23** Thi jeg ser, at du er stedt i Bitterheds Galde og Uretfærdigheds Lænke." **24** Men Simon svarede og sagde: „Beder I for mig til Herren, for at intet af det, som I have sagt, skal komme over mig." **25** Men da de havde vidnet og talt Herrens Ord, vendte de tilbage til Jerusalem, og de forkyndte Evangeliet i mange af Samaritanernes Landsbyer. **26** Men en Herrens Engel talte til Filip og sagde: „Staa op og gaa mod Syd paa den Vej, som gaar ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde." **27**

Og han stod op og gik. Og se, der var en Æthioper, en Hofmand, en mægtig Mand hos Kandake, Æthiopernes Dronning, som var sat over alle hendes Skatte; han var kommen til Jerusalem for at tilbede. **28** Og han var paa Hjemvejen og sad paa sin Vogn og læste Profeten Esajas. **29** Men Aanden sagde til Filip: „Gaa hen og hold dig til denne Vogn!" **30** Og Filip løb derhen og hørte ham læse Profeten Esajas; og han sagde: „Forstaar du ogsaa det, som du læser?" **31** Men han sagde: „Hvorledes skulde jeg kunne det, uden nogen vejleder mig?" Og han bad Filip stige op og sætte sig hos ham. **32** Men det Stykke af Skriften, som han læste, var dette: „Som et Faar blev han ført til Slagtning, og som et Lam er stumt imod den, der klipper det, saaledes oplader han ej sin Mund. **33** I Fornedrelsen blev hans Dom taget bort; hvem kan fortælle om hans Slægt, efterdi hans Liv borttages fra Jorden?" **34** Men Hofmanden talte til Filip og sagde: „Jeg beder dig, om hvem siger Profeten dette? om sig selv eller om en anden?" **35** Da oplod Filip sin Mund, og idet han begyndte fra dette Skriftsted, forkyndte han ham Evangeliet om Jesus. **36** Men som de droge frem ad Vejen, kom de til noget Vand; og Hofmanden siger: „Se, her er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?" **37** [Men Filip sagde: „Dersom du tror af hele dit Hjerte, kan det ske." Men han svarede og sagde: „Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn."] **38** Og han bød, at Vognen skulde holde, og de stege begge ned i Vandet, baade Filip og Hofmanden; og han døbte ham. **39** Men da de stege op af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Filip, og Hofmanden saa ham

ikke mere; thi han drog sin Vej med Glæde. **40** Men Filip blev funden i Asdod, og han drog omkring og forkyndte Evangeliet i alle Byerne, indtil han kom til Kæsarea.

9 Men Saulus, som endnu fnøs med Trusel og Mord imod Herrens Disciple, gik til Ypperstepræsten **2** og bad ham om Breve til Damaskus til Synagogerne, for at han, om han fandt nogle, Mænd eller Kvinder, som holdt sig til Vejen, kunde føre dem bundne til Jerusalem. **3** Men da han var undervejs og nærmede sig til Damaskus, omstraalede et Lys fra Himmelen ham pludseligt. **4** Og han faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til ham: „Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?" **5** Og han sagde: „Hvem er du, Herre?" Men han svarede: „Jeg er Jesus, som du forfølger. **6** Men staa op og gaa ind i Byen, og det skal siges dig, hvad du bør gøre." **7** Men de Mænd, som rejste med ham, stode maalløse, da de vel hørte Røsten, men ikke saa nogen. **8** Og Saulus rejste sig op fra Jorden; men da han oplod sine Øjne, saa han intet. Men de ledte ham ved Haanden og førte ham ind i Damaskus. **9** Og han kunde i tre Dage ikke se, og han hverken spiste eller drak. **10** Men der var en Discipel i Damaskus, ved Navn Ananias, og Herren sagde til ham i et Syn: „Ananias!" Og han sagde: „Se, her er jeg, Herre!" **11** Og Herren sagde til ham: „Staa op, gaa hen i den Gade, som kaldes den lige, og spørg i Judas's Hus efter en ved Navn Saulus fra Tarsus; thi se, han beder. **12** Og han har i et Syn set en Mand, ved Navn Ananias, komme ind og lægge Hænderne paa ham, for at han skulde blive seende." **13** Men Ananias svarede: „Herre! jeg har hørt af mange om denne Mand,

hvor meget ondt han har gjort dine hellige i Jerusalem. **14** Og her har han Fuldmagt fra Ypperstepræsterne til at binde alle dem, som paakalde dit Navn." **15** Men Herren sagde til ham: „Gaa; thi denne er mig et udvalgt Redskab til at bære mit Navn frem baade for Hedninger og Konger og Israels Børn; **16** thi jeg vil vise ham, hvor meget han bør lide for mit Navns Skyld." **17** Men Ananias gik hen og kom ind i Huset og lagde Hænderne paa ham og sagde: „Saul, Broder! Herren har sendt mig, den Jesus, der viste sig for dig paa Vejen, ad hvilken du kom, for at du skal blive seende igen og fyldes med den Helligaand." **18** Og straks faldt der ligesom Skæl fra hans Øjne, og han blev seende, og han stod op og blev døbt. **19** Og han fik Mad og kom til Kræfter. Men han blev nogle Dage hos Disciplene i Damaskus. **20** Og straks prædikede han i Synagogerne om Jesus, at han er Guds Søn. **21** Men alle, som hørte det, forbavsedes og sagde: „Er det ikke ham, som i Jerusalem forfulgte dem, der paakaldte dette Navn, og var kommen hertil for at føre dem bundne til Ypperstepræsterne?" **22** Men Saulus voksede i Kraft og gendrev Jøderne, som boede i Damaskus, idet han beviste, at denne er Kristus. **23** Men da nogle Dage vare forløbne, holdt Jøderne Raad om at slaa ham ihjel. **24** Men Saulus fik deres Efterstræbelser at vide. Og de bevogtede endog Portene baade Dag og Nat, for at de kunde slaa ham ihjel. **25** Men hans Disciple toge ham ved Nattetid og bragte ham ud igennem Muren, idet de firede ham ned i en Kurv. **26** Men da han kom til Jerusalem, forsøgte han at holde sig til Disciplene; men de frygtede alle for

ham, da de ikke troede, at han var en Discipel. **27** Men Barnabas tog sig af ham og førte ham til Apostlene; og han fortalte dem, hvorledes han havde set Herren paa Vejen, og at han havde talt til ham, og hvorledes han i Damaskus havde vidnet frimodigt i Jesu Navn. **28** Og han gik ind og gik ud med dem i Jerusalem **29** og vidnede frimodigt i Herrens Navn. Og han talte og tvistedes med Hellenisterne; men de toge sig for at slaa ham ihjel. **30** Men da Brødrene fik dette at vide, førte de ham ned til Kæsarea og sendte ham videre til Tarsus. **31** Saa havde da Menigheden Fred over hele Judæa og Galilæa og Samaria, og den opbyggedes og vandrede i Herrens Frygt, og ved den Helligaands Formaning voksede den. **32** Men det skete, medens Peter drog omkring alle Vegne, at han ogsaa kom ned til de hellige, som boede i Lydda. **33** Der fandt han en Mand ved Navn Æneas, som havde ligget otte Aar til Sengs og var værkbruden. **34** Og Peter sagde til ham: „Æneas! Jesus Kristus helbreder dig; staa op, og red selv din Seng!" Og han stod straks op. **35** Og alle Beboere af Lydda og Saron saa ham, og de omvendte sig til Herren. **36** Men i Joppe var der en Discipelinde ved Navn Tabitha, hvilket udlagt betyder Hind; hun var rig paa gode Gerninger og gav mange Almisser. **37** Men det skete i de Dage, at hun blev syg og døde. Da toede de hende og lagde hende i Salen ovenpaa. **38** Men efterdi Lydda var nær ved Joppe, udsendte Disciplene, da de hørte, at Peter var der, to Mænd til ham og bade ham: „Kom uden Tøven over til os!" **39** Men Peter stod op og gik med dem. Og da han kom derhen, førte de ham op i

Salen ovenpaa, og alle Enkerne stode hos ham, græd og viste ham alle de Kjortler og Kapper, som „Hinden" havde forarbejdet, medens hun var hos dem. **40** Men Peter bød dem alle at gaa ud, og han faldt paa Knæ og bad; og han vendte sig til det døde Legeme og sagde: „Tabitha, staa op!" Men hun oplod sine Øjne, og da hun saa Peter, satte hun sig op. **41** Men han gav hende Haanden og rejste hende op, og han kaldte paa de hellige og Enkerne og fremstillede hende levende for dem. **42** Men det blev vitterligt over hele Joppe, og mange troede paa Herren. **43** Og det skete, at han blev mange Dage i Joppe hos en vis Simon, en Garver.

10 Men en Mand i Kæsarea ved Navn Kornelius, en Høvedsmand ved den Afdeling, som kaldes den italienske, **2** en from Mand, der frygtede Gud tillige med hele sit Hus og gav Folket mange Almisser og altid bad til Gud, **3** han saa klarlig i et Syn omtrent ved den niende Time paa Dagen en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: „Kornelius!" **4** Men han stirrede paa ham og blev forfærdet og sagde: „Hvad er det, Herre?" Han sagde til ham: „Dine Bønner og dine Almisser ere opstegne til Ihukommelse for Gud. **5** Og send nu nogle Mænd til Joppe, og lad hente en vis Simon med Tilnavn Peter. **6** Han har Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Hus er ved Havet." **7** Men da Engelen, som talte til ham, var gaaet bort, kaldte han to af sine Husfolk og en gudfrygtig Stridsmand af dem, som stadigt vare om ham. **8** Og han fortalte dem det alt sammen og sendte dem til Joppe. **9** Men den næste Dag, da disse vare undervejs og nærmede

sig til Byen, steg Peter op paa Taget for at bede ved den sjette Time. **10** Og han blev meget hungrig og vilde have noget at spise; men medens de lavede det til, kom der en Henrykkelse over ham, **11** og han saa Himmelen aabnet og noget, der dalede ned, ligesom en stor Dug, der ved de fire Hjørner sænkedes ned paa Jorden; **12** og i denne var der alle Jordens firføddede Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. **13** Og en Røst lød til ham: „Staa op, Peter, slagt og spis!" **14** Men Peter sagde: „Ingenlunde, Herre! thi aldrig har jeg spist noget vanhelligt og urent." **15** Og atter for anden Gang lød der en Røst til ham: „Hvad Gud har renset, holde du ikke for vanhelligt!" **16** Og dette skete tre Gange, og straks blev Dugen igen optagen til Himmelen. **17** Men medens Peter var tvivlraadig med sig selv om, hvad det Syn, som han havde set, maatte betyde, se, da havde de Mænd, som vare udsendte af Kornelius, opspurgt Simons Hus og stode for Porten. **18** Og de raabte og spurgte, om Simon med Tilnavn Peter havde Herberge der. **19** Men idet Peter grublede over Synet, sagde Aanden til ham: „Se, der er tre Mænd, som søge efter dig; **20** men staa op, stig ned, og drag med dem uden at tvivle; thi det er mig, som har sendt dem." **21** Saa steg Peter ned til Mændene og sagde: „Se, jeg er den, som I søge efter; hvad er Aarsagen, hvorfor I ere komne?" **22** Men de sagde: „Høvedsmanden Kornelius, en retfærdig og gudfrygtig Mand, som har godt Vidnesbyrd af hele Jødernes Folk, har af en hellig Engel faaet Befaling fra Gud til at lade dig hente til sit Hus og høre, hvad du har at sige." **23** Da kaldte han dem ind og gav dem Herberge.

Men den næste Dag stod han op og drog bort med dem, og nogle af Brødrene fra Joppe droge med ham. **24** Og den følgende Dag kom de til Kæsarea. Men Kornelius ventede paa dem og havde sammenkaldt sine Frænder og nærmeste Venner. **25** Men da det nu skete, at Peter kom ind, gik Kornelius ham i Møde og faldt ned for hans Fødder og tilbad ham. **26** Men Peter rejste ham op og sagde: „Staa op! ogsaa jeg er selv et Menneske.“ **27** Og under Samtale med ham gik han ind og fandt mange samlede. **28** Og han sagde til dem: „I vide, hvor utilbørligt det er for en jødisk Mand at omgaas med eller komme til nogen, som er af et fremmed Folk; men mig har Gud vist, at jeg ikke skulde kalde noget Menneske vanhelligt eller urent. **29** Derfor kom jeg ogsaa uden Indvending, da jeg blev hentet; og jeg spørger eder da, af hvad Aarsag I hentede mig?“ **30** Og Kornelius sagde: „For fire Dage siden fastede jeg indtil denne Time, og ved den niende Time bad jeg i mit Hus; og se, en Mand stod for mig i et straalende Klædebon, **31** og han sagde: Kornelius! din Bøn er hørt, og dine Almisser ere ihukommede for Gud. **32** Send derfor Bud til Joppe og lad Simon med Tilnavn Peter kalde til dig; han har Herberge i Garveren Simons Hus ved Havet; han skal tale til dig, naar han kommer. **33** Derfor sendte jeg straks Bud til dig, og du gjorde vel i at komme. Nu ere vi derfor alle til Stede for Guds Aasyn for at høre alt, hvad der er dig befalet af Herren.“ **34** Men Peter oplod Munden og sagde: „Jeg forstaar i Sandhed, at Gud ikke anser Personer; **35** men i hvert Folk er den, som frygter ham og gør Retfærdighed, velkommen for

ham; **36** — det Ord, som han sendte til Israels Børn, da
han forkyndte Fred ved Jesus Kristus: han er alles Herre.
37 I kende det, som er udgaaet over hele Judæa, idet
det begyndte fra Galilæa, efter den Daab, som Johannes
prædikede, **38** det om Jesus fra Nazareth, hvorledes Gud
salvede ham med den Helligaand og Kraft, han, som
drog omkring og gjorde vel og helbredte alle, som vare
overvældede af Djævelen; thi Gud var med ham; **39** og vi
ere Vidner om alt det, som han har gjort baade i Jødernes
Land og i Jerusalem, han, som de ogsaa sloge ihjel, idet
de hængte ham paa et Træ. **40** Ham oprejste Gud paa den
tredje Dag og gav ham at aabenbares, **41** ikke for hele
Folket, men for de Vidner, som vare forud udvalgte af
Gud, for os, som spiste og drak med ham, efter at han
var opstanden fra de døde. **42** Og han har paabudt os
at prædike for Folket og at vidne, at han er den af Gud
bestemte Dommer over levende og døde. **43** Ham give alle
Profeterne det Vidnesbyrd, at enhver, som tror paa ham,
skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn." **44** Medens
Peter endnu talte disse Ord, faldt den Helligaand paa alle
dem, som hørte Ordet. **45** Og de troende af Omskærelsen,
saa mange, som vare komne med Peter, bleve meget
forbavsede over, at den Helligaands Gave var bleven
udgydt ogsaa over Hedningerne; **46** thi de hørte dem tale
i Tunger og ophøje Gud. **47** Da svarede Peter: „Mon nogen
kan formene disse Vandet, saa de ikke skulde døbes, de,
som dog have faaet den Helligaand lige saa vel som vi?"
48 Og han befalede, at de skulde døbes i Jesu Kristi Navn.
Da bade de ham om at blive der nogle Dage.

11 Men Apostlene og de Brødre, som vare rundt om
i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde modtaget
Guds Ord. **2** Og da Peter kom op til Jerusalem, tvistedes
de af Omskærelsen med ham og sagde: **3** „Du er gaaet ind
til uomskaarne Mænd og har spist med dem." **4** Men
Peter begyndte og forklarede dem det i Sammenhæng
og sagde: **5** „Jeg var i Byen Joppe og bad; og jeg saa i
en Henrykkelse et Syn, noget, der dalede ned, ligesom
en stor Dug, der ved de fire Hjørner sænkedes ned fra
Himmelen, og den kom lige hen til mig. **6** Jeg stirrede
paa den og betragtede den og saa da Jordens firføddede
Dyr og vilde Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. **7**
Og jeg hørte ogsaa en Røst, som sagde til mig: Staa op,
Peter, slagt og spis! **8** Men jeg sagde: Ingenlunde, Herre!
thi aldrig kom noget vanhelligt eller urent i min Mund. **9**
Men en Røst svarede anden Gang fra Himmelen: Hvad
Gud har renset, holde du ikke for vanhelligt! **10** Og dette
skete tre Gange; saa blev det igen alt sammen draget op
til Himmelen. **11** Og se, i det samme stode tre Mænd ved
det Hus, i hvilket jeg var, som vare udsendte til mig fra
Kæsarea. **12** Men Aanden sagde til mig, at jeg skulde gaa
med dem uden at gøre Forskel. Men ogsaa disse seks
Brødre droge med mig, og vi gik ind i Mandens Hus. **13**
Og han fortalte os, hvorledes han havde set Engelen staa
i hans Hus og sige: Send Bud til Joppe og lad Simon med
Tilnavn Peter hente! **14** Han skal tale Ord til dig, ved
hvilke du og hele dit Hus skal frelses. **15** Men idet jeg
begyndte at tale, faldt den Helligaand paa dem ligesom
ogsaa paa os i Begyndelsen. **16** Og jeg kom Herrens Ord

i Hu, hvorledes han sagde: Johannes døbte med Vand, men I skulle døbes med den Helligaand. **17** Naar altsaa Gud gav dem lige Gave med os, da de troede paa den Herre Jesus Kristus, hvem var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?" **18** Men da de hørte dette, bleve de rolige, og de priste Gud og sagde: „Saa har Gud ogsaa givet Hedningerne Omvendelsen til Liv." **19** De, som nu vare blevne adspredte paa Grund af den Trængsel, som opstod i Anledning af Stefanus, vandrede om lige til Fønikien og Kypern og Antiokia, og de talte ikke Ordet til nogen uden til Jøder alene. **20** Men iblandt dem var der nogle Mænd fra Kypern og Kyrene, som kom til Antiokia og talte ogsaa til Grækerne og forkyndte Evangeliet om den Herre Jesus. **21** Og Herrens Haand var med dem, og et stort Antal blev troende og omvendte sig til Herren. **22** Men Rygtet om dem kom Menigheden i Jerusalem for Øre, og de sendte Barnabas ud til Antiokia. **23** Da han nu kom derhen og saa Guds Naade, glædede han sig og formanede alle til med Hjertets Forsæt at blive ved Herren. **24** Thi han var en god Mand og fuld af den Helligaand og Tro. Og en stor Skare blev ført til Herren. **25** Men han drog ud til Tarsus for at opsøge Saulus; og da han fandt ham, førte han ham til Antiokia. **26** Og det skete, at de endog et helt Aar igennem færdedes sammen i Menigheden og lærte en stor Skare, og at Disciplene først i Antiokia bleve kaldte Kristne. **27** Men i disse Dage kom der Profeter ned fra Jerusalem til Antiokia. **28** Og en af dem, ved Navn Agabus, stod op og tilkendegav ved Aanden, at der skulde komme en stor Hungersnød over hele Verden, hvilken ogsaa kom

under Klaudius. **29** Men Disciplene besluttede at sende, hver efter sin Evne, noget til Hjælp for Brødrene, som boede i Judæa; **30** hvilket de ogsaa gjorde, og de sendte det til de Ældste ved Barnabas's og Saulus's Haand.

12 Paa den Tid lagde Kong Herodes Haand paa nogle af Menigheden for at mishandle dem, **2** og Jakob, Johannes's Broder, lod han henrette med Sværd. **3** Og da han saa, at det behagede Jøderne, gik han videre og lod ogsaa Peter gribe. Det var de usyrede Brøds Dage. **4** Og da han havde grebet ham, satte han ham i Fængsel og overgav ham til at bevogtes af fire Vagtskifter, hvert paa fire Stridsmænd, da han efter Paasken vilde føre ham frem for Folket. **5** Saa blev da Peter bevogtet i Fængselet; men der blev af Menigheden holdt inderlig Bøn til Gud for ham. **6** Men da Herodes vilde til at føre ham frem, sov Peter den Nat imellem to Stridsmænd, bunden med to Lænker, og Vagter foran Døren bevogtede Fængselet. **7** Og se, en Herrens Engel stod der, og et Lys straalede i Fangerummet, og han slog Peter i Siden og vækkede ham og sagde: „Staa op i Hast!" og Lænkerne faldt ham af Hænderne. **8** Og Engelen sagde til ham: „Bind op om dig, og bind dine Sandaler paa!" Og han gjorde saa. Og han siger til ham: „Kast din Kappe om dig, og følg mig!" **9** Og han gik ud og fulgte ham, og han vidste ikke, at det, som skete ved Engelen, var virkeligt, men mente, at han saa et Syn. **10** Men de gik igennem den første og den anden Vagt og kom til den Jernport, som førte ud til Staden; denne aabnede sig for dem af sig selv, og de kom ud og gik en Gade frem, og straks skiltes Engelen fra ham. **11**

Og da Peter kom til sig selv, sagde han: „Nu ved jeg i
Sandhed, at Herren udsendte sin Engel og udfriede mig
af Herodes's Haand og al det jødiske Folks Forventning."
12 Og da han havde besindet sig, gik han til Marias Hus,
hun, som var Moder til Johannes, med Tilnavn Markus,
hvor mange vare forsamlede og bade. **13** Men da han
bankede paa Døren til Portrummet, kom der en Pige ved
Navn Rode for at høre efter. **14** Og da hun kendte Peters
Røst, lod hun af Glæde være at aabne Porten, men løb ind
og forkyndte dem, at Peter stod uden for Porten. **15** Da
sagde de til hende: „Du raser." Men hun stod fast paa,
at det var saaledes. Men de sagde: „Det er hans Engel."
16 Men Peter blev ved at banke paa, og da de lukkede
op, saa de ham og bleve forbavsede. **17** Da vinkede han
til dem med Haanden, at de skulde tie, og fortalte dem,
hvorledes Herren havde ført ham ud af Fængselet, og
han sagde: „Forkynder Jakob og Brødrene dette!" Og han
gik ud og drog til et andet Sted. **18** Men da det blev Dag,
var der ikke liden Uro iblandt Stridsmændene over, hvad
der var blevet af Peter. **19** Men da Herodes søgte ham
og ikke fandt ham, forhørte han Vagten og befalede,
at de skulde henrettes. Og han drog ned fra Judæa til
Kæsarea og opholdt sig der. **20** Men han laa i Strid med
Tyrierne og Sidonierne. Men de kom endrægtigt til ham
og fik Blastus, Kongens Kammerherre, paa deres Side
og bade om Fred, fordi deres Land fik Næringsmidler
tilførte fra Kongens Land. **21** Men paa en fastsat Dag
iførte Herodes sig en Kongedragt og satte sig paa Tronen
og holdt en Tale til dem. **22** Og Folket raabte til ham: „Det

er Guds Røst og ikke et Menneskes." **23** Men straks slog en Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Æren; og han blev fortæret af Orme og udaandede. **24** Men Guds Ord havde Fremgang og udbredtes. **25** Og Barnabas og Saulus vendte tilbage fra Jerusalem efter at have fuldført deres Ærinde, og de havde Johannes, med Tilnavn Markus, med sig.

13 Men i Antiokia, i den derværende Menighed, var der Profeter og Lærere, nemlig Barnabas og Simeon, med Tilnavn Niger, og Kyrenæeren Lukius og Manaen, en Fosterbroder af Fjerdingsfyrsten Herodes, og Saulus. **2** Medens de nu holdt Gudstjeneste og fastede, sagde den Helligaand: „Udtager mig Barnabas og Saulus til den Gerning, hvortil jeg har kaldet dem." **3** Da fastede de og bade og lagde Hænderne paa dem og lode dem fare. **4** Da de nu saaledes vare udsendte af den Helligaand, droge de ned til Seleukia og sejlede derfra til Kypern. **5** Og da de vare komne til Salamis, forkyndte de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men de havde ogsaa Johannes til Medhjælper. **6** Og da de vare dragne igennem hele Øen indtil Pafus, fandt de en Troldkarl, en falsk Profet, en Jøde, hvis Navn var Barjesus. **7** Han var hos Statholderen Sergius Paulus, en forstandig Mand. Denne kaldte Barnabas og Saulus til sig og attraaede at høre Guds Ord. **8** Men Elimas, Troldkarlen, (thi dette betyder hans Navn), stod dem imod og søgte at vende Statholderen bort fra Troen. **9** Men Saulus, som ogsaa kaldes Paulus, blev fyldt med den Helligaand, saa fast paa ham og sagde: **10** „O, du Djævelens Barn, fuld af al Svig og al Underfundighed,

du Fjende af al Retfærdighed! vil du ikke holde op med at forvende Herrens de lige Veje? **11** Og nu se, Herrens Haand er over dig, og du skal blive blind og til en Tid ikke se Solen." Men straks faldt der Mulm og Mørke over ham, og han gik omkring og søgte efter nogen, som kunde lede ham. **12** Da Statholderen saa det, som var sket, troede han, slagen af Forundring over Herrens Lære. **13** Paulus og de, som vare med ham, sejlede da ud fra Pafus og kom til Perge i Pamfylien. Men Johannes skiltes fra dem og vendte tilbage til Jerusalem. **14** Men de droge videre fra Perge og kom til Antiokia i Pisidien og gik ind i Synagogen paa Sabbatsdagen og satte sig. **15** Men efter Forelæsningen af Loven og Profeterne sendte Synagogeforstanderne Bud hen til dem og lode sige: „I Mænd, Brødre! have I noget Formaningsord til Folket, da siger frem!" **16** Men Paulus stod op og slog til Lyd med Haanden og sagde: „I israelitiske Mænd og I, som frygte Gud, hører til! **17** Dette Folks, Israels Gud udvalgte vore Fædre og ophøjede Folket i Udlændigheden i Ægyptens Land og førte dem derfra med løftet Arm. **18** Og omtrent fyrretyve Aar taalte han deres Færd i Ørkenen. **19** Og han udryddede syv Folk i Kanaans Land og fordelte disses Land iblandt dem, **20** og derefter i omtrent fire Hundrede og halvtredsindstyve Aar gav han dem Dommere indtil Profeten Samuel. **21** Og derefter bade de om en Konge; og Gud gav dem Saul, Kis's Søn, en Mand af Benjamins Stamme, i fyrretyve Aar. **22** Og da han havde taget ham bort, oprejste han dem David til Konge, om hvem han ogsaa vidnede, og sagde: „Jeg har fundet David, Isajs Søn,

en Mand efter mit Hjerte, som skal gøre al min Villie.‟ **23** Af dennes Sæd bragte Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, Jesus, **24** efter at Johannes forud for hans Fremtræden havde prædiket Omvendelses-Daab for hele Israels Folk. **25** Men da Johannes var ved at fuldende sit Løb, sagde han: „Hvad anse I mig for at være? Mig er det ikke; men se, der kommer en efter mig, hvis Sko jeg ikke er værdig at løse.‟ **26** I Mænd, Brødre, Sønner af Abrahams Slægt, og de iblandt eder, som frygte Gud! Til os er Ordet om denne Frelse sendt. **27** Thi de, som bo i Jerusalem, og deres Raadsherrer kendte ham ikke; de dømte ham og opfyldte derved Profeternes Ord, som forelæses hver Sabbat. **28** Og om end de ingen Dødsskyld fandt hos ham, bade de dog Pilatus, at han maatte blive slaaet ihjel. **29** Men da de havde fuldbragt alle Ting, som ere skrevne om ham, toge de ham ned af Træet og lagde ham i en Grav. **30** Men Gud oprejste ham fra de døde, **31** og han blev set i flere Dage af dem, som vare gaaede med ham op fra Galilæa til Jerusalem, dem, som nu ere hans Vidner for Folket. **32** Og vi forkynde eder den Forjættelse, som blev given til Fædrene, at Gud har opfyldt denne for os, deres Børn, idet han oprejste Jesus; **33** som der ogsaa er skrevet i den anden Psalme: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag.‟ **34** Men at han har oprejst ham fra de døde, saa at han ikke mere skal vende tilbage til Forraadnelse, derom har han sagt saaledes: „Jeg vil give eder Davids hellige Forjættelser, de trofaste.‟ **35** Thi han siger ogsaa i en anden Psalme: „Du skal ikke tilstede din hellige at se Forraadnelse.‟ **36** David sov jo

hen, da han i sin Livstid havde tjent Guds Raadslutning,
og han blev henlagt hos sine Fædre og saa Forraadnelse;
37 men den, som Gud oprejste, saa ikke Forraadnelse.
38 Saa være det eder vitterligt, I Mænd, Brødre! at ved
ham forkyndes der eder Syndernes Forladelse; **39** og fra
alt, hvorfra I ikke kunde retfærdiggøres ved Mose Lov,
retfærdiggøres ved ham enhver, som tror. **40** Ser nu til,
at ikke det, som er sagt ved Profeterne, kommer over
eder: **41** „Ser, I Foragtere, og forundrer eder og bliver til
intet; thi en Gerning gør jeg i eders Dage, en Gerning,
som I ikke vilde tro, dersom nogen fortalte eder den." **42**
Men da de gik ud, bad man dem om, at disse Ord maatte
blive talte til dem paa den følgende Sabbat. **43** Men da
Forsamlingen var opløst, fulgte mange af Jøderne og af de
gudfrygtige Proselyter Paulus og Barnabas, som talte til
dem og formanede dem til at blive fast ved Guds Naade.
44 Men paa den følgende Sabbat forsamledes næsten
hele Byen for at høre Guds Ord. **45** Men da Jøderne saa
Skarerne, bleve de fulde af Nidkærhed og modsagde det,
som blev talt af Paulus, ja, baade sagde imod og spottede.
46 Men Paulus og Barnabas talte frit ud og sagde: „Det var
nødvendigt, at Guds Ord først skulde tales til eder; men
efterdi I støde det fra eder og ikke agte eder selv værdige
til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne.
(aiōnios g166) **47** Thi saaledes har Herren befalet os: „Jeg har
sat dig til Hedningers Lys, for at du skal være til Frelse
lige ud til Jordens Ende." **48** Men da Hedningerne hørte
dette, bleve de glade og priste Herrens Ord, og de troede,
saa mange, som vare bestemte til evigt Liv, **(aiōnios g166)**

49 og Herrens Ord udbredtes over hele Landet. **50** Men Jøderne ophidsede de fornemme gudfrygtige Kvinder og de første Mænd i Byen; og de vakte en Forfølgelse imod Paulus og Barnabas og joge dem ud fra deres Grænser. **51** Men de rystede Støvet af deres Fødder imod dem og droge til Ikonium. **52** Men Disciplene bleve fyldte med Glæde og den Helligaand.

14 Men det skete i Ikonium, at de sammen gik ind i Jødernes Synagoge og talte saaledes, at en stor Mængde, baade af Jøder og Grækere, troede. **2** Men de Jøder, som vare genstridige, ophidsede Hedningernes Sind og satte ondt i dem imod Brødrene. **3** De opholdt sig nu en Tid lang der og talte med Frimodighed i Herren, som gav sin Naades Ord Vidnesbyrd, idet han lod Tegn og Undere ske ved deres Hænder. **4** Men Mængden i Byen blev uenig, og nogle holdt med Jøderne, andre med Apostlene. **5** Men da der blev et Opløb, baade af Hedningerne og Jøderne med samt deres Raadsherrer, for at mishandle og stene dem, **6** og de fik dette at vide, flygtede de bort til Byerne i Lykaonien, Lystra og Derbe, og til det omliggende Land, **7** og der forkyndte de Evangeliet. **8** Og i Lystra sad der en Mand, som var kraftesløs i Fødderne, lam fra Moders Liv, og han havde aldrig gaaet. **9** Han hørte Paulus tale; og da denne fæstede Øjet paa ham og saa, at han havde Tro til at frelses, sagde han med høj Røst: **10** „Staa ret op paa dine Fødder!" Og han sprang op og gik omkring. **11** Men da Skarerne saa, hvad Paulus havde gjort, opløftede de deres Røst og sagde paa Lykaonisk: „Guderne ere i menneskelig Skikkelse stegne ned til os." **12** Og de kaldte

Barnabas Zeus, men Paulus Hermes, fordi han var den, som førte Ordet. **13** Men Præsten ved Zeustemplet, som var uden for Byen, bragte Tyre og Kranse hen til Portene og vilde ofre tillige med Skarerne. **14** Men da Apostlene, Barnabas og Paulus, hørte dette, sønderreve de deres Klæder og sprang ind i Skaren, **15** raabte og sagde: „I Mænd! hvorfor gøre I dette? Vi ere ogsaa Mennesker, lige Kaar undergivne med eder, og vi forkynde eder Evangeliet om at vende om fra disse tomme Ting til den levende Gud, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og alt, hvad der er i dem; **16** han, som i de forbigangne Tider lod alle Hedningerne vandre deres egne Veje, **17** ihvorvel han ikke lod sig selv være uden Vidnesbyrd, idet han gjorde godt og gav eder Regn og frugtbare Tider fra Himmelen og mættede eders Hjerter med Føde og Glæde." **18** Og det var med Nød og næppe, at de ved at sige dette afholdt Skarerne fra at ofre til dem. **19** Men der kom Jøder til fra Antiokia og Ikonium, og de overtalte Skarerne og stenede Paulus og slæbte ham uden for Byen i den Tro, at han var død. **20** Men da Disciplene omringede ham, stod han op og gik ind i Byen. Og den næste Dag gik han med Barnabas bort til Derbe. **21** Og da de havde forkyndt Evangeliet i denne By og vundet mange Disciple, vendte de tilbage til Lystra og Ikonium og Antiokia **22** og styrkede Disciplenes Sjæle og paamindede dem om at blive i Troen og om, at vi maa igennem mange Trængsler indgaa i Guds Rige. **23** Men efter at de i hver Menighed havde udvalgt Ældste for dem, overgave de dem under Bøn og Faste til Herren, hvem de havde givet

deres Tro. **24** Og de droge igennem Pisidien og kom til Pamfylien. **25** Og da de havde talt Ordet i Perge, droge de ned til Attalia. **26** Og derfra sejlede de til Antiokia, hvorfra de vare blevne overgivne til Guds Naade til den Gerning, som de havde fuldbragt. **27** Men da de kom derhen og havde forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor store Ting Gud havde gjort med dem, og at han havde aabnet en Troens Dør for Hedningerne. **28** Men de opholdt sig en ikke liden Tid sammen med Disciplene.

15 Og der kom nogle ned fra Judæa, som lærte Brødrene: „Dersom I ikke lade eder omskære efter Mose Skik, kunne I ikke blive frelste.“ **2** Da nu Paulus og Barnabas kom i en ikke ringe Splid og Strid med dem, saa besluttede man, at Paulus og Barnabas og nogle andre af dem skulde drage op til Jerusalem til Apostlene og de Ældste i Anledning af dette Spørgsmaal. **3** Disse bleve da sendte af Sted af Menigheden og droge igennem Fønikien og Samaria og fortalte om Hedningernes Omvendelse, og de gjorde alle Brødrene stor Glæde. **4** Men da de kom til Jerusalem, bleve de modtagne af Menigheden og Apostlene og de Ældste, og de kundgjorde, hvor store Ting Gud havde gjort med dem. **5** Men nogle af Farisæernes Parti, som vare blevne troende, stode op og sagde: „Man bør omskære dem og befale dem at holde Mose Lov.“ **6** Men Apostlene og de Ældste forsamlede sig for at overlægge denne Sag. **7** Men da man havde tvistet meget herom, stod Peter op og sagde til dem: „I Mænd, Brødre! I vide, at for lang Tid siden gjorde Gud det Valg iblandt eder, at Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangeliets Ord og tro. **8** Og

Gud, som kender Hjerterne, gav dem Vidnesbyrd ved at give dem den Helligaand lige saa vel som os. **9** Og han gjorde ingen Forskel imellem os og dem, idet han ved Troen rensede deres Hjerter. **10** Hvorfor friste I da nu Gud, saa I lægge et Aag paa Disciplenes Nakke, som hverken vore Fædre eller vi have formaaet at bære? **11** Men vi tro, at vi blive frelste ved den Herres Jesu Naade paa samme Maade som ogsaa de." **12** Men hele Mængden tav, og de hørte Barnabas og Paulus fortælle, hvor store Tegn og Undere Gud havde gjort iblandt Hedningerne ved dem. **13** Men da de havde hørt op at tale, tog Jakob til Orde og sagde: „I Mænd, Brødre, hører mig! **14** Simon har fortalt, hvorledes Gud først drog Omsorg for at tage ud af Hedninger et Folk for sit Navn. **15** Og dermed stemme Profeternes Tale overens, som der er skrevet: **16** „Derefter vil jeg vende tilbage og atter opbygge Davids faldne Hytte, og det nedrevne af den vil jeg atter opbygge og oprejse den igen, **17** for at de øvrige af Menneskene skulle søge Herren, og alle Hedningerne, over hvilke mit Navn er nævnet, siger Herren, som gør dette." **18** Gud kender fra Evighed af alle sine Gerninger. **(aiōn g165)** **19** Derfor mener jeg, at man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som omvende sig til Gud, **20** men skrive til dem, at de skulle afholde sig fra Besmittelse med Afguderne og fra Utugt og fra det kvalte og fra Blodet. **21** Thi Moses har fra gammel Tid i hver By Mennesker, som prædike ham, idet han oplæses hver Sabbat i Synagogerne." **22** Da besluttede Apostlene og de Ældste tillige med hele Menigheden at udvælge nogle Mænd af deres Midte og

sende dem til Antiokia tillige med Paulus og Barnabas, nemlig Judas, kaldet Barsabbas, og Silas, hvilke Mænd vare ansete iblandt Brødrene. **23** Og de skreve saaledes med dem: „Apostlene og de Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne i Antiokia og Syrien og Kilikien. **24** Efterdi vi have hørt, at nogle, som ere komne fra os, have forvirret eder med Ord og voldt eders Sjæle Uro uden at have nogen Befaling fra os, **25** saa have vi, endrægtigt forsamlede, besluttet at udvælge nogle Mænd og sende dem til eder med vore elskelige Barnabas og Paulus, **26** Mænd, som have vovet deres Liv for vor Herres Jesu Kristi Navn. **27** Vi have derfor sendt Judas og Silas, der ogsaa mundtligt skulle forkynde det samme. **28** Thi det er den Helligaands Beslutning og vor, ingen videre Byrde at paalægge eder uden disse nødvendige Ting: **29** At I skulle afholde eder fra Afgudsofferkød og fra Blod og fra det kvalte og fra Utugt. Naar I holde eder derfra, vil det gaa eder godt. Lever vel!" **30** Saa lod man dem da fare, og de kom ned til Antiokia og forsamlede Mængden og overgave Brevet. **31** Men da de læste det, bleve de glade over Trøsten. **32** Og Judas og Silas, som ogsaa selv vare Profeter, opmuntrede Brødrene med megen Tale og styrkede dem. **33** Men da de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til dem, som havde udsendt dem. **34** [Men Silas besluttede at blive der.] **35** Men Paulus og Barnabas opholdt sig i Antiokia, hvor de tillige med mange andre lærte og forkyndte Herrens Ord. **36** Men efter nogen Tids Forløb sagde Paulus til Barnabas: „Lader os dog drage tilbage og besøge vore

Brødre i hver By, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, for at se, hvorledes det gaar dem." **37** Men Barnabas vilde ogsaa tage Johannes, kaldet Markus, med. **38** Men Paulus holdt for, at de ikke skulde tage den med, som havde forladt dem i Pamfylien og ikke havde fulgt med dem til Arbejdet. **39** Der blev da en heftig Strid, saa at de skiltes fra hverandre, og Barnabas tog Markus med sig og sejlede til Kypern. **40** Men Paulus udvalgte Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Herrens Naade. **41** Men han rejste omkring i Syrien og Kilikien og styrkede Menighederne.

16 Og han kom til Derbe og Lystra, og se, der var der en Discipel ved Navn Timotheus, Søn af en troende Jødinde og en græsk Fader. **2** Han havde godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Ikonium. **3** Ham vilde Paulus have til at drage med sig, og han tog og omskar ham for Jødernes Skyld, som vare paa disse Steder; thi de vidste alle, at hans Fader var en Græker. **4** Men alt som de droge igennem Byerne, overgave de dem de Bestemmelser at holde, som vare vedtagne af Apostlene og de Ældste i Jerusalem. **5** Saa styrkedes Menighederne i Troen og voksede i Antal hver Dag. **6** Men de droge igennem Frygien og det galatiske Land, da de af den Helligaand vare blevne forhindrede i at tale Ordet i Asien. **7** Da de nu kom hen imod Mysien, forsøgte de at drage til Bithynien; og Jesu Aand tilstedte dem det ikke. **8** De droge da Mysien forbi og kom ned til Troas. **9** Og et Syn viste sig om Natten for Paulus: En makedonisk Mand stod der og bad ham og sagde: „Kom over til Makedonien og hjælp os!" **10** Men da

han havde set dette Syn, ønskede vi straks at drage over til Makedonien; thi vi sluttede, at Gud havde kaldt os derhen til at forkynde Evangeliet for dem. **11** Vi sejlede da ud fra Troas og styrede lige til Samothrake og den næste Dag til Neapolis **12** og derfra til Filippi, hvilken er den første By i den Del af Makedonien, en Koloni. I denne By opholdt vi os nogle Dage. **13** Og paa Sabbatsdagen gik vi uden for Porten ved en Flod, hvor vi mente, at der var et Bedested, og vi satte os og talte til de Kvinder, som kom sammen. **14** Og en Kvinde ved Navn Lydia, en Purpurkræmmerske fra Byen Thyatira, en Kvinde, som frygtede Gud, hørte til, og hendes Hjerte oplod Herren til at give Agt paa det, som blev talt af Paulus. **15** Men da hun og hendes Hus var blevet døbt, bad hun og sagde: „Dersom I agte mig for at være Herren tro, da kommer ind i mit Hus og bliver der!" Og hun nødte os. **16** Men det skete, da vi gik til Bedestedet, at en Pige mødte os, som havde en Spaadomsaand og skaffede sine Herrer megen Vinding ved at spaa. **17** Hun fulgte efter Paulus og os, raabte og sagde: „Disse Mennesker ere den højeste Guds Tjenere, som forkynde eder Frelsens Vej." **18** Og dette gjorde hun i mange Dage. Men Paulus blev fortrydelig derover, og han vendte sig og sagde til Aanden: „Jeg byder dig i Jesu Kristi Navn at fare ud af hende." Og den for ud i den samme Stund. **19** Men da hendes Herrer saa, at deres Haab om Vinding var forsvundet, grebe de Paulus og Silas og slæbte dem hen paa Torvet for Øvrigheden. **20** Og de førte dem til Høvedsmændene og sagde: „Disse Mennesker, som ere Jøder, forvirre aldeles vor By, **21** og

de forkynde Skikke, som det ikke er tilladt os, der ere Romere, at antage eller øve." **22** Og Mængden rejste sig imod dem, og Høvedsmændene lode Klæderne rive af dem og befalede at piske dem. **23** Og da de havde givet dem mange Slag, kastede de dem i Fængsel og befalede Fangevogteren at holde dem sikkert bevogtede. **24** Da han havde faaet saadan Befaling, kastede han dem i det inderste Fængsel og sluttede deres Fødder i Blokken. **25** Men ved Midnat bade Paulus og Silas og sang Lovsange til Gud; og Fangerne lyttede paa dem. **26** Men pludseligt kom der et stort Jordskælv, saa at Fængselets Grundvolde rystede, og straks aabnedes alle Dørene, og alles Lænker løstes. **27** Men Fangevogteren for op af Søvne, og da han saa Fængselets Døre aabne, drog han et Sværd og vilde dræbe sig selv, da han mente, at Fangerne vare flygtede. **28** Men Paulus raabte med høj Røst og sagde: „Gør ikke dig selv noget ondt; thi vi ere her alle." **29** Men han forlangte Lys og sprang ind og faldt skælvende ned for Paulus og Silas. **30** Og han førte dem udenfor og sagde: „Herrer! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive frelst?" **31** Men de sagde: „Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal du blive frelst, du og dit Hus." **32** Og de talte Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans Hus. **33** Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aftoede deres Saar; og han selv og alle hans bleve straks døbte. **34** Og han førte dem op i sit Hus og satte et Bord for dem og frydede sig over, at han med hele sit Hus var kommen til Troen paa Gud. **35** Men da det var blevet Dag, sendte Høvedsmændene Bysvendene hen og sagde: „Løslad de

Mænd!" 36 Men Fangevogteren meldte Paulus disse Ord: „Høvedsmændene have sendt Bud, at I skulle løslades; saa drager nu ud og gaar bort med Fred!" 37 Men Paulus sagde til dem: „De have ladet os piske offentligt og uden Dom, os, som dog ere romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jage de os hemmeligt bort! Nej, lad dem selv komme og føre os ud!" 38 Men Bysvendene meldte disse Ord til Høvedsmændene; og de bleve bange, da de hørte, at de vare Romere. 39 Og de kom og gave dem gode Ord, og de førte dem ud og bade dem at drage bort fra Byen. 40 Og de gik ud af Fængselet og gik ind til Lydia; og da de havde set Brødrene, formanede de dem og droge bort.

17 Men de rejste igennem Amfipolis og Apollonia og kom til Thessalonika, hvor Jøderne havde en Synagoge. 2 Og efter sin Sædvane gik Paulus ind til dem, og paa tre Sabbater samtalte han med dem ud fra Skrifterne, 3 idet han udlagde og forklarede, at Kristus maatte lide og opstaa fra de døde, og han sagde: „Denne Jesus, som jeg forkynder eder, han er Kristus." 4 Og nogle af dem bleve overbeviste og sluttede sig til Paulus og Silas, og tillige en stor Mængde af de gudfrygtige Grækere og ikke faa af de fornemste Kvinder. 5 Men Jøderne bleve nidkære og toge med sig nogle slette Mennesker af Lediggængerne paa Torvet, rejste et Opløb og oprørte Byen; og de stormede Jasons Hus og søgte efter dem for at føre dem ud til Folket. 6 Men da de ikke fandt dem, trak de Jason og nogle Brødre for Byens Øvrighed og raabte: „Disse, som have bragt hele Verden i Oprør, ere ogsaa komne hid;

7 dem har Jason taget ind til sig; og alle disse handle imod Kejserens Befalinger og sige, at en anden er Konge, nemlig Jesus." **8** Og de satte Skræk i Mængden og Byens Øvrighed, som hørte det. **9** Og denne lod Jason og de andre stille Borgen og løslod dem. **10** Men Brødrene sendte straks om Natten baade Paulus og Silas bort til Berøa; og da de vare komne dertil, gik de ind i Jødernes Synagoge. **11** Men disse vare mere velsindede end de i Thessalonika, de modtoge Ordet med al Redebonhed og ransagede daglig Skrifterne, om disse Ting forholdt sig saaledes. **12** Saa troede da mange af dem og ikke faa af de fornemme græske Kvinder og Mænd. **13** Men da Jøderne i Thessalonika fik at vide, at Guds Ord blev forkyndt af Paulus ogsaa i Berøa, kom de og vakte ogsaa der Røre og Bevægelse iblandt Skarerne. **14** Men da sendte Brødrene straks Paulus bort, for at han skulde drage til Havet; men baade Silas og Timotheus bleve der tilbage. **15** Og de, som ledsagede Paulus, førte ham lige til Athen; og efter at have faaet det Bud med til Silas og Timotheus, at de snarest muligt skulde komme til ham, droge de bort. **16** Medens nu Paulus ventede paa dem i Athen, harmedes hans Aand i ham, da han saa, at Byen var fuld af Afgudsbilleder. **17** Derfor talte han i Synagogen med Jøderne og de gudfrygtige og paa Torvet hver Dag til dem, som han traf paa. **18** Men ogsaa nogle af de epikuræiske og stoiske Filosoffer indlode sig i Ordstrid med ham; og nogle sagde: „Hvad vil denne Ordgyder sige?" men andre: „Han synes at være en Forkynder af fremmede Guddomme; " fordi han forkyndte Evangeliet om Jesus og

Opstandelsen. **19** Og de toge ham og førte ham op paa Areopagus og sagde: „Kunne vi faa at vide, hvad dette er for en ny Lære, som du taler om? **20** Thi du bringer os nogle fremmede Ting for Øren; derfor ville vi vide, hvad dette skal betyde.“ **21** Men alle Atheniensere og de fremmede, som opholdt sig der, gave sig ikke Stunder til andet end at fortælle eller høre nyt. **22** Men Paulus stod frem midt paa Areopagus og sagde: „I atheniensiske Mænd! jeg ser, at I i alle Maader ere omhyggelige for eders Gudsdyrkelse. **23** Thi da jeg gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg ogsaa et Alter, paa hvilket der var skrevet: „For en ukendt Gud.“ Det, som I saaledes dyrke uden at kende det, det forkynder jeg eder. **24** Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som ere i den, han, som er Himmelens og Jordens Herre, bor ikke i Templer, gjorte med Hænder, **25** han tjenes ikke heller af Menneskers Hænder som en, der trænger til noget, efterdi han selv giver alle Liv og Aande og alle Ting. **26** Og han har gjort, at hvert Folk iblandt Mennesker bor ud af eet Blod paa hele Jordens Flade, idet han fastsatte bestemte Tider og Grænserne for deres Bolig, **27** for at de skulde søge Gud, om de dog kunde føle sig frem og finde ham, skønt han er ikke langt fra hver enkelt af os; **28** thi i ham leve og røres og ere vi, som ogsaa nogle af eders Digtere have sagt: Vi ere jo ogsaa hans Slægt. **29** Efterdi vi da ere Guds Slægt, bør vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Sten, formet ved Menneskers Kunst og Opfindsomhed. **30** Efter at Gud altsaa har baaret over med disse Vankundighedens Tider, byder han nu

Menneskene, at de alle og alle Vegne skulle omvende sig.
31 Thi han har fastsat en Dag, paa hvilken han vil dømme
Jorderige med Retfærdighed ved en Mand, som han har
beskikket dertil, og dette har han bevist for alle ved at
oprejse ham fra de døde." **32** Men da de hørte om de
dødes Opstandelse, spottede nogle; men andre sagde: „Vi
ville atter høre dig om dette." **33** Saaledes gik Paulus ud
fra dem. **34** Men nogle Mænd holdt sig til ham og troede;
iblandt hvilke ogsaa var Areopagiten Dionysius og en
Kvinde ved Navn Damaris og andre med dem.

18 Derefter forlod Paulus Athen og kom til Korinth. **2**
Der traf han en Jøde ved Navn Akvila, født i Pontus, som
nylig var kommen fra Italien med sin Hustru Priskilla,
fordi Klaudius havde befalet, at alle Jøderne skulde
forlade Rom. Til disse gik han. **3** Og efterdi han øvede
det samme Haandværk, blev han hos dem og arbejdede;
thi de vare Teltmagere af Haandværk. **4** Men han holdt
Samtaler i Synagogen paa hver Sabbat og overbeviste
Jøder og Grækere. **5** Men da Silas og Timotheus kom ned
fra Makedonien, var Paulus helt optagen af at tale og
vidnede for Jøderne, at Jesus er Kristus. **6** Men da de stode
imod og spottede, rystede han Støvet af sine Klæder og
sagde til dem: „Eders Blod komme over eders Hoved! Jeg
er ren; herefter vil jeg gaa til Hedningerne." **7** Og han gik
bort derfra og gik ind til en Mand ved Navn Justus, som
frygtede Gud, og hvis Hus laa ved Siden af Synagogen. **8**
Men Synagogeforstanderen Krispus troede paa Herren
tillige med hele sit Hus, og mange af Korinthierne, som
hørte til, troede og bleve døbte. **9** Men Herren sagde til

Paulus i et Syn om Natten: „Frygt ikke, men tal og ti ikke,
10 eftersom jeg er med dig, og ingen skal lægge Haand
paa dig for at gøre dig noget ondt; thi jeg har et talrigt
Folk i denne By." **11** Og han slog sig ned der et Aar og seks
Maaneder og lærte Guds Ord iblandt dem. **12** Men medens
Gallio var Statholder i Akaja, stode Jøderne endrægtigt
op imod Paulus og førte ham for Domstolen og sagde: **13**
„Denne overtaler Folk til en Gudsdyrkelse imod Loven."
14 Og da Paulus vilde oplade Munden, sagde Gallio til
Jøderne: „Dersom det var nogen Uret eller Misgerning, I
Jøder! vilde jeg, som billigt var, taalmodigt høre paa eder.
15 Men er det Stridsspørgsmaal om Lære og Navne og om
den Lov, som I have, da ser selv dertil; thi jeg vil ikke
være Dommer over disse Ting." **16** Og han drev dem bort
fra Domstolen. **17** Men alle grebe Synagogeforstanderen
Sosthenes og sloge ham lige for Domstolen; og Gallio brød
sig ikke om noget af dette. **18** Men Paulus blev der endnu
i mange Dage; derefter tog han Afsked med Brødrene og
sejlede bort til Syrien og med ham Priskilla og Akvila,
efter at han havde ladet sit Haar klippe af i Kenkreæ; thi
han havde et Løfte paa sig. **19** Men de kom til Efesus; og
der lod han hine blive tilbage; men han selv gik ind i
Synagogen og samtalede med Jøderne. **20** Men da de bade
ham om at blive i længere Tid, samtykkede han ikke; **21**
men han tog Afsked og sagde: „[Jeg maa endelig holde
denne forestaaende Højtid i Jerusalem; men] jeg vil atter
vende tilbage til eder, om Gud vil." Og han sejlede ud fra
Efesus **22** og landede i Kæsarea, drog op og hilste paa
Menigheden og drog saa ned til Antiokia. **23** Og da han

havde opholdt sig der nogen Tid, drog han bort og rejste fra Sted til Sted igennem det galatiske Land og Frygien og styrkede alle Disciplene. **24** Men en Jøde ved Navn Apollos, født i Aleksandria, en veltalende Mand, som var stærk i Skrifterne, kom til Efesus. **25** Denne var undervist om Herrens Vej, og brændende i Aanden talte og lærte han grundigt om Jesus, skønt han kun kendte Johannes's Daab. **26** Og han begyndte at tale frimodigt i Synagogen. Men da Priskilla og Akvila hørte ham, toge de ham til sig og udlagde ham Guds Vej nøjere. **27** Men da han vilde rejse videre til Akaja, skrev Brødrene til Disciplene og opmuntrede dem til at tage imod ham. Da han var kommen derhen, var han ved Guds Naade de troende til megen Nytte; **28** thi han gendrev Jøderne offentligt med stor Kraft og beviste ved Skrifterne, at Jesus er Kristus.

19 Men det skete, medens Apollos var i Korinth, at Paulus efter at være dragen igennem de højereliggende Landsdele kom ned til Efesus **2** og fandt nogle Disciple, og han sagde til dem: „Fik I den Helligaand, da I bleve troende?" Men de sagde til ham: „Vi have ikke engang hørt, at der er en Helligaand." **3** Og han sagde: „Hvortil bleve I da døbte?" Men de sagde: „Til Johannes's Daab." **4** Da sagde Paulus: „Johannes døbte med Omvendelses-Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom efter ham, det er paa Jesus." **5** Men da de hørte dette, lode de sig døbe til den Herres Jesu Navn. **6** Og da Paulus lagde Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talte i Tunger og profeterede. **7** Men de vare i det hele omtrent tolv Mænd. **8** Og han gik ind i

Synagogen og vidnede frimodigt i tre Maaneder, idet han holdt Samtaler og overbeviste om det, som hører til Guds Rige. **9** Men da nogle forhærdede sig og strede imod og over for Mængden talte ilde om Vejen, forlod han dem og skilte Disciplene fra dem og holdt daglig Samtaler i Tyrannus's Skole. **10** Men dette varede i to Aar, saa at alle, som boede i Asien, baade Jøder og Grækere, hørte Herrens Ord. **11** Og Gud gjorde usædvanlige kraftige Gerninger ved Paulus's Hænder, **12** saa at man endog bragte Tørklæder og Bælter fra hans Legeme til de syge, og Sygdommene vege fra dem, og de onde Aander fore ud. **13** Men ogsaa nogle af de omløbende jødiske Besværgere forsøgte at nævne den Herres Jesu Navn over dem, som havde de onde Aander, idet de sagde: „Jeg besværger eder ved den Jesus, som Paulus prædiker." **14** Men de, som gjorde dette, vare syv Sønner af Skeuas, en jødisk Ypperstepræst. **15** Men den onde Aand svarede og sagde til dem: „Jesus kender jeg, og om Paulus ved jeg; men I, hvem ere I?" **16** Og det Menneske, i hvem den onde Aand var, sprang ind paa dem og overmandede dem begge og fik saadan Magt over dem, at de flygtede nøgne og saarede ud af Huset. **17** Men dette blev vitterligt for alle dem, som boede i Efesus, baade Jøder og Grækere; og der faldt en Frygt over dem alle, og den Herres Jesu Navn blev ophøjet, **18** og mange af dem, som vare blevne troende, kom og bekendte og fortalte om deres Gerninger. **19** Men mange af dem, som havde drevet Trolddom, bare deres Bøger sammen og opbrændte dem for alles Øjne; og man beregnede deres Værdi og fandt dem halvtredsindstyve Tusinde

Sølvpenge værd. **20** Saa kraftigt voksede Herrens Ord og
fik Magt. **21** Men da dette var fuldbragt, satte Paulus sig
for i Aanden, at han vilde rejse igennem Makedonien og
Akaja og saa drage til Jerusalem, og han sagde: „Efter
at jeg har været der, bør jeg ogsaa se Rom." **22** Og han
sendte to af dem, som gik ham til Haande, Timotheus
og Erastus, til Makedonien; men selv blev han nogen
Tid i Asien. **23** Men paa den Tid opstod der et ikke lidet
Oprør i Anledning af Vejen. **24** Thi en Sølvsmed ved Navn
Demetrius gjorde Artemistempler af Sølv og skaffede
Kunstnerne ikke ringe Fortjeneste. **25** Disse samlede han
tillige med de med saadanne Ting sysselsatte Arbejdere
og sagde: „I Mænd! I vide, at vi have vort Udkomme
af dette Arbejde. **26** Og I se og høre, at ikke alene i
Efesus, men næsten i hele Asien har denne Paulus ved sin
Overtalelse vildledt en stor Mængde, idet han siger, at de
ikke ere Guder, de, som gøres med Hænder. **27** Men der er
ikke alene Fare for, at denne vor Haandtering skal komme
i Foragt, men ogsaa for, at den store Gudinde Artemis's
Helligdom skal blive agtet for intet, og at den Gudindes
Majestæt, hvem hele Asien og Jorderige dyrker, skal blive
krænket." **28** Men da de hørte dette, bleve de fulde af
Vrede og raabte og sagde: „Stor er Efesiernes Artemis!"
29 Og Byen kom i fuldt Oprør, og de stormede endrægtigt
til Teatret og reve Makedonierne Kajus og Aristarkus,
Paulus's Rejsefæller, med sig. **30** Men da Paulus vilde
gaa ind iblandt Folkemængden, tilstedte Disciplene ham
det ikke. **31** Men ogsaa nogle af Asiarkerne, som vare
hans Venner, sendte Bud til ham og formanede ham

til ikke at vove sig hen til Teatret. **32** Da skrege nogle eet, andre et andet; thi Forsamlingen var i Forvirring, og de fleste vidste ikke, af hvad Aarsag de vare komne sammen. **33** Men de trak Aleksander, hvem Jøderne skøde frem, ud af Skaren; men Aleksander slog til Lyd med Haanden og vilde holde en Forsvarstale til Folket. **34** Men da de fik at vide, at han var en Jøde, raabte de alle med een Røst i omtrent to Timer: „Stor er Efesiernes Artemis!" **35** Men Byskriveren fik Skaren beroliget og sagde: „I Mænd i Efesus! hvilket Menneske er der vel, som ikke ved, at Efesiernes By er Tempelværge for den store Artemis og det himmelfaldne Billede? **36** Naar altsaa dette er uimodsigeligt, bør I være rolige og ikke foretage eder noget fremfusende. **37** Thi I have ført disse Mænd hid, som hverken ere Tempelranere eller bespotte eders Gudinde. **38** Dersom nu Demetrius og hans Kunstnere have Klage imod nogen, da holdes der Tingdage, og der er Statholdere; lad dem kalde hinanden for Retten! **39** Men have I noget Forlangende om andre Sager, saa vil det blive afgjort i den lovlige Forsamling. **40** Vi staa jo endog i Fare for at anklages for Oprør for, hvad der i Dag er sket, da der ingen Aarsag er dertil; herfor, for dette Opløb, ville vi ikke kunne gøre Regnskab." **41** Og da han havde sagt dette, lod han Forsamlingen fare.

20 Men efter at dette Røre var stillet, lod Paulus Disciplene hente og formanede dem, tog Afsked og begav sig derfra for at rejse til Makedonien. **2** Og da han var dragen igennem disse Egne og havde formanet dem med megen Tale, kom han til Grækenland. **3** Der tilbragte

han tre Maaneder, og da Jøderne havde Anslag for imod ham, just som han skulde til at sejle til Syrien, blev han til Sinds at vende tilbage igennem Makedonien. **4** Men Pyrrus's Søn Sopater fra Berøa og af Thessalonikerne Aristarkus og Sekundus og Kajus fra Derbe og Timotheus og af Asiaterne Tykikus og Trofimus fulgte med ham til Asien. **5** Disse droge forud og biede paa os i Troas; **6** men vi sejlede efter de usyrede Brøds Dage ud fra Filippi og kom fem Dage efter til dem i Troas, hvor vi tilbragte syv Dage. **7** Men paa den første Dag i Ugen, da vi vare forsamlede for at bryde Brødet, samtalede Paulus med dem, da han den næste Dag vilde rejse derfra, og han blev ved med at tale indtil Midnat. **8** Men der var mange Lamper i Salen ovenpaa, hvor vi vare samlede. **9** Og der sad i Vinduet en ung Mand ved Navn Eutykus; han faldt i en dyb Søvn, da Paulus fortsatte Samtalen saa længe, og overvældet af Søvnen styrtede han ned fra det tredje Stokværk og blev tagen død op. **10** Men Paulus gik ned og kastede sig over ham og omfavnede ham og sagde: „Larmer ikke; thi hans Sjæl er i ham." **11** Men han gik op igen og brød Brødet og nød deraf og talte endnu længe med dem indtil Dagningen, og dermed drog han bort. **12** Men de bragte det unge Menneske levende op og vare ikke lidet trøstede. **13** Men vi gik forud til Skibet og sejlede til Assus og skulde derfra tage Paulus med; thi saaledes havde han bestemt det, da han selv vilde gaa til Fods. **14** Da han nu stødte til os i Assus, toge vi ham om Bord og kom til Mitylene. **15** Og vi sejlede derfra og kom den næste Dag lige ud for Kios; Dagen derpaa

lagde vi til ved Samos og kom næste Dag til Milet. **16** Thi Paulus havde besluttet at sejle Efesus forbi, for at det ikke skulde hændes, at han blev opholdt i Asien; thi han hastede for at komme til Jerusalem paa Pinsedagen, om det var ham muligt. **17** Men fra Milet sendte han Bud til Efesus og lod Menighedens Ældste kalde til sig. **18** Og da de kom til ham, sagde han til dem: „I vide, hvorledes jeg færdedes iblandt eder den hele Tid igennem fra den første Dag, jeg kom til Asien, **19** idet jeg tjente Herren i al Ydmyghed og under Taarer og Prøvelser, som timedes mig ved Jødernes Efterstræbelser; **20** hvorledes jeg ikke har unddraget mig fra at forkynde eder noget som helst af det, som kunde være til Gavn, og at lære eder offentligt og i Husene, **21** idet jeg vidnede baade for Jøder og Grækere om Omvendelsen til Gud og Troen paa vor Herre Jesus Kristus. **22** Og nu se, bunden af Aanden drager jeg til Jerusalem uden at vide, hvad der skal møde mig, **23** kun, at den Helligaand i hver By vidner for mig og siger, at Lænker og Trængsler vente mig. **24** Men jeg agter ikke mit Liv noget værd for mig selv, for at jeg kan fuldende mit Løb og den Tjeneste, som jeg har faaet af den Herre Jesus, at vidne om Guds Naades Evangelium. **25** Og nu se, jeg ved, at I ikke mere skulle se mit Ansigt, alle I, iblandt hvem jeg gik om og prædikede Riget. **26** Derfor vidner jeg for eder paa denne Dag, at jeg er ren for alles Blod; **27** thi jeg unddrog mig ikke fra at forkynde eder hele Guds Raad. **28** Saa giver Agt paa eder selv og den hele Hjord, i hvilken den Helligaand satte eder som Tilsynsmænd, til at vogte Guds Menighed, som han erhvervede sig med

sit eget Blod. **29** Jeg ved, at der efter min Bortgang skal komme svare Ulve ind iblandt eder, som ikke ville spare Hjorden. **30** Og af eders egen Midte skal der opstaa Mænd, som skulle tale forvendte Ting for at drage Disciplene efter sig. **31** Derfor vaager og kommer i Hu, at jeg har ikke ophørt i tre Aar, Nat og Dag, at paaminde hver enkelt med Taarer. **32** Og nu overgiver jeg eder til Gud og hans Naades Ord, som formaar at opbygge eder og at give eder Arven iblandt alle de helligede. **33** Jeg har ikke begæret nogens Sølv eller Guld eller Klædebon. **34** I vide selv, at disse Hænder have tjent for mine Fornødenheder og for dem, som vare med mig. **35** Jeg viste eder i alle Ting, at saaledes bør vi arbejde og tage os af de skrøbelige og ihukomme den Herres Jesu Ord, at han selv har sagt: „Det er saligere at give end at tage." **36** Og da han havde sagt dette, faldt han paa sine Knæ og bad med dem alle. **37** Og de brast alle i heftig Graad, og de faldt Paulus om Halsen og kyssede ham. **38** Og mest smertede dem det Ord, han havde sagt, at de ikke mere skulde se hans Ansigt. Saa ledsagede de ham til Skibet.

21 Men da vi havde revet os løs fra dem og vare afsejlede, droge vi lige til Kos, og den næste Dag til Rodus og derfra til Patara. **2** Og da vi fandt et Skib, som skulde gaa lige til Fønikien, gik vi om Bord og afsejlede. **3** Men da vi havde faaet Kypern i Sigte og vare komne den forbi til venstre for os, sejlede vi til Syrien og landede i Tyrus; thi der skulde Skibet losse sin Ladning. **4** Og vi opsøgte Disciplene og bleve der syv Dage; disse sagde ved Aanden til Paulus, at han ikke skulde drage op til Jerusalem. **5**

Men da vi havde tilendebragt disse Dage, droge vi derfra og rejste videre, idet de alle, med Hustruer og Børn, ledsagede os uden for Byen; og efter at have knælet paa Strandbredden og holdt Bøn **6** toge vi Afsked med hverandre; og vi gik om Bord i Skibet, men de vendte tilbage til deres Hjem. **7** Men vi fuldendte Sejladsen og kom fra Tyrus til Ptolemais, og vi hilste paa Brødrene og bleve een Dag hos dem. **8** Og den følgende Dag droge vi derfra og kom til Kæsarea, og vi gik ind i Evangelisten Filips Hus, han, som var en af de syv, og bleve hos ham. **9** Men denne havde fire ugifte Døtre, som profeterede. **10** Men da vi bleve der flere Dage, kom der en Profet ned fra Judæa ved Navn Agabus. **11** Og han kom til os og tog Paulus's Bælte og bandt sine egne Fødder og Hænder og sagde: „Dette siger den Helligaand: Den Mand, hvem dette Bælte tilhører, skulle Jøderne binde saaledes i Jerusalem og overgive i Hedningers Hænder." **12** Men da vi hørte dette, bade saavel vi som de der paa Stedet ham om ikke at drage op til Jerusalem. **13** Da svarede Paulus: „Hvad gøre I, at I græde og gøre mit Hjerte modløst? thi jeg er rede til ikke alene at bindes, men ogsaa at dø i Jerusalem for den Herres Jesu Navns Skyld." **14** Da han nu ikke vilde lade sig overtale, bleve vi stille og sagde: „Herrens Villie ske!" **15** Men efter disse Dage gjorde vi os rede og droge op til Jerusalem. **16** Og ogsaa nogle af Disciplene fra Kæsarea rejste med os og bragte os til Mnason, en Mand fra Kypern, en gammel Discipel, hos hvem vi skulde have Herberge. **17** Da vi nu kom til Jerusalem, modtoge Brødrene os med Glæde. **18** Og

Dagen efter gik Paulus ind med os til Jakob, og alle de Ældste kom derhen. **19** Og da han havde hilst paa dem, fortalte han Stykke for Stykke, hvad Gud havde gjort iblandt Hedningerne ved hans Tjeneste. **20** Men da de hørte dette, priste de Gud, og de sagde til ham: „Broder! du ser, hvor mange Tusinder der er af Jøderne, som have antaget Troen, og de ere alle nidkære for Loven. **21** Men de have hørt om dig, at du lærer alle Jøderne ude iblandt Hedningerne at falde fra Moses og siger, at de ikke skulle omskære Børnene, ej heller vandre efter Skikkene. **22** Hvad er der da at gøre? Der maa sikkert komme mange Mennesker sammen; thi de ville faa at høre, at du er kommen. **23** Gør derfor dette, som vi sige dig: Vi have her fire Mænd, som have et Løfte paa sig. **24** Tag dem med dig, og rens dig sammen med dem, og gør Omkostningen for dem, for at de kunne lade deres Hoved rage; saa ville alle erkende, at det, som de have hørt om dig, ikke har noget paa sig, men at du ogsaa selv vandrer saaledes, at du holder Loven. **25** Men om de Hedninger, som ere blevne troende, have vi udsendt en Skrivelse med den Afgørelse, at de intet saadant skulle holde, men kun vogte sig for Afgudsofferkød og Blod og det kvalte og Utugt.“ **26** Da tog Paulus Mændene med sig næste Dag, og efter at have renset sig sammen med dem gik han ind i Helligdommen og anmeldte Renselsesdagenes Udløb, da Offeret blev bragt for hver enkelt af dem. **27** Men da de syv Dage næsten vare til Ende, satte Jøderne fra Asien, som havde set ham i Helligdommen, hele Mængden i Oprør og lagde Haand paa ham **28** og raabte:

„I israelitiske Mænd, kommer til Hjælp! Denne er det Menneske, som alle Vegne lærer alle imod Folket og Loven og dette Sted; og tilmed har han ogsaa ført Grækere ind i Helligdommen og gjort dette hellige Sted urent;“ **29** de havde nemlig i Forvejen set Efesieren Trofimus i Staden sammen med ham, og ham mente de, at Paulus havde ført ind i Helligdommen. **30** Og hele Staden kom i Bevægelse, og Folket stimlede sammen; og de grebe Paulus og slæbte ham uden for Helligdommen, og straks bleve Dørene lukkede. **31** Og da de søgte at slaa ham ihjel, gik der Melding op til Krigsøversten for Vagtafdelingen, at hele Jerusalem var i Oprør. **32** Han tog straks Stridsmænd og Høvedsmænd med sig og ilede ned imod dem. Men da de saa Krigsøversten og Stridsmændene, holdt de op at slaa Paulus. **33** Da traadte Krigsøversten til, greb ham og befalede, at han skulde bindes med to Lænker, og han spurgte, hvem han var, og hvad han havde gjort. **34** Da raabte nogle i Skaren eet, andre et andet til ham; men da han ikke kunde faa noget paalideligt at vide paa Grund af Larmen, befalede han at føre ham ind i Borgen. **35** Men da han kom paa Trappen, gik det saaledes, at han maatte bæres af Stridsmændene paa Grund af Skarens Voldsomhed; **36** thi Folkemængden fulgte efter og raabte: „Bort med ham!“ **37** Og da Paulus var ved at blive ført ind i Borgen, siger han til Krigsøversten: „Er det mig tilladt at sige noget til dig?“ Men han sagde: „Forstaar du Græsk? **38** Er du da ikke den Ægypter, som for nogen Tid siden gjorde Oprør og førte de fire Tusinde Stimænd ud i Ørkenen?“ **39** Men Paulus sagde: „Jeg er en jødisk Mand

fra Tarsus, Borger i en ikke ubekendt By i Kilikien. Men jeg beder dig, tilsted mig at tale til Folket!" **40** Og da han tilstedte det, stod Paulus frem paa Trappen og slog til Lyd med Haanden for Folket. Men da der var blevet dyb Tavshed, tiltalte han dem i det hebraiske Sprog og sagde:

22 „I Mænd, Brødre og Fædre! hører nu mit Forsvar over for eder!" **2** Men da de hørte, at han talte til dem i det hebraiske Sprog, holdt de sig end mere stille. Og han siger: **3** „Jeg er en jødisk Mand, født i Tarsus i Kilikien, men opfostret i denne Stad, oplært ved Gamaliels Fødder efter vor Fædrenelovs Strenghed og nidkær for Gud, ligesom I alle ere i Dag. **4** Og jeg forfulgte denne Vej indtil Døden, idet jeg lagde baade Mænd og Kvinder i Lænker og overgav dem til Fængsler, **5** som ogsaa Ypperstepræsten vidner med mig og hele Ældsteraadet, fra hvem jeg endog fik Breve med til Brødrene i Damaskus og rejste derhen for ogsaa at føre dem, som vare der, bundne til Jerusalem, for at de maatte blive straffede. **6** Men det skete, da jeg var undervejs og nærmede mig til Damaskus, at ved Middag et stærkt Lys fra Himmelen pludseligt omstraalede mig. **7** Og jeg faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til mig: Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig? **8** Men jeg svarede: Hvem er du, Herre? Og han sagde til mig: Jeg er Jesus af Nazareth, som du forfølger. **9** Men de, som vare med mig, saa vel Lyset, men hørte ikke hans Røst, som talte til mig. **10** Men jeg sagde: Hvad skal jeg gøre, Herre? Men Herren sagde til mig: Staa op og gaa til Damaskus; og der skal der blive talt til dig om alt, hvad der er bestemt, at du skal gøre. **11** Men da jeg

havde mistet Synet ved Glansen af hint Lys, blev jeg ledet ved Haanden af dem, som vare med mig, og kom saaledes ind i Damaskus. **12** Men en vis Ananias, en Mand, gudfrygtig efter Loven, som havde godt Vidnesbyrd af alle Jøderne, som boede der, **13** kom til mig og stod for mig og sagde: Saul, Broder, se op! Og jeg saa op paa ham i samme Stund. **14** Men han sagde: Vore Fædres Gud har udvalgt dig til at kende hans Villie og se den retfærdige og høre en Røst af hans Mund. **15** Thi du skal være ham et Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du har set og hørt. **16** Og nu, hvorfor tøver du? Staa op, lad dig døbe og dine Synder aftvætte, idet du paakalder hans Navn! **17** Og det skete, da jeg var kommen tilbage til Jerusalem og bad i Helligdommen, at jeg faldt i Henrykkelse **18** og saa ham, idet han sagde til mig: Skynd dig, og gaa hastigt ud af Jerusalem, thi de skulle ikke af dig modtage Vidnesbyrd om mig. **19** Og jeg sagde: Herre! de vide selv, at jeg fængslede og piskede trindt om i Synagogerne dem, som troede paa dig, **20** og da dit Vidne Stefanus's Blod blev udgydt, stod ogsaa jeg hos og havde Behag deri og vogtede paa deres Klæder, som sloge ham ihjel. **21** Og han sagde til mig: Drag ud; thi jeg vil sende dig langt bort til Hedninger." **22** Men de hørte paa ham indtil dette Ord, da opløftede de deres Røst og sagde: „Bort fra Jorden med en saadan! thi han bør ikke leve." **23** Men da de skrege og reve Klæderne af sig og kastede Støv op i Luften, **24** befalede Krigsøversten, at han skulde føres ind i Borgen, og sagde, at man med Hudstrygning skulde forhøre ham, for at han kunde faa at vide, af

hvad Aarsag de saaledes raabte imod ham. **25** Men da de havde udstrakt ham for Svøberne, sagde Paulus til den hosstaaende Høvedsmand: „Er det eder tilladt at hudstryge en romersk Mand, og det uden Dom?" **26** Men da Høvedsmanden hørte dette, gik han til Krigsøversten og meldte ham det og sagde: „Hvad er det, du er ved at gøre? denne Mand er jo en Romer." **27** Men Krigsøversten gik hen og sagde til ham: „Sig mig, er du en Romer?" Han sagde: „Ja." **28** Og Krigsøversten svarede: „Jeg har købt mig denne Borgerret for en stor Sum." Men Paulus sagde: „Jeg er endog født dertil." **29** Da trak de, som skulde til at forhøre ham, sig straks tilbage fra ham. Og da Krigsøversten fik at vide, at han var en Romer, blev ogsaa han bange, fordi han havde bundet ham. **30** Men den næste Dag, da han vilde have noget paalideligt at vide om, hvad han anklagedes for af Jøderne, løste han ham og befalede, at Ypperstepræsterne og hele Raadet skulde komme sammen, og han førte Paulus ned og stillede ham for dem.

23 Da saa Paulus fast paa Raadet og sagde: „I Mænd, Brødre! jeg har med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag." **2** Men Ypperstepræsten Ananias befalede dem, som stode hos ham, at slaa ham paa Munden. **3** Da sagde Paulus til ham: „Gud skal slaa dig, du kalkede Væg! Og du sidder for at dømme mig efter Loven, og tvært imod Loven befaler du, at jeg skal slaas." **4** Men de, som stode hos, sagde: „Udskælder du Guds Ypperstepræst?" **5** Og Paulus sagde: „Brødre! jeg vidste ikke, at han er Ypperstepræst; thi der er skrevet: En

Fyrste i dit Folk maa du ikke tale ondt imod." **6** Men da Paulus vidste, at den ene Del bestod af Saddukæere, men den anden af Farisæere, raabte han i Raadet: „I Mænd, Brødre! jeg er en Farisæer, Søn af Farisæere, for Haab og for dødes Opstandelse er det, jeg dømmes." **7** Men da han udtalte dette, opkom der Splid imellem Farisæerne og Saddukæerne, og Mængden blev uenig. **8** Thi Saddukæerne sige, at der ingen Opstandelse er, ej heller nogen Engel eller Aand; men Farisæerne hævde begge Dele. **9** Men der opstod en stærk Raaben; og nogle af de skriftkloge af Farisæernes Parti stode op, strede heftigt og sagde: „Vi finde intet ondt hos dette Menneske; men hvad om en Aand eller en Engel har talt til ham!" **10** Men da der blev stærk Splid, frygtede Krigsøversten, at Paulus skulde blive sønderslidt af dem, og befalede Krigsfolket at gaa ned og rive ham ud fra dem og føre ham ind i Borgen. **11** Men Natten derefter stod Herren for ham og sagde: „Vær frimodig, thi ligesom du har vidnet om mig i Jerusalem, saaledes skal du ogsaa vidne i Rom." **12** Men da det var blevet Dag, sloge Jøderne sig sammen og forpligtede sig under Forbandelser til hverken at spise eller drikke, førend de havde slaaet Paulus ihjel. **13** Og de, som havde indgaaet denne Sammensværgelse, vare flere end fyrretyve i Tal. **14** Disse gik da til Ypperstepræsterne og de Ældste og sagde: „Vi have under Forbandelser forpligtet os til ikke at smage noget, førend vi have slaaet Paulus ihjel. **15** Saa giver nu I tillige med Raadet Krigsøversten Meddelelse, for at han maa føre ham ned til eder, som om I ville undersøge hans Sag nøjere; men

vi ere rede til at slaa ham ihjel, førend han kommer derhen." **16** Men Paulus's Søstersøn, som havde hørt om dette Anslag, kom og gik ind i Borgen og fortalte Paulus det. **17** Men Paulus kaldte en af Høvedsmændene til sig og sagde: „Før denne unge Mand hen til Krigsøversten; thi han har noget at melde ham." **18** Da tog han ham og førte ham til Krigsøversten og siger: „Den fangne Paulus kaldte mig og bad mig føre denne unge Mand til dig, da han har noget at tale med dig om." **19** Men Krigsøversten tog ham ved Haanden, gik hen til en Side og spurgte: „Hvad er det, som du har at melde mig?" **20** Men han sagde: „Jøderne have aftalt at bede dig om at lade Paulus føre ned for Raadet i Morgen under Foregivende af at ville have nøjere Underretning om ham. **21** Lad du dig nu ikke overtale af dem; thi mere end fyrretyve Mænd af dem lure paa ham, og de have under Forbandelser forpligtet sig til hverken at spise eller at drikke, førend de have slaaet ham ihjel; og nu ere de rede og vente paa dit Tilsagn." **22** Da lod Krigsøversten det unge Menneske fare og bød ham: „Du skal ingen sige, at du har givet mig dette til Kende." **23** Og han kaldte et Par af Høvedsmændene til sig og sagde: „Gører to Hundrede Stridsmænd rede til at drage til Kæsarea og halvfjerdsindstyve Ryttere og to Hundrede Spydkastere fra den tredje Time i Nat; " **24** og at de skulde bringe Lastdyr for at kunne lade Paulus ride og føre ham sikkert til Landshøvdingen Feliks. **25** Og han skrev et Brev af følgende Indhold: **26** „Klaudius Lysias hilser den mægtigste Landshøvding Feliks. **27** Denne Mand havde Jøderne grebet og vilde have slaaet ham

ihjel; men jeg kom til med Krigsfolket og udfriede ham, da jeg erfarede, at han var en Romer. **28** Og da jeg vilde vide Aarsagen, hvorfor de anklagede ham, førte jeg ham ned for deres Raad **29** og fandt ham anklaget i Anledning af nogle Stridsspørgsmaal i deres Lov, men uden nogen Beskyldning, som fortjente Død eller Fængsel. **30** Men da jeg har faaet Underretning om, at der skulde være et hemmeligt Anslag af Jøderne imod Manden, har jeg straks sendt ham til dig efter ogsaa at have befalet Anklagerne at fremføre for dig, hvad de have imod ham." **31** Da toge Stridsmændene Paulus, som det var dem befalet, og førte ham om Natten til Antipatris. **32** Men næste Dag lode de Rytterne drage videre med ham og vendte selv tilbage til Borgen. **33** Da hine nu kom til Kæsarea og havde overgivet Landshøvdingen Brevet, fremstillede de ogsaa Paulus for ham. **34** Men da han havde læst Brevet og spurgt, fra hvilken Provins han var, og havde erfaret, at han var fra Kilikien, sagde han: **35** „Jeg vil forhøre dig, naar ogsaa dine Anklagere komme til Stede." Og han bød, at han skulde holdes bevogtet i Herodes's Borg.

24 Men fem Dage derefter drog Ypperstepræsten Ananias ned med nogle Ældste og en Taler, Tertullus, og disse førte Klage for Landshøvdingen imod Paulus. **2** Da han nu var kaldt ind, begyndte Tertullus at anklage ham og sagde: **3** „At vi ved dig nyde megen Fred, og at Forbedringer i alle Retninger og alle Vegne skaffes dette Folk ved din Omsorg, mægtigste Feliks! det erkende vi med al Taknemmelighed. **4** Men for at jeg ikke skal opholde dig for længe, beder jeg, at du efter din Mildhed

vil høre os kortelig. **5** Vi have nemlig fundet, at denne
Mand er en Pest og en Oprørsstifter iblandt alle Jøderne
hele Verden over, samt er Fører for Nazaræernes Parti, **6**
ja, han har endog forsøgt at vanhellige Helligdommen.
Vi grebe ham da ogsaa [og vilde have dømt ham efter
vor Lov. **7** Men Krigsøversten Lysias kom til og borttog
ham med megen Vold af vore Hænder **8** og bød hans
Anklagere komme til dig]. Af ham kan du selv, naar du
undersøger det, erfare alt det, hvorfor vi anklage ham."
9 Men ogsaa Jøderne stemmede i med og paastode, at
dette forholdt sig saaledes. **10** Og Paulus svarede, da
Landshøvdingen gav ham et Vink, at han skulde tale:
„Efterdi jeg ved, at du i mange Aar har været Dommer
for dette Folk, vil jeg frimodigt forsvare min Sag, **11** da du
kan forvisse dig om, at det er ikke mere end tolv Dage,
siden jeg kom op for at tilbede i Jerusalem. **12** Og de have
ikke fundet mig i Ordveksel med nogen eller i Færd med
at vække Folkeopløb, hverken i Helligdommen eller i
Synagogerne eller omkring i Staden. **13** Og de kunne ej
heller bevise dig det, som de nu anklage mig for. **14** Men
dette bekender jeg for dig, at jeg efter den Vej, som de
kalde et Parti, tjener vor fædrene Gud saaledes, at jeg
tror paa alt det, som staar i Loven, og det, som er skrevet
hos Profeterne, **15** og har det Haab til Gud, som ogsaa
disse selv forvente, at der skal komme en Opstandelse
baade af retfærdige og af uretfærdige. **16** Derfor øver
ogsaa jeg mig i altid at have en uskadt Samvittighed for
Gud og Menneskene. **17** Men efter flere Aars Forløb er jeg
kommen for at bringe Almisser til mit Folk og Ofre, **18**

hvad de fandt mig i Færd med, da jeg var bleven renset i Helligdommen, og ikke med Opløb og Larm; men det var nogle Jøder fra Asien, **19** og de burde nu være til Stede hos dig og klage, om de have noget paa mig at sige. **20** Eller lad disse her selv sige, hvad Uret de have fundet hos mig, da jeg stod for Raadet, **21** uden det skulde være dette ene Ord, som jeg raabte, da jeg stod iblandt dem: Jeg dømmes i Dag af eder for dødes Opstandelse." **22** Nu udsatte Feliks Sagen, da han vidste ret god Besked om Vejen, og sagde: „Naar Krigsøversten Lysias kommer herned, vil jeg paakende eders Sag." **23** Og han befalede Høvedsmanden, at han skulde holdes bevogtet, men med Lempelse, og at han ikke maatte forbyde nogen af hans egne at gaa ham til Haande. **24** Men nogle Dage efter kom Feliks med sin Hustru Drusilla, som var en Jødinde, og lod Paulus hente og hørte ham om Troen paa Kristus Jesus. **25** Men da han talte med ham om Retfærdighed og Afholdenhed og den kommende Dom, blev Feliks forfærdet og svarede: „Gaa for denne Gang; men naar jeg faar Tid, vil jeg lade dig kalde til mig." **26** Tillige haabede han ogsaa, at Paulus skulde give ham Penge; derfor lod han ham ogsaa oftere hente og samtalede med ham. **27** Men da to Aar vare forløbne, fik Feliks Porkius Festus til Efterfølger; og da Feliks vilde fortjene sig Tak af Jøderne, lod han Paulus blive tilbage i Lænker.

25 Da Festus nu havde tiltraadt sit Landshøvdingembede, drog han efter tre Dages Forløb fra Kæsarea op til Jerusalem. **2** Da førte Ypperstepræsterne og de fornemste af Jøderne Klage hos ham imod Paulus og henvendte sig

til ham, 3 idet de med ondt i Sinde imod Paulus bade
ham om at bevise dem den Gunst, at han vilde lade ham
hente til Jerusalem; thi de lurede paa at slaa ham ihjel
paa Vejen. 4 Da svarede Festus, at Paulus blev holdt
bevogtet i Kæsarea, men at han selv snart vilde drage
derned. 5 „Lad altsaa," sagde han, „dem iblandt eder, der
have Myndighed dertil, drage med ned og anklage ham,
dersom der er noget uskikkeligt ved Manden." 6 Og da
han havde opholdt sig hos dem ikke mere end otte eller
ti Dage, drog han ned til Kæsarea, og den næste Dag satte
han sig paa Dommersædet og befalede, at Paulus skulde
føres frem. 7 Men da han kom til Stede, stillede de Jøder,
som vare komne ned fra Jerusalem, sig omkring ham og
fremførte mange og svare Klagemaal, som de ikke kunde
bevise, 8 efterdi Paulus forsvarede sig og sagde: „Hverken
imod Jødernes Lov eller imod Helligdommen eller imod
Kejseren har jeg syndet i noget Stykke." 9 Men Festus,
som vilde fortjene sig Tak af Jøderne, svarede Paulus
og sagde: „Er du villig til at drage op til Jerusalem og
der staa for min Domstol i denne Sag?" 10 Men Paulus
sagde: „Jeg staar for Kejserens Domstol, og der bør jeg
dømmes. Jøderne har jeg ingen Uret gjort, som ogsaa
du ved helt vel. 11 Dersom jeg saa har Uret og har gjort
noget, som fortjener Døden, vægrer jeg mig ikke ved at
dø; men hvis det, hvorfor disse anklage mig, intet har
paa sig, da kan ingen prisgive mig til dem. Jeg skyder mig
ind under Kejseren." 12 Da talte Festus med sit Raad og
svarede: „Du har skudt dig ind under Kejseren; du skal
rejse til Kejseren." 13 Men da nogle Dage vare forløbne,

kom Kong Agrippa og Berenike til Kæsarea og hilste paa Festus. **14** Og da de opholdt sig der i flere Dage, forelagde Festus Kongen Paulus's Sag og sagde: „Der er en Mand efterladt af Feliks som Fange; **15** imod ham førte Jødernes Ypperstepræster og Ældste Klage, da jeg var i Jerusalem, og bade om Dom over ham. **16** Dem svarede jeg, at Romere ikke have for Skik at prisgive noget Menneske, førend den anklagede har Anklagerne personligt til Stede og faar Lejlighed til at forsvare sig imod Beskyldningen. **17** Da de altsaa kom sammen her, tøvede jeg ikke, men satte mig den næste Dag paa Dommersædet og bød, at Manden skulde føres frem. **18** Men da Anklagerne stode omkring ham, fremførte de ingen saadan Beskyldning, som jeg havde formodet; **19** men de havde nogle Stridsspørgsmaal med ham om deres egen Gudsdyrkelse og om en Jesus, som er død, men som Paulus paastod er i Live. **20** Men da jeg var tvivlraadig angaaende Undersøgelsen heraf, sagde jeg, om han vilde rejse til Jerusalem og der lade denne Sag paadømme. **21** Men da Paulus gjorde Paastand paa at holdes bevogtet til Kejserens Kendelse, befalede jeg, at han skulde holdes bevogtet, indtil jeg kan sende ham til Kejseren." **22** Da sagde Agrippa til Festus: „Jeg kunde ogsaa selv ønske at høre den Mand." Men han sagde: „I Morgen skal du faa ham at høre." **23** Næste Dag altsaa, da Agrippa og Berenike kom med stor Pragt og gik ind i Forhørssalen tillige med Krigsøversterne og Byens ypperste Mænd, blev paa Festus's Befaling Paulus ført frem. **24** Og Festus siger: „Kong Agrippa, og alle I Mænd, som ere med os til Stede! her se I ham, om hvem

hele Jødernes Mængde har henvendt sig til mig, baade i Jerusalem og her, raabende paa, at han ikke længer bør leve. **25** Men jeg indsaa, at han intet havde gjort, som fortjente Døden, og da han selv skød sig ind under Kejseren, besluttede jeg at sende ham derhen. **26** Dog har jeg intet sikkert at skrive om ham til min Herre. Derfor lod jeg ham føre frem for eder og især for dig, Kong Agrippa! for at jeg kan have noget at skrive, naar Undersøgelsen er sket. **27** Thi det synes mig urimeligt at sende en Fange uden ogsaa at angive Beskyldningerne imod ham."

26 Men Agrippa sagde til Paulus: „Det tilstedes dig at tale om dig selv." Da udrakte Paulus Haanden og forsvarede sig saaledes: **2** „Jeg agter mig selv lykkelig, fordi jeg i Dag skal forsvare mig for dig angaaende alle de Ting, for hvilke jeg anklages af Jøderne, Kong Agrippa! **3** navnlig fordi du er kendt med alle Jødernes Skikke og Stridsspørgsmaal; derfor beder jeg dig om, at du taalmodigt vil høre mig. **4** Mit Levned fra Ungdommen af, som fra Begyndelsen har været ført iblandt mit Folk og i Jerusalem, vide alle Jøderne Besked om; **5** thi de kende mig i Forvejen lige fra først af (om de ellers ville vidne), at jeg har levet som Farisæer efter det strengeste Parti i vor Gudsdyrkelse. **6** Og nu staar jeg her og dømmes for Haabet paa den Forjættelse, som er given af Gud til vore Fædre, **7** og som vort Tolvstammefolk haaber at naa frem til, idet de tjene Gud uafladeligt Nat og Dag; for dette Haabs Skyld anklages jeg af Jøder, o Konge! **8** Hvor kan det holdes for utroligt hos eder, at Gud oprejser døde? **9**

Jeg selv mente nu ogsaa at burde gøre meget imod Jesu,
Nazaræerens Navn, **10** og det gjorde jeg ogsaa i Jerusalem;
og jeg indespærrede mange af de hellige i Fængsler, da
jeg havde faaet Fuldmagt dertil af Ypperstepræsterne, og
naar de bleve slaaede ihjel, gav jeg min Stemme dertil. **11**
Og i alle Synagogerne lod jeg dem ofte straffe og tvang
dem til at tale bespotteligt, og rasende end mere imod
dem forfulgte jeg dem endog til de udenlandske Byer. **12**
Da jeg i dette Øjemed drog til Damaskus med Fuldmagt og
Myndighed fra Ypperstepræsterne, **13** saa jeg undervejs
midt paa Dagen, o Konge! et Lys fra Himmelen, som
overgik Solens Glans, omstraale mig og dem, som rejste
med mig. **14** Men da vi alle faldt til Jorden, hørte jeg
en Røst, som sagde til mig i det hebraiske Sprog: Saul!
Saul! hvorfor forfølger du mig? det bliver dig haardt at
stampe imod Brodden. **15** Og jeg sagde: Hvem er du,
Herre? Men Herren sagde: Jeg er Jesus, som du forfølger.
16 Men rejs dig og staa paa dine Fødder; thi derfor
har jeg vist mig for dig, for at udkaare dig til Tjener
og Vidne, baade om det, som du har set, og om mine
kommende Aabenbaringer for dig, **17** idet jeg udfrier dig
fra Folket og fra Hedningerne, til hvilke jeg udsender dig
18 for at oplade deres Øjne, saa de maa omvende sig fra
Mørke til Lys og fra Satans Magt til Gud, for at de kunne
faa Syndernes Forladelse og Lod iblandt dem, som ere
helligede ved Troen paa mig. **19** Derfor, Kong Agrippa!
blev jeg ikke ulydig imod det himmelske Syn; **20** men
jeg forkyndte baade først for dem i Damaskus og saa i
Jerusalem og over hele Judæas Land og for Hedningerne,

at de skulde fatte et andet Sind og omvende sig til Gud og gøre Gerninger, Omvendelsen værdige. **21** For denne Sags Skyld grebe nogle Jøder mig i Helligdommen og forsøgte at slaa mig ihjel. **22** Det er altsaa ved den Hjælp, jeg har faaet fra Gud, at jeg har staaet indtil denne Dag og vidnet baade for smaa og store, idet jeg intet siger ud over det, som baade Profeterne og Moses have sagt skulde ske, **23** at Kristus skulde lide, at han som den første af de dødes Opstandelse skulde forkynde Lys baade for Folket og for Hedningerne." **24** Men da han forsvarede sig saaledes, sagde Festus med høj Røst: „Du raser, Paulus! den megen Lærdom gør dig rasende." **25** Men Paulus sagde: „Jeg raser ikke, mægtigste Festus! men jeg taler sande og betænksomme Ord. **26** Thi Kongen ved Besked om dette, og til ham taler jeg frimodigt, efterdi jeg er vis paa, at slet intet af dette er skjult for ham; thi dette er ikke sket i en Vraa. **27** Tror du, Kong Agrippa, Profeterne? Jeg ved, at du tror dem." **28** Men Agrippa sagde til Paulus: „Der fattes lidet i, at du overtaler mig til at blive en Kristen." **29** Men Paulus sagde: „Jeg vilde ønske til Gud, enten der fattes lidet eller meget, at ikke alene du, men ogsaa alle, som høre mig i Dag, maatte blive saadanne, som jeg selv er, paa disse Lænker nær." **30** Da stod Kongen op og Landshøvdingen og Berenike og de, som sade hos dem. **31** Og da de gik bort, talte de med hverandre og sagde: „Denne Mand gør intet, som fortjener Død eller Lænker." **32** Men Agrippa sagde til Festus: „Denne Mand kunde være løsladt, dersom han ikke havde skudt sig ind under Kejseren."

27 Men da det var besluttet, at vi skulde afsejle til
Italien, overgave de baade Paulus og nogle andre Fanger
til en Høvedsmand ved Navn Julius af den kejserlige
Afdeling. **2** Vi gik da om Bord paa et adramyttisk Skib,
som skulde gaa til Stederne langs med Asiens Kyster,
og vi sejlede af Sted; og Aristarkus, en Makedonier fra
Thessalonika, var med os. **3** Og den næste Dag anløb vi
Sidon. Og Julius, som behandlede Paulus venligt, tilstedte
ham at gaa hen til sine Venner og nyde Pleje. **4** Og
vi fore bort derfra og sejlede ind under Kypern, fordi
Vinden var imod. **5** Og vi sejlede igennem Farvandet
ved Kilikien og Pamfylien og kom til Myra i Lykien. **6**
Og der fandt Høvedsmanden et aleksandrinsk Skib, som
sejlede til Italien, og bragte os over i det. **7** Men da
Sejladsen i mange Dage gik langsomt, og vi med Nød
og næppe naaede henimod Knidus (thi Vinden føjede
os ikke), holdt vi ned under Kreta ved Salmone. **8** Med
Nød og næppe sejlede vi der forbi og kom til et Sted,
som kaldes „Gode Havne", nær ved Byen Lasæa. **9** Men
da en rum Tid var forløben, og Sejladsen allerede var
farlig, saasom endog Fasten allerede var forbi, formanede
Paulus dem og sagde: **10** „I Mænd! jeg ser, at Sejladsen vil
medføre Ulykke og megen Skade, ikke alene paa Ladning
og Skib, men ogsaa paa vort Liv." **11** Men Høvedsmanden
stolede mere paa Styrmanden og Skipperen end paa
det, som Paulus sagde. **12** Og da Havnen ikke egnede sig
til Vinterleje, besluttede de fleste, at man skulde sejle
derfra, om man muligt kunde naa hen og overvintre i
Føniks, en Havn paa Kreta, som vender imod Sydvest og

Nordvest. **13** Da der nu blæste en Søndenvind op, mente de at have naaet deres Hensigt, lettede Anker og sejlede langs med og nærmere ind under Kreta. **14** Men ikke længe derefter for der en heftig Storm ned over den, den saakaldte „Eurakvilo". **15** Og da Skibet reves med og ikke kunde holde op imod Vinden, opgave vi det og lode os drive. **16** Men da vi løb ind under en lille Ø, som kaldes Klavde, formaaede vi med Nød og næppe at bjærge Baaden. **17** Men efter at have trukket den op, anvendte de Nødmidler og omsurrede Skibet; og da de frygtede for, at de skulde blive kastede ned i Syrten, firede de Sejlene ned og lode sig saaledes drive. **18** Og da vi maatte kæmpe haardt med Stormen, begyndte de næste Dag at kaste over Bord. **19** Og paa den tredje Dag udkastede de med egne Hænder Skibets Redskaber. **20** Men da hverken Sol eller Stjerner lode sig se i flere Dage, og vi havde et Uvejr over os, som ikke var ringe, blev fra nu af alt Haab om Redning os betaget. **21** Og da man længe ikke havde taget Føde til sig, saa stod Paulus frem midt iblandt dem og sagde: „I Mænd! man burde have adlydt mig og ikke være sejlet bort fra Kreta og have sparet os denne Ulykke og Skade. **22** Og nu formaner jeg eder til at være ved godt Mod; thi ingen Sjæl af eder skal forgaa, men alene Skibet. **23** Thi i denne Nat stod der en Engel hos mig fra den Gud, hvem jeg tilhører, hvem jeg ogsaa tjener, og sagde: **24** „Frygt ikke, Paulus! du skal blive stillet for Kejseren; og se, Gud har skænket dig alle dem, som sejle med dig." **25** Derfor, I Mænd! værer ved godt Mod; thi jeg har den Tillid til Gud, at det skal ske saaledes, som der er blevet

talt til mig. **26** Men vi maa strande paa en Ø." **27** Men da den fjortende Nat kom, og vi dreve i det adriatiske Hav, kom det Skibsfolkene for ved Midnatstid, at der var Land i Nærheden. **28** Og da de loddede, fik de tyve Favne, og da de lidt længere fremme atter loddede, fik de femten Favne. **29** Og da de frygtede, at vi skulde støde paa Skær, kastede de fire Ankere ud fra Bagstavnen og bade til, at det maatte blive Dag. **30** Men da Skibsfolkene gjorde Forsøg paa at flygte fra Skibet og firede Baaden ned i Søen under Paaskud af, at de vilde lægge Ankere ud fra Forstavnen, **31** da sagde Paulus til Høvedsmanden og til Stridsmændene: „Dersom disse ikke blive i Skibet, kunne I ikke reddes." **32** Da kappede Stridsmændene Baadens Tove og lode den falde ned. **33** Men indtil det vilde dages, formanede Paulus alle til at tage Næring til sig og sagde: „Det er i Dag den fjortende Dag, I have ventet og tilbragt uden at spise og intet taget til eder. **34** Derfor formaner jeg eder til at tage Næring til eder, thi dette hører med til eders Redning; ikke et Haar paa Hovedet skal gaa tabt for nogen af eder." **35** Men da han havde sagt dette, tog han Brød og takkede Gud for alles Øjne og brød det og begyndte at spise. **36** Da bleve de alle frimodige og toge ogsaa Næring til sig. **37** Men vi vare i Skibet i alt to Hundrede og seks og halvfjerdsindstyve Sjæle. **38** Og da de vare blevne mættede med Føde, lettede de Skibet ved at kaste Levnedsmidlerne i Søen. **39** Men da det blev Dag, kendte de ikke Landet; men de bemærkede en Vig med en Forstrand, som de besluttede, om muligt, at sætte Skibet ind paa. **40** Og de kappede Ankrene, som de lode

blive i Søen, og løste tillige Rortovene, og idet de satte Raasejlet til for Vinden, holdt de ind paa Strandbredden. **41** Men de stødte paa en Grund med dybt Vand paa begge Sider, og der satte de Skibet, og Forstavnen borede sig fast og stod urokkelig, men Bagstavnen sloges sønder af Bølgernes Magt. **42** Det var nu Stridsmændenes Raad, at man skulde ihjelslaa Fangerne, for at ingen skulde svømme bort og undkomme. **43** Men Høvedsmanden, som vilde frelse Paulus, forhindrede dem i dette Forehavende og bød, at de, som kunde svømme, skulde først kaste sig ud og slippe i Land, **44** og de andre bjærge sig, nogle paa Brædder, andre paa Stykker af Skibet. Og saaledes skete det, at alle bleve reddede i Land.

28 Og da vi nu vare reddede, saa fik vi at vide, at Øen hed Malta. **2** Og Barbarerne viste os en usædvanlig Menneskekærlighed; thi de tændte et Baal og toge sig af os alle for den frembrydende Regns og Kuldens Skyld. **3** Men da Paulus samlede en Bunke Ris og lagde paa Baalet, krøb der en Øgle ud paa Grund af Varmen og hængte sig fast ved hans Haand. **4** Da nu Barbarerne saa Dyret hænge ved hans Haand, sagde de til hverandre: „Sikkert er denne Mand en Morder, hvem Gengældelsen ikke har tilstedt at leve, skønt han er reddet fra Havet.“ **5** Men han rystede Dyret af i Ilden, og der skete ham intet ondt. **6** Men de ventede, at han skulde hovne op eller pludseligt falde død om. Men da de havde ventet længe og saa, at der ikke skete ham noget usædvanligt, kom de paa andre Tanker og sagde, at han var en Gud. **7** Men i Omegnen af dette Sted havde Øens fornemste Mand,

ved Navn Publius, nogle Landejendomme. Han tog imod os og laante os venligt Herberge i tre Dage. **8** Men det traf sig, at Publius's Fader laa syg af Feber og Blodgang. Til ham gik Paulus ind og bad og lagde Hænderne paa ham og helbredte ham. **9** Da dette var sket, kom ogsaa de andre paa Øen, som havde Sygdomme, til ham og bleve helbredede. **10** De viste os ogsaa megen Ære, og da vi sejlede bort, bragte de om Bord i Skibet, hvad vi trængte til. **11** Men efter tre Maaneders Forløb sejlede vi da bort i et aleksandrinsk Skib, som havde haft Vinterleje ved Øen og førte Tvillingernes Mærke. **12** Og vi løb ind til Syrakus, hvor vi bleve tre Dage. **13** Derfra sejlede vi videre og kom til Regium, og efter en Dags Forløb fik vi Søndenvind og kom den næste Dag til Puteoli. **14** Der fandt vi Brødre og bleve opfordrede til at blive hos dem i syv Dage. Og saa droge vi til Rom. **15** Og Brødrene derfra, som havde hørt om os, kom os i Møde til Appius's Forum og Tres-Tabernæ. Og da Paulus saa dem, takkede han Gud og fattede Mod. **16** Men da vi kom til Rom, [overgav Høvedsmanden Fangerne til Høvdingen for Livvagten. Dog] blev det tilstedt Paulus at bo for sig selv sammen med den Stridsmand, der bevogtede ham. **17** Men efter tre Dages Forløb skete det, at han sammenkaldte de fornemste iblandt Jøderne. Men da de vare forsamlede, sagde han til dem: „I Mænd, Brødre! uagtet jeg intet har gjort imod vort Folk eller de fædrene Skikke, er jeg fra Jerusalem overgiven som Fange i Romernes Hænder, **18** og disse vilde efter at have forhørt mig løslade mig, efterdi der ikke var nogen Dødsskyld hos mig. **19** Men da

Jøderne gjorde Indsigelse, nødtes jeg til at skyde mig ind under Kejseren, dog ikke, som om jeg havde noget at anklage mit Folk for. **20** Af denne Aarsag har jeg altsaa ladet eder kalde hid for at se og tale med eder; thi for Israels Haabs Skyld er jeg sluttet i denne Lænke." **21** Men de sagde til ham: „Hverken have vi faaet Brev fra Judæa om dig, ikke heller er nogen af Brødrene kommen og har meddelt eller sagt noget ondt om dig. **22** Men vi ønske at høre af dig, hvad du tænker; thi om dette Parti er det os bekendt, at det alle Vegne finder Modsigelse." **23** Efter saa at have aftalt en Dag med ham, kom de til ham i Herberget i større Tal, og for dem forklarede han og vidnede om Guds Rige og søgte at overbevise dem om Jesus, baade ud af Mose Lov og af Profeterne, fra aarle om Morgenen indtil Aften. **24** Og nogle lode sig overbevise af det, som blev sagt, men andre troede ikke. **25** Og under indbyrdes Uenighed gik de bort, da Paulus havde sagt dette ene Ord: „Rettelig har den Helligaand talt ved Profeten Esajas til eders Fædre og sagt: **26** „Gaa hen til dette Folk og sig: I skulle høre med eders Øren og ikke forstaa og se med eders Øjne og ikke se; **27** thi dette Folks Hjerte er blevet sløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at de ikke skulle se med Øjnene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde helbrede dem." **28** Derfor være det eder vitterligt, at denne Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle ogsaa høre." **29** [Og da han havde sagt dette, gik Jøderne bort, og der var stor Trætte imellem dem indbyrdes.] **30** Men han blev hele to

Aar i sit lejede Herberge og modtog alle, som kom til
ham, **31** idet han prædikede Guds Rige og lærte om den
Herre Jesus med al Frimodighed, uhindret.

Romerne

1 Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald, udtagen
til at forkynde Guds Evangelium, **2** hvilket han forud
forjættede ved sine Profeter i hellige Skrifter, **3** om hans
Søn, født af Davids Sæd efter Kødet, **4** kraftelig bevist
som Guds Søn efter Helligheds Aand ved Opstandelse
fra de døde, Jesus Kristus, vor Herre, **5** ved hvem vi
have faaet Naade og Apostelgerning til at virke Tros-
Lydighed iblandt alle Hedningerne for hans Navns Skyld,
6 iblandt hvilke ogsaa I ere Jesu Kristi kaldede: **7** Til alle
Guds elskede, som ere i Rom, kaldede hellige. Naade være
med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus
Kristus! **8** Først takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for
eder alle, fordi eders Tro omtales i den hele Verden. **9**
Thi Gud er mit Vidne, hvem jeg i min Aand tjener i hans
Søns Evangelium, hvor uafladeligt jeg kommer eder i Hu,
10 idet jeg bestandig i mine Bønner beder om, at jeg dog
endelig engang maatte faa Lykke til ved Guds Villie at
komme til eder. **11** Thi jeg længes efter at se eder, for
at jeg kunde meddele eder nogen aandelig Naadegave,
for at I maatte styrkes, **12** det vil sige, for sammen at
opmuntres hos eder ved hinandens Tro, baade eders og
min. **13** Og jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende
om, at jeg ofte har sat mig for at komme til eder (men
hidindtil er jeg bleven forhindret), for at jeg maatte faa
nogen Frugt ogsaa iblandt eder, ligesom iblandt de øvrige
Hedninger. **14** Baade til Grækere og Barbarer, baade til
vise og uforstandige staar jeg i Gæld. **15** Saaledes er
jeg, hvad mig angaar, redebon til at forkynde Evangeliet

ogsaa for eder, som ere i Rom. **16** Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet; thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror, baade for Jøde først og for Græker. **17** Thi deri aabenbares Guds Retfærdighed af Tro for Tro, som der er skrevet: „Men den retfærdige skal leve af Tro.“ **18** Thi Guds Vrede aabenbares fra Himmelen over al Ugudelighed og Uretfærdighed hos Mennesker, som holde Sandheden nede ved Uretfærdighed; **19** thi det, som man kan vide om Gud, er aabenbart iblandt dem; Gud har jo aabenbaret dem det. **20** Thi hans usynlige Væsen, baade hans evige Kraft og Guddommelighed, skues fra Verdens Skabelse af, idet det forstaas af hans Gerninger, saa at de have ingen Undskyldning. **(aïdios g126)** **21** Thi skønt de kendte Gud, saa ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men bleve taabelige i deres Tanker, og deres uforstandige Hjerte blev formørket. **22** Idet de paastode at være vise, bleve de Daarer **23** og omskiftede den uforkrænkelige Guds Herlighed med et Billede i Lighed med et forkrænkeligt Menneske og Fugle og firføddede og krybende Dyr. **24** Derfor gav Gud dem hen i deres Hjerters Begæringer til Urenhed, til at vanære deres Legemer indbyrdes, **25** de, som ombyttede Guds Sandhed med Løgnen og dyrkede og tjente Skabningen fremfor Skaberen, som er højlovet i Evighed! Amen. **(aiōn g165)** **26** Derfor gav Gud dem hen i vanærende Lidenskaber; thi baade deres Kvinder ombyttede den naturlige Omgang med den unaturlige, **27** og ligesaa forlode ogsaa Mændene den naturlige Omgang med Kvinden og optændtes i deres Brynde efter hverandre,

saa at Mænd øvede Uterlighed med Mænd og fik deres Vildfarelses Løn, som det burde sig, paa sig selv. **28** Og ligesom de forkastede at have Gud i Erkendelse, saaledes gav Gud dem hen i et forkasteligt Sind til at gøre det usømmelige, **29** opfyldte med al Uretfærdighed, Ondskab, Havesyge, Slethed; fulde af Avind, Mord, Kiv, Svig, Ondsindethed; **30** Øretudere, Bagvadskere, Gudshadere, Voldsmænd, hovmodige, Pralere, opfindsomme paa ondt, ulydige mod Forældre, **31** uforstandige, troløse, ukærlige, ubarmhjertige; **32** — hvilke jo, skønt de erkende Guds retfærdige Dom, at de, der øve saadanne Ting, fortjene Døden, dog ikke alene gøre det, men ogsaa give dem, som øve det, deres Bifald.

2 Derfor er du uden Undskyldning, o Menneske! hvem du end er, som dømmer; thi idet du dømmer den anden, fordømmer du dig selv; thi du, som dømmer, øver det samme. **2** Vi vide jo, at Guds Dom er, stemmende med Sandhed, over dem, som øve saadanne Ting. **3** Men du, o Menneske! som dømmer dem, der øve saadanne Ting, og selv gør dem, mener du dette, at du skal undfly Guds Dom? **4** Eller foragter du hans Godheds og Taalmodigheds og Langmodigheds Rigdom og ved ikke, at Guds Godhed leder dig til Omvendelse? **5** Men efter din Haardhed og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig selv Vrede paa Vredens og Guds retfærdige Doms Aabenbarelses Dag, **6** han, som vil betale enhver efter hans Gerninger: **7** dem, som med Udholdenhed i god Gerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv; **(aiōnios g166)** **8** men over dem, som søge deres eget og ikke lyde Sandheden,

men adlyde Uretfærdigheden, skal der komme Vrede og Harme. **9** Trængsel og Angest over hvert Menneskes Sjæl, som øver det onde, baade en Jødes først og en Grækers; **10** men Ære og Hæder og Fred over hver den, som gør det gode, baade en Jøde først og en Græker! **11** Thi der er ikke Persons Anseelse hos Gud. **12** Thi alle de, som have syndet uden Loven, de skulle ogsaa fortabes uden Loven; og alle de, som have syndet under Loven, de skulle dømmes ved Loven; **13** thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for Gud, men Lovens Gørere skulle retfærdiggøres — **14** thi naar Hedninger, som ikke have Loven, af Naturen gøre, hvad Loven kræver, da ere disse, uden at have Loven, sig selv en Lov; **15** de vise jo Lovens Gerning skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed vidner med, og Tankerne indbyrdes anklage eller ogsaa forsvare hverandre — **16** paa den Dag, da Gud vil dømme Menneskenes skjulte Færd ifølge mit Evangelium ved Jesus Kristus. **17** Men naar du kalder dig Jøde og forlader dig trygt paa Loven og roser dig af Gud **18** og kender hans Villie og værdsætter de forskellige Ting, idet du undervises af Loven, **19** og trøster dig til at være blindes Vejleder, et Lys for dem, som ere i Mørke, **20** uforstandiges Opdrager, umyndiges Lærer, idet du i Loven har Udtrykket for Erkendelsen og Sandheden, — **21** du altsaa, som lærer andre, du lærer ikke dig selv! Du, som prædiker, at man ikke maa stjæle, du stjæler! **22** Du, som siger, at man ikke maa bedrive Hor, du bedriver Hor! Du, som føler Afsky for Afguderne, du øver Tempelran! **23** Du, som roser dig af Loven, du vanærer Gud ved Overtrædelse af Loven!

24 Thi „for eders Skyld bespottes Guds Navn iblandt Hedningerne", som der er skrevet. **25** Thi vel gavner Omskærelse, om du holder Loven; men er du Lovens Overtræder, da er din Omskærelse bleven til Forhud. **26** Dersom nu Forhuden holder Lovens Forskrifter, vil da ikke hans Forhud blive regnet som Omskærelse? **27** Og naar den af Natur uomskaarne opfylder Loven, skal han dømme dig, som med Bogstav og Omskærelse er Lovens Overtræder. **28** Thi ikke den er Jøde, som er det i det udvortes, ej heller er det Omskærelse, som sker i det udvortes, i Kød; **29** men den, som indvortes er Jøde, og Hjertets Omskærelse i Aand, ikke i Bogstav — hans Ros er ikke af Mennesker, men af Gud.

3 Hvad er da Jødens Fortrin? eller hvad gavner Omskærelsen? **2** Meget i alle Maader; først nemlig dette, at Guds Ord ere blevne dem betroede. **3** Thi hvad? om nogle vare utro, skal da deres Utroskab gøre Guds Trofasthed til intet? **4** Det være langt fra! Gud maa være sanddru, om end hvert Menneske er en Løgner, som der er skrevet: „For at du maa kendes retfærdig i dine Ord og vinde, naar du gaar i Rette." **5** Men dersom vor Uretfærdighed beviser Guds Retfærdighed, hvad skulle vi da sige? er Gud da uretfærdig, han, som lader sin Vrede komme? (Jeg taler efter menneskelig Vis.) **6** Det være langt fra! Thi hvorledes skal Gud ellers kunne dømme Verden? **7** Men dersom Guds Sanddruhed ved min Løgn er bleven ham end mere til Forherligelse, hvorfor dømmes da jeg endnu som en Synder? **8** Og hvorfor skulde vi da ikke, som man bagvadsker os for, og som nogle sige, at vi

lære, gøre det onde, for at det gode kan komme deraf? Saadannes Dom er velforskyldt. **9** Hvad da? have vi noget forud? Aldeles ikke; vi have jo ovenfor anklaget baade Jøder og Grækere for alle at være under Synd, **10** som der er skrevet: „Der er ingen retfærdig, end ikke een; **11** der er ingen forstandig, der er ingen, som søger efter Gud; **12** alle ere afvegne, til Hobe ere de blevne uduelige, der er ingen, som øver Godhed, der er end ikke een." **13** „En aabnet Grav er deres Strube; med deres Tunger øvede de Svig; " „der er Slangegift under deres Læber; " **14** „deres Mund er fuld af Forbandelse og Beskhed; " **15** „rappe ere deres Fødder til at udøse Blod; **16** der er Ødelæggelse og Elendighed paa deres Veje, **17** og Freds Vej have de ikke kendt." **18** „Der er ikke Gudsfrygt for deres Øjne." **19** Men vi vide, at alt, hvad Loven siger, taler den til dem, som ere under Loven, for at hver Mund skal stoppes og hele Verden blive strafskyldig for Gud, **20** efterdi intet Kød vil blive retfærdiggjort for ham af Lovens Gerninger; thi ved Loven kommer Erkendelse af Synd. **21** Men nu er uden Lov Guds Retfærdighed aabenbaret, om hvilken der vidnes af Loven og Profeterne, **22** nemlig Guds Retfærdighed ved Tro paa Jesus Kristus, for alle og over alle dem, som tro; thi der er ikke Forskel. **23** Alle have jo syndet, og dem fattes Æren fra Gud, **24** og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade ved den Forløsning, som er i Kristus Jesus, **25** hvem Gud fremstillede som Sonemiddel ved Troen paa hans Blod for at vise sin Retfærdighed, fordi Gud i sin Langmodighed havde baaret over med de forhen begaaede Synder, **26** for at vise sin Retfærdighed i

den nærværende Tid, for at han kunde være retfærdig og retfærdiggøre den, som er af Tro paa Jesus. **27** Hvor er saa vor Ros? Den er udelukket. Ved hvilken Lov? Gerningernes? Nej, men ved Troens Lov. **28** Vi holde nemlig for, at Mennesket bliver retfærdiggjort ved Tro, uden Lovens Gerninger. **29** Eller er Gud alene Jøders Gud? mon ikke ogsaa Hedningers? Jo, ogsaa Hedningers; **30** saa sandt som Gud er een og vil retfærdiggøre omskaarne af Tro og uomskaarne ved Troen. **31** Gøre vi da Loven til intet ved Troen? Det være langt fra! Nej, vi hævde Loven.

4 Hvad skulle vi da sige, at vor Stamfader Abraham har vundet efter Kødet? **2** Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort af Gerninger, har han Ros, men ikke for Gud. **3** Thi hvad siger Skriften? „Og Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed." **4** Men den, som gør Gerninger, tilregnes Lønnen ikke som Naade, men som Skyldighed; **5** den derimod, som ikke gør Gerninger, men tror paa ham, som retfærdiggør den ugudelige, regnes hans Tro til Retfærdighed; **6** ligesom ogsaa David priser det Menneske saligt, hvem Gud tilregner Retfærdighed uden Gerninger: **7** „Salige de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder ere skjulte; **8** salig den Mand, hvem Herren ikke vil tilregne Synd." **9** Gælder da denne Saligprisning de omskaarne eller tillige de uomskaarne? Vi sige jo: Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed. **10** Hvorledes blev den ham da tilregnet? da han var omskaaren, eller da han havde Forhud? Ikke da han var omskaaren, men da han havde Forhud. **11** Og han fik Omskærelsens Tegn som et Segl paa den Troens

Retfærdighed, som han havde som uomskaaren, for at han skulde være Fader til alle dem, som tro uden at være omskaarne, for at Retfærdighed kan blive dem tilregnet, **12** og Fader til omskaarne, til dem, som ikke alene have Omskærelse, men ogsaa vandre i den Tros Spor, hvilken vor Fader Abraham havde som uomskaaren. **13** Thi ikke ved Lov fik Abraham eller hans Sæd den Forjættelse, at han skulde være Arving til Verden, men ved Tros-Retfærdighed. **14** Thi dersom de, der ere af Loven, ere Arvinger, da er Troen bleven tom, og Forjættelsen gjort til intet. **15** Thi Loven virker Vrede; men hvor der ikke er Lov, er der heller ikke Overtrædelse. **16** Derfor er det af Tro, for at det skal være som Naade, for at Forjættelsen maa staa fast for den hele Sæd, ikke alene for den af Loven, men ogsaa for den af Abrahams Tro, han, som er Fader til os alle **17** (som der er skrevet: „Jeg har sat dig til mange Folkeslags Fader"), over for Gud, hvem han troede, ham, som levendegør de døde og kalder det, der ikke er, som om det var. **18** Og han troede imod Haab med Haab paa, at han skulde blive mange Folkeslags Fader, efter det, som var sagt: „Saaledes skal din Sæd være; " **19** og uden at blive svag i Troen saa han paa sit eget allerede udlevede Legeme (han var nær hundrede Aar) og paa, at Saras Moderliv var udlevet; **20** men om Guds Forjættelse tvivlede han ikke i Vantro, derimod blev han styrket i Troen, idet han gav Gud Ære **21** og var overbevist om, at hvad han har forjættet, er han mægtig til ogsaa at gøre. **22** Derfor blev det ogsaa regnet ham til Retfærdighed. **23** Men det blev ikke skrevet for hans

Skyld alene, at det blev ham tilregnet, **24** men ogsaa for vor Skyld, hvem det skal tilregnes, os, som tro paa ham, der oprejste Jesus, vor Herre, fra de døde, **25** ham, som blev hengiven for vore Overtrædelsers Skyld og oprejst for vor Retfærdiggørelses Skyld.

5 Altsaa retfærdiggjorte af Tro have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus, **2** ved hvem vi ogsaa have faaet Adgang ved Troen til denne Naade, hvori vi staa, og vi rose os af Haab om Guds Herlighed; **3** ja, ikke det alene, men vi rose os ogsaa af Trængslerne, idet vi vide, at Trængselen virker Udholdenhed, **4** men Udholdenheden Prøvethed, men Prøvetheden Haab, **5** men Haabet beskæmmer ikke; thi Guds Kærlighed er udøst i vore Hjerter ved den Helligaand, som blev given os. **6** Thi medens vi endnu vare kraftesløse, døde Kristus til den bestemte Tid for ugudelige. **7** Næppe vil nemlig nogen dø for en retfærdig — for den gode var der jo maaske nogen, som tog sig paa at dø —, **8** men Gud beviser sin Kærlighed over for os, ved at Kristus døde for os, medens vi endnu vare Syndere. **9** Saa meget mere skulle vi altsaa, da vi nu ere blevne retfærdiggjorte ved hans Blod, frelses ved ham fra Vreden. **10** Thi naar vi, da vi vare Fjender, bleve forligte med Gud ved hans Søns Død, da skulle vi meget mere, efter at vi ere blevne forligte, frelses ved hans Liv, **11** ja, ikke det alene, men ogsaa saaledes, at vi rose os af Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi nu have faaet Forligelsen. **12** Derfor, ligesom Synden kom ind i Verden ved eet Menneske, og Døden ved Synden, og Døden saaledes trængte igennem

til alle Mennesker, efterdi de syndede alle; (**13** thi inden Loven var der Synd i Verden; men Synd tilregnes ikke, hvor der ikke er Lov; **14** dog herskede Døden fra Adam til Moses ogsaa over dem, som ikke syndede i Lighed med Adams Overtrædelse, han, som er et Forbillede paa den, der skulde komme. **15** Men det er ikke saaledes med Naadegaven som med Faldet; thi døde de mange ved den enes Fald, da har meget mere Guds Naade og Gaven i det ene Menneskes Jesu Kristi Naade udbredt sig overflødig, til de mange. **16** Og Gaven er ikke som igennem en enkelt, der syndede; thi Dommen blev ud fra en enkelt til Fordømmelse, men Naadegaven blev ud fra mange Fald til Retfærdiggørelse. **17** Thi naar paa Grund af den enes Fald Døden herskede ved den ene, da skulle meget mere de, som modtage den overvættes Naade og Retfærdigheds Gave, herske i Liv ved den ene, Jesus Kristus.) **18** Altsaa, ligesom det ved eens Fald blev for alle Mennesker til Fordømmelse, saaledes ogsaa ved eens Retfærdighed for alle Mennesker til Retfærdiggørelse til Liv. **19** Thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed de mange bleve til Syndere, saa skulle ogsaa ved den enes Lydighed de mange blive til retfærdige. **20** Men Loven kom til, for at Faldet kunde blive større; men hvor Synden blev større, der blev Naaden end mere overvættes, **21** for at, ligesom Synden herskede ved Døden, saaledes ogsaa Naaden skulde herske ved Retfærdighed til et evigt Liv ved Jesus Kristus, vor Herre. **(aiōnios g166)**

6 Hvad skulle vi da sige? skulde vi blive ved i Synden, for at Naaden kunde blive desto større? **2** Det være langt

fra! Vi, som jo ere døde fra Synden, hvorledes skulle vi endnu leve i den? **3** Eller vide I ikke, at vi, saa mange som bleve døbte til Kristus Jesus, bleve døbte til hans Død? **4** Vi bleve altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, for at, ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens Herlighed, saaledes ogsaa vi skulle vandre i et nyt Levned. **5** Thi ere vi blevne sammenvoksede med ham ved hans Døds Afbillede, skulle vi dog ogsaa være det ved hans Opstandelses, **6** idet vi erkende dette, at vort gamle Menneske blev korsfæstet med ham, for at Syndens Legeme skulde blive til intet, for at vi ikke mere skulde tjene Synden. **7** Thi den, som er død, er retfærdiggjort fra Synden. **8** Men dersom vi ere døde med Kristus, da tro vi, at vi ogsaa skulle leve med ham, **9** efterdi vi vide, at Kristus, efter at være oprejst fra de døde, ikke mere dør; Døden hersker ikke mere over ham. **10** Thi det, han døde, døde han een Gang fra Synden; men det, han lever, lever han for Gud. **11** Saaledes skulle ogsaa I anse eder selv for døde fra Synden, men levende for Gud i Kristus Jesus. **12** Saa lad da ikke Synden herske i eders dødelige Legeme, saa I lyde dets Begæringer; **13** fremstiller ej heller eders Lemmer for Synden som Uretfærdigheds Vaaben; men fremstiller eder selv for Gud som saadanne, der fra døde ere blevne levende, og eders Lemmer som Retfærdigheds Vaaben for Gud. **14** Thi Synd skal ikke herske over eder; I ere jo ikke under Lov, men under Naade. **15** Hvad da? skulde vi synde, fordi vi ikke ere under Lov, men under Naade? Det være langt fra! **16** Vide I ikke, at naar I fremstille eder for en som Tjenere til Lydighed, saa ere I

hans Tjenere, hvem I lyde, enten Syndens til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed? **17** Men Gud ske Tak, fordi I have været Syndens Tjenere, men bleve af Hjertet lydige imod den Læreform, til hvilken I bleve overgivne. **18** Og frigjorte fra Synden bleve I Retfærdighedens Tjenere. **19** Jeg taler paa menneskelig Vis paa Grund af eders Køds Skrøbelighed. Ligesom I nemlig fremstillede eders Lemmer som Tjenere for Urenheden og Lovløsheden til Lovløshed, saaledes fremstiller nu eders Lemmer som Tjenere for Retfærdigheden til Helliggørelse! **20** Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie over for Retfærdigheden. **21** Hvad for Frugt havde I da dengang? Ting, ved hvilke I nu skamme eder; Enden derpaa er jo Død. **22** Men nu, da I ere blevne frigjorte fra Synden og ere blevne Guds Tjenere, have I eders Frugt til Helliggørelse og som Enden derpaa et evigt Liv; **(aiōnios g166)** **23** thi Syndens Sold er Død, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre. **(aiōnios g166)**

7 Eller vide I ikke, Brødre! (thi jeg taler til saadanne, som kende Loven) at Loven hersker over Mennesket, saa lang Tid han lever? **2** Den gifte Kvinde er jo ved Loven bunden til sin Mand, medens han lever; men naar Manden dør, er hun løst fra Mandens Lov. **3** Derfor skal hun kaldes en Horkvinde, om hun bliver en anden Mands, medens Manden lever; men naar Manden dør, er hun fri fra den Lov, saa at hun ikke er en Horkvinde, om hun bliver en anden Mands. **4** Altsaa ere ogsaa I, mine Brødre! gjorte døde for Loven ved Kristi Legeme, for at I skulle blive en andens, hans, som blev oprejst fra de døde, for at

vi skulle bære Frugt for Gud. **5** Thi da vi vare i Kødet, vare de syndige Lidenskaber, som vaktes ved Loven, virksomme i vore Lemmer til at bære Frugt for Døden. **6** Men nu ere vi løste fra Loven, idet vi ere bortdøde fra det, hvori vi holdtes nede, saa at vi tjene i Aandens nye Væsen og ikke i Bogstavens gamle Væsen. **7** Hvad skulle vi da sige? er Loven Synd? Det være langt fra! Men jeg kendte ikke Synden uden ved Loven; thi jeg kendte jo ikke Begæringen, hvis ikke Loven sagde: „Du maa ikke begære.“ **8** Men da Synden fik Anledning, virkede den ved Budet al Begæring i mig; thi uden Lov er Synden død. **9** Og jeg levede engang uden Lov, men da Budet kom, levede Synden op; **10** men jeg døde, og Budet, som var til Liv, det fandtes at blive mig til Død; **11** thi idet Synden fik Anledning, forførte den mig ved Budet og dræbte mig ved det. **12** Altsaa er Loven vel hellig, og Budet helligt og retfærdigt og godt. **13** Blev da det gode mig til Død? Det være langt fra! Men Synden blev det, for at den skulde vise sig som Synd, idet den ved det gode virkede Død for mig, for at Synden ved Budet skulde blive overvættes syndig. **14** Thi vi vide, at Loven er aandelig; men jeg er kødelig, solgt under Synden. **15** Thi jeg forstaar ikke, hvad jeg udfører; thi ikke det, som jeg vil, øver jeg, men hvad jeg hader, det gør jeg. **16** Men naar jeg gør det, jeg ikke vil, saa samstemmer jeg med Loven i, at den er god. **17** Men nu er det ikke mere mig, som udfører det, men Synden, som bor i mig. **18** Thi jeg ved, at i mig, det vil sige i mit Kød, bor der ikke godt; thi Villien har jeg vel, men at udføre det gode formaar jeg ikke; **19** thi det gode, som jeg

vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det
øver jeg. **20** Dersom jeg da gør det, som jeg ikke vil, saa er
det ikke mere mig, der udfører det, men Synden, som bor
i mig. **21** Saa finder jeg da den Lov for mig, som vil gøre
det gode, at det onde ligger mig for Haanden. **22** Thi jeg
glæder mig ved Guds Lov efter det indvortes Menneske;
23 men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider
imod mit Sinds Lov og tager mig fangen under Syndens
Lov, som er i mine Lemmer. **24** Jeg elendige Menneske!
hvem skal fri mig fra dette Dødens Legeme? **25** Gud ske
Tak ved Jesus Kristus, vor Herre! Altsaa: jeg selv tjener
med Sindet Guds Lov, men med Kødet Syndens Lov.

8 Saa er der da nu ingen Fordømmelse for dem, som
ere i Kristus Jesus. **2** Thi Livets Aands Lov frigjorde mig
i Kristus Jesus fra Syndens og Dødens Lov. **3** Thi det,
som var Loven umuligt, det, hvori den var afmægtig ved
Kødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin egen Søn i
syndigt Køds Lighed og for Syndens Skyld og saaledes
domfældte Synden i Kødet, **4** for at Lovens Krav skulde
opfyldes i os, som ikke vandre efter Kødet, men efter
Aanden. **5** Thi de, som lade sig lede af Kødet, hige efter
det kødelige; men de, som lade sig lede af Aanden, hige
efter det aandelige. **6** Thi Kødets Higen er Død, men
Aandens Higen er Liv og Fred, **7** efterdi Kødets Higen er
Fjendskab imod Gud, thi det er ikke Guds Lov lydigt, det
kan jo ikke heller være det. **8** Og de, som ere i Kødet,
kunne ikke tækkes Gud. **9** I derimod ere ikke i Kødet,
men i Aanden, om ellers Guds Aand bor i eder. Men
om nogen ikke har Kristi Aand, saa hører han ham ikke

til. **10** Men om Kristus er i eder, da er vel Legemet dødt paa Grund af Synd, men Aanden er Liv paa Grund af Retfærdighed. **11** Men om hans Aand, der oprejste Jesus fra de døde, bor i eder, da skal han, som oprejste Kristus fra de døde, levendegøre ogsaa eders dødelige Legemer ved sin Aand, som bor i eder. **12** Altsaa, Brødre! ere vi ikke Kødets Skyldnere, saa at vi skulde leve efter Kødet; **13** thi dersom I leve efter Kødet, skulle I dø, men dersom I ved Aanden døde Legemets Gerninger, skulle I leve. **14** Thi saa mange som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. **15** I modtoge jo ikke en Trældoms Aand atter til Frygt, men I modtoge en Sønneudkaarelses Aand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader! **16** Aanden selv vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. **17** Men naar vi ere Børn, ere vi ogsaa Arvinger, Guds Arvinger og Kristi Medarvinger, om ellers vi lide med ham for ogsaa at herliggøres med ham. **18** Thi jeg holder for, at den nærværende Tids Lidelser ikke ere at regne imod den Herlighed, som skal aabenbares paa os. **19** Thi Skabningens Forlængsel venter paa Guds Børns Aabenbarelse. **20** Thi Skabningen blev underlagt Forgængeligheden, ikke med sin Villie, men for hans Skyld, som lagde den derunder, **21** med Haab om, at ogsaa Skabningen selv skal blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns Herligheds Frihed. **22** Thi vi vide, at hele Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Veer indtil nu. **23** Dog ikke det alene, men ogsaa vi selv, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke ved os selv, idet vi forvente en Sønneudkaarelse, vort Legemes Forløsning. **24** Thi i Haabet bleve vi frelste. Men et Haab,

som ses, er ikke et Haab; thi hvad en ser, hvor kan han
tillige haabe det? **25** Men dersom vi haabe det, som vi ikke
se, da forvente vi det med Udholdenhed. **26** Og ligeledes
kommer ogsaa Aanden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi
vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men
Aanden selv gaar i Forbøn for os med uudsigelige Sukke.
27 Og han, som ransager Hjerterne, ved, hvad Aandens
Higen er, at den efter Guds Villie gaar i Forbøn for hellige.
28 Men vi vide, at alle Ting samvirke til gode for dem, som
elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldede.
29 Thi dem, han forud kendte, forudbestemte han ogsaa
til at blive ligedannede med hans Søns Billede, for at han
kunde være førstefødt iblandt mange Brødre. **30** Men
dem, han forudbestemte, dem kaldte han ogsaa; og dem,
han kaldte, dem retfærdiggjorde han ogsaa; men dem,
han retfærdiggjorde, dem herliggjorde han ogsaa. **31**
Hvad skulle vi da sige til dette? Er Gud for os, hvem kan
da være imod os? **32** Han, som jo ikke sparede sin egen
Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skulde han
ikke ogsaa med ham skænke os alle Ting? **33** Hvem vil
anklage Guds udvalgte? Gud er den, som retfærdiggør. **34**
Hvem er den, som fordømmer? Kristus er den, som er
død, ja, meget mere, som er oprejst, som er ved Guds
højre Haand, som ogsaa gaar i Forbøn for os. **35** Hvem
skal kunne skille os fra Kristi Kærlighed? Trængsel eller
Angest eller Forfølgelse eller Hunger eller Nøgenhed eller
Fare eller Sværd? **36** som der er skrevet: „For din Skyld
dræbes vi den hele Dag, vi bleve regnede som Slagtefaar."
37 Men i alt dette mere end sejre vi ved ham, som elskede

os. **38** Thi jeg er vis paa, at hverken Død eller Liv eller Engle eller Magter eller noget nærværende eller noget tilkommende eller Kræfter **39** eller det høje eller det dybe eller nogen anden Skabning skal kunne skille os fra Guds Kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

9 Sandhed siger jeg i Kristus, jeg lyver ikke, min Samvittighed vidner med mig i den Helligaand, **2** at jeg har en stor Sorg og en uafladelig Kummer i mit Hjerte. **3** Thi jeg kunde ønske selv at være bandlyst fra Kristus til Bedste for mine Brødre, mine Frænder efter Kødet, **4** de, som jo ere Israeliter, hvem Sønneudkaarelsen og Herligheden og Pagterne og Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne tilhøre, **5** hvem Fædrene tilhøre, og af hvem Kristus er efter Kødet, han, som er Gud over alle Ting, højlovet i Evighed! Amen. **(aiōn g165)** **6** Ikke dog som om Guds Ord har glippet; thi ikke alle, som stamme fra Israel, ere Israel; **7** ej heller ere alle Børn, fordi de ere Abrahams Sæd, men: „I Isak skal en Sæd faa Navn efter dig." **8** Det vil sige: Ikke Kødets Børn ere Guds Børn, men Forjættelsens Børn regnes for Sæd. **9** Thi et Forjættelsesord er dette: „Ved denne Tid vil jeg komme, saa skal Sara have en Søn." **10** Men saaledes skete det ikke alene dengang, men ogsaa med Rebekka, da hun var frugtsommelig ved een, Isak, vor Fader. **11** Thi da de endnu ikke vare fødte og ikke havde gjort noget godt eller ondt, blev der, for at Guds Udvælgelses Beslutning skulde staa fast, ikke i Kraft af Gerninger, men i Kraft af ham, der kalder, **12** sagt til hende: „Den ældste skal tjene den yngste, " **13** som der er skrevet: „Jakob elskede jeg,

men Esau hadede jeg." **14** Hvad skulle vi da sige? mon der er Uretfærdighed hos Gud? Det være langt fra! **15** Thi han siger til Moses: „Jeg vil være barmhjertig imod den, hvem jeg er barmhjertig imod, og forbarme mig over den, hvem jeg forbarmer mig over." **16** Altsaa staar det ikke til den, som vil, ej heller til den, som løber, men til Gud, som er barmhjertig. **17** Thi Skriften siger til Farao: „Netop derfor lod jeg dig fremstaa, for at jeg kunde vise min Magt paa dig, og for at mit Navn skulde forkyndes paa hele Jorden." **18** Saa forbarmer han sig da over den, som han vil, men forhærder den, som han vil. **19** Du vil nu sige til mig: Hvad klager han da over endnu? thi hvem staar hans Villie imod? **20** Ja, men, hvem er dog du, o Menneske! som gaar i Rette med Gud? mon noget, som blev dannet, kan sige til den, som dannede det: Hvorfor gjorde du mig saaledes? **21** Eller har Pottemageren ikke Raadighed over Leret til af den samme Masse at gøre et Kar til Ære, et andet til Vanære? **22** Men hvad om nu Gud, skønt han vilde vise sin Vrede og kundgøre sin Magt, dog med stor Langmodighed taalte Vredes-Kar, som vare beredte til Fortabelse, **23** ogsaa for at kundgøre sin Herligheds Rigdom over Barmhjertigheds-Kar, som han forud havde beredt til Herlighed? **24** Og hertil kaldte han ogsaa os, ikke alene af Jøder, men ogsaa af Hedninger, **25** som han ogsaa siger hos Hoseas: „Det, som ikke var mit Folk, vil jeg kalde mit Folk, og hende, som ikke var den elskede, den elskede; **26** og det skal ske, at paa det Sted, hvor der blev sagt til dem: I ere ikke mit Folk, der skulle de kaldes den levende Guds Børn." **27** Men Esajas

udraaber over Israel: „Om end Israels Børns Tal var som Havets Sand, saa skal kun Levningen frelses. **28** Thi idet Herren opgør Regnskab og afslutter det i Hast, vil han fuldbyrde det paa Jorden.“ **29** Og som Esajas forud har sagt: „Dersom den Herre Zebaoth ikke havde levnet os en Sæd, da vare vi blevne som Sodoma og gjorte lige med Gomorra.“ **30** Hvad skulle vi da sige? At Hedninger, som ikke jagede efter Retfærdighed, fik Retfærdighed, nemlig Retfærdigheden af Tro; **31** men Israel, som jagede efter en Retfærdigheds Lov, naaede ikke til en saadan Lov. **32** Hvorfor? fordi de ikke søgte den af Tro, men som af Gerninger. De stødte an paa Anstødsstenen, **33** som der er skrevet: „Se, jeg sætter i Zion en Anstødssten og en Forargelses Klippe; og den, som tror paa ham, skal ikke blive til Skamme.“

10 Brødre! mit Hjertes Ønske og Bøn til Gud for dem er om deres Frelse. **2** Thi jeg giver dem det Vidnesbyrd, at de have Nidkærhed for Gud, men ikke med Forstand; **3** thi da de ikke kendte Guds Retfærdighed og tragtede efter at opstille deres egen Retfærdighed, saa bøjede de sig ikke under Guds Retfærdighed. **4** Thi Kristus er Lovens Ende til Retfærdighed for hver den, som tror. **5** Moses skriver jo, at det Menneske, som gør den Retfærdighed, der er af Loven, skal leve ved den. **6** Men Retfærdigheden af Tro siger saaledes: Sig ikke i dit Hjerte: Hvem vil fare op til Himmelen? nemlig for at hente Kristus ned; **7** eller: Hvem vil fare ned i Afgrunden? nemlig for at hente Kristus op fra de døde. **(Abyssos g12)** **8** Men hvad siger den? Ordet er dig nær, i din Mund og i dit Hjerte, det er det Troens

Ord, som vi prædike. **9** Thi dersom du med din Mund bekender Jesus som Herre og tror i dit Hjerte, at Gud oprejste ham fra de døde, da skal du blive frelst. **10** Thi med Hjertet tror man til Retfærdighed, og med Munden bekender man til Frelse. **11** Skriften siger jo: „Hver den, som tror paa ham, skal ikke blive til Skamme." **12** Thi der er ikke Forskel paa Jøde og Græker; thi den samme er alles Herre, rig nok for alle dem, som paakalde ham. **13** Thi hver den, som paakalder Herrens Navn, skal blive frelst. **14** Hvorledes skulde de nu paakalde den, paa hvem de ikke have troet? og hvorledes skulde de tro den, som de ikke have hørt? og hvorledes skulde de høre, uden der er nogen, som prædiker? **15** og hvorledes skulde de prædike, dersom de ikke bleve udsendte? Som der er skrevet: „Hvor dejlige ere deres Fødder, som forkynde godt Budskab." **16** Dog ikke alle løde Evangeliet; thi Esajas siger: „Herre! hvem troede det, han hørte af os?" **17** Altsaa kommer Troen af det, som høres, men det, som høres, kommer igennem Kristi Ord. **18** Men jeg siger: Have de ikke hørt? Jo vist, „over hele Jorden er deres Røst udgaaet og til Jorderiges Grænser deres Ord." **19** Men jeg siger: Har Israel ikke forstaaet det? Først siger Moses: „Jeg vil gøre eder nidkære paa et Folk, som ikke er et Folk, imod et uforstandigt Folk vil jeg opirre eder." **20** Men Esajas drister sig til at sige: „Jeg blev funden af dem, som ikke søgte mig; jeg blev aabenbar for dem, som ikke spurgte efter mig." **21** Men om Israel siger han: „Den hele Dag udstrakte jeg mine Hænder imod et ulydigt og genstridigt Folk."

11 Jeg siger da: Mon Gud har forskudt sit Folk? Det være
langt fra! Thi ogsaa jeg er en Israelit, af Abrahams Sæd,
Benjamins Stamme. **2** Gud har ikke forskudt sit Folk,
som han forud kendte. Eller vide I ikke, hvad Skriften
siger i Stykket om Elias? hvorledes han træder frem for
Gud imod Israel, sigende: **3** „Herre! dine Profeter have
de ihjelslaaet, dine Altre have de nedbrudt, og jeg er
den eneste, der er levnet, og de efterstræbe mit Liv.“ **4**
Men hvad siger det guddommelige Gensvar til ham? „Jeg
har levnet mig selv syv Tusinde Mænd, som ikke have
bøjet Knæ for Baal.“ **5** Saaledes er der da ogsaa i den
nærværende Tid blevet en Levning som et Naades-Udvalg.
6 Men er det af Naade, da er det ikke mere af Gerninger,
ellers bliver Naaden ikke mere Naade. **7** Hvad altsaa? Det,
Israel søger efter, har det ikke opnaaet, men Udvalget har
opnaaet det; de øvrige derimod bleve forhærdede, **8** som
der er skrevet: „Gud gav dem en Sløvheds Aand, Øjne til
ikke at se med, Øren til ikke at høre med indtil den Dag i
Dag.“ **9** Og David siger: „Deres Bord vorde til Snare og
til Fælde og til Anstød og til Gengældelse for dem; **10**
deres Øjne vorde formørkede, saa de ikke se, og bøj altid
deres Ryg!“ **11** Jeg siger da: Mon de have stødt an, for
at de skulde falde? Det være langt fra! Men ved deres
Fald er Frelsen kommen til Hedningerne, for at dette
kunde vække dem til Nidkærhed. **12** Men dersom deres
Fald er Verdens Rigdom, og deres Tab er Hedningers
Rigdom, hvor meget mere skal deres Fylde være det!
13 Og til eder, I Hedninger, siger jeg: For saa vidt jeg
nu er Hedningeapostel, ærer jeg min Tjeneste, **14** om

jeg dog kunde vække min Slægt til Nidkærhed og frelse nogle af dem. **15** Thi dersom deres Forkastelse er Verdens Forligelse, hvad bliver da deres Antagelse andet end Liv ud af døde? **16** Men dersom Førstegrøden er hellig, da er Dejgen det ogsaa; og dersom Roden er hellig, da ere Grenene det ogsaa. **17** Men om nogle af Grenene bleve afbrudte, og du, en vild Oliekvist, blev indpodet iblandt dem og blev meddelagtig i Olietræets Rod og Fedme, **18** da ros dig ikke imod Grenene; men dersom du roser dig, da bærer jo ikke du Roden, men Roden dig. **19** Du vil vel sige: Grene bleve afbrudte, for at jeg skulde blive indpodet. **20** Vel! ved deres Vantro bleve de afbrudte, men du staar ved din Tro; vær ikke overmodig, men frygt! **21** Thi naar Gud ikke sparede de naturlige Grene, vil han heller ikke spare dig. **22** Saa se da Guds Godhed og Strenghed: Over dem, som faldt, er der Strenghed, men over dig Guds Godhed, hvis du bliver i hans Godhed; ellers skal ogsaa du afhugges. **23** Men ogsaa hine skulle indpodes, dersom de ikke blive i Vantroen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem. **24** Thi naar du blev afhugget af det Olietræ, som er vildt af Naturen, og imod Naturen blev indpodet i et ædelt Olietræ, hvor meget mere skulle da disse indpodes i deres eget Olietræ, som de af Natur tilhøre! **25** Thi jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om denne Hemmelighed, for at I ikke skulle være kloge i eders egne Tanker, at Forhærdelse delvis er kommen over Israel, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind; **26** og saa skal hele Israel frelses, som der er skrevet: „Fra Zion skal Befrieren komme, han skal afvende

Ugudeligheder fra Jakob; **27** og dette er min Pagt med dem, naar jeg borttager deres Synder." **28** Efter Evangeliet ere de vel Fjender for eders Skyld, men efter Udvælgelsen ere de elskede for Fædrenes Skyld; **29** thi Naadegaverne og sit Kald fortryder Gud ikke. **30** Thi ligesom I tilforn bleve ulydige imod Gud, men nu fik Barmhjertighed ved disses Ulydighed, **31** saaledes bleve ogsaa disse nu ulydige, for at ogsaa de maatte faa Barmhjertighed ved den Barmhjertighed, som er bleven eder til Del. **32** Thi Gud har indesluttet alle under Ulydighed, for at han kunde forbarme sig over alle. **(eleēsē g1653)** **33** O Dyb af Guds Rigdom og Visdom og Kundskab! hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Veje usporlige! **34** Thi hvem har kendt Herrens Sind? eller hvem blev hans Raadgiver? **35** eller hvem gav ham først, saa at der skulde gives ham Gengæld derfor? **36** Thi af ham og ved ham og til ham ere alle Ting; ham være Ære i Evighed! Amen. **(aiōn g165)**

12 Jeg formaner eder altsaa, Brødre! ved Guds Barmhjertighed, til at fremstille eders Legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer; dette er eders fornuftige Gudsdyrkelse. **2** Og skikker eder ikke lige med denne Verden, men vorder forvandlede ved Sindets Fornyelse, saa I maa skønne, hvad der er Guds Villie, det gode og velbehagelige og fuldkomne. **(aiōn g165)** **3** Thi ved den Naade, som er given mig, siger jeg til enhver iblandt eder, at han ikke skal tænke højere om sig selv, end han bør tænke, men tænke med Betænksomhed, efter som Gud tildelte enhver Troens Maal. **4** Thi ligesom vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men Lemmerne

ikke alle have den samme Gerning, **5** saaledes ere vi
mange eet Legeme i Kristus, men hver for sig hverandres
Lemmer. **6** Men efterdi vi have forskellige Naadegaver
efter den Naade, som er given os, det være sig Profeti,
da lader os bruge den i Forhold til vor Tro; **7** eller en
Tjeneste, da lader os tage Vare paa Tjenesten; eller om
nogen lærer, paa Lærergerningen; **8** eller om nogen
formaner, paa Formaningen; den, som uddeler, gøre det
med Redelighed; den, som er Forstander, være det med
Iver; den, som øver Barmhjertighed, gøre det med Glæde!
9 Kærligheden være uskrømtet; afskyer det onde, holder
eder til det gode; **10** værer i eders Broderkærlighed
hverandre inderligt hengivne; forekommer hverandre i
at vise Ærbødighed! **11** Værer ikke lunkne i eders Iver;
værer brændende i Aanden; tjener Herren; **12** værer
glade i Haabet, udholdende i Trængselen, vedholdende i
Bønnen! **13** Tager Del i de helliges Fornødenheder; lægger
Vind paa Gæstfrihed! **14** Velsigner dem, som forfølge
eder, velsigner, og forbander ikke! **15** Glæder eder med
de glade, og græder med de grædende! **16** Værer enige
indbyrdes; tragter ikke efter de høje Ting, men holder
eder til det lave; vorder ikke kloge i eders egne Tanker! **17**
Betaler ikke nogen ondt for ondt; lægger Vind paa, hvad
der er godt for alle Menneskers Aasyn! **18** Dersom det er
muligt — saa vidt det staar til eder —, da holder Fred
med alle Mennesker! **19** Hævner eder ikke selv, I elskede!
men giver Vreden Rum; thi der er skrevet: „Mig hører
Hævnen til, jeg vil betale, siger Herren." **20** Nej, dersom
din Fjende hungrer, giv ham Mad; dersom han tørster, giv

ham Drikke; thi naar du gør dette, vil du samle gloende Kul paa hans Hoved. **21** Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode!

13 Hver Sjæl underordne sig de foresatte Øvrigheder; thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de, som ere, ere indsatte af Gud, **2** saa at den, som sætter sig imod Øvrigheden, modstaar Guds Ordning; men de, som modstaa, skulle faa deres Dom. **3** Thi de styrende ere ikke en Skræk for den gode Gerning, men for den onde. Men vil du være uden Frygt for Øvrigheden, saa gør det gode, og du skal faa Ros af den. **4** Thi den er en Guds Tjener, dig til gode. Men dersom du gør det onde, da frygt; thi den bærer ikke Sværdet forgæves; den er nemlig Guds Tjener, en Hævner til Straf for den, som øver det onde. **5** Derfor er det nødvendigt at underordne sig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens. **6** Derfor betale I jo ogsaa Skatter; thi de ere Guds Tjenere, som just tage Vare paa dette. **7** Betaler alle, hvad I ere dem skyldige: den, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære. **8** Bliver ingen noget skyldige, uden det, at elske hverandre; thi den, som elsker den anden, har opfyldt Loven. **9** Thi det: „Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke stjæle; du maa ikke begære, " og hvilket andet Bud der er, det sammenfattes i dette Ord: „Du skal elske din Næste som dig selv." **10** Kærligheden gør ikke ondt imod Næsten; derfor er Kærligheden Lovens Fylde. **11** Og dette just, fordi I kende Tiden, at det alt er paa Tide, at I skulle staa op af Søvne; thi nu er vor Frelse nærmere, end

da vi bleve troende. **12** Natten er fremrykket, og Dagen er kommen nær. Lader os derfor aflægge Mørkets Gerninger og iføre os Lysets Vaaben; **13** lader os vandre sømmeligt som om Dagen, ikke i Svir og Drik, ikke i Løsagtighed og Uterlighed, ikke i Kiv og Avind; **14** men ifører eder den Herre Jesus Kristus, og drager ikke Omsorg for Kødet, saa Begæringer vækkes!

14 Men tager eder af den, som er skrøbelig i Troen, og dømmer ikke hans Meninger! **2** En har Tro til at spise alt; men den skrøbelige spiser kun Urter. **3** Den, som spiser, maa ikke ringeagte den, som ikke spiser; og den, som ikke spiser, maa ikke dømme den, som spiser; thi Gud har taget sig af ham. **4** Hvem er du, som dømmer en andens Tjener? For sin egen Herre staar eller falder han; men han skal blive staaende, thi Herren er mægtig til at lade ham staa. **5** En agter den ene Dag fremfor den anden, en anden agter alle Dage lige; enhver have fuld Vished i sit eget Sind! **6** Den, som lægger Vægt paa Dagen, han gør det for Herren. Og den, som spiser, gør det for Herren, thi han takker Gud; og den, som ikke spiser, gør det for Herren og takker Gud. **7** Thi ingen af os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; **8** thi naar vi leve, leve vi for Herren, og naar vi dø, dø vi for Herren; derfor, enten vi leve, eller vi dø, ere vi Herrens. **9** Dertil er jo Kristus død og bleven levende, at han skal herske baade over døde og levende. **10** Men du, hvorfor dømmer du din Broder? eller du, hvorfor ringeagter du din Broder? Vi skulle jo alle fremstilles for Guds Domstol. **11** Thi der er skrevet: „Saa sandt jeg lever, siger Herren, for mig

skal hvert Knæ bøje sig, og hver Tunge skal bekende Gud." **12** Altsaa skal hver af os gøre Gud Regnskab for sig selv. **13** Derfor, lader os ikke mere dømme hverandre, men dømmer hellere dette, at man ikke maa give sin Broder Anstød eller Forargelse. **14** Jeg ved og er vis paa i den Herre Jesus, at intet er urent i sig selv; dog, for den, som agter noget for urent, for ham er det urent. **15** Thi dersom din Broder bedrøves for Mads Skyld, da vandrer du ikke mere i Kærlighed. Led ikke ved din Mad den i Fordærvelse, for hvis Skyld Kristus er død. **16** Lader derfor ikke eders Gode blive bespottet! **17** Thi Guds Rige bestaar ikke i at spise og drikke, men i Retfærdighed og Fred og Glæde i den Helligaand. **18** Thi den, som deri tjener Kristus, er velbehagelig for Gud og tækkelig for Menneskene. **19** Derfor, lader os tragte efter det, som tjener til Fred og indbyrdes Opbyggelse! **20** Nedbryd ikke Guds Værk for Mads Skyld! Vel er alt rent, men det er ondt for det Menneske, som spiser med Anstød. **21** Det er rigtigt ikke at spise Kød eller at drikke Vin eller at gøre noget, hvoraf din Broder tager Anstød. **22** Den Tro, du har, hav den hos dig selv for Gud! Salig er den, som ikke dømmer sig selv i det, som han vælger. **23** Men den, som tvivler, naar han spiser, han er domfældt, fordi det ikke er af Tro; men alt det, som ikke er af Tro, er Synd.

15 Men vi, som ere stærke, bør bære de svages Skrøbeligheder og ikke være os selv til Behag. **2** Enhver af os være sin Næste til Behag til det gode, til Opbyggelse. **3** Thi ogsaa Kristus var ikke sig selv til Behag; men, som der er skrevet: „Deres Forhaanelser, som haane dig, ere

faldne paa mig." **4** Thi alt, hvad der er skrevet tilforn, det er skrevet til vor Belæring, for at vi skulle have Haabet ved Udholdenheden og Skrifternes Trøst. **5** Men Udholdenhedens og Trøstens Gud give eder at være enige indbyrdes, som Kristus Jesus vil det, **6** for at I endrægtigt med een Mund kunne prise Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader. **7** Derfor tager eder af hverandre, ligesom ogsaa Kristus har taget sig af os, til Guds Ære. **8** Jeg siger nemlig, at Kristus er bleven Tjener for omskaarne for Guds Sanddruheds Skyld for at stadfæste Forjættelserne til Fædrene; **9** men at Hedningerne skulle prise Gud for hans Barmhjertigheds Skyld, som der er skrevet: „Derfor vil jeg bekende dig iblandt Hedninger og lovsynge dit Navn." **10** Og atter siges der: „Fryder eder, I Hedninger, med hans Folk!" **11** Og atter: „Lover Herren, alle Hedninger, og alle Folkene skulle prise ham." **12** Og atter siger Esajas: „Komme skal Isajs Rodskud og han, der rejser sig for at herske over Hedninger; paa ham skulle Hedninger haabe." **13** Men Haabets Gud fylde eder med al Glæde og Fred, idet I tro, for at I maa blive rige i Haabet ved den Helligaands Kraft! — **14** Men ogsaa jeg, mine Brødre! har selv den Forvisning om eder, at I ogsaa selv ere fulde af Godhed, fyldte med al Kundskab, i Stand til ogsaa at paaminde hverandre. **15** Dog har jeg for en Del tilskrevet eder noget dristigere for at paaminde eder paa Grund af den Naade, som er given mig fra Gud **16** til iblandt Hedningerne at være en Kristi Jesu Offertjener, der som Præst betjener Guds Evangelium, for at Hedningerne maa blive et velbehageligt Offer, helliget ved den Helligaand.

17 Saaledes har jeg min Ros i Kristus Jesus af min Tjeneste
for Gud. **18** Thi jeg vil ikke driste mig til at tale om noget
af det, som Kristus ikke har udført ved mig til at virke
Hedningers Lydighed, ved Ord og Handling, **19** ved Tegns
og Undergerningers Kraft, ved Guds Aands Kraft, saa at
jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil Illyrien har
til fulde forkyndt Kristi Evangelium; **20** dog saaledes, at
jeg sætter min Ære i at forkynde Evangeliet ikke der,
hvor Kristus er nævnet, for at jeg ikke skal bygge paa en
andens Grundvold, **21** men, som der er skrevet: „De, for
hvem der ikke blev kundgjort om ham, skulle se, og de,
som ikke have hørt, skulle forstaa.“ **22** Derfor er jeg ogsaa
de mange Gange bleven forhindret i at komme til eder.
23 Men nu, da jeg ikke mere har Rum i disse Egne og i
mange Aar har haft Længsel efter at komme til eder, **24**
vil jeg, naar jeg rejser til Spanien, komme til eder; thi
jeg haaber at se eder paa Gennemrejsen og af eder at
blive befordret derhen, naar jeg først i nogen Maade er
bleven tilfredsstillet hos eder. **25** Men nu rejser jeg til
Jerusalem i Tjeneste for de hellige. **26** Thi Makedonien
og Akaja have fundet Glæde i at gøre et Sammenskud
til de fattige iblandt de hellige i Jerusalem. **27** De have
nemlig fundet Glæde deri, og de ere deres Skyldnere.
Thi ere Hedningerne blevne delagtige i hines aandelige
Goder, da ere de ogsaa skyldige at tjene dem med de
timelige. **28** Naar jeg da har fuldbragt dette og beseglet
denne Frugt for dem, vil jeg derfra drage om ad eder til
Spanien. **29** Men jeg ved, at naar jeg kommer til eder,
skal jeg komme med Kristi Velsignelses Fylde. **30** Men

jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herre Jesus Kristus og ved Aandens Kærlighed til med mig at stride i eders Bønner for mig til Gud, **31** for at jeg maa udfries fra de genstridige i Judæa, og mit Ærinde til Jerusalem maa blive de hellige kærkomment, **32** for at jeg kan komme til eder med Glæde, ved Guds Villie, og vederkvæges med eder. **33** Men Fredens Gud være med eder alle! Amen.

16 Men jeg anbefaler eder Føbe, vor Søster, som er Tjenerinde ved Menigheden i Kenkreæ, **2** for at I maa modtage hende i Herren, som det sømmer sig de hellige, og yde hende Bistand, i hvad som helst hun maatte trænge til eder; thi ogsaa hun har været en Hjælperske for mange og for mig selv med. **3** Hilser Priska og Akvila, mine Medarbejdere i Kristus Jesus, **4** som jo for mit Liv have sat deres egen Hals i Vove, hvem ikke alene jeg takker, men ogsaa alle Hedningernes Menigheder; **5** og hilser Menigheden i deres Hus! Hilser Epænetus, min elskede, som er Asiens Førstegrøde for Kristus. **6** Hilser Maria, som har arbejdet meget for eder. **7** Hilser Andronikus og Junias, mine Frænder og mine medfangne, som jo ere navnkundige iblandt Apostlene og tilmed have været i Kristus før mig. **8** Hilser Ampliatus, min elskede i Herren! **9** Hilser Urbanus, vor Medarbejder i Kristus, og Stakys, min elskede! **10** Hilser Apelles, den prøvede i Kristus. Hilser dem, som ere af Aristobulus's Hus. **11** Hilser Herodion, min Frænde! Hilser dem af Narkissus's Hus, som ere i Herren. **12** Hilser Tryfæna og Tryfosa, som arbejde i Herren. Hilser Persis, den elskede, som jo har arbejdet meget i Herren. **13** Hilser Rufus, den udvalgte

i Herren, og hans og min Moder! **14** Hilser Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas og Brødrene hos dem! **15** Hilser Filologus og Julia, Nereus og hans Søster og Olympas og alle de hellige hos dem! **16** Hilser hverandre med et helligt Kys! Alle Kristi Menigheder hilse eder! **17** Men jeg formaner eder, Brødre! til at give Agt paa dem, som volde Splittelserne og Forargelserne tvært imod den Lære, som I have lært, og viger bort fra dem! **18** Thi saadanne tjene ikke vor Herre Kristus, men deres egen Bug, og ved søde Ord og skøn Tale forføre de de troskyldiges Hjerter. **19** Eders Lydighed er jo kommen alle for Øre; derfor glæder jeg mig over eder. Men jeg vil, at I skulle være vise med Hensyn til det gode og enfoldige med Hensyn til det onde. **20** Men Fredens Gud skal hastelig knuse Satan under eders Fødder. Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eder! **21** Timotheus, min Medarbejder, og Lukius og Jason og Sosipater, mine Frænder, hilse eder. **22** Jeg, Tertius, som har nedskrevet dette Brev, hilser eder i Herren. **23** Kajus, min og den hele Menigheds Vært, hilser eder. Erastus, Stadens Rentemester, hilser eder, og Broderen Kvartus. [**24** Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eder alle! Amen.] **25** Men ham, som kan styrke eder i mit Evangelium og Forkyndelsen af Jesus Kristus, i Overensstemmelse med Aabenbarelse af en Hemmelighed, som var fortiet fra evige Tider, **(aiōnios g166)** **26** men nu er bragt for Dagen og ved profetiske Skrifter efter den evige Guds Befaling kundgjort for alle Hedningerne til Tros-Lydighed: **(aiōnios g166)** **27** den ene

vise Gud ved Jesus Kristus, ham være Ære i Evigheders Evighed! Amen. **(aiōn g165)**

1 Korinterne

1 Paulus, Jesu Kristi kaldede Apostel ved Guds Villie,
og Broderen Sosthenes **2** til Guds Menighed, som er
i Korinth, helligede i Kristus Jesus, hellige ifølge Kald
tillige med alle dem, der paa ethvert Sted paakalde vor
Herres Jesu Kristi, deres og vor Herres Navn: **3** Naade
være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre
Jesus Kristus! **4** Jeg takker min Gud altid for eder, for den
Guds Naade, som blev given eder i Kristus Jesus, **5** at I
ved ham ere blevne rige i alt, i al Tale og al Kundskab, **6**
ligesom Vidnesbyrdet om Kristus er blevet stadfæstet
hos eder, **7** saa at I ikke staa tilbage i nogen Naadegave,
idet I forvente vor Herres Jesu Kristi Aabenbarelse, **8**
han, som ogsaa skal stadfæste eder indtil Enden som
ustraffelige paa vor Herres Jesu Kristi Dag. **9** Trofast er
Gud, ved hvem I bleve kaldede til Samfund med hans
Søn, Jesus Kristus, vor Herre. **10** Men jeg formaner eder,
Brødre! ved vor Herres Jesu Kristi Navn, at I alle skulle
føre samme Tale, og at der ikke maa findes Splittelser
iblandt eder, men at I skulle være forenede i det samme
Sind og i den samme Mening. **11** Thi det er blevet mig
fortalt om eder, mine Brødre! af Kloes Husfolk, at der er
Splidagtighed iblandt eder. **12** Jeg mener dette, at enhver
af eder siger: Jeg hører Paulus til, og jeg Apollos, og jeg
Kefas, og jeg Kristus. **13** Er Kristus delt? mon Paulus blev
korsfæstet for eder? eller bleve I døbte til Paulus's Navn?
14 Jeg takker Gud for, at jeg ikke døbte nogen af eder,
uden Krispus og Kajus, **15** for at ikke nogen skal sige,
at I bleve døbte til mit Navn. **16** Dog, jeg døbte ogsaa

Stefanas's Hus; ellers ved jeg ikke, om jeg døbte nogen anden. **17** Thi Kristus sendte mig ikke for at døbe, men for at forkynde Evangeliet, ikke med vise Ord, for at Kristi Kors ikke skulde tabe sin Kraft. **18** Thi Korsets Ord er vel for dem, som fortabes, en Daarskab, men for dem, som frelses, for os er det en Guds Kraft. **19** Thi der er skrevet: „Jeg vil lægge de vises Visdom øde, og de forstandiges Forstand vil jeg gøre til intet." **20** Hvor er der en viis? hvor er der en skriftklog? hvor er der en Ordkæmper af denne Verden? har Gud ikke gjort Verdens Visdom til Daarskab? **(aiōn g165)** **21** Thi efterdi Verden ved sin Visdom ikke erkendte Gud i hans Visdom, behagede det Gud ved Prædikenens Daarskab at frelse dem, som tro, **22** eftersom baade Jøder kræve Tegn, og Grækere søge Visdom, **23** vi derimod prædike Kristus som korsfæstet, for Jøder en Forargelse og for Hedninger en Daarskab, **24** men for selve de kaldede baade Jøder og Grækere, Kristus som Guds Kraft og Guds Visdom. **25** Thi Guds Daarskab er visere end Menneskene, og Guds Svaghed er stærkere end Menneskene. **26** Thi ser, Brødre! paa eders Kaldelse, at I ere ikke mange vise efter Kødet, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme; **27** men det, som var Daarskab for Verden, udvalgte Gud for at beskæmme de vise, og det, som var svagt for Verden, udvalgte Gud for at beskæmme det stærke; **28** og det for Verden uædle og det ringeagtede, det, som intet var, udvalgte Gud for at gøre det, som var noget, til intet, **29** for at intet Kød skal rose sig for Gud. **30** Men ud af ham ere I i Kristus Jesus, som blev os Visdom fra Gud, baade Retfærdighed og

Helliggørelse og Forløsning; **31** for at, som der er skrevet:
„Den, som roser sig, rose sig af Herren!"

2 Og jeg, Brødre! da jeg kom til eder, kom jeg ikke og
forkyndte eder Guds Vidnesbyrd med Stormægtighed i
Tale eller i Visdom; **2** thi jeg agtede ikke at vide noget
iblandt eder uden Jesus Kristus og ham korsfæstet; **3** og
jeg færdedes hos eder i Svaghed og i Frygt og megen
Bæven, **4** og min Tale og min Prædiken var ikke med
Visdoms overtalende Ord, men med Aands og Krafts
Bevisning, **5** for at eders Tro ikke skulde bero paa
Menneskers Visdom, men paa Guds Kraft. **6** Dog, Visdom
tale vi iblandt de fuldkomne, men en Visdom, der ikke
stammer fra denne Verden, ikke heller fra denne Verdens
Herskere, som blive til intet; **(aiōn g165)** **7** men vi tale
Visdom fra Gud, den hemmelige, den, som var skjult,
som Gud før Verdens Begyndelse forudbestemte til vor
Herlighed, **(aiōn g165)** **8** hvilken ingen af denne Verdens
Herskere har erkendt; thi havde de erkendt den, havde
de ikke korsfæstet Herlighedens Herre; **(aiōn g165)** **9** men,
som der er skrevet: „Hvad intet Øje har set, og intet Øre
har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte,
hvad Gud har beredt dem, som elske ham." **10** Men os
aabenbarede Gud det ved Aanden; thi Aanden ransager
alle Ting, ogsaa Guds Dybder. **11** Thi hvilket Menneske
ved, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand,
som er i ham? Saaledes har heller ingen erkendt, hvad
der er i Gud, uden Guds Aand. **12** Men vi have ikke faaet
Verdens Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne
vide, hvad der er os skænket af Gud; **13** og dette tale vi

ogsaa, ikke med Ord, lærte af menneskelig Visdom, men med Ord, lærte af Aanden, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord. **14** Men det sjælelige Menneske tager ikke imod de Ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarskab, og han kan ikke erkende dem, thi de bedømmes aandeligt. **15** Men den aandelige bedømmer alle Ting, selv derimod bedømmes han af ingen. **16** Thi hvem har kendt Herrens Sind, saa han skulde kunne undervise ham? Men vi have Kristi Sind.

3 Og jeg, Brødre! kunde ikke tale til eder som til aandelige, men som til kødelige, som til spæde Børn i Kristus. **2** Mælk gav jeg eder at drikke, ikke fast Føde; thi I kunde endnu ikke taale det, ja, I kunne det ikke engang nu; **3** thi endnu ere I kødelige. Naar der nemlig er Nid og Splid iblandt eder, ere I da ikke kødelige og vandre paa Menneskers Vis? **4** Thi naar en siger: „Jeg hører Paulus til, " og en anden: „Jeg hører Apollos til, " ere I saa ikke „Mennesker"? **5** Hvad er da Apollos? og hvad er Paulus? Tjenere, ved hvilke I bleve troende og det, efter som Herren gav enhver. **6** Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav Vækst. **7** Saa er da hverken den noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud, som giver Vækst. **8** Den, som planter, og den, som vander, ere eet; men hver skal faa sin egen Løn efter sit eget Arbejde. **9** Thi Guds Medarbejdere ere vi; Guds Ager, Guds Bygning ere I. **10** Efter den Guds Naade, som blev given mig, har jeg som en viis Bygmester lagt Grundvold, men en anden bygger derpaa. Men enhver se til, hvorledes han bygger derpaa! **11** thi anden Grundvold kan ingen lægge end

den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. **12** Men dersom nogen paa Grundvolden bygger med Guld, Sølv, kostbare Stene, Træ, Hø, Straa, **13** da skal enhvers Arbejde blive aabenbart; thi Dagen skal gøre det klart, efterdi den aabenbares med Ild, og hvordan enhvers Arbejde er, det skal Ilden prøve. **14** Dersom det Arbejde, som en har bygget derpaa, bestaar, da skal han faa Løn; **15** dersom ens Arbejde bliver opbrændt, da skal han gaa Glip af den; men selv skal han blive frelst, dog som igennem Ild. **16** Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand bor i eder? **17** Dersom nogen fordærver Guds Tempel, skal Gud fordærve ham; thi Guds Tempel er helligt, og det ere jo I. **18** Ingen bedrage sig selv! Dersom nogen tykkes at være viis iblandt eder i denne Verden, han vorde en Daare, for at han kan vorde viis. **(aiōn g165)** **19** Thi denne Verdens Visdom er Daarskab for Gud; thi der er skrevet: „Han er den, som griber de vise i deres Træskhed; " **20** og atter: „Herren kender de vises Tanker, at de ere forfængelige." **21** Derfor rose ingen sig af Mennesker! Alle Ting ere jo eders, **22** være sig Paulus eller Apollos eller Kefas eller Verden eller Liv eller Død eller det nærværende eller det tilkommende: alle Ting ere eders; **23** men I ere Kristi, og Kristus er Guds.

4 Saaledes agte man os: som Kristi Tjenere og Husholdere over Guds Hemmeligheder! **2** I øvrigt kræves her af Husholdere, at man maa findes tro. **3** Men mig er det saare lidet at bedømmes af eder eller af en menneskelig Ret; ja, jeg bedømmer end ikke mig selv. **4** Thi vel ved jeg intet med mig selv, dog er jeg ikke dermed retfærdiggjort;

men den, som bedømmer mig, er Herren. **5** Derfor dømmer ikke noget før Tiden, førend Herren kommer, som baade skal bringe for Lyset det, som er skjult i Mørket, og aabenbare Hjerternes Raad; og da skal enhver faa sin Ros fra Gud. **6** Men dette, Brødre! har jeg anvendt paa mig selv og Apollos for eders Skyld, for at I paa os kunne lære dette „ikke ud over, hvad der staar skrevet", for at ikke nogen af eder for eens Skyld skal opblæse sig mod en anden. **7** Thi hvem giver dig Fortrin? og hvad har du, som du ikke har faaet givet? men naar du virkelig har faaet det, hvorfor roser du dig da, som om du ikke havde faaet det? **8** I ere allerede mættede, I ere allerede blevne rige, I ere blevne Konger uden os, ja, gid I dog vare blevne Konger, for at ogsaa vi kunde være Konger med eder! **9** Thi mig synes, at Gud har fremstillet os Apostle som de ringeste, ligesom dødsdømte; thi et Skuespil ere vi blevne for Verden, baade for Engle og Mennesker. **10** Vi ere Daarer for Kristi Skyld, men I ere kloge i Kristus; vi svage, men I stærke; I hædrede, men vi vanærede. **11** Indtil denne Time lide vi baade Hunger og Tørst og Nøgenhed og faa Næveslag og have intet blivende Sted **12** og arbejde møjsommeligt med vore egne Hænder. Udskælder man os, velsigne vi; forfølger man os, finde vi os deri; **13** spotter man os, give vi gode Ord; som Verdens Fejeskarn ere vi blevne, et Udskud for alle indtil nu. **14** Ikke for at beskæmme eder skriver jeg dette; men jeg paaminder eder som mine elskede Børn. **15** Thi om I end have ti Tusinde Opdragere i Kristus, have I dog ikke mange Fædre; thi jeg har i Kristus Jesus avlet eder

ved Evangeliet. **16** Jeg formaner eder altsaa, vorder mine Efterfølgere! **17** Derfor har jeg sendt Timotheus til eder, som er mit elskede og trofaste Barn i Herren, og han skal minde eder om mine Veje i Kristus, saaledes som jeg lærer alle Vegne i enhver Menighed. **18** Men nogle ere blevne opblæste, i den Tanke, at jeg ikke kommer til eder; **19** men jeg skal snart komme til eder, om Herren vil, og gøre mig bekendt, ikke med de opblæstes Ord, men med deres Kraft. **20** Thi Guds Rige bestaar ikke i Ord, men i Kraft. **21** Hvad ville I? Skal jeg komme til eder med Ris eller med Kærlighed og Sagtmodigheds Aand?

5 I det hele taget høres der om Utugt iblandt eder, og det saadan Utugt, som end ikke findes iblandt Hedningerne, at en lever med sin Faders Hustru. **2** Og I ere opblæste og bleve ikke snarere bedrøvede, for at den, som har gjort denne Gerning, maatte udstødes af eders Midte! **3** Thi jeg for min Del, fraværende med Legemet, men nærværende med Aanden, har allerede, som om jeg var nærværende, fældet den Dom over ham, som paa saadan Vis har bedrevet dette, **4** at, naar i vor Herres Jesu Navn I og min Aand ere forsamlede, saa med vor Herres Jesu Kraft **5** at overgive den paagældende til Satan til Kødets Undergang, for at Aanden kan frelses paa den Herres Jesu Dag. **6** Det er ikke noget smukt, I rose eder af! Vide I ikke, at en liden Surdejg syrer hele Dejgen? **7** Udrenser den gamle Surdejg, for at I kunne være en ny Dejg, ligesom I jo ere usyrede; thi ogsaa vort Paaskelam er slagtet, nemlig Kristus. **8** Derfor, lader os holde Højtid, ikke med gammel Surdejg, ej heller med Sletheds og Ondskabs Surdejg,

men med Renheds og Sandheds usyrede Brød. **9** Jeg skrev eder til i mit Brev, at I ikke skulle have Samkvem med utugtige, — **10** ikke i al Almindelighed denne Verdens utugtige eller havesyge og Røvere eller Afgudsdyrkere; ellers maatte I jo gaa ud af Verden. **11** Men nu skrev jeg til eder, at I ikke skulle have Samkvem, om nogen, der har Navn af Broder, er en utugtig eller en havesyg eller en Afgudsdyrker eller en Skændegæst eller en Dranker eller en Røver, ja, end ikke spise sammen med en saadan. **12** Thi hvad kommer det mig ved at dømme dem, som ere udenfor? Dømme I ikke dem, som ere indenfor? **13** Men dem udenfor skal Gud dømme. Bortskaffer den onde fra eder selv!

6 Kan nogen af eder, naar han har Sag med en anden, føre det over sit Sind at søge Dom hos de uretfærdige, og ikke hos de hellige? **2** Eller vide I ikke, at de hellige skulle dømme Verden? og naar Verden dømmes ved eder, ere I da uværdige til at sidde til Doms i de ringeste Sager? **3** Vide I ikke, at vi skulle dømme Engle? end sige da i timelige Ting! **4** Naar I da have Sager om timelige Ting, sætte I da dem til Dommere, som ere agtede for intet i Menigheden? **5** Til Skam for eder siger jeg det: Er der da slet ingen viis iblandt eder, som kan dømme sine Brødre imellem? **6** Men Broder fører Sag imod Broder, og det for vantro! **7** Overhovedet er jo allerede det en Fejl hos eder, at I have Retssager med hverandre. Hvorfor lide I ikke hellere Uret? hvorfor lade I eder ikke hellere plyndre? **8** Men I gøre Uret og plyndre, og det Brødre! **9** Eller vide I ikke, at uretfærdige skulle ikke arve Guds Rige? Farer ikke

vild! Hverken utugtige eller Afgudsdyrkere eller Horkarle eller de, som lade sig bruge til unaturlig Utugt, eller de, som øve den, **10** eller Tyve eller havesyge eller Drankere, ingen Skændegæster, ingen Røvere skulle arve Guds Rige. **11** Og saadanne vare I for en Del; men I lode eder aftvætte, ja, I bleve helligede, ja, I bleve retfærdiggjorte ved den Herres Jesu Navn og ved vor Guds Aand. **12** Alt er mig tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er mig tilladt, men jeg skal ikke lade mig beherske af noget. **13** Maden er for Bugen og Bugen for Maden; men Gud skal tilintetgøre baade denne og hin. Legemet derimod er ikke for Utugt, men for Herren, og Herren for Legemet; **14** og Gud har baade oprejst Herren og skal oprejse os ved sin Kraft. **15** Vide I ikke, at eders Legemer ere Kristi Lemmer? Skal jeg da tage Kristi Lemmer og gøre Skøgelemmer deraf? Det være langtfra! **16** Eller vide I ikke, at den, som holder sig til Skøgen, er eet Legeme med hende? „Thi de to, " hedder det, „skulle blive til eet Kød." **17** Men den, som holder sig til Herren, er een Aand med ham. **18** Flyr Utugt! Enhver Synd, som et Menneske ellers gør, er uden for Legemet; men den, som bedriver Utugt, synder imod sit eget Legeme. **19** Eller vide I ikke, at eders Legeme er et Tempel for den Helligaand, som er i eder, hvilken I have fra Gud, og at I ikke ere eders egne? **20** Thi I bleve købte dyrt; ærer derfor Gud i eders Legeme!

7 Men hvad det angaar, hvorom I skreve til mig, da er det godt for en Mand ikke at røre en Kvinde; **2** men for Utugts Skyld have hver Mand sin egen Hustru, og hver Kvinde have sin egen Mand. **3** Manden yde Hustruen

sin Skyldighed; ligeledes ogsaa Hustruen Manden. **4** Hustruen raader ikke over sit eget Legeme, men Manden; ligesaa raader heller ikke Manden over sit eget Legeme, men Hustruen. **5** Unddrager eder ikke hinanden, uden maaske med fælles Samtykke, til en Tid, for at I kunne have Ro til Bønnen, og for saa atter at være sammen, for at Satan ikke skal friste eder, fordi I ikke formaa at være afholdende. **6** Men dette siger jeg som en Indrømmelse, ikke som en Befaling. **7** Jeg ønsker dog, at alle Mennesker maatte være, som jeg selv er; men hver har sin egen Naadegave fra Gud, den ene saa, den anden saa. **8** Til de ugifte og til Enkerne siger jeg, at det er godt for dem, om de forblive som jeg. **9** Men kunne de ikke være afholdende, da lad dem gifte sig; thi det er bedre at gifte sig end at lide Brynde. **10** Men de gifte byder ikke jeg, men Herren, at en Hustru ikke skal skille sig fra sin Mand; (**11** men om hun virkeligt skiller sig fra ham, da forblive hun ugift eller forlige sig med Manden;) og at en Mand ikke skal forlade sin Hustru. **12** Men til de andre siger jeg, ikke Herren: Dersom nogen Broder har en vantro Hustru, og denne samtykker i at bo hos ham, saa forlade han hende ikke! **13** Og dersom en Hustru har en vantro Mand, og denne samtykker i at bo hos hende, saa forlade hun ikke Manden! **14** Thi den vantro Mand er helliget ved Hustruen, og den vantro Hustru er helliget ved Manden; ellers vare jo eders Børn urene, men nu ere de hellige. **15** Men skiller den vantro sig, saa lad ham skille sig; ingen Broder eller Søster er trælbunden i saadanne Tilfælde; men Gud har kaldet os til Fred. **16** Thi hvad ved du,

Hustru! om du kan frelse din Mand? eller hvad ved du, Mand! om du kan frelse din Hustru? **17** Kun vandre enhver saaledes, som Herren har tildelt ham, som Gud har kaldet ham; og saaledes forordner jeg i alle Menighederne. **18** Blev nogen kaldet som omskaaren, han lade ikke Forhud drage over; er nogen kaldet som uomskaaren, han lade sig ikke omskære! **19** Omskærelse har intet at sige, og Forhud har intet at sige, men det at holde Guds Bud. **20** Hver blive i den Stand, hvori han blev kaldet! **21** Blev du kaldet som Træl, da lad det ikke bekymre dig, men om du ogsaa kan blive fri, da gør hellere Brug deraf! **22** Thi den, der er kaldet i Herren som Træl, er Herrens frigivne; ligesaa er den, der er kaldet som fri, Kristi Træl. **23** Dyrt bleve I købte, vorder ikke Menneskers Trælle! **24** I den Stand, hvori enhver blev kaldet, Brødre, deri blive han for Gud! **25** Men om Jomfruerne har jeg ikke nogen Befaling fra Herren, men giver min Mening til Kende som den, hvem Herren barmhjertigt har forundt at være troværdig. **26** Jeg mener altsaa dette, at det paa Grund af den forhaandenværende Nød er godt for et Menneske at være saaledes, som han er. **27** Er du bunden til en Kvinde, da søg ikke at blive løst; er du ikke bunden, da søg ikke en Hustru! **28** Men om du ogsaa gifter dig, synder du ikke; og om en Jomfru gifter sig, synder hun ikke; dog ville saadanne faa Trængsel i Kødet. Men jeg skaaner eder. **29** Men dette siger jeg eder, Brødre! at Tiden er kort, for at herefter baade de, der have Hustruer, skulle være, som om de ingen have, **30** og de, der græde, som om de ikke græde, og de, der glæde sig, som om de ikke

glæde sig, og de, der købe, som om de ikke besidde, **31** og de, der bruge denne Verden, som om de ikke gøre Brug af den; thi denne Verdens Skikkelse forgaar. **32** Men jeg ønsker, at I maa være uden Bekymring. Den ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til, hvorledes han kan behage Herren; **33** men den gifte er bekymret for de Ting, som høre Verden til, hvorledes han kan behage Hustruen. **34** Og der er ogsaa Forskel imellem Hustruen og Jomfruen. Den ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til, for at hun kan være hellig baade paa Legeme og Aand; men den gifte er bekymret for det, som hører Verden til, hvorledes hun kan behage Manden. **35** Men dette siger jeg til eders eget Gavn, ikke for at kaste en Snare om eder, men for at bevare Sømmelighed og en urokkelig Vedhængen ved Herren. **36** Men dersom nogen mener at volde sin ugifte Datter Skam, om hun sidder over Tiden, og det maa saa være, han gøre, hvad han vil, han synder ikke; lad dem gifte sig! **37** Men den, som staar fast i sit Hjerte og ikke er tvungen, men har Raadighed over sin Villie og har besluttet dette i sit Hjerte at holde sin Datter ugift, han gør vel. **38** Altsaa, baade den, som bortgifter sin Datter, gør vel, og den, som ikke bortgifter hende, gør bedre. **39** En Hustru er bunden, saa længe hendes Mand lever; men dersom Manden sover hen, er hun fri til at gifte sig med hvem hun vil, kun at det sker i Herren. **40** Men lykkeligere er hun, om hun forbliver saaledes, som hun er, efter min Mening; men ogsaa jeg mener at have Guds Aand.

8 Men hvad Kødet fra Afgudsofrene angaar, da vide vi,
fordi vi alle have Kundskab — (Kundskaben opblæser,
men Kærligheden opbygger. **2** Dersom nogen tykkes at
kende noget, han kender endnu ikke saaledes, som man
bør kende. **3** Men dersom nogen elsker Gud, han er kendt
af ham.) **4** Hvad altsaa Spisningen af Offerkødet angaar,
da vide vi, at der er ingen Afgud i Verden, og at der
ingen Gud er uden een. **5** Thi om der end er saakaldte
Guder, være sig i Himmelen eller paa Jorden, som der jo
er mange Guder og mange Herrer, **6** saa er der for os dog
kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi til
ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere,
og vi ved ham. **7** Dog ikke alle have den Kundskab. Men
der er nogle, som ifølge deres hidtidige Afgudsvane spise
det som Afgudsofferkød, og deres Samvittighed, som er
skrøbelig, besmittes. **8** Men Mad skal ikke bestemme vor
Stilling over for Gud; hverken have vi Fortrin, om vi spise,
eller staa tilbage, om vi ikke spise. **9** Men ser til, at ikke
denne eders Frihed skal blive til Anstød for de skrøbelige!
10 Thi dersom nogen ser dig, som har Kundskab, sidde
til Bords i et Afgudshus, vil saa ikke Samvittigheden
hos den, som er skrøbelig, blive opbygget til at spise
Afgudsofferkødet? **11** Den skrøbelige gaar jo til Grunde
ved din Kundskab, Broderen, for hvis Skyld Kristus er
død. **12** Men naar I saaledes synde imod Brødrene og saare
deres skrøbelige Samvittighed, synde I imod Kristus.
13 Derfor, om Mad forarger min Broder, vil jeg aldrig i
Evighed spise Kød, for at jeg ikke skal forarge min Broder.
(aiōn g165)

9 Er jeg ikke fri? er jeg ikke Apostel? har jeg ikke set
Jesus, vor Herre? ere I ikke min Gerning i Herren? **2**
Er jeg ikke Apostel for andre, saa er jeg det dog i det
mindste for eder; thi Seglet paa min Apostelgerning ere I
i Herren. **3** Dette er mit Forsvar imod dem, som bedømme
mig. **4** Have vi ikke Ret til at spise og drikke? **5** Have vi
ikke Ret til at føre en Søster med om som Hustru, som
ogsaa de andre Apostle og Herrens Brødre og Kefas? **6**
Eller have alene jeg og Barnabas ingen Ret til at lade
være at arbejde? **7** Hvem tjener vel nogen Sinde i Krig
paa egen Sold? Hvem planter en Vingaard og spiser
ikke dens Frugt? Eller hvem vogter en Hjord og nyder
ikke af Hjordens Mælk? **8** Taler jeg vel dette blot efter
menneskelig Vis, eller siger ikke ogsaa Loven dette? **9** Thi
i Mose Lov er der skrevet: „Du maa ikke binde Munden til
paa en Okse, som tærsker." Er det Okserne, Gud bekymrer
sig om, **10** eller siger han det ikke i hvert Tilfælde for
vor Skyld? For vor Skyld blev det jo skrevet, fordi den,
som pløjer, bør pløje i Haab, og den, som tærsker, bør
gøre det i Haab om at faa sin Del. **11** Naar vi have saaet
eder de aandelige Ting, er det da noget stort, om vi
høste eders timelige? **12** Dersom andre nyde saadan Ret
over eder, kunde da vi ikke snarere? Dog have vi ikke
brugt denne Ret; men vi taale alt, for at vi ikke skulle
lægge noget i Vejen for Kristi Evangelium. **13** Vide I ikke,
at de, som udføre de hellige Tjenester, faa deres Føde
fra Helligdommen, de, som tjene ved Alteret, dele med
Alteret? **14** Saaledes har ogsaa Herren forordnet for dem,
som forkynde Evangeliet, at de skulle leve af Evangeliet.

15 Jeg derimod har ikke gjort Brug af noget af dette. Jeg skriver dog ikke dette, for at det skal ske saaledes med mig; thi jeg vil hellere dø, end at nogen skulde gøre min Ros til intet. **16** Thi om jeg forkynder Evangeliet, har jeg ikke noget at rose mig af; der paaligger mig nemlig en Nødvendighed, thi ve mig, om jeg ikke forkynder det! **17** Gør jeg nemlig dette af fri Villie, saa faar jeg Løn; men har jeg imod min Villie faaet en Husholdning betroet, **18** hvad er da min Løn? For at jeg, naar jeg forkynder Evangeliet, skal fremsætte det for intet, saa at jeg ikke gør Brug af min Ret i Evangeliet. **19** Thi skønt jeg er fri over for alle, har jeg dog gjort mig selv til Tjener for alle, for at jeg kunde vinde des flere. **20** Og jeg er bleven Jøderne som en Jøde, for at jeg kunde vinde Jøder; dem under Loven som en under Loven, skønt jeg ikke selv er under Loven, for at jeg kunde vinde dem, som ere under Loven; **21** dem uden for Loven som en uden for Loven, skønt jeg ikke er uden Lov for Gud, men under Kristi Lov, for at jeg kunde vinde dem, som ere uden for Loven. **22** Jeg er bleven skrøbelig for de skrøbelige, for at jeg kunde vinde de skrøbelige; jeg er bleven alt for alle, for at jeg i ethvert Fald kunde frelse nogle. **23** Men alt gør jeg for Evangeliets Skyld, for at jeg kan blive meddelagtig deri. **24** Vide I ikke, at de, som løbe paa Banen, løbe vel alle, men ikkun een faar Prisen? Saaledes skulle I løbe, for at I kunne vinde den. **25** Enhver, som deltager i Kamplegene, er afholdende i alt; hine nu vel for at faa en forkrænkelig Krans, men vi en uforkrænkelig. **26** Jeg løber derfor ikke som paa det uvisse; jeg fægter som en, der ikke slaar i

Luften; **27** men jeg bekæmper mit Legeme og holder det i Trældom, for at ikke jeg, som har prædiket for andre, selv skal blive forkastet.

10 Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om, at vore Fædre vare alle under Skyen og gik alle igennem Havet **2** og bleve alle døbte til Moses i Skyen og i Havet **3** og spiste alle den samme aandelige Mad **4** og drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af en aandelig Klippe, som fulgte med; men Klippen var Kristus. **5** Alligevel fandt Gud ikke Behag i de fleste af dem; thi de bleve slagne ned i Ørkenen. **6** Men disse Ting skete som Forbilleder for os, for at vi ikke skulle begære, hvad ondt er, saaledes som hine begærede. **7** Bliver ej heller Afgudsdyrkere som nogle af dem, ligesom der er skrevet: „Folket satte sig ned at spise og drikke, og de stode op at lege." **8** Lader os ej heller bedrive Utugt, som nogle af dem bedreve Utugt, og der faldt paa een Dag tre og tyve Tusinde. **9** Lader os ej heller friste Herren, som nogle af dem fristede ham og bleve ødelagte af Slanger. **10** Knurrer ej heller, som nogle af dem knurrede og bleve ødelagte af Ødelæggeren. **11** Men dette skete dem forbilledligt, men det blev skrevet til Advarsel for os, til hvem Tidernes Ende er kommen. **(aiōn g165)** **12** Derfor den, som tykkes at staa, se til, at han ikke falder! **13** Der er ikke kommet andre end menneskelige Fristelser over eder, og trofast er Gud, som ikke vil tillade, at I fristes over Evne, men som sammen med Fristelsen vil skabe ogsaa Udgangen af den, for at I maa kunne udholde den. **14** Derfor, mine elskede, flyr fra Afgudsdyrkelsen! **15** Jeg taler som til forstandige;

dømmer selv, hvad jeg siger. **16** Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Samfund med Kristi Blod? det Brød, som vi bryde, er det ikke Samfund med Kristi Legeme? **17** Fordi der er eet Brød, ere vi mange eet Legeme; thi vi faa alle Del i det ene Brød. **18** Ser til Israel efter Kødet; have de, som spise Ofrene, ikke Samfund med Alteret? **19** Hvad siger jeg da? At Afgudsofferkød er noget? eller at en Afgud er noget? **20** Nej! men hvad Hedningerne ofre, ofre de til onde Aander og ikke til Gud; men jeg vil ikke, at I skulle faa Samfund med de onde Aander. **21** I kunne ikke drikke Herrens Kalk og onde Aanders Kalk; I kunne ikke være delagtige i Herrens Bord og i onde Aanders Bord. **22** Eller skulle vi vække Herrens Nidkærhed? Mon vi ere stærkere end han? **23** Alt er tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er tilladt, men ikke alt opbygger. **24** Ingen søge sit eget, men Næstens! **25** Alt, hvad der sælges i Slagterbod, spiser det, uden at undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn; **26** thi Herrens er Jorden og dens Fylde. **27** Dersom nogen af de vantro indbyder eder, og I ville gaa derhen, da spiser alt det, som sættes for eder, uden at undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn. **28** Men dersom nogen siger til eder: „Dette er Offerkød, " da lad være at spise for hans Skyld, som gav det til Kende, og for Samvittighedens Skyld. **29** Samvittigheden siger jeg, ikke ens egen, men den andens; thi hvorfor skal min Frihed dømmes af en anden Samvittighed? **30** Dersom jeg nyder det med Taksigelse, hvorfor hører jeg da ilde for det, som jeg takker for? **31** Hvad enten I derfor spise eller drikke, eller hvad I gøre, da gører alt til Guds Ære!

32 Værer uden Anstød baade for Jøder og Grækere og
for Guds Menighed, **33** ligesom ogsaa jeg i alt stræber at
tækkes alle, idet jeg ikke søger, hvad der gavner mig selv,
men hvad der gavner de mange, for at de kunne frelses.

11 Vorder mine Efterfølgere, ligesom ogsaa jeg er Kristi!
2 Men jeg roser eder, fordi I komme mig i Hu i alt og
holde fast ved Overleveringerne, saaledes som jeg har
overleveret eder dem. **3** Men jeg vil, at I skulle vide, at
Kristus er enhver Mands Hoved; men Manden er Kvindens
Hoved; men Gud er Kristi Hoved. **4** Hver Mand, som beder
eller profeterer med tildækket Hoved, beskæmmer sit
Hoved. **5** Men hver Kvinde, som beder eller profeterer
med utildækket Hoved, beskæmmer sit Hoved; thi det
er lige det samme, som var hun raget. **6** Thi naar en
Kvinde ikke tildækker sig, saa lad hende ogsaa klippe
sit Haar af; men er det usømmeligt for en Kvinde at
klippes eller rages, da tildække hun sig! **7** Thi en Mand
bør ikke tildække sit Hoved, efterdi han er Guds Billede
og Ære; men Kvinden er Mandens Ære. **8** Mand er jo
ikke af Kvinde, men Kvinde af Mand. **9** Ej heller er jo
Mand skabt for Kvindens Skyld, men Kvinde for Mandens
Skyld. **10** Derfor bør Kvinden have et Ærbødighedstegn
paa Hovedet for Englenes Skyld. **11** Dog er hverken
Kvinde uden Mand eller Mand uden Kvinde i Herren. **12**
Thi ligesom Kvinden er af Manden, saaledes er ogsaa
Manden ved Kvinden; men alt sammen er det af Gud. **13**
Dømmer selv: Er det sømmeligt, at en Kvinde beder til
Gud med utildækket Hoved? **14** Lærer ikke ogsaa selve
Naturen eder, at naar en Mand bærer langt Haar, er det

ham en Vanære, **15** men naar en Kvinde bærer langt Haar, er det hende en Ære; thi det lange Haar er givet hende som et Slør. **16** Men har nogen Lyst til at trættes herom, da have vi ikke saadan Skik, og Guds Menigheder ej heller. **17** Men idet jeg giver følgende Formaning, roser jeg ikke, at I komme sammen, ikke til det bedre, men til det værre. **18** For det første nemlig hører jeg, at naar I komme sammen i Menighedsforsamling, er der Splittelser iblandt eder; og for en Del tror jeg det. **19** Thi der maa endog være Partier iblandt eder, for at de prøvede kunne blive aabenbare iblandt eder. **20** Naar I da komme sammen, er dette ikke at æde en Herrens Nadvere. **21** Thi under Spisningen tager enhver sit eget Maaltid forud, og den ene hungrer, den anden beruser sig. **22** Have I da ikke Huse til at spise og drikke i? eller foragte I Guds Menighed og beskæmme dem, som intet have? Hvad skal jeg sige eder? skal jeg rose eder? I dette roser jeg eder ikke. **23** Thi jeg har modtaget fra Herren, hvad jeg ogsaa har overleveret eder: At den Herre Jesus i den Nat, da han blev forraadt, tog Brød, **24** takkede og brød det og sagde: „Dette er mit Legeme, som er for eder; gører dette til min Ihukommelse!" **25** Ligesaa tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod; gører dette, saa ofte som I drikke det, til min Ihukommelse!" **26** Thi saa ofte, som I æde dette Brød og drikke Kalken, forkynde I Herrens Død, indtil han kommer. **27** Derfor, den, som æder Brødet eller drikker Herrens Kalk uværdigt, paadrager sig Skyld over for Herrens Legeme og Blod. **28** Men hvert Menneske

prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken! **29** Thi den, som æder og drikker, æder og drikker sig selv en Dom til, naar han ikke agter paa Legemet. **30** Derfor ere mange skrøbelige og sygelige iblandt eder, og en Del sover hen. **31** Men dersom vi bedømte os selv, bleve vi ikke dømte. **32** Men naar vi dømmes, tugtes vi af Herren, for at vi ikke skulle fordømmes med Verden. **33** Derfor, mine Brødre! naar I komme sammen til Maaltid, da venter paa hverandre! **34** Naar nogen hungrer, han spise hjemme, for at I ikke skulle komme sammen til Dom. Men det øvrige skal jeg forordne, naar jeg kommer.

12 Men hvad de aandelige Gaver angaar, Brødre! vil jeg ikke, at I skulle være uvidende. **2** I vide, at da I vare Hedninger, droges I hen til de stumme Afguder, som man drog eder. **3** Derfor kundgør jeg eder, at ingen, som taler ved Guds Aand, siger: „Jesus er en Forbandelse," og ingen kan sige: „Jesus er Herre" uden ved den Helligaand. **4** Der er Forskel paa Naadegaver, men det er den samme Aand; **5** og der er Forskel paa Tjenester, og det er den samme Herre; **6** og der er Forskel paa kraftige Gerninger, men det er den samme Gud, som virker alt i alle. **7** Men til enhver gives Aandens Aabenbarelse til det, som er gavnligt. **8** En gives der nemlig ved Aanden Visdoms Tale; en anden Kundskabs Tale ifølge den samme Aand; **9** en anden Tro i den samme Aand; en anden Gaver til at helbrede i den ene Aand; **10** en anden at udføre kraftige Gerninger; en anden profetisk Gave; en anden at bedømme Aander; en anden forskellige Slags Tungetale; en anden Udlægning af Tungetale. **11** Men alt dette virker den ene og samme

Aand, som uddeler til enhver især, efter som han vil. **12** Thi ligesom Legemet er eet og har mange Lemmer, men alle Legemets Lemmer, skønt de ere mange, dog ere eet Legeme, saaledes ogsaa Kristus. **13** Thi med een Aand bleve vi jo alle døbte til at være eet Legeme, hvad enten vi ere Jøder eller Grækere, Trælle eller frie; og alle fik vi een Aand at drikke. **14** Legemet er jo heller ikke eet Lem, men mange. **15** Dersom Foden vilde sige: „Fordi jeg ikke er Haand, hører jeg ikke til Legemet, " saa ophører den dog ikke derfor at høre til Legemet. **16** Og dersom Øret vilde sige: „Fordi jeg ikke er Øje, hører jeg ikke til Legemet, " saa ophører det dog ikke derfor at høre til Legemet. **17** Dersom hele Legemet var Øje, hvor blev da Hørelsen? Dersom det helt var Hørelse, hvor blev da Lugten? **18** Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, paa Legemet, efter som han vilde. **19** Men dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet? **20** Nu er der derimod mange Lemmer og dog kun eet Legeme. **21** Øjet kan ikke sige til Haanden: „Jeg har dig ikke nødig, " eller atter Hovedet til Fødderne: „Jeg har eder ikke nødig." **22** Nej, langt snarere ere de Lemmer paa Legemet nødvendige, som synes at være de svageste, **23** og de, som synes os mindre ærefulde paa Legemet, dem klæde vi med des mere Ære; og de Lemmer, vi blues ved, omgives med desto større Blufærdighed; **24** de derimod, som vi ikke blues ved, have det ikke nødig. Men Gud har sammenføjet Legemet saaledes, at han tillagde det ringere mere Ære; **25** for at der ikke skal være Splid i Legemet, men for at Lemmerne skulle have samme Omsorg for hverandre; **26** og hvad

enten eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem bliver hædret, glæde alle Lemmerne sig med. **27** Men I ere Kristi Legeme, og Lemmer enhver især. **28** Og nogle satte Gud i Menigheden for det første til Apostle, for det andet til Profeter, for det tredje til Lærere, dernæst kraftige Gerninger, dernæst Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, og forskellige Slags Tungetale. **29** Mon alle ere Apostle? mon alle ere Profeter? mon alle ere Lærere? mon alle gøre kraftige Gerninger? **30** mon alle have Gaver til at helbrede? mon alle tale i Tunger? mon alle udlægge? **31** Men tragter efter de største Naadegaver! Og ydermere viser jeg eder en ypperlig Vej.

13 Taler jeg med Menneskers og Engles Tunger, men ikke har Kærlighed, da er jeg bleven et lydende Malm eller en klingende Bjælde. **2** Og har jeg profetisk Gave og kender alle Hemmelighederne og al Kundskaben, og har jeg al Troen, saa at jeg kan flytte Bjerge, men ikke har Kærlighed, da er jeg intet. **3** Og uddeler jeg alt, hvad jeg ejer, til de fattige og giver mit Legeme hen til at brændes, men ikke har Kærlighed, da gavner det mig intet. **4** Kærligheden er langmodig, er velvillig; Kærligheden bærer ikke Nid; Kærligheden praler ikke, opblæses ikke, **5** gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, forbitres ikke, tilregner ikke det onde; **6** glæder sig ikke over Uretfærdigheden, men glæder sig ved Sandheden; **7** den taaler alt, tror alt, haaber alt, udholder alt. **8** Kærligheden bortfalder aldrig; men enten det er profetiske Gaver, de skulle forgaa, eller Tungetale, den skal ophøre, eller Kundskab, den skal forgaa; **9** thi vi kende stykkevis og

profetere stykkevis; **10** men naar det fuldkomne kommer,
da skal det stykkevise forgaa. **11** Da jeg var Barn, talte
jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som
et Barn; efter at jeg er bleven Mand, har jeg aflagt det
barnagtige. **12** Nu se vi jo i et Spejl, i en Gaade, men da
skulle vi se Ansigt til Ansigt; nu kender jeg stykkevis,
men da skal jeg erkende, ligesom jeg jo blev erkendt. **13**
Saa bliver da Tro, Haab, Kærlighed, disse tre; men størst
iblandt disse er Kærligheden.

14 Higer efter Kærligheden, og tragter efter de aandelige
Gaver, men mest efter at profetere. **2** Thi den, som
taler i Tunger, taler ikke for Mennesker, men for Gud;
thi ingen forstaar det, men han taler Hemmeligheder i
Aanden. **3** Men den, som profeterer, taler Mennesker
til Opbyggelse og Formaning og Trøst. **4** Den, som taler
i Tunger, opbygger sig selv; men den, som profeterer,
opbygger en Menighed. **5** Men jeg ønsker, at I alle maatte
tale i Tunger, men endnu hellere, at I maatte profetere;
den, som profeterer, er større end den, som taler i Tunger,
med mindre han udlægger det, for at Menigheden kan faa
Opbyggelse deraf. **6** Men nu, Brødre! dersom jeg kommer
til eder og taler i Tunger, hvad vil jeg da gavne eder, hvis
jeg ikke taler til eder enten ved Aabenbaring eller ved
Kundskab, enten ved Profeti eller ved Lære? **7** Selv de
livløse Ting, som give Lyd, være sig en Fløjte eller en
Harpe, naar de ikke gøre Skel imellem Tonerne, hvorledes
skal man saa kunne forstaa, hvad der spilles paa Fløjten
eller Harpen? **8** Ja, ogsaa naar en Basun giver en utydelig
Lyd, hvem vil da berede sig til Krig? **9** Saaledes ogsaa

med eder: dersom I ikke ved Tungen fremføre tydelig Tale, hvorledes skal man da kunne forstaa det, som tales? I ville jo tale hen i Vejret. **10** Der er i Verden, lad os sige, saa og saa mange Slags Sprog, og der er intet af dem, som ikke har sin Betydning. **11** Dersom jeg nu ikke kender Sprogets Betydning, bliver jeg en Barbar for den, som taler, og den, som taler, bliver en Barbar for mig. **12** Saaledes ogsaa med eder: naar I tragte efter aandelige Gaver, da lad det være til Menighedens Opbyggelse, at I søge at blive rige derpaa! **13** Derfor, den, som taler i Tunger, han bede om, at han maa kunne udlægge det. **14** Thi dersom jeg taler i Tunger og beder, da beder vel min Aand, men min Forstand er uden Frugt. **15** Hvad da? Jeg vil bede med Aanden, men jeg vil ogsaa bede med Forstanden; jeg vil lovsynge med Aanden, men jeg vil ogsaa lovsynge med Forstanden. **16** Ellers, naar du priser Gud i Aanden, hvorledes vil da den, som indtager den uindviedes Plads, kunne sige sit Amen til din Taksigelse, efterdi han ikke ved, hvad du siger? **17** Thi vel er din Taksigelse smuk, men den anden opbygges ikke. **18** Jeg takker Gud for, at jeg mere end I alle taler i Tunger. **19** Men i en Menighed vil jeg hellere tale fem Ord med min Forstand, for at jeg ogsaa kan undervise andre, end ti Tusinde Ord i Tunger. **20** Brødre! vorder ikke Børn i Forstand, men værer Børn i Ondskab, i Forstand derimod vorder fuldvoksne! **21** Der er skrevet i Loven: „Ved Folk med fremmede Tungemaal og ved fremmedes Læber vil jeg tale til dette Folk, og de skulle end ikke saaledes høre mig, siger Herren." **22** Saaledes er Tungetalen til

et Tegn, ikke for dem, som tro, men for de vantro; men den profetiske Gave er det ikke for de vantro, men for dem, som tro. **23** Naar altsaa den hele Menighed kommer sammen, og alle tale i Tunger, men der kommer uindviede eller vantro ind, ville de da ikke sige, at I rase? **24** Men dersom alle profetere, og der kommer nogen vantro eller uindviet ind, da overbevises han af alle, han bedømmes af alle, **25** hans Hjertes skjulte Tanker aabenbares, og saa vil han falde paa sit Ansigt og tilbede Gud og forkynde, at Gud er virkelig i eder. **26** Hvad da, Brødre? Naar I komme sammen, da har enhver en Lovsang, en Lære, en Aabenbaring, en Tungetale, en Udlægning; alt ske til Opbyggelse! **27** Dersom nogen taler i Tunger, da være det to, eller i det højeste tre hver Gang, og den ene efter den anden, og een udlægge det! **28** Men dersom der ingen Udlægger er til Stede, da tie hin i Menigheden, men han tale for sig selv og for Gud! **29** Men af Profeter tale to eller tre, og de andre bedømme det; **30** men dersom en anden, som sidder der, faar en Aabenbarelse, da tie den første! **31** Thi I kunne alle profetere, den ene efter den anden, for at alle kunne lære, og alle blive formanede, **32** og Profeters Aander ere Profeter undergivne. **33** Thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i alle de helliges Menigheder **34** skulle eders Kvinder tie i Forsamlingerne; thi det tilstedes dem ikke at tale, men lad dem underordne sig, ligesom ogsaa Loven siger. **35** Men ville de lære noget, da adspørge de deres egne Mænd hjemme; thi det er usømmeligt for en Kvinde at tale i en Menighedsforsamling. **36** Eller er det fra eder, at

Guds Ord er udgaaet? eller er det til eder alene, at det er kommet? **37** Dersom nogen tykkes, at han er en Profet eller aandelig, han erkende, at hvad jeg skriver til eder, er Herrens Bud. **38** Men er nogen uvidende derom, saa faar han være uvidende! **39** Altsaa, mine Brødre! tragter efter at profetere og forhindrer ikke Talen i Tunger! **40** Men alt ske sømmeligt og med Orden!

15 Men jeg kundgør eder, Brødre, det Evangelium, som jeg forkyndte eder, hvilket I ogsaa modtoge, i hvilket I ogsaa staa, **2** ved hvilket I ogsaa frelses, hvis I fastholde, med hvilket Ord jeg forkyndte eder det — ellers troede I forgæves. **3** Jeg overleverede eder nemlig som noget af det første, hvad jeg ogsaa har modtaget: at Kristus døde for vore Synder, efter Skrifterne; **4** og at han blev begravet; og at han er bleven oprejst den tredje Dag, efter Skrifterne; **5** og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv; **6** derefter blev han set af over fem Hundrede Brødre paa een Gang, af hvilke de fleste endnu ere i Live, men nogle ere hensovede; **7** derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle Apostlene; **8** men sidst af alle blev han set ogsaa af mig som det ufuldbaarne Foster; **9** thi jeg er den ringeste af Apostlene, jeg, som ikke er værd at kaldes Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds Menighed. **10** Men af Guds Naade er jeg det, jeg er, og hans Naade imod mig har ikke været forgæves; men jeg har arbejdet mere end de alle, dog ikke jeg, men Guds Naade, som er med mig. **11** Hvad enten det da er mig eller de andre, saaledes prædike vi, og saaledes troede I. **12** Men naar der prædikes, at Kristus er oprejst fra de døde, hvorledes sige

da nogle iblandt eder, at der ikke er dødes Opstandelse? **13** Dersom der ikke er dødes Opstandelse, da er ikke heller Kristus oprejst. **14** Men er Kristus ikke oprejst, da er vor Prædiken jo tom, og eders Tro ogsaa tom. **15** Men vi blive da ogsaa fundne som falske Vidner om Gud, fordi vi have vidnet imod Gud, at han oprejste Kristus, hvem han ikke har oprejst, saafremt døde virkelig ikke oprejses. **16** Thi dersom døde ikke oprejses, da er Kristus ikke heller oprejst. **17** Men dersom Kristus ikke er oprejst, da er eders Tro forgæves; saa ere I endnu i eders Synder; **18** da gik altsaa ogsaa de, som ere hensovede i Kristus, fortabt. **19** Have vi alene i dette Liv sat vort Haab til Kristus, da ere vi de ynkværdigste af alle Mennesker. **20** Men nu er Kristus oprejst fra de døde, som Førstegrøde af de hensovede. **21** Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er ogsaa dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. **22** Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus. **23** Dog hver i sit Hold: som Førstegrøde Kristus, dernæst de, som tilhøre Kristus, ved hans Tilkommelse. **24** Derpaa kommer Enden, naar han overgiver Gud og Faderen Riget, naar han har tilintetgjort hver Magt og hver Myndighed og Kraft. **25** Thi han bør være Konge, indtil han faar lagt alle Fjenderne under sine Fødder. **26** Den sidste Fjende, som tilintetgøres, er Døden. **27** Han har jo „lagt alle Ting under hans Fødder". Men naar han siger: „Alt er underlagt" — aabenbart med Undtagelse af den, som underlagde ham alt — **28** naar da alle Ting ere blevne ham underlagte, da skal ogsaa Sønnen selv underlægge sig ham, som har underlagt ham alle Ting,

for at Gud kan være alt i alle. **29** Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de døde? Dersom døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lade de sig da døbe for dem? **30** Hvorfor udsætte da ogsaa vi os hver Time for Fare? **31** Jeg dør daglig, saa sandt jeg har eder, Brødre, at rose mig af i Kristus Jesus, vor Herre. **32** Hvis jeg som et almindeligt Menneske har kæmpet med vilde Dyr i Efesus, hvad Gavn har jeg saa deraf? Dersom døde ikke oprejses, da „lader os spise og drikke, thi i Morgen dø vi." **33** Farer ikke vild; slet Omgang fordærver gode Sæder! **34** Vorder ædrue, som det bør sig, og synder ikke; thi nogle kende ikke Gud; til Skam for eder siger jeg det. **35** Men man vil sige: „Hvorledes oprejses de døde? hvad Slags Legeme komme de med?" **36** Du Daare! det, som du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør. **37** Og hvad du end saar, da saar du ikke det Legeme, der skal vorde, men et nøgent Korn, være sig af Hvede eller af anden Art. **38** Men Gud giver det et Legeme, saaledes som han har villet, og hver Sædart sit eget Legeme. **39** Ikke alt Kød er det samme Kød, men eet er Menneskers, et andet Kvægs Kød, et andet Fugles Kød, et andet Fiskes. **40** Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes. **41** Een er Solens Glans og en anden Maanens Glans og en anden Stjernernes Glans; thi den ene Stjerne er forskellig fra den anden i Glans. **42** Saaledes er det ogsaa med de dødes Opstandelse: det saaes i Forkrænkelighed, det oprejses i Uforkrænkelighed; **43** det saaes i Vanære, det oprejses i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det oprejses i Kraft;

44 der saaes et sjæleligt Legeme, der oprejses et aandeligt Legeme. Naar der gives et sjæleligt Legeme, gives der ogsaa et aandeligt. **45** Saaledes er der ogsaa skrevet: „Det første Menneske, Adam, blev til en levende Sjæl; " den sidste Adam blev til en levendegørende Aand. **46** Men det aandelige er ikke det første, men det sjælelige; derefter det aandelige. **47** Det første Menneske var af Jord, jordisk; det andet Menneske er fra Himmelen. **48** Saadan som den jordiske var, saadanne ere ogsaa de jordiske; og saadan som den himmelske er, saadanne ere ogsaa de himmelske. **49** Og ligesom vi have baaret den jordiskes Billede, saaledes skulle vi ogsaa bære den himmelskes Billede! **50** Men dette siger jeg, Brødre! at Kød og Blod kan ikke arve Guds Rige, ej heller arver Forkrænkeligheden Uforkrænkeligheden. **51** Se, jeg siger eder en Hemmelighed: Alle skulle vi ikke hensove, men vi skulle alle forvandles, **52** i et Nu, i et Øjeblik, ved den sidste Basun; thi Basunen skal lyde, og de døde skulle oprejses uforkrænkelige, og vi skulle forvandles. **53** Thi dette forkrænkelige maa iføre sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige iføre sig Udødelighed. **54** Men naar dette forkrænkelige har iført sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige har iført sig Udødelighed, da skal det Ord opfyldes, som er skrevet: „Døden er opslugt til Sejr." **55** „Død, hvor er din Sejr? Død, hvor er din Brod?" **(Hadēs g86)** **56** Men Dødens Brod er Synden, og Syndens Kraft er Loven. **57** Men Gud ske Tak, som giver os Sejren ved vor Herre Jesus Kristus! **58** Derfor, mine elskede Brødre!

bliver faste, urokkelige, altid rige i Herrens Gerning, vidende, at eders Arbejde er ikke forgæves i Herren.

16 Men hvad Indsamlingen til de hellige angaar, da gører ogsaa I, ligesom jeg forordnede for Menighederne i Galatien! **2** Hver første Dag i Ugen lægge enhver af eder hjemme hos sig selv noget til Side og samle, hvad han maatte have Lykke til, for at der ikke først skal ske Indsamlinger, naar jeg kommer. **3** Men naar jeg kommer, vil jeg sende, hvem I maatte finde skikkede dertil, med Breve for at bringe eders Gave til Jerusalem. **4** Men dersom det er værd, at ogsaa jeg rejser med, da kunne de rejse med mig. **5** Men jeg vil komme til eder, naar jeg er dragen igennem Makedonien; thi jeg drager igennem Makedonien; **6** men hos eder vil jeg maaske blive eller endog overvintre, for at I kunne befordre mig videre, hvor jeg saa rejser hen. **7** Thi nu vil jeg ikke se eder paa Gennemrejse; jeg haaber nemlig at forblive nogen Tid hos eder, om Herren vil tilstede det. **8** Men i Efesus vil jeg forblive indtil Pinsen; **9** thi en Dør staar mig aaben, stor og virksom, og der er mange Modstandere. **10** Men om Timotheus kommer, da ser til, at han kan færdes hos eder uden Frygt; thi han gør Herrens Gerning, saavel som jeg. **11** Derfor maa ingen ringeagte ham; befordrer ham videre i Fred, for at han kan komme til mig; thi jeg venter ham med Brødrene. **12** Men hvad Broderen Apollos angaar, da har jeg meget opfordret ham til at komme til eder med Brødrene; men det var i hvert Fald ikke hans Villie at komme nu, men han vil komme, naar han faar belejlig Tid. **13** Vaager, staar faste

i Troen, værer mandige, værer stærke! **14** Alt ske hos eder i Kærlighed! **15** Men jeg formaner eder, Brødre — I kende Stefanas's Hus, at det er Akajas Førstegrøde, og de have hengivet sig selv til at tjene de hellige — **16** til at ogsaa I skulle underordne eder under saadanne og enhver, som arbejder med og har Besvær. **17** Men jeg glæder mig ved Stefanas's og Fortunatus's og Akaikus's Nærværelse, fordi disse have udfyldt Savnet af eder; **18** thi de have vederkvæget min Aand og eders. Skønner derfor paa saadanne! **19** Menighederne i Asien hilse eder. Akvila og Priska hilse eder meget i Herren tillige med Menigheden i deres Hus. **20** Alle Brødrene hilse eder. Hilser hverandre med et helligt Kys! **21** Hilsenen med min, Paulus's egen Haand. **22** Dersom nogen ikke elsker Herren, han være en Forbandelse! Maran Atha. **23** Den Herres Jesu Naade være med eder! **24** Min Kærlighed med eder alle i Kristus Jesus!

2 Korinterne

1 Paulus, ved Guds Villie Kristi Jesu Apostel, og Broderen
Timotheus til Guds Menighed, som er i Korinth, tillige
med alle de hellige, som ere i hele Akaja: **2** Naade være
med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus
Kristus! **3** Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader,
Barmhjertighedens Fader og al Trøsts Gud, **4** som trøster
os under al vor Trængsel, for at vi maa kunne trøste dem,
som ere i alle Haande Trængsel, med den Trøst, hvormed
vi selv trøstes af Gud! **5** Thi ligesom Kristi Lidelser komme
rigeligt over os, saaledes bliver ogsaa vor Trøst rigelig
ved Kristus. **6** Men hvad enten vi lide Trængsel, sker
det til eders Trøst og Frelse, eller vi trøstes, sker det til
eders Trøst, som viser sin Kraft i, at I udholde de samme
Lidelser, som ogsaa vi lide; og vort Haab om eder er fast,
7 efterdi vi vide, at ligesom I ere delagtige i Lidelserne,
saaledes ere I det ogsaa i Trøsten. **8** Thi vi ville ikke,
Brødre! at I skulle være uvidende om den Trængsel, som
kom over os i Asien, at vi bleve overvættes besværede,
over Evne, saa at vi endog mistvivlede om Livet. **9** Ja, selv
have vi hos os selv faaet det Svar: „Døden", for at vi ikke
skulde forlade os paa os selv, men paa Gud, som oprejser
de døde, **10** han, som friede os ud af saa stor en Dødsfare
og vil fri os, til hvem vi have sat vort Haab, at han ogsaa
fremdeles vil fri os, **11** idet ogsaa I komme os til Hjælp
med Bøn for os, for at der fra mange Munde maa blive
rigeligt takket for os, for den Naade, som er bevist os. **12**
Thi dette er vor Ros, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at i
Guds Hellighed og Renhed, ikke i kødelig Visdom, men i

Guds Naade have vi færdedes i Verden, men mest hos eder. **13** Thi vi skrive eder ikke andet til end det, som I læse eller ogsaa erkende; men jeg haaber, at I indtil Enden skulle erkende, **14** ligesom I ogsaa til Dels have erkendt om os, at vi ere eders Ros, ligesom I ere vor, paa den Herres Jesu Dag. **15** Og i Tillid hertil havde jeg i Sinde at komme først til eder, for at I skulde faa Naade to Gange, **16** og om ad eder at drage til Makedonien og atter fra Makedonien at komme til eder og blive befordret videre af eder til Judæa. **17** Naar jeg nu havde dette i Sinde, mon jeg da saa handlede i Letsindighed? Eller hvad jeg beslutter, beslutter jeg det efter Kødet, for at der hos mig skal være Ja, Ja og Nej, Nej? **18** Saa sandt Gud er trofast, er vor Tale til eder ikke Ja og Nej. **19** Thi Guds Søn, Kristus Jesus, som blev prædiket iblandt eder ved os, ved mig og Silvanus og Timotheus, han blev ikke Ja og Nej, men Ja er vorden i ham. **20** Thi saa mange som Guds Forjættelser ere, i ham have de deres Ja; derfor faa de ogsaa ved ham deres Amen, Gud til Ære ved os. **21** Men den, som holder os med eder fast til Kristus og salvede os, er Gud, **22** som ogsaa beseglede os og gav os Aandens Pant i vore Hjerter. **23** Men jeg kalder Gud til Vidne over min Sjæl paa, at det var for at skaane eder, at jeg ikke igen kom til Korinth. **24** Ikke at vi ere Herrer over eders Tro, men vi ere Medarbejdere paa eders Glæde; thi i Troen staa I.

2 Men jeg besluttede dette hos mig selv, at jeg vilde ikke atter komme til eder med Bedrøvelse. **2** Thi dersom jeg bedrøver eder, hvem er da den, som gør mig glad, uden

den, som bedrøves af mig? **3** Og jeg skrev netop derfor, for at jeg ikke, naar jeg kom, skulde have Bedrøvelse af dem, som jeg burde have Glæde af, idet jeg havde den Tillid til eder alle, at min Glæde deles af eder alle. **4** Thi ud af stor Hjertets Trængsel og Beklemthed skrev jeg eder til, under mange Taarer, ikke for at I skulde blive bedrøvede, men for at I skulde kende den Kærlighed, som jeg har særlig til eder. **5** Men dersom nogen har voldt Bedrøvelse, har han ikke bedrøvet mig, men til Dels, for ikke at sige det haardere, eder alle. **6** Det er nok for ham med denne Straf, som han har faaet af de fleste, **7** saa at I tværtimod snarere skulle tilgive og trøste ham, for at han ikke skal drukne i den alt for store Bedrøvelse. **8** Derfor formaner jeg eder til at vedtage at vise ham Kærlighed. **9** Det var nemlig ogsaa derfor, at jeg skrev, for at erfare, hvor vidt I staa Prøve, om I ere lydige i alt. **10** Men hvem I tilgive noget, ham tilgiver ogsaa jeg; thi ogsaa hvad jeg selv har tilgivet, om jeg har tilgivet noget, det har jeg gjort for eders Skyld, for Kristi Aasyn, **11** for at vi ikke skulle bedrages af Satan; thi hans Anslag ere os ikke ubekendte. **12** Da jeg kom til Troas for at prædike Kristi Evangelium, og der var aabnet mig en Dør i Herren, **13** da havde jeg ingen Ro i min Aand, fordi jeg ikke fandt Titus, min Broder; men jeg tog Afsked med dem og drog til Makedonien. **14** Men Gud ske Tak, som altid fører os i Sejrstog i Kristus og lader sin Kundskabs Duft blive kendelig ved os paa ethvert Sted. **15** Thi en Kristi Vellugt ere vi for Gud, iblandt dem, som frelses, og iblandt dem, som fortabes, **16** for disse en Duft af Død til Død, for hine

en Duft af Liv til Liv. Og hvem er dygtig dertil? **17** Thi vi ere ikke som de mange, at vi gøre en Forretning af Guds Ord, men som af Renhed, som af Gud tale vi for Guds Aasyn i Kristus.

3 Begynde vi atter at anbefale os selv? eller behøve vi, som nogle, Anbefalingsbreve til eder eller fra eder? **2** I ere vort Brev, som er indskrevet i vore Hjerter, og som kendes og læses af alle Mennesker, **3** idet det ligger klart for Dagen, at I ere et Kristi Brev, udfærdiget af os, indskrevet ikke med Blæk, men med den levende Guds Aand, ikke paa Stentavler, men paa Hjerters Kødtavler. **4** Men en saadan Tillid have vi til Gud ved Kristus, **5** ikke at vi af os selv ere dygtige til at udtænke noget som ud af os selv; men vor Dygtighed er af Gud, **6** som ogsaa gjorde os dygtige til at være en ny Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levendegør. **7** Men naar Dødens Tjeneste, med Bogstaver indristet i Stene, fremtraadte i Herlighed, saa at Israels Børn ikke kunde fæste Øjet paa Mose Ansigt paa Grund af hans Ansigts Herlighed, som dog forsvandt, **8** hvorledes skal da ikke Aandens Tjeneste end mere være i Herlighed? **9** Thi naar Fordømmelsens Tjeneste havde Herlighed, er meget mere Retfærdighedens Tjeneste rig paa Herlighed. **10** Ja, det herlige er jo i dette Tilfælde endog uden Herlighed i Sammenligning med den endnu større Herlighed. **11** Thi naar det, der forsvandt, fremtraadte med Herlighed, da skal meget mere det, der bliver, være i Herlighed. **12** Efterdi vi altsaa have et saadant Haab, gaa vi frem med stor Frimodighed **13** og gøre ikke som Moses, der

lagde et Dække over sit Ansigt, for at Israels Børn ikke skulde fæste Øjet paa, at det, der forsvandt, fik Ende. **14** Men deres Tanker bleve forhærdede; thi indtil den Dag i Dag forbliver det samme Dække over Oplæsningen af den gamle Pagt uden at tages bort; thi i Kristus er det, at det svinder. **15** Men der ligger indtil denne Dag et Dække over deres Hjerte, naar Moses oplæses; **16** naar de derimod omvende sig til Herren, da borttages Dækket. **17** Men Herren er Aanden, og hvor Herrens Aand er, er der Frihed. **18** Men alle vi, som med ubedækket Ansigt skue Herrens Herlighed som i et Spejl, blive forvandlede til det samme Billede, fra Herlighed til Herlighed, saasom det er fra Aandens Herre.

4 Derfor, da vi have denne Tjeneste efter den Barmhjertighed, som er bleven os til Del, saa tabe vi ikke Modet; **2** men vi have frasagt os de skammelige Smugveje, saa vi ikke vandre i Træskhed, ej heller forfalske Guds Ord, men ved Sandhedens Aabenbarelse anbefale os til alle Menneskers Samvittighed for Guds Aasyn. **3** Men om ogsaa vort Evangelium er tildækket, da er det tildækket iblandt dem, som fortabes, **4** dem, i hvem denne Verdens Gud har forblindet de vantros Tanker, for at Lyset ikke skulde skinne fra Evangeliet om Kristi Herlighed, han, som er Guds Billede. **(aiōn g165)** **5** Thi ikke os selv prædike vi, men Kristus Jesus som Herre, os derimod som eders Tjenere for Jesu Skyld. **6** Thi Gud, som sagde: „Af Mørke skal Lys skinne frem, " han har ladet det skinne i vore Hjerter for at bringe Kundskaben om Guds Herlighed paa Kristi Aasyn for Lyset. **7** Men denne Skat have vi i Lerkar,

for at den overvættes Kraft maa være Guds, og ikke fra os,
8 vi, som trænges paa alle Maader, men ikke stænges inde,
ere tvivlraadige, men ikke fortvivlede, **9** forfulgte, men
ikke forladte, nedslagne, men ikke ihjelslagne, **10** altid
bærende Jesu Dødelse om i Legemet, for at ogsaa Jesu Liv
maa aabenbares i vort Legeme. **11** Thi altid overgives vi,
som leve, til Død for Jesu Skyld, for at ogsaa Jesu Liv maa
aabenbares i vort dødelige Kød. **12** Saaledes er Døden
virksom i os, men Livet i eder! **13** Men efterdi vi have den
samme Troens Aand, som der er skrevet: „Jeg troede,
derfor talte jeg, " saa tro ogsaa vi, og derfor tale vi ogsaa,
14 idet vi vide, at han, som oprejste den Herre Jesus, skal
ogsaa oprejse os med Jesus og fremstille os tillige med
eder. **15** Thi det sker alt sammen for eders Skyld, for at
Naaden maa vokse ved at naa til flere, og til Guds Ære
forøge Taksigelsen. **16** Derfor tabe vi ikke Modet; men
om ogsaa vort udvortes Menneske fortæres, fornyes dog
vort indvortes Dag for Dag. **17** Thi vor Trængsel, som er
stakket og let, virker for os over al Maade og Maal en
evig Vægt af Herlighed, **(aiōnios g166)** **18** idet vi ikke se paa
de synlige Ting, men paa de usynlige; thi de synlige ere
timelige, men de usynlige ere evige. **(aiōnios g166)**

5 Thi vi vide, at dersom vor jordiske Teltbolig nedbrydes,
have vi en Bygning fra Gud, en Bolig, som ikke er gjort
med Hænder, en evig i Himlene. **(aiōnios g166)** **2** Ja, ogsaa i
denne sukke vi, længselsfulde efter at overklædes med
vor Bolig fra Himmelen, **3** saa sandt vi da som iklædte
ikke skulle findes nøgne. **4** Ja, vi, som ere i dette Telt,
sukke besværede, efterdi vi ikke ville afklædes, men

overklædes, for at det dødelige kan blive opslugt af Livet.
5 Men den, som har sat os i Stand just til dette, er Gud,
som gav os Aandens Pant. **6** Derfor ere vi altid frimodige
og vide, at medens vi ere hjemme i Legemet, ere vi borte
fra Herren — **7** thi i Tro vandre vi, ikke i Beskuelse — **8**
ja, vi ere frimodige og have snarere Lyst til at vandre
bort fra Legemet og være hjemme hos Herren. **9** Derfor
sætte vi ogsaa vor Ære i, hvad enten vi ere hjemme
eller borte, at være ham velbehagelige. **10** Thi vi skulle
alle aabenbares for Kristi Domstol, for at hver kan faa
igen, hvad der ved Legemet er gjort, efter det, som han
har øvet, enten godt eller ondt. **11** Efterdi vi da kende
Frygten for Herren, søge vi at vinde Mennesker; men
for Gud ere vi aabenbare; ja, jeg haaber, at vi ogsaa ere
aabenbare for eders Samvittigheder. **12** Ikke anbefale
vi atter os selv til eder; men vi give eder Anledning til
at rose eder af os, for at I kunne have noget at svare
dem, som rose sig af det udvortes og ikke af Hjertet. **13**
Thi naar vi „bleve afsindige", var det for Guds Skyld, og
naar vi ere besindige, er det for eders Skyld. **14** Thi Kristi
Kærlighed tvinger os, **15** idet vi have sluttet saaledes: Een
er død for alle, altsaa ere de alle døde; og han døde for
alle, for at de levende ikke mere skulle leve for sig selv,
men for ham, som er død og oprejst for dem. **16** Saaledes
vide vi fra nu af ikke af nogen efter Kødet; om vi ogsaa
have kendt Kristus efter Kødet, gøre vi det dog ikke mere
nu. **17** Derfor, om nogen er i Kristus, da er han en ny
Skabning; det gamle er forbigangent, se, det er blevet
nyt! **18** Men alt dette er fra Gud, som forligte os med sig

selv ved Kristus og gav os Forligelsens Tjeneste, **19** efterdi det jo var Gud, som i Kristus forligte Verden med sig selv, idet han ikke tilregner dem deres Overtrædelser og har nedlagt Forligelsens Ord i os. **20** Vi ere altsaa Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formaner ved os; vi bede i Kristi Sted: Bliver forligte med Gud! **21** Den, som ikke kendte Synd, har han gjort til Synd for os, for at vi skulle blive Guds Retfærdighed i ham.

6 Men som Medarbejdere formane vi ogsaa til, at I ikke forgæves maa have modtaget Guds Naade; **2** (han siger jo: „Paa en behagelig Tid bønhørte jeg dig, og paa en Frelsens Dag hjalp jeg dig." Se, nu er det en velbehagelig Tid, se, nu er det en Frelsens Dag;) **3** og vi give ikke i nogen Ting noget Anstød, for at Tjenesten ikke skal blive lastet; **4** men i alting anbefale vi som Guds Tjenere os selv ved stor Udholdenhed i Trængsler, i Nød, i Angester, **5** under Slag, i Fængsler, under Oprør, under Besværligheder, i Nattevaagen, i Faste, **6** ved Renhed, ved Kundskab, ved Langmodighed, ved Velvillighed, ved den Helligaand, ved uskrømtet Kærlighed, **7** ved Sandheds Ord, ved Guds Kraft, ved Retfærdighedens Vaaben baade til Angreb og Forsvar; **8** ved Ære og Vanære, ved ondt Rygte og godt Rygte; som Forførere og dog sanddrue; **9** som ukendte og dog velkendte; som døende, og se, vi leve; som de, der tugtes, dog ikke til Døde; **10** som bedrøvede, dog altid glade; som fattige, der dog gøre mange rige; som de, der intet have, og dog eje alt. **11** Vor Mund er opladt over for eder, Korinthiere! vort Hjerte er udvidet. **12** I have ikke snæver Plads i os, men der er snæver Plads i eders

Hjerter. **13** Men ligesaa til Gengæld (jeg taler som til mine Børn), maa ogsaa I udvide eders Hjerter! **14** Drager ikke i ulige Aag med vantro; thi hvad Fællesskab har Retfærdighed og Lovløshed? eller hvad Samfund har Lys med Mørke? **15** Hvad Samklang er der mellem Kristus og Belial? eller hvad Delagtighed har en troende med en vantro? **16** Hvad Samstemning har Guds Tempel med Afguder? Thi vi ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud har sagt: „Jeg vil bo og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk." **17** „Derfor gaar ud fra dem og udskiller eder fra dem, siger Herren, og rører ikke noget urent; og jeg vil antage mig eder, " **18** „og jeg vil være eders Fader, og I skulle være mine Sønner og Døtre, siger Herren, den Almægtige."

7 Derfor, efterdi vi have disse Forjættelser, I elskede! saa lader os rense os selv fra al Kødets og Aandens Besmittelse, saa vi gennemføre Hellighed i Guds Frygt! **2** Giver os Rum; ingen have vi gjort Uret, ingen ødelagt, ingen bedraget. **3** Jeg siger det ikke for at fælde Dom; jeg har jo sagt tilforn, at I ere i vore Hjerter, saa at vi dø sammen og leve sammen. **4** Jeg har stor Frimodighed over for eder; jeg roser mig meget af eder, jeg er fuld af Trøst, jeg strømmer over af Glæde under al vor Trængsel. **5** Thi ogsaa da vi kom til Makedonien, havde vort Kød ingen Ro, men vi trængtes paa alle Maader: Udadtil Kampe, indadtil Angester. **6** Men han, som trøster de nedbøjede, Gud, han trøstede os ved Titus's Komme; **7** dog ikke alene ved hans Komme, men ogsaa ved den Trøst, hvormed han var bleven trøstet over eder, idet han fortalte os om

eders Længsel, eders Graad, eders Nidkærhed for mig, saa at jeg glædede mig end mere. **8** Thi om jeg end har bedrøvet eder ved Brevet, fortryder jeg det ikke. Om jeg ogsaa har fortrudt det, — jeg ser jo, at hint Brev, ihvorvel kun til en Tid, har bedrøvet eder, — **9** saa glæder jeg mig nu, ikke over, at I bleve bedrøvede, men over, at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Guds Sind, for at I ikke i nogen Maade skulde lide Skade af os. **10** Thi den Bedrøvelse, der er efter Guds Sind, virker Omvendelse til Frelse, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død. **11** Thi se, just dette, at I bleve bedrøvede efter Guds Sind, hvor stor en Iver virkede det ikke hos eder, ja Forsvar, ja Harme, ja Frygt, ja Længsel, ja Nidkærhed, ja Straf! Paa enhver Maade beviste I, at I selv vare rene i den Sag. **12** Altsaa, naar jeg skrev til eder, var det ikke for hans Skyld, som gjorde Uret, ikke heller for hans Skyld, som led Uret, men for at eders Iver for os skulde blive aabenbar hos eder for Guds Aasyn. **13** Derfor ere vi blevne trøstede. Men til vor Trøst kom end yderligere Glæden over Titus's Glæde, fordi hans Aand har faaet Vederkvægelse fra eder alle. **14** Thi i hvad jeg end har rost mig af eder for ham, er jeg ikke bleven til Skamme; men ligesom vi i alle Ting have talt Sandhed til eder, saaledes er ogsaa vor Ros for Titus bleven Sandhed. **15** Og hans Hjerte drages inderligere til eder, naar han mindes Lydigheden hos eder alle, hvorledes I modtoge ham med Frygt og Bæven. **16** Jeg glæder mig over, at jeg i alt kan lide paa eder.

8 Men vi kundgøre eder, Brødre! den Guds Naade, som
er given i Makedoniens Menigheder, **2** at under megen
Trængsels Prøvelse har deres overstrømmende Glæde og
deres dybe Fattigdom strømmet over i deres Gavmildheds
Rigdom. **3** Thi efter Evne (det vidner jeg) gave de, ja,
over Evne, af egen Drift, **4** idet de med megen Overtalelse
bade os om den Naade at maatte tage Del i Hjælpen til de
hellige, **5** og ikke alene som vi havde haabet, men sig selv
gav de først og fremmest til Herren og saa til os, ved Guds
Villie, **6** saa at vi opfordrede Titus til, ligesom han forhen
havde begyndt, saaledes ogsaa at tilendebringe hos eder
ogsaa denne Gave. **7** Men ligesom I ere rige i alt, i Tro
og Tale og Erkendelse og al Iver og i eders Kærlighed
til os: Maatte I da være rige ogsaa i denne Gave! **8** Jeg
siger det ikke som en Befaling, men for ved andres Iver
at prøve ogsaa eders Kærligheds Ægthed. **9** I kende jo
vor Herres Jesu Kristi Naade, at han for eders Skyld
blev fattig, da han var rig, for at I ved hans Fattigdom
skulde blive rige. **10** Og jeg giver min Mening herom til
Kende; thi dette er eder gavnligt, I, som jo i Fjor vare de
første til at begynde, ikke alene med Gerningen, men
endogsaa med Villien dertil. **11** Men fuldbringer da nu
ogsaa Gerningen, for at, ligesom I vare redebonne til at
ville, I ogsaa maa fuldbringe det efter eders Evne. **12** Thi
naar Redebonheden er til Stede, da er den velbehagelig
efter, hvad den evner, ikke efter, hvad den ikke evner.
13 Det er nemlig ikke Meningen, at andre skulle have
Lettelse og I Trængsel; nej, det skal være ligeligt. Nu for
Tiden maa eders Overflod komme hines Trang til Hjælp,

14 for at ogsaa hines Overflod kan komme eders Trang
til Hjælp, for at der kan blive Ligelighed, **15** som der er
skrevet: „Den, som sankede meget, fik ikke for meget, og
den, som sankede lidet, fik ikke for lidt.“ **16** Men Gud ske
Tak, som giver den samme Iver for eder i Titus's Hjerte!
17 Thi vel har han modtaget min Opfordring; men da han
er saa ivrig, saa er det af egen Drift, at han rejser til eder.
18 Og sammen med ham sende vi den Broder, hvis Ros i
Evangeliet gaar igennem alle Menighederne, **19** og ikke
det alene, men han er ogsaa udvalgt af Menederne til at
rejse med os med denne Gave, som besørges af os, for
at fremme selve Herrens Ære og vor Redebonhed, **20**
idet vi undgaa dette, at nogen skulde kunne laste os i
Anledning af denne rige Hjælp, som besørges af os; **21** thi
vi lægge Vind paa, hvad der er godt ikke alene i Herrens,
men ogsaa i Menneskers Øjne. **22** Men sammen med dem
sende vi vor Broder, hvis Iver vi ofte i mange Maader
have prøvet, men som nu er langt ivrigere paa Grund af
sin store Tillid til eder. **23** Hvad Titus angaar, da er han
min Fælle og Medarbejder hos eder, og hvad vore Brødre
angaar, da ere de Menighedsudsendinge, Kristi Ære. **24**
Saa giver dem da for Menighedernes Aasyn Beviset paa
eders Kærlighed og for det, vi have rost eder for.

9 Thi om Hjælpen til de hellige er det overflødigt at
skrive til eder; **2** jeg kender jo eders Redebonhed, for
hvilken jeg roser mig af eder hos Makedonierne, at
nemlig Akaja alt fra i Fjor har været beredt; og eders
Nidkærhed æggede de fleste. **3** Men jeg sender Brødrene,
for at vor Ros over eder i dette Stykke ikke skal vise sig

tom, og for at I, som jeg sagde, maa være beredte, **4** for at ikke, naar der kommer Makedoniere med mig, og de finde eder uforberedte, vi (for ej at sige I) da skulle blive til Skamme med denne Tillidsfuldhed. **5** Derfor har jeg anset det for nødvendigt at opfordre Brødrene til at gaa i Forvejen til eder og forud bringe eders tidligere lovede Velsignelse i Stand, for at den kan være rede som Velsignelse og ikke som Karrighed. **6** Men dette siger jeg: „Den, som saar sparsomt, skal ogsaa høste sparsomt, og den, som saar med Velsignelser, skal ogsaa høste med Velsignelser. **7** Enhver give, efter som han har sat sig for i sit Hjerte, ikke fortrædeligt eller af Tvang; thi Gud elsker en glad Giver. **8** Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde eder, for at I i alting altid kunne have til fuld Tilfredshed og have rigeligt til al god Gerning, **9** som der er skrevet: „Han spredte ud, han gav de fattige, hans Retfærdighed bliver til evig Tid." **(aiōn g165)** **10** Men han, som giver „Sædemanden Sæd og Brød til at spise", han vil ogsaa skænke og mangfoldiggøre eders Udsæd og give eders Retfærdigheds Frugter Vækst, **11** saa I blive rige i alle Maader til al Gavmildhed, hvilken igennem os virker Taksigelse til Gud. **12** Thi denne Offertjenestes Ydelse ikke alene afhjælper de helliges Trang, men giver ogsaa et Overskud ved manges Taksigelser til Gud, **13** naar de ved det prøvede Sind, som denne Ydelse viser, bringes til at prise Gud for Lydigheden i eders Bekendelse til Kristi Evangelium og for Oprigtigheden i eders Samfund med dem og med alle, **14** ogsaa ved deres Bøn for eder, idet de

længes efter eder paa Grund af Guds overvættes Naade imod eder. **15** Gud ske Tak for hans uudsigelige Gave!

10 Men jeg selv, Paulus, formaner eder ved Kristi Sagtmodighed og Mildhed, jeg, som, „naar I se derpaa, er ydmyg iblandt eder, men fraværende er modig over for eder", **2** ja, jeg beder eder om ikke nærværende at skulle være modig med den Tillidsfuldhed, hvormed jeg agter at træde dristigt op imod nogle, som anse os for at vandre efter Kødet. **3** Thi om vi end vandre i Kødet, saa stride vi dog ikke efter Kødet; **4** thi vore Stridsvaaben ere ikke kødelige, men mægtige for Gud til Fæstningers Nedbrydelse, **5** idet vi nedbryde Tankebygninger og al Højhed, som rejser sig imod Erkendelsen af Gud, og tage enhver Tanke til Fange til Lydighed imod Kristus **6** og ere rede til at straffe al Ulydighed, naar eders Lydighed er bleven fuldkommen. **7** Se I paa det udvortes? Dersom nogen trøster sig til selv at høre Kristus til, da slutte han igen fra sig selv, at ligesom han hører Kristus til, saaledes gøre vi det ogsaa. **8** Ja, dersom jeg endog vilde rose mig noget mere af vor Magt, som Herren gav os til eders Opbyggelse og ikke til eders Nedbrydelse, skal jeg dog ikke blive til Skamme, **9** for at jeg ikke skal synes at ville skræmme eder ved mine Breve; **10** thi Brevene, siger man, ere vægtige og stærke, men hans legemlige Nærværelse er svag, og hans Tale intet værd. **11** En saadan betænke, at saaledes som vi fraværende ere med Ord ved Breve, saaledes ville vi ogsaa nærværende være i Gerning. **12** Thi vi driste os ikke til at regne os iblandt eller sammenligne os med somme af dem, der anbefale

sig selv; men selv indse de ikke, at de maale sig med sig selv og sammenligne sig med sig selv. **13** Vi derimod ville ikke rose os ud i det umaalelige, men efter Maalet af den Grænselinie, som Gud har tildelt os som Maal, at naa ogsaa til eder. **14** Thi vi strække os ikke for vidt, som om vi ikke naaede til eder; vi ere jo komne ogsaa indtil eder i Kristi Evangelium, **15** saa vi ikke rose os ud i det umaalelige af andres Arbejder, men have det Haab, at, naar eders Tro vokser, ville vi hos eder blive store, efter vor Grænselinie, saa vi kunne komme langt videre **16** og forkynde Evangeliet i Landene hinsides eder, men ikke rose os inden for en andens Grænselinie af det allerede fuldførte. **17** Men den, som roser sig, rose sig af Herren! **18** Thi ikke den, der anbefaler sig selv, staar Prøve, men den, hvem Herren anbefaler.

11 Gid I vilde finde eder i en Smule Daarskab af mig! Dog, I gøre det jo nok. **2** Thi jeg er nidkær for eder med Guds Nidkærhed; jeg har jo trolovet eder med een Mand for at fremstille en ren Jomfru for Kristus. **3** Men jeg frygter for, at ligesom Slangen bedrog Eva ved sin Træskhed, saaledes skulle eders Tanker fordærves og miste det oprigtige Sindelag over for Kristus. **4** Thi dersom nogen kommer og prædiker en anden Jesus, som vi ikke prædikede, eller I faa en anderledes Aand, som I ikke fik, eller et anderledes Evangelium, som I ikke modtoge, da vilde I kønt finde eder deri. **5** Thi jeg mener ikke at staa tilbage i noget for de saare store Apostle. **6** Er jeg end ulærd i Tale, saa er jeg det dog ikke i Kundskab; tværtimod paa enhver Maade have vi lagt den for Dagen for eder i alle Stykker.

7 Eller gjorde jeg Synd i at fornedre mig selv, for at I skulde ophøjes, idet jeg forkyndte eder Guds Evangelium for intet? **8** Andre Menigheder plyndrede jeg, idet jeg tog Sold af dem for at tjene eder, og medens jeg var nærværende hos eder og kom i Trang, faldt jeg ingen til Byrde; **9** thi min Trang afhjalp Brødrene, da de kom fra Makedonien, og i alt har jeg holdt og vil jeg holde mig uden Tynge for eder. **10** Saa vist som Kristi Sandhed er i mig, skal denne Ros ikke fratages mig i Akajas Egne. **11** Hvorfor? mon fordi jeg ikke elsker eder? Gud ved det. **12** Men hvad jeg gør, det vil jeg fremdeles gøre, for at jeg kan afskære dem Lejligheden, som søge en Lejlighed, til at findes os lige i det, hvoraf de rose sig. **13** Thi saadanne ere falske Apostle, svigefulde Arbejdere, som paatage sig Skikkelse af Kristi Apostle. **14** Og det er intet Under; thi Satan selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel. **15** Derfor er det ikke noget stort, om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse som Retfærdigheds Tjenere; men deres Ende skal være efter deres Gerninger. **16** Atter siger jeg: Ingen maa agte mig for en Daare; men hvis saa skal være, saa taaler mig endog som en Daare, for at ogsaa jeg kan rose mig en Smule. **17** Hvad jeg nu taler, taler jeg ikke efter Herrens Sind, men som i Daarskab, idet jeg tillidsfuldt roser mig. **18** Efterdi mange rose sig med Hensyn til Kødet, vil ogsaa jeg rose mig. **19** Gerne finde I eder jo i Daarerne, efterdi I ere kloge. **20** I finde eder jo i, om nogen gør eder til Trælle, om nogen æder eder op, om nogen tager til sig, om nogen ophøjer sig, om nogen slaar eder i Ansigtet. **21** Med Skamfuldhed siger jeg det,

efterdi vi have været svage; men hvad end nogen trodser paa (jeg taler i Daarskab), derpaa trodser ogsaa jeg. **22** Ere de Hebræere? Jeg ogsaa. Ere de Israeliter? Jeg ogsaa. Ere de Abrahams Sæd? Jeg ogsaa. **23** Ere de Kristi Tjenere? Jeg taler i Vanvid: Jeg er det mere. Jeg har lidt langt flere Besværligheder, faaet langt flere Slag, været hyppigt i Fængsel, ofte i Dødsfare. **24** Af Jøder har jeg fem Gange faaet fyrretyve Slag mindre end eet. **25** Tre Gange er jeg bleven pisket, een Gang stenet, tre Gange har jeg lidt Skibbrud, et Døgn har jeg tilbragt paa Dybet; **26** ofte paa Rejser, i Farer fra Floder, i Farer iblandt Røvere, i Farer fra mit Folk, i Farer fra Hedninger, i Farer i By, i Farer i Ørken, i Farer paa Havet, i Farer iblandt falske Brødre; **27** i Møje og Anstrengelse, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Faste, i Kulde og Nøgenhed; **28** foruden hvad der kommer til, mit daglige Overløb, Bekymringen for alle Menighederne. **29** Hvem er skrøbelig, uden at ogsaa jeg er det? hvem bliver forarget, uden at det brænder i mig? **30** Dersom jeg skal rose mig, da vil jeg rose mig af min Magtesløshed. **31** Gud og den Herres Jesu Fader, som er højlovet i Evighed, ved, at jeg ikke lyver. **(aiōn g165)** **32** I Damaskus holdt Kong Aretas's Statholder Damaskenernes Stad bevogtet for at gribe mig; **33** men jeg blev igennem en Luge firet ned over Muren i en Kurv og undflyede af hans Hænder.

12 Rose mig maa jeg. Gavnligt er det vel ikke; men jeg vil komme til Syner og Aabenbarelser fra Herren. **2** Jeg kender et Menneske i Kristus, som for fjorten Aar siden (om han var i Legemet, det ved jeg ikke, eller uden for

Legemet, det ved jeg ikke, Gud ved det) blev bortrykket indtil den tredje Himmel. **3** Og jeg ved, at dette Menneske (om han var i Legemet, eller uden Legemet, det ved jeg ikke, Gud ved det), **4** at han blev bortrykket ind i Paradiset og hørte uudsigelige Ord, som det ikke er et Menneske tilladt at udtale. **5** Af en saadan vil jeg rose mig; men af mig selv vil jeg ikke rose mig, uden af min Magtesløshed. **6** Thi vel bliver jeg ikke en Daare, om jeg vilde rose mig; thi det vil være Sandhed, jeg siger; men jeg afholder mig derfra, for at ingen skal tænke højere om mig, end hvad han ser mig være, eller hvad han hører af mig. **7** Og for at jeg ikke skal hovmode mig af de høje Aabenbarelser, blev der givet mig en Torn i Kødet, en Satans Engel, for at han skulde slaa mig i Ansigtet, for at jeg ikke skulde hovmode mig. **8** Om denne bad jeg Herren tre Gange, at han maatte vige fra mig; **9** og han har sagt mig: „Min Naade er dig nok; thi Kraften fuldkommes i Magtesløshed." Allerhelst vil jeg derfor rose mig af min Magtesløshed, for at Kristi Kraft kan tage Bolig i mig. **10** Derfor er jeg vel tilfreds under Magtesløshed, under Overlast, under Nød, under Forfølgelser, under Angester for Kristi Skyld; thi naar jeg er magtesløs, da er jeg stærk. **11** Jeg er bleven en Daare. I tvang mig dertil. Jeg burde jo anbefales af eder; thi jeg har ikke staaet tilbage i noget for de saare store Apostle, om jeg end intet er. **12** En Apostels Tegn bleve jo udførte iblandt eder under al Udholdenhed, ved Tegn og Undere og kraftige Gerninger. **13** Thi hvad er det vel, hvori I bleve stillede ringere end de andre Menigheder, uden at jeg ikke selv faldt eder til Byrde? Tilgiver mig denne

Uret! **14** Se, dette er nu tredje Gang, jeg staar rede til at komme til eder, og jeg vil ikke falde til Byrde; thi jeg søger ikke eders Gods, men eder selv, thi Børnene skulle ikke samle sammen til Forældrene, men Forældrene til Børnene. **15** Men jeg vil med Glæde gøre Opofrelser, ja, opofres for eders Sjæle. Mon jeg, naar jeg elsker eder højere, elskes mindre? **16** Men lad saa være, at jeg ikke har været eder til Byrde, men jeg var træsk og fangede eder med List! **17** Har jeg da gjort mig Fordel af eder ved nogen af dem, jeg har sendt til eder? **18** Jeg opfordrede Titus og sendte Broderen med; har Titus da gjort sig nogen Fordel af eder? Vandrede vi ikke i den samme Aand, i de samme Fodspor? **19** Alt længe have I ment, at vi forsvare os for eder. Nej, for Guds Aasyn tale vi i Kristus. Men det sker alt sammen, I elskede, for eders Opbyggelses Skyld. **20** Thi jeg frygter for, at, naar jeg kommer, jeg da maaske ikke skal finde eder saadanne, som jeg ønsker, og at jeg skal findes af eder saadan, som I ikke ønske; at der skal være Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Bagtalelser, Øretuderier, Opblæsthed, Klammerier, **21** at min Gud, naar jeg kommer igen, skal ydmyge mig i Anledning af eder, og jeg skal sørge over mange af dem, som forhen have syndet og ikke have omvendt sig fra den Urenhed og Utugt og Uterlighed, som de bedreve.

13 Det er nu tredje Gang, jeg kommer til eder. Paa to og tre Vidners Mund skal enhver Sag staa fast. **2** Jeg har sagt det forud og siger det forud, ligesom da jeg anden Gang var nærværende, saaledes ogsaa nu fraværende til dem, som forhen have syndet, og til alle de øvrige, at, om jeg

kommer igen, vil jeg ikke skaane, **3** efterdi I fordre Bevis paa, at Kristus taler i mig, han, som ikke er magtesløs over for eder, men er stærk iblandt eder. **4** Thi vel blev han korsfæstet i Magtesløshed, men han lever ved Guds Kraft; og ogsaa vi ere svage i ham, men vi skulle leve med ham ved Guds Kraft over for eder. **5** Ransager eder selv, om I ere i Troen; prøver eder selv! Eller erkende I ikke om eder selv, at Jesus Kristus er i eder? ellers ere I udygtige. **6** Men jeg haaber, at I skulle kende, at vi ere ikke udygtige. **7** Men vi bede til Gud om, at I intet ondt maa gøre; ikke for at vi maa vise os dygtige, men for at I maa gøre det gode, vi derimod staa som udygtige. **8** Thi vi formaa ikke noget imod Sandheden, men for Sandheden. **9** Thi vi glæde os, naar vi ere magtesløse, og I ere stærke; dette ønske vi ogsaa, at I maa blive fuldkommengjorte. **10** Derfor skriver jeg dette fraværende, for at jeg ikke nærværende skal bruge Strenghed, efter den Magt, som Herren har givet mig til Opbyggelse, og ikke til Nedbrydelse. **11** I øvrigt, Brødre! glæder eder, bliver fuldkommengjorte, lader eder formane, værer enige, værer fredsommelige, og Kærlighedens og Fredens Gud skal være med eder. **12** Hilser hverandre med et helligt Kys! Alle de hellige hilse eder. **13** Den Herres Jesu Kristi Naade og Guds Kærlighed og den Helligaands Samfund være med eder alle!

Galaterne

1 Paulus, Apostel, ikke af Mennesker, ikke heller ved
noget Menneske, men ved Jesus Kristus og Gud Fader, som
oprejste ham fra de døde, **2** og alle Brødrene, som ere med
mig, til Menighederne i Galatien: **3** Naade være med eder
og Fred fra Gud Fader og vor Herre Jesus Kristus, **4** som
gav sig selv for vore Synder, for at han kunde udfri os af
den nærværende onde Verden, efter vor Guds og Faders
Villie, **(aiōn g165)** **5** ham være Æren i Evigheders Evighed!
Amen. **(aiōn g165)** **6** Jeg undrer mig over, at I saa i snart lade
eder føre bort fra ham, som kaldte eder til Kristi Naade,
hen til et anderledes Evangelium; **7** hvilket dog ikke er et
andet, men det er kun nogle, som forvirre eder og ville
vende op og ned paa Kristi Evangelium. **8** Men selv om vi
eller en Engel fra Himmelen forkynder eder Evangeliet
anderledes, end vi have forkyndt eder det, han være en
Forbandelse! **9** Som vi før have sagt, saa siger jeg nu igen:
Dersom nogen forkynder eder Evangeliet anderledes,
end I have modtaget det, han være en Forbandelse! **10**
Taler jeg da nu Mennesker til Villie, eller Gud? eller
søger jeg at behage Mennesker? Dersom jeg endnu vilde
behage Mennesker, da var jeg ikke en Kristi Tjener. **11**
Men jeg kundgør eder, Brødre! at det Evangelium, som er
forkyndt af mig, er ikke Menneskeværk; **12** thi heller ikke
jeg har modtaget det eller er bleven undervist derom af
noget Menneske, men ved Aabenbarelse af Jesus Kristus.
13 I have jo hørt om min Vandel forhen i Jødedommen, at
jeg over al Maade forfulgte Guds Menighed og søgte at
udrydde den. **14** Og jeg gik videre i Jødedommen end

mange jævnaldrende i mit Folk, idet jeg var langt mere nidkær for mine fædrene Overleveringer. **15** Men da det behagede Gud, som fra min Moders Liv havde udtaget mig og havde kaldet mig ved sin Naade, **16** at aabenbare sin Søn i mig, for at jeg skulde forkynde Evangeliet om ham iblandt Hedningerne: Da spurgte jeg straks ikke Kød og Blod til Raads, **17** drog heller ikke op til Jerusalem, til dem, som før mig vare Apostle, men jeg drog bort til Arabien og vendte atter tilbage til Damaskus. **18** Senere, tre Aar efter, drog jeg op til Jerusalem for at blive kendt med Kefas og blev hos ham i femten Dage. **19** Men nogen anden af Apostlene saa jeg ikke, men kun Jakob, Herrens Broder. **20** Men hvad jeg skriver til eder — se, for Guds Aasyn vidner jeg, at jeg ikke lyver. **21** Derefter kom jeg til Syriens og Kilikiens Egne. **22** Men personlig var jeg ukendt for Judæas Menigheder i Kristus; **23** de hørte kun sige: Han, som forhen forfulgte os, forkynder nu Evangeliet om den Tro, som han forhen vilde udrydde; **24** og de priste Gud for mig.

2 Senere, efter fjorten Aars Forløb, drog jeg atter op til Jerusalem med Barnabas og tog ogsaa Titus med. **2** Men jeg drog op ifølge en Aabenbaring og forelagde dem, men særskilt de ansete, det Evangelium, som jeg prædiker iblandt Hedningerne, — om jeg vel løber eller har løbet forgæves. **3** Men end ikke min Ledsager, Titus, som var en Græker, blev tvungen til at omskæres, **4** nemlig for de indsnegne falske Brødres Skyld, som jo havde listet sig ind for at lure paa vor Frihed, som vi have i Kristus Jesus, for at de kunde gøre os til Trælle. **5** For dem vege vi end

ikke et Øjeblik i Eftergivenhed, for at Evangeliets Sandhed maatte blive varig hos eder. **6** Men fra deres Side, som ansaas for at være noget, (hvordanne de fordum vare, er mig uden Forskel; Gud ser ikke paa et Menneskes Person;) — over for mig nemlig havde de ansete intet at tilføje. **7** Men tværtimod, da de saa, at jeg har faaet Evangeliet til de uomskaarne betroet, ligesom Peter til de omskaarne, **8** (thi han, som gav Peter Kraft til Apostelgerning for de omskaarne, gav ogsaa mig Kraft dertil for Hedningerne;) **9** og da de lærte den mig givne Naade at kende, gave Jakob og Kefas og Johannes, som ansaas for at være Søjler, mig og Barnabas Samfundshaand for at vi skulde gaa til Hedningerne og de til de omskaarne; **10** kun at vi skulde komme de fattige i Hu, hvad jeg ogsaa just har bestræbt mig for at gøre. **11** Men da Kefas kom til Antiokia, traadte jeg op imod ham for hans aabne Øjne, thi domfældt var han. **12** Thi førend der kom nogle fra Jakob, spiste han sammen med Hedningerne; men da de kom, trak han sig tilbage og skilte sig fra dem af Frygt for dem af Omskærelsen. **13** Og med ham hyklede ogsaa de øvrige Jøder, saa at endog Barnabas blev dragen med af deres Hykleri. **14** Men da jeg saa, at de ikke vandrede rettelig efter Evangeliets Sandhed, sagde jeg til Kefas i alles Paahør: Naar du, som er en Jøde, lever paa hedensk og ikke paa jødisk Vis, hvor kan du da tvinge Hedningerne til at opføre sig som Jøder? **15** Vi ere af Natur Jøder og ikke Syndere af hedensk Byrd; **16** men da vi vide, at et Menneske ikke bliver retfærdiggjort af Lovens Gerninger, men kun ved Tro paa Jesus Kristus, saa have ogsaa vi troet

paa Kristus Jesus, for at vi maatte blive retfærdiggjorte af Tro paa Kristus og ikke af Lovens Gerninger; thi af Lovens Gerninger skal intet Kød blive retfærdiggjort. **17** Men naar vi, idet vi søgte at blive retfærdiggjorte i Kristus, ogsaa selv fandtes at være Syndere, saa er jo Kristus en Tjener for Synd? Det være langtfra! **18** naar jeg nemlig igen bygger det op, som jeg nedbrød, da viser jeg mig selv som Overtræder. **19** Thi jeg er ved Loven død fra Loven, for at jeg skal leve for Gud. **20** Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig; men hvad jeg nu lever i Kødet, det lever jeg i Troen paa Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig. **21** Jeg ophæver ikke Guds Naade; thi er der Retfærdighed ved Loven, da er jo Kristus død forgæves.

3 O, I uforstandige Galatere! hvem har fortryllet eder, I, hvem Jesus Kristus blev malet for Øje som korsfæstet? **2** Kun dette vil jeg vide af eder: Var det ved Lovens Gerninger, I modtoge Aanden, eller ved i Tro at høre? **3** Ere I saa uforstandige? ville I, som begyndte i Aand, nu ende i Kød? **4** Have I da prøvet saa meget forgæves? hvis det da virkelig er forgæves! **5** Mon da han, som meddeler eder Aanden og virker kraftige Gerninger iblandt eder, gør dette ved Lovens Gerninger eller ved, at I høre i Tro? **6** ligesom jo „Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed". **7** Erkender altsaa, at de, som ere af Tro, disse ere Abrahams Børn. **8** Men da Skriften forudsaa, at det er af Tro, at Gud retfærdiggør Hedningerne, forkyndte den forud Abraham det Evangelium: „I dig skulle alle

Folkeslagene velsignes", **9** saa at de, som ere af Tro, velsignes sammen med den troende Abraham. **10** Thi saa mange, som holde sig til Lovens Gerninger, ere under Forbandelse; thi der er skrevet: „Forbandet hver den, som ikke bliver i alle de Ting, som ere skrevne i Lovens Bog, saa han gør dem." **11** Men at ingen bliver retfærdiggjort for Gud ved Lov, er aabenbart, thi „den retfærdige skal leve af Tro." **12** Men Loven beror ikke paa Tro; men: „Den, som gør disse Ting, skal leve ved dem." **13** Kristus har løskøbt os fra Lovens Forbandelse, idet han blev en Forbandelse for os (thi der er skrevet: „Forbandet er hver den, som hænger paa et Træ"), **14** for at Abrahams Velsignelse maatte komme til Hedningerne i Kristus Jesus, for at vi kunde faa Aandens Forjættelse ved Troen. **15** Brødre! jeg taler paa Menneskevis: Ingen ophæver dog et Menneskes stadfæstede Arvepagt eller føjer noget dertil. **16** Men Abraham og hans Sæd bleve Forjættelserne tilsagte; der siges ikke: „Og Sædene", som om mange, men som om een: „Og din Sæd", hvilken er Kristus. **17** Jeg mener dermed dette: En Pagt, som forud er stadfæstet af Gud, kan Loven, som blev til fire Hundrede og tredive Aar senere, ikke gøre ugyldig, saa at den skulde gøre Forjættelsen til intet. **18** Thi faas Arven ved Lov, da faas den ikke mere ved Forjættelse; men til Abraham har Gud skænket den ved Forjættelse. **19** Hvad skulde da Loven? Den blev føjet til for Overtrædelsernes Skyld (indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjaldt), besørget ved Engle, ved en Mellemmands Haand. **20** Men en Mellemmand er ikke kun for een Part; Gud derimod er een. **21** Er da

Loven imod Guds Forjættelser? Det være langtfra! Ja, hvis der var givet en Lov, som kunde levendegøre, da var Retfærdigheden virkelig af Lov. **22** Men Skriften har indesluttet alt under Synd, for at Forjættelsen skulde af Tro paa Jesus Kristus gives dem, som tro. **23** Men førend Troen kom, holdtes vi indelukkede under Lovens Bevogtning til den Tro, som skulde aabenbares, **24** saa at Loven er bleven os en Tugtemester til Kristus, for at vi skulde blive retfærdiggjorte af Tro. **25** Men efter at Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemester. **26** Thi alle ere I Guds Børn ved Troen paa Kristus Jesus. **27** Thi I, saa mange som bleve døbte til Kristus, have iført eder Kristus. **28** Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller fri; her er ikke Mand og Kvinde; thi alle ere I een i Kristus Jesus. **29** Men naar I høre Kristus til, da ere I jo Abrahams Sæd, Arvinger ifølge Forjættelse.

4 Men jeg siger: Saa længe Arvingen er umyndig, er der ingen Forskel imellem ham og en Træl, skønt han er Herre over alt Godset; **2** men han staar under Formyndere og Husholdere indtil den af Faderen bestemte Tid. **3** Saaledes stode ogsaa vi, dengang vi vare umyndige, som Trælle under Verdens Børnelærdom. **4** Men da Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en Kvinde, født under Loven, **5** for at han skulde løskøbe dem, som vare under Loven, for at vi skulde faa Sønneudkaarelsen. **6** Men fordi I ere Sønner, har Gud udsendt i vore Hjerter sin Søns Aand, som raaber: Abba, Fader! **7** Altsaa er du ikke længer Træl, men Søn; men er du Søn, da er du ogsaa Arving ved Gud. **8** Dengang derimod, da I ikke kendte

Gud, trællede I for de Guder, som af Natur ikke ere det. **9** Men nu, da I have lært Gud at kende, ja, meget mere ere blevne kendte af Gud, hvor kunne I da atter vende tilbage til den svage og fattige Børnelærdom, som I atter forfra ville trælle under? **10** I tage Vare paa Dage og Maaneder og Tider og Aar. **11** Jeg frygter for, at jeg maaske har arbejdet forgæves paa eder. **12** Vorder ligesom jeg, thi ogsaa jeg er bleven som I, Brødre! jeg beder eder. I have ikke gjort mig nogen Uret. **13** Men I vide, at det var paa Grund af en Kødets Svaghed, at jeg første Gang forkyndte Evangeliet for eder; **14** og det, som i mit Kød var eder til Fristelse, ringeagtede I ikke og afskyede I ikke, men I modtoge mig som en Guds Engel, som Kristus Jesus. **15** Hvor er da nu eders Saligprisning? Thi jeg giver eder det Vidnesbyrd, at, om det havde været muligt, havde I udrevet eders Øjne og givet mig dem. **16** Saa er jeg vel bleven eders Fjende ved at tale Sandhed til eder? **17** De ere nidkære for eder, dog ikke for det gode; men de ville udelukke eder, for at I skulle være nidkære for dem. **18** Men det er godt at vise sig nidkær i det gode til enhver Tid, og ikke alene, naar jeg er nærværende hos eder. **19** Mine Børn, som jeg atter føder med Smerte, indtil Kristus har vundet Skikkelse i eder! **20** — ja jeg vilde ønske, at jeg nu var til Stede hos eder og kunde omskifte min Røst; thi jeg er raadvild over for eder. **21** Siger mig, I, som ville være under Loven, høre I ikke Loven? **22** Der er jo skrevet, at Abraham havde to Sønner, en med Tjenestekvinden og en med den frie Kvinde. **23** Men Tjenestekvindens Søn er avlet efter Kødet, den frie Kvindes ved Forjættelsen.

24 Dette har en billedlig Betydning. Thi disse Kvinder ere tvende Pagter, den ene fra Sinai Bjerg, som føder til Trældom: Denne er Hagar. **25** Thi „Hagar" er Sinai Bjerg i Arabien, men svarer til det nuværende Jerusalem; thi det er i Trældom med sine Børn. **26** Men Jerusalem heroventil er frit, og hun er vor Moder. **27** Thi der er skrevet: „Fryd dig, du ufrugtbare, du, som ikke føder! bryd ud og raab, du, som ikke har Fødselsveer! thi mange ere den enliges Børn fremfor hendes, som har Manden." **28** Men vi, Brødre! ere Forjættelsens Børn i Lighed med Isak. **29** Men ligesom dengang han, som var avlet efter Kødet, forfulgte ham, som var avlet efter Aanden, saaledes ogsaa nu. **30** Men hvad siger Skriften: „Uddriv Tjenestekvinden og hendes Søn; thi Tjenestekvindens Søn skal ingenlunde arve med den frie Kvindes Søn." **31** Derfor, Brødre! ere vi ikke Tjenestekvindens Børn, men den frie Kvindes.

5 Til Friheden har Kristus frigjort os. Saa staar nu fast, og lader eder ikke atter holde under Trældoms Aag! **2** Se, jeg, Paulus, siger eder, at dersom I lade eder omskære, vil Kristus intet gavne eder. **3** Men jeg vidner atter for hvert Menneske, som lader sig omskære, at han er skyldig at opfylde hele Loven. **4** I ere tabte for Kristus, I, som retfærdiggøres ved Loven; I ere faldne ud af Naaden. **5** Vi vente jo ved Aanden af Tro Retfærdigheds Haab. **6** Thi i Kristus Jesus gælder hverken Omskærelse eller Forhud noget, men Tro, som er virksom ved Kærlighed. **7** I vare godt paa Vej; hvem har hindret eder i at adlyde Sandhed? **8** Den Overtalelse kom ikke fra ham, som kaldte eder. **9** En liden Surdej g syrer hele Dejgen. **10** Jeg har den Tillid

til eder i Herren, at I ikke ville mene noget andet; men den, som forvirrer eder, skal bære sin Dom, hvem han end er. **11** Men jeg, Brødre! dersom jeg endnu prædiker Omskærelse, hvorfor forfølges jeg da endnu? Saa er jo Korsets Forargelse gjort til intet. **12** Gid de endog maatte lemlæste sig selv, de, som forstyrre eder! **13** I bleve jo kaldede til Frihed, Brødre! kun at I ikke bruge Friheden til en Anledning for Kødet, men værer ved Kærligheden hverandres Tjenere! **14** Thi hele Loven er opfyldt i eet Ord, i det: „Du skal elske din Næste som dig selv." **15** Men naar I bide og æde hverandre, da ser til, at I ikke fortæres af hverandre! **16** Men jeg siger: Vandrer efter Aanden, saa fuldbyrde I ingenlunde Kødets Begæring. **17** Thi Kødet begærer imod Aanden, og Aanden imod Kødet; disse staa nemlig hinanden imod, for at I ikke skulle gøre, hvad I have Lyst til. **18** Men naar I drives af Aanden, ere I ikke under Loven. **19** Men Kødets Gerninger ere aabenbare, saasom: Utugt, Urenhed, Uterlighed, **20** Afgudsdyrkelse, Trolddom, Fjendskaber, Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Tvedragt, Partier, **21** Avind, Drukkenskab, Svir og deslige; hvorom jeg forud siger eder, ligesom jeg ogsaa før har sagt, at de, som øve saadanne Ting, skulle ikke arve Guds Rige. **22** Men Aandens Frugt er Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, **23** Sagtmodighed, Afholdenhed. Imod saadanne er Loven ikke, **24** men de, som høre Kristus Jesus til, have korsfæstet Kødet med dets Lidenskaber og Begæringer. **25** Naar vi leve ved Aanden, da lader os ogsaa vandre efter Aanden!

26 Lader os ikke have Lyst til tom Ære, saa at vi udæske hverandre og bære Avind imod hverandre.

6 Brødre! om ogsaa et Menneske bliver overrasket af nogen Forsyndelse, da hjælper en saadan til Rette, I aandelige! med Sagtmodigheds Aand, og se til dig selv, at ikke ogsaa du bliver fristet! **2** Bærer hverandres Byrder og opfylder saaledes Kristi Lov! **3** Thi naar nogen mener, at han er noget, skønt han intet er, da bedrager han sig selv. **4** Men hver prøve sin egen Gerning, og da skal han have sin Ros i Forhold til sig selv alene, og ikke til Næsten; **5** thi hver skal bære sin egen Byrde. **6** Men den, som undervises i Ordet, skal dele alt godt med den, som underviser ham. **7** Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste. **8** Thi den, som saar i sit Kød, skal høste Fordærvelse af Kødet; men den, som saar i Aanden, skal høste evigt Liv af Aanden. **(aiōnios g166)** **9** Men naar vi gøre det gode, da lader os ikke blive trætte; thi i sin Tid skulle vi høste, saafremt vi ikke give tabt. **10** Saa lader os altsaa, efter som vi have Lejlighed, gøre det gode imod alle, men mest imod Troens egne! **11** Ser nu, med hvor store Bogstaver jeg skriver til eder med min egen Haand! **12** Alle de, som ville tage sig godt ud i Kødet, de tvinge eder til at lade eder omskære, alene for at de ikke skulle forfølges for Kristi Kors's Skyld. **13** Thi ikke engang de, som lade sig omskære, holde selv Loven; men de ville, at I skulle lade eder omskære, for at de kunne rose sig af eders Kød. **14** Men det være langt fra mig at rose mig uden af vor Herres Jesu Kristi Kors, ved hvem Verden er

korsfæstet for mig, og jeg for Verden. **15** Thi hverken Omskærelse eller Forhud er noget, men en ny Skabning. **16** Og saa mange, som vandre efter denne Rettesnor, over dem være Fred og Barmhjertighed, og over Guds Israel! **17** Herefter volde ingen mig Besvær; thi jeg bærer Jesu Mærketegn paa mit Legeme. **18** Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eders Aand, Brødre! Amen.

Efeserne

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, til de hellige,
som ere i Efesus og ere troende i Kristus Jesus: **2** Naade
være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre
Jesus Kristus! **3** Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi
Fader, som har velsignet os med al aandelig Velsignelse
i det himmelske i Kristus, **4** ligesom han har udvalgt
os i ham før Verdens Grundlæggelse til at være hellige
og ulastelige for hans Aasyn, **5** idet han i Kærlighed
forudbestemte os til Sønneudkaarelse hos sig ved Jesus
Kristus, efter sin Villies Velbehag, **6** til Pris for sin
Naades Herlighed, som han benaadede os med i den
elskede, **7** i hvem vi have Forløsningen ved hans Blod,
Syndernes Forladelse, efter hans Naades Rigdom, **8** som
han rigelig tildelte os i al Visdom og Forstand, **9** idet
han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed, efter sin
velbehagelige Beslutning, som han havde fattet hos sig
selv, **10** for at oprette en Husholdning i Tidernes Fylde,
nemlig at sammenfatte sig alt i Kristus, det, som er i
Himlene, og det, som er paa Jorden, i ham, **11** i hvem
vi ogsaa have faaet Arvelodden, forud bestemte efter
hans Forsæt, der virker alt efter sin Villies Raad, **12** for
at vi skulde være til Pris for hans Herlighed, vi, som
forud havde haabet paa Kristus, **13** i hvem ogsaa I, da
I hørte Sandhedens Ord, Evangeliet om eders Frelse, i
hvem I ogsaa, da I bleve troende, bleve beseglede med
Forjættelsens hellige Aand, **14** som er Pant paa vor Arv,
til Ejendommens Forløsning, til Pris for hans Herlighed.
15 Derfor har ogsaa jeg, efter at have hørt om eders

Tro paa den Herre Jesus og om eders Kærlighed til alle de hellige, **16** ikke ophørt at takke for eder, idet jeg ihukommer eder i mine Bønner om, **17** at vor Herres Jesu Kristi Gud, Herlighedens Fader, maa give eder Visdoms og Aabenbarelses Aand i Erkendelse af ham, **18** gøre eders Hjertes Øjne oplyste til at kende, hvilket det Haab er, som han kaldte eder til, hvilken hans Arvs Herligheds Rigdom er iblandt de hellige, **19** og hvilken hans Krafts overvættes Storhed er over for os, som tro, alt efter hans Styrkes vældige Virkekraft, **20** som han udviste paa Kristus, da han oprejste ham fra de døde og satte ham ved sin højre Haand i det himmelske, **21** langt over al Magt og Myndighed og Kraft og Herredom og hvert Navn, som nævnes, ikke alene i denne Verden, men ogsaa i den kommende, **(aiōn g165)** **22** og lagde alt under hans Fødder, og ham gav han som Hoved over alting til Menigheden, **23** der er hans Legeme, fyldt af ham, som fylder alt i alle.

2 Ogsaa eder, da I vare døde ved eders Overtrædelser og Synder, **2** hvori I fordum vandrede efter denne Verdens Tidsaand, efter hans Vis, som hersker over Luftens Magt, over den Aand, der nu er virksom i Genstridighedens Børn, **(aiōn g165)** **3** iblandt hvilke ogsaa vi fordum alle vandrede i vort Køds Begæringer og gjorde Kødets og Tankernes Villie og vare af Natur Vredes Børn ligesom ogsaa de andre — **4** men Gud, som er rig paa Barmhjertighed, har for sin store Kærligheds Skyld, hvormed han elskede os, **5** ogsaa da vi vare døde ved vore Overtrædelser, levendegjort os med Kristus — af Naade ere I frelste! — **6** og medoprejst os og sat os med ham i det himmelske i

Kristus Jesus, **7** for at han i de tilkommende Tider kunde vise sin Naades overvættes Rigdom ved Godhed imod os i Kristus Jesus. **(aiōn g165)** **8** Thi af Naaden ere I frelste ved Tro, og det ikke af eder selv, Guds er Gaven; **9** ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal rose sig. **10** Thi vi ere hans Værk, skabte i Kristus Jesus til gode Gerninger, som Gud forud beredte, for at vi skulde vandre i dem. **11** Derfor kommer i Hu, at fordum I Hedninger i Kødet, I, som bleve kaldte Forhud af den saakaldte Omskærelse, der sker i Kødet med Haanden, **12** at I paa den Tid, uden for Kristus, vare udelukkede fra Israels Borgerret og fremmede for Forjættelsens Pagter, uden Haab og uden Gud i Verden. **13** Nu derimod, i Kristus Jesus, ere I, som fordum vare langt borte, komne nær til ved Kristi Blod. **14** Thi han er vor Fred, han, som gjorde begge til eet og nedbrød Gærdets Skillevæg, **15** Fjendskabet, da han i sit Kød afskaffede Budenes Lov med dens Befalinger, for at han i sig kunde skabe de to til eet nyt Menneske ved at stifte Fred **16** og for at forlige dem begge i eet Legeme med Gud ved Korset, idet han ved dette dræbte Fjendskabet. **17** Og han kom og forkyndte Fred for eder, som vare langt borte, og Fred for dem, som vare nær. **18** Thi ved ham have vi begge i een Aand Adgang til Faderen. **19** Saa ere I da ikke mere fremmede og Udlændinge, men I ere de helliges Medborgere og Guds Husfolk, **20** opbyggede paa Apostlenes og Profeternes Grundvold, idet Hovedhjørnestenen er Kristus Jesus selv, **21** i hvem enhver Bygning sammenføjes og vokser til et helligt

Tempel i Herren, **22** i hvem ogsaa I blive medopbyggede til en Guds Bolig i Aanden.

3 Det er for denne Sags Skyld, at jeg, Paulus, Kristi Jesu Fange for eder, I Hedninger, — **2** om I da have hørt om Husholdningen med den Guds Naade, som blev given mig til eder, **3** at ved Aabenbarelse blev Hemmeligheden kundgjort mig, saaledes som jeg foran kortelig har skrevet, **4** hvoraf I, naar I læse det, kunne skønne min Indsigt i Kristi Hemmelighed, **5** som i andre Slægter ikke blev kundgjort for Menneskenes Børn, saaledes som den nu er bleven aabenbaret hans hellige Apostle og Profeter ved Aanden: **6** Nemlig at Hedningerne ere Medarvinger og medindlemmede og meddelagtige i Forjættelsen i Kristus Jesus ved Evangeliet, **7** hvis Tjener jeg er bleven ifølge den Guds Naades Gave, som blev given mig ved hans Magts Virkekraft. **8** Mig, den allerringeste af alle hellige, blev denne Naade given at forkynde Hedningerne Evangeliet om Kristi uransagelige Rigdom **9** og at oplyse alle om, hvilken Husholdningen med den Hemmelighed er, som fra Evighed har været skjult i Gud, der skabte alle Ting, **(aiōn g165)** **10** for at Guds mangfoldige Visdom skulde nu ved Menigheden blive kundgjort for Magterne og Myndighederne i det himmelske, **11** efter det evige Forsæt, som han fuldbyrdede ved Kristus Jesus, vor Herre, **(aiōn g165)** **12** i hvem vi have Frimodigheden og Adgang med Tillid ved Troen paa ham. **13** Derfor beder jeg, at I ikke tabe Modet over mine Trængsler, som jeg lider for eder, hvilket er en Ære for eder. — **14** For denne Sags Skyld bøjer jeg mine Knæ for Faderen, **15** fra hvem

enhver Faderlighed i Himle og paa Jord har sit Navn, **16** at han vil give eder efter sin Herligheds Rigdom mægtigt at styrkes ved hans Aand i det indvortes Menneske; **17** at Kristus maa bo ved Troen i eders Hjerter, **18** for at I, rodfæstede og grundfæstede i Kærlighed, kunne sammen med alle de hellige formaa at begribe, hvor stor Bredden og Længden og Dybden og Højden er, **19** og at kende Kristi Kærlighed, som overgaar al Erkendelse, for at I kunne fyldes indtil hele Guds Fylde. **20** Men ham, som formaar over alle Ting at gøre langt ud over det, som vi bede eller forstaa, efter den Magt, som er virksom i os, **21** ham være Ære i Menigheden og i Kristus Jesus igennem alle Slægterne i Evighedernes Evighed! Amen. **(aiōn g165)**

4 Jeg formaner eder derfor, jeg, den fangne i Herren, til at vandre værdig den Kaldelse, med hvilken I bleve kaldede, **2** med al Ydmyghed og Sagtmodighed, med Langmodighed, saa I bære over med hverandre i Kærlighed **3** og gøre eder Flid for at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand; **4** eet Legeme og een Aand, ligesom I ogsaa bleve kaldede til eet Haab i eders Kaldelse; **5** een Herre, een Tro, een Daab, **6** een Gud og alles Fader, som er over alle og igennem alle og i alle! **7** Men hver enkelt af os blev Naaden given efter Kristi Gaves Maal. **8** Derfor hedder det: „Da han opfor til det høje, bortførte han Fanger og gav Menneskene Gaver.“ **9** Men dette: „Han opfor, “ hvad er det, uden at han ogsaa nedfor til Jordens nedre Egne. **10** Han, som nedfor, han er ogsaa den, som opfor højt over alle Himlene, for at han skulde fylde alle Ting. **11** Og han gav nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som Evangelister,

andre som Hyrder og Lærere, **12** til de helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse, **13** indtil vi alle naa til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds Søn, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes Maal af Vækst, **14** for at vi ikke mere skulle være umyndige, der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens Vind, ved Menneskenes Tærningspil, ved Træskhed efter Vildfarelsens Rænkespind; **15** men for at vi, Sandheden tro i Kærlighed, skulle i alle Maader opvokse til ham, som er Hovedet, Kristus, **16** ud fra hvem hele Legemet, idet det sammenføjes og sammenknyttes ved ethvert hjælpende Bindeled i Forhold til hver enkelt Dels tilmaalte Virkekraft, fuldbyrder Legemets Vækst til Opbyggelse af sig selv i Kærlighed. **17** Dette siger jeg da og vidner i Herren, at I skulle ikke mere vandre saaledes, som Hedningerne vandre i deres Sinds Tomhed, **18** formørkede i deres Tanke, fremmedgjorte for Guds Liv som Følge af den Vankundighed, som er i dem paa Grund af deres Hjertes Forhærdelse, **19** de, som jo følesløse have hengivet sig til Uterligheden, til at øve al Urenhed i Havesyge. **20** Men I have ikke saaledes lært Kristus, **21** om I da have hørt om ham og ere blevne oplærte i ham saaledes, som Sandhed er i Jesus, **22** at I, hvad eders forrige Vandel angaar, skulle aflægge det gamle Menneske, som fordærves ved bedrageriske Begæringer, **23** men fornyes i eders Sinds Aand **24** og iføre eder det nye Menneske, som blev skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed. **25** Derfor aflægger Løgnen og taler Sandhed, hver med sin Næste, efterdi vi ere

hverandres Lemmer. **26** Blive I vrede, da synder ikke;
lad ikke Solen gaa ned over eders Forbitrelse; **27** giver
ikke heller Djævelen Rum! **28** Den, som stjæler, stjæle
ikke mere, men arbejde hellere og gøre det gode med
sine egne Hænder, for at han kan have noget at meddele
den, som er i Trang. **29** Lad ingen raadden Tale udgaa af
eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden
Opbyggelse, for at den kan skaffe dem Naade, som
høre derpaa; **30** og bedrøver ikke Guds hellige Aand,
med hvilken I bleve beseglede til Forløsningens Dag.
31 Al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen og
Forhaanelse blive langt fra eder tillige med al Ondskab!
32 Men vorder velvillige imod hverandre, barmhjertige,
tilgivende hverandre, ligesom jo Gud har tilgivet eder i
Kristus.

5 Vorder derfor Guds Efterlignere som elskede Børn, **2**
og vandrer i Kærlighed, ligesom ogsaa Kristus elskede os
og gav sig selv hen for os som en Gave og et Slagtoffer,
Gud til en velbehagelig Lugt. **3** Men Utugt og al Urenhed
eller Havesyge bør end ikke nævnes iblandt eder, som
det sømmer sig for hellige, **4** ej heller ublu Væsen eller
daarlig Snak eller letfærdig Skemt, hvilket er utilbørligt,
men hellere Taksigelse. **5** Thi dette vide og erkende I,
at ingen utugtig eller uren eller havesyg, hvilket er en
Afgudsdyrker, har Arv i Kristi og Guds Rige. **6** Ingen
bedrage eder med tomme Ord; thi for disse Ting kommer
Guds Vrede over Genstridighedens Børn. **7** Derfor, bliver
ikke meddelagtige med dem! **8** Thi I vare forhen Mørke,
men nu ere I Lys i Herren; vandrer som Lysets Børn, **9**

(Lysets Frugt viser sig jo i al Godhed og Retfærdighed og Sandhed,) **10** saa I prøve, hvad der er velbehageligt for Herren. **11** Og haver ikke Samfund med Mørkets ufrugtbare Gerninger. Men revser dem hellere; **12** thi hvad der lønligt bedrives af dem, er skammeligt endog at sige; **13** men alt dette bliver aabenbaret, naar det revses af Lyset. Thi alt det, som bliver aabenbaret, er Lys. **14** Derfor hedder det: „Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de døde, og Kristus skal lyse for dig!" **15** Ser derfor nøje til, hvorledes I vandre, ikke som uvise, men som vise, **16** saa I købe den belejlige Tid, efterdi Dagene ere onde. **17** Derfor bliver ikke uforstandige, men skønner, hvad Herrens Villie er. **18** Og drikker eder ikke drukne i Vin, i hvilket der er Ryggesløshed, men lader eder fylde med Aanden, **19** saa I tale hverandre til med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser og synge og spille i eders Hjerte for Herren **20** og altid sige Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Kristi Navn **21** og underordne eder under hverandre i Kristi Frygt; **22** Hustruerne skulle underordne sig under deres egne Mænd, som under Herren; **23** thi en Mand er sin Hustrus Hoved, ligesom ogsaa Kristus er Menighedens Hoved. Han er sit Legemes Frelser. **24** Dog, ligesom Menigheden underordner sig under Kristus, saaledes skulle ogsaa Hustruerne underordne sig under deres Mænd i alle Ting. **25** I Mænd! elsker eders Hustruer, ligesom ogsaa Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den, **26** for at han kunde hellige den, idet han rensede den ved Vandbadet med et Ord, **27** for at han selv kunde fremstille

Menigheden for sig som herlig, uden Plet eller Rynke eller noget deslige, men for at den maatte være hellig og ulastelig. **28** Saaledes ere Mændene skyldige at elske deres egne Hustruer som deres egne Legemer; den, som elsker sin egen Hustru, elsker sig selv. **29** Ingen har jo nogen Sinde hadet sit eget Kød, men han nærer og plejer det, ligesom ogsaa Kristus Menigheden. **30** Thi vi ere Lemmer paa hans Legeme. **31** Derfor skal et Menneske forlade sin Fader og Moder og holde fast ved sin Hustru, og de to skulle være eet Kød. **32** Denne Hemmelighed er stor — jeg sigter nemlig til Kristus og til Menigheden. **33** Dog, ogsaa I skulle elske hver især sin egen Hustru som sig selv; men Hustruen have Ærefrygt for Manden!

6 I Børn! adlyder eders Forældre i Herren, thi dette er ret. **2** „Ær din Fader og Moder", dette er jo det første Bud med Forjættelse, **3** „for at det maa gaa dig vel, og du maa leve længe i Landet." **4** Og I Fædre! opirrer ikke eders Børn, men opfostrer dem i Herrens Tugt og Formaning! **5** I Trælle! adlyder eders Herrer efter Kødet med Frygt og Bæven i eders Hjertes Enfold som Kristus; **6** ikke med Øjentjeneste, som de, der ville tækkes Mennesker, men som Kristi Tjenere, saa I gøre Guds Villie af Hjertet, **7** idet I med god Villie gøre Tjeneste som for Herren og ikke for Mennesker, **8** idet I vide, at hvad godt enhver gør, det skal han faa igen af Herren, hvad enten han er Træl eller fri. **9** Og I Herrer! gører det samme imod dem, saa I lade Trusel fare, idet I vide, at baade deres og eders Herre er i Himlene, og der er ikke Persons Anseelse hos ham. **10** For øvrigt bliver stærke i Herren og i hans Styrkes Vælde! **11**

Ifører eder Guds fulde Rustning, for at I maa kunne holde Stand imod Djævelens snedige Anløb. **12** Thi for os staar Kampen ikke imod Blod og Kød, men imod Magterne, imod Myndighederne, imod Verdensherskerne i dette Mørke, imod Ondskabens Aandemagter i det himmelske. **(aiōn g165)** **13** Derfor tager Guds fulde Rustning paa, for at I maa kunne staa imod paa den onde Dag og bestaa efter at have fuldbyrdet alt. **14** Saa staar da omgjordede om eders Lænd med Sandhed og iførte Retfærdighedens Panser. **15** Fødderne ombundne med Kampberedthed fra Fredens Evangelium; **16** og i alle Forhold løfter Troens Skjold, med hvilket I ville kunne slukke alle den ondes gloende Pile, **17** og tager imod Frelsens Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord, **18** idet I under al Paakaldelse og Bøn bede til enhver Tid i Aanden og ere aarvaagne dertil i al Vedholdenhed og Bøn for alle de hellige, **19** ogsaa for mig, om at der maa gives mig Ord, naar jeg oplader min Mund, til med Frimodighed at kundgøre Evangeliets Hemmelighed, **20** for hvis Skyld jeg er et Sendebud i Lænker, for at jeg maa have Frimodighed deri til at tale, som jeg bør. **21** Men for at ogsaa I skulle kende mine Forhold, hvorledes det gaar mig, da skal Tykikus, den elskede Broder og tro Tjener i Herren, kundgøre eder alt; **22** ham sender jeg til eder, just tor at I skulle lære at kende, hvorledes det staar til hos os, og for at han skal opmuntre eders Hjerter. **23** Fred være med Brødrene og Kærlighed med Tro fra Gud Fader og den Herre Jesus Kristus! **24** Naaden være med alle dem, som elske vor Herre Jesus Kristus i Uforkrænkelighed!

Filipperne

1 Paulus og Timotheus, Kristi Jesu Tjenere, til alle de hellige i Kristus Jesus, som ere i Filippi, med Tilsynsmænd og Menighedstjenere. **2** Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Jeg takker min Gud, saa ofte jeg kommer eder i Hu, **4** idet jeg altid, i hver min Bøn, beder for eder alle med Glæde, **5** for eders Deltagelse i Evangeliet fra den første Dag indtil nu; **6** forvisset om dette, at han, som begyndte en god Gerning i eder, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi Dag, **7** saaledes som det jo er ret for mig at mene dette om eder alle, efterdi jeg har eder i Hjertet baade under mine Lænker og under Evangeliets Forsvar og Stadfæstelse, fælles som I jo alle ere med mig om Naaden. **8** Thi Gud er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter eder alle med Kristi Jesu inderlige Kærlighed. **9** Og derom beder jeg, at eders Kærlighed fremdeles maa blive mere og mere rig paa Erkendelse og al Skønsomhed, **10** saa I kunne værdsætte de forskellige Ting, for at I maa være rene og uden Anstød til Kristi Dag, **11** fyldte med Retfærdigheds Frugt, som virkes ved Jesus Kristus, Gud til Ære og Pris. **12** Men jeg vil, I skulle vide, Brødre! at mine Forhold snarere have tjent til Evangeliets Fremme, **13** saa at det er blevet aabenbart for hele Livvagten og for alle de øvrige, at mine Lænker bæres for Kristi Skyld, **14** og de fleste af Brødrene fik i Tillid til Herren ved mine Lænker end mere Dristighed til at tale Guds Ord uden Frygt. **15** Nogle prædike vel ogsaa Kristus for Avinds og Kivs Skyld, men nogle ogsaa i en god Mening. **16** Disse gøre

det af Kærlighed, vidende, at jeg er sat til at forsvare Evangeliet; **17** men hine forkynde Kristus af Egennytte, ikke ærligt, men i den Tanke at føje Trængsel til mine Lænker. **18** Hvad saa? Kristus forkyndes dog paa enhver Maade, være sig paa Skrømt eller i Sandhed; og derover glæder jeg mig, og jeg vil ogsaa fremdeles glæde mig. **19** Thi jeg ved, at dette skal blive mig til Frelse ved eders Bøn og Jesu Kristi Aands Hjælp, **20** efter min Længsel og mit Haab, at jeg i intet skal blive til Skamme, men at Kristus skal med al Frimodighed, som altid, saa ogsaa nu, forherliges i mit Legeme, være sig ved Liv eller ved Død. **21** Thi det at leve er mig Kristus og at dø en Vinding. **22** Men dersom dette at leve i Kødet skaffer mig Frugt af min Gerning, saa ved jeg ikke, hvad jeg skal vælge; **23** men jeg staar tvivlraadig imellem de to Ting, idet jeg har Lysten til at bryde op og være sammen med Kristus; thi dette var saare meget bedre; **24** men at forblive i Kødet er mere nødvendigt for eders Skyld. **25** Og i Forvisning herom ved jeg, at jeg skal blive i Live og forblive hos eder alle til eders Fremgang og Glæde i Troen, **26** for at eders Ros ved mig kan blive rig i Kristus Jesus, ved at jeg atter kommer til Stede iblandt eder. **27** Kun skulle I leve Kristi Evangelium værdigt, for at, hvad enten jeg kommer og ser eder eller er fraværende, jeg dog kan høre om eder, at I staa faste i een Aand, saa at I med een Sjæl stride tilsammen for Troen paa Evangeliet **28** og ikke lade eder forfærde i nogen Ting af Modstanderne; thi dette er for dem et Tegn paa Undergang, men for eder paa Frelse, og det fra Gud. **29** Thi eder er det forundt for Kristi Skyld —

ikke alene at tro paa ham, men ogsaa at lide for hans Skyld, **30** idet I have den samme Kamp, som I have set paa mig og nu høre om mig.

2 Er der da nogen Formaning i Kristus, er der nogen Kærlighedens Opmuntring, er der noget Aandens Samfund, er der nogen inderlig Kærlighed og Barmhjertighed: **2** Da fuldkommer min Glæde, at I maa være enige indbyrdes, saa I have den samme Kærlighed, samme Sjæl, een Higen, **3** intet gøre af Egennytte eller Lyst til tom Ære, men i Ydmyghed agte hverandre højere end eder selv **4** og ikke se hver paa sit, men enhver ogsaa paa andres. **5** Det samme Sindelag være i eder, som ogsaa var i Kristus Jesus, **6** han, som, da han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig, **7** men forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa og blev Mennesker lig; **8** og da han i Fremtræden fandtes som et Menneske, fornedrede han sig selv, saa han blev lydig indtil Døden, ja, Korsdøden. **9** Derfor har ogsaa Gud højt ophøjet ham og skænket ham det Navn, som er over alle Navne, **10** for at i Jesu Navn hvert Knæ skal bøje sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden, **11** og hver Tunge skal bekende, at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders Ære. **12** Derfor, mine elskede! ligesom I altid have været lydige, saa arbejder ikke alene som i min Nærværelse, men nu meget mere i min Fraværelse paa eders egen Frelse med Frygt og Bæven; **13** thi Gud er den, som virker i eder baade at ville og at virke, efter sit Velbehag. **14** Gører alle Ting uden Knurren og Betænkeligheder, **15** for at I maa blive udadlelige og rene,

Guds ulastelige Børn, midt i en vanartet og forvendt Slægt, iblandt hvilke I vise eder som Himmellys i Verden, **16** idet I fremholde Livets Ord, mig til Ros paa Kristi Dag, at jeg ikke har løbet forgæves, ej heller arbejdet forgæves. **17** Ja, selv om jeg bliver ofret under Ofringen og Betjeningen af eders Tro, saa glæder jeg mig og glæder mig med eder alle. **18** Men ligeledes skulle ogsaa I glæde eder, og glæde eder med mig! **19** Men jeg haaber i den Herre Jesus snart at kunne sende Timotheus til eder, for at ogsaa jeg kan blive ved godt Mod ved at erfare, hvorledes det gaar eder. **20** Thi jeg har ingen ligesindet, der saa oprigtig vil have Omsorg for, hvorledes det gaar eder; **21** thi de søge alle deres eget, ikke hvad der hører Kristus Jesus til. **22** Men hans prøvede Troskab kende I, at, ligesom et Barn tjener sin Fader, saaledes har han tjent med mig for Evangeliet. **23** Ham haaber jeg altsaa at sende straks, naar jeg ser Udgangen paa min Sag. **24** Men jeg har den Tillid til Herren, at jeg ogsaa selv snart skal komme. **25** Men jeg har agtet det nødvendigt at sende Epafroditus til eder, min Broder og Medarbejder og Medstrider, og eders Udsending og Tjener for min Trang, **26** efterdi han længtes efter eder alle og var saare ængstelig, fordi I havde hørt, at han var bleven syg. **27** Ja, han var ogsaa syg og Døden nær; men Gud forbarmede sig over ham, ja, ikke alene over ham, men ogsaa over mig, for at jeg ikke skulde have Sorg paa Sorg. **28** Derfor skynder jeg mig desto mere med at sende ham, for at I atter kunne glædes, naar I se ham, og jeg være mere sorgfri. **29** Modtager ham altsaa i Herren med al Glæde

og holder saadanne i Ære; **30** thi for Kristi Gernings Skyld
kom han Døden nær, idet han satte sit Liv i Vove for at
udfylde Savnet af eder i eders Tjeneste imod mig.

3 I øvrigt, mine Brødre, glæder eder i Herren! At skrive
det samme til eder er ikke til Besvær for mig, men
er betryggende for eder. **2** Holder Øje med Hundene,
holder Øje med de slette Arbejdere, holder Øje med
Sønderskærelsen! **3** Thi vi ere Omskærelsen, vi, som
tjene i Guds Aand og rose os i Kristus Jesus og ikke
forlade os paa Kødet, **4** endskønt ogsaa jeg har det, jeg
kunde forlade mig paa, ogsaa i Kødet. Dersom nogen
anden synes, han kan forlade sig paa Kødet, kan jeg det
mere. **5** Jeg er omskaaren paa den ottende Dag, af Israels
Slægt, Benjamins Stamme, en Hebræer af Hebræere, over
for Loven en Farisæer, **6** i Nidkærhed en Forfølger af
Menigheden, i Retfærdigheden efter Loven udadlelig.
7 Men hvad der var mig Vinding, det har jeg for Kristi
Skyld agtet for Tab; **8** ja sandelig, jeg agter endog alt for
at være Tab imod det langt højere, at kende Kristus Jesus,
min Herre, for hvis Skyld jeg har lidt Tab paa alt og agter
det for Skarn, for at jeg kan vinde Kristus **9** og findes i
ham, saa jeg ikke har min Retfærdighed, den af Loven,
men den ved Tro paa Kristus, Retfærdigheden fra Gud
paa Grundlag af Troen, **10** for at jeg maa kende ham og
hans Opstandelses Kraft og hans Lidelsers Samfund, idet
jeg bliver ligedannet med hans Død, **11** om jeg dog kunde
naa til Opstandelsen fra de døde. **12** Ikke at jeg allerede
har grebet det eller allerede er fuldkommen; men jeg
jager derefter, om jeg dog kunde gribe det, efterdi jeg

ogsaa er greben af Kristus Jesus. **13** Brødre! jeg mener ikke om mig selv, at jeg har grebet det. **14** Men eet gør jeg: Glemmende, hvad der er bagved, men rækkende efter det, som er foran, jager jeg imod Maalet, til den Sejrspris, hvortil Gud fra det høje kaldte os i Kristus Jesus. **15** Lader da os, saa mange som ere fuldkomne, have dette Sindelag; og er der noget, hvori I ere anderledes sindede, da skal Gud aabenbare eder ogsaa dette. **16** Kun at vi, saa vidt vi ere komne, vandre i samme Retning. **17** Vorder mine Efterlignere, Brødre! og agter paa dem, der vandre saaledes, som I have os til Forbillede. **18** Thi mange vandre, som jeg ofte har sagt eder, men nu ogsaa siger med Taarer, som Kristi Kors's Fjender, **19** hvis Ende er Fortabelse, hvis Gud er Bugen, og hvis Ære er i deres Skændsel, de, som tragte efter de jordiske Ting. **20** Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi ogsaa forvente som Frelser den Herre Jesus Kristus, **21** der skal forvandle vort Fornedrelses-Legeme til at blive ligedannet med hans Herligheds-Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han ogsaa kan underlægge sig alle Ting.

4 Derfor, mine Brødre, elskede og savnede, min Glæde og Krans! staar saaledes fast i Herren, I elskede! **2** Evodia formaner jeg, og Syntyke formaner jeg til at være enige i Herren. **3** Ja, jeg beder ogsaa dig, min ægte Synzygus! tag dig af dem; thi de have med mig stridt i Evangeliet, tillige med Klemens og mine øvrige Medarbejdere, hvis Navne staa i Livets Bog. **4** Glæder eder i Herren altid; atter siger jeg: Glæder eder! **5** Eders milde Sind vorde kendt af alle Mennesker! Herren er nær! **6** Værer ikke bekymrede for

noget, men lader i alle Ting eders Begæringer komme frem for Gud i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse; **7** og Guds Fred, som overgaar al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders Tanker i Kristus Jesus. **8** I øvrigt, Brødre! alt, hvad der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder: Lægger eder det paa Sinde! **9** Hvad I baade have lært og modtaget og hørt og set paa mig, dette skulle I gøre, og Fredens Gud skal være med eder. **10** Men jeg har højlig glædet niig i Herren over, at I nu omsider ere komne til Kræfter, saa at I kunne tænke paa mit Vel, hvorpaa I ogsaa forhen tænkte, men I manglede Lejlighed. **11** Dette siger jeg ikke af Trang; thi jeg har lært at nøjes med det, jeg har. **12** Jeg forstaar at være i ringe Kaar, og jeg forstaar ogsaa at have Overflod; i alt og hvert er jeg indviet, baade i at mættes og i at hungre, baade i at have Overflod og i at lide Savn. **13** Alt formaar jeg i ham, som gør mig stærk. **14** Dog gjorde I vel i at tage Del i min Trængsel. **15** Men I vide det ogsaa selv, Filippensere! at i Evangeliets Begyndelse, da jeg drog ud fra Makedonien, var der ingen Menighed, som havde Regning med mig over givet og modtaget, uden I alene. **16** Thi endog i Thessalonika sendte I mig baade en og to Gange, hvad jeg havde nødig. **17** Ikke at jeg attraar Gaven, men jeg attraar den Frugt, som bliver rigelig til eders Fordel. **18** Nu har jeg nok af alt og har Overflod; jeg har fuldt op efter ved Epafroditus at have modtaget eders Gave, en Vellugts-Duft, et velkomment Offer, velbehageligt for Gud. **19** Men min Gud skal efter

sin Rigdom fuldelig give eder alt, hvad I have nødig, i Herlighed i Kristus Jesus. **20** Men ham, vor Gud og Fader, være Æren i Evigheders Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **21** Hilser hver hellig i Kristus Jesus. **22** De Brødre, som ere hos mig, hilse eder. Alle de hellige hilse eder, men mest de af Kejserens Hus. **23** Den Herres Jesu Kristi Naade være med eders Aand!

Kolossensern

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, og Broderen
Timotheus **2** til de hellige og troende Brødre i Kristus
i Kolossæ: Naade være med eder og Fred fra Gud vor
Fader! **3** Vi takke Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader
altid, naar vi bede for eder, **4** da vi have hørt om eders
Tro paa Kristus Jesus og den Kærlighed, som I have til
alle de hellige **5** paa Grund af det Haab, som er henlagt til
eder i Himlene, om hvilket I forud have hørt i Evangeliets
Sandheds Ord, **6** der er kommet til eder, ligesom det
ogsaa er i den hele Verden, idet det bærer Frugt og
vokser, ligesom det ogsaa gør iblandt eder fra den Dag,
I hørte og erkendte Guds Naade i Sandhed, **7** saaledes
som I have lært af Epafras, vor elskede Medtjener, som
er en tro Kristi Tjener for eder, **8** han, som ogsaa gav
os eders Kærlighed i Aanden til Kende. **9** Derfor have
ogsaa vi fra den Dag, vi hørte det, ikke ophørt at bede
for eder og begære, at I maatte fyldes med Erkendelsen
af hans Villie i al Visdom og aandelig Indsigt **10** til at
vandre Herren værdigt, til alt Velbehag, idet I bære Frugt
og vokse i al god Gerning ved Erkendelsen af Gud, **11**
idet I styrkes med al Styrke efter hans Herligheds Kraft
til al Udholdenhed og Taalmodighed med Glæde **12** og
takke Faderen, som gjorde os dygtige til at have Del i
de helliges Arvelod i Lyset, **13** han, som friede os ud af
Mørkets Magt og satte os over i sin elskede Søns Rige,
14 i hvem vi have Forløsningen, Syndernes Forladelse,
15 han, som er den usynlige Guds Billede, al Skabnings
førstefødte; **16** thi i ham bleve alle Ting skabte i Himlene

og paa Jorden, de synlige og de usynlige, være sig Troner eller Herredømmer eller Magter eller Myndigheder. Alle Ting ere skabte ved ham og til ham; **17** og han er forud for alle Ting, og alle Ting bestaa ved ham. **18** Og han er Legemets Hoved, nemlig Menighedens, han, som er Begyndelsen, førstefødt ud af de døde, for at han skulde blive den ypperste i alle Ting; **19** thi det behagede Gud, at i ham skulde hele Fylden bo, **20** og ved ham at forlige alle Ting med sig, være sig dem paa Jorden eller dem i Himlene, idet han stiftede Fred ved hans Kors's Blod. **21** Ogsaa eder, som fordum vare fremmedgjorte og fjendske af Sindelag i eders onde Gerninger, **22** har han dog nu forligt i sit Køds Legeme ved Døden for at fremstille eder hellige og ulastelige og ustraffelige for sit Aasyn, **23** saa sandt I blive i Troen, grundfæstede og faste, uden at lade eder rokke fra Haabet i det Evangelium, som I have hørt, hvilket er blevet prædiket i al Skabningen under Himmelen, og hvis Tjener jeg Paulus er bleven. **24** Nu glæder jeg mig over mine Lidelser for eder, og hvad der fattes i Kristi Trængsler, udfylder jeg i mit Kød for hans Legeme, som er Menigheden, **25** hvis Tjener jeg er bleven efter den Guds Husholdning, som blev given mig over for eder, nemlig fuldelig at forkynde Guds Ord, **26** den Hemmelighed, der var skjult igennem alle Tider og Slægter, men nu er bleven aabenbaret for hans hellige, **(aiōn g165)** **27** hvem Gud vilde tilkendegive, hvilken Rigdom paa Herlighed iblandt Hedningerne der ligger i denne Hemmelighed, som er Kristus i eder, Herlighedens Haab, **28** hvem vi forkynde, idet vi paaminde hvert Menneske

og lære hvert Menneske med al Visdom, for at vi kunne fremstille hvert Menneske som fuldkomment i Kristus; **29** hvorpaa jeg ogsaa arbejder, idet jeg kæmper ifølge hans Kraft, som virker mægtigt i mig.

2 Thi jeg vil, at I skulle vide, hvor stor en Kamp jeg har for eder og for dem i Laodikea og for alle, som ikke have set mit Aasyn i Kødet, **2** for at deres Hjerter maa opmuntres, idet de sammenknyttes i Kærlighed og til den fuldvisse Indsigts hele Rigdom, til Erkendelse af Guds Hemmelighed, Kristus, **3** i hvem alle Visdommens og Kundskabens Skatte findes skjulte. **4** Dette siger jeg, for at ingen skal bedrage eder med lokkende Tale. **5** Thi om jeg ogsaa i Kødet er fraværende, saa er jeg dog i Aanden hos eder og glæder mig ved at se eders Orden og Fastheden i eders Tro paa Kristus. **6** Derfor, ligesom I have modtaget Kristus Jesus, Herren, saa vandrer i ham, **7** idet I ere rodfæstede og opbygges i ham og stadfæstes ved Troen, saaledes som I bleve oplærte, saa I vokse i den med Taksigelse. **8** Ser til, at der ikke skal være nogen, som gør eder til Bytte ved den verdslige Visdom og tomt Bedrag efter Menneskers Overlevering, efter Verdens Børnelærdom og ikke efter Kristus; **9** thi i ham bor Guddommens hele Fylde legemlig, **10** og i ham have I eders Fylde, ham, som er Hovedet for al Magt og Myndighed; **11** i hvem I ogsaa ere blevne omskaarne med en Omskærelse, som ikke er gjort med Hænder, ved Afførelsen af Kødets Legeme, ved Kristi Omskærelse, **12** idet I bleve begravne med ham i Daaben, i hvilken I ogsaa bleve medoprejste ved Troen paa Guds Virkekraft,

som oprejste ham fra de døde. **13** Ogsaa eder, som vare
døde i eders Overtrædelser og eders Køds Forhud, eder
gjorde han levende tillige med ham, idet han tilgav os alle
vore Overtrædelser **14** og udslettede det imod os rettede
Gældsbrev med dets Befalinger, hvilket gik os imod, og
han har taget det bort ved at nagle det til Korset; **15** efter
at have afvæbnet Magterne og Myndighederne, stillede
han dem aabenlyst til Skue, da han i ham førte dem i
Sejrstog. **16** Lad derfor ingen dømme eder for Mad eller
for Drikke eller i Henseende til Højtid eller Nymaane
eller Sabbat, **17** hvilket er en Skygge af det, som skulde
komme, men Legemet er Kristi. **18** Lad ingen frarøve
eder Sejrsprisen, idet han finder Behag i Ydmyghed og
Dyrkelse af Englene, idet han indlader sig paa, hvad han
har set i Syner, forfængeligt opblæst af sit kødelige Sind,
19 og ikke holder fast ved Hovedet, ud fra hvem hele
Legemet, idet det hjælpes og sammenknyttes ved sine
Bindeled og Baand, vokser Guds Vækst. **20** Naar I med
Kristus ere døde fra Verdens Børnelærdom, hvorfor lade
I eder da paalægge Befalinger, som om I levede i Verden:
21 „Tag ikke, smag ikke, rør ikke derved!" **22** (hvilket alt er
bestemt til at forgaa ved at forbruges) efter Menneskenes
Bud og Lærdomme? **23** thi alt dette har Ord for Visdom
ved selvgjort Dyrkelse og Ydmyghed og Skaanselsløshed
imod Legemet, ikke ved noget, som er Ære værd, kun lil
Tilfredsstillelse af Kødet.

3 Naar I altsaa ere blevne oprejste med Kristus, da søger
det, som er oventil, hvor Kristus sidder ved Guds højre
Haand. **2** Tragter efter det, som er oventil, ikke efter det,

som er paa Jorden. **3** Thi I ere døde, og eders Liv er skjult
med Kristus i Gud. **4** Naar Kristus, vort Liv, aabenbares,
da skulle ogsaa I aabenbares med ham i Herlighed. **5** Saa
døder da de jordiske Lemmer, Utugt, Urenhed, Brynde,
ondt Begær og Havesygen, som jo er Afgudsdyrkelse; **6** for
disse Tings Skyld kommer Guds Vrede. **7** I dem vandrede
ogsaa I fordum, da I levede deri. **8** Men nu skulle ogsaa
I aflægge det alt sammen, Vrede, Hidsighed, Ondskab,
Forhaanelse, slem Snak af eders Mund. **9** Lyver ikke for
hverandre, da I have afført eder det gamle Menneske med
dets Gerninger **10** og iført eder det nye, som fornyes til
Erkendelse efter hans Billede, der skabte det; **11** hvor der
ikke er Græker og Jøde, Omskærelse og Forhud, Barbar,
Skyther, Træl, fri, men Kristus er alt og i alle. **12** Saa iører
eder da som Guds udvalgte, hellige og elskede inderlig
Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtmodighed,
Langmodighed, **13** saa I bære over med hverandre og
tilgive hverandre, dersom nogen har Klagemaal imod
nogen; ligesom Kristus tilgav eder, saaledes ogsaa I!
14 Men over alt dette skulle I iføre eder Kærligheden,
hvilket er Fuldkommenhedens Baand. **15** Og Kristi Fred
raade i eders Hjerter, til hvilken I ogsaa bleve kaldede i
eet Legeme; og vorder taknemmelige! **16** Lad Kristi Ord
bo rigeligt iblandt eder, saa I med al Visdom lære og
paaminde hverandre med Psalmer, Lovsange og aandelige
Viser, idet I synge med Ynde i eders Hjerter for Gud. **17**
Og alt, hvad I gøre i Ord eller i Handling, det gører alt i
den Herres Jesu Navn, takkende Gud Fader ved ham. **18** I
Hustruer! underordner eder under eders Mænd, som det

sømmer sig i Herren. **19** I Mænd! elsker eders Hustruer, og
værer ikke bitre imod dem! **20** I Børn! adlyder i alle Ting
eders Forældre, thi dette er velbehageligt i Herren. **21** I
Fædre! opirrer ikke eders Børn, for at de ikke skulle tabe
Modet. **22** I Trælle! adlyder i alle Ting eders Herrer efter
Kødet, ikke med Øjentjeneste som de, der ville tækkes
Mennesker, men i Hjertets Enfold, frygtende Herren. **23**
Hvad I end foretage eder, saa gører det af Hjertet, som
for Herren og ikke for Mennesker, **24** da I vide, at I af
Herren skulle faa Arven til Vederlag; det er den Herre
Kristus, I tjene. **25** Thi den, som gør Uret, skal faa igen,
hvad Uret han gjorde, og der er ikke Persons Anseelse.

4 I Herrer! yder eders Trælle, hvad ret og billigt er, da
I vide, at ogsaa I have en Herre i Himmelen. **2** Værer
vedholdende i Bønnen, idet I ere aarvaagne i den med
Taksigelse, **3** idet I tillige bede ogsaa for os, at Gud vil
oplade os en Ordets Dør til at tale Kristi Hemmelighed, for
hvis Skyld jeg ogsaa er bunden, **4** for at jeg kan aabenbare
den saaledes, som jeg bør tale. **5** Vandrer i Visdom over
for dem, som ere udenfor, saa I købe den belejlige Tid. **6**
Eders Tale være altid med Ynde, krydret med Salt, saa I
vide, hvorledes I bør svare enhver især. **7** Hvorledes det
gaar mig, skal Tykikus, den elskede Broder og tro Tjener
og Medtjener i Herren, kundgøre eder alt sammen; **8** ham
sender jeg til eder, netop for at I skulle lære at kende,
hvorledes det staar til med os, og for at han skal opmuntre
eders Hjerter, **9** tillige med Onesimus, den tro og elskede
Broder, som er fra eders By; de skulle fortælle eder,
hvorledes alt staar til her. **10** Aristarkus, min Medfange,

hilser eder, og Markus, Barnabas's Søskendebarn, om hvem I have faaet Befalinger — dersom han kommer til eder, da tager imod ham — **11** og Jesus, som kaldes Justus, hvilke af de omskaarne ere de eneste Medarbejdere for Guds Rige, som ere blevne mig en Trøst. **12** Epafras hilser eder, han, som er fra eders By, en Kristi Jesu Tjener, som altid strider for eder i sine Bønner, for at I maa staa fuldkomne og fuldvisse i al Guds Villie. **13** Thi jeg giver ham det Vidnesbyrd, at han har megen Møje for eder og dem i Laodikea og dem i Hierapolis. **14** Lægen Lukas, den elskede, hilser eder, og Demas. **15** Hilser Brødrene i Laodikea og Nymfas og Menigheden i deres Hus. **16** Og naar dette Brev er oplæst hos eder, da sørger for, at det ogsaa bliver oplæst i Laodikensernes Menighed, og at I ogsaa læse Brevet fra Laodikea. **17** Og siger til Arkippus: Giv Agt paa den Tjeneste, som du har modtaget i Herren, at du fuldbyrder den. **18** Hilsenen med min, Paulus's, egen Haand. Kommer mine Lænker i Hu! Naaden være med eder!

1 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til Thessalonikernes
Menighed i Gud Fader og den Herre Jesus Kristus. Naade
være med eder og Fred! **2** Vi takke Gud altid for eder
alle, naar vi komme eder i Hu i vore Bønner, **3** idet vi
uafladelig mindes eders Gerning i Troen og eders Arbejde
i Kærligheden og eders Udholdenhed i Haabet paa vor
Herre Jesus Kristus for vor Guds og Faders Aasyn, **4** efterdi
vi kende eders Udvælgelse, I af Gud elskede Brødre, **5** at
vort Evangelium ikke kom til eder i Ord alene, men ogsaa
i Kraft og i den Helligaand og i fuld Overbevisning, som
I jo vide, hvorledes vi færdedes iblandt eder for eders
Skyld. **6** Og I ere blevne vore Efterfølgere, ja, Herrens,
idet I modtoge Ordet under megen Trængsel med Glæde i
den Helligaand, **7** saa at I ere blevne et Forbillede for alle
de troende i Makedonien og Akaja; **8** thi fra eder har
Herrens Ord lydt ud, ikke alene i Makedonien og Akaja,
men alle Vegne er eders Tro paa Gud kommen ud, saa
at vi ikke have nødig at tale derom. **9** Thi de forkynde
selv om os, hvordan en Indgang vi vandt hos eder, og
hvorledes I vendte om til Gud fra Afguderne for at tjene
den levende og sande Gud **10** og vente paa hans Søn fra
Himlene, hvem han oprejste fra de døde, Jesus, som frier
os fra den kommende Vrede.

2 I vide jo selv, Brødre! at vor Indgang hos eder ikke
har været forgæves; **2** men skønt vi, som I vide, forud
havde lidt og vare blevne mishandlede i Filippi, fik vi
Frimodighed i vor Gud til at tale Guds Evangelium til
eder under megen Kamp. **3** Thi vor Prædiken skyldes

ikke Bedrag, ej heller Urenhed og er ikke forbunden med Svig; **4** men ligesom vi af Gud ere fundne værdige til at faa Evangeliet betroet, saaledes tale vi, ikke for at behage Mennesker, men Gud, som prøver vore Hjerter. **5** Thi vor Færd var hverken nogen Sinde med smigrende Tale — som I vide — ej heller var den et Skalkeskjul for Havesyge — Gud er Vidne; **6** ikke heller søgte vi Ære af Mennesker, hverken af eder eller af andre, skønt vi som Kristi Apostle nok kunde have været eder til Byrde. **7** Men vi færdedes med Mildhed iblandt eder. Som naar en Moder ammer sine egne Børn, **8** saaledes fandt vi, af inderlig Kærlighed til eder, en Glæde i at dele med eder ikke alene Guds Evangelium, men ogsaa vort eget Liv, fordi I vare blevne os elskelige. **9** I erindre jo, Brødre! vor Møje og Anstrengelse; arbejdende Nat og Dag, for ikke at være nogen af eder til Byrde, prædikede vi Guds Evangelium for eder. **10** I ere Vidner, og Gud, hvor fromt og retfærdigt og ulasteligt vi færdedes iblandt eder, som tro; **11** ligesom I vide, hvorledes vi formanede og opmuntrede hver enkelt af eder som en Fader sine Børn **12** og besvore eder, at I skulde vandre Gud værdigt, ham, som kaldte eder til sit Rige og sin Herlighed. **13** Og derfor takke ogsaa vi Gud uafladelig, fordi, da I modtoge Guds Ord, som I hørte af os, toge I ikke imod det som Menneskers Ord, men som Guds Ord (hvad det sandelig er), hvilket ogsaa viser sig virksomt i eder, som tro. **14** Thi I, Brødre! ere blevne Efterfølgere af Guds Menigheder i Judæa i Kristus Jesus, efterdi ogsaa I have lidt det samme af eders egne Stammefrænder, som de have lidt

af Jøderne, **15** der baade ihjelsloge den Herre Jesus og Profeterne og udjoge os og ikke behage Gud og staa alle Mennesker imod, **16** idet de forhindre os i at tale til Hedningerne til deres Frelse, for til enhver Tid at fylde deres Synders Maal; men Vreden er kommen over dem fuldtud. **17** Men vi, Brødre! som en stakket Tid have været skilte fra eder i det ydre, ikke i Hjertet, vi have gjort os des mere Flid for at faa eders Ansigt at se, under megen Længsel, **18** efterdi vi have haft i Sinde at komme til eder, jeg, Paulus, baade een og to Gange, og Satan har hindret os deri. **19** Thi hvem er vort Haab eller vor Glæde eller vor Hæderskrans, naar ikke ogsaa I ere det for vor Herre Jesus Kristus i hans Tilkommelse? **20** I ere jo vor Ære og Glæde.

3 Derfor, da vi ikke længer kunde udholde det, besluttede vi at lades alene tilbage i Athen, **2** og vi sendte Timotheus, vor Broder og Guds Tjener i Kristi Evangelium, for at styrke eder og formane eder angaaende eders Tro, **3** for at ingen skulde blive vankelmodig i disse Trængsler; I vide jo selv, at dertil ere vi bestemte. **4** Thi ogsaa da vi vare hos eder, sagde vi eder det forud, at vi skulde komme til at lide Trængsler, som det ogsaa er sket, og som I vide. **5** Derfor sendte ogsaa jeg Bud, da jeg ikke længer kunde udholde det, for at faa Besked om eders Tro, om maaske Fristeren skulde have fristet eder, og vor Møje skulde blive forgæves. **6** Men nu, da Timotheus er kommen til os fra eder og har bragt os godt Budskab om eders Tro og Kærlighed og om, at I altid have os i god Ihukommelse, idet I længes efter at se os, ligesom vi efter eder; **7** saa

ere vi af den Grund, Brødre! blevne trøstede med Hensyn til eder under al vor Nød og Trængsel, ved eders Tro. **8** Thi nu leve vi, naar I staa fast i Herren. **9** Thi hvilken Tak kunne vi bringe Gud for eder til Gengæld for al den Glæde, hvormed vi glæde os over eder for vor Guds Aasyn, **10** idet vi Nat og Dag inderligt bede om at maatte faa eder selv at se og raade Bod paa eders Tros Mangler? **11** Men han selv, vor Gud og Fader, og vor Herre Jesus Kristus styre vor Vej til eder! **12** Men eder lade Herren vokse og blive overvættes rige i Kærligheden til hverandre og til alle, ligesom vi have den til eder, **13** saa at han styrker eders Hjerter og gør dem udadlelige i Hellighed for Gud og vor Fader i vor Herres Jesu Tilkommelse med alle hans hellige!

4 Saa bede vi eder i øvrigt, Brødre! og formane eder i den Herre Jesus, at som I jo have lært af os, hvorledes I bør vandre og behage Gud, saaledes som I jo ogsaa gøre, at I saaledes maa gøre end yderligere Fremgang. **2** I vide jo, hvilke Bud vi gave eder ved den Herre Jesus. **3** Thi dette er Guds Villie, eders Helliggørelse, at I afholde eder fra Utugt; **4** at hver af eder veed at vinde sig sin egen Hustru i Hellighed og Ære, **5** ikke i Begærings Brynde som Hedningerne, der ikke kende Gud; **6** at ingen foruretter og bedrager sin Broder i nogen Sag; thi Herren er en Hævner over alt dette, som vi ogsaa før have sagt og vidnet for eder. **7** Thi Gud kaldte os ikke til Urenhed, men til Helliggørelse. **8** Derfor altsaa, den, som foragter dette, han foragter ikke et Menneske, men Gud, som ogsaa giver sin Helligaand til eder. **9** Men om Broderkærligheden

have I ikke nødig, at jeg skal skrive eder til; thi I ere selv oplærte af Gud til at elske hverandre; **10** det gøre I jo ogsaa imod alle Brødrene i hele Makedonien; men vi formane eder, Brødre! til yderligere Fremgang **11** og til at sætte en Ære i at leve stille og varetage hver sit og arbejde med eders Hænder, saaledes som vi bøde eder, **12** for at I kunne vandre sømmeligt over for dem, som ere udenfor, og for ikke at trænge til nogen. **13** Men vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende med Hensyn til dem, som sove hen, for at I ikke skulle sørge som de andre, der ikke have Haab. **14** Thi naar vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal ogsaa Gud ligesaa ved Jesus føre de hensovede frem med ham. **15** Thi dette sige vi eder med Herrens Ord, at vi levende, som blive tilbage til Herrens Tilkommelse, vi skulle ingenlunde komme forud for de hensovede. **16** Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen med et Tilraab, med Overengels Røst og med Guds Basun, og de døde i Kristus skulle opstaa først; **17** derefter skulle vi levende, som blive tilbage, bortrykkes tillige med dem i Skyer til at møde Herren i Luften; og saa skulle vi altid være sammen med Herren. **18** Saa trøster hverandre med disse Ord!

5 Men om Tid og Time, Brødre! have I ikke nødig, at der skrives til eder; **2** thi I vide selv grant, at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten. **3** Naar de sige: „Fred og ingen Fare!" da kommer Undergang pludselig over dem ligesom Veerne over den frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undfly. **4** Men I, Brødre! I ere ikke i Mørke, saa at Dagen skulde overraske eder som en Tyv. **5**

Thi I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn, vi ere ikke
Nattens eller Mørkets Børn. **6** Saa lader os da ikke sove
ligesom de andre, men lader os vaage og være ædrue!
7 Thi de, som sove, sove om Natten, og de, som beruse
sig, ere berusede om Natten. **8** Men da vi høre Dagen til,
saa lader os være ædrue, iførte Troens og Kærlighedens
Panser og Frelsens Haab som Hjelm! **9** Thi Gud bestemte
os ikke til Vrede, men til at vinde Frelse ved vor Herre
Jesus Kristus, **10** som døde for os, for at vi, hvad enten
vi vaage eller sove, skulle leve sammen med ham. **11**
Formaner derfor hverandre og opbygger den ene den
anden, ligesom I ogsaa gøre. **12** Men vi bede eder, Brødre!
at I skønne paa dem, som arbejde iblandt eder og ere
eders Forstandere i Herren og paaminde eder. **13** og agte
dem højlig i Kærlighed for deres Gernings Skyld. Holder
Fred med hverandre! **14** Og vi formane eder, Brødre!
paaminder de uskikkelige, trøster de modfaldne, tager
eder af de skrøbelige, værer langmodige imod alle! **15**
Ser til, at ingen gengælder nogen ondt med ondt; men
stræber altid efter det gode, baade imod hverandre og
imod alle. **16** Værer altid glade, **17** beder uafladelig, **18**
takker i alle Forhold; thi dette er Guds Villie med eder i
Kristus Jesus. **19** Udslukker ikke Aanden, **20** ringeagter
ikke Profetier, **21** prøver alt, beholder det gode! **22** Holder
eder fra det onde under alle Skikkelser! **23** Men han
selv, Fredens Gud, helliggøre eder ganske og aldeles, og
gid eders Aand og Sjæl og Legeme maa bevares helt og
holdent, uden Dadel i vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse!
24 Trofast er han, som kaldte eder, han skal ogsaa gøre

det. **25** Brødre! beder for os! **26** Hilser alle Brødrene med
et helligt Kys! **27** Jeg besværger eder ved Herren, at dette
Brev maa blive oplæst for alle de hellige Brødre. **28** Vor
Herres Jesu Kristi Naade være med eder!

2 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til Thessalonikernes
Menighed i Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus: **2**
Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den
Herre Jesus Kristus! **3** Vi ere skyldige altid at takke Gud
for eder, Brødre! som tilbørligt er, fordi eders Tro vokser
overmaade, og den indbyrdes Kærlighed forøges hos
hver enkelt af eder alle, **4** saa at vi selv rose os af eder i
Guds Menigheder for eders Udholdenhed og Tro under
alle eders Forfølgelser og de Trængsler, som I udstaa, **5**
et Bevis paa Guds retfærdige Dom, for at I kunne agtes
værdige til Guds Rige, for hvilket I ogsaa lide; **6** hvis
ellers det er retfærdigt for Gud at give dem Trængsel til
Gengæld, som trænge eder, **7** og eder, som trænges, Hvile
med os ved den Herres Jesu Aabenbarelse fra Himmelen
med sin Krafts Engle, **8** med Lueild, naar han tager Hævn
over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke
lyde vor Herres Jesu Evangelium, **9** de, som jo skulle lide
Straf, evig Undergang bort fra Herrens Ansigt og fra hans
Vældes Herlighed, **(aiōnios g166)** **10** naar han kommer for
paa hin Dag at herliggøres i sine hellige og beundres i alle
dem, som have troet; thi troet blev vort Vidnesbyrd til
eder. **11** Derfor bede vi ogsaa altid for eder, at vor Gud vil
agte eder Kaldelsen værdige og med Kraft fuldkomme al
Lyst til det gode og Troens Gerning, **12** for at vor Herres
Jesu Navn maa herliggøres i eder, og I i ham, efter vor
Guds og den Herres Jesu Kristi Naade.

2 Men vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herres Jesu
Kristi Tilkommelse og vor Samling til ham, **2** at I ikke i en

Hast maa lade eder bringe fra Besindelse eller forskrække
hverken ved nogen Aand eller ved nogen Tale eller Brev,
der skulde være fra os, som om Herrens Dag var lige
for Haanden. **3** Lad ingen bedrage eder i nogen Maade;
thi først maa jo Frafaldet komme og Syndens Menneske
aabenbares, Fortabelsens Søn, **4** han, som sætter sig
imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller
Helligdom, saa at han sætter sig i Guds Tempel og udgiver
sig selv for at være Gud. **5** Komme I ikke i Hu, at jeg sagde
eder dette, da jeg endnu var hos eder? **6** Og nu vide I,
hvad der holder ham tilbage, indtil han aabenbares i sin
Tid. **7** Thi Lovløshedens Hemmelighed virker allerede,
kun at den, som nu holder tilbage, først maa komme
af Vejen, **8** og da skal den lovløse aabenbares, hvem
den Herre Jesus skal dræbe med sin Munds Aande og
tilintetgøre ved sin Tilkommelses Aabenbarelse, **9** han,
hvis Komme sker ifølge Satans Kraft, med al Løgnens
Magt og Tegn og Undere **10** og med alt Uretfærdigheds
Bedrag for dem, som fortabes, fordi de ikke toge imod
Kærligheden til Sandheden, saa de kunde blive frelste. **11**
Og derfor sender Gud dem kraftig Vildfarelse, saa at de
tro Løgnen, **12** for at de skulle dømmes, alle de, som ikke
troede Sandheden, men fandt Behag i Uretfærdigheden.
13 Men vi ere skyldige at takke Gud altid for eder, I af
Herren elskede Brødre! fordi Gud har udvalgt eder fra
Begyndelsen til Frelse ved Aandens Helligelse og Tro
paa Sandheden, **14** hvortil han kaldte eder ved vort
Evangelium, for at I skulde vinde vor Herres Jesu Kristi
Herlighed. **15** Saa staar da fast, Brødre! og holder fast ved

de Overleveringer, hvori I bleve oplærte, være sig ved vor Tale eller vort Brev. **16** Men han selv, vor Herre Jesus Kristus og Gud vor Fader, som har elsket os og givet os en evig Trøst og et godt Haab i Naade, **(aiōnios g166)** **17** han trøste eders Hjerter og styrke eder i al god Gerning og Tale!

3 I øvrigt, Brødre! beder for os, at Herrens Ord maa have Løb og forherliges ligesom hos eder, **2** og at vi maa fries fra de vanartige og onde Mennesker; thi Troen er ikke alles. **3** Men trofast er Herren, som skal styrke eder og bevare eder fra det onde; **4** og vi have den Tillid til eder i Herren, at I baade gøre og ville gøre, hvad vi byde. **5** Men Herren styre eders Hjerter til Guds Kærlighed og til Kristi Udholdenhed! **6** Men vi byde eder, Brødre! i vor Herres Jesu Kristi Navn, at I holde eder borte fra enhver Broder, som vandrer uskikkeligt og ikke efter den Overlevering, som de modtoge af os. **7** I vide jo selv, hvorledes I bør efterfølge os. Thi vi have ikke levet uskikkeligt iblandt eder, **8** ikke heller spiste vi nogens Brød for intet, men arbejdede med Møje og Anstrengelse, Nat og Dag, for ikke at være nogen af eder til Byrde. **9** Ikke fordi vi ikke have Ret dertil; men vi vilde give eder et Forbillede i os selv, for at I skulde efterfølge os. **10** Ogsaa da vi vare hos eder, bøde vi eder jo dette, at dersom nogen ikke vil arbejde, saa skal han heller ikke have Føden! **11** Vi høre nemlig, at nogle vandre uskikkeligt iblandt eder, idet de ikke arbejde, men tage sig uvedkommende Ting for. **12** Saadanne byde og formane vi i den Herre Jesus Kristus, at de skulle arbejde i Stilhed og saaledes spise

deres eget Brød. **13** Men I, Brødre! bliver ikke trætte af at
gøre det gode! **14** Men dersom nogen ikke lyder vort Ord
her i Brevet, da mærker eder ham; haver intet Samkvem
med ham, for at han maa skamme sig! **15** Dog skulle I
ikke agte ham for en Fjende, men paaminde ham som
en Broder! **16** Men han selv, Fredens Herre, give eder
Freden altid, i alle Maader! Herren være med eder alle!
17 Hilsenen med min, Paulus's, egen Haand, hvilket er et
Mærke i hvert Brev. Saaledes skriver jeg. **18** Vor Herres
Jesu Kristi Naade være med eder alle!

1 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel efter Befaling af Gud, vor
Frelser, og Kristus Jesus, vort Haab, **2** til Timotheus, sit
ægte Barn i Troen: Naade, Barmhjertighed og Fred fra
Gud Fader og Kristus Jesus vor Herre! **3** Det var derfor,
jeg opfordrede dig til at blive i Efesus, da jeg drog til
Makedonien, for at du skulde paabyde visse Folk ikke
at føre fremmed Lære **4** og ikke at agte paa Fabler og
Slægtregistre uden Ende, som mere fremme Stridigheder
end Guds Husholdning i Tro. **5** Men Paabudets Endemaal
er Kærlighed af et rent Hjerte og af en god Samvittighed
og af en uskrømtet Tro, **6** hvorfra nogle ere afvegne og
have vendt sig til intetsigende Snak, **7** idet de ville være
Lovlærere uden at forstaa, hverken hvad de sige, eller
hvorom de udtale sig saa sikkert. **8** Men vi vide, at Loven
er god, dersom man bruger den lovmæssigt, **9** idet man
ved dette, at Loven ikke er sat for den retfærdige, men
for lovløse og ulydige, ugudelige og Syndere, ryggesløse
og vanhellige, for dem, som øve Vold imod deres Fader
og Moder, for Manddrabere, **10** utugtige, Syndere imod
Naturen, Menneskerøvere, Løgnere, Menedere, og hvad
andet dei er imod den sunde Lære, **11** efter den salige
Guds Herligheds Evangelium, som er blevet mig betroet.
12 Jeg takker ham, som gjorde mig stærk, Kristus Jesus,
vor Herre, fordi han agtede mig for tro, idet han satte
mig til en Tjeneste, **13** skønt jeg forhen var en Bespotter
og en Forfølger og en Voldsmand; men der blev vist mig
Barmhjertighed, thi jeg gjorde det uvitterligt i Vantro. **14**
Ja, vor Herres Naade viste sig overvættes rig med Tro

og Kærlighed i Kristus Jesus. **15** Den Tale er troværdig og al Modtagelse værd, at Kristus Jesus kom til Verden for at frelse Syndere, iblandt hvilke jeg er den største. **16** Men derfor blev der vist mig Barmhjertighed, for at Jesus Kristus kunde paa mig som den første vise hele sin Langmodighed, til et Forbillede paa dem, som skulle tro paa ham til evigt Liv. **(aiōnios g166)** **17** Men Evighedens Konge, den uforkrænkelige, usynlige, eneste Gud være Pris og Ære i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **18** Dette Paabud betror jeg dig, mit Barn Timotheus, ifølge de Profetier, som tilforn ere udtalte over dig, at du efter dem strider den gode Strid, **19** idet du har Tro og en god Samvittighed, hvilken nogle have stødt fra sig og lidt Skibbrud paa Troen; **20** iblandt dem ere Hymenæus og Aleksander, hvilke jeg har overgivet til Satan, for at de skulle tugtes til ikke at bespotte.

2 Jeg formaner da først af alt til, at der holdes Bønner, Paakaldelser, Forbønner, Taksigelser for alle Mennesker, **2** for Konger og alle dem, som ere i Højhed, at vi maa leve et roligt og stille Levned i al Gudsfrygt og Ærbarhed; **3** dette er smukt og velbehageligt for Gud, vor Frelser, **4** som vil, at alle Mennesker skulle frelses og komme til Sandheds Erkendelse. **5** Thi der er een Gud, og ogsaa een Mellemmand imellem Gud og Mennesker, Mennesket Kristus Jesus, **6** som gav sig selv til en Genløsnings Betaling for alle, hvilket er Vidnesbyrdet i sin Tid, **7** og for dette er jeg bleven sat til Prædiker og Apostel (jeg siger Sandhed, jeg lyver ikke), en Lærer for Hedninger i Tro og Sandhed. **8** Saa vil jeg da, at Mændene paa ethvert

Sted, hvor de bede, skulle opløfte fromme Hænder uden Vrede og Trætte. **9** Ligesaa, at Kvinder skulle pryde sig i sømmelig Klædning med Blufærdighed og Ærbarhed, ikke med Fletninger og Guld eller Perler eller kostbar Klædning, **10** men, som det sømmer sig Kvinder, der bekende sig til Gudsfrygt, med gode Gerninger. **11** En Kvinde bør i Stilhed lade sig belære, med al Lydighed; **12** men at være Lærer tilsteder jeg ikke en Kvinde, ikke heller at byde over Manden, men at være i Stilhed. **13** Thi Adam blev dannet først, derefter Eva; **14** og Adam blev ikke bedraget, men Kvinden blev bedraget og er falden i Overtrædelse. **15** Men hun skal frelses igennem sin Barnefødsel, dersom de blive i Tro og Kærlighed og Hellighed med Ærbarhed.

3 Den Tale er troværdig: Dersom nogen begærer en Tilsynsgerning, har han Lyst til en skøn Gerning. **2** En Tilsynsmand bør derfor være ulastelig, een Kvindes Mand, ædruelig, sindig, høvisk, gæstfri, dygtig til at lære andre; **3** ikke hengiven til Vin, ikke til Slagsmaal, men mild, ikke kivagtig, ikke pengegridsk; **4** en Mand, som forestaar sit eget Hus vel, som har Børn, der ere lydige med al Ærbarhed; **5** (dersom en ikke ved at forestaa sit eget Hus, hvorledes vil han da kunne sørge for Guds Menighed?) **6** ikke ny i Troen, for at han ikke skal blive opblæst og falde ind under Djævelens Dom. **7** Men han bør ogsaa have et godt Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor, for at han ikke skal falde i Forhaanelse og Djævelens Snare. **8** Menighedstjenere bør ligeledes være ærbare, ikke tvetungede, ikke hengivne til megen Vin,

ikke til slet Vinding, **9** bevarende Troens Hemmelighed
i en ren Samvittighed. **10** Men ogsaa disse skulle først
prøves, og siden gøre Tjeneste, hvis de ere ustraffelige.
11 Kvinder bør ligeledes være ærbare, ikke bagtaleriske,
ædruelige, tro i alle Ting. **12** En Menighedstjener skal
være een Kvindes Mand og forestaa sine Børn og sit eget
Hus vel. **13** Thi de, som have tjent vel i Menigheden, de
erhverve sig selv en smuk Stilling og megen Frimodighed
i Troen paa Kristus Jesus. **14** Disse Ting skriver jeg dig
til, ihvorvel jeg haaber at komme snart til dig; **15** men
dersom jeg tøver, da skal du heraf vide, hvorledes man
bør færdes i Guds Hus, hvilket jo er den levende Guds
Menighed, Sandhedens Søjle og Grundvold. **16** Og uden
Modsigelse stor er den Gudsfrygtens Hemmelighed: Han,
som blev aabenbaret i Kød, blev retfærdiggjort i Aand,
set af Engle, prædiket iblandt Hedninger, troet i Verden,
optagen i Herlighed.

4 Men Aanden siger klarlig, at i kommende Tider ville
nogle falde fra Troen, idet de agte paa forførende Aander
og paa Dæmoners Lærdomme, **2** ved Løgnlæreres Hykleri,
som ere brændemærkede i deres egen Samvittighed, **3**
som byde, at man ikke maa gifte sig, og at man skal afholde
sig fra Spiser, hvilke Gud har skabt til at nydes med
Taksigelse af dem, som tro og have erkendt Sandheden. **4**
Thi al Guds Skabning er god, og intet er at forkaste, naar
det tages med Taksigelse; **5** thi det helliges ved Guds Ord
og Bøn. **6** Naar du foreholder Brødrene dette, er du en
god Kristi Jesu Tjener, idet du næres ved Troens og den
gode Læres Ord, den, som du har efterfulgt; **7** men afvis

de vanhellige og kærlingagtige Fabler! Derimod øv dig
selv i Gudsfrygt! **8** Thi den legemlige Øvelse er nyttig til
lidet, men Gudsfrygten er nyttig til alle Ting, idet den
har Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det, som
kommer. **9** Den Tale er troværdig og al Modtagelse værd.
10 Thi derfor lide vi Møje og Forhaanelser, fordi vi have
sat vort Haab til den levende Gud, som er alle Menneskers
Frelser, mest deres, som tro. **11** Paabyd og lær dette! **12**
Lad ingen ringeagte dig for din Ungdoms Skyld, men
bliv et Forbillede for dem, som tro, i Tale, i Vandel, i
Kærlighed, i Tro, i Renhed! **13** Indtil jeg kommer, saa giv
Agt paa Oplæsningen, Formaningen, Undervisningen. **14**
Forsøm ikke den Naadegave, som er i dig, som blev given
dig under Profeti med Haandspaalæggelse af de Ældste.
15 Tænk paa dette, lev i dette, for at din Fremgang maa
være aabenbar for alle. **16** Giv Agt paa dig selv og paa
Undervisningen; hold ved dermed; thi naar du gør dette,
skal du frelse baade dig selv og dem, som høre dig.

5 En gammel Mand maa du ikke skælde paa, men forman
ham som en Fader, unge Mænd som Brødre, **2** gamle
Kvinder som Mødre, unge som Søstre, i al Renhed. **3** Ær
Enker, dem, som virkelig ere Enker; **4** men om en Enke
har Børn eller Børnebørn, da lad dem først lære at vise
deres eget Hus skyldig Kærlighed og gøre Gengæld imod
Forældrene; thi dette er velbehageligt for Gud. **5** Men
den, som virkelig er Enke og staar ene, har sat sit Haab til
Gud og bliver ved med sine Bønner og Paakaldelser Nat
og Dag; **6** men den, som lever efter sine Lyster, er levende
død. **7** Forehold dem ogsaa dette, for at de maa være

ulastelige. **8** Men dersom nogen ikke har Omsorg for sine egne og især for sine Husfæller, han har fornægtet Troen og er værre end en vantro. **9** En Enke kan udnævnes, naar hun er ikke yngre end tresindstyve Aar, har været een Mands Hustru, **10** har Vidnesbyrd for gode Gerninger, har opfostret Børn, har vist Gæstfrihed, har toet helliges Fødder, har hjulpet nødlidende, har lagt sig efter al god Gerning. **11** Men afvis unge Enker; thi naar de i kødelig Attraa gøre Oprør imod Kristus, ville de giftes **12** og have saa den Dom, at de have sveget deres første Tro. **13** Tilmed lære de, idet de løbe omkring i Husene, at være ørkesløse, og ikke alene ørkesløse, men ogsaa at være sladderagtige og blande sig i uvedkommende Ting, idet de tale, hvad der er utilbørligt. **14** Derfor vil jeg, at unge Enker skulle giftes, føde Børn, styre Hus, ingen Anledning give Modstanderen til slet Omtale. **15** Thi allerede have nogle vendt sig bort efter Satan. **16** Dersom nogen troende Kvinde har Enker, da lad hende hjælpe dem, og lad ikke Menigheden bebyrdes, for at den kan hjælpe de virkelige Enker. **17** De Ældste, som ere gode Forstandere, skal man holde dobbelt Ære værd, mest dem, som arbejde i Tale og Undervisning. **18** Thi Skriften siger: „Du maa ikke binde Munden til paa en Okse, som tærsker"; og: „Arbejderen er sin Løn værd." **19** Tag ikke imod noget Klagemaal imod en Ældste, uden efter to eller tre Vidner. **20** Dem, som synde, irettesæt dem for alles Aasyn, for at ogsaa de andre maa have Frygt. **21** Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu og de udvalgte Engles Aasyn, at du vogter paa dette uden

Partiskhed, saa du intet gør efter Tilbøjelighed. **22** Vær ikke hastig til at lægge Hænder paa nogen, og gør dig ikke delagtig i andres Synder; hold dig selv ren! **23** Drik ikke længere bare Vand, men nyd lidt Vin for din Mave og dine jævnlige Svagheder. **24** Nogle Menneskers Synder ere aabenbare og gaa forud til Dom; men for nogle følge de ogsaa bagefter. **25** Ligeledes ere ogsaa de gode Gerninger aabenbare, og de, som det forholder sig anderledes med, kunne ikke skjules.

6 Alle de, som ere Trælle under Aag, skulle holde deres egne Herrer al Ære værd, for at ikke Guds Navn og Læren skal bespottes. **2** Men de, der have troende Herrer, maa ikke ringeagte dem, fordi de ere Brødre, men tjene dem desto hellere, fordi de, som nyde godt af deres gode Gerning, ere troende og elskede. Lær dette, og forman dertil! **3** Dersom nogen fører fremmed Lære og ikke holder sig til vor Herres Jesu Kristi sunde Ord og til den Lære, som stemmer med Gudsfrygt, **4** han er opblæst, skønt han intet ved, men er syg for Stridigheder og Ordkampe, hvoraf kommer Avind, Kiv, Forhaanelser, ond Mistanke **5** og idelige Rivninger hos Mennesker, som ere fordærvede i Sindet og berøvede Sandheden, idet de mene, at Gudsfrygten er en Vinding. **6** Vist nok er Gudsfrygten sammen med Nøjsomhed en stor Vinding. **7** Thi vi have intet bragt ind i Verden, det er da aabenbart, at vi ej heller kunne bringe noget ud derfra. **8** Men naar vi have Føde og Klæder, ville vi dermed lade os nøje. **9** Men de, som ville være rige, falde i Fristelse og Snare og mange ufornuftige og skadelige Begæringer,

som nedsænke Menneskene i Undergang og Fortabelse;
10 thi Pengegridskheden er en Rod til alt ondt; og ved
at hige derefter ere nogle farne vild fra Troen og have
gennemstunget sig selv med mange Smerter. **11** Men
du, o Guds Menneske! fly disse Ting; jag derimod efter
Retfærdighed, Gudsfrygt, Tro, Kærlighed, Udholdenhed,
Sagtmodighed; **12** strid Troens gode Strid, grib det evige
Liv, til hvilket du er bleven kaldet og har aflagt den
gode Bekendelse for mange Vidner. **(aiōnios g166)** **13** Jeg
byder dig for Guds Aasyn, som holder alle Ting i Live, og
for Kristus Jesus, som vidnede den gode Bekendelse for
Pontius Pilatus, **14** at du holder Budet uplettet, ulasteligt
indtil vor Herres Jesu Kristi Aabenbarelse, **15** hvilken den
salige og alene mægtige, Kongernes Konge og Herrernes
Herre skal lade til Syne i sin Tid; **16** han, som alene har
Udødelighed, som bor i et utilgængeligt Lys, hvem intet
Menneske har set, ikke heller kan se; ham være Ære og
evig Magt! Amen! **(aiōnios g166)** **17** Byd dem, som ere rige
i den nærværende Verden, at de ikke hovmode sig, ej
heller sætte Haab til den usikre Rigdom, men til Gud, som
giver os rigeligt alle Ting at nyde; **(aiōn g165)** **18** at de gøre
godt, ere rige paa gode Gerninger, gerne give, meddele
19 og saaledes opsamle sig selv en god Grundvold for
den kommende Tid, for at de kunne gribe det sande Liv.
(aiōnios g166) **20** O, Timotheus! vogt paa den betroede Skat,
idet du vender dig bort fra den vanhellige, tomme Snak
og Indvendingerne fra den falskelig saakaldte Erkendelse,
21 hvilken nogle have bekendt sig til og ere afvegne fra
Troen. Naaden være med dig!

2 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, for at bringe
Forjættelse om Livet i Kristus Jesus **2** — til Timotheus, sit
elskede Barn: Naade, Barmhjertighed og Fred fra Gud
Fader og Kristus Jesus, vor Herre! **3** Jeg takker Gud, hvem
jeg fra mine Forfædre af har tjent i en ren Samvittighed,
ligesom jeg uafladelig har dig i Erindring i mine Bønner
Nat og Dag, **4** da jeg i Mindet om dine Taarer længes
efter at se dig, for at jeg maa fyldes med Glæde, **5** idet
jeg er bleven mindet om den uskrømtede Tro, som er i
dig, den, som boede først i din Mormoder Lois og din
Moder Eunike, og jeg er vis paa, at den ogsaa bor i dig. **6**
Derfor paaminder jeg dig, at du opflammer den Guds
Naadegave, som er i dig ved mine Hænders Paalæggelse.
7 Thi Gud har ikke givet os Fejgheds Aand, men Krafts
og Kærligheds og Sindigheds Aand. **8** Derfor, skam dig
ikke ved Vidnesbyrdet om vor Herre eller ved mig, hans
Fange, men lid ondt med Evangeliet ved Guds Kraft, **9**
han, som frelste os og kaldte os med en hellig Kaldelse,
ikke efter vore Gerninger, men efter sit eget Forsæt og
Naaden, som blev given os i Kristus Jesus fra evige Tider,
(aiōnios g166) **10** men nu er kommen for Dagen ved vor
Frelsers Jesu Kristi Aabenbarelse, han, som tilintetgjorde
Døden, men bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved
Evangeliet, **11** for hvilket jeg er bleven sat til Prædiker og
Apostel og Hedningers Lærer, **12** hvorfor jeg ogsaa lider
dette, men jeg skammer mig ikke derved; thi jeg ved, til
hvem jeg har sat min Tro, og jeg er vis paa, at han er
mægtig til at vogte paa den mig betroede Skat til hin Dag.

13 Hav et Forbillede i de sunde Ord, som du har hørt af
mig, i Tro og Kærlighed i Kristus Jesus. **14** Vogt paa den
skønne betroede Skat ved den Helligaand, som bor i os.
15 Du ved dette, at alle de i Asien have vendt sig fra mig,
iblandt hvilke ere Fygelus og Hermogenes. **16** Herren
vise Onesiforus's Hus Barmhjertighed; thi han har ofte
vederkvæget mig og skammede sig ikke ved min Lænke,
17 men da han kom til Rom, søgte han ivrigt efter mig og
fandt mig. **18** Herren give ham at finde Barmhjertighed
fra Herren paa hin Dag! Og hvor megen Tjeneste han har
gjort i Efesus, ved du bedst.

2 Du derfor, mit Barn! bliv stærk ved Naaden i Kristus
Jesus; **2** og hvad du har hørt af mig for mange Vidner,
betro det til trofaste Mennesker, som kunne være dygtige
ogsaa til at lære andre. **3** Vær med til at lide ondt
som en god Kristi Jesu Stridsmand. **4** Ingen, som gør
Krigstjeneste, indvikler sig i Livets Handeler — for at
han kan behage den, som tog ham i Sold. **5** Og ligesaa,
naar nogen møder i Væddekamp, bliver han dog ikke
bekranset, dersom han ikke kæmper lovmæssigt. **6** Den
Bonde, som arbejder, bør først have Del i Frugterne. **7**
Mærk, hvad jeg siger; Herren vil jo give dig Indsigt i
alle Ting. **8** Kom Jesus Kristus i Hu, oprejst fra de døde,
af Davids Sæd, efter mit Evangelium, **9** for hvilket jeg
lider ondt lige indtil at være bunden som en Misdæder;
men Guds Ord er ikke bundet. **10** Derfor udholder jeg
alt for de udvalgtes Skyld, for at ogsaa de skulle faa
Frelsen i Kristus Jesus med evig Herlighed. **(aiōnios g166)**
11 Den Tale er troværdig; thi dersom vi ere døde med

ham, skulle vi ogsaa leve med ham; **12** dersom vi holde ud, skulle vi ogsaa være Konger med ham; dersom vi fornægte, skal ogsaa han fornægte os; **13** dersom vi ere utro, forbliver han dog tro; thi fornægte sig selv kan han ikke. **14** Paamind om disse Ting, idet du besværger dem for Herrens Aasyn, at de ikke kives om Ord, hvilket er til ingen Nytte, men til Ødelæggelse for dem, som høre derpaa. **15** Gør dig Flid for at fremstille dig selv som prøvet for Gud, som en Arbejder, der ikke behøver at skamme sig, som rettelig lærer Sandhedens Ord. **16** Men hold dig fra den vanhellige, tomme Snak; thi saadanne ville stedse gaa videre i Ugudelighed, **17** og deres Ord vil æde om sig som Kræft. Iblandt dem ere Hymenæus og Filetus, **18** som ere afvegne fra Sandheden, idet de sige, at Opstandelsen er allerede sket, og de forvende Troen hos nogle. **19** Dog, Guds faste Grundvold staar og har dette Segl: „Herren kender sine" og: „Hver den, som nævner Herrens Navn, afstaa fra Uretfærdighed." **20** Men i et stort Hus er der ikke alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ og Ler, og nogle til Ære, andre til Vanære. **21** Dersom da nogen holder sig ren fra disse, han skal være et Kar til Ære, helliget, Husbonden nyttigt, tilberedt til al god Gerning. **22** Men fly de ungdommelige Begæringer; jag derimod efter Retfærdighed, Troskab, Kærlighed og Fred sammen med dem, som paakalde Herren af et rent Hjerte; **23** og afvis de taabelige og uforstandige Stridigheder, efterdi du ved, at de avle Kampe. **24** Men en Herrens Tjener bør ikke strides, men være mild imod alle, dygtig til at lære, i Stand til at taale ondt, **25** med

Sagtmodighed irettesættende dem, som modsætte sig, om Gud dog engang vilde give dem Omvendelse til Sandheds Erkendelse, **26** og de kunde blive ædru igen fra Djævelens Snare, af hvem de ere fangne til at gøre hans Villie.

3 Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider indtræde. **2** Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegridske, praleriske, hovmodige, spottelystne, ulydige imod Forældre, utaknemmelige, ryggesløse, **3** ukærlige, uforligelige, bagtaleriske, uafholdne, raa, uden Kærlighed til det gode, **4** forræderske, fremfusende, opblæste, Mennesker, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, **5** som have Gudfrygtigheds Skin, men have fornægtet dens Kraft. Og fra disse skal du vende dig bort! **6** Thi til dem høre de, som snige sig ind i Husene og fange Kvindfolk, der ere belæssede med Synder og drives af mange Haande Begæringer **7** og altid lære og aldrig kunne komme til Sandheds Erkendelse. **8** Men ligesom Jannes og Jambres stode Moses imod, saaledes modstaa ogsaa disse Sandheden: Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastelige i Troen. **9** Dog, de skulle ikke faa Fremgang ydermere; thi deres Afsind skal blive aabenbart for alle, ligesom ogsaa hines blev. **10** Du derimod har efterfulgt mig i Lære, i Vandel, i Forsæt, Tro, Langmodighed, Kærlighed, Udholdenhed, **11** i Forfølgelser, i Lidelser, saadanne som ere komne over mig i Antiokia, i Ikonium, i Lystra, saadanne Forfølgelser, som jeg har udstaaet, og Herren har friet mig ud af dem alle. **12** Ja, ogsaa alle de, som ville leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skulle forfølges. **13** Men onde Mennesker og Bedragere ville

gaa frem til det værre; de forføre og forføres. **14** Du derimod, bliv i det, som du har lært, og som du er bleven forvisset om, efterdi du ved, af hvem du har lært det, **15** og efterdi du fra Barn af kender de hellige Skrifter, som kunne gøre dig viis til Frelse ved Troen paa Kristus Jesus. **16** Hvert Skrift er indaandet af Gud og nyttigt til Belæring, til Irettesættelse, til Forbedring, til Optugtelse i Retfærdighed, **17** for at Guds-Mennesket maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gerning.

4 Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu Aasyn, som skal dømme levende og døde, og ved hans Aabenbarelse og hans Rige: **2** Prædike Ordet, vær rede i Tide og i Utide, irettesæt, straf, forman med al Langmodighed og Belæring! **3** Thi den Tid skal komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lære, men efter deres egne Begæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, **4** og de skulle vende Ørene fra Sandheden og vende sig hen til Fablerne. **5** Du derimod, vær ædru i alle Ting, lid ondt, gør en Evangelists Gerning, fuldbyrd din Tjeneste! **6** Thi jeg ofres allerede, og Tiden til mit Opbrud er for Haanden. **7** Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet og bevaret Troen. **8** I øvrigt henligger Retfærdighedens Krans til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag, og ikke alene mig, men ogsaa alle dem, som have elsket hans Aabenbarelse. **9** Gør dig Flid for at komme snart til mig; **10** thi Dem as forlod mig, fordi han fik Kærlighed til den nærværende Verden, og drog til Thessalonika; Kreskens drog til Galatien, Titus til Dalmatien. **(aiōn g165)**

11 Lukas er alene hos mig. Tag Markus og bring ham med dig; thi han er mig nyttig til Tjenesten. **12** Men Tykikus har jeg sendt til Efesus. **13** Naar du kommer, da bring min Rejsekjortel med dig, som jeg lod blive i Troas hos Karpus, og Bøgerne, især dem paa Pergament. **14** Smeden Aleksander har gjort mig meget ondt; Herren vil betale ham efter hans Gerninger. **15** For ham skal ogsaa du vogte dig; thi han stod vore Ord haardt imod. **16** Ved mit første Forsvar kom ingen mig til Hjælp, men alle lode mig i Stikken; (gid det ikke maa tilregnes dem!) **17** Men Herren stod hos mig og styrkede mig, for at Ordets Prædiken skulde fuldbyrdes ved mig, og alle Hedningerne høre det; og jeg blev friet fra Løvens Gab. **18** Herren vil fri mig fra al ond Gerning og frelse mig til sit himmelske Rige; ham være Æren i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **19** Hils Priska og Akvila og Onesiforus's Hus! **20** Erastus blev i Korinth, men Trofimus efterlod jeg syg i Milet. **21** Gør dig Flid for at komme før Vinteren! Eubulus og Pudens og Linus og Klaudia og alle Brødrene hilse dig. **22** Den Herre Jesus være med din Aand! Naaden være med eder!

Titus

1 Paulus, Guds Tjener og Jesu Kristi Apostel til at virke
Tro hos Guds udvalgte og Erkendelse af Sandheden
angaaende Gudsfrygt, **2** i Haab om evigt Liv, hvilket
Gud, som ikke lyver, har forjættet fra evige Tider, **(aiōnios g166)** **3** men i sin Tid har han aabenbaret sit Ord ved den
Prædiken, som er bleven mig betroet efter Guds, vor
Frelsers Befaling: **4** Til Titus, mit ægte Barn i fælles Tro:
Naade og Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus vor Frelser!
5 Derfor efterlod jeg dig paa Kreta, for at du skulde bringe
i Orden, hvad der stod tilbage, og indsætte Ældste i hver
By, som jeg paalagde dig, **6** saafremt en er ustraffelig,
een Kvindes Mand og har troende Børn, der ikke ere
beskyldte for Ryggesløshed eller ere genstridige. **7** Thi en
Tilsynsmand bør være ustraffelig som en Guds Husholder,
ikke selvbehagelig, ikke vredagtig, ikke hengiven til Vin,
ikke til Slagsmaal, ikke til slet Vinding, **8** men gæstfri,
elskende det gode, sindig, retfærdig, from, afholdende; **9**
en Mand, som holder fast ved det troværdige Ord efter
Læren, for at han kan være dygtig til baade at formane
ved den sunde Lære og at gendrive dem, som sige imod.
10 Thi mange ere genstridige, føre intetsigende Snak og
daare Sindet, især de af Omskærelsen; **11** dem bør man
stoppe Munden paa; thi de forvende hele Huse ved at
føre utilbørlig Lære for slet Vindings Skyld. **12** En af
dem, en af deres egne Profeter, har sagt: „Kretere ere
altid Løgnere, onde Dyr, lade Buge.“ **13** Dette Vidnesbyrd
er sandt. Derfor skal du sætte dem strengelig i Rette,
for at de maa blive sunde i Troen **14** og ikke agte paa

jødiske Fabler og Bud af Mennesker, som vende sig bort fra Sandheden. **15** Alt er rent for de rene; men for de besmittede og vantro er intet rent, men baade deres Sind og Samvittighed er besmittet. **16** De sige, at de kende Gud, men med deres Gerninger fornægte de ham, vederstyggelige, som de ere, og ulydige og uduelige til al god Gerning.

2 Du derimod, tal, hvad der sømmer sig for den sunde Lære: **2** At gamle Mænd skulle være ædruelige, ærbare, sindige, sunde i Troen, i Kærligheden, i Udholdenheden; **3** at gamle Kvinder ligeledes skulle skikke sig, som det sømmer sig hellige, ikke bagtale, ikke være forfaldne til megen Vin, men være Lærere i, hvad godt er, **4** for at de maa faa de unge Kvinder til at besinde sig paa at elske deres Mænd og at elske deres Børn, **5** at være sindige, kyske, huslige, gode, deres egne Mænd undergivne, for at Guds Ord ikke skal bespottes. **6** Forman ligeledes de unge Mænd til at være sindige, **7** idet du i alle Maader viser dig selv som et Forbillede paa gode Gerninger og i Læren viser Ufordærvethed, Ærbarhed, **8** sund, ulastelig Tale, for at Modstanderen maa blive til Skamme, naar han intet ondt har at sige om os. **9** Forman Trælle til at underordne sig under deres egne Herrer, at være dem til Behag i alle Ting, ikke sige imod, **10** ikke besvige, men vise al god Troskab, for at de i alle Maader kunne være en Pryd for Guds, vor Frelsers Lære. **11** Thi Guds Naade er bleven aabenbaret til Frelse for alle Mennesker **12** og opdrager os til at forsage Ugudeligheden og de verdslige Begæringer og leve sindigt og retfærdigt og gudfrygtigt i

den nærværende Verden; (aiōn g165) 13 forventende det salige Haab og den store Guds og vor Frelsers Jesu Kristi Herligheds Aabenbarelse, 14 han, som gav sig selv for os, for at han maatte forløse os fra al Lovløshed og rense sig selv et Ejendomsfolk, nidkært til gode Gerninger. 15 Tal dette, og forman og irettesæt med al Myndighed; lad ingen ringeagte dig!

3 Paamind dem om at underordne sig Øvrigheder og Myndigheder, at adlyde, at være redebonne til al god Gerning, 2 ikke at forhaane nogen, ikke være stridslystne, men milde og udvise al Sagtmodighed imod alle Mennesker. 3 Thi ogsaa vi vare fordum uforstandige, ulydige, vildfarende, Slaver af Begæringer og mange Haande Lyster, vi levede i Ondskab og Avind, vare forhadte og hadede hverandre. 4 Men da Guds, vor Frelsers Godhed og Menneskekærlighed aabenbaredes, 5 frelste han os, ikke for de Retfærdigheds Gerningers Skyld, som vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed, ved Igenfødelsens Bad og Fornyelsen i den Helligaand, 6 som han rigeligt udøste over os ved Jesus Kristus, vor Frelser, 7 for at vi, retfærdiggjorte ved hans Naade, skulde i Haab vorde Arvinger til evigt Liv. (aiōnios g166) 8 Den Tale er troværdig, og derom vil jeg, at du skal forsikre dem, for at de, som ere komne til Tro paa Gud, skulle lægge Vind paa at øve gode Gerninger. Dette er Menneskene godt og nyttigt. 9 Men hold dig fra taabelige Stridigheder og Slægtregistre og Kiv og Kampe om Loven; thi de ere unyttige og frugtesløse. 10 Et kættersk Menneske skal du afvise efter een og to Ganges Paamindelse, 11 da du

ved, at en saadan er forvendt og synder, domfældt af sig selv. **12** Naar jeg sender Artemas til dig eller Tykikus, da gør dig Flid for at komme til mig i Nikopolis; thi der har jeg besluttet at overvintre. **13** Zenas den lovkyndige og Apollos skal du omhyggeligt hjælpe paa Vej, for at intet skal fattes dem. **14** Men lad ogsaa vore lære at øve gode Gerninger, hvor der er Trang dertil, for at de ikke skulle være uden Frugt. **15** Alle, som ere hos mig, hilse dig. Hils dem, som elske os i Troen. Naaden være med eder alle!

Filemon

1 Paulus, Kristi Jesu Fange, og Broderen Timotheus til
Filemon, vor elskede og Medarbejder, **2** og til Søsteren
Appia og Arkippus, vor Medstrider, og Menigheden i dit
Hus; **3** Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader
og den Herre Jesus Kristus! **4** Jeg takker min Gud altid,
naar jeg kommer dig i Hu i mine Bønner, **5** efterdi jeg
hører om din Kærlighed og den Tro, som du har til den
Herre Jesus og til alle de hellige, **6** for at din Delagtighed
i Troen maa blive virksom for Kristus i Erkendelse af alt
det gode, som er i eder. **7** Thi stor Glæde og Trøst har jeg
faaet af din Kærlighed, efterdi de helliges Hjerter ere
blevne vederkvægede ved dig, Broder! **8** Derfor, endskønt
jeg kunde med stor Frimodighed i Kristus befale dig det,
som er tilbørligt, **9** saa beder jeg dig dog hellere for
Kærlighedens Skyld, saadan som jeg er, som den gamle
Paulus, og nu tilmed Kristi Jesu Fange; **10** jeg beder dig
for mit Barn, som jeg har avlet i mine Lænker, Onesimus,
11 ham, som tilforn var dig unyttig, men nu er nyttig
baade for dig og for mig, ham, som jeg sender dig tilbage,
12 ham, det er mit eget Hjerte. **13** Ham vilde jeg gerne
beholde hos mig, for at han i dit Sted kunde tjene mig i
Evangeliets Lænker. **14** Men uden dit Samtykke vilde jeg
intet gøre, for at din Godhed ikke skulde være som af
Tvang, men af fri Villie. **15** Thi maaske blev han derfor
skilt fra dig en liden Tid, for at du kunde faa ham igen til
evigt Eje, **(aiōnios g166)** **16** ikke mere som en Træl, men
som mere end en Træl, som en elsket Broder, særlig for
mig, men hvor meget mere for dig, baade i Kødet og i

Herren. **17** Dersom da du anser mig for din Medbroder,
saa modtag ham som mig! **18** Men har han gjort dig
nogen Uret eller er dig noget skyldig, da før mig det til
Regning! **19** Jeg, Paulus, skriver med min egen Haand, jeg
vil betale, — for ikke at sige dig, at du desuden ogsaa
skylder mig dig selv. **20** Ja, Broder! lad mig faa Gavn af
dig i Herren, vederkvæg mit Hjerte i Kristus! **21** I Tillid
til din Lydighed skriver jeg til dig, idet jeg ved, at du
vil gøre endog mere end det, jeg siger. **22** Men med det
samme bered ogsaa Herberge for mig; thi jeg haaber, at
jeg ved eders Bønner skal skænkes eder. **23** Epafras, min
medfangne i Kristus Jesus, **24** Markus, Aristarkus, Demas,
Lukas, mine Medarbejdere, hilse dig. **25** Vor Herres Jesu
Kristi Naade være med eders Aand!

Hebræerne

1 Efter at Gud fordum havde talt mange Gange og paa
mange Maader til Fædrene ved Profeterne, har han ved
Slutningen af disse Dage talt til os ved sin Søn, **2** hvem
han har sat til Arving af alle Ting, ved hvem han ogsaa
har skabt Verden; **(aiōn g165)** **3** han, som — efterdi han er
hans Herligheds Glans og hans Væsens udtrykte Billede
og bærer alle Ting med sin Krafts Ord — efter at have
gjort Renselse fra Synderne har sat sig ved Majestætens
højre Haand i det høje, **4** idet han er bleven saa meget
ypperligere end Englene, som han har arvet et herligere
Navn fremfor dem. **5** Thi til hvilken af Englene sagde han
nogen Sinde: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag?" og
fremdeles: „Jeg skal være ham en Fader, og han skal være
mig en Søn?" **6** Og naar han atter indfører den førstefødte
i Verden, hedder det: „Og alle Guds Engle skulle tilbede
ham." **7** Og om Englene hedder det: „Han gør sine Engle til
Vinde og sine Tjenere til Ildslue"; **8** men om Sønnen: „Din
Trone, o Gud! staar i al Evighed, og Rettens Kongestav er
dit Riges Kongestav. **(aiōn g165)** **9** Du elskede Retfærdighed
og hadede Lovløshed, derfor har Gud, din Gud, salvet dig
med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre." **10** Og: „Du,
Herre! har i Begyndelsen grundfæstet Jorden, og Himlene
ere dine Hænders Gerninger. **11** De skulle forgaa, men du
bliver; og de skulle til Hobe ældes som et Klædebon, **12**
ja, som et Klæde skal du sammenrulle dem, og de skulle
omskiftes; men du er den samme, og dine Aar skulle ikke
faa Ende." **13** Men til hvilken af Englene sagde han nogen
Sinde: „Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg faar lagt

dine Fjender som en Skammel for dine Fødder?" **14** Ere de ikke alle tjenende Aander, som udsendes til Hjælp for deres Skyld, der skulle arve Frelse?

2 Derfor bør vi des mere agte paa det, vi have hørt, for at vi ikke skulle rives bort. **2** Thi naar det Ord, som taltes ved Engle, blev urokket, og hver Overtrædelse og Ulydighed fik velforskyldt Løn, **3** hvorledes skulle da vi undfly, naar vi ikke bryde os om saa stor en Frelse, som jo efter først at være bleven forkyndt ved Herren er bleven stadfæstet for os af dem, som havde hørt ham, **4** idet Gud vidnede med baade ved Tegn og Undere og mange Haande kraftige Gerninger og ved Meddelelse af den Helligaand efter sin Villie. **5** Thi det var ikke Engle, han underlagde den kommende Verden, om hvilken vi tale. **6** Men en har vidnet et Sted og sagt: „Hvad er et Menneske, at du kommer ham i Hu? eller en Menneskesøn, at du ser til ham? **7** Du gjorde ham en kort Tid ringere end Engle; med Herlighed og Ære kronede du ham; **8** alle Ting lagde du under hans Fødder." — Idet han nemlig underlagde ham alle Ting, undtog han intet fra at være ham underlagt. Nu se vi imidlertid endnu ikke alle Ting underlagte ham; **9** men ham, som en kort Tid var bleven gjort ringere end Engle, Jesus, se vi paa Grund af Dødens Lidelse kronet med Herlighed og Ære, for at han ved Guds Naade maa have smagt Døden for alle. **10** Thi det sømmede sig ham, for hvis Skyld alle Ting ere, og ved hvem alle Ting ere, naar han førte mange Sønner til Herlighed, da at fuldkomme deres Frelses Ophavsmand igennem Lidelser. **11** Thi baade den, som helliger, og de,

som helliges, ere alle af een; hvorfor han ikke skammer
sig ved at kalde dem Brødre, **12** naar han siger: „Jeg vil
forkynde dit Navn for mine Brødre, midt i en Menighed
vil jeg lovsynge dig.“ **13** Og fremdeles: „Jeg vil forlade mig
paa ham.“ Og fremdeles: „Se, her er jeg og de Børn, som
Gud har givet mig.“ **14** Efterdi da Børnene ere delagtige i
Blod og Kød, blev ogsaa han i lige Maade delagtig deri,
for at han ved Døden skulde gøre den magtesløs, som har
Dødens Vælde, det er Djævelen, **15** og befri alle dem, som
paa Grund af Dødsfrygt vare under Trældom al deres Livs
Tid. **16** Thi det er jo dog ikke Engle, han tager sig af, men
Abrahams Sæd tager han sig af. **17** Derfor maatte han
blive sine Brødre lig i alle Ting, for “at han kunde blive
en barmhjertig og trofast Ypperstepræst over for Gud til
at sone Folkets Synder. **18** Thi idet han har lidt, kan han
som den, der selv er fristet, komme dem til Hjælp, som
fristes.

3 Derfor, hellige Brødre, delagtige i en himmelsk Kaldelse!
ser hen til vor Bekendelses Udsending og Ypperstepræst,
Jesus, **2** der var tro imod den, som beskikkede ham,
ligesom ogsaa Moses var det i hele hans Hus. **3** Thi han
er kendt værdig til større Herlighed end Moses, i samme
Maal som den, der har indrettet et Hus, har større Ære
end Huset selv. **4** Thi hvert Hus indrettes af nogen; men
den, som har indrettet alt, er Gud. **5** Og Moses var vel
tro i hele hans Hus, som en Tjener, til Vidnesbyrd om,
hvad der skulde tales; **6** men Kristus er det som en Søn
over hans Hus; og hans Hus ere vi, saafremt vi fastholde
Haabets Frimodighed og Ros urokket indtil Enden. **7**

Derfor, som den Helligaand siger: „I Dag, naar I høre hans
Røst, **8** da forhærder ikke eders Hjerter, som det skete i
Forbitrelsen, paa Fristelsens Dag i Ørkenen, **9** hvor eders
Fædre fristede mig ved at sætte mig paa Prøve, og de saa
dog mine Gerninger i fyrretyve Aar. **10** Derfor harmedes
jeg paa denne Slægt og sagde: De fare altid vild i Hjertet;
men de kendte ikke mine Veje, **11** saa jeg svor i min
Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile" —
12 saa ser til, Brødre! at der ikke nogen Sinde i nogen af
eder skal findes et ondt, vantro Hjerte, saa at han falder
fra den levende Gud. **13** Men formaner hverandre hver
Dag, saa længe det hedder „i Dag", for at ikke nogen
af eder skal forhærdes ved Syndens Bedrag. **14** Thi vi
ere blevne delagtige i Kristus, saafremt vi fastholde vor
første Fortrøstning urokket indtil Enden. **15** Naar der
siges: „I Dag, naar I høre hans Røst, da forhærder ikke
eders Hjerter som i Forbitrelsen": **16** Hvem vare da vel
de, som hørte og dog voldte Forbitrelse? Mon ikke alle,
som gik ud af Ægypten ved Moses? **17** Men paa hvem
harmedes han i fyrretyve Aar? Mon ikke paa dem, som
syndede, hvis døde Kroppe faldt i Ørkenen? **18** Og over
for hvem tilsvor han, at de ikke skulde gaa ind til hans
Hvile, uden dem, som vare blevne genstridige? **19** Og vi
se, at de ikke kunde gaa ind paa Grund af Vantro.

4 Lader os derfor, da der endnu staar en Forjættelse
tilbage om at indgaa til hans Hvile, vogte os for, at nogen
af eder skal mene, at han er kommen for silde. **2** Thi
ogsaa os er der forkyndt godt Budskab ligesom hine; men
Ordet, som de hørte, hjalp ikke dem, fordi det ikke var

forenet med Troen hos dem, som hørte det. **3** Thi vi gaa ind til Hvilen, vi, som ere komne til Troen, efter hvad han har sagt: „Saa svor jeg i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile, " omendskønt Gerningerne vare fuldbragte fra Verdens Grundlæggelse. **4** Thi han har et Sted sagt om den syvende Dag saaledes: „Og Gud hvilede paa den syvende Dag fra alle sine Gerninger." **5** Og fremdeles paa dette Sted: „Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile." **6** Efterdi der altsaa staar tilbage, at nogle skulle gaa ind til den, og de, hvem der først blev forkyndt godt Budskab, ikke gik ind for deres Genstridigheds Skyld: **7** Saa bestemmer han atter en Dag: „I Dag, " siger han ved David lang Tid efter, (som ovenfor sagt): „I Dag, naar I høre hans Røst, da forhærder ikke eders Hjerter!" **8** Thi dersom Josva havde skaffet dem Hvile, da Vilde han ikke tale om en anden Dag siden efter. **9** Altsaa er der en Sabbatshvile tilbage for Guds Folk. **10** Thi den, som er gaaet ind til hans Hvile, Ogsaa han har faaet Hvile fra sine Gerninger, ligesom Gud fra sine. **11** Lader os derfor gøre os Flid for at gaa ind til hin Hvile, for at ikke nogen skal falde ved den samme Genstridighed, som hine gave Eksempel paa. **12** Thi Guds Ord er levende og kraftigt og skarpere end noget tveægget Sværd og trænger igennem, indtil det deler Sjæl og Aand, Ledemod saavel som Marv, og dømmer over Hjertets Tanker og Raad. **13** Og ingen Skabning er usynlig for hans Aasyn; men alle Ting ere nøgne og udspændte for hans Øjne, hvem vi staa til Regnskab. **14** Efterdi vi altsaa have en stor Ypperstepræst, som er gaaet igennem Himlene,

Jesus, Guds Søn, da lader os holde fast ved Bekendelsen!
15 Thi vi have ikke en Ypperstepræst, som ej kan have
Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, men en saadan,
som er fristet i alle Ting i Lighed med os, dog uden
Synd. **16** Derfor lader os træde frem med Frimodighed for
Naadens Trone, for at vi kunne faa Barmhjertighed og
finde Naade til betimelig Hjælp.

5 Thi hver Ypperstepræst tages iblandt Mennesker og
indsættes for Mennesker til Tjenesten for Gud, for at han
skal frembære baade Gaver og Slagtofre for Synder, **2** som
en, der kan bære over med de vankundige og vildfarende,
eftersom han ogsaa selv er stedt i Skrøbelighed **3** og
for dens Skyld maa frembære Syndoffer, som for Folket
saaledes ogsaa for sig selv. **4** Og ingen tager sig selv den
Ære, men han kaldes af Gud, ligesom jo ogsaa Aron. **5**
Saaledes har ej heller Kristus tillagt sig selv den Ære
at blive Ypperstepræst, men den, som sagde til ham:
„Du er min Søn, jeg har født dig i Dag, " **6** som han jo
ogsaa siger et andet Sted: „Du er Præst til evig Tid, efter
Melkisedeks Vis, " **(aiōn g165)** **7** han, som i sit Køds Dage
med stærkt Raab og Taarer frembar Bønner og ydmyge
Begæringer til den, der kunde frelse ham fra Døden, og
blev bønhørt i sin Angest, **8** og saaledes, endskønt han
var Søn, lærte han Lydighed af det, han led, **9** og efter
at være fuldkommet blev Aarsag til evig Frelse for alle
dem, som lyde ham, **(aiōnios g166)** **10** idet han af Gud blev
kaldt Ypperstepræst efter Melkisedeks Vis. **11** Herom
have vi meget at sige, og det er vanskeligt at forklare,
efterdi I ere blevne sløve til at høre. **12** Thi skønt I efter

Tiden endog burde være Lærere, trænge I atter til, at man skal lære eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og I ere blevne saadanne, som trænge til Mælk og ikke til fast Føde. **13** Thi hver, som faar Mælk, er ukyndig i den rette Tale, thi han er spæd; **14** men for de fuldkomne er den faste Føde, for dem, som paa Grund af deres Erfaring have Sanserne øvede til at skelne mellem godt og ondt.

6 Lader os derfor forbigaa Begyndelsesordet om Kristus og skride frem til Fuldkommenheden uden atter at lægge Grundvold med Omvendelse fra døde Gerninger og med Tro paa Gud, **2** med Lære om Døbelser og Haandspaalæggelse og dødes Opstandelse, og evig Dom. **(aiōnios g166)** **3** Ja, dette ville vi gøre, saafremt Gud tilsteder det. **4** Thi dem, som een Gang ere blevne oplyste og have smagt den himmelske Gave og ere blevne delagtige i den Helligaand **5** og have smagt Guds gode Ord og den kommende Verdens Kræfter, og som ere faldne fra, — dem er det umuligt atter at forny til Omvendelse, **(aiōn g165)** **6** da de igen korsfæste sig Guds Søn og stille ham til Spot. **7** Thi Jorden, som drikker den ofte derpaa faldende Regn og frembringer Vækster, tjenlige for dem, for hvis Skyld den ogsaa dyrkes, faar Velsignelse fra Gud; **8** men naar den bærer Torne og Tidsler, er den ubrugbar og Forbandelse nær; Enden med den er at brændes. **9** Dog, i Henseende til eder, I elskede! ere vi overbeviste om det bedre og det, som bringer Frelse, selv om vi tale saaledes. **10** Thi Gud er ikke uretfærdig, saa at han skulde glemme eders Gerning og den Kærlighed, som I have Udvist imod hans Navn, idet I have tjent og tjene de hellige. **11** Men

vi ønske, at enhver af eder maa udvise den samme Iver efter den fulde Vished i Haabet indtil Enden, **12** for at I ikke skulle blive sløve, men efterfølge dem, som ved Tro og Taalmodighed arve Forjættelserne. **13** Thi da Gud gav Abraham Forjættelsen, svor han ved sig selv, fordi han ingen større havde at sværge ved, og sagde: **14** „Sandelig, jeg vil rigeligt velsigne dig og rigeligt mangfoldiggøre dig.“ **15** Og saaledes opnaaede han Forjættelsen ved at vente taalmodigt. **16** Mennesker sværge jo ved en større, og Eden er dem en Ende paa al Modsigelse til Stadfæstelse. **17** Derfor, da Gud ydermere vilde vise Forjættelsens Arvinger sit Raads Uforanderlighed, føjede han en Ed dertil, **18** for at vi ved to uforanderlige Ting, i hvilke det var umuligt, at Gud kunde lyve, skulde have en kraftig Opmuntring, vi, som ere flyede hen for at holde fast ved det Haab, som ligger foran os, **19** hvilket vi have som et Sjælens Anker, der er sikkert og fast og gaar ind inden for Forhænget, **20** hvor Jesus som Forløber gik ind for os, idet han efter Melkisedeks Vis blev Ypperstepræst til evig Tid. **(aiōn g165)**

7 Thi denne Melkisedek, Konge i Salem, den højeste Guds Præst, som gik Abraham i Møde, da han vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og velsignede ham, **2** hvem ogsaa Abraham gav Tiende af alt, og som, naar hans Navn udlægges, først er Retfærdigheds Konge, dernæst ogsaa Salems Konge, det er: Freds Konge, **3** uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, uden Dages Begyndelse og uden Livs Ende, men gjort lig med Guds Søn, han forbliver Præst for bestandig. **4** Ser dog, hvor stor denne er, hvem

endog Patriarken Abraham gav Tiende af Byttet. **5** Og hine, som, idet de høre til Levi Sønner, faa Præstedømmet, have et Bud om at tage Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre, endskønt disse ere udgaaede af Abrahams Lænd; **6** men han, som ikke regner sin Slægt fra dem, har taget Tiende af Abraham og har velsignet den, som havde Forjættelserne. **7** Men uden al Modsigelse er det den ringere, som velsignes af den ypperligere. **8** Og her er det dødelige Mennesker, som tage Tiende; men der er det en, om hvem der vidnes, at han lever. **9** Ja, saa at sige, har endog Levi, som tager Tiende, igennem Abraham givet Tiende; **10** thi han var endnu i Faderens Lænd, da Melkisedek gik denne i Møde. **11** Hvis der altsaa var Fuldkommelse at faa ved det levitiske Præstedømme (thi paa Grundlag af dette har jo Folket faaet Loven), hvilken Trang var der da yderligere til, at en anden Slags Præst skulde opstaa efter Melkisedeks Vis og ikke nævnes efter Arons Vis? **12** Naar nemlig Præstedømmet omskiftes, sker der med Nødvendighed ogsaa en Omskiftelse af Loven. **13** Thi han, om hvem dette siges, har hørt til en anden Stamme, af hvilken ingen har taget Vare paa Alteret. **14** Thi det er vitterligt, at af Juda er vor Herre oprunden, og for den Stammes Vedkommende har Moses intet talt om Præster. **15** Og det bliver end ydermere klart, naar der i Lighed med Melkisedek opstaar en anden Slags Præst, **16** som ikke er bleven det efter et kødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt Livs Kraft. **17** Thi han faar det Vidnesbyrd: „Du er Præst til evig Tid efter Melkisedeks Vis." **(aiōn g165)** **18** Thi vel sker der Ophævelse

af et forudgaaende Bud, fordi det var svagt og unyttigt **19** (thi Loven har ikke fuldkommet noget); men der sker Indførelse af et bedre Haab, ved hvilket vi nærme os til Gud. **20** Og saa vist som det ikke er sket uden Ed, **21** (thi hine ere blevne Præster uden Ed, men denne med Ed, ved den, som siger til ham: „Herren svor, og han skal ikke angre det: Du er Præst til evig Tid"): **(aiōn g165)** **22** Saa vist er Jesus bleven Borgen for en bedre Pagt. **23** Og hine ere blevne Præster, flere efter hinanden, fordi de ved Døden hindredes i at vedblive; **24** men denne har et uforgængeligt Præstedømme, fordi han bliver til evig Tid, **(aiōn g165)** **25** hvorfor han ogsaa kan fuldkomment frelse dem, som komme til Gud ved ham, efterdi han lever altid til at gaa i Forbøn for dem. **26** Thi en saadan Ypperstepræst var det ogsaa, som sømmede sig for os, en from, uskyldig, ubesmittet, adskilt fra Syndere og ophøjet over Himlene; **27** en, som ikke hver Dag har nødig, som Ypperstepræsterne, at frembære Ofre først for sine egne Synder, derefter for Folkets; thi dette gjorde han een Gang for alle, da han ofrede sig selv. **28** Thi Loven indsætter til Ypperstepræster Mennesker, som have Skrøbelighed; men Edens Ord, som kom senere end Loven, indsætter en Søn, som er fuldkommet til evig Tid. **(aiōn g165)**

8 Men Hovedpunktet ved det, hvorom her tales, er dette: Vi have en saadan Ypperstepræst, der har taget Sæde paa højre Side af Majestætens Trone i Himlene **2** som Tjener ved Helligdommen og det sande Tabernakel, hvilket Herren har oprejst, og ikke et Menneske. **3** Thi

hver Ypperstepræst indsættes til at frembære Gaver og Slagtofre; derfor er det nødvendigt, at ogsaa denne maa have noget at frembære. **4** Dersom han nu var paa Jorden, da var han ikke engang Præst, efterdi der her er dem, som frembære Gaverne efter Loven; **5** hvilke jo tjene ved en Afbildning og Skygge af det himmelske, saaledes som det blev Moses betydet af Gud, da han skulde indrette Tabernakelet: „Se til, sagde han, at du gør alting efter det Forbillede, der blev vist dig paa Bjerget." **6** Men nu har han faaet en saa meget ypperligere Tjeneste, som han ogsaa er Mellemmand for en bedre Pagt, der jo er grundet paa bedre Forjættelser. **7** Thi dersom hin første var udadlelig, da vilde der ikke blive søgt Sted for en anden. **8** Thi dadlende siger han til dem: „Se, der kommer Dage, siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pagt med Israels Hus og med Judas Hus; **9** ikke som den Pagt, jeg gjorde med deres Fædre paa den Dag, da jeg tog dem ved Haanden for at føre dem ud af Ægyptens Land; thi de bleve ikke i min Pagt, og jeg brød "mig ikke om dem, siger Herren. **10** Thi dette er den Pagt, som jeg vil oprette med Israels Hus efter de Dage, siger Herren: Jeg vil give mine Love i deres Sind, og jeg vil indskrive dem i deres Hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. **11** Og de skulle ikke lære hver sin Medborger og hver sin Broder og sige: Kend Herren; thi de skulle alle kende mig, fra den mindste indtil den største iblandt dem. **12** Thi jeg vil være naadig imod deres Uretfærdigheder og ikke mere ihukomme deres Synder." **13** Naar han siger: „En

ny", har han erklæret den første for gammel; men det, som bliver gammelt og ældes, er nær ved at forsvinde.

9 Vel havde ogsaa den første Pagt Forskrifter for Gudstjenesten og en jordisk Helligdom. **2** Thi der var indrettet et Telt, det forreste, hvori Lysestagen var og Bordet og Skuebrødene, det, som jo kaldes det hellige. **3** Men bag det andet Forhæng var et Telt, det, som kaldes det allerhelligste, **4** som havde et gyldent Røgelsealter og Pagtens Ark, overalt beklædt med Guld, i hvilken der var en Guldkrukke med Mannaen, og Arons Stav, som havde blomstret, og Pagtens Tavler, **5** men oven over den var Herlighedens Keruber, som overskyggede Naadestolen, hvorom der nu ikke skal tales enkeltvis. **6** Idet nu dette er saaledes indrettet, gaa Præsterne til Stadighed ind i det forreste Telt, naar de forrette Tjenesten; **7** men i det andet gaar alene Ypperstepræsten ind een Gang om Aaret, ikke uden Blod, hvilket han ofrer for sig selv og Folkets Forseelser, **8** hvorved den Helligaand giver til Kende, at Vejen til Helligdommen endnu ikke er bleven aabenbar, saa længe det forreste Telt endnu staar, **9** hvilket jo er et Sindbillede indtil den nærværende Tid, og stemmende hermed frembæres der baade Gaver og Ofre, som ikke i Henseende til Samvittigheden kunne fuldkomme den, der forretter sin Gudsdyrkelse, **10** men som kun, ved Siden af Mad og Drikke og forskellige Tvættelser, ere kødelige Forskrifter, paalagte indtil den rette Ordnings Tid. **11** Men da Kristus kom som Ypperstepræst for de kommende Goder, gik han igennem det større og fuldkomnere Telt, som ikke er gjort med Hænder, det er: Som ikke er af

denne Skabning, **12** og gik ikke heller med Blod af Bukke eller Kalve, men med sit eget Blod een Gang for alle ind i Helligdommen og vandt en evig Forløsning. **(aiōnios g166)** **13** Thi dersom Blodet af Bukke og Tyre og Aske af en Kvie ved at stænkes paa de besmittede helliger til Kødets Renhed: **14** Hvor meget mere skal da Kristi Blod, hans, som ved en evig Aand frembar sig selv lydeløs for Gud, rense eders Samvittighed fra døde Gerninger til at tjene den levende Gud? **(aiōnios g166)** **15** Og derfor er han Mellemmand for en ny Pagt, for at de kaldede, da der har fundet Død Sted til Genløsning fra Overtrædelserne under den første Pagt, maa faa den evige Arvs Forjættelse. **(aiōnios g166)** **16** Thi hvor der er en Arvepagt, der er det nødvendigt, at hans Død, som har oprettet Pagten, skal godtgøres. **17** Thi en Arvepagt er urokkelig efter døde, da den ingen Sinde træder i Kraft, medens den, som har oprettet den, lever. **18** Derfor er heller ikke den første bleven indviet uden Blod. **19** Thi da hvert Bud efter Loven var forkyndt af Moses for hele Folket, tog han Kalve- og Bukkeblod med Vand og skarlagenrød Uld og Isop og bestænkede baade Bogen selv og hele Folket, idet han sagde: **20** „Dette er den Pagts Blod, hvilken Gud har paalagt eder." **21** Og Tabernakelet og alle Tjenestens Redskaber bestænkede han ligeledes med Blodet. **22** Og næsten alt bliver efter Loven renset med Blod, og uden Blods Udgydelse sker der ikke Forladelse. **23** Altsaa var det en Nødvendighed, at Afbildningerne af de himmelske Ting skulde renses herved, men selve de himmelske Ting ved bedre Ofre end disse. **24** Thi Kristus gik ikke ind i

en Helligdom, som var gjort med Hænder og kun var et Billede af den sande, men ind i selve Himmelen for nu at træde frem for Guds Ansigt til Bedste for os; **25** ikke heller for at han skulde ofre sig selv mange Gange, ligesom Ypperstepræsten hvert Aar gaar ind i Helligdommen med fremmed Blod; **26** ellers havde han maattet lide mange Gange fra Verdens Grundlæggelse; men nu er han een Gang for alle ved Tidernes Fuldendelse aabenbaret for at bortskaffe Synden ved sit Offer. **(aiōn g165)** **27** Og ligesom det er Menneskene beskikket at dø een Gang og derefter Dom, **28** saaledes skal ogsaa Kristus, efter at være bleven een Gang ofret for at bære manges Synder, anden Gang, uden Synd, vise sig for dem, som forvente ham til Frelse.

10 Thi da Loven kun har en Skygge af de kommende Goder og ikke Tingenes Skikkelse selv, kan den aldrig ved de samme aarlige Ofre, som de bestandig frembære, fuldkomme dem, som træde frem dermed. **2** Vilde man ikke ellers have ophørt at frembære dem, fordi de ofrende ikke mere havde nogen Bevidsthed om Synder, naar de een Gang vare rensede? **3** Men ved Ofrene sker Aar for Aar Ihukommelse af Synder. **4** Thi det er umuligt, at Blod af Tyre og Bukke kan borttage Synder. **5** Derfor siger han, idet han indtræder i Verden: „Slagtoffer og Madoffer havde du ikke Lyst til; men et Legeme beredte du mig; **6** Brændofre og Syndofre havde du ikke Behag i. **7** Da sagde jeg: Se, jeg er kommen (i Bogrullen er der skrevet om mig) for at gøre, Gud! din Villie.“ **8** Medens han først siger: „Slagtofre og Madofre og Brændofre og Syndofre havde du ikke Lyst til og ej heller Behag i“ (og disse frembæres

dog efter Loven), **9** saa har han derefter sagt: „Se, jeg er kommen for at gøre din Villie.“ Han ophæver det første for at fastsætte det andet. **10** Og ved denne Villie ere vi helligede ved Ofringen af Jesu Kristi Legeme een Gang for alle. **11** Og hver Præst staar daglig og tjener og ofrer mange Gange de samme Ofre, som dog aldrig kunne borttage Synder. **12** Men denne har efter at have ofret eet Offer for Synderne sat sig for bestandig ved Guds højre Haand, **13** idet han forøvrigt venter paa, at hans Fjender skulle lægges som en Skammel for hans Fødder. **14** Thi med et eneste Offer har han for bestandig fuldkommet dem, som helliges. **15** Men ogsaa den Helligaand giver os Vidnesbyrd; thi efter at have sagt: **16** „Dette er den Pagt, som jeg vil oprette med dem efter de Dage, “ siger Herren: „Jeg vil give mine Love i deres Hjerter, og jeg vil indskrive dem i deres Sind, **17** og deres Synder og deres Overtrædelser vil jeg ikke mere ihukomme.“ **18** Men hvor der er Forladelse for disse, er der ikke mere Offer for Synd. **19** Efterdi vi da, Brødre! have Frimodighed til den Indgang i Helligdommen ved Jesu Blod, **20** som han indviede os som en ny og levende Vej igennem Forhænget, det er hans Kød, **21** og efterdi vi have en stor Præst over Guds Hus: **22** Saa lader os træde frem med et sandt Hjerte, i Troens fulde Forvisning, med Hjerterne ved Bestænkelsen rensede fra en ond Samvittighed, og Legemet tvættet med rent Vand; **23** lader os fastholde Haabets Bekendelse urokket; thi trofast er han, som gav Forjættelsen; **24** og lader os give Agt paa hverandre, saa vi opflamme hverandre til Kærlighed og gode Gerninger

25 og ikke forlade vor egen Forsamling, som nogle have
for Skik, men formane hverandre, og det saa meget mere,
som I se, at Dagen nærmer sig. **26** Thi synde vi med Villie,
efter at have modtaget Sandhedens Erkendelse, er der
intet Offer mere tilbage for Synder, **27** men en frygtelig
Forventelse af Dom og en brændende Nidkærhed, som
skal fortære de genstridige. **28** Naar en har brudt med
Mose Lov, dør han uden Barmhjertighed paa to eller tre
Vidners Udsagn; **29** hvor meget værre Straf mene I da, at
den skal agtes værd, som træder Guds Søn under Fod
og agter Pagtens Blod, hvormed han blev helliget, for
urent og forhaaner Naadens Aand? **30** Thi vi kende den,
som har sagt: „Mig hører Hævnen til, jeg vil betale, siger
Herren; " og fremdeles: „Herren skal dømme sit Folk." **31**
Det er frygteligt at falde i den levende Guds Hænder. **32**
Men kommer de forrige Dage i Hu, i hvilke I, efter at I
vare blevne oplyste, udholdt megen Kamp i Lidelser, **33**
idet I dels selv ved Forhaanelser og Trængsler bleve et
Skuespil, dels gjorde fælles Sag med dem, som fristede
saadanne Kaar. **34** Thi baade havde I Medlidenhed med
de fangne, og I fandt eder med Glæde i, at man røvede,
hvad I ejede, vidende, at I selv have en bedre og blivende
Ejendom. **35** Kaster altsaa ikke eders Frimodighed bort,
hvilken jo har stor Belønning; **36** thi I have Udholdenhed
nødig, for at I, naar I have gjort Guds Villie, kunne opnaa
Forjættelsen. **37** Thi „der er endnu kun en saare liden
Stund, saa kommer han, der skal komme, og han vil ikke
tøve. **38** Men min retfærdige skal leve af Tro; og dersom
han unddrager sig, har min Sjæl ikke Behag i ham." **39**

Men vi ere ikke af dem, som unddrage sig, til Fortabelse,
men af dem, som tro, til Sjælens Frelse.

11 Men Tro er en Fortrøstning til det, som haabes, en
Overbevisning om Ting, som ikke ses. **2** Ved den fik jo de
gamle godt Vidnesbyrd. **3** Ved Tro fatte vi, at Verden
er bleven skabt ved Guds Ord, saa det ikke er af synlige
Ting, at det, som ses, er blevet til. **(aiōn g165)** **4** Ved Tro
ofrede Abel Gud et bedre Offer end Kain, og ved den
fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud
bevidnede sit Velbehag i hans Gaver; og ved den taler
han endnu efter sin Død. **5** Ved Tro blev Enok borttagen,
for at han ikke skulde se Døden, og han blev ikke funden,
efterdi Gud havde taget ham bort; thi før Borttagelsen
har han faaet det Vidnesbyrd, at han har behaget Gud. **6**
Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi den,
som kommer frem for Gad, bør tro, at han er til, og at
han bliver deres Belønner, som søge ham. **7** Ved Tro var
det, at Noa, advaret af Gud om det, som endnu ikke saas, i
Gudsfrygt indrettede en Ark til Frelse for sit Hus; ved den
domfældte han Verden og blev Arving til Retfærdigheden
ifølge Tro. **8** Ved Tro adlød Abraham, da han blev kaldet,
saa han gik ud til et Sted, som han skulde tage til Arv; og
han gik ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. **9**
Ved Tro blev han Udlænding i Forjættelsens Land som i
et fremmed og boede i Telte med Isak og Jakob, som vare
Medarvinger til samme Forjættelse; **10** thi han forventede
den Stad, som har fast Grundvold, hvis Bygmester og
Grundlægger er Gud. **11** Ved Tro fik endog Sara selv
Kraft til at undfange endog ud over sin Alders Tid; thi

hun holdt ham for trofast, som havde forjættet det. **12** Derfor avledes der ogsaa af en, og det en udlevet, som Himmelens Stjerner i Mangfoldighed og som Sandet ved Havets Bred, det, som ikke kan tælles. **13** I Tro døde alle disse uden at have opnaaet Forjættelserne; men de saa dem langt borte og hilsede dem og bekendte, at de vare fremmede og Udlændinge paa Jorden. **14** De, som sige saadant, give jo klarlig til Kende, at de søge et Fædreland. **15** Og dersom de havde haft det, hvorfra de vare udgaaede, i Tanker, havde de vel haft Tid til at vende tilbage; **16** men nu hige de efter et bedre, det er et himmelsk; derfor skammer Gud sig ikke ved dem, ved at kaldes deres Gud; thi han har beredt dem en Stad. **17** Ved Tro har Abraham ofret Isak, da han blev prøvet, ja, den enbaarne ofrede han, som havde modtaget Forjættelserne, **18** til hvem der var sagt: „I Isak skal en Sæd faa Navn efter dig; " **19** thi han betænkte, at Gud var mægtig endog til at oprejse fra de døde, hvorfra han jo ogsaa lignelsesvis fik ham tilbage. **20** Ved Tro udtalte Isak Velsignelse over Jakob og Esau angaaende kommende Ting. **21** Ved Tro velsignede Jakob døende hver af Josefs Sønner og tilbad, lænende sig over sin Stav. **22** Ved Tro talte Josef paa sit yderste om Israels Børns Udgang og gav Befaling om sine Ben. **23** Ved Tro blev Moses, da han var født, skjult i tre Maaneder af sine Forældre, fordi de saa, at Barnet var dejligt, og de frygtede ikke for Kongens Befaling. **24** Ved Tro nægtede Moses, da han var bleven stor, at kaldes Søn af Faraos Datter **25** og valgte hellere at lide ondt med Guds Folk end at have en kortvarig Nydelse af Synd, **26** idet han agtede

Kristi Forsmædelse for større Rigdom end Ægyptens Skatte; thi han saa hen til Belønningen. **27** Ved Tro forlod han Ægypten uden at frygte for Kongens Vrede; thi som om han saa den usynlige, holdt han ud. **28** Ved Tro har han indstiftet Paasken og Paastrygelsen af Blodet, for at den, som ødelagde de førstefødte, ikke skulde røre dem. **29** Ved Tro gik de igennem det røde Hav som over tørt Land, medens Ægypterne druknede under Forsøget derpaa. **30** Ved Tro faldt Jerikos Mure, efter at de vare omgaaede i syv Dage. **31** Ved Tro undgik Skøgen Rahab at omkomme med de genstridige; thi hun modtog Spejderne med Fred. **32** Dog, hvorfor skal jeg tale mere? Tiden vil jo fattes mig, hvis jeg skal fortælle om Gideon, Barak, Samson, Jefta, David og Samuel og Profeterne, **33** som ved Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, opnaaede Forjættelser, stoppede Løvers Mund, **34** slukkede Ilds Kraft, undslap Sværds Od, bleve stærke efter Svaghed, bleve vældige i Krig, bragte fremmedes Hære til at vige. **35** Kvinder fik deres døde igen ved Opstandelse. Andre bleve lagte paa Pinebænk og toge ikke imod Befrielse, for at de maatte opnaa en bedre Opstandelse. **36** Andre maatte friste Forhaanelser og Hudstrygelser, tilmed Lænker og Fængsel; **37** de bleve stenede, gennemsavede, fristede, dræbte med Sværd, gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede **38** (dem var Verden ikke værd), omvankende i Ørkener og paa Bjerge og i Huler og Jordens Kløfter. **39** Og alle disse, skønt de havde Vidnesbyrd for deres Tro, opnaaede ikke

Forjættelsen, **40** efterdi Gud forud havde udset noget bedre for os, for at de ikke skulde fuldkommes uden os.

12 Derfor lader ogsaa os, efterdi vi have saa stor en Sky af Vidner omkring os, aflægge enhver Byrde og Synden, som lettelig hilder os, og med Udholdenhed gennemløbe den foran os liggende Bane, **2** idet vi se hen til Troens Begynder og Fuldender, Jesus, som for den foran ham liggende Glædes Skyld udholdt et Kors, idet han ringeagtede Skændselen, og som har taget Sæde paa højre Side af Guds Trone. **3** Ja, tænker paa ham, som har udholdt en saadan Modsigelse imod sig af Syndere, for at I ikke skulle blive trætte og forsagte i eders Sjæle. **4** Endnu have I ikke staaet imod indtil Blodet i eders Kamp imod Synden, **5** og I have glemt Formaningen, der jo dog taler til eder som til Sønner: „Min Søn! agt ikke Herrens Tugtelse ringe, vær heller ikke forsagt, naar du revses af ham; **6** thi hvem Herren elsker, den tugter han, og han slaar haardelig hver Søn, som han tager sig af." **7** Holder ud og lader eder tugte; Gud handler med eder som med Sønner; thi hvem er den Søn, som Faderen ikke tugter? **8** Men dersom I ere uden Tugtelse, hvori alle have faaet Del, da ere I jo uægte og ikke Sønner. **9** Fremdeles, vore kødelige Fædre havde vi til Optugtere, og vi følte Ærefrygt; skulde vi da ikke meget mere underordne os under Aandernes Fader og leve? **10** Thi hine tugtede os for nogle faa Dage efter deres Tykke, men han gør det til vort Gavn, for at vi skulle faa Del i hans Hellighed. **11** Al Tugtelse synes vel, imedens den er nærværende, ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden giver den

til Gengæld dem, som derved ere øvede, en Fredens Frugt i Retfærdighed. **12** Derfor, retter de slappede Hænder og de lammede Knæ, **13** og træder lige Spor med eders Fødder, for at ikke det lamme skal vrides af Led, men snarere helbredes. **14** Stræber efter Fred med alle og efter Helliggørelsen, uden hvilken ingen skal se Herren; **15** og ser til, at ikke nogen gaar Glip af Guds Naade, at ikke nogen bitter Rod skyder op og gør Skade, og de mange smittes ved den; **16** at ikke nogen er en utugtig eller en vanhellig som Esau, der for een Ret Mad solgte sin Førstefødselsret. **17** Thi I vide, at han ogsaa siden, da han ønskede at arve Velsignelsen, blev forkastet (thi han fandt ikke Rum for Omvendelse), omendskønt han begærede den med Taarer. **18** I ere jo ikke komne til en haandgribelig og brændende Ild og til Mulm og Mørke og Uvejr, **19** og ikke til Basunens Klang og til en talende Røst, hvorom de, der hørte den, bade, at der ikke mere maatte tales til dem. **20** Thi de kunde ikke bære det, som blev paabudt: „Endog om et Dyr rører ved Bjerget, skal det stenes." **21** Og — saa frygteligt var Synet — Moses sagde: „Jeg er forfærdet og bæver." **22** Men I ere komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englenes Titusinder i Højtidsskare **23** og til de førstefødtes Menighed, som ere indskrevne i Himlene, og til en Dommer, som er alles Gud, og til de fuldkommede retfærdiges Aander **24** og til den nye Pagts Mellemmand, Jesus, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel. **25** Ser til, at I ikke bede eder fri for den, som taler. Thi naar de, som bade sig fri for ham, der talte

sit Guddomsord paa Jorden, ikke undslap, da skulle vi det meget mindre, naar vi vende os bort fra ham, der taler fra Himlene, **26** han, hvis Røst dengang rystede Jorden, men som nu har forjættet og sagt: „Endnu een Gang vil jeg ryste, ikke alene Jorden, men ogsaa Himmelen.“ **27** Men dette „endnu een Gang“ giver til Kende, at de Ting, der rystes, skulle omskiftes, efterdi de ere skabte, for at de Ting, der ikke rystes, skulle blive. **28** Derfor, efterdi vi modtage et Rige, som ikke kan rystes, saa lader os være taknemmelige og derved tjene Gud til hans Velbehag, med Ængstelse og Frygt. **29** Thi vor Gud er en fortærende Ild.

13 Broderkærligheden blive ved! **2** Glemmer ikke Gæstfriheden; thi ved den have nogle, uden at vide det, haft Engle til Gæster. **3** Kommer de fangne i Hu, som vare I selv medfangne; dem, der lide ilde, som de, der ogsaa selv ere i et Legeme. **4** Ægteskabet være æret hos alle, og Ægtesengen ubesmittet; thi utugtige og Horkarle skal Gud dømme. **5** Eders Vandel være uden Pengegridskhed, nøjes med det, I have; thi han har selv sagt: „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig, “ **6** saa at vi kunne sige med frit Mod: „Herren er min Hjælper, jeg vil ikke frygte; hvad kan et Menneske gøre mig?“ **7** Kommer eders Vejledere i Hu, som have forkyndt eder Guds Ord, og idet I betragte deres Vandrings Udgang, saa efterligner deres Tro! **8** Jesus Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja, til evig Tid. **(aiōn g165)** **9** Lader eder ikke lede vild af mange Haande og fremmede Lærdomme; thi det er godt, at Hjertet styrkes ved Naaden, ikke ved

Spiser; thi deraf have de, som holdt sig dertil, ingen Nytte haft. **10** Vi have et Alter, hvorfra de, som tjene ved Tabernakelet, ikke have Ret til at spise. **11** Thi de Dyr, hvis Blod for Syndens Skyld bæres ind i Helligdommen af Ypperstepræsten, deres Kroppe opbrændes uden for Lejren. **12** Derfor led ogsaa Jesus uden for Porten, for at han kunde hellige Folket ved sit eget Blod. **13** Saa lader os da gaa ud til ham uden for Lejren, idet vi bære hans Forsmædelse; **14** thi her have vi ikke en blivende Stad, men vi søge den kommende. **15** Lader os da ved ham altid frembære Gud Lovprisnings Offer, det er: En Frugt af Læber, som bekende hans Navn. **16** Men glemmer ikke at gøre vel og at meddele; thi i saadanne Ofre har Gud Velbehag. **17** Lyder eders Vejledere og retter eder efter dem; thi de vaage over eders Sjæle som de, der skulle gøre Regnskab — for at de maa gøre dette med Glæde og ikke sukkende; thi dette er eder ikke gavnligt. **18** Beder for os; thi vi ere forvissede om, at vi have en god Samvittighed, idet vi ønske at vandre rettelig i alle Ting. **19** Og jeg formaner eder des mere til at gøre dette, for at jeg desto snarere kan gives eder igen. **20** Men Fredens Gud, som førte den store Faarenes Hyrde, vor Herre Jesus, op fra de døde med en evig Pagts Blod, **(aiōnios g166)** **21** han bringe eder til Fuldkommenhed i alt godt, til at gøre hans Villie, og han virke i eder det, som er velbehageligt for hans Aasyn, ved Jesus Kristus: Ham være Æren i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **22** Jeg beder eder, Brødre! at I finde eder i dette Formaningsord; thi jeg har jo skrevet til eder i Korthed. **23** Vider, at vor Broder Timotheus er

løsladt; sammen med ham vil jeg se eder, dersom han snart kommer. **24** Hilser alle eders Vejledere og alle de hellige! De fra Italien hilse eder. **25** Naaden være med eder alle!

Jakob

1 Jakob, Guds og den Herres Jesu Kristi Tjener, hilser de
tolv Stammer i Adspredelsen. **2** Mine Brødre! agter det
for idel Glæde, naar I stedes i mange Haande Prøvelser,
3 vidende, at eders Tros Prøve virker Udholdenhed; **4**
men Udholdenheden bør medføre fuldkommen Gerning,
for at I kunne være fuldkomne og uden Brøst, saa I ikke
staa tilbage i noget. **5** Men dersom nogen af eder fattes
Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og
uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham. **6** Men han
bede i Tro, uden at tvivle; thi den, som tvivler, ligner
en Havets Bølge, der drives og kastes af Vinden. **7** Ikke
maa nemlig det Menneske mene, at han skal faa noget af
Herren, **8** en tvesindet Mand, som han er, ustadig paa
alle sine Veje. **9** Men den Broder, som er ringe, rose sig
af sin Højhed, **10** den rige derimod af sin Ringhed; thi
han skal forgaa som Græssets Blomst. **11** Thi Solen staar
op med sin Hede og hentørrer Græsset, og dets Blomst
falder af, og dens Skikkelses Ynde forsvinder; saaledes
skal ogsaa den rige visne paa sine Veje. **12** Salig den
Mand, som holder Prøvelse ud; thi naar han har staaet
Prøve, skal han faa Livets Krans, som Herren har forjættet
dem, der elske ham. **13** Ingen sige, naar han fristes: „Jeg
fristes af Gud"; thi Gud kan ikke fristes af det onde, og
selv frister han ingen; **14** men enhver fristes, naar han
drages og lokkes af sin egen Begæring; **15** derefter, naar
Begæringen har undfanget, føder den Synd, men naar
Synden er fuldvoksen, føder den Død. **16** Farer ikke vild,
mine elskede Brødre! **17** Al god Gave og al fuldkommen

Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller skiftende Skygge. **18** Efter sin Villie fødte han os ved Sandheds Ord, for at vi skulde være en Førstegrøde af hans Skabninger, **19** I vide det, mine elskede Brødre. Men hvert Menneske være snar til at høre, langsom til at tale, langsom til Vrede; **20** thi en Mands Vrede udretter ikke det, som er ret for Gud. **21** Derfor, aflægger alt Smuds og Levning af Slethed, og modtager med Sagtmodighed Ordet, som er indplantet i eder, og som formaar at frelse eders Sjæle. **22** Men vorder Ordets Gørere og ikke alene dets Hørere, hvormed I bedrage eder selv. **23** Thi dersom nogen er Ordets Hører og ikke dets Gører, han ligner en Mand, der betragter sit legemlige Ansigt i et Spejl; **24** thi han betragter sig selv og gaar bort og glemmer straks, hvordan han var. **25** Men den, som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og holder ved dermed, saa han ikke bliver en glemsom Tilhører, men en Gerningens Gører, han skal være salig i sin Gerning. **26** Dersom nogen synes, at han dyrker Gud, og ikke holder sin Tunge i Tømme, men bedrager sit Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forgæves. **27** En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er dette, at besøge faderløse og Enker i deres Trængsel, at holde sig selv uplettet af Verden.

2 Mine Brødre! Eders Tro paa vor Herre Jesus Kristus, den herliggjorte, være ikke forbunden med Persons Anseelse! **2** Naar der nemlig kommer en Mand ind i eders Forsamling med Guldring paa Fingeren, i prægtig Klædning, men der ogsaa kommer en fattig ind i smudsig

Klædning, **3** og I fæste Øjet paa den, som bærer den prægtige Klædning, og sige: Sæt du dig her paa den gode Plads, og I sige til den fattige: Staa du der eller sæt dig nede ved min Fodskammel: **4** Ere I saa ikke komne i Strid med eder selv og blevne Dommere med slette Tanker? **5** Hører, mine elskede Brødre! Har Gud ikke udvalgt de for Verden fattige til at være rige i Tro og Arvinger til det Rige, som han har forjættet dem, der elske ham? **6** Men I have vanæret den fattige! Er det ikke de rige, som underkue eder, og er det ikke dem, som slæbe eder for Domstolene? **7** Er det ikke dem, som bespotte det skønne Navn, som er nævnet over eder? **8** Ganske vist, dersom I opfylde den kongelige Lov efter Skriften: „Du skal elske din Næste som dig selv," gøre I ret; **9** men dersom I anse Personer, gøre I Synd og revses af Loven som Overtrædere. **10** Thi den, som holder hele Loven, men støder an i eet Stykke, er bleven skyldig i alle. **11** Thi han, som sagde: „Du maa ikke bedrive Hor," sagde ogsaa: „Du maa ikke slaa ihjel." Dersom du da ikke bedriver Hor, men slaar ihjel, da er du bleven en Lovens Overtræder. **12** Taler saaledes og gører saaledes, som de, der skulle dømmes efter Frihedens Lov. **13** Thi Dommen er ubarmhjertig imod den, som ikke har øvet Barmhjertighed; Barmhjertighed træder frimodigt op imod Dommen. **14** Hvad gavner det, mine Brødre! om nogen siger, han har Tro, men ikke har Gerninger? mon Troen kan frelse ham? **15** Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Føde, **16** og en af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, varmer eder og mætter

eder, men I ikke give dem det, som hører til Legemets Nødtørft, hvad gavner det? **17** Ligesaa er ogsaa Troen, dersom den ikke har Gerninger, død i sig selv. **18** Men man vil sige: Du har Tro, Og jeg har Gerninger. Vis mig din Tro uden Gerningerne, og jeg vil af mine Gerninger vise dig Troen. **19** Du tror, at Gud er een; deri gør du ret; ogsaa de onde Aander tro det og skælve. **20** Men vil du vide, du tomme Menneske! at Troen uden Gerninger er unyttig? **21** Blev ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort af Gerninger, da han ofrede sin Søn Isak paa Alteret? **22** Du ser, at Troen virkede sammen med hans Gerninger, og ved Gerningerne blev Troen fuldkommet, **23** og Skriften blev opfyldt, som siger: „Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, " og han blev kaldet Guds Ven. **24** I se, at et Menneske retfærdiggøres af Gerninger, og ikke af Tro alene. **25** Ligesaa Skøgen Rahab, blev ikke ogsaa hun retfærdiggjort af Gerninger, da hun tog imod Sendebudene og lod dem slippe bort ad en anden Vej? **26** Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er ogsaa Troen død uden Gerninger.

3 Mine Brødre! ikke mange af eder bør blive Lærere, saasom I vide, at vi skulle faa en desto tungere Dom. **2** Thi vi støde alle an i mange Ting; dersom nogen ikke støder an i Tale, da er han en fuldkommen Mand, i Stand til ogsaa at holde hele Legemet i Tømme. **3** Men naar vi lægge Bidsler i Hestenes Munde, for at de skulle adlyde os, saa dreje vi ogsaa hele deres Legeme. **4** Se, ogsaa Skibene, endskønt de ere saa store og drives af stærke Vinde, drejes med et saare lidet Ror, hvorhen Styrmandens Hu

staar. **5** Saaledes er ogsaa Tungen et lille Lem og fører store Ord. Se, hvor lille en Ild der stikker saa stor en Skov i Brand! **6** Og Tungen er en Ild. Som en Verden af Uretfærdighed sidder Tungen iblandt vore Lemmer; den besmitter hele Legemet og sætter Livets Hjul i Brand, selv sat i Brand af Helvede. **(Geenna g1067)** **7** Thi enhver Natur, baade Dyrs og Fugles, baade Krybdyrs og Havdyrs, tæmmes og er tæmmet af den menneskelige Natur; **8** men Tungen kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld af dødbringende Gift. **9** Med den velsigne vi Herren og Faderen, og med den forbande vi Menneskene, som ere blevne til efter Guds Lighed. **10** Af den samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! dette bør ikke være saa. **11** Mon en Kilde udgyder sødt Vand og besk Vand af det samme Væld? **12** Mon et Figentræ, mine Brødre! kan give Oliven, eller et Vintræ Figener? Heller ikke kan en salt Kilde give fersk Vand. **13** Er nogen viis og forstandig iblandt eder, da vise han ved god Omgængelse sine Gerninger i viis Sagtmodighed! **14** Men have I bitter Avind og Rænkesyge i eders Hjerter, da roser eder ikke og lyver ikke imod Sandheden! **15** Dette, er ikke den Visdom, som kommer ovenfra, men en jordisk, sjælelig, djævelsk; **16** thi hvor der er Avind og Rænkesyge, der er Forvirring og al ond Handel. **17** Men Visdommen herovenfra er først ren, dernæst fredsommelig, mild, føjelig, fuld af Barmhjertighed og gode Frugter, upartisk, uden Skrømt. **18** Men Retfærdigheds Frugt saaes i Fred for dem, som stifte Fred.

4 Hvoraf kommer det, at der er Krige og Stridigheder iblandt eder? mon ikke deraf, af eders Lyster, som stride i eders Lemmer? **2** I begære og have ikke; I myrde og misunde og kunne ikke faa: I føre Strid og Krig. Og I have ikke, fordi I ikke bede; **3** I bede og faa ikke, fordi I bede ilde, for at øde det i eders Lyster. **4** I utro! vide I ikke, at Venskab med Verden er Fjendskab imod Gud? Derfor, den, som vil være Verdens Ven, bliver Guds Fjende. **5** Eller mene I, at Skriftens Ord ere tomme Ord? Med Nidkærhed længes han efter den Aand, han har givet Bolig i os, men han skænker desto større Naade. **6** Derfor siger Skriften: „Gud staar de hoffærdige imod, men de ydmyge giver han Naade.“ **7** Underordner eder derfor under Gud; men staar Djævelen imod, saa skal han fly fra eder; **8** holder eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til eder! Renser Hænderne, I Syndere! og lutrer Hjerterne, I tvesindede! **9** Jamrer og sørger og græder; eders Latter vende sig til Sorg og Glæden til Bedrøvelse! **10** Ydmyger eder for Herren, saa skal han ophøje eder. **11** Taler ikke ilde om hverandre, Brødre! Den, som taler ilde om sin Broder eller dømmer sin Broder, taler ilde om Loven og dømmer Loven; men dømmer du Loven, da er du ikke Lovens Gører, men dens Dommer. **12** Een er Lovgiveren og Dommeren, han, som kan frelse og fordærve; men hvem er du, som dømmer din Næste? **13** Og nu I, som sige: I Dag eller i Morgen ville vi gaa til den eller den By og blive der et Aar og købslaa og vinde, **14** I, som ikke vide, hvad der skal ske i Morgen; thi hvordan er eders Liv? I ere jo en Damp, som er til Syne en liden Tid,

men derefter forsvinder; **15** i Stedet for at I skulde sige: Dersom Herren vil, og vi leve, da ville vi gøre dette eller hint. **16** Men nu rose I eder i eders Overmod; al saadan Ros er ond. **17** Derfor, den som ved at handle ret og ikke gør det, for ham er det Synd.

5 Og nu, I rige! græder og jamrer over de Ulykker, som komme over eder. **2** Eders Rigdom er raadnet, og eders Klæder ere mølædte; **3** eders Guld og Sølv er rustet op, og deres Rust skal være til Vidnesbyrd imod eder og æde eders Kød som en Ild; I have samlet Skatte i de sidste Dage. **4** Se, den Løn skriger, som I have forholdt Arbejderne, der høstede eders Marker, og Høstfolkenes Raab ere komne ind for den Herre Zebaoths Øren. **5** I levede i Vellevned paa Jorden og efter eders Lyster; I gjorde eders Hjerter til gode som paa en Slagtedag. **6** I domfældte, I dræbte den retfærdige; han staar eder ikke imod. **7** Derfor, værer taalmodige, Brødre! indtil Herrens Tilkommelse. Se, Bonden venter paa Jordens dyrebare Frugt og bier taalmodigt efter den, indtil den faar tidlig Regn og sildig Regn. **8** Værer ogsaa I taalmodige, styrker eders Hjerter; thi Herrens Tilkommelse er nær. **9** Sukker ikke imod hverandre, Brødre! for at I ikke skulle dømmes; se, Dommeren staar for Døren. **10** Brødre! tager Profeterne, som have talt i Herrens Navn, til Forbillede paa at lide ondt og være taalmodige. **11** Se, vi prise dem salige, som have holdt ud. I have hørt om Jobs Udholdenhed og vide Udfaldet fra Herren; thi Herren er saare medlidende og barmhjertig. **12** Men for alting, mine Brødre! sværger ikke, hverken ved Himmelen eller

ved Jorden eller nogen anden Ed; men eders Ja være Ja, og Nej være Nej, for at I ikke skulle falde under Dom. **13** Lider nogen iblandt eder ondt, han bede; er nogen vel til Mode, han synge Lovsang! **14** Er nogen iblandt eder syg, han kalde Menighedens Ældste til sig, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn. **15** Og Troens Bøn skal frelse den syge, og Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder, skulle de forlades ham. **16** Bekender derfor Synderne for hverandre og beder for hverandre, for at I maa blive helbredede; en retfærdigs Bøn formaar meget, naar den er alvorlig. **17** Elias var et Menneske, lige Vilkaar undergivet med os, og han bad en Bøn, at det ikke maatte regne; og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar og seks Maaneder. **18** Og han bad atter, og Himmelen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt. **19** Mine Brødre! dersom nogen iblandt eder farer vild fra Sandheden, og nogen omvender ham, **20** han vide, at den, som omvender en Synder fra hans Vejs Vildfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden og skjuler en Mangfoldighed af Synder.

1 Peter

1 Peter, Jesu Kristi Apostel, til Udlændingene i Adspredelse i Pontus, Galatien, Kappadokien, Asien og Bithynien, **2** udvalgte efter Gud Faders Forudviden, ved Aandens Helligelse, til Lydighed og Bestænkelse med Jesu Kristi Blod: Naade og Fred vorde eder mangfoldig til Del! **3** Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som efter sin store Barmhjertighed har genfødt os til et levende Haab ved Jesu Kristi Opstandelse fra de døde, **4** til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uvisnelig Arv, som er bevaret i Himlene til eder, **5** I, som ved Guds Kraft bevogtes ved Tro til en Frelse, som er rede til at aabenbares i den sidste Tid, **6** i hvilken I skulle fryde eder, om I end nu en liden Stund, hvis saa skal være, bedrøves i mange Haande Prøvelser, **7** for at eders prøvede Tro, som er meget dyrebarere end det forgængelige Guld, der dog prøves ved Ild, maa findes til Ros og Herlighed og Ære i Jesu Kristi Aabenbarelse, **8** ham, som I ikke have set og dog elske, ham, som I, skønt I nu ikke se, men tro, skulle fryde eder over med en uudsigelig og forherliget Glæde, **9** naar I naa Maalet for eders Tro, Sjælenes Frelse. **10** Om denne Frelse have Profeter gransket og ransaget, de, som profeterede om den Naade, der skulde blive eder til Del, **11** idet de granskede over, hvilken eller hvordan en Tid Kristi Aand, som var i dem, henviste til, naar den forud vidnede om Kristi Lidelser og den derpaa følgende Herlighed. **12** Og det blev dem aabenbaret, at det ikke var dem selv, men eder, de tjente med disse Ting, som nu ere blevne eder kundgjorte ved dem, der have forkyndt

eder Evangeliet i den Helligaand, som blev sendt fra Himmelen, hvilke Ting Engle begære at skue ind i. **13** Derfor, binder op om eders Sinds Lænder, være ædrue, og sætter fuldt ud eders Haab til den Naade, som bliver eder til Del i Jesu Kristi Aabenbarelse. **14** Som lydige Børn skulle I ikke skikke eder efter de forrige Lyster i eders Vankundighed; **15** men efter den hellige, som kaldte eder, skulle ogsaa I vorde hellige i al eders Vandel; **16** thi der er skrevet: „I skulle være hellige, thi jeg er hellig.“ **17** Og dersom I paakalde ham som Fader, der dømmer uden Persons Anseelse efter enhvers Gerning, da bør I vandre i Frygt eders Udlændigheds Tid, **18** vel vidende, at det ikke var med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld, at I bleve løskøbte fra eders tomme Vandel, som var overleveret eder fra Fædrene, **19** men med Kristi dyrebare Blod som et lydeløst og uplettet Lams, **20** han, som var forud kendt før Verdens Grundlæggelse, men blev aabenbaret ved Tidernes Ende for eders Skyld, **21** der ved ham tro paa Gud, som oprejste ham fra de døde og gav ham Herlighed, saa at eders Tro ogsaa er Haab til Gud. **22** Lutrer eders Sjæle i Lydighed imod Sandheden til uskrømtet Broderkærlighed, og elsker hverandre inderligt af Hjertet, **23** genfødte, som I ere, ikke af forkrænkelig, men af uforkrænkelig Sæd, ved Guds levende og blivende Ord. **(aiōn g165)** **24** Thi „alt Kød er som Græs, og al dets Herlighed som Græssets Blomst; Græsset visner, og Blomsten falder af; **25** men Herrens Ord bliver evindelig.“ Og dette er det Ord, som er forkyndt eder ved Evangeliet. **(aiōn g165)**

2 Derfor aflægger al Ondskab og al Svig og Hykleri og
Avind og al Bagtalelse, **2** og higer som nyfødte Børn efter
Ordets uforfalskede Mælk, for at I kunne vokse ved den
til Frelse, **3** om I da have smagt, at Herren er god. **4**
Kommer til ham, den levende Sten, der vel er forkastet
af Menneskene, men er udvalgt og dyrebar for Gud, **5**
og lader eder selv som levende Stene opbygge som et
aandeligt Hus, til et helligt Præsteskab, til at frembære
aandelige Ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. **6**
Thi det hedder i et Skriftsted: „Se, jeg lægger i Zion en
Hovedhjørnesten, som er udvalgt og dyrebar; og den,
som tror paa ham, skal ingenlunde blive til Skamme." **7**
Eder altsaa, som tro, hører Æren til; men for de vantro er
denne Sten, som Bygningsmændene forkastede, bleven til
en Hovedhjørnesten og en Anstødssten og en Forargelses
Klippe; **8** og de støde an, idet de ere genstridige imod
Ordet, hvortil de ogsaa vare bestemte. **9** Men I ere en
udvalgt Slægt, et kongeligt Præsteskab, et helligt Folk, et
Folk til Ejendom, for at I skulle forkynde hans Dyder,
som kaldte eder fra Mørke til sit underfulde Lys, **10** I,
som fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk, I,
som ikke fandt Barmhjertighed, men nu have fundet
Barmhjertighed. **11** I elskede! jeg formaner eder som
fremmede og Udlændinge til at afholde eder fra kødelige
Lyster, som jo føre Krig imod Sjælen, **12** saa I føre en
god Vandel iblandt Hedningerne, for at de paa Grund af
de gode Gerninger, som de faa at se, kunne prise Gud
paa Besøgelsens Dag for det, som de bagtale eder for
som Ugerningsmænd. **13** Underordner eder under al

menneskelig Ordning for Herrens Skyld, være sig en Konge som den højeste, **14** eller Landshøvdinger som dem, der sendes af ham til Straf for Ugerningsmænd, men til Ros for dem, som gøre det gode. **15** Thi saaledes er det Guds Villie, at I ved at gøre det gode skulle bringe de uforstandige Menneskers Vankundighed til at tie; **16** som frie, og ikke som de, der have Friheden til Ondskabs Skjul, men som Guds Tjenere. **17** Ærer alle, elsker Broderskabet, frygter Gud, ærer Kongen! **18** I Trælle! underordner eder under eders Herrer i al Frygt, ikke alene de gode og milde, men ogsaa de urimelige. **19** Thi dette finder Yndest, dersom nogen, bunden til Gud i sin Samvittighed, udholder Genvordigheder, skønt han lider uretfærdigt. **20** Thi hvad Ros er det, om I holde ud, naar I synde og derfor faa Næveslag? Men dersom I holde ud, naar I gøre det gode og lide derfor, dette finder Yndest hos Gud. **21** Thi dertil bleve I kaldede, efterdi ogsaa Kristus har lidt for eder, efterladende eder et Forbillede, for at I skulle følge i hans Fodspor, **22** han, som ikke gjorde Synd, ikke heller blev der fundet Svig i hans Mund, **23** han, som ikke skældte igen, da han blev udskældt, ikke truede, da han led, men overgav det til ham, som dømmer retfærdigt, **24** han, som selv bar vore Synder paa sit Legeme op paa Træet, for at vi, afdøde fra vore Synder, skulle leve for Retfærdigheden, han, ved hvis Saar I ere blevne lægte. **25** Thi I vare vildfarende som Faar, men ere nu vendte om til eders Sjæles Hyrde og Tilsynsmand.

3 Ligesaa, I Hustruer! underordner eder under eders egne Mænd, for at, selv om nogle ere genstridige imod

Ordet, de kunne vindes uden Ord ved Hustruernes Vandel,
2 naar de iagttage eders kyske Vandel i Frygt. **3** Eders
Prydelse skal ikke være den udvortes med Haarfletning
og paahængte Guldsmykker eller Klædedragt, **4** men
Hjertets skjulte Menneske med den sagtmodige og stille
Aands uforkrænkelige Prydelse, hvilket er meget kosteligt
for Gud. **5** Thi saaledes var det ogsaa, at fordum de
hellige Kvinder, som haabede paa Gud, prydede sig, idet
de underordnede sig under deres egne Mænd, **6** som
Sara var Abraham lydig, hun kaldte ham Herre, hun, hvis
Børn I ere blevne, naar I gøre det gode og ikke frygte
nogen Rædsel. **7** Ligesaa I Mænd! lever med Forstand
sammen med eders Hustruer som med et svagere Kar, og
beviser dem Ære som dem, der ogsaa ere Medarvinger til
Livets Naadegave, for at eders Bønner ikke skulle hindres.
8 Og til Slutning værer alle enssindede, medlidende,
kærlige imod Brødrene, barmhjertige, ydmyge; **9** betaler
ikke ondt med ondt, eller Skældsord med Skældsord,
men tværtimod velsigner, thi dertil bleve I kaldede, at I
skulle arve Velsignelse. **10** Thi „den, som vil elske Livet
og se gode Dage, skal holde sin Tunge fra ondt og sine
Læber fra at tale Svig; **11** han vende sig fra ondt og gøre
godt; han søge Fred og jage efter den! **12** Thi Herrens
Øjne ere over de retfærdige, og hans Øren til deres Bøn;
men Herrens Ansigt er over dem, som gøre ondt." **13**
Og hvem er der, som kan volde eder ondt, dersom I ere
nidkære for det gode? **14** Men om I ogsaa maatte lide
for Retfærdigheds Skyld, ere I salige. Nærer ingen Frygt
for dem, og forfærdes ikke; **15** men helliger den Herre

Kristus i eders Hjerter, altid rede til at forsvare eder over for enhver, som kræver eder til Regnskab for det Haab, der er i eder, men med Sagtmodighed og Frygt, **16** idet I have en god Samvittighed, for at de, der laste eders gode Vandel i Kristus, maa blive til Skamme, naar de bagtale eder som Ugerningsmænd. **17** Thi det er bedre, om det saa er Guds Villie, at lide, naar man gør godt, end naar man gør ondt. **18** Thi ogsaa Kristus led een Gang for Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunde føre os hen til Gud, han, som led Døden i Kødet, men blev levendegjort i Aanden, **19** i hvilken han ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, **20** som fordum vare genstridige, dengang Guds Langmodighed ventede i Noas Dage, medens Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste igennem Vand, **21** hvilket nu ogsaa frelser eder i sit Modbillede som Daab, der ikke er Fjernelse af Kødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse, **22** han, som er faren til Himmelen og er ved Guds højre Haand, efter at Engle og Myndigheder og Kræfter ere ham underlagte.

4 Efterdi da Kristus har lidt i Kødet, saa skulle ogsaa I væbne eder med det samme Sind (thi den, som har lidt i Kødet, er hørt op med Synd), **2** saa at I ikke fremdeles leve den øvrige Tid i Kødet efter Menneskers Lyster, men efter Guds Villie. **3** Thi det er nok i den forbigangne Tid at have gjort Hedningernes Villie, idet I have vandret i Uterlighed, Lyster, Fylderi, Svir, Drik og skammelig Afgudsdyrkelse; **4** hvorfor de forundre sig og spotte, naar

I ikke løbe med til den samme Ryggesløshedens Pøl; **5** men de skulle gøre ham Regnskab, som er rede til at dømme levende og døde. **6** Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for døde, for at de vel skulde være dømte paa Menneskers Vis i Kødet, men leve paa Guds Vis i Aanden. **7** Men alle Tings Ende er kommen nær; værer derfor aarvaagne og ædrue til Bønner! **8** Haver fremfor alt en inderlig, Kærlighed til hverandre; thi „Kærlighed skjuler en Mangfoldighed af Synder." **9** Værer gæstfrie imod hverandre uden Knurren. **10** Eftersom enhver har faaet en Naadegave, skulle I tjene hverandre dermed som gode Husholdere over Guds mangfoldige Naade. **11** Taler nogen, han tale som Guds Ord; har nogen en Tjeneste, han tjene, efter som Gud forlener ham Styrke dertil, for at Gud maa æres i alle Ting ved Jesus Kristus, hvem Herligheden og Magten tilhører i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **12** I elskede! undrer eder ikke over den Ild, som brænder iblandt eder til eders Prøvelse, som om der hændtes eder noget underligt; **13** men glæder eder i samme Maal, som I have Del i Kristi Lidelser, for at I ogsaa kunne glæde og fryde eder ved hans Herligheds Aabenbarelse. **14** Dersom I haanes for Kristi Navns Skyld, ere I salige; thi Herlighedens og Guds Aand hviler over eder. **15** Thi ingen af eder bør lide som Morder eller Tyv eller Ugerningsmand eller som en, der blander sig i anden Mands Sager; **16** men lider han som en Kristen, da skamme han sig ikke, men prise Gud for dette Navn! **17** Thi det er Tiden til, at Dommen skal begynde med Guds Hus; men begynder den først med os, hvad

Ende vil det da faa med dem, som ere genstridige imod Guds Evangelium? **18** Og dersom den retfærdige med Nød og neppe bliver frelst, hvor skal da den ugudelige og Synderen blive af? **19** Derfor skulle ogsaa de, som lide efter Guds Villie, befale den trofaste Skaber deres Sjæle, idet de gøre det gode.

5 De Ældste iblandt eder formaner jeg som Medældste og Vidne til Kristi Lidelser, som den, der ogsaa har Del i Herligheden, der skal aabenbares: **2** Vogter Guds Hjord hos eder, og fører Tilsyn med den, ikke tvungne, men frivilligt, ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed; **3** ikke heller som de, der ville herske over Menighederne, men som Mønstre for Hjorden; **4** og naar da Overhyrden aabenbares, skulle I faa Herlighedens uvisnelige Krans. **5** Ligesaa, I unge! underordner eder under de ældre; og ifører eder alle Ydmyghed imod hverandre; thi „Gud staar de hoffærdige imod, men de ydmyge giver han Naade." **6** Derfor ydmyger eder under Guds vældige Haand, for at han i sin Tid maa ophøje eder. **7** Kaster al eders Sorg paa ham, thi han har Omsorg for eder. **8** Værer ædrue, vaager; eders Modstander, Djævelen, gaar omkring som en brølende Løve, søgende, hvem han kan opsluge. **9** Staar ham imod, faste i Troen, vidende, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa eders Brødre i Verden. **10** Men al Naades Gud, som kaldte eder til sin evige Herlighed i Kristus Jesus efter en kort Tids Lidelse, han vil selv fuldelig berede eder, styrke, bekræfte, grundfæste eder! **(aiōnios g166)** **11** Ham tilhører Magten i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **12**

Med Silvanus, den trofaste Broder (thi det holder jeg ham for), har jeg i Korthed skrevet eder til for at formane og bevidne, at dette er Guds sande Naade, hvori I staa. **13** Den medudvalgte i Babylon og min Søn, Markus, hilser eder. **14** Hilser hverandre med Kærligheds Kys! Fred være med eder alle, som ere i Kristus!

2 Peter

1 Simon Peter, Jesu Kristi Tjener og Apostel, til dem, der
have faaet samme dyrebare Tro som vi ved vor Guds
og Frelsers Jesu Kristi Retfærdighed: **2** Naade og Fred
vorde eder mangfoldig til Del i Erkendelse af Gud og vor
Herre Jesus. **3** Saasom hans guddommelige Magt har
skænket os alt, hvad der hører til Liv og Gudfrygtighed
ved Erkendelsen af ham, som kaldte os ved sin Herlighed
og Kraft, **4** hvorved han har skænket os de største
og dyrebare Forjættelser, for at I ved disse skulle faa
Del i guddommelig Natur, naar I undfly Fordærvelsen
i Verden, som har sin Grund i Begær, **5** saa anvender
just derfor al Flid paa i eders Tro at udvise Dyd og i
Dyden Kundskab **6** og i Kundskaben Afholdenhed og
i Afholdenheden Udholdenhed og i Udholdenheden
Gudsfrygt **7** og i Gudsfrygten Broderkærlighed og i
Broderkærligheden Kærlighed. **8** Thi naar dette findes hos
eder og er i Tiltagen, lader det eder ikke staa ørkesløse
eller ufrugtbare i Erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus;
9 den nemlig, som ikke har dette, er blind, svagsynet, idet
han har glemt Renselsen fra sine fordums Synder. **10**
Derfor, Brødre! gører eder des mere Flid for at befæste
eders Kaldelse og Udvælgelse; thi naar I gøre dette, skulle
I ingen Sinde støde an. **11** Thi saa skal der rigelig gives
eder Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi evige
Rige. **(aiōnios g166)** **12** Derfor vil jeg ikke forsømme altid
at paaminde eder om dette, ihvorvel I vide det og ere
befæstede i den Sandhed, som er til Stede hos os. **13** Men
jeg anser det for ret at vække eder ved Paamindelse, saa

længe jeg er i dette Telt, **14** da jeg ved, at Aflæggelsen af mit Telt kommer brat, saaledes som jo vor Herre Jesus Kristus har givet mig til Kende. **15** Og jeg vil ogsaa gøre mig Flid for, at I til enhver Tid efter min Bortgang kunne drage eder dette i Minde. **16** Thi vi have ikke fulgt kløgtigt opdigtede Fabler, da vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Kristi Kraft og Tilkommelse, men vi have været Øjenvidner til hans Majestæt, **17** nemlig da han fik Ære og Herlighed af Gud Fader, idet en saadan Røst lød til ham fra den majestætiske Herlighed: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag." **18** Og vi hørte denne Røst lyde fra Himmelen, da vi vare med ham paa det hellige Bjerg. **19** Og des mere stadfæstet have vi det profetiske Ord, hvilket I gøre vel i at agte paa som paa et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen bryder frem, og Morgenstjernen oprinder i eders Hjerter, **20** idet I fornemmelig mærke eder dette, at ingen Profeti i Skriften beror paa egen Tydning. **21** Thi aldrig er nogen Profeti bleven fremført ved et Menneskes Villie; men drevne af den Helligaand talte hellige Guds Mænd.

2 Men der opstod ogsaa falske Profeter iblandt Folket, ligesom der ogsaa iblandt eder vil komme falske Lærere, som ville liste fordærvelige Vranglærdomme ind, idet de endog fornægte den Herre, som købte dem, og bringe en brat Undergang over sig selv, **2** og mange ville efterfølge deres Uterligheder, saa Sandhedens Vej for deres Skyld vil blive bespottet, **3** og i Havesyge ville de med falske Ord skaffe sig Vinding af eder; men Dommen over dem har alt fra gamle Dage været i Virksomhed, og deres Undergang

slumrer ikke. **4** Thi naar Gud ikke sparede Engle, da de syndede, men nedstyrtede dem i Afgrunden og overgav dem til Mørkets Huler for at bevogtes til Dom, **(Tartaroō g5020)** **5** og ikke sparede den gamle Verden, men bevarede Retfærdighedens Prædiker Noa selv ottende, da han førte Oversvømmelse over en Verden af ugudelige **6** og lagde Sodomas og Gomorras Stæder i Aske og domfældte dem til Ødelæggelse, saa han har sat dem til Forbillede for dem, som i Fremtiden vilde leve ugudeligt, **7** og udfriede den retfærdige Lot, som plagedes af de ryggesløses uterlige Vandel, **8** (thi medens den retfærdige boede iblandt dem, pintes han Dag for Dag i sin retfærdige Sjæl ved de lovløse Gerninger, som han saa og hørte): **9** — Da ved Herren at udfri gudfrygtige af Fristelse, men at straffe og bevogte uretfærdige til Dommens Dag, **10** og mest dem, som vandre efter Kød, i Begær efter Besmittelse, og foragte Herskab. Frække, selvbehagelige, bæve de ikke ved at bespotte Herligheder, **11** hvor dog Engle, som ere større i Styrke og Magt, ikke fremføre bespottende Dom imod dem for Herren. **12** Men disse — ligesom ufornuftige Dyr, der af Natur ere fødte til at fanges og ødelægges, skulle de, fordi de bespotte, hvad de ikke kende, ogsaa ødelægges med hines Ødelæggelse, **13** idet de faa Uretfærdigheds Løn. De sætte deres Lyst i Vellevned om Dagen, disse Skampletter og Skændselsmennesker! De svælge i deres Bedragerier, medens de holde Gilde med eder; **14** deres Øjne ere fulde af Horeri og kunne ikke faa nok af Synd; de lokke ubefæstede Sjæle; de have et Hjerte, øvet i Havesyge, Forbandelsens Børn; **15** de have forladt den

lige Vej og ere farne vild, følgende Bileams, Beors Søns, Vej, han, som elskede Uretfærdigheds Løn, **16** men fik Revselse for sin Overtrædelse: Et umælende Trældyr talte med menneskelig Røst og hindrede Profetens Afsind. **17** Disse ere vandløse Kilder og Taageskyer, som drives af Stormvind; for dem er Mørke og Mulm bevaret. **18** Thi dem, som ere lige ved at undslippe fra dem, der vandre i Vildfarelse, lokke de i Kødets Begæringer ved Uterligheder, idet de tale Tomheds overmodige Ord **19** og love dem Frihed, skønt de selv ere Fordærvelsens Trælle; thi man er Træl af det, som man er overvunden af. **20** Thi dersom de, efter at have undflyet Verdens Besmittelser ved Erkendelse af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, igen lade sig indvikle deri og overvindes, da er det sidste blevet værre med dem end det første. **21** Thi bedre havde det været dem ikke at have erkendt Retfærdighedens Vej end efter at have erkendt den at vende sig bort fra det hellige Bud, som var blevet dem overgivet. **22** Det er gaaet dem efter det sande Ordsprog: „Hunden vender sig om til sit eget Spy, og den toede So til at vælte sig i Sølen."

3 Dette er allerede, I elskede! det andet Brev, som jeg skriver til eder, hvori jeg ved Paamindelse vækker eders rene Sind **2** til at komme de Ord i Hu, som forud ere sagte af de hellige Profeter, og eders Apostles Befaling, fra Herren og Frelseren, **3** idet I først og fremmest mærke eder dette, at i de sidste Dage skal der komme Spottere med Spot, som vandre efter deres egne Begæringer **4** og sige: „Hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse? Fra den Dag, Fædrene sov hen, forblive jo

alle Ting, som de vare, lige fra Skabningens Begyndelse. " **5** Thi med Villie ere de blinde for dette, at fra fordums Tid var der Himle og en Jord, som var fremstaaet af Vand og ved Vand i Kraft af Guds Ord, **6** hvorved den daværende Verden gik til Grunde i en Vandflod. **7** Men de nuværende Himle og Jorden holdes ved det samme Ord i Forvaring til Ild, idet de bevares til de ugudelige Menneskers Doms og Undergangs Dag. **8** Men dette ene bør ikke undgaa eder, I elskede! at een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde Aar som een Dag. **9** Herren forhaler ikke Forjættelsen (som nogle agte det for en Forhaling), men han er langmodig for eders Skyld, idet han ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skulle komme til Omvendelse. **10** Men Herrens Dag skal komme som en Tyv; paa den skulle Himlene forgaa med stort Bulder, og Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og alt, hvad der er paa den, skal opbrændes. **11** Efterdi da alt dette opløses, hvor bør I da ikke færdes i hellig Vandel og Gudsfrygt, **12** idet I forvente og fremskynde Guds Dags Tilkommelse, for hvis Skyld Himle skulle antændes og opløses, og Elementer komme i Brand og smelte. **13** Men vi forvente efter hans Forjættelse nye Himle og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed bor. **14** Derfor, I elskede! efterdi I forvente dette, saa gører eder Flid for at findes uplettede og ulastelige for ham i Fred, **15** og agter vor Herres Langmodighed for Frelse; ligesom ogsaa vor elskede Broder Paulus efter den ham givne Visdom har skrevet til eder, **16** som han ogsaa gør i alle sine Breve, naar han i dem taler om disse Ting; i dem

findes der Ting, vanskelige at forstaa, som de ukyndige og ubefæstede fordreje, ligesom ogsaa de øvrige Skrifter, til deres egen Undergang. **17** Da I altsaa, I elskede! vide det forud, saa vogter eder, for at I ikke skulle rives med af de ryggesløses Vildfarelse og affalde fra eders egen Fasthed; **18** men vokser i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Naade og Kundskab! Ham tilhører Herligheden baade nu og indtil Evighedens Dag! **(aiōn g165)**

1 Johannes

1 Det, som var fra Begyndelsen, det, vi have hørt, det, vi
have set med vore Øjne, det, vi skuede og vore Hænder
følte paa, nemlig om Livets Ord; — **2** og Livet blev
aabenbaret, og vi have set og vidne og forkynde eder det
evige Liv, som jo var hos Faderen og blev aabenbaret for
os; — **(aiōnios g166)** **3** hvad vi have set og hørt, forkynde vi
ogsaa eder, for at ogsaa I maa have Samfund med os; men
vort Samfund er med Faderen og med hans Søn Jesus
Kristus. **4** Og dette skrive vi til eder, for at eders Glæde
maa være fuldkommen. **5** Og dette er det Budskab, som
vi have hørt af ham og forkynde eder, at Gud er Lys, og
der er slet intet Mørke i ham. **6** Dersom vi sige, at vi have
Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi og gøre
ikke Sandheden. **7** Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom
han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu,
hans Søns, Blod renser os fra al Synd. **8** Dersom vi sige, at
vi ikke have Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er
ikke i os. **9** Dersom vi bekende vore Synder, er han trofast
og retfærdig, saa at han forlader os Synderne og renser
os fra al Uretfærdighed. **10** Dersom vi sige, at vi ikke have
syndet, gøre vi ham til en Løgner, og hans Ord er ikke i
os.

2 Mine Børn! dette skriver jeg til eder, for at I ikke skulle
synde. Og dersom nogen synder, have vi en Talsmand
hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige, **2** og han er
en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore,
men ogsaa for hele Verdens. **3** Og derpaa kende vi, at
vi have kendt ham, om vi holde hans Bud. **4** Den, som

siger: „Jeg kender ham, " og ikke holder hans Bud, han er en Løgner, og i ham er Sandheden ikke; **5** men den, som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kærlighed fuldkommet. Derpaa kende vi, at vi ere i ham. **6** Den, som siger, at han bliver i ham, han er ogsaa skyldig selv at vandre saaledes, som han vandrede. **7** I elskede, jeg skriver til eder ikke et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I have haft fra Begyndelsen. Det gamle Bud er det Ord, som I have hørt. **8** Og dog skriver jeg til eder et nyt Bud, hvilket er sandt i ham og i eder, thi Mørket drager bort, og det sande Lys skinner allerede. **9** Den, som siger, at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er i Mørket endnu. **10** Den, som elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ingen Forargelse i ham. **11** Men den, som hader sin Broder, er i Mørket og vandrer i Mørket, og han ved ikke, hvor han gaar hen, fordi Mørket har blindet hans Øjne. **12** Jeg skriver til eder, mine Børn! fordi eders Synder ere eder forladte for hans Navns Skyld. **13** Jeg skriver til eder, I Fædre! fordi I kende ham, som er fra Begyndelsen. Jeg skriver til eder, I unge! fordi I have overvundet den onde. Jeg har skrevet til eder, mine Børn! fordi I kende Faderen. **14** Jeg har skrevet til eder, I Fædre! fordi I kende ham, som er fra Begyndelsen. Jeg har skrevet til eder, I unge! fordi I ere stærke, og Guds Ord bliver i eder, og I have overvundet den onde. **15** Elsker ikke Verden, ikke heller de Ting, som ere i Verden! Dersom nogen elsker Verden, er Faderens Kærlighed ikke i ham. **16** Thi alt det, som er i Verden, Kødets Lyst og Øjnenes Lyst og Livets Hoffærdighed, er ikke af Faderen, men af Verden. **17** Og

Verden forgaar og dens Lyst; men den, som gør Guds Villie, bliver til evig Tid. **(aiōn g165)** **18** Mine Børn! det er den sidste Time, og som I have hørt, at Antikrist kommer, saaledes ere nu mange Antikrister fremtraadte; deraf kende vi, at det er den sidste Time. **19** De ere udgaaede fra os, men de vare ikke af os; thi dersom de havde været af os, da vare de blevne hos os. Dog, det var, for at det skulde blive aabenbart, at de ikke alle ere af os. **20** Og I have Salvelse fra den hellige og vide alt. **21** Jeg har ikke skrevet til eder, fordi I ikke vide Sandheden; men fordi I vide den og vide, at ingen Løgn er af Sandheden. **22** Hvem er Løgneren uden den, som nægter, at Jesus er Kristus? Denne er Antikristen, som fornægter Faderen og Sønnen. **23** Hver den, som fornægter Sønnen, har ej heller Faderen; den, som bekender Sønnen, har ogsaa Faderen. **24** Hvad I have hørt fra Begyndelsen, det blive i eder! Dersom det, som I have hørt fra Begyndelsen, bliver i eder, skulle ogsaa I blive i Sønnen og i Faderen. **25** Og dette er den Forjættelse, som han selv tilsagde os, det evige Liv. **(aiōnios g166)** **26** Dette har jeg skrevet til eder om dem, som forføre eder. **27** Og den Salvelse, som I fik af ham, bliver i eder, og I have ikke nødig, at nogen skal lære eder; men saaledes som hans Salvelse lærer eder alt, er det ogsaa sandt og er ikke Løgn, og som den har lært eder, skulle I blive i ham. **28** Og nu mine Børn! bliver i ham, for at vi, naar han aabenbares, kunne have Frimodighed og ikke skulle blive til Skamme for ham ved hans Tilkommelse. **29** Dersom I vide, at han er retfærdig,

da erkender, at hver den, som gør Retfærdighed, er født af ham.

3 Ser, hvor stor en Kærlighed Faderen har givet os, at vi skulle kaldes Guds Børn; og vi ere det. Derfor kender Verden os ikke, fordi den ikke har kendt ham. **2** I elskede! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde. Vi vide, at, naar det aabenbares, da skulle vi vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er. **3** Og hver den, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren. **4** Hver den, som gør Synden, begaar ogsaa Overtrædelse af Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse. **5** Og I vide, at han blev aabenbaret, for at han skulde borttage Synderne; og der er ikke Synd i ham. **6** Hver den, som bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, har ikke set ham og kender ham ej heller. **7** Mine Børn, ingen forføre eder! Den, som gør Retfærdigheden, er retfærdig, ligesom han er retfærdig. **8** Den, som gør Synden, er af Djævelen; thi Djævelen har syndet fra Begyndelsen. Dertil blev Guds Søn aabenbaret, for at han skulde nedbryde Djævelens Gerninger. **9** Hver den, som er født af Gud, gør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud. **10** Derved blive Guds Børn og Djævelens Børn aabenbare. Hver den, som ikke gør Retfærdighed, er ikke af Gud, og ligesaa den, som ikke elsker sin Broder. **11** Thi dette er det Budskab, som I have hørt fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre; **12** ikke som Kain, der var af den onde og myrdede sin Broder. Og hvorfor myrdede han ham? Fordi hans Gerninger vare onde, men hans

Broders retfærdige. **13** Undrer eder ikke, mine Brødre! om Verden hader eder. **14** Vi vide, at vi ere gaaede over fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene. Den, som ikke elsker, bliver i Døden. **15** Hver den, som hader sin Broder, er en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber har evigt Liv blivende i sig. **(aiōnios g166)** **16** Derpaa kende vi Kærligheden, at han har sat sit Liv til for os; ogsaa vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene. **17** Men den, som har Verdens Gods og ser sin Broder lide Nød og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kærlighed i ham? **18** Mine Børn! lader os ikke elske med Ord, ej heller med Tungen, men i Gerning og Sandhed! **19** Og derpaa kunne vi kende, at vi ere af Sandheden, og da kunne vi for hans Aasyn stille vore Hjerter tilfreds, **20** hvad end vort Hjerte maatte fordømme os for; thi Gud er større end vort Hjerte og kender alle Ting. **21** I elskede! dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, have vi Frimodighed for Gud, **22** og hvad vi end bede om, det faa vi af ham, fordi vi holde hans Bud og gøre det, som er velbehageligt for ham. **23** Og dette er hans Bud, at vi skulle tro hans Søns Jesu Kristi Navn og elske hverandre efter det Bud, han gav os. **24** Og den, som holder hans Bud, han bliver i Gud, og Gud i ham; og derpaa kende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han gav os.

4 I elskede! tror ikke enhver Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud; thi mange falske Profeter ere udgaaede i Verden. **2** Derpaa kende I Guds Aand: Enhver Aand, der bekender Jesus som Kristus, kommen i Kød, er af Gud. **3** Og enhver Aand, der ikke bekender Jesus, er ikke af

Gud; og dette er Antikrists Aand, om hvilken I have hørt, at den kommer, og den er allerede nu i Verden. **4** Mine Børn! I ere af Gud og have overvundet dem, fordi den, som er i eder, er større end den, som er i Verden. **5** De ere af Verden; derfor tale de af Verden, og Verden hører dem. **6** Vi ere af Gud. Den, som kender Gud, hører os; den, som ikke er af Gud, hører os ikke. Derpaa kende vi Sandhedens Aand og Vildfarelsens Aand. **7** I elskede! lader os elske hverandre, thi Kærligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kender Gud. **8** Den, som ikke elsker, kender ikke Gud, thi Gud er Kærlighed. **9** Deri blev Guds Kærlighed aabenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn, den enbaarne, til Verden, for at vi skulle leve ved ham. **10** Deri bestaar Kærligheden: Ikke at vi have elsket Gud, men at han har elsket os og udsendt sin Søn til en Forsoning for vore Synder. **11** I elskede! har Gud saaledes elsket os, da ere ogsaa vi skyldige at elske hverandre. **12** Ingen har nogen Sinde set Gud; dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og hans Kærlighed er fuldkommet i os. **13** Derpaa kende vi, at vi blive i ham, og han i os, at han har givet os af sin Aand. **14** Og vi have skuet og vidne, at Faderen har udsendt Sønnen til Frelser for Verden. **15** Den, som bekender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver Gud, og han i Gud. **16** Og vi have erkendt og troet den Kærlighed, som Gud har til os. Gud er Kærlighed, og den, som bliver i Kærligheden, bliver i Gud, og Gud i ham. **17** Deri er Kærligheden fuldkommet hos os, at vi have Frimodighed paa Dommens Dag, fordi, ligesom han er, saaledes ere ogsaa vi i denne Verden. **18** Frygt er

ikke i Kærligheden, men den fuldkomne Kærlighed driver Frygten ud; thi Frygt bringer Straf; men den, som frygter, er ikke fuldkommet i Kærligheden. **19** Vi elske, fordi han elskede os først. **20** Dersom nogen siger: „Jeg elsker Gud, " og hader sin Broder, han er en Løgner; thi den, der ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set? **21** Og dette Bud have vi fra ham, at den, som elsker Gud, skal ogsaa elske sin Broder.

5 Hver den, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud; og hver den, som elsker Faderen, elsker ogsaa den, som er født af ham. **2** Derpaa kende vi, at vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud og gøre hans Bud. **3** Thi dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans Bud; og hans Bud ere ikke svære; **4** thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden; og dette er den Sejr, som har overvundet Verden, vor Tro. **5** Hvem er den, som overvinder Verden, uden den, som tror, at Jesus er Guds Søn? **6** Han er den, som kom med Vand og Blod, Jesus Kristus; ikke med Vandet alene, men med Vandet og med Blodet; og det er Aanden, som vidner, thi Aanden er Sandheden. **7** Thi tre ere de, som vidne: **8** Aanden og Vandet og Blodet; og disse tre forene sig til eet. **9** Dersom vi tage imod Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, at han har vidnet om sin Søn. **10** Den, som tror paa Guds Søn, har Vidnesbyrdet i sig selv; den, som ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgner, fordi han ikke har troet paa det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn. **11** Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet

os evigt Liv; og dette Liv er i hans Søn. **(aiōnios g166)** **12** Den, som har Sønnen, har Livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet. **13** Dette har jeg skrevet til eder, for at I skulle vide, at I have evigt Liv, I, som tro paa Guds Søns Navn. **(aiōnios g166)** **14** Og dette er den Frimodighed, som vi have over for ham, at dersom vi bede om noget efter hans Villie, hører han os. **15** Og dersom vi vide, at han hører os, hvad vi end bede om, da vide vi, at vi have de Ting, om hvilke vi have bedet ham. **16** Dersom nogen ser sin Broder begaa Synd, som ikke er til Døden, han bede, og han skal give ham Liv, dem nemlig, som ikke synde til Døden. Der er Synd til Døden; for den siger jeg ikke, at han skal bede. **17** Al Uretfærdighed er Synd; men der er Synd, som ikke er til Døden. **18** Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men den, som er født af Gud, bevarer sig selv, og den onde rører ham ikke. **19** Vi vide, at vi ere af Gud, og hele Verden ligger i det onde. **20** Men vi vide, at Guds Søn er kommen, og han har givet os Forstand til at kende den sande; og vi ere i den sande, i hans Søn Jesus Kristus. Denne er den sande Gud og evigt Liv. **(aiōnios g166)** **21** Mine Børn, vogter eder for Afguderne!

2 Johannes

1 Den Ældste til den udvalgte Frue og hendes Børn, som
jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg alene, men ogsaa alle,
som have erkendt Sandheden, **2** for den Sandheds Skyld,
som bliver i os og skal være med os til evig Tid. **(aiōn g165)**
3 Naade, Barmhjertighed og Fred være med os fra Gud
Fader og fra Jesus Kristus, Faderens Søn, i Sandhed og
Kærlighed! **4** Jeg har glædet mig meget over, at jeg har
fundet Børn af dig, som vandre i Sandhed, efter det Bud,
vi fik af Faderen. **5** Og nu beder jeg dig, Frue! ikke som
om jeg skrev til dig et nyt Bud, men det, som vi havde
fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre. **6** Og dette
er Kærligheden, at vi vandre efter hans Bud. Dette er
Budet, saaledes som I have hørt fra Begyndelsen, at I
skulle vandre deri. **7** Thi mange Forførere ere udgaaede i
Verden, som ikke bekende Jesus som Kristus kommen i
Kød. En saadan er Forføreren og Antikrist. **8** Giver Agt
paa eder selv, at I ikke skulle tabe, hvad vi have arbejdet,
men at I maa faa fuld Løn. **9** Hver den, som viger ud og
ikke bliver i Kristi Lære, har ikke Gud. Den, som bliver i
Læren, han har baade Faderen og Sønnen. **10** Dersom
nogen kommer til eder og ikke fører denne Lære, ham
skulle I ikke tage til Huse og ikke byde velkommen. **11**
Thi den, som byder ham velkommen, bliver delagtig i
hans onde Gerninger. **12** Endskønt jeg havde meget at
skrive til eder, har jeg ikke villet det med Papir og Blæk;
men jeg haaber at komme til eder og tale mundtligt med
eder, for at vor Glæde maa være fuldkommen. **13** Din
Søsters, den udvalgtes, Børn hilse dig.

3 Johannes

1 Den Ældste til Kajus, den elskede, hvem jeg elsker i
Sandhed. **2** Du elskede! jeg ønsker, at det i alle Ting maa
gaa dig vel, og du maa være karsk, ligesom det gaar din
Sjæl vel. **3** Thi jeg blev meget glad, da der kom Brødre
og vidnede om Sandheden i dig, hvorledes du vandrer
i Sandheden. **4** Jeg har ingen større Glæde end denne,
at jeg hører, at mine Børn vandre i Sandheden. **5** Du
elskede! en trofast Gerning gør du i alt, hvad du virker
for Brødrene, og det for fremmede, **6** hvilke have vidnet
for Menigheden om din Kærlighed; og du vil gøre vel i at
fremme deres Rejse saaledes, som det er Gud værdigt. **7**
Thi for Navnets Skyld ere de dragne ud, uden at tage
noget af Hedningerne. **8** Derfor ere vi skyldige at tage
os af saadanne, for at vi kunne blive Medarbejdere for
Sandheden. **9** Jeg har skrevet noget til Menigheden; men
Diotrefes, som gerne vil være den ypperste iblandt dem,
anerkender os ikke. **10** Derfor vil jeg, naar jeg kommer,
erindre om de Gerninger, han gør, idet han bagvadsker
os med onde Ord; og ikke tilfreds dermed, tager han
baade selv ikke Brødrene for gode, og dem, som ville det,
forhindrer han deri og udstøder dem af Menigheden.
11 Du elskede! efterfølg ikke det onde, men det gode.
Den, som gør godt, er af Gud; den, som gør ondt, har
ikke set Gud. **12** Demetrius har et godt Vidnesbyrd af alle
og af Sandheden selv; ogsaa vi vidne, og du ved, at vort
Vidnesbyrd er sandt. **13** Jeg havde meget at skrive til dig,
men jeg vil ikke skrive til dig med Blæk og Pen. **14** Men
jeg haaber snart at se dig, og da skulle vi mundtligt tale

sammen. **15** Fred være med dig! Vennerne hilse dig. Hils
Vennerne, hver især!

Judas

1 Judas, Jesu Kristi Tjener og Broder til Jakob, til de kaldede, som ere elskede i Gud Fader og bevarede for Jesus Kristus: **2** Barmhjertighed og Fred og Kærlighed vorde eder mangfoldig til Del! **3** I elskede! da det laa mig alvorligt paa Sinde at skrive til eder om vor fælles Frelse, fandt jeg det nødvendigt at skrive til eder med Formaning om at stride for den Tro, som een Gang er bleven overgiven de hellige. **4** Thi der har indsneget sig nogle Mennesker, om hvem det for længe siden er forud skrevet, at de vilde falde under denne Dom: Ugudelige, som misbruge vor Guds Naade til Uterlighed og fornægte vor eneste Hersker og Herre Jesus Kristus. **5** Men skønt I een Gang for alle vide det alt sammen, vil jeg minde eder om, at da Herren havde frelst Folket ud af Ægyptens Land, ødelagde han næste Gang dem, som ikke troede, **6** og de Engle, som ikke bevarede deres Højhed, men forlode deres egen Bolig, har han holdt forvarede i evige Lænker under Mørke til den store Dags Dom; **(aïdios g126)** **7** ligesom Sodoma og Gomorra og de omliggende Stæder, der paa samme Maade som disse vare henfaldne til Utugt og gik efter fremmed Kød, ere satte til et Eksempel, idet de bære en evig Ilds Straf. **(aiōnios g166)** **8** Alligevel gaa ogsaa disse ligedan i Drømme og besmitte Kød, foragte Herskab og bespotte Herligheder. **9** Men Overengelen Mikael turde, da han tvistedes med Djævelen og talte om Mose Legeme, ikke fremføre en Bespottelsesdom, men sagde: „Herren straffe dig!" **10** Disse derimod bespotte, hvad de ikke kende; og hvad de som de ufornuftige Dyr

vide Besked om af Naturen, dermed ødelægge de sig selv. **11** Ve dem! thi de ere gaaede paa Kains Vej og have styrtet sig i Bileams Vildfarelse for Vindings Skyld og ere gaaede til Grunde i Koras Genstridighed. **12** Disse ere Skærene ved eders Kærlighedsmaaltider, fordi de uden Undseelse fraadse med og pleje sig selv; de ere vandløse Skyer, som drives forbi af Vinden; bladløse Træer uden Frugt, to Gange døde, oprykkede med Rode; **13** vilde Bølger paa Hav, som udskumme deres egen Skam; vildfarende Stjerner; for dem er Mørke og Mulm bevaret til evig Tid. **(aiōn g165)** **14** Men om disse har ogsaa Enok, den syvende fra Adam, profeteret, da han sagde: „Se, Herren kom med sine hellige Titusinder **15** for at holde Dom over alle og straffe alle de ugudelige for alle deres Ugudeligheds Gerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de have talt imod ham, de ugudelige Syndere!" **16** Disse ere de, som knurre, som klage over deres Skæbne, medens de vandre efter deres Begæringer, og deres Mund taler overmodige Ord, medens de for Fordels Skyld vise Beundring for Personer. **17** I derimod, I elskede! kommer de Ord i Hu, som forud ere talte af vor Herres Jesu Kristi Apostle; **18** thi de sagde eder: I den sidste Tid skal der være Spottere, som vandre efter deres Ugudeligheders Begæringer. **19** Disse ere de, som volde Splittelser, sjælelige, som ikke have Aand. **20** I derimod, I elskede! opbygger eder selv paa eders helligste Tro; beder i den Helligaand; **21** bevarer saaledes eder selv i Guds Kærlighed, forventende vor Herres Jesu Kristi Barmhjertighed til evigt Liv. **(aiōnios g166)** **22** Og revser

nogle, naar de tvivle, **23** frelser andre ved at udrive dem
af Ilden, forbarmer eder over andre med Frygt, saa I hade
endog den af Kødet besmittede Kjortel. **24** Men ham, som
er mægtig til at bevare eder fra Fald og fremstille eder
for sin Herlighed ulastelige i Fryd, **25** den eneste Gud, vor
Frelser ved vor Herre Jesus Kristus, tilkommer Ære og
Majestæt, Vælde og Magt, forud for al Tid og nu og i alle
Evigheder! Amen. **(aiōn g165)**

Aabenbaringen

1 Jesu Kristi Aabenbaring, som Gud gav ham for at vise
sine Tjenere, li vad der skal ske snart, og han sendte Bud
ved sin Engel og fremstillede det i Billeder for sin Tjener
Johannes, **2** som har vidnet om Guds Ord og Jesu Kristi
Vidnesbyrd: Alt, hvad han har set. **3** Salig er den, som
oplæser, og de, som høre Profetiens Ord og bevare det,
som er skrevet i den; thi Tiden er nær. **4** Johannes til de
syv Menigheder i Asien: Naade være med eder og Fred
fra ham, som er, og som var, og som kommer, og fra de
syv Aander, som ere foran hans Trone, **5** og fra Jesus
Kristus, det troværdige Vidne, den førstefødte af de døde
og Jordens Kongers Fyrste. Ham, som elsker os og har
udløst os af vore Synder med sit Blod **6** og har gjort os
til et Kongerige, til Præster for sin Gud og Fader: Ham
være Æren og Magten i Evighedernes Evigheder! Amen.
(aiōn g165) **7** Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øje
skal se ham, ogsaa de, som have gennemstunget ham, og
alle Jordens Stammer skulle jamre ved hans Komme. Ja,
Amen! **8** Jeg er Alfa og Omega, siger Gud Herren, han,
som er, og som var, og som kommer, den Almægtige. **9**
Jeg Johannes, eders Broder og meddelagtig i Trængselen
og Riget og Udholdenheden i Jesus, var paa den Ø, som
kaldes Patmos, for Guds Ords og for Jesu Vidnesbyrds
Skyld. **10** Jeg henryktes i Aanden paa Herrens Dag, og
jeg hørte bag mig en høj Røst som af en Basun, der
sagde: **11** Hvad du ser, skriv det i en Bog, og send det
til de syv Menigheder, til Efesus og til Smyrna og til
Pergamus og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia

og til Laodikea. **12** Og jeg vendte mig for at se Røsten, som talte med mig; og da jeg vendte mig, saa jeg syv Guldlysestager **13** og midt imellem de syv Lysestager en, lig en Menneskesøn, iført en fodsid Kjortel og omgjordet om Brystet med et Guldbælte. **14** Men hans Hoved og Haar var hvidt som hvid Uld, som Sne; og hans Øjne som Ildslue; **15** og hans Fødder lignede skinnende Malm, naar det gløder i Ovnen; og hans Røst var som mange Vandes Lyd; **16** og i sin højre Haand havde han syv Stjerner; og af hans Mund udgik der et tveægget, skarpt Sværd, og hans Udseende var som Solen, naar den skinner i sin Kraft. **17** Og da jeg saa ham, faldt jeg ned for hans Fødder som død; og han lagde sin højre Haand paa mig og sagde: **18** Frygt ikke! Jeg er den første og den sidste og den levende; og jeg var død, og se, jeg er levende i Evighedernes Evigheder, og jeg har Dødens og Dødsrigets Nøgler. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19** Skriv derfor, hvad du saa, baade det, som er, og det, som skal ske herefter. **20** Dette er de syv Stjerners Hemmelighed, hvilke du har set i min højre Haand, og de syv Guldlysestager: De syv Stjerner ere de syv Menigheders Engle, og de syv Lysestager ere syv Menigheder.

2 Skriv til Menighedens Engel i Efesus: Dette siger han, som holder de syv Stjerner i sin højre Haand, han, som vandrer midt imellem de syv Guldlysestager: **2** Jeg kender dine Gerninger og dit Arbejde og din Udholdenhed og at du ikke kan fordrage de onde; og du prøvede dem, som kalde sig selv Apostle og ikke ere det, og du har fundet, at de ere Løgnere; **3** og du har Udholdenhed, og du har

døjet ondt for mit Navns Skyld og er ikke bleven træt. **4** Men jeg har det imod dig, at du har forladt din første Kærlighed. **5** Kom derfor i Hu, hvorfra du er falden, og omvend dig, og gør de forrige Gerninger; men hvis ikke, da kommer jeg over dig, og jeg vil flytte din Lysestage fra dens Sted, hvis du ikke omvender dig. **6** Dog, dette har du, at du hader Nikolaiternes Gerninger, som ogsaa jeg hader. **7** Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som sejrer, ham vil jeg give at æde af Livets Træ, som er i Guds Paradis. **8** Og skriv til Menighedens Engel i Smyrna: Dette siger den første og den sidste, han, som var død og blev levende: **9** Jeg kender din Trængsel og din Fattigdom (dog, du er rig), og Bespottelsen fra dem, som kalde sig selv Jøder og ikke ere det, men ere Satans Synagoge. **10** Frygt ikke, for hvad du vil komme til at lide! Se, Djævelen vil kaste nogle af eder i Fængsel, for at I skulle fristes, og I skulle have Trængsel i ti Dage. Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livets Krone. **11** Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som sejrer, skal ingenlunde skades af den anden Død. **12** Og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: Dette siger han, som har det tveæggede, skarpe Sværd: **13** Jeg ved, hvor du bor, der, hvor Satans Trone er; og du holder fast ved mit Navn og fornægtede ikke min Tro, i Antipas's, mit tro Vidnes Dage, han, som blev ihjelslaaet hos eder, der, hvor Satan bor. **14** Men jeg har noget lidet imod dig, at du har nogle hos dig, som holde fast ved Bileams Lære, der lærte Balak at sætte Snare for Israels Børn, for at de skulde

spise Afgudsofferkød og bedrive Utugt. **15** Saaledes har ogsaa du dem, som holde fast ved Nikolaiternes Lære paa lignende Vis. **16** Omvend dig! Men hvis ikke, kommer jeg snart over dig og vil stride imod dem med min Munds Sværd. **17** Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som sejrer, ham vil jeg give af den skjulte Manna, og jeg vil give ham en hvid Sten og paa Stenen et nyt Navn skrevet, som ingen kender, uden den, der faar det. **18** Og skriv til Menighedens Engel i Thyatira: Dette siger Guds Søn, der har Øjne som Ildslue, og hvis Fødder ere som skinnende Malm: **19** Jeg kender dine Gerninger og din Kærlighed og Tro og Tjeneste og Udholdenhed, ja, dine Gerninger, de sidste flere end de første. **20** Men jeg har imod dig, at du finder dig i Kvinden Jesabel, som kalder sig selv en Profetinde og lærer og forfører mine Tjenere til at bedrive Utugt og spise Afgudsofferkød. **21** Og jeg har givet hende Tid til at omvende sig, men hun vil ikke omvende sig fra sin Utugt. **22** Se, jeg kaster hende paa Sygelejet og hendes Bolere i stor Trængsel, dersom de ikke omvende sig fra deres Gerninger. **23** Og hendes Børn vil jeg slaa med Død, og alle Menighederne skulle kende, at jeg er den, som ransager Nyrer og Hjerter; og jeg vil give eder, hver efter eders Gerninger. **24** Men til eder, de øvrige, som ere i Thyatira, saa mange som ikke have denne Lære, fordi de ikke kende Satans Dybder, som de kalde det, til eder siger jeg: Jeg lægger ingen anden Byrde paa eder. **25** Kun skulle I holde fast ved det, I have, indtil jeg kommer. **26** Og den, som sejrer, og som indtil Enden tager Vare paa

mine Gerninger, ham vil jeg give Magt over Hedningerne;
27 og med en Jernstav skal han vogte dem, ligesom Lerkar
sønderknuses, ligesom ogsaa jeg har modtaget det af min
Fader; **28** og jeg vil give ham Morgenstjernen. **29** Den,
som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

3 Og skriv til Menighedens Engel i Sardes: Dette siger
han, som har de syv Guds Aander og de syv Stjerner:
Jeg kender dine Gerninger, at da har Ord for at leve
og er dog død. **2** Bliv vaagen og styrk det øvrige, som
ellers vilde dø; thi jeg har ikke fundet dine Gerninger
fuldkommede for min Gud. **3** Kom derfor i Hu, hvorledes
du modtog og hørte, og bevar det og omvend dig! Dersom
du altsaa ikke vaager, skal jeg komme som en Tyv, og du
skal ikke vide, i hvilken Time jeg kommer over dig. **4**
Dog har du i Sardes nogle faa Personer, som ikke have
besmittet deres Klæder; de skulle vandre med mig i hvide
Klæder, thi de ere værdige dertil. **5** Den, som sejrer, han
skal saaledes iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette
hans Navn af Livets Bog, og jeg vil bekende hans Navn
for min Fader og for hans Engle. **6** Den, som har Øre,
høre, hvad Aanden siger til Menighederne! **7** Og skriv til
Menighedens Engel i Filadelfia: Dette siger den hellige,
den sanddru, han, som har Davids Nøgle, han, som lukker
op, saa ingen lukker i, og lukker i, saa ingen lukker op: **8**
Jeg kender dine Gerninger. Se, jeg har givet dig, at der
foran dig er en aabnet Dør, som ingen kan lukke; thi du
har kun liden Kraft, og dog har du bevaret mit Ord og
ikke fornægtet mit Navn. **9** Se, jeg lader komme nogle
af Satans Synagoge, som kalde sig selv Jøder og ikke

ere det, men lyve. Se, jeg vil gøre, at de skulle komme og tilbede for dine Fødder og kende, at jeg har fattet Kærlighed til dig. **10** Efterdi du har bevaret mit Ord om Udholdenheden, vil ogsaa jeg bevare dig ud af Fristelsens Stund, som skal komme over hele Jorderige for at friste dem, som bo paa Jorden. **11** Jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din Krone. **12** Den, som sejrer, ham vil jeg gøre til en Søjle i min Guds Tempel, og han skal ikke mere gaa ud derfra; og jeg vil skrive paa ham min Guds Navn og min Guds Stads Navn, det nye Jerusalem, der kommer ned fra Himmelen fra min Gud, og mit nye Navn. **13** Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! **14** Og skriv til Menighedens Engel i Laodikea: Dette siger han, som er Amen, det troværdige og sanddru Vidne, Guds Skabnings Begyndelse: **15** Jeg kender dine Gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm! **16** Derfor, efterdi du er lunken og hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min Mund; **17** fordi du siger: Jeg er rig og har vundet Rigdom og fattes intet; og du ved ikke, at du er den elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne. **18** Jeg raader dig, at du af mig køber Guld, lutret i Ilden, for at du kan blive rig, og hvide Klæder, for at du kan klæde dig dermed, og din Nøgenheds Skam ikke skal blottes, og Øjensalve til at salve dine Øjne med, for at du kan se. **19** Alle dem, jeg elsker, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig! **20** Se, jeg staar for Døren og banker; dersom nogen hører min Røst og aabner Døren, vil jeg gaa ind til ham og holde Nadvere

med ham, og han med mig. **21** Den, som sejrer, ham vil jeg give at tage Sæde hos mig paa min Trone, ligesom jeg har sejret og har taget Sæde hos min Fader paa hans Trone. **22** Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

4 Derefter saa jeg, og se, der var en Dør aabnet i Himmelen, og den første Røst, hvilken jeg havde hørt som af en Basun, der talte med mig, sagde: Stig herop, og jeg vil vise dig, hvad der skal ske herefter. **2** Straks henryktes jeg i Aanden; og se, en Trone stod i Himmelen, og en sad paa Tronen, **3** og den siddende var at se til ligesom Jaspissten og Sarder, og der var en Regnbue omkring Tronen, at se til ligesom Smaragd. **4** Og omkring Tronen var der fire og tyve Troner, og paa Tronerne sad der fire og tyve Ældste, iførte hvide Klæder og med Guldkranse paa deres Hoveder. **5** Og fra Tronen udgaar der Lyn og Røster pg Tordener, og syv Ildfakler brænde foran Tronen, hvilke ere de syv Guds Aander. **6** Og foran Tronen er der som et Glarhav, ligesom Krystal, og midt for Tronen og rundt om Tronen fire levende Væsener, fulde af Øjne fortil og bagtil. **7** Og det første Væsen ligner en Løve; og det andet Væsen ligner en Okse; og det tredje Væsen har Ansigt som et Menneske; og det fjerde Væsen ligner en flyvende Ørn. **8** Og de fire Væsener have hvert især seks Vinger, rundt om og indadtil ere de fulde af Øjne; og uden Ophør sige de Dag og Nat: Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den almægtige, han, som var, og som er, og som kommer! **9** Og naar Væsenerne give Ære og Pris og Tak til ham, som sidder paa Tronen, ham, som

lever i Evighedernes Evigheder, **(aiōn g165)** **10** da falde de fire og tyve Ældste ned for ham, som sidder paa Tronen, og tilbede ham, som lever i Evighedernes Evigheder, og lægge deres Kranse ned for Tronen og sige: **(aiōn g165)** **11** Værdig er du, vor Herre og Gud, til at faa Prisen og Æren og Magten; thi du har skabt alle Ting, og paa Grund af din Villie vare de, og bleve de skabte.

5 ag jeg saa i hans højre Haand, som sad paa Tronen, en Bog, beskreven indeni og udenpaa, forseglet med syv Segl. **2** Og jeg saa en vældig Engel, som udraabte med høj Røst: Hvem er værdig til at aabne Bogen og bryde dens Segl? **3** Og ingen i Himmelen, ej heller paa Jorden, ej heller under Jorden, formaaede at aabne Bogen eller at se i den. **4** Og jeg græd saare, fordi ingen fandtes værdig til at aabne Bogen eller at se i den. **5** Og en af de Ældste sagde til mig: Græd ikke! se, sejret har Løven af Judas Stamme, Davids Rodskud, saa han kan aabne Bogen og dens syv Segl. **6** Og jeg saa, midt imellem Tronen med de fire Væsener og de Ældste stod et Lam, ligesom slagtet: Det havde syv Horn og syv Øjne, hvilke ere de syv Guds Aander, som ere udsendte til hele Jorden. **7** Og det kom og tog Bogen af hans højre Haand, som sad paa Tronen. **8** Og da det tog Bogen, faldt de fire Væsener og de fire og tyve Ældste ned for Lammet, holdende hver sin Harpe og Guldskaaler fyldte med Røgelse, som er de helliges Bønner. **9** Og de sang en ny Sang og sagde: Du er værdig til at tage Bogen og aabne dens Segl, fordi du blev slagtet og med dit Blod købte til Gud Mennesker af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Folkeslag, **10** og du har gjort

dem for vor Gud til et Kongerige og til Præster, og de skulle være Konger paa Jorden. **11** Og jeg saa, og jeg hørte rundt om Tronen og Væsenerne og de Ældste en Røst af mange Engle, og deres Tal var Titusinder Gange Titusinder, og Tusinder Gange Tusinder, **12** og de sagde med høj Røst: Værdigt er Lammet, det slagtede, til at faa Kraften og Rigdom og Visdom og Styrke og Ære og Pris og Velsignelse! **13** Og hver Skabning, som er i Himmelen og paa Jorden og under Jorden og paa Havet, ja, alt, hvad der er i dem, hørte jeg sige: Ham, som sidder paa Tronen, og Lammet tilhører Velsignelsen og Æren og Prisen og Magten i Evighedernes Evigheder! **(aiōn g165)** **14** Og de fire Væsener sagde: Amen! Og de Ældste faldt ned og tilbade.

6 Og jeg saa, da Lammet aabnede et af de syv Segl, og jeg hørte et af de fire Væsener sige som en Tordens Røst: Kom! **2** Og jeg saa, og se en hvid Hest, og han, som sad paa den, havde en Bue; og der blev givet ham en Krone, og han drog ud sejrende og til Sejr. **3** Og da det aabnede det andet Segl, hørte jeg det andet Væsen sige: Kom! **4** Og der udgik en anden Hest, som var rød; og ham, som sad paa den, blev det givet at tage Freden bort fra Jorden, og at de skulde myrde hverandre; og der blev givet ham et stort Sværd. **5** Og da det aabnede det tredje Segl, hørte jeg det tredje Væsen sige: Kom! Og jeg saa, og se en sort Hest, og han, der sad paa den, havde en Vægt i sin Haand. **6** Og jeg hørte ligesom en Røst midt iblandt de fire Væsener, som sagde: Et Maal Hvede for en Denar og tre Maal Byg for en Denar; og Olien og Vinen skal du ikke gøre Skade. **7** Og da det aabnede det fjerde Segl, hørte jeg

en Røst af det fjerde Væsen sige: Kom! **8** Og jeg saa, og se en grøngul Hest, og han, som sad paa den, hans Navn var Døden, og Dødsriget fulgte med ham; og der blev givet dem Magt over Fjerdedelen af. Jorden til at ihjelslaa med Sværd og med Hunger og med Pest og ved Jordens vilde Dyr. **(Hadēs g86)** **9** Og da det aabnede det femte Segl, saa jeg under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de havde. **10** Og de raabte med høj Røst og sagde: Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru! undlader du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? **11** Og der blev givet dem hver især en lang hvid Klædning, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile endnu en liden Tid, indtil ogsaa Tallet paa deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke skulde ihjelslaas ligesom de. **12** Og jeg saa, da det aabnede det sjette Segl, da skete der et stort Jordskælv, og Solen blev sort som en Haarsæk, og Maanen blev helt som Blod. **13** Og Himmelens Stjerner faldt ned paa Jorden, ligesom et Figentræ nedkaster sine umodne Figen, naar det rystes af et stærkt Vejr. **14** Og Himmelen veg bort, lig en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjerg og hver Ø flyttedes fra deres Steder. **15** Og Kongerne paa Jorden og Stormændene og Krigsøversterne og de rige og de vældige og hver Træl og fri skjulte sig i Hulerne og i Bjergenes Kløfter, **16** og de sagde til Bjergene og Klipperne: Falder over os og skjuler os for hans Aasyn, som sidder paa Tronen, og for Lammets Vrede! **17** Thi deres Vredes store Dag er kommen; og hvem kan bestaa?

7 Og derefter saa jeg fire Engle staa paa Jordens fire
Hjørner; de holdt Jordens fire Vinde, for at ingen Vind
skulde blæse over Jorden, ej heller over Havet, ej heller
over noget Træ. **2** Og jeg saa en anden Engel stige
op fra Solens Opgang med den levende Guds Segl; og
han raabte med høj Røst til de fire Engle, hvem det
var givet at skade Jorden og Havet, og sagde: **3** Skader
ikke Jorden, ej heller Havet, ej heller Træerne, førend
vi have beseglet vor Guds Tjenere paa deres Pander.
4 Og jeg hørte Tallet paa de beseglede, hundrede og
fire og fyrretyve Tusinde beseglede af alle Israels Børns
Stammer: **5** Af Judas Stamme tolv Tusinde beseglede,
af Rubens Stamme tolv Tusinde, af Gads Stamme tolv
Tusinde, **6** af Asers Stamme tolv Tusinde, af Nafthalis
Stamme tolv Tusinde, af Manasses Stamme tolv Tusinde,
7 af Simeons Stamme tolv Tusinde, af Levis Stamme tolv
Tusinde, af Isaskars Stamme tolv Tusinde, **8** af Sebulons
Stamme tolv Tusinde, af Josefs Stamme tolv Tusinde og
af Benjamins Stamme tolv Tusinde beseglede. **9** Derefter
saa jeg, og se en stor Skare, som ingen kunde tælle, af alle
Folkeslag og Stammer og Folk og Tungemaal, som stod
for Tronen og for Lammet, iførte lange hvide Klæder og
med Palmegrene i deres Hænder; **10** og de raabte med
høj Røst og sagde: Frelsen tilhører vor Gud, som sidder
paa Tronen, og Lammet! **11** Og alle Englene stode rundt
om Tronen og om de Ældste og om de fire Væsener og
faldt ned for Tronen paa deres Ansigt og tilbade Gud og
sagde: **12** Amen! Velsignelsen og Prisen og Visdommen
og Taksigelsen og Æren og Kraften og Styrken tilhører

vor Gud i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **13** Og en af de Ældste tog til Orde og sagde til mig: Disse, som ere iførte de lange hvide Klæder, hvem ere de? og hvorfra ere de komne? **14** Og jeg sagde til ham: Min Herre! du ved det. Og han sagde til mig: Det er dem, som komme ud af den store Trængsel, og de have tvættet deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod. **15** Derfor ere de foran Guds Trone og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel; og han, som sidder paa Tronen, skal opslaa sit Telt over dem. **16** De skulle ikke hungre mere, ej heller tørste mere, ej heller skal Solen eller nogen Hede falde paa dem. **17** Thi Lammet, som er midt for Tronen, skal vogte dem og lede dem til Livets Vandkilder; og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne.

8 Og da det aabnede det syvende Segl, blev der Tavshed i Himmelen omtrent en halv Time. **2** Og jeg saa de syv Engle, som staa for Guds Aasyn; og der blev givet dem syv Basuner. **3** Og en anden Engel kom og stillede sig ved Alteret med et Guldrøgelsekar, og der blev givet ham megen Røgelse, for at han skulde føje den til alle de helliges Bønner paa Guldalteret foran Tronen. **4** Og Røgen af Røgelsen steg op, med de helliges Bønner, fra Engelens Haand for Guds Aasyn. **5** Og Engelen tog Røgelsekarret og fyldte det med Ild fra Alteret og kastede den paa Jorden; og der kom Torden og Røster og Lyn og Jordskælv. **6** Og de syv Engle, som havde de syv Basuner, gjorde sig rede til at basune. **7** Og den første basunede, og der kom Hagel og Ild, blandet med Blod, og blev kastet paa Jorden; og Tredjedelen af Jorden blev opbrændt, og alt grønt Græs

opbrændtes. **8** Og den anden Engel basunede, og det var, som et stort brændende Bjerg blev kastet i Havet; og Tredjedelen af Havet blev til Blod **9** Og Tredjedelen af de Skabninger i Havet, som havde Liv, døde; og Tredjedelen af Skibene blev ødelagt. **10** Og den tredje Engel basunede, og fra Himmelen faldt der en stor Stjerne, brændende som en Fakkel, og den faldt paa Tredjedelen af Floderne og paa Vandkilderne. **11** Og Stjernens Navn kaldes Malurt; og Tredjedelen af Vandene blev til Malurt, og mange af Menneskene døde af Vandene, fordi de vare blevne beske. **12** Og den fjerde Engel basunede, og Tredjedelen af Solen og Tredjedelen af Maanen og Tredjedelen af Stjernerne blev ramt, saa at Tredjedelen af dem blev formørket, og Dagen mistede Tredjedelen af sit Lys og Natten ligesaa. **13** Og jeg saa, og jeg hørte en Ørn flyve midt oppe under Himmelen og sige med høj Røst: Ve, ve, ve dem, som bo paa Jorden, for de øvrige Basunrøster fra de tre Engle, som skulle basune.

9 Og den femte Engel basunede, og jeg saa en Stjerne, som var falden ned fra Himmelen paa Jorden, og Nøglen til Afgrundens Brønd blev given den. **(Abyssos g12)** **2** Og den aabnede Afgrundens Brønd, og en Røg steg op af Brønden, lig Røgen af en stor Ovn; og Solen og Luften blev formørket af Røgen fra Brønden. **(Abyssos g12)** **3** Og fra Røgen udgik der Græshopper over Jorden, og der blev givet dem Magt, som Jordens Skorpioner have Magt. **4** Og der blev sagt til dem, at de ikke maatte skade Græsset paa Jorden, ej heller noget grønt eller noget Træ, men kun de Mennesker, som ikke have Guds Segl paa deres

Pander. **5** Og det blev dem givet ikke at dræbe dem, men at pine dem i fem Maaneder; og Pinen, de voldte, var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et Menneske. **6** Og i de Dage skulle Menneskene søge Døden og ikke finde den, og attraa at dø, og Døden flyr fra dem. **7** Og Græshoppeskikkelserne lignede Heste, rustede til Krig, og paa deres Hoveder var der som Kroner, der lignede Guld, og deres Ansigter vare som Menneskers Ansigter, **8** og de havde Haar som Kvinders Haar, og deres Tænder vare som Løvers, **9** og de havde Pansere som Jernpansere; og Lyden af deres Vinger var som Lyd af Stridsvogne, naar mange Heste fare ud til Kamp. **10** Og de have Haler, som ligne Skorpioners, og Brodde, og i deres Haler ligger deres Magt til at skade Menneskene i fem Maaneder. **11** De have Afgrundens Engel til Konge over sig; hans Navn er paa Hebraisk Abaddon, og paa Græsk har han Navnet Apollyon. **(Abyssos g12)** **12** Det første Ve er til Ende; se, der kommer endnu to Veer derefter. **13** Og den sjette Engel basunede, og jeg hørte en Røst fra de fire Horn paa Guldalteret, som staar for Guds Aasyn, **14** sige til den sjette Engel, der havde Basunen: Løs de fire Engle, som ere bundne ved den store Flod Eufrat. **15** Og de fire Engle bleve løste, som til den Time og Dag og Maaned og Aar vare rede til at ihjelslaa Tredjedelen af Menneskene. **16** Og Tallet paa Rytterhærene var to Gange Titusinde Gange Titusinde; jeg hørte deres Tal. **17** Og saaledes saa jeg Hestene i Synet og dem, som sade derpaa, hvilke havde ildrøde og sorteblaa og svovlgule Pansere; og Hestenes Hoveder vare som Løvers Hoveder, og af

deres Munde udgik Ild og Røg og Svovl. **18** Af disse tre Plager, af Ilden og Røgen og Svovlet, som udgik af deres Munde, blev Tredjedelen af Menneskene ihjelslaaet. **19** Thi Hestenes Magt er i deres Mund og i deres Haler; thi deres Haler ligne Slanger, have Hoveder, og med dem gøre de Skade. **20** Og de øvrige Mennesker, som ikke bleve dræbte i disse Plager, omvendte sig ikke fra deres Hænders Gerninger, saa de lode være at tilbede de onde Aander og Afgudsbillederne af Guld og Sølv og Kobber og Sten og Træ, som hverken kunne se eller høre eller gaa; **21** og de omvendte sig ikke fra deres Myrden eller fra deres Trolddom eller fra deres Utugt eller fra deres Tyveri.

10 Og jeg saa en anden vældig Engel komme ned fra Himmelen, svøbt i en Sky, og Regnbuen var paa hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen og hans Fødder som Ildsøjler, **2** og han havde i sin Haand en lille aabnet Bog. Og han satte sin højre Fod paa Havet og den venstre paa Jorden. **3** Og han raabte med høj Røst, som en Løve brøler; og da han havde raabt, lode de syv Tordener deres Røster høre. **4** Og da de syv Tordener havde talt, vilde jeg til at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Forsegl, hvad de syv Tordener talte, og nedskriv det ikke! **5** Og Engelen, som jeg saa staa paa Havet og paa Jorden, opløftede sin højre Haand imod Himmelen **6** og svor ved ham, som lever i Evighedernes Evigheder, som har skabt Himmelen, og hvad deri er, og Jorden, og hvad derpaa er, og Havet, og hvad deri er, at der ikke mere skal gives Tid; **(aiōn g165)** **7** men i de Dage, da den

syvende Engels Røst lyder, naar han skal til at basune, da er Guds skjulte Raad fuldbyrdet saaledes, som han har forkyndt sine Tjenere Profeterne. **8** Og den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelen, talte atter med mig og sagde: Gaa hen, tag den lille aabnede Bog, som er i den Engels Haand, der staar paa Havet og paa Jorden. **9** Og jeg gik hen til Engelen og sagde til ham, at han skulde give mig den lille Bog. Og han sagde til mig: Tag og nedsvælg den! og den vil volde Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød som Honning. **10** Og jeg tog den lille Bog af Engelens Haand og nedsvælgede den; og den var i min Mund sød som Honning, men da jeg havde nedsvælget den, følte jeg Smerte i min Bug. **11** Og man sagde til mig: Du bør igen profetere om mange Folk og Folkeslag og Tungemaal og Konger.

11 Og der blev givet mig et Rør ligesom en Maalestok, med de Ord: Staa op og maal Guds Tempel og Alteret og dem, som tilbede deri. **2** Men Forgaarden uden for Templet, lad den ude og maal den ikke, thi den er given til Folkeslagene; og de skulle nedtræde den hellige Stad i to og fyrretyve Maaneder. **3** Og jeg vil give mine tvende Vidner, at de skulle profetere eet Tusinde, to Hundrede og tresindstyve Dage, klædte i Sække. **4** Disse ere de tvende Olietræer og de tvende Lysestager, som staa for Jordens Herre. **5** Og dersom nogen vil gøre dem Skade, udgaar der Ild af deres Mund og fortærer deres Fjender; og dersom nogen vil gøre dem Skade, bør han saaledes ihjelslaas. **6** Disse have Magt til at lukke Himmelen, saa at der ingen Regn skal falde i deres Profetis Dage; og de

have Magt over Vandene til at forvandle dem til Blod og til at slaa Jorden med alskens Plage, saa ofte de ville. **7** Og naar de faa fuldendt deres Vidnesbyrd, skal Dyret, som stiger op af Afgrunden, føre Krig imod dem og overvinde dem og ihjelslaa dem. **(Abyssos g12)** **8** Og deres Lig skal ligge paa Gaden i den store Stad, som i aandelig Forstand kaldes Sodoma og Ægypten, der, hvor ogsaa deres Herre blev korsfæstet. **9** Og Mennesker af alle Folk og Stammer og Tungemaal og Folkeslag skulle se paa deres Lig i tre og en halv Dag og ikke tilstede, at deres Lig lægges i Grav. **10** Og de, som bo paa Jorden, glæde sig over dem og fryde sig; og de sende hverandre Gaver, fordi disse to Profeter vare til Plage for dem, som bo paa Jorden. **11** Og efter de tre og en halv Dags Forløb kom der Livs Aande fra Gud i dem; og de stode paa deres Fødder, og stor Frygt faldt paa dem, som saa dem. **12** Og de hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde til dem: Stiger her op! Og de stege op til Himmelen i Skyen, og deres Fjender derpaa. **13** Og i samme Stund skete der et stort Jordskælv, og Tiendedelen af Staden faldt, og syv Tusinde Personer bleve dræbte i Jordskælvet; og de andre bleve forfærdede og gave Himmelens Gud Ære. **14** Det andet Ve er til Ende; se, det tredje Ve kommer snart. **15** Og den syvende Engel basunede, og der hørtes høje Røster i Himmelen, som sagde: Herredømmet over Verden er blevet vor Herres og hans Salvedes, og han skal være Konge i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165)** **16** Og de fire og tyve Ældste, som sidde for Guds Aasyn paa deres Troner, faldt ned paa deres Ansigter og tilbade Gud og sagde: **17** Vi takke dig,

Herre Gud, almægtige, du, som er, og som var, fordi du
har taget din store Magt og tiltraadt dit Kongedømme, **18**
og Folkeslagene vrededes, og din Vrede kom og Tiden til,
at de døde skulle dømmes, og til at give Lønnen til dine
Tjenere, Profeterne, og de hellige og dem, som frygte dit
Navn, de smaa og de store, og til at ødelægge dem, som
lægge Jorden øde. **19** Og Guds Tempel i Himmelen blev
aabnet, og hans Pagts Ark kom til Syne i hans Tempel,
og der kom Lyn og Røster og Tordener og Jordskælv og
stærk Hagel.

12 Og et stort Tegn blev set i Himmelen: En Kvinde,
iklædt Solen og med Maanen under sine Fødder og
en Krans af tolv Stjerner paa sit Hoved. **2** Og hun var
frugtsommelig og skreg i Barnsnød, under Fødselsveer. **3**
Og et andet Tegn blev set i Himmelen, og se, der var en
stor, ildrød Drage, som havde syv Hoveder og ti Horn
og paa sine Hoveder syv Kroner. **4** Og dens Hale drog
Tredjedelen af Himmelens Stjerner med sig og kastede
dem paa Jorden. Og Dragen stod foran Kvinden, som
skulde føde, for at sluge hendes Barn, naar hun havde
født det. **5** Og hun fødte et Drengebarn, som skal vogte
alle Folkeslagene med en Jernstav; og hendes Barn blev
bortrykket til Gud og til hans Trone. **6** Og Kvinden flyede
ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted beredt fra Gud, for at
man skal ernære hende der eet Tusinde, to Hundrede og
tresindstyve Dage. **7** Og der blev en Kamp i Himmelen:
Mikael og hans Engle gave sig til at kæmpe imod Dragen,
og Dragen kæmpede og dens Engle. **8** Men de magtede
det ikke, og deres Sted fandtes ikke mere i Himmelen. **9**

Og den store Drage blev nedstyrtet; den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satan, som forfører den hele Verden, blev nedstyrtet paa Jorden, og hans Engle bleve nedstyrtede med ham. **10** Og jeg hørte en høj Røst i Himmelen sige: Nu er Frelsen og Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat. **11** Og de have overvundet ham i Kraft af Lammets Blod og i Kraft af deres Vidnesbyrds Ord; og de elskede ikke deres Liv, lige til Døden. **12** Derfor, fryder eder, I Himle, og I, som bo i dem! Ve Jorden og Havet! thi Djævelen er nedstegen til eder og har stor Vrede, fordi han ved, at han kun har liden Tid. **13** Og da Dragen saa, at den var styrtet til Jorden, forfulgte den Kvinden, som havde født Drengebarnet. **14** Og den store Ørns tvende Vinger bleve givne Kvinden, for at hun skulde flyve til Ørkenen, til sit Sted, der hvor hun næres en Tid og Tider og en halv Tid, borte fra Slangen. **15** Og Slangen spyede Vand som en Flod ud af sin Mund efter Kvinden for at bortskylle hende med Floden. **16** Og Jorden kom Kvinden til Hjælp; og Jorden aabnede sin Mund og opslugte Floden, som Dragen havde udspyet af sin Mund. **17** Og Dragen vrededes paa Kvinden og gik bort for at føre Krig imod de øvrige af hendes Sæd, dem, som holde Guds Bud og have Jesu Vidnesbyrd. **18** Og jeg stod paa Sandet ved Havet.

13 Og jeg saa et Dyr stige op af Havet, som havde ti Horn og syv Hoveder, og paa sine Horn ti Kroner, og paa sine Hoveder Bespottelsens Navne. **2** Og Dyret, som jeg

saa, var ligt en Panter, og dets Fødder som en Bjørns, og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav det sin Kraft og sin Trone og stor Magt. **3** Og jeg saa et af dets Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets dødelige Saar blev lægt, og al Jorden fulgte undrende efter Dyret. **4** Og de tilbade Dragen, fordi den havde givet Dyret Magten; og de tilbade Dyret og sagde: Hvem er Dyret lig? hvem mægter at kæmpe imod det? **5** Og der blev givet det en Mund til at tale store Ord og Bespottelser, og der blev givet det Magt til at virke i to og fyrretyve Maaneder. **6** Og det aabnede sin Mund til Bespottelser imod Gud, til at bespotte hans Navn og hans Telt, dem, som bo i Himmelen. **7** Og der blev givet det at føre Krig imod de hellige og at overvinde dem; og der blev givet det Magt over hver Stamme og Folk og Tungemaal og Folkeslag. **8** Og alle, som bo paa Jorden, skulle tilbede ham, enhver, hvis Navn ikke fra Verdens Grundlæggelse er skrevet i Lammets, det slagtedes, Livets Bog. **9** Dersom nogen har Øre, han høre! **10** Dersom nogen fører andre i Fængsel, han kommer selv i Fængsel; dersom nogen dræber med Sværd, han skal dræbes med Sværd. Her gælder det de helliges Udholdenhed og Tro. **11** Og jeg saa et andet Dyr stige op af Jorden, og det havde to Horn ligesom et Lam og talte som en Drage, **12** Og det udøver hele det første Dyrs Magt for dets Aasyn og faar Jorden og dem, som bo derpaa, til at tilbede det første Dyr, hvis dødelige Saar blev lægt. **13** Og det gør store Tegn, saa at det endog faar Ild til at falde ned fra Himmelen paa Jorden for Menneskenes Aasyn. **14** Og det forfører dem, som bo

paa Jorden, for de Tegns Skyld, som det blev givet det at gøre for Dyrets Aasyn, og siger til dem, som bo paa Jorden, at de skulle gøre et Billede af Dyret, ham, som har Sværdhugget og kom til Live. **15** Og det fik Magt til at give Dyrets Billede Aand, saa at Dyrets Billede endog kunde tale og gøre, at alle de, der ikke vilde tilbede Dyrets Billede, skulde ihjelslaas. **16** Og det faar alle, baade smaa og store, baade rige og fattige, baade frie og. Trælle, til at sætte sig et Mærke paa deres højre Haand eller paa deres Pande, **17** for at ingen skal kunne købe eller sælge uden den, som har Mærket, Dyrets Navn eller dets Navns Tal. **18** Her gælder det Visdom! Den, som har Forstand, udregne Dyrets Tal; thi det er et Menneskes Tal, og dets Tal er 666.

14 Og jeg saa, og se, Lammet stod paa Zions Bjerg, og med det hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, som havde dets Navn og dets Faders Navn skrevet paa deres Pander. **2** Og jeg hørte en Lyd fra Himmelen som en Lyd af mange Vande og som en. Lyd af stærk Torden, og den Lyd, jeg hørte, var som af Harpespillere, der spillede paa deres Harper. **3** Og de sang en ny Sang for Tronen og for de fire levende Væsener og de Ældste; og ingen kunde lære den Sang, uden de hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, som ere løskøbte fra Jorden. **4** Dette er dem, som ikke have besmittet sig med Kvinder, thi de ere jomfruelige; dette er dem, som følge Lammet, hvor det gaar. Disse ere løskøbte fra Menneskene, en Førstegrøde for Gud og Lammet, **5** og i deres Mund er der ikke fundet Løgn; thi de ere ulastelige. **6** Og jeg saa en anden Engel

flyve midt oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium, at forkynde for dem, der bo paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk, (aiōnios g166) **7** og han sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder. **8** Og endnu en anden Engel fulgte, som sagde: Falden, falden er Babylon, den store, som har givet alle Folkeslagene at drikke af sin Utugts Harmes Vin. **9** Og en tredje Engel fulgte dem og sagde med høj Røst: Dersom nogen tilbeder Dyret og dets Billede og tager Mærke paa sin Pande eller paa sin Haand, **10** saa skal han drikke af Guds Harmes Vin, som er iskænket ublandet i hans Vredes Bæger; og han skal pines med Ild og Svovl for de hellige Engles og for Lammets Aasyn. **11** Og deres Pines Røg opstiger i Evighedernes Evigheder; og de have ikke Hvile. Dag og Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billede, og enhver, som tager dets Navns Mærke. (aiōn g165) **12** Her gælder det de helliges Udholdenhed, de, som bevare Guds Bud og Troen paa Jesus. **13** Og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Skriv: Salige ere de døde, som dø i Herren herefter. Ja, siger Aanden, de skulle hvile fra deres Møje, thi deres Gerninger følge med dem. **14** Og jeg saa, og se en hvid Sky, og paa Skyen sad der en lig en Menneskesøn med en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segl i sin Haand. **15** Og en anden Engel gik ud fra Templet og raabte med høj Røst til ham, som sad paa Skyen: Udsend din Segl og høst; thi Timen til at høste er kommen, fordi Jordens Høst er moden. **16** Og

han, som sad paa Skyen, lod sin Segl gaa over Jorden, og Jorden blev høstet. **17** Og en anden Engel gik ud fra Templet i Himmelen; ogsaa han havde en skarp Segl. **18** Og fra Alteret gik en anden Engel ud, som havde Magt over Ilden; og han raabte med høj Røst til den, som havde den skarpe Segl, og sagde: Udsend din skarpe Segl og afskær Druerne af Jordens Vintræ; thi dets Druer ere modne. **19** Og Engelen lod sin Segl gaa hen over Jorden og afskar Frugten paa Jordens Vintræ og kastede den i Guds Harmes store Persekar. **20** Og Persekarret blev traadt uden for Staden, og der kom Blod ud af Persekarret op til Hestenes Bidsler, saa langt som eet Tusinde og seks Hundrede Stadier.

15 Og jeg saa et andet Tegn i Himmelen, stort og vidunderligt: syv Engle, som havde de syv sidste Plager; thi med disse er Guds Harme fuldbyrdet. **2** Og jeg saa som et Glarhav, blandet med Ild, og dem, som sejrende gik ud af Kampen med Dyret og dets Billede og dets Navns Tal, staaende ved Glarhavet og holdende Guds Harper. **3** Og de sang Mose, Guds Tjeners, Sang, og Lammets Sang, og sagde: Store og vidunderlige ere dine Gerninger, Herre, Gud, du almægtige! retfærdige og sande ere dine Veje, du Folkeslagenes Konge! **4** Hvem skulde ikke frygte dig, Herre! og prise dit Navn? Thi du alene er hellig; ja, alle Folkeslagene skulle komme og tilbede for dit Aasyn, fordi dine retfærdige Domme ere blevne aabenbarede. **5** Og derefter saa jeg, og Vidnesbyrdets Tabernakels Tempel i Himmelen blev aabnet, **6** og de syv Engle, som havde de syv Plager, gik ud af Templet, iførte rent og skinnende

Linklæde og omgjordede om Brystet med Guldbælter. **7** Og et af de fire levende Væsener gav de syv Engle syv Guldskaaler fyldte med Guds Harme, han, som lever i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165)** **8** Og Templet fyldtes med Røg fra Guds Herlighed og fra hans Kraft; og ingen kunde gaa ind i Templet, førend de syv Engles syv Plager fik Ende.

16 Og jeg hørte en høj Røst fra Templet sige til de syv Engle: Gaar hen og udgyder Guds Harmes syv Skaaler over Jorden! **2** Og den første gik hen og udgød sin Skaal over Jorden, og der kom slemme og onde Bylder paa de Mennesker, som havde Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede. **3** Og den anden Engel udgød sin Skaal i Havet, og det blev til Blod som af en død, og hver levende Sjæl i Havet døde. **4** Og den tredje Engel udgød sin Skaal i Floderne og Vandkilderne, og de bleve til Blod. **5** Og jeg hørte Vandenes Engel sige: Retfærdig er du, som er, og som var, du hellige, fordi du har fældet denne Dom; **6** thi de have udøst helliges og Profeters Blod, og du har givet dem Blod at drikke; de ere det værd. **7** Og jeg hørte Alteret sige: Ja, Herre, Gud, du almægtige! sande og retfærdige ere dine Domme. **8** Og den fjerde Engel udgød sin Skaal over Solen; og det blev givet den at brænde Menneskene med Ild. **9** Og Menneskene brændtes i stor Hede og bespottede Guds Navn, som har Magt over disse Plager; og de omvendte sig ikke til at give ham Ære. **10** Og den femte Engel udgød sin Skaal over Dyrets Trone; og dets Rige blev formørket, og de tyggede deres Tunger af Pine. **11** Og de bespottede Himmelens Gud for deres Piner

og for deres Bylder; og de omvendte sig ikke fra deres Gerninger. **12** Og den sjette Engel udgød sin Skaal over den store Flod Eufrat; og dens Vand borttørredes, for at Vejen kunde beredes for Kongerne fra Solens Opgang. **13** Og jeg saa, at der af Dragens Mund og af Dyrets Mund og af den falske Profets Mund udgik tre urene Aander, som lignede Padder. **14** Thi de ere Dæmoners Aander, som gøre Tegn; og de gaa ud til hele Jorderiges Konger for at samle dem til Krigen paa Guds, den almægtiges, store Dag. **15** — Se, jeg kommer som en Tyv. Salig er den, som vaager og bevarer sine Klæder, saa han ikke skal gaa nøgen, og man skal se hans Skam. — **16** Og de samlede dem til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Harmagedon. **17** Og den syvende Engel udgød sin Skaal i Luften; og fra Templet, fra Tronen udgik der en høj Røst, som sagde: Det er sket. **18** Og der kom Lyn og Røster og Tordener; og der blev et stort Jordskælv, hvis Mage ikke har været, siden der blev Mennesker til paa Jorden, et saadant Jordskælv, saa stort. **19** Og den store Stad blev til tre Dele, og Folkeslagenes Stæder faldt; og Gud kom det store Babylon i Hu for at give det Bægeret med sin Vredes Harmes Vin. **20** Og hver Ø flyede, og Bjerge bleve ikke fundne. **21** Og en stærk Hagel, centnertung, faldt ned fra Himmelen paa Menneskene; og Menneskene bespottede Gud for Hagelens Plage, thi dens Plage var meget stor.

17 Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, kom og talte med mig og sagde: Kom! jeg vil vise dig Dommen over den store Skøge, som sidder over mange Vande, **2** med hvem Jordens Konger have bolet, og de, som bo

paa Jorden, ere blevne drukne af hendes Utugts Vin. **3** Og han førte mig i Aanden ud i en Ørken; og jeg saa en Kvinde siddende paa et skarlagenfarvet Dyr, som var fuldt af Bespottelsens Navne; det havde syv Hoveder og ti Horn. **4** Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen og straalede af Guld og Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Utugts Urenheder. **5** Og paa hendes Pande var skrevet et Navn, en Hemmelighed: Babylon den store, Moderen til Jordens Skøger og Vederstyggeligheder. **6** Og jeg saa Kvinden, drukken af de helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg undrede mig i stor Forundring, da jeg saa hende. **7** Og Engelen sagde til mig: Hvorfor undrede du dig? Jeg vil sige dig Hemmeligheden med Kvinden og med Dyret, som bærer hende, og som har de syv Hoveder og de ti Horn. **8** Dyret, som du saa, har været og er ikke, og det skal stige op af Afgrunden og gaa bort til Fortabelse; og de, som bo paa Jorden, skulle undre sig, de, hvis Navne ikke ere skrevne i Livets Bog fra Verdens Grundlæggelse, naar de se, at Dyret var og er ikke og skal komme. **(Abyssos g12)** **9** Her gælder det den Forstand, som har Visdom. De syv Hoveder ere syv Bjerge, paa hvilke Kvinden sidder, **10** og de ere syv Konger. De fem ere faldne, den ene er der, den anden er endnu ikke kommen, og naar han kommer, skal han blive en liden Tid. **11** Og Dyret, som var og er ikke, er baade selv en ottende og er en af de syv og farer bort til Fortabelse. **12** Og de ti Horn, som du saa, ere ti Konger, som endnu ikke have faaet Rige, men faa Magt som Konger een Time

sammen med Dyret. **13** Disse have eet Sind, og deres Kraft og Magt give de til Dyret. **14** Disse skulle føre Krig med Lammet, og Lammet skal sejre over dem — fordi det er Herrers Herre og Kongers Konge — og de, som ere med det, de kaldede og udvalgte og trofaste. **15** Og han sagde til mig: De Vande, som du saa, der hvor Skøgen sidder, ere Folk og Skarer og Folkeslag og Tungemaal. **16** Og de ti Horn, som du saa, og Dyret, disse ville hade Skøgen og gøre hende øde og nøgen og æde hendes Kød og opbrænde hende med Ild. **17** Thi Gud har indgivet dem i deres Hjerte at gøre efter hans Sind og at handle af eet Sind og at give Dyret deres Kongemagt, indtil Guds Ord blive fuldbyrdede. **18** Og Kvinden, som du saa, er den store Stad, som har Herredømme over Jordens Konger.

18 Derefter saa jeg en anden Engel stige ned fra Himmelen; han havde stor Magt, og Jorden blev oplyst af hans Herlighed. **2** Og han raabte med stærk Røst og sagde: Falden, falden er Babylon den store, og den er bleven Dæmoners Bolig og et Fængsel for alle Haande urene Aander og et Fængsel for alle Haande urene og afskyede Fugle! **3** Thi af hendes Utugts Harmes Vin have alle Folkeslagene drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Købmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde. **4** Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaar ud fra hende, mit Folk! for at I ikke skulle blive meddelagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager. **5** Thi hendes Synder ere opdyngede indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder i Hu. **6** Betaler hende, som hun har

betalt eder, og gengælder hende dobbelt efter hendes Gerninger; skænker hende dobbelt i det Bæger, som hun har iskænket. **7** Saa meget, som hun har forherliget sig selv og levet i Yppighed, saa meget skulle I give hende af Pine og Sorg! Fordi hun siger i sit Hjerte: Jeg sidder som en Dronning og er ikke Enke, og Sorg skal jeg ingenlunde se, **8** derfor skulle hendes Plager komme paa een Dag: Død og Sorg og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som har dømt hende. **9** Og Jordens Konger, som have bolet og levet yppigt med hende, skulle græde og hyle over hende, naar de se Røgen af hendes Brand, **10** medens de staa langt borte af Frygt for hendes Pinsel og sige: Ve! ve! du store Stad, Babylon, du stærke Stad, thi paa een Time er din Dom kommen. **11** Og Jordens Købmænd græde og sørge over hende, fordi ingen mere køber deres Ladning: **12** Ladning af Guld og Sølv og Ædelstene og Perler og fint Linned og Purpur og Silke og Skarlagen og alle Haande vellugtende Træ og alle Haande Arbejde af Elfenben og alle Haande Arbejde af kostbart Træ og af Kobber og Jern og Marmor, **13** og Kanelbark og Haarsalve og Røgelser og Salve og Virak og Vin og Olie og fint Mel og Hvede og Okser og Faar og Heste og Vogne og Slaver, ja, Menneskesjæle. **14** Og den Frugt, din Sjæl lystedes ved, er vegen fra dig, og alt det lækre og glimrende er forbi for dig, og man skal aldrig finde det mere. **15** De, som handlede dermed og ere blevne rige ved hende, skulle staa langt borte af Frygt for hendes Pinsel grædende og sørgende og sige: **16** Ve! ve! den store Stad, som var klædt i fint Linned og

Purpur og Skarlagen og straalede af Guld og Ædelstene og Perler; thi i een Time er saa stor en Rigdom lagt øde. **17** Og alle Styrmænd og alle Skippere og Søfolk og alle, som arbejde paa Havet, stode langt borte **18** og raabte, da de saa Røgen af hendes Brand, og sagde: Hvor var der Mage til den store Stad? **19** Og de kastede Støv paa deres Hoveder og raabte grædende og sørgende og sagde: Ve! ve! den store Stad, hvori alle, som havde Skibe paa Havet, berigedes ved dens Pragt; thi i een Time er den bleven lagt øde. **20** Fryd dig over den, du Himmel, og I hellige og Apostle og Profeter! fordi Gud har skaffet eder Ret over den. **21** Og en vældig Engel løftede en Sten som en stor Møllesten og kastede den i Havet og sagde: Saaledes skal Babylon, den store Stad, nedstyrtes i Hast og ikke findes mere. **22** Og Lyd af Harpespillere og Sangere og Fløjtespillere og Basunblæsere skal ikke høres i dig mere; og ingen Kunstner i nogen Kunst skal findes i dig mere; og Lyd af Mølle skal ikke høres i dig mere; **23** og Lys af Lampe skal ikke skinne i dig mere, og Brudgoms og Bruds Røst skal ikke høres i dig mere, fordi dine Købmænd vare Jordens Stormænd, fordi alle Folkeslagene bleve forførte ved dit Trylleri. **24** Og i den blev Profeters og helliges Blod fundet og alle deres, som ere myrdede paa Jorden.

19 Derefter hørte jeg ligesom en høj Røst af en stor Skare i Himmelen, som sagde: Halleluja! Frelsen og Herligheden og Kraften tilhører vor Gud. **2** Thi sande og retfærdige ere hans Domme, at han har dømt den store Skøge, som fordærvede Jorden med sin Utugt, og krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand. **3** Og de

sagde anden Gang: Halleluja! og Røgen fra hende opstiger i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165)** **4** Og de fire og tyve Ældste og de fire levende Væsener faldt ned og tilbade Gud, som sad paa Tronen, og de sagde: Amen! Halleluja! **5** Og en Røst udgik fra Tronen og sagde: Lover vor Gud, alle hans Tjenere, I, som frygte ham, de smaa og de store! **6** Og jeg hørte som en Røst af en stor Skare og som en Lyd af mange Vande og som en Lyd af stærke Tordener, der sagde: Halleluja! thi Herren, Gud, den almægtige, har tiltraadt Kongedømmet. **7** Lader os glæde og fryde os og give ham Æren; thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud har gjort sig rede. **8** Og det blev givet hende at iføre sig skinnende, rent Linklæde; thi Linklædet er de helliges Retfærdshandlinger. **9** Og han siger til mig: Skriv: Salige ere de, som ere budne til Lammets Bryllups-Nadvere! Og han siger til mig: Disse ere de sande Guds Ord. **10** Og jeg faldt ned for hans Fødder for at tilbede ham, og han siger til mig: Gør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud! thi Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand. **11** Og jeg saa Himmelen aaben, og se en hvid Hest, og han, som sad paa den, kaldes trofast og sanddru, og han dømmer og kæmper med Retfærdighed. **12** Men hans Øjne vare Ildslue, og paa hans Hoved var der mange Kroner; han havde et Navn skrevet, hvilket ingen kender, uden han selv; **13** og han Var iført en Kappe, dyppet i Blod, og hans Navn kaldes: Guds Ord. **14** Og Hærene i Himmelen fulgte ham paa hvide Heste, iført hvidt, rent Linklæde. **15** Og af hans Mund udgik der et skarpt Sværd, for at han dermed

skulde slaa Folkeslagene; og han skal vogte dem med en Jernstav, og han skal træde Guds, den almægtiges, Vredes Harmes Vinperse. **16** Og paa Kappen, paa sin Lænd har han et Navn skrevet: Kongers Konge og Herrers Herre. **17** Og jeg saa en Engel staaende i Solen, og han raabte med høj Røst og sagde til alle Fugle, som flyve midt oppe under Himmelen: Kommer og samler eder til Guds store Nadvere **18** for at æde Kød af Konger og Kød af Krigsøverster og Kød af vældige og Kød af Heste og af dem, som sidde paa dem, og Kød af alle, baade frie og Trælle, smaa og store. **19** Og jeg saa Dyret og Jordens Konger og deres Hære samlede for at føre Krig imod ham, som sad paa Hesten, og imod hans Hær. **20** Og Dyret blev grebet og med det den falske Profet, som havde gjort Tegnene for dets Aasyn, hvormed han havde forført dem, som toge Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede; de bleve begge kastede levende i Ildsøen, som brænder med Svovl. **(Limnē Pyr g3041 g4442)** **21** Og de andre bleve ihjelslaaede med hans Sværd, som sad paa Hesten, det, der udgik af hans Mund, og alle Fuglene bleve mættede af deres Kød.

20 Og jeg saa en Engel stige ned fra Himmelen, han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. **(Abyssos g12)** **2** Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusinde Aar **3** og kastede ham i Afgrunden og lukkede og forseglede over ham, for at han ikke mere skulde forføre Folkeslagene, førend de tusinde Aar vare til Ende; derefter skal han løses en lille Tid. **(Abyssos g12)** **4** Og jeg saa Troner, og

de satte sig paa dem, og Dommermagt blev given dem; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshuggede for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret eller dets Billede og ikke havde taget Mærket paa deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og bleve Konger med Kristus i tusinde Aar. **5** De øvrige af de døde bleve ikke levende, førend de tusinde Aar vare til Ende. Dette er den første Opstandelse. **6** Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle være Konger med ham i de tusinde Aar. **7** Og naar de tusinde Aar ere til Ende, skal Satan løses af sit Fængsel. **8** Og han skal gaa ud for at forføre Folkeslagene ved Jordens fire Hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til Krig; deres Tal er som Havets Sand. **9** Og de droge frem over Jordens Flade og omringede de helliges Lejr og den elskede Stad. Og Ild faldt ned fra Himmelen fra Gud og fortærede dem. **10** Og Djævelen, som forførte dem, blev kastet i Ild- og Svovlsøen, hvor ogsaa Dyret og den falske Profet var; og de skulle pines Dag og Nat i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442)** **11** Og jeg saa en stor, hvid Trone og ham, som sad derpaa; for hans Aasyn flyede Jorden og Himmelen, og der blev ikke fundet Sted for dem. **12** Og jeg saa de døde, de store og de smaa, staaende for Tronen, og Bøger bleve aabnede; og en anden Bog blev aabnet, som er Livets Bog; og de døde bleve dømte efter det, som var skrevet i Bøgerne, efter deres Gerninger. **13** Og Havet afgav de døde, som vare i det; og Døden og

Dødsriget afgave de døde, som vare i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gerninger. **(Hadēs g86)** **14** Og Døden og Dødsriget bleve kastede i Ildsøen. Dette er den anden Død, Ildsøen. **(Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442)** **15** Og dersom nogen ikke fandtes skreven i Livets Bog, blev han kastet i Ildsøen. **(Limnē Pyr g3041 g4442)**

21 Og jeg saa en ny Himmel og en ny Jord; thi den forrige Himmel og den forrige Jord var veget bort, og Havet var ikke mere. **2** Og jeg saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud, beredet som en Brud, der er smykket for sin Brudgom. **3** Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Telt er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. **4** Og han skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi det forrige er veget bort. **5** Og han, som sad paa Tronen, sagde: Se, jeg gør alle Ting nye. Og han siger til mig: Skriv; thi disse Ord ere troværdige og sande. **6** Og han sagde til mig: De ere skete. Jeg er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden. Jeg vil give den tørstige af Livets Vands Kilde uforskyldt. **7** Den, som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min Søn. **8** Men de fejge og utro og vederstyggelige og Morderne og de utugtige og Troldkarlene og Afgudsdyrkerne og alle Løgnerne, deres Lod skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl; dette er den anden Død. **(Limnē Pyr g3041 g4442)** **9** Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, der vare

fulde af de syv sidste Plager, kom og talte med mig og sagde: Kom, jeg vil vise dig Bruden, Lammets Hustru. **10** Og han førte mig i Aanden hen paa et stort og højt Bjerg og viste mig den hellige Stad, Jerusalem, stigende ned fra Himmelen fra Gud **11** med Guds Herlighed. Dens Glans var som den kostbareste Sten, som krystalklar Jaspissten. **12** Den havde en stor og høj Mur; den havde tolv Porte og over Portene tolv Engle og paaskrevne Navne, hvilke ere Israels Børns tolv Stammers; **13** mod Øst tre Porte og mod Nord tre Porte og mod Syd tre Porte og mod Vest tre Porte. **14** Og Stadens Mur havde tolv Grundstene, og paa dem Lammets tolv Apostles tolv Navne. **15** Og han, som talte med mig, havde en Maalestok, et Guldrør, for at han skulde maale Staden og dens Porte og dens Mur. **16** Og Staden ligger i Firkant, og dens Længde er lige saa stor som Bredden. Og han maalte Staden med Røret: Tolv Tusinde Stadier; dens Længde, Bredde og Højde ere lige. **17** Og han maalte dens Mur, hundrede og fire og fyrretyve Alen, efter Menneskemaal, hvilket er Englemaal. **18** Og dens Murværk var Jaspis, og Staden var rent Guld, lig det rene Glar. **19** Stadmurens Grundstene vare prydede med alle Haande Ædelstene: Den første Grundsten var Jaspis, den anden Safir, den tredje Kalkedon, den fjerde Smaragd, **20** den femte Sardonyks, den sjette Sarder, den syvende Krysolit, den ottende Beryl, den niende Topas, den tiende Krysopras, den ellevte Hyacint, den tolvte Ametyst. **21** Og de tolv Porte vare tolv Perler, hver af Portene var af een Perle, og Stadens Gade var rent Guld som gennemsigtigt Glar. **22** Og jeg saa intet Tempel i

den; thi dens Tempel er Herren, Gud, den almægtige, og Lammet. **23** Og Staden trænger ikke til Sol eller Maane til at skinne for den; thi Guds Herlighed oplyste den, og Lammet var dens Lys. **24** Og Folkeslagene skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger bringe deres Herlighed til den, **25** og dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen; thi Nat skal ikke være der, **26** og de skulle bringe Folkeslagenes Herlighed og Ære til den. **27** Og intet urent skal komme ind i den, ej heller nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som ere skrevne i Lammets Livets Bog.

22 Og han viste mig Livets Vands Flod, skinnende som Krystal, udvældende fra Guds og Lammets Trone. **2** Midt i dens Gade og paa begge Sider af Floden voksede Livets Træ, som bar tolv Gange Frugt og gav hver Maaned sin Frugt; og Bladene af Træet tjente til Lægedom for Folkeslagene. **3** Og der skal intet bandlyst være mere; og Guds og Lammets Trone skal være i den, og hans Tjenere skulle tjene ham, **4** og de skulle se hans Ansigt, og hans Navn skal være paa deres Pander. **5** Og Nat skal der ikke være mere, og de trænge ikke til Lys af Lampe eller Lys af Sol, fordi Gud Herren skal lyse over dem; og de skulle være Konger i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165)** **6** Og han sagde til mig: Disse Ord ere troværdige og sande; og Herren, Profeternes Aanders Gud, har udsendt sin Engel for at vise sine Tjenere, hvad der skal ske snart. **7** Og se, jeg kommer snart. Salig er den, som bevarer denne Bogs Profetis Ord. **8** Og jeg, Johannes, er den, som saa og hørte disse Ting, og da jeg havde hørt og set, faldt jeg ned for at tilbede for den Engels Fødder, som viste mig

disse Ting. **9** Og han siger til mig: Gør det ikke; jeg er din Medtjener og dine Brødres, Profeternes, og deres, som bevare denne Bogs Ord; tilbed Gud! **10** Og han siger til mig: Du skal ikke forsegle denne Bogs Profetis Ord, thi Tiden er nær. **11** Lad den, som gør Uret, fremdeles gøre Uret, og den urene fremdeles blive uren, og den retfærdige fremdeles øve Retfærdighed, og den hellige fremdeles blive helliggjort. **12** Se, jeg kommer snart, og min Løn er med mig til at betale enhver, efter som hans Gerning er. **13** Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste, Begyndelsen og Enden. **14** Salige ere de, som tvætte deres Klædebon, for at de kunne faa Adgang til Livets Træ og gaa ind igennem Portene i Staden. **15** Udenfor ere Hundene og Troldkarlene og de utugtige og Morderne og Afgudsdyrkerne og enhver, som elsker og øver Løgn. **16** Jeg, Jesus, har sendt min Engel til at vidne for eder disse Ting om Menighederne, jeg er Davids Rodskud og Slægt, den straalende Morgenstjerne. **17** Og Aanden og Bruden sige: Kom! Og den, som hører, sige: Kom! Og den, som tørster, han komme; den, som vil, han modtage Livets Vand uforskyldt! **18** Jeg vidner for enhver, som hører denne Bogs Profetis Ord: Dersom nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som der er skrevet om i denne Bog. **19** Og dersom nogen tager noget bort fra denne Profetis Bogs Ord, da skal Gud tage hans Lod bort fra Livets Træ og fra den hellige Stad, om hvilke der er skrevet i denne Bog. **20** Han, som vidner disse Ting, siger: Ja, jeg kommer snart! — Amen. Kom, Herre Jesus! **21** Den Herres Jesu Naade være med alle!

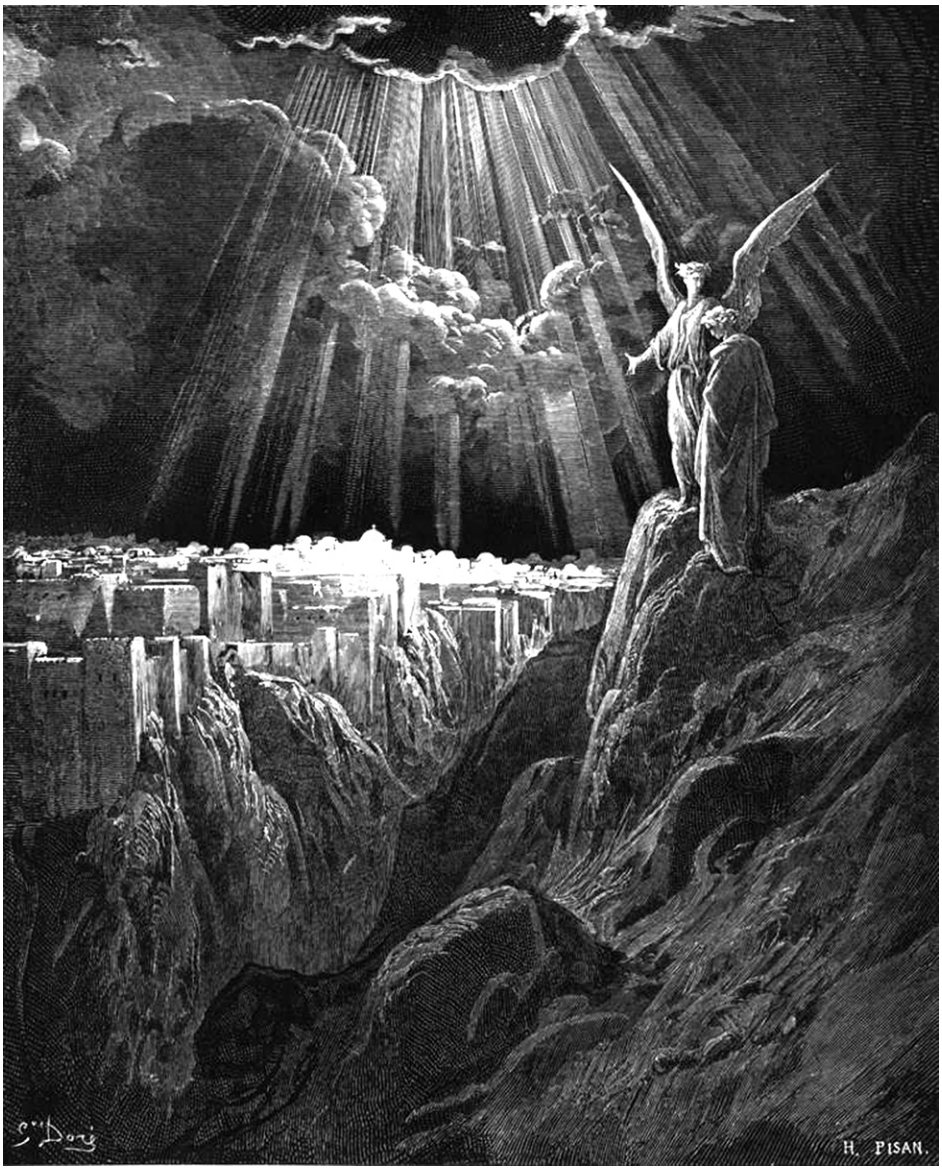

Og jeg saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud, beredet som en Brud, der er smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Telt er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.

Aabenbaringen 21:2-3

Læservejledning

Dansk at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Ordbog

Dansk at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12
Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126
Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165
Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166
Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653
Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordbog +

AionianBible.org/Bibles/Danish---Danish-1931-1907/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romerne 10:7
Aabenbaringen 9:1
Aabenbaringen 9:2
Aabenbaringen 9:11
Aabenbaringen 11:7
Aabenbaringen 17:8
Aabenbaringen 20:1
Aabenbaringen 20:3

aïdios

Romerne 1:20
Judas 1:6

aiōn

Matthæus 12:32
Matthæus 13:22
Matthæus 13:39
Matthæus 13:40
Matthæus 13:49
Matthæus 21:19
Matthæus 24:3
Matthæus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16
Apostelenes gerninger 3:21
Apostelenes gerninger 15:18
Romerne 1:25
Romerne 9:5
Romerne 11:36
Romerne 12:2
Romerne 16:27
1 Korinterne 1:20
1 Korinterne 2:6
1 Korinterne 2:7
1 Korinterne 2:8
1 Korinterne 3:18
1 Korinterne 8:13
1 Korinterne 10:11
2 Korinterne 4:4
2 Korinterne 9:9
2 Korinterne 11:31
Galaterne 1:4
Galaterne 1:5
Efeserne 1:21
Efeserne 2:2
Efeserne 2:7
Efeserne 3:9
Efeserne 3:11
Efeserne 3:21
Efeserne 6:12
Filipperne 4:20
Kolossensern 1:26
1 Timoteus 1:17
1 Timoteus 6:17
2 Timoteus 4:10
2 Timoteus 4:18
Titus 2:12
Hebræerne 1:2
Hebræerne 1:8
Hebræerne 5:6
Hebræerne 6:5
Hebræerne 6:20
Hebræerne 7:17
Hebræerne 7:21
Hebræerne 7:24
Hebræerne 7:28
Hebræerne 9:26
Hebræerne 11:3
Hebræerne 13:8
Hebræerne 13:21
1 Peter 1:23
1 Peter 1:25
1 Peter 4:11
1 Peter 5:11
2 Peter 3:18
1 Johannes 2:17
2 Johannes 1:2
Judas 1:13
Judas 1:25
Aabenbaringen 1:6
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 4:9
Aabenbaringen 4:10
Aabenbaringen 5:13
Aabenbaringen 7:12
Aabenbaringen 10:6
Aabenbaringen 11:15
Aabenbaringen 14:11
Aabenbaringen 15:7
Aabenbaringen 19:3
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 22:5

aiōnios

Matthæus 18:8
Matthæus 19:16
Matthæus 19:29
Matthæus 25:41
Matthæus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostelenes gerninger 13:46
Apostelenes gerninger 13:48
Romerne 2:7
Romerne 5:21
Romerne 6:22
Romerne 6:23
Romerne 16:25
Romerne 16:26
2 Korinterne 4:17
2 Korinterne 4:18
2 Korinterne 5:1
Galaterne 6:8
2 Tessalonikerne 1:9
2 Tessalonikerne 2:16
1 Timoteus 1:16
1 Timoteus 6:12
1 Timoteus 6:16
1 Timoteus 6:19
2 Timoteus 1:9
2 Timoteus 2:10
Titus 1:2
Titus 3:7
Filemon 1:15
Hebræerne 5:9
Hebræerne 6:2
Hebræerne 9:12
Hebræerne 9:14
Hebræerne 9:15
Hebræerne 13:20
1 Peter 5:10
2 Peter 1:11
1 Johannes 1:2
1 Johannes 2:25
1 Johannes 3:15
1 Johannes 5:11
1 Johannes 5:13
1 Johannes 5:20
Judas 1:7
Judas 1:21
Aabenbaringen 14:6

eleēsē

Romerne 11:32

Geenna

Matthæus 5:22
Matthæus 5:29
Matthæus 5:30
Matthæus 10:28
Matthæus 18:9
Matthæus 23:15
Matthæus 23:33
Markus 9:43
Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakob 3:6

Hadēs

Matthæus 11:23
Matthæus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostelenes gerninger 2:27
Apostelenes gerninger 2:31
1 Korinterne 15:55
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 6:8
Aabenbaringen 20:13
Aabenbaringen 20:14

Limnē Pyr

Aabenbaringen 19:20
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 20:14
Aabenbaringen 20:15
Aabenbaringen 21:8

Sheol

1 Mosebog 37:35
1 Mosebog 42:38
1 Mosebog 44:29
1 Mosebog 44:31
4 Mosebog 16:30
4 Mosebog 16:33
5 Mosebog 32:22
1 Samuel 2:6
2 Samuel 22:6
Første Kongebog 2:6
Første Kongebog 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6
Salme 6:5
Salme 9:17
Salme 16:10
Salme 18:5
Salme 30:3
Salme 31:17
Salme 49:14
Salme 49:15
Salme 55:15
Salme 86:13
Salme 88:3
Salme 89:48
Salme 116:3
Salme 139:8
Salme 141:7
Ordsprogene 1:12
Ordsprogene 5:5
Ordsprogene 7:27
Ordsprogene 9:18
Ordsprogene 15:11
Ordsprogene 15:24
Ordsprogene 23:14
Ordsprogene 27:20
Ordsprogene 30:16
Prædikeren 9:10
Højsangen 8:6
Esajas 5:14
Esajas 7:11
Esajas 14:9
Esajas 14:11
Esajas 14:15
Esajas 28:15
Esajas 28:18
Esajas 38:10
Esajas 38:18
Esajas 57:9
Ezekiel 31:15
Ezekiel 31:16
Ezekiel 31:17
Ezekiel 32:21
Ezekiel 32:27
Hoseas 13:14
Amos 9:2
Jonas 2:2
Habakkuk 2:5

Tartaroō

2 Peter 2:4

Questioned

None yet noted

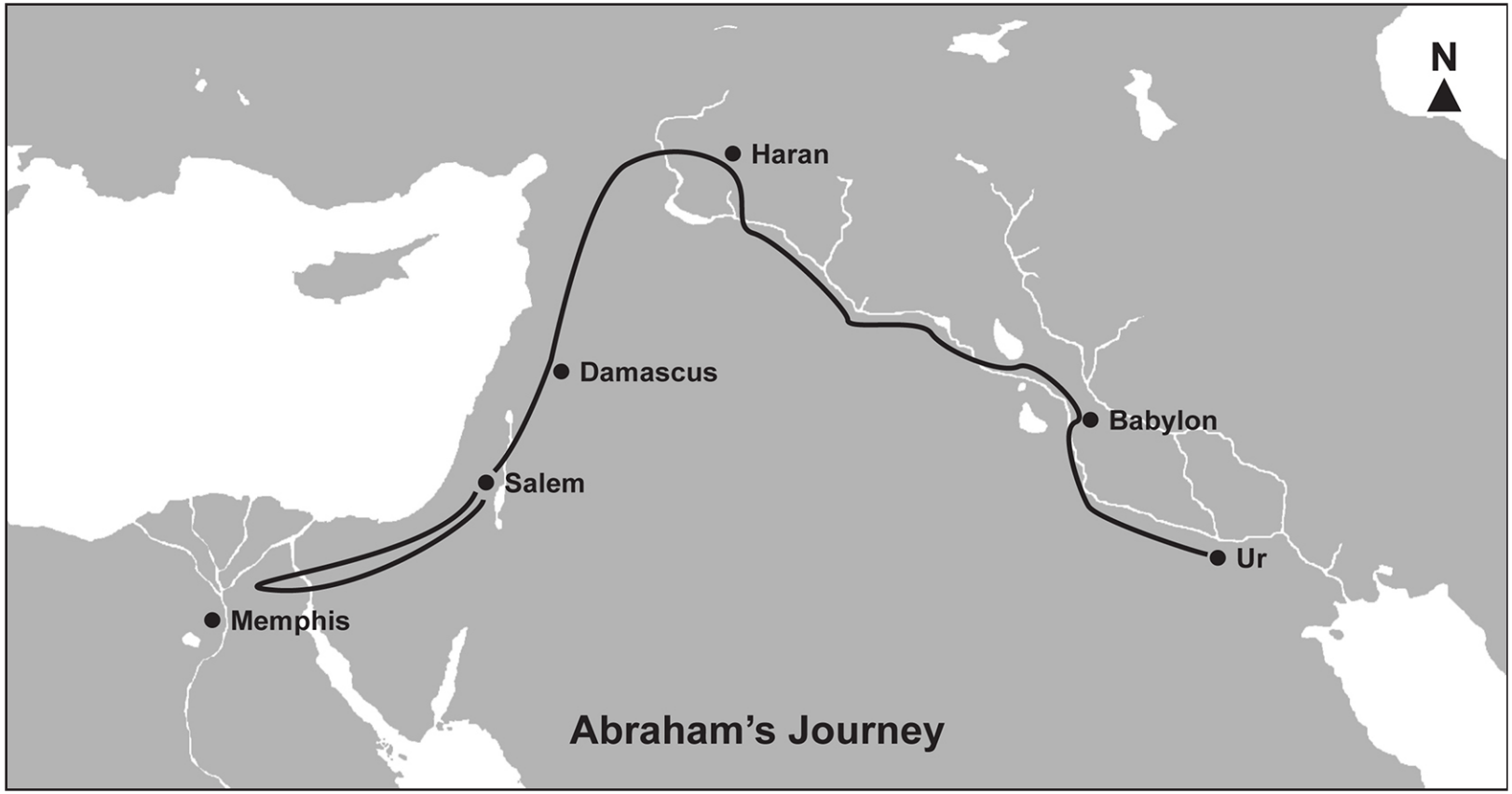

Ved Tro adlød Abraham, da han blev kaldet, saa han gik ud til et Sted, som han skulde tage til Arv;
og han gik ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. - Hebræerne 11:8

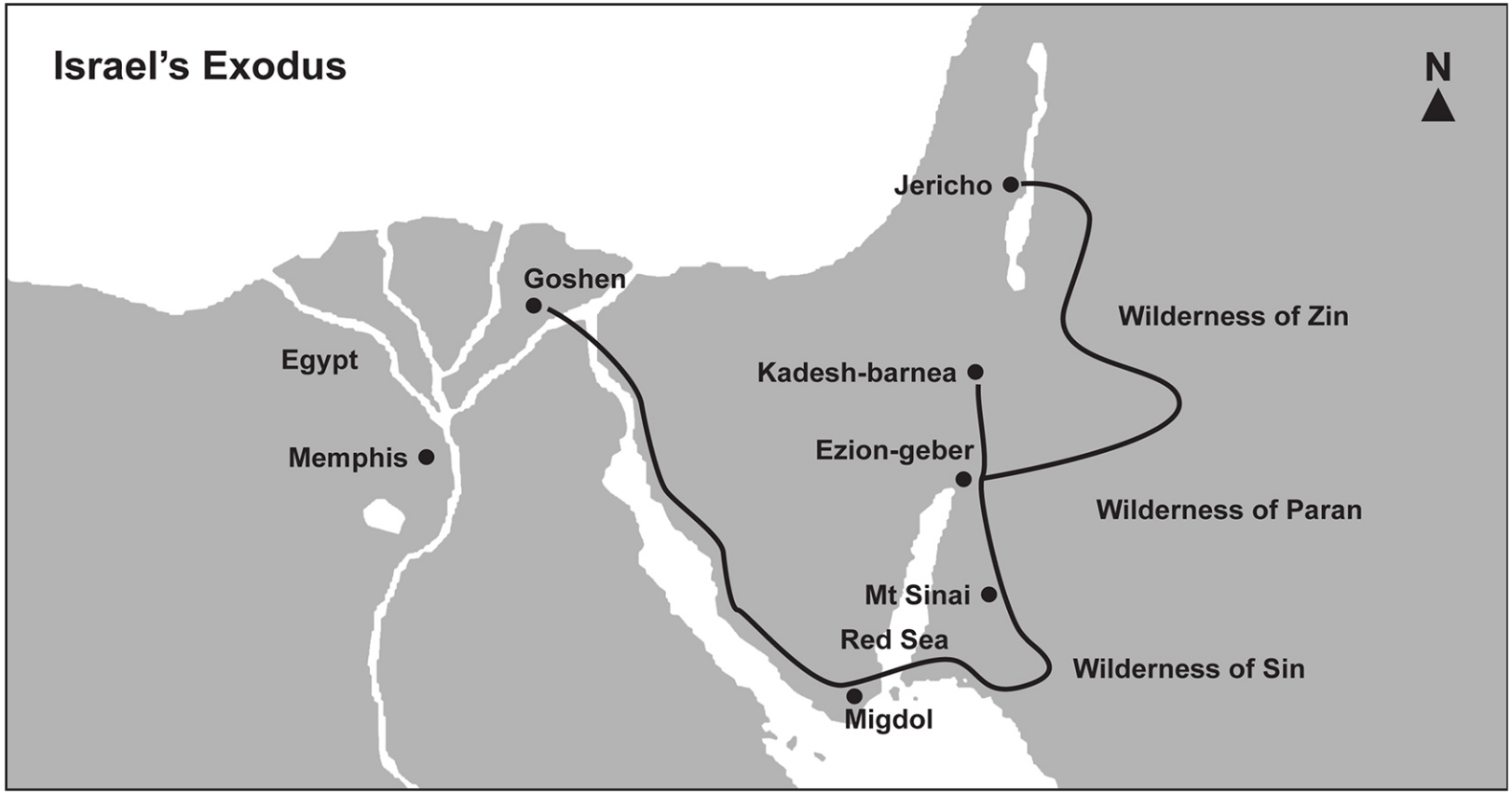

Da Farao lod Folket drage bort, førte Gud dem ikke ad Vejen til Filisterlandet, som havde været den nærmeste, thi Gud sagde: »Folket kunde komme til at fortryde det, naar de ser, der bliver Krig, og vende tilbage til Ægypten.« - 2 Mosebog 13:17

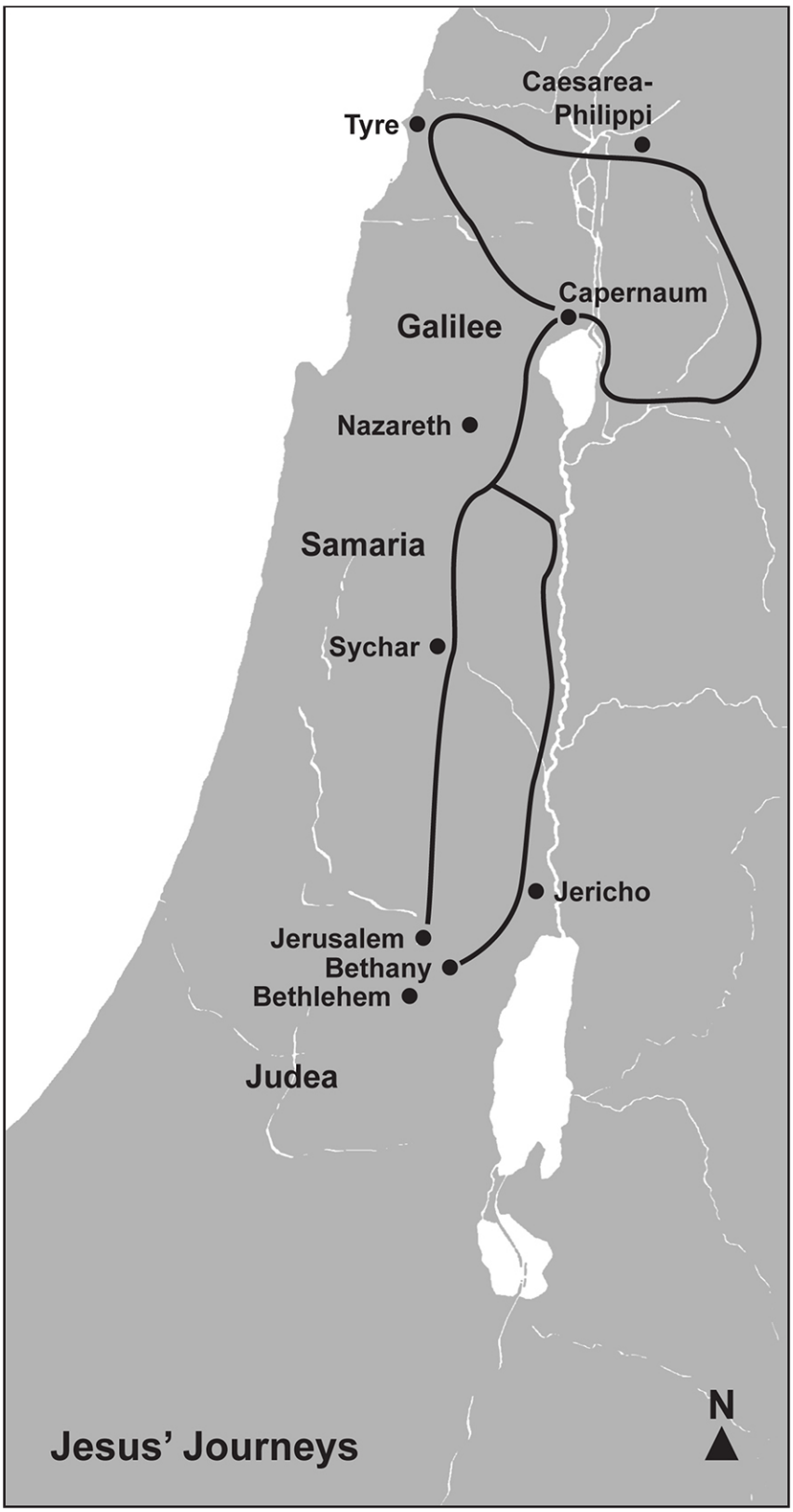

Thi ogsaa Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange. - Markus 10:45

Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald, udtagen til at forkynde Guds Evangelium, - Romerne 1:1

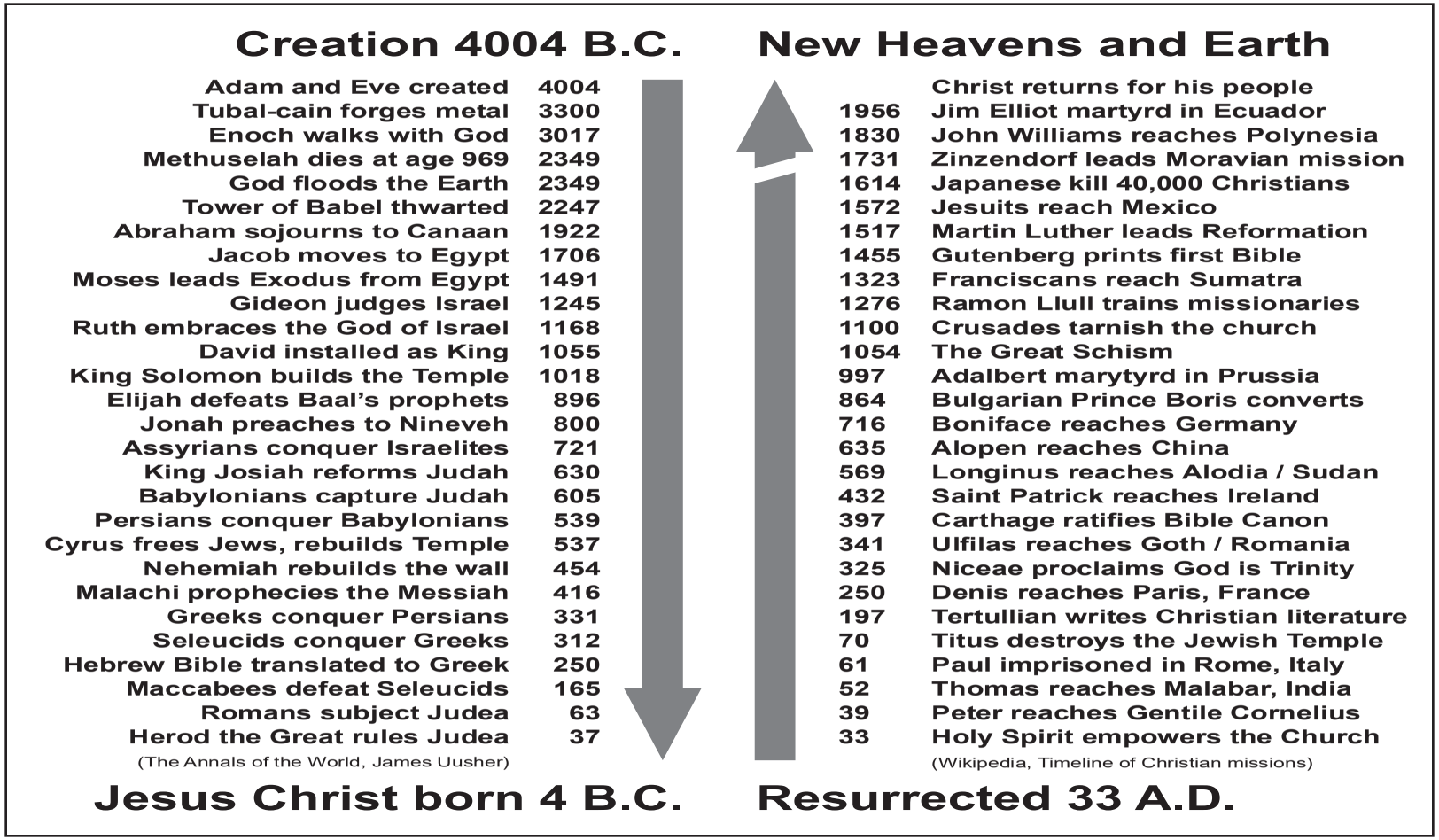
Creation 4004 B.C.
New Heavens and Earth
Adam and Eve created 4004
Tubal-cain forges metal 3300
Enoch walks with God 3017
Methuselah dies at age 969 2349
God floods the Earth 2349
Tower of Babel thwarted 2247
Abraham sojourns to Canaan 1922
Jacob moves to Egypt 1706
Moses leads Exodus from Egypt 1491
Gideon judges Israel 1245
Ruth embraces the God of Israel 1168
David installed as King 1055
King Solomon builds the Temple 1018
Elijah defeats Baal's prophets 896
Jonah preaches to Nineveh 800
Assyrians conquer Israelites 721
King Josiah reforms Judah 630
Babylonians capture Judah 605
Persians conquer Babylonians 539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple 537
Nehemiah rebuilds the wall 454
Malachi prophecies the Messiah 416
Greeks conquer Persians 331
Seleucids conquer Greeks 312
Hebrew Bible translated to Greek 250
Maccabees defeat Seleucids 165
Romans subject Judea 63
Herod the Great rules Judea 37
(The Annals of the World, James Uusher)
Christ returns for his people
1956 Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830 John Williams reaches Polynesia
1731 Zinzendorf leads Moravian mission
1614 Japanese kill 40,000 Christians
1572 Jesuits reach Mexico
1517 Martin Luther leads Reformation
1455 Gutenberg prints first Bible
1323 Franciscans reach Sumatra
1276 Ramon Llull trains missionaries
1100 Crusades tarnish the church
1054 The Great Schism
997 Adalbert marytyrd in Prussia
864 Bulgarian Prince Boris converts
716 Boniface reaches Germany
635 Alopen reaches China
569 Longinus reaches Alodia / Sudan
432 Saint Patrick reaches Ireland
397 Carthage ratifies Bible Canon
341 Ulfilas reaches Goth / Romania
325 Niceae proclaims God is Trinity
250 Denis reaches Paris, France
197 Tertullian writes Christian literature
70 Titus destroys the Jewish Temple
61 Paul imprisoned in Rome, Italy
52 Thomas reaches Malabar, India
39 Peter reaches Gentile Cornelius
33 Holy Spirit empowers the Church
(Wikipedia, Timeline of Christian missions)
Jesus Christ born 4 B.C.
Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3		Mankind is created in God's image, male and female He created us				
How are we sinful?			Romans 5:12-19		Sin entered the world through Adam and then death through sin				
Where are we?			**When are we?**						
			Innocence		Fallen				Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age	New Heavens and Earth
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light				Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate		John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere		John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people		Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth				
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise				
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment				
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command				
		Imprisoned		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus				Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			Revelation 20:13 Thalaasa	
		First Beast						Revelation 19:20 Lake of Fire	
		False Prophet							
		Satan						Revelation 20:2 Abyss	
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7		For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all				

Skæbne

Dansk at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. Jesus said, *"You did not choose me, but I chose you," John 15:16*. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

Gaar derfor hen og gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, - Matthæus 28:19